

Giới thiệu Tử Vong Khai Đoan

Bùi Kiều lơ lửng giữa không trung cách mặt đất ước chừng mười mét, nhìn hiện trường phía dưới, từ khi bị hất tung ra khỏi xe, văng vào chỗ hộp biến áp, trong nháy mắt, hắn đã ra khỏi thân thể mình, không có chút đau đớn nào đứng nhìn cơ thể bị đốt thành than, đúng vậy, hắn tuyệt đối khẳng định thế giới này có cái gọi là linh hồn, mà hiện tại hắn chính là dùng trạng thái linh hồn nhìn đến mọi vật.

Từ lúc tai nạn giao thông phát sinh, cho đến lúc cảnh sát cùng xe cứu thương đến, chỉ tốn hơn mười phút, trong thời tiết cùng tình trạng giao thông như thế này, đám cảnh sát cùng nhân viên y tế quả thực là làm việc rất nhanh nhẹn, thế nhưng bất kể bọn họ nhanh đến mức nào, Bùi Kiều cũng đã là chết chắc rồi. Hắn chỉ có thể vô cùng buồn bực nhìn mọi chuyện phía dưới, từ dân chúng vây quanh không ngừng gọi điện thoại, đến đám cảnh sát đang cứu người trong một chiếc xe ra, còn có tiếng la hét nói xe cứu thương nhanh đem một nam một nữ này đến bệnh viện, tuy vậy trong toàn bộ quá trình lại không có ai chú ý đến thân xác hắn. Tuy rằng đã biến thành than đen, thế nhưng tốt xấu gì vẫn là một con người, như vậy còn có thiên lý, còn có vương pháp sao?

***

Truyện khoa huyền – Tử Vong Khai Đoan là tác phẩm xoay quanh về chàng Bùi Kiều sau khi bị tai nạn giao thông. Những điều bất ngờ xảy ra với anh dồn dập, truyện luôn tạo dựng những tình tiết đầy ngẫu hứng một cách tinh tế, đưa người đọc đến với những cung bậc cảm xúc tột độ.

Tử vong chẳng qua chỉ mới là bắt đầu. Cùng tiếp đón truyện hay để tiếp tục theo dõi nhé.

Bạn đang đọc truyện *Tử Vong Khai Đoan* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Q.1 - Chương 1: Tử Vong Bắt Đầu

Bùi Kiều quả thực rất buồn bực, bất kỳ ai nếu như gặp chuyện hắn vừa trải qua cũng đều sẽ cảm thấy rất buồn bực...

Hắn đã chết, chết trong một vụ tai nạn giao thông.

Đúng vậy, Bùi Kiều lái xe về nhà trong một đêm mưa to gió lớn, bởi vì đường xá trơn trượt, cộng thêm bầu trời tối tăm, cho dù có đèn đường, trong loại thời tiết như thế này, tầm mắt cũng chỉ có thể nhìn xa được tối đa mười mét, vì thế tại một khúc ngoặt, xe hắn cùng một chiếc xe chạy theo chiều ngược lại tông mạnh vào nhau, không chỉ như vậy, do không thắt dây đai an toàn nên hắn bị chấn động làm bay ra ngoài cửa sổ, văng mạnh vào trong hộp biến áp của đường dây điện cao thế, không kịp nói tiếng nào đã bị đốt cháy thành than, cho dù là thần tiên cũng không cứu được.

- Mẹ, đây mà là xe cái gì, túi khí an toàn đâu rồi? Nếu như ta còn sống, phải đi kiện công ty này mới được, nhất định phải kiện đến khi đối phương phá sản mới thôi!

Bùi Kiều lơ lửng giữa không trung cách mặt đất ước chừng mười mét, nhìn hiện trường phía dưới, từ khi bị hất tung ra khỏi xe, văng vào chỗ hộp biến áp, trong nháy mắt, hắn đã ra khỏi thân thể mình, không có chút đau đớn nào đứng nhìn cơ thể bị đốt thành than, đúng vậy, hắn tuyệt đối khẳng định thế giới này có cái gọi là linh hồn, mà hiện tại hắn chính là dùng trạng thái linh hồn nhìn đến mọi vật.

Từ lúc tai nạn giao thông phát sinh, cho đến lúc cảnh sát cùng xe cứu thương đến, chỉ tốn hơn mười phút, trong thời tiết cùng tình trạng giao thông như thế này, đám cảnh sát cùng nhân viên y tế quả thực là làm việc rất nhanh nhẹn, thế nhưng bất kể bọn họ nhanh đến mức nào, Bùi Kiều cũng đã là chết chắc rồi. Hắn chỉ có thể vô cùng buồn bực nhìn mọi chuyện phía dưới, từ dân chúng vây quanh không ngừng gọi điện thoại, đến đám cảnh sát đang cứu người trong một chiếc xe ra, còn có tiếng la hét nói xe cứu thương nhanh đem một nam một nữ này đến bệnh viện, tuy vậy trong toàn bộ quá trình lại không có ai chú ý đến thân xác hắn. Tuy rằng đã biến thành than đen, thế nhưng tốt xấu gì vẫn là một con người, như vậy còn có thiên lý, còn có vương pháp sao?

- Này, đồng chí cảnh sát, các người tốt xấu gì cũng đem cơ thể của ta từ hộp biến áp kia xuống đi chứ? Cứ tiếp tục thiêu đốt như vậy, phỏng chừng hóa tảng gì cũng sẽ không cần làm nữa, trực tiếp chà nhè một cái là có thể biến thành tro cốt...!

Bùi Kiều thật sự là nhìn không được, hắn từ giữa không trung bay xuống, tới gần một người có vẻ như là đội trưởng, lớn tiếng nói.

Nhưng mà thật đáng tiếc, bất kể tiếng nói của hắn lớn đến mức nào đi chăng nữa, viên cảnh sát này vẫn không hề nghe thấy gì cả, chỉ đứng tại chỗ cau mày trầm tư, cho đến khi một viên cảnh sát khác đến bên cạnh hắn nói:

- Vương đội trưởng, một nam một nữ vừa rồi đã được xác định, chứng minh thư của bọn họ đều ở trong ví, nam tên là Lý Minh, nữ tên là Linh Kiều, là con gái của phó thị trưởng, vừa rồi thông qua điện thoại di động của nàng đã xác minh thân phận, phó thị trưởng nói sẽ lập tức tới, còn nói...

Vương đội trưởng nghe vậy thì cau mày hỏi:

- Phó thị trưởng nói gì?

Viên cảnh sát nhìn nhìn xung quanh, sau đó đến gần Vương đội trưởng khẽ nói vào tai hắn:

- Phó thị trưởng nói, tạm thời niêm phong máy ghi hình giao thông lại, chờ hắn đến rồi nói tiếp...

Vương đội trưởng cũng thấp giọng khẽ nói với viên cảnh sát:

- Lập tức liên lạc với Hòa đội trưởng, nói hắn niêm phong thu hồi máy ghi hình giao thông, sau đó...

Khi Bùi Kiều nghe đến đây, trong lòng đã trở thành một phiên lạnh lẽo, nơi này là ngã tư, nhất định sẽ có máy ghi hình, chuyên dùng để quay chụp lại những xe vi phạm, vừa rồi khi hắn điều khiển xe va chạm cùng với chiếc xe khác, máy ghi hình giao thông khẳng định là đã quay lại toàn bộ, theo đạo lý mà nói, đêm mưa gió bão bùng như vậy, tầm nhìn rất gần, hai bên va chạm vào nhau đều phải có trách nhiệm, thế nhưng hiện tại hắn đã chết, thậm chí có thể nói là thi cốt vô tồn, như vậy bên kia khẳng định là có ý đồ hết trách nhiệm lên đầu hắn, nếu như bình thường thì cũng không có gì, nhiều nhất là bồi thường một khoản tiền mà thôi, nhưng mà thân phận đối phương lại là con gái phó thị trưởng, hơn nữa xem biểu hiện của đối phương khẳng định là muốn vận dụng một vài quy tắc ngầm... Nói một cách khác, người nhà của Bùi Kiều gần như sẽ không nhận được chút bồi thường nào, thậm chí còn có khả năng phải gánh hết trách nhiệm...

Gia cảnh của Bùi Kiều cũng không hẳn là tốt, chỉ có thể nói là gia đình tầm trung, cha mẹ hắn đều là người làm công ăn lương, sau khi quốc gia tiến hành cải cách kinh tế, cha mẹ hắn đều đã nghỉ việc từ cơ quan nhà nước, tuy vậy may mà hai người đều có bằng cấp, cho nên miễn cưỡng có thể tìm được việc làm, trong nhà ngoại trừ Bùi Kiều, còn có một tiểu muội thua hắn năm tuổi.

Bởi vì tình trạng kinh tế của gia đình không tốt, cho nên Bùi Kiều từ nhỏ đã luôn cố gắng đọc sách, cho đến khi tốt nghiệp đại học, dựa vào tri thức vững vàng cùng vốn tiếng Anh dồi dào, cộng thêm văn bằng tốt nghiệp loại ưu, hắn thuận lợi được nhận vào một công ty do nước ngoài đầu tư, làm một thành phần lao động tri thức. Trong một năm giao tranh phấn đấu tại đây, hắn cũng thuận lợi thăng chức thành hạ tầng chủ quản, trong thời gian một năm ngắn ngủi đã được thăng chức, ngoại trừ do hắn chăm chỉ, nguyên nhân lớn hơn là do đầu óc hắn vốn linh hoạt, nhờ vậy tiền đồ của hắn cũng được xem trọng, công ty cho hắn vào danh sách nhân viên đáng được bồi dưỡng. Nguyên nhân vì như vậy, nên thỉnh thoảng Bùi Kiều có thể sử dụng xe công ty, hôm nay ở lại làm tăng ca đến đêm, trời mưa gió bão bùng, cho nên hắn mới lái xe về nhà, mà chiếc xe này kỳ thật là của công ty... Nếu như cái chết của hắn không được đối phương bồi thường, như vậy gia đình của hắn sẽ phải gánh chịu chi phí sửa chữa, thậm chí còn có khả năng phải chịu cả chi phí tòa án, những gánh nặng này sẽ làm cho gia đình của không thể gánh nổi, đặc biệt thiếu tiền lương hàng tháng của hắn, như vậy muội muội còn đang đi học...

Nghĩ đến đây, Bùi Kiều đã cảm thấy mất hết can đảm, vừa nghĩ đến cha mẹ cùng muội muội, trong lòng hắn thật sự đã đau tới cực điểm, trong lòng thống khổ tột độ, nhìn về phía trước lại thấy hai cảnh sát đang thương lượng nên làm thế nào xử lý vụ tai nạn giao thông, hắn thật sự là hận không thể lập tức giết chết đám người này.

- Biến mẹ các người đi!

Thống khổ, phẫn nộ, ảo não, đủ loại cảm xúc không thể phát tiết, Bùi Kiều rốt cuộc nhịn không được đánh một quyền về phía tên Vương đội trưởng, thế nhưng khiến hắn càng thêm buồn bực là một quyền này chỉ xuyên qua người trước mặt, không hề chạm vào, loại cảm giác bất lực cùng thống khổ này khiến Bùi Kiều càng thêm tuyệt vọng, hắn ngửa mặt lên trời hét lớn.

Xoẹt-!

Bỗng một luồng điện đánh tới bên cạnh Vương đội trưởng cùng tên cảnh sát kia, làm hai người sợ tới mức nhảy dựng lên, nhưng mà luồng điện này cũng chỉ rất nhỏ, trong nháy mắt đã biến mất không tung tích, thoạt nhìn có chút giống như là dòng điện bị đoạn mạch sinh ra tia lửa điện vậy, hai người liếc mắt nhìn nhau, sau đó đồng thời bước cách xa khỏi trạm biến áp thêm vài bước.

- Tiểu Lý, nhanh lấy thi thể kia xuống, nếu như chấp điện phát nổ thì rất phiền phức...

Vương đội trưởng nhìn thi thể bị đốt thành than một cái, sau đó quay đầu nói với viên cảnh sát bên cạnh vài câu rồi lác đầu đi về hướng xe cảnh sát. Khi luồng điện đánh xuống, Bùi Kiều lại đang trong trạng thái cảm xúc kích động nên không để ý đến... Sau khi Vương đội trưởng đã lên xe cảnh sát rời khỏi hiện trường, lúc này hắn mới chậm rãi phục hồi tinh thần, hiện tại, hắn cũng đã trở thành linh hồn, nhục thể đã bị đốt thành than, âm dương cách biệt, mọi việc rốt cuộc không thể nào thay đổi, mặc cho trong lòng hắn có bi phẫn có tuyệt vọng bao nhiêu đi chăng nữa thì kết cục cũng đã định, hắn chỉ có thể bất đắc dĩ tiếp nhận mọi chuyện, chỉ là trong lòng càng lúc nặng nề, vô cùng có lỗi với cha mẹ, khiến người đầu bạc phải tiễn đưa người tóc xanh.

- Quay về nhìn mọi người một lần vậy, thừa dịp Hắc bạch vô thường còn chưa xuất hiện, về nhà nhìn lại cha mẹ cùng muội muội... Chỉ tiếc một điều là, nàng đang đi công tác ở Nam Kinh, nhiều khả năng sẽ không còn cơ hội tái kiến...

Bùi Kiều thở dài, đứng dậy bay lơ lửng theo con đường quen thuộc, ở đó có nhà của hắn, cha mẹ, muội muội... Đây có thể là lần cuối cùng được nhìn lại mọi người.

Trên đường bay tới, Bùi Kiều cũng dần dần bình tĩnh trở lại, tình huống hiện tại của hắn quả thật có chút khó tưởng tượng, không ngờ con người sau khi chết thật sự xuất hiện linh hồn, cũng có ý thức cùng tư tưởng, không phải mờ mịt như các loại cương thi, zombie... ngoại trừ việc không có cơ thể ra thì không có gì bất đồng so với người bình thường, nói một cách khác, có khả năng những thần thoại truyền thuyết cũng đều là sự thật? Ví dụ như địa phủ, thậm chí cả thần tiên các loại cũng có thể thật sự tồn tại...

Nghĩ đến đây, trong nội tâm Bùi Kiều chậm rãi nóng lên, hắn cũng không phải là một người dễ dàng buông tay, từ nhỏ đến lớn bởi vì gia cảnh không tốt, hắn rất hay đọc sách, không hề ghen tị với người giàu có tiền, không hề đòi hỏi cha mẹ mua cho mình những thứ đắt tiền, từ nhỏ hắn đã là một người kiên cường cứng cỏi, chỉ cần có một tia hi vọng, như vậy hắn đều nguyện ý thử nghiệm.

Nếu như linh hồn là thật, như vậy địa phủ cũng có thể tồn tại, mặc kệ thực sự có thần tiên các loại hay không, nếu như đã có linh hồn, từ cổ chí kim đến giờ đã chết biết bao nhiêu người, như vậy linh hồn bọn họ giờ đang ở đâu? Hay là linh hồn cũng có tuổi thọ, một khi đến lúc, như vậy liền ý thức cùng tu tưởng đều tan biến, nhưng cho dù là vậy thì khi còn chưa hết tuổi thọ, linh hồn của vô số người hẳn không có khả năng bỗng dưng tiêu tán biến mất hết chứ? Phòng chừng bọn họ cũng sẽ định cư cùng một chỗ, tạo thành một thế giới cùng loại với dương thế, nếu hẳn có thể trước một bước tiến vào thế giới linh hồn này, dốc sức làm việc, tích góp tài sản, gây dựng cơ nghiệp, vậy khi cha mẹ chết đi, hẳn có thể làm cho họ vừa chết liền được hưởng hạnh phúc an nhàn, như vậy cũng coi như không bất hiếu...

Nghĩ đến đây, trong lòng Bùi Kiều càng thêm nóng lên, hắn hạ quyết tâm lập tức về nhà nhìn cha mẹ muội muội một lần, sau đó liền đến thế giới linh hồn dốc sức phấn đấu, cho dù có khả năng học thức tại hai thế giới là khác nhau, cho dù những tri thức hắn biết không dùng được, thế nhưng cứ cố gắng chăm chỉ, hẳn sẽ có ngày trở nên nổi bật, những khó khăn này hẳn không hề lo lắng.

Khi trong lòng Bùi Kiều đã yên ổn, hắn mới nhìn kỹ thế giới xung quanh, dường như cũng không có khác biệt gì quá lớn so với khi còn sống, điểm khác biệt duy nhất, trên không dường như đang phiêu phù từng dòng khí màu đen, dòng khí này thoạt nhìn rất giống như là do ô nhiễm môi trường tạo ra, nhưng nếu thật sự là do ô nhiễm môi trường, như vậy chính phủ hẳn không có khả năng thờ ơ với chuyện xảy ra, nói một cách khác, dòng khí màu đen này rất có khả năng là người sống không thể thấy, chỉ linh hồn mới có thể?

Bùi Kiều cũng có chút hiếu kỳ, nhưng hắn lập tức khắc chế lại, tuy rằng đại khái đoán ra dòng khí màu đen này là chỉ có linh hồn mới có thể thấy, nhưng hắn lại không tính toán thử đựng vào, ít nhất tạm thời không có quyết định như vậy, lỡ như đựng vào dòng khí màu đen này, lập tức bị truyền tống đến địa phủ thì làm thế nào? Lỡ như dòng khí này có thể thôn phệ linh hồn thì làm thế nào? Hơn nữa màu sắc đen tối vô cùng, chỉ vừa nhìn một chút đã khiến cho trong lòng phát lạnh, hắn tuyệt đối không có ý định đựng vào một cái.

- Lập tức trở về nhìn lại cha mẹ cùng muội muội!

Bùi Kiều trong lòng đã định, từ nhỏ hắn vốn chính là đại hiếu tử, khi chết đi lại càng thêm quyến luyến đối với người thân, có lẽ là vì mất đi nên càng thêm quý trọng, vừa nghĩ đến sau này rất có khả năng sẽ không còn được gặp lại mọi người, loại cảm xúc này càng thêm mãnh liệt.

Tốc độ bay của Bùi Kiều càng lúc càng nhanh, để cho đường gần hơn, hắn bay lên cao thêm tầm trăm mét, chỉ còn cách dòng khí màu đen tối đa hai ba trăm mét, tới độ cao này hắn liền ngừng lại, tiếp tục bay về hướng nhà mình, mà từ độ cao này nhìn xuống, hắn mới phát hiện một chuyện.

Nơi này là Thượng Hải, là thành phố có mật độ dân cư đông đúc nhất Trung Quốc, khi Bùi Kiều từ giữa không trung nhìn xuống toàn bộ thành phố, lập tức nhìn thấy rất nhiều linh hồn đang đứng bên ngoài những căn nhà, cũng có một số linh hồn lơ lửng bên ngoài mấy bệnh viện lớn, từ giữa không trung nhìn xuống, toàn bộ Thượng Hải hiện tại có mấy trăm linh hồn.

Trong khi Bùi Kiều đang cảm thán, hắn bỗng phát hiện những linh hồn còn lại đều khác biệt so với bản thân, bên ngoài những linh hồn này đều có một tia khí tức đen tối, trôi buộc mọi người vào trong, hơn nữa những linh hồn bên trong dường như còn đang không ngừng gây dục.

Bùi Kiều thấy vậy trong lòng lập tức hoảng sợ, một loại cảm giác không rõ xuất hiện, hắn vội vàng bay lại bên cạnh một linh hồn gần nhất, linh hồn này đang lơ lửng ở ngoài tầng hai mươi của một tòa chung cư, bên trong khí tức đen tối là một ông lão ước chừng sáu mươi tuổi, đang không ngừng gây dục, vừa thấy Bùi Kiều lại gần, ông lão này lập tức lớn tiếng nói:

- Tiểu tử, giúp ta thoát ra với, những tia nhân quả này thiêu đốt làm da ta đau quá...

Trong cơn kích động ông lão liền vươn tay ra, nhưng vừa mới đụng trúng những tia khí tức đen tối này, chỗ da tiếp xúc liền bốc cháy, giống như đụng trúng bàn ủi vậy, bộ phận tiếp xúc sau đó lập tức trở thành một mảng đen, mà ông lão lại càng thêm rên rỉ.

- Những tia khí tức màu đen này là cái gì vậy?

Bùi Kiều thấy vậy lại càng cảm thấy không ổn, hắn không dám tới gần thêm chút nào, lập tức bay ra cách ông lão ước chừng mười mét rồi lớn tiếng hỏi. Ông lão lúc này mới ngạc nhiên ngẩng đầu lên nói:

- Tiểu tử, tại sao bên ngoài thân thể ngươi lại không có nhân quả? Không thể nào, chẳng lẽ từ khi ngươi sinh ra đến bây giờ không xảy ra bất cứ chuyện gì?

Bùi Kiều lập tức hỏi:

- Lão nhân gia, nhân quả là cái gì? Chính là mấy tia khí tức đen tối bao quanh cơ thể ngươi sao? Đúng rồi, ngươi cũng là linh hồn đã chết? Tại sao vẫn còn chưa đến địa phủ chứ?

Ông lão nhìn chằm chằm vào Bùi Kiều, một lúc lâu sau mới thở dài âm thầm chỉ vào những tia khí tức đen tối quanh mình rồi nói:

- Đây là nhân quả trước đây trộm khoai lang của nhà hàng xóm, bị hàng xóm ghi hận, đây là tham gia với đám côn đồ, đánh mấy giáo viên sinh ra nhân quả, đây là nợ tiền bằng hữu không trả sinh ra nhân quả, đây là con lớn ghen tị việc ta sủng ái con nhỏ sinh ra nhân quả, đây là...

Ông lão liền lắc nhai một lúc như vậy, trong khi hắn nói chuyện, những dòng khí tức kia lại càng trở nên dày hơn, màu sắc cũng càng lúc càng thêm đen tối, phảng phất giống như nhận được dưỡng chất từ hồi ức của ông lão.

Sau khi nói xong, ông lão bỗng nhiên thâm trầm nhìn về phía Bùi Kiều nói:

- Tiểu tử, ngươi dùng biện pháp gì để thoát ra từ vòng trời buộc của nhân quả vậy? Mỗi người hẳn là đều sẽ có nhân quả bao bọc xung quanh thân thể, chính là những sự tình đã phát sinh khi chúng ta còn sống, chỉ cần cùng người khác phát sinh quan hệ, như vậy liền sẽ sinh ra nhân quả, không có khả năng người sống mấy chục năm lại chưa từng xảy ra chuyện gì chứ?

Bùi Kiêu nghe đến đây thì cảm thấy vừa kinh ngạc vừa sợ hãi, hắn vội vàng nhìn về bốn phía, quả nhiên, trong tầm mắt hắn, bao quanh những linh hồn khác đều là những dòng khí tức đen tối lơ lửng, giống như những sợi tơ quấn quanh thân thể, thể nhưng bên ngoài thân thể hắn lại thật sự hoàn toàn trống không, điều này khiến hắn vừa sợ hãi lại vừa hiểu kì. Ông lão kia lại tiếp tục nói:

- Tiểu tử, ngươi tới gần chút nói chuyện đi, yên tâm, những tia khí tức này đều chỉ quấn quanh người tạo ra nhân quả, ta có muốn truyền nhiệm cho ngươi cũng không được, bởi vì chỉ cần ta vừa tiếp xúc với những tia nhân quả này, liền có thể cảm giác được những niệm tưởng bên trong một cách rõ ràng, tất cả đều là những chuyện mơ hồ trong trí nhớ, tất cả đều là ký ức của ta...

Bùi Kiêu nhìn xung quanh thêm một lần nữa, trong lòng lại càng thấy vừa vội vừa sợ, nổi cả da gà, hắn lập tức cẩn thận dò xét quanh người một lúc, quả nhiên là một tia khí tức đen tối cũng không có, lúc này hắn mới yên lòng, bay đến gần ông lão khoảng tầm hai mét, không dám tới gần thêm nữa, sau đó hỏi:

- Lão nhân gia, làm thế nào ngươi biết mấy thứ này gọi là nhân quả? Hơn nữa vì sao ngươi vẫn còn chưa đến địa phủ?

Ông lão lắc đầu nói:

- Ta cũng không biết những thứ này đến cùng là cái gì, thế nhưng tất cả trong đó đều là những chuyện ta đã làm trong quá khứ, còn có rất nhiều hối ức, cho nên ta gọi nó là nhân quả, Phật gia không phải đã nói sao? Nhân quả báo ứng, không phải không báo, chỉ là chưa đến thời điểm, hiện tại chúng ta đều đã chết, những sai lầm từng phạm phải trước đây cứ tự nhiên mà dấy đưa, nên ta cho rằng những tia khí tức này chính là nhân quả... Về phần địa phủ gì thì ta chưa thấy qua, từ khi ta chết đến giờ cũng đã được mười mấy tiếng, tại sao Hắc Bạch vô thường không đến dẫn ta đi chứ?

Bùi Kiêu lập tức kinh ngạc, hắn vốn tưởng rằng đến địa phủ rất đơn giản, hẳn là bất cứ linh hồn nào cũng biết, hoặc là sau khi chết đi một lát liền tự động được đưa đến, ai ngờ người trước mắt chết đã mười mấy tiếng, vậy mà vẫn còn bị nhốt tại đây. Bùi Kiêu lại gần cửa sổ thủy tinh nhìn vào gian phòng bên trong, quả nhiên trong phòng có người đang bố trí linh đường.

- Chẳng lẽ là phải chờ tới nửa đêm, đứng không giờ không phút mới có thể tiến vào địa phủ? Nếu không cứ một ngày một ngày tích lũy lại, Thượng Hải hẳn đã có rất nhiều linh hồn mới đứng, hiện tại số lượng mới có mấy trăm, có vẻ như đúng là toàn những người mới chết trong ngày hôm nay.

Bùi Kiêu nói với vẻ ngạc nhiên, đồng thời lại nhìn về phía xung quanh. Mà đúng lúc này, tại một chỗ trên bầu trời cách mặt đất ước chừng vài trăm mét, rất nhiều dòng khí tức đen tối đang không ngừng lơ lửng, không gian chỗ đó bỗng trở nên mờ mịt vụn vụn, giống như vòng xoáy xuất hiện trên mặt nước, xoay tròn vụn vụn, muốn xé rách không gian, sau một lát, rốt cuộc không gian chỗ đó bị triệt để xé mở, lộ ra một thế giới tối đen như mực.

Đồng thời, tất cả những linh hồn bị khí tức màu đen bao bọc đều thống khổ rùng lên, những tia khí tức đen tối bắt đầu xâm nhập vào trong cơ thể họ, từng tia từng tia không ngừng dung nhập, cho đến khi toàn bộ đều đã dung nhập mới thôi, tiếp đó những linh hồn này đều bắt đầu lơ lửng bay lên cao, bị vòng xoáy lớn tối đen kia hút lên.

Ông lão bên cạnh Bùi Kiêu cũng gào thét một cách thống khổ, khi những tia khí tức này xâm nhập vào, bên ngoài cơ thể ông lão dần xuất hiện những mảnh vảy giáp nhỏ, không chỉ như vậy, thân hình cũng bắt đầu nhanh chóng bành trướng, sau vài giây, đã đạt đến độ cao gần hai mét, mà trong lúc thống khổ cực độ này, ông lão theo bản năng đã bắt được bả vai Bùi Kiêu, móng tay dài nhọn cào là đâm sâu vào da thịt hắn.

Bùi Kiêu chỉ cảm thấy một loại thống khổ giống như linh hồn bị xé rách truyền đến, hắn lập tức quay đầu muốn đẩy cánh tay ông lão ra, thế nhưng khi thân thể ông lão bắt đầu biến hóa, không chỉ thân hình trở nên cao lớn, biểu tình trên mặt cũng dần dần bắt đầu vụn vụn, hiện ra vẻ độc ác dữ tợn.

- Lão nhân gia, ngươi buông ta ra, ta và ngươi không thù không oán, cho dù ngươi biến thành lệ quỷ, cũng nên đi tìm những người đã từng hại ngươi a, tìm ta làm gì?

Bùi Kiêu vừa hét vừa dùng lực đẩy bàn tay ông lão ra, nhưng rõ ràng mới vừa lúc này vẫn là một ông lão yếu ớt, giờ phút này lại có khí lực lớn vô cùng, mặc cho Bùi Kiêu đẩy kiêu gì cũng không hề xô dịch chút nào, cứ như vậy, Bùi Kiêu bị ông lão nắm vai trôi về phía vòng xoáy đen tối. Nhìn thấy vòng xoáy lớn, Bùi Kiêu sợ tới mức càng liều mạng đấu tranh, không biết vì sao, hắn cảm thấy vô cùng sợ hãi, giống như một khi bị hút vào trong vòng xoáy sẽ vĩnh viễn không thể trở lại, phía sau không phải là địa phủ, mà là Địa ngục...

- Buông ta ra! Buông ra!

Bùi Kiêu nhìn vòng xoáy càng lúc càng gần, liều mạng giãy dụa muốn thoát ra bằng bất cứ giá nào, nhưng mặc cho hắn kích động đến mức nào đi chăng nữa, bàn tay của ông lão cũng vẫn gắt gao kéo hắn theo.

- Không!

Bùi Kiêu hét to một tiếng, thanh âm vang vọng, nháy mắt sau đã bị triệt để cuốn vào trong vòng xoáy...

Q.1 - Chương 2: Địa Ngục Khủng Bố (Nhất)

Một loại cảm giác mông lung nửa mơ nửa tỉnh khó có thể hình dung. Bùi Kiều rõ ràng có thể cảm giác được, nhưng lại không thể nào động đậy, loại cảm giác này quả thực làm hắn muốn phát điên, không biết bao lâu sau, phía trước mắt hắn dần sáng lên, rốt cuộc thoát ra khỏi vòng xoáy, bịch~ một tiếng, hắn đã té xuống đất, đồng thời hộ tống hắn té xuống còn có ông lão vẫn đang chụp bả vai của hắn.

Thừa dịp tay của ông lão hơi lỏng ra khi ngã xuống, Bùi Kiều rốt cuộc thoát khỏi móng vuốt sắc nhọn, sau đó bật người một cái đứng dậy, khi hắn nhìn lên phía trên, vòng xoáy đã trở nên rất nhỏ, không đợi hắn kịp phản ứng gì, toàn bộ vòng xoáy đã triệt để biến mất, chỉ để lại mấy trăm người đang nằm dưới đất không ngừng rên rĩ.

Lúc này Bùi Kiều cảm thấy phần vai của mình vô cùng đau đớn, loại thống khổ này không giống như loại đau từng cơn khi da thịt bị xé rách, mà là một thống khổ kéo dài không dứt, một lúc sau, loại thống khổ này mới từ từ giảm bớt, may mà không phải là thống khổ kéo dài mãi mãi, bằng không mà nói, hắn thật sự là nguyện ý hôn phi phách tán luôn còn hơn, đến lúc này, hắn mới phục hồi tinh thần nhìn về bốn phía xung quanh, xem xem đây rốt cuộc là nơi nào...

Đây là một vùng bình nguyên hoang vu, ngay cả một ngọn cỏ cũng không có, mặt đất màu đỏ sẫm, nơi nơi đều là đất đai khô cằn nứt nẻ, rộng lớn vô biên, bất quá tại một chỗ cực xa xôi, mặt đất giống như bỗng nhiên biến mất, chỉ có một mảng hư không tối đen, tình cảnh như vậy thật sự là khó có thể tưởng tượng, giống như thuyết trái đất hình đĩa thời xa xưa vậy, đi tới mép đĩa sẽ lập tức rơi xuống.

Bùi Kiều lại ngẩng đầu nhìn về phía bầu trời, toàn bộ bầu trời mang một loại màu sắc u ám, mây đen xám xịt vùn vùn, căn bản là không thể xuyên qua tầng mây nhìn thấy mặt trời. Thậm chí hắn còn nghi ngờ thế giới này không có mặt trời, tình cảnh bốn phía thật sự là cực kỳ giống Địa Ngục, tại nơi tối tăm u ám như vậy sẽ có thể có mặt trời sao?

- Nơi này đến cùng là nơi nào...

Giờ phút này Bùi Kiều thật sự cảm thấy vô cùng mờ mịt, đột nhiên từ nhân thể bị cuốn đến nơi này, nhưng hắn hoàn toàn không nghĩ mình vừa xuyên việt giống như trong tiểu thuyết, cái gọi là xuyên việt cũng không quý dị như vậy a, một lần duy nhất liền xuyên việt mấy trăm người, những người này rõ ràng chính là những linh hồn mới chết ngày hôm nay tại Thượng Hải, quả nhiên là như suy nghĩ lúc trước của hắn, toàn bộ linh hồn đều sẽ bị đưa về thế giới bên kia, không tích lũy tại thế giới hiện thực.

- Nói một cách khác, nơi này là địa phủ? Hoặc là Địa Ngục?

Nếu như nơi này là địa phủ, như vậy số lượng linh hồn tại đây khẳng định ít nhất phải có vài tỷ thậm chí còn nhiều hơn, chung quy mỗi phút giây trên thế giới đều sẽ có người chết, nếu như không ngừng tích lũy, số lượng linh hồn tại đây nói không chừng còn nhiều hơn so với nhân số thế giới hiện thực... Nhưng mà rất kỳ quái là, nếu như linh hồn liên tục tích lũy suốt không biết bao nhiêu năm, vì sao địa phủ còn có thể hoang vắng như thế này chứ?

Trong lòng Bùi Kiều cảm thấy vô cùng kỳ quái, còn cả hoảng sợ, dự cảm không ổn ngày càng rõ rệt, mà khi hắn nhìn về bốn phía một lần nữa, quả nhiên thấy ở phía xa xuất hiện mười mấy chấm đen, hơn nữa những chấm đen này còn đang dùng tốc độ cực nhanh hướng về phía mọi người, phía sau không ngừng cuộn lên từng lớp bụi mù, có thể thấy tốc độ hướng đến rất nhanh. Vừa phát hiện mười mấy chấm đen này, Bùi Kiều lập tức liền tập trung toàn bộ lực chú ý về hướng đó, dự cảm nói cho hắn biết thứ đang đến vô cùng nguy hiểm, dần dần, hắn rốt cuộc nhìn rõ mười mấy chấm đen này rốt cuộc là thứ gì... Đúng vậy, đó là hơn mười con sói lớn toàn thân đen tuyền cao đến mấy mét!

Hai mắt Bùi Kiều liền co rụt lại, lập tức nhìn kỹ địa hình xung quanh, khu vực bình nguyên này tuy rất hoang vắng, thế nhưng lại có một số khối đá dựng đứng cao mấy mét, sau khi nhìn trái nhìn phải một chút, hắn liền chạy hết tốc lực về phía một khối cách vị trí hiện tại hơn trăm mét, sau lưng hắn, mấy trăm linh hồn còn lại vẫn đang nằm lăn trên mặt đất, cũng có một số linh hồn run run đứng lên, chỉ là những linh hồn này thoát nhìn đều đã không còn giống nhân loại, người cao nhất trong đám đạt tới gần ba mét, có linh hồn vẫn hai tay hai chân như cũ, nhưng mà bên ngoài thân thể lại xuất hiện một lớp vảy bò sát, có mười mấy người ngay cả mặt mũi cũng đã phát sinh biến hóa, tuy rằng không đến mức vạn vật đảo lộn vị trí gì, nhưng thật sự mà nói cũng đã có chút hung tàn dọa người rồi.

Giờ phút này Bùi Kiều thật sự là không dám tin tưởng bất kỳ ai, cho nên hắn mới không chút nghĩ ngợi liền chạy vọt về phía mấy khối đá lớn, vừa chạy đến gần hắn lập tức tìm kiếm, không ngừng lấy tay dò tìm những chỗ trống rỗng dưới mấy khối đá, có điều những khối đá này vô cùng nặng, ép chặt vào mặt đất, lại hoàn toàn không có khe hở nào để hắn chui vào, Bùi Kiều càng lúc càng cảm thấy gấp rút không thể tả, đến độ muốn toát hết mồ hôi... Nhưng mà rất đáng tiếc, hiện tại hắn đã là linh hồn thể, sao có khả năng toát mồ hôi nữa, chỉ là tinh thần càng lúc càng nóng nực.

- Tinh táo, tinh táo!

Bùi Kiều bỗng nhiên đứng bất động, hít mấy hơi thật sâu, mạnh mẽ áp chế nội tâm nóng cùng sợ hãi xuống, cho đến khi cảm xúc đã hơi chút ổn định lại, lúc này hắn mới tìm một khối đá lớn khác chạy tới, hi vọng ở đó có chỗ nào có thể ẩn nấp. Mười mấy chấm đen đằng xa đã càng lúc càng gần, bóng dáng những con sói đen to lớn cũng càng lúc càng rõ rệt, chỉ còn cách mọi người khoảng vài kilomet, mà lúc này Bùi Kiều vừa mới chạy đến chỗ một khối đá khác, với tốc độ nhanh như gió của bảy quái vật đang đến, nếu như dưới khối đá lớn này cũng không có chỗ nào để tránh né, như vậy hắn sẽ không còn đủ thời gian để tìm một chỗ khác nữa...

Bùi Kiều chỉ cảm thấy toàn thân đều đang run rẩy, tuy đã là linh hồn thể, nhưng lồng ngực vẫn nhảy lên kịch liệt như cũ, không biết ở đó vẫn là trái tim hay là bộ phận gì khác, Bùi Kiều liều mạng áp chế nỗi sợ trong nội tâm, đồng thời nằm áp xuống đất không ngừng tìm kiếm, rốt cuộc, tay hắn phát hiện thấy một khe hở rất nhỏ tại chỗ khối đá tiếp giáp với mặt đất, bất chấp khe hở này có thể chui vừa hay không, hắn liền vội vàng thò hai chân xuống, cố gắng chui sâu xuống dưới, mặc cho góc cạnh sắc nhọn của khối đá xé rách cơ thể, chỉ cần chắc chắn chịu đựng nỗi đau đớn thông khổ do linh hồn bị xé rách, đồng thời dùng tay ra sức đào lên một đồng bùn đất, chặn lối vào khe hở lại một nửa, khi hắn vừa làm xong, một con chó đen to lớn đã nhảy vào trong đám người trên mặt đất.

Những con sói lớn này toàn thân một màu đen, mỗi sợi lông đều dựng thẳng lên như cương châm, thân hình lớn đến mức khủng bố, độ cao từ ba đến bốn mét, độ dài từ đầu đến đuôi hơn mười mét, quả thực có thể so được với khủng long, một con người đứng trước mặt đám quái vật này thật sự là nhỏ bé đến mức đáng thương, hơn nữa điểm khiến cho toàn thân Bùi Kiều càng cảm thấy lạnh lẽo là đầu của đám quái thú này không phải đầu sói, mà là đầu người! Chỉ là đầu của chúng lớn gấp mấy lần so với người bình thường, mắt tỏa ra sắc xanh, miệng cũng xuất hiện biến dị, mọc ra vô số răng nanh dài nhọn, giống như của hồ rãng kiếm, nhưng mà hồ rãng kiếm bất quá cũng chỉ có hai chiếc răng nanh dài hai bên, mà trong miệng đám quái thú này lại có đến mấy chục cả trăm cái, từng chiếc đều sáng lóe như dao.

Thêm một con sói đầu người nhảy vào, cúi đầu cắn một cái, roạt một tiếng, ba linh hồn dưới chân đều bị nó cắn giữa hai hàm răng, ba linh hồn này vốn đang có chút ngây ngây dại dại, nhưng khi bị hàm răng dài nhọn cắn xé, đều lớn tiếng gào thét, âm thanh đau đớn sợ hãi vang vọng, chỉ là con quái vật này căn bản không biết dừng lại là gì, không ngừng cắn xé, sau một lát đã nuốt ba người vào bụng. Sau khi linh hồn bị xé rách không có máu bắn ra, chỉ xuất hiện một vài điểm sáng lớn cùng mấy tia khí tức đen tối, con sói đầu người này giống như đang hưởng thụ, hút toàn bộ những điểm sáng cùng những tia khí tức màu đen vào trong miệng, tiếp đó cào tới một cái, đè hơn mười linh hồn xung quanh xuống đất, rồi lại tiếp tục cắn nuốt.

Sau khi bị những tia khí tức đen tối xâm nhập vào cơ thể, những linh hồn này đều đã phát sinh biến dị càng lúc càng rõ rệt, cao lớn cường tráng không còn giống như nhân loại, nhưng mà cho dù không giống nhân loại đến mức nào, cũng không thể so sánh với hơn mười con sói đầu người trước mặt, đây mà còn là sói cái gì chứ, rõ ràng là quái thú thời viễn cổ Hồng Hoang mới đúng, nhẹ nhàng cào một cái liền phá ra một hố sâu mấy mét trên mặt đất, cắn một cái liền nuốt vào mấy linh hồn, nhai một cái liền xé những linh hồn trong miệng thành mảnh nhỏ, đừng nói là linh hồn nhân loại, cho dù là xe tăng đi nữa, trước mặt đám quái thú này phòng chừng cũng không khác một tờ giấy là bao, chỉ trong vòng mười mấy giây, toàn bộ những linh hồn dưới đất đã bị ăn sạch sẽ, mà Bùi Kiều cũng cảm thấy thân thể đám sói đầu người dường như lớn hơn trước một ít, giờ phút này hắn chỉ có gắng nín thở, hết sức chăm chú nhìn về hướng đám quái vật này.

Bùi Kiều cũng không biết khứu giác của bọn chúng có linh mẫn hay không, cũng không biết linh hồn thể có thể bị ngửi thấy hay không, nhưng mà hắn biết, chỉ cần bị đám quái vật này phát hiện, như vậy cái chờ đợi hắn chính là tử vong.. Không phải là tử vong xong biến thành linh hồn, mà là chân chính tử vong, cả tư tưởng ý thức cùng linh hồn đều tan biến!

May mà những lo lắng của Bùi Kiều rốt cuộc cũng không trở thành sự thật, sau khi ăn sạch sẽ những linh hồn tại hiện trường, đám quái thú này chỉ ngửa mặt lên trời gào thét điên cuồng một trận, sau đó nhanh chóng chạy về phía xa, không hề phát hiện ra Bùi Kiều đang trốn dưới khối đá. Tuy vậy Bùi Kiều vẫn không dám nhúc nhích một chút nào, cứ như vậy trốn trong khe hở, ba bốn tiếng sau mới vô cùng cẩn thận chui lên, lúc này hắn mới nhìn kỹ lại thân thể mình, khi liều mạng chui xuống khe hở nhỏ lúc trước, phần bụng hắn rõ ràng đã bị góc cạnh sắc nhọn của khối đá xé rách, nếu là người bình thường mà nói, vết rách như vậy đã đủ để nhìn thấy nội tạng, nhưng lúc này Bùi Kiều lại chỉ có thể thấy những điểm sáng lốm đốm trong bụng, hơn nữa theo những điểm sáng này tích tụ lại, thân thể hắn bắt đầu dần dần phục hồi như cũ, trở về hoàn chỉnh không hề sót mẻ.

Bùi Kiều sờ thân thể mình một chút sau đó nhìn về mặt đất phía xa, ở đó vốn là mấy trăm linh hồn cùng rơi xuống với hắn, giờ phút này đều đã biến thành thức ăn cho quái vật, sau một hồi cắn xé giết chóc như vậy một chút vết máu cũng không tìm thấy, giống như tất cả những chuyện vừa rồi đều do hắn tưởng tượng ra, nhưng mà cảm giác đau đớn khi linh hồn bị xé rách truyền đến nói cho hắn biết, những chuyện vừa rồi là chân thật, mấy trăm linh hồn đã bị ăn sạch sẽ, hiện tại hắn vẫn đang ở trong thế giới của đám quái vật này, tùy thời đều có thể bị cắn nuốt sau đó thật sự tan biến.

- Ai, nơi này thật sự là Địa Ngục sao? Khó trách, có loại quái vật như vậy tồn tại, cho dù có bao nhiêu linh hồn bị đưa đến đi chẳng nữa, đều sẽ bị cắn nuốt không còn một mống, sao còn có thể có văn minh cái gì?

Bùi Kiều thì thảo mấy câu, khi nói tới đây hắn cảm thấy trong lòng chỉ còn là một mảng lạnh lẽo, vốn còn định cố gắng phấn đấu sau khi đến thế giới bên kia, tích góp tài sản xây dựng cơ nghiệp, đợi khi cha mẹ qua đời có thể lập tức phụng dưỡng, ai ngờ hiện thực lại tàn khốc như vậy, tuy rằng sau khi con người chết đi quả thật có linh hồn tồn tại, nhưng mà lại phải rơi xuống Địa Ngục khủng bố như thế này, thật sự là sinh tử khó nói... Hắn không tin mấy trăm linh hồn vừa rồi tất cả đều là kẻ tàn bạo độc ác, những người đó đều chỉ là dân chúng phổ thông tại Thượng Hải mà thôi, trong lòng có thiện cũng có ác, nhân tâm sao có thể có thuần túy thiện cùng ác? Tất cả đều rơi vào Địa Ngục, tất cả đều bị quái vật cắn nuốt... Có thể thấy, thế giới này hẳn là nơi tất cả linh hồn quy tụ, bất kể là thiện hay là ác, hơn nữa cũng không có cái gọi là Thiên Đường!

Mặc kệ như thế nào, sau khi suy nghĩ một lúc, hắn chỉ có thể bắt đầu đi về phía trước, dù sao cũng không thể nào cả đời trốn chui trốn nhủi trong khe đá này. Tuy hiện tại đã là linh hồn thể, không biết có thể đói khát hay không, thế nhưng dù sao hắn cũng là một con người, không có khả năng hóa thành tượng đá ở lại đây trăm năm, như vậy cho dù còn sống cũng tương đương với đã chết.

- Vạn vật đều có một đường sinh cơ, không thể nào vừa tiến vào Địa Ngục liền nhất định sẽ bị quái vật ăn sống nuốt tươi như vậy chứ?

Bùi Kiều vừa đi vừa nghĩ cách thăm dò thế giới này một chút, biết đâu thế giới này cũng giống như dị giới trong những tiểu thuyết, có nhân loại tập trung cùng một chỗ, lợi dụng nhiều phương pháp đối kháng với các loại quái thú, nói không chừng bình nguyên hoang vu này chính là tuyệt địa tử địa, chỉ do vận khí của hắn không tốt, rơi xuống trúng khu vực nguy hiểm, nói không chừng thế giới này vẫn còn có những chỗ rất tốt đẹp...

Q.1 - Chương 3: Lôi Điện Cùng Cơ Hội (Nhị)

- Nói một cách khác, chỉ cần tốc độ đủ nhanh, sức chịu đựng của thân thể đủ mạnh, là có thể thông qua vòng xoáy kia trở về dương thế sao? Cái này còn cần phải cân thận tính toán lại một chút... Mà lúc trước ta quả thật đã phát ra lôi điện?

Bùi Kiều cẩn thận nhớ lại những chuyện vừa phát sinh, khi hắn sắp bị luồng cảm xúc hỗn loạn khổng lồ, từ chỗ sâu nhất trong linh hồn phát ra một luồng lôi điện, tiếp đó bên ngoài cơ thể hắn liền có một tầng lôi điện bao phủ, khí tức đen tối lập tức bị tan rã như băng gặp lửa. Trên thực tế, từ khi vừa tiến vào Địa Ngục, hắn cũng đã bắt đầu hoài nghi, vì sao những linh hồn thể khác đều có khí tức đen tối xung quanh, chỉ có hắn là hoàn toàn không có?

- Sau khi phát ra lôi điện, linh hồn rất suy yếu, giống như muốn tiêu tán đến nơi, mà trong trạng thái như vậy, những điểm sáng vốn không thể hấp thu lại bỗng nhiên dung nhập vào cơ thể ta, hay là... có thể thông qua hấp thu điểm sáng chuyên đôi tạo ra lôi điện?

Nghĩ đến đây, trong lòng Bùi Kiều lại một lần nữa nóng lên, tính cách của hắn vốn kiên nghị, từ nhỏ đến lớn bất cứ chuyện gì cũng sẽ không dễ dàng buông tay, giờ phút này đối mặt với biện pháp duy nhất có thể thay đổi tình hình trước mắt, có được lực lượng mới có thể tồn tại trong Địa Ngục, mà muốn có được lực lượng, tất yếu phải hấp thu những điểm sáng.

Sau khi cân nhắc một chút, Bùi Kiều lại một lần nữa đến gần những điểm sáng, sau đó tìm mọi biện pháp thử nghiệm, tập trung lực chú ý muốn làm xuất hiện lôi điện trong cơ thể, nhưng mà mặc cho hắn cố gắng như thế nào cũng không có gì xuất hiện, cứ như vậy, sau hơn mười phút, thân hình khổng lồ của quái điều mặt người đã có ba phần tư triệt để tiêu tán, trong lòng Bùi Kiều cũng càng lúc càng nóng.

- Mẹ! Dù sao tình hình hiện tại đã xấu đến mức không thể xấu hơn, không bằng liều mạng một phen đi!

Bùi Kiều nhặt một khối đá nhỏ lên, tay trái đặt trên mặt đất, tay phải thì cầm khối đá nhắm về phía tay trái của mình, sau đó hắn cắn răng một cái, dùng lực đập xuống. Chát~, tiếng la hét thất thanh của Bùi Kiều vang vọng trên bình nguyên hoang vu, mà ba ngón tay trái của hắn đã bị đứt rời, chỉ sau nửa giây, ba ngón tay này liền tiêu tán trong hư không, đồng thời một điểm sáng lớn cỡ ngón cái lơ lửng trước mặt hắn.

Bùi Kiều biết điểm sáng này chính là do ba ngón tay của mình biến thành, hắn cố gắng chịu đựng đau đớn, đưa tay về phía một điểm sáng lớn, đồng thời trong lòng không ngừng nhẩm đọc thơ văn, bất bản thân phải tỉnh táo lại, toàn tâm cảm thụ quá trình điểm sáng từ miệng vết thương dung nhập vào cơ thể.

Điểm sáng này quả nhiên thuận lợi dung nhập vào cơ thể Bùi Kiều, đồng thời từ miệng vết thương mơ hồ xuất hiện hình dạng ba ngón tay, chỉ sau vài giây ngắn ngủi, ba ngón tay đã bị đứt rời của hắn liền thuận lợi mọc ra, mà đến lúc này, Bùi Kiều chỉ vừa mới tiến vào trạng thái trầm tĩnh, chỉ vừa kịp cảm giác thấy một dòng nước ấm, tiếp đó dòng nước ấm áp này đã biến mất, ngón tay khôi phục hoàn hảo như ban đầu.

- Aaaa!

Bùi Kiều phấn nộ mở to hai mắt, hắn lại cảm lên một khối đá lớn bất chấp tất cả liều mạng đập về hướng bàn tay trái của mình, lập tức cảm giác đau đớn khó có thể chịu đựng khi linh hồn bị xé rách truyền đến. Cho dù là khi còn nhục thể cũng đã là tay đứt ruột xót, nếu bị thương đến xương thì thật sự là đau đến khó có thể chịu đựng, hiện tại Bùi Kiều đã chỉ còn lại có linh hồn, đau đớn khi linh hồn bị xé rách còn gấp cả chục lần, khủng bố khó có thể dùng lời diễn tả.

Lần này Bùi Kiều gần như đập nát toàn bộ bàn tay trái, tổng cộng có ba điểm sáng lớn nhỏ khác nhau hình thành, sau khi hít sâu một hơi, Bùi Kiều hướng bàn tay về phía những điểm sáng, cũng không biết có phải do giờ phút này trong lòng thật sự không hề có tạp niệm hay không, khi cánh tay vừa tiếp xúc với điểm sáng, hắn đã tiến vào trạng thái trầm tĩnh như nước, ý thức hoàn toàn tập trung cảm thụ luồng ấm áp dễ chịu đang tiến vào cơ thể.

Khi triệt để tiến vào trạng thái trầm tĩnh, xuôi theo những điểm sáng hóa thành dòng nước ấm tiến vào trong cơ thể, Bùi Kiều cảm giác phảng phất như mình không còn tồn tại, toàn bộ ý thức đều nằm trong dòng nước ấm, xuôi theo cánh tay chảy vào cơ thể, sau đó hắn thấy được... cấu tạo toàn bộ linh hồn thể, tất cả đều là do những điểm sáng tạo thành, mà những điểm sáng này cũng không phải cái gọi là năng lượng, tất cả chúng đều là ý niệm cùng ký ức!

Tất cả những điểm sáng đều là do cảm xúc tích cực tạo thành, trong quá trình cảm thụ Bùi Kiều có thể cảm giác rất rõ những cảm xúc trong đó, ví dụ như hoan hỉ, vui vẻ, phấn chấn, cảm động... khi ý thức chìm vào trong những điểm sáng này, hắn cảm thấy vô cùng ấm áp thoải mái, chỉ muốn ngủ một giấc thật say.

Bất quá hiện tại trên tay trái vẫn còn cảm giác đau đớn khi linh hồn bị xé rách, cho nên hắn cũng không bị loại cảm giác này mê hoặc, tiếp tục xuôi theo dòng nước ấm chảy hướng về trung tâm thân thể. Trên thực tế hắn không phát hiện ra tốc độ vận hành của dòng nước ấm rất nhanh, ngấm lại một chút, lần trước hắn vừa mới tiến vào trạng thái trầm tĩnh, dòng nước ấm đã biến mất, thời gian lúc đó chỉ khoảng một giây, mà hiện tại ý thức hắn có thể quan sát nhất cử nhất động của dòng nước ấm tạo thành từ những điểm sáng, như vậy có thể thấy giờ phút này tốc độ tư duy của hắn kỳ thật cũng rất nhanh. Trong khi đang cảm nhận linh hồn mình bỗng nhiên trong đầu Bùi Kiều lóe lên, hắn dần dần mở rộng tầm nhìn, từ từ chậm rãi, sau một lát toàn bộ linh hồn đều đã nằm gọn trong tầm nhìn của ý thức.

Quả nhiên, những điểm sáng này không vô duyên vô cớ tạo thành linh hồn thể của ta, muốn những điểm sáng tạo nên một thân hình, như vậy nhất định phải có thứ trói buộc chúng, giống như những tia khí tức đen tối kia vậy, trong cơ thể ta hẳn cũng có thứ tương tự mới đúng... Quả nhiên là có!

Sau khi tầm nhìn ý thức Bùi Kiều bao quát lên toàn bộ linh hồn, lúc này hẳn mới phát hiện ra thứ tồn tại ở trung tâm những điểm sáng, đó là một đường cong bán trong suốt, chính là do đường cong này khống chế điểm sáng, lấy hình dáng thân thể làm biên giới chứa đựng những điểm sáng, hình thành nên linh hồn thể.

Bùi Kiều cũng cảm giác được đường cong bán trong suốt tại trung tâm linh hồn mình là cái gì, đó chính là chấp niệm cá nhân của hắn, không giống với cảm xúc tích cực hay cảm xúc tiêu cực, điểm sáng cùng khí tức đen tối chỉ là ý niệm không rõ ràng, ví dụ như vui vẻ, ví dụ như thù hận, tuy rằng nguyên nhân vui vẻ cùng đối tượng thù hận của mỗi người đều bất đồng, nhưng mà bản thân sự vui vẻ cùng thù hận lại là giống nhau, chỉ là ý niệm thuần túy, không thể so với chấp niệm.

Xem ra, một linh hồn hẳn là do hai bộ phận tạo thành, ý thức cùng chấp niệm là trụ cột, giống như đại não, sau đó do chấp niệm hấp thu điểm sáng hoặc khí tức đen tối tạo thành thân thể, mà mức độ mạnh yếu của chấp niệm cũng đại biểu cho khả năng dung nạp những điểm sáng cùng khí tức đen tối là bao nhiêu.

Những nhận thức này của Bùi Kiều đều chỉ phát sinh trong phút chốc, tốc độ vận hành của ý thức vô cùng nhanh, trong toàn bộ vũ trụ thứ duy nhất có khả năng vượt qua tốc độ ánh sáng, chính là tốc độ vận hành của ý thức. Dòng nước âm liên tục xâm nhập vào cơ thể, sau một lát thì dừng lại tại đan điền, rồi bị hấp thu hoàn toàn, đồng thời khi dòng nước âm bị hấp thu, Bùi Kiều rốt cuộc cũng “nhìn thấy” thứ mình vẫn tìm kiếm, trong đan điền hắn, các điểm sáng bị tan rã thành những tia sáng cơ bản nhất, vận hành chậm rãi theo một quy luật nào đó, trong khi tia sáng không ngừng lưu động, lõi điện cũng chậm rãi hình thành...

Khi khôi phục lại từ trạng thái tâm thần ngưng tụ, Bùi Kiều đã thấy rõ ràng quỹ đạo lưu động của những tia sáng, là một ký hiệu kỳ lạ, có vẻ rất cổ phác, nhưng không phải bất cứ một loại văn tự hoặc ký hiệu nào hắn từng biết. Hơn một tiếng đồng hồ kể tiếp, Bùi Kiều liền bắt đầu tiến hành các loại thử nghiệm, đầu tiên hắn cưỡng ép những điểm sáng dung nhập vào cơ thể, nhưng mà rất đáng tiếc, dường như dung lượng bản thân chỉ đến mức như hiện tại là hết cỡ, không thể dung nạp thêm, thử nghiệm đầu tiên dễ dàng liền thất bại.

Tiếp theo Bùi Kiều tính toán biến những điểm sáng có sẵn trong cơ thể thành đủ loại văn tự hoặc là ký hiệu, quả thật, khi tiến vào trạng thái tĩnh tâm, hắn có thể khống chế những điểm sáng trong cơ thể, nhưng khi biến những điểm sáng thành tia sáng cơ bản, tạo ra các loại văn tự ký hiệu, bất kể là chữ Hán, tiếng Anh, số La Mã, ký hiệu La Tinh, thậm chí là các loại hình học, những tia sáng này liền lập tức phát nổ, hơn nữa theo số lượng điểm sáng càng nhiều, mức độ phát nổ cũng càng lớn. Một lần nghiêm trọng nhất, Bùi Kiều định tạo ra một ký tự gồm bảy nét, cường độ của vụ nổ thậm chí khiến thân hình hắn bị nổ tan thành hai đoạn, cũng may bốn phía đều là những điểm sáng lơ lửng tự do mới cứu được hắn một mạng, nếu không lần phát nổ này tuyệt đối có thể khiến hắn tan thành mây khói, thử nghiệm thứ hai cũng thất bại.

Đến lúc này, thân thể của quái điều chỉ còn lại khoảng một phần mười, đã không còn nhiều thời gian để thí nghiệm, Bùi Kiều chỉ có thể bắt chước mô phỏng ký hiệu lõi điện tại đan điền, trong khoảnh khắc khi ký hiệu lõi điện này hình thành, Bùi Kiều chỉ cảm thấy trong đan điền có một lực hút giống như muốn kéo toàn bộ ý thức hắn vào, bất quá loại cảm giác này tới nhanh mà đi cũng nhanh, chỉ xuất hiện trong nháy mắt, sau đó một ký hiệu lõi điện khác đã hình thành, hai ký hiệu lõi điện chậm rãi hấp thu những tia sáng, hình thành, tích trữ lõi điện.

Sau khi tạo ra ký hiệu lõi điện, Bùi Kiều cảm thấy ý thức tựa hồ có chút phiêu tán, không thể tập trung, lập tức trong lòng hắn vô cùng lo lắng, sợ dĩ có thể thông qua trạng thái trầm tĩnh cảm thụ cùng khống chế điểm sáng trong thân thể, nguyên nhân đều ở lực tập trung của ý thức hắn, nếu như không thể tập trung, như vậy sẽ không thể cảm thụ cùng khống chế những điểm sáng, khi đó cho dù hắn có vô số ký hiệu lõi điện, phỏng chừng cũng chỉ là một người bình thường mà thôi... Lực lượng không thể khống chế, đó căn bản không phải cái gọi là lực lượng!

Sau đó, Bùi Kiều cố gắng tiến vào trạng thái tâm thần ngưng tụ, sau một lúc cuối cùng cũng cảm nhận được những điểm sáng trong cơ thể, mà lần này thời gian để ngưng tụ tâm thần ít nhất nhiều hơn mấy phút đồng hồ so với lúc trước, khiến hắn không dám tùy ý tạo ra ký hiệu lõi điện nữa.

- Hóa ra là như vậy, muốn trói buộc, lợi dụng hoặc là hấp thu những điểm sáng, như vậy thứ không thể thiếu chính là chấp niệm, sau khi tạo ra ký hiệu lõi điện này, chấp niệm của bản thân ta ước chừng mất đi một phần mười. Phản chấp niệm này bị tập trung đến vị trí ký hiệu lõi điện, trói buộc những tia sáng tại đó vận hành lưu động... Hóa ra là như vậy.

Đã hiểu rõ tầm quan trọng của chấp niệm, Bùi Kiều càng không dám tạo ra thêm ký hiệu lõi điện, tuy rất đáng tiếc là xung quanh đều là những điểm sáng tự do, nhưng hắn cũng chỉ có thể tận khả năng hấp thu, sau đó dẫn đến vị trí ký hiệu lõi điện chuyển hóa thành lõi điện tích trữ lại. Mãi cho đến khi toàn bộ thi điều của quái điều đầu người đều đã hóa thành hư ảo, lúc này Bùi Kiều mới ra khỏi trạng thái trầm tĩnh, tuy vậy hắn cũng không lập tức rời khỏi vị trí hiện tại, chỉ tìm kiếm một chỗ ẩn nấp dưới những khối đá lớn, sau đó ngồi im lặng trầm tư suy nghĩ.

Sự khác nhau giữa con người và con vật, chính là ở chỗ con người có khả năng phân tích cùng kết luận, Bùi Kiều vốn là người thích phân tích cùng tự hỏi, hiện tại phát hiện ra những bí mật về điểm sáng, linh hồn thể, còn có chấp niệm cùng ký hiệu lõi điện, Bùi Kiều cũng liền vội vàng tổng kết lại mọi chuyện, chung quy những điều này có lẽ đều là chỗ dựa để hắn tiếp tục sống sót.

Đầu tiên, bộ phận quan trọng nhất của linh hồn thể là chấp niệm cá nhân, hoặc là cũng có thể gọi là ý chí lực, ví dụ như có người kiên nghị, có người yếu đuối, ý chí lực của mỗi người đều không giống nhau, mà ý chí lực này hẳn chính là điểm tối trụ cột tạo nên linh hồn, giống như trong rất nhiều bộ phim, nếu như một người mang theo chấp niệm thật lớn khi chết, ví dụ như muốn nhìn thấy người nào đó, muốn báo thù, muốn làm chuyện này chuyện nọ, như vậy linh hồn của người này sẽ không dễ dàng tiêu tán, thậm chí có thể chuyển biến thành quỷ hồn, cũng chính là cùng một đạo lý.

Tiếp theo, chấp niệm có thể hấp thu những điểm sáng, hình thành linh hồn thể, mà những điểm sáng chính là đủ loại cảm xúc tích cực, nói một cách khác, chấp niệm chính là khung xương, cảm xúc tích cực là máu thịt, những cảm xúc tiêu cực thì giống như là đột biến gen, một khi linh hồn bị quá nhiều cảm xúc tiêu cực xâm nhập, như vậy sẽ mất đi ý thức, đồng thời thân hình cũng phát sinh biến hóa, về phần ký hiệu lõi điện trong cơ thể ta có thể xem như

một loại động cơ, hấp thu điểm sáng, tạo ra lôi điện.

- Tiếp... Chính là cơ hội trở về dương thế!

Bạn đang đọc truyện *Tử Vong Khai Đoan* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Q.1 - Chương 4: Diên Cuồng Cùng Trở Về (Nhất)

Từ khi linh hồn của Bùi Kiêu rơi vào Địa Ngục, thời gian đã qua đi hơn bốn tháng, mà trong Địa Ngục khủng bố cùng nguy hiểm này, Bùi Kiêu vẫn kiên cường sống... Hơn nữa chậm rãi trở nên mạnh mẽ, chờ đợi cơ hội trở về dương thế!

Trong một tháng đầu, Bùi Kiêu đã hiểu rõ biện pháp sử dụng những điểm sáng, trên thực tế, giờ phút này biện pháp sử dụng duy nhất của hắn cũng chỉ có thể là dẫn điểm sáng đến vị trí ký hiệu lôi điện, sau đó dựa vào ký hiệu lôi điện chuyển hóa thành lôi điện chỉ lực, ngoài ra, hắn quả thật là không tìm ra bất cứ biện pháp sử dụng nào khác.

Thế nhưng Bùi Kiêu tốt xấu gì cũng là nhân loại có ý thức, không giống với những loại quái vật chỉ dựa vào bản năng, trong thời gian này hắn cũng chậm rãi quy nạp được một số huyền bí về linh hồn thể.

Đầu tiên, một điểm sáng lớn ước chừng trái bóng bàn là một đơn vị năng lượng tiêu chuẩn, đương nhiên, tiêu chuẩn này là do Bùi Kiêu tự mình đặt ra, mà một đơn vị năng lượng tiêu chuẩn có thể thông qua ký hiệu lôi điện sinh ra một đơn vị lôi điện, uy lực của một đơn vị lôi điện ước chừng tương đương với khoảng một phần hai uy lực phát nổ của một trái lựu đạn, tức là hai đơn vị lôi điện sẽ tương đương với uy lực của một trái lựu đạn. Hiện tại Bùi Kiêu có thể tích trữ tới đa bốn đơn vị lôi điện, cũng tức là sau khi tích trữ bốn đơn vị lôi điện, mặc cho hắn thúc dục ký hiệu lôi điện lôi điện như thế nào, cũng sẽ không thể chuyển đổi những điểm sáng thành lôi điện.

Số lượng lôi điện có thể tích trữ tới đa phụ thuộc vào năng lượng tiêu chuẩn nhiều hay ít, mà mức độ của năng lượng tiêu chuẩn thì quyết định dựa trên mức độ của chấp niệm bản thân mạnh hay yếu. Mỗi một đơn vị năng lượng tiêu chuẩn cũng tương đương với một đơn vị chấp niệm tiêu chuẩn, giờ phút này trong cơ thể Bùi Kiêu có tổng cộng một trăm hai mươi bảy điểm sáng, nói một cách khác, trong cơ thể hắn có một trăm hai mươi bảy đơn vị chấp niệm, tức là tỉ lệ 1:1... Căn cứ theo một trăm hai bảy điểm sáng trong cơ thể chỉ có thể tích trữ bốn đơn vị lôi điện, như vậy ước chừng mỗi ba mươi đơn vị năng lượng tiêu chuẩn có thể lưu trữ một đơn vị lôi điện.

Những điều này chính là tính toán cùng kết luận trước mắt của Bùi Kiêu, hắn tổng cộng có một trăm hai mươi bảy đơn vị chấp niệm, một trăm lẻ sáu đơn vị năng lượng tiêu chuẩn do khi thử nghiệm lôi điện tiêu hao mất một phần, hai ký hiệu lôi điện, bốn đơn vị lôi điện chỉ lực, mà trong những số liệu này, chấp niệm mới là thứ quan trọng nhất, vừa có thể hấp thu những điểm sáng, lại có thể tạo thành ký hiệu lôi điện, đây là tối trụ cột của linh hồn thể.

Trải qua nhiều ngày mò mẫm như vậy, Bùi Kiêu cũng phát hiện chấp niệm bản thân không phải là hoàn toàn không biến đổi, mà là đang dần dần trở nên mạnh mẽ hơn, chỉ là quá trình này vô cùng chậm rãi, hơn nữa mỗi lần đều là khi Bùi Kiêu tiến vào trạng thái tâm thần ngưng tụ mới có thể gia tăng, khi đó tinh thần tập trung cực độ, tối thuần túy không hề có tạp niệm, có lẽ cũng chỉ có loại trạng thái này mới có thể sinh ra chấp niệm.

Theo tính toán của Bùi Kiêu, ước chừng hắn tiến vào trạng thái trầm tĩnh một trăm tiếng đồng hồ, như vậy sẽ sinh ra một đơn vị chấp niệm, hơn nữa theo sự gia tăng của chấp niệm bản thân, hắn tiến vào trạng thái trầm tĩnh càng dễ, tốc độ sinh ra thêm một đơn vị chấp niệm cũng càng nhanh, có lẽ khi chấp niệm bản thân đạt tới hai trăm hoặc hơn, chỉ cần mấy chục tiếng đồng hồ là có thể sinh ra thêm một đơn vị chấp niệm.

Trên thực tế, Bùi Kiêu đã chạy đến bên cạnh khu vực hư không tối đen như mực kia, hắn ló đầu ra nhìn về phía dưới, đó là một thế giới không lồ viễn siêu sự tưởng tượng của hắn, phần không gian tối đen này là một lỗ hồng vô cùng lớn, ở bên dưới mấy ngàn mét, có một tầng đại lục khác tồn tại, mà phía dưới tầng đại lục này còn có một tầng đại lục khác, Bùi Kiêu cũng chỉ mơ hồ nhìn thấy được ba tầng đại lục mà thôi, mà lỗ hồng này tựa hồ vô cùng vô tận, có trời mới biết phía dưới còn có bao nhiêu tầng đại lục tồn tại? Hơn nữa lỗ như tầng đại lục phía dưới còn nguy hiểm hơn thì thế nào? Lỗ như có nhiều loại quái vật to lớn mạnh mẽ hơn nữa thì sao? Mẹ, có điên mới nhảy!

Trong bốn tháng vừa qua, Bùi Kiêu cũng đã gặp nguy hiểm một số lần, có lần bị mấy con sói đầu người đuổi theo, hắn không kịp chui xuống khe hở dưới khối đá, hơn nữa bốn đơn vị lôi điện trong cơ thể cũng không có khả năng tiêu diệt năm sáu con sói không lồ cùng một lúc. Trong lúc hắn sắp tuyệt vọng, bỗng nhiên phía dưới một con sói đầu người đột ngột xuất hiện mấy cái xúc tu, đây là một con quái vật cực lớn, ước chừng khoảng bốn năm chục mét. Trên thực tế, chính là một khuôn mặt mà thôi, chỉ là mặt người này lớn đến mấy chục mét, hơn nữa trên mặt còn có rất nhiều xúc tu ghê tởm, trên mỗi một xúc tu đều là răng nanh dài nhọn, cho dù là sói đầu người thì cũng vậy, chỉ bị vụn nhẹ một cái liền tan nát, lập tức biến thành năng lượng tiêu chuẩn, mặt người không lồ thì không ngừng cười dữ tợn, hút sạch những năng lượng tiêu chuẩn từ đám sói đầu người, mức độ khủng bố này quả thực giống như là ác ma chỉ xuất hiện trong ác mộng.

Bùi Kiêu thừa dịp mặt người không lồ đánh chén đám sói đầu người, sử dụng lôi điện liều chết chạy trốn mới tránh thoát được một kiếp, nếu không hẳn thật sự là không đủ cho mặt người không lồ kia nhét kẽ răng.

Lại nói tiếp, đối với thủ đoạn giữ mạng duy nhất là lôi điện, Bùi Kiêu cũng đã khổ công tiến hành nghiên cứu, ngoại trừ việc có thể phát ra giống như

chùm tia laser, lõi điện chỉ lực này còn có thể bố trí trên cơ thể, giống như áo giáp, ngoài ra còn có thể tập trung dưới chân khiến tốc độ hấn trong nhảy mất được đề cao gấp trăm lần, tuy rằng bốn đơn vị lõi điện chỉ có thể duy trì trong một hai phút ngắn ngủi, nhưng mà trừ quái vật có tốc độ cực nhanh, hoặc quái vật bay trên không trung, các loại quái vật khác khẳng định là không đuổi kịp hấn.

Chính là dựa vào cẩn thận từng ly từng tí cùng ký hiệu lõi điện có lai lịch thần bí, Bùi Kiều rốt cuộc chịu đau chịu khổ sống sót trong Địa Ngục hơn bốn tháng, mà hấn cũng phát hiện ra quy luật hành động của một vài loại quái vật. Trên cơ bản mà nói, bất cứ linh hồn nào tiến vào Địa Ngục đều sẽ sinh ra biến dị, hơn nữa dần dần mất đi thần trí, trong bốn tháng vừa qua Bùi Kiều cũng có mấy lần gặp được linh hồn nhân loại, tuy rằng bộ dáng bọn họ có chút dữ tợn, thế nhưng tốt xấu gì vẫn còn có hình dạng cùng dung mạo cá nhân, nhưng mà rất đáng tiếc những người này đều giống như zombie vậy, mặc cho Bùi Kiều nói chuyện cùng chào hỏi như thế nào, bọn họ đều chỉ điên cuồng chạy tới tấn công, thậm chí tính toán cắn xé hấn. Rơi vào đường cùng, Bùi Kiều đành phải dùng lõi điện giải quyết bọn họ, mà cũng nhờ mấy quái vật hình người này xuất hiện mới bổ sung được năng lượng tiêu chuẩn đang dần dần tiêu hao của hấn. Rốt cuộc Bùi Kiều mình bạch được một chuyện... Có lẽ, trong Địa Ngục này, chỉ có mình hấn là nhân loại mà thôi.

Ngoài ra, Bùi Kiều cũng phát hiện được quy luật của sói đầu người, căn cứ theo mấy lần quan sát từ khoảng cách rất xa, những con sói khổng lồ này tựa hồ có thể phát hiện vị trí vòng xoáy, cũng tức là địa điểm xuất hiện thông đạo liên kết Địa Ngục và dương thế, mỗi lần chúng nó đều sẽ từ xa chạy đến cắn nuốt những linh hồn mới rơi xuống. Mà không chỉ vậy, quái vật cũng sẽ cắn nuốt lẫn nhau, ví dụ như trong một lần Bùi Kiều theo đuổi đám sói khổng lồ đi đến vị trí một vòng xoáy, ở đó có vài trăm linh hồn mới bị truyền tống đến, đám sói khổng lồ tự nhiên là điên cuồng chạy đến đánh chén, trong khi đang cắn nuốt, trên người một con sói đầu người bỗng nhiên toát ra rất nhiều khí tức đen tối, mà những con sói đầu người xung quanh đều lập tức đình chỉ cắn nuốt, bày ra tư thái liệu mạng hướng về phía con sói thủ lĩnh.

Sau khoảng mấy chục giây, những khí tức đen tối xung quanh thân thể con sói thủ lĩnh này biến mất, hình dạng của nó cũng phát sinh biến hóa, vốn chỉ có một đầu người, lúc này lại mọc ra thêm một cái đầu dữ tợn góm ghềnh từ bên cạnh, hơn nữa kích thước cũng trở nên càng thêm khổng lồ. Sau đó nó liền tấn công những con quái vật xung quanh, chỉ trong vòng mấy phút đồng hồ, con sói hai đầu này đã hoàn toàn cắn nuốt sạch sẽ tất cả những linh hồn cùng những con quái vật khác, sau đó liền chạy về hướng khu vực hư không tối đen, lúc đó Bùi Kiều đã sợ tới mức ép chặt toàn thân vào khe hở, cử động một chút cũng không dám, chỉ lẳng lặng chờ đợi con sói hai đầu đi khỏi.

Trật tự duy nhất trong Địa Ngục, chính là sống sót, trở nên mạnh mẽ... Đây chính là thế giới sau khi tử vong!

Bùi Kiều thật cẩn thận đẩy đồng đất trên đỉnh đầu ra, từ từ chui lên từ khe hở, tiếp đó quan sát thật kỹ bốn phía xung quanh, cho đến khi thấy rõ bốn phía đều là bình nguyên trống trải hoang vu, lúc này hấn mới đứng thẳng lên. Một trận âm thanh đùng đùng vang dội xuất hiện, thân hình hấn liền nhanh chóng biến thành khổng lồ, cao ước chừng khoảng mười một mười hai mét, toàn thân được bao phủ bởi lõi điện sáng chói, giống như Lôi thần thời đại Hồng Hoang Viễn Cổ, tuy vậy uy thế này cũng chỉ xuất hiện trong nháy mắt mà thôi, chưa tròn một giây sau, người khổng lồ này lại uể oải biến trở về nguyên dạng.

- Mất tám đơn vị năng lượng tiêu chuẩn, một đơn vị chấp niệm, xem ra chỉ có thể sử dụng nhiều nhất khoảng mười giây, một khi thời gian quá lâu ta sẽ tan thành mây khói.

Bùi Kiều biến đổi trở về nguyên dạng, sau đó liền ngồi tại chỗ tiến vào đến trạng thái tâm thần ngưng tụ, sau một lát mới mở ra mắt thì thảo nói.

Bởi vì bên trong Địa Ngục thật sự là nguy hiểm khắp mọi nơi, không chú ý một chút liền sẽ bị quái vật ăn tươi nuốt sống, Bùi Kiều cũng biết giờ phút này hấn thật sự là không khác người bình thường bao nhiêu, không thể đối kháng với vô số quái vật, hơn nữa mục đích của hấn là trở về dương thế, cho nên càng cần thêm lực lượng để bảo hộ bản thân. Vì vậy trong bốn tháng này, ngoại trừ thăm dò tìm kiếm biện pháp trở về dương thế cùng với quy luật hành động của vài loại quái vật, chuyện hấn thường làm nhất chính là tìm khe hở dưới các khối đá lớn, sau khi chui xuống liền bắt đầu ngưng tụ tâm thần, sau bốn tháng chấp niệm bản thân hấn đã đến mức một trăm bốn mươi, hiện tại ước chừng chỉ cần tiến vào trạng thái trầm tĩnh chín mươi lăm tiếng đồng hồ là có thể sinh ra một đơn vị chấp niệm, tốc độ nhanh hơn khoảng 5% so với bốn tháng trước.

Nhưng mà vẫn quá yếu, cho dù đồng loạt bắn ra năm đơn vị lõi điện, uy lực cũng vẫn chỉ hơn hai quả lựu đạn một chút, muốn đánh chết một đám quái vật căn bản là không có khả năng, cho nên Bùi Kiều mới cấp bách muốn tìm ra một loại tuyệt chiêu khác để giết địch. Do đó hấn lại một lần nữa bế quan suy tư, không ngừng thăm dò huyền bí trong linh hồn, rốt cuộc Bùi Kiều phát hiện ra dưới tình huống khẩn cấp, hai ký hiệu lõi điện có thể hoạt động quá tải, tiêu hao năng lượng tiêu chuẩn gấp năm lần bình thường tạo ra một đơn vị lõi điện, chỉ là đơn vị lõi điện này không thể tích trữ, hơn nữa lúc sử dụng cũng làm năng lượng tiêu chuẩn trong cơ thể tiêu hao rất nhanh, thế tích những điểm sáng nhanh chóng bành trướng, cũng tức là giống như trạng thái lúc trước, thân hình biến thành khổng lồ, toàn thân lõi điện lập lòe, phảng phất như là Titan...

Nếu như chỉ vậy thì cũng chưa sao, vẫn có thể xem đây là một tuyệt chiêu bảo mệnh, nhưng mà loại hoạt động quá tải này còn có một nhược điểm lớn nhất, đó chính là mỗi một giây đều cần tiêu hao một đơn vị chấp niệm để duy trì ổn định cho ký hiệu lõi điện... Chấp niệm không thể so với năng lượng tiêu chuẩn có thể hấp thu từ quái vật a, đây chính là lực lượng tối trụ cột tạo nên linh hồn thể, một khi tiêu hao nhất định cần phải ngưng tụ tâm thần để khôi phục, hơn nữa thời gian phải bỏ ra cũng rất lâu. Trên thực tế, Bùi Kiều phát hiện khi chấp niệm càng đến gần mức một trăm càng khó tiến vào trạng thái trầm tĩnh, nói một cách khác, một khi chấp niệm bản thân hạ xuống dưới mức một trăm, như vậy hấn sẽ không thể ngưng tụ tâm thần, chấp niệm vĩnh viễn không thể tăng thêm!

- Chiêu này đặt tên là lõi điện thiêu đốt đi, tuyệt chiêu thiêu đốt bằng sinh mệnh lực.

Bùi Kiều ngồi dưới khối đá lớn cười khổ mà nói. Nhưng mà bất kể nói như thế nào, cuối cùng cũng tìm ra một tuyệt chiêu giữ mạng, như vậy tiếp theo hấn dự định bế quan ngưng tụ tâm thần một hai năm, ngẫu nhiên đi ra ngoài giết mấy zombie để bổ sung sự tiêu hao của năng lượng tiêu chuẩn, đợi đến khi chấp niệm đạt tới mức hai trăm sẽ theo đuổi đám sói đầu người đi tìm vị trí vòng xoáy, hi vọng có thể trở về dương thế...

Q.1 - Chương 5: Diên Cuồng Cùng Trở Về (Nhị)

Khi Bùi Kiều chuẩn bị trở lại khe hở tiếp tục ngưng tụ tâm thần, bỗng nhiên hần nhìn thấy phía xa trên bình nguyên có mấy điểm đen xuất hiện, lập tức hần liền ép sát vào khối đá, không dám nhúc nhích một chút, quả nhiên, có mấy con sói đầu người đang chạy đến, khiến tro bụi trên mặt đất bốc lên cao mịt mịt, đám sói khổng lồ này không hề phát hiện ra Bùi Kiều, cứ như vậy chạy về phía xa.

Cho đến khi đám sói đầu người đã đi xa, Bùi Kiều mới thở dài đứng dậy, hần biết phía xa khẳng định có chỗ xuất hiện vòng xoáy, những con sói khổng lồ này sẽ lại có một bữa no nê... Chỉ là hần bất lực, bản thân cũng khó giữ, sao còn có khả năng giúp được người khác?

Khi Bùi Kiều đang định lại một lần nữa chui xuống khe hở, bỗng nhiên lại xuất hiện thêm một số chấm đen, khiến hần lập tức lại ép sát vào mặt đất, quả nhiên, một lát sau lại có mấy con sói đen khổng lồ từ xa chạy đến, hơn nữa lần này không đợi hần đứng dậy, có đến ba bốn nhóm sói đầu người không ngừng chạy qua, về cùng một phía.

- Chẳng lẽ... Chẳng lẽ là xuất hiện số lượng lớn linh hồn nhân loại?

Bùi Kiều bỗng nhiên mở to hai mắt nhìn về phía xa, về mặt chán chờ, không biết nên đuổi theo hay không. Trong bốn tháng vừa rồi, Bùi Kiều cũng từng gặp một lần như vậy, lúc đó cũng có mấy đám sói khổng lồ chạy về cùng một hướng, tình huống như vậy trước đó hần chưa bao giờ thấy, bởi vì không biết đám quái vật này quy ước theo cách nào, khi một vòng xoáy truyền tổng linh hồn xuất hiện, nhiều nhất chỉ có một đám sói đầu người chạy đến, nếu không thì sẽ không đủ cho chúng nó cắn nuốt. Tuy vậy lại có một lần có đến mấy nhóm sói khổng lồ cùng chạy về một hướng, dưới sự hiếu kỳ, Bùi Kiều liền chú ý giữ khoảng cách, chậm rãi đi theo, sau đó hần phát hiện ra có đến bốn năm chục con sói khổng lồ đang ngồi im lặng trên một bãi đất trống, trên mặt đất không có linh hồn nhân loại nào, trên trời cũng không có vòng xoáy xuất hiện. Lúc ấy Bùi Kiều còn tưởng rằng những con sói đầu người này đang tiến hành nghi thức nào đó, khiến hần suy nghĩ nửa cho rằng quái vật cũng có kết cấu xã hội, không ngờ một lát sau, trên bầu trời xuất hiện một vòng xoáy vô cùng lớn, thậm chí xuyên qua vòng xoáy này, Bùi Kiều còn có thể mơ hồ nhìn thấy dương thế, đó là một thành phố của nhân loại đèn đuốc huy hoàng...

Từ trong vòng xoáy dần xuất hiện linh hồn nhân loại, số lượng lên đến cả chục nghìn, hần là trong thành phố này xuất hiện thiên tai hoặc sự cố lớn nào đó, nếu không thì không có khả năng trong một ngày liền chết nhiều người như vậy. Sau đó đám sói khổng lồ phảng phất như khai mạc yến tiệc, cắn nuốt sạch sẽ tất cả, cho đến khi đó, Bùi Kiều mới khẳng định đám sói đầu người có năng lực do thám vị trí xuất hiện vòng xoáy, khi nhiều đội sói đen khổng lồ tập trung, khẳng định duy nhất là xuất hiện một lượng lớn linh hồn nhân loại... Đồng dạng, thời gian thông đạo kết nối Địa Ngục và dương thế cũng sẽ kéo dài.

Trên thực tế, Bùi Kiều cũng đã sớm nghĩ tới việc bám theo sói khổng lồ đi tìm vị trí vòng xoáy, bởi vì vòng xoáy này hoàn toàn là ngẫu nhiên xuất hiện cùng biến mất, nếu như tìm kiếm lung tung xung quanh mà nói, vận khí không tốt có khả năng mấy chục năm cũng không nhất định có thể tìm ra, hơn nữa mặc dù là theo đuôi đám sói đầu người, khoảng cách gần khẳng định là không được, nếu như khoảng cách xa, khi Bùi Kiều chạy đến vị trí vòng xoáy, thông đạo kết nối hai thế giới đã sớm đóng kín, khi đó hần chỉ có thể biến thành bữa ăn cho quái vật.

Cho nên, cơ hội duy nhất cũng chỉ có khi xuất hiện số lượng lớn linh hồn, kích thước vòng xoáy rất lớn, hơn nữa thời gian mở ra cũng dài hơn ước chừng gấp mười lần so với bình thường. Nếu như khi vòng xoáy vừa xuất hiện liền chạy đến, sử dụng cả lõi điện đề gia tốc, như vậy trước khi vòng xoáy biến mất, hần có thể chạy đến từ khoảng cách mười kilomet. Nếu chỉ là vòng xoáy bình thường tự nhiên là không có khả năng xuất hiện lâu như vậy, nhiều nhất chỉ hai mươi giây sẽ biến mất, nhưng nếu như là vòng xoáy cực lớn này, như vậy có thể kéo dài đến một vài phút.

Sau khi chán chờ vài giây, Bùi Kiều liền lập tức không chút do dự, gắt gao bám theo, chung quy trong Địa Ngục này thật sự là sống không bằng chết, mỗi ngày chỉ có thể trốn chui trốn nhủi trong khe hở giữ mạng, sống như vậy, không bằng liều mạng một phen, nếu vận khí tốt mà nói còn có thể trở về dương thế, ít nhất có thể gặp mặt cha mẹ cùng muội muội một lần, nếu như vận khí không tốt, cũng bất quá là triệt để tiêu tán mà thôi, còn tốt hơn là trốn trong chuồng chó giữ chút hơi tàn!

Cứ như vậy, Bùi Kiều đi theo đám sói đầu người, trên thực tế, trải qua bốn tháng rèn luyện, hần đã không còn giống như người thường mới rơi vào Địa Ngục, nên trốn như thế nào, nên bám theo như thế nào, nên tìm kiếm tung tích quái vật như thế nào, những tài nghệ được rèn luyện ra trong giây phút sinh tử khiến hần không hề thua kém những cao thủ Hunter. Cần thận bám theo như vậy một lúc, quả nhiên Bùi Kiều không hề bị đám quái vật phát hiện, cũng không biết đến tột cùng bám theo bao nhiêu lâu, rốt cuộc hần nhìn thấy mục tiêu của đám sói khổng lồ này, đó là một nơi trống trải, xung quanh không có bất cứ khối đá lớn nào, mấy chục con sói đen khổng lồ đang ngồi trên mặt đất, chờ đợi vòng xoáy mở ra.

Bùi Kiều nhìn hoàn cảnh xung quanh, trong lòng thật sự phát khổ, hoàn cảnh này vô cùng bất lợi đối với hần, lấy nơi đám quái vật tụ tập làm trung tâm, trong vòng mười kilomet xung quanh không hề có một khối đá lớn nào, đây quả thực là muốn hần đi chịu chết a, nếu như không có những khối đá lớn, hần làm thế nào có thể tiếp cận với vòng xoáy đây? Tính toán qua một chút, mười kilomet cơ hồ chính là cự ly tối đa đối với hần, nếu vượt qua phạm vi này, thứ nhất là lõi điện chỉ lực không đủ, thứ hai là vòng xoáy sẽ đóng kín, cả hai khả năng này đều là những điểm trí mạng.

- Mặc kệ, nếu thật sự không được liền dùng lõi điện thiêu đốt, cho dù là tan thành mây khói cũng được, dù sao cũng phải liều mạng một phen! Đã chịu đựng trong Địa Ngục này đủ rồi, cho dù là thêm một giây ta cũng không muốn!

Sở dĩ Bùi Kiều quyết tâm chọn lúc này để trở về dương thế, ngoại trừ do kích thước vòng xoáy tăng lớn, nguyên nhân càng trọng yếu hơn chính là tình

thần hấn đã sắp tới mức cực hạn.

Tinh thần của nhân loại kỳ thật khá yếu ớt, nếu đặt một người vào trong không gian tối đen, không hề có một tiếng động nào, nội trong hai mươi bốn giờ tinh thần người này sẽ bị phá vỡ, nếu một người ở trong hoàn cảnh xa lạ, không có bất kỳ ai để cùng nói chuyện, như vậy nhiều nhất một tháng, trạng thái tinh thần của người này sẽ xuất hiện dị thường, nhìn thấy, nghe thấy ảo giác các loại... Nếu như liên tục ở trong hoàn cảnh khốc liệt tùy thời sẽ chết như chiến trường, nhiều nhất trong vòng ba tháng sẽ gặp phải triệu chứng tổn thương tinh thần.

Mà Địa Ngục này, chính là so với bất cứ chiến trường nào đều tàn khốc hơn! Tuy ý chí Bùi Kiều rất cứng cỏi, tính cách kiên nghị, nhưng ở trong hoàn cảnh thần kinh luôn căng thẳng từng phút từng giây như vậy, dần dần hấn đã rút cuộc không chịu đựng được trạng thái căng thẳng áp lực cao độ, giờ phút này hi vọng duy nhất chính là trở về dương thế, nếu không hấn có thể sẽ phát điên cũng không chừng. Cho dù hấn biết hiện tại biện pháp tốt nhất là tìm một nơi ẩn thân, chậm rãi gia tăng chấp niệm bản thân, đợi đến khi thực lực được đề cao sẽ tìm kiếm cơ hội khác để trở về dương thế, thế nhưng biết là một chuyện, có thể làm được hay không lại là một chuyện khác... Hấn đã không muốn chờ thêm một phút giây nào, hoặc là trở về, hoặc là chết! Chính là đơn giản như vậy.

Bùi Kiều cường chế sợ hãi cùng kích động trong lòng, không ngừng nhắm đọc thơ văn bất buộc bản thân phải bình tĩnh, đồng thời gắt gao nhìn về phía bãi đất trống phía xa, giờ phút này hấn đang nằm sấp dưới một khối đá gần nhất, tuy gần nhất nhưng khoảng cách ước chừng cũng phải mười một hai kilomet, chính là cự ly cực hạn đối với thực lực của hấn hiện tại. Bùi Kiều cũng không biết mình có thể chạy đến bãi đất trống hay không, thế nhưng dù sao cũng phải liều mạng một phen, ý thức hấn đã sớm toàn lực khống chế lôi điện trong cơ thể, chỉ đợi vòng xoáy vừa xuất hiện, lập tức sẽ chạy tới!

Giữa những con sói đầu người này không có cái gọi là quan hệ thống soái, thực lực đạt đến một mức nhất định sẽ lập tức tiến hóa, cho nên những con quái vật này kỳ thật đều chỉ làm theo ý mình, mục đích duy nhất của chúng chỉ là linh hồn nhân loại, càng nhiều càng tốt. Khi ta xuất hiện, nếu con nào đến tấn công ta thì sẽ ăn được ít linh hồn nhân loại hơn so với những con còn lại, loại chuyện lợi cho người lỗ cho mình như vậy tự nhiên chúng nó sẽ không làm, trừ phi là tự ta chạy đến bên cạnh, hoặc là tất cả những linh hồn nhân loại đều đã bị cắn nuốt sạch sẽ, nếu không vẫn sẽ tương đối an toàn...

Cứ như vậy, Bùi Kiều yên lặng không nhúc nhích, hai mắt nhìn chăm chăm về phía xa, cẩn thận xem xét từng động tĩnh trên bãi đất trống, không biết bao lâu sau, bỗng nhiên giữa không trung, ở độ cao ước chừng khoảng mười bảy mười tám mét, không gian tại đó vận vẹo uốn éo, sau một chút liền giống như vải bị xé ra, một vòng xoáy khổng lồ xuất hiện, linh hồn nhân loại không ngừng cuộn cuộn rơi xuống.

- Chính là lúc này!

Bùi Kiều mạnh mẽ đứng lên từ mặt đất, tiếp đó điên cuồng chạy về hướng bãi đất trống, sau khi chạy được mấy mét, một luồng lôi điện hiện ra dưới chân hấn, khiến tốc độ được đề cao gấp mười lần bình thường, toàn thân như hóa thành ảo ảnh, cự ly trăm mét chỉ cần một giây liền vượt qua. Lẩy tốc độ như hiện tại của Bùi Kiều, muốn chạy hết cự ly mười hai kilomet, cũng vẫn cần hai phút đồng hồ, mà biến số trong hai phút này thật sự là nhiều lắm, thứ nhất, chỉ cần có vài con sói khổng lồ đến công kích hấn, nếu như không có may mắn nào đáng nói, như vậy khả năng duy nhất là chết, thứ hai, trong vòng hai phút thông đạo kết nối tuyệt không thể biến mất, nếu không kiểm củi ba năm thiêu một giờ, khi đó hấn muốn chạy trốn cũng không được, thứ ba, một khi sử dụng lôi điện thiêu đốt, sau nhiều nhất mười giây hấn sẽ rơi vào trạng thái vô lực, khi đó khẳng định cùng là chết chắc!

Cơ hội duy nhất! Bất thành tắc tử!

Bùi Kiều cắn chặt răng, giống như phát điên liều mạng chạy về phía trước, những con sói khổng lồ phía xa quả thật là phát hiện ra hấn, nhưng cũng giống như dự đoán, bọn chúng đều bắt đầu cắn nuốt linh hồn nhân loại, mặc kệ sự xuất hiện của một linh hồn nhỏ bé như con kiến. Điều này khiến cho nội tâm hấn thoáng hòa hoãn một chút, nhưng mà lúc này cũng không phải thời điểm thả lỏng, ba biến số trước mắt mới chỉ thông qua một, hai biến số còn lại, cho dù chỉ có một xảy ra, kết quả cũng chỉ có thể là tan thành mây khói.

Thời gian chậm rãi trôi qua từng giây, vòng xoáy đã bắt đầu chậm rãi thu nhỏ lại, đám sói đầu người vẫn đang tích cực đánh chén. Tinh thần Bùi Kiều đã triệt để tập trung, giống như trạng thái tâm thần ngưng tụ, trong giây phút sinh tử, hấn đã đột phá được một tầng chướng ngại, có thể trong lúc vận động cũng ngưng tụ được tâm thần, tuy vậy chính bản thân Bùi Kiều cũng không phát hiện ra, trong mắt hấn lúc này chỉ còn lại có vòng xoáy cùng đám sói đen khổng lồ.

Mỗi một giây, Bùi Kiều đều cảm giác như trải qua một năm dài đằng đẵng, không biết có phải ảo giác hay không, giống như thời gian đã trở nên chậm lại, mỗi một bước chân Bùi Kiều đều có ngàn vạn suy nghĩ, tuy vậy khi cẩn thận suy ngẫm lại thì không nghĩ ra cái gì, trong đầu óc hấn vẫn là vòng xoáy trước mắt cùng đám sói khổng lồ. Một giây rồi lại thêm một giây, một bước rồi lại thêm một bước, một kilomet rồi lại thêm một kilomet, dần dần, hấn đã càng lúc càng đến gần bãi đất trống, thậm chí ngay cả dung mạo của những linh hồn nhân loại đều đã nằm trong tầm mắt, trong vô số linh hồn nhân loại này có bảy tám mươi phần trăm là người da trắng, cũng có một số người da vàng cùng người da đen, xem ra vị trí thông đạo kết nối này hấn là ở một quốc gia Âu Mỹ nào đó, bất quá Bùi Kiều không hề quan tâm, chỉ cần có thể trở lại dương thế, cho dù là rơi xuống hoàn cảnh như Bắc Cực hoặc Nam Cực hấn cũng chịu!

Theo cự ly càng tới gần, đám sói khổng lồ cũng quay đầu nhìn về phía Bùi Kiều, giống như chỉ cần hấn vừa vào trong phạm vi, lập tức sẽ tấn công, mà Bùi Kiều giờ phút này cũng là tên đã trên dây, muốn quay đầu chạy trốn là chuyện không thể, hấn chỉ có thể kiên trì liên tục xông lên. Đến lúc này Bùi Kiều đã chạy hết hơn một phút, cách một con quái vật gần nhất hơn một ngàn mét, mà con quái vật này bỗng dưng cũng dừng việc cắn nuốt linh hồn nhân loại, quay đầu lại nhìn chăm chăm, giống như đang đợi hấn đến gần.

Sát ý trắng trợn, cho dù đang trong trạng thái tâm thần ngưng tụ, Bùi Kiều vẫn cảm thấy đáy lòng vô cùng lạnh lẽo, suy nghĩ một chút có thể thấy, một quái vật đầu người gớm ghiếc, kích thước so với voi còn to lớn hơn, nhìn gắt gao như đang quan sát con mồi, chỉ cần là người trong nội tâm đều sẽ sinh ra sợ hãi, Bùi Kiều cũng cảm thấy sợ, nhưng thân thể hấn vẫn theo quán tính chạy tới phía trước. Khi cách con sói khổng lồ ước chừng ba bốn trăm mét, tầng lôi điện bao phủ dưới chân hấn dần trở nên âm ảm, bốn đơn vị lôi điện đã dùng hết, đang trong trạng thái gia tốc, bỗng nhiên lôi điện biến mất, không kịp phản ứng Bùi Kiều liền văng ra mấy chục mét, sau đó ngã xuống mặt đất.

Con sói khổng lồ cách Bùi Kiêu gần nhất gào lên một tiếng, phốc một cái trực tiếp nhảy đến, một khi bị thân thể cao lớn nặng ngàn cân này đè lên, Bùi Kiêu sẽ bị ép tứ phân ngũ liệt, cho dù hần là linh hồn cũng sẽ lập tức tiêu tán. Bùi Kiêu cố nén đau đớn, lăn mình qua bên cạnh, nhưng có trời biết tại sao một con quái vật khổng lồ như vậy lại có tốc độ cùng sự linh mẫn đến mức khoa trương, khi vừa lăn ra được mấy mét, con sói khổng lồ đã ầm một tiếng rơi xuống trước mặt hần, Bùi Kiêu chỉ cảm thấy toàn thân rung lên, giống như có một quả bom vừa phát nổ bên cạnh, tiếp đó chân trước của con sói khổng lồ gắt gao đè lên người hần, khuôn mặt khủng bố dữ tợn lập tức cắn tới, một phát cắn là có thể hoàn toàn nuốt trọn.

- Lăn... Lăn ra a!

Bùi Kiêu mở mắt ra, lực chú ý của hần cũng không phải là con quái vật khủng bố trước mặt, mà là vòng xoáy trên bầu trời đang càng lúc càng thu nhỏ, vốn vô cùng khổng lồ, đường kính hiện tại nhiều nhất chỉ còn hai mươi mét, sau tối đa mấy giây nữa sẽ biến mất. Bùi Kiêu đã mặc kệ có chết hay không, toàn bộ ý thức xâm nhập vào đến vị trí ký hiệu lõi điện trong cơ thể, đem chấp niệm bản thân, năng lượng tiêu chuẩn tất cả đều truyền về hướng phù văn này, một loạt tiếng nổ ầm ầm xuất hiện, thân hình Bùi Kiêu bắt đầu nhanh chóng biến thành khổng lồ.

Con sói đầu người vốn đang cắn tới, nhưng khi thân hình Bùi Kiêu biến lớn, phát cắn này chỉ trúng phần ngực, xé rách một khối thịt lớn, hình thể vốn đối lập của hai bên cũng dần thu hẹp cách biệt. Sau giây lát thân hình Bùi Kiêu đã cao đến mười mấy mét, tuy hình thể hai bên không sai biệt lắm, nhưng trên người Bùi Kiêu lại có lõi điện bao phủ, trong tiếng nổ vang dội, bàn chân của con sói đầu người đang đè lên Bùi Kiêu liền bị lõi điện thiêu đốt sạch sẽ, biến thành vô số điểm sáng, tất cả điểm sáng đều nhanh chóng lao về hướng phần ngực bị xé rách của Bùi Kiêu. Tiếp đó con sói khổng lồ không ngừng lui về phía sau, mà Bùi Kiêu cũng không dám dây dưa cùng đám quái vật này nữa, khi con quái vật vừa lui về phía sau, hần liền mạnh mẽ đứng dậy, sau đó lấy hết sức lực nhảy về phía vòng xoáy giữa không trung.

Giờ phút này thân hình Bùi Kiêu cao ước chừng mười hai mét, cú nhảy toàn lực này đạt tới độ cao gần ba mươi mét, khi đám sói đầu người đồng loạt chạy về phía hần, Bùi Kiêu đã nhảy vào đến trong vòng xoáy. Một luồng lực lượng vô cùng lớn không ngừng truyền đến từ bốn phía, hai tay cùng hai chân Bùi Kiêu lập tức bị xé nát, tiếp đó trên thân thể cũng xuất hiện vô số vết rách. Khi sắp bị vụn vụn xé thành mảnh nhỏ, cũng không biết có phải may mắn hay không, hoặc coi như là trùng hợp, lúc trước hần thiêu đốt sạch sẽ một chân của con sói khổng lồ, sau đó phần chân này liền biến thành vô số điểm sáng, dưới tình huống khẩn cấp hần cũng chỉ cố hết sức nhảy vào được trong vòng xoáy, không ngờ có một lượng lớn điểm sáng bị kéo theo, khi tay chân cùng thân thể bị xé rách, những điểm sáng này liền tự động tu bổ thân thể cho hần.

Khi những điểm sáng sắp tiêu hao hết, bỗng nhiên một luồng sáng lóe lên, nháy mắt sau Bùi Kiêu liền rơi xuống đất, mà phía sau hần, vòng xoáy đã triệt để đóng kín. Đến lúc này, Bùi Kiêu rốt cuộc không chịu đựng được đau đớn thống khổ, hai mắt tối đen sau đó trực tiếp rơi vào hôn mê, bất quá trước khi triệt để mất đi tri giác, hần rốt cuộc cũng nhìn thấy thế giới trước mặt, lọt vào trong tầm mắt hần là ánh đèn nê ông, đây là thế giới của nhân loại..

Bạn đang đọc truyện *Tử Vong Khai Đoan* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Q.1 - Chương 6: Thế Giới Nhân Loại Không Biết (Nhất)

- Này, tỉnh, tỉnh!

Trong lúc hôn mê, bỗng nhiên trên mặt Bùi Kiêu truyền đến một cảm giác đau nhức, sói đen đầu người, quái điều đầu người, kinh khủng nhất còn có khuôn mặt khổng lồ đầy xúc tu, tất cả quái vật như ác mộng trong trí nhớ đồng loạt ập đến, khiến hần vô cùng sợ hãi bật dậy từ mặt đất. Đến lúc này, Bùi Kiêu mới thấy trước mặt mình có vài nam tử da trắng đang đứng, mà một nam tử da trắng gần nhất đang bày ra động tác nhắc chân, hiển nhiên vừa rồi chính là do nam tử da trắng này dùng chân đá lên mặt hần.

Mấy nam tử da trắng thấy thân thủ Bùi Kiêu nhanh nhẹn như vậy cũng đều lộ ra biểu tình kinh ngạc, tên nam tử da trắng đá Bùi Kiêu bĩu môi, dùng tiếng Anh nói:

- Còn thất thần làm gì? Chẳng lẽ muốn chúng ta đưa ngươi lên tới cửa sao? Mẹ, nằm ở nơi này già chết, ta dám cam đoan, tên này nhất định già chết ở đây từ lúc bắt đầu, mẹ, đám heo da vàng đều là như vậy, bởi thế mới nói nên trực xuất toàn bộ mới tốt!

Trong khi nói chuyện mấy nam tử da trắng vừa hùng hùng hổ hổ vừa bước đi. Bị đá mấy phát khiến Bùi Kiêu một bụng tà hỏa, thế nhưng so với phần nộ trong lòng, tình huống trước mắt càng thêm có vẻ quý dị, nếu trí nhớ hần không xảy ra vấn đề gì mà nói... Hần nhớ rõ bản thân mới từ Địa ngục liễu mạng quay về dương thế, có điều vì sao người sống lại nhìn thấy được hần chứ? Chẳng lẽ hần giống với mấy nhân vật trong tiểu thuyết kia, chiếm cứ thân thể người khác trùng sinh?

Nghĩ đến đây, Bùi Kiêu lập tức liền hưng phấn sờ loạn thân thể mình. Cái gọi là chết từ tế không bằng sống lại, người sống vinh viễn không cách nào biết rõ chết là một việc thống khổ như thế nào. Nếu có thể sống lại mà nói, cho dù là tàn phế cũng tốt hơn sống chung với lũ quái vật. Nhưng không đợi Bùi Kiêu hưng phấn bao lâu, khi hần tập trung tinh thần, quan sát bên trong cơ thể, kết quả vẫn giống như lúc trước: điểm sáng trong cơ thể, chấp niệm bản thân, còn có ký hiệu lõi điện... tất cả đều vừa xem là hiểu ngay... hần vẫn là linh hồn thể...

- Nói một cách khác, mấy người da trắng vừa rồi cũng đều là linh hồn thể? Vì sao trên người bọn họ không có khí tức đen tối tồn tại?

Bùi Kiều liền bình tĩnh lại, mấy gã vừa rồi cũng là linh hồn thể, hơn nữa xung quanh linh hồn cũng không có khí tức đen tối, như vậy không phải là giống hần sao?

Bùi Kiều gắng sức bình tĩnh, vội vàng nhìn bốn phía, quả nhiên nhìn thấy con người, thành phố đèn đuốc sáng sủa, còn có rất nhiều nhà cao tầng, tuy rằng thời gian đã là buổi tối nhưng trên ngã tư vẫn còn có rất nhiều xe cùng người đi đường, mấu chốt nhất là, Bùi Kiều thấy được một tòa kiến trúc rất nổi tiếng... Nhà Trắng nước Mỹ, khiến hần xác định bản thân chắc chắn đang ở trên Trái đất, không phải là xuyên việt đến nơi nào đó.

Bùi Kiều thật sự cảm thấy vui mừng đến mức khó có thể nói nên lời, nếu không phải giờ phút này hần đã là linh hồn thể, khả năng nước mắt không tự chủ được chảy ra cũng nên. Bùi Kiều cứ như vậy mờ mịt đứng tại chỗ một lúc lâu, mãi cho đến khi có một bàn tay đặt lên vai từ phía sau, lúc này hần mới đột nhiên bình tĩnh lại, trong lòng tự trách, nếu ở trong Địa Ngục với trạng thái vừa rồi mà nói, chỉ sợ đã sớm bị quái vật cắn nuốt sạch sẽ rồi, cho dù đây là dương thế cũng không thể khinh thường như vậy, ai biết tương lai có thể sẽ gặp quái vật gì hay không?

Khi Bùi Kiều quay đầu lại, vừa vặn nhìn thấy một người đẹp Phương Tây mỹ lệ, tóc vàng mắt xanh, thân cao thon thả, khuôn mặt đầy tò mò nói:

- Này, người không đi sao, những người đó sắp đi rồi kia.

Bùi Kiều cũng không phải là Trư Bát Giới háo sắc, hần nhìn hai mắt người đẹp một chút rồi nói:

- Đi đâu cơ?

Cô gái hơi hơi sùng sốt, không nói thêm gì nữa, chỉ lấy tay chỉ về một hướng cách đó không xa, ngã tư đường bên cạnh, Bùi Kiều nhìn qua, quả nhiên tại đó có một đám người đang tụ tập. Hần cũng không hỏi gì thêm, xoay người đi về hướng bên kia.

Vừa đi Bùi Kiều vừa suy nghĩ, tất cả những chuyện trước mắt đều rất quý dị. Đầu tiên hần không biết hiện tại là ngày tháng năm nào, hần chỉ nhớ rõ thời điểm mình chết là giữa tháng 7 năm 2009, tính cả thời gian hần ở Địa Phủ mà nói, hiện tại hần là đầu tháng 12 năm 2009, thế nhưng ai biết thời gian ở hai thế giới có giống nhau hay không? Vạn nhất hiện tại đã là mấy chục năm sau thì sao? Đây là cái thứ nhất.

Thứ hai là các linh hồn xung quanh đây, theo Bùi Kiều chứng kiến ít nhất có vài trăm linh hồn thể tồn tại, nhưng xung quanh bọn họ đều không có khí tức màu đen. Kỳ thật linh hồn thể vẫn có khác biệt rất lớn với người sống, một vài linh hồn thể có chút cảm giác hư ảo, thân thể phảng phất như ảo ảnh vậy, tóm lại có chút cảm giác không chân thật. Bùi Kiều thấy trong này có ít nhất mấy trăm linh hồn thể không có hắc sắc khí tức, hơn nữa bọn họ còn nói chuyện với nhau, hiển nhiên không phải hôm nay mới biến thành linh hồn thể, mà là đã biến thành linh hồn thể từ lâu, chắc hần đã có quen biết với nhau từ trước.

Chính bởi vì hai điểm đó, khiến Bùi Kiều không thể không cẩn thận, hần cũng không dám lộ ra bản thân ngỡ ngàng cái gì cũng không biết, dù sao chỉ là đi theo đám người đó mà thôi, sau đó chậm rãi tìm hiểu tình huống đến cùng là cái gì, vì sao những linh hồn này đều không có khí tức đen tối, vì sao bọn họ đều không bị hút vào trong Địa ngục?

Khi Bùi Kiều đi tới, một người trong nhóm nhìn thoáng qua hướng Bùi Kiều, tiếp đó liền gật gù đầu với một người bên cạnh, người bên cạnh liền vờn tay ra, dần dần, ở trên tay hần xuất hiện mười điểm sáng lớn nhỏ khác nhau, người này cũng không nói nhiều, tiện tay liền khiến những điểm sáng dung nhập vào trong cơ thể Bùi Kiều, sau đó về mặt đầy coi thường phát phát tay, ý bảo Bùi Kiều rời đi.

Lần này Bùi Kiều mới thật sự không cách nào hình dung được nỗi khiếp sợ, hần cũng không nghĩ đến chuyện nhận năng lượng cơ bản, đây chính là thành phần trụ cột tạo thành linh hồn a, dễ dàng cho người khác như vậy? Người vừa rồi không sợ linh hồn bản thân tan thành mây khói sao?

Mang theo một bụng nghi vấn, Bùi Kiều tùy ý đi về hướng ngã tư phía xa, rất nhiều nghi vấn không thể giải thích, hơn nữa hiện tại đang ở thủ đô Washington nước Mỹ, muốn quay về Trung Quốc cũng không phải một chuyện đơn giản, xem ra hần cần đến sân bay một chuyến, hần là có thể tìm được chuyến bay đến Trung Quốc mới đúng.

- Này... Cái người Nhật Bản kia, có phải người mới chết hay không a?

Ngay tại lúc Bùi Kiều đang mê mang, bỗng nhiên từ phía sau truyền đến một thanh âm như vậy, khiến hần sợ tới mức lập tức quay đầu lại nhìn về phía sau, liền nhìn thấy nữ phương tây lúc trước đang tươi cười nhìn hần.

Trong lòng Bùi Kiều vừa động, hần nhìn quanh trái phải một chút, phát hiện xung quanh chỉ có hai linh hồn, hần cùng nữ Phương Tây, lập tức hần cũng không tiếp tục giấu diếm, gật đầu nói:

- Ừm, rất kỳ quái a, đột nhiên liền biến thành linh hồn, không ngờ người chết đi thật sự có linh hồn... À mà ta không phải người Nhật Bản, ta là người Trung Quốc!

Mỹ nữ Phương Tây lúc này mới lộ ra biểu tình vô cùng kinh ngạc, giống như vừa nghe thấy chuyện bất bình thường không thể tin được, nàng gần như không hề rụt rè giữ ý, há to miệng nói lớn:

- Không thể nào? Ta chỉ là tùy ý nói như vậy thôi, người đúng là người mới chết? Vậy là người dựa vào lực lượng bản thân tránh thoát tội nghiệt? Trời ạ, thật sự là có thể dựa vào bản thân tránh thoát tội nghiệt của mình hay sao?

Bùi Kiều cười cười, hần nhẹ nhàng đi đến trước mặt mỹ nữ Phương Tây khoảng ba mét, vị trí này là nơi hần có thể phát ra lôi điện chỉ lực chuẩn xác cùng nhanh nhất, hần cười nói:

- Tội nghiệt người nói có phải là khí tức đen tối quấn quanh linh hồn thể không? Đúng là ta tự mình tránh thoát tội nghiệt, nhưng tất cả mọi chuyện là như thế nào? Vì sao chúng ta chết đi đều có linh hồn, còn có tội nghiệt là gì? Đúng rồi, lúc trước người kia cho ta mười điểm sáng, như thế là sao?

Mỹ nữ phương tây vẫn duy trì vẻ khiếp sợ như cũ, một lúc lâu sau nàng mới vui mừng kêu lên:

- Yes, xem ra lần này ta là nhất được bảo vật quý giá a...

Sau khi nói xong, nàng liền nhìn thấy sắc mặt Bùi Kiêu biến đổi, hơn nữa bắt đầu không ngừng điều tra chung quanh, lúc này mới phát hiện câu nói của mình tựa hồ có chút vấn đề, vì thế nàng vội vàng nói:

- Người không cần lo lắng, ta không có ác ý gì đối với người, ý của ta là đã tìm được đội viên có thực lực cường đại, xem ra chúng ta cũng có thể tham gia tổ đội, sau này cùng đăng ký vào một đội ngũ

Nghi hoặc trong lòng Bùi Kiêu càng nhiều, có điều hắn cũng không lên tiếng hỏi, chỉ nhìn chăm chăm vào mỹ nữ phương tây, muốn nghe xem nàng giải thích đến cùng là cái gì. Mỹ nữ phương tây nhìn khuôn mặt đầy nghi ngờ của Bùi Kiêu, thân nhiên nở nụ cười nói:

- Nơi này cũng không phải là nơi thích hợp để nói chuyện, không bằng tới nhà ta đi... Ách, là nhà ta ở khi còn sống, cha mẹ ta cùng em trai đều vẫn còn sống, đến đó ta sẽ giải thích rõ ràng cho người về những chuyện trước mắt, ha ha, nói thật thì rất khó tưởng tượng a, lúc trước ta nghe xong thì cũng sợ choáng váng hơn một tuần lễ, sau đó mới tin những lời bọn họ nói đều là sự thật...

Trong khi nói chuyện, mỹ nữ Phương Tây đã thân thiết nắm tay Bùi Kiêu, kéo hắn bay về hướng nội thành.

Nhà của mỹ nữ Phương Tây là một khu nhà dành cho thành phần lao động tri thức trung lưu, là một biệt thự nhỏ có nhiều phòng, gồm ba tầng lầu, ngoài ra còn có một khu vườn hoa nhỏ, thoạt nhìn cũng là một căn nhà rất bình thường. Mỹ nữ Phương Tây kéo Bùi Kiêu bay tới bên ngoài ngôi nhà, sau đó cười nói:

- Đúng rồi, còn chưa giới thiệu với nhau một chút, ta tên là Jenny, còn người?

Trong lòng Bùi Kiêu vẫn đang suy tư nghi ngờ, nghe vậy hắn chỉ tùy ý nói:

- Ta tên là Bùi Kiêu, người Trung Quốc.

Jenny bật cười nói:

- Được rồi, người còn để ý chuyện ta nói sai quốc tịch của người sao? Không cần so đo như vậy chứ? Lòng dạ nam nhân nên rộng lượng một chút.

Nói xong, nàng liền nhẹ nhàng lướt vào trong phòng, kéo tay Bùi Kiêu cùng nhau xuyên qua vách tường, lọt vào trong tầm mắt Bùi Kiêu là hai vợ chồng trung niên cùng một thanh niên khoảng mười bảy mười tám tuổi đang ngồi nói chuyện với nhau, có điều hơi kỳ quái là, trên bàn rõ ràng đã bày đầy đồ ăn, nhưng bọn họ lại không có một chút ý định động đũa, hình như đang chờ đợi người nào đó.

Jenny vừa thấy ba người liền buông tay Bùi Kiêu ra, ngay sau đó trên người chợt lóe sáng, linh hồn thể vốn đang hư ảo lập tức trở nên chân thật, cái này cũng chưa tính, càng làm cho Bùi Kiêu cảm giác được khiếp sợ là, ba người kia vui mừng đứng lên, hiển nhiên bọn họ đều nhìn thấy được Jenny, chỉ là chưa có tới chạm vào nàng, chỉ đứng tại chỗ nhìn nàng đầy thân thiết. Thanh niên kia lập tức nói:

- Sao muộn như vậy tỷ mới về? Không phải chỉ là một nhiệm vụ tập thể nhỏ sao? Vừa rồi từ trên TV còn đưa tin về vụ nổ lớn, nói là sự cố kho trữ dầu, mọi người còn đang lo lắng.

Jenny mỉm cười nhìn ba người nói:

- Trên đường có chút chuyện trì hoãn, mục tiêu nhiệm vụ lần này quả thật có chút phiền phức, đều là một ít yêu ma trung cấp, có điều phe chúng ta cũng có vài người có vũ khí, cuối cùng vẫn giải quyết xong toàn bộ. Đúng rồi, ta còn dẫn một bằng hữu về nhà, mọi người cứ ăn cơm trước đi, ta có chút việc cần nói cùng với bằng hữu này.

Hai Vợ chồng trung niên cùng người thanh niên liền nhìn về phía sau Jenny, cũng tức là vị trí Bùi Kiêu đang đứng, đương nhiên bọn họ không hề nhìn thấy gì, thế nhưng cả ba người vẫn lộ ra vẻ vui mừng, người thanh niên nói:

- Tỷ tỷ, chẳng lẽ hắn là người có vũ khí?

Jenny cười lắc đầu nói:

- Tạm thời còn không phải... Được rồi, ta còn có một số việc cần bàn bạc, mọi người cứ ăn cơm đi.

Sau khi nói xong, ánh sáng nhạt trên người nàng dần dần âm ỉm xuống, toàn bộ thân hình lại biến thành hư ảo, sau đó nàng lại kéo tay Bùi Kiêu, cứ như vậy chậm rãi đi về hướng về lầu hai.

- Trước kia nơi này là phòng ta. Tốt rồi, hiện tại có thể yên tâm nói chuyện.

Jenny kéo Bùi Kiêu vào, đồ đạc trong phòng đã được sắp xếp chỉnh tề, nàng thờ phào nhẹ nhõm một cái, sau đó liền trực tiếp mở miệng nói:

- Ta biết trong lòng người khẳng định có rất nhiều nghi hoặc, yên tâm, chỉ cần là những vấn đề ta biết đều sẽ giải thích rõ ràng cho người, thời điểm ta mới chết cũng mang theo rất nhiều nghi hoặc cùng khó hiểu như vậy... Có điều sau khi ta nói hết mọi chuyện cho người biết, cũng hi vọng người có thể trả chút thù lao.

Bùi Kiều gật đầu nói:

- Quả thật, nếu có thể giải quyết hết những nghi hoặc hiện tại của ta, như vậy tự nhiên cũng nên trả công cho người, đây chính là một phần hợp đồng đúng chứ?

(Đây là bản chất của xã hội tư bản, có làm việc sẽ có thù lao, đây chính là điều cơ bản nhất trong suy nghĩ của người dân, mà tại những quốc gia Âu Mỹ phát đạt, loại tư tưởng này gần như là quán triệt toàn dân, thậm chí ngay cả xã hội đen cũng có tư tưởng như vậy, thậm chí còn thuê luật sư đến xử lý tài sản của bản thân, những lời vừa rồi của Jenny hẳn là ý này.)

Jenny mỉm cười nói:

- Ta biết người Châu Á các người... Không, đặc biệt là người Trung Quốc các người, rất khinh thường việc đề cập rõ ràng đến lợi ích, nhưng mà nói rõ ràng như vậy có cái gì không hay chứ? Nhất định muốn vì lợi ích mà dây dưa đến tòa án mới tốt sao? Đương nhiên, hiện tại chúng ta cũng không có cần gì đến quan tòa, yêu cầu của ta rất đơn giản, ta nói tất cả mọi chuyện cho người, chỉ hy vọng sau khi biết hết mọi chuyện người tìm cho ta một thanh vũ khí, cho dù là loại vũ khí bình thường nhất cũng được, đây chính là yêu cầu của ta.

Bạn đang đọc truyện *Từ Vong Khai Đoan* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Q.1 - Chương 7: Thế Giới Nhân Loại Không Biết (Nhị)

Bùi Kiều rất muốn hỏi Jenny vũ khí mà nàng nói là thứ gì, linh hồn thể không thể chạm vào mọi thứ trong thế giới này, thì làm sao có thể sử dụng vũ khí? Nếu như là các loại vũ khí cao cấp hiện đại bình thường, vậy linh hồn không thể tiến vào kho vũ khí quân đội sao? Trong đó đủ các loại vũ khí, hẳn chăm chú nhìn Jenny, hi vọng tìm được lời giải thích cho mọi nghi hoặc trong lòng.

- Đầu tiên, không cần nói nhiều lời về vấn đề chúng ta đã chết. Chúng ta là linh hồn, một loại sinh mạng thể đặc thù do tinh thần và năng lượng tạo nên. Nhưng mà chúng ta vẫn có ý thức cùng ký ức kiếp trước, không giống ma quỷ như trong tiểu thuyết và phim ảnh miêu tả, chúng ta chẳng qua chỉ là nhân loại hơi đặc biệt một chút mà thôi. Tập trung nghe cho kỹ, tiếp theo là lời chính phủ giải thích mà ta lấy được.

Thực tế thì linh hồn thể đầu tiên đã xuất hiện từ những năm 80 của thế kỷ 20, lúc nước Mỹ khởi động kế hoạch đại chiến vũ trụ. Vì nghiên cứu ra hệ thống đạn đạo đạt tiêu chuẩn, họ đã tập trung vào phương diện nghiên cứu điện từ, ý đồ áp dụng lý luận Gauss dùng điện từ tiến hành gia tốc đạn đạo, để hình thành khái niệm đạn đạo mới. Cuối cùng nghiên cứu này thất bại, sản phẩm phụ của nghiên cứu lại là phát hiện ra sự tồn tại của linh hồn thể.

Sau đó, nước Mỹ liền che dấu bí mật mới tìm ra, tuyên bố với thế giới là kế hoạch đại chiến vũ trụ thất bại. Thẳng đến cuối thế kỷ hai mươi, dựa vào cơ duyên của một thám tử nước ngoài, bí mật này bị lộ ra. Từ đó về sau, các đại cường quốc trên thế giới đều bắt tay vào nghiên cứu lĩnh vực linh hồn.

Trải qua nhiều lần nghiên cứu, các quốc gia phát hiện, bất luận kẻ nào chết đi đều sẽ sinh ra linh hồn, hơn nữa linh hồn tựa hồ còn có ý thức cùng ký ức khi còn sống chứ không phải là loại u linh ngầy ngậy ngốc ngếch. Có điều thứ khiến các quốc gia cảm thấy kỳ quái là linh hồn thể vừa chết liền bị một tầng khí tức màu đen bao vây không thể di động. Hơn nữa kinh khủng hơn là khi buổi đêm đến, những linh hồn bị khí tức màu đen bao vây sẽ bị hút vào vết rách không gian giữa không trung, sau đó biến mất không còn tung tích.

Với trình độ khoa học hiện tại, bọn họ căn bản không thể tìm thấy vị trí không gian vết rách nằm ở đâu. Ngay cả khí tức màu đen vây quanh linh hồn thể là cái gì cũng không biết, vì thế nghiên cứu dần dần rơi vào ngõ cụt. Thậm chí một số nhà khoa học còn thờ phụng tôn giáo, khẳng định vết rách không gian kia là Địa ngục theo như trong giáo lý, tất cả linh hồn thể đều phải trở về nơi vốn dành cho nó, nghiên cứu này cũng lâm vào ngõ cụt. Mãi cho đến ba mươi năm sau mới xuất hiện chuyển biến mới.

Đó chính là việc có một số ít linh hồn tránh thoát được khí tức màu đen. Những linh hồn thể tránh thoát được khí tức màu đen có cường độ linh hồn mạnh hơn nhiều so với linh hồn thể bình thường, hơn nữa bọn họ sẽ không bị không gian vết rách hút vào mà vẫn ở lại Trái đất. Chính là dựa vào những linh hồn thể này, khiến cho nghiên cứu lại có một bước tiến lớn. Đó là cường độ linh hồn có liên quan đến mức độ chấp niệm bản thân.

Chấp niệm bản thân, dùng cách nói thông thường chính là chí sự cứng cỏi của ý chí cá nhân đến mức độ nào. Ý chí càng cường đại, linh hồn càng có dự vọng cầu sinh, khả năng tránh thoát khí tức màu đen càng lớn. Không chỉ như thế, các nhà khoa học còn phát hiện ra một manh mối, đó là mức độ mạnh yếu của linh hồn thể có liên quan với cường độ sóng điện từ trên Trái đất.

Ở thời cổ đại, trên Trái đất không ai công nhận có sóng điện từ. Nhưng trong tự nhiên thật sự có sóng điện từ, thậm chí ngay cả sóng điện não yếu ớt của con người cũng thuộc sóng điện từ. Khoa học ngày càng phát triển, dù loại đồ điện được phát minh ra thì trên Trái đất cũng xuất hiện ngày càng

nhiều sóng điện từ. Sóng điện não cùng sóng điện từ trên Trái đất hòa vào nhau tạo thành hiện tượng cộng hưởng, bởi vậy mà sinh ra linh hồn.

- Theo lời giải thích của chính phủ, tại thời cổ đại không có linh hồn thể. Mặc dù là có linh hồn thể, đó cũng là kết quả của rất nhiều sóng điện não cùng cộng hưởng. Nói cách khác, tin tưởng là có thì ắt sẽ có.

Jenny không ngừng giải thích tất cả cho Bùi Kiều hiểu, chỉ là chuyện này nghe có chút khó hiểu, nàng cũng không thể giải thích rõ ràng hơn được, chỉ có thể lấy một ví dụ nói:

- Ví như, trên chiến trường cổ đại, rất nhiều người có ý chí tập trung cao độ, theo bản năng, bọn họ chỉ còn lại nguyện vọng giết chóc, rất nhiều người cùng phát ra chung một tần số sóng điện não, cũng có thể nói là rất nhiều người cùng tập trung tin tưởng một chuyện, vì thế khu vực chiến trường thường xuất hiện u linh, chính là chỉ chuyện như vậy. Không biết người đã chơi qua Dungeons Dragons chưa, có biết quy tắc trong trò chơi đó không?

Bùi Kiều vừa suy tư vừa gật đầu nói:

- Đã từng chơi qua, Neverwinter có tính không?

Jenny lập tức gật đầu nói:

- Đương nhiên có tính, quy tắc bên trong Dungeons Dragons giải thích về thần linh có chút tương đồng cùng với lý luận sóng điện từ. Theo quy tắc trong Dungeons Dragons, thần linh làm sao đạt được sự tin tưởng và thờ phụng của tín đồ đây? Đầu tiên phải khiến các tín đồ tin tưởng thần linh thật sự tồn tại, từ đó một lòng cầu nguyện, thành tâm tin tưởng. Kỳ thật đó chính là sự cộng hưởng của sóng điện não, đạt tới suy nghĩ trên ý chí, hình thành “vật chất” thần linh. Đương nhiên, đây chỉ là một loại so sánh. Theo nghiên cứu của các nhà khoa học, trình độ khoa học ngày càng phát triển thì sóng điện từ trên Trái đất dần dần sẽ đạt tới cực hạn, nguyên bản cần rất nhiều rất nhiều người cùng tin tưởng thì một thứ mới có thể trở thành sự thật được. Hiện tại khoa học rất phát triển nên chỉ cần bản thân tin tưởng là được, khả năng người chết trở thành linh hồn thể cường đại tránh thoát được khí tức màu đen là rất cao.

Bùi Kiều lại yên lặng suy tư một lúc lâu, sau đó mới gật đầu nói:

- Ta nghĩ ta hiểu được ý của người, kỳ thực lý luận này nghe rất khó tin, nhưng mà lí giải như vậy rất hợp lí, người có biết linh hồn thể được tạo nên từ gì không?

Jenny kỳ quái hỏi:

- Từ cái gì?

Bùi Kiều nhìn về phía nàng nói:

- Linh hồn là do hai phần cơ bản tạo nên, một là chấp niệm bản thân, hai là năng lượng tiêu chuẩn, cũng tức là những điểm sáng kia. Chấp niệm bản thân phỏng chừng chính là kết quả của sóng điện não cùng sóng điện từ Trái đất cộng hưởng, cũng tức là tin tưởng vào sự tồn tại của bản thân, càng tin tưởng linh hồn thể lại càng vững chắc. Các điểm sáng kia còn gọi là năng lượng, do chấp niệm bản thân khống chế cùng tổ hợp lại hình thành linh hồn thể... Lí luận này có vẻ chính xác, không thì vì sao trong truyền thuyết cổ đại, người có oán niệm thật lớn có thể hình thành oán linh quỷ hồn? Phỏng chừng oán linh chính là linh hồn, người có oán niệm thật lớn thì sóng điện não cá nhân rất mạnh, có ý chí phi thường cường đại mới hình thành linh hồn thể được. Ngày nay khoa học rất phát triển, một bộ phận sóng điện hỗ trợ cho sóng điện não, vì thế yêu cầu để hình thành linh hồn thể hạ xuống, chỉ đơn giản như vậy mà thôi.

Jenny phấn khích vỗ tay nói:

- Không sai, chính là như vậy, y như lời của các nhà khoa học, sóng điện từ phát ra càng tiếp cận điểm cực hạn, linh hồn càng dễ dàng hình thành, thậm chí ngay cả quái vật trong tưởng tượng của nhân loại cũng đều sẽ xuất hiện. Tỳ như, hành động tập thể của chúng ta hôm nay có mấy trăm linh hồn tham gia tiêu diệt lũ yêu ma quỷ quái ở Washington, tổng cộng 14 quỷ quái đã khiến bên chúng ta chết mất hai mươi người, thậm chí hành động lần này còn vô tình khiến kho trữ dầu phát nổ, không biết đã có bao nhiêu người đi đường ngộ thương mà chết... Haiz.

Nói tới đây, Jenny buồn bã thở dài, thật lâu vẫn không nói tiếp. Bùi Kiều yên lặng gật đầu, hần nhớ tới sự việc bên trong Địa Ngục, lúc ấy quả thật là xuất hiện số lượng lớn linh hồn, tạo thành thông đạo không gian lớn trong thời gian dài. Nhờ vậy mới khiến hần từ Địa ngục trở về được đến dương thế, khả năng nhiều người chết như vậy cũng là do sự cố này mà ra.

(Nói cách khác, mười điểm sáng mà ta nhận được chính là thù lao của lần hành động tập thể này? Khó trách vài người da trắng kia tỏ vẻ khinh thường đối với ta, nguyên lai là nghĩ ta lâm trận giả chết... Đúng là buồn cười, linh hồn thể còn có thuyết pháp giả chết sao? Nếu như gặp mấy loại quái vật kia, cho dù có chết hay không chúng nó cũng nhất định sẽ cắn nuốt sạch sẽ một chút cũng không còn)

Bùi Kiều âm thầm nói trong lòng, tiếp đó liền hướng về phía Jenny nói:

- Cảm ơn người đã nói cho ta biết mọi chuyện, quả thật là giải thích cho rất nhiều nghi hoặc trong lòng ta. Đúng rồi, lúc trước người dùng biện pháp gì khiến người sống thấy được bản thân vậy?

Jenny nở nụ cười nói:

- Kỹ xảo rất đơn giản a, qua mấy ngày phỏng chừng người cũng có thể tự phát hiện, chỉ cần tập trung chú ý là được, giống như thiêu đốt toàn bộ thân

thể, chẳng những có thể để người khác nhìn thấy chúng ta, mà còn có thể cầm được cả đồ vật.

Bùi Kiều sững sờ, với thời gian và những chuyện ở trong Địa ngục của mình, hẳn có thể được tính là chuyên gia về linh hồn rồi, để bảo mệnh mỗi ngày hẳn đều nghiên cứu thân thể mình, hẳn lập tức tiến vào trạng thái trầm tĩnh, sau chốc lát trên người hẳn liền bốc lên những tia sáng, so với ánh sáng lúc trước của Jenny còn rõ rệt hơn, hơn nữa hình tượng hẳn cũng càng thêm chân thật, phảng phất như là người thường ngồi ở đó, dùng mắt thường cũng có thể thấy được hẳn làm việc này hoàn hảo hơn nhiều so với Jenny.

- Hóa ra chính là thiêu đốt năng lượng tiêu chuẩn trong cơ thể. Chiều theo hiện tại thì thiêu đốt mỗi hai mươi bốn tiếng đồng hồ ước chừng cần tiêu hao một phần mười năng lượng tiêu chuẩn trong cơ thể, cũng không phải là mức độ tiêu hao quá lớn.

Bùi Kiều gật gật đầu, tiếp đó liền giải trừ trạng thái thiêu đốt, nhìn thẳng về phía Jenny, lại phát hiện bộ dạng Jenny nhìn mình như đang gặp quỷ. Jenny ngưng ngưng cười nói:

- Người đừng để ý, ta đã thấy nhiều linh hồn nhưng lần đầu mới thấy linh hồn thể tự mình tránh thoát được tội nghiệt. Nghe nói linh hồn bọn họ so với chúng ta cường đại, ý chí kiên định hơn rất nhiều. Ban đầu ta còn không tin, nhưng thấy người vừa nghe ta nói liền làm được mà còn hoàn hảo như vậy, lần này thật sự khiến ta tin... Xem ra nguyện vọng có được một thanh vũ khí của ta sắp được thực hiện rồi.

Bùi Kiều cũng cười một lúc với nàng, sau đó mới hỏi:

- Nói tiếp, ta còn chưa biết vũ khí như thế nào, đến cùng người muốn ta giúp như thế nào, nói ra ta nghe xem.

Jenny vội vàng thu hồi vẻ tươi cười, nghiêm túc nói:

- Cái gọi là vũ khí, chính là vũ khí hoặc đạo cụ do mọi người cùng tin tưởng, lúc trước đã có nói qua rồi đúng không? Theo sóng điện từ càng ngày càng tiếp cận điểm cực hạn, linh hồn càng dễ hình thành, cùng với những loại quỷ quái mà con người cho là tồn tại, thậm chí những địa điểm hoặc vật dụng nào đó cũng sẽ xuất hiện, Ách, tương tự như phần lớn người phương Tây chúng ta đều thờ phụng Chúa, bọn ta tin tưởng có Chén Thánh, Mười điều răn, thậm chí Vòng gai chúa Jesus mang theo khi chết, đó là những thứ trong lòng chúng ta đều mơ hồ tin tưởng. Theo sự tích lũy của sóng điện từ trên trái đất, những thứ này cũng sẽ xuất hiện, mọi thứ trong truyền thuyết đều sẽ xuất hiện, ví như người Anh tin tưởng có Excalibur, không chừng Excalibur cũng sẽ xuất hiện... .

Trong lòng Bùi Kiều chợt động, hẳn nói:

- Ý của người là những vật dụng hoặc vũ khí này cũng giống linh hồn thể chúng ta, đều do ý chí tạo thành? Như vậy uy lực của nó như thế nào?

Jenny nghiêm túc nói:

- Rất lớn, trên thực tế, hiện tại chúng ta là linh hồn, căn bản không thể sử dụng vũ khí bình thường như nhân loại, vậy chúng ta làm sao để đối mặt với đám quỷ quái càng ngày càng nhiều đây? Chỉ có hai biện pháp, một là giống người tự mình tránh thoát, lấy nghị lực lớn ý chí lớn hấp thu những quỷ quái này, trấn áp tà niệm của chúng. Hai là dùng vũ khí hoặc đạo cụ công kích, triệt để phân rã chúng thành năng lượng tiêu chuẩn. Theo như lời ta nói lúc trước thì số lượng vũ khí rất ít, ta mới thấy có hai ba kiện mà thôi, đều thuộc sở hữu của những linh hồn thể mạnh. Trong đó một thanh vũ khí dạng trường đao, nó có thể tích trữ năm trăm đơn vị năng lượng, uy lực cực khoa trương, nhiệm vụ lần này một mình gã đó xử lý ba con quỷ, thậm chí trong lúc vô ý còn phá hủy một số căn nhà lâu loại nhỏ, mà đó còn là thanh trường đao mới chỉ tích trữ hơn hai trăm đơn vị năng lượng mà thôi. Đúng rồi, vũ khí mà linh hồn thể chúng ta sử dụng gọi là Thiên Sinh Vũ Khí.

Bùi Kiều nghe nói có thể dùng vũ khí đối kháng với quái vật, hẳn vội vàng hỏi han cẩn thận tất cả các chi tiết về vũ khí. Hẳn có một trực giác, tin tức này vô cùng trọng yếu đối với hắn.

Theo lời Jenny, cái gọi là Thiên Sinh Vũ Khí đều là do nhân loại tin tưởng cho rằng tồn tại mà hình thành, ví dụ như bọn họ tin tưởng Chén Thánh, Mười điều răn của Chúa... . Sóng điện từ càng tới gần điểm cực hạn, như vậy những thứ trong truyền thuyết khả năng cũng sẽ xuất hiện, ví dụ như những thứ truyền thuyết của một số nơi: Excalibur của nước Anh, thần thương Gungnir trong thần thoại Bắc Âu, Đâu suất bát quái lô trong thần thoại Trung Quốc, đều có khả năng xuất hiện. Chỉ là căn cứ trên uy lực mạnh yếu trong truyền thuyết, mức độ tin tưởng cần để cụ thể hóa ra cũng tăng lên rất nhiều lần, nên hiện tại khả năng những vũ khí này xuất hiện cũng không lớn...

Trừ những thứ vũ khí trong truyền thuyết, các loại vũ khí phổ thông như đao kiếm súng ống cũng không cần nhiều người tin tưởng, chỉ cần từng tồn tại qua, đều sẽ có thể xuất hiện.

Những loại Thiên sinh vũ khí này không phải ngay từ đầu đã có uy lực lớn. Chúng là do ý thức mọi người tin tưởng mà thành, nói một cách khác, kỳ thật cũng chỉ là một loại chấp niệm mà thôi, giống như là chấp niệm bản thân Bùi Kiều, chỉ là chấp niệm bản thân Bùi Kiều là do mình hẳn tin tưởng mà có được, cũng chỉ có hơn một trăm năng lượng. Thiên sinh vũ khí cần rất nhiều người tin tưởng mới hình thành cho nên cường độ chấp niệm của chúng rất lớn, thế nhưng ban đầu cũng chỉ có chấp niệm mà thôi, giống như một cái khuôn đúc, sau đó không ngừng bỏ thêm năng lượng tiêu chuẩn vào, cứ như vậy uy lực của chúng sẽ càng ngày càng mạnh.

Mà mỗi một Thiên Sinh Vũ Khí đều có một dung lượng cố định, ví dụ như thanh trường đao kia có dung lượng là năm trăm đơn vị năng lượng tiêu chuẩn, tức là có thể bỏ vào năm trăm đơn vị năng lượng tiêu chuẩn, sau đó cũng sẽ đạt tới mức độ bão hòa như linh hồn, uy lực cũng đạt tới cực hạn. Mà vũ khí càng cường đại thì dung lượng cũng càng lớn.

-... Yêu cầu của ta rất đơn giản, người đã là Tránh thoát giả, như vậy sẽ không e ngại một vài quỷ quái bình thường, như vậy người có thể đến Áo tường tìm giúp ta một thanh Thiên Sinh Vũ Khí bình thường nhất, cho dù dung lượng chỉ có mấy chục đơn vị năng lượng tiêu chuẩn cũng được.

Jenny đầy hi vọng nhìn về phía Bùi Kiều, nàng mở to mắt đáng thương nói.

- Áo tướng? Đó là chỗ nào?

Bùi Kiều nghe không hiểu, hần hỏi lại lần nữa.

- Nếu vũ khí trong truyền thuyết có thể xuất hiện, như vậy địa điểm trong truyền thuyết thì thế nào? Địa điểm mà mọi người tin tưởng là đã tồn tại liền sẽ xuất hiện trên trái đất, hiện nay chính phủ đã đặt chân lên bảy địa điểm trên toàn thế giới, ví dụ như Ác Ma thành ở Đông Âu, đúng rồi, Nam Bắc chiến trường của Hoa Kỳ cũng chính là một trong số đó, đây là ảo tưởng tạo thành từ thời kỳ chiến tranh nội chiến Nam Bắc, bên trong đều là quỷ quái yêu ma kiểm giữ Thiên Sinh Vũ Khí, thanh trường đao kia cũng chính là lấy được từ trong khu vực ảo tưởng này, hơn nữa nghe ý tứ báo cáo của chính phủ, theo điểm tới hạn càng ngày càng tiếp cận, sẽ có càng nhiều Áo tướng khủng bố xuất hiện trên Trái đất, trong những khu vực ảo tưởng này rất có khả năng có những vũ khí trong truyền thuyết, hơn nữa khi đạt tới điểm cực hạn, ngay cả người thường cũng sẽ có thể nhìn thấy được ảo tưởng.

Jenny đành phải kiên nhẫn giải thích. Bùi Kiều nhủ mảy nói:

- Nói như vậy, đến cùng là khi nào đạt đến điểm giới hạn, còn bao lâu nữa?

Jenny bỗng nhiên thở ra một hơi nói:

- Cái gọi là điểm giới hạn, chính là khi sóng điện từ tích lũy đạt tới cực hạn. Những địa điểm mà mọi người tin tưởng, các loại quái vật đều sẽ thực thể hóa, thậm chí linh hồn chúng ta cũng có khả năng thực thể hóa. Nhưng mọi chuyện không đơn giản như vậy, theo nghiên cứu của các nhà khoa học, vết rách không gian giữa không trung cũng sẽ ngày càng rõ rệt, khi sóng điện từ đạt tới cực hạn, không gian đó sẽ được mở ra hoàn toàn, nói không chừng tất cả các linh hồn đều sẽ bị hút vào, thời gian cụ thể ước chừng là ngày 21 tháng 12 năm 2012...

- Cái gì? Không gian sau vết rách sẽ trọng điệp với thế giới này?!

Bùi Kiều cả kinh nhảy dựng lên, trong phút chốc, thế giới khủng bố trong trí nhớ, sói đầu người khổng lồ, quái điều mặt người, khuôn mặt khổng lồ đầy xúc tu, thậm chí còn có Vực sâu không đáy phía dưới khu vực hư không tối đen kia... Tất cả mọi thứ đều hiện ra trước mắt Bùi Kiều, trong nháy mắt, con ác mộng thâm trầm kinh khủng trong ký ức hần lại lần nữa hàng lâm...

Bạn đang đọc truyện *Tử Vong Khai Đoan* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Q.1 - Chương 8: Truyền Thuyết Maya (Nhất)

Ngày 21 tháng 12 năm 2012, là ngày tận thế theo lời tiên đoán nổi tiếng mà người Maya lưu lại...

Theo truyền thuyết thần thoại Maya, hiện nay nền văn minh Trái đất đang ở kỷ nguyên thứ 5. Trước đó, từng có bốn nền văn minh cổ bị hủy diệt, mỗi một đại văn minh bị hủy diệt đều sẽ quay về hư không, sau đó lại bắt đầu một kỷ nguyên mới. Nền văn minh trái đất hiện nay đã ở kỷ nguyên thứ 5, mà kỷ nguyên thứ 5 đã là cuối cùng... Thần thoại Maya trong truyền thuyết, chính là nói về ngày đó, ngày 21 tháng 12 năm 2012.

Đương nhiên, không có mấy người cho rằng lời tiên đoán đó là đúng. Giống như trước năm 1999, tiên đoán Đại Ma Vương hàng lâm cái gì cũng chỉ là dọa người mà thôi. Nhưng mà, nói một cách tương đối, lời tiên đoán mà bộ tộc Maya lưu lại có độ tin cậy cao hơn nhiều. Cũng không phải nói bộ tộc Maya có điểm thần kì, mà là nó có chút liên quan với khái niệm tận thế.

Rất nhiều lời tiên đoán tận thế có chút thần thần quái quái, vào tai nghe như tôn giáo đang lừa người vậy, căn bản không có độ tin cậy. Lời tiên đoán mà người Maya thì đã thoát ra khỏi cái khuôn tiên đoán tận thế theo tôn giáo, chỉ dùng đầu mối là các nền văn minh để tiên đoán ngày tận thế.

Theo giới khoa học khảo sát nghiên cứu, ở khắp nơi trên Trái đất đã có rất nhiều đại di tích cổ bị hủy diệt hoàn toàn, các di tích này đã ở đây vào hàng vạn năm trước. Tuy rằng chịu sự tác động của tự nhiên trong thời gian dài, các di tích đã sớm bị hủy đến mức không còn mảnh ngói vụn, thế nhưng thỉnh thoảng vẫn tìm thấy một số tạo vật kì lạ. Ví dụ như ở nơi nào đó dưới đáy biển Thái Bình Dương, từng phát hiện qua một di tích, tạo vật chỗ đó trong rất giống công trình hạt nhân, cùng loại với nhà máy điện hạt nhân bây giờ, di tích này đã có trên trăm vạn năm lịch sử...

Đương nhiên, nếu chỉ là lời tiên đoán của người Maya mà nói, cũng không phải chuyện gì lớn, chung quy cũng chỉ là một lời nói vu vơ. Dù cho lời tiên đoán có một chút chính xác, thì cũng không ai xem đây là chuyện quan trọng. Với nhịp sống hối hả trong xã hội hiện đại, trừ khi là người có vấn đề thần kinh, không thì chả ai rảnh rỗi đi quan tâm gì mà tiên đoán, gì mà tận thế... Thế nhưng Bùi Kiều lúc này lại bất đồng, hần đã trải qua nhiều chuyện khó có thể hình dung, đầu tiên là người chết đi sẽ sinh ra linh hồn, tiếp là linh hồn lại tiến vào Địa Ngục dạo một vòng, thật vất vả mới có thể thoát ra được, nên khi nghe được chuyện này liền lâm vào sợ hãi... Nếu sóng điện từ đạt tới điểm giới hạn, Địa Ngục sẽ dung hợp với thế giới này, như vậy kết cục khẳng định sẽ vô cùng bi đát! Có trời mới biết bên trong Địa Ngục kia rốt cuộc có bao nhiêu quái vật khủng bố, chỉ là quái vật ở tầng thứ nhất đã khủng bố như vậy, nếu tiếp tục xâm nhập vào bên trong Địa Ngục, cấp độ quái vật sẽ như thế nào? Nhất thời Bùi Kiều lại nghĩ tới con sói đen khổng lồ tiến hóa thành

hai đầu lúc trước...

Trên thực tế, Bùi Kiều cũng có chút hoài nghi, có lẽ hết thảy mọi chuyện chỉ là trùng hợp. Khi người Maya bị hủy diệt, thậm chí còn chưa tiếp cận khoa học, chứ đừng nói gì đến chuyện sóng điện từ tích lũy. Bọn họ dựa vào cái gì mà biết được ngày tận thế trước mấy vạn năm đây? Thế nhưng ngẫm lại, nếu đã là tiên đoán, thì phải nói ra chuyện sẽ xảy đến thì mới gọi là tiên đoán. Đến khi chuyện đã phát sinh rồi mới nói ra thì khác gì nói theo, còn gọi gì là tiên đoán. Hơn nữa Bùi Kiều cũng mơ hồ nhớ ra, hình như là vài năm trước, từng có nhà khoa học biện luận qua về lời tiên đoán của người Maya. Hẳn không nhớ là đã nhìn thấy trên tạp chí nào, chỉ biết lời tiên đoán Maya có chứng cứ rõ ràng, chính là tộc người Maya đã biết quan sát các vì sao, từ tính của nam châm từ rất sớm. Ví dụ như bọn họ quan sát sao Thiên Lang chuyển động, căn cứ theo đó mà nghiên cứu, tựa hồ từ trường trên trái đất có chút biến hóa. Mà đến năm 2012, cường độ từ trường sẽ đạt tới điểm giới hạn, do đó trái đất sẽ mất đi trọng lực, rồi sau đó không khí thoát ra khỏi trái đất, dẫn đến đại hủy diệt. Một đoạn bình luận như thế, tuy lời giải thích có chút khác biệt so với lời giải thích lúc trước, thế nhưng suy xét lại thì từ trường kia có tới bảy tám phần là cùng loại với sóng điện từ...nói một cách khác, lời tiên đoán Maya rất có khả năng là sự thật?

Lúc này Bùi Kiều đứng ngồi không yên, hẳn cũng không dám đem mọi chuyện mình biết nói cho Jenny, bởi vì hẳn cũng từng nói bóng nói gió, hỏi một phen về chuyện vết rách không gian, theo như lời Jenny, chính phủ rất quan tâm tới vết rách không gian, thậm chí có rất nhiều nhà khoa học cho rằng đó chính là lỗ đen mà thuyết tương đối đã nhắc tới. Bên kia vết rách không gian rất có khả năng là nối với hành tinh nào đó, nói không chừng nhân loại ở hành tinh đó tạo ra vết rách không gian này cũng nên... Cho nên chính phủ chỉ ra một nguồn tài chính hùng hậu để các nhà khoa học nghiên cứu về vết rách không gian, thế nhưng đáng tiếc là, chỉ có linh hồn mới chạm tới được vết rách không gian. Lấy trình độ khoa học hiện nay, có thể nhìn thấy được vết rách không gian đã là chuyện rất miễn cưỡng rồi. Nhất thiết phải thông qua hiệu ứng suy sụp điện từ mới được, mà muốn chạm vào không gian điện từ... với trình độ hiện tại căn bản là không làm được.

Chính phủ thu tóm và quản lý gần như toàn bộ những linh hồn có thể thoát khỏi khí tức màu đen. Trong vài năm phục vụ việc nghiên cứu, số lượng linh hồn thể đi vào vết rách không gian không một vạn thì cũng tám ngàn, thế nhưng không có một linh hồn thể nào trở ra. Thậm chí còn có tránh thoát giả cầm theo Thiên Sinh Vũ Khí, tự mình tiến vào vết rách không gian, nhưng cũng không thoát khỏi vận mệnh mất tích. Dần dần về sau, không còn ai dám tiến vào trong vết rách không gian, mà cũng không ai để ý tới nó, thậm chí còn kiêng kỵ. Vì thế chính phủ còn treo thưởng trăm tỷ tiền tài, mặc dù linh hồn không thể hưởng thụ nhưng có thể nhận cho thân nhân. Tuy là vậy, đến nay vẫn không có bất kì tin tức gì về bên trong vết rách không gian.

Bùi Kiều cũng không thể tự nhiên lại đâm đầu vào, hẳn không phải kẻ điên. Đừng nói là hẳn không tham một trăm tỷ, cho dù là tham thì cũng phải giữ mệnh mới hưởng được à. Nếu để người khác biết hẳn lượn một vòng dưới Địa Ngục rồi lên tới đây, chỉ sợ hẳn sẽ lập tức bị mấy nhà khoa học đem nhốt lại như khi để làm thí nghiệm mất? Theo như lời Jenny nói, tựa hồ các nhà khoa học đã chế tạo ra vũ khí đối phó với quỷ quái linh hồn, là một loại vũ khí siêu điện từ. Có trời mới biết các nhà khoa học đến cùng là có thể trói buộc hay có thủ đoạn nào để phá hủy linh hồn hay không?

Kể từ đó, Bùi Kiều đem bí mật về vết rách không gian che giấu xuống tận đáy lòng. Chỉ sợ cũng chỉ có hẳn mới biết ngày 21 tháng 12 năm 2012 đến cùng sẽ phát sinh sự tình gì, nếu sự kiện kia là thật... Như vậy nhân loại thật sự sẽ bị hủy diệt!

Bùi Kiều thấy Jenny có thể hiện hình ở cùng một chỗ với người thân, hẳn cũng có suy nghĩ này. Tính toán về sau, ở cùng một chỗ với cha mẹ và em gái. Hơn nữa theo lời Jenny nói, trên thế giới có rất nhiều quốc gia thành lập tổ chức linh hồn, trong tổ chức đều có một số linh hồn thể tự do, tránh thoát giả làm lãnh đạo ở cao tầng, hình thành tổ chức linh hồn chính phủ. Chuyên môn đối kháng với bọn tà ma ngoại đạo, đang ngày càng nhiều. Nghe nói trong tổ chức có thể tiếp nhận các loại nhiệm vụ, cùng loại với hình thức lính đánh thuê. Bình thường chính phủ sẽ công bố nhiệm vụ tiêu diệt tà ma, hoặc thăm dò Áo Tường... không chỉ nhận được năng lượng tiêu chuẩn từ chính phủ, mà người thân còn được cung cấp tiền tài. Theo lời Jenny, Ở Mỹ mỗi lần hoàn thành nhiệm vụ tuần tra bình thường, trong 24 giờ sẽ nhận được mấy vạn dollar Mỹ. Hiện tại, mọi chi tiêu trong gia đình đều do nàng gánh vác.

Hướng hồ bên nào cũng đều là linh hồn thể, biên giới với linh hồn thể mà nói chả có ý nghĩa gì. Tránh thoát giả Trung Quốc nếu thấy tổ chức linh hồn Trung Quốc đối đãi không tốt, bọn họ có thể chạy qua nước Mỹ để nhận nhiệm vụ. Đối với tránh thoát giả vốn rất khan hiếm mà nói, bất kể quốc gia nào cũng sẽ dùng đại lễ để tiếp đãi, cho nên Trung Quốc cũng không ngoại lệ. Không thì nhân tài sớm chạy sạch rồi, dù sao đều đã là người chết, còn ai quản được ai? Cùng lắm thì khiến Mỹ di dời thân nhân của bọn họ theo, chỉ sợ nước Mỹ có cầu cũng không được, vừa lúc có thể thu nạp thêm nhân tài.

Khi còn sống, Bùi Kiều không thể tưởng tượng ra được tình huống như vậy. Con mẹ nó, ai ngờ chết đi lại thành nhân tài khan hiếm? Khi sống thì lại tích lũy của cải? Cái này thật đúng là ông trời đùa cợt mà.

- Kỳ thực suy nghĩ của người cũng không đúng.

Jenny đáp lại phen oán giận của Bùi Kiều, nàng nghiêm túc nói:

- Người thường chết đi sẽ bị tội nghiệt bao vây, chính là tầng khí tức màu đen mà người nhìn thấy. Bất cứ linh hồn thể nào cũng không dám đụng vào tầng khí tức này, trừ tránh thoát giả. Bọn họ không những tự mình tránh thoát tội nghiệt bản thân, còn có thể giúp người khác tránh thoát tội nghiệt, chính là dùng bảo vật trân quý Thiên Sinh Vũ Khí. Ví dụ thanh đao kia có thể đánh tan tội nghiệt, thế nhưng mỗi lần tránh thoát giả sử dụng để giúp một linh hồn thoát ra khỏi tội nghiệt thì sẽ bị suy nhược, uể oải trong thời gian dài. Phẩm cấp của Thiên Sinh Vũ Khí cũng bị hạ xuống, phẩm cấp vốn có thể dung nạp 500 điểm năng lượng tiêu chuẩn, thường sẽ bị hạ xuống 50 điểm. Cả thế giới bất quá cũng chỉ có ba bốn kiện Thiên Sinh Vũ khí mà thôi, xa xỉ như thế ai dám làm? Cho nên, số lượng linh hồn thể tự do trong một tổ chức linh hồn thể, chính là đại biểu cho thực lực của tổ chức đó. Đặc biệt hai năm gần đây, ngày càng nhiều quỷ quái tà ma xuất hiện, tầm quan trọng của tổ chức linh hồn mỗi lúc một lớn, người biết không? Bên trong tổ chức, nhiệm vụ có phần thưởng lớn nhất là gì? Không phải tiêu diệt quỷ quái tà ma, cũng không phải dẫn đội ngũ tiến vào Áo Tường, mà là tránh thoát giả liều mạng chịu tổn thất nghỉ ngơi hai tháng để đi cứu một ít linh hồn thể thoát khỏi khí tức màu đen, giúp họ trở thành linh hồn thể tự do. Những linh hồn tự do này phải ký kết khế ước với chính phủ, phải vì tổ chức mà cống tác mười năm mới được ra đi.

Bùi Kiều nghe vậy trong lòng khẽ động, hẳn hiểu kì hỏi:

- Nói như vậy, không phải tránh thoát giả được coi là thành viên trọng điểm trong tổ chức linh hồn sao? Thực lực của bọn họ thế nào?

Jenny mỉm cười, mang theo ngữ khí hàm hồ nói:

- Người không phải tránh thoát giả sao? Y theo chính phủ ghi lại, trong một trăm vạn người có khả năng sẽ xuất hiện một tránh thoát giả. So với linh hồn thể bình thường bọn họ không có gì khác biệt, thế nhưng khiến người khác khó hiểu là, ý chí bọn họ đặc biệt cứng cỏi, chấp niệm bản thân rất kiên định. Ngoài việc tránh thoát tội nghiệt, bọn họ cũng không sợ một số loại quỷ quái tà ma. Bình thường khi quỷ quái tiếp cận, bọn họ thậm chí có thể thôn phệ ngược lại. Hơn nữa, càng khiến người khác ngưỡng mộ là thực lực bọn họ mỗi ngày một cường đại. Ví dụ như tên tránh thoát giả tối cường của quốc gia bọn ta, nghe nói cũng là linh hồn tối cường trên thế giới, khi hắn hiện thân hoàn toàn giống với người thường, hơn nữa một tay có thể nâng lên một chiếc xe con, người này chỉ cần dùng sức mạnh cơ bắp đã có thể tiêu diệt rất nhiều quỷ quái đáng sợ, chúng ta sao có thể so sánh... Bất quá người cũng là tránh thoát giả, nói không chừng sau này cũng sẽ trở nên cường đại như vậy.

Bùi Kiều trong lòng rung động, hắn cũng không rõ, đến cùng bản thân có phải là tránh thoát giả hay không. Thế nhưng hắn dám khẳng định, bản thân không e ngại cái khí tức màu đen kia. Hơn nữa, những quái vật mà Jenny miêu tả, đối với hắn mà nói quả thực giống như đùa giỡn với trẻ con, so ra còn kém xa so với quái vật cơ bản ở tầng một trong Địa Ngục. Chẳng qua là một ít bóng đen có thể ảnh hưởng tới ý thức con người mà thôi, quỷ quái nào mạnh lắm thì cũng chỉ là có thể xé xác ai đó thôi. Đối với người từng gặp qua vô số sói đen khổng lồ, quái điều đầu người, sinh vật khủng bố như Bùi Kiều mà nói, chỉ cần dùng lời điện là nhất kích tất sát.

Trên thực tế, bí mật trong lòng Bùi Kiều thật sự rất nhiều, trong đó ký hiệu lời điện là bí mật trọng yếu nhất, hắn thà chết cũng không để lộ. Ngoài ra là những chuyện trải qua trong Địa Ngục, khiến hắn đại khai nhãn giới, minh bạch khủng bố thật sự là như thế nào. Tiếp theo là hắn cũng có thể đề thăng chấp niệm bản thân, chiếu theo tốc độ hiện tại, chỉ sợ ba năm sau hắn đã biến thành siêu nhân rồi... Xem ra hắn giống với mấy tránh thoát giả kia, cũng là người có thể tăng cao chấp niệm bản thân.

Nghĩ đến đây, trong lòng Bùi Kiều trấn định lại, tuy rằng mới vừa nghe đến sóng điện từ sẽ đạt điểm giới hạn giống với lời tiên đoán về ngày tận thế của người Maya, tâm thần hắn có phản kích động, sợ hãi đến mức muốn nằm sấp xuống, thế nhưng tính cách hắn nói chung vẫn kiên định, chỉ cần có đỉnh điểm khả năng đều phải đi liều mạng một phen, đã kiến thức qua âm phủ Địa Ngục khủng bố, hắn tuyệt đối không tính toán lại trải qua một lần nữa, trước mắt là cuối năm 2009, còn có 3 năm sẽ đến 2012, trong thời gian ba năm này cần phải xem bản thân hắn làm được gì, có thể che chở thân nhân của mình hay không, có thể chiến thắng Địa Ngục khủng bố hay không... Không đến một khắc cuối cùng, Bùi Kiều tuyệt đối sẽ không nhận thua!

Bạn đang đọc truyện *Tử Vong Khai Đoan* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Q.1 - Chương 9: Truyền Thuyết Maya (Nhị)

- Jenny, nói về Thiên Sinh Vũ Khí đi, uy lực của nó thật sự cường đại sao? Còn nữa, mấy chỗ Ảo Tưởng kia là nơi như thế nào? Nếu bên trong có rất nhiều Thiên Sinh Vũ Khí, sao chính phủ không tổ chức người đi vào thoải mái tìm kiếm? Chẳng lẽ việc ra vào Ảo Tưởng có gì bất tiện?

Trong lòng Bùi Kiều nảy sinh chủ ý, hắn biết việc quan trọng trước mắt là đề thăng thực lực, hay là gia tăng chấp niệm bản thân, nâng cao uy lực của lời điện chỉ lực trong cơ thể cũng thế. Đây đều là những việc hắn có thể làm một cách bí mật. Còn về mặt công khai, biện pháp trọng yếu để thực lực tăng lên đó chính là lấy được Thiên Sinh Vũ Khí, phòng cụ, đạo cụ!

Jenny gật đầu nói:

- Uy lực của Thiên Sinh Vũ Khí lớn đến mức thần kì. Theo những gì ta thấy mà nói, thanh trường đao cường đại kia, có thể dung nạp năm trăm đơn vị năng lượng tiêu chuẩn. Đây chính toàn bộ năng lượng của năm sáu người a, dung nạp một phen thì sức chứa vũ khí mới đạt tối đa. Tuy rằng người giữ thanh vũ khí đó, hiện tại mới dung nạp một nửa năng lượng, chỉ có thể phát huy được một nửa uy lực của vũ khí. Thế nhưng một đao chém xuống, cự li đánh ra tới hai mươi mét, cho dù là tường thép hay bê tông cũng bị chém thành hai đoạn, quỷ quái tà ma gần như chỉ cần một đao liền tan thành mây khói. Lúc trước ta có nhắc tới, trong nhiệm vụ tập thể lần này, bởi vì người này toàn lực công kích, gần như làm sập một tòa nhà lầu nhỏ, uy lực như vậy có thể so sánh với đạn chống tăng.

Nghe vậy đầu tiên Bùi Kiều cả kinh, sau đó lập tức vui vẻ, trong lòng càng khao khát có được Thiên Sinh Vũ Khí. Huống hồ đó mới chỉ là một thanh đao mà thôi, nếu là vũ khí trong truyền thuyết được trăm triệu người tin tưởng thì sẽ như thế nào? Uy lực không phải là kinh thiên động địa sao? Nếu chiếm được một thanh vũ khí truyền thuyết như vậy, cho dù Địa Ngục hàng lâm hắn cũng có thể bảo vệ bản thân cùng thân nhân.

Jenny lại nói tiếp:

- Uy lực Thiên Sinh Vũ Khí đương nhiên là rất lớn, thế nhưng muốn đến được nơi có vũ khí cũng không phải là chuyện đơn giản. Trước mắt, trên toàn thế giới mới phát hiện có bảy chỗ Ảo Tưởng. Ví dụ, nước ta có hai nơi, một chỗ là Nam Bắc Chiến Trường, bên trong lờ mờ binh sĩ quỷ hồn của thời kì Nam Bắc chiến tranh. Một chỗ ở phía tây trong rừng quốc gia, là Hoàng Kim Thành của người Maya do có nhiều dân chúng tin tưởng nên xuất hiện. Nhưng mà người đừng tưởng là có thể dễ dàng lấy được Thiên Sinh Vũ khí trong đó.

Nói tới đây, Jenny ánh mắt lộ ra một tia sợ hãi, nàng thì thào nói:

- Ta chết cách đây ba năm, lúc ấy vận khí tốt, một tránh thoát giả đi ngang qua nơi ta chết, cô ấy và ta học chung một trường đại học. Tuy rằng không phải là thân quen, thế nhưng vẫn có thể nhận ra nhau. Hơn nữa, khi ấy công ty gia đình nàng đang rơi vào tình trạng khó khăn, sắp phá sản, cho nên để có tiền nàng liền tiếp nhận nhiệm vụ cứu giúp các linh hồn thoát khỏi tội nghiệt, mà lúc ấy vừa vặn gặp được ta, nhận ra ta, cho nên thay vì tốn công sức giúp người xa lạ, so ra giúp ta còn tốt hơn, cũng bởi vậy mà ta được cứu, từ đó ta bắt đầu tiến vào thế giới linh hồn. Thế nhưng qua nhiều năm như vậy, nghĩ tới thời điểm khi cha mẹ và em trai chết, ta chỉ có thể nhìn họ bị hút vào vết rách không gian, tâm can ta như thắt lại... Bùi Kiều, ta biết ta quả thật có chút lợi dụng thời điểm người gặp khó khăn. Dù người tới bất kỳ tổ chức linh hồn của quốc gia nào đều có thể nhận được mọi loại tin tức này miễn phí. Thế nhưng ta thật sự hết cách rồi, muốn ta dựa vào bản thân mà có được Thiên Sinh Vũ Khí mà nói, khả năng hành động theo tập thể vài chục năm sau mới có được một tia cơ hội. Dù sao người cũng là tránh thoát giả, chỉ cần người cẩn thận một chút, có thể dễ dàng đến Nam Bắc Chiến Trường lấy Thiên Sinh Vũ Khí, cho nên ta...

Bùi Kiều lại là chuyện nhà mình thì mình biết, trên người hắn có quá nhiều bí mật, đều không thể cho người khác biết, cái gọi là tài bất chính, không để lộ chính là như vậy, những bí mật về linh hồn chính là một loại tài phú cực lớn đối với hắn. Jenny có chút lợi dụng khi người ta gặp khó khăn, thế nhưng đối với hắn mà nói lại như gỡ bỏ mọi nghi hoặc vô cùng đúng lúc, nhờ thế hắn mới biết được rất nhiều bí mật khi chết đi của thế giới này một cách nhanh như vậy.

Bùi Kiều mỉm cười đối với Jenny, trong lòng nàng cũng nhất thời buông lỏng, lúc này mới tiếp tục nói:

- Áo tường cũng không phải một địa điểm hiện thực, mà là do rất nhiều người cùng tin tưởng, lúc này mới cụ thể hóa xuất hiện Áo Tường, cho nên cũng chỉ có linh hồn như chúng ta mới có thể tiến vào. Người thường nhìn còn không thấy, nói gì đến tiến vào Áo Tường. Hơn nữa, Áo Tường cũng có phân chia đẳng cấp mạnh yếu, càng nhiều người tin tưởng, thì lại càng thần bí, thậm chí dứt khoát là địa điểm trong thần thoại, những Áo tường như vậy, bình thường thật sự rất khủng bố, mười người tiến vào thì chín người chết, tránh thoát giả cũng không ngoại lệ. Ví dụ như Ác Ma thành ở Đông Âu chính là như thế. So ra những áo tường tồn tại trong lịch sử cũng không thật sự thần bí, không quá khó tiến vào, ví dụ như Nam Bắc chiến trường chính là nơi như vậy.

- Chính phủ trên toàn thế giới đã tiến hành phân cấp Áo Tường. Áo tường khó khăn như Nam Bắc Chiến Trường, ước chừng cần 3 tránh thoát giả đồng thời tiến vào, ở bên trong sẽ không gặp nguy hiểm tới tính mạng. Mà Hoàng Kim Thành là cần 9 tránh thoát giả. Còn có Nga Quỷ Đạo ở Ấn Độ là 27 người. Phong Đô ở Trung Quốc là 49 người. Atlantis ở Thái Bình Dương là 32 người. Hoàng Tuyền Yomi ở Nhật Bản là 34 người. Khủng bố nhất chính là Ác Ma Thành ở Đông Âu, 142 người... Nơi này phải cần tất cả tránh thoát giả trên thế giới cùng hợp sức.

Nói tới đây Jenny lại cẩn thận nhìn về phía Bùi Kiều, sau đó cẩn thận nói:

- Hiện tại đã biết được Áo Tường khủng bố như thế nào rồi chứ? Trên thực tế, nghe nói do các nhà khoa học dự đoán, trên thế giới còn rất nhiều Áo Tường chưa ai phát hiện. Chung quy, phải cần tránh thoát giả kỹ càng tra xét mới có thể phát hiện Áo Tường, linh hồn phổ thông như ta không có khả năng phát hiện được... Những Áo Tường khác độ nguy hiểm đều quá lớn, thế nhưng nếu là Nam Bắc Chiến Trường mà nói, quái vật bên trong đa số đều là u linh vô hình và quỷ quái hữu hình, trừ vài quỷ quái xương khô ra còn lại gần như đều không thể chạm tới người. Cho nên ta mới thỉnh cầu người đi lấy Thiên Sinh Vũ khí một phen, cho dù Thiên Sinh Vũ Khí chỉ có thể dung nạp mấy chục đơn vị năng lượng tiêu chuẩn cũng được...

Bùi Kiều thâm thúy liếc nhìn Jenny, hắn gật đầu nói:

- Ta hiểu ý tứ của người, người chỉ cần có một thanh vũ khí cơ bản. Như vậy về sau khi quốc gia người tổ chức tiến vào Áo Tường, người cũng có thể dựa vào vũ khí mà ở bên trong chiếm cứ một chút tiện nghi. Có lẽ dần dà, người sẽ có được vũ khí mạnh hơn, được thêm mấy thanh vũ khí, là như vậy phải không? Rồi sau này, khi thân nhân chết đi, người có thể giúp bọn họ thoát khỏi tội nghiệt... Tốt, ta đáp ứng với người, sáng mai chúng ta liền xuất phát đi Nam Bắc Chiến Trường, ta giúp người lấy được Thiên Sinh Vũ Khí, sau đó sẽ trở về Trung Quốc. Từ sau khi chết ta còn chưa có nhìn thấy thân nhân, ta rất lo lắng bọn họ không biết rõ về chuyện linh hồn thế, biết đâu lại làm ra việc gì đó đại đột.

Nghe vậy Jenny lập tức kinh hãi nói:

- Tuyệt, tuyệt vời... Thật sự là rất cảm tạ người, ta xuống nói với cha chuẩn bị thật tốt, ngày mai chúng ta liền lấy xe đi Nam Bắc Chiến Trường, thật sự rất cảm tạ người, thật sự...

Vừa nói chuyện, Jenny vừa cười vui vẻ hướng vách tường đi ra ngoài, Bùi Kiều cũng không để ý, từ từ nhắm hai mắt, quan sát tình huống bên trong thân thể.

Lúc trước khi xông ra khỏi Địa Ngục, bởi vì hắn sử dụng Lôi điện thiêu đốt, nên chấp niệm bản thân còn lại 126 đơn vị, may là năng lượng tiêu chuẩn không có tiêu hao quá nhiều, do có năng lượng từ chiếc chân của sói khổng lồ bù đắp, còn vô tình nhận được 10 đơn vị năng lượng tiêu chuẩn từ người da trắng lúc trước, cho nên thực lực hắn không hao tổn gì nhiều, lôi điện chỉ lực trong cơ thể vẫn như cũ, có thể giải phóng được ba lần. Nếu Nam Bắc Chiến Trường thật sự đơn giản như lời Jenny nói, ở bên trong hắn không có nguy hiểm đối với hắn.

Hơn nữa hắn cũng muốn trả lại ân tình đã nợ Jenny, ân oán rõ ràng, có ân báo ân, có thù trả thù... Ví dụ như mấy tên da trắng đập lên mặt hắn lúc trước thì tạm thời chưa tính sổ, đợi cho đến khi thực lực hắn cường đại, thế nào cũng phải chém rớt chân bọn chúng mới hả giận. Tuy rằng Jenny nhân lúc hắn gặp khó khăn mà lợi dụng, nhưng quả thật nàng cũng đã giúp hắn rất nhiều, nhất là lý luận về sóng điện từ cho hắn biết đã không còn nhiều thời gian. Hai là giới thiệu về tổ chức linh hồn của các quốc gia trên thế giới, khiến hắn có chút nhận thức về thế giới sau khi chết. Ba chính là là cái trọng yếu nhất... Thiên Sinh Vũ Khí cùng Áo Tường? Phần nhân tình này hắn nhất định phải trả!

- Thuận tiện, ta cũng muốn vào trong xem có Thiên Sinh Vũ Khí nào thích hợp không, nếu kiếm được một kiện giống thanh trường đao đó, như vậy dùng tạm cũng được.

Trong lòng Bùi Kiều tính toán rất rõ ràng. Đầu tiên, phải liên lạc được với gia đình, phải cho thân nhân biết hắn còn tồn tại. Tiếp theo, hắn muốn gia nhập

tổ chức linh hồn Trung Quốc. Cũng không nên quá mức náo động, chỉ cần khiến cha mẹ và em gái thoát khỏi kinh tế khó khăn là được, tiếp theo phải dùng mọi biện pháp để nâng cao thực lực! Hắn chỉ có thời gian ba năm để đề thăng thực lực, bất kể là chấp niệm bản thân, ký hiệu lõi điện, hay là tìm kiếm các Thiên Sinh Vũ Khí cường đại, hắn muốn dùng mọi biện pháp để trở nên mạnh mẽ hơn... Kiến thức qua sự khủng bố của địa ngục, hắn mới biết con người được sống trên trần gian là một chuyện tốt đẹp cỡ nào. Có lẽ hắn biết thực lực một người không thể chống lại sự dung hợp giữa Địa Ngục với Dương thế, nhưng mà chỉ ít hắn cũng phải có thực lực để bảo vệ bản thân cùng thân nhân!

- Ta tuyệt sẽ không buông tay... Cho dù chỉ có một tia khả năng, ta cũng tuyệt đối sẽ không từ bỏ!

Bùi Kiều thì thảo tự nói, hắn nhìn về phía ngoài cửa sổ, cảnh đêm thủ đô Washington, hiện tại là tháng 12 năm 2009, hắn còn có thời gian ba năm để chuẩn bị cùng trở nên mạnh mẽ...

Bạn đang đọc truyện *Từ Vong Khai Đoan* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Q.1 - Chương 10: Thân Phận Tránh Thoát Giả... Đăng Cấp Cao? (Nhất)

Sáng sớm ngày thứ hai, hai người Bùi Kiều và Jenny bước lên xe hơi, bắt đầu đi về hướng Áo giới Chiến trường Nam Bắc trong truyền thuyết. Trên thực tế, linh hồn có thể xuyên qua mọi vật chất, kể cả mặt đất cũng có thể xuyên qua. Nhưng mà đồng dạng, linh hồn cũng có thể “chạm vào” vật chất, cùng chuyển động với vật chất, giống như hai người Bùi Kiều và Jenny lúc này, bọn họ an vị ngồi trên ghế sau của chiếc xe, loại “chạm vào” này một loại bản năng, giống như người bình thường ngồi trên xe vậy, chỉ cần không có ý nghĩ xuyên qua chiếc xe, tự nhiên linh hồn sẽ có thể ngồi trong xe.

Theo như lời Jenny, vị trí của Áo giới Chiến trường Nam Bắc cũng không xa lắm, chính là nơi diễn ra trận Bull Run thứ nhất trong chiến tranh Nam Bắc tiểu bang Virginia, vốn cách Washington không xa. Nếu xe chạy với tốc độ cao thì chỉ cần chưa đến 10 tiếng đồng hồ là có thể tới nơi.

- Thông thường, ở bên ngoài Áo giới sẽ có năm đến bảy linh hồn tự do canh gác, chung quy các nhà khoa học- chính phủ đều lo sợ Áo giới xảy ra chuyện, những quái vật phổ thông trong Áo giới cũng không có gì là quá khủng bố đối với linh hồn thể, dù sao, tập trung nhiều sức lực để kiểm soát Áo giới mà nói là việc không cần thiết đối với chúng ta, thể nhưng đối với người sống thì vô cùng cần thiết, khẳng định tám phần là sẽ bị dọa sợ mà chết. Vì thế các quốc gia có được Áo giới, tổ chức linh hồn của bọn họ đều có nhiệm vụ thủ vệ thường niên, kỳ hạn thường là một tháng, phần thưởng của việc thủ vệ cũng thường nhiều hơn một ít so với nhiệm vụ tuần tra.

Dọc đường đi, Jenny liên tục giải thích cụ thể các loại tình huống về Áo giới cho Bùi Kiều biết, ngoài ra còn giới thiệu về tổ chức linh hồn.

Tổ chức linh hồn thể của mỗi quốc gia đều có chỗ khác biệt, thể nhưng về cơ bản vẫn là giống nhau. Trước mắt, cũng có chút phù hợp với suy đoán của Bùi Kiều, đó chính là việc các quốc gia đều rất lo lắng về việc sống điện tử sẽ đạt điểm giới hạn. Ngoài việc có liên quan với lời tiên tri của bộ tộc Maya, còn là do số lượng tà ma quỷ quái không ngừng gia tăng, theo thời gian, quỷ quái tà ma được cụ thể hóa ngày càng nhiều. Thậm chí một số nhà khoa học bị quan còn dự đoán, sau khi sống điện tử tới điểm giới hạn các khu vực Áo giới cũng sẽ cụ thể hóa, chính các Áo giới này sẽ phá hủy nền văn minh hiện tại của nhân loại.

Có lẽ toàn thế giới chỉ có mình Bùi Kiều biết... Thật sự hủy diệt nhân loại không phải là các Áo giới, đối với người đã từng lần trốn mấy tháng trong bóng tối của Địa Ngục mà nói, cho dù Áo giới có khủng bố đến mức nào đi chăng nữa cũng vẫn chỉ giống như bữa điểm tâm mà thôi. Thứ thật sự hủy diệt nền văn minh của nhân loại, chính là Địa Ngục!

Cho dù như vậy chỉ là Áo giới không thôi cũng đã đủ khủng bố rồi, nếu như thật sự được cụ thể hóa chắc chắn sẽ tạo ra một trận họa kiếp với nhân loại, số lượng quỷ quái tà ma không ngừng tăng, vấn đề này nhất định sẽ khiến chính phủ các quốc gia phải đau đầu. Do vậy linh hồn thể tự do liền trở thành chủ lực được chính phủ các quốc gia dốc sức bồi dưỡng để đối kháng với bọn quái vật. Đương nhiên những tránh thoát giả chính là chủ lực trong chủ lực.

Bùi Kiều đánh giá, ước lượng thực lực bản thân so với tránh thoát giả. Nếu hắn chỉ sử dụng lõi điện chi lực, như vậy thực lực tương đương với tránh thoát giả đã chết từ một đến hai năm. Bởi vì theo thời gian, thực lực tránh thoát giả sẽ tự nhiên tăng trưởng, chết càng lâu thì thực lực tránh thoát giả lại càng mạnh. Trừ phi là Bùi Kiều không sử dụng lõi điện, bằng không thì thực lực không khác gì với tránh thoát giả đã chết một hai năm.

Thể nhưng bản thân Bùi Kiều vẫn chiếm ưu thế. Đó chính là tránh thoát giả bình thường mới chết, nếu không có Thiên sinh vũ khí mà nói, khi đối phó với quỷ quái tà ma bọn họ chỉ có thể dùng chấp niệm bản thân đi dung hợp nhằm tiêu diệt quỷ quái tà ma. Chỉ là cứ như vậy, chấp niệm bản thân sẽ hao tổn nghiêm trọng, thường chưa phải lúc nguy hiểm sẽ không sử dụng chiêu thức này. Bình thường cũng chỉ là thiêu đốt năng lượng tiêu chuẩn, sử dụng sức mạnh cơ bắp để đối phó với bọn quỷ quái tà ma.

Thực ra, Bùi Kiều cũng mới biết được khi gặp Jenny, phần lớn linh hồn khi chiến đấu đều thiêu đốt năng lượng tiêu chuẩn trong cơ thể, từ đó hình thành sức mạnh cùng tốc độ để giao chiến, đương nhiên ngoại trừ những người có được Thiên sinh vũ khí, đây là trường hợp đặc biệt, tạm thời không đề cập tới. Tốc độ thiêu đốt năng lượng tiêu chuẩn khi linh hồn thể chiến đấu quyết định sức mạnh và tốc độ mà người đó có thể sử dụng. Còn tránh thoát giả,

do chấp niệm bản thân rất mạnh cho nên tốc độ tiêu đốt năng lượng tiêu chuẩn trong cơ thể cũng rất nhanh. So ra, cho dù một tránh thoát giả mới chết được một hai năm cũng có thể thoải mái đối phó với hơn mười linh hồn thể tự do bình thường. Huống hồ chấp niệm bản thân của tránh thoát giả còn không ngừng tăng cường, đây chính là nguyên nhân mà tránh thoát giả nhận được đãi ngộ rất lớn từ tổ chức linh hồn của các quốc gia.

Trong đầu Bùi Kiều không ngừng suy nghĩ về những tin tức này, hần tính toán một chút về các tình huống sẽ phát sinh sau khi trở về Trung Quốc. Theo như lời Jenny, tổ chức linh hồn thể của từng quốc gia đều sẽ lập một tòa căn cứ tại thủ đô, dùng làm nơi ban bố nhiệm vụ cá nhân, nhiệm vụ tập thể, hoặc là nhiệm vụ liên quan đến Áo giới... Thậm chí, một số đội ngũ linh hồn tự do cường đại còn có thể đem Thiên sinh vũ khí mình lấy được ra bán đấu giá để đổi lấy lượng lớn năng lượng tiêu chuẩn hoặc là Thiên sinh vũ khí khác. Bùi Kiều tự biết thực lực của mình, giả mạo một tránh thoát giả phổ thông là chuyện thật sự đơn giản, sau này tự nhiên có thể giúp cha mẹ cùng em gái thoát khỏi phiền não từ thế tục, tất cả đều không phải là việc khó.

- Đúng rồi, vừa rồi cô nói đến đội ngũ có thể dùng Thiên sinh vũ khí để đổi lấy năng lượng tiêu chuẩn... Có thể thông qua săn bắt yêu ma để đạt được năng lượng tiêu chuẩn, cũng có thể săn bắt các quái vật phổ thông trong Áo giới để đạt được, thế nhưng số lượng năng lượng tiêu chuẩn mà một người có thể hấp thụ không phải có cực hạn sao? Một khi vượt quá, năng lượng tiêu chuẩn đó sẽ thoát ra ngoài cơ thể, cuối cùng biến mất trong hư không. Như vậy, một lần đổi lượng lớn năng lượng tiêu chuẩn, những người này có thể hấp thụ được sao?

Bùi Kiều suy nghĩ, bỗng nhiên hần nhớ tới một điểm nghi vấn, nhất thời hiếu kỳ hỏi, trong đầu càng nghĩ tới lúc ở Washington nhận được mười đơn vị năng lượng tiêu chuẩn và hành động dị thường của hai người kia.

Jenny liền nở nụ cười nói:

- Đây chính là nguyên nhân những đội ngũ kia tồn tại theo quan hệ tổ kiến, người ngấm lại đi, một tránh thoát giả bình thường có thể một mình hoàn thành nhiệm vụ giết chết quái vật phổ thông trong Áo giới, như vậy tại sao họ lại phải chia sẻ lợi ích của mình? Bởi vì có nhiều linh hồn đặc biệt, sau khi được tránh thoát giả cứu thoát trở thành linh hồn thể tự do, trải qua thời gian ước chừng năm năm, những linh hồn này sẽ xuất hiện một vài năng lực đặc biệt, ví dụ như có thể nhìn thấy một số Áo giới ẩn giấu, hoặc là trong cơ thể hình thành một loại không gian có thể chứa đựng lượng lớn năng lượng tiêu chuẩn, còn có những linh hồn tự do sức chiến đấu không thua gì tránh thoát giả. Theo như lời của một số tránh thoát giả, đối với những dị năng này mà nói, tránh thoát giả đều có thể mô phỏng được. Nhưng mà chung quy tình lực của một người vẫn là hữu hạn, người có thể là chủ lực chiến đấu, cũng có thể đảm nhiệm việc trinh sát, nhưng người không thể nhiệm vụ hậu cần cũng kiêm luôn a. Chính vì thế các đội ngũ linh hồn tự do mới hình thành, thường sẽ lấy một tránh thoát giả làm trung tâm, sau đó thu nạp thêm rất nhiều linh hồn có năng lực đặc thù, dùng lực lượng tập thể để đối kháng với các loại nhiệm vụ cùng các loại hoàn cảnh...

(...Ký hiệu?)

Bùi Kiều trong lòng khẽ động, hần nghĩ đến ký hiệu lõi điện trong cơ thể mình, ký hiệu khiến hần có được năng lực phát ra lõi điện. Nói không chừng, linh hồn thể bình thường sống khoảng năm năm, tự nhiên trong cơ thể sẽ hình thành ký hiệu, từ đó có được năng lực đặc biệt, có lẽ đây chính là bồi thường cho bọn họ khi chấp niệm bản thân không thể tự tăng trưởng, sống bốn năm năm mới có thể đạt được năng lực đặc thù...

(Xem ra đội ngũ quả thật có nhiều thứ tốt, ví dụ như có người có thể nhìn thấy mức năng lượng tiêu chuẩn trong cơ thể ta, lại còn có người có thể tồn trữ lượng lớn năng lượng tiêu chuẩn, đều là năng lực vô cùng tốt. Nếu ta cũng có năng lực như vậy, đã không để lãng phí biết bao nhiêu năng lượng từ quái điều mặt người kia, chắc phải tới cả vạn đơn vị năng lượng tiêu chuẩn, mà ta hấp thụ nhiều lắm cũng chỉ mới một hai trăm đơn vị mà thôi... Đáng tiếc, đáng tiếc.)

Nói tới đây, Jenny phảng phất như nhớ tới cái gì đó:

- Đúng rồi, nghe nói còn có một ít tránh thoát giả sống ngoài năm năm, cũng sẽ xuất hiện năng lực đặc thù. Bọn họ có thể cảm giác được khu vực có lượng lớn người tử vong, hơn nữa có thể từ trong tử vong tìm ra linh hồn có năng lực đặc biệt. Giống như trong thần thoại Bắc Âu, nữ thần hàng lâm bên người linh hồn, giúp bọn họ tránh thoát tội nghiệt, mà những linh hồn có được dị năng này cũng sẽ vì họ mà chiến đấu, tựa như anh linh trong thần thoại Bắc Âu vậy...

Trong lòng Bùi Kiều lại khẽ động, vốn hần còn muốn tìm những linh hồn sống được bốn năm năm để tạo thành đội ngũ, thế nhưng chỉ sợ đều đã bị những tư thâm giả kia lôi kéo vào trong đội ngũ bọn họ rồi. Mà hần chỉ còn có thời gian ba năm, căn bản không đủ thời gian chờ đợi linh hồn xuất hiện dị năng mới. Theo lời Jenny nói, tựa hồ có số rất ít linh hồn trời sinh liền có dị năng... Cái này tốt, tuy rằng hần không biết loại năng lực tìm kiếm trên phạm vi lớn này sinh ra cùng sử dụng như thế nào, thế nhưng đã có khả năng, có lẽ hần có thể tìm ra được biện pháp...

- Có điều hiện tại nói chuyện này có vẻ hơi sớm, mục đích chuyến này là muốn đi xem Áo giới như thế nào, tốt nhất là có thể lấy ra một kiện Thiên sinh vũ khí... Bất kể là dạng xã hội gì, cho dù đã biến thành linh hồn, thế nhưng nhân loại chung quy vẫn là nhân loại, nơi nào có nhân loại cũng sẽ có tranh đấu, mà thực lực chính là trụ cột để bảo vệ chính mình...

Bùi Kiều thì thảo tự nói với bản thân, hần từ từ nhắm hai mắt lại dưỡng thần, tận dụng từng phút để tăng cường thực lực bản thân, đồng thời cũng lắng lắng cảm thụ chấp niệm cùng năng lượng tiêu chuẩn trong cơ thể. Thời gian bốn tháng hần ở địa ngục đã sớm phát hiện kỹ xảo này, đó là cang quen thuộc chấp niệm bản thân cùng năng lượng tiêu chuẩn, thì khi hần tự thân không chế năng lượng trong cơ thể lại càng tự nhiên.

Bùi Kiều tiến vào trạng thái trầm tĩnh, mà bộ dạng Jenny cũng là tâm sự tăng tăng, hiển nhiên đối với việc Bùi Kiều một mình tiến vào Áo giới quả là không chắc chắn. Trong xe nhất thời trầm tĩnh hẳn, chỉ còn lại tiếng rít khi chiếc xe cấp tốc chạy.

Cũng không biết qua bao lâu, đang ngồi yên dưỡng thần thì Bùi Kiều bị lay tỉnh, mở mắt ra liền nhìn thấy Jenny đang mỉm cười nhìn mình. Lúc này xe hơi đã dừng lại, đồng thời còn có một linh hồn thể cùng hai người bình thường một nam, một nữ đang bước tới.

- Jenny, cô lại đến nhận nhiệm vụ sao?

Linh hồn nam này thoát nhìn ước chừng 27-28 tuổi, trên người mặc một bộ Âu phục trắng thớm, đầu tóc bóng loáng. Bề ngoài, hắn trông như một người thành đạt, mang mắt kính, tiếng Anh đầy miệng. Vừa thấy Jenny hai mắt hắn đã lập tức sáng lên, nhanh chóng bay tới bên cạnh xe hơi. Sau đó, tay hắn hơi sáng lên một chút, mở cửa xe một cách nhẹ nhàng.

Jenny cười xã giao với nam tử này, rồi quay sang Bùi Kiều nói:

- Vị này là đội trưởng của đội ngũ canh giữ Chiến trường Nam Bắc, Smith Lee. Còn đây là bằng hữu của ta, Bùi Kiều.

Bùi Kiều cười nhẹ một cái, vươn tay về phía Smith Lee rồi nói:

- Đây là lần đầu tiên ta tới Áo giới, không biết có quy tắc hay cấm kỵ gì không?

Smith Lee rất lễ độ, mỉm cười bắt tay Bùi Kiều, sau đó mới nói:

- Lần đầu tiên vào Áo giới sao? Không vấn đề gì, trừ những tránh thoát giả ra thì theo báo chí phân tích, trên tám mươi phần trăm linh hồn thể tự do đều chưa từng tiến vào Áo giới. Tuy ta đóng giữ ở đây trong thời gian dài, nhưng cũng chưa từng đi vào. Đến đây đi, chúng ta vào phòng công tác nói chuyện, nếu các người tính tiến vào Áo giới, như vậy có một số việc tất yếu ta phải hoàn thành.

- Báo chí?

Bùi Kiều kì quái nhìn về phía Jenny, càng ngày hắn càng cảm giác thế giới sau khi chết đi thật quỷ dị, cứ nhiên đến cả báo chí cũng xuất hiện.

Jenny ghé vào tai hắn nhỏ giọng nói:

- Mỗi tuần, tổ chức linh hồn thể của các quốc gia đều phát hành một tờ báo. Trên cơ bản là cấp cho linh hồn tự do xem, cũng cấp cho nhân viên chính phủ trong tổ chức linh hồn xem. Nội dung trong đó thường là danh sách các địa điểm có nhiệm vụ tiêu diệt quỷ quái, còn có những thành quả tâm đắc mà các nhà khoa học nghiên cứu về linh hồn, hoặc là tiến độ thăm dò các Áo giới, rồi những tâm đắc khi sử dụng Thiên sinh vũ khí.

Bùi Kiều gật gù đầu, bình tĩnh đi theo phía sau Smith Lee. Hai người bình thường đi theo phía sau Smith Lee, bọn họ đều mang một cặp kính có màu đỏ đặc biệt, hơn nữa trên tai cũng đeo thứ gì đó giống như máy trợ thính. Hôm qua hắn cũng từng nghe Jenny nhắc tới thứ này, đó là phát minh của các nhà khoa học, khiến cho người thường có thể nhìn thấy được linh hồn, cũng có thể nghe linh hồn nói chuyện, hiển nhiên, hai người này chính là nhân viên làm việc tại đây.

Sau khi được xác nhận từ Smith Lee, hai nhân viên này liền lấy ra một phần giấy bút đưa cho Jenny kí tên. Theo như lời Jenny, xung quanh các Áo giới đều có nơi ở xa hoa, bởi vì các linh hồn tự do kia lúc trước cũng là nhân loại, sớm có thói quen ở trong nhà, ngủ trên giường, chính phủ không thể yêu cầu bọn họ canh giữ Áo giới với tình trạng không nhà không giường như người hoang dã được. Hướng hồ ngoài linh hồn tự do còn có mười mấy nhân viên công tác ở đó. Bọn họ đều là nhân viên công tác ở trong tổ chức linh hồn, bình thường đều dùng máy tính để thống kê các tư liệu. Ví dụ như mấy tháng hay mấy ngày qua có bao nhiêu người tiến vào Áo giới, thu hoạch được gì, có người chết không... Tất cả mọi chuyện chính phủ đều muốn giám sát một cách cụ thể, mà công việc này chính là do nhân viên công tác đảm nhiệm.

Người thân của Jenny, cha nàng cũng có thể được ở miễn phí bên trong một căn phòng xa hoa ày, đủ các loại hưởng thụ, chỉ cần Jenny ở trong này một ngày thì cha nàng cũng có thể ở trong này một ngày, đây cũng là một trong những phúc lợi đối với linh hồn thể tự do.

- Thật đúng là giống y như người bình thường vậy.

Bùi Kiều cảm thán một phen, hắn lập tức lại hỏi:

- Bọn họ không sợ sao? Chung quy chúng ta cũng giống như những u linh trong truyền thuyết mà?

Jenny nhìn hắn một cách cổ quái rồi nói:

- Sợ? Tại sao phải sợ, cái gọi là sợ hãi kỳ thực xuất hiện khi chúng ta không biết, sự tồn tại của chúng ta đã sớm được khoa học giải thích rõ ràng. Kì thật chỉ là bước tiếp theo của sinh mệnh mà thôi, có gì đáng phải sợ? Trên thực tế, các nhân viên công tác đều rất hài hước và hòa đồng, chung quy bọn họ đều muốn khi chết được chúng ta cứu thoát khỏi tội nghiệt. Vốn chính phủ cũng đề xướng việc cứu linh hồn thể từng là nhân viên của tổ chức thoát khỏi tội nghiệt, thứ nhất là do bọn họ vốn đã quen thuộc với công việc trong tổ chức linh hồn, thứ hai về phương diện tri thức họ cũng biết nhiều hơn so với linh hồn phổ thông, đây đều là ưu điểm. Ví dụ như tổ chức linh hồn của quốc gia bọn ta có đến bốn mươi phần trăm linh hồn tự do từng là nhân viên công tác bên trong tổ chức, còn có hai tránh thoát giả cũng từng là nhân viên công tác ở đây.

Bùi Kiều không ngừng cảm thán, xem ra người Âu Mỹ vẫn rất rõ ràng, bọn họ thích lấy khoa học để tự hỏi và phân tích mọi chuyện, mà sau khi được khoa học phân tích, bọn họ tự nhiên cũng sẽ cảm thấy tồn tại của linh hồn là lẽ dĩ nhiên.

Trên thực tế, khi mới chết hắn còn tưởng rằng thế giới sau khi chết sẽ giống như trong truyền thuyết, nào là đầu trâu mặt ngựa, rồi chảo dầu các loại. Sau lại nghĩ, Địa ngục không ngừng dung nạp linh hồn thì ắt sẽ có xã hội và thành tựu khoa học, ai ngờ kết quả lại ra như thế này, hình thành xã hội linh hồn ngay tại dương thế, tuy rằng trước mắt xã hội này mới chỉ ở giai đoạn thành hình, số lượng linh hồn thể tự do trên toàn thế giới bất quá chỉ có mấy trăm nghìn hoặc là hơn một triệu mà thôi, thế nhưng trực tiếp kế thừa văn minh của xã hội hiện đại, thậm chí còn có liên hệ với chính phủ, cứ như vậy thoát nhìn... thế giới sau khi từ vong tựa hồ cũng không có biến hóa gì lớn cho lắm. Đương nhiên, tiền đề vẫn là tránh thoát được khí tức màu đen, bất kể gọi là tội nghiệt hay nhân quả cũng vậy, nếu như bị những tia tội nghiệt này kéo vào vòng xoáy... Khi đó, sẽ đúng là Địa Ngục thật sự!

Q.1 - Chương 11: Thân Phận Tránh Thoát Giả... Cao Đẳng Sao? (Nhị)

Sau khi đi theo Smith Lee không lâu, Bùi Kiều và Jenny liền từ trong khu đỗ xe đi thẳng tới một khu nhà cao cấp, nhưng khác với dự đoán của Bùi Kiều, khu nhà này cũng không được trang hoàng xa hoa lộng lẫy kiểu như cung điện tường vàng gạch ngọc mà thực tế thì tòa nhà cao nhất lại giống như một khu văn phòng bình thường trong một cao ốc thương mại, nghĩa là giống như nơi Bùi Kiều từng làm việc, làm hấn nhất thời lâm vào miền man hồi tưởng, ngỡ như mình đã sống lại, rồi lại ngày ngày đến công ty làm việc như xưa.

Smith Lee nhìn thấy ánh mắt ngơ ngác của Bùi Kiều thì nhẹ nhàng cười: “Bùi Kiều tiên sinh hình như còn chưa tới căn cứ nhỉ? Tôi căn cứ rồi người sẽ không còn quá mức kinh ngạc vì tình hình ở đây nữa đâu, ha ha, tuy chúng ta thật sự đã chết nhưng chẳng qua là biến thành linh hồn thể mà thôi, vẫn là loài người như trước. Thế nên nơi làm việc của chúng ta cũng phải giống như bình thường, như vậy thì hiệu suất làm việc mới không bị giảm đi. Dù sao cũng không thể giống như trong phim ảnh hay là mấy cái tôn giáo gì đó, nhất định phải bắt chúng ta ở trong nghĩa địa hay hầm mộ đúng không nào? Ta nghĩ sẽ chả có ai đồng ý tới đó làm việc đâu.”

Jenny ở bên cạnh cũng cười: “Lầu một và hai đều là văn phòng làm việc, từ lầu ba đến lầu bảy mới là phòng ở, Bùi Kiều, người cũng có thể đi chọn một phòng mà mình thích đây.”

Bùi Kiều xấu hổ cười cười, hấn lúc này mới nói: “Không cần đâu, ta muốn nhanh chóng tiến vào ảo giới, Smith Lee tiên sinh, chúng ta cần phải làm những thủ tục nào vậy?”

Smith Lee lúc này mới sững sốt nhìn về phía Jenny: “Không thể nào? Chỉ có hai người các người tiến vào ảo giới sao? Jenny, đây không phải chuyện đùa đâu, hai tháng trước chính phủ đã ban hành quy định mới, bất cứ đoàn đội nào ít hơn một trăm tự do linh hồn đều không có quyền tiến vào ảo giới, đó chính là sự thể hiện tránh nhiệm với an toàn của các người. Trừ khi có tránh thoát giả dẫn đội, còn lại không một ai được phép chỉ tiến vào với một, hai người, thậm chí cả người có Thiên Sinh Vũ Khí cũng không được phép!”

Jenny xấu hổ cười cười rồi nhìn về phía Bùi Kiều, mãi cho đến khi Bùi Kiều hơi gật đầu, nàng mới nói với Smith Lee: “Người bạn này của ta chính là một tránh thoát giả, mà thực tế còn là tránh thoát giả mới chết không lâu. Hơn nữa cũng không phải cả hai chúng ta đều đi vào ảo giới, mà là một mình hấn tiến vào, ta chỉ đưa hấn đến đây thôi.”

Smith Lee lập tức khiếp sợ nhìn về phía Bùi Kiều, miệng há to không khép lại nổi, không còn chút khách sáo nào như vừa rồi, một lúc lâu sau mới cần thận hỏi: “Ngài... ngài là tránh thoát giả ư? Nhưng mà trong danh sách tránh thoát giả đã đăng kí trên thế giới không hề có tên ngài mà... Xin lỗi, không phải ta nghi ngờ ngài, mà là người làm nghề này như ta đều nhớ kỹ các loại số liệu thông thường, một trăm bốn mươi hai người kia ta đều nhớ rõ ràng, trong số đó không hề có ngài.”

Bùi Kiều xấu hổ cười, nói: “Ta cũng muốn xin lỗi một tiếng, thực ra ta đã chết từ bốn tháng trước, nguyên quán của ta là ở Thượng Hải, Trung Quốc, tên ta là Bùi Kiều. Không bao lâu sau khi ta chết, ta đã thoát được trói buộc của nhân quả, à, các người gọi cái đó là tội nghiệt, ở nước ta gọi là nhân quả. Thế nhưng sau đó ta lại không biết phải làm gì tiếp, rồi lại nghĩ rằng đầu trâu mặt ngựa trong thần thoại tôn giáo của Trung Quốc sắp tới bắt ta – cái đó giống như Tử Thần trong thần thoại của các người – thế nên ta liền lên một chiếc phi cơ chạy tới nước Mỹ, sau đó đi lang thang mấy tháng, mãi cho tới hôm qua gặp Jenny mới biết những chuyện diễn ra sau tử vong, vậy nên ta chưa từng đăng ký tại bất kỳ quốc gia nào cả.”

Những lời giải thích vừa rồi là những lý do thoái thác mà Bùi Kiều đã lựa chọn rất cần thận, bởi vì thực tế thì hấn không thể giải thích lý do thật sự khiến hấn có mặt tại nước Mỹ sau hơn bốn tháng tử vong. Nhưng nếu đẩy hết lý do cho nỗi sợ đối với tôn giáo thì sẽ dễ dàng khiến người ta tin tưởng hơn. Tuy rằng nói vậy cũng sẽ có người nghi ngờ, nhưng xét cho cùng thì với một người vốn không hề biết gì về thế giới sau cái chết, sau khi chết rồi bỗng phát hiện ra mình đã trở thành linh hồn, vậy thì hấn có thể sẽ làm bất cứ chuyện gì lạ nào đó, cho nên cái lý do này thể mà lại chính xác.

Smith Lee và Jenny đều như chợt hiểu ra vấn đề, hơn nữa Smith Lee còn rất hứng phấn. Hấn chà chà hai tay mình, thật cần thận nói: “Nếu muốn đăng ký ngay lập tức thì ngài cần phải làm một ít thí nghiệm... Đương nhiên đó không phải là vì ta nghi ngờ ngài, mà là vì bất cứ một quốc gia nào cũng có mức đãi ngộ phúc lợi rất lớn với tránh thoát giả, thậm chí khi người cống hiến sức lực cho quốc gia còn có thể được phát miễn phí Thiên Sinh Vũ Khí có dung lượng trên dưới một trăm. Vậy nên các quốc gia đều nghiêm chỉnh rất nghiêm khắc với tránh thoát giả, điều này có thể thấy rõ qua việc cả thế giới chỉ có một trăm bốn mươi hai tránh thoát giả, trong số này chắc chắn không có trường hợp nào là tự do kinh hồn dưng mảnh lối gian manh để lừa gạt chúng nhận đầu... Đương nhiên, không phải ta không tin ngài.” Tên thanh niên này nói chuyện đã có chút không còn rành mạch, hiển nhiên là hấn đang thật sự kích động.

Cũng đã từng ra ngoài xã hội nên Bùi Kiều biết rằng các quốc gia đều sẽ cực lực tranh thủ lực lượng của loại tránh thoát giả đột nhiên xuất hiện này. Hơn nữa, cho dù Bùi Kiều không ở lại nước Mỹ thì người làm đăng ký cho hấn chắc chắn cũng sẽ được một khoản thưởng lớn, bất kể là phần thưởng của chính phủ nước nào. Tóm lại là hấn chắc chắn sẽ không bị thiệt.

Bùi Kiều gật gật đầu: “Đương nhiên rồi, phải làm thí nghiệm cũng không sao, nhưng mà người có thể nói cho ta biết cái thí nghiệm đó là như thế nào không? Ta không muốn bị người ta lật qua lật lại xem xét như kiểu vật thí nghiệm đâu... Mà người nói đăng ký là có ý gì? Chẳng lẽ ta đăng ký ở đây rồi thì sẽ chỉ có thể ở lại nước Mỹ hay sao?”

Smith Lee vội vàng nói: “Thí nghiệm rất đơn giản, ngài chỉ cần tiếp xúc với một sợi rất nhỏ tội nghiệt là được. Nếu ngài là tránh thoát giả thì ngay cả khi không có Thiên Sinh Vũ Khí cũng có thể dễ dàng đánh tan tia tội nghiệt đó mà không lo bị tội nghiệt trói buộc rồi kéo vào vết rách không gian. Thí nghiệm chính là như vậy... Mà ngài cũng không bị ép ở lại nước Mỹ, chỉ là nếu như ngài đăng ký tại nước Mỹ thì khi Tổ Chức Linh Hồn của nước Mỹ gặp nguy cơ từ cấp độ B trở lên, ngài có nghĩa vụ phải đi cứu viện tổ chức của nước ta. Đương nhiên, đã có nghĩa vụ thì cũng có quyền lợi, ví dụ như được tiền vào hai ảo giới của nước ta miễn phí, ví dụ như khi tham gia bán đấu giá Thiên Sinh Vũ Khí của căn cứ nước ta thì sẽ không bị đánh thuế thu nhập 5%...”

... Người chết mà còn phải đóng thuế thu nhập? Thật sự là rất quý dị...

Sau khi nghe xong nội dung thí nghiệm, Bùi Kiều hơi yên tâm hơn ra một hơi, dù sao thì hắn cũng rất sợ kí hiệu lõi điện trong cơ thể bị người khác phát hiện ra. Sau khi đã biết về quyền lợi và nghĩa vụ, hắn quyết định tiến hành đăng ký ngay tại đây. Dù sao thì có thân phận người Mỹ cũng không chuyện xấu, nếu sau này có gây ra mâu thuẫn lớn nào ở Trung Quốc thì cái thân phận này biết đâu sẽ cứu được cái mạng hân.

“Tốt! Vậy thì chúng ta tiến hành thí nghiệm đi.”

Nghe thấy Bùi Kiều đồng ý, Smith Lee liền cao hứng đến nỗi muốn nhảy lên. Ngay sau đó, tin tức về một tránh thoát giả mới muốn thí nghiệm tại đây nhanh chóng được truyền ra. Chỉ sau vài phút ngắn ngủi, toàn bộ tự do linh hồn và nhân viên có mặt tại khu nhà này đều tụ tập lại chỗ này. Cả đám đều dùng ánh mắt hâm mộ và cả lấy lòng để nhìn Bùi Kiều, thậm chí khi Bùi Kiều đi vào phòng thí nghiệm dưới lòng đất của khu nhà thì toàn bộ điện thoại của cả khu nhà đã không ngừng vang lên. Hiển nhiên là đã có rất nhiều người nhận được tin này nên giờ gọi điện thoại tới để hỏi kỹ sự việc. Bùi Kiều đương nhiên là không ngờ chính phủ lại sẽ kích động như vậy. Trên thực tế, toàn thế giới chỉ có tổng cộng một trăm bốn mươi hai tránh thoát giả, nếu chia đều cho mười mấy cái Tổ chức Linh Hồn của các nước thì mỗi nước chỉ có khoảng trên dưới mười tránh thoát giả thôi, cho dù là nước giàu có với nhiều phúc lợi hấp dẫn như nước Mỹ cũng chỉ có hai mươi một tránh thoát giả mà thôi. Thế nên chuyện này có ý nghĩa vô cùng quan trọng đối với một quốc gia.

Toàn bộ dưới mặt đất của khu nhà là một phòng thí nghiệm khổng lồ. Bởi vì khu nhà ở gần ảo giới cho nên một vài tránh thoát giả hoặc các đoàn đội đi từ ảo giới ra thường sẽ đến đây để thử Thiên Sinh Vũ Khí mà chính mình mới lấy được, cũng có một vài nhà khoa học đến đây để nghiên cứu các loại quái vật của ảo giới, cho nên cả tầng hầm nhìn cũng không khác là mấy so với một cái phòng thí nghiệm lớn. Lúc này Bùi Kiều đang đứng trong một phòng thủy tinh rộng khoảng hai mươi mét vuông, trước mặt là một cái hòm kim loại đen được chế tạo từ một loại hợp kim đặc biệt.

Toàn bộ căn phòng được lắp đặt hai mươi thiết bị ghi hình, đảm bảo theo dõi toàn bộ quá trình thí nghiệm của Bùi Kiều, cũng dùng cái đó làm bằng chứng, thậm chí sẽ gửi cho chính phủ các quốc gia để tiến hành lưu trữ trong hồ sơ của tránh thoát giả. Nếu Bùi Kiều thật sự là một tránh thoát giả thì cả thế giới sẽ có một trăm bốn mươi ba tránh thoát giả, cho nên những tư liệu này cực kì quan trọng.

Một tiếng nói phát ra từ thiết bị phát thanh: “Bùi Kiều tiên sinh, ta muốn xác nhận lại lần cuối cùng: Ngài có thật sự là tránh thoát giả hay không? Nên nhớ tội nghiệt chính là độc dược với tự do linh hồn, nếu bị nó trói lại thì chỉ có thể chờ tránh thoát giả đến hỗ trợ giải thoát hoặc tiêu hao Thiên Sinh Vũ Khí quý giá để chặt đứt tội nghiệt, nếu không ngài sẽ bị hút vào vết rách không gian. Mặc dù chỉ là một tia nhỏ tội nghiệt thì tự do linh hồn bình thường cũng không thể tự giải thoát được... Ta muốn nhắc nhở ngài rằng hai mươi một tránh thoát giả của nước ta hiện đang toàn lực đẩy nhanh tiến độ của Hoàng Kim Quốc Độ, nên bọn họ không thể chạy tới đây kịp, mà vì ngài không phải tự do linh hồn của nước ta nên chúng ta không thể tiêu hao Thiên Sinh Vũ Khí để chặt đứt tội nghiệt cho ngài được, ngài vẫn muốn tiến hành thí nghiệm chứ?”

Bùi Kiều thở ra một hơi nói: “Đúng vậy, ta xác nhận là ta muốn tiến hành thí nghiệm.”

Thanh âm kia tạm dừng một chút rồi nói tiếp: “Như vậy ta chỉ có thể chúc ngài thành công... Thấy cái hòm kia chứ? Trong đó có một sợi nhỏ tội nghiệt mà chúng ta dùng Thiên Sinh Vũ Khí cắt ra, ngài hãy mở cái hòm làm bằng siêu điện từ hợp kim đó ra, sẽ có tội nghiệt từ trong hòm bay ra, sau đó ngài chỉ cần đánh tan tia tội nghiệt đó là được. Theo tính toán của chúng ta, lượng tội nghiệt này không đủ để tạo thành bất cứ tổn thương nào cho ngài, chỉ cần sau đó bổ sung đầy đủ tiêu chuẩn năng lượng là được.”

Bùi Kiều nghe vậy liền đi về phía cái hòm gọi là hợp kim siêu điện từ kia, sau đó liền thiêu đốt tiêu chuẩn năng lượng ở hai tay của mình, toàn bộ bàn tay bỗng chốc như trở thành tay của người sống, có thể tiếp xúc với vật chất. Hắn lập tức mở cái hòm hợp kim này ra. Ngay lúc đó, Bùi Kiều thậm chí còn cảm thấy trong thiết bị phát âm thanh phát ra âm thanh nín thở, hiển nhiên là tất cả mọi người đều đang tập trung nhìn về phía hắn, chờ đợi kết quả thí nghiệm của hắn.

Bùi Kiều thì lại không có chút hoảng sợ nào, lúc hắn ở Địa Ngục đã từng tiếp xúc với những khí tức đen tối còn to lớn hơn nhiều thế này, mà lúc ấy hắn còn chưa không chế được lực lượng lõi điện. Cho nên nếu hiện tại hắn có tiếp xúc với thứ khí tức đen tối kia thì hiệu quả đánh tan nó của hắn chắc chắn sẽ không thấp hơn những tránh thoát giả kia, thậm chí có khả năng còn cao hơn nữa.

Nghĩ đến đây, Bùi Kiều cũng không chần chừ nữa, đưa tay trực tiếp cầm lấy tia khí tức đen tối kia. Ngay lúc đó, từng đợt những tư tưởng đen tối, ác ý từ tia khí tức đen tối kia xâm nhập vào ý thức của hắn, mà trong mắt người khác chỉ thấy tia khí tức đen tối kia chui thẳng vào trong cơ thể Bùi Kiều. Lúc này, tia khí tức kia như thể có sinh mệnh riêng, nó không ngừng ăn mòn dọc theo cánh tay Bùi Kiều. Dần dần, toàn bộ cánh tay của hắn đã biến thành một màu đen đặc, mà đường cong màu đen vẫn chạy loạn trên cánh tay hắn như một con rắn vậy.

Thực ra, ngay khi khí tức đen tối kia chui vào cơ thể thì Bùi Kiều đã có thể dùng lực lượng lõi điện đánh tan nó, thế nhưng hắn nghĩ tới một vấn đề quan trọng, đó chính là khi hắn dùng lực lượng lõi điện để đánh tan khí tức đen tối thì liệu ánh lửa điện có xuất hiện bên ngoài cơ thể hắn không? Chẳng phải

như vậy thì hắn sẽ bị lộ bí mật của mình sao? Đăng ký tránh thoát giả thì không thành vấn đề, thậm chí thể hiện mình có thực lực hơn người thường cũng không sao. Dù sao thì có tới một trăm bốn mươi hai tránh thoát giả, hơn nữa trong số đó còn có những cường giả đã chết hơn mười năm, hẳn chắc cũng sẽ không phải quá nổi bật, nhưng nếu để lộ ra dị năng lõi điện của mình thì đó thuần túy là hành vi ngu ngốc...

Cho nên khi khí tức đen tối xâm nhập cổ tay của hắn, Bùi Kiêu đã tập trung hết sức lực chú ý của mình để khống chế lực lượng lõi điện, muốn đem lực lượng lõi điện dẫn phát trong cơ thể mình mà không để nó biểu hiện ra bên ngoài. Làm như vậy đã khiến hắn mất khá nhiều thời gian, cho đến khi khí tức đen tối xâm nhập tới cánh tay hắn, hắn mới có thể nắm chắc chỉ dẫn phát lực lượng lõi điện trong cơ thể mình. Tiếp theo hắn mở hai mắt nhìn kỹ cánh tay, theo sự tiêu hao của lực lượng lõi điện, tia khí tức đen tối kia quả nhiên bị đẩy lùi như thủy triều. Không bao lâu sau, tất cả khí tức đen tối đã bị hoàn toàn đánh tan trong cánh tay của hắn.

“Hoàn hảo!” Bùi Kiêu may mắn thở dài nói, mà câu nói này và biểu hiện của hắn cũng đều bị mọi người xem thí nghiệm thấy rõ, những người đó còn tưởng Bùi Kiêu cảm thán vì đã vượt qua thí nghiệm mà không biết thực ra hắn cảm thán vì không bị lộ bí mật về lực lượng lõi điện.

Mọi người tại lầu một đều hoan hỉ cảm thán, đương nhiên cũng có vài tự do linh hồn vừa hâm mộ vừa ghen tị nhìn Bùi Kiêu trên màn hình, trừ những người này ra, còn có Smith Lee cùng vài nhân viên khác thể hiện sự vô cùng khiếp sợ trên mặt, Smith Lee thậm chí hỏi thẳng: “Hắn thất sự mới chỉ chết có bốn tháng sao? Chỉ tốn vài giây hai mươi sáu giây! Theo công thức tính toán thực lực thông thường của tránh thoát giả thông thường, hắn đứng ra phải cần một phút bốn mươi giây mới có thể đánh tan tia tội nghiệt đó chứ... Chẳng lẽ hắn là loại Cao đẳng Tránh Thoát Giả? Trời ạ, vị cao đẳng tránh thoát giả thứ chín đã xuất hiện! Tránh thoát giả thứ một trăm bốn mươi ba lại là một cao đẳng tránh thoát giả!”

Lập tức, tất cả mọi người ở lầu một tròn mắt há hốc mồm nhìn về phía hắn. Mà Bùi Kiêu – nhân vật chính của sự việc này – còn đang ở đứng dưới tầng hầm mà không ngừng cảm thấy may mắn vì chẳng những không bị lộ bí mật về lực lượng lõi điện mà còn có thể áp chế để thời gian đánh tan tăng lên nhiều. Như vậy chắc là sẽ không làm hấp dẫn sự quan tâm của người khác rồi chứ? Dù sao thế giới có tới một trăm bốn mươi hai tránh thoát giả cơ mà...

Bạn đang đọc truyện *Từ Vong Khai Đoan* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Q.1 - Chương 12: Phó Bản Công Cộng? Tiến Độ Của Phó Bản?

“Nói cách khác, bây giờ ta đã trở thành danh nhân thế giới rồi hả?”

Khi Bùi Kiêu ra khỏi tầng hầm, hắn thấy mọi người xung quanh nhìn mình với ánh mắt như nhìn Thượng Đế, ai cũng tỏ thái độ cung kính đến khó mà tưởng tượng nổi, thậm chí cả Jenny trước giờ vẫn luôn đĩnh đạc nói chuyện với hắn giờ cũng trở nên cẩn thận. Thái độ của những người này làm hắn rất khó hiểu, nhưng hắn cũng không suy nghĩ nhiều lắm gì. Dù sao thì cả thế giới cũng chỉ có một trăm bốn mươi hai tránh thoát giả mà thôi. Á, là thêm cả hắn cũng chỉ có một trăm bốn mươi ba người, cho nên người khác cung kính với hắn cũng dễ hiểu đi... Nhưng mà, thái độ của bọn họ hình như hơi quá?

Sau đó, khi nghe Smith Lee chúc mừng, Bùi Kiêu mới biết mới biết bản thân mình đã được nhận định là cao đẳng tránh thoát giả, mà còn là cao đẳng tránh thoát giả thứ chín trong số một trăm bốn mươi ba tránh thoát giả, vậy nên ngay lập tức đã gây chú ý lớn. Phải biết rằng trong số hai mươi một tránh thoát giả của nước Mỹ thì chỉ có một cao đẳng tránh thoát giả mà thôi. Toàn thế giới chỉ có chín kẻ được gọi là cao đẳng tránh thoát giả, mà hắn... dĩ nhiên là một trong số đó? Điều này thật là không phù hợp với ý định không muốn quá nổi bật của hắn.

Bùi Kiêu thật sự cũng không có ý định hay là ý tưởng chơi trò “già heo ăn thịt hổ” gì đó. Loại hành động đó thật giống như một kiểu nhân vật trong tiểu thuyết: rõ ràng là có thực lực, rõ ràng là không yếu mà lại cố tình làm bộ ta đây yếu ớt, mà lại còn thể hiện trong tình huống mình phải chịu thiệt thòi hay là gặp phải chuyện rất không hợp ý mình. Mỗi khi Bùi Kiêu đọc sách thấy có cốt truyện như vậy đều ném ngay lập tức, lý do rất đơn giản, hắn cảm thấy nhân vật như vậy quá giả tạo, làm cho người ta cảm thấy ghê tởm, chỉ như vậy thôi.

Thế nhưng lúc này Bùi Kiêu thực sự muốn khiêm tốn, bởi vì quả thật hắn có quá nhiều bí mật. Cho dù là ký hiệu lõi điện, hay việc đi qua địa ngục đều là bí mật hắn không thể nói ra. Một khi tiết lộ ra, kết quả rất có thể là hắn sẽ bị người khác nhòm ngó, thậm chí bị chính phủ mang đi nghiên cứu... Đương nhiên, nguyên nhân cơ bản cũng là do Bùi Kiêu còn chưa có thực lực để bảo vệ bản thân và bí mật của chính mình. Nếu hắn có thực lực rất khủng bố, ví dụ như có thể sử dụng không hạn chế sức mạnh lõi điện, như vậy tỏ ra mình là thiên tài vẫn còn là khiêm tốn, khi đó hắn sẽ lập tức nói ra hành trình qua địa ngục của mình, để cho mọi người trên toàn thế giới biết được nguy cơ thực sự, để bọn họ có thể chuẩn bị được những biện pháp ứng phó hữu hiệu với nguy cơ Địa Ngục hiện thực hóa.

Nhưng Bùi Kiêu có đủ thực lực sao? Không hề, thực lực của hắn chỉ có lực lượng lõi điện mà thôi, nhưng lực lượng lõi điện cũng không quá mạnh, một thanh Thiên Sinh Vũ Khí bình thường gần như là đủ để triệt tiêu lực lượng lõi điện của hắn rồi. Cho nên hắn không dám để người khác phát hiện ra bí mật của mình, hắn chỉ có thể tiếp tục ẩn mình mà thôi.

Thế nhưng hóa ra cách làm để ẩn mình của hắn lại sai lầm mất rồi. Trước kia, hắn căn bản không hề biết tránh thoát giả bình thường cần trung bình bao nhiêu thời gian để đánh tan khí tức đen tối kia, nhưng mà nghĩ rằng khí tức đen tối kia chỉ có một tia nhỏ, mà Smith Lee lại nói nó cơ bản là không thể gây được nguy hiểm gì cho thể chất của tránh thoát giả, chỉ cần nghỉ ngơi một lát và hấp thụ năng lượng là được, cho nên hắn theo bản năng nghĩ rằng việc

đánh tan khí tức đen tối này với tránh thoát giả là rất đơn giản. Thế nhưng thực tế thì... khác xa suy nghĩ của hắn. Bởi vì tránh thoát giả là theo thời gian mà không ngừng mạnh mẽ, nên các nhà khoa học nghiên cứu linh hồn thậm chí đã tạo ra một công thức để tính toán thực lực dựa theo thời gian chết của tránh thoát giả. Mà theo như công thức này, tránh thoát giả phải chết khoảng hai mươi tháng mới có thể đánh tan tia khí tức đen tối kia trong vòng hai mươi sáu giây. Nhưng Bùi Kiều chỉ mới chết có bốn tháng mà thôi, vậy là thời gian chênh lệch đã lên tới năm lần...

Trong số tất cả tránh thoát giả trên thế giới, có ít nhất tám người không giống những người khác. Bọn họ so với các tránh thoát giả thông thường còn dễ trở nên mạnh mẽ hơn, mà sau khi các nhà khoa học thí nghiệm thì tính toán thấy tốc độ trở nên mạnh mẽ hơn của bọn họ nhanh gấp khoảng năm lần các tránh thoát giả thông thường. Có nghĩa là bọn họ chỉ cần thời gian một năm là sẽ mạnh bằng thời gian năm năm của tránh thoát giả thông thường và tám kẻ này được gọi là Cao Đẳng Tránh Thoát Giả. Sau khi làm xong thí nghiệm thì lúc này Bùi Kiều Cũng đã được gọi là Cao Đẳng Tránh Thoát Giả.

“Mà thôi, nếu đã như vậy thì cứ nhận cái danh hiệu Cao Đẳng Tránh Thoát Giả này đi, dù sao có cả lợi cả hại nên cũng còn có tác dụng. Nếu thừa nhận danh hiệu Cao Đẳng Tránh Thoát Giả này, sau này nếu thực lực của ta tăng nhanh thì cũng còn có lý do để giải thích. Có lẽ chỉ cần cẩn thận để không bị lộ bí mật thì cũng sẽ không có nguy hiểm quá lớn.” Sau khi Bùi Kiều cẩn thận suy nghĩ một lượt, cũng chỉ có thể cắn răng nhận lấy cái danh hiệu: Cao Đẳng Tránh Thoát Giả thứ chín của toàn thế giới. Mà dù hắn không nhận cũng không được, vì tin tức về hắn đã phát tới mọi Tổ Chức Linh Hồn trên toàn thế giới. Thậm chí theo lời Smith Lee thì ngày mai sẽ có ba tên lãnh đạo của Tổ Chức Linh Hồn nước Mỹ chạy tới đây, mà Trung Quốc cũng phái người tới đây, nhưng phải hai ngày sau mới tới nơi, còn mấy quốc gia khác cũng gọi điện tới hỏi lại lịch của Bùi Kiều. Nói tóm lại, Bùi Kiều đã trở thành danh nhân thế giới rồi... hoặc ít ra là trong thế giới của linh hồn, hắn đã thành danh nhân.

Bùi Kiều xoa xoa đầu của chính mình, tuy đã là linh hồn thể rồi nhưng hắn vẫn cảm thấy có chút phát đau đầu. Sau cả nửa ngày, hắn mới tiếp tục nói với Smith Lee: “Ta mặc kệ bọn họ đến cùng có tính toán hay ý tưởng gì, cho dù là Tổ Chức Linh Hồn nước Mỹ hay là Tổ Chức Linh Hồn Trung Quốc cũng vậy, hiện nay ta không có hứng thú để ý tới. Nếu như có thể, ta hi vọng ngày mai có thể tiến vào trong ảo giới.”

Smith Lee cung kính nói: “Đương nhiên rồi, nếu như ngài muốn thì lúc nào cũng có thể tiến vào trong ảo giới. Nhưng ta vẫn muốn nhắc nhở ngài một tiếng, ngài cần phải bổ sung năng lượng đã tiêu hao mất, nếu không thì cho dù ngài là Cao Đẳng Tránh Thoát Giả cũng sẽ có khả năng gặp nguy hiểm. Với tiến độ 74% của Nam Bắc chiến trường hiện tại, cũng có vài loại quái vật có thể uy hiếp đến ngài.”

Bùi Kiều hiếu kì hỏi: “Tiến độ của Nam Bắc chiến trường? Đó là cái gì? Mà này, ta có tư cách được xem tư liệu của Ảo Giới Nam Bắc Chiến Trường hay không? Ta nghĩ các người hẳn là có loại tư liệu về ảo giới này chứ?”

Smith Lee cười gật gật đầu: “Đương nhiên rồi, tư liệu về mỗi cái ảo giới đều là tài sản lớn nhất với Tổ chức Linh hồn mỗi nước. Thực ra, chỉ có cao đẳng tránh thoát giả mới được xem miễn phí những tài liệu này, còn tự do linh hồn, thậm chí các thông thường tránh thoát giả cũng không được dùng miễn phí. Tự do linh hồn cần phải phục vụ một năm cho chính phủ nước không có ràng buộc với mình, còn tránh thoát giả cần phải giải thoát cho hai tự do linh hồn được nước sở tại chỉ định mới có thể lấy được tư liệu này.”

Bùi Kiều nghe thấy vậy mới thấy hơi thoải mái một chút, nếu đã chịu mạo hiểm lớn thì cũng phải có lợi ích do sự mạo hiểm này mang lại mới được, đó chính là “thiên kinh địa nghĩa” rồi, hắn gật đầu nói: “Như vậy có thể giải thích cụ thể cho ta một lần chứ? Ta tính toán đến tối nay thì sẽ khôi phục đủ năng lượng của bản thân, ngày mai sẽ tiến vào ảo giới.”

Smith Lee lập tức cung kính nói: “Đương nhiên rồi, đây là vinh hạnh của ta... Vậy thì xin đi theo ta, chúng ta đi vào phòng chiếu phim.” Nói xong, hắn liền làm tư thế mời, đi vào một phòng nào đó ở lầu một.

Bùi Kiều đi theo sau, cũng vào trong phòng chiếu phim kín mít, sau đó Smith Lee liền bật chức năng phát hình ảnh lập thể, một mô hình 3D mô phỏng Nam Bắc Chiến Trường hiện lên trên mặt của thiết bị phát hình.

“Đây là bản đồ lập thể của Ảo Giới Nam Bắc Chiến Trường, đó là một nơi gồm hơn một nửa là bình nguyên và một ít địa hình sơn cốc, là địa điểm diễn ra chiến dịch Manassas thứ nhất(*). Trong đó đại bộ phận địa hình giống như địa hình của di tích chiến trường trong thực tế, nhưng cũng có một bộ phận địa hình có biến đổi. Như ngài thấy, những bộ phận có thể nhìn thấy trước mặt đều là những nơi đã có đoàn đội chiến đấu qua, mà Thiên Sinh Vũ Khí mạnh nhất của nước ta hiện nay là Quan Chi Huy Quân Dao chính là rơi ra từ một quỹ hồn có quân hàm thượng tá ở nơi này. Quỹ hồn có quân hàm thượng tá này chính là một chỉ huy cao cấp của ảo giới, thậm chí còn có chuyên gia cho rằng quỹ hồn có quân hàm thượng tá này chính là chỉ huy cuối cùng của ảo giới này...” Smith Lee vừa liên tục cầm thước chỉ vào các điểm trên bản đồ lập thể vừa giải thích.

Diện tích của nơi này ước chừng năm mươi kilomet vuông, có khoảng 70% diện tích đã hoàn toàn hiện ra, còn có khoảng 30% vẫn chìm trong một mảng tối tăm. Nhìn tới đó, Bùi Kiều lập tức hiểu ra cái gọi là “tiến độ” là có ý gì. Có cảm giác giống như phó bản công cộng trong một số game online, ai cũng có thể tiến vào, mà là tiến vào cùng một bản đồ, mà quỹ quái trong ảo giới thì tương đương với quái vật trong game online, còn con quái có quân hàm thượng tá kia thì giống như boss trong game, đồ rơi ra sẽ là thứ tốt... nhưng tiến độ mới có 70% ư?

“Vi sao không triệu tập nhiều người cùng đi thăm dò Nam Bắc Chiến Trường vậy? Nghe nói nước Mỹ có hai mươi một tránh thoát giả, còn có một cao đẳng tránh thoát giả, vậy sao không tập hợp bọn họ lại để đi hoàn thành thăm dò Nam Bắc Chiến Trường?” Bùi Kiều không nhịn được mà hỏi.

Smith Lee lập tức cười khổ nói: “Đây chính là đặc điểm tiếp theo muốn nói tới của ảo giới. Căn cứ theo phân tích và ghi chép của các nhà khoa học, bất cứ ảo giới nào cũng không phải là vĩnh hằng bất biến, tuy nói rằng nó hiện thực hóa là do rất nhiều người tin tưởng tạo nên nhưng khi có linh hồn được cấu tạo từ ý thức tiến vào trong đó thì ảo giới cũng sẽ thay đổi. Ví dụ như sau khi quỹ hồn quân hàm thượng tá kia bị giết, nước ta có ý định chờ ba tháng sau lại tiến vào chỗ đó lần nữa, bởi vì dựa theo quy luật thì quỹ hồn do tin tưởng mà sinh ra trong ảo giới sau khi chết ba tháng sẽ được sinh ra lần nữa. Thế nhưng thượng tá quỹ hồn kia lại không như vậy, sau khi chúng ta tiêu diệt và lấy được Quan Chi Huy Quân Dao của nó rồi, nó liền triệt để biến mất. Thực ra, từ đó về sau chúng ta mới biết được một quy luật, đó là một khi quỹ quái cấp độ chỉ huy bị tiêu diệt và lấy được vũ khí, đạo cụ của nó rồi, nó sẽ biến mất, bởi vì bộ phận “niềm tin được cụ thể hóa” của nó đã biến thành Thiên Sinh Vũ Khí rồi, cũng có thể hiểu rằng: Quan Chi Huy Quân Dao chính là quỹ hồn có quân hàm thượng tá kia.”

Bùi Kiều suy nghĩ một thoáng cũng hiểu được ngay, dựa theo định luật bảo toàn năng lượng, Thiên Sinh Vũ Khí Quan Chi Huy Quân Đao không thể nào xuất hiện mà không có lý do, càng không thể giống như trong game online, giết đi giết lại quý hồn quân hàm thượng tá này để lấy Thiên Sinh Vũ Khí. Nói cách khác là lấy được bao nhiêu thì cũng mất đi bấy nhiêu, chiếm được quan chi huy quân đao thì quý quái quân hàm thượng tá cũng vĩnh viễn mất.

Thật ra chỉ cần suy nghĩ cẩn thận một chút là sẽ hiểu được. Bùi Kiều đã xác nhận từ trước rằng cái gọi là Thiên Sinh Vũ Khí chính là một dạng chấp niệm, giống như trụ cột quan trọng nhất cấu thành linh hồn con người cũng là chấp niệm, vì thế mà có Thiên Sinh Vũ Khí tồn tại. Mà bản thân thiên sinh vũ khí không có năng lượng, cho nên chỉ là cỗ máy không có nhiên liệu, cần phải cho thêm vào năng lượng mới được, đó chính là Thiên Sinh Vũ Khí, nghĩa là chấp niệm của quý hồn quân hàm thượng tá đã chuyển thành chấp niệm của Quan Chi Huy Quân Đao mà thôi.

Smith Lee thấy Bùi Kiều có vẻ đã hiểu mới nói tiếp: “Vì nguyên nhân đó, cho nên các quốc gia thật ra đều có cách làm giống nhau. Đó là ban đầu thì đẩy nhanh tiến độ của ảo giới, tiến vào những nơi ít nguy hiểm trước tiên, nếu gặp chỉ huy mới tiến hành công kích. Hiện tại tránh thoát giả nước ta đang toàn lực đẩy nhanh tiến độ của Hoàng Kim Quốc Độ - Thành phố Vàng, mà 30% còn lại của Nam Bắc Chiến Trường này thì quá mức nguy hiểm nên trong khoảng thời gian ngắn còn chưa thể tiếp tục tiến hành nên vẫn giữ nguyên như vậy. Mà trong số 70% bản đồ đã phát triển được thì cũng chỉ có thể lấy được Thiên Sinh Vũ Khí có dung lượng từ một trăm trở xuống, đương nhiên, thiên sinh vũ khí như vậy đối với chúng ta cũng đã là báu vật khó tưởng tượng nổi rồi, nhưng đối với Cao Đẳng Tránh Thoát Giả như ngài thì có lẽ phải sử dụng Thiên Sinh Vũ Khí có dung lượng khoảng hai đến ba trăm mới phù hợp.

Bùi Kiều hơi hơi gật đầu, sau đó bắt đầu quan sát kỹ cái bản đồ lập thể này. Hẳn cuối cùng cũng có thể hiểu được ảo giới là cái gì, có lẽ là giống như phó bản có thể chiếm đóng trong game online, ví dụ như mười công hội mạnh nhất trong game cùng tấn công một cái phó bản cao cấp, công hội nào tiêu diệt được Boss trước tiên phần lớn sẽ làm video quay lại cảnh đó rồi phát lại, lấy điều đó làm vinh quang. Còn ảo giới này thì đoàn đội hoặc quốc gia nào có thể tiêu diệt được chỉ huy trước tiên thì sẽ lấy được Thiên Sinh Vũ Khí mà thủ lĩnh đó rơi ra và người tới sau thì không thể nào lấy được món cao cấp Thiên Sinh Vũ Khí đó nữa.

Smith Lee nhìn thần sắc nghiêm túc của Bùi Kiều thì như chợt nghĩ ra, lập tức nói: “Thật ra ngài cũng không cần phải vội vã đi thăm dò những địa điểm chưa phát triển kia, bởi vì ngài dù sao mới chết có bốn tháng, mà là một cao đẳng tránh thoát giả thì thực lực của ngài sẽ theo thời gian mà càng ngày càng mạnh mẽ, mà tốc độ trở nên mạnh hơn của ngài còn nhanh hơn gấp năm lần so với tránh thoát giả bình thường, có lẽ ngài nên đợi đến một, hai năm sau hãy đến thăm dò... Nói cho ngài biết một ít tin tức nội bộ, Nam Bắc Chiến Trường của nước ta là ảo giới có cường độ quý quái thấp nhất đã được biết đến trên toàn thế giới, tiếp theo là Hoàng Kim Quốc Độ của nước ta mới chỉ tiến hàng được 17%, nên ngài không cần sốt ruột... Trên thực tế, theo tình hình mà Linh Hồn Tổ Chức đã biết thì Nga Quý Đạo của Ấn Độ mới tiến hành được 6%, Atlantis ở Thái Bình Dương tiến triển tới 4%, Hoàng Tuyền Huyệt của Nhật Bản chỉ có 2%, còn Phong Đô của quý quốc thì thậm chí chưa đạt tới 1%, càng không cần bàn tới Ác Ma Thành ở Đông Âu nghe đồn là cửa vào địa ngục, chỗ đó đúng là mới đi đến cửa vào... Ảo giới còn rất nhiều, hơn nữa theo quy luật mà chúng ta phát hiện thì quý quái càng mạnh thì Thiên Sinh Vũ Khí thu được cũng càng mạnh. Mà ngài thì chính là Cao Đẳng Tránh Thoát Giả, với tiềm lực của ngài thì sau này rất có thể sẽ trở thành đại nhân vật.”

Bùi Kiều ngẩng đầu nhìn Smith Lee, thấy người đàn ông này biểu hiện rất nghiêm túc, hẳn cũng lập tức cười nói: “Không sao đâu, ta chỉ vào Nam Bắc Chiến Trường xem thôi, cũng tiện thể cảm nhận bầu không khí của ảo giới một chút, để sau này chuẩn bị cho tốt, hưởng hồ...” Bùi Kiều chỉ nói đến đó rồi lại tiếp tục cẩn thận quan sát bản đồ lập thể của Nam Bắc Chiến Trường.

“Hưởng hồ... ta chỉ có thời gian ba năm, không, có lẽ là không đến ba năm đâu.”

Khi Bùi Kiều đang nghiên cứu tư liệu về Nam Bắc Chiến trường thì năng lượng tiêu chuẩn phân phối cho hắn cũng được mang đến. Đó cũng là một dụng cụ lưu trữ giống như một chiếc hòm được chế tạo từ hợp kim Siêu Điện Từ. Vừa mở ra thì bên trong tuôn ra mấy trăm phần thể năng lượng tiêu chuẩn, Bùi Kiều cũng không chút khách khí mà hấp thụ hơn phân nửa, trừ làm năng lượng toàn thân tràn đầy ra còn biến đổi năng lượng dư thừa thành lực lượng lõi điện để tồn trữ. Cho dù như vậy thì cũng còn rất nhiều tiêu chuẩn năng lượng tiêu tán vào khoảng không. Không đề cập tới việc Bùi Kiều đang đau lòng tới mức nhũn nhũn thì lúc này Bùi Kiều cũng đang rất khát vọng có được Thiên Sinh Vũ Khí. Nếu lúc này mà có Thiên Sinh Vũ Khí thì năng lượng tiêu chuẩn này đã không bị lãng phí rồi... đương nhiên là nếu có đồng bạn có dị năng tồn trữ thì cũng giống như vậy.

Cứ như vậy, một đêm không có chuyện gì trôi qua. Sáng hôm sau, Bùi Kiều cùng một đám người đi đến lối vào của Ảo Giới Nam Bắc Chiến Trường. Đó là một vết rách không gian mà chỉ có linh hồn mới có thể nhìn thấy, mà từ trong vết rách không gian đó không ngừng bay ra khói thuốc súng trắng xóa.

Chú thích: (*) trận đánh Bull Run trong chương 7/1 và trận Manassass trong chương này là hai tên gọi khác nhau của cùng một trận đánh.

P/s: Bùi Kiều sắp bước lần đầu bước vào ảo giới rồi. Liệu hành trình lần này có nhẹ nhàng yên bình như dự liệu của hắn?

Bạn đang đọc truyện *Tử Vong Khai Đoan* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Q.1 - Chương 13: Nguy Cơ Và Tử Đao Nhất Trăm (1)

Bùi Kiều là một cao đẳng tránh thoát giả! Mức độ của quý giả của cái danh hiệu có thể nói là ở cấp thế bảo đó. Thế bảo nghĩa là bảo bối của thế giới, so

với các loại quốc bảo còn quan trọng hơn nhiều. Ví dụ loài động vật quý hiếm như gấu trúc nhưng số lượng vẫn còn là con số có ba chữ số, có khi còn nhiều hơn nhưng số lượng cao đáng tránh thoát giả trên cả thế giới thì chỉ là số có một chữ số, chỉ có chín vị mà thôi.

Thực ra, khi biết Bùi Kiêu muốn một mình tiến vào ảo giới thì tất cả nhân viên làm việc tại trụ sở đã đồng thanh phản đối. Ý định của bọn họ là muốn triệu tập một đoàn đội lớn tầm trăm người để cùng vào ảo giới. Thứ nhất là để đảm bảo an toàn cho Bùi Kiêu, thứ hai là để quốc gia của mình vớt vát chút lợi ích, biết đâu lần thám hiểm này lại tìm được Thiên Sinh Vũ Khí thì sao.

Nhưng Bùi Kiêu lại kiên quyết muốn vào ảo giới một mình, như vậy thì chưa cần nói đến việc Tổ Chức Linh Hồn của nước Mỹ không thể vớt vát được chút lợi ích gì mà ngay cả tính mạng của Bùi Kiêu cũng có thể gặp nguy hiểm. Dù sao thì Bùi Kiêu mới chỉ chết có bốn tháng! Dù sao thì đây vẫn là lần đầu tiên hấn tiến vào ảo giới! Dù loại nguyên nhân làm cho thực lực của hấn trên thực tế vẫn rất yếu, ít ra là còn yếu hơn tự do linh hồn có Thiên Sinh Vũ Khí dung lượng một trăm.

Thực ra thì nguyên nhân làm cho cao đẳng tránh thoát giả quý giả như vậy là vì tiềm lực và tính trưởng thành của bọn hấn. Ngoài việc có thể đánh tan khí tức đen tối ra thì đặc điểm quý trọng nhất của tránh thoát giả so với tự do linh hồn là thời gian chết càng lâu thì linh hồn của bọn hấn sẽ càng trở nên mạnh mẽ. Đó chính là tiềm lực, và cũng là nguyên nhân mà tránh thoát giả có địa vị quan trọng, mà cao đẳng tránh thoát giả thì có tốc độ gia tăng sức mạnh linh hồn cao gấp năm lần tránh thoát giả thông thường. Nói cách khác là một cao đẳng tránh thoát giả thường có thể thay thế cho mười, thậm chí là nhiều tránh thoát giả hơn nữa. Đây chính là tiềm lực vô cùng lớn!

Vậy nên một cao đẳng tránh thoát giả mới quý giả, mới giống như loại thế bảo được các quốc gia bảo vệ nghiêm ngặt như vậy. Thế nhưng lúc này Bùi Kiêu lại nhất quyết muốn một mình tiến vào trong ảo giới mà không để ý gì đến lời người khác khác khuyên can. Thậm chí còn có nhân viên làm việc tại trụ sở này nói rằng nếu Bùi Kiêu mà là cao đẳng tránh thoát giả của nước Mỹ thì vị hành động thiếu suy nghĩ này mà hấn sẽ phải ra tòa án binh. Phải biết rằng mỗi một tránh thoát giả đều là chỗ dựa và tài sản lớn nhất của Tổ chức Linh Hồn mỗi quốc gia, còn cao đẳng tránh thoát giả thì sẽ được cấp ngay quân hàm thiếu tướng hoặc đại tá, trở thành trung tâm của trung tâm Tổ Chức Linh Hồn, thế mà giờ phút này Bùi Kiêu lại muốn tiến vào ảo giới mà không để ý tới an nguy của chính mình. Chuyện như vậy thì không một Tổ Chức Linh Hồn nào lại đồng ý, mà nếu như chuyện này diễn ra tại nước Mỹ thì nó sẽ đủ để Tổ Chức Linh Hồn nước này gọi vị tránh thoát giả này ra trước tòa án binh.

Dù vậy thì Bùi Kiêu vẫn quyết tâm đi một mình, mà dù sao thì Bùi Kiêu cũng chưa khẳng định là hấn sẽ làm việc chính thức cho Tổ Chức Linh Hồn của nước nào, nếu mà hấn trở lại Trung Quốc thì ngược lại còn khiến cho Tổ Chức Linh Hồn của nước Mỹ không vui đấy... Chính vì đủ loại nguyên nhân như vậy cho nên sau mấy nhân viên ở trụ sở này đi xin chỉ thị của cấp trên xong thì lại không ngăn cản Bùi Kiêu nữa. Tuy nhiên bọn họ vẫn làm việc rất tận tâm tận lực, sau khi hỏi xem Bùi Kiêu còn thiếu chuẩn bị gì không thì còn mang tới cho Bùi Kiêu một hòm hộp kim chứa một trăm đơn vị năng lượng tiêu chuẩn để hấn mang theo. Tuy nhiên lần này Bùi Kiêu đi là để mở mang kiến thức và nếu có cơ duyên thì sẽ kiếm một thanh Thiên Sinh Vũ Khí, nếu mang theo cái hòm này hấn sẽ phải luôn ở trong trạng thái thiêu đốt năng lượng tiêu chuẩn, vậy thì mang theo kiểu gì đây? Vật này vốn chỉ thích hợp để cả đoàn đội mang theo thôi, cho nên hấn liền từ chối thẳng thừng, rồi cũng không để ý đến những người còn lại khuyên can mà lập tức đi vào trong Nam Bắc Chiến Trường ngay.

Nói đùa à? Bùi Kiêu giữ bí mật của chính mình còn khó, làm sao còn dẫn theo người khác cùng đi được? Nguy hiểm hay không thực ra hấn không để ý lắm, dù sao thì Địa Ngục hấn cũng đi qua rồi, còn phải sợ một cái ảo giới hay sao? Mặc dù là có nguy hiểm thì hấn vẫn tin rằng năng lực của mình đủ sức để có thể chạy trốn.

Cứ như vậy, Bùi Kiêu một mình tiến vào ảo giới Nam Bắc Chiến Trường. Vừa vào cái ảo giới này xong thì điều đầu tiên Bùi Kiêu cảm nhận được là mùi thuốc súng xộc vào mũi. Ở ngoài xa còn có không ít những tiếng nổ lớn, tất cả làm hấn cảm thấy như mình vừa tới một chiến trường thực sự.

“Hà! Giống ý như một chiến trường thực sự.”

Bùi Kiêu hít sâu một hơi, sau đó lập tức tập trung toàn bộ lực chú ý của mình lại. Đây là thói quen mà Bùi Kiêu đã hình thành khi hấn ở Địa Ngục và nó cũng đã vài lần giúp hấn tránh khỏi những mối nguy hiểm tính mạng.

Bùi Kiêu lại hít sâu vài hơi, loại bỏ hết những tạp niệm trong đầu rồi một lần nữa quan sát tình hình bốn phía. Địa hình của Nam Bắc Chiến Trường gần như đều là bình nguyên, tầm mắt có thể nhìn thấy rất xa, thế nhưng trên chiến trường lại tràn ngập khói mù thuốc súng, giống như sương mù dày đặc buổi sáng sớm, gần như bao phủ cả Nam Bắc Chiến Trường. Thế nên Bùi Kiêu cũng chỉ có thể nhìn thấy xa hơn trăm mét mà thôi, xa hơn thì chỉ thấy mờ mờ mà thôi, dường như cách đây ngàn mét đang có mấy trăm người đang chiến đấu, mà tiếng súng Bùi Kiêu nghe thấy cũng truyền tới từ phía đó.

Bùi Kiêu ước lượng khoảng cách giữa hai bên một chút rồi cẩn thận đi tới hướng đó. Qua làn khói thuốc súng mù mịt, Bùi Kiêu phải rất khó khăn mới có thể thấy được ở đó có hai phe quân đội đang xếp hàng cách nhau tầm trăm mét để bắn lẫn nhau. Nhìn cách bắn ba bước thế kia thì rõ ràng là hình thức quân đội sử dụng vũ khí nóng đầu tiên ở thời cận đại rồi, đó chính là loại súng mà bắn mỗi phát cũng hết cả nửa ngày thời gian đó.

“Thế này... xem ra giống như trong tư liệu có nói, hình thức chiến đấu của quý quái trong Nam Bắc Chiến Trường là sử dụng loại súng hỏa mai cơ bản nhất*...”

Bùi Kiêu hơi tính toán một chút rồi sau đó nằm sấp cả người ra mặt đất, hai chân sau dùng lực đẩy hấn bò tới phía trước... Cho tới lúc này hấn mới nhận ra là cái ảo giới giống như Địa Ngục vậy, linh hồn không thể bay và cũng có thể tiếp xúc với mặt đất như thể bản thân vẫn sống vậy... Hoàn cảnh sống ở nơi này quả thật rất giống Địa Ngục.

Cứ như vậy, Bùi Kiêu bò về phía trước từng mét một, cho đến khi còn cách mấy trăm người kia khoảng hai trăm mét, hấn mới có thể nhìn thấy được diện mạo của hai trăm người kia qua làn khói thuốc súng... Ở đó làm gì có người nào? Rõ ràng là mấy bộ xương khô mặc quân trang đầy chur!

Bùi Kiêu cũng không biết tình hình cụ thể của nội chiến nước Mỹ, mà hấn cũng chẳng phải cử nhân ngành lịch sử gì, cho nên hấn cũng không biết loại quân trang kia là của phe nào, nhưng mà đám xương khô này rõ ràng là mặc quân trang của hai phe khác nhau. Chúng nó cứ đứng cách nhau mấy trăm mét

mà bắn, hơn nữa còn làm cho Bùi Kiêu cảm thấy kinh khiếp là súng ống mà đám khô lâu này sử dụng cũng rất quái dị... Chúng không phải là loại súng ống được chế tạo từ kim loại mà nhìn hình dạng thì rõ ràng là do xương cốt chế tạo ra. Có mấy khẩu súng còn có nòng súng chính là một cái đầu lâu, mỗi khi bắn một phát đạn, đầu lâu liền há to miệng, rồi nó còn phát ra tiếng thét kinh hoàng làm cho người ta phải ghê sợ.

Nhìn tới đây thì Bùi Kiêu đã hiểu được tại sao mấy nhân viên kia lại muốn hắn đi cùng đội ngũ hơn trăm người. Đám khô lâu kia đều chiến đấu theo đội hình dày đặc, nếu có sinh vật nào tiến vào trong tầm bắn của chúng thì sẽ có ngay mấy chục phát đạn bắn tới. Tuy theo như tư liệu thì đạn đó cũng không phải vật chất thật sự hay đạn năng lượng gì đó mà là bắn ra một loại ác niệm, đối với người bình thường có lẽ sẽ gây tổn thương lớn nhưng với tự do linh hồn thì không phải tổn thương nghiêm trọng gì. Nhưng không nghiêm trọng gì ở đây là với một, hai phát đạn mà thôi, nếu như bị mấy chục, thậm chí là cả trăm phát đạn bắn trúng thì đừng nói là tự do linh hồn mà ngay cả tránh thoát giả cũng sẽ trọng thương. Bùi Kiêu làm sao mà tiêu diệt được nhiều quái công kích tầm xa như vậy đây?

“...Vậy thì đi tìm kỵ binh thử xem sao, trên tài liệu có ghi là ngoài quỷ quái thuộc chính quy bộ binh thì còn rất nhiều quỷ quái kỵ binh và quỷ quái pháo binh. Nếu như đối phó với loại quỷ quái đó thì chỉ cần không bị mấy trăm con vây công thì ta không có gì phải sợ...”

Bùi Kiêu chần chừ nấp ở ngoài rìa chiến trường một lúc lâu rồi lại bỏ trở lại theo đường cũ, tiếp theo quyết định thực hiện chủ ý mới, thử đi tìm một loại quỷ quái khác.

Diện tích của Nam Bắc Chiến Trường ước chừng khoảng vài chục kilomet vuông, nói là lớn cũng không lớn mà nói là nhỏ cũng không nhỏ, Bùi Kiêu cũng không dám mặc sức mà chạy mà vừa đi vừa tránh những chỗ có quỷ quái bộ binh giao chiến ra. Đi theo bản đồ trong trí nhớ của mình, Bùi Kiêu dần đi vào vùng trung gian của Nam Bắc Chiến Trường, nếu còn tiếp tục đi tới vùng trung gian đó thì hắn sẽ đi vào vùng được phủ màn đen chưa được Tổ chức Linh Hồn nước Mỹ thăm dò tới. Tư liệu không nói đến bên trong này có gì nhưng nghe nói ở đó có lực lượng chủ lực của hai phe trên chiến trường này, bộ binh dày đặc mà pháo binh và kỵ binh cũng rất nhiều, còn có một vài chỉ huy cấp thấp có quân hàm tuần tra xung quanh. Đây đúng là khu vực nguy hiểm nhất Nam Bắc Chiến Trường này.

Bùi Kiêu cũng có thể coi là kẻ tài cao gan lớn, trên người hắn có lực lượng lôi điện, bất kể là dùng để tấn công hay chạy trốn đều là kỹ năng tốt nhất, mà thực ra thì hắn cũng không định xông vào khu vực trung gian đó mà chỉ muốn tìm một ít kỵ binh và pháo binh để tiêu diệt, thử xem có thể lấy được Thiên Sinh Vũ Khí hay không, mà nguyên nhân thứ hai là để xem quái vật ở ảo giới mạnh đến mức nào, so với quái vật ở Địa Ngục thì như thế nào.

Nhưng Bùi Kiêu cũng không thiếu suy nghĩ tới mức đánh thẳng về phía trước, trên đường đi hắn đều hết sức tránh xa vài trăm mét khỏi các quân đoàn quỷ quái, hơn nữa còn thường xuyên bò trên mặt đất để tiến về phía trước. Từ lúc hắn tiến vào ảo giới đến nay đã qua gần ba mươi giờ, cũng may mà hắn là linh hồn thể nên không thấy đói cũng không thấy mệt, hơn nữa bản thân Bùi Kiêu cũng là người khá biết ẩn nấp và kiên nhẫn, nếu không thì hắn cũng không thể đi đến tận nơi này.

Mà sau khi đến bên ngoài khu vực trung gian này rồi, Bùi Kiêu mới nhận ra địa hình của khu vực phụ cận. Hóa ra khu vực trung tâm của Nam Bắc Chiến Trường này là một sơn cốc, mà từ phía xa không ngừng truyền đến những tiếng nổ lớn. Xem ra hai phe quỷ quái chiến đấu ở đó vô cùng kịch liệt. Mà khói thuốc súng trong khu vực trung gian càng nồng đậm hơn bên ngoài rất nhiều, hiện tại hắn chỉ còn có thể nhìn xa ba mươi tới năm mươi mét mà thôi. Có trời mới biết ở khu vực trung tâm chiến trường liệu có thể nhìn xa tới mười mét được hay không? Vậy còn bảy trận bắn nhau cái gì? Hai bên mạng luôn lười lê trên súng ra xáp lá cà đi.

Bùi Kiêu thầm nghĩ trong đầu. Lúc này hắn càng vô cùng cẩn thận tiến lên phía trước, lỗ tai dựng thẳng đứng, không ngừng nghe ngóng những tiếng động vang lên từ phía trước. Trên cái chiến trường đầy tiếng súng và tiếng nổ lớn này, muốn nghe được tiếng vó ngựa thật sự là rất khó khăn, mà tư liệu còn nói rằng ngựa mà quỷ quái kỵ binh cưỡi cùng là khô lâu mã, thể trọng của nó so với ngựa thật nhẹ hơn rất nhiều, có khi tiếng vó ngựa sẽ càng nhỏ hơn. Đến lúc này Bùi Kiêu mới thầm hối hận, lần này quyết định tiến vào Nam Bắc Chiến Trường quả thật là quá vội vàng rồi, trừ khi có được loại siêu cấp Thiên Sinh Vũ Khí dung lượng trên dưới năm trăm, hoặc là tránh thoát giả đã chết tám, chín năm hoặc cao đẳng tránh thoát giả đã chết hai, ba năm nếu không thì trong ảo giới đúng là không thể một mình làm được cái gì cả. Lúc này Bùi Kiêu mới thấy hiểu được một chút cảm giác của các tự do linh hồn bình thường, ngay cả cái ảo giới đơn giản nhất này còn khủng bố đến như vậy thì khả năng tự do linh hồn kiếm được Thiên Sinh Vũ Khí quả thật là quá mức xa vời rồi..

“Lộc cốc, lộc cốc...”

Ngay khi Bùi Kiêu đang suy nghĩ có nên quay trở về hay không thì bỗng một loạt những tiếng vó ngựa rất nhỏ từ xa truyền tới. Bùi Kiêu lập tức nằm sát mặt đất, ánh mắt thì nhìn chăm chăm về phía khói thuốc súng đậm đặc có tiếng vó ngựa truyền tới kia. Sau khoảng ba mươi giây, hơn mười bóng đen dần hiện ra từ trong khói thuốc súng. Mười cái bóng đen này đều có hình dáng người cưỡi ngựa, qua màn khói có thể loáng thoáng thấy được dáng vẻ còm cõi của mấy bộ xương khô kia. Mà theo thời gian dần trôi qua, mười cái bóng đen kia càng dần trở nên rõ ràng, như thể lúc nào cũng đi ra khỏi màn khói kia...

Đúng vậy! Bọn chúng đang đi tuần về hướng Bùi Kiêu đang nấp!

Bạn đang đọc truyện *Từ Vong Khai Đoan* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [EbookFull\(dot\)Net](http://EbookFull(dot)Net).

Q.1 - Chương 14: Nguy Cơ Và Tử Đạo Nhất Trảm (2)

Không biết có phải do đã trải qua nhiều nguy hiểm tại Địa Ngục hay không mà trong thời khắc càng nguy hiểm thì Bùi Kiều lại càng bình tĩnh hơn. Hắn nhanh chóng nhắm tính khoảng cách giữa mình và mười tên kỵ binh quỷ quái kia, hiện tại thì khoảng cách giữa hai bên còn khoảng năm mươi, sáu mươi mét. Nếu phán đoán dựa vào tuyến đường mà đám quỷ quái kỵ binh này đi thì hắn không thể nào tránh được chúng, như vậy thì lúc này hắn chỉ có hai lựa chọn mà thôi...

Một là lập tức đứng dậy bỏ chạy, dùng sức mạnh lõi điện để tăng tốc độ, chạy khỏi đám quỷ quái này. Tuy dùng sức mạnh lõi điện có thể dễ dàng thoát khỏi đám quỷ quái kỵ binh này nhưng làm như vậy rất có thể sẽ thu hút sự chú ý của càng nhiều quỷ quái, hơn nữa làm vậy còn hoàn toàn trái ngược với ý định ban đầu của hắn. Hắn vốn là muốn đi tìm đám quỷ quái kỵ binh này cơ mà!

...

“... Mười bốn con quỷ quái kỵ binh, nhiều hơn vài con so với dự đoán, nhưng cũng không sao cả, hi vọng khả năng phòng ngự đối với sức mạnh lõi điện của chúng nó cũng thấp giống như quái vật ở Địa Ngục” - Bùi Kiều thầm nghĩ.

Lúc này đây, tinh thần lực của hắn đang tập trung cao độ ở mức chưa từng có. Tuy lúc ở Địa Ngục, hắn đã từng thấy qua những quái vật còn khủng bố hơn nhiều đám quỷ quái này, thế nhưng lúc đó hắn luôn không ngừng chạy trốn để bảo vệ tính mạng của mình. Phải cho đến lúc này đây, hắn mới thực sự đối mặt với Quỷ hồn, quái vật! Nên nói không cảm thấy kinh hoàng thì chắc chắn là nói dối, thế nhưng tính cách của Bùi Kiều cũng cực kì cứng cỏi, cho dù kinh hoàng nhưng nếu đã quyết định thì hắn sẽ liều chết để hoàn thành. Ví dụ như lúc này đây... hắn chuẩn bị đi chiến đấu với một đám quỷ quái của ảo giới!

“... ba, hai, một!”

Bùi Kiều vừa nhìn chăm chăm vào mười bốn cái bóng đen kia vừa nhắm tính thời gian đám quỷ quái kỵ binh đó sẽ đi khỏi đám khói thuốc súng mù mịt. Khoảng cách ba mươi đến năm mươi mét nói là dài cũng không quá dài mà ngắn cũng không quá ngắn, thế nhưng xung quanh Bùi Kiều lại không có bất cứ một vật thể nào che chắn nên khi mấy con quỷ quái ra khỏi đám khói thì sẽ nhìn thấy hắn ngay lập tức. Vậy nên trong khoảnh khắc đám quỷ quái kia ra khỏi màn khói thì hắn cũng bắt buộc phải áp sát, sử dụng sức mạnh lõi điện để tạo được tốc độ bùng nổ lớn nhất để xông lên.

Đợi tới khi hai con quỷ quái kỵ binh đầu tiên vừa đi khỏi màn khói dày đặc, Bùi Kiều liền đạp mạnh một cái phóng ra, đồng thời ở chân hắn cũng có ánh sáng chói mắt đột nhiên lóe sáng. Chỉ một giây sau, tốc độ của hắn đã tăng tới cực hạn, vọt qua khoảng cách mấy chục mét chỉ sau một hai giây. Mấy con khô lâu kỵ binh mới chỉ kịp rút súng của kỵ binh ra, nhưng chúng vẫn phải tuân theo quy tắc vật lý nên chưa thể nào ngắm được chuẩn. Mà vào chính lúc này, một quyền chính diện của Bùi Kiều đã đánh trúng người một con khô lâu kỵ binh đang ngồi trên ngựa.

Lúc này Bùi Kiều cũng không hề keo kiệt sức mạnh lõi điện, tuy sức mạnh lõi điện chỉ có thể phóng ra tứ tán chứ không thể bắn ra thành chùm như tia laser nhưng mấy ngày nay Bùi Kiều cũng không phải là nhàn rỗi không có việc gì làm. Hắn đã nhớ lại cảnh tượng ngay trước khi mình trốn khỏi Địa Ngục, khi ấy con sói mặt người khổng lồ đã cắn trúng hắn, nhưng sau đó nó đã buông lỏng ra vì bị điện giật, ngay cả một cái chân sói cũng bị lõi điện đánh tan thành năng lượng tiêu chuẩn. Như vậy thì có thể suy đoán rằng quỷ quái sợ lõi điện, hoặc có thể nói rằng chúng sợ công kích bằng năng lượng.

Hành động của Bùi Kiều lúc này chính là để kiểm chứng suy đoán đó, hắn đang cố gắng ngưng tụ lõi điện tụ lại mà không bị tán ra, cứng rắn bọc bên ngoài năm đám của mình, lập tức xảy ra phản ứng giống như khi hắn dùng lõi điện bọc dưới chân để làm tăng tốc độ: dưới tác dụng phản chấn của lực lượng lõi điện, lực lượng và tốc độ quả đám của hắn đã đạt tới mức đáng sợ trong nháy mắt, hơn nữa trên năm đám còn mang theo cả lõi điện... Chắc hẳn cái này phải có hiệu quả đặc biệt với quỷ quái chứ?

Chính xác !

Nói thì chậm nhưng diễn biến thực ra cực nhanh, từ lúc Bùi Kiều vượt qua mấy chục mét rồi tung ra một quyền lóe sáng lõi điện chỉ diễn ra trong vòng có một, hai giây. Sau đó chỉ nghe một tiếng “rắc” giòn vang, con khô lâu kỵ binh nhìn qua có vẻ to lớn đã bị đánh nát vụn, một quyền của Bùi Kiều thậm chí còn đánh xuyên qua cả bộ xương ngựa, tiếp theo là ánh điện lóe lên, con khô lâu kỵ binh đã bị đánh cho trực tiếp tan thành năng lượng tiêu chuẩn, đồng thời còn có một sợi khí tức đen tối cũng bay ra ngoài...

Bùi Kiều thấy một quyền của mình hiệu quả thì quá vui mừng, chân lại đạp một cái, tiếp tục vọt tới con khô lâu kỵ binh đứng sau. Mà cho tới lúc này thì đám khô lâu kỵ binh mới kịp phản ứng, chúng nó vội rút đao quân dụng của chính mình, ngoác miệng gào thét rồi đồng loạt thúc khô lâu mã của mình bổ nhào tới phía Bùi Kiều.

Tuy Bùi Kiều chưa từng học qua các loại kỹ xảo chiến đấu nhưng tốc độ phản ứng của hắn lại vô cùng nhanh, cho đến lúc này thì hắn mới có thể khẳng định chắc chắn rằng cảm giác thời gian trở nên chậm lại của mình không phải là ảo giác, mà là hắn thật sự có thể nhận thấy tất cả các sự vật xung quanh đều trở nên chậm chạp... Thậm chí ngay cả động tác của hắn cũng trở nên chậm lại, loại cảm giác này tới rất bất ngờ, dường như khi hắn vừa tiến vào trạng thái tinh thần vừa sử dụng sức mạnh lõi điện thì loại cảm giác này sẽ tự động xuất hiện, trong mắt của hắn, toàn bộ thế giới như thể đều chuyển động chậm lại.

Ngay khi Bùi Kiều đang lao về phía con khô lâu kỵ binh gần hắn nhất thì con khô lâu kia cũng vung đao chém về phía hắn. Nếu tính theo tốc độ của cả hai bên thì tất cả chỉ diễn ra trong nháy mắt mà thôi, gần như không đến thời gian một cái chớp mắt, nếu là người khác gặp tình huống như vậy thì có lẽ chỉ có thể dựa vào kinh nghiệm và động thị giác(1) để tránh né một đao này theo bản năng, nhưng Bùi Kiều lại có thể nhìn thấy rõ ràng thanh đao từ từ bổ về phía đầu của mình, với tốc độ phản ứng của hắn thì hoàn toàn có thể tránh được nhát chém này.

Nhưng mà... tuy tốc độ phản ứng của Bùi Kiều rất thần kỳ, nhưng cơ thể của hắn cơ bản lại không thích ứng được với tốc độ phản ứng đáng sợ đó, nhìn thanh đao quân dụng kia từ từ chém xuống nhưng thân thể hắn lại giống như bị đeo chì, không thể động đậy chút nào. Tuy đầu quyền của hắn cũng sắp đánh trúng con khô lâu kỵ binh kia nhưng lưỡi đao cũng cách đầu hắn ngày càng gần, tiếp tục sẽ là một mạng đổi một mạng... Đây đâu phải là kết quả mà hắn muốn chứ !

Bởi vậy, Bùi Kiều vội lùi về phía sau một bước theo bản năng, mà đồng thời lôi điện quán quanh dưới chân hắn cũng sinh ra một luồng xung lực đẩy hắn về phía sau, vậy là thân thể của hắn không theo kịp tốc độ phản ứng nhưng còn tốc độ của lôi điện thì sao? Đó chính là vận tốc ánh sáng nhanh hơn tốc độ phản ứng cực hạn của hắn không biết bao nhiêu lần, lập tức hắn liền lùi về phía sau hơn mười mét. Mà cho đến lúc này thì thanh đao quân dụng kia mới chém tới vị trí của hắn trong nháy mắt trước đó, nhưng rất tiếc là nhát chém này chỉ rơi vào hư không mà thôi.

“Hóa ra là như vậy... Ha ha! Hóa ra là như vậy!”

Khi Bùi Kiều nhìn thấy mấy con khô lâu kỵ binh ở cách xa hơn mười mét thì không có một chút biểu cảm chán nản nào, ngược lại là vui mừng như điên, sau đó hắn lại đập mạnh một cái, vọt về phía đám khô lâu.

Bùi Kiều biết sức mạnh lôi điện trong cơ thể mình rất mạnh, chắc chắn là không thể chỉ phóng ra một cách đơn giản như phóng tia laser, đó chỉ là phương pháp sử dụng nguyên thủy nhất, đơn giản nhất mà thôi. Cái mà Bùi Kiều thiếu nhất chính là kinh nghiệm và kỹ xảo để có thể phát huy hết năng lực của bản thân mình. Ví dụ như làm thế nào để xử dụng hợp lý sức mạnh lôi điện? Ví dụ như làm thế nào để khống chế lực phản ứng ở tốc độ rất cao kỳ diệu kia? Ví dụ như nên làm thế nào khi bị nhiều quỷ quái vây công? Nên làm thế nào để có thể sát thương quỷ quái trong thời gian ngắn nhất?

Hắn vốn không phải quân nhân, cũng không luyện qua công phu gì đó, trước khi tử vong chỉ là một thanh niên bình thường làm một công việc bình thường sau khi tốt nghiệp mà thôi, và kể cả sau khi tử vong rồi thì cũng chỉ muốn trở lại bên cạnh cha mẹ và em gái, chỉ muốn nhìn thấy họ mà thôi...

Thế nhưng cuộc đời khó đoán, ai có thể tưởng tượng được ba năm sau sẽ là tận thế đây? Bùi Kiều cũng không phải nhân vật trí tuệ thiên tài siêu việt gì, thế nhưng tính cách hắn rất cứng cỏi, cho dù là gặp tình huống nào nhưng chỉ cần hắn thấy bản thân có trách nhiệm thì hắn tuyệt đối sẽ không bỏ cuộc... Ví dụ như bảo vệ người thân, đây chính là trách nhiệm mà hắn tuyệt đối sẽ không thể nào từ bỏ!

Hoặc là trở nên mạnh mẽ ! Hoặc là chết đi !

Đó chính là quyết tâm của Bùi Kiều khi đến đây chiến đấu, hắn muốn trở nên mạnh mẽ đủ để bảo vệ được người thân của mình !

“... Hóa ra là như vậy, bản chất của lực lượng lôi điện chính là điện, đó cũng là tốc độ lớn nhất trong cả vũ trụ, mà loại điện này lại do linh hồn của ta sinh ra, hay nói cách khác là một bộ phận linh hồn của ta đã chuyển hóa thành dòng điện, mà bộ phận linh hồn chuyển hóa này chắc hẳn chính là tư duy của ta. Trong Thuyết Tương Đối Rộng (2) cũng có nói tới những tin liên quan: khi tốc độ của một sinh mạng càng tới gần tốc độ ánh sáng thì tốc độ của dòng thời gian xung quanh hắn sẽ trở nên chậm lại. Đó hẳn là chính là nguyên nhân ta cảm thấy thời gian trở nên chậm lại.”

Bùi Kiều ngồi giữa một đồng lớn năng lượng tiêu chuẩn, xung quanh hắn còn có mười bốn đám tro cốt đang biến thành tro tàn. Những đám tro tàn này đều là hài cốt còn lại sau khi đám khô lâu kỵ binh kia bị đập nát. Trong trận chiến vừa rồi, nhờ có cơ duyên trùng hợp mà Bùi Kiều đã tìm được cách vận dụng lực lượng lôi điện bước đầu, nên tiếp theo hắn đã nhàn nhã giải quyết mười bốn con khô lâu kỵ binh đó.

Quả thật là ứng dụng của lực lượng lôi điện không chỉ là phóng ra ngoài, làm như thật là quá lãng phí, lực lượng lôi điện vừa có thể dùng tăng tốc giống như loại khí đốt đặc biệt để tăng tốc độ chuyển động của xe hơi(3), còn có thể bọc trên tay để công kích quỷ quái, và quan trọng nhất là khi Bùi Kiều sử dụng lực lượng lôi điện thì tốc độ tư duy của hắn sẽ đạt tới mức nhanh gấp năm lần bình thường, tốc độ này đã là vô cùng dọa người rồi. Đặc biệt là khi hắn bọc lôi điện ở dưới chân thì sẽ không phải sợ cơ thể không thích ứng được với tốc độ tư duy, khi đó có thể trực tiếp di động bằng với tốc độ của tư duy. Như vậy... chỉ sợ là đạn bắn hắn cũng có thể dùng tay chụp được.

“Xem ra cái gọi là lực lượng còn phải tùy vào phương pháp và kỹ xảo vận dụng rồi, nếu không thì dù có lực lượng lớn đến mấy cũng như vô dụng.. Nhưng mà lực lượng lôi điện còn quá ít, chỉ đủ để sử dụng loại tư duy tốc độ cao gấp năm lần này để chiến đấu trong khoảng mười phút...”

Bùi Kiều ngồi giữa một đồng lớn năng lượng tiêu chuẩn để từ từ ngưng tụ lại sức mạnh lôi điện, đồng thời cũng không ngừng suy nghĩ về các mặt được và mất trong cuộc chiến vừa rồi. Cứ như vậy, Bùi Kiều ngồi ở chỗ đó khoảng nửa tiếng đồng hồ, khi thấy lực lượng lôi điện đã sắp tràn đầy thì bỗng nhiên hắn như nhớ việc gì đó, liền vội đứng dậy nhìn quanh bốn phía, nhưng chỉ lát sau thì sắc mặt hắn đã trở nên khó coi vô cùng...

Không biết từ lúc nào, những tiếng đạn vẫn luôn vang xung quanh đã ít đi rất nhiều, không chỉ vậy mà thậm chí những tiếng nổ mạnh của đạn pháo cũng đã biến mất không dấu vết. Vừa rồi Bùi Kiều nghĩ đến vấn đề ứng dụng của lực lượng lôi điện quá nhập thần nên không hề phát hiện tình huống dị thường này, mãi cho đến lúc này, khi lực lượng lôi điện của hắn đã sắp tràn đầy hắn mới chợt bừng tỉnh.

Quả nhiên, khi Bùi Kiều phóng tầm mắt nhìn ra xa, thì thấy ở chỗ sâu trong màn khói thuốc súng mù mịt có từng hàng bộ binh chỉnh tề, còn có cả tiếng võ ngựa truyền tới... Đúng vậy, trong lúc không hề hay biết, hắn đã bị một đạo quân quỷ quái vây kín xung quanh!

Lời bình dịch giả:

Mãi mê trong thành tựu vừa đạt được, Bùi Kiều đã bị rơi vào cảnh “thập diện mai phục”! Lần này không phải mười mấy mà là cả một quân đoàn! Bùi Kiều làm sao có thể thoát khỏi hiểm cảnh này? Mời đón đọc phần mới nhất của Tử Vong Khai Đoan trên Truyện Full nhé!

Chú thích:

1- Động thị giác: là khả năng có thể nhìn thấy một vật chuyển động nhanh đến mức nào của mắt, còn tĩnh thị giác là khả năng thấy được vật ở xa tới mức nào.

2- Thuyết tương đối rộng của Albert Einstein nói rằng thời gian không phải đại lượng bất biến, khi vật chuyển động càng nhanh thì thời gian của vật đó trôi qua càng chậm lại. (Sẽ nói thêm trong bài luận)

3- Hệ thống phun khí của xe hơi: loại xe độ để đua được trang bị một hệ thống phun khí, thường là hợp chất của ni-tơ. Khí này được phun ra và đốt cháy ngay lập tức tạo lực đẩy lớn làm xe tăng tốc đột ngột.

Bạn đang đọc truyện *Từ Vong Khai Đoan* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Q.1 - Chương 15: Chương 9(3): Nguy Cơ Và Tử Đạo Nhất Trảm (3)

Sắc mặt Bùi Kiều dần trở nên tái xanh, bởi vì tuy vừa rồi hắn đắm chìm trong suy nghĩ làm thế nào để sử dụng lực lượng lõi điện nhưng hắn có thể khẳng định chắc chắn rằng bản thân mình vẫn không hề lơ là cảnh giác. Trong bốn tháng sinh tồn ở Địa Ngục, hắn đã hình thành được thói quen luôn chú ý tới mọi động tĩnh xung quanh. Huống hồ sau khi người chết biến thành linh hồn thì linh giác không còn bị cơ thể trói buộc nữa nên giác quan thứ sáu sẽ càng ngày càng mạnh hơn. Nên không thể nào có chuyện hắn lâm vào cảnh bị bao vây mà không hay không biết chút nào như vậy.

Ngay khi Bùi Kiều đang lo lắng nhìn quanh bốn phía thì tâm thần hắn bỗng rơi vào một trạng thái mơ hồ. Sau đó không ngờ lại từ từ cất bước đi về phía một đội khô lâu bộ binh, phải đến khi chỉ còn cách mấy chục mét thì có hơn mười quả đạn pháo rơi xuống phát nổ xung quanh Bùi Kiều làm mặt đất chấn động thì hắn mới giật mình hoảng sợ tỉnh lại. Ngay lúc đó, một nỗi thống khổ vô cùng như thể linh hồn bị xé rách truyền tới.

Cuối cùng Bùi Kiều cũng biết vì sao hắn tỉnh lại trong hoàn cảnh bị vây khốn. Lúc trước, khi hắn đang mãi suy nghĩ thì đã bị mê hoặc tinh thần mất rồi... Đúng vậy, đó chắc là cái gọi là “quỷ dẫn đường” như dân gian vẫn nói, có những truyền thuyết còn nói tới việc quỷ quái có khả năng mê hoặc con người, có thể khiến người ta bị lạc trong vùn vụt một tác vương đất, thậm chí người này có chạy cả đêm cũng không thoát ra được, hơn nữa trên đường chạy trốn còn gặp phải rất nhiều quỷ quái. Phần lớn những người gặp phải đều bị dọa đến chết, bởi vì ảo giác mà họ thấy cực kì khủng bố. Tương tự, Bùi Kiều cũng đang gặp phải tình huống như vậy, hắn bị quỷ quái mê hoặc, thậm chí suýt nữa thì bị khống chế.

“Quả nhiên! Ta không phải tránh thoát giả gì hết a!”

Sau khoảnh khắc vừa rồi, Bùi Kiều cuối cùng cũng có thể biết chắc mình không phải là tránh thoát giả gì đó. Bởi vì trong những tư liệu mà hắn đọc được có nói tới việc các Thủ Linh quỷ quái bên trong Áo giới có một loại “Linh Vực*”. Nếu tự do linh hồn tiến vào trong “Linh Vực” này thì sẽ chịu rất nhiều ảnh hưởng, ví dụ như khi tiến vào phạm vi ngăn cản xung quanh Thủ Linh này sẽ cảm thấy rung mình sợ hãi, hoặc động tác trở nên chậm chạp, thậm chí có thể bị mê hoặc và khống chế... Cho nên tự do linh hồn không thể nào có thể đối mặt với quá nhiều khó khăn, cho dù có thiên sinh vũ khí cũng không chống đỡ nổi. Chỉ có tránh thoát giả mới có thể miễn dịch, không bị ảnh hưởng. Trong tư liệu còn nhắc tới việc ở châu Âu có những tự do linh hồn có năng lực đặc biệt, đó là một bé gái tầm chín tuổi, nàng mặc dù không phải tránh thoát giả nhưng lại có thể tạo ra một loại trường giống với “linh vực”, là một dạng trường lực đặc biệt của tinh thần lực, có thể giúp các linh hồn phổ thông tiến vào “linh vực” mà không bị ảnh hưởng.

Nên lúc này, Bùi Kiều đã chắc chắn mình không phải là tránh thoát giả. Hắn chỉ là may mắn có được lực lượng lõi điện và cũng may mắn có thể tự tăng cường chấp niệm của bản thân, nhưng hắn không có được thể chất của tránh thoát giả... Hắn không phải tránh thoát giả rồi!

Ý nghĩ này cũng chỉ xẹt qua đầu Bùi Kiều trong tích tắc mà thôi, vì giờ phút này hắn cũng không có thời gian và sức lực để mà uể oải. Hắn sắp toi mạng rồi! Những quả đạn pháo kia mặc dù không trực tiếp bắn trúng hắn nhưng những mảnh đạn pháo vỡ lại xé rách nhiều vết trên cơ thể của hắn, thậm chí hắn còn có thể thấy được năng lượng tiêu chuẩn đang tràn ra ngoài rồi tiêu tan đi. Chỉ chưa tới một giây, hắn đã tiến vào trạng thái tinh thần, lập tức dưới chân hắn lóe lên ánh điện quang. Ngay trước khi loạt đạn pháo tiếp theo rơi xuống, hắn đã trở lại nơi mình đứng vừa rồi, ở đó vẫn còn một chút năng lượng tiêu chuẩn còn chưa tiêu tan hết để hắn có thể hấp thụ vào cơ thể. Hắn lập tức tập trung toàn bộ tinh thần để chăm chú hấp thụ, tạm gác những việc khác lại.

Đạn pháo oanh tạc một lúc nhưng lại không nổ chết được Bùi Kiều, mà lại còn giúp hắn thoát khỏi bị khống chế tinh thần. Đúng lúc này, từ phía sau đội ngũ khô lâu vang lên một tràng tiếng gào thét thê thê. Ngay sau đó, một nhóm bộ binh và kỵ binh khô lâu đều lấy Bùi Kiều làm mục tiêu tấn công. Nhất thời, cả chiến trường chỉ còn nghe thấy tiếng bước chân ngựa. Hàng lối chỉnh tề, với kỵ binh đi đầu và bộ binh theo sau. Bùi Kiều chợt cảm thấy một cơn lạnh buốt vô cùng khủng bố dâng lên trong nội tâm, làm cho hắn không tìm được lòng mà run rẩy kịch liệt, đầu óc vốn đang tỉnh táo cũng bỗng chốc trở nên mơ hồ, rồi lại không hay không biết tiến lại gần đám bộ binh khô lâu.

“Không được!”

Bùi Kiều cắn mạnh đầu lưỡi làm cảm giác đau đớn khi linh hồn bị xé rách lại xuất hiện và hắn cũng thoát khỏi trạng thái mơ hồ. Ngay lập tức, hắn đem lực lượng lõi điện bao phủ toàn thân, cảm giác âm lãnh khủng bố đến tận xương tủy lập tức biến mất. Quả đúng như hắn suy nghĩ, lực lượng lõi điện có

tác dụng khắc chế đặc biệt đối với quỷ quái. Như vậy thì ít ra trước khi tiêu hao hết lực lượng lôi điện thì hắn còn duy trì được trạng thái miễn dịch giống như tránh thoát giả.

Nhưng cũng chỉ có vậy mà thôi, đám khô lâu bộ binh và kỵ binh vẫn đang không ngừng tiếp cận hắn. Khô lâu bộ binh cầm súng trường trong tay, còn khô lâu kỵ binh thì dùng súng dành riêng cho kỵ binh. Hai bên đã chỉ còn cách nhau không quá trăm mét, ước chừng chỉ bảy tám giây nữa thì Bùi Kiêu sẽ bị bắn thành tổ ong vỡ vụn.

“Ta phải chết như vậy sao?”

Cho đến lúc này thì Bùi Kiêu đã hoàn toàn tuyệt vọng, hắn căn bản là chưa từng nghĩ tới việc sẽ gặp phải Quỷ Quái Đại Thủ Lĩnh trong Nam Bắc Chiến Trường, và cũng không ngờ rằng con quỷ quái đó lại có trí tuệ xuất sắc như vậy... Chỉ cần hai điều không ngờ tới này cũng đã đủ rồi, bất kỳ điều nào trong hai điều đó cũng đủ lấy mạng hắn, vậy mà giờ hắn gặp liên tiếp cả hai việc. Đối với một kẻ hiện tại chỉ mạnh hơn người bình thường một chút như hắn thì ... lúc này chính là tuyệt cảnh!

“Lần này ta phải chết thật sao?”

Cũng không biết là do đang chịu ảnh hưởng từ “lĩnh vực” của con quỷ quái Thủ Lĩnh kia hay là vì lúc này đã rơi vào tuyệt cảnh mà sự cẩn thận và kiên nghị của Bùi Kiêu mà hắn vẫn tự hào xưa nay giờ phút này cũng vỡ nát. Hắn không nhịn được mà rống lớn: “Ta không cam lòng! Ta còn phải trở về gặp cha mẹ và mọi người, ta đã thoát ra khỏi Địa Ngục, đã vượt qua nhiều khó khăn như vậy mà giờ lại phải chết tại nơi này sao? Ta không cam lòng!”

Bùi Kiêu càng kích động càng rống lớn. Cuối cùng hắn đã không nhịn được nữa mà điên cuồng xông về phía đội ngũ khô lâu. Trong giây phút cuối cùng này, khi đã đứng trước tử vong, cái gì là cẩn thận, cái gì là nhẫn nại, tất cả đều bị Bùi Kiêu ném ra khỏi đầu. Trên thực tế thì hắn cũng mới chỉ là một thanh niên mà thôi, đang ở tuổi thanh xuân nhiệt huyết. Thế nhưng cuộc đời đầy tăm tối đã sớm mài mòn đi bản tâm của hắn. Vậy nên từ trước tới nay hắn luôn yêu cầu bản thân phải biết ẩn nhẫn, thận trọng, để rồi cuối cùng chính hắn cũng không ngờ rằng trong thời khắc cuối cùng, bản thân mình lại để cho dòng nhiệt huyết đó mặc sức dâng trào.

“Nếu như ta đã không thể thoát được, vậy thì cùng chết đi!”

Bùi Kiêu điên cuồng cười to, vừa xông về phía hàng ngũ khô lâu, vừa gào thét liên tục. Đồng thời quanh thân thể hắn cũng xuất hiện từng đạo lôi điện quán quanh, lúc này dùng mắt thường cũng có thể thấy được cơ thể hắn đang dần bành trướng với tốc độ cực nhanh. Chỉ sau một, hai giây, hắn đã bành trướng tới cao mười mét, một sải bước đã hơn chục mét, hơn nữa còn có lực lượng lôi điện tăng tốc. Nên khi khô lâu thậm chí còn chưa kịp bắn tới thì hắn đã nhảy vào trong hàng ngũ của đám khô lâu bộ binh. Nhắc tay nện xuống một quyền thì lôi điện từ đầu quyền phóng ra oanh kích bốn phía, giống như một quả bom lôi điện phát nổ làm cho hơn mười tên khô lâu bộ binh gần hắn lập tức bị lôi điện đập nát. Bùi Kiêu liều mạng rồi, mỗi một bước là ra xa hơn mười mét, đồng thời tay đâm chân đá khiến đám khô lâu xung quanh hắn liên tục bị đập nát. Hàng lối chỉnh tề của đám khô lâu lúc này đã bị ngáo loạn cả lên.

Ngay khi trong lòng Bùi Kiêu đang quá đổi vui mừng, ngỡ như đã tìm thấy hy vọng thoát thân thì bỗng nhiên một quả đấm xương cốt khổng lồ đánh thẳng tới trước mặt hắn. Lúc này, Bùi Kiêu đã dùng tất cả lực lượng lôi điện để biến thành hình dạng người khổng lồ nên không thể nào duy trì trạng thái tư duy nhanh vô cùng được nữa, vậy nên hắn chỉ có thể đưa hai tay lên đỡ theo bản năng. Sau đó, một cỗ khí tức âm u, lạnh lẽo từ quả đấm kia truyền vào cơ thể hắn, mặc dù lúc này hắn đã cao hơn mười mét, cả người lôi điện lập lòe nhưng vẫn bị một quyền đánh bay ra xa mấy chục mét. Sau đó, cơ thể hắn nhanh chóng thu nhỏ lại, lực lượng lôi điện trong cơ thể bị cỗ khí tức âm u kia ngăn cản lại, hai cỗ năng lượng thuộc tính hoàn toàn trái ngược va chạm, xung đột rồi đồng thời tan ra ngay trong cơ thể hắn. Lúc này hắn mới nhận ra hai cánh tay của mình sau khi đỡ đòn kia thì đã hoàn toàn nát bấy. Giờ phút này, hắn không thể cử động nổi, dù chỉ là một chút!

Phía sau đội ngũ khô lâu, một con khô lâu khổng lồ cao đến hai mươi mét đang đứng, hơn nữa trên bộ quân trang mà nó mặc còn có quân hàm, là quân hàm thiếu tướng vô cùng hiển hách!

“... Xem ra lần này, chết chắc thật rồi!”

Cho dù Bùi Kiêu đang ngã dưới đất thì hắn cũng vẫn cảm nhận được sự khủng bố của con khô lâu khổng lồ kia. Hắn chợt cười khổ, có lẽ con người thật sự có số mạng rồi. Lúc này đây, Bùi Kiêu đã không còn cảm thấy chút phần nợ nào nữa, hắn chỉ thấy cô độc và đầy tiếc nuối, tiếc nuối vì mình không còn cơ hội gặp lại người thân, tiếc nuối vì mình rõ ràng đã biết trước kết cục của nhân loại mà không có cách gì ngăn cản hay thay đổi...

“Thật sự là rất tiếc nuối,”

Bùi Kiêu không ngừng cười khổ rồi yên lặng nhìn con khô lâu khổng lồ kia đang chậm rãi tiến về phía mình. Nó cao đến hai mươi mét, mỗi một bước cũng tiến lên hơn mười mét, nhiều nhất là hai ba giây nữa, con khô lâu khổng lồ này sẽ một phát đạp chết hắn...

“Không! Nếu có thể chết trên chiến trường thì người tuyệt đối không cần phải tiếc nuối! Làm nam nhân, vĩnh viễn không được sợ chiến đấu!”

Ngay khi Bùi Kiêu sắp nhắm mắt chờ chết, bỗng nhiên ở phía sau con khô lâu khổng lồ vang lên một tiếng hô hào sáng. Tiếp theo, một đạo tử sắc lôi điện từ trên bầu trời trảm xuống. Không! Đó không phải là lôi điện, mà là một thanh tử sắc đại đao(1) từ trên đỉnh đầu con khô lâu khổng lồ chém xuống, một tiếng nổ lớn ầm vang như sét đánh. Sau đó, con khô lâu khổng lồ dường như không gì cản nổi kia cứ như vậy mà bị chém làm đôi. Giữa đồng tro cốt khô lâu còn chưa tiêu tán, một thanh niên da vàng mày rậm, mắt to đang cầm thanh đao màu tím đứng đó, ánh mắt hắn không nhìn chút nào tới đám khô lâu bốn phía. Cặp mắt sáng ngời đầy khí phách của hắn chỉ nhìn chăm chú về phía Bùi Kiêu, thần thái hào sảng, cuồng bá không thể hình dung nổi.

Ngàn vạn anh hào ngã vì tôn! (2)

Không hiểu vì sao, những từ ngữ này chợt lóe lên trong đầu Bùi Kiều. Trong khoảnh khắc đó, hần dường như thấy Bá Vương(3) tái thể, hào sảng hùng tráng, cuồng bá vô cùng...

Chú thích:

(1) Từ sắc đại đao: Thanh đao lớn màu tím

(2) Ngàn vạn anh hào ngã vì tôn: Ngàn vạn anh hùng trên đời chỉ có ta là xứng đứng đầu.

(3) Bá Vương: Hạng Vũ Bá Vương, được mệnh danh là vô địch thiên hạ thời Hán Sở tranh hùng

* Linh vực (hay lãnh vực) là một khái niệm lớn, xin phép được nói trong thảo luận - Sun

Bạn đang đọc truyện *Tử Vong Khai Đoan* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Q.1 - Chương 16: Chương 10 (1) : Bản Chất Linh Hồn Cùng Bản Tâm Thuần Túy! (1)

“Này, còn động dậy được không?”

Sau khi thanh niên hào sảng một đao chém đôi con khô lâu khổng lồ thì hần cũng không hề “đại sát tứ phương”(1) giống như khí thế bá vương mà hần phát tán... mà hần chỉ đứng “tạo dáng” thẳng tắp ở nguyên chỗ, đồng thời còn không ngừng đem khí thế của mình phát tán ra xung quanh. Nhưng tình hình tiếp theo cũng vượt ngoài dự đoán của Bùi Kiều, đám khô lâu xung quanh với số lượng ít nhất cả nghìn con vậy mà lại bỏ chạy tứ tán bốn phía. Điều này quả thật làm cho Bùi Kiều rất sửng sốt, nhưng...

Dù sao thì đám quỷ quái tiểu tốt kia bỏ chạy thì còn có thể đoán được, nhưng những gì diễn ra ngay sau đó lại khiến hần ngỡ như mình đang nằm mơ. Vì nam tử vừa biểu hiện vô cùng cuồng bá kia sau khi chờ cho đám quỷ quái binh lính chạy hết thì ngã ngồi ngay xuống đất rất mất hình tượng, còn như thể rất đắc ý mà phá lên cười ha ha. Tuy vừa rồi hần thể hiện khí thế bá vương vô cùng cuồng bá nhưng lúc này còn thể hiện thêm một phần tính cách hào sảng, không giống đang làm bộ một chút nào, dường như những gì hần làm thuần túy là theo bản tâm, ý thích của hần.

Sau khi thanh niên hào sảng kia cười chán rồi, lúc này hần mới quay đầu lại nói với Bùi Kiều: “Đã chết chưa? Nếu chết rồi thì nói cho ta biết một tiếng.”

Có lẽ là vì cảm thấy thanh niên này phóng túng đến mức không thể chế ngự, cho nên Bùi Kiều đáp lại ngay mà không chút nghĩ ngợi: “Người đã thấy ai chết rồi còn có thể nói chuyện chưa? Làm phiền người chỉ cho ta xem một lần với.”

Thanh niên kia sửng sốt một chút rồi lại phá lên cười ha ha: “Ha ha, không tồi, còn có sức lực để tranh cãi với ta có vẻ như dũng khí của người cũng không bị dọa cho tan nát... Thế nào? Lần đầu tiên xâm nhập ảo giới đã được gặp Chân Ma cấp quý quái, xem ra vận khí của người cũng không phải là tệ ở mức bình thường nha.”

Bùi Kiều sửng sốt một chút rồi hỏi: “Chân Ma cấp quý quái? Đúng rồi, người là ai vậy? Vì sao biết đây là lần đầu tiên ta tiến vào “ảo giới”?”

Thanh niên hào sảng đó vẫn ngồi bên trong đồng hải cốt của con khô lâu khổng lồ, đám hải cốt này đang không ngừng hóa thành năng lượng tiêu chuẩn, còn hần thì đang ngồi yên để hấp thu năng lượng tiêu chuẩn. Mãi đến lúc này có vẻ mới khôi phục sức lực, liền đứng lên đi tới bên cạnh Bùi Kiều, cúi đầu nhìn hần, nói: “Ta tên là Cung Diệp Vũ, là Cao Đẳng Tránh Thoát Giả của Trung Quốc, cũng là người sau này sẽ làm cấp trên của người trong thời gian dài, ha ha, sợ à? Không phải sợ! Không phải sợ! Ta là người rất dễ nói chuyện nha (2)...” Vừa nói chuyện, hần vừa cúi xuống khiêng Bùi Kiều tới chỗ con khô lâu khổng lồ đang biến thành năng lượng tiêu chuẩn kia.

“Còn về cái gọi là Chân Ma cấp thì... đó thực ra là cấp độ thực lực của quỷ quái do Tổ Chức Linh Hồn các nước trên thế giới đặt ra. Mà thực ra thì cấp độ thực lực này cũng có thể áp dụng cho chính linh hồn nhân loại như chúng ta. Thấy đám quỷ quái binh lính chứ? Chúng nó về cơ bản là còn yếu hơn so với các Tự Do Linh Hồn bình thường, chúng là loại linh hồn chỉ gần đạt tới tiêu chuẩn của Nhập Ma cấp, còn Tự Do Linh Hồn là loại linh hồn đã đạt tới Nhập Ma cấp. Loại linh hồn này có một đặc điểm quan trọng, đó chính là không thể nhận biết được bản thân mình, cho nên thực lực của bọn họ là cố định, không tăng không giảm.”

Bùi Kiều sửng sốt một chút, vội hỏi: “Nhận biết được bản thân? Tức là phát hiện được chấp niệm trong cơ thể chính mình sao? Bản thân có bao nhiêu chấp niệm thì có thể chứa được bấy nhiêu năng lượng tiêu chuẩn, mà với Tự Do Linh Hồn thông thường thì chấp niệm của bản thân họ sẽ không tăng lên, chỉ có chúng ta mới có thể tự động gia tăng chấp niệm, cho nên chúng ta đều được coi là có thực lực Chân Ma cấp, là tầng thứ hai, có phải vậy không?”

Cung Diệp Vũ gật gù đầu nói: “Không sai, đại khái là như vậy, nhưng mà ta đúng là có thực lực Chân Ma cấp, còn người thì không phải... Không sai, chúng ta đều đã thấy rõ được chấp niệm của bản thân mình tồn tại, hơn nữa thực lực sẽ còn tăng theo thời gian. Nghe nói cũng là một Cao Đẳng Tránh Thoát Giả như ta, nghĩa là tốc độ chấp niệm của chúng ta tăng lên còn nhanh hơn Tránh Thoát Giả bình thường rất nhiều, mà thực lực của người còn

chưa đạt tới Chân Ma cấp là vì giữa Nhập Ma cấp và Chân Ma cấp có một điểm khác biệt lớn nhất... Bản tâm!”

Bùi Kiều nghiêm túc lắng nghe Cung Diệp Vũ giảng giải, hắn đang rất cần biết các kinh nghiệm và bí mật của Trách Thoát Giả, mà Cung Diệp Vũ quả thật cũng không khiến hắn thất vọng. Cung Diệp Vũ lại cười to ha ha, dường như rất đắc ý, nhưng về đắc ý này của hắn lại không có vẻ giả tạo một chút nào, trái lại là rất tự nhiên, thế nên không hề làm cho người ta cảm thấy chán ghét, hắn lại nói tiếp: “Điều này liên quan tới bản chất của linh hồn... Chắc người đã xem tài liệu của Tổ Chức Linh Hồn nước Mỹ rồi đúng không? Bọn họ lúc nào cũng thích dùng khoa học để giải thích mọi cái, nói cái gì sống điện tử và niềm tin cái gì, cái đó quả thật là có thể giải thích được nguyên nhân hình thành linh hồn, nhưng không giải thích được bản chất của linh hồn.”

Cung Diệp Vũ nói tới đây thì lại nghiêm túc nói: “Ta sẽ lấy tư tưởng của người Phương Đông để giải thích bản chất của linh hồn... Đầu tiên, linh hồn thực ra chia làm hai bộ phận: một là “nhân”, hai là “quả”. Cái gọi là “nhân”, là chỉ sự tồn tại của bản thân một người, chỉ có một người tồn tại thì mới sinh ra các loại sự việc, vậy thì mới có “kết quả của sự việc”. Vậy nên một người tồn tại là “nguyên nhân của tất cả”, và cái chết của hắn thì là “kết quả của tất cả”, cho nên “nhân” là “bản thân chính mình” còn “quả” là “năng lượng”, linh hồn thể là do hai bộ phận này tạo thành. Vậy thì lại nói tới bản chất mà lúc trước ta đã nói, “nhân” của người là gì?”

“Hả? “Nhân” của ta ư?” Bùi Kiều ngây ra, hắn kỳ quái hỏi lại: “Ta chính là ta rồi, như vậy thì biết diễn tả “nhân” của ta thế nào?”

“Nói rất hay!” Cung Diệp Vũ lại vỗ mông bả vai Bùi Kiều một cái rồi mới nói tiếp: “Nói rất hay, “ta chính là ta”, nhưng người có làm được “ta chính là ta” thật không? Nhân của một người thật sự rất phức tạp, ví dụ cơ bản nhất là ăn uống, ví dụ như dục vọng, ví dụ như tiền tài, ví dụ như đại vị, ví dụ như quyền thế, đủ các loại “nhân” bao trùm lên bản thân của một người. Vậy thì loại “nhân” này sẽ dẫn tới loại “quả” nào? Gieo “nhân” nào thì sẽ gặt được “quả” ấy, vậy nên năng lượng của linh hồn đều hỗn loạn vô cùng. Đó chính là nguyên nhân mà Tự Do Linh Hồn không thể tự tăng được chấp niệm của bản thân, là bởi vì “nhân” của bọn hắn không thuần, hoặc nói theo cách thông tục thì là bản tâm của bọn hắn không thuần!”

Cung Diệp Vũ nói tới đó thì đứng lên, hắn cầm Tử Dao giơ lên cao, cuồn cuộn khí thể lúc trước Bùi Kiều cảm nhận được lại một lần nữa xuất hiện. Hơn nữa lúc này hắn còn ở gần Cung Diệp Vũ hơn nên càng cảm nhận rõ ràng hơn khí thể kia, giống như thể thấy được một đao của Cung Diệp Vũ chém đôi trời đất vậy. Đây là một loại cảm giác thuần túy của linh hồn.

“Đây là “nhân” của ta! Bá đạo!... Cũng là bản tâm mà ta lựa chọn.” Cung Diệp Vũ quay lại nhìn hắn cười ha ha, rồi lại ngồi xuống cạnh Bùi Kiều nói: “Phật giáo Phương Đông có một câu: Bồ Tát sợ “nhân”, phàm nhân sợ “quả”, chính là chỉ việc này. Vì Bồ Tát không phải là phàm nhân, chắc cũng là một dạng sinh vật Linh Năng rồi, thế nên mới sợ “nhân”, sợ rằng bản thân mình không thuần, mà phàm nhân thì sợ “quả”, hoảng sợ vì sự việc không thành công, vì sự việc không tốt, nhiều vô số, cho đến khi phàm nhân cũng biến thành dạng sinh mạng thể Linh Năng như Bồ Tát thì làm sao bọn họ có thể làm cho bản tâm thuần nhất được đây?”

Tâm thần Bùi Kiều rung động mạnh mẽ. Thực ra, hắn đã phát hiện ra tình hình tăng trưởng sức mạnh bản thân từ sớm: chỉ khi nào hắn tiến vào trạng thái tĩnh tâm, hơn nữa là toàn bộ tâm thần đều “tĩnh”, không một chút tạp niệm thì chấp niệm của hắn mới tăng trưởng. Mà theo cách nói của Cung Diệp Vũ thì khi đó “nhân” của hắn thuần túy nhất, tuy chưa phải bản tâm, nhưng “nhân” thuần túy như vậy đã đủ để tăng trưởng. Nguyên nhân hắn là như vậy.

“Bản tâm ư?” Bùi Kiều thì thảo nhắc lại.

Cung Diệp Vũ ha ha cười nói: “Không sai! Bản tâm! Thật ra ra thì nói một cách thông tục thì có thể gọi là “tín niệm”. Chẳng phải mỗi người nên có một tín niệm để làm mục tiêu hay sao? Cho dù là một lòng cầu quyền thế thì cũng chỉ cần có thể làm cho nó thực sự thuần túy, vậy thì bản tâm này có lẽ cũng đủ kiên cường. Ví dụ như ta đi, trong nội bộ Linh Hồn Tổ Chức Trung Quốc có rất nhiều người gọi là kẻ lỗ mãng, nói ta tuy có thực lực tối cường nhưng tư tưởng lại quá ngây thơ. Những kẻ như vậy ta rất khinh thường, bởi vì bọn họ đến bản tâm là cái gì cũng không biết. Chỉ có người, vừa mới trải qua tẩy lễ của Chân Ma quái vật mà vẫn có thể trực tiếp chất vấn ta mà không chút rụt rè. Rất tốt! Xem ra tương lai của người sẽ vô cùng tươi sáng đấy.”

Bùi Kiều cẩn thận suy nghĩ hơn nửa ngày, mới hỏi lại: “Như vậy thì làm thế nào đạt được thực lực Chân Ma cấp? Làm thế nào để phát hiện bản tâm? Đúng rồi, còn cả “tĩnh vực” của quái vật Thủ Linh trong tư liệu của Tổ Chức Linh Hồn nước Mỹ nữa. Ta cảm thấy “tĩnh vực” này rất giống với khí thể của người đấy.”

Cung Diệp Vũ lại vỗ bả vai Bùi Kiều một cái nói: “Ha ha, không sai, cái gọi là thực lực của chân ma cấp, nghĩa là từ linh hồn cho đến tư tưởng đều tin tưởng vào “nhân” của bản thân, tin tưởng chính mình bản tâm, tin tưởng vào tín niệm của chính mình, hơn nữa còn không bị dao động. Như vậy thì khi chấp niệm bản thân thuần túy đến một trình độ nhất định thì sẽ sinh ra loại khí thể này, hắc hắc, còn nói “tĩnh vực”? Thế thì lão tử là truyền kỳ đại pháp sư chắc! Bọn họ tưởng đây là tiểu thuyết hay là cái gì?”

“Vậy thì thực lực trên Chân Ma cấp thì sao? Có thực lực mạnh hơn cả Chân Ma cấp hay không?” Bùi Kiều bỗng nhiên hiếu kỳ hỏi.

“Có chứ, Tổ Chức Linh Hồn chia linh hồn thành tổng cộng ba đẳng cấp: Nhập Ma, Chân Ma, Ma Vương. Về cái gọi là Ma Vương nha... chỉ là thiết lập theo hệ thống mà thôi, cho đến giờ ta cũng chưa từng thấy qua nữa, ha ha...” Cung Diệp Vũ không thèm nghĩ ngợi mà nói thẳng luôn.

Bùi Kiều gật gật đầu. Hắn thử vận động cánh tay mới hồi phục hoàn toàn xong, lúc này mới nói với Cung Diệp Vũ: “Sao người lại đến nơi này vậy? Còn vừa kịp cứu được ta nữa. Lúc trước còn cố hỏi người các vấn đề liên quan tới thực lực mà còn chưa cảm ơn người đã cứu mạng...”

Cung Diệp Vũ khoát tay nói luôn: Yên tâm, yên tâm! Bớt làm trò nữ nhi đi. Vì ta bị bọn họ làm phiền ghê quá nên mới nhanh chóng tới đón người như vậy, dù sao thì người cũng là cao đẳng Trách Thoát Giả. Toàn bộ Trung Quốc có hơn một tỷ dân mà trừ ta ra không có một cao đẳng trách thoát giả nào khác, vậy nên Tổ Chức Linh Hồn của nước ta chả có chút uy tín nào. Giờ tốt hơn rồi, có thêm người nữa thì nước ta đã thành quốc gia duy nhất trên thế giới có hai cao đẳng trách thoát giả. Sau này nếu có xảy ra sự việc gì khẩn cấp gì thì tổ chức của chúng ta cũng xem như có chút uy tín... Nhưng mà về sau người nhớ phải giúp ta hoàn thành một ít nhiệm vụ nhé, không thì đúng là ta sẽ không còn thời gian...”

Bùi Kiều nghe vậy thì ngẩn ra, hần chột ngây ngốc hỏi: “Giúp người làm nhiệm vụ thì chắc chắn là không thành vấn đề, chỉ cần ta có đủ thực lực là được... Nhưng mà người có nhiệm vụ khác rất quan trọng sao? Bạn rộn đến như vậy sao?”

“Tán gái a!” Cung Diệp Vũ trừng mắt liếc Bùi Kiều rồi nói: “Gần đây ta quen với hoa khôi của một trường ở Hồng Kông, nhưng nàng lại ‘bị bệnh’ cuồng các loại quỷ quái nguy hiểm, rất hay đi tìm kiếm dấu vết của các loại quỷ quái để chứng minh các suy luận của mình. Kết quả thì tốt rồi! Một năm gần đây quỷ quái xuất hiện ngày càng nhiều nên lần trước nếu ta đến muộn một chút thì đã không kịp cứu nàng rồi. Cho nên ta liền lấy luôn danh nghĩa là bạn trai để đi gặp cha mẹ nàng. Nhưng vì vậy nên ta nhất định phải thường xuyên đi cùng nàng mới được, nếu không nàng sẽ không cho ta xem sắc mặt để coi. Đó, người nói xem, làm đàn ông có dễ hay không?”

“Ta thua 囧!” Biểu cảm của Bùi Kiều lập tức biến thành như vậy, làm cho hần bỗng nhiên không biết phải nói thế nào. Ngược lại thì Cung Diệp Vũ lại không tỏ ra kỳ quái chút nào, chỉ biểu hiện ra bộ dạng “ta chính là như vậy, người tự mình tìm cách xử lý”. Sau cả nửa ngày, Bùi Kiều mới tìm được đề tài khác để nói: “Chúng ta nhanh về thôi, không thì chỉ sợ người khác sẽ lo lắng, người đã giết con Khô Lâu Đại thủ Linh rồi hả? Mà nó còn là Chân Ma cấp quỷ quái, với loại quỷ quái có bản tâm thuần túy này thì chắc hẳn chấp niệm của nó sẽ hóa thành Thiên Sinh Vũ Khí chứ?”

Cung Diệp Vũ cười hắc hắc rồi khoát tay, ý bảo Bùi Kiều cứ ngồi dưới đất như cũ, sau đó hần mới cầm Tử Dao chọc vào đám hải cốt khô lâu trên mặt đất mà nói: “Không vội! Chân Ma cấp quái vật cũng phải là loại zombie hay u linh ngu ngốc gì đó. Chúng nó còn thông minh và狡 hoạt hơn nhiều so với người bình thường đó. Chúng ta chưa thể đi như vậy được, đây... mới là vật chủ thể của con quái vật có quân hàm thiếu tướng này đó!”

Lời nói vừa dứt thì đồng xương của con khô lâu khổng lồ bỗng nhiên rung lên kịch liệt, rồi những tia khí tức đen tối không ngừng bay ra từ đồng xương đó, sau đó hợp lại trên đỉnh đầu hai người thành một khuôn mặt màu đen khổng lồ. Khuôn mặt màu đen này không ngừng vận vẹo thay đổi, như thể nó là do vô số các khuôn mặt ngưng tụ lại với nhau vậy.

Nói thì chậm mà thực tế thì lại rất nhanh. Trong tích tắc khi gương mặt kia hình thành thì Cung Diệp Vũ còn chưa kịp rút Tử Dao từ trong đồng hải cốt ra, khuôn mặt khổng lồ kia đã lập tức há miệng đón tới. Mà trong miệng nó tràn đầy khí tức đen tối, tầng tầng lớp lớp, trói chặt hai người lại một cách dễ dàng...

Cung Diệp Vũ liệu có mạnh như bề ngoài? Nguy cơ lần này liệu có làm Bùi Kiều lâm nguy? Mời đón đọc chương mới nhất trên Bạch Ngọc Sách nhé!

Chú thích:

1. Đại sát tứ phương: tưởng tượng 1 nhân vật game Lv 100 vào giữa 1 đàn quái Lv5 rồi đánh ra 1 skill AoE, chính là như vậy :hayqua:
2. Dễ nói chuyện: ý nói là người biết nói chuyện bằng đạo lý, thân ái, dễ gần (hần có hơi hư cấu :D)

Bạn đang đọc truyện *Từ Vong Khai Đoan* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Q.1 - Chương 17: Chương 10 (2) : Bản Chất Linh Hồn Cùng Bản Tâm Thuần Túy! (2)

Bùi Kiều đã quá quen với khí tức đen tối, thế nên khi tầng khí tức đen tối kia bao bọc lấy hần thì lực lượng lôi điện trong cơ thể đã được lấy ra sử dụng theo bản năng. Nhất thời, toàn thân hần xuất hiện lôi điện quán quanh, chỉ cần khí tức đen tối tới gần sẽ bị lập tức đánh tan, vậy nên Bùi Kiều lúc này căn bản không mất đến một cọng tóc. Tuy lực lượng lôi điện không thể dùng lâu nhưng lúc này bên cạnh hần là một đại cao thủ a, vậy nên chỉ cần tự bảo vệ bản thân một lúc là đủ rồi.

Quả nhiên, Cung Diệp Vũ đã không phụ lòng kỳ vọng của Bùi Kiều! Chỉ vài giây sau khi khí tức đen tối vừa bao trùm hai người, một đạo tử lôi đao phong (1) liền xẹt qua khí tức đen tối, chẻ đám khí tức đậm đặc như mực này thành hai nửa. Không chỉ có vậy, lúc Cung Diệp Vũ thoát khỏi đám khí tức đen tối, hần đồng thời còn vung tay, ném Tử Dao đang cầm trên tay bay ra ngoài. Cũng không biết hần dùng loại thủ pháp gì mà thanh Tử Dao sau khi bay ra thì không ngừng xoay tròn, đao mang như thể biến thành một cột lốc xoáy màu tím, càng lúc càng lớn, thậm chí sau cùng còn bao phủ cả khuôn mặt khổng lồ ở trong đó. Chỉ nghe những tiếng xoát xoát liên tiếp vang lên, rồi khuôn mặt khổng lồ liền vang lên những tiếng gào thét kinh thiên động địa. Nhiều nhất là sau ba, bốn giây, cột lốc xoáy mà tím liền biến mất, một thanh tử sắc đại đao từ trên trời rơi xuống, cắm thẳng trên mặt đất, mà khuôn mặt khổng lồ màu đen cùng với tất cả khí tức đen tối cũng đã hoàn toàn biến mất.

“Khủng bố!”

Khi khí tức đen tối bên ngoài cơ thể Bùi Kiều suy yếu đi thì lực lượng lôi điện cũng được hần nhanh chóng thu vào cơ thể, vậy nên Cung Diệp Vũ cũng không nhìn thấy dòng điện loé sáng chạy quanh người hần. Mà sau khi Tử Dao biến thành lốc xoáy chém qua thì tất cả khí tức đen tối đều biến mất cùng cái khuôn mặt lớn kia. Bùi Kiều lúc này mới phục hồi tinh thần, nhưng trong lòng hần chỉ còn sự rung động vô cùng.

Khuôn mặt khổng lồ mạnh cỡ nào thì hần cũng không biết, nhưng những khí tức đen tối ở gần ngay bên cạnh kia đáng sợ thế nào thì hần biết rõ. Mặc dù hần có sử dụng thiêu đốt lôi điện để biến thành người khổng lồ oanh kích khí tức đen tối đó thì chỉ sợ cũng sẽ phải mất tới mấy phút đồng hồ mới có thể đánh tan hết sạch loại khí tức đen tối dày đặc tới mức này. Thế nhưng ai mà biết Cung Diệp Vũ lại mạnh mẽ tới mức độ này, nhất chiêu khắc địch(2),

giống như lúc trước một đao chém nát con khô lâu khổng lồ. Thực lực của hắn có lẽ cũng là số một, số hai trong số một trăm bốn mươi hai tránh thoát già rồi?

Ngay khi Bùi Kiều đánh rung động vô cùng thì Cung Diệp Vũ bỗng nhiên ngã vật xuống đất, sắc mặt vốn đang đầy thần thái hào hùng bỗng biến thành vàng như sáp nến, toàn thân không ngừng run rẩy, như thể đột nhiên mất hết sức lực, hình tượng thay đổi quá nhanh làm cho người ta kinh ngạc không thôi. Bùi Kiều còn chưa kịp phản ứng gì thì đã thấy năng lượng tiêu chuẩn ở xung quanh bỗng lập tức tràn về phía Cung Diệp Vũ, như thể trong người hắn có một không gian vô cùng vô tận vậy. Mãi cho đến khi đã hấp thụ hơn một ngàn đơn vị năng lượng tiêu chuẩn thì sắc mặt Cung Diệp Vũ mới dần bình thường lại rồi mở mắt ra.

“Hô, cái thanh Tử Lô Dao này thật đúng là không phải để cho con người dùng a, mỗi lần đều như thể sắp chết đến nơi vậy.” Cung Diệp Vũ vừa mở mắt ra thì liền nói như vậy, sau đó chỉ thấy hắn vẩy tay một cái, thanh tử sắc đại đao ở phía xa kia đã lơ lửng bay khỏi mặt đất rồi phóng tới rơi thẳng vào lòng bàn tay hắn.

Lúc này Bùi Kiều mới cảm thán nói: “Thanh vũ khí này của ngươi tên là Tử Lô Dao sao? So với Quan Chi Huy Quân Đao của nước Mỹ thì thế nào? Nghe nói Quan Chi Huy Quân Đao có dung lượng đạt tới 500 điểm đấy.”

Cung Diệp Vũ khinh thường liếc nhìn Bùi Kiều, sau đó mới lấy tay vỗ vỗ từ sắc đại đao nói: “Cái thứ rác rưởi rách nát đó cũng xứng ngang hàng với Tử Lô Dao hay sao? Chẳng qua chỉ là Thiên Sinh Vũ Khí dung lượng 500 điểm mà thôi. Thanh Tử Lô Dao này chính là một trong hai thanh Thiên Sinh Vũ Khí có dung lượng vượt qua 1000 a, là Thiên Sinh Vũ Khí lấy được từ tay một quỷ tướng tại Phong Đô đó. Hắc hắc, chỗ đó chính là Phong Đô ảo giới đó nha, cái Nam Bắc Chiến Trường này lại có thể so sánh được hay sao? Không nói tới cái khác, chỉ riêng phạm vi diện tích đã cách biệt như trời với đất, Phong Đô là cách gọi chung của Mười tám tầng địa ngục, kích thước của nó vượt xa sơ với tưởng tượng của ngươi. Chưa cần nói đến cái khác, chỉ riêng việc nước ta từ khi phát hiện ra Phong Đô cho tới bây giờ, trong hơn ba mươi năm thám hiểm nó đã chết mất không biết bao nhiêu người, ngay cả ta cũng đã từ một đứa nhóc trưởng thành đến bây giờ, thế mà hiện giờ chúng ta vẫn còn đang phải loay quanh ở phía ngoài của tầng thứ nhất. Thế nên ngươi có thể tưởng tượng được nơi đó hiểm ác và khủng bố cỡ nào, mà thanh Tử Lô Dao này của ta chính là lấy được bên bờ Tam Đô Hà ở phía ngoài địa phủ...” Nói tới đó, Cung Diệp Vũ liền nhẹ nhàng vỗ vào từ sắc đại đao một cái, thanh đao này lập tức thu nhỏ lại với tốc độ mắt thường cũng có thể thấy được rõ ràng, sau đó liền hóa thành một đoàn ánh sáng tím chui vào trong mắt Cung Diệp Vũ. Sau một tích tắc, trong mắt vốn đen nhánh của hắn lập tức có thêm một dấu ấn màu tím, mà cái dấu vết này cũng không bất động như kiểu được nhuộm lên mà nó lại lúc ẩn lúc hiện, không ngừng chạy tới lui trong mắt hắn như một đạo tử sắc lôi điện thật vậy.

Bùi Kiều nhất thời kinh ngạc không nói nên lời, thế nhưng Cung Diệp Vũ lại không kiên nhẫn chút nào mà dùng sức vỗ vai hắn rồi nói: “Ngươi cũng mới chỉ chết có bốn tháng mà thôi, trong thế giới linh hồn còn rất nhiều điều huyền bí mà ngươi không biết, sau này ngươi sẽ có cơ hội tự mình tìm hiểu những bí mật này... Đi nào, tìm kiếm không khoảng trăm mét quanh đây, ngươi sắp lấy được thanh Thiên Sinh Vũ Khí đầu tiên của mình rồi đó.”

Bùi Kiều thoáng sững sốt, vội hỏi: “Con Thủ Linh Quỷ Quái này không phải là do ngươi xử lý sao? Vì sao lại cho ta?”

Cung Diệp Vũ hào sảng cười: “Bởi vì ta thấy ngươi thuận mắt a, không phải tránh thoát già nào sau lần đầu tiên gặp phải Chân Ma cấp quỷ quái cũng sẽ có can đảm trở lại chiến trường. Trên thực tế, trong số toàn bộ một trăm bốn mươi hai tránh thoát già trên thế giới... á, thêm cả ngươi nữa là tổng cộng một trăm bốn mươi ba tránh thoát già, trong đó có ít nhất hai phần ba số tránh thoát già đã không còn dũng khí. Bọn họ chỉ dám đối mặt quát tháo với quỷ quái thông thường, nhưng khi gặp phải Chân Ma cấp quỷ quái thì chỉ khí tức kinh khủng của chúng cũng đủ để làm tinh thần bọn họ tan vỡ, đó là vì dũng khí của bọn họ đã bị đập nát khi lần đầu tiên gặp phải Chân Ma cấp quỷ quái. Tục ngữ nói rất hay: ‘đánh người trước đánh can đảm’, một khi cả dũng khí cũng không còn thì mặc cho thực lực bọn họ có mạnh cỡ nào cũng chỉ là một kiến thai. Nhưng ngươi thì khác, rõ ràng còn không có Thiên Sinh Vũ Khí, không có viện quân phía sau, vẫn dám đối mặt chiến đấu cùng Chân Ma Cấp quỷ quái trong tình thế gần như tuyệt cảnh, cho đến cuối cùng còn muốn phản kích. Chỉ riêng cái dũng khí và sự cứng cỏi này cũng đã đủ để ta xem trọng ngươi, cho nên...”

“Đi tìm thanh Thiên Sinh Vũ Khí này đi, nó chính là của ngươi đó!”

Bùi Kiều nhìn thật sâu Cung Diệp Vũ, gã thanh niên hào sảng này tuy thật sự có chút bá đạo quá mức, vừa mở miệng ra đã nói mình là thủ hạ tương lai của gã, thế nhưng khi hắn nói ra những lời đó thì hai mắt vẫn sáng rõ như cũ, động tác cùng thần thái vẫn trầm ổn như thường. Có thể thấy được những gì hắn nói cũng đều là thật lòng, cũng thật sự muốn đem thanh Thiên Sinh Vũ Khí này tặng cho mình, lời hắn nói thật sự xuất phát từ chính bản tâm mà không phải là thủ đoạn lng lặc lòng người gì đó.

“... Vậy ta cũng không từ chối, đại ân không lời nào cảm tạ hết được, ân cứu mạng, còn có tặng khí chi ân(3)... Ta nhất định sẽ trả lại cho ngươi.”

Bùi Kiều nhem tức nói với Cung Diệp Vũ, sau đó hắn liền đi về phía mà con Thủ Linh quỷ quái kia biến mất, không lâu sau, liền thấy hắn tìm được một thanh vũ khí nhìn như một khẩu súng trở lại.

“Thật sự là quỷ dị a, khi ta vừa cầm lấy cây súng này thì trong đầu lập tức hiện ra tên của nó, nó tên là Courageously.” Bùi Kiều nhìn cây súng trong tay, thì thầm nói với Cung Diệp Vũ.

Cung Diệp Vũ lập tức lấy tai day day huyết thái dương của mình nói: “Thiên Sinh Vũ Khí chính là như vậy, mỗi một món đều tự có tên của nó, vậy nên mới gọi là Thiên Sinh Vũ Khí, chỉ cần trực tiếp cầm lấy nó là có thể từ cái thứ được cấu tạo từ chấp niệm này biết được tên của nó. Nhưng mà sao cái tên này nghe lại quỷ dị như vậy? Là tiếng nước ngoài sao? Có nghĩa là gì?”

Bùi Kiều cũng không nghĩ nhiều, nói thẳng: “Nếu như xét theo cách phát âm thì đây là một danh từ tiếng Anh, có nghĩa là ‘Anh dũng’ đấy.”

“Tốt!” Cung Diệp Vũ liền vỗ vai Bùi Kiều nói: “Vậy thì sau này gọi là Anh Dũng Súng” đi! Ngươi mau quên nhanh cái tên nguyên bản của nó đi, ha ha ha...”

Bùi Kiều còn chưa có hồi phục tinh thần, giờ phút này đại bộ phận lực chú ý của hắn vẫn còn đặt tại thanh Thiên Sinh Vũ Khí hình cây súng này, chỉ hỏi lại theo bản năng: “Vì sao chứ? Nếu tên nó nguyên bản là Courageously thì gọi tên đó hẳn là không sai chứ? Dù sao thì người biết tiếng Anh chắc hẳn đều có thể biết được ý nghĩa của từ này khi nghe phát âm...”

“Nhưng mà ta không hiểu a!” Cung Diệp Vũ lại dùng lực vỗ vai Bùi Kiều một cái, lúc này hắn mới gần như gào lên nói: “Ngươi có hiểu nổi bi ai của 80% số người thi đại học môn tiếng Anh hay ko?! Thực ra ta vẫn luôn tự hỏi tại sao trên đời này lại có nhiều thứ tiếng đến như vậy? Cái gì mà Tiếng Anh, Tiếng Nhật, Tiếng Pháp, vừa nghe thấy mấy thứ ngôn ngữ khó đọc đã làm ta đau hết cả đầu! Vậy mà nàng còn cố tình dùng tiếng Anh để nói chuyện với ta! Ngươi có biết đây là chuyện thống khổ đến cỡ nào hay không? Bây giờ ta cứ nghe thấy Tiếng Anh là phát cuồng rồi, tuy ta không thể thay đổi được hoàn cảnh ở nước ngoài nhưng ít nhất là trong nội bộ Tổ Chức Linh Hồn Trung Quốc thì ta tuyệt đối không cho phép bất cứ kẻ nào dùng tiếng nước ngoài để nói chuyện! cả phát âm cũng không chuẩn nổi!”

Lúc này Bùi Kiều mới hồi phục tinh thần, hắn chỉ tưởng tượng một chút thì liền hiểu ngay lý do vì sao Cung Diệp Vũ lại không thích tiếng Anh. Xem ra tên này chính là thuộc về cái thể loại gọi là mù “mù ngoại ngữ”, đó là những kẻ có một loại cảm giác muốn tránh xa khổ mà giải thích. Trớ trêu là hắn lại đi thích hoa khôi của một trường đại học ở Hongkong, mà người Hongkong thường đều nói thuần thực Tiếng Anh. Kết quả là bạn gái hắn thường xuyên dùng cái thứ ngoại ngữ mà hắn nghe không hiểu này ra để trêu chọc hay nói chuyện phiếm gì đó. Thế nên giờ đây hắn không phải là cái gì muốn tránh xa nữa mà đã trở thành một loại dịch ý trắng trợn... “Thế giới này thật sự là kì diệu a, dĩ nhiên là thật sự tồn tại loại gia hỏa đơn thuần đến như vậy, mà có lẽ cũng chỉ có loại gia hỏa đơn thuần như vậy mới có thể dễ dàng làm cho bản tâm trở nên thuần túy đi”. Bùi Kiều không khỏi cảm thán trong lòng một phen.

“Ha ha ha, được rồi được rồi, sau này sẽ gọi cây súng này là Anh Dừng Súng, Thiên Sinh Vũ Khí có dung lượng đạt tới 850 điểm!” Bùi Kiều giờ cây súng tạo hình kỳ lạ trong tay lên, trong lòng cũng không kìm được sinh ra một cỗ hào khí, lúc này mới cười ha ha nói.

Đây là một cây súng toàn thân màu bạc trắng sáng lấp lánh, chủng loại của cây súng này cũng không rõ ràng lắm, nhìn có vẻ giống như súng săn, thế nhưng thể tích lại nhỏ hơn rất nhiều, chỉ một bàn tay là có thể cầm hết, mà ở đầu súng còn được khảm nạm một lưỡi dao bạc, nhìn qua có bảy phần giống như vũ khí mà nhân vật chính trong Final Fantasy VIII sử dụng, một loại vũ khí gọi là Gunblade...

Cung Diệp Vũ thấy Bùi Kiều nhìn cây súng đang cầm trong tay tới mức nhập thần thì bĩu môi, dường như hắn cảm thấy thanh Thiên Sinh Vũ Khí dung lượng 850 điểm này cũng không có gì là nổi bật cả. Tính cách của hắn thật sự là tùy tâm sở dục, nói dễ nghe chút thì là thẳng thắn mà mà nói khó nghe thì là “kẻ thích làm người khác ghét”. Hắn cũng không đợi cho Bùi Kiều hồi phục tinh thần mà dùng sức vỗ mạnh vai Bùi Kiều, làm cho Bùi Kiều sợ tới mức giật mình nhảy dựng, đợi đến khi Bùi Kiều nhìn về phía hắn với ánh mắt tràn ngập tức giận thì hắn mới lớn tiếng cười nói: “Đi thôi! Chúng ta cần phải trở về... Nghe nói từ khi ngươi chết bốn tháng trước tới nay vẫn chưa gặp lại người thân phải không? Đi gặp bọn họ thôi, có trời mới biết bọn họ đã lo lắng cho ngươi tới đâu.”

Bùi Kiều xoa xoa cái vai bị đập đến đau nhức của mình, tức giận nói: “Ta cuối cùng cũng hiểu vì sao ngươi nói trong Tổ Chức Linh Hồn Trung Quốc không ai thích ngươi. Ai lại đi thích một kẻ thô lỗ như ngươi đây?”

Nói tới đó, Bùi Kiều mới nắm chặt Anh Dừng Súng trong tay rồi thì thào nói: “Đúng vậy, mọi người chắc chắn là vô cùng lo lắng cho ta, không biết bốn tháng qua cả khỏe hay không? Ài, ta thật là bất hiếu, đã khiến cho cha mẹ phải trải qua chuyện bị thống đến như vậy...”

“Đi thôi, về Trung Quốc thôi, về nhà thôi!”

Chú thích:

(1) Từ lời đao phong: giống như kiếm khí, đao khí có màu tím và điện màu tím quần quanh.

(2) Nhất chiêu khắc địch: không chế, hạ gục kẻ địch trong một đòn.

(3) Tặng khí chi ân: mang ơn vì được người khác tặng binh khí.

Chuyến đầu thám hiểm ảo giới của Bùi Kiều vậy là kết thúc hoàn hảo, không những mở mang được nhiều kiến thức mà còn được tặng một thanh vũ khí hiếm thấy. Tuy nhiên hành trình về nước của hắn phải chăng cũng sẽ đơn giản?

Bạn đang đọc truyện *Từ Vong Khai Đoan* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Q.1 - Chương 18: Quyển 1 - Chương 11-1: Nhà Cùng Phần Nộ! (1)

Khi Bùi Kiều và Cung Diệp Vũ trở lại thế giới bình thường từ Nam Bắc Chiến Trường thì ngoài khu biệt thự đã tụ tập cả mấy trăm tên nhân viên đủ các dạng. Trong đó có nhân viên làm việc cho Tổ Chức Linh Hồn nước Mỹ, cũng có cả các tự do linh hồn và còn có cả mấy tên quan chức Trung Quốc nữa, hiển nhiên thì đó là quan chức của Tổ Chức Linh Hồn Trung Quốc đi cùng Cung Diệp Vũ.

Đến khi hai người xuất hiện ở bên ngoài của ảo giới thì lập tức cả đám này nổi đuôi nhau đi ra từ trong khu biệt thự. Mấy trăm người gồm cả người sống và tự do linh hồn đều nhìn về phía hai người, nhất là khi mà bọn họ thấy khẩu súng sáng lấp lờ màu bạc trắng trên tay Bùi Kiều thì sắc mặt càng trở nên

đặc sắc: hoặc là hâm mộ, hoặc là ghen ghét, hoặc là tham lam, hoặc là kính hi. Lúc này, các loại cảm xúc của nhân loại dường như đều được thể hiện ra ở nơi này, còn có mấy người sắc mặt lại trở nên quý dị, bọn họ dường như còn âm thầm trao đổi ánh mắt với nhau vài lần.

Cung Diệp Vũ thấp giọng nói: “Nhìn thấy mấy tên gia hỏa đứng ở hàng đầu không? Bọn họ đều là Trách Thoát Giả của Tổ Chức Linh Hồn nước Mỹ, cầm đầu chính là cái tên nhìn có vẻ giống như công tử bột kia, hẳn chính là Cao Đẳng Trách Thoát Giả của nước Mỹ. Một tên tạp chủng! Một ngày nào đó lão tử sẽ làm thịt hắn.”

Bùi Kiều lập tức trở nên hiếu kỳ. Theo như ấn tượng của hắn đối với Cung Diệp Vũ thì người này rõ ràng là một gia hỏa thích làm việc quang minh lỗi lạc, tuy rằng tính cách có chút bá đạo nhưng cũng sẽ không làm việc gì để xấu mặt đàn ông. Hắn sẽ không muốn giết người khác chỉ vì vẻ bề ngoài của họ, hắn còn chưa điên đến mức đó, cho nên Bùi Kiều tò mò hỏi lại: “À? Làm sao vậy? Là người thanh niên ăn mặc như cha sứ kia phải không? Hắn và người có mâu thuẫn sao?”

Sắc mặt Cung Diệp Vũ cũng như thể phát xanh, hắn nghiêng răng nghiêng lợi nói: “Mẹ nó, người không biết đầu! Tên này là Trách Thoát Giả tiếng tăm lừng lẫy toàn thế giới đó, nhưng mà không phải vì thực lực của hắn. Thực lực của hắn trong số tám Cao Đẳng Trách Thoát Giả không kể người thì cũng chỉ xếp ở hai, ba vị trí cuối cùng thôi, điều thực sự làm cho hắn nổi tiếng không phải là thực lực... Hắn là một kẻ giống như đồng tính ấy! Lúc nào cũng lái nhái “bác á” gì gì ở cửa miệng. Để chứng minh cái lòng “bác á” của mình nên hắn cũng lấy luôn trang phục cha sứ để mặc. Người thấy hắn đang nhìn chúng ta không? Mẹ nó, nghĩ đến lại thấy buồn nôn, da gà toàn thân lão tử đều nổi lên rồi!” Nói xong hắn còn thò tay gãi gãi da mình, làm như thể đang có vô số con côn trùng đang bò trên người mình vậy.

Bùi Kiều nghe vậy cũng nổi da gà khắp người. Tuy hắn không có định kiến gì với người dị tính và cũng sẽ không phát biểu điều gì thể hiện sự khinh bỉ với người đồng tính nhưng dù sao thì giới tính của hắn cũng hoàn toàn bình thường a! Vậy nên dù là ai thì khi thấy một nam giới “liếc mắt đưa tình” với mình cũng sẽ thấy toàn thân phát lạnh.

Không đợi cho hai người Bùi Kiều nghĩ ra phương pháp nào để lần tránh thì thanh niên anh tuấn ăn mặc như cha sứ kia đã mỉm cười đi tới. Cũng không thể không miêu tả gã thanh niên đồng tính này, bởi vì chỉ riêng bề ngoài của hắn thì đúng là một chàng hoàng tử đẹp trai rực rỡ như ánh mặt trời: mái tóc vàng sáng lạn, hàm răng trắng tinh tới lóa mắt, thân hình cao cỡ một mét tám. Cho dù là nhìn kiểu gì đi nữa thì cũng là loại tình thánh đủ để gieo họa cho không biết bao nhiêu phái nữ, vẻ thanh xuân rạng ngời như ánh mặt trời của hắn căn bản là không giống người đồng tính một chút nào.

Tuy Bùi Kiều không dám khẳng định những gì Cung Diệp Vũ nói có chính xác hay không nhưng con người đều có một loại bản năng đề phòng, chính vì thế nên khi hắn thấy người thanh niên kia dẫn một đám đông đi về phía mình thì không chút nghĩ ngợi mà trốn ngay ra sau lưng Cung Diệp Vũ. Dù sao thì với thân phận của Bùi Kiều cũng không có tư cách đứng ngang hàng cùng hai người này, ai bảo trong hai người họ thì một người là kẻ mạnh nhất Trung Quốc và một người là kẻ mạnh nhất nước Mỹ đây?

Cung Diệp Vũ còn đang sững sờ thì đã thấy Bùi Kiều lấy mình ra làm lá chắn, hắn lúc này liền hận tới nghiến răng nghiến lợi, đồng thời còn thấp giọng nói: “Con mẹ nó, tiểu tử nhà ngươi không phải rất trượng nghĩa à? Ta mới cứu mạng của ngươi mà ngươi dám lấy ta ra làm bia đỡ đạn, coi chừng sau này ta cho ngươi mặc tã con nít nhé!” Nhưng hắn còn chưa kịp uy hiếp tiếp thì thanh niên rạng ngời kia đã vội đi tới trước mặt hắn, đồng thời còn muốn thò tay ra nắm lấy tay hắn. Cung Diệp Vũ tái mặt, vội lui về phía sau, đồng thời còn đánh văng bàn tay đang duỗi ra nghe “bà” một tiếng.

Thanh niên rạng rỡ kia vẫn mỉm cười như trước, hắn cũng không trách cứ lời nào mà còn nhiệt tình nói với Cung Diệp Vũ: “Đã lâu không gặp, Diệp Vũ nhi. Kể từ lần trước chúng ta tựa lưng vào nhau cùng chiến đấu cũng đã qua sáu tháng là tám ngày rồi, nay mới được gặp lại ngươi, không biết gần đây ngươi có được khỏe hay không?”

Sắc mặt Cung Diệp Vũ gần như biến thành sắc mặt Trương Phi rồi, hắn rống lớn lên: “Mẹ kiếp, ai tựa lưng cùng ngươi chứ! Lúc đó bọn lão tử không phải là hơn bốn mươi người kẻ vai chiến đấu hay sao? Đừng có đòi kẻ vai sát cánh thành lưng tựa lưng. Lão tử không có hứng thú chơi trò Đoạn Bối Sơn (1) gì gì đó đâu! Mà hơn nữa là phải gọi đầy đủ tên của ta, Cung Diệp Vũ!”

Thanh niên rạng rỡ dường như rất ủy khuất, hắn lắc lắc đầu nói: “Lúc ấy chúng ta đúng là lưng tựa lưng mà! Tại sao ngươi có thể phủ nhận như vậy? Huống hồ tình bác ái không hề phân biệt nam nữ chủng tộc, cho dù là diễn Đoạn Bối Sơn thì cũng là chân tình...”

Cung Diệp Vũ cuối cùng cũng không chịu nổi nữa, hắn không thèm để ý đến lý lẽ của thanh niên rạng ngời nữa mà quay người bỏ nhào về phía trước, dùng tốc độ cực nhanh xông vào trong đám đông. Chỉ nháy mắt sau đó, hắn đã biến mất không chút dấu vết, mọi người ở xung quanh còn không kịp nhìn rõ động tác của hắn.

Bùi Kiều nhìn thấy thế mà trợn mắt há hốc mồm. Với hiểu biết của hắn về Cung Diệp Vũ thì thấy rằng tên kia là kẻ làm việc hoàn toàn theo bản tâm, rất giống kiểu tác phong hiệp sĩ. Vậy nên khi Bùi Kiều nghe thanh niên rạng rỡ kia nói cái gì “lưng tựa lưng” thì hắn còn tưởng rằng Cung Diệp Vũ sẽ rút ngay đao ra chém người, rất có khả năng vì lý do đó mà sẽ dẫn tới một cuộc xung đột ngoại giao giữa Mỹ và Trung Quốc. Nhưng ai mà ngờ được Cung Diệp Vũ lại có thể nhịn được, chỉ dùng biện pháp chạy trốn để chấm dứt chuyện này. Chẳng lẽ thanh niên rạng rỡ này rất lợi hại hay sao? Hay là hắn có năng lực đặc thù gì? Sao có thể làm cho Cung Diệp Vũ cố kỵ đến như vậy?

Nhưng mà sau khi Cung Diệp Vũ chạy trốn rồi thì ở nơi này cũng chỉ còn một mình Bùi Kiều đứng đó. Thế là mấy trăm ánh mắt liền đổ dồn lên người hắn, làm cho Bùi Kiều rất bất an mà đứng đơ ra. Dù sao thì lúc còn sống hắn cũng chỉ là một người bình thường thôi, đâu có khi nào trải qua tình huống như vậy? Nhưng cũng còn may, mà cũng không biết là may mắn hay xui xẻo nữa, thanh niên rạng rỡ kia nhận ra vẻ khó xử của hắn nên liền giúp đỡ hắn không quá mức lúng túng khi bị mọi người vây xem, nhưng mà thanh niên rạng ngời kia lại mỉm cười rồi đưa tay về phía hắn...

Trong lòng Bùi Kiều bỗng nhiên xoắn xuýt hết cả, hắn đột nhiên cảm thấy rất hâm mộ Cung Diệp Vũ, có thể làm mọi thứ theo bản tâm, đó đúng là một loại năng lực thật là tốt. Ít nhất là hắn còn không làm được như vậy, rõ ràng là rất không muốn tiếp xúc với thanh niên rạng ngời kia nhưng nhìn thấy hắn lịch sự đưa tay ra, lại còn lễ phép mỉm cười thì Bùi Kiều thật sự không thể học được như Cung Diệp Vũ: trước cái nhìn trừng trừng của mọi người đây phát tay đối phương ra rồi từ chối bắt tay. Hắn chỉ có thể cố gắng nhẫn nại nhẹ nhàng bắt tay đối phương một cái, rồi ngay lập tức buông tay ra, lùi lại

phía sau.

Tính cách của thanh niên rạng ngời này cũng rất tốt, rõ ràng là không phật lòng chút nào, ngược lại còn rất tự nhiên cười nói: “Ngươi chính là tên Cao Đăng Tránh Thoát Giả thứ chín mới được xác nhận gần đây đúng không? Ha ha, như vậy thật là tốt, lực lượng của chúng ta lại được tăng cường thêm một ít, thế nhưng ngươi cũng cần phải nhanh chóng mạnh mẽ lên đi, chúng ta không còn nhiều thời gian để chờ ngươi từ từ phát triển nữa... Mặt khác, thay ta nói với Cung Diệp Vũ, bảo hắn không cần quá mức để truyện lãn trước trong lòng. Cái hắn theo đuổi là bản tâm, nếu như làm trái với bản tâm thì thực lực của hắn sẽ hạ thấp ở mức độ lớn. Là người đàn ông mạnh nhất thế giới, nếu như thực lực của hắn hạ thấp thì chiến đấu sau này của chúng ta sẽ rất khó khăn, vậy nên nói cho hắn biết... lần sau có thể đánh ta một quyền thật mạnh.” Nói đến đó, thanh niên rạng ngời lại mỉm cười, rồi cũng không dây dưa gì nữa mà quay người đi thẳng ra ngoài. Loại phong thái tiêu sái này cùng với trang phục cha sử của hắn ngược lại tạo ra một loại mị lực khác thường.

Vậy là cứ như vậy, hai gã Cao Đăng Tránh Thoát Giả lần lượt rời khỏi chỗ này, chỉ còn lại mình Bùi Kiều vẫn bị vây xem như trước, sau đó liên tục có tự do linh hồn tới hỏi hắn có tổ chức đoàn thể hay là có thể tham gia chuyến thám hiểm ảo giới tiếp theo cùng bọn hắn hay không... Nhưng cũng may là lần vây xem này cũng không lâu. Đến khi mấy tên nhân viên Trung Quốc thay hắn giải vây thì Bùi Kiều mới có thể tiến vào trong biệt thự. Đầu tiên là hắn giải thích cặn kẽ nhưng sự kiện xảy ra trong lần tiến vào Nam Bắc Chiến Trường này, ghi chép lưu trữ mọi tư liệu rồi lại để cho bọn họ đi đo đạc, ghi chép thông số cây súng Thiên Sinh Vũ Khí của hắn... Thiên sinh vũ khí dạng súng có dung lượng 850, tên là Anh Dũng. Nghe nói những tư liệu về Thiên Sinh Vũ Khí này là tin tức mà toàn bộ các Tổ Chức Linh Hồn trên toàn thế giới được cùng sử dụng, sẽ được mạng internet của Tổ Chức Linh hồn cung cấp cho mọi người.

Khi đã làm xong tất cả mọi việc, Bùi Kiều đang định đi gặp Jenny thì bỗng mấy tên quan chức Trung Quốc lại một lần nữa vây lấy hắn, còn mời hắn đi nói chuyện cần thận một lần.

Bùi Kiều cũng không tiện từ chối, dù sao thì sau này hắn cũng nhất định sẽ trở về Trung Quốc. Tuy nói rằng lực lượng của thế tục đã gần như không còn có tác dụng để kiểm soát tránh thoát giả nữa nhưng dù sao thì thân nhân của hắn cũng vẫn còn sống, hơn nữa hắn cũng có ý định làm việc cho Tổ Chức Linh Hồn Trung Quốc nên dù thế nào cũng phải nể mặt chính phủ. Vậy nên hắn nhận lời đi nói chuyện cùng mấy tên quan chức này.

Kẻ dẫn đầu của đám quan chức này là một người đàn ông trung niên có thân hình gầy gò, từ cách đi đứng và tư thế ngồi của hắn thì người này hẳn là một quân nhân. Hắn dường như cũng quán triệt sâu sắc phương thức làm việc của quân đội nên cũng không hề nói bất cứ lời mời chào mềm mỏng nào mà vừa ngồi vào bàn phòng họp thì đã mở miệng đọc ngay: “Bùi Kiều, nam giới, người Hán, sinh ngày 31 tháng 3 năm 1983, năm nay 26 tuổi. Cha tên là Bùi Hưng Quốc, năm nay...”

Bùi Kiều lập tức cảm thấy rất phiền lòng. Hiên nhiên là hồ sơ của hắn cũng không phải tài liệu cơ mật gì, chính phủ nếu muốn điều tra về hắn thì đương nhiên là có thể nhẹ nhàng tìm được cả tổ tông tám đời nhà hắn. Nhưng lúc này vừa mở màn mà đã đem những tư liệu về hắn và thân nhân đọc ra một lượt như vậy thì đây rõ ràng là đang có ý muốn hạ uy phong của hắn. Rồi lại liên hệ tới việc lần này Tổ Chức Linh Hồn Trung Quốc còn phái ra Cao Đăng Tránh Thoát Giả duy nhất của Trung Quốc nữa, vậy thì hành động này càng khó giải thích hơn... Bọn hắn có ý định lấy thế đe người, thậm chí là còn có một chút uy hiếp nữa, dù sao thì lúc này Bùi Kiều cũng đang ở nước Mỹ, hơn nữa còn thực hiện khảo nghiệm chứng minh thân phận Tránh Thoát Giả ở nước Mỹ, có trời mới biết hắn có muốn ở lại Mỹ hay không? Dù sao thì nếu dụ dỗ bằng vật chất hay lời nói gì đó thì Trung Quốc vẫn còn kém hơn Mỹ, ít ra thì những ưu đãi dành cho Cao Đăng Tránh Thoát Giả của nước Mỹ cũng đủ để thân nhân của hắn sống còn sung sướng hơn cả quý tộc...

Vậy nên bọn hắn mang theo Cung Diệp Vũ, đồng thời còn thể hiện một loại ản ý uy hiếp với ý định lấy thế đe người, dù sao thì hiện tại thân nhân của Bùi Kiều cũng vẫn còn ở Trung Quốc.

(Nhưng mà không nên như vậy chứ, thân phận của ta bây giờ dù sao cũng là một Cao Đăng Tránh Thoát Giả mà? Ta không tin cao tầng của chính phủ và Tổ Chức Linh Hồn Trung Quốc đều là một đám ngu ngốc như vậy. Bọn hắn không thể nào không nhìn thấy vấn đề trong đó, người sau khi đã chết thì cũng đã không còn thuộc về thế tục nữa, sở dĩ còn có mối liên hệ với thế tục chẳng qua là vì thân nhân của chúng ta vẫn sống ở thế tục mà thôi, chỉ có duy nhất mỗi ràng buộc này, chẳng lẽ chính phủ không nhận ra điều đó... Chẳng lẽ có chuyện gì đã làm ảnh hưởng tới phán đoán của chính phủ? Hoặc là trong chính phủ có ai đó muốn đối phó hoặc áp chế ta? Không phải chứ, khi ta còn sống thì chỉ là một viên chức nhỏ bé mà thôi, làm sao có thể chọc giận người trong chính phủ được đây?)

Nhất thời Bùi Kiều cũng không đoán ra vì sao mà chính phủ lại có loại hành động này, tuy chưa thể coi là uy hiếp gì nhưng đây rõ ràng là đang hạ uy phong của hắn, như thể muốn hắn ngoan ngoãn biết điều một chút, mọi chuyện đều phải nghe lời chính phủ an bài sắp đặt... Dù thế nào đi nữa thì lúc này Bùi Kiều cũng không có ý định khuất phục, đây là lần đầu tiên hắn tiếp xúc với Tổ Chức Linh Hồn Trung Quốc, cũng tương tự như lần đầu tiên phỏng vấn. Lần phỏng vấn này rất có thể sẽ quyết định hình thức đối xử cũng như mức độ bình đẳng của hai bên. Nếu lúc này mà khuất phục thì có lẽ sau này trong Tổ Chức Linh Hồn, hắn cũng sẽ chỉ là một công cụ để người ta sai bảo mà thôi. Đây là kết quả mà hắn không hề muốn thấy!

“Đọc xong chưa?” Nghĩ tới đây, Bùi Kiều lập tức lên tiếng cắt đứt lời nói của người đàn ông trung niên, lúc này ông ta vừa vặn đọc tới tư liệu về em gái của Bùi Kiều. Bùi Kiều cũng mặc kệ biểu lộ kinh ngạc của người đàn ông kia, hắn nói thẳng luôn; “Ta không thích cách ngươi nói chuyện, hiện tại ngươi có thể rút. Ta không muốn nhìn thấy ngươi nữa, phái người khác tới nói chuyện cùng ta, nếu không thì cũng không cần phải tìm ta nói chuyện nữa.” Nói xong câu đó, Bùi Kiều cũng không thèm quan tâm tới việc sắc mặt mấy tên quan chức kia đang dần trở nên khó coi, hắn cười lạnh một tiếng rồi đứng dậy, tiếp theo liền xuyên thẳng qua vách tường rời khỏi phòng họp, từ đầu đến cuối cũng không hề quay đầu nhìn lại.

Chú thích:

1. Đoạn Bối Sơn: tên tiếng Trung của bộ phim Brokenback mountain, nói về tình yêu đồng tính. Vì Cung Diệp Vũ không nói nửa chữ Tiếng Anh nên tên bộ phim này hắn nói bằng tên tiếng Trung.

Vì sao chính phủ lại có hành động khác thường và kỳ quặc đến vậy? Phải chăng đằng sau việc này là một bí mật nào đó?

Q.1 - Chương 19: Chương 11 (2) : Nhà Cùng Phần Nộ! (2)

“A! Bị chửi đuổi đi sao?”

Sau khi bị Bùi Kiêu quát đuổi và thấy hân nhênh ngang bỏ đi thì mấy tên quan chức chính phủ kia chỉ biết hai mắt nhìn nhau, nhất thời bọn hân cũng không biết nên làm thế nào. Hết cách, bọn hân chỉ có thể đi tìm gặp Cung Diệp Vũ. Mà lúc này thì Cung Diệp Vũ đang nằm trên giường ôm laptop, trên màn hình là một thiếu nữ cực kì xinh đẹp. Cung Diệp Vũ đang vừa viết hội thoại vừa tươi cười đầy ti tiện nói mấy câu tình tứ thì mấy tên quan chức chính phủ kia bước vào. Sắc mặt của hân lập tức thể hiện vẻ không kiên nhẫn.

Mà mấy tên quan chức chính phủ này cũng có vẻ rất e ngại Cung Diệp Vũ. Gã trung niên cầm đầu kia liền kể lại tóm tắt sự việc vừa rồi, chẳng qua là với kỹ xảo nói chuyện của hân thì sự việc lại trở thành Bùi Kiêu có thái độ vô lý và khẩu khí cực tuyệt, hơn thế nữa còn cường điệu nói rằng Bùi Kiêu cương quyết bỏ đi. Cuối cùng, tên quan chức trung niên này mới tổng kết lại: “Xem ra hân cũng không nghĩ tới việc về nước rồi...”

Thế nhưng phản ứng của Cung Diệp Vũ lại khiến mấy tên quan chức kia ngạc nhiên, hân nghe xong thì không ngừng cười lạnh hắc hắc, đồng thời còn nhìn chăm chăm vào tên trung niên quan chức kia, ánh mắt sắc bén như đao, toàn thân tản ra một cỗ bá khí cực kì khiếp người.

Mà người trung niên kia bị Cung Diệp Vũ nhìn chăm chú thì cái trán như thể bị người ta dội nước lên, mồ hôi không ngừng nhỏ xuống tong tong, toàn thân liên tục run rẩy. Một người sống bình thường làm sao có thể chống lại được khí thế áp bức của kẻ có thực lực Chân Ma cấp? Chỉ sau vài giây ngắn ngủi, người quan chức trung niên kia đã ngã nghiêng như sắp ngã, nhưng ngoài dự đoán của Cung Diệp Vũ: tên quan chức trung niên này vậy mà lại cực kỳ kiên cường. Tuy hân không thể chịu nổi luồng ý chí thuần túy hóa thành khí thế của Cung Diệp Vũ, đã liên tục lắc lư trái phải nhưng vẫn kiên trì không ngã. Điều này làm cho Cung Diệp Vũ cũng phải liếc nhìn một cái để đánh giá lại hân.

“Không tệ, thế mà lại có chút khí khái nam tử, nhưng mà những việc ngươi làm cũng hơi tiểu nhân đó... Mà thôi, tức giận với đám chỉ đâu đánh đấy như các ngươi cũng chả được tích sự gì.” Cung Diệp Vũ lắc đầu, rồi hân nói tiếp với tên quan chức kia: “Ngay từ đầu ta đã thấy lạ, mặc dù là một Cao Đẳng Tránh Thoát Giả mới cũng không thật sự cần ta phải tự mình chạy đến đây như thế này, hóa ra là các ngươi có ý đồ khác, hắc hắc. Tuy ta không quá thích mấy cái trò tâm lý chiến, đầu trí loạn xạ gì đó nhưng cũng không có nghĩa là ta thực sự không hiểu gì. Hơn nữa bạn gái của ta còn là một thiên tài nha, các ngươi ăn nói xiên xẹo chả lẽ lại có tác dụng gì hay sao?”

Khi Cung Diệp Vũ vừa đi từ Trung Quốc đến nước Mỹ thì đã lập tức tiến vào Nam Bắc Chiến Trường để đi cứu viện Bùi Kiêu, sau đó lại ở trong Nam Bắc Chiến Trường mấy ngày rồi mới trở về thế giới thực. Mà vừa về đến thế giới thực thì hân đã lập tức dùng internet để liên lạc ngay với cô bạn gái hoa khôi đại học Hongkong của mình, lý do đầu tiên là vì nhiệt huyết yêu đương của hân, thứ hai là hân muốn hỏi nằng về những điều mà hân thấy nghi ngờ trong chuyến đi Mỹ lần này.

Vậy nên khi Cung Diệp Vũ liên lạc được với bạn gái hân thì đã kể lại mọi chuyện từ đầu tới cuối cho nằng nghe. Mà cô bé này quả nhiên cũng không phụ sự tin tưởng của Cung Diệp Vũ, sau khi nằng trầm tư suy nghĩ một chút thì đã nói ra phân tích của mình, trong đó thì khả năng lớn nhất là chính phủ đang âm mưu lợi dụng thực lực và uy danh của Cung Diệp Vũ để áp chế Bùi Kiêu.

“... Theo như lẽ thường thì hiện nay Tránh Thoát Giả đã trở thành một nguồn tài nguyên vô cùng quý giá với các quốc gia, nhất là sau sự kiện số lượng lớn quỹ quái thực thể hóa sáu tháng trước. Lúc này các quốc gia đều đang rất nâng niu Tránh Thoát Giả, càng không cần nói tới chín tên Cao Đẳng Tránh Thoát Giả duy nhất kia. Hiện nay đã là thời đại toàn cầu buôn bán, chính phủ các quốc gia là bên mua chỉ có thể làm hết sức mời chào chứ làm gì có chuyện vừa thấy mặt đã muốn áp chế người ta? Cho nên khả năng lớn nhất là người nhà Bùi Kiêu trong nước đã xảy ra chuyện rồi.” Thiếu nữ tuyệt đẹp kia nói nghiêm túc qua video. Thiếu nữ này mình mẩy hao xi (1), tóc dài đen nhánh, đặc biệt là hai bên mái tóc dài của nằng còn được cài một món trang sức có hình một bông hoa trắng, khiến cho nhìn nằng lại thấy vừa khá ái vừa mỹ lệ. Không chỉ vậy, cách nằng nói chuyện còn có nét gì đó nghịch ngợm một cách kỳ lạ, thật không hổ danh là hoa khôi trong số gần vạn sinh viên.

Chính vì có phân tích của cô bạn gái này mà khi Cung Diệp Vũ nghe được lời tố cáo của mấy tên quan chức kia thì hân đã liên tục cười lạnh. Sau đó thì hân cũng không tiếp tục tạo áp lực cho tên quan chức trung niên kia mà ngồi xuống giường nói: “Nói đi, vì sao lại muốn làm như vậy? Trước kia ta chưa từng thấy mấy người các ngươi, tuy trong tổ chức thì ta cũng chỉ có cái mác thôi, bình thường ngoài đề ý mấy tên Tránh Thoát Giả ra thì còn lại ta đều để cho người của chính phủ phải tới quản lý nhưng những người nắm giữ các chức vụ chủ chốt thì ta vẫn nắm được đại khái. Kiểu tình huống quan trọng như đón tiếp Tránh Thoát Giả mới này luôn được giao cho mấy người ta biết mới đúng, nhưng lần này lại thấy đột nhiên phải tới mấy kẻ lạ hoặc như các ngươi, ngay từ đầu ta đã cảm thấy không thể hiểu nổi rồi... Chẳng lẽ mấy kẻ các ngươi không phải người trong tổ chức?”

Cung Diệp Vũ càng nói càng tức giận, hân dường như đã nhận định suy đoán của mình là đúng. Chỉ thấy một ánh điện màu tím lóe lên, thanh đại đao màu tím đã xuất hiện trong tay hân, đồng thời cũng lớn tiếng quát mấy người kia: “Các ngươi thực ra là ai! Ta sẽ dựa theo câu trả lời của các ngươi mà quyết định... Còn không thì các ngươi đi chết đi!”

Sau khi Cung Diệp Vũ nắm lấy Thiên Sinh Vũ Khí Từ Lôi Đao của hân thì cỗ khí thế vô cùng bá đạo kia liền trở nên rõ ràng như thể thực chất, ép cho mấy người kia không thở nổi, hai người phụ nữ trong số đó thậm chí còn té xỉu luôn, chỉ có mấy người đàn ông là còn cố gắng chống chọi. Thế nhưng nhìn bộ dạng của bọn họ thì có lẽ cũng không còn chịu được bao lâu nữa, dường như bất cứ lúc nào cũng có thể sẽ lăn ra ngất xỉu.

“Cung Diệp Vũ!”

Ngay lúc này, một tiếng quát phát ra từ phía cái laptop, thiếu nữ kia dường như đang rất tức giận, nàg lớn tiếng nói: “Cung Diệp Vũ! Anh còn nhớ đã hứa với tôi điều gì hay không? Anh nói anh biết rõ tật xấu của chính mình, thường xuyên làm cho tôi phát khóc, vậy nên anh muốn sửa đổi tính tình của mình. Thế giờ anh đang làm gì? Muốn giết người trước mặt tôi sao? Nếu anh thật sự dám làm vậy thì từ nay không cần đi tìm tôi nữa!”

Mặt Cung Diệp Vũ liền đỏ bừng lên, giống như là hấn sắp không nén được giận nữa vậy, nhưng cuối cùng hấn cũng chỉ nhìn mấy người kia mà lâu bầu gì đó, sau đó Từ Lôi Dao liền hóa thành một tia điện màu tím chui vào trong mắt hấn, cổ khí thế bá đạo kia cũng thu lại, chẳng qua là hấn dường như vẫn đang bị đè nén lắm. Hấn liền quay đầu lại lớn tiếng nói với thiếu nữ kia: “Nhưng em cũng nghe thấy bọn chúng nói đó thôi, rõ ràng là bọn họ đi khiêu khích Bùi Kiều, đã vậy còn dám đến đặt điều nói hươu nói vượn với anh, chẳng lẽ bọn chúng cho là anh sẽ đi giúp bọn chúng làm việc xấu xa hay sao? Lão tử thật sự là không nhịn được cục tức chó má thế này!” Nói xong hấn lại quay đầu hung ác trừng mắt với mấy người kia.

Thiếu nữ kia lại nhỏ nhẹ dịu dàng khuyên nhủ Cung Diệp Vũ vài câu, sau đó nàg mới nói qua video với tên trung niên cầm đầu kia: “Vì sao lại làm như vậy? Ta biết rõ phong cách làm việc của Tổ Chức Linh Hồn các người, năm tháng trước, vì thuyết phục tên Tránh Thoát Giả kia gia nhập tổ chức mà các người đã vận dụng hết sở trường trào kéo của mình, làm cho người kia lập tức gia nhập vào hàng ngũ phú ông bạc tỷ, vậy tại sao bây giờ lại muốn làm như vậy? Bùi Kiều kia thậm chí còn là Cao Đẳng Tránh Thoát Giả kia mà.”

Người quan chức trung niên kia vậy mà cũng rất kiên cường, bị chấn nhiếp hai lần liên tục nhưng hấn có vẻ vẫn không hề sợ, vừa lau mồ hôi trên trán vừa trả lời đồng dạng: “Thật là ngại quá, nhiệm vụ mà cấp trên giao cho ta chính là phải như như vậy với Bùi Kiều, đồng thời còn muốn hấn ký kết khế ước hợp tác mười lăm năm cùng Tổ Chức Linh Hồn. Đây chính là nhiệm vụ mà ta nhận được.”

Cung Diệp Vũ ở bên cạnh liền cười phá lên, còn vừa cười vừa rống lớn: “Ta không nghe nhầm chứ? Người dám bắt một Cao Đẳng Tránh Thoát Giả ký cái loại giấy giống như khế ước bán thân đó ư? Con mẹ nó! Đây là mệnh lệnh của ai? Lão tử không chém nó không được! Chẳng lẽ hấn không biết sao? Nếu Tránh Thoát Giả bị trời buột thì gần như đã không còn có cơ hội nhìn rõ bản tâm của chính mình nữa! Loại khế ước này trên toàn thế giới cũng chỉ có vài Tự Do Linh Hồn mới ký! Hấn làm như vậy là muốn bóp chết Bùi Kiều!” Cung Diệp Vũ càng rống càng to, sự phẫn nộ trong tiếng nói càng rõ ràng, thanh Từ Lôi Dao lại một lần nữa hiện ra từ trong mắt hấn.

Thiếu nữ lập tức kêu lên: “Cung Diệp Vũ, không nên kích động...” Nhưng nàg còn chưa nói hết câu, Cung Diệp Vũ đã ngắt lời nàg.

“Vu Nữ Trần, còn nhớ rõ điều anh đã từng nói với em không? Khi nam nhân đã hạ quyết tâm ra tay thì nữ nhân chỉ có thể nhìn cho kỹ, trăm ngàn lần không được đi ngăn cản quyết tâm của nam nhân... Ví dụ như lúc này.”

Cung Diệp Vũ nói tới đó thì bỗng nhiên hấn như tỉnh táo lại, thái độ điên cuồng cười to, rống lớn đều biến mất, giống như thể núi lửa sắp bùng nổ vậy, bên ngoài thì dường như tĩnh lặng không chút dao động, nhưng thật ra trong lòng đang chất chứa ngàn vạn lửa giận.

Hấn nắm chặt Từ Lôi Dao trong tay, không phát ra khí thế, cũng không thể hiện thái độ tức giận gì, chỉ lạnh lùng nói với người quan chức trung niên: “Những chuyện khác thì cũng thôi, nhưng mà Bùi Kiều không làm hại bất kỳ ai, hấn cũng không phải là vật cản đường hay gánh nặng của bất cứ kẻ nào, vì sao lại muốn bóp chết hấn? Cuộc đời này lão tử còn chưa thấy chuyện bất bình nào như vậy, chẳng lẽ các người thật sự nghĩ rằng mình đại biểu cho chính phủ thì cũng có đồng nghĩa với việc có thể đem đại nghĩa và quốc gia ra để mà áp chế những thường dân như chúng ta?”

"Thập niên ma nhất kiếm, sương nhận vị tăng thí. Kim nhật bá kỳ quân, thù hữu bất bình sự!" (2)

“Những Tránh Thoát Giả và Cao Đẳng Tránh Thoát Giả như chúng ta thật ra đã biết từ lâu, chúng ta dù thế nào thì cũng không còn là người sống nữa, cho dù thực lực chúng ta có mạnh thế nào thì cũng chỉ là đao thương trong tay của chính phủ mà thôi. Mặc dù thực lực của chúng ta có mạnh mẽ tới đâu thì cũng không thể nào giành lấy được chính quyền, dù sao cũng là âm dương cách biệt, người sống không thể nào để cho người đã chết làm lãnh đạo, ngay cả Tổ Chức Linh Hồn thật ra cũng là người sống thống trị người sống, người chết thống trị người chết. Vậy nên đối với chính phủ thì chúng ta cũng chỉ mấy tên dân đen có chút mạnh mẽ mà thôi... Thế nhưng chúng ta cũng không hề có nửa câu oán hận, vẫn không hề cau mày mà vào sinh ra tử. Có phải vì vậy mà các người thật sự cho rằng có thể treo lên đầu đám dân đen như chúng ta mà ăn hay không?”

Cung Diệp Vũ cầm Từ Lôi Dao trong tay, hấn nhìn thẳng vào tên quan chức trung niên kia nói: “Tốt! Vậy để ta cho các người xem xem, cái gì gọi là dân đen nổi giận!” (3)

Tên quan chức trung niên kia từ đầu tới giờ vẫn luôn thể hiện thái độ bình tĩnh, dù cho bị Cung Diệp Vũ dùng khí thế áp bức thì hấn cũng chưa từng thay đổi sắc mặt, nhưng tới lúc Cung Diệp Vũ nói ra những lời đầy chết chóc này thì sắc mặt hấn mới kịch biến, cuối cùng cắn răng nói: “Cha của Bùi Kiều đã chết!”

Lời bình:

Chuyện gì đã xảy ra cho gia đình Bùi Kiều? Tại sao cái chết của cha hấn lại là nguyên nhân dẫn tới sự đối xử tàn khốc của chính phủ với Bùi Kiều? Mời đón đọc chương mới nhất trên Bạch Ngọc Sách nhé!

Chú thích:

1. Minh mâu hạo xỉ: mắt sáng, răng trắng (dịch ra chuối nên ta để nguyên, tưởng tượng giống mấy em xinh tươi quảng cáo kem đánh răng a)
2. Mười năm mài một thanh kiếm, lưỡi sắc chưa từng dùng qua. Hôm nay đem ra trước toàn quân, hỏi xem ai có chuyện bất bình: ý nói cho dù thế nào thì hôm nay cũng phải đòi lại công bằng cho người bị hại.

3. Thất phu chi nộ. Trong đoạn đối thoại trước đó, cụm từ “dân đen” hay “thường dân” trong nguyên tác là “thất phu”. Cùng với “thất phu chi nộ” là một kiểu chơi chữ.

Bạn đang đọc truyện *Tử Vong Khai Đoan* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Q.1 - Chương 20: Chương 11 (3) : Nhà Cùng Phẫn Nộ! (3)

Cung Diệp Vũ nghe vậy thì sắc mặt càng trở nên xám xịt. Hắn hít một hơi thật sâu rồi nói: “Ta cũng đã nghe qua đại khái nguyên nhân dẫn tới cái chết của Bùi Kiều. Hình như là do con gái của phó thị trưởng thành phố Thượng Hải gây ra, nghe nói sự việc đó chỉ là ngoài ý muốn, mỗi người đều có một phần trách nhiệm nhưng trách nhiệm chính cũng không thuộc về ai cả. Đây chắc hẳn là cái chết thuần túy do tai nạn, thậm chí cả bản thân nạn nhân là Bùi Kiều cũng nói rằng đây là tai nạn thì ta tất nhiên cũng tin rằng sự việc này là ngoài ý muốn... Chẳng lẽ là đứa con gái của phó thị trưởng kia lại không muốn bồi thường ít tiền, không những vậy còn ý vào quyền thế của mình để làm khó dễ gia đình Bùi Kiều? Do đó gây ra cái chết cho cha của hắn?”

Sắc mặt của người trung niên quan chức kia đã tái nhợt, hắn ngược lại tức giận nói: “Không có chuyện như vậy. Sau khi biết Bùi Kiều là Cao Đăng Trách Thoát Giả, chúng ta đã dùng khả năng nhanh nhất để điều tra nguyên nhân cái chết của người nhà hắn, vô cùng lo sợ sẽ xuất hiện tình huống như mấy tên Trách Thoát Giả trước kia...”

Cung Diệp Vũ gật gù đầu, hắn cũng biết rõ chuyện mà người này đang nói tới. Bởi vì tất cả Tự Do Linh Hồn, Trách Thoát Giả, Cao Đăng Trách Thoát Giả đều là linh thể của người hình thành sau khi chết, trong đó thì phần lớn nguyên nhân là chết vì bệnh, tai nạn, hoặc là chết một cách tự nhiên, tuy nhiên cũng có một bộ phận rất nhỏ là do bị phạm tội hoặc mưu sát mà tử vong. Mà trong số một trăm bốn mươi hai Trách Thoát Giả thì còn có mấy người bị hãm oan, bị người hại chết. Những Trách Thoát Giả này sau một thời gian trở thành linh thể dần có được lực lượng, bọn họ bắt đầu trả thù những kẻ đã hãm hại mình. Những sự việc này lúc đó đã gây ra chấn động dư luận cực lớn, thậm chí Tổ Chức Linh Hồn của các quốc gia trên toàn thế giới còn vì chuyện này mà sửa đổi một bộ phận pháp luật của tổ chức, hi vọng có thể quy định rõ ràng phạm vi của việc trả thù này.

Nếu như sự việc chỉ có vậy thì cũng thôi, nhưng mà làm cho người ta không cách nào lý giải nổi là mấy tên Trách Thoát Giả kia sau khi trả thù xong thì chỉ mấy tháng sau liền bắt đầu biến đổi hình thái, biến thành quỷ quái Chân Ma Cấp có ý thức và trí nhớ. Sự việc này đã lập tức gây ra vài trận bạo kiếp cho mấy Tổ Chức Linh Hồn. Cũng may là Trách Thoát Giả dù sao cũng không nhiều, trong số đó cũng chỉ có vài người bị hãm oan mà chết thôi. Vậy cho nên ngoài việc định nghĩa hiện tượng này là “Sa đọa” và lấy nó ra để tiêu hao té bào nào của các nhà khoa học thì các Tổ Chức Linh Hồn cũng không vì nó mà có thay đổi gì lớn. Bởi vì trong số các Trách Thoát Giả và Cao Đăng Trách Thoát Giả khác cũng không thiếu những kẻ giết người nhưng chỉ cần không phải là giết kẻ thù trước kia thì dù thế nào cũng không hề bị “sa đọa”. Vậy nên chuyện này được khép lại như thế, điều duy nhất làm cho người ta tò mò là sự “sa đọa” này thực ra xảy ra như thế nào?

Mà lúc này... Bùi Kiều hóa ra cũng đang gặp phải tình cảnh tương tự?

Tên quan chức trung niên kia nhìn nhìn sắc mặt Cung Diệp Vũ rồi mới tiếp tục nói: “Sự việc chính là như vậy. Vì để phòng lại xuất hiện Kẻ Sa Đọa nên hiện nay mỗi khi xuất hiện Trách Thoát Giả và Cao Đăng Trách Thoát Giả thì nhiệm vụ quan trọng nhất của Tổ Chức Linh Hồn sẽ là điều tra ngay nguyên nhân cái chết của hắn. May mắn là chúng ta điều tra ra nguyên nhân cái chết của Bùi Kiều là tai nạn, mà vị phó thị trưởng kia tuy đúng là có lạm dụng chức quyền để lấy được video ghi hình từ camera giao thông nhưng sau khi hắn nhận ra sự việc là hoàn toàn ngoài ý muốn thì đã làm đúng theo quy định, bồi thường cho cha mẹ Bùi Kiều mấy chục vạn nhân dân tệ. Như vậy là vụ tai nạn này đã được giải quyết vô cùng tốt.”

Cung Diệp Vũ thở nhẹ ra một hơi rồi mới hỏi tiếp: “Đã như vậy, bản thân Bùi Kiều cũng xác nhận sự việc là tai nạn ngoài ý muốn rồi, vậy thì mấy người kia cũng không thể coi là kẻ thù của hắn. Vậy thì tại sao các người lại làm như thế? Mà cái chết của cha hắn là như thế nào?”

Vị quan chức trung niên kia càng tái mặt, hắn nghiêng đầu rồi nói: “Tên phó thị trưởng kia là phó thị trưởng của Thượng Hải. Khó tiếp theo, hắn rất có thể sẽ được tiếp nhận chức vụ thị trưởng Thượng Hải, như vậy là hắn sẽ có cơ hội vươn lên đến đẳng cấp cao và trung ương, cho nên hắn tất nhiên là không thể nào để danh tiếng của mình bị vấy bẩn. Nếu như con gái của hắn không bị cáo buộc trách nhiệm chính thì hắn cũng không hề keo kiệt tiền bồi thường chút nào cả. Người làm hỏng việc chính là cô con gái quý hóa kia của hắn, không gọi cái gì khác mà lại gọi đi giao du với một tên côn đồ hắc đạo!”

Người trung niên kia nói tới đây thì dường như cũng đã đầy một bụng căm tức, phẫn nộ rồi, hắn lại nói tiếp: “Theo như video của camera giao thông mà chúng ta lấy được, lúc đó trong xe của con gái phó thị trưởng còn có một người đàn ông. Sau khi vị phó thị trưởng kia bồi thường cho gia đình Bùi Kiều xong thì con gái ông ta và người đàn ông kia lại có vẻ rất không hài lòng với kết quả này. Sau đó bọn chúng còn dám gọi một đám người tới nhà Bùi Kiều làm loạn, chúng thừa dịp không có ai ở nhà đã phá khóa vào nhà đập phá đồ đạc. Nhưng không may là đúng lúc đó thì cha của Bùi Kiều vừa về tới nhà, ông ấy liền lập tức hô hoán an ninh, kết quả là mấy tên côn đồ kia lại hoảng quá làm bừa, ra tay độc ác. Thế là cha của Bùi Kiều... Vì sự việc này thật sự có con gái của vị phó thị trưởng kia tham dự nên sau đó cô ta còn ngang nhiên dùng danh nghĩa của cha mình để bảo vệ đám côn đồ kia. Còn phó thị trưởng thì sau khi biết việc này cũng không nói gì cả.”

“Thế nên khi chúng ta rời Trung Quốc để đi đón Bùi Kiều thì trong nước cũng đã ra tay, phó thị trưởng kia chắc chắn đã bị giữ lại, con gái của hắn cũng sẽ không thoát tội, còn đám côn đồ kia chắc chắn là đã vào nhà giam. Hoặc giam, hoặc giết, những cái này đều chắc chắn có thể, nhưng lúc này nên làm cái gì đây? Cha của Bùi Kiều đã chết còn mẹ hắn vì đau thương quá độ mà giờ vẫn còn nằm trong bệnh viện, chỉ có em gái hắn là đến giờ vẫn bình yên vô sự. Sự việc như thế này, lần này hắn về nước chắc chắn sẽ bất chấp tất cả để báo thù...”

Người trung niên nói đến đây thì bỗng bộc lộ ra một chút khí chất hào sảng, hắn nói: “Ta nói điều này có thể không phù hợp với thân phận của mình, tuy nhiên báo thù giết cha chính là thiên kinh địa nghĩa(1), gia đình hắn giờ đây đã tan cửa nát nhà, chuyện này ai đúng ai sai nhìn là thấy ngay, nếu như không có sự “sa đọa” thì để cho hắn giết sạch cái đám kia cũng không có gì đáng tiếc cả. Nhưng lúc này nên làm gì đây? Thật sự để cho hắn đi giết đám người kia sao? Thật sự để cho hắn sa đọa hay sao? Cho nên chúng ta tính toán trước hết áp chế hắn, tốt nhất là nhờ sự áp bách của người để bắt hắn ký hòa ước, như vậy có thể trở buộc được bản tâm của hắn, ít nhất sẽ làm hắn trong thời gian ngắn không thể tiến được vào Chân Ma cấp. Sau đó chúng ta sẽ giải quyết những kẻ kia, sau đó lại quan sát hắn một năm, nếu như hắn không bị “sa đọa” thì lúc đó chúng ta sẽ giải trừ hòa ước này, lúc đó có khi hắn còn có thể khôi phục lại được. Dù sao thì hắn là Cao Đăng Trách Thoát Giả, mạnh hơn rất nhiều so với mấy tên Trách Thoát Giả sa đọa trước kia, nếu hắn sa đọa thì sợ rằng sẽ không chỉ là đơn giản là biến thành quỷ quái Chân Ma cấp đâu... Đây chính là toàn bộ quá trình, cũng là mệnh lệnh thật sự mà ta nhận được.”

Cung Diệp Vũ yên lặng thờ dài, nhìn Từ Lôi Dao của mình rồi hơn nửa ngày sau mới cất tiếng: “Thế sự như đao, vận mệnh như tên bay, cho dù có thực lực cũng không thể nào thay đổi được... Ài, chuyện này không nói tới nữa, nếu như để ta dọa cho hắn ký hòa ước, rồi lại làm hắn không thể tự tay đi báo thù thì cả đời này hắn cũng không thể nào tiến thêm được nữa, mà thực ra là khả năng hắn bị thụt lùi còn lớn hơn nữa. Mà cách làm này cũng không phù hợp với bản tâm của ta nên ta chắc chắn sẽ không bao giờ làm như vậy. Thế nên hãy để hắn tự mình lựa chọn tất cả đi...” Cung Diệp Vũ nói xong lại thờ dài một tiếng rồi vẫy tay một cái, thu hồi Từ Lôi Dao vào lại trong mắt. Sau đó hắn cũng không quan tâm tới mấy người kia nữa mà nhẹ nhàng xuyên qua vách tường ra ngoài rồi đi về hướng phòng Bùi Kiều.

Mà mấy tên quan chức kia nhất thời cũng không biết nên làm gì nữa, cả bọn đều đưa mắt nhìn về phía người trung niên kia. Người trung niên kia cũng khẽ thờ dài một tiếng rồi cũng không đuổi theo Cung Diệp Vũ mà nhìn về phía màn hình laptop, nói với thiếu nữ kia: “Tiểu thư Vu Nữ Trần, cấp trên của ta báo ta tiện thể nhắn với tiểu thư rằng lần trước may mà có cô khuyên can Cung Diệp Vũ, nếu không rất có thể hắn sẽ giết hai tên Trách Thoát Giả của Italy kia, như vậy thì sẽ xảy ra xung đột ngoại giao lớn. Vậy nên cấp trên của ta hy vọng tiểu thư có thể tiếp tục ở bên cạnh Cung Diệp Vũ, nước ta rất cần có hắn, nhất là tại thời điểm như hiện tại. Mặt khác cũng xin mời phụ thân của tiểu thư vào ngày mùng một tháng mười năm sau tới thủ đô để tham dự lễ duyệt binh quốc khánh...”

Thiếu nữ trên màn hình lạnh lùng cười nói: “Ồ, thật là vô ý quá! Các người không nên hiểu lầm, ta ở bên Cung Diệp Vũ hoàn toàn là vì chúng ta yêu nhau chứ không dính dáng tạo nên tới các người cả. Huống hồ các người thật sự cho rằng một người đã hoàn toàn nhìn rõ bản tâm của mình như Cung Diệp Vũ lại không nhận ra ta đối với hắn là thật lòng hay giả tạo hay sao? Còn điều các người nói với cha ta, ta nhất định sẽ chuyển lời.”

Người trung niên lúc này mới thờ nhẹ ra, hắn lại nói với Vu Nữ Trần: “Như vậy chuyện lần này cũng xin nhờ tiểu thư hết sức khuyên nhủ Cung Diệp Vũ, hi vọng hắn có thể lấy đại cục làm trọng... Mấy Tổ Chức Linh Hồn từng xuất hiện Kẻ Sa Đọa đến nay gần như vẫn chưa gượng dậy nổi, nước ta thật sự không chịu nổi một tai họa như vậy đâu.”

Vu Nữ Trần gật gù đầu rồi lại lắc đầu nói: “Tốt nhất là các người nên mở to mắt ra mà nhìn cho kỹ cách Cung Diệp Vũ xử lý chuyện này... Ta nói rồi, tất cả hành vi của hắn đều là làm theo bản tâm, loại bản tâm này cũng không phải là ấu trĩ, không kiêu ngạo gì mà là một loại phương thức hành vi càng làm cho người ta yên tâm hơn, các người cứ nhìn cho kỹ là được.”

Sau đó thì mọi người cũng không cũng không nói chuyện gì nữa. Cũng không lâu sau đó, Cung Diệp Vũ liền lòi theo Bùi Kiều xuyên qua vách tường trở lại căn phòng này. Cung Diệp Vũ liền nói với tên quan chức trung niên kia: “Bây giờ người kể lại toàn bộ sự việc một cách rõ ràng rành mạch, ta và Bùi Kiều cùng nghe!”

Tên trung niên kia khẽ cau mày, hắn vừa há to miệng định nói gì đó nhưng lại thấy ngay ánh mắt sắc bén của Cung Diệp Vũ. Cuối cùng hắn chỉ có thể thờ dài rồi kể lại toàn bộ những sự việc xảy ra sau khi Bùi Kiều chết, nhất là nói tới cái chết của cha Bùi Kiều và ý định hiện tại của chính phủ, sau đó cũng nói ra chuyện Kẻ Sa Đọa. Cho đến khi hắn nói xong tất cả thì sắc mặt của Bùi Kiều đã trở nên cực kỳ thê lương.

Thực ra, ngay sau khi nói chuyện cùng với mấy tên quan chức đại diện cho chính phủ Trung Quốc này xong, vừa ra khỏi cửa thì hắn cũng đã suy nghĩ qua rồi. Đầu tiên là hiện tại thân phận của hắn là Cao Đăng Trách Thoát Giả, cả thế giới tổng cộng chỉ có chín tên mà thôi, mà Tổ Chức Linh hồn của Trung Quốc cũng không phải là tổ chức linh hồn duy nhất, mà bây giờ còn là thị trường toàn cầu tự do, hành vi o ép của chính phủ như vậy thật ra là ở vào thế yếu.

Chính vì vậy nên Bùi Kiều tất nhiên là muốn tăng lên giá trị của mình. Hắn dù sao cũng là người lớn lên trong xã hội hiện đại, cũng biết kỹ xảo đàm phán là cái thứ gì. Việc hắn ngênh ngang bỏ đi ngày hôm nay nhìn thì có vẻ như rất không hay nhưng thực tế ra thì hắn từ đầu tới cuối cũng không hề từ chối thẳng. Những gì hắn làm là để được địa vị bình đẳng, để cho cả hai bên đều biết được hắn không phải là không biết Cao Đăng Trách Thoát Giả là thứ gì, để cho Tổ Chức Linh Hồn Trung Quốc cho hắn có địa vị và vốn liếng ngang hàng nhau, đây là tất cả những gì mà Bùi Kiều nghĩ tới.

Thế nhưng kết quả lại nguy hơn gấp mười, gấp trăm lần so với những gì mà hắn tưởng tượng... Hóa ra sự áp chế ngay từ đầu của chính phủ cũng phải là vì muốn đàm phán gì với hắn, mà là định đeo thắt gông lên cổ hắn đấy! Cũng may mà Cung Diệp Vũ cũng không đồng lõa với bọn họ hại hắn, nếu không lúc này hắn đúng là không có bất cứ cách nào để phản kháng rồi. Lúc đó thì vì bị bức bách mà chỉ có thể cúi đầu ký vào bản hòa ước, rồi sau đó mới nghĩ biện pháp báo thù... Dù sao hắn vốn không phải là Trách Thoát Giả gì cả, mặc dù cái hòa ước này làm trái với bản tâm của hắn nhưng hắn vẫn có thể tăng cường chấp niệm của bản thân như trước. Chỉ là kể từ lúc đó thì cả Trung Quốc lẫn Cung Diệp Vũ đều sẽ trở thành kẻ địch của hắn.

Thật sự là may mắn vì Cung Diệp Vũ là một người quang minh lỗi lạc, nên hắn đã đem tất cả mọi chuyện đều bày ra cho Bùi Kiều, để cho hắn biết được toàn bộ sự việc xảy ra với gia đình mình... Chỉ trong bốn tháng ngắn ngủi mà gần như toàn bộ người nhà đã gặp tai ương? Cha hắn vậy mà đã mất!? Mẹ hắn thì đang nằm liệt giường?!

“Như vậy các người muốn thế nào? Ngăn chặn ta? Hay là giam ta lại để xem nửa năm, một năm sau sau ta có... sa đọa hay không?” Bùi Kiều là một đứa con có hiểu, khi hắn nghe xong thì đã cảm thấy một ngọn lửa giận hừng hực bốc lên trên đầu, lúc này hắn cũng mặc kệ là Cung Diệp Vũ có ở bên cạnh hay không, chỉ rống lên nói như vậy.

Tên trung niên kia liền há to miệng định nói gì đó, nhưng hắn còn chưa kịp nói gì thì Cung Diệp Vũ đã vung tay tát cho hắn một cái, khiến cho lời hắn định nói cũng trôi ngược trở lại, cả người liền văng ra xa tới mấy mét. Còn Cung Diệp Vũ thì quay lại nói với Bùi Kiêu: “Kẻ bản thủ thì cũng chỉ có thể nghĩ tới những trò bản thủ như vậy mà thôi! Nhưng chúng ta đã từng kẻ vai chiến đấu qua, ngươi cảm thấy ta liệu có phải loại người như vậy không? Chuyện này do ngươi tự mình quyết định đó!”

“Muốn tự mình ra tay giết những kẻ kia không? Hay là muốn an toàn một chút thì để ta ra tay giúp ngươi giết sạch bọn chúng? Toàn bộ do bản thân ngươi quyết định, chỉ là...”

Cung Diệp Vũ rất nghiêm túc nhìn Bùi Kiêu nói: “Chỉ là ta cũng chỉ có thể giúp ngươi được đến thế. Nếu như ngươi sa đoạ, ta sẽ tự tay chém nát ngươi, bởi vì ngươi là người mà ta quý trọng... Vậy nên ngươi lựa chọn đi, muốn xử lý chuyện này như thế nào?”

Bùi Kiêu nhìn Cung Diệp Vũ bằng đôi mắt đỏ ngầu, sau khi nhìn kỹ sắc mặt cực kỳ nghiêm túc của Cung Diệp Vũ thì mới hướng về phía hắn, khom người cúi xuống nói: “Ta vẫn nói câu nói kia, đại ân không có lời nào có thể cảm tạ hết được... Ta muốn đích thân báo thù, cho dù sau đó có bị vô tận bóng tối chiếm đoạt cũng không hối tiếc! Nếu như ta thật sự sa đoạ, đến lúc đó...”

“Đến lúc đó ta hy vọng có thể được chết dưới đao của ngươi! Bạn của ta!”

Lời bình:

Thù giết cha không thể không báo! Bùi Kiêu phải chăng đang bước trên con đường không thể quay đầu, trở thành một Kẻ Sa Đoạ? Cung Diệp Vũ liệu có thể làm gì để giúp được hắn? Cùng đón đọc những chương mới nhất trên Bạch Ngọc Sách nhé!

Chú thích:

1. Thiên kinh địa nghĩa: một đạo lý tất nhiên là đúng đắn, giống như quy luật của trời đất.

Bạn đang đọc truyện *Tử Vong Khai Đoan* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Q.1 - Chương 21: Chương 12 (1) : Phương Pháp Để Trở Nên Mạnh Mẽ! (1)

Sáng sớm ngày hôm sau, mấy tên quan chức Trung Quốc dẫn Bùi Kiêu và Cung Diệp Vũ rời khỏi nước Mỹ. Tuy Tổ Chức Linh Hồn nước Mỹ đã làm mọi cách để mời chào, hi vọng Bùi Kiêu và Cung Diệp Vũ có thể ở lại nước Mỹ một thời gian, mà nếu như có thể trợ giúp cho các Tránh Thoát Giả của Tổ Chức Linh Hồn nước Mỹ tiến vào Áo Giới Hoàng Kim Quốc Độ - Thành phố Vàng El-Dorado thì lại càng tốt nhưng mấy tên quan chức Trung Quốc đã từ chối thẳng luôn. Dù sao thì lần này trở về Trung Quốc bọn họ cũng còn rất nhiều việc phải làm gấp, vậy nên ngay buổi sáng hôm đó, cả bọn đã ngồi chiếc chuyên cơ xa hoa của Tổ Chức Linh Hồn Trung Quốc để về nước.

Mà Bùi Kiêu thì từ lúc tạ ơn Cung Diệp Vũ vì được hắn hứa hẹn giúp đỡ ngày hôm qua thì tới bây giờ vẫn luôn trong trạng thái đau buồn, không nói lời nào. Mà từ đó thì hắn nhìn mấy tên quan chức kia cũng không thấy vừa mắt chút nào.

Ban đầu thì hắn chẳng qua chỉ là muốn thương lượng về vấn đề đãi ngộ với chính phủ một chút mà thôi. Thực tế thì hắn bày ra thái độ làm cao cũng chỉ là để làm giá mà thôi, thế nhưng ai mà biết là sự việc lại đã phát triển đến tình trạng như thế này: người nhà hắn tử vong, hắn bị uy hiếp. Thậm chí thái độ của Tổ Chức Linh Hồn Trung Quốc còn là muốn đóng băng hắn, phong sát hắn, thà là không có một tên Cao Đẳng Tránh Thoát Giả như hắn chứ không để cho hắn có thể bị sa đoạ rồi sau này gây uy hiếp cho tổ chức.

Chuyện này hắn có thể hiểu được, nhưng lại không thể tiếp nhận nổi!

“Vụ tai nạn giao thông kia thì cũng thôi, dù sao cả hai bên đều có trách nhiệm. Lúc ấy ta vội về nhà nên quên không thắt dây an toàn, chuyện này cũng không trách ai được... Nhưng mà sau khi ta chết rồi, vốn đã bồi thường xong, vậy mà còn dẫn một đám lưu manh tới phá phách nhà ta? Còn giết cha ta! Thù giết cha, không thể không báo!”

Bùi Kiêu vừa yên lặng ngồi trong buồng phi cơ vừa lạnh lùng nhìn mấy tên quan chức kia, mà đám quan chức kia cũng bị hắn nhìn đến nổi lông tóc dựng ngược, cả đám đều kiềm chế đi đến khoang khác ngồi. Lúc này trong khoang chỉ còn lại có hai người Bùi Kiêu và Cung Diệp Vũ, mà đương nhiên là Bùi Kiêu không thể nào làm mặt lạnh gì với Cung Diệp Vũ được, hắn thật sự rất chân thành kính nể và cảm kích người đàn ông này, vậy nên sau cùng hắn cũng chỉ có thể thở dài rồi nhắm hai mắt lại.

“... Ngươi biết không? Ta thực ra cũng chẳng quan tâm gì tới Tổ Chức Linh Hồn cả. Không! Nói đúng ra thì đó là một loại tâm trạng giống như chán ghét vậy.”

Khi cả khoang phi cơ đang chìm trong yên lặng thì Cung Diệp Vũ bỗng nhiên mở miệng nói, đồng thời hắn cũng rút một gói thuốc là trong túi ra.

“Đến đây! Ném thử đi! Đây là đồ tốt mà ta phải dùng một thanh Thiên Sinh vũ Khí dung lượng 50 để đổi lấy đây.” Cung Diệp Vũ vừa nói vừa rút trong gói thuốc lá ra một điếu rồi đưa lên mũi hít một hơi thật sâu, sau đó mới cười nói với Bùi Kiều.

Bùi Kiều cực kỳ kinh ngạc nhìn Cung Diệp Vũ, nói chính xác là hắn đang nhìn gói thuốc lá trên tay Cung Diệp Vũ... Đây là thuốc lá sao?

Phải biết rằng giờ đây bọn hắn đã là linh hồn thể, tuy nói là vẫn có vị giác, xúc giác, cảm giác đau đớn các loại nhưng đó thực ra chỉ là một loại ảo giác mà bản thân linh hồn của bọn họ cho rằng có tồn tại mà thôi. Ví dụ như một người trước khi chết là người mù lòa, như vậy thì sau khi chết đi, linh hồn của hắn cũng sẽ cho rằng hắn vẫn mù lòa. Vậy nên không thể nào có chuyện ăn cơm hay uống nước gì đó rồi, cho dù là thiêu đốt năng lượng tiêu chuẩn để chạm vào vật chất nhưng chạm vào là một chuyện, ăn được vật chất lại là chuyện khác... Linh hồn mà cũng có thể hút thuốc sao?

Bùi Kiều còn chưa kịp đặt câu hỏi thì Cung Diệp Vũ đã nói trước: “Linh hồn như chúng ta và người sống đương nhiên là có khác biệt rất lớn. Người sống là vật chất, chúng ta là ý thức. Đây là hai khái niệm hoàn toàn bất đồng, vậy nên chắc là người khẳng định rằng chúng ta không thể nào ăn uống gì được đúng không? Ha ha, Thật ra thì cũng giống như người sống là vật chất thì có thể ăn vật chất khác, chúng ta là ý thức nên cũng có thể ăn ý thức khác.”

Cung Diệp Vũ vừa nói chuyện vừa lấy điếu thuốc lá kia cho vào miệng ngậm, rồi từ đầu ngón tay hắn tức thì bắn ra một tia lửa điện màu tím, đầu điếu thuốc của hắn liền cháy lên. Sau đó hắn như thể rất hưởng thụ mà hít một hơi sâu, sau đó mới phun ra một vòng khói thuốc rồi nói tiếp: “Người sống mang những thứ cá thịt, gà vịt gì gì đó kia ra nấu nướng, sau đó ăn những thứ đó để lấy được năng lượng của chúng đúng không? Mà chúng ta thì là chấp niệm, là tư tưởng, nếu như muốn trở nên mạnh hơn thì cũng giống vậy, cần phải ăn chấp niệm, ăn tư tưởng... Người biết rằng Trách Thoát Giả và Cao Đẳng Trách Thoát Giả như chúng ta có thể tự động trở nên mạnh mẽ phải không? Như vậy những tự do linh hồn kia thì phải làm sao đây? Bọn hắn vĩnh viễn không có cách nào để trở nên mạnh mẽ hơn sao? Không phải, bọn hắn cũng có thể trở nên mạnh mẽ hơn, chính là dựa vào phương pháp ăn uống để xử lý.”

Nói tới đây, hắn lại cầm bao thuốc trong tay đưa về phía Bùi Kiều, mà miệng lưỡi của Bùi Kiều cũng không nhịn được sự cảm động này nữa. Thật sự là từ sau khi chết thì hắn còn chưa chạm vào bất cứ một loại đồ ăn, nước uống hoặc là thuốc lá gì gì đó, vậy nên lúc này thấy linh hồn rõ ràng cũng có thể hút thuốc lá thì hắn đã vô cùng nóng lòng rồi. Lúc này hắn liền rút ra một điếu từ trong gói thuốc, rồi cũng học Cung Diệp Vũ bắn ra lửa từ ngón tay. Sau đó liền hít vào một hơi thật sâu, một cảm giác cay xè chỉ có khi hút thuốc lá từ yết hầu chạy thẳng vào trong phổi. Đương nhiên là linh hồn thực ra không hề có những khí quan này, nhưng hắn lúc này lại cảm thấy như mình là một người bình thường, có thể cảm nhận được vị khói thuốc lan truyền khắp cơ thể.

Lúc này Cung Diệp Vũ mới thu lại gói thuốc lá, rồi vừa ngồi cạnh hút thuốc vừa nói: “Chính là như vậy, đối với linh hồn thể như chúng ta thì chấp niệm và tư tưởng chính là lương thực của chúng ta, mà chấp niệm và tư tưởng thì lấy ở đâu ra đây? Không sai, chính là từ Thiên Sinh Vũ Khí.”

Nói tới đây thì Cung Diệp Vũ lại thở dài: “Nói thật, ta rất hâm mộ đám gia hỏa nước Mỹ kia đấy. Cả hai cái ảo giới mà bọn hắn trông coi đều là những ảo giới có mức độ nguy hiểm cực thấp, tuy như vậy thì khả năng lấy được Thiên Sinh Vũ Khí mạnh như Từ Lôi Dao sẽ rất khó nhưng lại có thấy kiếm được số lượng lớn Thiên Sinh Vũ Khí cấp thấp. Trong số đám Thiên Sinh Vũ Khí này thì ngoài một bộ phận được cất giấu dự trữ và để chặn đứt tội nghiệt cho những kẻ quyền quý thì còn lại đều được đem tới Châu Âu để đổi lấy lương thực hoặc các loại vật liệu mà linh hồn có thể sử dụng. Vậy nên nếu xét theo điểm này thì Trung Quốc chúng ta đúng là thật sự kém hơn bọn hắn ở cái khoản xài sang này a.”

Bùi Kiều cũng hít một hơi thuốc sâu rồi, sau đó mới tò mò hỏi: “Đổi như thế nào vậy? Thiên Sinh Vũ Khí là Vũ Khí cơ mà! Còn có thể chuyển đổi thành thuốc lá sao?”

Cung Diệp Vũ cười hắc hắc: “Đương nhiên là có thể rồi, dù sao thì chủ thể cấu tạo nên nó cũng là chấp niệm, với chúng ta thì nó cũng không khác gì vật chất với người bình thường. Nói đến điều này, ta lại phải nói cho người một kiến thức mà có thể người không biết. Trách Thoát Giả và Cao Đẳng Trách Thoát Giả chúng ta đúng là chủ lực của Tổ Chức Linh hồn, địa vị rất cao là không cần phải bàn cãi, nhưng mà xét một cách tương đối thì còn có những linh hồn đặc thù còn hiểm thấy hơn chúng ta... Cái gọi là linh hồn đặc thù chính là những linh hồn có mang những năng lực đặc biệt. Bọn họ có lẽ không phải là Trách Thoát Giả, cũng không có khả năng làm cho bản thân tự động trở nên mạnh hơn nhưng bọn họ lại có những kỹ năng đặc biệt mà ngay cả Trách Thoát Giả cũng không có, ví dụ như một bé gái ở Châu Âu, chỉ khoảng mười tuổi nhưng lại có thể phát ra khí thể giống như ta vậy, chỉ khác là khí thể của nàng rất ôn hòa và khi ở trong trường khí thể của nàng thì cho dù là Tự Do Linh Hồn thông thường cũng sẽ không bị khí thể của Chân Ma cấp ảnh hưởng. Có biết chuyện này đại biểu cho điều gì không? Nó đại biểu cho việc Chân Ma cấp ở trước mặt cũng không mạnh hơn là Nhập Ma cấp bao nhiêu. Vậy nên cô bé này chính là bảo bối của Tổ Chức Linh Hồn nước khác, được bọn hắn coi trọng cỡ nào.”

“Ngoài ra, ở Châu Âu còn có mấy Tự Do Linh Hồn có năng lực hòa tan được Thiên Sinh Vũ Khí, có thể đem Thiên Sinh Vũ Khí chuyển hóa thành chấp niệm thuần túy, sau đó có thể biến đổi những chấp niệm này thành các thứ theo như tưởng tượng của bọn hắn. Ví dụ như có thể tạo ra cả một bữa tiệc lớn, cũng có thể biến thành kẹo cao su hay thuốc lá gì đó. Tóm lại là chỉ cần chuyển hóa nó thành những thứ có thể ăn được thì khi chúng ta hấp thụ những đồ ăn hoặc là các thứ tương tự như thuốc lá này, chúng ta sẽ thu được từ 1% cho tới 10% số chấp niệm trong đó, đã hiểu chưa?”

Lúc này Bùi Kiều mới hồi phục tinh táo lại từ trong khiếp sợ. Hắn nhìn kỹ nửa điếu thuốc lá còn lại trong tay, lúc này mới biết cái điếu thuốc này quý đến cỡ nào. Đây thật sự là thứ mà mọi Tự Do Linh Hồn trên đời đều khát vọng, thứ bảo bối có thể làm cho bọn họ trở nên mạnh mẽ hơn giống như Trách Thoát Giả... Thế mà Cung Diệp Vũ lại có thể dễ dàng cho hắn một điếu như vậy ư?

Cung Diệp Vũ nhìn thần sắc của hắn thì lập tức cười ha hả rồi lại dùng cái trò vỗ vai thật mạnh của hắn đập Bùi Kiều một phát: “Bớt làm cái bộ dạng tiểu nữ nhi đó đi. Ta thích cho nên mới cho người thôi, còn nếu như ta không muốn cho thì cho dù là khói thuốc thôi người cũng đừng hòng lấy được của ta. Dù sao thì chỉ cần có thêm nhiều Thiên Sinh Vũ Khí thì chúng ta lại có thể đi Châu Âu để nhờ người kia đổi cho chúng ta càng nhiều vật chất hơn, cứ như vậy, tốc độ tăng trưởng sức mạnh của chúng ta sẽ càng nhanh hơn, người dù sao cũng là Cao Đẳng Trách Thoát Giả đúng không? Đợi sau khi về Trung Quốc, người phối hợp cùng ta tiến vào Phong Đô, lúc đó còn không phải sẽ vác về cả đống Thiên Sinh Vũ Khí hay sao? Muốn hòa tan, biến hóa ra cái gì mà chả được, có khi còn có thể biến ra một bữa tiệc lớn ấy chứ. Nói thật là ta đã chết đi nhiều năm như vậy rồi mà cũng mới chỉ được hút có mấy gói thuốc mà thôi, với những đồ ăn khi còn sống, cho dù là cơm trắng thôi cũng cảm thấy khao khát vô cùng a... Trước kia chỉ có một mình ta làm chủ lực

chiến đấu, thật sự là lực bất tòng tâm với Phong Đô, nhưng bây giờ có thêm người rồi, chúng ta trở về Trung Quốc xong phải đi càn quét một trận mới được a!”

Bùi Kiều nghe Cung Diệp Vũ nói mà cũng cảm thấy nhiệt huyết sôi trào. Có người đàn ông nào trên đời này mà không muốn được trở nên mạnh mẽ đây? Nhưng khi hắn vừa nghĩ tới việc trở về Trung Quốc thì tâm trạng lập tức trở nên sa sút, vậy là lại ngồi yên buồn bực hút thuốc lá. Một hơi rồi lại một hơi, chẳng bao lâu sau, điếu thuốc kia đã bị hắn hút hết cả, điều này làm cho Cung Diệp Vũ ngồi bên cạnh nhìn đau lòng không thôi.

“... Cung Diệp Vũ này, người nói là người thật ra rất chán ghét Tổ Chức Linh Hồn sao? Tại sao lại vậy? Chẳng lẽ là vì bọn họ xa lánh người hay sao?” Bùi Kiều yên lặng hồi lâu rồi bỗng mở miệng hỏi.

Cung Diệp Vũ khinh thường hừ một tiếng: “Xa lánh ta? Bọn hắn có xứng không, có dám không? Sở dĩ ta chán ghét tổ chức linh hồn như vậy thật ra là vì bọn hắn không phân biệt rõ quan hệ của “Tổ chức linh hồn” cùng chính quyền của người sống! Người có biết không? Toàn bộ các Tự Do Linh Hồn và Tránh Thoát Giả trên thế giới, chỉ cần tồn tại được từ hai năm trở lên thì gần như đều là người đã từng kẻ vai sát cánh chiến đấu cùng nhau. Ngoại trừ chiến đấu bên trong ảo giới còn có ở bên ngoài khi quý quái thực thể hóa, đặc biệt là Chân Ma cấp chính là những siêu cấp cường địch của chúng ta. Vậy nên tình cảm giữa những người đã chết như chúng ta đều rất thân thiết... Nhưng mà những tổ chức linh hồn kia thì luôn có chuyện lục đục với nhau, mỗi tổ chức đều phụ thuộc vào quốc gia của mình nên đều cố gắng tranh thủ lợi ích cho quốc gia của họ. Ví dụ như những tư liệu về ảo giới mà chúng ta lấy được, bọn họ sẽ đi tranh giành nhau, thậm chí khi xuất hiện Tránh Thoát Giả mới bọn họ cũng muốn tranh nhau... Mẹ kiếp! Chúng ta đều là người đã chết a! Chính quyền của người sống quản chuyện của chúng ta làm cái mẹ gì! Chúng ta chỉ cần vì người sống chiến đấu là được! Thế nhưng bọn hắn căn bản không hiểu cái đạo lý này, bọn hắn thậm chí còn cho rằng tổ chức linh hồn là một đội ngũ của chính phủ... Quá là nực cười!”

“Vậy cho nên...” Cung Diệp Vũ bỗng nhiên cực kỳ nghiêm túc nói với Bùi Kiều: “Người không cần phải lo lắng về tổ chức linh hồn, phía đó đã có ta lo. Nếu bọn hắn dám làm gì quá phận thì ta sẽ rất vui lòng cho bọn hắn đẹp mặt. Người cứ yên tâm đi báo thù là được!”

“Đàn ông cần phải khoái ý ân cừu (1) như vậy!”

Lời bình:

Một con đường mới mở ra trước mắt Bùi Kiều. Nhưng vẫn còn đó mối thù giết cha, liệu Bùi Kiều sẽ báo thù cho cha như thế nào? Liệu có vì vậy mà hắn sa đọa hay không? Mời đón đọc chương mới nhất trên Bạch Ngọc Sách nhé!

Chú thích:

1. Khoái ý ân cừu: ân oán phân minh, có thù tất báo, có ơn phải trả.

Bạn đang đọc truyện *Từ Vong Khai Đoan* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Q.1 - Chương 22: Chương 12-2: Phương Pháp Để Trở Nên Mạnh Mẽ! (2)

Bùi Kiều thực sự rất hâm mộ Cung Diệp Vũ... Không chỉ hâm mộ thực lực của hắn, mà còn hâm mộ trái tim thuần khiết như trẻ sơ sinh của hắn hơn nữa. Hết thấy đều làm theo bản tâm, muốn chửi thì chửi, muốn cười thì cười, muốn phẫn nộ thì phẫn nộ, muốn trêu đùa thì trêu đùa, vui thì cười, giận thì mắng. Một người như vậy đáng lẽ không thể tồn tại trong đời thực, có lẽ chỉ có thể là nhân vật trong tiểu thuyết mà thôi.

Bùi Kiều biết mình không thể so sánh được với Cung Diệp Vũ. Đầu tiên là bản thân hắn có phải là Tránh Thoát Giả hay không cũng còn khó nói, tiếp nữa là thực lực và tầm ảnh hưởng của hắn hoàn toàn kém xa Cung Diệp Vũ. Theo như lời cái tên cha sứ đồng tính ở Mỹ kia thì dường như Cung Diệp Vũ có sức ảnh hưởng cực lớn tới toàn thế giới, là một cường giả có thực lực mạnh nhất, nhì thế giới.

Vừa nghĩ tới đây, Bùi Kiều lập tức hỏi: “Đúng rồi, Cung Diệp Vũ! Cái tên cha sứ người Mỹ kia bảo ta nói lại với người là : người là kẻ theo đuổi bản tâm, vậy nên nếu người đè nén bản thân thì sẽ làm cho thực lực của mình giảm xuống. Hắn nói đại khái là lần sau gặp hắn thì người có thể đánh cho hắn một quyền... Hắn nói với ta như vậy đây.”

Cung Diệp Vũ lập tức trở nên trầm ngâm, cả nửa ngày sau hắn mới không nhịn được nữa mà cười nói: “Người chắc hẳn là rất ngạc nhiên đúng không? Vì sao ta lại dễ tha thứ cho hắn tới mức độ như vậy... Ta cũng không gạt người, trước kia hắn đã từng cứu mạng ta. Cách đây hơn sáu tháng, không biết vì nguyên nhân gì mà trên toàn thế giới bỗng nhiên xuất hiện rất nhiều quý quái thực thể hóa. Không những vậy, đám quý quái này dường như còn có tổ chức, chúng tập hợp thành một đám đông rồi cùng tấn công vào mấy cái tổ chức linh hồn nào đó. Khi ấy đã chết rất nhiều người, mà còn có tổ chức linh hồn của mấy quốc gia gần như toàn diệt. Vậy nên chúng ta đã phải liên kết thành đội ngũ lớn, gần như toàn bộ Tránh Thoát Giả trên thế giới đã tập hợp lại để cùng tham gia vào trận đại chiến đó. Mà chính là trong trận đại chiến ấy, hắn đã cứu ta một mạng... Thế nên, có ân phải trả, có thù phải báo, ít nhất là trước khi ta trả cho hắn ơn cứu mạng kia thì ta còn chưa thể ra tay với hắn được.”

Nói tới đó, Cung Diệp Vũ bỗng nhìn chằm chằm vào Bùi Kiều nói: “Lại nói tiếp, chuyện người hứa tặng Thiên Sinh Vũ Khí cho cô bé người Mỹ kia thì sao đây? Có cần ta cho người mượn trả trước không? Dù sao thì ta vẫn còn mấy thanh Thiên Sinh Vũ Khí dung lượng cỡ 100 đây, vốn là định đem đổi

lấy thuốc lá, nhưng nếu người có nhu cầu gấp thì lấy một thanh tặng cho cô bé đó đi. Tự Do Linh Hồn như bọn họ thậm hơn chúng ta nhiều lắm, đám tổ chức linh hồn áp bức bọn họ cũng nhiều nhất luôn.”

Bùi Kiều lắc đầu: “Không cần đâu! Đêm qua ta đã nhắn lại nói với cô ấy rồi, trong vài tháng nữa sẽ đem Thiên Sinh Vũ Khí tới tặng cho cô ấy. Dù sao thì lần này quay về Trung Quốc, ngoài việc báo thù ra ta cũng muốn tiến vào Phong Đô để rèn luyện thực lực. Thiên Sinh Vũ Khí của ta uy lực thế nào, cách sử dụng ra sao, còn cả kỹ xảo chiến đấu nữa, tất cả đều cần phải đi rèn luyện mới được. Nói thật với người, ta biết rõ thực lực của mình mạnh yếu thế nào, nói không dễ nghe lắm chính là một tên có thực lực Tự Do Linh Hồn mang cái mác Cao Đẳng Tránh Thoát Giả mà thôi. Nhờ có phúc của người mà tốt xấu gì thì hiện tại ta cũng đã có một thanh Thiên Sinh Vũ Khí cực mạnh. Tuy nhiên, cho dù là cường độ linh hồn hay là độ hiểu biết cũng như thành thạo về kỹ năng chiến đấu thì ta đều không thể nào so sánh nổi với người.”

Cung Diệp Vũ cười vỗ vỗ vai hắn nói: “Người đã biết nghĩ như vậy thì ta cũng yên tâm rồi. Thật ra thì điều mà ta lo nhất chính là người bị cái danh Cao Đẳng Tránh Thoát Giả của mình làm mờ mắt. Phải biết rằng những linh hồn thể như chúng ta thì thực lực mạnh hay yếu thực tế gồm ba phương diện: một là cường độ của linh hồn thể, cũng chính là số lượng của chấp niệm trong cơ thể, hai là Thiên Sinh Vũ Khí mạnh hay yếu, dung lượng nhiều ít ra sao, ba là kỹ năng chiến đấu của bản thân. Điểm thứ ba thì còn dễ nói, chỉ cần thường xuyên chiến đấu với bọn quý quái, nếu như không chết thì chắc chắn sẽ được nâng cao dần dần. Nhưng còn nâng cao cường độ của linh hồn thì gần như là độc quyền mà chỉ Tránh Thoát Giả mới có, vậy nên người có thể xem là may mắn, chỉ cần có thời gian thì sẽ dần trở nên mạnh mẽ. Còn về Thiên Sinh Vũ Khí thì chỉ có thể chờ đợi vận khí thôi. Không phải ai cũng tốt số như người, vừa mới chạy vào ảo giới đã hấp dẫn ngay một con Đại Thủ Linh xuất hiện. Nghĩ kỹ mà xem, một thanh Quân Dao dung lượng 500 cũng có thể trở thành quốc bảo, vậy thì cái thanh Dũng Khí này của người ít nhất cũng ở vào một trong năm vị trí đứng đầu trong tất cả Thiên Sinh Vũ Khí trên toàn thể giới, chính là nắm ngón tay cũng đếm hết đấy.”

Cung Diệp Vũ nói đến đây thì hắn lại nhìn Bùi Kiều thật sâu một cái rồi nói: “Về phần cường độ linh hồn của người thì ước chừng chỉ bằng khoảng một phần hai mươi của ta thôi, nên mặc dù người hoàn toàn nhét đầy năng lượng cho thanh Thiên Sinh Vũ Khí này thì tối đa cũng chỉ phát huy được một phần nhỏ lực lượng của nó. Mà đó còn là không tính tới việc khí thể của ta có hiệu quả áp chế người. Nếu như ta và người thực sự đối địch, ta chỉ cần dùng khí thể để chế trụ người, khi đó thì tốc độ, lực lượng, phản ứng của người đều sẽ bị suy yếu. Lúc đó có khi ta không cần Từ Lôi Dao, chỉ cần dùng nắm đấm cũng đủ giải quyết người rồi! Đây là sự khác nhau giữa ta và người. Vậy nên, điều quan trọng nhất với người bây giờ là nâng cao cường độ linh hồn của bản thân mình.”

Bùi Kiều yên lặng gật đầu: “Đúng vậy, nâng cao thực lực... Nếu không có thực lực thì chẳng những không bảo vệ nổi gia đình mình mà thậm chí ngay cả chính bản thân cũng không bảo vệ nổi. Vậy nên ta nhất định phải nhanh chóng nâng cao thực lực!”

Sau đó, Cung Diệp Vũ lại cẩn thận giới thiệu cho Bùi Kiều về tình hình cụ thể của các ảo giới trên thế giới, cũng như các nhiệm vụ và cuộc sống của một Cao Đẳng Tránh Thoát Giả.

“Về cơ bản thì chúng ta có thể hoạt động y như người sống bình thường. Khi thiêu đốt năng lượng trong cơ thể thì người sống có thể nhìn thấy chúng ta, chúng ta cũng có thể va chạm, tác động qua lại với người sống. Thậm chí nếu như người yêu mến một cô bé nào đó thì cũng có thể làm chuyện đó với nàng ta, thậm chí cả khoái cảm cũng có như thường. Chỉ là làm như vậy thì sẽ tiêu hao năng lượng nhiều hơn bình thường...” Cung Diệp Vũ nói tới đó thì nhẹ nhàng cười ti tiện, quả thật không thấy chút nào cái khí thể anh hùng bá đạo “vạn thiên anh hào, ngã vì tôn” khi chiến đấu của hắn đâu. Nhưng nghĩ lại thì hắn làm mọi việc đều theo bản tâm, cho nên “khi vui thì cười, khi giận thì mắng” cũng không phải điều gì quá kì lạ.

Cung Diệp Vũ lại nói tiếp: “Mỗi Cao Đẳng Tránh Thoát Giả sẽ được các tổ chức linh hồn cung cấp một vạn đơn vị năng lượng tiêu chuẩn mỗi tháng, thế nên đại khái là người có thể yên tâm thiêu đốt năng lượng. Mà trên thực tế thì việc liên tục thiêu đốt năng lượng cũng là một cách có thể giúp người tập kiểm soát chấp niệm cũng như năng lượng trong cơ thể, như vậy thì khi sử dụng Thiên Sinh Vũ Khí chiến đấu sẽ giúp tăng tốc độ sử dụng. Vậy nên người không cần phải lo tiết kiệm chút năng lượng ấy cho tổ chức linh hồn đâu.”

“Ngoài ra, tổ chức linh hồn sẽ trợ cấp cho người nhà của người mỗi tháng một triệu nhân dân tệ. Đây là trợ cấp ngoài nhiệm vụ, là phúc lợi mà chỉ có Cao Đẳng Tránh Thoát Giả mới có, còn cao hơn một bậc so với Tránh Thoát Giả, còn phần thưởng nhiệm vụ thì cũng giống như Tự Do Linh Hồn thôi. Nhiều quyền lợi thì cũng có nhiều trách nhiệm, bất cứ khi nào có Chân Ma cấp quý quái thực thể hóa thì chúng ta có nghĩa vụ ra tay tiêu diệt, thêm nữa là nếu phát hiện có Tự Do Linh Hồn giết hại người sống thì chúng ta phải bắt bọn họ lại hoặc trực tiếp xử tử, đó cũng là một trong các nghĩa vụ của chúng ta.”

“Ngoài những lúc như vậy ra, tức là khi không có bất kỳ chuyện gì cần người làm thì người đại khái có thể coi mình là một lãnh đạo cao cấp của tổ chức linh hồn. Nếu thích thì ngày thường có thể đi tán gái cũng được, mà muốn vào ảo giới để nhanh trở nên mạnh mẽ cũng được, hoặc là thích đi du lịch thế giới cũng được luôn. Nói chung là chỉ cần người cảm thấy cho dù bản thân mình bị bọn quý quái tập kích cũng sẽ không chết trận thì muốn làm gì cũng tùy thích.”

Nói đến đó thì Cung Diệp Vũ bỗng cảnh giác nhìn kỹ xung quanh một lượt, sau đó hắn mới nói nhỏ với Bùi Kiều: “Người cũng là Cao Đẳng Tránh Thoát Giả, tuy thời gian từ lúc từ vong đến giờ vẫn còn ngắn nhưng có lẽ người cũng cảm nhận được đúng không?”

Lúc này Bùi Kiều vốn đang suy nghĩ xem sau này bản thân nên đối mặt với tổ chức linh hồn như thế nào, bỗng nhiên lại nghe thấy Cung Diệp Vũ nói chuyện thân bí như vậy thì chợt cảm thấy không hiểu gì cả, hắn thấp giọng hỏi lại: “Cảm giác thấy cái gì? Người nên nói cụ thể một chút chứ.”

Cung Diệp Vũ vẫn thấp giọng nói: “Cảm thấy cái thế giới này đang thay đổi ấy. Chỉ có một số rất nhỏ trong các Tránh Thoát Giả mới cảm thấy được, nhưng cả tám Cao Đẳng Tránh Thoát Giả bọn ta thì đều cảm thấy... Mấy năm trước đây, thông thường phải một, hai năm mới có thể có vài chục con quý quái thực thể hóa, nhưng trong vài năm gần đây thì năm nào cũng có đến mấy trăm con quý quái thực thể hóa, đặc biệt là sáu tháng trước, đám quý quái lúc đó đã nhiều tới mấy ngàn con. Ta không biết tương lai sẽ như thế nào, nhưng cả tám Cao Đẳng Tránh Thoát Giả chúng ta đều cảm thấy trên thế giới này đang có một loại áp lực càng ngày càng lớn. Nhất là mỗi khi thấy vết nứt không gian xuất hiện hút đi những người bị trôi buốc, mỗi lần như vậy, ta đều vô thức nắm chặt Từ Lôi Dao, bởi vì ta có thể cảm nhận được rõ ràng có vô cùng vô tận đủ loại ác niệm tràn ra từ trong đó... Giống hệt như địa ngục đang ở ngay trước mặt. Ta hình như có nghe một nhà khoa học nào đó nói rằng đến năm 2012, vết nứt không gian kia sẽ nhập làm một với không

gian của trái đất. Nếu quả thực điều đó xảy ra... vậy thì chuyện gì sẽ xảy ra với chúng ta đây?”

Cung Diệp Vũ nói tới đây thì hần đã biểu lộ ra một loại tâm trạng như thể đi đưa đám mà người ta khó mà có thể bắt gặp ở hần, hần lại nói tiếp: “Vì vậy nên cả tám Cao Đẳng Trách Thoát Giả chúng ta đều liều mạng để có thể trở nên mạnh mẽ hơn, lúc nào cũng phải tự quất roi vào mông chính mình để hăng hái xông lên chiến đấu, hầu như mỗi giờ, mỗi phút đều tham chiến trong ảo giới... Bởi vì cả tám người chúng ta đều còn vướng bận với thế tục, đều có người mà mình muốn bảo hộ, nên nếu năm 2012 thật sự xảy ra kịch biến thì chúng ta cũng chỉ hy vọng bản thân có đủ lực lượng để bảo hộ cho người quan trọng nhất với mình, thế nên... người thì sao? Người có cảm thấy không?”

“Cảm thấy chứ! Chẳng những có thể cảm thấy mà ta còn tận mắt nhìn thấy rồi...”

Bùi Kiều há to miệng, hần rất khao khát kể ra toàn bộ mọi chuyện về địa ngục, nhưng hần lại không có cách nào giải thích được mình đi qua địa ngục bằng cách nào. Hơn nữa là lúc này thực lực của hần còn yếu như vậy, nói ra sự thật này rất có thể sẽ đem tới cho hần nguy hiểm vô cùng đáng sợ. Vậy nên, dù rất tán thưởng Cung Diệp Vũ nhưng lý trí của hần vẫn nhắc nhở hần ngàn vạn lần rằng không được nói ra, cho nên hần chỉ có thể gật đầu: “Ừ, ta cũng cảm thấy như vậy...”

“Đó chính là ngày tận thế! Có lẽ, đó sẽ là thời khắc mà nhân loại chúng ta diệt vong!”

Lời bình:

Một tương lai bất định với bóng tối tà ác đang dần bao phủ nhân loại. Thời khắc làm nên một huyền thoại đang dần đến gần. Bùi Kiều và Cung Diệp Vũ phải làm gì để ngăn chặn ngày tận thế? Cùng đón đọc chương mới nhất được thực hiện bởi nhóm dịch Vô Hạn Chi Tâm.

Bạn đang đọc truyện *Từ Vong Khai Đoan* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Q.1 - Chương 23: Chương 13-1: Giết Người Và Về Nhà! (1)

Thật ra thì linh hồn cũng có thể ngủ, lúc đó họ sẽ tiến vào một trạng thái giống như đang chìm trong suy nghĩ, điều này cũng không hề giúp gia tăng chấp niệm của bản thân, tuy nhiên nó lại có thể làm vững chắc linh hồn, từ đó làm sinh ra tác dụng chữa trị vết thương. Vậy nên đây là một trong những phương pháp khôi phục tốt nhất cho các Tự Do Linh Hồn.

Trong khoảng thời gian còn lại trên phi cơ, Cung Diệp Vũ liền nói cho Bùi Kiều nghe một vài chuyện của linh hồn giới như là chiến đấu trong ảo giới, các cường giả trên thế giới, những điều kiêng kỵ đối với linh hồn, tóm lại là các tin tức mà hiện tại rất cần thiết với Bùi Kiều. Sau đó thì hần bắt đầu lấy laptop của mình ra tập trung chơi đùa, vậy là Bùi Kiều một mình nằm đó chìm vào giấc ngủ nặng nề.

Chẳng qua là dù sao thì linh hồn cũng không giống người thường, loại giấc ngủ này càng giống như đang ngây người hay là trạng thái trầm tư suy nghĩ hơn là giấc ngủ bình thường. Trong trạng thái đó, việc không cảm nhận được thời gian trôi qua cũng càng lớn hơn ngủ bình thường, vậy nên chẳng biết từ lúc nào, Bùi Kiều đã thấy phi cơ đáp xuống một sân bay bí mật tại Bắc Kinh. Trước khi máy bay hạ cánh, đã có cả ngàn người tù tập đội ở đây, mà đến khi Bùi Kiều vừa bước xuống phi cơ thì cả đám người kia đều lập tức vỗ tay làm cho Bùi Kiều giật mình hoảng sợ không thôi.

Đúng lúc nàu, Cung Diệp Vũ cũng vừa xuống phi cơ ngay sau Bùi Kiều bỗng cười lạnh: “Bùi Kiều, giờ thì người đã biết đức hạnh của cái đám quan chức kia chưa? Chắc là ngày hôm qua bọn hần đã biết là hôm nay chắc chắn chúng ta sẽ về nước, cho nên lúc này mới muốn tranh thủ thời gian để đền bù và tạo quan hệ với người đó. Cái đám thói nát này, ngày thường lão tử đã luôn hận không thể một đao chém cả đám thành thịt vụn.” Nói tới đó, Cung Diệp Vũ liền từ hàng người sau lưng Bùi Kiều bước ra, hiện ngang lăm liệt đứng trước mặt mọi người.

Rất hiển nhiên, Cung Diệp Vũ rất có sức ảnh hưởng trong Tổ Chức Linh Hồn Trung Quốc, hay nói cách khác là “sức uy hiếp” thì phù hợp hơn. Hần vừa đi ra xong thì tiếng vỗ tay ầm ầm lập tức im bặt, mặt cả đám đều cứng đờ ra nhìn Cung Diệp Vũ, thậm chí có mấy kẻ đứng ở hàng đầu liên tục lùi lại phía sau, như thể là rất sợ bị Cung Diệp Vũ nhìn thấy vậy.

“Hắc hắc, giờ này mới muốn trốn à? Quên lúc lão tử đi đã nói gì sao? Hoặc là các người đi làm nhiệm vụ, hoặc là đi khu ngoài cùng Phong Đô, hoặc tụ tập khoác lác chém gió, hay là đi lê lều tản gái luôn đi, chứ đừng có con mẹ nó tham gia vào mấy cái trò chơi quyền lực của đám chính trị gia kia! Các người đã quên hết toàn bộ rồi hay sao?” Cung Diệp Vũ nhìn cả đám đông kia mà rống lớn, mà cả ngàn người kia cũng không có một ai dám nhìn thẳng vào mắt hần.

Lúc này Bùi Kiều mới hiểu rõ hàm ý trong lời nói vừa rồi của Cung Diệp Vũ. Ngày hôm qua, khi hai người bọn họ nói chuyện với đám quan viên kia thì Cung Diệp Vũ đã thể hiện thái độ kiên trì và một mực ủng hộ Bùi Kiều, mà hiển nhiên là thái độ của Cung Diệp Vũ đã được mấy tên quan chức kia báo về trong nước. Mà lúc này thì Bùi Kiều mới biết là uy thế của Cung Diệp Vũ lớn đến mức nào, chỉ vì có được sự ủng hộ của hần mà thái độ của lãnh đạo trong nước đã thay đổi hoàn toàn, từ ý định áp chế hần lập tức biến thành nghi thức chào đón quan lớn. Sự chuyển biến này thật quá đột ngột, qua đó cũng có thể thấy được sức ảnh hưởng của Cung Diệp Vũ lớn tới đâu.

“Quả nhiên là vậy! Nếu chỉ dựa vào cái mác Cao Đẳng Trách Thoát Giả thì cuối cùng trong con mắt của nhà cầm quyền cũng chẳng qua là một quân pháo hôi cao cấp có thể tùy lúc dùng để hy sinh mà thôi. Chỉ có khi nào bản thân có được lực lượng đủ để ảnh hưởng tới bọn hần thì mới có thể thoát ra được để làm người đánh cờ, giống như Cung Diệp Vũ vậy, muốn chửi thì chửi, muốn tức thì tức, cho dù là chính phủ cũng chỉ có thể để hần nắm lỗ mũi

dắt đi, đây chính là lực lượng cường đại. . . Đây chính là lực lượng!”

Trong lòng Bùi Kiều đã nghĩ thông suốt, hẳn hiểu rõ rằng tình thế mà hiện tại mình có được là nhờ sự trọng nghĩa của Cung Diệp Vũ. Nếu không phải vậy thì nhiều khả năng lúc này hẳn đã thật sự nguy hiểm rồi, có thể đã bị áp chế hay là đóng băng rồi, thậm chí có khi còn bị các tổ chức linh hồn lớn trên thế giới loại bỏ trước một bước. Thế nên trong lòng hẳn lại càng cảm thấy biết ơn Cung Diệp Vũ nhiều hơn, mà với tổ chức linh hồn thì lại càng thấy chán ghét nhiều hơn nữa, ngoài ra thì hẳn cũng chưa bao giờ khao khát có được lực lượng mãnh liệt như lúc này.

Bùi Kiều cũng sờ sờ cây súng của hắn, đây là Thiên Sinh Vũ Khí mà hắn lấy được từ Nam Bắc chiến trường và giờ cũng đã trở thành căn cơ để hắn có thể trở nên mạnh mẽ trong tương lai. Tuy Cung Diệp Vũ thật sự rất trọng nghĩa nhưng Bùi Kiều cũng không có thói quen sống dựa vào người khác. . . Dù sao thì sử dụng lực lượng của chính bản thân vẫn tốt hơn!

Ở phía bên kia, một trận rống to lúc này của Cung Diệp Vũ đã làm cho mọi người ở đây vô cùng chấn động. Cả nửa ngày sau mà nơi này vẫn tĩnh lặng như tờ, không ai dám nói dù chỉ nửa lời, không chỉ có Tự Do Linh Hồn như vậy mà ngay cả đám quan chức và nhân viên người sống cũng đã sợ đến đứng không vững nữa. Bùi Kiều thầm đoán là nhất định trước kia Cung Diệp Vũ đã làm chuyện gì đó ghê gớm, hay thậm chí là hắn đã thắng tay giết rất nhiều người để lập uy, nếu không thì hẳn khó mà có được uy hiếp lớn đến vậy.

Phải cả mấy chục giây sau thì cuối cùng mới thấy có một gã thanh niên run run rẩy rẩy đứng lên, hắn thấp giọng nói: “Mọi người vốn đều đang đi làm nhiệm vụ ở khắp nơi, mười mấy người chúng ta cũng đều đang ở khu ngoài của Phong Đô thì bỗng nhiên nhận được mệnh lệnh của tổng bộ, nói là Cao Đăng Tránh Thoát Giả thứ hai của Trung Quốc sắp đến nên lệnh cho chúng ta trở về gấp để nghênh đón, còn nói là người cũng sẽ về cùng với hắn, cho nên chúng ta mới. . .”

“Mệnh lệnh?” Cung Diệp Vũ lập tức nổi giận, hắn khẽ quay người túm lấy gã quan chức trung niên, rồi không hề e ngại tạo nào cái thân phận quan chức chính phủ của hắn mà rống lớn lên: “Mệnh lệnh? Các người dám ra lệnh cho Tự Do Linh Hồn và Tránh Thoát Giả à? Còn nhớ ta đã nói cái gì không? Người sống do người sống quản, người chết do người chết quản, thôi cái trò lấy chính phủ với lại đại nghĩa ra để áp chế chúng ta đi!”

Tên trung niên kia tuy cũng cảm tức vì bị hắn kéo nhưng sắc mặt vẫn không hề thay đổi, hắn chỉ bình tĩnh nhìn thẳng mắt Cung Diệp Vũ nói: “Không phải là mệnh lệnh, chỉ là thông báo mà thôi, muốn đến thì tự đến mà không muốn đến cũng không sao. Người nhìn xem ở nơi này chỉ có mấy trăm Tự Do Linh Hồn mà thôi, chúng ta vẫn luôn nhớ rõ ràng hiệp nghị đã thỏa thuận cùng người.”

Cung Diệp Vũ cảm tức nhìn tên quan chức trung niên kia, mà tên trung niên kia cũng nhìn thẳng hắn không hề nhượng bộ chút nào. Đến cả nửa ngày sau, Cung Diệp Vũ mới buông tên quan chức trung niên kia xuống: “Người rất khá, so với tên gia hỏa hèn mọn bị ối trước kia thì mạnh hơn cả trăm lần. . . Ngày mai người báo tin tới tổng bộ của tổ chức linh hồn: từ lúc này, người là một trong ba phó tổ trưởng của Tổ Chức Linh Hồn Trung Quốc.”

Nói xong thì Cung Diệp Vũ cũng không để ý đến tên quan chức trung niên này nữa mà kéo Bùi Kiều tới bên cạnh, sau đó vỗ bả vai hắn rồi nói với mọi người: “Hắn là Bùi Kiều, là Cao Đăng Tránh Thoát Giả thứ hai của Tổ Chức Linh Hồn Trung Quốc chúng ta. Tuy hiện tại hắn mới chỉ chết được có bốn tháng nhưng nhận thức của hắn đối với linh hồn của bản thân mình đã mạnh hơn so với bất cứ ai trong số các người. Ha ha ha, đúng rồi, hắn còn có một thanh Thiên Sinh Vũ Khí dung lượng 850, vậy nên bây giờ ta bổ nhiệm hắn làm phó tổ trưởng thứ hai của tổ chức.”

“Đợi chút đã.” Bùi Kiều bỗng nhiên cắt ngang lời nói của Cung Diệp Vũ: “Ta không muốn đảm nhiệm chức vụ gì đâu. Dù sao thì mục tiêu hàng đầu lúc này của ta là trở nên mạnh mẽ, nếu như nhận một chức vụ gì đó thì sẽ làm giảm độ tập trung của ta. Người tạm thời đừng bổ nhiệm ta vào chức vụ gì cả, chờ khi nào ta quen thuộc với tổ chức linh hồn và có được thực lực xứng với thân phận rồi sẽ tính sau.”

Cung Diệp Vũ hơi trầm tư một chút rồi cũng thật sự không tiếp tục nói tới chủ đề này nữa, hắn liền nói với những người còn lại: “Vậy thì bây giờ tất cả giải tán đi, nên làm cái gì thì đi làm cái đó, sau này đừng có ngu ngốc để người ta lợi dụng làm công cụ như vậy, phải phân biệt rõ ràng giữa mệnh lệnh và thông báo, biết chưa hả?” Nói xong thì hắn cũng không để ý tới mọi người nữa mà lôi kéo Bùi Kiều và tên quan chức kia cùng đi về phía nơi đỗ xe cạnh sân bay.

Còn đám người vây xem kia thì hiển nhiên là cũng đã quá quen với tính khí của Cung Diệp Vũ nên cũng không thấy ai oán trách gì hắn, chẳng bao lâu sau đã tan đi gần hết. Lúc này, ở đây chỉ còn lại khoảng mười linh hồn vẫn đứng yên như trước, mà mười linh hồn này vậy mà đều cầm vũ khí trong tay. Không cần phải bàn cãi nhiều, vũ khí mà linh hồn có thể sử dụng thì chắc chắn là Thiên Sinh Vũ Khí rồi.

Mười mấy người này đều nhìn Cung Diệp Vũ dần đi xa với vẻ mặt phức tạp, cho tới khi thấy đám người Cung Diệp Vũ đều chui vào một chiếc xe hơi đồ cách phi cơ không xa thì cả bọn mới thu hồi ánh mắt, nhưng rồi lại đồng thời nhìn về phía hai nam một nữ đứng đầu. Một trong ba người đó chính là tên thanh niên đứng lên giải thích lúc trước.

Thanh niên này chần chừ cả nửa ngày rồi mới cười khổ nói: “Diệp Vũ vẫn luôn thẳng thắn như vậy, đó là nói dễ nghe, còn nếu nói khó nghe thì chính là lỗ mãng. Ài!”

Trong số ba người cầm đầu thì mặt mũi cô gái duy nhất kia luôn lạnh như băng, kể cả lúc trước Cung Diệp Vũ lớn tiếng gào thét thì nàng cũng chưa từng thay đổi sắc mặt. Chỉ thấy lúc này bỗng hừ lạnh một tiếng nói: “Là lỗ mãng mới đúng.” Mỹ nữ băng giá kia nói chuyện cũng ngắn gọn.

Tên thanh niên kia lại cười khổ liên tục nói: “Được rồi, là lỗ mãng mới đúng. . . Tuy chúng ta đúng là đã chết rồi, nhưng vì không bị kéo vào vết nứt không gian nên thực tế là vẫn đang sinh hoạt trong xã hội loài người, vẫn cùng người thân của chúng ta chung sống. Tuy nói là sống quản người sống, người chết quản người chết nhưng thật ra chúng ta vẫn được xem là một nửa người sống. . . Toàn bộ tổ chức linh hồn của các quốc gia trên thế giới cũng không nơi nào giống như chúng ta a, chính phủ không làm cách nào có thể khống chế được tổ chức linh hồn. Cái này quả là không giống cấp trên với cấp dưới mà ngược lại là giống như một nước nhỏ trong một nước lớn vậy, quá cứng rắn sẽ dễ gây náo, lúc cần nhượng bộ thì cũng nên tỏ thái độ nhượng bộ, không nên làm đến mức để chính phủ cảm thấy nguy hiểm, như vậy mới có thể đảm bảo được yên ổn dài lâu. . . Ài!” Vừa nói, thanh niên này vừa thờ dãi liên tục vì cảm thấy bất lực.

Mỹ nữ băng giá bỗng nhiên mở miệng nói: “Thực lực.”

Trong số ba người cầm đầu còn có một vị đại thúc hơn ba mươi tuổi, hần lúc này cũng gật đầu nói: “Không sai. Với thực lực của Cung Diệp Vũ thì thực sự là đủ che chở an toàn cho chúng ta, nhưng sự nhẫn nại của chính phủ sẽ vẫn luôn có giới hạn cuối cùng. Nhất là khi tình hình của chúng ta lại khác xa so với tổ chức linh hồn của các quốc gia khác trên thế giới, bọn hần chắc chắn sẽ càng khát vọng có thể nắm giữ chúng ta triệt để. Hơn nữa bọn hần cũng sợ thực lực của Cung Diệp Vũ tiếp tục tăng lên, vậy nên thực lực của Cung Diệp Vũ ngược lại rất có thể sẽ trở thành dây dẫn nổ a.”

Mỹ nữ băng giá nhìn đại thúc nhú nhú mày, nàng nhấn mạnh nói: “Không phải vậy, là thực lực!”

Vị đại thúc kia lập tức cảm thấy không hiểu nổi: “Không phải ta cũng nói là thực lực sao?”

Tên thanh niên lập tức cười khỏ, hần vỗ vỗ bả vai vị đại thúc nói: “Ý của cô ấy là nguyên nhân mà Cung Diệp Vũ làm như vậy. Lý do mà Cung Diệp Vũ kiên trì đối cứng với chính phủ như vậy thật ra đều là vì chúng ta. Tuy thực lực của Trách Thoát Giả chúng ta thực sự không thể phát triển nhanh như Cao Đăng Trách Thoát Giả, nhưng khi thời gian chết đã đủ lâu thì chúng ta cũng có cơ hội đạt được Chân Ma cấp thực lực. Ngoài trừ điều kiện cơ bản là số lượng chấp niệm đạt tới ít nhất 500 thì còn phải tìm được “nhân” của chính mình nữa, vậy nên Cung Diệp Vũ sợ chính phủ sẽ làm trói buộc “nhân” của chúng ta, làm chúng ta không tìm được “đạo” của chính mình. Mục đích cuối cùng của hần là để cho thực lực của chúng ta có thể tăng lên thôi.”

Lúc này thì mỹ nữ băng giá mới nghiêm túc gật nhẹ đầu một cái, đồng thời lại liếc mắt nhìn vị đại thúc kia. Hiển nhiên là nàng đang trách cứ hần vì đã hiểu sai ý của mình.

Vị đại thúc kia thì lòng đầy buồn bực, hần thầm nghĩ rằng mình cũng không phải là cái gì thiên tài hay đặc thù linh hồn gì thì làm sao có thể biết được trong lòng của nàng đang nghĩ cái gì chứ? Cũng chỉ có loại quái thai như tên thanh niên kia mới có thể hiểu rõ được ý của nàng a.

Tên thanh niên kia nói xong thì nhìn về hướng chiếc xe đi khuất nói: “Nhưng có khi thật sự có cơ hội thay đổi tình hình rồi. Lý do mà mâu thuẫn sinh ra chắc chắn là vì có xung đột lợi ích, đặc biệt là với các vấn đề cấp quốc gia thì lại càng chỉ có thể là lợi ích. Nếu như tổ chức của chúng ta có thêm một Cao Đăng Trách Thoát Giả và thực lực của hần chỉ cần bằng một nửa Cung Diệp Vũ thôi... thì khi đó, chúng ta sẽ thật sự không cần phải lo lắng gì nữa.”

Lời bình:

Một tương lai bất định với bóng tối tà ác đang dần bao phủ nhân loại. Thời khắc làm nên một huyền thoại đang dần đến gần. Bùi Kiều và Cung Diệp Vũ phải làm gì để ngăn chặn ngày tận thế?

Bạn đang đọc truyện *Từ Vong Khai Đoan* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Q.1 - Chương 24: Chương 13-2: Giết Người Và Về Nhà! (2)

Lúc này thì Bùi Kiều và Cung Diệp Vũ đã ngồi yên vị trên xe nên đương nhiên không thể biết được những chuyện mà mấy người kia nói. Bộ dạng của Cung Diệp Vũ lúc này cũng rất phù hợp với cái hình tượng không tìm không phổi thường ngày của hần, hần đang một mình ôm lấy laptop tán nhảm cùng bạn gái của mình. Bùi Kiều thì lại đứng ngồi không yên, trong lòng đang rất sốt ruột và kích động, bởi vì hần sắp gặp lại người thân của mình.

Từ lúc chính phủ điều tra thân phận của Bùi Kiều xong thì ngoài việc tạm giam ngay vị phó thị trưởng, con gái hần và đám côn đồ kia thì còn lập tức đưa em gái và mẹ của Bùi Kiều tới Bắc Kinh. Nguyên nhân đầu tiên là để tiện bảo vệ họ, thứ hai là để chuyển mẹ của Bùi Kiều tới bệnh viện quân y có đầy đủ máy móc, thiết bị điều trị. Và lúc này thì tên quan chức trung niên kia đang đưa Bùi Kiều đến bệnh viện gặp mẹ hần.

Từ lúc Bùi Kiều sinh ra, chưa bao giờ lại rời xa gia đình đến bốn tháng như lần này. Dù khi học đại học có ở nội trú nhưng mỗi tháng vẫn về nhà một, hai lần. Hơn nữa bốn tháng này cũng không phải tạm thời xa cách mà là sinh ly tử biệt thật sự. Khi vừa mới chết, hần đã vì một chuyện ngoài ý muốn mà bị một linh hồn có nhân quả trói buộc giữ lấy, kết quả là Bùi Kiều bị người kia cùng lói vào Địa Ngục, sau đó hần trải qua bốn tháng sống không bằng chết trong Địa Ngục rồi gần như phải lấy mạng ra đánh cược mới thoát được khỏi đó. Trải qua trận sinh tử đó, làm cho hần cảm thấy bốn tháng kia như thể là đã trải qua một kiếp vậy, chỉ hận không thể bay ngay về bên người thân của mình.

Khoảng thời gian chờ đợi cứ từ từ trôi qua như vậy. Hai mươi phút sau, chiếc xe dừng lại bên ngoài một bệnh viện quân khu, hai người Bùi Kiều được người trung niên kia đưa tới một phòng bệnh cao cấp. Trong phòng bệnh, một thiếu nữ khoảng mười sáu, mười bảy tuổi đang ngủ gục bên giường bệnh, còn đang nằm trên giường bệnh là một phụ nữ trung niên tầm bốn mươi tuổi, sắc mặt của bà trắng bệch, toàn bộ cơ thể dường như đã rơi vào trạng thái hôn mê sâu.

Bùi Kiều thấy vậy thì không còn kiềm chế được tình cảm của mình nữa. Hần liền gọi to một tiếng rồi nhào tới, đồng thời trong mắt liên tục có những viên cầu ánh sáng nho nhỏ rơi ra, giống như thể nước mắt của nhân loại, nhưng thật ra linh hồn không có nước mắt, những thứ đó chỉ là tiêu chuẩn năng lượng cấu tạo nên linh hồn thể mà thôi.

Hiện tại, Bùi Kiều vẫn còn đang ở trạng thái linh hồn thể, còn chưa thiêu đốt năng lượng nên đương nhiên người sống không thấy được hần. Nhưng có lẽ

thật sự là vì “huyết mạch tương liên(1)” nên thiếu nữ kia vốn đang ngủ say bỗng nhiên giật mình hoảng sợ, ngẩng phắt đầu lên. Nhưng nàng chỉ thấy người quan chức trung niên kia đứng ở cửa, vậy nên lập tức liền cảm thấy cực kỳ thất vọng.

“Xin chào, xin hỏi ngài tìm chúng tôi có chuyện gì không?” Bỗng nàng thấy người trung niên kia cũng không rời đi mà còn đi vào phòng bệnh. Thiếu nữ chần chờ một chút rồi chỉ có thể nhút nhát, ngại ngùng mà hỏi.

“Tiểu thư Bùi Đại Uyển, không phải là ta tìm cô...” Người quan chức trung niên hơi chần chờ, hẩn nhìn nhìn Bùi Kiều, rồi mới lựa chọn từ ngữ nói.

Trong lòng Bùi Kiều đầy đau đớn, hẩn vốn cực kỳ yêu thương, quan tâm cô em gái này của mình. Khi còn nhỏ thì gia đình Bùi Kiều cũng không phải dạng giàu có gì, chỉ có thể coi là vừa đủ sống, mà tính cách Bùi Kiều thì cũng vô cùng cứng cỏi, từ nhỏ đã không hề ham thích những thứ xa hoa, quần áo cũng chỉ có hai bộ đồng phục đi học để mặc. Nhưng dù sao thì hẩn là con trai nên cũng không sao, còn em hẩn lại là một bé gái, không thể chỉ mặc đồng phục cả ngày như vậy chứ? Thế nhưng em gái của hẩn lại rất ngoan hiền, cũng giống Bùi Kiều, không bao giờ đòi hỏi gì quá nhiều. Vậy nên sau khi đi làm rồi thì Bùi Kiều luôn đáp ứng mọi yêu cầu của em gái mình, nâng niu nàng như nâng niu một bảo bối. Mà nhìn về lo lắng, sợ sệt lúc này của nàng thì hiển nhiên là mấy ngày hôm nay đã phải chịu quá nhiều lo âu, đau buồn rồi: cha đã mất, mẹ cũng đang bị bệnh nặng, còn anh trai thì cũng đã chết nốt... Đây thực sự đúng là tan cửa nát nhà!

Bùi Kiều cũng không nhận được nữa, hẩn lập tức thiếu sót tiêu chuẩn năng lượng của mình, linh hồn thể đang từ trạng thái vô hình lập tức xuất hiện. Hẩn cũng không quan tâm điều gì nữa, lập tức ôm chặt lấy Bùi Đại Uyển, tiêu chuẩn năng lượng cũng từng viên một rơi ra từ trong mắt, sau đó từ từ phiêu đảng tan biến trong hư không mà không để lại chút dấu vết nhỏ nhoi nào.

Bùi Đại Uyển lập tức quá sợ hãi, bên cạnh mình vốn trống không bỗng nhiên xuất hiện đầu ra một người. Thế nhưng nàng còn chưa kịp kêu lên sợ hãi thì người đó đã ôm lấy nàng khóc rống lên, mà vừa nghe thấy âm thanh đó, hơi thở đó thì nước mắt người thiếu nữ cũng liên tục lăn dài, nàng vừa nghẹn ngào vừa hỏi: “Ca ca... là ca ca đấy ư? Em đang nằm mơ ư? Ca ca trở về gặp em đó sao?”

Trong lòng Bùi Kiều càng thấy đau đớn, càng thống hận đám tội phạm kia đến tận xương tủy, ngay cả với đám quan chức chính phủ cũng thấy hận thêm vài phần. Hẩn âm giọng nói: “Không phải là mơ đâu! Ca ca thật sự đã trở về rồi... Cụ thể chuyện này ra sao thì sau này sẽ nói cho em nghe. Tiểu muội, tình hình mẹ sao rồi?”

Bùi Đại Uyển liền khóc âm lên, vừa khóc vừa nói: “Mẹ thành người thực vật mất rồi, bác sĩ nói mẹ bị phần nộ công tâm. Khi ca ca chết thì mẹ đã bị tổn hạ tinh thần vì quá mức đau buồn, rồi sau đó cha cũng ra đi, mẹ đột ngột bị trúng gió. Bác sĩ nói khả năng mẹ tỉnh lại là cực thấp, thậm chí có khả năng cả phần dờn còn lại sẽ phải nằm trên giường bệnh.”

Bùi Kiều nghe thấy vậy thì đã nghiến đến vỡ nát cả hàm răng, thật sự hận không thể đem cả đám tội phạm kia ra mà từng xẻo lột da, ăn tươi nuốt sống. Hẩn cũng không nói thêm gì nữa, chỉ nhẹ nhàng thả em gái mình ra, nhẹ xoa đầu nàng một cái rồi mới nói: “Đi! Tiểu muội, đi xem ca ca báo thù cho cả nhà chúng ta như thế nào... Lão tử muốn bọn chúng nợ máu phải trả bằng máu!”

Bùi Đại Uyển vốn đang khóc đến khản cả giọng nhưng vừa nghe thấy Bùi Kiều nói vậy thì lập tức sợ hãi tới mức kéo chặt lấy cánh tay hẩn: “Đừng! Ca ca, cảnh sát đang bảo vệ những người đó, họ nói là sẽ mở phiên tòa xét xử. Ca ca làm như vậy là sẽ phạm tội giết người đấy, hay là cứ để cho pháp luật phán quyết bọn chúng đi.”

Bùi Kiều làm sao còn nghe thấy được những lời này nữa? Đừng nói là bây giờ lửa giận của hẩn đã xông lên tới đỉnh đầu, mà cho dù không như vậy thì chỉ với thân phận của hẩn thôi cũng đã không thể không báo thù. Vậy nên hẩn liền kéo Bùi Đại Uyển đi về hướng cửa phòng, vừa đi vừa nói: “Pháp luật? Chớ mà pháp luật! Đó chỉ là pháp luật của người sống mà thôi, còn lão tử đã là người chết rồi, ta cũng không tin sẽ xuất hiện cái gì “luật lệ trời đất” tới ngăn cản ta. Huống hồ nếu ta không trở về thì đừng nói tới cái gì mà pháp luật công bằng, nên thắng quan thì tự nhiên vẫn sẽ thắng quan, nên tan cửa nát nhà thì vẫn sẽ tan cửa nát nhà. Vậy nên đừng có trách ta là phần thanh(2), ta không giết cả nhà bọn chúng thì không được!”

Người trung niên kia vậy thì liền biến sắc, thế nhưng hẩn còn chưa kịp nói gì thì Bùi Kiều đã đi đến trước mặt hẩn nói: “Đi! Đầu tiên là tới nơi giam giữ bọn côn đồ kia. Bọn chúng là thủ phạm chính, đương nhiên phải cho chúng hồn phi phách tán mới được, sau đó là đưa con gái phó thị trưởng, rồi đến tên phó thị trưởng đó, sau cùng là tất cả những kẻ đã giúp đưa con gái kia che đậy cái chết của cha ta. Có một đứa lão tử giết một đứa, có trăm đứa lão tử cũng giết cả trăm đứa!”

Người trung niên nghe thấy luận điệu của hẩn thì cuối cùng không nhận được nữa mà quát lớn: “Bọn họ không đáng chết! Hành vi bao che tội phạm nên để cho pháp luật xét xử! Lúc trước ngươi không nghe Cung Diệp vũ nói hay sao? Người sống do người sống quản, người chết do người chết quản! Chẳng lẽ ngươi muốn phá hoại luật lệ này sao?”

Bùi Kiều còn chưa kịp đáp lại thì Cung Diệp Vũ đã tát ngay cho tên trung niên này một cái, quật cho hẩn ngã vật xuống đất. Sau đó Cung Diệp Vũ cũng không thèm để ý đến người trung niên đang mồm miệng đầy máu nằm trên mặt đất mà rút gói thuốc lá trong ngực ra rồi châm lửa hít một hơi sâu, cuối cùng mới nói: “Chớ mà! Lúc này mà còn muốn châm ngòi mấy chuyện đó à? Giết sạch toàn bộ thì bọn chúng đều biến thành người chết rồi, không phải do bọn ta quản thì là gì? Người mới đến tổ chức linh hồn nên chắc chưa biết phải không? Trò này... trước kia ta thường chơi đó!”

Nói tới đó, khuôn mặt Cung Diệp Vũ liền trở nên rét lạnh, đôi mắt đầy ác ý nhìn chằm chằm cổ tên trung niên kia.

Tới đây thì sắc mặt người trung niên quan chức kia đã trắng bệch, thế nhưng hẩn lại vẫn có thể kiên cường trong hoàn cảnh như vậy. Chỉ thấy hẩn cúi đầu lau vết máu trên miệng rồi nói: “Vậy thì ngươi cứ giết ta trước đi, lão tử sẽ không đưa ngươi tới nơi đám người kia bị giam giữ đâu!”

Sắc mặt của Bùi Kiều liền đại biến, đang muốn nói vài câu uy hiếp thì đã thấy Cung Diệp Vũ ở bên cạnh cười một cách ác ý: “Uy hiếp ta sao? Hắc hắc, giá như tính cách của tên phó thị trưởng kia cũng giống được như ngươi thì có lẽ đã không xảy ra hoàn cảnh này. Trọn to con mắt của ngươi mà nhìn cho rõ đi, một gia đình bình thường trong số ngàn vạn gia đình bình thường của Trung Quốc như vậy, bọn họ có năng lực gì để có thể kháng cự nổi uy quyền

của một phó thị trưởng? Có năng lực gì để có thể chống trả đám côn đồ kia? Bọn họ đã làm gì sai? Nhưng bọn họ vẫn phải chịu cảnh tan cửa nát nhà, những chuyện như vậy chả lẽ người chưa bao giờ nhìn thấy? Bớt con mẹ nó giảng pháp luật cho ta nghe! Cái gọi là pháp luật chẳng qua chỉ là công cụ mà thượng vị giả dùng để thống trị hạ vị giả mà thôi. Người nói vậy khác gì một kỹ nữ đã bị bao nhiêu người chơi qua mà người còn muốn lập đền thờ trình tiết cho cô ta(3)? Người có tin hay không, chỉ cần ta ra lệnh một tiếng thì nhiều nhất trong vòng mười phút thôi, cấp trên của người sẽ ngoan ngoãn đưa thẳng đám lưu manh và cả nhà phó thị trưởng kia tới đây? Cả đám quan chức bao che vụ án này cũng không một tên nào chạy thoát, người có tin hay không? Cấp trên của người có dám nói luật hay không?”

Người trung niên kia liền ngẩng đầu lên, hân híp mắt nhìn Cung Diệp Vũ cả nửa ngày, còn Cung Diệp Vũ thì chỉ cười lạnh và từ từ hút thuốc, không để ý chút nào tới ánh mắt dò xét của hắn. Cứ như vậy cả nửa ngày, người quan chức trung niên mới quay đầu nhìn Bùi Kiều nói: “Người phải biết là cách làm này của người sẽ không khác gì tát thẳng vào mặt chính phủ. Có thể hiện tại thì Cung Diệp Vũ có thể che chở cho người, nhưng người có dám chắc là hắn sẽ che chở cho người được cả đời hay không? Yêu cầu của chúng ta rất đơn giản, mỗi bên trong chuyện này đều nhượng bộ một bước, chúng ta sẽ giải quyết những người kia hộ người, đáng xử tử thì sẽ xử tử, đáng đi tù thì sẽ đi tù, đáng cách chức thì sẽ cách chức, những chuyện này người không cần phải quản. Người chỉ cần chờ mấy tháng nữa, nếu đã xác nhận người không bị sa đọa thì người sẽ là người đứng thứ hai trong Tổ Chức Linh Hồn Trung Quốc... Người chẳng lẽ không quan tâm tới giải pháp xuống thang (4) mà chúng ta đưa tới cho người?”

Khi Bùi Kiều nghe thấy lời lẽ của Cung Diệp Vũ thì trong lồng ngực của hắn cũng đã dâng trào lên một cổ hào khí. Lúc này hắn cũng không để ý gì nhiều nữa mà ngồi xôm ngay xuống trước mặt người trung niên kia nói: “Xuống thang là hai bên giúp lẫn nhau, ta bây giờ đã tan cửa nát nhà, cha ta đã chết, mẹ ta cũng thành người thực vật, thậm chí cả cơ hội gỡ bỏ tội nghiệt cho cha, ta cũng không có, đây là chuyện có người cả đời cũng sẽ không gặp phải... Ta cũng không tin các người sẽ không phải chết, ta là Cao Đăng Tránh Thoát Giả, thực lực sẽ theo thời gian mà càng lúc càng lớn, còn các người thì sao? Có mấy ông quan dám vỗ ngực nói mình sẽ là Tránh Thoát Giả hay Cao Đăng Tránh Thoát Giả? Mặc dù các người cất giữ Thiên Sinh Vũ Khí nên có thể tự giải cứu mình, nhưng khi đó các người liệu có thể tiếp tục nắm giữ chính phủ không? Hay là sẽ phải làm một Tự Do Linh Hồn đến van xin chúng ta che chở? Đây là những gì ta muốn nói. Cái thang hạ xuống của các người ta không cần! Nhưng ta lại cho các người một cái thang khác: giao toàn bộ những kẻ liên quan cho ta, sau đó ta sẽ ở lại Tổ Chức Linh Hồn Trung Quốc... Nếu trong miệng người còn dám văng ra một chữ không nữa thì lúc đó cũng đừng trách ta không nể mặt mũi các người!”

“Có lẽ cũng không cần đợi ba năm sau sóng điện từ tích lũy tới giới hạn, có khi trước đó ta đã giúp cả chính phủ thay máu một lần rồi cũng nên. Các người có muốn thử một chút không!”

Vừa nói ra lời này thì Bùi Kiều chợt cảm thấy như vừa phun ra một đám lớn khí bẩn từ trong lồng ngực, một cảm giác khoan khoái trước nay chưa từng thấy tràn ngập. Ngay trong khoảnh khắc đó, trong cơ thể hắn bỗng nhiên sinh ra một lực hút kì lạ, từng viên cầu ánh sáng mà người sống cũng có thể nhìn thấy bằng mắt thường chợt hiện ra rồi đều hướng về phía cơ thể Bùi Kiều mà chui vào. Những điểm sáng này xuất hiện cũng nhanh mà biến mất cũng nhanh, chỉ sau hai, ba giây thì những điểm sáng này đều đã biến mất. Còn Bùi Kiều thì chỉ cảm thấy chấp niệm trong cơ thể mình càng mạnh mẽ, bền bỉ hơn rất nhiều, tuy số lượng không thay đổi nhưng chất lượng thì lại tốt hơn đến mấy lần. Khi chính hắn còn đang chưa hiểu gì thì Cung Diệp Vũ ở bên cạnh lại không nhìn được mà mặt mũi tràn đầy vẻ kinh ngạc và mừng rỡ, chỉ có sắc mặt của người trung niên là lại càng tái nhợt hơn vài phần.

“Người đã hiểu thông suốt được tính cách của bản thân, đây chính là bước đầu tiên để có thể chạm tới được “nhân” của chính mình!”

Lời bình:

Bùi Kiều không hiểu thấu mà chạm tới được ngưỡng cửa tìm tới “nhân” của mình? Đây là bước đầu tiên để có thể đạt tới Chân Ma cấp? Liệu hành trình báo thù của hắn sẽ kết thúc ra sao? Mời đón đọc các chương mới nhất được thực hiện bởi nhóm dịch Vô Hạn Chi Tâm nhé!

Chú giải:

1. Huyết mạch tương liên: ý nói người có chung huyết thống thì có linh cảm về nhau.
2. Phần thanh: ý nói thanh niên máu nóng, không kiêng nể gì (có chút giống "trẻ trâu").
3. Lập miếu trình tiết cho kỹ nữ: ý nói là việc làm vớ vẩn. Ở đây Cung Diệp Vũ mỉa mai việc xét xử những kẻ kia là vớ vẩn, thực ra là giúp chúng chứ không phải vì công lý gì hết.
4. Hạ bậc thang, cái thang: đều là chỉ việc nhượng bộ, xuống nước.

Bạn đang đọc truyện *Tử Vong Khai Đoan* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Q.1 - Chương 25: Chương 13-3: Giết Người Và Về Nhà! (3)

Điểm trọng yếu khi dùng lực lượng để hạn chế lẫn nhau là ở tính cân bằng. Nguyên nhân mà ban đầu chính phủ dám nghĩ tới việc áp chế hoặc đóng băng Bùi Kiều chính là vì hắn là Cao Đăng Tránh Thoát Giả mới chết được có bốn tháng mà thôi. Nếu như ngay sau khi chết mà Bùi Kiều đã chịu làm việc cho một tổ chức linh hồn nào đó hoặc là đã tiến vào ảo giới rồi thì chắc hắn sẽ không bị đối xử như vậy. Dù sao thì Cao Đăng Tránh Thoát Giả chết bốn tháng cũng đã gần bằng một Tránh Thoát Giả đã chết hai năm. Phần lực lượng và ảnh hưởng này cũng đủ làm cho chính phủ phải e ngại.

Thế nhưng những gì Bùi Kiều đã trải qua lại quá thần kỳ, nghe nói là sau khi hấn chết thì lập tức chạy trốn thực mạng, nói là sợ hãi cái gì đầu trâu mặt ngựa, mãi cho tới bốn tháng sau mới thấy hấn xuất hiện tại nước Mỹ. Nên nói cách khác, thực lực của hấn chắc chắn sẽ không thể bằng được Trách Thoát Già đã chết hai năm, chỉ có thể bằng được Trách Thoát Già mới chết không lâu mà thôi. Chính vì thế nên chính phủ mới triển khai ý tưởng áp chế và đóng băng hấn.

Thế nhưng họ lại không ngờ Bùi Kiều vừa tiến vào Nam Bắc Chiến Trường thì lập tức lấy được một thanh Thiên Sinh Vũ Khí dung lượng 850, rồi lại nhận được sự ủng hộ hoàn toàn của Cung Diệp Vũ. Điều này đã làm cho chính phủ càng không dám động tới hấn. Vậy mà lúc này, hấn thậm chí còn đạt tới trạng thái “thông suốt tâm tính”... Toàn bộ Trung Quốc... không, phải là toàn bộ thế giới cũng chỉ có mười lăm, mười sáu người có thể đạt tới trạng thái này. Thậm chí còn có một, hai Cao Đẳng Trách Thoát Già cũng chưa đạt tới. Chính vì vậy, tính cân bằng của việc dùng lực lượng để hạn chế đối phương đã lập tức bị đánh nát, chính phủ đã rơi vào thế yếu tuyệt đối.

Tính cách của người trung niên kia thực ra cũng chỉ là kiên định chứ hấn cũng không phải là tên đàn lố mắng. Mà vì đã tiến vào tổ chức linh hồn nên hấn cũng biết một chút tư liệu của tổ chức linh hồn, ví dụ như tình huống vừa xảy ra đại biểu cho điều gì, hấn đã biết rõ trong lòng.

Phải biết rằng linh hồn cũng có thể tử vong, tiêu tán đấy. Đó là chân chính tử vong, biến mất mà không còn một chút dấu vết nào sót lại, ý thức cũng không mà linh hồn cũng không. Sở dĩ linh hồn có thể tồn tại được là nhờ vào thứ trụ cột trong cơ thể linh hồn – chấp niệm. Vậy nên nếu muốn làm tổn thương một linh hồn thì quan trọng nhất là phải tổn thương được chấp niệm của hấn. Hãy lấy đám quỷ quái ở trong ảo giới để làm ví dụ. Bọn chúng giống như là sinh mạng thể vật, chỉ cần dùng Thiên Sinh Vũ Khí đâm thủng chúng, hoặc đánh nát đầu của chúng, hoặc xé nát ngực chúng, thì bọn chúng sẽ tiêu tán từ vong.

Nhưng những con Đại Thủ Lĩnh trong ảo giới kia thì lại sống dai đến cực điểm, cho dù là cắt bọn chúng thành hai nửa thì một vài Đại Thủ Lĩnh vẫn có thể chuyển biến hình thái để tiếp tục chiến đấu. Đương nhiên là làm được như vậy thì đều là Chân Ma cấp quỷ quái. Điều này cũng nói rõ sự chênh lệch không lồ giữa cường độ linh hồn của bọn chúng và quỷ quái thông thường, đây cũng không còn là chênh lệch về mặt số lượng nữa rồi. Không cần biết là quỷ quái bình thường có số lượng chấp niệm nhiều ít ra sao, nhưng chất lượng thì chắc chắn không thể so sánh được với Chân Ma cấp quỷ quái. Mà thông suốt tâm tính chính là bước đầu tiên để cường độ của linh hồn bình thường có thể đạt tới cường độ của linh hồn Chân Ma cấp!

Người quan chức trung niên đương nhiên biết rõ điều này có ý nghĩa như thế nào. So với chuyện đó thì dù là pháp luật, sự sống chết của đám quan viên kia hay là những lời lẽ đại nghịch bất đạo mà Bùi Kiều vừa thốt ra đều chẳng có chút nghĩa lý nào hết. Nếu như Trung Quốc xuất hiện linh hồn Chân Ma cấp thứ hai thì tình thế tương lai sẽ hoàn toàn khác đi, bây giờ tiếp tục giằng co với Bùi Kiều cũng chẳng bằng bỏ đi toàn bộ thể diện để dụ dỗ hấn... Đây chính là quyền lực của Chân Ma cấp linh hồn!

“Tốt! Ta dẫn ngươi tới nơi giam giữ đám côn đồ kia... Thực ra thì cả phó thị trưởng và người nhà hấn cũng ở đó, nếu như ngươi muốn báo thù, vậy thì đi thôi.” Người trung niên kia phản ứng cũng cực nhanh, nếu sự thể đã thành như vậy rồi thì hấn thậm chí còn không đợi đi xin chỉ thị của cao tầng, nói thẳng luôn với hai người Bùi Kiều.

Bùi Kiều cười lạnh nói: “Không một kẻ nào trong số bọn chúng có thể chạy thoát! Còn cả đám quan lại phạm tội kia nữa, đừng nghĩ tới việc bao che dù chỉ là một tên! Những kẻ ta giết trước sẽ sinh ra linh hồn đấy, nếu bọn ngươi cố tình không nói thì ta hỏi thẳng đám linh hồn đó cũng được!”

Người trung niên cười khỏ nói: “Sẽ theo ý ngươi, tất cả đều sẽ làm theo... Nhưng mà ta vẫn muốn nói lại câu nói lúc trước, ngươi làm như vậy có hơi quá đáng. Tội của những người kia thật ra cũng không đáng phải chết, chẳng qua là vài quan chức đồng nghiệp nên nể tình nhau thôi, bọn họ nào đâu nghĩ rằng sẽ gặp phải kết quả như vậy?”

Bùi Kiều liền cười lớn ha ha, sau đó mới tức giận nói: “Kết quả như vậy? Có kết quả như vậy là vì ta đã trở về! Nếu ta không trở về thì sao đây? Cả gia đình ta đều tan nát, ta đã chết, cha ta cũng đã chết, mẹ ta biến thành người thực vật, tất cả nguồn kinh tế trong nhà đều bị cắt đứt, có lẽ ngay cả nhà của ta cũng sẽ bị lấy mất phải không? Vậy ngươi nói xem em gái ta sẽ phải sống như thế nào? Ngươi bảo mẹ ta sẽ phải chữa bệnh bằng cách nào? Hay là phải để cho em gái ta phải đi làm những việc dơ bẩn kia? Chẳng lẽ ngươi cho rằng chỉ vì bọn họ nể tình mà được phép bức cả nhà ta tới tình cảnh đó sao? Vậy thì đạo lý của ta cũng giống vậy!”

Người quan chức trung niên cũng không nhìn Bùi Kiều nữa mà liền đi về hướng của lớn của bệnh viện, vừa đi vừa nói: “Tùy ngươi muốn làm sao thì làm. Tuy làm vậy đúng là hơi quá nhưng quả thật đã dám làm vậy thì cũng phải chuẩn bị sẵn tâm lý có thể bị trả thù, những người kia đúng là không đáng được đồng cảm... Chỉ là dù ngươi nói đúng đi nữa, nhưng ngươi đã nghĩ tới hậu quả chưa? Cho dù pháp luật có thật sự là công cụ mà thượng vị giả dùng để khống chế hạ vị giả hay không thì lý do mà xã hội này có thể là xã hội thực sự, lý do mà mọi người có được cảm giác an toàn chính là nhờ sức trói buộc của luật pháp. Nếu không có nó thì xã hội này sẽ biến thành cái gì? Đó là kết quả mà ngươi muốn hay sao?”

Bùi Kiều còn chưa trả lời thì ngược lại, Cung Diệp Vũ ở bên cạnh đã ha ha cười lớn, rồi vừa cười vừa nói: “Cút con mẹ ngươi đi! Bớt ở chỗ đó chơi trò chữ nghĩa, vắn vớ với bọn lão tử. Thế nên ta mới ghét nhất cái đám làm công tác chính trị các ngươi... Ngươi cũng đã nói rằng dù pháp luật có phải công cụ thượng vị giả dùng để khống chế hạ vị giả hay không rồi thì còn cần gì phải nói tới cái gì mà cảm giác an toàn(1). Ngươi phải hiểu rằng...”

“Đối với Trách Thoát Già, Cao Đẳng Trách Thoát Già chúng ta, từ thời khắc mà chúng ta bắt đầu tồn tại... thì chúng ta đã là thượng vị giả rồi!”

“Thực sự... hấn nói không hề sai.”

Trong đầu người trung niên và Bùi Kiều đều cùng nảy ra câu trả lời như vậy, chỉ là cảm xúc của mỗi người về điều này lại hoàn toàn trái ngược. Người trung niên cuối cùng cũng không thêm nói câu nào nữa mà chỉ cúi đầu đi về hướng chiếc xe đang đợi. Bùi Kiều thì chả thêm để ý tới hấn mà quay đầu nhìn về phía Bùi Đại Uyên đang mất chữ “A”, mồm chữ “O” nhìn về phía này, hấn nghiêm túc nói: “Tiểu muội, em có muốn tận mắt thấy kẻ thù của chúng ta bị lột da, lóc xương hay không? Tuy cảnh tượng có thể sẽ đẫm máu nhưng đây là thù giết cha, em cũng có thể chứng kiến.”

Từ lúc mọi chuyện mới bắt đầu thì Bùi Đại Uyên đã rơi vào tình trạng khiếp sợ đến cực độ và không thể tưởng tượng nổi rồi. Thực ra thì từ mấy ngày

trước, khi nàng và mẹ của nàng được đưa tới Bắc Kinh thì nàng đã có cảm giác không thể tưởng tượng nổi rồi, mãi cho đến lúc này, nàng mới lờ mờ đoán ra tất cả có liên quan tới người anh trai Bùi Kiêu của mình, mà theo lời của Bùi Kiêu thì hẳn quả thật muốn đi giết người. Tuy trên internet vẫn luôn có những loại ngôn luận với thái độ không coi chính phủ ra gì nhưng trong thế giới thực thì hai chữ “chính phủ” vẫn lớn như trời với đất vậy, muốn người sống thì người được sống, muốn người chết thì người phải chết... Vậy mà Bùi Kiêu dám uy hiếp chính phủ? Không những vậy mà chính phủ còn phải thỏa hiệp với hắn? Bùi Đại Uyển cảm giác như đầu mình sắp quá tải vậy, đầu vậy nhưng nàng vẫn nhẹ gật đầu theo bản năng, đó là mối thù giết cha... Bùi Đại Uyển lập tức nắm chặt bàn tay nhỏ bé trắng nõn của mình lại.

“Tốt! Vậy chúng ta cùng đi!” Bùi Kiêu cầm lấy bàn tay của em gái mình rồi gật đầu nói.

Sau đó Bùi Kiêu được người trung niên kia dẫn đường đi tới một khu nhà theo phong cách truyền thống ở vùng ngoại ô Bắc Kinh. Bên ngoài khu nhà này thậm chí còn có mấy trạm gác, mỗi trạm đều có quân nhân canh gác, còn người trung niên kia thì tới lúc này cũng cho thấy bản thân hắn có địa vị không thấp. Mỗi lần đi tới một trạm gác, hắn cũng chỉ cần đưa ra một văn kiện xác nhận thân phận của mình thì những quân nhân kia chỉ cần xác minh xong rồi cho đi luôn, thậm chí cả Bùi Đại Uyển là ai bọn họ cũng không hỏi. Tiếp tục như vậy, xe hơi đi thẳng vào sâu trong khu nhà, cuối cùng xe dừng lại tại một khu nhà theo kiểu “tứ hợp viện (2)” loại nhỏ.

“Đây là nơi phó thị trưởng bị tạm giữ, vì lý do của người mà mấy tên côn đồ kia cũng bị giam tại đây. Người có thể yên tâm là trong này ngoài bọn họ ra thì không có một người ngoài nào hết nên người có thể giết những người trong đó mà không lo giết nhầm người vô tội.” Người trung niên ngồi ở ghế lái, hắn có vẻ khó nhọc mở miệng nói. Sau đó hắn cũng chẳng quan tâm mấy người Bùi Kiêu sẽ làm gì nữa, chỉ lấy một bao thuốc lá từ trong người ra rồi ngồi quay ra phía cửa sổ xe, từng hơi hít vào, từng hơi thở ra từng làn khói thuốc buồn bã.

Bùi Kiêu nhìn tòa tứ hợp viện trước mặt, hắn cười lạnh rồi nói với người trung niên: “Người không cần phải báo cáo lên cấp trên trước một chút hay sao?”

Người trung niên phun ra một vòng khói rồi nói: “Không cần thiết. Khi Cung Diệp Vũ quyết định ủng hộ người thì cấp trên cũng đã đoán tới kết quả này rồi... Tính cách của hắn thế nào người cũng biết, cho nên đây là tình huống xấu nhất đã dự kiến. Còn việc người muốn tính sổ với đám quan chức có hành vi bao che thì một là ta không làm chủ được, hai là bọn họ cũng không ở chỗ này. Thế nên việc đó cần có thêm thời gian, ta cũng phải xin chỉ thị từ cấp trên...”

“Không cần!”

Bùi Kiêu hít sâu một hơi thật sâu rồi tháo dây an toàn của mình từ trên lưng xuống: “Những kẻ đó ngày mai ta sẽ tự mình đi tìm, giết từng tên một, không cần làm phiền các người nhọc công đi bắt người làm gì... Ngày mai người cứ trực tiếp đem tư liệu về bọn chúng tới cho ta là được.” Nói xong thì hắn liền xuyên thẳng qua cửa xe đi ra ngoài.

Người trung niên lặng người một lúc rồi cũng chỉ có thể nói: “Sẽ theo ý người, đều sẽ tùy theo người...” Nói rồi hắn lại bắt đầu hít vào thở ra từng làn khói phiền muộn.

Lúc này, Cung Diệp Vũ vẫn luôn lặng im mới khoát tay nói: “Tuy rằng tất cả những Kẻ Sa Đọa đã từng xuất hiện đều là Tránh Thoát Giả bình thường, có thể Cao Đẳng Tránh Thoát Giả sẽ không sa đọa nhưng vì người đã quyết định tự tay báo thù nên... người cũng phải chuẩn bị tâm lý cho việc bất cứ lúc nào cũng có thể sa đọa. Một khi người đã sa đọa, tuy ta quen người, nhưng Từ Lô Dao cũng không quen người, khi đó... sinh tử đành do trời định thôi.”

“Ta biết rồi.” Bùi Kiêu nhẹ yên lặng gật đầu, rồi hắn nhìn về phía Bùi Đại Uyển: “Tiểu muội, có muốn vào hay không? Anh phải nói trước, những gì sẽ xảy ra bên trong có thể sẽ còn khinh khủng hơn cả so với em nghĩ nhiều, nếu như không chuẩn bị được tâm lý thì em hãy ngồi lại đây chờ ca ca đi báo thù...”

Trong lòng Bùi Đại Uyển cực kỳ mâu thuẫn, một mặt thì với những kẻ đã giết cha mình, làm cho mẹ mình thành người thực vật, nàng thống hận tới cực điểm. Nhưng một mặt khác phát ra từ tính cách trời sinh của một cô bé lương thiện, nàng thật sự chán ghét tới cực độ việc giết chóc này, vậy nên nàng rất mâu thuẫn. Khi Bùi Kiêu thấy được điều đó trong mắt nàng thì cũng không hỏi thúc nàng nữa, chỉ quay người đi về hướng tòa tứ hợp viện kia. Còn Bùi Đại Uyển thì sau khi chân chữ một lúc rồi không ngờ lại dứt khoát đi xuống xe, từ từ chạy tới sau lưng Bùi Kiêu. Thế nhưng nàng lại cúi thấp đầu, hai bàn tay nhỏ bé nắm chặt lại, rõ ràng là trong nội tâm nàng vẫn tràn ngập mâu thuẫn như trước.

Cung Diệp Vũ ngồi ở ghế sau, đầy tán thưởng liếc nhìn theo hai huynh muội họ. Sau đó hắn mới rút từ trong ngực ra một điều thuốc thơm, rồi cũng học người trung niên kia, từng hơi một hút thuốc, rồi hắn vừa hút thuốc vừa nói: “Kẻ gieo “nhân” nào, thì sẽ được “quả” đó, nhưng “nhân” là do tự mình tạo ra, còn “quả” lại do kẻ khác mang tới. Người sống như các người đúng là vẫn luôn sợ hãi “quả” nhưng lại chưa bao giờ nghĩ tới rằng nếu các người không gieo xuống “nhân” thì “quả” này làm sao sinh ra được? Vậy nên đừng con mẹ nó bày ra cái sắc mặt đó với lão tử, có tin ta một cước đá bay người xuống xe không hả? Muốn trách thì đi mà trách cái chế độ mà các người thiết lập với lại cái cách các người bồi dưỡng quan viên ấy. Bọn chúng làm thì bọn chúng tự chịu.”

Người trung niên nghe vậy thì lập tức cười khò. Hắn cũng không đáp lại lời nói của Cung Diệp Vũ, chỉ là cái đầu của hắn lại cúi thấp hơn một chút... Mà đúng lúc này, từ trong tòa nhà truyền tới tiếng một người đàn ông rú lên thê thảm. Gần như ngay lập tức, từ phía xa liền xuất hiện hơn mười người cầm súng chạy về phía này.

Người trung niên lập tức đi ra phía trước xe rồi móc từ trong ngực ra một văn kiện nói: “Bộ chín của Cục Quốc An đang làm việc, người không có phận sự lập tức đi khỏi đây!”

Mười người kia đều là quân nhân canh gác ở gần đây, trong đó còn có một quân nhân thuộc trung táng có quân hàm không thấp. Người sĩ quan kia hướng về phía người trung niên chào theo kiểu nhà binh một lần, sau đó nhận lấy văn kiện xác nhận. Hắn mượn ánh đèn nhìn thoáng qua văn kiện một lượt thì sắc mặt đại biến, lập tức không hỏi thêm gì nữa mà kính cẩn chào kiểu nhà binh thêm một lần rồi liền dẫn hơn mười tên quân nhân kia chạy xa...

Bên trong tòa tử hợp viện, một tay Bùi Kiều đang nắm chặt cây súng của mình, trong lòng hấn ngập tràn sát khí. Hấn đi tới cửa lớn của tòa nhà, rồi một tay nâng cây súng của hấn lên, mũi dao trên nòng súng chém xuống hai tiếng “xoẹt, xoẹt”, cửa lớn của tòa nhà bị cắt xuống như đậu hũ. Có trời mới biết cây Thiên Sinh Vũ Khí này lợi hại tới mức nào, lưỡi dao của nó chém vào cánh cửa lớn làm bằng thép mà ngay cả tiếng động kim loại va chạm cũng không vang lên thì đã thấy cửa thép bị chém nát vụn. Độ sắc bén của nó làm cho ngay cả Bùi Kiều cũng cảm thấy không tưởng tượng nổi.

“Vi trò về quá gấp mà ngay cả việc bổ sung năng lượng tiêu chuẩn cho thanh vũ khí này cũng chưa kịp làm, thế mà đã lợi hại đến như vậy rồi. Vậy nếu bổ sung năng lượng tiêu chuẩn vào thì thanh Thiên Sinh Vũ Khí này sẽ còn mạnh tới mức nào đây?”

Trong lòng Bùi Kiều hơi có chút cảm thán, rồi sau đó lại tập trung vào việc giết chóc trước mặt. Tuy cánh cửa lớn của tòa tử hợp viện bị chém nát một cách đơn giản nhưng lúc những khối thép rơi xuống vẫn gây ra tiếng vang thanh túy, trong hoàn cảnh yên tĩnh của nơi này thì tiếng động đó đã đủ để người ta phải cảnh giác rồi. Quả nhiên, một tên thanh niên lập tức hùng hùng hổ hổ đi ra từ một căn phòng, theo tiếng động mà đi về phía cửa lớn.

“Tiểu muội, nếu thật sự quá sợ hãi thì cứ nhắm mắt lại.” Bùi Kiều chỉ nói một câu này rồi hấn cũng không chần chừ nữa, lập tức thiêu đốt năng lượng tiêu chuẩn toàn thân, đồng thời dưới chân cũng lóe lên ánh điện. Một giây sau, hấn đã vọt tới trước mặt tên thanh niên kia, không nói một lời mà nâng cao cây súng trong tay, sau đó hung tợn chém xuống. Tiếng “xoẹt” lúc trước lại vang lên, giống như tiếng người ta xé vải. Tên thanh niên bị chặt ngang hông, đứt thành hai đoạn. Nửa người trên của hấn vì không chịu nổi lực mà lặn xuống đất. Mãi tới lúc đó, tên thanh niên kia mới kịp phát ra tiếng rú thảm thiết khiến người ta phải rợn người.

Bùi Kiều lại chả thèm quan tâm tới tên thanh niên đó. Tay cầm khẩu súng với lưỡi dao còn đang không ngừng nhỏ máu, hấn từ từ đi vào trong sân lớn chính giữa của tòa nhà. Lúc này thì trong tòa nhà liên tục có người chạy ra, đầu tiên là khoảng năm tên thanh niên, sau đó là một người đàn ông trung niên hơi mập cùng hai người phụ nữ, trong hai người phụ nữ có một người khoảng hai mươi tuổi và một người khoảng bốn mươi tuổi.

Những người này vừa chạy ra thì liền thấy ngay tên thanh niên bị chém thành hai khúc trên mặt đất. Tên thanh niên đó còn chưa chết, hấn đang lăn lộn trên mặt đất mà kêu gào thảm thiết. Cảnh tượng quả thật làm cho người ta sợ hãi tới cực điểm, người phụ nữ trung niên lập tức trắng dã hai mắt, lặn ra hôn mê, những người còn lại cũng đều gào lên thất thanh. Nhất thời, cả đám vì quá hoảng sợ kêu gào mà còn chưa để ý thấy Bùi Kiều và Bùi Đại Uyên đang đứng ngay giữa sân.

Bùi Kiều cũng chả thèm để ý bọn họ mà xoay đầu lại nói với Bùi Đại Uyên: “Tiểu muội, kẻ nào chính tay giết hại cha? Em chỉ hấn cho anh.”

Thật ra lúc này Bùi Đại Uyên đã bị dọa cho cứng đờ người. Nàng chỉ là một cô học sinh cấp ba bình thường, thường ngày cả phim kinh dị cũng không dám xem nhiều, lại vì điều kiện gia đình và tính tình thuần khiết nên vừa nhìn thấy cảnh tượng máu tanh kinh khủng như vậy thì chút nữa đã sụp đổ tinh thần, cũng may mà nàng còn nhớ được là việc này do anh trai nàng gây ra, mà anh trai sẽ luôn ở bên cạnh bảo vệ nàng, sẽ không bao giờ làm tổn thương nàng, vậy nên nàng mới miễn cưỡng còn kiên trì được. Thế nhưng nàng làm sao còn nói nổi gì được nữa, chỉ biết toàn thân run rẩy nhìn về phía nửa người trên của tên thanh niên kia.

Bùi Kiều thở dài nhẹ nhẹ, hấn cũng không tiếp tục truy hỏi em gái mình nữa, dù sao thì không phải ai cũng từng sinh tồn tại Địa Ngục bốn tháng như hấn, gặp phải những cảnh tượng máu tanh kinh khủng nơi đó... Lại nói tiếp, có lẽ đây mới là nguyên nhân khiến cho hấn và Cung Diệp Vũ rất hợp nhau, Phong Đô kia có lẽ cũng sẽ không nhẹ nhàng hơn tầng thứ nhất của Địa Ngục là bao. Bởi vì đã gặp qua nhiều loại khủng bố nên bọn hấn sẽ tự nhiên sinh ra hảo cảm với những người ngay thẳng.

Tuy trong đầu Bùi Kiều suy nghĩ như vậy nhưng hành động của hấn lại không hề ngừng lại. Hấn chẳng hề để ý tới những kẻ đang rú thảm kia, chỉ thấy hấn đạp chân một cái thì đã vọt tới bên người một tên thanh niên, túm lấy tên đó rồi lòi vào giữa sân như người ta lòi một con chó: “Đừng tưởng chết là xong đấy...” Nói xong liền giơ tay chém xuống, một tiếng “xoẹt” lại vang lên, đầu tên thanh niên đó đã bị một dao chém rụng.

Mãi tới lúc này, những kẻ còn lại mới chú ý thấy hai người Bùi Kiều và Bùi Đại Uyên. Lúc này Bùi Kiều đang thiêu đốt năng lượng nên nhìn qua thì không khác gì người thường, vậy nên đám người đó lúc này lập tức rống lên: “Giết người rồi! Ở đây có tên sát nhân điên loạn!” Sau khi rống lên một tiếng thì thậm chí còn có hai tên thanh niên chạy vào trong phòng mình lấy ra cái ghế hay vật gì gì đó, hiển nhiên là bọn chúng định lấy mấy thứ đó để chống lại thanh “vũ khí lạnh” của Bùi Kiều.

Người thiếu nữ kia bỗng nhiên chỉ vào Bùi Đại Uyên kêu lớn: “Người chính là cái đứa họ Bùi kia, người còn muốn thế nào nữa? Dám thuê sát nhân tới giết bọn ta! Cha ta cũng bị các người làm cho bị điều tra rồi, chúng ta cũng bị giam giữ rồi, các người còn muốn như thế nào nữa đây?”

Bùi Đại Uyên chấn động toàn thân, tinh thần lập tức bừng tỉnh từ trong cơn sợ hãi, nàng đầy thù hận nhìn thiếu nữ kia, nhưng chỉ cắn răng mà nghĩ tới những điều ác ý chứ dù thế nào cũng không chịu nói ra dù chỉ một lời.

Bùi Kiều đâu thèm quan tâm tới thiếu nữ giống như con sâu cái kiến kia, hấn bỗng nhiên xuất hiện bên cạnh hai gã cầm ghế kia rồi vươn tay túm lấy, lòi bọn chúng ta giữa sân. Tốc độ phản ứng của hấn nhanh tới mức nào? Ngay cả quỷ quái còn không làm tổn thương được hấn, chả lẽ còn phải sợ mấy tên cặn bã tập tành làm côn đồ này? Lại hai dao “xoẹt xoẹt” chém xuống, lại thêm hai cái đầu lặn xuống đất.

Hai tên thanh niên còn lại đã sợ tới mức hồn lìa khỏi xác, toàn thân co quắp ngã trên mặt mặt đất, nơi đứng quần đã ướt sũng thứ nước tanh hôi. Phản ứng của thiếu nữ kia cũng tương tự hai tên thanh niên đó, nhưng nàng dù sao cũng xuất thân từ gia đình quan chức, vậy nên lúc này thì phản ứng thế nhưng lại còn nhanh hơn mấy tên côn đồ nhỏ nhỏ đó nhiều. Nàng ta hét tới rách cổ họng: “Bảo vệ đâu? Quân đội đâu? Có kẻ cầm dao xông vào tận đây giết người rồi, các người còn trốn nhiệm vụ ở đâu?”

Toàn bộ hiện trường thì người kiên cường nhất và cũng khiếp sợ nhất lại là người trung niên mập hơi xấu xí kia. Hấn khoát tay với thiếu nữ, trong phút chốc mà như thể đã già đi hơn mười tuổi, hấn lắc đầu nói: “Không cần kêu nữa. Đây là khu biệt lập để giam giữ cán bộ bị điều tra. Làm sao mà người bình thường có thể đi vào nơi này được? Đừng nói là người bình thường, thậm chí là đặc chủng tinh nhuệ của nước ngoài cũng chưa chắc vào được

đây... Ài, đáng ra nên đoán ra từ trước chứ! Sự việc đã qua cả mấy tháng rồi mới bỗng nhiên bị điều tra, hơn nữa cả đám đầu đường xó chợ này cũng bị giam cùng với chúng ta. Đáng ra phải biết ngay là nhà họ Bùi này không hề đơn giản, ài...”

Bùi Kiều tiện tay vẩy cây súng trong tay một cái, vẩy hết máu dính trên lưỡi dao văng ra ngoài, sau đó mới cười ha hả: “Không phải đâu, Bùi gia thật sự rất đơn giản! Cũng chỉ là một hộ gia đình bình thường sống dưới sự thống trị của các người như bao người mà thôi. Chỉ là có chút bất ngờ, sau khi con gái của người và ta xảy ra tai nạn thì không ngờ rằng ta lại có thể trở về.”

Thiếu nữ kia sững sờ một chút rồi lập tức chỉ vào Bùi Kiều hét lớn: “Quý... Người là quý ư? Ta... ta theo cơ đốc giáo đấy, người không thể giết ta...”

Bùi Kiều cũng chẳng để ý tới cô ta. Lúc này hắn đã thấy bên trên thi thể của ba tên thanh niên vừa bị hắn giết kia đã hiện lên linh hồn, hơn nữa từ bốn phía không gian cũng lập tức xuất hiện một vòng khí tức đen tối lập tức trói chặt mỗi người trong bọn chúng lại. Bùi Kiều liền không thèm để ý tới thiếu nữ kia mà trên tay lập tức nổi lên tia điện lập lòe, sau đó liền hướng về phía ba tên linh hồn đang còn mờ mịt, lúng túng kia mà nhẹ nhàng vung một quyền. Lập tức liền giống như kim nhọn đâm và bóng hơi vậy. Những thứ linh hồn mới hình thành như vậy làm sao có thể ngăn cản nổi lực lượng lôi điện đây? Vậy nên chỉ nghe thấy mấy tiếng “tách tách” thì bọn chúng đã bị đánh cho hóa thành tro bụi.

Mà trong mắt của mọi người thì chỉ thấy trên tay hắn bỗng xuất hiện dòng điện lập lòe, sau đó lại thấy hắn vung quyền lên với khoảng không phía trên mấy thi thể, điều này làm cho mọi người không hiểu gì cả, chỉ có tên trung niên mập kia là sắc mặt đại biến, hắn rống lớn: “Người là Tự Do Linh Hồn? Không phải, người là Trách Thoát Giả? Người không thể giết chúng ta. Người không sợ sẽ bị báo ứng mà sa đọa hay sao?”

Bùi Kiều hơi chút ngạc nhiên, hắn cười hắc hắc nói: “Thật là không nghĩ tới, chỉ là một tên phó thị trưởng mà cũng biết chuyện của tổ chức linh hồn... Vậy thì vì sao trước kia người không sợ? Khi hại gia đình ta tan cửa nát nhà, người có sợ bị báo ứng không? Không sợ sau khi ta biến thành quỷ sẽ đi tìm người báo thù hay sao? Ha ha ha, lão tử có sợ bị sa đọa hay không ấy hả? Hôm nay phải đem tất cả xương cốt, máu thịt của các người mài hết, đến cả linh hồn cũng sẽ diệt sạch mới thôi. Nếu như cả thù giết cha mà cũng không dám báo... vậy thì đó chính là cả tư cách để bị sa đọa cũng không có! Lão tử...”

“Lão tử chà là sa đọa!”

Cứ như vậy, toàn bộ tòa tử hợp viện tiếp tục chìm trong thanh âm của những tiếng gào thét thê thảm cho tới tận khi tất cả những thanh âm đó cuối cùng cũng đột ngột dừng lại. Không bao lâu sau, hai người ở bên ngoài tòa tử hợp viện đã thấy Bùi Kiều ôm Bùi Đại Uyển toàn thân run rẩy đi ra khỏi tòa nhà. Hắn cũng không nói chuyện gì cả, chỉ nhẹ nhàng đặt Bùi Đại Uyển và ghé phía sau, rồi mới từ từ ngồi xuống cạnh nàng. Lúc này hắn mới dịu dàng xoa nhẹ đầu nàng nói: “Quên hết tất cả đi nhé, tiểu muội! Tất cả tội nghiệt hãy để cho ca ca gánh. Từ nay về sau, ca ca sẽ không cho bất cứ kẻ nào làm tổn thương tới em và mẹ nữa!”

“Vậy nên... về nhà thôi, tiểu muội! Quay về nhà của chúng ta đi thôi!”

Lời bình:

Quyển một đã kết thúc, tâm nguyện của Bùi Kiều đã hoàn thành, cho dù tàn ác, cho dù đã mượn cũng nguyện từ mình gánh hết. Quyển hai của câu chuyện sẽ nói về trận chiến tại Phong Đô của Bùi Kiều và Cung Diệp Vũ, cũng là trận chiến thành danh của Bùi Kiều. Mời tiếp tục đón đọc phần tiếp theo của *Tử Vong Khai Đoan* được thực hiện bởi nhóm dịch Vô Hận Chi Tâm trên [Truyện FULL](#) nhé!

Chú thích:

1. Toàn bộ câu nói của Cung Diệp Vũ: người trung niên nói “bất kể có phải hay không” thực ra chính là đã thừa nhận “luật pháp là công cụ” vì với thân phận của hắn thì đáng ra không được nói ra lời lập lũng như vậy. Cung Diệp Vũ tóm lấy điểm này, ý của hắn có hai điểm: một là vì “pháp luật chỉ là công cụ không chế” nên cảm giác an toàn cũng chỉ là giả tạo, hai là nói Trách Thoát Giả và Cao Đăng Trách Thoát Giả là thượng vị giả trời sinh nên đương nhiên là không cần phải để ý tới cái “công cụ quản lý hạ vị giả” mà người trung niên vừa nói tới (người ta cứ nói Cung Diệp Vũ là tên lỗ mang, vũ phu nhưng thực ra hắn là người hay nói những câu triết lý, ẩn ý nhất)

2. Tử hợp viện: khu nhà được xây theo kiểu truyền thống của người Trung Quốc, kiểu bốn dãy nhà bao quanh một khu sân rộng ở chính giữa. (google phát là ra)

Bạn đang đọc truyện *Tử Vong Khai Đoan* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Q.2 - Chương 1: Chương 1-1: Quỷ Dị Ở Chung! (1)

Đã qua hai tuần lễ từ sau khi Bùi Kiều “đại khai sát giới”. Mà trong hai tuần này, Bùi Kiều đã một thân một mình quay trở lại Thượng Hải một chuyến. Trong chuyến đi này, tổng cộng năm mươi tên quan chức có hành vi bao che tiếp tay đã bị hắn giết sạch. Cũng may là năm mươi người này đã bị chính phủ điều tra rồi tạm giam cùng một chỗ từ trước, người ngoài không biết tình hình của năm mươi người này thế nào, nếu không thì không biết chuyện này sẽ gây ra chấn động lớn đến mức nào.

Nhưng cho dù vậy thì hơn năm mươi tên quan chức này cũng là đại diện cho hơn năm mươi hộ gia đình thuộc tầng lớp trung, thượng lưu giàu có, bọn họ

đều có vai mối quan hệ của riêng mình. Không những vậy, năm mươi người kia lại đều là đồng nghiệp trong hệ thống quan chức thành phố, vậy nên chỉ một lần mà hệ thống điều hành thành phố Thượng Hải cũng biến mất năm mươi người, lại còn có vài người trong số đó giữ chức vụ quan trọng trong chính phủ Thượng Hải, vậy nên sự việc này đã gây nên hỗn loạn không hề nhỏ, khiến cho những vị đầu não chính phủ vô cùng đau đầu. Nhưng "người ta trên cơ mình thì biết làm thế nào?" Vậy nên cao tăng của chính phủ chỉ có thể nhắm mắt để người ta dắt mũi, đành phải làm mọi cách để che đậy sự việc, đồng thời cũng cố gắng tìm cách để xóa đi vết vết trong quan hệ với Bùi Kiều.

Cũng chính vì vậy mà Bùi Kiều đã được cấp cho một căn biệt thự xa hoa ở vùng ngoại ô của Bắc Kinh. Thiết bị lắp đặt trong biệt thự còn xa hoa hơn nữa, bất cứ loại đồ gia dụng hiện đại nào cũng được trang bị đầy đủ. Chưa nói đến giá trị khu đất này, chỉ tính riêng giá trị của các vật dụng trong biệt thự này cũng không ít hơn mấy triệu nhân dân tệ rồi. Có vẻ như khi chính phủ đã quyết định ra tay và lại vết rạn nứt trong quan hệ hai bên thì bọn họ cũng sẽ rất hào phóng đấy.

"Hắc hắc, người phải cảm tạ ta đi! Ta nhớ khi ta mới vào tổ chức linh hồn thì cũng không được đãi ngộ tốt như thế này đâu. Ngay cả bây giờ ta vẫn chỉ ở trong biệt thự nhỏ, làm sao mà cao cấp được như khu nhà này của người chứ. Không tệ, không tệ, sống ở đây chắc chắn sẽ rất thoải mái... Vậy thì gian phòng lớn ở hành lang bên trái của tầng cao nhất từ nay sẽ thuộc về ta."

Hôm nay là ngày Bùi Kiều chuyển đến nơi ở mới, và người đi cùng với hắn đương nhiên là Cung Diệp Vũ. Từ ngày thứ hai sau khi Bùi Kiều trả thù thì người này đã không biết biến đi đâu, mà Bùi Kiều lúc đó cũng chỉ nghĩ tới báo thù nên cũng không hề hỏi Cung Diệp Vũ đã chạy đi đường nào. Ai ngờ khi Bùi Kiều đã báo thù xong, vừa chuẩn bị dọn tới nơi ở mới thì cái tên Cung Diệp Vũ này cũng từ đâu lù lù trở về.

Mặt mũi Bùi Kiều đầy cổ quái hỏi: "Hà? Vì sao? Sao người lại muốn chạy đến nhà của ta ở vậy?"

Nhưng Cung Diệp Vũ cơ bản là chả thèm để ý tới nét mặt cổ quái của Bùi Kiều, hắn ngồi một cách oai vệ trên ghế salon, rồi vừa nhìn bồn phía căn phòng vừa nói: "Nguyên nhân việc này thì phải trách chính người rồi. Tuy người là Cao Đăng Trách Thoát Giả nhưng liệu có sa đọa hay không thì cũng khó nói, đã thế người còn giết cả mấy chục người một lượt. Chuyện này thực sự đã làm chính phủ vô cùng lo lắng, mà thực ra không chỉ chính phủ, cả mấy tổ chức linh hồn khác cũng hỏi thăm chuyện của người liên tục. Bọn hắn rất sợ một Cao Đăng Trách Thoát Giả sa đọa, vậy nên mấy ngày vừa rồi thảo luận say sưa lắm, và lúc ta bỏ đi cũng là để tham dự cái hội nghị này đấy."

Trong lòng Bùi Kiều khẽ động, hắn mơ hồ đã đoán ra lý do vì sao Cung Diệp Vũ lại phải ở trong biệt thự này rồi, nhưng cuối cùng hắn vẫn mở miệng hỏi lại: "À? Thế các tổ chức linh hồn lớn muốn xử lý ta thế nào?"

Phản ứng của Cung Diệp Vũ cũng rất cổ quái, hắn hé mắt liếc nhìn Bùi Kiều, sau đó mới chậm rì rì nói: "Xử lý? Ai có thể xử lý được chúng ta? Ai có tư cách xử lý chúng ta? Tư tưởng của người có vẻ vẫn chưa thay đổi hoàn toàn nhì, tuy dám giằng co với đại nghĩa của quốc gia nhưng lại vẫn còn giữ tư tưởng của nhân loại bình thường... Ta hỏi người, bây giờ chúng ta đã là Linh Năng Sinh Mạng Thể(1) rồi, đã không còn con người nữa, vậy thì con người dựa vào tư cách gì để mà xử lý và phán xét chúng ta?"

"Một mặt khác, ngay cả những Tự Do Linh Hồn, Trách Thoát Giả và Cao Đăng Trách Thoát Giả khác, bọn hắn có tư cách gì để xử lý và phán quyết chúng ta? Có tồn tại một cái Chính Phủ Linh Hồn nào mà chúng ta thừa nhận hay không? Hay là nói tới cái gì Thần Phật Ác Ma cao cao tại thượng? Hắc hắc, nếu như còn một ngày mà tư tưởng của người chưa thể thay đổi hoàn toàn thì người còn chưa thể quán triệt được bản tâm của chính mình đâu."

Cung Diệp Vũ cảm thán một lượt rồi sau đó mới nghiêm mặt nói: "Xét theo tình trạng trước mắt của người thì bất cứ lúc nào cũng có thể sa đọa, hơn nữa là còn biến thành Chân Ma cấp quý quái. Vậy nên để bảo vệ người sống cũng như các Tự Do Linh Hồn khác, từ giờ trở đi, ta sẽ sống tại biệt thự này. Mà mỗi khi người ra ngoài thì phải có ít nhất một gã Tự Do Linh Hồn đi cùng. Cho tới hết thời hạn một năm sau, nếu như người vẫn không bị sa đọa thì lệnh cấm này mới được giải trừ."

Bùi Kiều thờ ơ nhè ra một hơi rồi mới cười nói: "Còn nhẹ nhàng hơn nhiều so với những gì ta tưởng tượng. Ta cứ tưởng sẽ phải mấy chục người ngày đêm canh giữ ta cơ đấy... Nếu nói như thế thì trong vòng một năm này, ta vẫn có thể đi làm nhiệm vụ của tổ chức linh hồn hoặc là tiến vào ảo giới tìm kiếm Thiên Sinh Vũ Khí đúng không?"

Cung Diệp Vũ cười lớn: "Cái đấy thì đương nhiên rồi, người là Cao Đăng Trách Thoát giả mà, việc gì phải để ý tới cách người khác muốn xử sự người. Chỉ cần người không biến thành Ké Sa Đọa thì ta sẽ luôn đứng ở phía người, các hoạt động trong cuộc sống thường ngày của người vẫn có thể tiếp tục như thường, nhưng còn ta thì sẽ phải sống trong cái biệt thự này. Ai..." Nói tới đó thì Cung Diệp Vũ bắt đầu than ngắn thở dài.

Lúc này, Bùi Kiều như trút được gánh nặng trong lòng, hắn cười nói: "Chả phải vừa giờ người nói rằng cái biệt thự này tốt hơn cả trụ sở của người hay sao? Nếu vậy thì sao bây giờ được ở đây thật mà lại có cái bộ dạng như vậy hả?"

Cung Diệp Vũ đang định trả lời thì bỗng ở cửa lớn của biệt thự vang lên tiếng đập cửa. Bùi Kiều còn chưa kịp đi ra mở cửa thì Bùi Đại Uyển vốn đang ngồi đọc tạp chí ở bên cạnh ghế salon đã đứng lên, chạy thẳng ra cửa lớn để mở cửa. Ngoài cửa là một thiếu nữ xinh đẹp tầm mười tám, mười chín tuổi, thiếu nữ này "mình mầu hạo xỉ", mái tóc dài đen nhánh, mà hai bên tóc của nàng còn đeo một trang sức nhỏ có hình bông hoa màu trắng, điều này lại tạo nên nét đẹp của riêng nàng, khiến nàng nhìn vừa đáng yêu lại vừa lung linh. Chỉ riêng khí chất này thôi đã làm cho cô gái thanh tú dịu dàng như Bùi Đại Uyển không thể sánh bằng.

Sau lưng thiếu nữ đó còn có hai gã đàn ông người da trắng cao lớn, mặc âu phục màu đen, tay mỗi người đều xách một cái túi du lịch lớn, nhìn tư thế đứng thẳng lưng và cách dùng lực của họ thì mỗi cái túi đó rõ ràng là rất nặng.

Thiếu nữ đó vừa nhìn thấy Bùi Đại Uyển ra mở cửa thì lập tức nở nụ cười với cô bé. Thiếu nữ này vốn đã rất xinh đẹp rồi, giờ lại cười rộ khiến khoe miệng hơi cong lên, hai má lúm đồng tiền khả ái cũng hiện ra làm cho người ta vừa nhìn thấy đã cảm thấy thoải mái từ tận đáy lòng. Nàng liền khom người xuống nói: "Em chắc là Bùi Đại Uyển nhì? Chị là Vu Nữ Trần, là vợ hôn thê của Cung Diệp Vũ, trước đây chị đã được nghe kể về sự kiên cường của em. Hi vọng sau này chúng ta có thể chung sống vui vẻ!"

Cung Diệp Vũ đang ngồi trên ghế salon lập tức đứng phắt dậy. Lúc này cả hân và Bùi Kiều đều đang trong trạng thái thiếu sót năng lượng cho nên nhìn qua thì không khác gì người sống bình thường. Hân vừa thấy thiếu nữ kia xuất hiện thì lập tức chuyển từ tư thế hiền ngang, đĩnh đạc như không thèm quan tâm tới gì trên đời thành bộ dạng tươi cười ngây ngô. Hân chạy ngay tới trước mặt thiếu nữ rồi ôm lấy nàng vào lòng, lại còn nói: “Sao bây giờ mới đến vậy? Không phải em nói là sẽ bay chuyển sớm sao? Làm cho anh ngồi đây mà lo lắng cho em mãi, nếu thêm một chút mà em không tới là anh sẽ chạy ra sân bay để đón em rồi đấy.”

Bị ôm lấy bất ngờ làm cho thiếu nữ lập tức đỏ bừng mặt, nàng liền ra sức để đẩy Cung Diệp Vũ ra. Nhưng đáng tiếc, Cung Diệp Vũ lại là một tên Chân Ma cấp, mặc dù hân đã dùng lực vô cùng cẩn thận để không làm bị thương nàng nhưng nếu nàng muốn giẫy khỏi vòng tay của hân thì cũng không đơn giản như vậy. Thậm chí sau khi giẫy giữa vài giây thì còn làm cho tay nàng phát đau nhức, thế nên nàng chỉ có thể ra sức giẫm lên mu bàn chân của Cung Diệp Vũ, vừa giẫm vừa nói: “Làm cái gì vậy! Xung quanh có nhiều người như vậy, anh đừng có đột nhiên nhào đầu về phía trước như vậy được không? Mau thả em ra ngay!”

Lúc này Cung Diệp Vũ mới cười ngây ngô rồi thả thiếu nữ ra, đồng thời hân còn nói thẳng với hai người da trắng mặc âu phục đen sau lưng nàng: “Các người mang hành lý để vào trong hành lang kia đi... Sau đó thì về Hongkong được rồi. Nàng ấy ở đây rất an toàn, không cần các người làm vệ sĩ đâu.”

Hai gã da trắng kia vậy mà rất vâng lời, một người trong đó gật đầu nói: “Đúng vậy, thưa cô gia (2)! Trước khi chúng ta đi, lão gia cũng đã dặn chúng ta chỉ cần bảo vệ tiểu thư đến nơi an toàn là được, sau đó thì không cần bảo vệ nữa. Chúng ta cũng chỉ đưa nàng tới đây mà thôi, bây giờ sẽ đi, sẽ đi ngay đây...” Bộ dạng bọn họ có vẻ hơi sợ hãi khi nói chuyện với Cung Diệp Vũ. Không chỉ có vậy, lúc mang đồ vào thì hai người này cũng không dám đi lại gần Cung Diệp Vũ mà phải đi bên cạnh Bùi Đại Uyển để vào trong phòng.

Bùi Kiều ngồi bên kia vẫn yên lặng quan sát hết mọi việc, người thiếu nữ kia hân là cô nàng mà hân vẫn hay nghe Cung Diệp Vũ nhắc tới: “Đây chắc là cô bạn gái hoa khôi Đại Học Hongkong của hân, không ngờ nàng lại là người đẹp cấp độ yêu nghiệt, có khả năng làm điên đảo chúng sinh như vậy”. Nhưng điều làm cho hân tò mò hơn là tại sao hai tên vệ sĩ kia lại có vẻ khiếp sợ Cung Diệp Vũ đến như vậy?

“Chẳng lẽ... trước kia khi đến nhà thiếu nữ này, vì Cung Diệp Vũ không để lộ thân phận của mình, hoặc là do nhà đó chỉ là phú hào bình thường nên cơ bản là không biết tới sự tồn tại của linh hồn, dẫn đến việc họ cho rằng hân chỉ là người bình thường? Sau đó họ tò thái độ hà khắc hoặc là gây khó dễ cho hân, hay có thể nói là đảm bảo vệ cấp thấp này đã làm khó dễ hân... Suy đoán dựa theo tính cách của hân thì nếu những người kia dám làm khó dễ hân, vậy thì chắc chắn sẽ phải lĩnh đủ, cho dù là vì nể mặt thiếu nữ này nên sẽ không có chuyện mất mạng nhưng nhiều khả năng sẽ mất tay, mất chân gì đó...”

Bùi Kiều thâm suy đoán trong lòng như vậy. Bản thân hân cũng không ngờ là suy đoán của mình lại chính xác đến tám, chín phần mười, khi Cung Diệp Vũ lần đầu tới nhà Vu Nữ Trần, thật sự đã xảy ra chuyện như vậy...

Ngay khi Bùi Kiều còn đang không ngừng trầm kêu “kỳ quái” thì Vu Nữ Trần đã bị Cung Diệp Vũ lôi tới ngồi ở ghế sofa đối diện. Hân lập tức kích động nói: “Nữ Trần, đây chính là tên Cao Đăng Trách Thoát Giả thứ chín trên thế giới, và cũng là Cao Đăng Trách Thoát Giả thứ hai của Trung Quốc mà lần trước anh kể với em đấy. Thấy thế nào? Có phải nhìn qua thì hơi giống công tử bột không? Ha ha, không phải trong trường của em có rất nhiều người đẹp muốn trèo cao vào gia tộc quyền thế hay sao? Độ quý giá của hân bây giờ còn quý hiếm hơn cả kim cương đấy, hay là em giới thiệu mấy người đẹp cho hân đi?”

Vu Nữ Trần chỉ hơi nở nụ cười, nàng nhìn Bùi Kiều rồi gật đầu cười, cũng nói: “Xin chào, tôi là Vu Nữ Trần, là vị hôn thê của Cung Diệp Vũ, sau này xin anh chiếu cố nhiều cho Cung Diệp Vũ nhà tôi nhé.”

Bùi Kiều vội vàng xua tay: “Không cần phải khách khí như vậy đâu. Làm gì có chuyện tôi chiếu cố hân chứ. Nếu như lần này không nhờ có hân ra tay trợ giúp thì có khi tôi đã sớm bị đóng băng, chế trụ rồi, làm sao có thể đi báo thù, rồi bây giờ còn có thể bình yên ngồi đây được? Cô cứ nói đùa, chắc sau này đều là hân chiếu cố cho tôi mới đúng đấy.”

Cung Diệp Vũ ngồi bên cạnh nghe vậy thì cười ha hả một tiếng, đang định nói gì đó thì Vu Nữ Trần đã liếc hân một cái. Khóe mắt mỉm cười đó thật sự là kiêu diễm, quyến rũ đến khó mà hình dung, làm cho tiếng cười của hân cũng “kết” một cái ngừng lại, ngay cả câu sắp nói ra miệng cũng ngưng luôn.

Lúc này Vu Nữ Trần mới mỉm cười nói tiếp: “Tính cách của hân chính là như vậy. Một khi đã nhận định điều gì thì mười con trâu cũng không kéo ý hân trở lại được. Tính cách đó có lẽ rất thích hợp để làm đồng bọn cùng chiến đấu, ít nhất là anh sẽ không bao giờ phải lo hân bán đứng hoặc là vứt bỏ, nhưng để làm người lãnh đạo thì tính cách như vậy thật không thích hợp chút nào... Tôi nghĩ anh cũng đã nghe hân kể với anh về tôi rồi. Tôi vốn đang học đại học ở Hongkong, nhưng chuyện xảy ra lần này thực sự rất nghiêm trọng, tôi không thể không chạy tới Bắc Kinh để có thể ở bên cạnh chăm sóc hân...” Nói tới đây thì Vu Nữ Trần liền nhẹ nhàng đặt bàn tay của mình vào trong lòng bàn tay to tướng của Cung Diệp Vũ, và Cung Diệp Vũ cũng yên lặng nắm lấy tay của nàng.

Vu Nữ Trần lại nói tiếp: “Cung Diệp Vũ nhà tôi chính là như vậy. Tôi nghĩ anh đã tiếp xúc qua với hân nên chắc cũng hiểu nhỉ? Nói dễ nghe một chút thì là đơn thuần, thẳng thắn, còn nói khó chút thì là lỗ mãng, thô bạo. Nếu như hân chỉ là một Trách Thoát Giả bình thường thì quan hệ của hân và chính phủ cũng lắm cũng chỉ là “không tốt” mà thôi, nhưng nếu như hân là một Cao Đăng Trách Thoát Giả, lại mang danh hiệu Người Mạnh Nhất Thế Giới thì mỗi một cử chỉ, một hành động của hân cũng sẽ khiến cho vô số người để ý nhìn theo, đặc biệt là những mâu thuẫn phát sinh cùng chính phủ.”

Bùi Kiều lập tức cảm thấy rung mình. Hân lập tức thu hồi ấn tượng ban đầu của mình với thiếu nữ này. Hóa ra nàng không chỉ ưa nhìn, rạng rỡ mà còn là người có những suy nghĩ tinh tế, sâu xa đến như vậy. Hân lập tức gật đầu nói: “Đúng vậy. Tôi nghĩ là tôi hiểu rõ ý của cô. Dù sao thì chúng ta cũng đang ở Trung Quốc, cũng phụ thuộc vào tổ chức linh hồn. Cho dù chúng ta thực sự là linh hồn, nhưng nếu như có thể để người sống nhìn thấy, có thể trao đổi cùng người sống thì trên thực tế, chúng ta vẫn có rất nhiều chuyện liên quan đến thế giới của người sống... Mối quan hệ giữa chúng ta và chính phủ không nên quá mức gay gắt. Đạo lý này tôi cũng hiểu được.”

Lời bình:

Vu Nữ Trần đã xuất hiện! Tuy nhiên có vẻ như nàng không phải chỉ là con búp bê để trưng bày. Nàng sẽ có tác động như thế nào tới mối quan hệ của các linh hồn thể và chính phủ? Mời đón đọc chương mới nhất của TVKD được thực hiện bởi nhóm dịch Vô Hạn Chi Tâm!

Chú thích:

1. Linh năng sinh mạng thể: sinh mạng tồn tại ở dạng ý thức và năng lượng.

2. Cô gia: cách người thuộc về nhà gái gọi chủ rể.

Bạn đang đọc truyện *Từ Vong Khai Đoan* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Q.2 - Chương 2: Chương 1-2: Quỷ Dị Ở Chung! (2)

Vu Nữ Trần thở nhẹ ra một hơi. Quả thật mọi hành động, cử chỉ của nàng đều toát lên vẻ thanh tao, lịch lãm, dù chỉ là động tác thở ra một hơi như vậy mà cũng đẹp tới nỗi làm người ta hoa cả mắt. Có lẽ đây chính là cái thể cách mỹ hoặc trời sinh, giống như nàng Tô Đất Kỷ đẹp đến hại nước hại dân thời xa xưa.

Nàng cười nhẹ: “May mà anh còn là người biết suy nghĩ như vậy... Tính cách của Cung Diệp Vũ nhà tôi anh cũng đã biết, mà tôi cũng rất thích tính cách của hắn, vậy nên sẽ không bao giờ nghĩ tới việc thay đổi tính cách đó. Đây là còn chưa nói tới việc chính tính cách đơn thuần như đứa trẻ nhỏ của hắn là nguyên nhân khiến hắn có thể đạt tới thực lực mạnh nhất thế giới như ngày hôm nay. Đó cũng là phương pháp quan trọng nhất để đảm bảo hắn được an toàn, vậy nên tính cách của hắn chỉ có thể như vậy mà thôi... Trước kia tôi vẫn luôn thầm lo lắng, vì tính cách của hắn cứng rắn như vậy nên sợ rằng sớm muộn sẽ có một ngày hắn và chính phủ xảy ra xung đột không thể hòa giải nổi nữa. Lúc ấy thì kết quả chỉ có thể là “lưỡng bại câu thương (1)” mà thôi, chắc chắn không thể cứu vãn được. Vì vậy mà mấy ngày nay tôi ăn không ngon, ngủ không yên, mất càng lúc càng thêm quầng...” Nói đến đó, Vu Nữ Trần liền đưa tay lên sờ sờ mắt mình như thể vẫn còn sợ hãi vậy. Đôi mắt nàng rất đẹp, hai mắt to, tròn, ướt ướt như thể phủ một màn sương mù, nhìn lại có phần giống như mắt của những nhân vật nữ xinh đẹp trong manga vậy. Đôi mắt đó không giống như những đôi mắt nhỏ dài hay là hai mí của các cô bé mà là một đôi mắt vừa lớn, vừa tròn lại như thể luôn hơi ướt, nhìn đúng là đẹp không tả nổi.

Thậm chí cả Bùi Kiều cũng ngẩng ra nhìn nàng, nhưng dù sao thì Bùi Kiều cũng không có tà niệm gì hết, phản ứng của hắn chỉ là loại bản năng khi đứng trước cái đẹp mà thôi. Hơn thế nữa, tính cách của hắn cũng rất cứng cỏi và nghị lực, vậy nên chỉ sau giây lát thì hắn đã thu hồi ánh mắt, rồi tiếp tục nghe thiếu nữ giải thích.

Vu Nữ Trần lại liếc nhìn Cung Diệp Vũ bên cạnh, rồi nàng lại nói tiếp: “Chính vì vậy nên muốn giải quyết mâu thuẫn giữa Cung Diệp Vũ và chính phủ thì cần phải có lực bên ngoài tác động mới được. Nhưng thứ lực bên ngoài này lại phải là nội lực của chúng ta, không thể là tổ chức linh hồn nước ngoài hay Cao Đẳng Tránh Thoát Giả của quốc gia khác, nếu không thì có thể sẽ kéo quá hóa vụng... May mà trời xanh còn thương, cuối cùng thì anh đã xuất hiện. Thật ra, anh chính là nhân vật quan trọng nhất để có thể phá vỡ cái cục diện đáng sợ này.”

Bùi Kiều nhẹ gật đầu, hắn nói: “Trước kia tôi đã thấy điểm này không đúng. Theo như tôi thấy thì các tổ chức linh hồn nước ngoài đều được đặt dưới sự khống chế của chính phủ. Nhưng tổ chức linh hồn nước ta lại giống như là một nước tự trị trong lòng một nước lớn vậy, có đường lối và hành động của riêng mình. Không những thế, còn có thể xảy ra xung đột giữa chính phủ và chúng ta... Ví dụ như chuyện của tôi, sự việc kiểu như vậy rất không ổn, thậm chí còn có thể nói là cực kỳ nguy hiểm. Trên thực tế, sau khi tôi báo thù xong thì mọi hành động nhằm hạn chế quan hệ mà chính phủ thực hiện đều được tôi tiếp nhận. Dù sao thì tôi cũng không thể hoàn toàn tách khỏi quốc gia được, thật ra thì trước kia, tôi cũng chỉ có mâu thuẫn với quốc gia về mặt phương pháp hành động mà thôi, thế nhưng tôi cũng không hề nảy sinh đã tâm hay là muốn làm phản chính phủ gì đó, bởi vì mâu thuẫn này còn có thể hòa giải được. Mà bây giờ thì cả tôi và quốc gia đều đang làm việc này, tôi nghĩ là sau khi tôi nhận lấy cái biệt thự này thì chính quyền cũng đã hiểu được rằng: tôi là kẻ biết suy xét đạo lý.”

Vu Nữ Trần mỉm cười, nói: “Đúng vậy. Tình trạng bây giờ đúng là như thế, vậy nên tôi mới cho rằng anh là người có thể thay đổi được cục diện chết chóc này. Một là tính cách và phương châm hành động của Cung Diệp Vũ không thể dao động được, hai là cũng phải quan tâm tới thể diện và lợi ích của quốc gia, mặt này nhất định phải được anh thực hiện... Cho nên tôi mới nói là, sau này phải nhờ anh chiếu cố cho Cung Diệp Vũ nhà tôi đấy.” Nói xong, không ngờ nàng lại đứng lên rồi nghiêm túc hướng về phía Bùi Kiều mà khụy gối một chút, hạ thấp cơ thể, làm động tác “thi lễ”(2) của phụ nữ Trung Quốc thời cổ.

Bùi Kiều vội vàng đứng lên nói: “Tôi không dám nhận đâu... Đây là lời thật từ đáy lòng tôi. Tôi có thể báo thù rồi bình yên đứng ở chỗ này đều là nhờ có Cung Diệp Vũ làm chỗ dựa và ủng hộ cho tôi. Vậy nên sau này, khi hắn cần tôi báo ơn thì tôi chắc chắn sẽ làm mà không chút nhũn mảy. Con người tôi tuy không thể gọi là hiền lương lắm liệt gì, chỉ là một người bình thường trong ngàn vạn người trên đời, nhưng tôi tự thấy mình vẫn còn là một kẻ “có ơn phải trả”. Vậy nên cô cứ yên tâm đi, sau này cho dù có xảy ra chuyện gì thì tôi cũng sẽ đứng về phía Cung Diệp Vũ. Nếu có một ngày phải kẻ vai từ chiến... thì tôi sẽ đem cái mạng này ra trả lại cho hắn là được chứ gì? Ôn cứu mạng, nghĩa giúp báo thù, không một giây, một phút nào tôi dám quên!”

Vu Nữ Trần lại liếc nhìn Cung Diệp Vũ thì thấy mặt hắn lúc này lại chẳng có tạo biểu cảm nào. Nhưng thực ra, ai thân quen hắn cũng đều biết là lúc này trong lòng hắn đang vô cùng cảm động, chỉ tại hắn luôn cho rằng đàn ông thì không được làm bộ dạng “cô bé yếu đuối”(3), thế nên mỗi lần xúc động mạnh là hắn lại cố làm ra cái bộ dạng “mặt không cảm xúc” này, nhìn thì còn tưởng hắn lạnh lùng hay đang suy ngẫm điều gì ấy chứ.

Vu Nữ Trần liền cười hì hì rồi nói: “Từ hôm nay, tôi sẽ luôn ở lại bên cạnh hân, cho tới khi nào quan hệ của hân và chính phủ hoàn toàn thay đổi thì thôi... Như vậy thì việc đầu tiên mà bây giờ hai người phải làm, cũng là bước đầu tiên để làm hạ nhiệt trong quan hệ với chính phủ...”

“Tôi thấy hai người nên lập tức triệu tập nhân thủ để tiến vào Phong Đô. Hơn nữa còn phải chiến đấu với mục tiêu là mở rộng vùng kiểm soát, ít nhất phải dọn dẹp sạch sẽ vùng bên ngoài. Không chỉ vậy, Thiên Sinh Vũ Khí và tư liệu thực tế đều phải giao vô điều kiện cho chính phủ... Nếu như chính phủ đã muốn lấy lòng hai người thì “có qua có lại mới toại lòng nhau”, hai người cũng phải có đại lễ để đáp lại chứ.”

***

Và như vậy, trong những ngày sau đó, Cung Diệp Vũ và cô bạn gái Vu Nữ Trần của hân đều tới sống trong căn biệt thự này. Mà căn biệt thự này có tổng cộng bốn tầng lầu với mấy chục gian phòng, cho nên có thêm hai người cũng chẳng thể nào thấy chật nôi. Mà thực ra là ở đây cũng chỉ có Bùi Kiêu và em gái hân sống, mẹ của hai anh em họ vẫn còn đang phải điều trị trong bệnh viện, chưa biết tới khi nào mới có thể khôi phục được ý thức.

Vì Vu Nữ Trần cũng muốn sống trong biệt thự này nên trong hai ngày tiếp theo, nàng ta bắt đầu trắng trợn sửa lại bố cục của biệt thự. Tuy Vu Nữ Trần luôn hành động lễ phép, dịu dàng, nhưng dù sao nàng cũng sinh ra trong gia đình đại phú đại quý, vậy nên khó tránh khỏi việc nàng hơi khó tính. Trong mắt ba người còn lại thì nơi này đã quá đẹp rồi, chỉ có nàng là liên tục bĩu môi, nói tên thiết kế cái biệt thự này đúng là vô dụng, chỗ nào cũng thấy sai. Toàn bộ nội thất đều làm cho người ta có cảm giác nơi đây là nhà của một kẻ nhà giàu mới nổi. Vậy nên ngay ngày hôm sau, nàng liền bắt tay vào việc thay đổi cách bài trí đồ dùng trong nhà, còn Bùi Kiêu và Cung Diệp Vũ thì lập tức biến thành cu li, bị sai chạy qua chạy lại hai ngày liền, cùng với đó là tài khoản của Cung Diệp Vũ cũng bốc hơi mất mấy triệu nhân dân tệ.

“Cũng may mà ta là Cao Đăng Tránh Thoát Giả, chứ nếu không thì đúng là không nuôi nổi “thiên chi kiều nữ”(4) này.” Cung Diệp Vũ vừa lái xe vừa lẩm bẩm.

Sau hai ngày được mời làm công nhân bốc vác, lúc này hai người đã được tạm nghỉ để đi tới tổng bộ của Tổ Chức Linh Hồn Trung Quốc một chuyến. Lại nói, đây là lần đầu tiên Bùi Kiêu đi đến tổng bộ của một tổ chức linh hồn. Lúc ở nước Mỹ, hân đã muốn đi để mở mang kiến thức một lần, nhưng rồi không ngờ lại xảy ra nhiều chuyện đến thế, vậy nên sau mười ngày, giờ mới là lần đầu tiên hân tới tổng bộ của một tổ chức linh hồn.

Bùi Kiêu đang ngồi ở ghế bên cạnh Cung Diệp Vũ, cả hai đều đang thiếu sót năng lượng tiêu chuẩn, vậy nên nhìn qua thì không khác gì người bình thường. Theo như lời Cung Diệp Vũ nói: “Là một Cao Đăng Tránh Thoát Giả thì không cần phải quan tâm tới việc tiêu hao bao nhiêu tiêu chuẩn năng lượng, chỉ cần nghĩ cách tăng cường thực lực của mình là được.”

Bùi Kiêu cười nói với Cung Diệp Vũ: “Dù sao thì ngươi cũng có thể xếp vào hàng ngũ những kẻ có tiền mà. Chưa cần nói tới trợ cấp mỗi tháng quốc gia cho ngươi, chỉ riêng việc tiến vào ảo giới kiếm lấy một cây Thiên Sinh Vũ Khí dung lượng khoảng 50 thôi thì cũng đã kiếm được một khoản hơn mười triệu đô-la Mỹ rồi, tiền trong thế tín dụng của ngươi có khác gì vô hạn đâu? Sao lại sợ không nuôi nổi nàng?”

Cung Diệp Vũ ha ha cười: “Thế là ngươi chưa thấy đại tiểu thư con nhà đại gia tiêu tiền rồi. Ngươi chưa thấy thì chưa thể biết được, hai ngày này có tính là cái gì chứ? Lần trước đi Paris xem trình diễn thời trang với nàng, sau đó nàng mua vài mẫu thiết kế và một ít đồ trang điểm. Kết quả: không ngờ ta không đủ tiền trả. Thế là ta phải gọi tổ chức trong nước chuyển tiền tới gấp, nếu không thì ta đúng là mất hết cả thể diện rồi, chắc đám Cao Đăng Tránh Thoát Giả mà biết được thì bọn chúng sẽ cười tới đứt cả ruột mất.”

Bùi Kiêu cũng cười, nhưng nụ cười của hân lại có cái gì đó âm trầm. Cung Diệp Vũ lại như đã đoán được những điều trong lòng hân từ lâu, mở miệng hỏi: “Làm sao vậy? Nhớ tới bạn gái của ngươi đấy à? Ngươi có dự định gì không?”

Trước khi chết, Bùi Kiêu cũng có bạn gái, nhưng dù sao thì hai người vẫn chưa kết hôn, mà còn vì vấn đề công việc nên phải sống xa nhau, vậy là tình cảm cứ dần phai nhạt như thế. Sau khi Bùi Kiêu chết, bạn gái hân có tới thấp nhang cho hân một lần, sau đó cũng không tới lần nào nữa, tình duyên hai người xem như đã hết. Khi chính phủ biết Bùi Kiêu là Cao Đăng Tránh Thoát Giả thì đã đi điều tra cận kề về hân, cả tư liệu về bạn gái hân cũng đầy đủ. Hóa ra trước khi Bùi Kiêu chết thì bạn gái hân đã có bạn trai mới, đó là cấp trên ở công ty của nàng ta. Có lẽ dù không có biến cố gì đi nữa, vài tháng sau, nàng ta cũng sẽ yêu cầu chia tay Bùi Kiêu mà thôi.

Bùi Kiêu nghe vậy mới cười nhẹ một tiếng, nói: “Đã qua rồi! Giờ đã không còn tình cảm gì nữa. Chỉ là trong đầu vẫn còn hình ảnh khi mới lần đầu gặp mặt nàng. Lúc đó ta còn đang học đại học, tình cờ gặp gỡ nhau rồi từ đó cùng chung bước. Khi ấy nàng còn để mái tóc đen dài, luôn mỉm cười dịu dàng ai ngờ chỉ sau mấy năm tiếp xúc với xã hội mà nàng đã thay đổi nhanh như vậy... Người đàn ông theo đuổi nàng thậm chí hơn nàng tới hai mươi tuổi, là một gã trung niên đã hơn bốn mươi rồi.”

Bộ dạng tươi cười phóng khoáng của Cung Diệp Vũ cũng biến mất, hân chỉ yên lặng lái xe, cả nửa ngày sau mới thấy hân nói: “Thế gian như lò, quyền thế như than, tiền tài như lửa, người trần đều bị lửa than thiêu đốt, mài luyện, cho tới khi chỉ còn là một quả cầu sống, không một chút bản sắc. Cho dù ngươi là anh hùng hào kiệt, là bá vương kiêu hùng thì cuối cùng cũng sẽ được mài nhẵn thành công, không còn lại chút “bản ngã”(5) nào, hoặc nói là “đã lạc mất bản ngã”... Có biết vì sao Trung Quốc hơn một tỷ, gần như chiếm một phần tư dân số thế giới mà lại chỉ có hơn mười Tránh Thoát Giả và một Cao Đăng Tránh Thoát Giả duy nhất là ta, có biết vì sao lại ít đến vậy không?”

Bùi Kiêu kinh ngạc, hân vội vàng tập trung tinh thần, sắc mặt nghiêm túc nói: “Vì sao vậy? Thật ra ta cũng tò mò cái này! Mấy ngày nay ta vẫn đang đọc tài liệu về tổ chức, ta thấy chúng ta có tất cả mười ba Tránh Thoát Giả và một Cao Đăng Tránh Thoát Giả là ngươi, số lượng như vậy thật đúng là quá ít. Cho dù trong dân gian có thể có Tránh Thoát Giả không được phát hiện giống như ta, nhưng cũng không thể ít tới mức như vậy mới đúng chứ.”

Cung Diệp Vũ cười khổ nói: “Điều này thì phải nói tới cách lý giải trước kia của ta: tinh thần của một người thường sẽ được thể hiện nhiều nhất ở bản sắc cá nhân. Giống như là bản tính trời sinh vậy, khi người trẻ tuổi còn chưa bước vào xã hội, còn chưa bị xã hội ma luyện thì thứ khí phách, ý chí cá nhân này vẫn còn, nhưng rồi vì ý chí không phù hợp xã hội mà phải chịu thiệt, thất bại hết lần này đến lần khác. Vậy nên cuối cùng không thể không tự điều

chính, mài nhẵn chính bản thân mình để có thể tiếp tục tồn tại, mang tính cách chân chính của mình che đậy, cất giấu hoặc vứt bỏ. Cứ như vậy mà tạo thành một xã hội liên miên bất tận những cái xác đang sống, người như vậy làm sao có đủ tinh thần và ý chí để giẫy thoát khỏi tội nghiệt? Làm sao có thể để tinh thần và ý chí của mình cùng hòa vào chấp niệm để có thể trở thành Trách Thoát Giả và Cao Đẳng Trách Thoát Giả đây? Không thể nào!”

Nói tới những lời sau cùng thì tiếng nói của Cung Diệp Vũ đã trở nên kịch liệt, hấn lớn tiếng: “Tuy ta rất không muốn thừa nhận, nhưng về mặt giải phóng cá tính, thể hiện cá tính và thậm chí là tôn trọng cá tính thì quốc gia của chúng ta không thể so được với các nước Âu Mỹ giàu có. Thậm chí nước ta thực sự là nơi tàn phá bản tính, cá tính, hoàn toàn đập nát mọi khí phách, cá tính trời sinh! Trong hoàn cảnh như vậy thì dù có hơn một tỷ dân làm cơ sở cũng có thể sinh ra được bao nhiêu Trách Thoát Giả đây? Có thể có bao nhiêu Cao Đẳng Trách Thoát Giả đây? Trời ạ! Người có thấy không? Khi sóng điện từ ngày càng gần tới điểm giới hạn thì tỷ lệ xuất hiện Trách Thoát Giả và Cao Đẳng Trách Thoát Giả càng lớn, mà chính vì vậy... mà chênh lệch giữa tổ chức linh hồn nước ta và các tổ chức linh hồn nước ngoài ngày càng lớn!”

Lời bình:

"Nếu có một ngày phải kẻ vai từ chiến... thì tôi sẽ đem cái mạng này ra trả lại cho hấn..."

"Thế gian như lò, quyền thế như than, tiền tài như lửa, người trần đều bị lửa than thiêu đốt, mài luyện, cho tới khi chỉ còn là một quả cầu sống, không một chút bản sắc..."

Cuộc đời liệu có được mấy người sẵn sàng cùng ta nhảy vào nơi núi đao biển lửa? Ai có trái tim rực cháy khi nghe được những lời ấy lại không sôi trào nhiệt huyết? Mời đón đọc những chương tiếp theo đây nhiệt huyết và cảm xúc của TVKD được thực hiện bởi nhóm dịch Vô Hạn Chi Tâm trên Bạch Ngọc Sách!

Chú thích:

1. Lường bại câu thương: vì dòn đối phương vào chỗ chết mà ngay cả bản thân cũng không giữ an toàn được nữa.
2. Động tác thi lễ của phụ nữ Trung Quốc xưa: giống như động tác gập người để bắt nhảy, nhưng trong tâm chỉ hạ một chút, đầu gối hơi gập. Ai xem phim TQ cổ chắc đều từng thấy.
3. Cô bé yếu đuối: nguyên tác “tiểu nhi nữ”, ý nói là suốt mướt, ủy mị.
4. Thiên chi kiều nữ: ý chỉ con gái nhà đại gia, cành vàng lá ngọc.
5. Bản ngã: có thể hiểu là phần nhân cách chân chính, là những gì thuộc về nhân cách trời sinh chứ không phải được tạo ra, được ngụy trang thành.

Bạn đang đọc truyện *Từ Vong Khai Đoan* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Q.2 - Chương 3: Chương 1-3: Quỷ Dị Ở Chung! (3)

Trong lòng Bùi Kiều thực sự cảm thấy vô cùng kinh ngạc. Thực ra, tuy hấn có cái mác Cao Đẳng Trách Thoát Giả nhưng cũng không phải là Trách Thoát Giả hay Cao Đẳng Trách Thoát Giả gì hết. Trái lại, có khả năng hấn là một linh hồn đặc thù có năng lực đặc biệt là lôi điện, nhưng mà cái linh hồn đặc thù này của hấn cũng rất đặc biệt, có điểm khác với cả Trách Thoát Giả và các linh hồn đặc thù khác. Trách Thoát Giả có thể tự động gia tăng cường độ linh hồn bản thân theo thời gian, Tự Do Linh Hồn và linh hồn đặc thù thì không thể gia tăng cường độ linh hồn bằng cách nào khác ngoài ăn thực phẩm làm bằng chấp niệm. Còn Bùi Kiều, tuy không thể tự động gia tăng lượng chấp niệm nhưng khi hấn tiến vào trạng thái tập trung cao độ thì lại có thể làm gia tăng cường độ linh hồn của mình. Đó chính là điểm khác biệt giữa hấn và Trách Thoát Giả, vậy nên hấn cũng không biết những chuyện của bản thân Trách Thoát Giả.

Cung Diệp Vũ lại không hề phát hiện biểu hiện kinh ngạc của Bùi Kiều, hấn vẫn tự nói một mình: “Người cũng là Cao Đẳng Trách Thoát Giả, nên người cũng đã từng trải qua giây phút khi giây thoát khỏi tội nghiệt nhỉ? Cái thứ đó chính là đủ các loại tư tưởng ác độc từ bên ngoài hội tụ lại, hình thành nên một tầng khí đen tối trôi buộc linh hồn lại, mỗi lần đụng vào đều làm cho linh hồn đau đớn vô cùng như thể bị xé rách. Không những vậy, còn có vô số các kí ức ồ ạt chảy vào trong đầu, làm cho ý thức chìm vào trong đó rồi như thể bị kéo vào luân hồi ở trong đó. Tự Do Linh Hồn bình thường chắc chắn không thể nào thoát được khỏi nó, nếu như còn cố giãy giụa thì sẽ toàn bộ linh hồn sẽ tan vỡ ngay lập tức, sau đó lập tức biến thành quỷ quái. Điều này được nhắc tới trong tài liệu của mọi tổ chức linh hồn, việc này gọi là “bị tội nghiệt cắn nuốt mà tan rã”, chỉ có Trách Thoát Giả mới có thể tự mình thoát ra... Thời điểm Trách Thoát Giả lần đầu giây thoát khỏi tội nghiệt chắc chắn là lúc mà ý chí của hấn đang cực kỳ kiên định, có được bản tính và điều mà chính mình theo đuổi, hay nói một cách là “có được mộng tưởng của chính mình”! Thời khắc mà hấn giây thoát khỏi tội nghiệt, loại ý chí này sẽ hoàn toàn dung nhập vào trong chấp niệm của bản thân, làm cho chấp niệm của bản thân trở nên vô cùng rắn chắc, sẽ không thể bị tội nghiệt làm tan rã và thôn phệ nữa. Đó chính là Trách Thoát Giả! Như thế thì thử hỏi rằng: trong đám chúng sinh của cái xã hội này, trong bảy người sống như những cái xác không hồn kia, trong số những kẻ sống qua ngày không mục đích kia, người cho rằng bọn họ có thể trở thành Trách Thoát Giả được hay sao?!”

Nói đến đó thì tâm trạng Cung Diệp Vũ dường như sắp nổ tung vì không nhịn được nữa, tiếng hấn hét vang vọng như “ràng ngâm sư rỗng”, khiến cho những người đang đi ngoài đường phải vội bụng lấy tai vì đau đớn, ngay cả cửa kính trên chiếc xe thể thao mà hấn đang lái cũng bị chấn động đến mức vỡ nát. Cổ khí thể bá đạo mà chỉ mình hấn mới có cũng bắn ra bốn phía mà không hề e dè gì hết, nhưng người đang đi gần chiếc xe thể thao lập tức

run rẩy toàn thân ngã xuống đất, thế nhưng có lẽ chính bọn họ cũng không hiểu vì sao mình đột nhiên lại sợ hãi tới vậy?

Sau khi Cung Diệp Vũ bộc phát ra khí thế của mình thì thờ dốc phì phì cả nửa ngày, sau đó mới từ từ thu lại khí thế của mình rồi nói: “Thật xin lỗi, ta hơi không khống chế được...” Nói tới đó, gã đàn ông trước giờ luôn thể hiện hình ảnh kiêu ngạo bá đạo này bỗng nhiên lại trở nên hơi buồn phiền, uể oải. Điều này làm cho Bùi Kiều kinh hãi tới tái mặt, vì theo như tư liệu của hắn thì Chân Ma cấp cường giả phải luôn tin tưởng “nhân” của chính mình, quán triệt sâu sắc “đạo” của chính mình, nếu như sinh ra lòng nghi ngờ với “đạo” của bản thân thì sẽ lập tức mất đi cường độ linh hồn Chân Ma Cấp. Không phải là Cung Diệp Vũ đang bắt đầu hoài nghi “đạo” của hắn đây chứ?

Bùi Kiều nhìn kỹ Cung Diệp Vũ cả nửa ngày, sau đó mới thờ nhẹ ra một hơi. Cổ khí thế bá đạo kia vẫn tồn tại như trước, chỉ là bị ẩn giấu đi mà thôi. Có lẽ không phải là Cung Diệp Vũ nghi ngờ “đạo” của chính mình, mà là hắn thấy thất vọng với một số thứ.

“Thất vọng sao?”

Hai người cùng yên lặng đi về phía trước. Chả mấy chốc mà chiếc xe thể thao đã từ ngoại ô Bắc Kinh đi vào khu nội thành, trên đường dần gặp phải cảnh ách tắc mà Bùi Kiều thì cũng không biết cụ thể cái tổng bộ của tổ chức linh hồn ở chỗ nào. Lúc này, hắn cảm thấy không khí trên xe có chút nặng nề nên suy nghĩ một chút rồi hỏi: “... Sao người lại phải nghĩ nhiều như vậy? Theo như những gì ta được biết, người không phải là một gã hay đa sầu đa cảm. Những vấn đề kia thì cứ để đám lãnh đạo của tổ chức linh hồn đau đầu là được rồi. Người cần gì phải vì những điều đó mà làm dao động “đạo” của mình...”

Cung Diệp Vũ trầm ngâm thật lâu, mãi cho tới khi chiếc xe thể thao dừng lại ở một ngã tư, hắn mới thờ dài nói: “...Bởi vì ta quá yêu mảnh đất này. Cho dù ta tỏ thái độ kiêu ngạo với đám quan chức kia, rồi nói với bọn hắn người sống quản người sống, người chết quản người chết, thậm chí còn muốn tổ chức linh hồn tách ra độc lập, tất cả đều là vì ta quá yêu mảnh đất này đó...”

“Ông nội của ta là một quân nhân, phục vụ trên chiến trường Triều Tiên rồi bị tạc đứt cả hai chân. Thứ duy nhất mà ông ấy nhận được là một cái huy chương và một cái giấy chứng nhận... Ông mất đi hai chân của mình cùng với người vợ chết vì bệnh mà ko có tiền chữa. Thời điểm đó là bắt đầu của mười năm hỗn loạn(1)...”

“Trong thời kì mười năm hỗn loạn đó, cha ta tham gia vào phong trào Hồng Vệ Binh. Sau khi hỗn loạn kết thúc thì ông nội bắt cha ta phải đi tòng quân, nhưng cha ta sống chết thế nào cũng không chịu. Cha tanó cái gì mà cả vợ mình cũng không cứu nổi, đi tòng quân có khác gì đi chịu chết... Vậy nên cha ta bỏ nhà đi, sau khi cha ta bỏ đi ba ngày thì ông nội tức giận quá mà qua đời... Đó là thời kì cải cách, trước lúc những nhà buôn Nga lần đầu xuất hiện...”

“Cha ta tổ chức một đám dân liều đi sang vùng biên giới Trung – Nga của nước Nga để đầu cơ, buôn bán hàng cấm kiếm lời. Sau một thời gian làm ăn thì đã có chút tiếng tăm, nhưng dù sao họ cũng không phải người Nga, ở Trung Quốc cũng không có người chống lưng, vậy nên khi ta được hai tuổi thì cha ta bị người ta bắn cho thùng lỗ chỗ mà chết ở đầu đường. Mùa đông năm đó có bão tuyết lớn, mẹ ta ôm ta trong tả mà lưu lạc khắp đầu đường xó chợ nước Nga, phải đi làm cái việc mà đám người Nga gọi là công việc dành cho gà da vàng... Năm ta bảy tuổi, Đảng Đầu Trọc (2) ở Nga hoành hành khắp nơi, chúng đi hành hạ đến chết những ai không phải người Nga, một lần mẹ ta bị người ta gọi đến khách sạn, sau đó thì không trở về nữa...”

“Có một lão ăn mày cứu ta... Hắn là một thằng xui xẻo đến Nga làm ăn buôn bán, rồi bị người mà hắn coi là huynh đệ lừa hết tiền, trong nước còn một khoản nợ chưa trả. Hắn và ta vừa đói vừa lạnh, còn bị đánh cho toàn thân không chỗ lành lặn, cứ vậy mà đi khắp nơi xin ăn, năm đó ta tám tuổi...”

Nói tới đó thì Cung Diệp Vũ phá lên cười ha hả: “Người đó thật sự là một tên xui xẻo. Đường đường là một tài tử tốt nghiệp đại học cao cấp, đầy một bụng lý luận kinh tế, đầy một bụng tài hoa, vậy mà không ngờ lại trở thành một tên ăn mày... Ha ha, vậy là hắn mang theo ta đi lang thang xin ăn trở lại trong nước, sau đó hắn dựa vào mối quan hệ trước kia và bán tài sản còn cất giấu để bò lên lần nữa. Nhưng hắn vẫn là đồ ngu si như cũ! Lúc nào cũng nói quốc gia đang chuyển biến tốt, tương lai sẽ càng ngày càng tốt đẹp. Thế nên bây giờ cố gắng tích góp chút tài sản, sau này bước vào thời kì kinh tế quốc gia đại phát triển thì có thể đem chút sức lực ra đóng góp cho đất nước. Người này lúc nào cũng đáng ghét như vậy, suốt ngày dạy ta về đám anh hùng hào kiệt trong lịch sử, luôn nôm nôi văn minh Trung Quốc huy hoàng tới cỡ nào, nói bao nhiêu nhân tài kiệt xuất nguyên vì mảnh đất này mà vấy lên máu tươi của mình... Hắn thật là một tên ngu ngốc! Rõ ràng là bị bọn đầu trâu mặt ngựa hành hạ trong mười năm hỗn loạn, rõ ràng là chân trái bị bọn chúng đánh đến què, thế mà tên ngu ngốc đó vẫn còn kiên định như vậy...”

Cung Diệp Vũ vừa nói vừa cười ha hả, hắn cười đến nỗi mà nước mắt cũng chảy ra, một giọt tiếp một giọt lăn dài, nhưng hắn lại như thể chẳng biết chuyện đó...

“Nhưng kết quả thì sao đây?! Nhờ có đầu óc kinh tế nhạy bén mà hắn đã mua trước một mảnh đất còn chưa được khai phá. Kết quả là khi hắn cho khai phá thì lại làm chặn đường tài lộ của người khác. Dưới sự bảo kê của đám quan lại biến chất, bọn giang hồ trắng trợn ập vào vơ vét tài sản, sau đó chúng lại dùng chính sách và áp lực để buộc công ty phải ngừng hoạt động, vậy là cuối cùng cũng phá sản... Tên ngu ngốc đó trước khi tự sát vẫn còn nói chuyện ngu ngốc! Hắn tuyên bố ta không phải con nuôi của hắn, ta và hắn cũng không có bất cứ một liên hệ máu mủ nào. Nếu hắn chết thì khoản nợ của hắn cũng sẽ chết theo, như vậy là ta sẽ không bị liên lụy chút nào hết! A!”

Nói đến đó, Cung Diệp Vũ càng rống lớn hơn. Lúc này thì không chỉ những tấm kính còn sót lại của chiếc xe thể thao mà cả kính của những chiếc xe bị tắc đường đang dừng gần đó cũng bị chấn động vỡ nát. Thậm chí cả linh hồn thể của Bùi Kiều cũng cảm thấy không chịu đựng nổi, phải bật chặt tai lại. Nhưng cũng may là Cung Diệp Vũ chỉ kích động mà rống lớn một tiếng thôi, sau đó hắn lập tức ngừng lại thở hổn hển.

“Hắn là kẻ có ý chí kiên định đến vậy cơ mà! Tại sao lại không trở thành Trách Thoát Giả chứ? Hắn quả thật là một tên ngu ngốc mà! Một tên ngu ngốc xui xẻo tới cực điểm luôn!” Cung Diệp Vũ nhắm mắt thì thảo, nói xong câu cuối cùng hắn mới thờ dài một tiếng.

Bùi Kiều bỏ tay bịt tai ra rồi nhìn bốn phía. Những người trong các xe xung quanh đều đang kinh hãi gần chết nhìn về phía hắn và Cung Diệp Vũ, thậm chí còn có mấy người bị tiếng gào to lúc này ép cho ngất thẳng cổ. Tuy là vậy nhưng chuyện vừa rồi thật sự quá mức dọa người, thế nên tuy nhiều

người bức tức nhưng nhất thời cũng không có ai dám tới tranh chấp hay truy hỏi gì. Cả đám chỉ dám đứng từ xa xa nhìn về phía này.

Cũng may là ngay lúc này, đoạn ồn tắc giao thông phía trước đã được giải quyết, Cung Diệp Vũ dẫm lên chân ga cho xe chạy đi, vậy là cuối cùng thì người xung quanh cũng không nỡ ra tranh chấp gì với Cung Diệp Vũ.

Bây giờ thì Bùi Kiều mới có thể thở phào nhẹ nhõm, vừa rồi hẳn thực sự đã rất sợ hãi. Tuy lúc hẳn báo thù thì có thể nói là hai tay đã nhuốm đầy máu, nhưng điều đó cũng không đại biểu cho việc hẳn là kẻ thích giết chóc. Mà thật ra là trái lại, hẳn có thể nói là kẻ rất quý trọng sinh mạng. Sau khi đã trải qua sự khủng bố của Địa Ngục thì hẳn càng quý trọng sinh mạng nhiều hơn, vậy nên chỉ cần một người không phải là kẻ thù hại hẳn hay gia đình của hẳn thì hẳn sẽ làm hết sức để bảo vệ tính mạng kẻ đó.

Thế nên lúc này Bùi Kiều mới dám thở ra một hơi: “Sau đó thì sao? Sau khi cha nuôi người chết thì người đã làm gì? Vì sao mà người lại chết vậy?”

“Đã làm gì ấy hả?” Cung Diệp Vũ dường như không hiểu nổi câu hỏi mà nhìn về phía Bùi Kiều, sau đó mới ha hả cười lớn nói: “Đương nhiên là đi giết cho bằng sạch cả đám giang hồ cùng với bọn quan lại kia rồi. Chứ không thì người cho rằng vì sao ta lại nói cái câu: trò này, trước kia ta vẫn thường chơi? Ta nhớ lần đầu ra tay đã giết hơn trăm tên thì phải. Sau đó thì trốn đi một cách lạng lẽ để chờ đợi, chờ thời cơ thích hợp để đánh lên, sau cùng thì cũng chết dưới mưa đạn của đám cảnh sát kia, ha ha ha...”

Đầu Bùi Kiều lập tức toát hết mồ hôi. Thật ra thì hẳn cũng có nhớ cái câu “trò này, trước đây ta vẫn thường chơi” mà Cung Diệp Vũ nói với tên quan chức trung niên trước khi Bùi Kiều đi báo thù. Lúc ấy Bùi Kiều còn tưởng đó chỉ là một câu uy hiếp thôi, ai ngờ Cung Diệp Vũ đúng là “hay chơi trò đó”, mà lại là dùng thân phận người sống bình thường để làm nỡ chứ! Chuyện như vậy thì đúng là quá mức quý dị rồi.

Cung Diệp Vũ vừa lái xe vừa nói tiếp: “Cha nuôi của ta rất thích kể cho ta nghe truyện về những những nhân vật anh hùng trong lịch sử. Và trong số tất cả các anh hùng thì ta thích nhất là Hạng Vũ. Tuy đầu óc người này đúng là không ra làm sao, nhưng hẳn lại không bao giờ làm gì trái với bản tâm mình. Mà vì lúc nhỏ đi ăn xin bị người ta đánh cho bầm dập nên từ nhỏ ta đã luyện võ, cha nuôi ta cũng mời vài võ sư đến dạy cho ta. Chứ người tưởng đám giang hồ kia dễ giết lắm hay sao? Nhưng rồi sức người cũng không địch lại nổi súng ống, bị mấy chục khẩu súng vây lại, muốn chạy cũng không chạy nổi. Mưa đạn bay ra, ta lập tức biến thành tổ ong vô về. Người chắc không biết đâu, từ giữa không trung nhìn xuống cái xác thủng lỗ chỗ như tổ ong vô về của chính mình, loại cảm giác này...đúng là rất quý dị!”

“Ta còn tận mắt thấy thi thể của mình cháy thành than đây này...”

Bùi Kiều thầm nói trong lòng. Hẳn cảm thấy nếu mình còn tiếp tục đánh bạn với cái gã bên cạnh này thì sớm muộn cũng có một ngày, cái bản mặt của mình rồi cũng sẽ biến thành cái hình thế này thôi 囧...

Vừa nói tới đó thì xe thể thao đã dừng lại bên ngoài một tòa nhà cao tầng. Bùi Kiều hướng về phía đó nhìn thì thấy ngay là ngoài những người nhìn như nhân viên văn phòng bình thường ra, còn có mấy tên Tự Do Linh Hồn đứng ở cửa lớn. Mà cái làm cho hẳn ngạc nhiên là mấy Tự Do Linh Hồn này hóa ra đều cầm Thiên Sinh Vũ Khí!

“Đã đến! Tổng bộ của Tổ Chức Linh Hồn Trung Quốc.”

Lời bình:

Hẳn tuyên bố ta không phải con nuôi của hẳn, ta và hẳn cũng không có bất cứ một liên hệ máu mủ nào. Nếu hẳn chết thì khoản nợ của hẳn cũng sẽ chết theo, như vậy là ta sẽ không bị liên lụy chút nào hết!

Nghĩa đường đục, không lời nào tả hết!

Không ruột rà, há đã phải người dung?

Một Cung Diệp Vũ đội trời đạp đất cũng có lúc ghen ngào rơi lệ, vì oan trái trên đời vốn chẳng tha ai! Một chương nói về quá khứ của Cung Diệp Vũ khép lại, và trước mặt đã là tổ chức linh hồn. Nơi này có điều gì thú vị chờ đợi họ? Cùng đón đọc các chương mới nhất của TVKD được thực hiện bởi nhóm dịch Vô Hạn Chi Tâm nhé!

Chú thích:

1. Mười năm hỗn loạn: thời kì “Cách Mạng Văn Hóa” từ năm 1966 – 1976, được coi là thời kì vô chính phủ đen tối nhất của Cộng Hòa nhân dân Trung Hoa. (Xem thêm ở Bình Luận)
2. Đảng Đầu Trọc: một nhóm tội phạm của Nga, các thành viên đều cạo trọc, có tư tưởng thù địch với người ngoại quốc. Có nhiều vụ giết hại người nước ngoài đã man được cho là do bọn chúng gây ra. (Việt Nam cũng từng có một nam thanh niên du học ở Nga bị giết chết ngay trước cửa căn hộ mà anh ở, vụ việc cũng được cho là do Đảng Đầu Trọc gây ra)

Bạn đang đọc truyện *Từ Vong Khai Đoan* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Q.2 - Chương 4: Chương 2: Đoàn Đội Đi Phong Đô (1)

Quá là quý dị...

Trước kia Bùi Kiều vẫn luôn cho rằng bề ngoài của tổng bộ tổ chức linh hồn có lẽ sẽ giống như kiểu dáng của Âm Tào Địa Phủ trong truyền thuyết, hoặc là kiểu như phòng thí nghiệm bí mật đặt dưới lòng đất gì đó, chứ hẳn chưa bao giờ nghĩ rằng nó lại là một tòa cao ốc văn phòng tại ngay khu vực nhộn nhịp nhất. Cả tòa cao ốc này thì chỉ có tầng thứ nhất dùng làm sảnh lớn là để che đậy tai mắt người ngoài, còn từ tầng thứ hai đến tầng ba mươi đều là tổng bộ của Tổ Chức Linh Hồn Trung Quốc.

“Thực ra thì từ tầng hai đến tầng năm đều là khu vực bỏ trống. Ở đó chủ yếu là lực lượng bảo vệ của chính phủ làm nhiệm vụ ngăn chặn người bình thường vô tình vượt qua tầng năm. Từ tầng năm mới thật sự là nơi làm việc của tổng bộ, từ tầng sáu tới tầng mười là nơi công bố nhiệm vụ ở từng cấp bậc, ngoài nhiệm vụ tiêu diệt quỷ quái của nước ta còn có có nhiệm vụ của quốc gia khác. Kia là bảng liên tục cập nhật các nhiệm vụ được công bố trên toàn thế giới. Từ tầng mười một đến tầng hai mươi là sảnh giao dịch và các phòng nghỉ, còn từ tầng hai mươi trở lên là phòng thí nghiệm của tổ chức, các Tự Do Linh Hồn bình thường không được phép đi vào...”

Bùi Kiều ngây người như thể một anh nhà quê bước nhầm vào nhà quan lớn. Hắn ngạc nhiên cũng không phải vì hắn không biết cao ốc văn phòng là cái gì, dù sao thì khi còn sống hắn cũng đã làm việc tại nơi đó rồi. Hắn ngạc nhiên là vì hắn vốn nghĩ rằng nơi này sẽ giống như một khu căn cứ quân sự, nhưng khi vào trong thì mới thấy nơi này lại giống hệt như sân giao dịch chứng khoán lớn vậy, tình cảnh nơi này thật sự làm cho người ta cảm thấy quý dị.

Tại lối vào tầng sáu, Bùi Kiều đang “mất chữ a, nhầm chữ o” mà nhìn tình hình của nơi này. Ở đây, ngoài khoảng 200, 300 tên Tự Do Linh Hồn thì còn có hơn 500 tới 600 gã người sống đang liên tục đi lại, thậm chí là còn đang ra sức gào thét.

“Nhiệm vụ Sicilian của nước Mỹ đã thất bại, một tên Tự Do Linh Hồn và 12 tên nhân viên của tổ chức linh hồn đã bị toàn diệt, vì vậy mà đẳng cấp nhiệm vụ tăng hai bậc, lập tức chuyển tới tầng tám!”

“Khu vực chiến trường thế chiến tại Verdun nước Pháp xuất hiện sóng điện từ cực mạnh. Chính phủ nước Pháp nghi ngờ ở đây xuất hiện ảo giới mới, hiện tại đang triệu tập một đoàn đội gồm 50 Tự Do Linh Hồn cùng một Trách Thoát Giả làm người dẫn đội, gia nhập ngay bây giờ còn được tặng thêm 500 đơn vị năng lượng tiêu chuẩn! Xin chuyển nhiệm vụ này lên tầng chín.”

“Chính phủ nước Đức khiêu chiến ảo giới Nga Quỷ Đạo (1) của Ấn Độ lần thứ tư. Đoàn đội lần này ngoài 11 Trách Thoát Giả và 327 Tự Do Linh Hồn của chính phủ nước Đức thì còn muốn mời thêm 7 Trách Thoát Giả và 43 Tự Do Linh Hồn, đãi ngộ như sau...”

“Chính phủ Ấn Độ đưa ra thỉnh cầu cứu viện, đoàn đội của nước này hiện đang bị nhốt trong Nga Quỷ Đạo, lúc này muốn mời...”

Ở vị trí chính giữa tầng sáu có đặt một màn hình cực lớn, nhìn giống như loại màn hình điện tử hiển thị thông tin giao dịch ở các trung tâm giao dịch chứng khoán. Xung quanh đó cũng có rất nhiều Tự Do Linh Hồn cùng nhân viên là người sống, bọn họ đều liên tục nhìn chăm chăm vào cái màn hình lớn đó, mỗi khi thấy có nhiệm vụ mới xuất hiện hoặc là nhiệm vụ cũ có thay đổi thì họ lập tức lớn tiếng hò hét, ở phía xa thì có những nhân viên chuyên môn khi chép lại những thông tin đó vào máy tính, còn đám Tự Do Linh Hồn thì thi thoảng lại chạy tới bên những người ghi chép kia để xin tiếp nhận các loại nhiệm vụ.

“... Đây là tổng bộ của tổ chức linh hồn thật đấy à? Sao ta thấy nó trông giống sân giao dịch cổ phiếu quá vậy?” Bùi Kiều đầu đầy mồ hôi quay lại hỏi.

Cung Diệp Vũ phía sau hắn cười ha hả nói: “Lần đầu ta đến đây cũng hoảng sợ y như vậy đấy. Nhìn vậy chứ bây giờ tốt hơn nhiều rồi đấy, trước kia còn chưa có hệ thống mạng thông tin toàn cầu đâu. Lúc đó chỗ nào cũng thấy tiếng điện thoại rền ầm ỹ. Người cứ thử nghĩ đi, cả thế giới này rộng cỡ nào? Tổng cộng chỉ có hơn hai mươi quốc gia là có tổ chức linh hồn thôi, nhưng nhiệm vụ trên thế giới thì đâu phải chỉ đến từ hai mươi nước này! Khi ấy cảnh tượng đúng là ồn ào, hỗn loạn y hệt như một cái sân giao dịch cổ phiếu thời kỳ sơ khai. Bây giờ thì tốt hơn nhiều rồi, về cơ bản thì nơi này đã không đến nỗi quá mức hỗn loạn nữa.”

“Xem ra cả giới linh hồn cũng đã tiến vào thời đại toàn cầu hóa hiện đại rồi.” Bùi Kiều thán phục trong lòng một câu, rồi lại tiếp tục đi theo Cung Diệp Vũ tới vị trí thang máy của tầng sáu này. Nơi Cung Diệp Vũ đưa Bùi Kiều tới là tầng hai mươi một, đây là nơi mà chỉ dành cho Trách Thoát Giả và Cao Đẳng Trách Thoát Giả nghỉ lại khi không làm nhiệm vụ.

Khi ở trong thang máy, Bùi Kiều đột nhiên hỏi Cung Diệp Vũ: “Thù lao của nhiệm vụ mà các quốc gia kia ban bố thường là những gì vậy? Tiền bạc và tiêu chuẩn năng lượng à? Không dùng Thiên Sinh Vũ Khí làm thù lao sao?”

Cung Diệp Vũ bỗng móc từ trong lồng ngực ra hai điều thuốc. Hắn ném cho Bùi Kiều một điều rồi nói: “Lấy đâu ra nhiều Thiên Sinh Vũ Khí như vậy chứ? Trừ những Trách Thoát Giả và Cao Đẳng Trách Thoát Giả như chúng ta ra thì trong số Tự Do Linh Hồn, rất ít người có được Thiên Sinh Vũ Khí. Nhớ mấy tên Tự Do Linh Hồn đứng gác ở cửa ra vào tòa nhà này không? Thiên Sinh Vũ Khí mà bọn họ cầm đều là của chính phủ, sau khi hoàn thành nhiệm vụ thì phải đem trả lại. Chả lẽ người cho là nhiệm vụ như vậy cũng kiếm được Thiên Sinh Vũ Khí à?”

Cung Diệp Vũ châm lửa cho điều thuốc rồi cho lên miệng hít sâu một hơi, sau đó nhả ra một vòng khói rồi nói: “Thiên Sinh Vũ Khí đối với linh hồn thể như chúng ta chính là sinh mạng, chính là sức mạnh! Ta nghĩ chắc mấy ngày này người cũng đã hoàn toàn nắm giữ Thiên Sinh Vũ Khí của mình rồi nhỉ? Hắc hắc, Thiên Sinh Vũ Khí dung lượng 850 đơn vị đấy nhé! Cực phẩm đủ để xếp vào năm vị trí đứng đầu trong toàn bộ Thiên Sinh Vũ Khí trên thế giới rồi. Vận may của tiểu tử nhà ngươi cũng quá lớn đấy... Điều mà đám Tự Do Linh Hồn kia khát vọng nhất chính là có được một thanh Thiên Sinh Vũ Khí dù là bình thường nhất đấy, cho dù dung lượng chỉ có 20 hay 30 đơn vị cũng được. Chỉ cần có Thiên Sinh Vũ Khí là bọn họ có thể lên tới tầng tám, thậm chí là cao hơn để nhận nhiệm vụ rồi.”

“Nói chung là nhiệm vụ ở tầng sáu đều là dạng như: tuần tra, phòng ngự, hoặc đi làm vài nhiệm vụ lật vặt cho tổng bộ của tổ chức linh hồn thôi, vậy nên thù lao chỉ có tiền hoặc năng lượng tiêu chuẩn gì gì đó. Ta nghĩ chắc người cũng nhận ra rồi: năng lượng tiêu chuẩn của chúng ta sẽ bị tiêu tán một cách tự động, vậy nên chúng ta phải hàng ngày hấp thu năng lượng tiêu chuẩn giống như người thường hàng ngày ăn cơm để bảo đảm linh hồn của mình không bị tiêu tán. Thế nên mấy cái nhiệm vụ đó thực ra đều là loại nuôi sống bản thân có độ nguy hiểm cực thấp. Nhưng đương nhiên là bất kỳ nhiệm vụ nào cũng có thù lao tiền mặt lên đến hơn 100.000, đây đã là mức thu nhập cao đến mức khó tưởng tượng nổi đối với người bình thường rồi.”

“Còn nhiệm vụ ở tầng bảy và tám thì chủ yếu là chinh sát phạm vi hoạt động của quỷ quái, đi xác minh các tin đồn đại về quỷ quái trong dân chúng, hoặc đi chiến đấu với các loại quỷ hồn cấp thấp nhất. Các loại nhiệm vụ này có tính nguy hiểm không cao, nhưng vẫn có tính nguy hiểm nhất định, vậy nên ngoài hai loại thù lao như trên thì còn được thưởng một loại điểm tích lũy gọi là Điểm Linh Hồn. Cứ mỗi 10 Điểm Linh Hồn thì có thể đổi được Thiên Sinh Vũ Khí dung lượng 1 đơn vị tại tổng bộ của tổ chức linh hồn. Nhưng vì không thể tồn tại Thiên Sinh Vũ Khí nào chỉ có 1 đơn vị dung lượng nên về cơ bản thì chỉ có những tổ đội Tự Do Linh Hồn cùng làm nhiệm vụ rồi góp điểm tích lũy lại để đổi lấy những Thiên Sinh Vũ Khí có dung lượng từ 10 đơn vị trở lên thôi.”

“Về phần những nhiệm vụ từ tầng tám trở lên thì bao gồm các nhiệm vụ như: đi xác minh lệ quỷ, u hồn(2), Nhập Ma cấp quỷ quái, hoặc cả những nhiệm vụ gia nhập đoàn đội đi ảo giới... Nhiệm vụ đi ảo giới thì không trả bằng năng lượng tiêu chuẩn hay tiền nữa, năng lượng tiêu chuẩn đều do đoàn đội phát lời mời triệu tập cung cấp, những nhiệm vụ này chỉ trả thưởng bằng lượng lớn Điểm Linh Hồn... Đúng rồi, Điểm Linh Hồn là thứ thông dụng trên toàn thế giới, và nó cũng là loại tiền tệ duy nhất được toàn bộ các tổ chức linh hồn trên thế giới công nhận, hiện nay giá của mỗi một Điểm Tích Lũy đã bị đẩy lên đến 17.000.000 đô-la Mỹ rồi, ha ha ha...”

Bùi Kiều nghe vậy thì cũng cảm thấy hết chỗ nói luôn. Tuy vậy, hắn cũng thầm vui mừng vì vận khí của mình đúng là quá tốt, không chỉ có cái danh Cao Đẳng Tránh Thoát Giả mà còn kiếm được một thanh Thiên Sinh Vũ Khí có dung lượng 850 đơn vị. Không nói tới cái khác, chỉ riêng việc hắn có thể kiếm được Thiên Sinh Vũ Khí mà không cần phải bắt đầu từ việc làm những nhiệm vụ cấp thấp để tích lũy dần dần rồi đổi lấy Thiên Sinh Vũ Khí của chính phủ thì đã rút ngắn cho hắn từ hai đến ba năm thời gian để kiếm Thiên Sinh Vũ Khí. Nếu như không được như vậy thì... hắn thật sự không biết đến năm 2012, liệu mình có thể đủ mạnh mẽ để bảo hộ thân nhân hay không.

Cung Diệp Vũ nói tới đó thì tiếng nói có hơi thấp xuống: “Vậy mới thấy là chúng ta thật may mắn. Tránh thoát Giả, Cao Đẳng Tránh Thoát Giả, nếu như Tự Do Linh Hồn có những danh hiệu này thì đã giảm bớt được từ ba đến năm năm thời gian phấn đấu. Bởi vì bọn hắn đã tự mình trải qua tử vong, đã biết rõ tử vong là chuyện kinh khủng đến mức nào, lại còn biết sau khi tử vong thì sẽ bị tội nghiệt quán thân, rồi từ từ bị kéo vào trong vết rách không gian. Cảm giác tuyệt vọng lúc đó thật sự là khó mà hình dung nổi. Vậy nên bọn họ càng khát vọng có được Thiên Sinh Vũ Khí, để khi người thân của mình qua đời thì có thể giúp họ chặt đứt tội nghiệt. Thế nên, chỉ một cây Thiên Sinh Vũ Khí nhỏ nhỏ cũng không khác gì tính mạng của chính họ vậy...”

Đang nói chuyện thì cửa thang máy mở ra. Cung Diệp Vũ không nói gì nữa mà cất bước ra khỏi thang máy. Cảnh tượng ở bên ngoài thang máy nhìn giống như trong một khách sạn cao cấp. Khác với khung cảnh nhìn như một sân giao dịch cổ phiếu của các tầng từ hai mươi một trở xuống, mặt sàn ở đây được trải những tấm thảm thật dày, thành lang đầy những ngọn đèn tạo hình cầu kỳ tỏa ánh sáng vàng long lánh, khắp nơi là những bức bích họa và các loại bình hoa trang trí.

“... Sân giao dịch cổ phiếu rồi đến khách sạn năm sao... Chẳng lẽ bọn họ không nhận thức bình thường được một chút à? Sao tổ chức linh hồn thực sự lại có thể như vậy chứ!”

Những gì Bùi Kiều cảm thấy đã không còn là khiếp sợ nữa rồi! Nói hắn thấy khiếp sợ thì không chính xác bằng nói là hắn tê liệt rồi. Đối với cái nơi nghệ thuật khó mà thương thức nổi này, hắn đã hoàn toàn tê liệt, chỉ biết theo sau Cung Diệp Vũ đi về phía một căn phòng ở phía cuối hành lang. Khi Cung Diệp Vũ mở cửa đi vào thì trong phòng đã có mười mấy người ngồi sẵn đó. Những người này vốn đang bàn tán xì xào, nói chuyện phiếm gì đó, nhưng vừa nhìn thấy Cung Diệp Vũ bước vào thì cả bọn lập tức tập trung tinh thần, hoặc đứng lên, hoặc cất tiếng chào Cung Diệp Vũ. Cả bọn đều nhìn về phía hai người Cung Diệp Vũ.

Cung Diệp Vũ cười ha hả nói: “Tốt rồi, mọi người đều đã đến đông đủ. Vậy thì bây giờ chúng ta sẽ thảo luận một chút đề nghị mà ta đã thông báo với mọi người... Lần này chúng ta sẽ quét sạch khu vực ngoài Phong Đô, từ lối vào cho đến khu vực bên cạnh cầu Nại Hà. Trên đoạn đường này có tổng cộng ba con Đại Thủ Linh và hơn mười con Tiểu Thủ Linh, lần này chúng ta phải truy tìm và quét sạch bọn chúng!” Cung Diệp Vũ vừa nói chuyện vừa đến ngồi xuống một cái ghế sofa, nói xong rồi hắn vừa hút thuốc vừa nhìn mọi người trước mặt.

Thế nhưng cả đám trước mặt lại không bắt đầu thảo luận ngay đề nghị vừa rồi mà lại thèm thuồng nhìn về phía điều thuốc lá trên tay Cung Diệp Vũ. Thậm chí có mấy người ở gần hắn còn liên tục hít vào thật sâu mấy hơi khói thuốc kia, cứ như thể muốn hút sạch đám khói kia vào phổi vậy.

Về mặt Cung Diệp Vũ lập tức trở nên lúng túng. Hắn đành phải cho tay vào trong ngực tìm kiếm cả nửa ngày, mãi mới thấy lấy ra được một gói thuốc lá còn lại hơn một nửa. Tiếp theo, sắc mặt hắn dần tái đi nhưng vẫn rút ra từng điều thuốc ném cho mỗi người, tuy vậy nhưng cứ ném ra một điều thuốc là sắc mặt hắn lại xanh mét đi thêm một chút. Cuối cùng nhìn mặt hắn đã chà giống mặt của linh hồn loài người nữa mà lại trông không khác là mấy so với nhân vật chính trong bộ phim hài về một tên quái nhân đeo mặt nạ màu xanh lục(3)...

Lời bình:

Tổng bộ của tổ chức linh hồn kì quái như vậy nhưng còn các thành viên của nó thì ra sao? Kế hoạch cụ thể của chuyến đi Phong Đô này sẽ ra sao? Mời đón đọc các chương mới nhất của TVKD được thực hiện bởi nhóm dịch Vô Hạn Chí Tâm trên Bạch Ngọc Sách nhé!

Chú giải:

1. Các địa danh:

- Nhiệm vụ Sicilia của nước Mỹ: Đảo Sicilia của Italy, còn nhiệm vụ trên đảo là do Tổ Chức Linh Hồn nước Mỹ thực hiện, có lẽ là một nhóm của Mỹ

đến đảo Sicilia nhận nhiệm vụ do Italy ban bố.

- Chiến trường Verdun: địa danh diễn ra một trận chiến rất thảm khốc năm 1916 trong thế chiến thứ nhất

- Ngạ Quỷ Đạo: là đường quỷ đói một trong sáu cõi mà linh hồn có thể sẽ luân hồi theo Phật Giáo. Vào đó sẽ thành quỷ luôn phải chịu giày vò vì đói khát.

2. Lệ quỷ, u hồn: được biết đến như những linh hồn đã mất đi thần trí. Lệ quỷ thì chỉ còn biết đến khát máu, u hồn thì tư tưởng không minh mẫn, giống như người điên, ngây dại, chỉ biết nghĩ về một chấp niệm nào đó.

3. Quái nhân đeo mặt nạ màu lục: bộ phim hài The Mash cực kỳ nổi tiếng. Người nào đeo vào một chiếc mặt nạ thần bí thì đầu sẽ biến thành xanh lục, có sức mạnh kì quái và đầu óc cũng trở nên điên rồ.

Bonus: 1 NDT ≈ 3500 VND

Bạn đang đọc truyện *Tử Vong Khai Đoan* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Q.2 - Chương 5: Chương 2: Đoàn Đội Đi Phong Đô (2)

“Tốt rồi, tốt rồi! Phát xong con mẹ nó rồi. Lão tử phải giữ lại một điều cuối cùng này... Tóm lại, lần này coi như là chúng ta liều mạng một phen, nếu như thành công, chúng ta đi thẳng qua châu Âu ăn mừng một bữa no nê! Nếu không thành công... Hắc hắc, lão tử sẽ đòi lại hết chỗ thuốc lá kia cho mà xem!” Cung Diệp Vũ làm bộ dạng hung tợn trừng mắt nhìn mọi người, rồi cẩn thận từng li từng tí bỏ gói thuốc lá vào trong ngực. Bùi Kiều ở bên cạnh hần thấy rõ, gói thuốc lá kia chỉ còn lại có đúng một điều cuối cùng, chẳng trách bộ dạng của Cung Diệp Vũ lại có vẻ đau lòng như vậy, cứ như là cắt mất của hần miếng thịt không bằng.

Tất cả mọi người đều cảm thấy hài lòng, có người sốt ruột thì lập tức đốt thuốc mà hút, có người thì lại do dự, rồi cẩn thận gói thuốc lá cất đi, mấy cô gái thì chẳng cần suy nghĩ mà cất luôn đi. Theo Bùi Kiều suy đoán, có lẽ các nàng sẽ đem thuốc lá bán ra thị trường, loại thuốc lá có thể nâng cao lượng chấp niệm của bản thân này chắc chắn là không hề rẻ, tuy không so sánh được với cả một thanh thiên sinh vũ khí, nhưng chắc hẳn giá trị cũng không chỉ mấy chục triệu đâu... Trong thị trường giao dịch của linh hồn chắc cũng có vài thứ hay ho, đến bây giờ hần vẫn chưa biết gì cả, nhưng khi nào có thời gian rảnh rỗi cũng muốn đi xem một chút.

Trong số mười lăm người ở đây, ngoại trừ Bùi Kiều và Cung Diệp Vũ, còn lại mười ba người đều là tránh thoát giả Trung Quốc. Nhưng làm lòng Bùi Kiều rung động là việc mấy tên kia lại dùng ngón tay để châm thuốc, ở đầu ngón tay bọn hần lóe lên một ngọn lửa xanh âm u, đây rõ ràng là phản ứng thiêu đốt năng lượng tiêu chuẩn của Linh hồn thể. Bùi Kiều lại không biết cái kỹ xảo này, xem ra hần vẫn còn thiếu kinh nghiệm a. Lúc này, điều quan trọng nhất đối với hần vẫn là nắm giữ kỹ xảo và kinh nghiệm.

Khi mấy tên Tránh Thoát Giả còn đang vội vàng hút thuốc, một thanh niên ước chừng hai mươi, hai một tuổi đứng bên cạnh bỗng nhiên vừa cười vừa nói: “Quá lãng phí, ngoại trừ người hút có thể hấp thu 80% chấp niệm của loại thuốc lá này, thì chấp niệm còn lại đều hóa thành khói thuốc tán đi khắp nơi. Gian phòng này cũng không lớn, một lần hút hai điều là tốt nhất, như vậy ngoại trừ người hút có thể hấp thu tám phần chấp niệm thì người khác cũng có thể hấp thu chấp niệm còn lại. Một lần mà hút nhiều thuốc như vậy... đã lãng phí bao nhiêu là chấp niệm rồi.”

Nghe thấy vậy thì mấy người đang hút thuốc đều chán chừ, thuốc thì đã đốt rồi, dập đi cũng không được, mà tiếp tục hút thì lãng phí, cả đám nghệt mặt ra nhìn nhau. Cung Diệp Vũ liền cười nắc nẻ: “Thuốc đang hút dở rồi, các người không cần nghe cái tên Dương Húc Quang này nói hươu nói vượn. Đã hút rồi thì cứ hút, bọn ông đây không cần phải tiết kiệm từng ly từng tí như vậy.”

Dương Húc Quang cười lên ha hả, hần cũng coi như trẻ trung tuần tú, cười lên sảng khoái như vậy cũng tạo cho hần một chút mị lực, mặc dù diện mạo của hần cũng chỉ cỡ trung bình. Hần khoát khoát tay áo, nói: “Vâng vâng, người là lão đại, người nói thế nào thì nó là như vậy... Nhưng làm như vậy liệu có quá nhanh hay ko? Chúng ta mới điều tra rõ ràng được khoảng tám phần khu vực bên ngoài. Đặc biệt là khu vực gần cầu Nại Hà, lần trước chúng ta còn chưa tới đó đã gặp phải Đại Thủ Linh. Ta sợ tại cầu Nại Hà sẽ có Chân Ma cấp quỷ quái, chắc hẳn là quái vật cấp thủ lĩnh bảo vệ lối vào Phong Đô.”

Cung Diệp Vũ gật đầu nói: “Đúng là có hơi nhanh một chút. Nhưng đây không phải là vấn đề lớn, dù sao khu vực cầu Nại Hà chiếm diện tích cũng không rộng lắm. Trước tiên, chúng ta sẽ dọn dẹp phần lớn đại - tiểu thủ lĩnh ở bên ngoài. Sau khi xử lý xong, ta và Bùi Kiều sẽ đi điều tra và dẫn dụ quái tới, đây không phải là chuyện quá khó, dù sao thì hiện giờ chúng ta có hai gã cao đẳng tránh thoát giả mà.”

Dương Húc Quang nghe vậy thì liền nhìn về phía Bùi Kiều, nói: “Nếu như không tính trò cười ở sân bay thì có thể nói đây mới là lần đầu chúng ta chính thức gặp mặt. Xin chào, ta là Dương Húc Quang, ách, tạm thời là quân sư của cái tiểu đội này, nhiệm vụ chính là xử lý tin tức và tình báo. Thịnh thoàng cũng thay mặt đội trưởng, tiến hành các phương diện trao đổi cùng chính phủ.”

Bùi Kiều cũng vội nói: “Xin chào, ta là Bùi Kiều. Ha ha, ta mới trở về từ nước Mỹ, trước đây cũng chưa tham gia tổ chức linh hồn, cũng không tham gia bất cứ nhiệm vụ nào, thế nên sau này có chuyện gì quan trọng mong người chỉ bảo ta một chút.”

Dương Húc Quang cười cười, rồi bỗng nhiên nói: "Vậy, mặc dù là thất lễ, nhưng ta muốn hỏi một vấn đề... Thực lực của ngươi thế nào?"

Bùi Kiều sừng sốt một chút, hần nói: "Thực lực? Là chỉ thực lực khi đối kháng quý quái sao? Cái này nên nói sao cho phải? Ước chừng nếu đối phó quý quái bình thường thì có thể giải quyết bọn chúng rất nhẹ nhàng, nhưng mà đối phó quý quái Chân Ma cấp thì không thể..."

Dương Húc Quang vẫn giữ nụ cười lúc trước, nhưng không biết có phải Bùi Kiều nhìn lầm không, hần thấy được trong mắt người thanh niên này một tia lạnh lùng như tỏ vẻ không tin nhiệm. Mà Dương Húc Quang vẫn vừa cười vừa nói như cũ: "Chỉ không thì luôn thiếu chính xác, không thấy tận mắt thì không nhận thức được chính xác. Vậy nên để chúng ta thấy tận mắt có phải là sẽ tốt hơn không? Đội trưởng Diệp Vũ thấy thế nào?"

Cung Diệp Vũ đang đứng đặc ngồi trên ghế, nghe vậy thì chăm chú nhìn Bùi Kiều, rồi lại nhìn mọi người trong phòng, sau đó mới nói: "Thực lực của Bùi Kiều không kém. Ít nhất là khi hần đối mặt với Chân Ma cấp, trong tình thế không thể chống lại được khí thế trường của đối phương mà vẫn dám phản công. Ta tin tưởng thực lực của hần tuyệt đối không yếu...Như vậy đi, ngươi là một Cao Đẳng Tránh Thoát Giả cảm Thiên Sinh Vũ Khí dung lượng 850 đơn vị, để Nhâm Trần đấu cùng ngươi một trận. Trừ ta ra, thì nàng là người có thực lực mạnh thứ hai trong tiểu đội, có Thiên Sinh Vũ Khí Chủ Hồn dung lượng 300, lấy được từ trong tay một Hấp Huyết Quý ở phía ngoài Ác Ma Thành. Hai người các ngươi có thể tỷ thí một trận." Cung Diệp Vũ nói xong thì nhìn về phía Bùi Kiều, ánh mắt mang vẻ trung cầu ý kiến.

Trong lòng Bùi Kiều cũng tự hiểu. Lúc trước hần cũng đã nghĩ tới tình huống này, dù sao thì hần cũng là một Cao Đẳng Tránh Thoát Giả bỗng nhiên xuất hiện, chưa bao giờ phối hợp làm nhiệm vụ cùng đoàn đội này, thậm chí cũng không có chút kinh nghiệm làm nhiệm vụ nào, vậy nên bị người khác hoài nghi cũng là chuyện đương nhiên. Dù sao sức chiến đấu của Tránh Thoát Giả cũng không phải chỉ là cường độ linh hồn nhiều hay ít, đó chỉ là một tiêu chuẩn mà thôi. Sức chiến đấu chân chính phải bao gồm cả Thiên Sinh Vũ Khí, kỹ xảo chiến đấu, thậm chí là các loại năng lực đặc thù, đây mới là chiến lực thực sự.

Bùi Kiều cũng không chậm trễ, đồng dạng nói: "Cũng tốt, ta cũng muốn thử xem uy lực khẩu súng này ra sao. Nhưng chúng ta chỉ nên đánh ở mức độ giới hạn, đừng để bị thương, làm chậm trễ hành trình đi Phong Đô."

Một thiếu nữ ngồi đằng xa chậm rãi đứng lên. Thiếu nữ này trước giờ vẫn chưa nói một lời, lạnh lùng ngồi một góc xa. Nét mặt của nàng cũng lạnh như băng, giống như mọi người nợ nàng mấy triệu vậy. Thế nhưng, dung mạo thiếu nữ này lại tuyệt đẹp, mái tóc đen dài bóng bèn như gấm, dường như làm cho toàn thân nàng tỏa sáng. Còn cả làn da nàng cũng trắng sáng như thể trong suốt, làm cho người khác nhìn vào thấy cực kỳ choáng ngợp.

Thiếu nữ lạnh lùng liếc mắt nhìn Bùi Kiều, rồi mới lên tiếng: "Đi". Nói xong một chữ, nàng liền lập tức đi ra khỏi phòng họp.

Dương Húc Quang và Cung Diệp Vũ đều nở nụ cười khổ, Dương Húc Quang thậm chí còn thấp giọng nói: "Đội trưởng... ngươi làm vậy có hơi mạo hiểm quá không? Sao lại để nàng đấu với Bùi Kiều? Ngươi không sợ sẽ xảy ra chuyện không hay à?"

Trên mặt Cung Diệp Vũ rõ ràng đã xuất hiện vẻ chán chừ, nhưng ngoài miệng hần vẫn cố nói: "Không sao, ta tin tưởng thực lực của Bùi Kiều... Có lẽ là vậy."

Cứ như vậy, cả nhóm mười lăm người đều đi thang máy đến lầu hai mươi. Sau khi ra khỏi thang máy thì Bùi Kiều liền cảm thấy một phen, rút cuộc cũng thấy một nơi nhìn ra dáng tổ chức linh hồn. Chỗ này cũng giống như khu phòng thí nghiệm dưới lòng đất bên dưới khu biệt thự xa hoa ở bên ngoài ảo giới "Chiến Trường Nam Bắc" của nước Mĩ, mặt sàn là một lớp kim loại màu bạc sáng bóng. Từ cửa thang máy đi ra một đoạn là một cửa ngăn cách, ở đây phải có thể chứng minh thân phận và nhập vào mật mã mới vào được, đây mới phù hợp với định nghĩa về tổng bộ của tổ chức linh hồn trong suy nghĩ của Bùi Kiều.

Mọi người lần lượt đi qua, phía trước là một gian phòng kim loại rộng rãi vô cùng. Những người khác đi về phía gian phòng quan sát bên cạnh, còn Bùi Kiều cùng thiếu nữ lạnh như băng kia thì đi thẳng vào giữa phòng kim loại.

Nhâm Trần đứng cách Bùi Kiều ước chừng ba mươi bước. Nàng nhìn chăm chăm vào Bùi Kiều một lúc lâu, rồi mới chậm rãi nói: "Chú Hồn... Dung lượng 300 đơn vị, dung lượng ta có thể không chế là 177 đơn vị, đã bổ sung năng lượng 177 đơn vị..."

Bùi Kiều đang tháo cây súng đeo sau lưng xuống, nghe thấy Nhâm Trần nói vậy thì nhất thời còn không kịp phản ứng, hỏi lại theo bản năng: "Nghĩa là sao? Vì sao không bổ sung đầy năng lượng? Chỉ có thể không chế 177 đơn vị là sao?"

Hần chưa nói xong thì mắt trái Nhâm Trần lóe lên hào quang màu lam u ám, một cây vĩ cầm màu lam nhạt xuất hiện trong tay nàng. Một giây sau, tiếng đàn vĩ cầm du dương êm tai đã truyền khắp căn phòng...

Ngay khoảnh khắc đó, Bùi Kiều cảm thấy nguy hiểm cực độ... Đứng vậy! Cái cảm giác mà hần trải qua trong địa ngục.

Bạn đang đọc truyện *Tử Vong Khai Đoan* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [EbookFull\(dot\)Net](http://EbookFull(dot)Net).

Q.2 - Chương 6: Chương 3-1: Lực Lượng Lôi Điện (1)

Bùi Kiều phản ứng cực nhanh. Hần vừa cảm thấy tia nguy hiểm cực độ kia thì lập tức thuận thế đập một cái. Cả người đã nhảy về phía sau, mà ở chỗ

hắn vừa mới đứng, một cây cột bằng nhon hoắt khoảng 30 cm bắt ngờ xiên ra từ mặt đất. Nếu như Bùi Kiều vẫn còn đứng ở chỗ cũ thì chắc chắn sẽ bị cây cột bằng này xiên qua người.

Mặc dù Bùi Kiều đã là linh hồn thể, nhưng mà giờ phút này toàn thân hắn vẫn còn cảm thấy vã mồ hôi lạnh, kiến thức đối với Trách Thoát Giả và Thiên Sinh Vũ Khí trong lòng hắn lại tăng thêm một phần. Trên thực tế, từ lúc thấy Cung Diệp Vũ đối phó với con khô lâu Chân Ma cấp, Bùi Kiều cũng đã đoán được: công dụng của Thiên Sinh Vũ Khí không chỉ là cầm lên chém loạn, như vậy có gì khác với người sống bình thường đâu? Nhưng vì mấy ngày qua hắn vẫn luôn bận chuyện khác, không có thời gian tìm hiểu Thiên Sinh Vũ Khí của mình. Cho đến tận lúc này, thấy công kích của Nhậm Trần, trong đầu hắn mới chợt ngộ ra.

Thế nhưng hắn không có thời gian để nghĩ những chuyện này, bởi vì từ khi đập một cái lui về phía sau, loại cảm giác nguy cơ kia chẳng những không hạ thấp chút nào, ngược lại càng tăng cao kịch liệt, đồng thời hắn còn cảm giác thấy nhiệt độ bốn phía dường như đang hạ thấp.

Ở phòng bên kia, mọi người đều không tự chủ được thở dài, Dương Húc Quang lại càng trực tiếp lắc đầu nói: “Quả nhiên là tay mơ chưa có kinh nghiệm! Tuy mang danh Cao Đẳng Trách Thoát Giả, lại có Thiên Sinh Vũ Khí dung lượng 850 đơn vị, nhưng ngay cả cái gì là dung lượng cực hạn có thể nắm giữ mà hắn cũng không biết, lại cũng không luyện hóa Thiên Sinh Vũ Khí của mình. Huống chi không trải qua sinh tử chiến đấu với quý quái thì cuối cùng tâm tính vẫn chỉ là người bình thường mà thôi. Đội trưởng, xem ra người đánh giá hắn quá cao rồi.”

Cung Diệp Vũ cười hắc hắc, đang muốn tiện thể móc thuốc lá từ trong lòng ngực ra, bỗng nhiên nhớ tới thuốc lá của mình chỉ còn một điếu. Thế là hắn đành thu tay lại với vẻ mặt đầy khó chịu, đồng thời lại nói: “Ta tin vào mắt nhìn người của mình. Động tác của hắn khi ở Nam Bắc Chiến Trường luôn rất bình tĩnh, người như vậy không phải là kẻ yếu, hoặc là nói, hắn có tiềm năng để trở thành cường giả... Người cứ từ từ mà xem đi. Có nhiều chuyện không phải cứ suy luận là sẽ tính được kết quả.”

Dương Húc Quang gật gật đầu, lại lắc đầu, vẫn như cũ nói: “Thuộc tính của Chú Hồn là băng, đó là loại băng hàn có thể làm tổn thương tới linh hồn, hơn nữa khi thời gian sử dụng càng kéo dài thì tốc độ của người bị công kích cũng sẽ càng chậm. Trừ khi ngay từ lúc bắt đầu đã nắm giữ chủ động, hoặc là dựa vào Chân Ma cấp khí thể tràn ngập trung áp chế đôi phương, bằng không thì một khi để cho Chú Hồn diễn tấu đến chương nhạc thứ hai, đến đoạn mở đầu "Băng phong vương tọa" (Frozen Throne), lúc đó muốn làm gì cũng đã muộn.”

Lúc này, tình hình trong “võ đài” cũng đã có sự thay đổi, Bùi Kiều đã phát giác nhiệt độ xung quanh bắt đầu giảm xuống rất nhanh. Phải biết rằng hắn chính là linh hồn thể, ngoại trừ các loại cảm giác đau đớn thì làm sao thấy lạnh lẽo hay ấm áp được? Thế nên loại cảm giác lạnh lẽo này hiển nhiên là một phương thức công kích, và còn là loại công kích nhắm vào linh hồn!

Lập tức, Bùi Kiều hoàn toàn tập trung lại. Bốn tháng ở Địa Ngục đã giúp hắn hình thành một thói quen: một khi cảm thấy cực độ nguy hiểm thì sẽ tự động tập trung toàn bộ tư tưởng lại. Cũng chính vì hắn có khả năng này nên mới có thể sống sót trong môi trường cực kỳ nguy hiểm của Địa Ngục. Mà sau khi hắn tập trung toàn bộ tinh thần lại thì đầu óc dường như cũng minh mẫn hơn rất nhiều, đáp án cho một vài vấn đề cũng tự nhiên mà xuất hiện trong đầu của hắn.

“... Đúng rồi, lúc trước Cung Diệp Vũ đã hút Từ Lôi đao vào trong con mắt của hắn, sau đó hắn có thể lấy tay phát ra lôi điện để châm thuốc, mà không như tránh thoát giả khác là thiêu đốt năng lượng tiêu chuẩn. Từ Lôi đao, Từ Lôi đao... chính là Từ Lôi! Chẳng lẽ sau khi hút Thiên Sinh Vũ Khí vào trong cơ thể thì sẽ sử dụng được thuộc tính của Thiên Sinh Vũ Khí đó hay sao?”

Bùi Kiều vừa nghĩ những điều này, vừa không ngừng nhảy về phía sau. Mà cảm giác của hắn quả thực là nhạy bén, mỗi một lần nhảy lên đều tránh né được những cột băng đâm lên từ trên mặt sàn. Mấy cột băng này thậm chí còn không chạm tới nổi nửa phần góc áo của hắn, có điều nhiệt độ trong phòng luyện tập thực sự đang hạ thấp nhanh. Thậm chí cả kim loại trên mặt sàn đều xuất hiện một tầng sương trắng hơi mỏng.

“... Không tệ, đúng là đã đánh giá thấp hắn rồi. Linh giác của hắn thật là cao! Linh giác cao như thế, thực khó có thể tưởng tượng được rằng hắn chỉ là một tay mơ không có kinh nghiệm chiến đấu.” Dương Húc Quang nhìn trận đấu đang diễn ra trong phòng luyện tập, nét mặt của hắn cũng dần trở nên nghiêm túc.

Lúc này, Bùi Kiều cũng không chỉ là tránh né né nữa, chỉ thấy hắn chợt tháo cây súng đeo sau lưng ra. Từ lúc đi báo thù xong, hắn cũng không có thời gian rảnh để đi nghiên cứu cây súng này cẩn thận, nhưng hắn đã nhét đầy năng lượng tiêu chuẩn mà chính phủ đưa cho vào đó. Tuy hắn không biết vì sao đôi phương không nạp đầy năng lượng vào Thiên Sinh Vũ Khí, nhưng hắn có thể khẳng định một chuyện: Thiên Sinh Vũ Khí có thuộc tính đi kèm, và người dùng có thể sử dụng được cái thuộc tính này... Nói một cách khác, hắn cũng có thể sử dụng lực lượng lôi điện của mình!

“Trận đấu này là để xác định địa vị tương lai của ta. Nếu có thể thắng càng đậm thì địa vị tương lai của ta sẽ có lợi lớn!”

Bùi Kiều thầm quyết định trong lòng. Hắn không định tiếp tục tránh né nữa mà đột nhiên dừng lại, một tay cầm súng, hắn ngầm phát động lực lượng lôi điện trong cơ thể. Song chẳng được mấy giây, cái cảm giác nguy cơ lại lần nữa ập đến, hai chân của hắn chợt lóe lên ánh điện loang loáng. “Xẹt” một tiếng, hắn lập tức vọt ra xa. Cột băng kia còn chưa kịp đâm lên thì đã bị một đập mang theo lực lượng lôi điện đâm nát thành mảnh băng vụn. Mà Nhậm Trần ở cách đó không xa vốn đang yên lặng kéo vĩ cầm thậm chí còn nhảy dựng lên, cô bé với khuôn mặt lạnh băng vô cùng kinh ngạc nhìn Bùi Kiều ở phía xa, thì thoáng lại cử động hai chân của mình, hiển nhiên là hai chân nàng vừa bị luồng điện kia giật cho tê dại không ít.

Trong phòng bên kia, gã thanh niên rạng rỡ Dương Húc Quang lập tức vỗ trán một cái, kinh hãi quay đầu lại nhìn về phía Cung Diệp Vũ nói: “Thuộc tính Thiên Sinh Vũ Khí của hắn là điện? Mà còn nắm giữ bí quyết sử dụng Thiên Sinh Vũ Khí nhanh như vậy? Trời ạ, vậy sao hắn không luyện hóa Thiên Sinh Vũ Khí nhập vào cơ thể? Đây rõ là có tình nhập nhằng để lừa người rồi!”

Cung Diệp Vũ ở bên cạnh cười hắc hắc nói: “Lần đầu ta cho hắn thuốc lá thì đã nhìn thấy tay hắn phát ra điện. Lúc đó hắn mới có được Thiên Sinh Vũ Khí không bao lâu, thế nên có thể cho rằng hắn là cái loại người đặc biệt miễn cảm đối với Thiên Sinh Vũ Khí, giống như cô nàng ở nước Mỹ kia... Người như vậy vạn người không có một, mà hắn lại còn là cao đẳng tránh thoát giả nữa. Như vậy... người còn cảm thấy hắn chỉ là phiên toái hay

không?”

Trong khi hai người đang nói chuyện thì tình hình trận đấu đã bắt đầu thay đổi. Nhậm Trần dùng Thiên Sinh Vũ Khí Chủ Hồn diễn tấu bản nhạc làm cho nhiệt độ bốn phía liên tục giảm xuống. Tình hình sau đó sẽ cực kỳ có lợi với nàng, chỉ cần tạo ra khoảng cách thì nhiệt độ giảm xuống cũng khiến cho tốc độ của đối phương giảm xuống, lại còn có các cột băng liên tục đâm lên, vậy thì đối phương chỉ còn cách chấp nhận số phận. Nhưng mặt sàn nơi này lại là kim loại, không thể so sánh được với mặt đất nham thạch, Bùi Kiều vừa sử dụng lực lượng lõi điện thì dòng điện lập tức lan theo kim loại truyền thẳng ra xa. Tình huống này đã lập tức đảo ngược vị thế của hai bên.

“Người nhận thua đi.” Bùi Kiều cũng không định tiếp tục công kích, chỉ cầm súng đứng đó vừa cười vừa nói.

Nhậm Trần ở phía xa vốn đang kinh ngạc không thôi, nhưng vừa nghe Bùi Kiều nói ra những lời này thì sắc mặt nàng lập tức trở nên tái nhợt. Nét mặt nàng vốn đã lạnh lẽo như băng, giờ phút này lại bỗng xuất hiện sát khí. Nàng bỗng bật nhảy thật mạnh, cây vĩ cầm trong tay cũng lóe lên ánh sáng màu lam, một cổ hàn khí mãnh liệt lập tức bắn ra từ trên tay nàng, bao phủ bốn phía xung quanh nơi nàng đứng. Sau đó không ngờ nàng lại nhắm mắt lại, như thể tập trung cao độ vào việc kéo đàn.

Tiếng đàn này nhẹ nhàng êm tai, giống như trong đêm tĩnh lặng bỗng vang lên một giai điệu u buồn mà xa xăm như lời than thở từ sâu trong linh hồn, làm cho người ta không tự chủ mà say mê. Bùi Kiều ở phía xa thấy vậy thì cũng không nói thêm gì nữa, chỉ cầm súng lao thẳng tới phía trước. Dưới chân hắn có ánh điện lập loè, khiến cho tốc độ của hắn lập tức đề cao hơn mười lần, khoảng cách mấy chục mét chỉ vượt qua trong nháy mắt. Một giây sau, hắn đã vọt tới trước mặt Nhậm Trần, thế nhưng khi hắn thấy thiếu nữ này nhu nhu nhược nhược mà kéo vĩ cầm thì hắn cũng không thể nào dùng súng mà chém nàng được, chỉ đành tùy tiện đưa tay ra chụp lấy cây đàn vĩ cầm của Nhậm Trần.

Nhưng khi tay hắn vừa duỗi ra được một nửa thì liền cảm thấy một mối nguy hiểm kịch liệt trước giờ chưa từng có. Dường như hắn chỉ cần tiếp tục vươn tay ra... Không! Hắn là nếu tiếp tục đợi ở chỗ này, thì sẽ gặp phải chuyện cực kỳ đáng sợ, đó rất có thể là... từ vong!

Nói thì chậm, diễn ra thì nhanh, ngay khi Bùi Kiều đang cảm thấy cực độ nguy hiểm, thì cũng là lúc tiếng đàn vốn ưu nhã giống như là dạ khúc bỗng nhiên kịch biến, âm điệu lập tức cao vút, giống như một giọng nữ hét lên bén nhọn trong đêm khuya, thanh âm kia chói tai đến nỗi nó như có thể khiến cho bất kì ai cũng hóa rồ. Trong tích tắc đó, với Nhậm Trần là trung tâm, từng vòng hào quang màu lam bùng lên, rồi tỏa ra xung quanh. Ở gần đó nhất đương nhiên là cái tay đang duỗi của Bùi Kiều, một tiếng “tách” nhẹ giòn vang, bàn tay đó lập tức bị đóng băng cứng ngắc, giống như đang đeo một cái bao tay làm từ băng. Không đơn giản như thế, thứ khí lạnh băng hàn tới cực độ này còn lan theo cánh tay của hắn, tràn tới đóng băng về phía thân thể của hắn. Một vòng một vòng khí rét lạnh bắn ra, trong nháy mắt một nửa cánh tay hắn đã hoàn toàn đóng băng.

Bùi Kiều phản ứng cũng không chậm. Giờ phút này hắn đang vận hành lực lượng lõi điện, tốc độ phản ứng nhanh hơn gấp mấy lần so với lúc bình thường. Ngay khi luồng khí băng lạnh đến cực độ kia theo cánh tay của hắn tràn vào cơ thể thì hắn đã nhanh chóng lùi lại phía sau, nhưng hàn khí kia cũng tăng tầng lớp lớp mà lan ra, không chỉ đóng băng cánh tay hắn lại mà còn đóng băng cả mặt đất dưới chân hắn. Thế nên khi Bùi Kiều gấp gáp lui về phía sau thì trọng tâm của hắn cũng không vững, “rầm” một tiếng, ngã nhào trên mặt đất.

“Chết!” Giọng nói tràn ngập sát ý của Nhậm Trần vang lên trong vùng hàn khí. Trong nháy mắt, tiếng đàn vốn bén nhọn như rít gào lại lần nữa biến đổi, bỗng trở nên tĩnh mịch đến khủng bố, phẳng phất như là tiếng gào thét thống khổ từ trong cửu u hoàng tuyền truyền tới. Có trời mới biết tại sao cây vĩ cầm nho nhỏ này lại có thể phát ra nhiều âm điệu đến như vậy. Mà khi cái âm điệu tĩnh mịch kinh khủng này vang lên, mấy cột băng to bằng cánh tay người trưởng thành dần dần ngưng tụ trong không khí bên người thiếu nữ, sau đó cứ lơ lửng như vậy mà phóng về phía Bùi Kiều.

Phản ứng của Bùi Kiều dù có nhanh hơn nữa cũng không thoát khỏi mấy cột băng này. Giờ phút này hắn vẫn đang ngã nằm trên mặt sàn, chỉ có thể trở mắt nhìn những cột băng này lao tới càng lúc càng gần, giống như từ vong đang từng tắc từng tắc một tiếp cận hắn. Loại cảm giác trong thời khắc sinh tử này thật sự là khó có thể hình dung, người chưa trải qua sẽ vĩnh viễn không cách nào tưởng tượng nổi, giống như trong lời đồn: “lúc người tiếp cận từ vong, trí nhớ cả đời cũng sẽ trong nháy mắt đó trở về...”

Những gì một người trải qua cả đời, dù chỉ là những thứ ấn tượng khắc sâu nhất trong trí nhớ, nhưng khi những gì trải qua trong mấy mươi năm bị áp súc tại trong nháy mắt, trong tích tắc, đây là tình huống như thế nào đây! Giống như là thời gian của cá nhân và thời gian của thế giới bên ngoài triệt để tách rời, khó có thể tưởng tượng, khó nói thành lời. Mà trong tích tắc này, khi cột băng chỉ còn cách Bùi Kiều vài tắc, cũng là lúc hắn thật sự cảm giác mình tiến vào loại trạng thái này!

Tốc độ cột băng kia càng ngày càng chậm, cuối cùng phẳng phất như dừng lại trong hư không. Không đơn thuần là cột băng kia dừng lại, mà cả động tác kéo vĩ cầm của Nhậm Trần, cũng dừng lại như vậy. Không chỉ vậy, Bùi Kiều còn cảm thấy toàn bộ thế giới đều trở nên yên tĩnh, tiếng vĩ cầm tĩnh mịch kinh khủng cũng biến mất, tầng tầng lớp lớp băng khí cũng ngưng lại, thậm chí ngay cả âm thanh nổ lách tách của lõi điện dưới chân hắn cũng biến mất...

Ngoại trừ ý thức của Bùi Kiều... trong nháy mắt, toàn bộ thế giới này dường như đều dừng lại!

Lời bình:

Trạng thái thần bí khi cả thế giới như ngừng lại của Bùi Kiều một lần nữa xuất hiện. Liệu đây có phải bước ngoặt để hắn thoát khỏi hiểm cảnh? Đón đọc chương kế tiếp của TVKD được thực hiện bởi nhóm dịch Vô Hạn Chi Tâm!

Bạn đang đọc truyện *Từ Vong Khai Đoan* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Q.2 - Chương 7: Chương 3-2: Lực Lượng Lôi Điện (2)

Bùi Kiêu đã từng gặp phải tình cảnh tương tự lúc này: chính là thời điểm bị bao vây trong Nam Bắc Chiến Trường. Khi ấy hắn đã rơi vào trong tuyệt cảnh cầm chắc cái chết. Trong thời khắc cận kề cái chết đó, hắn đã cảm thấy như thể thời gian của cả thế giới đều trôi chậm lại, chỉ riêng ý thức của hắn vẫn cảm thấy khái niệm thời gian như bình thường. Thực tế thì ngoài ý thức ra, thậm chí cả thân thể của hắn cũng bị loại hiện tượng chênh lệch thời gian này trôi buộc. Chuyện này có chút giống như hiện tượng “bóng đèn”(1), vẫn có ý thức và suy nghĩ nhưng cơ thể lại cứng ngắc, không động đậy nổi.

Giờ phút này đây, Bùi Kiêu đang gặp phải trường hợp tương tự. Hơn nữa, lần này hắn còn cảm thấy rõ ràng là thời gian trôi qua còn chậm hơn lần trước. Khi ở Nam Bắc Chiến Trường, thân thể của hắn còn có thể di chuyển ở tốc độ vô cùng thấp, nhưng lúc này thì hắn lại như thể đang ở trong một cái cơ thể làm bằng sắt vậy: một phân, một ly cũng không nhúc nhích được. Càng tệ hơn là tuy cái cột băng kia có vẻ như đứng yên, nhưng nếu nhìn kĩ thì sẽ thấy nó đang nhích từng ly một mà bay về phía Bùi Kiêu... Mà nguy hiểm hơn nữa chính là: cái cột băng sắc bén đó đang hướng thẳng vào mi tâm của hắn! Nếu tiếp tục như vậy thì cái cột băng đó rất có thể sẽ đâm thẳng qua cái đầu của hắn. Lúc đó, nhất định hắn sẽ thực sự toi đời. (2)

“Di chuyển đi! Mau di chuyển đi!”

Bùi Kiêu điên cuồng thử làm cho cơ thể chuyển động, nhưng thân thể hắn dường như đã không còn do ý thức bản thân khống chế nữa, cơ bản là đã không chịu sự điều khiển của ý thức nữa, chỉ biết nằm lặng im trên mặt đất như trước. Mà cái cột băng kia thì vẫn từng chút một tới gần điểm giữa hai đầu lông mày của hắn. Rồi không biết qua bao lâu sau, cột băng đó đã chỉ còn cách mi tâm(3) của hắn nửa tấc mà thôi. Lúc này, hắn thậm chí đã có thể cảm thấy vật đó tỏa ra khí lạnh đến thấu xương. Trong giây phút sinh tử tồn vong, trong đầu hắn chợt hiện lên hình ảnh tại Nam Bắc Chiến Trường, cảnh tượng khi hắn phát động lực lượng lôi điện dịch chuyển cơ thể hiện ra. Khi đó thân thể hắn cũng không thể chuyển động, chỉ có thể dùng cách phóng ra lôi điện để làm thân thể di chuyển.

“Đừng rồi! Ta vẫn còn có thể nhìn thấy cái cột băng này di chuyển, như vậy thì tốc độ của nó chắc phải thấp hơn tốc độ dòng điện nhiều mới hợp lý chứ!”

Ý nghĩ này đột nhiên xuất hiện trong đầu Bùi Kiêu. Thế nhưng lúc này nguy cơ đã gần kề, cảnh tượng cái cột băng kia đâm xuyên qua đầu của hắn đã sắp hiện ra, Bùi Kiêu làm gì còn lòng dạ nào để nghĩ nhiều. Hắn lập tức tập trung cao độ để điều khiển lôi điện hội tụ vào chân mình rồi phun ra ngoài như kiêu đuôi tên lửa lúc phóng lên trời. Lôi điện chỉ phun ra có vài tấc mà lực đã đủ đẩy thân hình Bùi Kiêu phóng thẳng ra ngoài, đồng thời một loạt tiếng đùng đùng, rào rào vang lên khi tầng băng trên mặt đất bị hắn vô tình phá vỡ.

Tới khi Bùi Kiêu nhờ có lực đẩy đó mà lao ra xa hơn hai mươi mét thì hắn mới thoát khỏi tuyệt cảnh tử vong. Ngay lập tức, bên tai hắn lại vang lên tiếng vĩ cầm u buồn mà kinh khủng kia. Tốc độ của thời gian đã trở lại bình thường! Thân thể của hắn cũng lần nữa được đặt dưới sự khống chế của ý thức. Hắn lập tức cong người nhảy dựng lên, nhìn thẳng về phía Nhậm Trần ở xa xa.

Lúc này, toàn bộ cái cột băng kia đã đâm xuyên vào dưới sàn kim loại. Sàn nhà bằng kim loại tương như vô cùng kiên cố không ngờ lại chẳng khác gì đậu hũ với mấy cột băng đó, hay nói cách khác là hóa ra mấy cột băng này lại cứng rắn quá sức tưởng tượng, vừa mới chạm vào sàn nhà thì đã lập tức phá ra mấy vết rách lớn. Bùi Kiêu thấy vậy thì lập tức lạnh buốt cả sống lưng, sau đó lại dần cảm thấy tức giận.

“Mẹ kiếp! Rõ ràng chỉ là tỷ thí thôi cơ mà! Một cái chụp lúc này của ta chỉ vì muốn tóm lấy cây đàn của ngươi mà thôi, chứ nếu đó là quả đấm mang theo lực lượng lôi điện thì ta không tin ngươi cũng đứng bằng được!”

Bùi Kiêu bỗng thử cử động cánh tay đã bị đóng băng chặt cứng của mình. Cánh tay đó lúc này giống như cơ thể người bình thường bị đóng băng vậy, hoàn toàn tê dại không chút cảm giác. Vậy là hắn chỉ có thể dùng một tay để nắm chặt cây súng của mình, đồng thời hắn cũng điều động toàn bộ lực lượng lôi điện trong cơ thể: một phần tập trung ở bàn chân, chuẩn bị lao tới Nhậm Trần bất cứ lúc nào, một phần khác thì hội tụ tại cánh tay còn nguyên vẹn, để khi vừa áp sát thì sẽ cho nòng ta một đấm trời giáng... Nói đùa sao? Chút nữa thì cả mạng cũng không còn, thế thì làm sao mà hắn còn tâm trạng để “thương hoa tiếc ngọc” nữa.

Cùng lúc đó, Nhậm Trần ở phía xa cũng đang kinh ngạc muôn phần vì lực phản ứng của Bùi Kiêu, trong tình huống nguy hiểm diễn ra cực nhanh như vậy mà vẫn có thể lợi dụng được lực lượng lôi điện để chạy trốn, chỉ riêng bản lĩnh này đã đủ để làm người ta phải kính trọng vài phần. Sắc mặt của Nhậm Trần liền trở nên dễ nhìn hơn một chút, đã không còn... tái nhợt như lúc trước. Cùng với đó, tiếng đàn đang tịch tịch khùng khờ của nàng cũng biến đổi: rõ ràng đã chuyển từ tịch tịch khùng khờ thành hùng hục khí thế, cứ như thể là một dàn giao hưởng nhỏ đang diễn tấu vậy. Đúng vậy, chỉ một cây vĩ cầm nho nhỏ mà tạo ra được một bản nhạc đầy khí thế của cả một dàn giao hưởng.

Khi tiếng đàn đầy khí thế kia vừa xuất hiện thì từng tầng khí lạnh có trung tâm là Nhậm Trần bỗng xuất hiện, rồi liên tục tràn ra xung quanh. Chỉ sau vài giây ngắn ngủi, phạm vi của vòng khí lạnh đó đã tràn ra hơn bảy đến tám mét, và vẫn tiếp tục mở rộng. Chỉ cần mặt sàn rơi vào phạm vi bao phủ của vòng khí lạnh này thì trên bề mặt sẽ lập tức bị đóng băng một lớp dày mấy phân, nhìn qua hơi giống như hình ảnh trong phòng đông lạnh vậy.

“Chương thứ ba... Băng phong vương tọa(4)”! Nhậm Trần nhìn kĩ Bùi Kiêu ở phía xa rồi khẽ gật đầu, sau đó nàng lại nhắm mắt kéo vĩ cầm. Mà khi nàng nhắm mắt lại thì từng vòng khí lạnh giá kia lại càng tăng mạnh, phạm vi đóng băng cũng dần lan rộng với tốc độ càng nhanh hơn.

Lúc này, Bùi Kiêu cũng đang rơi vào tình hình rất khó khăn... Không phải là hắn không muốn tấn công, mà là không tấn công nổi. Với tốc độ khi sử dụng lực lượng lôi điện của hắn thì hoàn toàn có thể áp sát rồi cho Nhậm Trần ném thử một đấm lôi điện khi mà nàng ta còn chưa kịp phản ứng. Chắc hẳn một kích như vậy cũng đủ đánh cho nàng bất tỉnh ngay lập tức rồi, vậy cũng coi như báo được mối thù bị nàng làm cho chật vật lúc đầu. Nhưng ai mà ngờ được rằng khi hắn vừa tập trung lôi điện vào cánh tay lành lặn thì cây súng trên tay lại lập tức điên cuồng hút lấy lực lượng lôi điện đó!

Sau chưa đến vài giây, tổng lượng lõi điện trong cơ thể hắn đã bị hút mất gần 40% tổng lượng. Mà không chỉ có vậy... cây súng của hắn bỗng nhiên như được mở ra một cái phong ấn nào đó, sau khi hút sạch lõi điện ở cánh tay thì không những không ngừng lại mà còn tiếp tục hút đi năng lượng tiêu chuẩn trong cơ thể Bùi Kiều. Chỉ trong một thoáng, năng lượng tiêu chuẩn của Bùi Kiều đã bị hút đi mất 10%.

Bùi Kiều lập tức vừa kinh vừa sợ, nhưng dù vậy hắn vẫn thầm cảm thấy may mắn vì cây súng này chỉ hấp thụ lõi điện và năng lượng tiêu chuẩn thôi chứ không hút đi thứ cốt lõi trong cái mạng của hắn là chấp niệm. Thế nhưng cảm giác may mắn này cũng không kéo dài được bao lâu, khi thấy năng lượng tiêu chuẩn toàn cơ thể bị hút mất 40% thì cảm nhận của hắn đã từ may mắn biến thành kinh hoàng tột độ!

Tuy rằng trụ cột của linh hồn là chấp niệm của chính bản thân, nhưng chấp niệm nhất định cũng phải có năng lượng tiêu chuẩn bám vào thì mới có thể tồn tại được. Cái này cũng giống như cơ thể người sống vậy, hệ thống thần kinh đương nhiên là thứ quan trọng nhất để có thể vận hành được cơ thể, nhưng nếu không có da, thịt, xương thì đó cũng không còn là người sống nữa rồi!

Linh hồn cũng thế, mất đi chấp niệm của bản thân thì tiêu chuẩn năng lượng trong cơ thể sẽ lập tức tiêu tán sạch sẽ, nhưng nếu mất đi năng lượng tiêu chuẩn thì chấp niệm của bản thân cũng không thể nào độc lập tồn tại giữa hư không, cũng sẽ sớm tiêu tán hết mà thôi... Chỉ trong vài giây ngắn ngủi mà Bùi Kiều đã mất đi gần 50% tiêu chuẩn năng lượng của mình. Vậy thì làm sao mà hắn không kinh hãi cho được?

Nhưng rồi cũng may, đến khi cây súng này hấp thụ của hắn khoảng 45% tiêu chuẩn năng lượng thì cuối cùng nó cũng dừng lại. Không chỉ vậy, nó bỗng nhiên còn tạo cho Bùi Kiều một cảm giác "huyết nhục tương liên", nghĩa là hắn cảm thấy cảm thấy cây súng này như thể chính là một bộ phận của thân thể mình kéo dài ra. Chưa hết, cây súng còn truyền tới một cảm giác như muốn thôi thúc Bùi Kiều bùng nổ, như thể muốn hắn giống như núi lửa phun trào mà phóng một thứ gì đó ra ngoài.

Theo bản năng, Bùi Kiều nâng họng súng lên, chĩa về phía Nhậm Trần ở xa xa. Rồi khi hắn còn chưa kịp hiểu chuyện gì đang diễn ra, tại họng súng bỗng nhiên lóe lên ánh hồ quang điện còn chói mắt hơn cả một tia sét. Trong nháy mắt đó, tất cả mọi người đều bị ánh sáng chói lòa kia làm cho nhức mắt, như thể thật sự vừa có một tia sét đánh xuống ngay trước mặt mình, thậm chí cả Bùi Kiều đang cầm cây súng đó trên tay cũng nhắm mắt lại trong giây lát. Sau đó, ngón tay hắn nhấn vào cò súng...

"Dừng!"

Một tiếng nổ rền vang của lõi điện! Nghe như sét đánh, mà cũng như đại pháo khai hỏa! Âm thanh khổng lồ che lấp toàn bộ tiếng vĩ cầm, thậm chí cả những nhân viên tại tầng một và hai cũng nghe thấy tiếng nổ lớn đó. Ngay sau đó là những âm thanh ầm ầm vang dội không ngừng, tất cả mọi người có mặt trong tòa nhà đều cảm thấy nó đang rung chuyển kịch liệt, như thể một trận động đất lớn đang diễn ra!

Đợi tới khi mọi người có mặt nén được cơn đau nhức, lần nữa mở mắt ra thì cả bọn đều lập tức trợn mắt, há hốc mồm vì cảnh tượng trong căn phòng bên kia: trên vách tường sau lưng Nhậm Trần, cách khoảng năm mét về bên trái của nàng xuất hiện một cái lỗ có đường kính khoảng ba mét, xuyên thẳng qua vách tường kim loại, thậm chí cả vách tường của một căn phòng không người phía sau cũng bị một lỗ lớn tương tự xuyên qua thẳng tắp, cứ như vậy xuyên qua tất cả mọi căn phòng trước mặt, cuối cùng cái lỗ lớn đó còn xuyên luôn qua tường ngoài của cả tòa nhà...

Đúng vậy! Một đòn này đã trực tiếp xuyên thủng mấy tầng vách tường và gian phòng, bắn thẳng ra phía bên ngoài của tòa nhà. Không biết bộ dạng của viên đạn bắn ra trông thế nào, mà cũng chẳng biết viên đạn đó đã bay tới nơi nào rồi. Thứ duy nhất còn lại là trước mắt mọi người là cái lỗ thể hiện đường đạn vô cùng khoa trương, gần như xuyên thủng cả tòa nhà trên vách tường kim loại!

Còn Bùi Kiều lúc này, đã nắm chặt súng trong tay mà hôn mê bất tỉnh...

Lời bình:

Uy lực một phát đạn của Bùi Kiều lại kinh khủng đến vậy? Nhưng vì sao hắn lại hôn mê rồi? Mời đón đọc chương mới nhất của TVKD được thực hiện bởi nhóm dịch Vô Hạn Chi Tâm trên Bạch Ngọc Sách!

Chú thích:

1. Bóng đèn: hiện tượng khi đang ngủ thì chợt cảm thấy đã tỉnh dậy, nhận biết được hoàn cảnh xung quanh nhưng lại không thể cử động được cơ thể.
2. Chết thực sự: cơ thể Bùi Kiều thì đã chết, nhưng linh hồn thì vẫn tồn tại, nên hắn cho là mình chưa thực sự chết.
3. Mi tâm: điểm nằm giữa hai đầu lông mày.
4. Băng phong vương tọa: cũng là tên dịch theo tiếng Trung của tựa game Warcraft III: Frozen Throne nổi tiếng.

Bạn đang đọc truyện *Từ Vong Khai Đoan* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Q.2 - Chương 8: Chương 4: Lên Đường Phong Đô (1-2-3)

Năng lượng tiêu chuẩn trong cơ thể của linh hồn cũng gần giống như máu thịt trong cơ thể người sống vậy, tuy linh hồn sẽ không bị tiêu tán ngay lập tức khi mất gần một nửa năng lượng nhưng cũng sẽ hôn mê giống như người sống mất máu quá nhiều. Hơn thế nữa, cho dù sau này đã tỉnh lại những nếu vẫn không được bổ sung năng lượng tiêu chuẩn thì toàn thân cũng sẽ suy yếu không chút sức lực, giống như người đang bị bệnh nặng vậy.

Nhưng cũng còn may là lúc này Bùi Kiều không ở Địa Ngục mà đang ở tổng bộ của Tổ Chức Linh Hồn Trung Quốc, nơi này có thừa tiêu chuẩn năng lượng để hân sử dụng. Khi hân vừa hôn mê thì đám người Cung Diệp Vũ đã mang ngay tiêu chuẩn năng lượng tới cho hân tự động hấp thu, mãi cho tới một lúc sau thì Bùi Kiều mới tỉnh lại, lúc đấy xung quanh hân vẫn còn rất nhiều năng lượng tiêu chuẩn lơ lửng chưa tiêu tán.

“Tiểu tử! Ngươi đã nạp đầy năng lượng tiêu chuẩn vào cái thanh Thiên Sinh Vũ Khí này thật đấy à?” Vừa thấy hân tỉnh lại thì Cung Diệp Vũ đã vội nhào tới hỏi, đồng thời cũng đánh lấy cây súng trên tay Bùi Kiều, vừa nhìn vừa không ngừng tặc lưỡi cảm thán.

Bùi Kiều vừa tỉnh lại thì liền phát hiện mình đang nằm trên mặt đất, xung quanh là cả một đám đông lỗ nhỏ. Ở đây trừ có thêm một vài tên Tự Do Linh Hồn đã thấy lúc trước thì còn có thêm hơn mười tên nhân viên nghiên cứu mặc trang phục trắng đang đi lại bốn phía. Còn nơi Bùi Kiều đang nằm thì rõ ràng vẫn là gian phòng mà hân và Nhậm Trần tỷ thí lúc trước.

Bùi Kiều lắc lắc đầu vài cái rồi thuận thế ngồi dậy. Thứ đầu tiên lọt vào tầm mắt của hân là một cái lỗ lớn xuyên thủng cả mấy lớp tường của tòa cao ốc, thậm chí nhìn qua cái lỗ ấy còn có thể thấy bầu trời xanh và mấy tòa nhà khác ở phía xa, Bùi Kiều vừa nhìn thấy cái lỗ lớn đó thì lập tức ngậy ra. Mãi cả nửa ngày sau, đầu óc hân mới dần tỉnh táo lại, sau đó nhớ lại tình hình trận chiến lúc trước. Hình như tại thời khắc cuối cùng trước khi ngất đi, cây súng của hân đã hấp thu một lượng lớn lực lượng lõi điện và năng lượng tiêu chuẩn, sau đó thì bắn ra một cột sấm sét...

“Cái lỗ này chính là do ngươi bắn ra đó! Uy lực cũng thật là kinh khủng đấy.” Cung Diệp Vũ ở một bên vừa vung vẩy Anh Dũng Súng vừa vỗ vai Bùi Kiều nói.

Bùi Kiều vừa lấy tay day day cái đầu vẫn còn đang nặng trĩu của mình, vừa cười khổ: “Xin ngươi có thể đừng dùng cái từ ‘bắn ra’ có được không! Nó làm ta cứ cảm thấy như thể mình vừa biến thành một cái thứ phi nhân loại gì đó vậy... Ngươi vừa hỏi cái gì thế?”

Cung Diệp Vũ trả lại cây súng đang cầm trong tay cho Bùi Kiều rồi nói với hân: “Ta hỏi ngươi là: có phải ngươi đã nạp đầy năng lượng cho cây Thiên Sinh Vũ Khí này không? Là nạp đầy hoàn toàn 850 đơn vị năng lượng đấy hả?”

Bùi Kiều hơi sững sốt: “Đúng vậy! Chẳng lẽ cả chuyện này cũng có điều gì cần lưu ý hay sao? Chẳng lẽ không nên nạp đầy năng lượng cho Thiên Sinh Vũ Khí à?”

Cung Diệp Vũ nghe vậy thì cười khổ méo cả mặt, hân nói: “Cũng may mà Thiên Sinh Vũ Khí của ngươi chỉ có dung lượng 850 đơn vị! Nếu như thứ ngươi cầm là Từ Lôi Dao của ta thì chắc giờ này ngươi đã hồn phi phách tán rồi... Có phải khi ngươi sử dụng Thiên Sinh Vũ Khí bắn ra đạn lõi điện thì thấy tiêu chuẩn năng lượng trong cơ thể liên tục bị hút đi không? Năng lượng đã nạp vào Thiên Sinh Vũ Khí thì sẽ trở thành một bộ phận chủ thể của món vũ khí đó. Khi ngươi muốn khởi động vũ khí thì bắt buộc phải sử dụng chính năng lượng trong cơ thể mình mới được, lúc đó nó sẽ hấp thu năng lượng trong cơ thể ngươi theo tỷ lệ khoảng 10:1. Nói cách khác là để phát huy toàn bộ uy lực của thanh Thiên Sinh Vũ Khí có dung lượng 850 đơn vị này thì nhất định phải cung cấp 85 đơn vị tiêu chuẩn năng lượng trong cơ thể của ngươi mới được!” (*)

Bùi Kiều nghe đến đó thì chỉ thấy toàn thân vã mồ hôi lạnh. Đây đúng là cái cảm giác nghĩ mà thấy sợ! Nghĩ thử xem, toàn thân hân chỉ có tổng cộng hơn một trăm tiêu chuẩn năng lượng mà thôi, thế mà đột nhiên bị hút đi mất 85 đơn vị... Vậy có khác gì người bình thường đột nhiên bị hút mất hai phần ba máu thịt, nội tạng đâu. Nếu là người bình thường thì đã chết chắc, còn linh hồn tuy không chết nhưng sẽ bất tỉnh ngay lập tức, sau đó tỉnh lại thì vẫn rơi vào trạng thái suy yếu, không chút sức lực, hoàn toàn mất đi sức chiến đấu.

“Nhưng mà ta nhớ là lúc ấy cũng chỉ bị hút đi khoảng 45 đơn vị năng lượng tiêu chuẩn thôi mà. Chẳng lẽ 4 đơn vị lực lượng lõi điện bị hút đi kia đã tương đương với 40 đơn vị năng lượng tiêu chuẩn hay sao?” Bùi Kiều trầm đoán.

“Có cách nào để làm tiêu tán năng lượng đã nạp vào trong Thiên Sinh Vũ Khí hay không?” Bùi Kiều tạm ngừng việc phỏng đoán lại, hân vội nhìn về phía Cung Diệp Vũ hỏi. Đùa gì thế? Việc này liên quan đến chính cái mạng của hân chứ không phải ai khác, hân cũng không muốn phải nếm cái cảm giác bị lôi hết cả tim gan ra bên ngoài như vậy thêm một lần nào nữa.

Cung Diệp Vũ lắc đầu: “Không có cách nào làm tiêu tán được đồng năng lượng đó, trừ khi có một đặc thù linh hồn có thể hòa tan Thiên Sinh Vũ Khí này ra, còn không thì chỉ có thể đợi cho năng lượng đó tiêu tán một cách tự nhiên thôi. Ước chừng mỗi ngày sẽ tiêu tán mất 1 đơn vị tiêu chuẩn năng lượng đấy, ngươi có thể từ từ mà chờ đợi đi nhé, ha ha ha...”

Bùi Kiều nghe vậy thì sắc mặt liền trở nên xanh mét. Hân vừa cười khổ vừa vuốt vuốt vẩy súng trên tay: “Thế này thì không xong rồi! Lúc trước ngươi chả nói gì cho ta biết về mấy điều cấm kỵ của Thiên Sinh Vũ Khí gì cả. Kết quả là làm ta nghiễm nhiên cho rằng nạp vào càng nhiều năng lượng thì Thiên Sinh Vũ Khí càng mạnh...”

Cung Diệp Vũ cười ha ha rồi thò tay kéo Bùi Kiều từ dưới đất đứng lên, hân vỗ vai Bùi Kiều nói: “Không cần phải lo lắng vậy đâu. Có câu là “thuyền tới thì đầu cầu tự sẽ nâng lên”. Thiên Sinh Vũ Khí này của ngươi rất mạnh mẽ, tuy với lượng chấp niệm hiện tại của ngươi thì chỉ có thể bắn được một phát thôi, nhưng chấp niệm của bản thân ngươi sẽ liên tục tăng lên, hơn nữa khi ngươi cũng dần nhận biết và làm quen với “nhân” của chính mình thì cường độ linh hồn của ngươi cũng sẽ được tăng cường. Khi đó thì ngươi có thể yên tâm sử dụng món vũ khí này rồi.”

Bùi Kiều nghe vậy thì chỉ có thể cười khổ cho qua chuyện. Bỗng nhiên hân dường như nhớ ra chuyện gì đó, vội quay lại hỏi Cung Diệp Vũ: “Đúng rồi, cô bé Nhậm Trần kia không sao đấy chứ? Một phát súng này uy lực lớn đến như vậy... Cô ấy không phải đã bị ta bắn cho...”

Cung Diệp Vũ nghe vậy thì sắc mặt lập tức trở nên khó coi, hân lúc đầu nói: “Không có đâu! Phát súng đó ngươi đã bắn lệch, không hề trúng cô ấy...”

Lại nói đến chuyện này, nguyên nhân toàn bộ đều là do cô ấy. Chỉ là một trận tỷ thí bình thường mà thôi, vậy mà cô ấy dám thật sự dùng sát chiêu! Lúc ấy nếu người không né nhanh như chớp thì đúng là cả ta cũng không làm sao mà cứu kịp được người...”

Bùi Kiều đang định nói vài câu khách khí, nhưng lại chợt nhớ ra là chính mình cũng đã tức đến lửa nóng bốc lên đầu. Lúc đầu rõ ràng là mình đã hạ thủ lưu tình, thế mà đối phương lại thừa dịp mình nương tay để hạ sát chiêu. Thế nên cuối cùng hẳn cũng không nói gì nữa, chỉ yên lặng vuốt ve cây súng của mình.

Cung Diệp Vũ cũng không để ý thấy biểu hiện của Bùi Kiều, hẳn một mình đi về phía cửa phòng, vừa đi vừa nói: “Đi thôi. Hậu quả ở chỗ này cứ để cho bọn họ giải quyết là được. Chúng ta còn phải đi bàn bạc tiếp kế hoạch đi ảo giới Phong Đô... Lúc này ta đã mắng cho Nhậm Trần một trận rồi, nếu người thấy vẫn chưa hả giận thì ta ủng hộ người đi cho cô ấy một cái bạt tai.”

Bùi Kiều nghe vậy thì lập tức cười khò: “Người đang đùa à? Dù thế nào cũng không thể làm cái hành động vũ phu mất phong độ như vậy với một cô bé chứ! Chuyện này kết thúc như vậy đi, người đã dạy dỗ cô ấy rồi thì chúng ta cũng đi xuống một đấu chẩm để khép lại nó thôi.”

Cung Diệp Vũ quay lại liếc nhìn Bùi Kiều, sau đó mới lên tiếng: “Hả? Làm vậy mà bản tâm của người không thấy bị khuất nhục hay sao? Vì đối phương sử dụng sát chiêu trước cho nên người cũng có thể sử dụng sát chiêu để phản kích lại. Giống như lúc người báo thù cho cha, là ăn miếng trả miếng vậy.”

Bùi Kiều nghe vậy mới lắc đầu nói: “Nói vậy thì cũng không sai! Nhưng nếu đã là tỷ thí thì phải chấp nhận trong quá trình có thể có nguy hiểm. Cũng không thể chỉ vì gặp nguy hiểm trong khi tỷ thí mà muốn róc thịt đối phương chứ? Tỷ thí và báo thù trả hận không giống nhau, cái này ta còn phân biệt được rõ ràng. Dù sao đi nữa thì cũng không thể vì một chút không vừa ý mà lập tức muốn giết người chứ hả?”

Cung Diệp Vũ nghe Bùi Kiều nói xong thì lập tức cười ha hả: “Rất tốt! Thế là người không bị giết chóc làm cho mờ mắt, vẫn còn phân biệt được rõ ràng cái gì là bản tâm, cái gì là dục vọng của ý thức. Rất tốt! Đi thôi, bọn họ đang đợi người đây.” Cung Diệp Vũ vừa nói vừa sai bước đi thẳng về phía trước.

Trong lòng Bùi Kiều khẽ động, cẩn thận nghĩ lại những lời Cung Diệp Vũ vừa nói: “Bản tâm và việc bản thân bị mờ mắt... Tìm thấy bản tâm của chính mình, còn phải quán triệt bản tâm vào chấp niệm của bản thân mình? Xem ra con đường để đạt tới Chân Ma cấp cũng không bằng phẳng như trong tưởng tượng của mình rồi.”

“Nhập Ma cấp, chính là nhận thức được sự tồn tại của chính bản thân, sẽ thiêu đốt được tiêu chuẩn năng lượng trong cơ thể, có thể thực thể hóa để tiếp xúc với người sống, thậm chí có thể thiêu đốt tiêu chuẩn năng lượng để nâng cao thực lực, ví dụ như phát ra nhiệt độ cao, nâng lên khối đá mấy trăm cân, thực lực đó chính là Nhập Ma cấp của linh hồn thể. Khi đó tỷ lệ của tiêu chuẩn năng lượng và chấp niệm trong cơ thể là 1:1, cũng có nghĩa là 100 đơn vị chấp niệm thì dung nạp được 100 đơn vị năng lượng tiêu chuẩn.”

“Còn Chân Ma cấp, ngoại trừ nhận biết được sự tồn tại của bản thân thì còn phải quán triệt, dung nhập bản tâm vào trong chấp niệm của bản thân, tin tưởng tuyệt đối vào phương hướng hành động, làm việc của bản thân, làm cho cường độ chấp niệm của linh hồn bản thân tăng lên rất nhiều. Vậy nên ngoài tất cả những thần thông mà Nhập Ma cấp có thì Chân Ma cấp còn có thể phát tán một loại lực trường khí thể của bản thân, áp chế người sống, linh hồn và cả quỷ quái ở xung quanh trong một khoảng cách nhất định, làm cho tất cả những kẻ chưa đạt tới Chân Ma cấp chỉ có thể sử dụng 70 – 80% thực lực. Chỉ là Nhập Ma thì dễ mà Chân Ma thì khó cầu... Số lượng chấp niệm của bản thân đạt tới 500 đơn vị là điều kiện cơ bản nhất để đạt tới Chân Ma cấp, nhưng khác ở chỗ tỷ lệ của tiêu chuẩn năng lượng và chấp niệm trong cơ thể Chân Ma cấp là 10:1. Nghĩa là 100 đơn vị chấp niệm sẽ dung nạp được 1000 đơn vị năng lượng tiêu chuẩn!”

Cung Diệp Vũ vẫn vừa đi vừa nói chuyện, bỗng nhiên hẳn lại quay đầu lại nhìn Bùi Kiều chằm chằm: “Có biết vì sao Tránh Thoát Giả khó đạt tới Chân Ma cấp không? Nếu chỉ điều kiện chấp niệm đạt tới 500 đơn vị thì trên thế giới có khoảng ít nhất mười người đạt tới, nhưng phải tới bảy, tám người trong số đó vẫn chỉ là Nhập Ma cấp đình phong mà thôi, ngay cả ngưỡng cửa của Chân Ma cấp cũng chưa chạm tới được... Bởi vì rất nhiều người trong số bọn họ không phân biệt được sự khác nhau giữa bản tâm và dục vọng. Bọn họ chỉ nghĩ một cách nông cạn rằng: bất kể là việc, vật hay người nào mà trong lòng muốn có thì đó nhất định là bản tâm của mình, vậy nên phải liều mạng để đi tranh giành. Kết quả là trái lại bị mang tiếng xấu... Quá là buồn cười! Bọn chúng chẳng là gì khác ngoài nô lệ của dục vọng! Làm gì có cái gọi là quán triệt bản tâm!”

“Những kẻ như vậy... sớm muộn cũng sẽ sa đoạ ma hóa!”

Lời bình:

Ranh giới giữa làm theo bản tâm và trở thành nô lệ của dục vọng hóa ra lại mong manh như vậy? Những lời này liệu đã khai sáng cho con đường phát triển của Bùi Kiều? Mời đón được chương mới của TVKD được thực hiện bởi nhóm dịch Vô Hạn Chi Tâm!

Chú thích:

(*) Ở chương trước đã nhầm 45 đơn vị thành 45%, giờ đã sửa lại hết. Xin thông cảm nha.

Bùi Kiều nghe vậy thì lập tức giật mình kinh sợ. Thực ra, từ lúc chứng kiến quyền lực do thân phận của mình mang lại lúc báo thù, hẳn đã có một cảm giác muốn phóng túng bản thân mình. Nhất là khi hẳn vừa muốn quán triệt bản tâm của chính mình, lại vừa muốn làm cho mình thấy sáng khoái thì cái cảm giác muốn phóng túng bản thân đó lại càng mạnh mẽ. Giống như luôn có một người ở bên thì thầm vào tai hẳn rằng hãy làm tất cả những gì để mình thấy thoải mái đi. Nhưng cũng may là tính cách của hẳn vốn cứng cỏi, không vì thế mà thay đổi bản thân, bình thường hay làm gì thì giờ vẫn làm như vậy, ngay cả lúc báo thù cũng không hề lạm sát kẻ vô tội. Mãi đến lúc này, khi nghe Cung Diệp Vũ nói như vậy thì hẳn mới giật mình tỉnh ngộ.

“Bản tâm không phải dục vọng của ý thức sao?” Bùi Kiều thì thầm lặp lại.

Cung Diệp Vũ liền gật đầu khẳng định: “Đương nhiên là không phải rồi! Nếu là như vậy thì cứ gọi thẳng là dục vọng là được rồi, còn cần phải đi lấy cái

tên nho nhả ‘bản tâm’ để làm gì? Bản tâm là bản tâm, là niềm tin kiên định nhất trong lòng và là ‘đạo’ của chính mình. Còn dục vọng thì dù thế nào vẫn chỉ là dục vọng, chỉ là thứ nhu cầu và khao khát ở trong lòng được thể hiện ra ngoài âm thôi... Người biết vì sao những Trách Thoát Giả kia vì sao đều sa đọa sau khi báo thù không? Mà hơn nữa là sau đó thì lập tức từ Nhập Ma cấp trở thành Chân Ma cấp, thực lực tăng mạnh cả mấy chục lần. Theo như phỏng đoán của ta thì bọn họ đã bị chính dục vọng của mình khống chế và mê hoặc mất bản tâm. Nhất là khi cảm thấy được niềm thống khoái tràn trề khi báo thù, bọn họ chỉ còn thấy được nỗi khoái cảm khi trong lòng không còn điều dè dặt nên đã lập tức ngộ nhận dục vọng chính là bản tâm. Sau đó bị cái dục vọng đó dụ dỗ sa đọa, cho tới tận khi trong trái tim chỉ còn lại dục vọng. Đó... chính là lúc hần sẽ sa đọa nhập ma!”

Bùi Kiều nghe vậy thì trong lòng sợ hãi không thôi. Trong khoảng thời gian vừa qua, hần đã luôn có cảm giác muốn phóng túng chính mình, nhưng chỉ vì tính cách của hần xưa nay luôn cứng cỏi, rồi lại có em gái ở bên cạnh nên hần mới luôn kiềm chế cái tư tưởng đó mà không hề biết rằng trong chuyện này còn có nhiều bí ẩn như vậy... Vậy cái âm thanh trong đầu luôn dụ dỗ hần phóng túng chính là thứ gọi là dục vọng sao?

Cung Diệp Vũ nói xong lại ra sức vỗ vai Bùi Kiều một cái: “Nhưng mà người đã không đề ta phải thất vọng! Đã trải qua tẩy lễ của báo thù, cũng nhận thấy sự sung sướng của tư tưởng khi báo thù mà vẫn không để chính mình bị lạc lối, biết được rằng đôi khi nhượng bộ cũng không phải là đánh mất bản tâm.. Tốt! Rất tốt!”

Bùi Kiều lập tức cười khỏ, lấy tay bóp bóp bờ vai đau nhức của mình. Ngoài mặt là vậy nhưng hần vẫn thầm nhắc nhở bản thân không được để cái thứ dục vọng đó kiểm soát... “Nhưng nếu như bản tâm không phải là dục vọng thì bản tâm của mình là cái gì đây?”

Khi Bùi Kiều còn đang trầm tư suy nghĩ xem bản tâm của chính mình là gì thì tiếng Cung Diệp Vũ vẫn đều đều vang lên: “Tuy lực lượng của linh hồn người không phải là quá mạnh nhưng sự miễn cảm của người đối với Thiên Sinh Vũ Khí lại quá sức tưởng tượng. Chỉ trong thời gian ngắn như thế mà đã có thể sử dụng được thuộc tính của Thiên Sinh Vũ Khí, sự linh cảm đối với nguy hiểm cũng vô cùng tốt! Người chính là Cao Đăng Trách Thoát Giả sinh ra để chiến đấu rồi! Tốt! Rất tốt! Bây giờ thì bọn họ đã tâm phục khẩu phục rồi. Chúng ta đã quyết định sáng sớm ngày mai sẽ lên đường hướng tới Phong Đô.

Khi còn đang nói chuyện thì Cung Diệp Vũ đã tới cửa một phòng họp. Hần lập tức đẩy cửa đi vào, Bùi Kiều cũng đi theo ngay sau hần. Bùi Kiều vừa đi vừa hỏi: “Hả? Vậy chúng ta có tất cả bao nhiêu người cũng đi Phong Đô?”

“Mười lăm người.”

Đang ngồi trong phòng họp này chính là mười ba tên Trách Thoát Giả của Trung Quốc, khi Cung Diệp Vũ đi vào cả đám đều lập tức đứng lên. Cung Diệp Vũ liền tới đứng trước mặt cả mười ba người này, đầy hào hùng nói: “Chính là mười lăm người chúng ta!”

Bùi Kiều sững sốt một chút, lập tức hỏi lại: “Chẳng phải những đoàn đội khác đều tuyển cả mấy trăm người cùng đi ào giới đó sao? Chúng ta chỉ có mười lăm người mà đi ào giới... có phải là hơi quá ít không?”

Cung Diệp Vũ lập tức cười lạnh: “Tại sao những đoàn đội đó lại tuyển nhiều Tự Do Linh Hồn như vậy à? Ngoài cần người để dò đường và duy trì trao đổi liên lạc với bên ngoài ta thì thực ra phần lớn đám Tự Do Linh Hồn đó bị lấy ra làm bia đỡ đạn đó! Mỗi năm, ngoại trừ một bộ phận Tự Do Linh Hồn được chúng ta cứu thoát thì còn có một bộ phận các Tự Do Linh Hồn khác được chính phủ sử dụng sóng điện từ để cứu ra. Nhưng loại sóng điện từ này không chỉ phá tội nghiệt mà còn làm thương tổn tới chấp niệm của linh hồn thể chúng ta. Khi dùng phương pháp này thì chỉ có 10% khả năng sẽ tạo ra được Tự Do Linh Hồn, nhưng như vậy thì trên thế giới vẫn có hơn một trăm ngàn Tự Do Linh Hồn. Tự Do Linh Hồn nhiều đến như vậy nên với Trách Thoát Giả thì một trăm tên Tự Do Linh Hồn này cũng chả khác gì pháo hôi giá rẻ cả!”

Nói đến đó thì Cung Diệp Vũ hung hãn nói: “Ta không quản được việc chính phủ dùng sóng điện từ để cứu Tự Do Linh hồn, dù sao nếu không làm vậy thì bọn họ cũng sẽ bị kéo vào vết rách không gian, cũng không khác gì chết. Vậy nên việc dùng sóng điện từ này cũng là phương pháp duy nhất để cứu được số lượng lớn Tự Do Linh Hồn... Nhưng ta khôn thể nào chấp nhận được cái cách mà bọn họ đối đãi với những Tự Do Linh Hồn này! Không những phải kìm vào cái thứ không khác gì khổ ước bán thân mà còn phải chịu trách nhiệm thực hiện vai trò của pháo hôi trong cái dạng đoàn đội đó. Chuyện như vậy, ít nhất là trong đội ngũ của ta, tuyệt đối không được phép xảy ra!”

Bùi Kiều lúc này mới gật đầu: “Đúng thật. Đối xử với Tự Do Linh Hồn như vậy thật có hơi quá đáng! Nhưng mà chỉ mười lăm người chúng ta tiến vào ào giới Phong Đô... liệu có quá mạo hiểm hay không? Ta nhớ là từng nghe một Tự Do Linh Hồn nước Mỹ nói độ khó của ào giới Phong Đô là 49 Trách Thoát Giả kia mà?”

Lúc này, tên thanh niên sáng lạn Dương Húc Quang bỗng nhiên vừa cười vừa nói: “Không sai. Phong Đô được đánh giá là có độ khó 49 người, là ào giới kinh khủng nhất ngoài Ác Ma Thành. Tuy nhiên điều này còn phụ thuộc vào việc chúng ta định tiến vào nơi nào của Phong Đô. Diện tích của ào giới Phong Đô rất lớn, tuy khu vực mà chúng ta đã thăm dò mới chỉ từ vị trí cửa vào tới cầu Nại Hà, nhưng diện tích đã bằng cả nửa thành phố Bắc Kinh rồi, mà đây vẫn là tí nữa ngoài cửa đấy. Tuy chúng ta còn chưa vượt qua cầu Nại Hà để thực sự tiến vào Phong Đô nhưng Phong Đô rất có thể sẽ giống như âm tào địa phủ trong truyền thuyết vậy: mười tám tầng Địa Ngục, cung điện của Diêm Vương, rồi cả Vọng Tử Thành gì gì đó. Như vậy thì nơi đó sẽ lớn đến khó mà tưởng tượng nổi, đừng nói là 49 Trách Thoát Giả, cho dù là toàn bộ Thánh Thoát Giả trên thế giới tụ tập lại cũng không đủ.”

Nói đến đó thì Dương Húc Quang liền móc từ trong ngực một tấm bản vẽ. Hần vừa trải rộng bản vẽ ra vừa nói: “Nhưng nếu như chúng ta chỉ muốn quét sách khu vực bên ngoài cầu Nại Hà thì sao đây? Nếu vậy thì chỉ cần không vượt qua cầu, với thực lực của mười lăm người chúng ta thì hần là đủ rồi.” Bản vẽ mà Dương Húc Quang trải ra không ngờ lại là một tấm bản đồ, nhìn những ghi chú trên đó thì đây rõ ràng là bản đồ của ào giới Phong Đô.

Cung Diệp Vũ mừng rỡ nói: “Đây là bản đồ ào giới Phong Đô sao? Khá lắm! Người làm thứ này từ bao giờ vậy?”

Dương Húc Quang mỉm cười nói: “Khi người đi Mỹ thì đám bọn ta đang chạy vài vòng ở khu ngoài của Phong Đô để ghi chép và vẽ lại. Lúc trước còn muốn đi thêm vài vòng để vẽ lại hoàn chỉnh bản đồ, nhưng rồi không ngờ lần này đi ào giới lại gấp gáp như vậy. Thế nên giờ cũng chỉ có thể lấy cái này dùng tạm cho có thôi.”

Bùi Kiều nhìn kỹ lại bản đồ, những nơi đã được vẽ ra trên đó đều ghi lại cẩn thận mật độ và loại hình quái vật đặc trưng. Có cả một vài địa hình đặc thù như sơn cốc nhỏ, hạp cốc gì đó cũng có ghi chú, trong những ghi chú đó thì bắt mắt nhất là vị trí và hướng di chuyển của các con thú linh lớn nhỏ. Bùi Kiều càng nhìn thì càng cảm thấy kinh trọng người thanh niên này, chỉ riêng việc vẽ được tấm bản đồ này thì người này chắc chắn cũng không phải kẻ đơn giản rồi.

Dương Húc Quang nhìn thấy ánh mắt tán thưởng của Bùi Kiều dành cho mình thì vẫn cười với một vẻ rất rụt rè, nhưng trong sự rụt rè này lại như có như không mà mang theo một vẻ bài xích. Mà Bùi Kiều thì hình như cũng không phát hiện ra thái độ của hắn, hắn chỉ nhìn bản đồ một lúc lâu rồi mới nói: “Nếu đã có bản đồ này thì chúng ta chắc sẽ không rơi vào hoàn cảnh bị quý quái bao vây. Nhưng vẫn còn một vấn đề khác mà chúng ta cần giải quyết... Ta nghe nói có một loại linh hồn đặc thù có thể chứa trong cơ thể mình lượng lớn năng lượng tiêu chuẩn. Nếu như chúng ta muốn chiến đấu với quý quái trong Phong Đô, hơn nữa còn muốn đối mặt với những con quái thú linh lớn, nhỏ kia thì trong lúc chiến đấu chắc chắn sẽ xảy ra tổn thất. Nếu vậy thì chúng ta nhất định phải có linh hồn đặc thù như vậy đi cùng mới được. Vấn đề này...”

Dương Húc Quang cười cười chỉ vào chính mình, nói: “Ta đây.”

Bùi Kiều sững sờ một chút hỏi lại: “Vậy là ý gì?”

“Là ta.” Dương Húc Quang vẫn cười như cũ, không có chút biểu hiện hết kiên nhẫn nào: “Ta chính là là loại linh hồn đặc thù đó đấy. Ta là Trách Thoát Giả và cũng là linh hồn đặc thù có được ‘năng lực không gian linh hồn’... Chứ người tưởng ta mang theo cái bản vẽ này vào trong ảo giới bằng cách nào? Đây là giấy thật chứ không phải giấy do chấp niệm tạo thành đâu.”

Bùi Kiều ngẩng người vượt vượt tờ bản đồ kia. Đúng thật! Nếu không thiếu đồ năng lượng tiêu chuẩn thì tay của hắn sẽ xuyên thấu qua tờ bản đồ đó... Thứ này hóa ra thật sự làm bằng vật chất, chứ không phải thứ được tạo thành từ chấp niệm!

“Vậy thì ta không còn vấn đề gì nữa.” Bùi Kiều nhìn kỹ tấm bản đồ, cả nửa ngày sau hắn mới gật đầu nói.

Cung Diệp Vũ nghe vậy thì lập tức cười ha ha: “Vậy là quyết định như thế rồi nhé! Sáng sớm ngày mai, chúng ta sẽ dùng máy bay quân dụng để đi tới ảo giới Phong Đô!”

“Hãy để mười lăm người chúng ta! Mở một trận đại sát bên trong đó đi!”

Quyết định xong phương hướng hành động làm cho tất cả đều cảm thấy nhẹ cả người, không ai có ý định kéo dài thời gian hay trì hoãn kế hoạch gì nữa. Sau đó, kế hoạch hành động cụ thể bắt đầu được phác thảo sơ bộ: qua lối vào rồi thì đi đường nào, từng bước tiêu diệt những quý quái bình thường và quý quái thú linh thế nào, rồi tiến lên theo lộ trình nào. Mục đích cuối cùng là tới được khu vực bên cầu Nại Hà, đoạn đường này có tổng cộng mười lăm tiểu thủ lĩnh và ba đại thủ lĩnh, có hơn một trăm khu vực nguy hiểm có số lượng lớn quý quái tập trung thành cả tập đoàn.

“Theo kế hoạch này thì chúng ta cần phải ở lại trong Phong Đô khoảng mười ngày.”

Trên máy bay vận tải quân dụng, Dương Húc Quang đang cầm một tờ tài liệu trên tay, hắn nói với mọi người: “Theo như kế hoạch của chúng ta thì lần hành động này đại khái sẽ phải đối mặt với hai con quý quái Chân Ma cấp. Đương nhiên vì có Cung Diệp Vũ nên chỉ cần không bị mai phục hoặc bị tách ra thì nếu một chọi một với quý quái Chân Ma cấp cũng sẽ không quá nguy hiểm... Bây giờ chúng ta phải thảo luận một vấn đề khác.”

Dương Húc Quang nói tới đó thì khép tài liệu trong tay lại, hắn nhìn mọi người rồi nói: “Vấn đề là nếu tất cả chúng ta đều tiến vào ảo giới Phong Đô thì liệu có ổn hay không?”

Lúc này, tính cả Bùi Kiều thì mười lăm Trách Thoát Giả đều có mặt trên máy bay vận tải này, khi Dương Húc Quang vừa nói ra lời đó thì ngoài chính hắn ra, khuôn mặt tất cả đều hiện lên vẻ thận trọng, bọn họ đồng loạt nhìn về phía Cung Diệp Vũ. Mà Cung Diệp Vũ vốn luôn thể hiện thái độ bất cần thì lúc này cũng thể hiện sự thận trọng hiếm thấy, hắn trầm tư hơn mười giây rồi mới gật đầu nói: “Thời gian mười ngày cũng không quá dài. Tuy đã gần tới Tết Nguyên Đán nhưng có lẽ mọi chuyện cũng sẽ không trùng hợp đến vậy đâu. Chỉ đi mười ngày mà thôi, hơn nữa chúng ta sẽ làm hết sức để có thể hoàn tất việc truy quét này sớm hơn kế hoạch.”

Những người còn lại nghe vậy thì cũng chỉ biết gật đầu đồng ý, chỉ có Bùi Kiều là nghe mà chả hiểu gì cả. Hắn liền vội nhìn về phía Dương Húc Quang đang ở gần mình nhất hỏi: “Thế là ý gì? Vì sao chúng ta đi mười ngày lại không ổn vậy? Chẳng lẽ sẽ xảy ra chuyện hỗn loạn gì sao?”

Dương Húc Quang cười khổ một cái nói: “Cũng không phải chắc chắn sẽ xảy ra hỗn loạn. Bắt đầu từ khoảng một năm rưỡi trước, năm nào cũng sẽ có vài thành phố xuất hiện quý quái thực thể hóa. Đám quý quái này chủ yếu có thực lực Nhập Ma cấp, nhưng cũng có một số rất nhỏ quý quái Chân Ma cấp. Mà quy luật xuất hiện quan trọng của đám quý quái này có lẽ ở những thành phố hoặc địa điểm có nhiều Tự Do Linh Hồn tự tập, thành phố càng tụ tập nhiều Tự Do Linh Hồn thì tỷ lệ xuất hiện quý quái thực thể hóa lại càng cao. Người thử nghĩ một chút mà xem: một con quý quái Chân Ma cấp cùng với hơn trăm con quý quái Nhập Ma cấp đồng loạt thực thể hóa trong thành phố thì sẽ bao nhiêu người thương vong đây?”

Bùi Kiều lập tức kinh sợ, vội hỏi: “Tại sao ta lại chưa bao giờ nghe thấy những chuyện như vậy? Một tòa thành thị gặp phải chuyện hỗn loạn như vậy, mà lại còn là chuyện từ một năm rưỡi trước nữa, chuyện như vậy đáng ra đã phải lan truyền khắp trên mạng internet rồi mới đúng chứ? Vì sao chỉ một chút tin đồn ta cũng chưa bao giờ nghe thấy?”

Bọn Dương Húc Quang liền dùng một loại ánh mắt quái dị nhìn về phía hắn. Rồi khi mà Bùi Kiều còn chưa kịp nghĩ ra ý tưởng gì thì Dương Húc Quang đã gật đầu trước rồi nói: “Đúng vậy. Chuyện này chính là bí mật có cấp bậc cao nhất với quốc gia. Tất cả các quốc gia biết rõ sự tồn tại của linh hồn trên thế giới đều có chung thái độ giữ bí mật ở mức cao nhất chuyện này, bởi vì tất cả những gì liên quan đến linh hồn thật sự quá mức kinh người. Bất kể là việc quý quái có thể thực thể hóa bất cứ lúc nào hay là chuyện sống điện tử sẽ đạt điểm tới hạn năm 2012 đều đủ để dẫn tới một trận thảm họa của nền

vấn minh. Nếu như dân chúng mất đi cảm giác an toàn cơ bản nhất, thì rất có thể cả thế giới sẽ hoàn toàn rơi vào bạo loạn, đó là một nguyên nhân trong số đó...”

“Một nguyên nhân khác mới thật sự là nguyên nhân quan trọng nhất, chính là vấn đề ‘quyền được làm linh hồn’. Nếu như dân chúng biết được rằng 99,99% trong số họ sẽ bị tội nghiệt trói buộc sau khi chết, rồi bị kéo vào vết rách không gian, vậy người cho rằng bọn họ sẽ làm những gì? Nhất là khi bọn họ biết rằng trên đời còn có Trách Thoát Giả, Cao Đẳng Trách Thoát Giả, Tự Do Linh Hồn tồn tại, và những kẻ này lại không bị lôi vào vết rách không gian. Cái đó gọi là “không sợ có tai họa mà chỉ sợ một mình mình gặp tai họa”, nếu thật sự điều đó xảy ra thì người sống sẽ đủ sức lật đổ chính phủ của toàn bộ các quốc gia trên thế giới!”

Bùi Kiều càng nghe thì sắc mặt càng khó coi, sau hơn cả nửa ngày, hần mới thì thảo hỏi: “Nói cách khác, chính phủ của tất cả các quốc gia trên thế giới đã dùng quyền lực để cho giấu mọi tin tức đúng không? Thế nhưng không có chuyện gì là tuyệt đối cả, nếu như có người ngẫu nhiên đến nơi xảy ra sự việc rồi quay chụp được những sự việc đó thì sao? Sau đó hần lại không suy nghĩ gì mà đưa thẳng lên mạng thì thế nào?”

Sắc mặt Dương Húc Quang cũng dần trở nên nặng nề. Hần suy nghĩ một chút rồi nói: “Trên cơ bản thì tình huống như vậy không có khả năng tồn tại. Bởi vì tại hiện trường nơi quỷ quái thực thể hóa chiến đấu thì ai còn sống được đã là tốt lắm rồi, cơ bản là sẽ không thể nào đi quay chụp gì cả... Dương nhiên, nếu như bí mật này bị tiết lộ vì nguyên nhân như vậy thì khả năng lớn nhất có thể là...” Nói tới đây thì Dương Húc Quang liền đưa tay lên làm động tác cắt cổ một cái. Lập tức, sắc mặt của Bùi Kiều càng trở nên khó coi.

Cứ như vậy, Vui Kiều ngồi một chỗ trầm ngâm cả nửa ngày, sau đó hần mới thở dài một hơi nói: “Dù sao đi nữa thì giấu giếm như vậy cũng không phải là cách giải quyết vấn đề. Cho dù có thể giấu được thì rồi cũng sẽ đến ngày 21 tháng 12 năm 2012, đến lúc đó rồi cũng sẽ gặp phải...” Bùi Kiều nhớ lại tất cả những gì mình đã trải qua dưới Địa Ngục. Nếu như các quốc gia hạ quyết tâm phong tỏa tin tức, vậy thì dù sau này hần đã đủ mạnh mẽ, không lo ngại bị chính phủ bắt đi thí nghiệm nên dám lớn mật nói ra chuyện Địa Ngục, nhưng nếu chính phủ vẫn giữ kín những tin tức này thì sao? Nếu thực sự như vậy thì vẫn không thể ngăn được tai họa này rồi.

Dương Húc Quang lại cười ôn hòa rồi nói: “Làm vậy cũng vì không còn cách nào khác. Hiện nay toàn thế giới đều đang nghiên cứu xử dụng sóng điện từ để giúp đánh tan tội nghiệt một cách an toàn. Một khi nghiên cứu này thành công thì có lẽ bọn họ sẽ công bố với toàn thế giới về tình hình cụ thể và chi tiết của giới linh hồn... Lúc trước đang nói tới chuyện quỷ quái thực thể hóa trong thành thị thì người ngất lịm, đám quỷ quái sẽ thực thể hóa tại những thành thị hoặc khu vực có số Tự Do Linh Hồn đông nhất, và thời gian mà chúng thực thể hóa đều vào khoảng đầu năm mới hoặc tháng bảy, tháng tám. Vậy nên cứ khoảng nửa năm thì sẽ có một đợt quỷ quái thực thể hóa ồ ạt.”

“Cuối năm, cuối năm...” Bùi Kiều nghe vậy thì chợt kinh sợ, hần gần như hét lên: “Nói cách khác, giờ đã là cuối tháng mười hai, chả mấy nữa sẽ đến Tết Nguyên Đán. Giờ chẳng phải là lúc mà đám quỷ quái kia có khả năng thực thể hóa nhất hay sao? Vì sao chúng ta lại muốn đi ảo giới vào thời điểm này cơ chứ?”

“Bởi vì lúc này là thời điểm mà ảo giới yếu nhất.” Cung Diệp Vũ vốn đang dựa lưng vào vách tường cabin ngáy khò khò bỗng nhiên mở hai mắt, trầm giọng nói với Bùi Kiều: “Không biết vì nguyên nhân gì mà mỗi khi ở thế giới bên ngoài có quỷ quái thực thể hóa nhiều nhất thì cũng là lúc ảo giới yếu nhất. Thực lực của Chân Ma cấp trong đó thường là không bằng một nửa ngày bình thường. Đây cũng là nguyên nhân mà ta lựa chọn tiến vào ảo giới vào lúc này.”

Cung Diệp Vũ nói tới đó thì lại nhắm mắt lại, hần thì thảo nói: “Ta cần phải chịu trách nhiệm với tính mạng của các người. Nếu như chỉ một mình ta thì đương nhiên là sẽ không phải e ngại con quỷ quái Chân Ma cấp nào cả, nhưng ở đây còn có các người nữa. Trong hoàn cảnh chiến đấu hỗn loạn trong ảo giới, các người có thể sẽ gặp phải đủ loại chuyện ngoài ý muốn, huống chi Phong Đô còn là loại ảo giới cao cấp nữa. Nơi đó không giống mấy cái ảo giới cấp thấp như Nam Bắc Chiến Trường đâu. Khi người vừa tiến vào đó thì vị trí lối ra vào của ảo giới sẽ lập tức chuyển rời tới một vị trí khác, vậy nên nếu có chuyện gì ngoài ý muốn xảy ra thì trong số các người thậm chí sẽ chết mất một nửa... Cho nên ta mới lựa chọn thời điểm này để vào ảo giới. Nếu như trong thời gian này xuất hiện chuyện gì thì để ta chịu trách nhiệm là được.”

Mọi người nghe vậy thì đều không nói gì nữa, còn Bùi Kiều thì cảm thấy trong lòng nặng trĩu. Rồi không biết vì lý do gì mà hần bỗng nhiên cảm thấy một dự cảm chẳng lành, giống như trong mười ngày này chắc chắn sẽ xảy ra một chuyện gì đó vô cùng đáng sợ vậy, hần lập tức thấy lo lắng cho mẹ và em gái...

Bất chấp những điều đó thì cho xé chiều ngày hôm đó, mọi người đã tới được sân bay thành phố Trung Khánh, rồi từ đó đi tới huyện Phong Đô, nơi có lối vào ảo giới Thành Phong Đô của Trung Quốc!

Sau khi mọi người từ máy bay quân dụng đáp xuống sân bay thì lập tức được một đoàn xe đặc biệt đưa tới lối vào của ảo giới. Vì tất cả mọi người đều thiêu đốt năng lượng tiêu chuẩn nên đều thực thể hóa trước mặt mọi người, vậy nên thậm chí cả những quân nhân đi đón tiếp cũng cho rằng họ là người bình thường. Vậy nên cả đám quân nhân đều cảm thấy kỳ quái và hiếu kỳ về thân phận của cả bọn: rõ ràng là quan lớn tới từ Bắc Kinh, thế mà vừa đến huyện Phong Đô, thậm chí còn không cả thèm đi gặp quan viên của sở tại đã chạy ngay đến khu di tích danh thắng Cổ Thành Phong Đô. Chuyện như vậy đúng là làm cho người ta không hiểu thấu.

Nhưng khi đám Cung Diệp Vũ lấy văn kiện xác minh của cục Quốc An trưng ương ra thì những người này cũng chỉ còn biết ngoan ngoãn nghe sai bảo. Vậy là tổng cộng mấy chục chiếc xe jeep quân dụng được sử dụng để đưa mọi người tới khu di tích Cổ Thành Phong Đô.

Cứ như vậy, khi mọi người tới được lối vào của ảo giới Phong Đô thì đã hơn tám giờ tối. Lối vào của cái ảo giới này là một vết nứt không gian giống như ở nước Mỹ. Ở cách đó không xa cũng có một khu biệt thự, nhưng đương nhiên là ở đây không lắp đặt những thiết bị xa hoa như ở Mỹ, mọi người đều vào đó đăng kí và ghi chép lại. Khoảng mười phút sau thì mọi người mới cùng tiến vào cái khe nứt không gian là lối vào ảo giới Phong Đô.

Có thể nói là Bùi Kiều đã từng có kinh nghiệm xâm nhập vào ảo giới. Ảo giới Nam Bắc Chiến Trường thì cứ như thể là một chiến trường Âu Mỹ cận đại thật vậy, khói thuốc súng tràn ngập, khắp nơi là tiếng súng, tiếng pháo rền vang, nhưng khi bước qua khe nứt không gian thì cơ thể cũng không có cảm

giác gì lớn. Nhưng cái ảo giới Phong Đô Quỷ Thành này thì lại rất khác, vừa bước vào trong khe nứt thì Bùi Kiêu lập tức cảm thấy như trời đất xoay tròn, giống như vừa rơi vào trong một xoáy nước khổng lồ vậy. Cảm giác đó kéo dài một lúc lâu, mãi tới khi Bùi Kiêu cảm thấy đã không còn phân biệt được chút phương hướng nào nữa thì chân hắn dậm lên mặt đất, nhưng vì cảm giác phương hướng và thăng bằng đang hỗn loạn nên hắn liền ngã quay ra luôn. Khi hắn có thể cẩn thận nhìn lại bốn phía thì thấy xung quanh cũng có la liệt người ngã quay trên mặt đất, chỉ có Cung Diệp Vũ cầm Từ Lôi Dao đứng chắn trước người cả đám, đã thế còn bày ra một bộ dáng hiên ngang oai vệ như lúc tạo dáng chụp hình, ngoài ra thì không còn ai đứng nổi nữa.

Bùi Kiêu thấy thế thì trong lòng cũng dễ chịu hơn đôi chút. Dù sao thì giờ hắn cũng đang mang cái mác Cao Đẳng Tránh Thoát Giả, nếu như vậy mà sức chịu đựng lại biểu hiện có vẻ còn yếu hơn cả Tránh Thoát Giả bình thường thường thì hắn còn biết giấu cái mặt đi đâu?

Bùi Kiêu cố gắng đứng lên, hắn cười khò lắc đầu, chỉ muốn làm sao cho cái đầu nhanh thoát khỏi trạng thái quay mòng mòng lúc này, đồng thời hắn cũng lớn tiếng hỏi Cung Diệp Vũ: “Cung Diệp Vũ, người làm thế nào mà không bị ngã vậy? Gớm, người cũng đừng có tạo dáng mãi nữa, ở đây làm gì có ai không biết người đâu, mọi người đều biết tính tình của người như thế nào rồi...”

Bùi Kiêu còn chưa dứt lời thì từ một nơi xa xôi nào đó ngoài kia bỗng nhiên vang lên một tiếng bò rống ầm ầm vang dội như sấm, giống như một con viên cổ cự thú(1) vươn mình gào thét. Trong khoảng khắc đó, mọi người đều cảm thấy mặt đất dường như đang rung chuyển, cùng truyền tới với thanh âm đó còn có một nỗi run sợ vô hình đánh thẳng vào trái tim mỗi người.

“Hà... Có quỷ quái tiến giai rồi! Mà từ trường khí thế vừa rồi...” Cung Diệp Vũ nhìn đăm đăm về phía xa, rồi bỗng quay lại liếc nhìn mọi người. Nét mặt của hắn chưa từng nghiêm túc như lúc này, nhưng trong sự nghiêm túc đó còn có một vẻ hưng phấn không nói nên lời, giống như một kẻ nghiện chiến đấu gặp được đối thủ, giống như sắc lang thấy mỹ nữ (2), trong mắt của hắn đang tràn ngập sự cuồng nhiệt như thế.

Cung Diệp Vũ nhìn mọi người nói: “Tiếng gầm đó có khí thế trường đi kèm, như vậy thì có thể suy luận được rằng con quỷ quái phát ra tiếng gầm đó đã có thực lực vượt qua Chân ma cấp rồi. Hay nói cách khác, sau khi nó tiến giai...”

“Quỷ quái Ma Vương Cấp mà tổ chức linh hồn của các quốc gia vẫn phỏng đoán... đã xuất hiện thật rồi!”

Lời bình:

Kẻ địch “không tồn tại” hóa ra lại có loại có thật? Đó sẽ là địch thủ mạnh nhất mà ngay cả Cung Diệp Vũ cũng chưa từng đối mặt! Ma Vương cấp sẽ mạnh mẽ và khủng bố đến mức độ nào? Đoàn người sẽ làm gì khi một kẻ địch vượt trội như vậy xuất hiện? Cùng đón đọc những chương mới cực kỳ kịch tính và nghẹt thở của TVKD được nhóm dịch Vô Hạn Chi Tâm thực hiện nhé!

Chú thích:

1. Viên cổ cự thú: Loài thú khổng lồ từ thời cổ đại xa xôi trước kia.
2. Sắc lang gặp mỹ nữ: Giống như “dê già” thấy con gái đẹp.

Bạn đang đọc truyện *Tử Vong Khai Đoan* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Q.3 - Chương 1: Chương 5-1

Tình huống này diễn ra quá mức đột ngột, nó đã làm cho kế hoạch mà mọi người sắp xếp xong xuôi đột nhiên hồng бет, cả đám bỗng cảm thấy lúng túng, không biết phải làm sao.

“Trước kia chúng ta cũng đã gặp chuyện quỷ quái tiến giai như thế này vài lần, quá trình đó đều là khi quỷ quái có loại hình khác nhau tiến hành chém giết, cắn nuốt lẫn nhau, sau đó trở nên càng mạnh mẽ hơn. Có điều những trường hợp quỷ quái tiến giai mà chúng ta gặp trước kia đều là Nhập Ma cấp tiến giai thành Chân Ma cấp... Chưa bao giờ thấy Chân Ma cấp tiến giai thành Ma Vương Cấp như lúc này. Vậy nên lần này, có lẽ... chúng ta gặp phải phiền toái lớn rồi đây.”

Sau khi nghe thấy tiếng gầm của con quỷ quái dường như đã vượt qua Chân Ma cấp từ nơi xa xôi nào đó truyền lại thì mọi người đều ngồi xuống bàn bạc với sắc mặt hết sức nặng nề. Trên thực tế, ngoài trừ Cung Diệp Vũ đang có cái ý tưởng muốn chạy ngay tới chém giết một phen với con Ma Vương cấp kia thì suy nghĩ của những người còn lại đều đơn giản hơn nhiều... đó là lập tức rời khỏi ảo giới Phong Đô!

Về cơ bản thì Bùi Kiêu vẫn được xem là một tay mơ, những hiểu biết của hắn về giới linh hồn và ảo giới đều rất có hạn, vậy nên lúc này hắn mới hỏi: “Dù nó là quỷ quái Ma Vương cấp thật, nhưng chúng ta cũng có thể đi vòng qua chứ? Mà nếu phải rời khỏi ảo giới này cũng không có gì khó khăn cơ mà.”

Mọi người nghe vậy thì đều nhìn về phía hắn, sau đó cả đám lập tức cười khò, Dương Húc Quang liền nói thẳng: “Không đơn giản như vậy đâu. Người biết vì sao thực lực Ma Vương cấp vẫn luôn chỉ là suy đoán trên lý thuyết thôi không? Thứ nhất là vì không có một Cao Đẳng Tránh Thoát Giả nào đạt được tới cấp độ đó. Thứ hai là vì cả trong ảo giới cũng chưa từng thấy quỷ quái đạt tới cấp này... Một con quỷ quái muốn tiến giai thì sẽ phải cắn nuốt một số lượng lớn quỷ quái cùng giai hoặc Tự Do Linh Hồn. Thế nhưng dù là các loại thủ lĩnh lớn, nhỏ thì cũng chưa chắc đều là Chân Ma cấp. Nói cách khác là nếu Chân Ma cấp quỷ quái không thể cắn nuốt được lượng lớn quỷ quái cùng giai và Tự Do Linh Hồn thì không thể nào tiến giai được. Nhưng

nếu như Chân Ma cấp tiến giai thì... nói cách khác là nơi này tồn tại số lượng lớn Chân Ma cấp quý quái!”

Bùi Kiều nghe vậy thì toàn thân run lên. Số lượng lớn Chân Ma cấp quý quái? Đừng nói là số lượng lớn, nếu mười lăm người bọn họ gặp phải nhiều hơn ba con Chân Ma cấp thì khả năng tử vong của cả bọn đã cao hơn 80% rồi! Đó có phải rau cái trắng đầu cơ chứ? Là Chân Ma cấp hàng thật giá thật kia mà!

Cung Diệp Vũ đứng lên nhìn ra phía xa một hồi lâu, sau đó hắn mới trầm giọng nói với mọi người: “Không sai. Húc Quang nói chính xác. Đúng là ta cảm nhận thấy có ít nhất hai mươi con quý quái Chân Ma cấp trở lên, bọn chúng đều bao quanh con quý quái Ma Vương cấp kia, đoán chừng là ở phía bên kia.” Nói xong, Cung Diệp Vũ liền chỉ về một phía xa bên ngoài.

Dương Húc Quang gật đầu nói: “Đúng là như vậy, trước kia cũng thấy trong tư liệu về việc quý quái tiến giai có nhắc tới. Một khi quý quái tiến giai thì đầu tiên chúng sẽ cắn nuốt toàn bộ quý quái cùng loại bên cạnh mình. Ví dụ như quý quái lại cương thì sau khi tiến giai thì sẽ cắn nuốt toàn bộ quý quái cương thì ở bên cạnh nó, các nhà khoa học cho rằng đó là biện pháp chúng dùng để củng cố thực lực của mình. Vậy nên chắc chắn đám Chân Ma cấp kia đang vô cùng đề phòng con Ma Vương cấp, thậm chí hai bên đang ở vào thế đối địch, điều này vừa hay trở thành cơ hội cho chúng ta. Chúng ta có thể đi đường vòng tới khe nứt không gian để trở về thế giới thực. Đây không còn là nơi mà thực lực như chúng ta có thể đối mặt nữa rồi.”

Tất cả đều đưa mắt nhìn về phía Cung Diệp Vũ. Ai cũng có thể thấy được trong lòng Cung Diệp Vũ đang rất khó chịu, nhưng dù sao thì Cung Diệp Vũ cũng là người hiểu được điều gì là quan trọng với đại cục, sắc mặt hắn trầm xuống nói: “Tốt! Chúng ta trở về thế giới thực thôi. Thực lực hiện tại của chúng ta quả thật chưa thể đối mặt được nơi này... Một con quý quái Ma Vương cấp và hơn hai mươi con quý quái Chân Ma cấp! Có trời mới biết cái ảo giới này đã xảy ra kịch biến gì? Rõ ràng là chỉ thoáng một cái mà đã xảy ra biến động lớn đến vậy.”

Dương Húc Quang đắng chát cười: “Không phải. Có lẽ không chỉ có cái ảo giới này mới xảy ra kịch biến thôi đâu. Đội trưởng, các vị, các người còn nhớ sự kiện kịch biến cách đây nửa năm không? Lúc đó chẳng phải đã đột nhiên xuất hiện lượng lớn Chân Ma cấp quý quái tập kích thế giới hiện thực đó sao? Lần này tình hình cũng giống như lúc đó rồi. Có lẽ đúng như các nhà khoa học đã dự báo, càng gần tới ngày 21 tháng 12 năm 2012 thì sự thay đổi này sẽ càng ngày càng lớn... Ta rất lo lắng cho thế giới hiện thực.”

Cung Diệp Vũ và Bùi Kiều liếc nhìn nhau một cái, sắc mặt của cả hai đều tái đi, vì người nhà của bọn họ đều đang ở Bắc Kinh mà không giống người nhà của các Trách Thoát Giả khác đều phân tán trong cả nước. Nếu thế giới hiện thực cũng xảy ra biến động lớn như cái ảo giới này... Ở đây thì bọn họ còn có thể trốn tránh được, nhưng ở thế giới hiện thực thì sao đây? Nhất là khi mà bọn họ vừa rời khỏi Bắc Kinh, nếu lúc đó bỗng xuất hiện lượng lớn quý quái thực thể hóa thì sao đây?

“Đi! Lập tức trở về thế giới hiện thực!”

Sau khi Cung Diệp Vũ ra lệnh một tiếng thì tất cả mọi người đều lập tức thiêu đốt năng lượng tiêu chuẩn trong cơ thể để tăng tốc, dựa theo bản đồ mà Dương Húc Quang vẽ ra để đi về địa điểm có thể rời khỏi ảo giới Phong Đô này.

Khác biệt lớn nhất của ảo giới cấp cao và cấp thấp không phải là ở thực lực của quý quái mà là ở việc ra vào ảo giới. Nếu ảo giới cấp thấp thì luôn có thể rời khỏi ảo giới tại nơi đã tiến vào thì khi tiến vào ảo giới cấp cao rồi thì lối ra sẽ tự động bị dịch chuyển tới vị trí khác, cần phải tìm kiếm trong ảo giới mới có thể đến được khe nứt không gian để trở về thế giới hiện thực.

Mỗi khi có người tiến vào trong ảo giới này thì vị trí lối ra sẽ di chuyển đi một lần. Đây chính là lý do vì sao cần tiến hành trinh sát bước đầu và khai hoang trong ảo giới, trừ việc cần nắm rõ nơi phân bố của quý quái, số lượng thủ lĩnh và thực lực của quý quái, v.v... thì còn phải đi tìm được những vị trí mà khe hở không gian sẽ dịch chuyển tới, nếu không rất có thể sẽ xuất hiện tình trạng sau khi tiến vào thì không tìm thấy nơi để rời khỏi...

Khi mọi người đi về hướng có thể có khe nứt không gian để thoát ra thì Bùi Kiều cũng cầm tấm bản đồ kia nhìn kỹ vài lần. Phần bản đồ này được vẽ cực kỳ kỹ càng, cả vị trí hiện tại của họ cũng được đánh dấu trên đó, nhưng điều làm hắn thấy kỳ quái là trên bản đồ này lại có tới năm điểm được đánh dấu rõ ràng là lối ra. Lúc đầu hắn còn tưởng mình hiểu lầm, nhưng sau đó hỏi thăm Dương Húc Quang mới được hắn trả lời là mình không hề nhầm.

“Nói cách khác là có thể chúng ta sẽ phải tìm tới năm lần mới có thể tìm được nơi để có thể rời khỏi đây hả?” Bùi Kiều lập tức hỏi một cách kinh ngạc.

Dương Húc Quang nghe vậy thì cười khổ: “Nếu vận khí mà tốt thì có khi chỉ một, hai lần là sẽ tìm được lối ra, nhưng nếu như vận khí không tốt... Vậy thì có khi tìm cả năm điểm này cũng không thấy lối ra đâu. Dù sao thì cái ảo giới Phong Đô này cũng quá lớn, tuy lối ra chỉ di chuyển ở bốn phía khu ngoài nhưng cũng vẫn còn những vị trí mà chúng ta chưa tìm được. Nếu trường hợp đó xảy ra thì chúng ta cũng chỉ có thể chờ ở đây mười ngày... Còn nhớ trước khi tiến vào ảo giới Phong Đô này không? Lúc đó chúng ta đã ghi lại trong mục theo dõi của Phong Đô rồi, ở đó đã ghi là thời gian của nhiệm vụ này là mười ngày. Vậy nên sau mười ngày mà chúng ta chưa trở về thì cơ quan giám sát sẽ cử Tự Do Linh Hồn tiến vào trong ảo giới Phong Đô, như vậy thì vị trí cửa ra sẽ dịch chuyển một lần nữa, khi đó nó có thể sẽ xuất hiện ở một trong năm vị trí mà chúng ta đã biết.”

Bùi Kiều nghe thấy vậy thì trong lòng sợ run. Lúc này hắn đang nóng lòng muốn quay về nhà không khác gì ngồi trên đồng lửa. Sau khi biết thời điểm cuối năm có thể sẽ xuất hiện số lượng lớn quý quái thực thể hóa, rồi hoàn cảnh của cái ảo giới trước mặt lại biến đổi kịch liệt như vậy, đây rất có thể là dấu hiệu báo trước một đợt quý quái lớn tập kích thế giới hiện thực. Hắn rất lo lắng người nhà có thể gặp phải chuyện không hay, thế mà lúc này lại nghe có thể phải ở lại đây hơn mười ngày... Trong lòng hắn lúc này đã lo lắng như thể một con mèo đang bị ngứa ngay trong móng vuốt. (1)

Bùi Kiều nhìn về mọi người vài lần, liền phát hiện trừ hắn và Cung Diệp Vũ ra thì chỉ còn ba gã Trách Thoát Giả có sắc mặt lo lắng, rất có thể ba người này cũng có người nhà tại Bắc Kinh cho nên cũng thấy lo lắng như vậy. Còn chín tên Trách Thoát Giả còn lại thì sắc mặt bình tĩnh hơn nhiều, có lẽ dùng một câu để hình dung chính xác về bọn họ thì là ‘đứng trên cao nhìn việc không liên quan đến mình’... “Đội trưởng! Chín tên Trách Thoát Giả ư?”

“Đội một chút!” Bùi Kiều bỗng nhiên gọi lớn. Đồng thời hắn cũng tháo cây súng đang đeo sau lưng của mình xuống, rồi nghiêm nghị quát hỏi: “Chúng ta có tổng cộng mười lăm Trách Thoát Giả kia mà! Tại sao giờ chỉ còn có mười bốn người thế này? Một thành viên đã biến đi đâu mất rồi?”

Mọi người vốn đang vội vàng chạy trốn. Hơn nữa vì nguyên nhân có con quỷ quái Ma Vương cấp và hơn hai mươi con Chân Ma cấp kia tồn tại nên trong khoảng thời gian này tâm trạng của mọi người đã nóng đến cực điểm, lúc này Bùi Kiêu lại bỗng nhiên hét lên như vậy làm cho có mấy người sợ tới mức toàn thân run lên, vội rút ra Thiên Sinh Vũ Khí của chính mình chĩa về phía Bùi Kiêu. Còn lại mấy người tuy biểu hiện có đỡ hơn nhưng cũng bị dọa tới sắc mặt đại biến, cả bọn đều nhìn chăm chăm một cách hung dữ về phía Bùi Kiêu, như thể chỉ cần Bùi Kiêu không thể nói rõ chuyện vừa rồi thì sẽ lập tức ra tay với hắn.

“... Quả nhiên là vậy! Đối với đoàn đội này thì ta dù thế nào cũng chỉ là một kẻ chen ngang mà thôi, không chỉ vậy mà còn đột nhiên trở thành phó đoàn trưởng để ngồi trên đầu bọn họ, vậy nên dĩ nhiên là mọi người sẽ không phục rồi. Tuy lúc trước ta đã đánh thắng một trận, làm bọn họ thấy được thực lực của ta nhưng vẫn chỉ là phục là ở ngoài mặt mà thôi. Nếu thực sự đến lúc sinh tử quan đầu (2), trừ Cung Diệp ra... những người còn lại đều không đáng tin!”

Bùi Kiêu thầm thở dài trong lòng. Nhưng mà tình huống lúc này đang rất nghiêm trọng, thế nên hắn vẫn nghiêm túc nói: “Các người cẩn thận đếm xem ở đây chúng ta có mấy người. Chỉ có mười bốn người mà thôi!”

Mọi người nghe vậy thì đều hoảng hốt nhìn lẫn nhau. Thế nhưng sau khi nhìn chán rồi thì trái lại, biểu hiện của cả bọn bỗng nhiên trở nên rất quý dị, không chỉ vậy, trên tay Đàm Trần bỗng xuất hiện cây vĩ cầm của nàng, Dương Húc Quang cũng lấy ra một trường thương có chùm tua màu đỏ (3). Tất cả đều nhìn chăm chăm không chớp mắt vào Bùi Kiêu.

Cung Diệp Vũ không lấy ra Tử Lô Dao của hắn, nhưng nét mặt thì nghiêm túc trước nay chưa từng thấy. Hắn nhìn Bùi Kiêu nói: “Người chỉ thấy mười bốn người thật sao? Hay là người quên đếm chính mình rồi? Hay là trong mười lăm người chúng ta, người chỉ nhìn thấy... mười bốn người?”

Bùi Kiêu lập tức kinh hãi. Hắn vội vàng nhìn kỹ những người xung quanh một lần nữa... Không sai! Kể cả hắn thì ở đây chỉ có tổng cộng mười bốn người! Thế nhưng vì sao trong mắt những người khác thì lại có mười lăm người đây?

Chẳng lẽ... chuyện này có điều gì cổ quái?!

Lời bình:

Chuyện gì đang xảy ra? Tại sao những gì Bùi Kiêu nhìn thấy lại khác với những người còn lại? Phải chăng cả đội đã rơi vào bẫy của kẻ địch mà không hề hay biết? Liệu cả đội có thể bình yên rời khỏi Phong Đô? Cùng đón xem chương mới nhất của TVKD được thực hiện bởi nhóm dịch Vô Hạn Chí Tâm!

Chú thích:

1. Mèo ngựa ở móng vuốt: Ý chỉ trạng thái bứt rứt, khó chịu, lo lắng nhưng lại không làm gì được, giống như con mèo ngựa ở móng vuốt nhưng không thể gãi nổi.
2. Sinh tử quan đầu: Lúc sống và chết chỉ cách nhau trong gang tấc.
3. Hồng anh trường thương: cây thương dài có chùm tua rua gắn ở phần giữa phần lưỡi sắc và cán cầm.

Bạn đang đọc truyện *Tử Vong Khai Đoan* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Q.3 - Chương 2: Chương 5-2: Đầu Trâu! Mặt Ngựa! (2)

Khi Bùi Kiêu thấy ánh mắt mọi người nhìn về phía mình thì hắn đã biết rằng tình hình không ổn rồi, bởi đó là loại ánh mắt đề phòng và nghi ngờ. Dù sao thì lúc này mọi người đều đang vội vàng, nóng ruột, chỉ nghĩ tới việc xung quanh có tới vài chục con quỷ quái Chân Ma cấp và một con Ma Vương cấp thôi cũng đã đủ làm cho thần kinh bất cứ ai hoảng loạn tới cực độ rồi. Thế nên khi Bùi Kiêu rống to lên thì chắc hẳn mọi người cũng đã sinh lòng oán hận với hắn, đã thế hắn lại chỉ thấy mười bốn người trong khi tất cả đều thấy mười lăm người... Vậy nên cả đám sinh lòng hoài nghi với hắn cũng là điều hợp tình hợp lý thôi.

Trong lòng Bùi Kiêu cũng thấy phát hoảng. Hắn cũng mặc kệ chuyện gì đang xảy ra, vội vàng nói: “Chớ có nghi ngờ ta! Nếu như ta là quỷ quái biến thành thì đáng ra ta phải tiếp tục im hơi lặng tiếng mới đúng chứ, tự nhiên lại đi làm lộ vô bực của mình làm gì? Các người cho là ta ngu như vậy hay sao?”

Mọi người nghe vậy thì tuy vẫn nhìn hắn với ánh mắt đề phòng, vũ khí vẫn chĩa về phía hắn nhưng đồng thời ánh mắt nhìn về phía những người xung quanh cũng trở nên thay đổi, cả đám đều bắt đầu liên tục nhìn về phía những người xung quanh. Từng phút trôi qua, vị trí của từng người đã thay đổi từng chút một, dường như mỗi người đều đã cách nhau xa hơn vài bước so với vị trí lúc đầu.

“Đúng là vẫn cần phải có một đoàn đội mà chính mình quen thuộc mới được! Những người trong cái đội ngũ này thật sự không thể gọi là chiến hữu...”

Trong lòng Bùi Kiêu thầm sinh ra ý nghĩ như vậy. Nhưng dù sao thì lúc này đây, đó cũng chỉ có thể là một ý tưởng mà thôi, hắn không thể nào qua mặt Cung Diệp Vũ để làm ra bất kỳ thay đổi gì. Hướng hồ điều quan trọng nhất lúc này là tại sao lại đột nhiên thiếu đi một người? Vấn đề ở bản thân hắn...

hay vấn đề là ở tất cả mọi người trừ hấn ra?

Cung Diệp Vũ thấy những người còn lại vì quá hoảng sợ mà đã... bắt đầu rối loạn thì trầm giọng quát một tiếng. Âm thanh trầm vang như chuông ngân, làm trái tim tất cả chấn động như bị đập mạnh một cú. Khi mọi người đều nhìn lại phía Cung Diệp Vũ thì hấn mới lên tiếng: “Hoảng loạn cái gì hả? Ta còn đứng sờ sờ đây này!”

Nói xong câu đó thì hấn quay lại nhìn Dương Húc Quang hỏi: “Liệu đây có phải trò quỷ của Mã Diện không? Về khả năng tạo ra ảo giác rồi còn có thể bắt đi đội viên trong lúc không ai hay biết thì khả năng lớn nhất chính là cái loại quỷ quái Mã Diện này.”

Dương Húc Quang cười khổ trả lời: “Ngưu Đầu Mã Diện (1), chúng là hai loại quỷ quái thường thấy nhất ở ảo giới Phong Đô này. Ngưu Đầu thì sức lực vô cùng lớn, Mã Diện thì có thể làm linh hồn có chấp niệm nhỏ yếu gặp phải ảo giác... Mã Diện bình thường thì không cần nói tới rồi, nhưng nếu là Mã Diện Chân Ma cấp đương nhiên có thể mê hoặc được Trách Thoát Giả, nhưng mấu chốt của vấn đề là liệu Mã Diện Chân Ma cấp có qua mặt nỗi Cung Diệp Vũ người hay không?”

Cung Diệp Vũ lắc đầu ngay: “Chuyện đó thì không thể nào! Nếu cùng là Chân Ma cấp thì một khi tiếp cận lẫn nhau sẽ làm sinh ra một loại cảm ứng nào đó. Trừ khi một bên đang chiến đấu, lại còn tập trung toàn bộ sự chú ý vào trong trường khí thể thì sự cảm ứng với Chân Ma cấp khác mới yếu đi. Còn nếu không trong trạng thái chiến đấu thì tuyệt đối không có chuyện chúng ta bị một con quỷ quái Chân ma cấp tiếp cận mà ta lại không hay không biết.”

Dương Húc Quang gật đầu nói: “Đúng là như vậy... Mã Diện bình thường thì đương nhiên là không thể làm được, Mã Diện Chân Ma cấp cũng không có khả năng, vậy thì đáp án duy nhất còn lại là...”

“Mã Diện Ma Vương cấp!”

Tất cả gần như “trăm miệng một lời” mà nói ra mấy chữ này. Ngay sau đó, mọi người lại đồng loạt im lặng, sắc mặt cả đám đều trở nên không dễ nhìn chút nào.

Nhập Ma cấp, Chân Ma cấp, Ma Vương cấp, đây là ba mốc tiêu chuẩn cho lực lượng của cả linh hồn thể và quỷ quái mà các tổ chức linh hồn trên thế giới đã cùng nghiên cứu để đặt ra. Đại đa số linh hồn bình thường và Trách Thoát Giả đều chỉ trên dưới Nhập Ma cấp, bọn hấn chỉ khác nhau ở chỗ chấp niệm nhiều hay ít và Thiên Sinh Vũ Khí của họ mạnh hay yếu, giống nhau ở chỗ một đơn vị chấp niệm chỉ chứa được một đơn vị tiêu chuẩn năng lượng. Đó chính là thực lực của Nhập Ma cấp.

Còn thực lực đạt tới Chân Ma cấp thì chỉ có một số rất ít Trách Thoát Giả và Cao Đẳng Trách Thoát Giả mới tới được. Với những linh hồn này thì thực lực đã không chỉ là chấp niệm nhiều hay ít, Thiên Sinh Vũ Khí mạnh hay yếu mà còn có hai tiêu chuẩn khác là cường độ chấp niệm của bản thân và cường độ của trường khí thể. Đó đã là đẳng cấp cao nhất của cường giả linh hồn trên thế giới hiện nay, ở đẳng cấp này thì Trung Quốc chỉ có một mình Cung Diệp Vũ. Mà trên thực tế thì có rất nhiều quốc gia trên thế giới không hề có cường giả Chân Ma cấp!

Còn về Ma Vương cấp... Đó chỉ là sự tiên đoán của tổ chức linh hồn về cấp tiếp theo khi sắp xếp thứ bậc thực lực của linh hồn mà thôi, cũng có nghĩa là nếu như Chân Ma cấp tiến thêm một bước thì sẽ thành Ma Vương cấp. Nhưng làm thế nào để tiến thêm một bước này? Thậm chí cả quỷ quái trong ảo giới cũng không có cấp bậc này để mà lấy làm mẫu tham khảo! Vậy nên có thể thấy được rằng đạt tới bậc này khó thế nào, chả khác gì thần thoại, truyền thuyết cả...

Vậy mà! Giờ đây cả đoàn đang đối mặt với một con Mã Diện Ma Vương cấp sao?

Ảo giới Phong Đô được tạo nên bởi chí tướng tượng và niềm tin của đại bộ phận người dân Trung Quốc, vậy nên trong đó đương nhiên là phải có Ngưu Đầu Mã Diện mà người đời vẫn hay nhắc tới. Ngưu Đầu thì lực lớn vô cùng, phóng lên phía trước thì không khác gì một cỗ xe tăng cỡ nhỏ, còn Mã Diện thì nổi tiếng nhờ huyền thuật(2). Nó rất giống với loại Mông Ma (3) trong truyền thuyết phương Tây, cũng dùng hình thái con ngựa để tạo ra ác mộng, cùng lấy huyền thuật làm vũ khí. Loại hình quỷ quái này sẽ không hề có chút uy hiếp nào với người có đủ lượng chấp niệm để vượt qua huyền thuật của nó. Bởi vì một khi huyền thuật bị phá thì nó sẽ tan biến, sẽ không thể so được với thực lực thật sự. Nhưng nếu như có người không đủ chấp niệm để vượt qua kiểm tra... thì nó là thiên địch! Một khi đã rơi vào ảo cảnh của huyền thuật thì cơ bản là sẽ không thể dùng sức để thoát ra được, vậy nên lúc đó gần như chết chắc rồi!

Hơn nữa, theo lời những Tự Do Linh Hồn đôi khi cứu được về thì những ảo cảnh mà cái đám quỷ quái chuyên dùng huyền thuật để giết hại linh hồn này tạo ra đều rất khủng khiếp, đó là những nỗi sợ hãi được giấu sâu trong lòng mỗi người. Ví dụ như bị ngàn đao vạn vạn, quỷ đói ăn sống, thậm chí vạn trùng cắn xé, lửa thiêu đều là bình thường, đáng sợ nhất là loại huyền thuật mà người trúng phải sẽ bị giam cầm trăm ngàn năm. Nếu bị giam cầm trăm ngàn năm cô đơn lạnh lẽo, không có bất cứ một ai khác để trao đổi thì ý thức và tinh thần sẽ dần bị xóa nhòa sạch sẽ, cho dù có cứu được về thì cũng chỉ giống như người thiếu năng vậy.

Nghĩ tới tình cảnh khủng bố như vậy làm cho hai nam hai nữ trong đoàn bỗng nhiên rú lên thán thiết. Bọn hấn đều là những kẻ lúc trước đã kinh hồn bạt vía vì tiếng hét của Bùi Kiều, điều này cũng đủ để cho thấy bọn hấn là những kẻ có ý chí và chấp niệm bèo bọt nhất trong cả đám. Nói cách khác, bọn hấn là những kẻ sẽ dễ rơi vào ảo giác của Mã Diện Ma Vương cấp nhất!

Sắc mặt Cung Diệp Vũ cũng tái nhợt. Hấn nắm chặt Tử Lô Dao trong tay, tập trung toàn bộ tinh thần nhìn về nơi xa xôi bên ngoài, cả nửa ngày sau, hấn mới lên tiếng: “Không thể nào! Tuy Mã Diện Chân Ma cấp thực sự có thể phóng ra huyền thuật với người cách nó vài trăm mét, nhưng con quỷ quái Ma Vương cấp kia lại cách chúng ta ít nhất là 10 km. Với khoảng cách như vậy... nó không thể công kích tới đám chúng ta mới đúng chứ?”

Dương Húc Quang cười khổ nhún vai: “Ai mà biết được? Chưa ai từng thấy quỷ quái Ma Vương cấp! Chúng có năng lực đặc biệt gì? Cường độ chiến đấu của chúng sẽ đạt tới mức nào? Đó đều là những thứ mà không ai biết cả. Ai bảo chúng ta lại là những kẻ đầu tiên gặp phải quỷ quái Ma Vương Cấp cơ chứ! Biết đâu... Mã Diện Ma Vương cấp có thể thi triển huyền thuật tại khoảng cách hơn 10 km thì sao?”

Sắc mặt Cung Diệp Vũ vẫn tái nhợt như cũ, thanh Từ Lôi Dao trên tay hần cũng tỏa sáng lấp lánh cả nửa ngày, bỗng nhiên hần hỏi: “Dương Húc Quang, nếu Mã Diện Ma Vương cấp tập kích chúng ta, và nó thậm chí có thể che đậy cả linh giác của chúng ta thì vì sao Bùi Kiêu lại nhìn thấu tất cả chứ? Chẳng lẽ sự cảm ứng của hần còn linh mãnh hơn cả ta sao?”

Dương Húc Quang vẫn rất nhẩn nại, không tỏ ra thiếu kiên nhẫn một chút nào, hần chỉ lắc đầu nói: “Linh giác! Phải hiểu ý nghĩa của từ này mới được! Linh giác thực ra là cảm giác của linh hồn, là thứ cảm giác mà chỉ linh hồn mới có. Ví dụ như cảm nhận nguy hiểm sinh tử, ví dụ như cảm thấy điềm báo. Ta chắc ngươi cũng biết chứ? Tại Châu Âu có một nữ Tự Do Linh Hồn hơn ba mươi tuổi có khả năng tiên đoán, nàng chính là một linh hồn đặc thù có linh giác siêu mạnh, nhưng ngoại trừ tiên đoán ra thì đã bao giờ thấy nàng phát hiện, tìm kiếm được quý quái chưa? Linh giác là linh giác, giác quan là giác quan, đó căn bản là hai thứ khác nhau, không thể nhập làm một được... Huống hồ, Bùi Kiêu là người khác biệt nhất trong số chúng ta! Vậy nên rất có thể hần là người duy nhất không nhìn thấy ảo ảnh.”

Lần này thì không chỉ Cung Diệp Vũ mà cả bản thân Bùi Kiêu cũng bắt đầu thấy... hiểu kỳ, hần hơi chột dạ mà chỉ chỉ vào chính mình hỏi: “Hả? Ta có chỗ nào khác thường so với các ngươi? Chẳng lẽ là vì ta mới chỉ chết có bốn tháng hay sao?”

Dương Húc Quang lắc đầu: “Không phải, nguyên nhân không phải điều đó. Điểm khác biệt duy nhất của ngươi và chúng ta là ngươi chỉ vừa mới gia nhập đoàn đội này! Ảo ảnh và huyền thuật đều là những thứ thực tế không tồn tại, không phải là hình chiếu lập thể được tạo ra từ hiệu quả ánh sáng, hình chiếu lập thể tuy không phải thực thể nhưng lại thực sự tồn tại do được ánh sáng tạo nên. Còn ảo giác thì là trực tiếp dùng ý chí mạnh mẽ để bẻ cong tín hiệu thị giác, thính giác, xúc giác, làm cho người ta nhìn thấy thứ không tồn tại chứ không phải các loại hiệu ứng hình ảnh lập thể, có nghĩa là thứ kia chỉ tồn tại trong đầu chúng ta mà thôi. Nói cách khác, nếu ngươi không quen biết một người nào đó, cũng không có bất kì một ấn tượng gì với hần, vậy liệu trong đầu ngươi có sinh ra được ảo ảnh về hần hay không?”

Bùi Kiêu lập tức bừng tỉnh đại ngộ(4). Đúng như vậy! Hần không hề có ấn tượng đặc biệt gì với mười mấy người này! Trừ Cung Diệp Vũ ra thì cũng chỉ còn có cái tên Dương Húc Quang tự xưng là quân sư và cô bé Nhậm Trần đã từng tỷ thí cùng hần là hần có chút ấn tượng, những người còn lại thực sự chả khả người qua đường là bao. Cho dù đi trên đường mà đụng phải bọn họ thì có khi Bùi Kiêu cũng không nhận ra nổi.

Dương Húc Quang nói tới đây thì xoay đầu nhìn Cung Diệp Vũ nhẹ gật đầu. Cung Diệp Vũ đầu tiên thì sững sốt, nhưng sau đó lập tức hét lên với những người còn lại: “Bây giờ nghe theo mệnh lệnh của ta! Tất cả mọi người bắt đầu điểm danh!”

“Ta! Cung Diệp Vũ!”

“Dương Húc Quang.”

“Nhậm Trần...”

“Lư Vân.”

“...”

“Lâm Vũ.”

Tất cả đều nhanh chóng báo ra tên của mình, sau đó một lần nữa đổ dồn ánh mắt về phía Bùi Kiêu. Mà Bùi Kiêu này giờ cũng lắng nghe cẩn thận những tên người được báo ra, hần đếm lại cẩn thận một lần rồi nói: “Không sai! Ta chỉ nghe thấy tiếng của mười ba người. Tính thêm cả ta nữa là mười bốn!” Nói xong thì hần lặp lại một lần nữa những cái tên mà mình đã nghe được một lần.

Mọi người nghe xong thì ánh mắt liền đổ dồn về một vị trí trống, không có ai đứng. Nhưng không bao lâu sau, ánh mắt bọn họ lại trở nên chần chừ, lần nữa nhìn về phía Bùi Kiêu.

Bùi Kiêu biết rõ bọn họ đang nghĩ rằng tất cả những chuyện về ảo ảnh kia có thể chỉ là bịa đặt, thậm chí còn có khả năng chính hần mới là ảo ảnh do Mã Diện tạo ra. Vậy nên, nếu không ai chứng minh được mình là người thật thì trái lại, rất có thể sẽ làm cả đoàn bị kéo chân ở nơi này. Khi đó... rất có thể sẽ còn gặp phải những biến cố còn lớn hơn!

Nghĩ tới đó, Bùi Kiêu bỗng căng thẳng tới tim đập ầm ầm. Hần vội vàng nói với Dương Húc Quang: “Có phải ảo ảnh được tạo ra cũng có hạn chế nhất định, chỉ có thể biết được những sự việc mà bản thân mình biết, hoặc có thể nói là ‘chỉ biết được những chuyện mình đã hiểu’? Có phải như vậy không?”

Dương Húc Quang sững sốt một chút: “Đúng vậy. Nếu là sự việc chúng ta không biết thì sẽ không thể sinh ra ảo giác về nó được. Ví dụ như một người sinh ra đã bị mù vĩnh viễn bẩm sinh thì sẽ không thể nào sinh ra ảo giác có màu sắc được. Nguyên lý chính là như vậy.”

“Cung Diệp Vũ! Còn nhớ rõ lúc ngươi tới Mỹ cứu ta không? Lúc ấy ngươi đã sử dụng tất cả hai chiêu, chiêu thứ nhất chém đôi con Khô Lâu Chân Ma cấp, chiêu thứ hai triệt để đánh tan hỗn phách của con Khô Lâu Chân Ma cấp đó! Đây là những kỉ ức mà bọn hần không hề biết, nếu bọn hần nghe được những gì ta vừa nói... thì đủ chứng minh ta là người thật! Tất cả những ai nghe được lời vừa rồi thì hãy lặp lại một lần nữa đi!” Bùi Kiêu nghe vậy thì vội hướng về phía Cung Diệp Vũ hô lên.

Cung Diệp Vũ thực sự có hơi sững sốt một chút. Rồi còn chưa đợi hần hỏi thăm những người xung quanh, mọi người đã lần lượt lặp lại những lời Bùi Kiêu vừa nói, quả nhiên tất cả đều nói giống ý như những gì Bùi Kiêu vừa nói. Cung Diệp Vũ lập tức không chần chừ nữa, Từ Lôi Dao lập tức biến thành một tia chớp màu tím. Chớp mắt một cái, ánh đao màu tím đã hiện lên sáng lóa. Ngay sau đó, chỗ đất trống bị ánh đao màu tím chém xuống bỗng nhiên bốc lên một màn khí đen như mực. Không chỉ vậy, đám khí đen đó còn lập tức mở rộng không ngừng. Tối đa một, hai giây sau, ở chỗ đất trống đó đã xuất hiện ảnh ảo của một con quái vật thân người, đầu ngựa khổng lồ. Nhưng cái ảnh ảo này cũng không lập tức tấn công mọi người mà trái lại, nó

ngựa mặt lên trời hí vang một tiếng chói tai rồi phóng vọt ra xa với tốc độ nhanh như bão táp.

Ngay lúc đó, ở một chỗ cực kì xa xôi ngoài kia, nối tiếp nhau vang lên hai tiếng gào thét ầm ầm, một tiếng gầm nghe giống như ngựa hí, bén nhọn chói tai, một âm thanh khác lại trầm thấp, vang dội như bò rống, chấn động cả mặt đất...

Trời ạ! Làm gì có “một con” quý quái Ma Vương cấp nào chứ! Trong Phong Đô này, phải là có tới hai con quý quái Ma Vương cấp mới đúng!

Ngư Đầu! Mã Diện!

Lời bình:

Kẻ địch cùng khả năng khủng bố của chúng đã bước đầu lộ diện. Cả “chất” và “lượng” của chúng đều kinh khủng trên cả dự đoán. Một người trong đội đã biến mất, liệu sẽ còn những ai nổi bước? Cung Diệp Vũ và Bùi Kiều sẽ làm gì để sống sót? Mời đón đọc chương mới nhất đầy kịch tính của TVKD được nhóm dịch Vô Hạn Chí Tâm thực hiện!

Chú thích:

1. Ngư Đầu, Mã Diện: Đầu Trâu, Mặt Ngựa hẳn ai cũng biết, thực ra thì “ngư” trong tiếng Trung chỉ cả trâu và bò.
2. Huyền thuật: cách gọi chung để chỉ những cách thức tạo ra ảo giác, nhẹ thì làm người ta nhìn thấy, nghe thấy, cảm thấy những thứ không có thật ở môi trường xung quanh, nặng thì làm người ta cảm thấy mình thực sự đã rơi vào một thế giới khác.
3. Mộng Ma: đây là con gì ta cũng không biết. Mô tả như trong chương, ai giúp tìm thông tin và hình ảnh về nó xin cho tên vào mục BiênD
4. Bùng tỉnh đại ngộ : hiểu ra hoàn toàn một vấn đề nan giải gì đó.

Bạn đang đọc truyện *Tử Vong Khai Đoan* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Q.3 - Chương 3: Chương 6-1: Dao Của Ta! Dao Của Ta! (1)

Quý quái Ma Vương cấp!

Hai con quý quái Ma Vương cấp!

Bất kể là tay mơ mới gia nhập giới linh hồn như Bùi Kiều hay là những tư thâm giả đã có nhiều kinh nghiệm cũng vậy, chưa từng có ai thấy qua loại quý quái ở đẳng cấp này, thậm chí là nghe tiếng cũng chưa từng. Thế mà giờ phút này bọn hắn lại phải đối mặt với hai con quý quái Ma Vương cấp cùng một lúc... một con Ngư Đầu, một con Mã Diện!

Cả đám đều “trợn mắt há mồm” nhìn về phía xa xôi ngoài kia, cái nơi đã phát ra tiếng ngựa hí cùng bò rống. Tuy bọn họ không cảm nhận được gì, nhưng dường như ai cũng có thể nhìn thấy tận mắt một con bò lớn và một con ngựa to đang đứng cạnh nhau gào thét... Nghe qua thì có vẻ rất khôi hài, nhưng chỉ có những ai đã từng tận mắt nhìn thấy Ngư Đầu Mã Diện thì mới biết hai loại quý quái này khủng bố đến mức nào. Nhất là lúc này chúng còn đạt tới Ma Vương cấp nữa kia!

Lúc này đây, ngay cả Bùi Kiều cũng đã rơi vào nỗi kinh hoàng chưa từng thấy. Lần trước, khi đối mặt với con Khô Lâu Chân Ma cấp không lồ thì hắn cũng đã biết thực lực cực hạn của mình là tới đâu rồi. Chợt có thấy lực lượng lôi điện và thiêu đốt lực lượng lôi điện của hắn hào nhoáng mà cho rằng hắn rất mạnh, cái đó còn phải xem đối thủ của hắn là ai. Trước khi đạt tới Chân Ma cấp thì hắn cơ bản không thể tạo ra được uy hiếp gì cho quý quái Chân Ma cấp! Càng không cần nói tới quý quái Ma Vương cấp nữa, dù là người mạnh nhất thế giới hiện nay là Cung Diệp Vũ...

Ở nơi này cũng chỉ có Cung Diệp Vũ là không kinh sợ một chút nào. Hắn vẫn cầm Tử Lôi Dao trong tay một cách vững vàng, chắc chắn, chỉ có sắc mặt hơi lo lắng: “Không cứu được Lý Vân Kỳ! Đúng là quý quái Ma Vương cấp thật rồi. Chỉ dùng một tia chấp niệm để tạo thành ảo ảnh mà trúng một kích Tử Lôi Dao vẫn không tiêu tán, đã vậy còn có thể dùng lực cưỡng ép cướp đi Lý Vân Kỳ...”

Sau khi nghe những lời bình tĩnh của Cung Diệp Vũ thì những người còn lại cũng dần tỉnh táo lại tinh thần từ trong cơn chấn động, sợ hãi vừa rồi. Ngoài trừ Bùi Kiều ra, những người còn lại đều nhìn về phía Cung Diệp Vũ với vẻ mặt phức tạp. Mà Bùi Kiều thì sau khi sững sờ một lúc, bỗng nhiên nhỏ giọng hỏi Dương Húc Quang ở bên cạnh: “Vậy là thế nào? Người thứ mười lăm biến mất tên là Lý Vân Kỳ sao? Biến mất rồi thì làm sao mà cứu được nữa?”

Về mặt của Dương Húc Quang cũng vô cùng phức tạp. Hắn nhẹ lắc đầu nói: “Tránh Thoát Giả như chúng ta... a, người còn là Cao Đẳng Tránh Thoát Giả nữa, chúng ta hoàn toàn khác với đám Tự Do Linh Hồn kia. Chấp niệm của bản thân chúng ta bền vững hơn nhiều bọn hắn, không chỉ hơn về số lượng mà còn hơn cả về chất lượng nữa! Nếu như Tự Do Linh Hồn là đậu hũ thì chúng ta sẽ tương đương với khúc gỗ, và đường nhiên là chấp niệm của linh hồn hay quý quái Chân Ma cấp còn mạnh mẽ hơn nữa. Chúng ta sẽ tương đương với sắt thép, phải giết mấy lần thì mới chết... Lý Vân Kỳ cũng vậy, cô ấy là một Tránh Thoát Giả, sẽ không chết dễ như vậy. Nếu muốn giết cô ấy thì ngoài cách dùng Thiên Sinh Vũ Khí ra, chỉ có thể dùng võ sở tột nghiệt để

luyện hóa (1) cô ấy. Vậy nên chắc là cô ấy chưa chết, mà là bị cái phân thân được tạo thành từ một tia chấp niệm của con quỷ quái kia bắt đi.”

Bùi Kiều càng thấy kì quái hơn, hần hỏi: “Chấp niệm tạo thành phân thân? Cái bóng đen vừa rồi không phải con Mã Diện Ma Vương cấp à?”

Dương Húc Quang nghe vậy lại cười khổ, vẻ mặt luôn bình thản của hần cuối cùng cũng đã thoáng hiện lên một chút thiếu kiên nhẫn: “Thực lực của Chân Ma cấp mạnh đến như vậy là vì bọn hần đã dung hợp được toàn bộ chấp niệm của bản thân vào “nhân” và “đạo” của mình, lại tiếp tục dung hợp vào cố ý trí đã luôn quán triệt, vậy nên chấp niệm của họ mới bền chắc, cứng cỏi vô cùng. Thậm chí có thể chia ra một phần chấp niệm tạo thành thứ giống như phân thân của mình vậy, và cái phân thân này chỉ có thể có dưới 10% lực lượng của chủ thể. Nếu cái phân thân này bị hủy diệt thì chủ thể cũng sẽ phải chịu tổn thương mang tính hủy diệt, thậm chí còn có khả năng sẽ rơi thẳng từ Chân Ma cấp xuống Nhập Ma cấp đình phong đấy.”

Bùi Kiều gật gật đầu, cuối cùng thì hần cũng đã hiểu được tính nghiêm trọng của vấn đề. Lúc trước Bùi Kiều vẫn luôn tự hỏi tại sao khi mọi người biết có hơn hai chục con quỷ quái Chân Ma cấp, và thậm chí còn có một con Ma Vương cấp thì lại sợ hãi, hoảng loạn đến vậy. Ban đầu Bùi Kiều cứ nghĩ rằng dù đám quỷ quái kia có lợi hại thế nào thì cũng chỉ cần né chúng ra là được, tại sao lại phải sợ hãi tới vậy? Nhưng giờ thì hần biết rồi... Hần đúng thật vẫn chỉ là một tay mơ thôi! Biết quá ít những chuyện liên quan tới giới linh hồn, đến cả chuyện quan trọng như vậy mà cũng không biết. Cũng may mà lần này còn đi cùng bọn Cung Diệp Vũ để tiến vào Phong Đô này. Cho dù sau này hần muốn tự thành lập một đoàn đội thì những kinh nghiệm này cũng không thể nào thiếu được. Những kinh nghiệm đó đều dùng mạng để đổi lấy đấy!

“Đã như vậy thì cùng ta mau rời khỏi cái nơi này đi! Con quỷ quái Ma Vương cấp kia mới bị thương một phân thân, chắc sẽ phải mất một thời gian mới phục hồi lại như cũ được đúng không? Chúng ta lợi dụng khoảng thời gian này, nhanh chóng rời khỏi Phong Đô đi thôi.” Nghĩ tới đó, Bùi Kiều vội vàng nói.

Nhưng khi hần nói xong thì lại phát hiện mọi người xung quanh đang nhìn về phía mình với ánh mắt quỷ dị, thậm chí trong ánh mắt mấy người còn lộ ra vẻ căm kích và kỳ vọng nữa. Điều này làm cho Bùi Kiều cảm thấy thật khó hiểu và kì lạ, tại sao mấy người này lại có biểu cảm khó hiểu như vậy đây?

“Có ai muốn rời khỏi đây sao?” Cung Diệp Vũ bỗng nhiên trầm giọng nói.

Lúc này thì Bùi Kiều cũng đã phát hiện tình hình có điều gì đó không ổn, hần lập tức ngậm miệng lại để nghe Cung Diệp Vũ nói tiếp.

Cung Diệp Vũ nhìn nhìn mọi người, rồi thở dài một tiếng nói: “Lần này phải đối mặt với hai con quỷ quái Ma Vương cấp, gần như là trận đánh cầm chắc cái chết. Nên ta cho phép bất cứ ai muốn rời đi, lần này... ta sẽ không ngăn cản!”

Bùi Kiều nghe đến đó thì đã hiểu rồi... Đúng vậy, Cung Diệp Vũ dường như muốn đi cứu người thứ mười lăm vừa bị bắt đi, nữ Tránh Thoát Giả tên là Lý Vân Kỳ kia! Hần muốn xông thẳng vào hang ổ của hai con quỷ quái Ma Vương cấp, chém giết để cứu cô gái kia về! Trời ạ! Hần có thể điên cuồng đến như vậy!? Mà nhìn thái độ của những người xung quanh thì dường như trước kia hần vẫn thường làm những việc tương tự như vậy?

Bùi Kiều nghe xong thì liền cuồng lên, hần nói lớn: “Đội một chút đã! Cung Diệp Vũ! Người không muốn sống nữa à? Tuy người là cường giả Chân Ma cấp mạnh nhất thế giới, ta cũng đã tận mắt thấy người giết chết một con Đại Thủ Lĩnh Chân Ma cấp chỉ trong hai chiêu, nhưng người phải biết là người đang làm cái gì chứ!”

“Ta biết rõ.” Cung Diệp Vũ nói với thần sắc bình tĩnh. Lúc này đây, hần đã không còn chút khí phách ngày thường nào nữa, tất cả những gì còn lại chỉ là bình tĩnh và tỉnh táo, giống như một thanh bảo đao đã được cất vào vỏ đao, tất cả mũi nhọn sắc bén đã hoàn toàn được ẩn dấu.

Trong lòng Bùi Kiều càng lo lắng hơn, hần vội chạy tới bên cạnh Cung Diệp Vũ, khề kéo cổ áo hần xuống nói: “Người biết cái quái gì! Lý Vân Kỳ kia đã lãnh ít dữ nhiều rồi! Đó chính là hai mươi con quỷ quái Chân Ma cấp và hai con quỷ quái Ma Vương cấp đấy! Người biết cái quái gì! Người cảm thấy chúng ta có thể giết tới để cứu người hay sao? Chúng ta nhét kê răng cho bọn chúng còn không đủ! Người muốn tất cả chúng ta đều chết hết có phải không?”

“Ta biết rõ chứ.” Cung Diệp Vũ vẫn giữ nguyên cái biểu cảm bình tĩnh không hợp với hần chút nào kia, thản nhiên nói như vậy, mặc kệ Bùi Kiều đang kéo cổ áo mình, hần vẫn nói chuyện đều đều như vậy.

Bùi Kiều giờ đã tức giận lắm rồi, hần gầm lên: “Người thì biết cái quái gì! Nói một câu thật lòng! Cái đoàn đội mười bốn người này, những kẻ khác đều không liên quan tới ta! Vài ngày trước bọn họ và ta còn là người xa lạ, bọn hần sống hay chết chả liên quan gì đến ta... Nhưng người thì khác! Người đã cứu mạng ta, người đã giúp ta báo thù, người đã giúp ta con mẹ nó nhiều như vậy! Người lại bảo ta giương mắt nhìn người đi chịu chết sao? Người bảo ta sau này phải ăn nói thế nào với Vu Nữ Trần và em gái ta? Nói là ta vì sợ nguy hiểm nên vứt bỏ ân nhân cứu mạng của mình để chạy trốn à? Người đã nghĩ tới vị hôn thê của người chưa? Người...”

“Ta đã nói là ta biết rõ!” Đột nhiên, Cung Diệp Vũ cũng rống lên. Cổ khí thế bá đạo như khai thiên tích địa đột ngột phủ xuống từng tấc một trên mặt đất. Chỉ thấy Cung Diệp Vũ hất văng cánh tay Bùi Kiều ra: “Ta biết rõ bọn hần chỉ là người xa lạ với người, thế nên lần này ta mới kéo người cùng tham gia, hi vọng nhờ đó mà người có thể trở thành đồng bọn của chúng ta... Đáng tiếc là giờ có lẽ đã không được nữa rồi. Ta cũng biết chứ, cái thứ quỷ quái Ma Vương cấp kia chắc chắn không phải thứ chúng ta có thể địch nổi. Ta cũng biết, nếu như ta hoàn toàn tiêu tán thì Vu Nữ Trần chắc chắn sẽ rất đau lòng, chắc chắn sẽ hận ta đến chết. Ta cũng biết, lần này đi nhất định là thập tử vô sinh... Tất cả những điều này ta đều biết!”

“Nhưng lão đầu tử* đã từng nói với ta: không bao giờ được bỏ qua cơ hội cứu vớt người khác, cho dù đó có là lúc mà bản thân đang chán nản nhất. Hơn nữa, tuy bọn họ chỉ là người xa lạ với người, nhưng lại là đồng bọn của ta! Là đồng bọn đã từng cùng ta kề vai sát cánh chiến đấu! Ta làm sao có thể bỏ rơi bọn hần đây? Làm sao có thể vì sợ chết mà bỏ rơi bọn hần đây? Tuyệt đối không!”

“Đây chính là ‘đạo’ của ta đó!”

Cung Diệp Vũ hất văng tay hai tay Bùi Kiều ra rồi hiên ngang đứng đó, chính khí凛冽, khí phách ngút trời, chính khí và khí phách giao thoa hội tụ, đan xen quán quýt... Một khắc này, hần giống như thần tượng hạ phàm!

Cung Diệp Vũ nhìn về những người còn lại nói: “Ta không quan tâm các ngươi đối đãi với ta như thế nào, nhưng ta đều coi các ngươi là đồng bọn! Ta cũng biết mọi người đều chỉ là người bình thường trước khi chết, đều đã trải qua cái qua những thời khắc kinh khủng khi tử vong, vậy nên chúng ta đều sợ chết hơn bất cứ ai khác. Những điều này ta đều biết! Cho nên bây giờ ta chỉ nói một câu thôi: nếu các ngươi muốn thì có thể tùy ý rời khỏi đây, ta chắc chắn sẽ không ngăn trở. Nhưng từ nay về sau, các ngươi sẽ không bao giờ còn là đồng bọn của ta nữa... Còn nếu ai muốn ở lại, vậy thì theo ta đi chết trận đi!” Nói rồi, hần xoay người, nhằm hướng hai con quỷ quái Ma Vương cấp đi tới.

Mọi người đều nhìn về phía hần với thần sắc rất phức tạp, chỉ có Dương Húc Quang và Nhậm Trăn “nghĩa vô phản cố”(2) mà đi theo sau Cung Diệp Vũ, còn có một vị trung niên đại thúc cũng theo sát ba người, Bùi Kiều nhớ vị đại thúc này hình như tên là Lư Văn. Chỉ bốn người bọn họ, lẻ loi lơ lửng rời khỏi đoàn người, tiến về phía xa xôi.

Bùi Kiều cuối cùng nhìn không được mà rống lớn lên: “Cung Diệp Vũ! Hiện giờ ta còn chưa thể chết được! Ta còn có mẹ già và em gái phải chăm lo. Ta còn phải quay về Bắc Kinh xem thế giới hiện thực có xảy ra chuyện gì hay không. Ta còn phải... Ta thể với ngươi! Sẽ vĩnh viễn không để Vu Nữ Trần phải chịu bất cứ một tổn thương nào! Vĩnh viễn không...” Nói tới đó, nước mắt Bùi Kiều đã bắt đầu lăn dài. Đây là một loại cảm giác rất kì lạ! Trước kia, tuy Bùi Kiều vẫn luôn cảm kích Cung Diệp Vũ cứu mạng mình, còn giúp mình báo thù, nhưng cảm kích cũng vẫn chỉ là cảm kích thôi. Mãi cho tới giờ này, hần mới biết mình đã coi Cung Diệp Vũ như người anh trai lớn từ lúc nào... Cái con người trung hậu, đáng để phò tá, đáng để kẻ vai sát cánh đó!

Cung Diệp Vũ ở nơi xa cũng chẳng quay đầu lại, hần chỉ tùy ý phát phát tay, đồng thời Dương Húc Quang cũng vung một tay lên, tám bản đồ kia đã được ném tới trước mặt mọi người. Tất cả quỷ dị nhìn lẫn nhau, thậm chí không ai bước lên nhặt tám bản đồ.

Bùi Kiều lau nước mắt, hần nhặt tám bản đồ dưới đất lên rồi xoay người đi ngược lại hướng đám Cung Diệp Vũ đã đi. Những người còn lại đều không nói một lời, chỉ lặng lẽ theo sau lưng hần. Từng phút trôi qua, khoảng cách của hai đoàn từng chút được kéo dài ra...

“Đây là cách để ta sống sót sao?”

Dọc theo đường đi, Bùi Kiều không thể tập trung được vào tám bản đồ, suy nghĩ trong đầu hần cứ miên man ngàn vạn. Cảm giác giống như muốn nghĩ cũng không nghĩ ra nổi này có lẽ là những gì thực sự có trong đầu hần.

“Đúng rồi mà, miễn là sống được! Chẳng phải từ nhỏ đến lớn ta đều sống như vậy đó sao? Khi còn nhỏ, thấy những đứa trẻ khác có quần áo mới, có thể mua truyện tranh, có thể mua xe đồ chơi, chẳng phải ta vẫn có thể nhìn đi đó sao? Rồi lại làm một kẻ yên lặng, ít gây chú ý, rồi lại sống tiếp đó sao?”

“Miễn là còn sống là được mà! Cố gắng thi đỗ đại học, cố gắng đạt thành tích học tập cao, cố gắng hoàn thiện chính mình... chính là vì sau này bước vào xã hội có thể tìm được công việc tốt đó sao. Tất cả điều đó, không phải ta đều làm được đó sao? Sau đó lại yên lặng mà sống, hàng tháng nhận lương, tìm lấy một cô gái bình thường, không cần phải quá yêu để kết hôn, sinh con. Rồi chờ nó lớn lên, ta thì già đi... Không phải ta vẫn luôn như vậy đó sao? Ta không phải một kẻ vô cùng thu mình hay sao?”

“Nhưng! Nhưng mà... vì sao hần lại có thể sống tự do, tự tại đến như vậy? Vì sao hần có thể sống vui vẻ đến như vậy? Vì sao hần có thể luôn để cho tâm trạng dẫn lối cho hành động của mình? Muốn cười thì cười, muốn khóc thì khóc, muốn chửi thì chửi, muốn tức giận thì tức giận. Người như vậy... phương pháp sống như vậy...”

“Ôn cứu mạng sao? Không đủ, còn có hành động giúp ta báo thù nữa, còn có bộ dạng tươi cười nhẵn nhừ và hành động...”

“Không phải đã nói là muốn bản tâm thông suốt sao? Nhưng cái gì là bản tâm? Cái gì là dục vọng? Ta muốn được cùng hần vai kề vai, dù là đi chịu chết... Đây là bản tâm hay là dục vọng?”

“Ta... luôn muốn sống sót như vậy sao? Thế thì cứ thu mình như vậy đi, ít thể hiện bản thân, không dính tới những điều nguy hiểm, cũng không làm người dẫn đầu, cứ ăn rồi ngủ, cứ già rồi chết như vậy đi, để có thể sống sót như những cái xác không hồn kia...”

“Chết...”

“Nếu thực sự phải chết...” Bùi Kiều bỗng nhiên ném bản đồ xuống đất rồi gào lên.

“Ta đang làm gì thế này! Mau dừng lại nhanh! Ta không nên như vậy, ta nên thu mình, phải luôn nhẫn nại, cẩn thận từng li từng tí mà sống sót! Ta... ta muốn thực sự sống!”

“Nếu thực sự phải chết, vậy thì ta đem cái mạng ngươi cứu trả lại cho ngươi là xong chứ gì?!” Bùi Kiều rống lớn, cặp mắt hần thoát nhìn dường như đã chỉ còn một màn đồ thăm. Nhưng sau khi hần rống hết câu đó xong, hần lại cảm thấy được sự tồn tại của linh hồn và chấp niệm của mình rõ ràng một cách chưa từng thấy. Giống như khi hần tiến vào trạng thái tập trung tĩnh tọa, lúc này hần có thể cảm nhận được sự tồn tại của từng viên năng lượng tiêu chuẩn, từng điểm chấp niệm của bản thân mình.

Bùi Kiều rống lên xong rồi cũng không để ý tới sự kinh ngạc của những người còn lại, dưới chân hần sáng lên ánh chớp lập lòe, chỉ sau một giây đã xuất hiện tại cách đó hơn trăm mét, rồi tiếp tục dùng tốc độ cực nhanh đuổi theo hướng đi của nhóm Cung Diệp Vũ. Hần không hề quay đầu nhìn lại đám người sau lưng... không thấy được vẻ mặt đầy khát vọng sống sót và cả biểu lộ hèn mọn như của đám người phàm!

Không bao lâu sau, Bùi Kiều đã thấy được bốn người Cung Diệp Vũ cách đó không xa. Bốn người họ dường như cũng đã nhìn thấy hần, trên mặt ai cũng lộ ra vẻ cực kỳ kinh ngạc.

Tới khi Bùi Kiêu chạy tới bên cạnh họ, câu đầu tiên mà hắn nói ra là: “Cô nàng Lý Vân Kỳ chả có quan hệ cái rắm gì với ta cả! Ta đến đây không phải vì muốn cứu cô ta... Cung Diệp Vũ! Ta tới là để trả ơn cứu mạng và nghĩa giúp báo thù mà ta nợ ngươi! Bản tâm của ta nhất quyết không chịu rời khỏi đây! Cho nên ta đã trở lại, nhưng ta vẫn không thể nào hiểu được suy nghĩ của ngươi! Rõ ràng đó là một kẻ chết chắc rồi! Thế mà ngươi lại dùng tính mạng của mấy người đi đổi, lại còn là trao đổi không công nữa chứ! Ngươi thật đúng là ngu xuẩn đấy!”

Cung Diệp Vũ lại chẳng nói năng gì, hắn chỉ vỗ vỗ vai Bùi Kiêu, rồi lại tiếp tục đi về phía trước, vừa đi vừa nói: “Ngươi cũng tới để chịu chết, như vậy không phải là ngu xuẩn à? Bản tâm đôi khi chính là ngu xuẩn như vậy! Nhưng chúng ta đã là người chết rồi, đã không còn là người phạm từ lâu, vậy thì kiên trì tin vào một cái bản tâm ngu xuẩn như vậy thì có gì mà phải ngại? Lúc lão đầu tử dạy đao pháp cho ta đã từng nói ‘đao trăm thân thể, tâm trăm linh hồn’...Nếu như lòng không do dự, thì đao sẽ không bao giờ chần chừ. Vậy nên trong lòng ta chưa bao giờ do dự!”

“Đây chính là đao của ta! Đao của ta! Cũng là nguyên nhân ta có thể trở thành cường giả Chân Ma cấp!”

Lời bình:

Trong thời khắc quyết định vận mệnh, Bùi Kiêu đã quyết định nghe theo bản tâm của mình. Điều này dường như đã làm cho thực lực hắn đột phá? Tuy nhiên kẻ địch trước mặt vẫn quá mức siêu cường. Liệu Bùi Kiêu và Cung Diệp Vũ có thực sự nạp mạng? Mời đón đọc chương tiếp theo của TVKD được thực hiện bởi nhóm dịch Vô Hận Chi Tâm!

Chú thích:

1. Luyện hóa: ở đây có nghĩa là hòa tan ra như khi luyện thép.

2. Nghĩa vô phản cổ: vì nghĩa mà không thể chùn bước.

*. Lão đầu tử được nhắc tới là cha nuôi của Cung Diệp Vũ.

Bạn đang đọc truyện *Từ Vong Khai Đoan* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Q.3 - Chương 4: Chương 6-2: Đao Của Ta! Đao Của Ta! (2)

Cường giả Chân Ma cấp? Thế nào là cường giả Chân Ma cấp? Làm thế nào để có thể trở thành cường giả Chân Ma cấp?

Từ khi Bùi Kiêu trở về Trung Quốc từ Mỹ, hắn vẫn luôn suy nghĩ về vấn đề này. Lúc phải đối mặt với con Khô Lâu Chân Ma cấp trong ảo giới Nam Bắc Chiến Trường của nước Mỹ, ngay cả một kích của nó hắn cũng không đỡ được, chính loại chênh lệch cực độ về thực lực này đã làm cho Bùi Kiêu vô cùng khát vọng có thể tiến giai đến thực lực của Chân Ma cấp.

Nhưng đạt được thực lực Chân Ma cấp sao mà khó đến vậy! Cả thế giới cũng chỉ có mấy cường giả Chân Ma cấp mà thôi. Có thể hình dung rằng: nếu so sánh cường giả Chân Ma cấp với các Trách Thoát Giả thông thường, cũng như các Cao Đẳng Trách Thoát Giả thì dường như hai bên đã là hai loại sinh vật khác nhau rồi vậy.

Nói xong câu đó thì Cung Diệp Vũ cũng không nói thêm gì nữa, chỉ bình thản đi về phía trước. Chỉ có điều nét mặt của hắn dường như đã giãn ra rất nhiều, ngay cả bước chân dường như cũng nhẹ nhõm, thanh thoát hơn một chút.

Mà tới lúc này thì Bùi Kiêu mới từ từ tỉnh táo lại từ trong cơn cảm xúc giống như vô cùng cuồng nhiệt kia. Thực ra, tới tận lúc này hắn cũng vẫn chưa thể tin được những gì mình đã làm, rõ ràng là đã chọn đi chết trận...

“Ta mà cũng lựa chọn ngu xuẩn như vậy à? Xem ra ngươi đã nói đúng rồi, ta cũng thật ngu xuẩn.” Bùi Kiêu cười khổ: “Nhất định là bị dục vọng hao túng rồi! Vừa rồi bất chợt nóng đầu chắc là do dục vọng tác động đấy!”

Cung Diệp Vũ cười ha hả: “Sao có thể là dục vọng được? Dục vọng nào lại đi lựa chọn tử vong chứ? Ngươi còn có thể gọi dục vọng là một loại bản năng ‘tự bảo vệ bản thân’ cũng được, thứ tác động lên ngươi là bản tâm mới đúng. Có phải trước khi đuổi đến đây, ngươi đã cảm thấy cơ thể như trở nên trong suốt? Ta thông qua trường khí thể để nhìn ngươi thì thấy đã giống như một viên ngọc lưu ly còn chút khiếm khuyết vậy. Tuy vẫn còn khiếm khuyết nhỏ nhưng so với những người khác thì đã sáng trong hơn rất nhiều. Nếu như lựa chọn của ngươi là do dục vọng thôi thúc thì linh hồn đã không thể đạt tới được trình độ trước mặt này.”

Bùi Kiêu cũng chỉ có thể cười khổ một cái. Hắn cũng cảm thấy loại cảm giác toàn thân bỗng nhiên như trong suốt đó. Nó phảng phất giống như một người toàn thân đang đầy bùn nhão, bỗng nhiên được nước ấm gội rửa từ đầu tới chân, tẩy trôi hết tất cả bùn đất trên người. Đây là loại cảm giác toàn thân thư thái, ý thức chỉ cần nhựt nhàng quét qua một cái là có thể thấy cận kề toàn thân, quả thật là dễ chịu tới khó mà diễn tả được bằng lời.

Cung Diệp Vũ thấy Bùi Kiêu không phản bác được thì tiếp tục vừa cười vừa nói: “Đáng ra những chuyện này nên để cho ngươi từ từ tìm hiểu, dù sao thì cái chính mình cảm nhận được mới là của bản thân mình, lời người khác nói dù sao cũng sẽ có chỗ không phù hợp. Nhưng lúc này chúng ta đã trong thế

cửu tử nhất sinh rồi, nên cũng đành nói trước cho người biết... Quên mất, còn cả các người nữa! Trước kia không nói cho các người biết cách tiến vào Chân Ma cấp là do sợ trong lòng các người sẽ sinh ra tâm lý định hướng sai lệch. Thật ra vì “đạo” của mỗi người khác nhau nên phương pháp tiến vào Chân Ma cấp cũng không giống nhau. Cái này giống như “tri văn chương*” của đạo Phật, vì vậy nên mới muốn chính bản thân các người cảm nhận...”

* Tri văn chương: vì biết một chuyện gì đó mà để nó sinh ra ám ảnh, tạo thành tâm chương, gây sai lệch nhận thức.

“Thực ra thì chắc các người cũng đã nhận ra rồi. Theo thời gian, khi chấp niệm của các người ngày một gia tăng, số lượng của chấp niệm càng nhiều thì sự cảm giác và khống chế với bản thân cũng càng tăng, càng dễ tiến vào trạng thái quan sát bên trong cơ thể. Đó là loại trạng thái giống như đang dùng một đôi mắt kỳ lạ quan sát mọi hoạt động bên trong cơ thể, khi số lượng chấp niệm càng nhiều thì loại trạng thái này càng dễ đạt được. Mà khi trong trạng thái đó mà bản tâm lại thông suốt, ý niệm trong đầu đều đạt được, với “đạo” mà mình muốn truy tìm cũng đã tin tưởng vững chắc, lại không chút nghi ngờ mỗi một hành động mà mình làm thì đôi mắt kỳ lạ ấy sẽ còn có thể thấy được thứ ở bên trong chấp niệm nữa kia.”

Cung Diệp Vũ nói tới đó thì dừng lại một chút, như thể đang lựa chọn từ ngữ vậy. Cả nửa này sau, hắn mới nói tiếp: “Giống như các nhà khoa học muốn tìm ra thành phần nhỏ nhất để lấy làm đơn vị vậy. Ban đầu thì cho rằng là phân tử và nguyên tử, về sau mới biết bên trong phân tử và nguyên tử còn có các thành phần nhỏ hơn nữa. Chấp niệm cũng giống như vậy, các người cũng lầm là “thấy được” bản thân mình được tạo thành từ chấp niệm và năng lượng tiêu chuẩn, nhưng thật ra bên trong chấp niệm còn một tầng nữa có thể nhìn tới, mà muốn đạt được tới bước này thì ít nhất chấp niệm của bản thân phải đạt tới 500 đơn vị mới được. Đây cũng là lý do vì sao đạt được 500 đơn vị chấp niệm là điều kiện cơ bản để có thể trở thành Chân Ma cấp.”

“Một khi đã có thể nhìn thấy bên trong chấp niệm của mình thứ gì rồi, vậy khi đó... các người chỉ còn cách một bước ngắn nữa là đạt tới Chân Ma cấp. Tình hình tiếp theo thì không nói cách nào để các người có thể hình dung được, các người phải tự mình trải nghiệm thì mới hiểu được, người khác không thể nào nói hộ được.”

Cung Diệp Vũ vừa nói vừa nhìn về phương xa, lại cả nửa ngày sau mới lên tiếng: “Hôm nay ta đã nói các người biết những điều này, vậy nên nếu sau trận chiến lần này mà các người còn giữ được tính mạng... cho dù đó chỉ khả năng một phần vạn đi nữa, vậy thì kinh nghiệm của lần đối mặt với Ma Vương cấp này sẽ đủ để thực lực của người tăng mạnh trong một năm tới, rất có thể sẽ có cơ hội đột phá tới Chân Ma cấp. Khi ấy... tất cả đều phải dựa vào chính các người thôi.”

Lời nói này thật sự có phần nặng nề, vì vậy mà nhất thời mọi người đều im lặng không nói, chỉ có Dương Húc Quang bỗng nhiên nở nụ cười, nói: “Đội trưởng, thật ra cũng không cần phải tuyệt vọng như vậy đâu. Trận chiến này, cũng không phải là chúng ta không hề có một đường sinh cơ nào cả.”

Cả bọn lập tức quay đầu nhìn về tên thanh niên này. Mọi người vốn đã hạ quyết tâm, lần này đi chỉ mong cố gắng làm hết sức còn mạng tới đâu thì chỉ phó thác cho ông trời, cũng chính là quán triệt bản tâm của mình để lựa chọn chết trận tại đây. Nhưng ai ngờ Dương Húc Quang rõ ràng lại nói rằng trận này vẫn còn hi vọng? Có phải hắn đang nói tới trận chiến với hơn hai mươi con quỷ quái Chân Ma cấp và hai con quỷ quái Ma Vương cấp không vậy?

Dương Húc Quang vẫn cười đến nỗi chới cả mắt như trước, hắn khẽ nói: “Thật ra thì ngay từ đầu, chúng ta đã bị cái danh hiệu “quỷ quái Ma Vương cấp” làm cho kinh sợ mà quên mất một vấn đề cơ bản nhất... đó chính là thực lực và hoàn cảnh hiện tại của con quỷ quái Ma Vương cấp kia như thế nào!”

Tất cả đều tòa sáng hai mắt, như thể đã nhận ra điều gì đó, nhưng rồi nghĩ mãi cũng vẫn không rõ, vậy nên cả đám lại trợn to mắt mà nhìn Dương Húc Quang. Dù sao thì đến con sâu cái kiến còn muốn sống tạm qua ngày, nếu như có thể quán triệt đạo của chính mình mà lại không phải đánh mất tính mạng của mình... chuyện tốt như vậy thì ai cũng muốn. Cung Diệp Vũ hỏi thẳng luôn: “Nghe người nói vậy thì hình như đúng là có điều gì chúng ta không nhận ra. Nói một chút coi, cụ thể là như thế nào?”

Dương Húc Quang gật gù đầu, hắn vừa đi vừa nói: “Đầu tiên, chúng ta cần phải xác định em một đám lớn Chân Ma cấp này và hai con Ma Vương cấp sinh ra lúc nào. Khoảng hai tuần trước, ta và mấy người nữa có tiến vào đây thăm dò địa hình – chuyện này ta đã nói rồi – khi đó không hề có nhiều Chân Ma cấp và Ma Vương cấp như thế này. Hay nói cách khác là thời điểm xuất hiện của nhóm lớn Chân Ma cấp và hai con Ma Vương cấp này chắc chắn không nhiều hơn hai tuần lễ. Đây là điểm cơ bản nhất.”

Mọi người hơi suy nghĩ thì lập tức hiểu được ý của Dương Húc Quang. Nếu như thời điểm đó chưa có gì biến đổi thì những thay đổi này chắc chắn mới chỉ xảy ra trong khoảng thời gian hai tuần này mới hợp lý.

Dương Húc Quang lại nói tiếp: “Như vậy, dựa theo điểm cơ bản này để tiếp tục suy luận, một nhóm lớn quỷ quái Chân Ma cấp và Ma Vương cấp bỗng nhiên mọc ở đâu ra chỉ trong vòng hai tuần. Vậy là ở đây chúng ta lại gặp một điểm phân nhánh suy luận rất thú vị: nhóm lớn quỷ quái này bỗng nhiên hiện ra từ trong không khí hay sao? Hay là có một lực lượng nào đó trong cái ảo giới này đã thúc đẩy sự tiến hóa của chúng đây? Hay nói cách khác là: đám quỷ quái này là quỷ quái vốn có của Phong Đô và hai tuần trước chúng vẫn chỉ là quỷ quái Nhập Ma cấp hay chúng là quỷ quái mới được sinh ra trực tiếp do ý chí của chúng sinh ngưng tụ?”

Mọi người nghe đến đó thì vẫn thấy không rõ ràng cho lắm, Bùi Kiều thì cảm thấy trong đầu dường như đã có chút ý tưởng, nhưng lại vẫn chưa nắm bắt được như trước, thế nên hắn lập tức hỏi tiếp: “Hai cái đó có gì khác nhau sao?”

Dương Húc Quang nở nụ cười: “Đương nhiên là có khác nhau rồi! Nếu chúng là quỷ quái mới được sinh ra ý chí chúng sinh ngưng tụ – giống như đám tiểu quỷ Nhập Ma cấp có thể thấy khắp mọi nơi trong ảo giới – thì chúng ta đã không có tạo tỷ lệ may mắn thoát chết nào, một chút cũng không có. Nhưng nếu là do lực lượng nào đó thúc đẩy những quỷ quái Nhập Ma cấp thông thường nhanh chóng sinh trưởng, tiến hóa đến cấp độ trước mặt thì chúng ta sẽ có một tỷ lệ thắng lợi nho nhỏ... Nếu là quỷ quái mới sinh ra do ý chí và sự tượng tượng của con người ngưng tụ lại thì chúng đã có đầy đủ lực lượng cần thiết, nên có một trăm thì không thể nào chỉ có chín mươi. Vậy thì chúng ta sẽ không thể đối mặt nổi tới hơn hai mươi con quỷ quái Chân Ma cấp và hai con Ma Vương cấp.”

“Nhưng nếu chúng được tạo ra do sự thúc đẩy của một lực lượng nào đó... Các nhà khoa học của tổ chức linh hồn đã từng làm cùng loại thí nghiệm ngư

vậy, chính là thí nghiệm dùng tội nghiệt rớt không ngừng vào cơ thể của quỷ quái nhỏ yếu. Khi rớt tội nghiệt vào thì thực lực con tiểu quỷ này thực sự đã tăng mạnh, nhưng tuy thực lực đã đạt tới Chân Ma cấp nhưng sức chiến đấu của nó vẫn chả ra sao, trường khí thể của nó cũng yếu ớt tới không hiểu nổi. Lúc đó các nhà khoa học liền cho rằng con quỷ quái này chẳng qua cũng chỉ có chút bản lĩnh như vậy. Nhưng ai mà biết, khi vừa bị nhốt vào chung với đám quỷ quái cùng loại thì nó lập tức trắng trợn cắn nuốt hết đám tiểu quỷ đồng loại đó... Sau đó, thực lực của nó đã đạt tới Chân Ma cấp chân chính. Lần đó đã khiến cho tổ chức linh hồn thực hiện thí nghiệm đó phải chịu tổn thất vô cùng nghiêm trọng!”

“Vậy nên nếu có lực lượng nào đó thúc đẩy sinh ra quỷ quái Chân Ma cấp thì như vậy, việc đầu tiên và cũng là duy nhất mà chúng buộc phải làm lúc này là tiêu diệt những kẻ khác! Chưa thôn phệ toàn bộ đối phương thì tuyệt đối sẽ không dừng lại!”

Trong lòng Bùi Kiều khẽ động, chợt nhớ tới những gì đã chứng kiến dưới Địa Ngục, khi con sói mặt người không lộ tiến hóa, chẳng phải việc trước tiên nó làm là cắn nuốt những con sói mặt người khác hay sao?”

Nói tới đó, Dương Húc Quang nhìn về phía Cung Diệp Vũ nói: “Đội trưởng, lúc trước người cũng cảm thấy chứ? Dường như hai mươi mấy con quỷ quái Chân Ma cấp kia đang vây quanh hai con quỷ quái ma Vương cấp, còn hai con Ma Vương cấp thì như thể đang giằng co tại cùng một chỗ... Nếu thật sự có một lực lượng nào đó thúc đẩy sinh ra Chân Ma cấp và Ma Vương cấp trong thời gian ngắn thì lúc này chúng chắc chắn đang ở trong trạng thái đối địch nhau! Điều đó cũng giải thích rõ tại sao con Mã Diện Ma Vương cấp lại mạo hiểm thả ra phân thân đi phục kích chúng ta, nó đang đi tìm một thứ có thể giúp nó tăng cường lực lượng, bất kể là linh hồn như chúng ta hay là quỷ quái trong ảo giới này đều được. Vậy nên, nếu thực sự có lực lượng nào đó thúc đẩy đám quỷ quái này sinh ra...”

“Chúng phải triển khai trận chiến để thôn phệ lẫn nhau! Mà trước khi chúng hoàn thành việc thôn phệ nhau, quỷ quái Chân Ma cấp còn chưa phải Chân Ma cấp chân chính, quỷ quái Ma Vương cấp còn chưa phải Ma Vương cấp chân chính...”

“Đó chính là một đường hi vọng của chúng ta!”

Bạn đang đọc truyện *Từ Vong Khai Đoan* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [EbookFull\(dot\)Net](http://EbookFull(dot)Net).

Q.3 - Chương 5: Chương 7-1: Thời Khắc Sinh Tử! (1)

Con sâu cái kiến còn muốn sống tạm bợ qua ngày, huống chi là người? Với những kẻ đã từng không tiếc mạng mình mà tự sát nhưng lại không thành, thì từ khi hấn đã không còn gì để lưu luyến với cuộc sống hoặc không thể tìm thấy một chút hy vọng nào trên cõi đời này nữa, còn không thì hầu như sẽ không có can đảm đi tự sát lần thứ hai.

Tình cảnh như vậy cũng đúng với các Tự Do Linh Hồn, huống hồ phần lớn bọn họ đều còn có người mà mình lưu luyến và gắn bó trên thế gian. Vậy nên không phải vì đã chết một lần mà bọn họ sẽ không sợ chết nữa, mà ngược lại, bọn càng biết quý trọng mạng sống hơn bất cứ người sống nào khác.

Tuy khả năng mà Dương Húc Quang nói chỉ có khoảng 50% là chính xác, nhưng 50% này có thể nói đã là một đường hi vọng duy nhất trong tình thế gần như tuyệt cảnh hiện giờ, từ trong tuyệt địa thập tử vô sinh mạnh mẽ mở ra một đường máu cừu tử nhất sinh.

“Tuy chúng ta còn một con đường để hy vọng nhưng nó cũng quá mong manh.”

Sau khi chạy nước rút khoảng ba giờ thì cuối cùng cũng đã đến được nơi mà Cung Diệp Vũ cảm giác đã rất gần đối phương. Theo lời hấn nói thì nếu tiếp tục tiến lên thì sẽ lọt vào trường khí thể của đám quỷ quái Chân Ma cấp kia, như vậy sẽ dẫn tới khả năng xảy ra chiến đấu với chúng. Vậy nên đây sẽ là điểm để nghỉ ngơi cuối cùng.

Trong ba giờ chạy băng băng, cả năm người đều luôn ở trong trạng thái thiếu đốt năng lượng tiêu chuẩn, luôn duy trì tốc độ thấp nhất là 60 km/h, vậy nên mỗi người đều tiêu hao từ 20% tới 25% năng lượng của mình. Đến lúc nghỉ ngơi, Dương Húc Quang liền mở ra không gian trong cơ thể của mình, thả năng lượng tiêu chuẩn từ bên trong ra, mọi người cũng không khách khí, lập tức yên lặng hút năng lượng vào cơ thể. Sau khi mọi người đều cảm ứng được năng lượng tiêu chuẩn đã hòa nhập vào chấp niệm của mình thì lại bắt đầu trầm tư nhìn lẫn nhau.

Cung Diệp Vũ hơi chút trầm tư, hấn nói với mọi người: “Thực lực của Ma Vương cấp thế nào thì ta không rõ, còn với thực lực của Chân Ma cấp thì chúng có thể đánh tan một Trách Thoát Giả dễ dàng, nhưng nếu muốn hòa tan và thôn phệ thì phải cần ít nhất hai mươi tư giờ. Còn nếu là Ma Vương cấp... Nhưng theo giải thích của Dương Húc Quang thì thực lực của hai con Ma Vương cấp và hơn hai mươi con Chân Ma cấp kia đều chưa đầy đủ, chưa phải Ma Vương cấp và Chân Ma cấp hoàn chỉnh. Nếu vậy thì nó muốn luyện hóa cơ thể chắc phải cần ít nhất mười giờ đồng hồ. Đến lúc này đã qua ba giờ rồi, chúng ta còn lại bảy giờ nữa.”

Nói đến đây, Cung Diệp Vũ nhìn về phía Dương Húc Quang: “Vấn đề trước mắt của chúng ta là nên đánh trận này như thế nào. Và nếu như tình hình mà Dương Húc Quang vừa nói là đúng – thực lực của đám Chân Ma cấp và Ma Vương cấp này đều chưa hoàn chỉnh – thì chúng ta cần phải tiến hành chiến đấu ra sao?”

Tuy thoát nhìn thì có vẻ như Cung Diệp Vũ đang hỏi tất cả mọi người nhưng thực tế là hấn đang hỏi ý kiến của Dương Húc Quang. Mà Dương Húc Quang cũng không đưa đẩy gì, hấn gật đầu đáp: “Nếu như ta đoán đúng, thực lực đám quỷ quái Chân Ma cấp và Ma Vương cấp này đều không hoàn chỉnh, vậy thời điểm hiện tại chính là lúc chúng phải thôn phệ lẫn nhau để hoàn toàn tiến giai. Vậy chúng ta sẽ thực sự có hy vọng thắng, mà điểm quan

trọng nhất cũng ở ngay bước đầu tiên... là làm thế nào để chấm dứt thế giằng co của chúng!”

Nói tới đây Dương Húc Quang bỗng ngồi xổm, hấn gạt gạt đất, vẽ ra hai cái vòng lớn lồng vào nhau, bên ngoài là hai mươi khoanh nhỏ. Hấn vẽ xong bèn lên tiếng: “Đây chính là tình huống hiện tại của chúng ta. Đầu tiên phải khẳng định rằng đám quỷ quái này chưa hoàn chỉnh, thực lực chắc chắn phải thấp hơn phân nửa so với bình thường, nghĩa là hơn hai mươi con quỷ quái gần đạt tới Chân Ma cấp và hai con quỷ quái gần đạt tới Ma Vương cấp. Nhưng dù là vậy thì năm người chúng ta vẫn không thể địch lại nổi, hơn nữa chúng ta có một hạn chế cực lớn là phải hoàn thành tác chiến trong vòng bảy giờ. Vậy nên chúng ta nhất định phải phá vỡ thế giằng co của đám quỷ quái này!”

Dương Húc Quang bỗng chỉ vào nơi giao nhau giữa hai vòng trong lớn, nói mà không ngẩng đầu lên: “Tình huống trước mặt là đám quỷ quái này đang cố kỵ lẫn nhau vì một nguyên nhân gì đó. Khả năng lớn nhất ở đây là hai con Ma Vương cấp đều muốn tiêu diệt, thôn phệ đối phương để thật sự đạt tới Ma Vương cấp. Còn đám Chân Ma cấp thì lại sợ Ma Vương cấp hoàn chỉnh xuất hiện, vì nếu điều đó xảy ra thì chúng sẽ phải chết không có chỗ chôn. Vậy nên chúng mới vây quanh hai con Ma Vương cấp, ý đồ chờ tới khi đối phương đánh đến lưỡng bại câu thương thì sẽ xông vào thu dọn tàn cuộc. Vậy nên hai con Ma Vương cấp mới cố kỵ, chưa dám triển khai thôn phệ lẫn nhau... Đây là suy luận của ta, cũng là tình huống có khả năng là sự thật nhất dựa theo những gì đã biết cho tới lúc này.”

Cung Diệp Vũ trầm tư một lát rồi ngồi xuống, lấy ngón tay vạch một đường thẳng từ ngoài vào trong cùng: “Nếu chúng ta không để ý tới đám quỷ quái Chân Ma cấp kia, mà giết thẳng tới chỗ hai con Ma Vương cấp thì sao? Như vậy chúng ta có cơ hội không?”

“Chẳng có cơ hội...” Dương Húc Quang gượng cười.

“Không thể được!” Bùi Kiều không nhịn được mà nói chen vào, sau đó mới phát hiện cả bốn người còn lại đều đang nhìn về phía mình.

Nhưng Bùi Kiều cũng không kiểm chế được nữa rồi, giờ cũng mặc kệ mình có lên giọng quá cao hay không, dù sao thì chuyện này cũng liên quan trực tiếp tới cái mạng của hấn. Hấn vội nói: “Chưa nói tới chuyện mấy con quỷ quái Chân ma cấp không hoàn chỉnh đó có cho chúng ta đi qua hay không, mà chỉ riêng hai con quỷ quái Ma vương cấp kia thôi thì thực lực của chúng ta cũng đã không nuốt trôi nổi rồi! Thế nên phương án khả thi duy nhất của chúng ta là phải khiến thế giằng co này chấm dứt, phải khiến đám quỷ quái này bắt đầu thật sự thôn phệ lẫn nhau. Khi đó thì chúng ta mới có cơ hội thừa dịp hai con Ma vương cấp lưỡng bại câu thương mà cùng một lúc tiêu diệt cả hai!”

Dương Húc Quang kinh ngạc nhìn Bùi Kiều, hấn gạt đầu: “Không sai, tình hình thực tế đúng là như vậy, và đó cũng là cơ hội duy nhất của chúng ta. Mà muốn phá vỡ thế giằng co này thì thực ra cũng đơn giản, giờ chúng ta chỉ cần lập tức đi tiêu diệt đám Chân Ma cấp ở vòng ngoài là xong... Nhưng đây cũng chính là vấn đề mà ta cảm thấy khó khăn. Tuy phần lớn đám Chân Ma cấp chắc hẳn đều chưa hoàn chỉnh nhưng tốt xấu gì thì chúng vẫn là một đám quỷ quái cực mạnh đã gần đạt tới Chân ma cấp, muốn tiêu diệt cả hai mươi mấy con chỉ trong một lần... Liệu bây giờ có đủ không?”

Mọi người lại rơi vào trầm lặng. Đối với bọn hấn thì việc bắt giết một con quỷ quái Chân Ma cấp, thông thường đều đã là nhiệm vụ cuối cùng trong một chuyến đi ao giói rồi. Mỗi lần như vậy thường thường đều là mấy chục người phân công hợp tác chiến, lại cả mấy trăm Tự Do Linh Hồn trợ chiến nữa. Thế mà giờ lại chỉ có năm người đi đối đầu với hơn hai mươi con quỷ quái Chân Ma cấp, tình huống này cũng thật là quá mức khoa trương.

Cuối cùng thì người quét sạch phiền muộn đầu tiên vẫn là Cung Diệp Vũ, chi thấy đột nhiên thần sắc hấn trở nên hưng phấn, cứ như thể toàn thân bỗng nhiên sáng rực lên vậy. Hấn siết chặt Từ Lôi Dao nói lớn: “Hay lắm! Thử một lần đi! Cường giả Chân Ma cấp mạnh nhất của nhân loại một lượt giết chết hai chục con quỷ quái Chân Ma cấp! Ha ha ha... Nếu lần này chúng ta có thể sống sót trở về thì đừng nói là một bữa tiệc lớn, dù là hai mươi bữa tiệc cũng thừa sức đây!” Nói xong, hấn hít một hơi sâu, rồi một giây sau, cả thân hình đã phóng ra xa với tốc độ cực nhanh.

Khi mọi người còn đang sửng sốt thì cô bé Nhậm Trăn đã theo sát phía sau Cung Diệp Vũ. Cả chặng đường tới đây nàng chẳng nói một lời, thái độ lúc nào cũng lạnh như một khối băng, thế nhưng lúc này phản ứng lại nhanh nhất. Đi theo sau đó là vị trung niên địa thúc Lưu Vân kia, còn lại Bùi Kiều và Dương Húc Quang liếc mắt nhìn nhau, cả hai đều thấy được sự tinh táo trong mắt nhau. Sau đó, cả hai cũng bám sát theo đội ngũ, cùng tiến về phía trước.

“Đây là lần đầu tiên ta hành động theo ý nguyện của mình. Cho dù là sống hay chết cũng xem như ta đã được sinh ra một lần nữa... Có lẽ ta thật sự nên học theo Cung Diệp Vũ, bộc trực, ngay thẳng, làm tất cả đều dựa theo bản tính. Nhưng mà không thể trở thành một tên lỗ mãng giống như thế kia được. Nếu sau này có gặp tình huống như thế này nữa thì phải lên kế hoạch thật tốt mới có thể hành động.

Vừa chạy vừa suy nghĩ nhưng tốc độ của Bùi Kiều cũng không chậm chút nào. So với việc người khác chỉ có thể tăng tốc độ bằng cách thiêu đốt năng lượng tiêu chuẩn thì việc hấn sử dụng lực lượng lôi điện đúng là chả khác gì Phong Hòa Chi Luân (1). Mỗi khi khi dưới chân lóe sáng thì dù hấn không dốc toàn lực cũng đã có tốc độ rất kinh người, hầu như chỉ ở sau mỗi Cung Diệp Vũ mà thôi, vậy nên hấn và đội ngũ cứ duy trì lấy đội hình như vậy mà phóng về phía trước.

Mọi người chạy tới chưa đến hai mươi phút thì dần cảm thấy phía trước truyền tới một áp lực mơ hồ, theo bản năng sinh ra một loại cảm giác không muốn tiến về phía trước, làm cho nội tâm mỗi người đều cảm thấy áp lực nặng nề. Nhưng dù sao thì mỗi người cũng đều đã có kinh nghiệm đối mặt với quỷ quái Chân Ma cấp, nên đều lờ cái cảm giác đó đi. Còn Bùi Kiều thì bỗng sinh ra một ý nghĩ: áp lực này không bằng được so với áp lực của con Khô Lâu khổng lồ mà hấn đã đối mặt tại Nam Bắc Chiến Trường. Lúc ấy hấn thậm chí còn không duy trì nổi ý thức, toàn thân còn bị khống chế, sự hơn kém giữa hai bên đã thấy rõ.

Sau khi luồng áp lực kia xuất hiện vài phút thì con quỷ quái phát ra áp lực đó cũng đã nhận ra mục tiêu hành động của năm người, nó lập tức giống lớn lên một tiếng khàn đục. Đến lúc này thì mọi người đều đã thấy được hình dạng của con quái vật đó. Nó là một con quỷ có cái đầu to như cái đầu, bụng to như bụng heo nhưng thân hình và tứ chi gầy đét như da bọc xương, mặt xanh nanh vàng, đứng thẳng thì coa tầm bốn mét. Bùi Kiều đã từng nhìn thấy hình ảnh của nó trên một bức bích họa tại di tích Phong Đô, nhưng tên cụ thể là gì thì hấn không nhớ. Xung quanh nơi nó đứng không có bất kỳ con quỷ quái nào khác, quả nhiên đúng như lời Dương Húc Quang, nó chỉ mới cần nuốt đồng loại của mình sau khi tiến giai chứ không phải đã là Chân Ma cấp từ trước.

Lúc này, hai bên chỉ còn cách nhau chừng 200m. Lúc con quỷ kia gào lên thì trên người nó cũng đồng thời phát ra một cỗ khí thể khiến cho bất cứ ai chạm phải cũng thấy buồn nôn. Giống như trước mặt đột nhiên xuất hiện một đồng lớn thứ gì đó rất dơ bẩn, buồn nôn đến mức làm người ta muốn ói mửa ra thật, thậm chí chẳng muốn tiến thêm dù chỉ một bước. Khi cỗ khí thể kia vừa xuất hiện thì cô bé Nhậm Trăn trong số năm người vội lui ngay lại phía sau, khuôn mặt vốn đang hồng hào của nàng trở thành lúc xanh lúc trắng. Nàng vậy mà vừa lùi lại vừa nôn mửa, chỉ có điều những gì nàng nôn ra toàn là năng lượng tiêu chuẩn trong cơ thể mình.

“Tĩnh tâm! Trăm tọa (2)! Nhậm Trăn, người vốn ưa sạch sẽ, đừng nên tiến lên nữa!” Cung Diệp Vũ vừa phóng lên phía trước vừa rống to, nhưng đầu lại không hề quay lại. Lúc này đây, tốc độ của hắn đã càng lúc càng nhanh, toàn thân như thể được quán quanh bởi một luồng lôi điện màu tím lúc ẩn lúc hiện. Nhưng không giống với chiêu “lôi điện lóe sáng dưới chân” của Bùi Kiều, thứ lôi điện màu tím này lại giống như một con rắn nhỏ dài mà tinh xảo quán quanh toàn thân Cung Diệp Vũ, làm cho tốc độ của hắn tăng lên đến một mức bất khả tư nghị, giống như một khối ánh sáng màu tím đang lao đi vun vút, khoảng cách 200m chỉ vượt qua trong chưa đầy hai, ba giây, mà lúc đó thì người bám ngay sau là Bùi Kiều vẫn còn cách tới hơn trăm mét.

“Chết!”

Cung Diệp Vũ vọt tới trước mặt con quỷ mặt xanh nanh vàng thì khí thể bá đạo trên người hắn lập tức bộc phát không chút kìm nén. Khí thể trường vồn là thứ chỉ có thể cảm nhận, không thể nhìn thấy, vậy mà lúc này lại xuất hiện trước mắt mọi người ở dạng sóng ba động. Một cổ sóng chấn động màu xanh lá và một cổ sóng chấn động màu tím va chạm mãnh liệt trong không gian, cổ chấn động màu xanh lá mang theo những thứ gì đó dơ bẩn, ô uế, như thể là cả một đồng bùn nhão, nhưng sóng chấn động màu tím lại bá đạo như lôi đình, vừa lóe lên đã xuyên thủng sóng chấn động màu xanh. Mọi người chỉ thấy Cung Diệp Vũ nắm chặt Tử Lôì Dao, rồi một tia sét màu tím xẹt qua, Cung Diệp Vũ đã đứng sau lưng nó. Sau đó, con quỷ mặt xanh nanh vàng bị chém làm đôi dọc từ giữa trán.

Lời bình:

Năm người tiêu diệt hơn hai mươi con Chân Ma cấp? Trận chiến vô tiền khoáng hậu này sẽ diễn biến ra sao? Mời đón đọc những diễn biến mới nhất của TVKD được thực hiện bởi nhóm dịch Vô Hận Chi Tâm!

Chú thích:

1. Phong Hỏa Chi Luân: Bánh Xe Phong Hỏa là một pháp bảo của nhân vật Na Tra trong Phong Thần Ký.
2. Trăm tọa: như ngôi thiên.

Bạn đang đọc truyện *Tử Vong Khai Đoan* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Q.3 - Chương 6: Chương 7-2: Thời Khắc Sinh Tử! (2)

“Tốt!” Bùi Kiều nhìn thấy vậy thì tán thưởng hô lên một tiếng. Nhưng đúng lúc này, hắn lại phát hiện hai người ở ngay sau lưng vẫn đang tiếp tục lao nhanh về phía trước. Bùi Kiều chợt nhớ tới những gì đã diễn ra tại Nam Bắc Chiến Trường, lúc ấy con Khô Lâu khổng lồ cũng bị một đao bổ làm đôi, thể mà nó lại có biến thành hình dạng một u linh màu đen để xuất hiện trở lại... Đúng vậy, quỷ quái và linh hồn thể Chân Ma cấp đều có linh hồn vô cùng rắn chắc đến mức không thể tưởng tượng nổi, chắc chắn không thể bị tiêu diệt chỉ trong một chiêu!

Quả nhiên, con quỷ mặt xanh nanh vàng tuy bị trúng một kích của Tử Lôì Dao, cơ thể bị chém đôi nhưng hai phần cơ thể lại vẫn có những tia màu đen sền sệt nổi lên, không ngừng kéo hai phần lại gần nhau. Không chỉ có vậy, từ trên cái bụng trương phềnh của con quỷ còn xuất hiện hai cái lỗ lớn, phun từ trong bụng nó ra ngoài một loại dịch thể sền sệt màu đen kịt !

Thứ dịch thể màu đen đó vừa chạm xuống mặt đất thì lập tức làm vang lên tiếng xèo xèo và bọt khí nổi lên như lúc acid mạnh ăn mòn kim loại. Thứ thứ dịch thể màu đen đó không ngờ lại là một thứ độc có tính ăn mòn cực mạnh! Đáng sợ nhất là, thứ dịch thể này lại như thể có sinh mạng riêng, tuy lúc chúng rơi xuống thì đã ăn mòn mặt đất, nhưng ngay sau đó lại có thể liên tục nhảy lên, hướng về phía Cung Diệp Vũ vừa mới chém ra một đao ở ngay gần đó. Cung Diệp Vũ mới phát ra một đao, lúc này đang vội vàng hồi khí nên không kịp đề phòng, mu bàn chân liền bị một đám dịch thể màu đen dính lên. Chỉ trong khoảnh khắc, cả mu bàn chân đã bị ăn mòn hết sạch, mà bộ phận bị ăn mòn còn đang không ngừng mở rộng ra!

Cung Diệp Vũ cũng là loại người hung hãn, quyết đoán, hắn không do dự lấy một giây, lập tức vung đao chém xuống, toàn bộ bắp chân trở xuống của hắn đã bị chém rời. Đồng thời, Cung Diệp Vũ cũng nhảy ra phía ngoài, tránh xa khỏi đám dịch thể màu đen đang nhảy đầy đất kia.

Từ vị trí con quỷ mặt xanh nanh vàng làm trung tâm, phân bố xung quanh đến mấy trăm khối dịch thể màu đen lớn chừng quả đấm của người trưởng thành. Thứ dịch thể màu đen này viên lại thành dạng hình cầu, nhìn có phần giống như những sinh vật gọi là Slime rất phổ biến trong game, chúng cứ thế mà nhảy tung tung xung quanh con quỷ mặt xanh nanh vàng. Mà tới lúc này thì mặt đất dưới chân con quỷ đó đã bị ăn mòn trở thành giống như một đầm lầy vậy.

Lúc này, những người còn lại cũng đã chạy tới nơi cách con quỷ mặt xanh nanh vàng hơn hai mươi mét, nhưng chứng kiến thảm cảnh vừa rồi của Cung Diệp Vũ làm không ai dám tiến lên phía trước, bọn họ không dám đảm bảo là mình cũng có thực lực và sự quyết đoán như Cung Diệp Vũ, chặt ngay

một phần thân thể mà không nháy mắt một cái!

“Ngăn nó lại! Nó đang cố gọi những con Chân Ma cấp khác đến!”

Mọi người còn đang do dự thì Cung Diệp Vũ ở phía xa xa bỗng rống lớn. Quả nhiên, mọi người dường như nghe thấy một âm thanh gầm gừ cực kỳ trầm thấp phát ra từ vị trí của con quỷ. Mà nhờ có quãng thời gian trì hoãn vừa rồi mà hai nửa thân hình của con quỷ mặt xanh nanh àng đã nối lại với nhau hoàn hảo. Thế nhưng nó lại không hề có ý định rời khỏi vùng lầy ăn mòn của mình, mà ngược lại, còn tự vạch ra một cái lỗ trên bụng mình để từ đó liên tục chảy ra loại dịch thể màu đen kia. Mà cái thứ dịch thể này của nó cũng như thể là vô cùng vô tận vậy, thật sự giống như một cái vòi nước chảy ra không ngừng vậy.

Lúc này, hai tay Dương Húc Quang bỗng lóe lên những tia sáng trắng bạc, thanh trường thương của hắn đã xuất hiện trên tay. Chỉ thấy hắn lại không hề do dự mà ném thanh trường thương về phía vùng đất bị ăn mòn kia, “xoẹt” một tiếng, đâm vào mặt đất ngay trước mặt con quỷ mặt xanh nanh vàng. Khi Bùi Kiêu đang thầm hô “ném không trúng” thì cây trường thương màu bạc bỗng nhiên tan rã, hóa thành một trận đồ hình tròn màu trắng bạc bao phủ diện tích mặt đất có bán kính mười mét với con quỷ là trung tâm. Mà khi trận đồ màu bạc vừa xuất hiện, lập tức xuất hiện từng mảng khí lạnh với trung tâm là con quỷ mặt xanh nanh vàng lan tràn ra xung quanh. Trong nháy mắt, con quỷ đã bị đóng băng cứng ngắc, cả đầm lầy đen đặc trên mặt đất cũng lập tức bị đóng băng thành một vùng đất giá lạnh. Tất cả những điều đó chỉ diễn ra trong vùn vụt có hai, ba giây mà thôi.

Sắc mặt Dương Húc Quang lập tức trở nên tái nhợt, hắn la lớn: “Nhanh lên! Tiêu chuẩn năng lượng trong cơ thể ta chỉ đủ để duy trì năm giây thôi!”

“Vạy đủ rồi!”

Cung Diệp Vũ ở phía bên kia cũng rống lớn trả lời. Sau đó, không ngờ hắn lại chỉ dùng một chân mà nhảy dựng lên, nhảy lên cao tới bảy, tám mét, vượt qua khoảng cách hai mươi mét, từ trên cao rơi thẳng vào trong vùng băng giá. Sau đó, “choang” một tiếng, con quỷ mặt xanh nanh vàng đang bị đóng băng đã bị đập nát vụn.

Còn chưa hết, sau khi đánh ra một chiêu, Cung Diệp Vũ lập tức nhảy lùi ra ngoài, đồng thời còn xoay đầu, rống lớn với Bùi Kiêu: “Bùi Kiêu! Đạn Lôi Điện!”

Bùi Kiêu hơi sững sờ, nhưng cũng lập tức phản ứng cực nhanh. Tuy con quỷ mặt xanh nanh vàng đã bị đánh nát vụn khi đóng băng nhưng sức hồi phục của quỷ quái Chân Ma cấp thực sự rất mạnh, như vậy còn không biết đã hủy diệt được nó hay chưa. Lúc này, sau khi nghe Cung Diệp Vũ rống lớn thì hắn cuối cùng cũng tỉnh táo lại, sau đó không suy nghĩ tới một giây mà lập tức đồ tất cả “lôi điện” trong cơ thể vào trong Anh Dũng Súng. Vạy còn chưa hết, sau khi hút hết năng lượng lôi điện trong cơ thể Bùi Kiêu, Anh Dũng Súng lại tiếp tục hút đi năng lượng tiêu chuẩn trong cơ thể hắn. Sau khi đã rút đi tới 45 đơn vị năng lượng tiêu chuẩn, cây súng này lập tức phát ra một loại tư tưởng thôi thúc hắn nổ súng.

Lúc này Bùi Kiêu cũng đã bắt đầu hoa mắt chóng mặt, giống như vừa bị người ta rút đi một lượng lớn máu, đầu óc nặng trĩu, như là sắp bất tỉnh vậy. Nhưng mà hắn cũng biết tình hình đang rất khẩn cấp, nhất là lúc này cái trận đồ băng giá kia đã biến mất, hóa lại thành trường thương màu bạc, mấy khối thịt vụn trên mặt đất đang bắt đầu nhúc nhích. Hắn khoanh tay buông lỏng mình, lập tức toàn bộ tinh thần vào phía trước họng súng.

Tiếp theo, Bùi Kiêu nhắm ngay cái đầm lầy ăn mòn rộng hơn mấy chục mét kia mà bóp cò súng. Một cột sét rực sáng kịch liệt tới mức khó hình dung nổi cùng với tiếng nổ lớn chột phóng ra, giống như một khẩu pháo bắn ra chùm laser. Chỉ chừa tới một nháy mắt, khi mọi người cố gắng mở mắt ra, trước mặt đã là một mảnh đất bị cày nát. Cũng không giống như bị bom đạn oanh tạc, mà giống như một sinh vật nào đó bị tai sét đánh trúng rồi thiêu rụi ngay lập tức vậy. Toàn bộ đầm lầy trên mặt đất đã biến mất, ở đó chỉ còn lại một cái rãnh sâu tới bốn, năm mét, rộng gần mười mét, kéo dài thẳng tắp về phía xa hơn ba mươi mét!

Đến lúc này, Bùi Kiêu mới dám thở nhẹ ra một hơi rồi mềm nhũn ngồi bệt xuống đất. Lần này hắn đã tiến bộ hơn nhiều so với lần đầu tiên sử dụng chiêu này, tuy vẫn gần như không còn sức chiến đấu nhưng dù sao cũng đã không lập tức bất tỉnh...

Cả đám còn lại cũng thờ hồn hên ngồi ngay xuống đất, chỉ có vị đại thúc tên Lưu Vân kia bỗng vội vàng chạy về phía cái rãnh sâu kia. Cũng không biết hắn chui xuống đó làm gì, chỉ thấy một lúc sau thì móc ra từ dưới đất lên một cái chân bị chặt của Cung Diệp Vũ. Sau đó liền đỡ Cung Diệp Vũ tới trước mặt mọi người, rồi mặc cho Bùi Kiêu bên cạnh đang trợn mắt há miệng, không ngờ hắn bắt đầu nói chân cho Cung Diệp Vũ.

“Ha ha, đừng có làm cái bộ dạng khoa trương như vậy! Lưu Vân là Trách Thoát Già có được năng lực đặc thù, năng lực của hắn có phần giống những linh hồn đặc thù có khả năng dung hợp, chuyển đổi Thiên Sinh Vũ Khí, chỉ khác là năng lực của hắn chỉ có tác dụng với chấp niệm của linh hồn thể. Tuy bấp chân của ta nhìn như bị ăn mòn nhưng thực ra chấp niệm của ta vô cùng rắn chắc, cái thứ kia cùng lắm là chỉ làm tan rã được năng lượng tiêu chuẩn bên trong thôi. Đã có Lưu Vân ở đây thì ta chỉ cần hấp thu đủ năng lượng tiêu chuẩn thì cái chân này sẽ lập tức phục hồi hoàn hảo như ban đầu.” Cung Diệp Vũ nhìn bộ dạng kinh ngạc của Bùi Kiêu thì ha ha cười rộ lên.

Lúc này đây, trong cái rãnh kia đang bắt đầu toát ra vô số tiêu chuẩn năng lượng, con quỷ mặt xanh nanh vàng hiển nhiên là đã bị cả nhóm tiêu diệt hoàn toàn. Tới giờ mọi người mới dám buông lỏng tâm thần, cả đám đều đi tới bên cái rãnh để hấp thụ năng lượng tiêu chuẩn, thậm chí cả Nhậm Trần lúc trước nôn mửa ở phía xa cũng đi tới. Một trận này tuy diễn ra cực nhanh nhưng mọi người đều tiêu hao rất nhiều, nhất là Bùi Kiêu, gần như không còn sức chiến đấu, vậy nên lúc này phải hấp thu để khôi phục thật tốt rồi mới có thể tiếp tục chiến đấu được.

“Quả không hổ danh là quỷ quái Chân Ma cấp của ảo giới Phong Đô rồi! Cho dù không có đầy đủ thực lực của Chân Ma cấp nhưng vẫn mạnh mẽ hơn rất nhiều so với con Khô Lâu khổng lồ của Nam Bắc Chiến Trường” Bùi Kiêu hấp thụ xong năng lượng tiêu chuẩn lại vận hành ký hiệu lôi điện trong cơ thể để chuyển hóa năng lượng đó thành lực lượng lôi điện, xong xuôi rồi hắn mở mắt ra, cảm thán với mọi người xung quanh.

Những người còn lại nghe vậy thì liền cười khở. Lúc này bọn hắn chỉ ước gì Phong Đô cũng trở nên dễ vượt qua như Nam Bắc Chiến Trường vậy, chứ nếu mỗi lần gặp Chân Ma cấp mà phải thắng hiểm như thế này thì bây giờ làm sao mà đủ đây!

Lúc này, vị đại thúc Lưu Vân kia lại chạy xuống cái rãnh đào đào bới bới cả nửa ngày, sau đó mọi người thấy hắn cầm theo bốn món khí cụ từ trong cái rãnh đi ra. Những thứ đó là một thanh kiếm, một cây chùy, một chiếc áo choàng và một thanh phác đao (1). Khi Bùi Kiêu còn đang cảm thấy kì quái, thăm nghĩ tại sao chỉ một con quỷ quái Chân Ma cấp mà lại thực thể hóa ra nhiều Thiên Sinh Vũ Khí đến vậy thì mọi người lại đều nhìn về phía chiếc áo choàng với ánh mắt sáng ngời.

Đại thúc Lưu Vân cười cười chất phác: “Con quỷ quái Chân Ma cấp này quả nhiên là chưa hoàn thiện. Mỗi món vũ khí đều có dung lượng không quá 200 đơn vị. Thanh phác đao này là mạnh nhất cung chỉ có 180 đơn vị, thanh kiếm là 150 đơn vị, cây chùy là 100 đơn vị tròn. Còn cái áo choàng này... không ngờ thực thể hóa ra được áo choàng là thứ hiếm thấy nhất, tuy chỉ có 120 đơn vị nhưng cũng là rất may mắn rồi.”

Nhậm Trần lập tức biểu hiện như bé gái trông thấy gấu bông, giành ngay lấy cái áo choàng nói: “Ta muốn!”

Cả đám còn lại đều lập tức cười khở, Cung Diệp Vũ liền nói: “Được, được! Cho người đấy! Nếu không mỗi khi chiến đấu mà gặp phải trường khí thể buồn nôn như vậy, người lại mất sức chiến đấu nữa thì cũng phiền toái lắm!”

Bùi Kiêu thì lại chả hiểu sao mọi người lại phản ứng như vậy. Dương Húc Quang lại giải thích cho hắn một hồi, hóa ra trong các dạng Thiên Sinh Vũ Khí, ngoài dạng vũ khí ra còn có các đạo cụ thuộc loại hình phòng ngự và các loại nhẫn, còn cả các loại khí cụ có tính năng đặc biệt khác. Về loại hình vũ khí thì dễ kiếm, mười con Thủ Lĩnh thì cơ bản sẽ cho ra mười món vũ khí, còn đạo cụ phòng ngự thì hiếm hơn, cũng giống như Thiên Sinh Vũ Khí có thể phá vỡ linh hồn thể và quỷ quái, đạo cụ phòng ngự có thể bảo vệ được linh hồn thể, thậm chí còn có thể bảo vệ được bản thân khỏi một phần ảnh hưởng của trường khí thể, là vật phẩm quý giá vô cùng. Chiếc áo choàng có dung lượng 120 đơn vị này thực ra có giá trị hoàn toàn tương đương với Thiên Sinh Vũ Khí dung lượng 500 đơn vị.

“Thanh ti (2).” Nhậm Trần vẫn ngắn gọn như cũ. Cô nàng chỉ vào chính chiếc áo choàng mình vừa mặc vào rồi nói ra tên của nó.

Về phần những Thiên Sinh Vũ Khí còn lại thì đều được Dương Húc Quang thu vào trong cơ thể, bây giờ vẫn còn chưa phải lúc để chia chác chiến lợi phẩm. Khi mọi người nghỉ ngơi được gần mười phút, đang định đứng lên để tiến về phía một con Chân Ma cấp khác thì sắc mặt Cung Diệp Vũ bỗng biến đổi như thể muốn nhảy dựng lên, hắn vội nhìn về một cái sườn núi nhỏ cách đó không xa.

“Cẩn thận! Tiếng gọi lúc trước của con quỷ mặt xanh nanh vàng đã bị những con Chân Ma cấp khác nghe thấy... có ba con quỷ quái Chân Ma cấp đã ở đằng sau dốc núi bên kia!”

“Chúng nó đang chạy về phía chúng ta!”

Lời bình:

Chiến đấu lập tức lại bắt đầu! Chỉ một con Chân Ma cấp đã khó đối phó đến vậy, lần này lại tới những ba con? Liệu nhóm Bùi Kiêu phải làm thế nào để thoát khỏi hiểm cảnh lúc này? Cùng đón đọc những diễn biến đầy kịch tính của TVKD được thực hiện bởi nhóm dịch Vô Hạn Chi Tâm!

Chú thích:

1. Phác đao: loại đao có cán dài dùng để tấn công xa khi cưỡi ngựa, Thanh Long Yển Nguyệt Đao của Quan Vũ là một dạng phác đao phức tạp.
2. Thanh ti: tóc màu xanh lá (nghe thật là quái)

Bạn đang đọc truyện *Tử Vong Khai Đoan* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Q.3 - Chương 7: Chương 7-3: Thời Khắc Sinh Tử! (3)

Ba con quỷ quái Chân Ma cấp đột kích!

Quỷ quái Chân Ma cấp cũng không phải là rau cỏ, ví dụ như con quỷ mặt xanh nanh vàng lúc trước, rõ ràng không phải quỷ quái Chân Ma cấp hoàn chỉnh, thế nhưng thực lực lại khủng bố đến mức khiến cho người khác phải sợ hãi, nếu không phải mọi người phối hợp vô cùng tốt, nói không chừng sẽ phải mất một phen khô chiến.

Mà năm người mới nghỉ ngơi được một lát, chỉ vừa vội vã khôi phục số năng lượng tiêu chuẩn bị tiêu hao, lại lập tức phải đối mặt với ba con quỷ quái Chân Ma cấp!? Dù loại nguy hiểm chưa biết trong Phong Đô đã không còn là vấn đề nữa, vấn đề hiện tại là có khả năng toàn quân sẽ bị ba con quỷ quái Chân Ma cấp tiêu diệt!

Khi Cung Diệp Vũ nói ra lời này, sắc mặt mỗi người đều có chút không thích hợp, tất cả đều nắm chặt Thiên Sinh Vũ Khí của mình, tiếp đó gắt gao nhìn về phía sườn núi nhỏ, địa hình Phong Đô rất giống như sa mạc hoang vu, cái gọi là sườn núi nhỏ này cũng bất quá là cao hơn so với xung quanh một chút mà thôi, không có dốc đứng gì cả, do đó mọi người chỉ cần liếc mắt nhìn qua là gần như có thể thấy rõ toàn bộ sơn cốc.

Quả nhiên, chỉ sau giây lát, một sinh vật cao lớn mập mạp như tỉnh tỉnh đã vọt tới, chỉ là bên ngoài thân thể sinh vật này không có chút lông tóc nào, mà lại do từng vòng mỡ bao quanh. Đây là một sinh vật giống như người thừa cân béo phì, thân thể và tứ chi đều giống nhân loại, ngay cả phần đầu cũng tương tự, chỉ là vô cùng to béo mập mạp, hơn nữa thân hình cũng cao khoảng năm mét, bề ngang thì tầm bốn mét, toàn bộ thân hình thoạt nhìn giống như một khối cầu tròn quay.

- Mẹ, không ngờ con quỷ quái Chân Ma cấp này lại là quỷ tham ăn!

Sắc mặt Cung Diệp Vũ có chút biến đổi, hần chừ lớn một tiếng, Dương Húc Quang đứng bên cạnh giống như đã sớm biết rõ mức độ “vô tri” của Bùi Kiều, hần giải thích trước một bước:

- Mỗi Áo giới đều có các loại quỷ quái đặc thù, trong Phong Đô có rất nhiều loài quỷ quái, trừ hai loài Nguru Đầu và Mã Diện tối khủng bố ra, quỷ mặt xanh nanh vàng lúc trước cũng là một loài, còn có rất nhiều loài khác, ví dụ như quỷ dạ xoa, ví dụ như khô lâu đồ... Loài quỷ quái này, bình thường chúng ta đều gọi nó là quỷ tham ăn, là quỷ quái còn khó đối phó hơn so với quỷ mặt xanh nanh vàng, là giống loài mạnh mẽ gần ngang với Nguru Đầu!

Nghe vậy Bùi Kiều lập tức rung mình, hần cũng nắm chặt Anh Dũng Súng theo bản năng, con quỷ tham ăn ở cách mọi người mấy nghìn mét lại lần nữa gia tốc, thể trọng của nó ít nhất cũng phải vài tấn, tốc độ di chuyển bình thường vốn đã rất nhanh, giờ phút này lại tăng tốc, mỗi bước chân đều tạo thành một hố sâu trên mặt đất, cái khác không nói, chỉ xét về hình thể và tốc độ này, đừng nói là nhân loại, cho dù là một chiếc xe tải lớn cũng tuyệt đối sẽ bị đâm nát!

Mất thấy như thế, sắc mặt mọi người lại càng trở nên nghiêm trọng, tuy rằng đã là linh hồn thể, nhưng cả đám đều cảm thấy giống như mồ hôi lạnh đang mãnh liệt toát ra, mà đúng lúc này, khi con quỷ tham ăn đã càng lúc càng đến gần, Cung Diệp Vũ lại bỗng nhiên thờ dài:

-...Ta muốn dùng toàn lực!

Trong lúc nhất thời Bùi Kiều còn chưa kịp bình tĩnh lại, Dương Húc Quang đứng bên cạnh đã vội vàng phản đối:

- Không được! Nếu như hiện tại ngươi sử dụng toàn lực, vậy sau đó làm sao đối kháng với Nguru Đầu Mã Diện Ma Vương cấp?

Cung Diệp Vũ không để ý đến lời Dương Húc Quang, một tay hần cầm Từ Lôi đao, tay còn lại nhẹ nhàng vuốt thân đao, cũng không biết hần làm gì, sau khi bàn tay hần lướt qua, Từ Lôi đao lại bỗng nhiên tỏa sáng. Trước đó, thanh trường đao này vốn giống như làm bằng kim loại, thể nhưng hiện tại lại giống như được tạo thành từ lôi quang màu tím!

Thẳng đến lúc này, Cung Diệp Vũ mới nói:

- Nếu như khí thể trường bị tiêu hao hoàn toàn, vậy thì thiêu đốt chấp niệm bản thân đi... So với triệt để tiêu tán mà nói, ta thà rằng thiêu đốt sạch sẽ chấp niệm bản thân!

Cung Diệp Vũ vừa dứt lời, một tiếng nổ đùng đùng liền xuất hiện, mọi người chỉ thấy giống như có sét đánh ngang tai, bao gồm cả Bùi Kiều, tất cả đều cảm thấy trời đất bỗng nhiên rung chuyển, mọi người đều thất thần mất mấy giây, đợi đến khi mọi người phục hồi lại tinh thần, Cung Diệp Vũ đã biến đổi khác xa so với lúc trước!

Từ Lôi đao bình thường đã triệt để biến mất, trong tay Cung Diệp Vũ là một thanh đao dài đến ba mét có Từ điện bao phủ! Mà trên người Cung Diệp Vũ càng là có ngàn vạn lôi điện màu tím quần quanh, thoạt nhìn thật sự giống như Lôi Thần!

Không chỉ như vậy, bên ngoài thân thể Cung Diệp Vũ còn có một vòng khí tức màu tím mát thường có thể thấy được, đường kính của vòng khí tức màu tím này khoảng trăm mét, cả đám Bùi Kiều đều bị bao phủ bên trong. Mà từ trong khí tức màu tím thoạt nhìn giống như sương mù này, Bùi Kiều lại cảm giác được khí phách xen lẫn với sát khí không cách nào hình dung, tuy rằng không phải là nhắm vào bản thân hần, nhưng mà vẫn khiến cho Bùi Kiều gần như không hít thở nổi. Đúng vậy! Khí tức màu tím này chính là Trường khí thể chí cường giả Chân Ma cấp mới có! Giờ phút này Trường khí thể của Cung Diệp Vũ đã cường đại đến mức gần như ngưng tụ thành thực chất!

(Đây là sức mạnh tối cường của thể giới linh hồn? Quả nhiên, khi đối phó với con quỷ mặt xanh nanh vàng vừa rồi ta nên sớm nghĩ tới, nếu như chỉ đối phó với một con quỷ quái Chân Ma cấp không hoàn chỉnh mà đã chật vật như thế, vậy làm sao có thể được gọi là người mạnh nhất thể giới linh hồn? Quả nhiên là có lực lượng ẩn giấu, loại hình thức toàn lực bùng nổ này dường như cần phải thiêu đốt chấp niệm bản thân mới được, như vậy chẳng phải là rất giống trạng thái biến thành người khổng lồ của ta sao?)

- Giải phóng ! Từ lôi chân thân!

Cung Diệp Vũ quát khẽ một tiếng, lôi điện màu tím quần quanh cơ thể hần nhanh chóng chuyển động, tất cả đều hội tụ vào Từ Lôi đao, nhất thời, thanh Từ Lôi đao hình thái mới lại càng tỏa sáng mãnh liệt. Cùng lúc đó, con quỷ tham ăn đã chỉ còn cách mọi người năm trăm mét, thể nhưng nó bỗng nhiên mạnh mẽ dừng lại giống như là rất cố kỵ Cung Diệp Vũ, chỉ đứng tại chỗ mở miệng gào thét liên tục, không dám tiến thêm cho dù chỉ một bước.

- Ngụ xuẩn!

Cung Diệp Vũ quát một câu, tiếp đó liền vội vàng nói với những người sau lưng:

- Ta sẽ giết chết con quỷ tham ăn này, sức mạnh của nó quá lớn, không phải là cấp độ các ngươi có thể đối kháng, hai con quỷ quái Chân Ma cấp còn lại đều là khô lâu đồ, thực lực yếu hơn nhiều so với quỷ tham ăn, tạm thời không cần để ý. Khi ta giải quyết xong con quỷ tham ăn này các ngươi phải mang ta theo lập tức chạy trốn! Chỉ cần có ba mươi phút, ta sẽ có thể áp chế chấp niệm chấn động, sau khi phục hồi sẽ có thể chém giết hai con khô lâu

đỏ, nhớ rõ!

Lời nói dứt, Cung Diệp Vũ đã biến thành một luồng sáng màu tím, khoảng cách năm trăm mét chỉ mất chưa đến một chớp mắt đã vượt qua, mà con quỷ tham ăn to lớn vẫn còn đang gào thét, một tiếng nổ lớn xuất hiện, lời quang màu tím cứng rắn bắn thẳng vào trong miệng nó. Trong tiếng gầm rú, con quỷ tham ăn đã bị lời điện màu tím đốt cháy thành than, bắt đầu từ miệng trở xuống, Cung Diệp Vũ cảm Từ Lôi đao đâm thẳng vào miệng quỷ tham ăn, sau đó mãnh liệt chém ngang qua.

- Xuân lời bạo cực!

Theo một đao này chém ra, bốn người còn lại lập tức nhìn thấy một tia chớp sáng chói, tất cả đều nhắm mắt lại theo bản năng, đến khi bọn họ mở mắt ra, con quỷ tham ăn to béo đã biến thành một đồng than đen, mà Cung Diệp Vũ thì đứng ở phía trước hải cốt của con quỷ quái này, trước mặt hắn còn có một rãnh sâu thẳng tắp kéo dài hơn năm mươi mét, xem hình dạng của rãnh sâu này... Rõ ràng chính là vết chém của Từ Lôi đao!

Trong lúc Bùi Kiêu còn đang ngẩn người, ba người còn lại đã vội vã lao về hướng Cung Diệp Vũ, quả nhiên, Cung Diệp Vũ lập tức ngã xuống đất, Từ Lôi đao vô cùng uy thế cũng nhanh chóng thu nhỏ lại, chỉ sau nháy mắt, thanh đao dài ba mét có Từ điện bao phủ đã triệt để biến mất, lại trở thành trường đao màu tím bình thường.

Đến lúc này rốt cuộc Bùi Kiêu cũng lấy lại được tinh thần, hắn vội vàng chạy về phía Cung Diệp Vũ, khi hắn đến nơi, thân thể cháy đen của quỷ tham ăn đã bắt đầu hóa thành năng lượng tiêu chuẩn, mà phía dưới đồng tro tàn cũng xuất hiện ba thanh vũ khí hình dạng khác nhau. Dương Húc Quang không nói một tiếng lập tức nhặt lấy ba thanh vũ khí này, đồng thời đại thúc Lưu Vân cũng vác Cung Diệp Vũ lên vai, mọi người đều không hề thương lượng với Bùi Kiêu một câu, lập tức cất bước chạy về phía ngược lại với sườn núi. Bùi Kiêu cảm thấy hơi phật lòng, nhưng mà hắn lại không thể làm gì hơn, chung quy hắn vẫn đang còn là người ngoài đối với đội ngũ này, còn chưa phối hợp thành thạo.

(...Một ngày nào đó, ta cũng muốn đứng trên đỉnh cao của thế giới này!)

Bùi Kiêu âm thầm quát một tiếng trong lòng, hắn cũng không nói gì, chỉ lập tức theo sát phía sau ba người, cùng chạy về hướng ngược lại với sườn núi nhỏ, mà khi Bùi Kiêu vừa xoay người chạy đi, trên sườn núi quả nhiên xuất hiện hai con khô lâu đỏ. Hai con khô lâu màu đỏ này giống như vô cùng ăn ý, thấy bốn người đang tức tốc chạy ra xa, chúng nó liền dừng lại, một con khô lâu đỏ bỗng nhiên nhấc con còn lại lên, tiếp đó trên người nó chợt lóe lên ánh sáng màu đỏ máu, giây tiếp theo, con khô lâu đỏ trên tay nó liền bị ném ra xa giống như một viên đạn pháo... Có trời mới biết tại sao con khô lâu đỏ này lại có sức lực khủng bố như vậy, ngang nhiên ném một con quỷ quái giống y như mình bay thẳng ra bảy tám nghìn mét! Âm một tiếng, con khô lâu đỏ bị ném văng xuống ngay phía trước lộ tuyến chạy trốn của bốn người, tạo ra một hố sâu lớn trên mặt đất...

Trước một con, sau một con... bốn người đã bị hai con khô lâu đỏ kẹp giữa!

Bạn đang đọc truyện *Từ Vong Khai Đoan* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Q.3 - Chương 8: Chương 7-4: Thời Khắc Sinh Tử! (4)

Tuy bốn người không có Trường khí thể như Cung Diệp Vũ, không thể cảm nhận rõ vị trí cùng cự ly của quỷ quái Chân Ma cấp, thế nhưng khi bị quỷ quái Chân Ma cấp tiếp cận tự nhiên vẫn có thể cảm giác được lực áp bức. Khi hai con khô lâu màu đỏ xuất hiện trên đỉnh núi, tất cả đều cảm thấy phía sau có hai luồng khí tức vô cùng âm u, mọi người căn bản không dám quay đầu lại, chỉ liều mạng tiếp tục chạy về phía trước.

Mỗi loại quỷ quái đều có Trường khí thể đặc thù riêng, ví dụ như Trường khí thể của quỷ mặt xanh nanh vàng lúc trước là ghê tởm và bẩn thỉu, hay như Trường khí thể của hai con khô lâu đỏ mới xuất hiện là âm u tối tăm và cực độ lạnh lẽo. Về phần Trường khí thể của quỷ tham ăn thì mọi người không cảm giác được, do Cung Diệp Vũ bỗng nhiên bộc phát lực lượng tiềm ẩn giải quyết trong chớp mắt.

Khi mọi người vừa mới cảm thấy lạnh lẽo sau lưng thì bỗng nhiên một luồng khí tức âm hàn lại chợt bay đến với tốc độ cực nhanh, chỉ sau giây lát đã lướt qua đỉnh đầu rồi vụt thẳng xuống phía trước vị trí của mọi người, một tiếng nổ lớn phát ra, trên mặt đất xuất hiện một lỗ lớn giống như bị đạn pháo oanh kích!

Tất cả mọi người đều mãnh liệt dừng lại, thậm chí đại thúc Lưu Vân còn bởi vì đang vác Cung Diệp Vũ trên vai mà xém chút nữa thì ngã lộn nhào, may mà có Nhậm Trần đứng bên cạnh kéo hắn lại. Ánh mắt mọi người đều đồng loạt nhìn về phía con khô lâu đỏ đang dần đứng lên phía trước, toàn thân nó là một màu đỏ máu, khung xương phảng phất như được tạo thành từ thủy tinh, tuy chiều cao thân thể của nó không đến nỗi quá cỡ, chỉ tầm khoảng hai mét nhưng vẫn tạo ra một luồng khí tức lạnh lẽo khó có thể hình dung.

Trong khi con khô lâu đỏ trước mặt mọi người đứng dậy, con khô lâu còn lại trên đỉnh núi cũng bắt đầu chạy về hướng bên này, có điều dường như vừa rồi nó đã bỏ ra rất nhiều sức lực để ném một phát, hiện tại tốc độ chạy cũng suy giảm rõ rệt, chỉ ngang với tốc độ chạy của người bình thường, dùng tốc độ như vậy, muốn chạy xong khoảng cách mấy nghìn mét ít nhất cũng phải mất vài phút đồng hồ.

-... Con khô lâu đỏ phía sau muốn chạy đến đây cũng cần ít nhất vài phút, chúng ta không thể đồng loạt đối mặt với hai con một lúc được, như vậy nhất định là chết chắc!

Dương Húc Quang nhìn về phía sau một chút, tiếp đó lại nhìn về phía con khô lâu màu đỏ đang bước ra từ màn khói bụi, hần vội vàng nói với những người còn lại.

Nhậm Trần phản ứng nhanh nhất, nằng lập tức kéo đại thúc Lưu Văn ra phía sau, tiếp đó đặt cây đàn violon lên cổ:

- Giết chết nó, sau đó tiếp tục chạy!

Dương Húc Quang cũng nắm chặt trường thương màu bạc trong tay, hần lập tức nói:

- Đây là đường sống duy nhất của chúng ta! Giết chết con khô lâu đỏ này trước khi con còn lại đuổi tới!

Tiếng nói vừa dứt, trường thương màu bạc của hần đã được ném ra, đàn violon của Nhậm Trần cũng được phát động, trong nháy mắt ngán ngủ, Dương Húc Quang và Nhậm Trần đã bắt đầu chiến đấu, chỉ có Bùi Kiều đứng phía sau là đang còn do dự.

Đúng vậy, hần đang do dự có nên sử dụng Đạn Lôi Điện hay không, uy lực của chiêu thức này có thể khiến cho con khô lâu đỏ trước mặt bị thương nặng, nhưng mà đồng thời, bản thân hần cũng sẽ kiệt sức trong nháy mắt. Mà một khi hần cạn kiệt sức lực, có trời mới biết mấy người Dương Húc Quang có mang theo hần chạy trốn hay không, Cung Diệp Vũ đã rơi vào hôn mê cái gì cũng không biết, nếu như mấy người này để hần lại làm mồi cho con khô lâu đỏ phía sau nhằm kéo dài thời gian, vậy đơn giản chính là không chẻ vào đâu được, đây là bản khoản lớn nhất trong lòng hần.

(Nhóm người này vốn không phải là đồng đội của ta, bọn họ cũng không quang minh lỗi lạc giống Cung Diệp Vũ, không thể không đề phòng, không cần mạo hiểm liều mạng, để xem thực lực của bọn họ như thế nào đi!)

Chủ ý trong lòng đã định, Bùi Kiều liền cầm Anh Dũng Súng chạy về phía trước, dưới chân hần xuất hiện một tầng lôi điện lấp lờ, tuy rằng không so được với tốc độ trong trạng thái Giải phóng của Cung Diệp Vũ, nhưng mà vẫn cực nhanh.

Cùng lúc đó, trường thương màu bạc Dương Húc Quang ném ra đã rơi xuống phía trước con khô lâu màu đỏ, không đợi con khô lâu này kịp phản ứng, hình dạng của trường thương màu bạc đã bắt đầu biến đổi, chỉ sau cùng lắm là một giây, thanh trường thương này đã biến thành một con rắn bạc dài bảy tám mét, tiếp đó lập tức quấn quanh cơ thể con khô lâu đỏ với tốc độ nhanh như chớp.

- Bùi Kiều, Đạn Lôi Điện...

Dương Húc Quang vội vàng hét lớn, nhưng khi hần quay đầu lại thì chỉ thấy một luồng lôi điện lóe sáng, Bùi Kiều đã vọt mạnh lên từ phía sau.

Biểu tình của Dương Húc Quang lập tức trở nên kinh ngạc, sau đó là tức giận, chớp mắt sau lại chuyển thành một tiếng thở dài, hần cũng không biết nên làm gì, chỉ gọi với theo sau lưng Bùi Kiều:

- Cẩn thận một chút! Khô lâu đỏ rất am hiểu cận chiến, tay chân nó đều sắc bén như dao, tốc độ nhanh đến mức kinh người!

Bùi Kiều nghe thấy rất rõ ràng, có điều trong lòng hần lại thoáng vui vẻ, tốc độ chính là thứ hần không sợ, khi hần sử dụng sức mạnh từ ký hiệu lôi điện, tốc độ phản ứng nhanh hơn bình thường mấy lần, do đó chỉ cần đòn tấn công không nhanh hơn tốc độ tư duy của hần, như vậy hần thật sự không phải lo về chuyện bị giết chết trong nháy mắt.

Giờ phút này tốc độ di chuyển của Bùi Kiều rất nhanh, gần như biến thành một bóng đen chạy về phía trước, chỉ sau tầm năm giây, hần đã vọt tới phạm vi hai mươi mét trước mặt khô lâu đỏ. Quả nhiên, vừa tiến vào phạm vi này, Bùi Kiều lập tức cảm thấy một luồng khí âm hàn lạnh lẽo, khiến cho ngay cả linh hồn cũng muốn đóng băng, bất quá giờ phút này hần là tên đã trên dây, sao còn có thể dừng lại?

Bùi Kiều cắn răng gờ Anh Dũng Súng lên chém mạnh về phía khô lâu đỏ, mà hiện tại con khô lâu này đang bị trường thương màu bạc quấn quanh, căn bản là không thể động đậy cho dù chỉ một chút, một phát chém của Bùi Kiều trúng ngay phần xương cổ của nó, vốn là nơi yếu ớt hơn rất nhiều so với những bộ phận khác, nhưng mà không ngờ khi Anh Dũng Súng đập vào phần xương này lại phát ra tiếng vang giống như chém trúng kim loại! Chỗ đó mà là xương cốt cái gì a! Rõ ràng là thủy tinh siêu cấp so với kim loại còn cứng rắn hơn! Một nhát này không những không chém đứt được xương cổ của khô lâu đỏ, ngược lại còn khiến cho Bùi Kiều thiếu chút nữa thì bị lực phản chấn làm văng mất vũ khí.

Tuy rằng không bị chém đứt xương, nhưng mà có vẻ như con khô lâu đỏ này cũng cảm thấy đau đớn, hai mắt nó lập tức trở nên đỏ rực, trong miệng cũng phát ra tiếng gầm gừ khàn đục. Mà trong nháy mắt khi nó gầm gừ, trường thương màu bạc đang quấn quanh cơ thể nó cũng vỡ tan thành từng mảnh, sau đó những mảnh nhỏ này lập tức dung hợp lại tạo thành trường thương màu bạc như ban đầu, chỉ là thoát nhìn âm đạm hơn rất nhiều.

Khi thấy thanh trường thương bị phá vỡ, Bùi Kiều lập tức lui về sau, có điều hần còn chưa lùi lại được mấy mét, con khô lâu đỏ đã vọt mạnh tới trước mặt. Bùi Kiều chỉ kịp nhìn thấy một luồng sáng màu đỏ lướt qua, giây tiếp theo hần đã bị ném ra xa vài chục mét, trên vai cũng xuất hiện một lỗ lớn, phần linh hồn chỗ đó đã bị khô lâu đỏ kéo xuống, nếu hần còn cơ thể như một người bình thường mà nói, khối linh hồn bị mất này tuyệt đối tương đương với hơn nửa bả vai!

Đau đớn khi linh hồn bị xé rách tự nhiên là không cần phải nói, càng làm cho Bùi Kiều cảm thấy khủng bố hơn chính là, tốc độ tấn công của con khô lâu đỏ này không ngờ ngay cả hần cũng không phản ứng kịp... Đây là loại tốc độ gì cơ chứ?! Chẳng lẽ thực lực của quý quái Chân Ma cấp đều là như vậy?!

Lúc trước hần quan sát Cung Diệp Vũ giao chiến với quỷ mặt xanh nanh vàng, sau đó là quỷ tham ăn, tuy rằng có chút khó khăn, thậm chí Cung Diệp Vũ còn phải sử dụng lực lượng tiềm ẩn, nhưng mà ít ra vẫn tương đối thoải mái, mỗi lần đều là nhất đao lưỡng đoạn.

(Hóa ra không phải quý quái Chân Ma cấp quá yếu... Mà là do Cung Diệp Vũ quá mạnh!)

Bùi Kiều bỗng nhiên hiểu ra một điều như vậy, có điều hần còn chưa kịp nghĩ xong tiếp theo nên làm gì, con khô lâu đỏ trước mặt đã tiếp tục tấn công, một luồng sáng màu đỏ lại chợt lóe lên, trong lòng Bùi Kiều cũng xuất hiện cảm giác nguy hiểm cực độ!

Đúng lúc này, tiếng đàn phía xa của Nhậm Trần bỗng nhiên trở nên chói tai, bên ngoài thân thể khô lâu đỏ lập tức xuất hiện từng sợi tơ băng tuyết dài mảnh, mấy sợi tơ này cứ như vậy quấn lấy khô lâu đỏ, khiến cho tốc độ cực nhanh của nó trở nên chậm đi nhiều. Mà cho đến lúc này, rốt cuộc Bùi Kiều cũng thấy được thứ tấn công mình là gì... đó là hai cái móng vuốt dài nhọn, khi dựng thẳng lên vô cùng sắc bén, dưới công kích của loại móng vuốt này, chắc chắn là ngay cả sắt thép cũng sẽ bị xé rách!

Thừa dịp khô lâu đỏ bị mấy vòng tơ băng tuyết quấn quanh, Bùi Kiều lập tức lui về phía sau, tránh thoát trong gang tấc, bất quá cũng chỉ vón vện như thế, hần căn bản là ngay cả cơ hội phản kích cũng không có!

Trong khi lui về phía sau, Bùi Kiều cũng vội vàng suy nghĩ đến cùng nên làm như thế nào, hiện tại có muốn sử dụng Đan Lôi Điện cũng đã là chuyện không thể, hần căn bản ít nhất vài giây để chuẩn bị, mà con khô lâu đỏ trước mặt căn bản không có khả năng cho hần cơ hội. Hơn nữa con khô lâu đỏ phía sau cũng đang càng lúc càng đến gần, tốc độ di chuyển của nó đã càng lúc càng nhanh, nhiều nhất là sau mấy chục giây sẽ đến nơi, khi đó... mọi người sẽ lập tức bị phân thân như chém trái cây!

(...Giải phóng! Ta cũng có lực lượng tiềm ẩn của mình!)

Giờ phút này đối với mọi người mà nói đã thật sự là tuyệt cảnh! Trong đầu Bùi Kiều bỗng nhiên thoáng hiện lên uy thế như Lôi Thần lúc trước của Cung Diệp Vũ, không biết vì sao, nội tâm hần cũng có một cỗ khí phách hào hùng xuất hiện. Bùi Kiều lập tức không đắn đo thêm giây phút nào nữa, một trận âm thanh đùng đùng vang dội xuất hiện, thân hình hần nhanh chóng biến thành không lồ, chỉ sau nháy mắt, độ cao của hần đã đạt đến mười hai mươi ba mét, toàn thân là lôi điện vòng quanh, phảng phất như người không lồ thời Hồng Hoang viễn cổ. Thừa dịp con khô lâu đỏ đang cố thoát khỏi đám tơ băng tuyết, Bùi Kiều điên cuồng hét lên, đập mạnh một phát xuống phía dưới!

Giờ phút này, con khô lâu đỏ phía sau còn cách mọi người một quãng đường tầm bốn mươi giây!

Thời khắc sinh tử... bốn mươi giây!

Bạn đang đọc truyện *Tử Vong Khai Đoan* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Q.3 - Chương 9: Chương 8-1: Song Lôi Chiến Phong Đô! (1)

“Một đao, một kiếm, một chùy.”

Trong đám ba người đang chạy trốn thì Lưu Vân khiêng Cung Diệp Vũ, Dương Húc Quang khiêng Bùi Kiều, chỉ có Nhậm Trần cầm ba cây Thiên Sinh Vũ Khí trên tay. Dội cho tới khi khí tức của con khô lâu màu đỏ ở phía sau biến mất hoàn toàn thì Nhậm Trần mới dùng cái giọng điệu lạnh như băng của mình nói ra một câu ngắn gọn như vậy.

Dương Húc Quang nghe vậy thì cười khò nói: “Cũng đúng thôi! Đám quỷ quái Chân Ma cấp này đều chưa hoàn chỉnh, chưa chính thức đạt tới cấp độ Chân Ma, vậy nên sau khi tiêu tán thì chấp niệm của chúng cũng chỉ có thể thực thể hóa ra một đồng Thiên Sinh Vũ Khí có dung lượng không cao mà thôi. Chứ như bình thường, chúng ta liên tiếp đánh chết ba con Chân Ma cấp thì kiểu gì cũng sẽ xuất hiện Thiên Sinh Vũ Khí có dung lượng trên 500 đơn vị mới hợp lý.” Vừa nói, hần vừa duỗi tay ra nhận lấy mấy thanh Thiên Sinh Vũ Khí đó, rồi bỏ tất cả vào không gian trong cơ thể. Xong xuôi, hần mới dám thở phào một hơi, rồi bỗng bật cười ha hả không ngớt.

Hai người kia đầu tiên là hơi ngần ra, nhưng rồi Lưu Vân cũng bật cười sảng sặc ngay sau đó. Chỉ có Nhậm Trần là dùng ánh mắt khinh bỉ nhìn hai người bọn họ, rồi lại cầm đầu chạy băng băng bằng cái vẻ mặt lạnh băng thường ngày.

Dương Húc Quang cười nói với Bùi Kiều đang được mình khiêng trên vai: “Chắc cơ thể của ngươi giờ này đang thống khổ tới mức muốn chết đi luôn được... Thật ra đây là chuyện rất bình thường thôi, ngươi vừa mới sử dụng trạng thái ‘Giải Phóng’. Đó là lực lượng mà chỉ có cường giả Chân Ma cấp mới có thể có được đấy! Chỉ khi nào nắm giữ được toàn bộ Thiên Sinh Vũ Khí của mình, hoàn toàn hiểu được đặc tính, công năng và uy lực, còn hoàn thành việc dung luyện triệt để nó thì mới có thể dùng trường khí thể của mình để giải phóng toàn bộ uy lực của Thiên Sinh Vũ Khí.”

“Lúc trước, sau trận đại chiến của ngươi và Nhậm Trần, Cung Diệp Vũ có nói rằng ngươi là loại Cao Đẳng Tránh Thoát Giả cực kỳ miễn cảm với Thiên Sinh Vũ Khí, giống như một tên Tránh Thoát Giả đặc thù của nước Mỹ vậy, tuy chưa đạt tới Chân Ma cấp nhưng lại có thể dựa vào sự miễn cảm với Thiên Sinh Vũ Khí để sử dụng Giải Phóng. Lúc ấy ta còn không tin chuyện đó, nhưng giờ thì xem ra, mắt nhìn người của Cung Diệp Vũ đúng là cao hơn bọn ta một cảnh giới rồi. Không thể tưởng tượng nổi là ngươi lại có thể sử dụng trạng thái Giải Phóng! Ha ha ha...”

Dương Húc Quang nói tới đó thì chợt ngưng cái nụ cười hân hoan của mình lại, sau đó nghiêm túc nhìn Bùi Kiều nói: “Bây giờ ngươi phải cố mà chịu đựng. Tuy uy lực của Giải Phóng rất lớn, đủ để khiến thực lực của ngươi tăng vọt tới gấp trăm, gấp mười lần cực hạn nhưng hậu quả mà nó mang lại cũng rất nghiêm trọng, chấp niệm của bản thân phải cực kỳ cứng rắn mới có thể chịu đựng được áp lực mà Giải Phóng gây ra cho linh hồn. Ngắm lại đi, ngay cả Cung Diệp Vũ mà cũng phải nghỉ ngơi nửa giờ mới có thể hồi phục được sức chiến đấu kia mà! Vậy nên khi ngươi lần đầu sử dụng Giải Phóng

mà gặp phải vô cùng thống khổ cũng là điều dễ hiểu thôi. Nhưng điều này cũng không phải hoàn toàn bất lợi, mỗi lần chấp niệm của người bị chấn động thì cũng có thể làm cho nó càng trở nên càng thuần khiết và chắc chắn. Đây là điều rất có lợi cho người đây...”

Bùi Kiều nghe rất rõ ràng những lời này, điều đó làm hắn hơi yên tâm một chút. Thật ra thì hắn vẫn luôn sợ mình thiêu đốt chấp niệm quá nhiều, quá mãnh liệt, làm cho chấp niệm của bản thân không thể duy trì hình thái được nữa, vậy thì hắn sẽ thực sự tiêu tan mất. Giờ nghe Dương Húc Quang giải thích xong, hắn mới có thể thở dài nhẹ nhõm một hơi, hơn nữa không biết là hắn có cảm nhận sai hay không mà dường như nỗi thống khổ của thân thể đang dần giảm bớt. Mỗi tới lúc này, hắn mới có cảm giác sắp hôn mê như lúc trước mong ước. Chưa bao giờ hắn lại ước có thể ngất xỉu như lúc này... Thật đúng là đáng châm chọc!

Không biết đã qua bao nhiêu lâu, Bùi Kiều bị đánh thức bởi một tiếng cười lớn. Mở mắt ra thì khung cảnh trước mặt là năng lượng tiêu chuẩn đang bay đầy bốn phía, và ngồi giữa đám năng lượng tiêu chuẩn này là bốn người, chính là Cung Diệp Vũ, Dương Húc Quang, Nhậm Trấn và Lưu Vân, còn người cười to thì đương nhiên là Cung Diệp Vũ rồi.

Bùi Kiều chỉ hơi động đây một chút thì cả bốn người kia lập tức quay lại nhìn. Cung Diệp Vũ phản ứng nhanh và “lớn” nhất, hắn đi ngay tới bên cạnh Bùi Kiều, vừa đập vai tên này, vừa cười ha hả nói: “Ta vừa mới nghe nói người cũng đã cứu chúng ta một mạng. Ha ha ha... nghe nói người còn sử dụng cả Giải Phóng à? Quả nhiên là không để ta phải thất vọng! Người quả đúng là loại Cao Đẳng Tránh Thoát Giả đặc thù, vô cùng miễn cảm với Thiên Sinh Vũ Khí!”

Bùi Kiều hơi giật giật thân thể một chút, cánh tay trái và bắp chân đứt rời của hắn đã hoàn toàn khôi phục như trước, chỉ có điều thân thể còn hơi chút mệt mỏi, giống như kiểu người bệnh lâu ngày thân thể suy nhược vậy. Được cái là con thống khổ kinh khủng không thể nào quên nổi kia đã biến mất hoàn toàn. Lúc này hắn mới cười khổ nói: “Còn may, vẫn chưa chết được.”

Cung Diệp Vũ thoáng sùng sốt rồi lại bật cười ha hả: “Lần đầu tiên ta sử dụng Giải Phóng cũng thống khổ đến muốn chết ngay đi được. Chấp niệm toàn thân đều chấn động như cả cơ thể sắp tan nát ra vậy. Nhưng thật ra thì đây là chuyện tốt. Có trời mới biết tại sao trên thế giới nhiều Tự Do Linh Hồn, Tránh Thoát Giả và Cao Đẳng Tránh Thoát Giả như vậy mà chỉ có tất cả bốn người sử dụng được Giải Phóng! Mà người chính là người thứ tư đấy! Hơn nữa chấp niệm bị chấn động cũng là chuyện tốt, sẽ làm cho chấp niệm của bản thân người càng trở nên thuần khiết và cứng rắn. Hắc hắc, sau trận chiến này, thực lực của người phải tăng lên ba thành mới đúng!”

Bùi Kiều nghe vậy thì chỉ biết còi khổ gật đầu. Dù sao thì hắn cũng không thể nói cho mọi người biết là thực ra hắn không hề sử dụng cái thứ “Giải Phóng” gì gì đó phải không? Những gì hắn làm chỉ là dẫn nổ ký hiệu lỗi điện trong cơ thể mà thôi. Làm như vậy cơ bản là không có khả năng khiến cho chấp niệm của bản thân gia tăng... “Ồ? Đợi đã nào...!”

Bùi Kiều thoáng cảm ứng chấp niệm của bản thân theo bản năng. Tuy không cảm nhận được quá rõ ràng nhưng hắn thực sự thấy có thể cảm nhận toàn thân rõ ràng hơn, loại cảm giác đó giống như một tấm kính bám đầy hơi nước bỗng nhiên được lau sạch. Theo lý mà nói, sau khi hắn sử dụng thiêu đốt chấp niệm thì dung lượng chấp niệm của bản thân sẽ phải hạ thấp, mà thực ra cũng đúng như vậy, hiện tại chấp niệm của hắn chỉ còn có một trăm lẻ mấy đơn vị. Với số lượng chấp niệm ít như vậy đáng lẽ hắn sẽ phải mất mấy phút, thậm chí lâu hơn mới có thể tiến vào trạng thái tĩnh tâm được. Thế nhưng, khi hắn muốn tiến vào trạng thái tĩnh tâm thì gần như trong nháy mắt đã có thể tiến vào trạng thái dùng ý thức để quan sát bên trong cơ thể, tốc độ so với trước kia nhanh hơn rất nhiều! Chẳng lẽ... cường độ chấp niệm của bản thân thật sự đã được đề cao hay sao?

Linh hồn của một người là do chấp niệm của bản thân và năng lượng tiêu chuẩn tạo thành. Lấy một hình tượng để làm ví dụ thì linh hồn thể giống như một cái thùng đầy nước, chấp niệm của bản thân là thùng nước, còn năng lượng tiêu chuẩn là nước trong đó. Còn chấp niệm của bản thân nhiều hay ít thì đại biểu cho cái thùng này có dung lượng nhiều hay ít, chấp niệm của bản thân càng nhiều thì càng chứa được nhiều năng lượng tiêu chuẩn, vậy là linh hồn thể cũng càng mạnh.

Cho nên, cái gốc của tất cả đều là chấp niệm của bản thân!

Nhưng ngoài số lượng nhiều hay ít thì chấp niệm còn có một tiêu chuẩn đánh giá quan trọng khác là chất lượng!

Ví dụ như chấp niệm của linh hồn Nhập Ma cấp , mỗi đơn vị chỉ có thể chứa được một đơn vị năng lượng tiêu chuẩn, đó là tỷ lệ 1-1. Còn chấp niệm của cường giả Chấn Ma cấp thì mỗi đơn vị chứa được mười đơn vị năng lượng tiêu chuẩn, đó là tỷ lệ 10-1. Đó chính là sự khác biệt chất lượng!

Lúc này, Bùi Kiều đang vô cùng kinh ngạc khi phát hiện ra... trong cơ thể mình có hơn 200 đơn vị năng lượng tiêu chuẩn! Đúng vậy! Khi hắn còn đang hôn mê, lúc Dương Húc Quang thả tiêu chuẩn năng lượng ra thì cơ thể hắn cũng tự động bổ sung tất cả năng lượng tiêu chuẩn thiếu hụt, ký hiệu lỗi điện cũng tự động chuyển hóa một bộ phận năng lượng tiêu chuẩn thành lực lượng lỗi điện. Lúc này, trong cơ thể hắn ngoài hơn 200 đơn vị năng lượng tiêu chuẩn thì còn có 8 đơn vị lực lượng lỗi điện! Đúng vậy, năng lượng tiêu chuẩn và chấp niệm của hắn đã đạt tới tỷ lệ 2-1!

“Hai... Tỷ lệ hai trên một?” Bùi Kiều kinh ngạc tới mức nói không nên lời, hắn thì thảo với Cung Diệp Vũ.

Cung Diệp Vũ sùng sốt một chút, sau đó mới bật cười ha hả: “Không sai! Ta cũng mới phát hiện năng lượng tiêu chuẩn trong cơ thể người đã nhiều gấp hai lần lượng chấp niệm! Ha ha ha, cái này thì thật đúng là không ngờ đấy. Người đã bước tới được bước đầu tiên và cũng là quan trọng nhất! Từ giờ, cường độ chấp niệm của bản thân người sẽ không ngừng tăng cao, cho tới khi 1 đơn vị chấp niệm của người chứa được 10 đơn vị năng lượng tiêu chuẩn... Khi ấy! Người sẽ thật sự là cường giả Chấn Ma cấp!”

Bùi Kiều nuốt nước bọt một cái. Hắn cũng thật sự không biết nên nói cái gì nữa, chỉ biết cười ngây ngô hai tiếng thay cho câu trả lời. Mà thực ra, đầu óc của hắn cũng bị tin tức này làm cho chấn động tới mức ngây dại. Ký hiệu lỗi điện... Thiên Sinh Vũ Khí... Giải Phóng? Hắn cảm thấy mình dường như đã nắm bắt được một điểm quan trọng nào đó, thế nhưng khi cẩn thận suy nghĩ thì lại không thấy được gì cả. Bùi Kiều cứ si dại như vậy cả nửa ngày, mãi cho đến khi bốn người còn lại bắt đầu thương lượng kế hoạch chiến đấu tiếp theo thì hắn mới chợt tỉnh táo lại.

(Chiến dịch Phong Đô lần này đã đem lại thu hoạch quá lớn cho ta. Sau khi trở về phải dành mấy ngày để tổng kết lại cẩn thận, quy nạp tất cả thông tin và kinh nghiệm, như thấy thì thực lực của ta chắc hẳn sẽ đạt được tới một trình độ không hề kém... Hiện tại chưa cần phải để ý tới những chuyện này, cứ vượt qua khốn cảnh trước mắt rồi nói sau.)

Bùi Kiêu án định kế hoạch cụ thể xong thì tâm trạng nôn nóng cũng dần bình tĩnh lại, rồi bắt đầu cẩn thận lắng nghe những gì mọi người đang thảo luận.

"... Quả nhiên đúng như lời Dương Húc Quang nói! Thế giằng co của hơn hai mươi con Chân Ma cấp và hai con Ma Vương cấp này chính là một loại trạng thái cân bằng, một khi bị đánh vỡ thì nó sẽ lập tức hình thành phản ứng sụp đổ như tuyết lở (1)... Hai con quý quái Ma Vương cấp đã bắt đầu chiến đấu với nhau! Mặt khác, hơn hai mươi con quý quái Chân Ma cấp cũng đang bắt đầu di chuyển về hướng trung tâm của chiến trường."

Cung Diệp Vũ vừa nhìn về phía xa, vừa nói với bốn người còn lại. Trong năm người cũng chỉ có hắn mới có thể sử dụng được trường khí thể, nên cũng chỉ có hắn mới có thể cảm ứng được vị trí và hướng di chuyển của quý quái Chân Ma cấp và Ma Vương cấp.

Dương Húc Quang trầm tư một lát rồi đột nhiên nói: "Tình hình chiến đấu thì thế nào? Từ vị trí hiện tại của chúng ta tới trung tâm của chiến trường chỉ ít cũng phải hơn 20km, chúng ta không cảm nhận được gì cả..."

Cung Diệp Vũ nói mà không quay đầu lại: "Tình hình chiến đấu... chắc hẳn là vô cùng kịch liệt! Có vẻ như, trường khí thể của một con Chân Ma cấp trong số đó đang bắt đầu suy yếu. Có lẽ một trận hỗn chiến đang diễn ra tại trung tâm của chiến trường..."

Dương Húc Quang nhàu mày trầm tư một lát, rồi lại chợt nói một cách dứt khoát: "Vậy thì... chúng ta đi đánh canh bạc này thôi!"

"Bây giờ chúng ta sẽ di chuyển tới vị trí cách trung tâm của chiến trường khoảng hơn 5km. Một khi chỉ còn lại một con quý quái Chân Ma cấp cuối cùng thì cũng là lúc chúng ta nhảy vào chiến trường! Khi đó, chắc hẳn chính là thời điểm hai con Ma Vương cấp tung ra một kích phân thắng bại cuối cùng! Bất kể là bên nào bị tiêu diệt thì kẻ chiến thắng cũng sẽ đạt tới Chân Ma cấp hoàn chỉnh trong thời gian cực ngắn. Khi ấy thì chúng ta sẽ không có cả một tia hi vọng nhỏ nhất, vậy nên..."

"Thừa dịp chúng tung một kích cuối cùng, chúng ta sẽ diệt gọn cả hai cùng một lúc!"

Lời bình:

Vào chỗ chết để tìm đường sống là con đường duy nhất mà bọn Bùi Kiêu có thể đi! Kế hoạch này sẽ thực hiện ra sao? Mời đón đọc chương mới nhất của TVKD được thực hiện bởi nhóm dịch Vô Hạn Chi Tâm nhé!

Chú thích:

1. Phản ứng tuyết lở: Ở những núi tuyết, khi nhiệt độ tăng lên sẽ làm cho sự gắn kết giữa các lớp tuyết giảm xuống. Khi ấy, chỉ một chấn động nhỏ cũng có thể làm cho một mảng tuyết trượt khỏi vị trí, phản ứng dây chuyền diễn ra khiến một mảng tuyết lớn trượt khỏi vị trí, gây ra lở tuyết.

Bạn đang đọc truyện *Tử Vong Khai Đoan* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Q.3 - Chương 10: Chương 8-2: Song Lôi Chiến Phong Đô! (2)

Chuyện này nói ra cũng thật dọa người. Quý quái Ma Vương cấp cũng không phải là rau cải trắng, đó chính là thứ quý quái kinh khủng nhất mà các tổ chức linh hồn trên khắp thế giới cũng chưa từng gặp phải. Hay nói cách khác, chúng nó chính là truyền thuyết!

Dương Húc Quang vừa mở miệng đã nói muốn mọi người đi chém giết hai con Ma Vương cấp! Đây không còn là vấn đề khó khăn cỡ nào, mà là thân kinh của hắn có còn bình thường hay không.

"...Đừng có nhìn ta bằng cái cách nhìn một thằng ngốc như vậy." Dương Húc Quang cười khò nói với những người còn lại: "Đây là hy vọng sống sót duy nhất của chúng ta. Phải tiêu diệt toàn bộ quý quái cấp Chân Ma trở lên, nếu không thì dù chúng ta có làm gì đi nữa, kết quả cuối cùng vẫn sẽ là bị đoàn diệt."

"Tình huống trước mắt rất rõ ràng, chúng ta chỉ có thể đối phó hai con Chân Ma cấp cùng một lúc, đó đã là cực hạn, nếu có ba con Chân Ma cấp, chúng ta chắc chắn đoàn diệt... Tương tự, chúng ta không thể đối phó nổi một con quý quái Ma Vương cấp. Đây là sự thật mà chúng ta không thể không thừa nhận. Vì vậy, chúng ta chỉ có một phương pháp chiến thắng trận chiến này, đó là không được giao chiến với ba con Chân Ma cấp cùng một lúc và cũng không thể đối mặt với quý quái Ma Vương cấp."

Nói đến đây, Dương Húc Quang duỗi ra hai ngón tay nói: "Chúng ta có hai ưu thế, hơn nữa còn là ưu thế rất rõ ràng. Một là chúng ta có thể bí mật tiếp cận từ một nơi gần đó mà không bị ép phải tham chiến giống như đám quý quái Chân Ma cấp kia Ma Vương cấp kia. Đây chính là ưu thế lớn nhất! Chỉ cần chúng ta phá vỡ được thế cân bằng của chúng, như vậy chúng ta có thể như "ngư ông đắc lợi" ngồi chờ thu lưới. Ưu thế thứ hai thì kém hơn một chút, nhưng cũng là một ưu thế lớn, đó là trong năm người chúng ta có hai người có thể sử dụng Giải Phóng. Không nói cũng hiểu, trong 10 giây, chiến lực của chúng ta có thể siêu việt qua tất cả quý quái Chân Ma cấp, ít nhất trong 10 giây này, thực lực của chúng ta đã tiếp cận Ma Vương cấp!"

"Đây chính là ưu thế của chúng ta, ẩn nấp trong bóng tối với lực bạo phát mạnh mẽ, nhưng thực lực mỗi người lại tương đối yếu, chỉ cần ba con quỷ quái Chân Ma cấp là có thể dọn dẹp chúng ta... Vì vậy, phương thức chiến đấu của chúng ta là phát huy điểm mạnh, tránh né điểm yếu, hoàn toàn vứt bỏ khả năng tác chiến lâu dài, cũng không cần phải giao chiến với số lượng lớn quỷ quái. Mục đích của chúng ta rất đơn giản! Khi những quỷ quái Chân Ma cấp kia đã bị tiêu diệt sạch, quỷ quái Ma Vương cấp đang trong tình trạng sức cùng lực kiệt, chúng ta toàn lực sử dụng Giải Phóng, một lần hành động giết chết toàn bộ quỷ quái còn lại."

Những người còn đều nghe tới mức trợn mắt há mồm. Cả nửa ngày Bùi Kiều mới trầm tư hỏi: "Đúng vậy, ưu thế cùng nhược điểm của chúng ta đều giống như phân tích của ngươi, lực bạo phát mạnh mẽ nhưng chiến đấu kéo dài thì kém. Hơn nữa cũng có thể trốn một bên làm ngư ông đắc lợi... Nhưng mà, ngươi làm thế nào nắm chắc được thời cơ công kích? Phải biết rằng chúng ta không cách nào tưởng tượng nổi thực lực của Ma Vương cấp, cũng không có bất kỳ tiêu chuẩn nào để có thể so sánh. Chỉ cần trong hai con quỷ quái Ma Vương cấp chết mất một con thì con còn lại dù không hoàn toàn đạt tới thực lực Ma Vương cấp, nhưng với thực lực của nó vẫn đủ để đoàn diệt chúng ta rồi... Ngươi có nắm chắc được thời điểm chúng "lường bại cầu thương" để chúng ta có thể tiến hành công kích ngay lập tức không?"

"Đương nhiên là không quá nắm chắc!"

Bộ dạng "lý trực khí tràng"(1) của Dương Húc Quang khi nói ra câu đó thật khiến cho Bùi Kiều cảm thấy quá hồ đồ. Nhưng mà không đợi Bùi Kiều mở miệng, Dương Húc Quang đã mở lời trước: "Ta không có nắm chắc kế hoạch này sẽ thành công, nhưng mà chúng ta còn lựa chọn khác sao? Hiện tại chúng ta như tên đã lên dây, không thể không bắn. Vậy nên thay vì xông lên phía trước giết loạn, không bằng tìm kiếm một thời khắc có cơ hội thành công lớn nhất để ra tay. Nếu thấy không ổn thì tự ngươi vạch ra cho ta một kế sách nắm chắc mười phần thử xem?"

Bùi Kiều sững sờ cả nửa ngày, rồi lúc này mới lặng lẽ thờ dài không nói. Mà Cung Diệp Vũ vẫn luôn ngẫm nghĩ gì đó ở một bên, lúc này tranh luận đã chấm dứt mới đột nhiên hỏi: "Ly Vân Kỳ... liệu có thể trụ tới lúc đó hay không?"

"Không biết..." Dương Húc Quang cười khổ nói: "Ta thật sự không biết! Nhưng chúng ta đã làm tới một bước này rồi, cũng đã liều cả tính mạng tới cứu cô ấy rồi. Cô ấy có thể trụ được tới thời khắc cuối cùng hay không thì chỉ có thể xem ý trời mà thôi, và cũng phải xem cả ý chí của cô ấy có đủ kiên định hay không. Nếu không, cho dù chúng ta lập tức gia nhập chiến đoàn mà cô ấy lại đã tiêu tan từ sớm thì ta cũng chẳng thể nghĩ ra được cách nào."

Cung Diệp Vũ thờ dài một tiếng, hần nhìn thật sâu vào mỗi người, lúc này mới gật đầu nói: "Cứ quyết định như vậy đi! Chúng ta cùng đợi tới khi quỷ quái Chân Ma cấp bị giết chỉ còn lại một con cuối cùng, đó là lúc chúng ta lại tiến vào chiến trường. Khi đó ta và Bùi Kiều sẽ sử dụng trạng thái Giải Phóng, ba người các ngươi sẽ đi kiểm chế con quỷ quái cấp Chân Ma duy nhất kia, đó là lúc... chúng ta liều hơn cả liều mạng!"

Nếu như Cung Diệp Vũ đã quyết định chiến thuật, thì kế tiếp mọi người cũng có thể an tâm dừng lại ở nơi này, chỉ yên lặng chờ đợi cuộc chiến đấu ngoài xa phân ra thắng bại. Dù sao bọn mấy người bọn hắn cũng không có trường khí thế, không cách nào cảm ứng được quỷ quái Chân Ma cấp, không cách nào biết được đâu là quỷ quái Ma Vương cấp, bọn hắn chỉ có thể ngồi yên tại chỗ, yên lặng chờ đợi trận chiến cuối cùng bắt đầu mà thôi.

Trong năm người, cũng chỉ có Cung Diệp Vũ liên tục nhìn về phía xa. Nhìn hần khi thì nhíu mày, khi thì khiếp sợ, khi thì nắm chặt Tử Lôi Dao về mặt đầy hưng phấn, bốn người còn lại đều cảm thấy ngứa ngáy trong lòng. Đang lúc bốn người suy nghĩ có nên hỏi thăm Cung Diệp Vũ một chút xem tình hình chiến đấu đang như thế nào, thì bỗng từ phía xa bên ngoài dâng lên một đám mây bụi hình nấm cao mấy trăm mét. Cùng lúc đó, mặt đất chỗ mọi người đứng chợt rung chuyển dữ dội, như thể một trận động đất cực lớn đang diễn ra, khiến bọn họ đứng vững cũng khó khăn!

"Oanh!"

Cùng lúc mặt đất bắt đầu chấn động, từ phía xa cũng vang lên những tiếng nổ mạnh liên tiếp, giống như son băng địa liệt(2). Không chỉ vậy, cùng với những tiếng nổ đó là rất nhiều đá vụn từ trên trời rơi xuống. Cũng may, những cục đá vụn này lớn nhất cũng không hơn một nắm tay, không tạo ra nguy hiểm thực sự gì cho mọi người. Điều kinh khủng thực sự là ở những nơi gần đám mây bụi hình nấm, tại đó rơi xuống từ trên trời những tảng đá lớn bằng cả chiếc xe hơi. Đừng nói là người, dù là trâu rừng hay voi mà bị đập trúng cũng sẽ chết chắc. Thực sự là Thiên Băng Địa Liệt!

"Thật khủng khiếp..." Cung Diệp Vũ vẫn đứng vững như thường, hần hết sức nhìn chăm chăm về phía xa, đồng thời lẩm bẩm nói: "Đây là thực lực của Ma Vương cấp sao? Thật là khủng khiếp, đánh ra một kích mà thiên băng địa liệt. Tuy sở trường của Ngưu Đầu là lực lượng, nhưng mà lực lượng này cũng quá kinh khủng chứ hả? Hơn nữa, cái uy áp này..."

Sắc mặt bốn người còn lại cũng đã tái nhợt, bởi vì theo biểu hiện vừa rồi thì tình hình chiến đấu tại cái chiến trường phía xa kia thật sự là quá mức kinh khủng. Bọn hắn lúc này cách chiến trường ít nhất cũng phải 20 km, với khoảng cách xa như vậy thì dù là chiến tranh hiện đại cũng không thể lan đến gần, nhưng ai mà biết thực lực của Ma Vương cấp lại khủng bố đến vậy. Nghe những gì Cung Diệp Vũ nói, thì dường như tất cả uy thế vừa rồi đều là do một kích của Ngưu Đầu Ma Vương cấp tạo thành. Trời! Uy lực này chẳng khác nào đầu đạn hạt nhân cỡ nhỏ cả!

Dương Húc Quang bắt chợt nghĩ tới điều gì, hần vội vàng hỏi: "Đội trưởng! Thực lực của Ma Vương cấp thật sự khủng bố đến như thế sao? Khí thế trường của chúng nó có thể áp chế cả ngươi sao?"

"Không phải vậy! Không thể áp chế ta..." Cung Diệp Vũ quay đầu cười khổ: "Không chỉ không thể áp chế ta, mà cũng không thể áp chế các ngươi, bởi vì... bởi vì trường khí thế của Ngưu Đầu, Mã Diện Ma Vương cấp kia đã được bọn nó ngưng tụ ngay trên thân thể. Đã hiểu chưa? Đứng đấy! Chúng lúc nào cũng ở trong trạng thái Giải Phóng đấy!"

"Cái gọi là trạng thái Giải Phóng, chính là Chân Ma cấp cưỡng ép dung nhập trường khí thế của mình vào trong Thiên Sinh Vũ Khí, sử dụng trường khí thế thay thế cho tiêu chuẩn năng lượng. Bởi như vậy, có thể sinh ra thực lực vượt qua cấp Chân Ma. Trên thực tế, không chỉ là khí thế trường, mà nếu sử dụng chấp niệm của bản thân thì cũng có thể thu được hiệu quả tương tự... Hai con Ngưu Đầu, Mã Diện kia, trường khí thế của chúng nó không hề tiết ra ngoài mà lúc nào cũng ngưng tụ tại thân. Nói cách khác, chúng lúc nào cũng ở trong trạng thái Giải Phóng đó!"

Cung Diệp Vũ cười với vẻ đáng chất. Dường như lúc này hắn cũng cảm thấy có chút chán nản, nhưng mà trạng thái đó cũng chỉ kéo dài vài giây ngắn ngủi mà thôi. Tiếp theo, hắn liền nắm chặt lấy Từ Lôi Dao, từ từ vuốt dọc thân đao, rồi nói với mọi người phía sau: "Đi thôi, chúng ta cũng nên lên sân khấu rồi(3)."

Dương Húc Quang vội vàng đứng lên, hắn lớn tiếng hỏi: "Còn quý quái Chân Ma cấp thì sao? Còn có hai con quý quái Ma Vương cấp nữa, chúng ta làm sao mà giết hết được? Ngươi không nên quá nóng vội như vậy! Chúng ta..."

"Một con cũng không còn."

Cung Diệp Vũ bỗng nhiên cắt đứt lời hắn, quay đầu nhìn thẳng về phía mọi người nói: "Sau một kích vừa rồi... tất cả quý quái Chân Ma cấp đã chết sạch toàn bộ! Hai con quý quái Ma Vương cấp cũng đã bắt đầu chiến đấu trực diện. Thế nên, giờ chính là lúc chúng ta phải lên sân khấu!"

"Là nam nhân... vĩnh viễn không được sợ chiến đấu! Mặc dù trận chiến đấu này có thể khiến cho chúng ta hoàn toàn tử vong!"

Hai tay Cung Diệp Vũ nắm chặt Từ Lôi Dao. Lúc này, khí thế bá đạo của hắn một lần nữa bốc cao ngàn ngút. Quả nhiên là "ngàn vạn anh hào ngã vì tôn"! Mà giờ khắc này, Bùi Kiều chợt nhận ra: với hắn, mình... chỉ có thể ngước nhìn mà thôi!

"Đi thôi, giờ chính là trận chiến của chúng ta!"

Lời bình:

Kẻ địch chưa từng thấy hóa ra lại mạnh mẽ đến độ làm cho người ta tuyệt vọng. Liệu Cung Diệp Vũ "vạn thiên anh hào ngã vì tôn" có phải người sẽ cứu thoát cả nhóm khỏi tuyệt cảnh trước mắt? Cùng đón đọc chương mới nhất của TVKD được thực hiện bởi nhóm dịch Vô Hạn Chi Tâm!

Chú thích:

1. Lý trực khí trạng: nói với tư thế hiên ngang, khí thế mạnh mẽ như thể điều mình nói là chân lý.
2. Sơn băng địa liệt: cũng như "long trời lở đất"
3. Lên sân khấu: Ý nói là đã tới lúc trình diễn (một cách nói bóng bẩy)

Bạn đang đọc truyện *Từ Vong Khai Đoan* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Q.3 - Chương 11: Chương 8-3: Song Lôi Chiến Phong Đô! (3)

Quảng đường 20km. . .

Với người bình thường đi bộ thì đó chắc hẳn phải là lộ trình dài tới mấy giờ đồng hồ. Tuy nhiên, với năm người trước mặt thì ngược lại, quãng đường này cũng không phải quá xa với bọn họ. Nếu như thiếu đốt năng lượng tiêu chuẩn trong cơ thể thì tốc độ của họ đều có thể vượt qua 60 km/h, thậm chí còn có thể nhanh hơn. Vậy nên thời gian để đi từ chỗ mọi người đứng tới trung tâm của chiến trường... cũng chỉ hơn 10 phút mà thôi.

Trên cái lộ trình vùn vụt 10 phút thời gian đó, tất cả đều yên lặng phóng về phía trước, không một ai muốn mở miệng nói gì... Loại cảm giác này thật khó mà hình dung! Ngoại trừ Cung Diệp Vũ vẫn giữ được khí thế phù hợp với cái bộ dạng hiên ngang của hắn thì những người còn lại đều khó mà giấu được cảm xúc nặng nề của mình. Giống như bản thân đang dần đi về phía tử vong vậy.

"Sợ hãi sao?"

Tiếng nói của Cung Diệp Vũ bỗng nhiên vang lên khiến cho mọi người không tự chủ được mà thoáng ngẩn ra, sau đó tất cả đều đổ dồn ánh mắt về Cung Diệp Vũ. Bọn hắn lại phát hiện Cung Diệp Vũ không hề quay đầu lại, chỉ vừa đi vừa nói bằng giọng đều đều với mọi người: "Cũng không phải! Không phải là sợ hãi! Tâm trạng này của các ngươi... thật ra ta cũng hiểu rõ. Đây là sự mất phương hướng nhĩ? Là sự không hiểu được đối với con đường phía trước, đối với chiến đấu, đối với sinh tử phải không?"

Rồi đột nhiên Cung Diệp Vũ ngửa đầu cười ha ha. Đó là một tiếng cười đầy sự phóng khoáng, không có một chút lo lắng, chần chờ nào, như thể hắn chỉ đang đi chơi đá bóng, đi xem một vở kịch vậy. Khi tiếng cười ngừng lại, hắn mới nói lớn: "Ta cũng đã từng trải qua cảm giác bây giờ của các ngươi. Đó là lúc ta phải đối mặt với một trận chiến phải chết chắc! Tuy trước đó trong lòng đã không còn màng tới sinh tử, cũng đã không còn sợ hãi tử vong từ lâu, nhưng đến khi chiến đấu sắp thực sự bắt đầu thì vẫn không thể ngăn được cảm giác mê mờ này dâng lên trong lòng, ha ha ha..."

"Cái đó gọi là "sương mù trong tâm linh" của các ngươi đó!"

Cung Diệp Vũ bỗng nhiên hét lớn, âm thanh của hắn như thể tiếng chuông lớn, mỗi lời nói ra tựa như 'chân ngôn'(1), hắn rống lớn lên: "Thấu triệt bản tâm

thì mới có thể ‘thấy rõ tâm tính’, mới hiểu được ý nghĩa chân chính của bản tâm mình. Như thế mới tìm được ‘nhân’ của chính mình, mới có thể quán triệt được ‘nhân’ của chính mình! Thứ ‘sương mù trong tâm linh’ này chính là chướng ngại lớn nhất mà các người phải đột phá được! ‘Nhân’ của bản thân phải vượt qua nó thì mới có thể trở thành cường giả Chân Ma cấp được, chứ không thể nào cưỡng ép vượt qua được. Đó chính là ‘sương mù trong tâm linh’! ‘Sống’ cũng được, ‘chết’ cũng được, ‘dục vọng’ cũng được, ‘vui vẻ’ cũng được, ‘bi thương’ cũng được, thậm chí cả ‘tưởng nhớ’ cũng đều có thể dùng để vượt qua rào cản đó để trở thành cường giả Chân Ma cấp(2)!”

“Khi các người vượt qua được thứ ‘sương mù trong tâm linh’ này! Đó là thời khắc các người thành tựu Chân Ma!”

Trong số bốn người còn lại, ngoài Bùi Kiêu hơi ngoại lệ một chút thì ba người còn lại đều là Tránh Thoát Giả có lượng chấp niệm hùng hậu, mục tiêu của bọn hắn đường nhiên cũng là thành tựu cường giả Chân Ma cấp. Đó có thể coi là mộng tưởng của tất cả Tự Do Linh Hồn, Tránh Thoát Giả và Cao Đẳng Tránh Thoát Giả trên toàn thế giới! Nhưng làm thế nào để có thể thăng cấp Chân Ma đây? Cho tới tận bây giờ đó vẫn còn là một điều bí ẩn, nhưng lúc này Cung Diệp Vũ bỗng nhiên lại chỉ ra điều kiện quan trọng để đạt được mục tiêu đó, không những vậy còn nói rõ là chỉ cần vượt qua cái ‘sương mù trong tâm linh’ này, sẽ lập tức đạt tới thực lực Chân Ma cấp? Cả bốn người bọn Bùi Kiêu nghe thế thì đều lập tức trầm ngâm.

(... Nói thì là nói vậy, thấu triệt bản tâm, tìm thấy được ‘nhân’ của chính mình, quán triệt ‘nhân’ của chính mình, sau đó dung hợp ‘nhân’ vào trong chấp niệm, làm cho cường độ của chấp niệm tăng mạnh... Thật là quá khó đó!)

Bùi Kiêu chỉ có thể thầm thở dài trong lòng.

Sau khi trải qua mấy cuộc chiến tây lễ tại ảo giới Phong Đô thì lúc này linh hồn Bùi Kiêu đã trong vắt như ngọc lưu ly không chút tỳ vết, chỉ cần vừa nghĩ tới là đã có thể quan sát bên trong cơ thể một cách nhẹ nhàng, không cần phải niệm đọc mấy bài thơ từ đề đề tiến vào trạng thái tĩnh tâm như trước nữa. Mà cường độ chấp niệm của bản thân còn tăng lên gấp đôi, giúp hắn có thể chứa được tới 200 đơn vị năng lượng tiêu chuẩn chỉ bằng 100 đơn vị chấp niệm. Tỷ lệ 2:1 đó đã mạnh hơn nhiều so với các Tránh Thoát Giả thông thường và một vài Cao Đẳng Tránh Thoát Giả. Nhưng cho dù như vậy, hắn vẫn chưa biết được cái gì là ‘nhân’ của mình, làm sao để quán triệt được ‘nhân’ của chính mình, làm thế nào để dung hợp được ‘nhân’ và bản tâm của mình lại với nhau. Tất cả những điều đó dường như vẫn là một vùng hư vô mờ mịt như sương khói!

Vậy là bốn người lại lần nữa trầm tư, thậm chí còn có phần quên mất tình hình trước mắt, chỉ biết đi theo sau Cung Diệp Vũ, từ từ tiếp cận khu vực trung tâm chiến trường. Còn Cung Diệp Vũ thì lại thở nhẹ ra một hơi, cuối cùng thì hắn cũng đã trút được mối lo lắng trong lòng về bốn người sau lưng. Nói đúng hơn là trút được mối lo lắng về Bùi Kiêu.

Dù sao thì chỉ có hắn và Bùi Kiêu sử dụng được Giải Phóng, cũng là một chiến lực cực kỳ quan trọng đối với trận chiến này... Nếu chưa đánh mà đã lạc mất dũng khí thì trận này đúng là khó mà đánh nổi rồi!

Bất kể có thế nào thì năm người vẫn càng lúc càng tiến gần tới trung tâm chiến trường. Mà trong khoảng 10 phút này, từ bên trong chiến trường liên tiếp vang lên những tiếng nổ dữ dội, mặt đất cũng chấn động từng cơn, đôi khi còn có đá tảng từ trên trời rơi xuống trên đường đi. Cung may mà Cung Diệp Vũ là người dẫn đầu, vậy nên khi có đá lớn có thể tổn thương đến mọi người rơi xuống là hắn sẽ lập tức dùng Tử Lôi Dao đánh nát ngay. Vậy là không ai bị tổn thương gì hết, đoạn đường này coi như an toàn.

Vậy là trong khi không hề để ý, cả bọn đã chạy qua đoạn đường mười phút kia. Và mãi cho đến khi năm người vừa vượt qua một ranh giới vô hình nào đó, trước mặt bỗng nhiên truyền tới một cỗ lực áp bức lớn đến khó mà hình dung nổi. Cỗ áp lực này không hề kèm theo chấn động cảm xúc hoặc ý thức một cách rõ ràng như trường khí thể của quý quái Chân Ma cấp, mà nó là một cỗ áp lực thuần túy. Giống như khi một người đứng trước một ngọn núi nguy nga hùng vĩ hoặc người đứng trên bờ cát ngắm nhìn biển rộng bao la, vì cảm thấy bản thân quá nhỏ bé mà trong lòng sinh ra áp lực. Chính là như vậy!

Trừ Cung Diệp Vũ ra, những người còn lại đều vô thức siết chặt Thiên Sinh Vũ Khí trong tay, cũng nhờ chuyện vừa rồi mà bọn họ tỉnh táo lại từ trong dòng suy nghĩ miên man. Tới lúc này, bọn họ mới phát hiện khu vực trước mặt là một vùng bị bao phủ bởi tro bụi mù mịt, cũng chính từ trong khu vực tro bụi đó vang lên những tiếng động âm âm và tiếng những sinh vật khổng lồ gầm rống chói tai.

Mà lại nói đến cái ranh giới mà bọn họ vừa vượt qua: bên ngoài cái ranh giới đó thì không cảm nhận được chút nào cỗ áp lực khổng lồ kia, nhưng sau khi vượt qua ranh giới đó để vào trong này thì lại có thể cảm nhận được cỗ áp lực đó vô cùng rõ ràng!

Cung Diệp Vũ cũng dừng bước, hắn nhìn về phía trước với vẻ mặt nghiêm túc; “Quả nhiên là không sai! Hai con quý quái Ma Vương cấp này, lực lượng mà chúng đang sử dụng đã giảm rất nhiều so với lúc ban đầu. Có điều, đây đã là vị trí an toàn cuối cùng rồi, nếu tiến thêm một bước thôi thì chúng ta cũng sẽ lọt vào tầm ngắm của chúng. Nơi này là điểm xa nhất mà khí thể của chúng có thể xác định được mục tiêu...” (3)

Nói tới đây, Cung Diệp Vũ quay đầu lại nhìn mọi người, đặc biệt nhìn thật sâu Bùi Kiêu rồi nói: “Bây giờ quay lại vẫn còn kịp. Toàn bộ những điều này đều chỉ là ‘đạo’ của ta mà thôi. Các người không cần phải dùng mạng của mình để án chứng ‘đạo’ của ta! Nếu như các người...”

“Nhưng đây là đoàn đội của bọn ta.” Dương Húc Quang bỗng cắt đứt câu nói của hắn, rồi cười đến chói cả mắt mà nói: “Có lẽ đây thực sự chỉ là ‘đạo’ của người, nhưng đây lại là đoàn đội của chúng ta. Bảo vệ đoàn đội của chính mình... Đó có thể coi là ‘đạo’ của bọn ta không?”

Bùi Kiêu cũng lập tức gật đầu đầy dứt khoát: “Ta không hề án chứng ‘đạo’ của người. Chỉ muốn trả lại ân cứu mạng cho người thôi... Có lẽ giống như người nói: cứu ta một mạng chỉ là vì tình cờ gặp gỡ. Nhưng sau đó người còn có ơn giúp ta báo thù, hôm nay ta trả lại tất cả cho người!”

Cung Diệp Vũ không nói thêm gì nữa, chỉ yên lặng gật đầu rồi nhìn về phía xa nói: “Tiến thêm một bước nghĩa là tuyên chiến! Đó chính là ý hai con Ma Vương cấp muốn nói. Vậy nên... Dương Húc Quang, Nhậm Trấn, Lưu Vân, ba người các người cần phải tiến vào vòng chiến trong khu vực bụi mù kia. Nhiệm vụ của các người rất đơn giản: tiến về phía trước chính xác 500 bước! Hai con quý quái Ma Vương cấp kia đang chiến đấu cách đây khoảng ngàn mét. Nhiệm vụ của các người là tiến lên 500 bước để hấp dẫn sự chú ý của chúng nó!”

“500 bức có khả năng đại diện cho chính tử vong! Nhưng các người đã làm tốt tâm lý chịu hi sinh rồi thì ta cũng muốn dùng sự hi sinh này để tranh thủ lấy một cơ hội cho ta và Bùi Kiêu. Trạng thái Giải Phóng của chúng ta không thể duy trì được lâu, vậy nên không có khả năng đột kích thành công khi bọn chúng đã có phòng bị. Vậy nên ta chỉ có thể cầu các người thôi... Tiến lên đi!”

Lúc Cung Diệp Vũ nói ra những lời đó, hắn quay lưng lại phía mọi người, cho nên không ai nhìn thấy nét mặt của hắn ra sao. Và khi Bùi Kiêu còn đang kinh ngạc nhìn về phía ba người còn lại, hắn đã thấy Dương Húc Quang, Nhậm Trăn và cả Lưu Vân đều bình thản mỉm cười. Sau đó, cả năm nắm chặt lấy Thiên Sinh Vũ Khí của mình tiến vào trong tro bụi. Nhìn bộ dạng của bọn hắn, dường như không hề có một chút bất ngờ nào... Không một chút chần chờ!?

(Sao... làm sao có thể? Sao bọn họ có thể thản nhiên như vậy? Chẳng lẽ bọn họ không biết rằng cứ đi như vậy, rất có thể sẽ phải chết hay sao?)

Bùi Kiêu chỉ cảm thấy tâm thần như rối loạn. Quả thực không biết nên dùng điều gì để hình dung về ba người Dương Húc Quang, Nhậm Trăn và Lưu Vân... Ngụ ngôn hay là anh dũng?

“Tinh tâm! Tập trung lại toàn bộ tư tưởng, một khi thấy ta sử dụng Giải Phóng thì người cũng lập tức phải theo kịp tiết tấu của ta! Sinh tử của chúng ta, có thể chỉ nằm trong một ý niệm của người mà thôi!”

“Còn nữa! Có một loại tin tưởng gọi là ‘chiến hữu’, có một loại tình cảm gọi là ‘đồng đội’... Ta tin rằng tương lai người cũng sẽ tìm được những người có thể đối đãi với mình như vậy!”

Bùi Kiêu nghe vậy thì gắng sức đè nén sự kinh hãi của mình lại, rồi bắt đầu nhìn chăm chú vào màn khói bụi mù mịt phía trước. Nhưng phía trước ngoài những tiếng “đùng”, “ầm” liên miên thì cũng chỉ đôi khi vang lên những tiếng thú rống điếc tai, thậm chí cả một chút dấu hiệu nào khác cũng không có. Nhưng chỉ khoảng mấy giây sau, trong đám tro bụi kia bỗng bùng lên ánh sáng chói lòa, còn có tiếng nhân loại hô hào lúc rõ lúc không. Ngay khoảnh khắc đó, toàn thân Cung Diệp Vũ bỗng rực sáng, ánh sáng tím chói lòa như vô biên vô hạn phát ra từ trên người hắn.

Lập tức, Bùi Kiêu cũng không bảo lưu gì nữa, bắt đầu điên cuồng thiêu đốt chấp niệm trong cơ thể. Lôi điện bắt đầu không ngừng xẹt qua phía ngoài cơ thể, rồi bằng tốc độ mà mắt thường cũng có thể thấy được, cơ thể hắn nhanh chóng bành trướng thành một người khổng lồ!

Chỉ sau một giây, Bùi Kiêu đã hóa thân thành Thunder Titan (4), còn Cung Diệp Vũ thì xuất hiện với hình dạng Tử Lôi Chân Thân (5). Hai đạo lôi điện một tím một bạc lập tức xông vào màn tro bụi. Chỉ trong nháy mắt, hai người đã vọt vào vùng chiến trường trung tâm!

Một quái vật cao tới hơn 30m, cơ bắp toàn thân xoắn vặn, đầu giống như đầu của một con bò cực lớn, thân mình giống như con người, giống như quái vật Minotaur từ cõi Hồng Hoang vượt giới phù xuống, giống như quỷ thần hiện ngang đứng giữa chiến trường!

Đối diện nó là Mã Diện với thân hình “thấp bé” cân đối, cao hơn 3m, tuy so với cái thân hình như ma thân cao hơn 30m của Ngưu Đầu thì rất chênh lệch, nhưng hai mắt nó lại sáng quắc như mặt trời, chỉ cần hơi nhìn vào sẽ hóa mất vầng đầu, như thể cả linh hồn cũng bị hút đi mất. Bốn phía xung quanh lại có một đám đầu lâu khổng lồ đen kịt trôi nổi, vô hạn ma trơi xanh lét, mấy bộ khô lâu màu đỏ thẫm, còn có vài con cương thi khổng lồ sải cánh bay lượn.

Trời ạ! Con Mã Diện này đang thao túng thi thể của quỷ quái Chân Ma cấp để làm vũ khí đấy ư?

Đúng lúc này! Một tím một bạc, hai luồng lôi điện đột kích xông vào, phóng thẳng tới vị trí của Mã Diện ở gần hơn!

“Đùng”

Một tiếng đao ngân! Trường đao màu tím lập tức chém xuống..

Lôi binh:

Kẻ địch mạnh nhất đã ở ngay trước mắt! Những gì phải làm chỉ còn là liều mạng! Đón đọc chương mới đầy kịch tính của TVKD được thực hiện bởi nhóm dịch Vô Hạn Chi Tâm!

Chú thích:

1. Chân ngôn: âm thanh như của trời đất, là đại diện cho quy luật của thế giới, vũ trụ.
2. Ý nói tất cả các loại 'nhân' đều có thể vượt qua được sương mù trong tâm linh
3. Điểm xa nhất mà khí thế của chúng có thể xác định mục tiêu: Quỷ quái dùng khí thế như rada để cảm nhận xung quanh. Nơi nhóm Bùi Kiêu đứng là vị trí xa nhất mà khí thế của quỷ quái vươn tới được.
4. Thunder Titan: lấy hình mẫu từ chủng quân Titan trong dòng game Might and Magic Heroes
5. Tử Lôi Chân Thân: cả cơ thể như đều làm bằng lôi điện màu tím.

Bạn đang đọc truyện *Tử Vong Khai Đoan* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Q.3 - Chương 12: Chương 8-4: Song Lô Chiến Phong Đô! (4)

Giờ phút này tốc độ của Cung Diệp Vũ và Bùi Kiều nhanh đến mức nào? Tiến vào trạng thái Giải Phóng bằng cách thiêu đốt trường khí thể hoặc chấp niệm sẽ đòi lấy được lực lượng và tốc độ không lồ gấp tới mấy chục lần so với việc chỉ thiêu đốt tiêu chuẩn năng lượng bình thường.

Gần như chỉ trong nháy mắt, hai người đã vượt qua khoảng cách vài trăm mét. Đến lúc Bùi Kiều nhận ra thì hắn đã theo sau Cung Diệp Vũ đến tận giữa trung tâm chiến trường, ngay trong tầm mắt chính là Ngưu Đầu cao hơn ba mươi mét cùng với Mã Diện cao hơn ba mét.

Tuy cả hai hầu như đều đột nhập vào chiến trường trung tâm trong nháy mắt, nhưng bởi lúc này tư duy của Bùi Kiều đang hoạt động với tốc độ vượt xa người bình thường đến mấy chục lần nên hắn cũng thấy rất rõ ràng: tốc độ của Cung Diệp Vũ thực ra nhanh hơn hắn rất nhiều. Chỉ vì khoảng cách rất gần nên cả hai mới chạy đến cùng một lúc, nhưng nếu là khoảng cách lên đến 10km thì khi Cung Diệp Vũ chạy hết 10 km, hắn có khả năng mới chạy được 7-8 km mà thôi. Thế nên, rõ ràng là trạng thái Giải Phóng lúc này của Cung Diệp Vũ cường hãn hơn rất nhiều so với hắn!

Ngay khi Bùi Kiều còn đang thất thần đôi chút thì Cung Diệp Vũ nhảy vào chiến trước một bước đã lập tức nhào tới Mã Diện, trong tay hắn là thanh trường đao bằng ánh sáng dài tới hơn ba mét với từ lõi lấp lờ quán quanh. Chưa tới một chớp mắt sau, Cung Diệp Vũ đã hoá thành một luồng ánh sáng tím chém thẳng lên lồng ngực Mã Diện!

“Dùng!”

Một tiếng nổ lớn vang lên, phảng phất giống như tiếng sét đánh giữa trời. Tiếp theo, tại nơi Từ Lô Đao và lồng ngực Mã Diện va chạm, loé lên một tia chớp màu tím, như thể một tia sét thực sự đánh xuống. Luồng ánh sáng kịch liệt đó đủ để phá hồng thị giác của bất kỳ kẻ nào nhìn vào, khiến cho trong mắt hắn chỉ còn lại luồng ánh sáng tím kịch liệt giống như mặt trời.

Tình huống của Bùi Kiều lúc này tốt hơn một chút, giờ hắn đang ở trạng thái Giải Phóng, thân hình không lồ, cao tới 12-13m, tuy không thể so sánh được với kích thước khổng lồ của Ngưu Đầu nhưng dù sao thì uy thế nhìn cũng không tệ. Mà cũng không đơn giản như vậy, thân thể của hắn gần như được tạo thành bởi lõi điện, vậy nên cũng có chút miễn dịch với các loại ánh sáng mạnh. Vì thế hắn có thể chứng kiến được quang cảnh ở giữa luồng ánh sáng tím kịch liệt kia: thanh cự đao hơn ba mét đang chém vào lồng ngực Mã Diện, nhưng mà khác với những cảnh tượng “nhất đao lưỡng đoạn” trước nay, một đao này lại không thể chém xuyên qua đối phương... Ở bên ngoài thân hình Mã Diện, bỗng nhiên nổi lên một tầng khí tức đen tối mông như cánh ve, chính tầng khí tức đen tối mông manh này đã cản lại Từ Lô Đại Đao uy mãnh như sấm.

(Trời, đây là cái loại khí tức đen tối gì chứ! Tội nghiệp bình thường có dày hơn nữa cũng chắc chắn sẽ bị xé tan nát dưới một đao kia! Thế mà vì sao cái khí tức đen tối này có thể ngăn cản được?)

Bùi Kiều càng nhìn thấy rõ ràng thì càng khiếp sợ chưa từng thấy. Nhưng mà khiếp sợ thì khiếp sợ, lúc này hắn vẫn nhớ rõ nhiệm vụ của mình. Hắn lập tức liền ngưng tụ lực lượng lõi điện toàn thân vào lòng bàn tay, đồng thời rống lớn: “Cung Diệp Vũ! Lui lại!”. Chưa dứt lời, quả cầu sét trong lòng bàn tay hắn đã hướng ngay Mã Diện ép xuống.

Phản ứng của Cung Diệp Vũ lúc này cũng không hề kém một chút nào so với Bùi Kiều, ánh sáng tím chọt loé lên, hắn lập tức đã lui lại hơn mười mét. Mà trong nháy mắt lúc “Chưởng Tâm Lô” (1) của Bùi Kiều áp xuống đỉnh đầu của Mã Diện, đạo khí tức đen tối mông manh kia lại xuất hiện lên một lần nữa, cũng chặn đứng thế tới của quả cầu sét như trước. Với lực lượng tựa như vạn quân (2) của Bùi Kiều lúc này mà lại không thể lay động màn khí tức đen tối mông manh kia chút nào! Cho đến lúc này, hắn rốt cuộc mới biết cái màn khí tức đen tối mông manh này là cái gì... Đó là vô cùng vô tận ác niệm, ác ý ngưng tụ lại!

Tuy rằng linh hồn thể của Bùi Kiều không tiếp xúc trực tiếp với tầng mông khí tức đen tối đó, lại còn có một quả quang cầu lõi điện ngăn cách, thế nhưng ngàn vạn ác niệm, ác ý vẫn truyền vào ý chí của hắn không chút trở ngại, như thể đột nhiên trong đầu Bùi Kiều có ngàn vạn người liên tục gào rú thảm thiết, rên rĩ. Trong nháy mắt, Bùi Kiều liền “nhìn thấy” chính mình rơi vào vực sâu vô biên vô tận hắc ám. Dưới đáy sâu hắc ám đó, là vô cùng vô tận quỷ hồn khô lâu, thi thể mục nát kì hình dị trạng, tất cả những gì buồn nôn nhất, khủng bố nhất trên thế gian đều đang đưa tay ra chụp về phía hắn, thậm chí có quái vật đã bắt đầu ôm lấy hắn mà cắn xé...

Chỉ trong vòng mấy giây, Bùi Kiều đã cảm giác được gần một nửa cơ thể mình bắt đầu hư thối, lại còn bị những con quỷ quái khô lâu kia từ từ cắn xé, gặm nhấm, đó quả thực là nỗi thống khổ không gì diễn tả nổi. Nhưng điều làm cho hắn tuyệt vọng hơn cả là bản thân đang bị kéo xuống nơi sâu thẳm nhất của vực sâu hắc ám một cách từ từ, chậm rãi, từng tắc một chìm sâu vào tăm tối...

“Dùng!”

“Tĩnh tâm hoàn hồn!”

Ngay khi Bùi Kiều tuyệt vọng thì từ nơi hắc ám của vực sâu bỗng bắn ra một ánh chớp màu tím sáng rực. Tia chớp màu tím đó mãnh liệt như lửa cháy, bất kỳ loại quỷ quái kì hình dị trạng nào chạm phải đều bị thiêu đốt đến tan biến tức khắc. Sau đó, ánh chớp màu tím sáng rực đó bỗng nhiên bùng nổ làm cả vực sâu hắc ám cũng bị nổ nát vụn theo, giống như một tấm gương thủy tinh tan vỡ, từng mảnh một vỡ vụn rồi tiêu tán. Đến khi Bùi Kiều phục hồi lại thần trí thì hắn nhận ra mình vẫn đang ở nguyên vị trí cũ, không hề bị chút thương tổn nào.

Hắn vẫn đang trong trạng thái người khổng lồ lõi điện như trước, quả cầu sét trên tay cũng chưa hề tiêu tan, Chưởng Tâm Lô cũng vẫn đặt ở phía trên

đỉnh đầu Mã Diện, vẫn chỉ bị ngăn cách bởi tầng khí tức đen tối mỏng manh. Còn phía bên dưới hần, Cung Diệp Vũ hoá thân thành tia chớp màu tím lại lần nữa chém xuống ngực Mã Diện, mà ánh sáng của tia chớp màu tím còn bao phủ một phần cơ thể Bùi Kiêu. Thế nên có thể thấy là vừa rồi hần cũng không bị ảo giác lâu.

(Ảo giác? Đúng rồi, hình thể của con Mã Diện rõ ràng không thích hợp cận chiến, vậy mà có thể có được danh tiếng ngang hàng với quái vật cao hơn 10m như Ngưu Đầu! Quả nhiên là có thể gây ra ảo giác cực kỳ khủng bố!)

Bùi Kiêu lập tức hiểu ra: chẳng lẽ tất cả những cảm nhận kinh khủng tới mức khiến người ta tuyệt vọng lúc trước chỉ là ảo giác do Mã Diện gây ra?

Nếu không có ánh chớp màu tím của Cung Diệp Vũ thì có khi Bùi Kiêu đã chìm sâu vào ảo giác đó, khi đó thì sớm muộn toàn bộ ý thức, thần trí sẽ tiêu tan, dù cho linh hồn thể có còn thì cũng vô dụng thôi. Bùi Kiêu lập tức sợ hãi, cố lui lại phía sau một ít. Nhưng hần cũng hiểu rõ tình thế hiện tại chẳng khác nào tên đã lên dây, không thắng là chết! Thế nên hần lập tức hét lớn một tiếng, lợi dụng lúc này cơ thể vẫn còn được bao bọc bởi luồng lôi điện màu tím để một lần nữa ép xuống lõi cầu trong tay!

Ngay khi lõi cầu màu bạc sáng chói đề xuống từ phía trên thì đồng thời, một ánh đao sáng như tia chớp thuần sắc tím đồng thời chém lên thân thể Mã Diện. Khí tức đen tối mỏng manh kia tuy cứng cỏi vô cùng nhưng từng cũng từng chút một kiệt sức, cuối cùng không thể chống đỡ nổi nữa. Từ Lôi Đai Đao cuối cùng cũng xuyên qua màn khí tức đen tối, chém đến cơ thể Mã Diện!

Một đao kia chém xuống, nhưng cảnh tượng như chặt gỗ mục trong tưởng tượng lại không hề xuất hiện, mà ngược lại, nơi chém vào lại vang lên tiếng kim loại va chạm. Vậy mà nhất thời không thể chém vào được.

Miêu tả thì dài nhưng diễn biến thì chỉ xảy ra trong nháy mắt. Tốc độ nhanh như sét đánh, dù với tốc độ tư duy như hiện tại của Bùi Kiêu cũng chỉ nhìn thấy ánh đao màu tím chém xuống, rồi hình như nghe được tiếng kim loại va chạm. Khi hần còn chưa kịp nhận thức mọi chuyện thì lõi cầu trong tay hần đã nghiền nát được luồng khí tức đen tối phía dưới, lao xuống không một trở ngại nào nữa. “Ầm”, một tiếng nổ vang lên, lõi cầu đã nổ ngay trên cái đầu ngựa.

Cùng lúc, Cung Diệp Vũ cũng cảm thấy lực cản truyền tới Từ Lôi Đao bỗng nhiên giảm mạnh, thân hình vốn cứng rắn như thép của Mã Diện lại bỗng trở nên mềm như xốp. Cung Diệp Vũ quá đổi vui mừng, điên cuồng tăng thêm lực vào Từ Lôi Đao. “Xoẹt” một tiếng, cuối cùng ánh sáng tím loé lên, xuyên qua thân hình Mã Diện.

Đúng lúc Cung Diệp Vũ định quay lại chém bồi thêm nhát nữa thì hần bỗng thấy không gian bốn phía bị bóp méo kịch liệt, chưa kịp vung đao tiếp thì đã thấy cơ thể bị giữ trong vùng không gian vặn vẹo này giống như đang ở trong một loại nước sền sệt, cơ thể không thể phát lực. Không chỉ hần, Bùi Kiêu hiện tại cũng đang liều mạng ấn lõi cầu xuống, thân thể không lồ của hần cũng bị khoá trong không gian vặn vẹo này, động tác cũng trở nên chậm chạp. Hơn nữa còn chậm hơn so với Cung Diệp Vũ, thậm chí không thể cử động chút nào.

Bùi Kiêu vừa nhận ra mình bị giam cầm trong không gian vặn vẹo, còn chưa kịp nghĩ ra biện pháp gì để thoát ra thì bỗng thấy không gian vặn vẹo này đã bắt đầu vỡ vụn, cảnh tượng giống như lúc hần trúng ảo giác bị rơi vào vực sâu hắc ám. Không đúng! Không những không gian vặn vẹo tan vỡ từng mảnh một mà ngay cả linh hồn thể của hần bị giam trong đó cũng đang vỡ ra từng mảnh một, bắt đầu từ phía ngực của hần.

“Ầm!”

Ngay khi Bùi Kiêu đang sợ đến mức hồn phi phách tán thì bỗng nhiên một nắm đấm vô cùng lớn từ phía trên đập thẳng xuống dưới với lực lượng lớn đến mức như không thể ngăn cản. Nắm đấm chỉ bị chặn lại một chút rồi lập tức xuyên qua không gian vặn vẹo, sau đó đập nát cả không gian vặn vẹo cùng vết rách đang tan vỡ kia. “Đùng” một tiếng, đập vào phần trên của thân thể đã bị chém làm đôi của Mã Diện!

Cùng với đó là tiếng bò rống vang lên. Chủ nhân của nắm đấm khổng lồ đó... Ngưu Đầu cao tới hơn 30m đã vọt tới bên người Mã Diện từ lúc nào. Không ngờ nó cũng nhân lúc Mã Diện đang bị vây công mà lao vào, tham gia đội ngũ vây công đối phương. Sau khi nện xuống một quyền, Ngưu Đầu không lồ liền khom người xuống...

Trời! Ngưu Đầu đang ngoác miệng ra tát về phía Mã Diện! Hoá ra, nó muốn nuốt sống Mã Diện!

Lời bình:

Quý quái Ma Vương cấp còn biết cả mưu mô? Ngưu Đầu nuốt sống Mã Diện liệu có làm nó đạt tới thực lực Ma Vương cấp hoàn chỉnh? Cung Diệp Vũ và Bùi Kiêu sẽ phải đối mặt với tình huống nguy nan này như thế nào? Đón xem chương mới nhất của TVKD được thực hiện bởi nhóm dịch Vô Hạn Chí Tâm!

Chú thích:

1. Chương Tâm Lôi: một chiêu thức hội tụ lôi điện vào lòng bàn tay để phát chương

2. Quân: đơn vị trọng lượng TQ cổ, 30 cân (đơn vị cổ) = 1 quân.

Bạn đang đọc truyện *Tử Vong Khai Đoan* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Q.3 - Chương 13: Song Lôi Chiến Phong Đô! (5)

"Không!"

Bùi Kiều chỉ có thể tro mắt nhìn mình bị một quyền này đánh bay. Mặc dù hình thể lúc này của hắn cũng xem như khổng lồ, nhưng nếu so với thân hình cao tới hơn 30m của Ngưu Đầu thì đúng là chẳng khác nào trẻ sơ sinh đứng trước người trưởng thành, căn bản là không có sức chống trả.

Hơn nữa khi Bùi Kiều biến thành người khổng lồ lôi điện thì tuy lực lượng của hắn rất lớn nhưng vũ khí chính vẫn là lực lượng lôi điện. Vậy nên, nếu chỉ thuần túy là so đấu lực lượng với quái vật hoàn toàn dựa vào sức như Ngưu Đầu, thì đương nhiên Bùi Kiều không thể sánh bằng.

Ngay lúc Bùi Kiều bị một quyền đánh bay ngược ra thì tiếng hét kinh hãi của Cung Diệp Vũ cũng vang lên, Bùi Kiều chỉ kịp nhìn thấy Ngưu Đầu ngoạm một cái lấy thân người Mã Diện. Tiếp đó, toàn bộ không gian trước mắt hắn bỗng như bị bóp méo, vặn vẹo, nếu không gian trước kia chỉ giống như một loại chất lỏng, thì bây giờ không gian vặn vẹo như vật thể rắn vậy. Khắp mọi nơi chợt xuất hiện những vết rách không gian màu trắng, cái trước nối tiếp cái sau, như thể hình thành một lỗ xoáy, vây chặt Ngưu Đầu, Mã Diện và cả Cung Diệp Vũ ở bên trong !

Bùi Kiều thì bị bay ngược ra ngoài gần trăm mét. Lúc rơi xuống đất, hắn phát hiện, tuy bản thân chỉ bị liên lụy một chút thôi nhưng thân thể người khổng lồ lôi điện của hắn đã có dấu hiệu tiêu tan. Hơn nữa, chấp niệm của bản thân hắn cũng đang bắt đầu chấn động, tuy còn chưa quá nghiêm trọng nhưng nếu bị ảnh hưởng thêm một lần nữa thì rất có thể, hắn sẽ không thể nào duy trì trạng thái Giải Phóng được nữa!

Chỉ một, hai giây sau khi Bùi Kiều rơi ra ngoài, từ trong khối không gian như thể chất rắn bị vặn vẹo kia bỗng lóe lên ánh sáng màu tím vô cùng chói mắt, như một tia chớp xẹt qua. Ngay sau đó, khối không gian vặn vẹo đầy những vết rách màu trắng lập tức bị một đao của Cung Diệp Vũ bổ làm đôi. Bùi Kiều chỉ thấy Cung Diệp Vũ bay vút ra từ trong khối không gian vặn vẹo, rồi Cung Diệp Vũ cứ thế mà đứng sừng sững giữa không trung, giống như linh hồn có thể bay lượn trong thế giới hiện thực. Nhưng nơi này chính là ảo giới cơ mà! Cung Diệp Vũ làm thế nào có thể đứng giữa không trung ở nơi này?

Bùi Kiều còn chưa kịp hiểu ra thì Cung Diệp Vũ bỗng gầm to một tiếng, ánh sáng tím trên người loang loáng như điện, chỉ trong chớp lát đã lớn hơn lên gấp mười lần, thậm chí cả độ sáng cũng tăng mạnh như vậy. Lần này, không chỉ Từ Lôi Đao biến đổi mà cả bản thân hắn dường như cũng đã biến thành một luồng sét tím. Một cỗ khí phách như kinh thiên hạ bỗng nhiên xuất hiện, không ngờ lúc này nó lại có thể áp chế khí âm trầm khủng bố vốn đang tràn ngập nơi này!

Khác biệt lớn nhất giữa Chân Ma cấp và Nhập Ma cấp, chính là ở ý chí, ở 'nhân', ở 'đạo', tất cả những điều đó đều được cụ thể hóa ở trường khí thể. Đó là một loại trường năng lượng kỳ lạ, tựa như vô hình, nhưng một khi quý quái hoặc sinh vật bên ngoài bước vào trường khí thể này, thì đều sẽ lập tức cảm nhận được ý chí, 'nhân', 'đạo' của cường giả Chân Ma cấp đó. Mà khí thể trường cũng là một cơ sở quan trọng để đánh giá quý quái hoặc linh hồn Chân Ma cấp mạnh hay yếu.

Theo cảm ứng của Cung Diệp Vũ, khí thể trường hai Ma Vương cấp quý quái Ngưu Đầu và Mã Diện đã hoàn toàn ngưng tụ trong thân thể, giống như là máu thịt chúng nó, không thoát ra ngoài chút nào. Cho nên dù ở ngay bên cạnh cũng không cảm nhận được ý chí chúng nó, chỉ còn lại một cỗ áp lực âm u kinh khủng và cực kỳ khổng lồ, như giời trong xương, không chỗ nào không có. Đó chính là cảm giác của Bùi Kiều ngay khi vừa bước vào phạm vi trung tâm của chiến trường.

Lúc này đây, hào quang màu tím trên người Cung Diệp Vũ bỗng lan tràn vạn trượng, ý chí mà bản thân hắn đã quán triệt trở nên rất rõ ràng, khí thể trường bá đạo bỗng nhiên cũng trở nên khổng lồ một cách dị thường, cứng rắn bao phủ toàn bộ phạm vi nghìn mét của chiến trường. Trong nháy mắt, áp lực và cảm giác khủng bố bị quét sạch, giống như chính Ngưu Đầu, Mã Diện đã bị không chế vậy!

(Hắn... hắn thiếu đốt chấp niệm của bản thân ư?)

Bùi Kiều chỉ liếc nhìn thôi đã lập tức nghĩ tới kết luận này. Đúng vậy, trạng thái Giải Phóng là phương thức chiến đấu bằng cách thiêu đốt trường khí thể để tạo ra năng lượng siêu cấp. Thật ra cũng có thể thiêu đốt chấp niệm bản thân để thay thế, nhưng khí thể trường thì có thể tái tạo bằng cách chuyển đổi năng lượng tiêu chuẩn, còn chấp niệm của bản thân thì lại là trụ cột không thể thay thế của linh hồn!

Cung Diệp Vũ liều mạng rồi!

"Bùi Kiều! Ngưng tụ quả cầu lôi điện! Ngưu Đầu cắn nuốt Mã Diện, nó... sắp tiến hóa thành Ma Vương cấp chân chính! Hiện tại nó đang thực hiện bước quan trọng nhất trong quá trình hấp thu Mã Diện! Giờ chính là lúc nó suy yếu nhất!"

Cung Diệp Vũ rống lên một tiếng. Vừa rồi, hai người đã tập kích bất ngờ kẻ không sợ trường cận chiến là Mã Diện, công kích liên tục khiến cho Mã Diện không kịp trở tay, đạt được kết quả tốt, còn làm cho nó phải sử dụng sức mạnh nó còn giấu... Thế nhưng, điều đó lại để cho Ngưu Đầu một cơ hội, thừa dịp Mã Diện bị chém làm hai đoạn, không ngờ nó lại lập tức cắn nuốt Mã Diện. Chính vì thế, hai người gần như bị biến tướng thành kẻ trợ giúp Ngưu Đầu dành thắng lợi!

Cung Diệp Vũ sau khi gào lên, cả người bay lên hơn năm mươi mét, tiếp đó một luồng sấm sét từ giữa không trung bắn thẳng xuống, Cung Diệp Vũ đã điên cuồng trảm một đao ngay xuống cái đầu bò, vạn trượng từ quang lập tức bùng lên.

"Xuân Lôi Bạo Cức!"

Một đao của Cung Diệp Vũ chém xuống, đao thế mạnh mẽ của Từ Lôi Đao lập tức phá vỡ đầu Ngưu Đầu, thuận thế chém tiếp xuống phần cổ của nó.

Thế nhưng, đao thế lúc này đã yếu, bị kẹt lại ở phần cổ mà không cách nào chém xuống tiếp được. Về phần Nguư Đầu, nó dường như cũng phải chịu nổi thống khổ cực lớn, nó gầm một tiếng, không ngờ lại đập mạnh đầu mình xuống đất!

Chỉ nghe một tiếng “uỳnh” thật lớn vang lên, đầu lâu của Nguư Đầu và Cung Diệp Vũ cùng đập xuống mặt đất. Lực lượng của Nguư Đầu này có thật quá kinh khủng, không ngờ một chiêu này lại đập ra một cái hố rộng tới ba mươi mét trên mặt đất, mặt đất cũng như rung chuyển!

“Trầm Lôi Địa Ngục!”

Tiếng rống cuồng nộ của Cung Diệp Vũ vang lên từ dưới hố sâu, trường khí thế bá đạo của hắn chẳng những không yếu bớt chút nào mà còn càng thêm điên cuồng, mạnh mẽ. Chỉ thấy vô số từ lôi đao mang xuyên qua từng tác đất phóng lên. Nháy mắt, đầu lâu cực lớn của Nguư Đầu bị đao phong cuốn cho nát bầy! Mà Cung Diệp Vũ cũng theo sau đao mang vọt thẳng lên, lại chém bồi thêm mấy đao lên lồng ngực Nguư Đầu.

Mãi đến lúc này, Bùi Kiều mới bừng tỉnh từ cơn ngất đại. Hắn cũng không chẳng hề vui vẻ khi Cung Diệp Vũ đại phát thần uy, bởi vì hắn cũng đã từng thiêu đốt chấp niệm bản thân, nên biết rõ tình hình khi thiêu đốt chấp niệm là như thế nào. Quả thật, nhìn qua thì vô cùng uy mãnh, nhưng mà không thể kéo dài, hơn nữa càng kéo dài lâu thì càng uy mãnh. Khi hắn quật ngã con Sói Mặt Người khổng lồ dưới Địa Ngục chính là như vậy, tình trạng lúc đó đã là đèn cạn dầu... Chẳng lẽ, Cung Diệp Vũ lúc này cũng giống như vậy?

Bùi Kiều cũng hiểu rõ, lúc này chính là thời điểm quyết định. Không phải thắng, chính là chết! Hắn cũng điên cuồng hét lên, rồi vọt thẳng về phía Nguư Đầu. Đồng thời, lực lượng lôi điện toàn thân lại ngưng tụ một lần nữa. Từng tia ngưng tụ thành một khối cầu, một quả cầu ánh sáng đầy lực lượng lôi điện phát sáng trên tay hắn.

(...Đợi đã, tuy uy lực của quả cầu lôi điện quả thật rất lớn, lúc trước con quỷ quái khô lâu màu đỏ Chân Ma cấp kia cũng bị ta giết chết bằng chiêu này... Thế nhưng quả cầu lôi điện dường như không hề hiệu quả với Ma Vương cấp Mã Diện. Lúc trước, Mã Diện đã nhẹ nhàng đỡ được chiêu này! Đáng tiếc, thân thể ta to lớn như thế nhưng Anh Dững Súng lại quá nhỏ. Nếu như có thể dùng quả cầu lôi điện làm đạn cho Anh Dững bắn ra, khi đó...)

Vừa tiến về phía trước, Bùi Kiều vừa tiếp tục nghĩ cách. Tới lúc hắn nghĩ đến Anh Dững súng, trong đầu chợt lóe lên một ý tưởng, rồi lập tức dùng phần lớn tư tưởng của mình tập trung vào Anh Dững Súng. Hơn nữa, hắn còn có ý đồ muốn nhìn vào trong cấu tạo giống như lúc quan sát cấu tạo thân thể, đưa ý thức thâm nhập vào trong cây súng.

Linh hồn Bùi Kiều lúc này đã trong suốt như ngọc Lưu Ly, gần như chỉ cần tập chung tinh thần là hắn lập tức có thể dùng ý thức để “nhìn thấy” linh hồn chính mình trong cơ thể. Nhưng Anh Dững Súng lại không phải một phần linh hồn thể của hắn nên khi đưa ý thức vào trong đó, hắn chỉ có thể cảm thấy có một mảng sương mù, tạm thời vẫn không nhìn ra được cấu tạo bên trong. Mà lúc này, càng lúc càng gần tới vị trí của Nguư Đầu và Cung Diệp Vũ làm tâm trạng của hắn lại càng nôn nóng hơn.

(... Có nên thiêu đốt chấp niệm bản thân đưa vào trong Anh Dững súng hay không?)

Bùi Kiều lúc này đã nồng nóng tới mức khó mà tưởng tượng nổi. Hắn hét to một tiếng, lập tức thiêu đốt một phần chấp niệm bản thân, rồi truyền vào trong Anh Dững Súng. Ngay lúc truyền chấp niệm bản thân vào, hắn dường như cảm nhận được cảm xúc cây súng này... Đúng vậy, từ trong cây súng này phát ra một cỗ ý chí không chịu khuất phục, không chịu đầu hàng, không chịu thua cuộc, dùng một tư thái anh dũng để đối mặt với tử vong!

Trong nháy mắt đó! Bùi Kiều dường như thấy được một phù văn như ẩn như hiện bên trong Anh Dững Súng...

Bên kia, uy thế của Cung Diệp Vũ càng lúc càng thêm khủng bố, vạn trọng lôi quang như muốn xé rách cả vùng đất xung quanh. Khí thế cuồng bá khí lạnh lẽo đến thấu xương, đè ép thẳng xuống Nguư Đầu. Nguư Đầu lúc này cũng cực kỳ chật vật, cả cái đầu của nó đã hoàn toàn biến mất, thêm một cánh tay cũng bị chém rụng... Thế nhưng bên trong thân thể nó lại có vô số hắc khí đang cuộn cuộn như thể sôi trào, giống như có thứ gì đó chuẩn bị bước ra từ trong đó...

“A!”

Cung Diệp Vũ đột nhiên nhảy cao lên một lần nữa. Lần này, hắn đã nhảy lên cao hơn trăm mét, tiếp đó lao thẳng xuống phía dưới. Một đao rực sáng chói mắt như tia sét chợt lóe, từ giữa không trung chém thẳng vào bên trong thân hình của Nguư Đầu!

“Nộ Lôi Tê Thiên Diệt Địa!”

Một đao này chém dọc thân hình Nguư Đầu từ trên xuống dưới, chém xuống tận cái hố mà Nguư Đầu đang đứng, đao kinh còn khiến mặt đất xung quanh bị chém tan nát. Thế nhưng khi đao kinh qua đi, Cung Diệp Vũ lại không chui ra khỏi thân thể Nguư Đầu, ngược lại là từ trong cơ thể Nguư Đầu vang lên những âm thanh đùng đùng không dứt, không hiểu trong cơ thể nó đang diễn ra chuyện gì. Bỗng một đoàn khí tức đen đen trộn lẫn với lôi điện màu tím, từ trong ngực Nguư Đầu mạnh mẽ xông ra. Nhưng Nguư Đầu lập tức bắt lấy đoàn khí tức đó rồi dồn sức bóp chặt, sau đó nó dùng cánh tay còn lại ném mạnh ra xa. “Vút” một tiếng, đoàn khí tức đó không biết đã bị ném tới nơi nào rồi.

“Gào! A a a..a!”

Sau khi Nguư Đầu ném bay đoàn khí tức kia đi, nó không ngờ lại bắt đầu biến hóa, dùng hai nắm vú trên ngực biến thành mắt, dùng vết chém làm miệng rồi cứ như vậy mà điên cuồng gào rú. Còn khí tức đen tối trong cơ thể nó cũng sôi trào đến cực điểm, giống như một nồi cháo tạp nham đủ thứ sôi trào không ngừng, thứ đó xoắn lấy nhau rồi quấn quanh cơ thể Nguư Đầu ... Như thể muốn biến toàn bộ thân thể của nó thành tội nghiệt vậy!

“Ê! Người quên ta rồi sao?”

Đúng lúc này, một bàn tay bỗng nhiên vỗ nhẹ lưng Nguru Đầu. Thân hình khổng lồ cao tới ba mươi mét của Nguru Đầu quay phắt lại. Ngay trước mặt nó, là một "họng pháo" khổng lồ chỉ thẳng vào vết thương đã biến thành cái miệng trước ngực nó...

Thân hình Bùi Kiêu vẫn chỉ cao mười hai, mười ba mét như cũ. Thế nhưng lõi điện vốn loang loáng quanh người hắn lúc này đã hoàn toàn biến mất. Chỉ có điều, trên tay hắn là một khẩu súng khổng lồ dài tới bảy, tám mét, mà trong họng súng đó lại thấy được lõi điện xoắn xuyết. Họng súng có chu vi ít nhất là hai mét đang chĩa thẳng vào vết rách ở trên ngực Nguru Đầu!

Bùi Kiêu, bóp cò súng...

Bạn đang đọc truyện *Từ Vong Khai Đoan* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Q.3 - Chương 14: Khốc Liệt Và Trở Về! (1)

Cái "họng pháo" vừa thô vừa to mà Bùi Kiêu đang cầm trong tay thật ra chính là một hình dạng mới do Anh Dũng Súng biến thành!

Khi đang ngưng tụ lõi điện để chạy về hướng mà Nguru Đầu và Cung Diệp Vũ chiến đấu, Bùi Kiêu cũng đã ngưng tụ lõi điện nạp vào trong Anh Dũng Súng theo bản năng giống như khi hắn bắn ra đạn lõi điện vậy. Tuy nhiên, trạng thái hiện giờ của hắn lại không phải là Giải phóng thật sự, chỉ là dựa vào hai ký hiệu Lõi điện trong cơ thể để thiêu đốt chấp niệm mà thôi. Hắn còn chưa có năng lực để sử dụng hình thức Giải phóng chân chính của Thiên Sinh Vũ Khí.

Đột nhiên hắn lại nảy ra một ý tưởng, đó là lấy chấp niệm nạp vào Thiên Sinh Vũ Khí, hơn nữa còn là loại chấp niệm ở trạng thái bị thiêu đốt... Quà nhiên! Vào thời điểm chấp niệm đang được thiêu đốt của hắn tiến vào trong Anh Dũng Súng, ý thức của hắn cũng theo đó mà tràn vào Thiên Sinh Vũ Khí này!

Thiên Sinh Vũ Khí kỳ thực cũng là do chấp niệm cấu tạo nên, nhưng cỗ chấp niệm này không hề giống với chấp niệm của linh hồn thể hoặc của quỷ quái, mà là một loại ý chí cực kỳ đơn giản, vô cùng thuần nhất!

Ví dụ như ý chí của Anh Dũng Súng là một cỗ ý chí anh dũng, bất khuất, không bao giờ chịu khuất phục, không bao giờ chịu đầu hàng. Lúc này Bùi Kiêu cảm nhận được từ bên trong Anh Dũng Súng dường như có âm thanh của vô số chiến sĩ đang gầm thét.

Không chỉ vậy, lúc Bùi Kiêu nạp chấp niệm đang được thiêu đốt của mình vào Anh Dũng Súng, hắn dường như đã nhìn thấy một cái ký tự kỳ dị được dung hợp vào với cỗ ý chí anh dũng. Hình thù của ký tự đó rất kỳ quái, khó ai có thể hình dung được nó là cái gì, tuy nhiên nó lại có vài phần tương tự với ký hiệu lõi điện trong cơ thể hắn... Điểm tương tự của chúng chính là cảm giác kỳ dị mà chúng cùng có, chứ không phải tương tự về hình dạng.

Chẳng qua ký tự này cũng chỉ xuất hiện trong nháy mắt mà thôi, ngay cả hình dạng của nó Bùi Kiêu cũng chưa nhìn được rõ ràng, nó đã biến mất ngay lập tức trong Anh Dũng Súng. Hơn nữa, đang vào lúc khẩn cấp, Bùi Kiêu thấy được hết những chuyện này, thực tế là do tư duy của hắn đang vận hành với tốc độ cực nhanh. Nếu tính từ khi nạp chấp niệm đang thiêu đốt vào, đến khi nhìn thấy ký tự, thời gian cũng chưa bằng một cái chớp mắt, mà hắn cũng chỉ mới rời đi cách đó mấy bước chân mà thôi, cho dù tốc độ suy nghĩ của hắn có nhanh đến thế nào nữa, trong nháy mắt như vậy cũng không thể nào nghĩ ra được gì.

Nhưng mà Bùi Kiêu vẫn có thu hoạch, khẩu súng nhỏ bé trong tay hắn, giờ phút này liên tục bành trướng với tốc độ có thể nhìn thấy được bằng mắt thường. Hơn nữa, ý chí anh dũng bên trong dường như cũng dần phát tán ra ngoài, cảm giác nó mang lại gần giống như của trường khí thể do Chân Ma cấp phát ra vậy. Chẳng qua cỗ ý chí này không tạo ra áp bách như trường khí thể, mà chỉ có thể cảm nhận được một cách mơ hồ mà thôi.

(Giải... giải phóng? Đây là giải phóng sao?)

Khi Bùi Kiêu mới nhìn thấy khẩu súng đang dần phóng to thì hắn cũng hơi ngần ra, nhưng ngay sau đó liền liều mạng nạp thêm chấp niệm đang thiêu đốt vào Anh Dũng Súng. Quà nhiên, tốc độ biến đổi của nó càng được tăng lên nhanh chóng, đồng thời, lực lõi điện hắn đang ngưng tụ trên tay cũng theo đó dung nhập vào khẩu súng lúc này đã dài tới bảy, tám mét này. Lúc này, trên đầu họng pháo, lõi điện lập lòe...

Bùi Kiêu còn đang vui mừng vì sự biến hóa của khẩu súng trong tay, thì chợt nhìn thấy Cung Diệp Vũ đại phát thần uy trảm ra một đao, Ầy vậy mà lại có thể chém xuyên qua chính giữa thân hình của Nguru Đầu. Nhưng sau đó Cung Diệp Vũ lại bị khí tức đen tối trong cơ thể Nguru Đầu quấn lấy, rồi bị nó ném bay ra ngoài. Mà nhìn bộ dáng Nguru Đầu lúc này... nó dường như đang tiến hành một loại lột xác nào đó! Một khi hoàn thành, không chừng nó sẽ biến thành Ma Vương cấp chân chính mất!

(Làm sao đây? Có thể sao? Cung Diệp Vũ thất bại sao? Như vậy Nguru Đầu sẽ biến thành Ma Vương cấp chân chính hay sao? Khi đó, nhất định ta sẽ bị...)

Bùi Kiêu nhìn thấy như vậy thì lập tức cuống cuống, suy nghĩ lung tung loạn cả lên, căn bản là không biết tiếp theo mình phải làm cái gì, trong đầu chỉ còn lại hoang mang và mờ mịt, thậm chí còn sinh một tia tuyệt vọng... Đúng lúc này, giữa lúc tâm lý của hắn còn đang hoảng loạn, tình huống chiến trường đang vô cùng nguy cấp, Anh Dũng Súng trên tay hắn đột nhiên dường như sống dậy, tựa như trái tim của con người, đập lên bịch bịch, mỗi một nhịp đập, ý chí anh dũng của nó lại truyền một tia cổ vũ vào cơ thể Bùi Kiêu. Loại ý chí bất khuất, vĩnh viễn không đầu hàng này dần dần xoa dịu hoảng loạn

trong lòng hần...

(Đúng rồi, Cung Diệp Vũ đã từng nói, hiện giờ là lúc Nguru Đầu yếu nhất, nó cắn nuốt Mã Diện xong, bản thân nhất định đã bị thương không nhẹ, đây là thứ nhất. Hơn nữa, công kích vừa rồi của Cung Diệp Vũ uy mãnh như vậy, chắc chắn không phải chỉ có vẻ bề ngoài. Thứ ba... nó muốn tiến giai, nó muốn dung hợp lực lượng của Mã Diện, muốn trở thành quý quái Ma Vương cấp chân chính, điều này sao có thể dễ dàng?)

(Cho nên... liều mạng thôi!)

Bùi Kiều cố lấy lại can đảm, ngưng tụ lực lôi điện toàn thân vào Anh Dũng Súng, giờ phút này hần đang sử dụng hình thái người khổng lồ, năng lượng tiêu chuẩn trong cơ thể đang được chuyển hóa liên tục thành lực lượng lôi điện với tốc độ cực nhanh, cho nên thứ bị hút vào trong Anh Dũng Súng lần này không phải là năng lượng tiêu chuẩn, mà toàn bộ đều là lực lượng lôi điện!

Cũng ngay lúc đó, sau khi Nguru Đầu ném Cung Diệp Vũ đi xong liền bắt đầu rống lên điên cuồng, thân thể của nó cũng dần dần bị khí tức đen tối bao phủ. Thừa dịp Nguru Đầu không đề phòng, Bùi Kiều đã dùng tốc độ nhanh nhất vọt đến phía sau nó. Rồi không đợi cho hần dừng lại hít thở, lấy lại bình tĩnh, cố ý chỉ anh dũng đã lấy nhầm vào trong đầu, hần liền áp sát Nguru Đầu như thể không muốn sống nữa vậy, sau đó phát lực vô mạnh vào lưng nó một cái.

"Này, ngươi quên ta sao?"

Lời vừa dứt, cái thân thể khổng lồ của Nguru Đầu đã quay lại. Bùi Kiều cũng bất chấp tất cả, liều mạng nhét Anh Dũng Súng vào vết thương trên lồng ngực nó, đồng thời tay hần cũng kéo cò. Ngay lập tức, trên họng súng to lớn hơn hai mét, sấm nổ ầm ầm, ánh sáng chói lọi. Nguru Đầu còn chưa kịp có hành động gì, lồng ngực của nó đã bị lôi đình trong họng súng hóa thành một dòng nước lũ bắn xuyên qua.

Một luồng lôi điện màu bạc sáng chói rực rỡ như Ngân Hà bắn vọt ra, quả thực là cuộn cuộn không ngừng như Ngân Hà chảy mãi. Kích thước của nó khi vừa ra khỏi nòng chỉ khoảng hai mét, vậy mà khi bắn đi được bốn, năm mét thì đường kính đã lớn đến gần mười mét. Hơn nữa luồng lôi điện màu bạc này còn kèm theo từng trận sấm sét ầm vang, lôi điện đã được ngưng tụ đến trạng thái điện tương, dễ dàng xuyên thủng thân thể Nguru Đầu, đồng thời còn đẩy phăng cái thân hình khổng lồ của nó bay ra xa.

Tốc độ của lôi điện nhanh tới mức nào? Chính là dùng từ "trong nháy mắt" cũng chưa đủ để hình dung! Bùi Kiều chỉ thấy ánh sáng chói lòa lóe lên kịch liệt, sau đó trước mắt là đã là cảnh tượng dòng điện tương như nước lũ tuôn trào, thân hình khổng lồ của Nguru Đầu cũng đã bị đẩy văng đi mấy trăm mét. Và rồi khi mà hần còn chưa kịp tỉnh táo, dòng nước lũ màu bạc đã tiếp tục quán phăng Nguru Đầu ra ngoài ngàn mét. Sau đó, một vụ nổ cực lớn tại vị trí cách hơn ngàn mét kia chợt... bùng lên. Nó giống như cảnh tượng một viên Siêu Tân Tinh vừa hình thành, ánh sáng kịch liệt và luồng sóng xung kích cuộn cuộn quét qua bốn phía xung quanh. Bùi Kiều không kịp kêu một tiếng thì đã bị sóng xung kích hất văng, bay ngược ra xa hơn trăm mét, mà tới lúc này thì hần mới cảm thấy con chấn động dữ dội phát ra từ chấp niệm của bản thân, cùng với nó là sự thống khổ còn đáng sợ gấp vạn lần so với cái chết...

Nỗi thống khổ đến vô cùng này khiến Bùi Kiều cho dù rất muốn hôn mê cũng không thể. Hiện giờ, hần đã không thể nào duy trì hình dạng người khổng lồ lôi điện được nữa. Mà bởi như vậy, khẩu súng trong tay hần cũng đã biến trở lại kích thước ban đầu. Tuy nhiên thứ thật sự làm cho hần cảm thấy tuyệt vọng chính là... lúc này, chấp niệm còn lại của hần thậm chí không đủ 50 đơn vị. Mặc dù hần vẫn còn có thể nội thị linh hồn mình, nhưng với số lượng chấp niệm ít ỏi như thế thì chỉ duy trì hình dáng cho linh hồn cũng đã phải cố gắng hết sức rồi, còn từ từ đề cao chất lượng chấp niệm của bản thân thì càng không cần nghĩ tới.

Chẳng qua lúc này Bùi Kiều thật sự là không rảnh để suy nghĩ những thứ đó. Cái loại thống khổ cực độ, còn kinh khủng hơn gấp vạn lần cái chết này đã vùi lấp toàn bộ ý chí và tư tưởng của hần. Hần cũng mặc kệ Nguru Đầu đã chết hay chưa, cũng không cần biết những người khác còn sống hay không, giờ phút này hần chỉ còn lại một mơ ước có lẽ là xa vời, đó là được ngắt đi mà thôi...

Không biết đã trôi qua bao lâu, sự thống khổ cũng dần dần qua đi, Bùi Kiều cuối cùng cũng không thật sự được ngắt đi... Thật ra linh hồn thể căn bản không thể nào hôn mê được, hiện tượng đó chỉ xảy ra với kẻ chết và lượng của chấp niệm quá thấp. Nhưng chỉ cần ý chí kiên định, chấp niệm cứng cỏi thì dù linh hồn thể có bị tan biến đi nữa cũng sẽ không hôn mê. Tuy rằng chấp niệm của Bùi Kiều còn lại ít đến đáng thương, nhưng lại rất vững chắc, chúng có thể chứa đựng một lượng gấp đôi năng lượng tiêu chuẩn, chấp niệm như vậy thậm chí có thể sánh ngang với một ít Cao Đăng Trách Thoát Giả. Vậy nên, sau khi đã chịu đựng toàn bộ sự thống khổ này qua đi, cuối cùng hần cũng vẫn có thể đứng thẳng lên được.

Vô cùng khốc liệt!

Những gì có trong tầm mắt của Bùi Kiều chỉ có thể được diễn tả bằng những từ này!

Bề ngoài của chiến trường thật sự là quá mức khốc liệt! Toàn bộ mặt đất đều như bị cây nát, tựa như nơi này vừa bị bom đạn của chiến tranh hiện đại "chào mừng" qua một lượt. Mà cách đó mấy ngàn mét, còn có một cái hồ khổng lồ với đường kính dọa người lớn đến vài trăm mét. Đó chính là dấu tích do luồng ánh sáng được hình thành khi Bùi Kiều nạp một lượng lớn lực lượng lôi điện vào Anh Dũng Súng trong trạng thái Giải Phóng gây ra. Đó cũng là kỹ năng mà hần dù có sử dụng toàn bộ lực lượng bản thân cũng chỉ có thể sử dụng được một lần duy nhất, không ngờ uy lực của nó lại khoa trương đến mức như vậy. Chỉ có điều, hần vẫn không biết liệu như vậy có giết nổi con Nguru Đầu đã bước một chân vào Ma Vương cấp kia hay không?

Còn những người khác thì sao? Cung Diệp Vũ, Dương Húc Quang, Nhậm Trấn, Lưu Văn... bọn họ, đã chết rồi sao?

Bùi Kiều cảm thấy toàn thân mệt mỏi rồi, hần cũng không rõ mình đã giằng co với nỗi thống khổ kia bao lâu, nhưng cứ nhìn những nơi mà chùm tia sáng lôi điện đã đi qua, bụi bặm đã lắng xuống hết, không còn bay mù tưng tưng nữa, tính ra có lẽ cũng không phải một khoảng thời gian ngắn. Hiện giờ hần thật sự không thể suy nghĩ được gì, cũng không biết các đội viên còn lại rốt cuộc đã chết hay chưa, điều duy nhất hần có thể làm... đó là từng bước từng bước, giống như một người bình thường đang tản bộ vậy, dùng hết sức mình cố gắng tiến về phía cái hồ lớn đằng kia.

Không biết Bùi Kiêu đã dùng hết bao lâu để đi hết quãng đường mấy nghìn mét này, tuy nhiên lúc hần đến được chỗ cái hồ kia, hần lại không thấy bất cứ một ai xuất hiện... Chẳng lẽ, toàn bộ bọn họ đều chết hết rồi sao?

Trong lòng Bùi Kiêu không khỏi dâng lên nỗi bi phẫn, đặc biệt là khi nghĩ đến Cung Diệp Vũ, nỗi bi phẫn này càng thêm mãnh liệt. Nhưng khi hần còn chưa kịp có hành động gì khác, ở dưới đáy hồ bỗng xuất hiện một luồng sáng vàng xuyên thấu qua nền đất cát, phóng thẳng lên trời. Lập tức, Bùi Kiêu liền cảm giác được một cỗ ý chí phẫn nộ khó có thể hình dung từ bên trong ánh sáng vàng đó phát tán ra, đồng thời, hần cũng nhìn thấy ở giữa chùm sáng vàng bỗng xuất hiện một cây rìu lớn màu vàng...

Ánh vàng rực rỡ, chói lọi vô cùng!

Bạn đang đọc truyện *Từ Vong Khai Đoan* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Q.3 - Chương 15: Khốc Liệt Và Trở Về! (2)

Bùi Kiêu sững sờ nhìn cây rìu lớn trước mặt. Đây là một cây rìu dài trên dưới tới 10m, toàn thân vàng kim xán lạn, giống như được đúc hoàn toàn từ vàng ròng vậy. Trên phần lưỡi rìu có một biểu tượng hình đầu bò đang gào thét, còn trên thân và cán rìu thì được chạm khắc đủ loại kỳ hình quái trạng hoa văn và đồ hình, toàn thân nó tản mát ra một loại khí tức mệnh mang, cổ xưa. Không chỉ vậy, Bùi Kiêu còn cảm nhận được một cỗ ý chí thuần khiết phát ra từ cây rìu này, đó là... Phẫn nộ!

Đúng vậy, giống như ý chí của Anh Dũng Súng là anh dũng, cây rìu này cũng tản mát ra một cỗ ý chí, chỉ khác là ý chí của nó càng thuần khiết hơn, càng mạnh mẽ hơn, đó chính là cảm xúc phẫn nộ một cách trần trụi. Cảm giác này quả thật giống như đang đứng ngay trước mặt một cường giả Chân Ma cấp, chỉ khác là không có sự áp chế gây ra bởi trường khí thế. Nhưng chỉ riêng về mặt ý chí thì nó lại càng mạnh mẽ và thần khiết hơn!

Bùi Kiêu chỉ biết ngây dại nhìn cây rìu lớn trước mặt, nỗi đau đớn trong cõi lòng cũng không hay không biết mà vui đi một phần. Rồi khi mà hần còn chưa kịp tỉnh táo lại, cây rìu không lồ màu vàng kim cùng với ánh sáng rực rỡ của nó đã rơi ngay xuống trước mặt hần. Một tiếng “rầm” trầm đục vang lên, cây rìu lớn rơi xuống làm bụi đất bốc lên mù mịt. Về phần Bùi Kiêu, khi mà tro bụi còn chưa tan hết, hần đã duỗi tay ra theo bản năng, chạm vào cây rìu lớn đó.

“Bạo Viêm...”

Ngay khi những đầu ngón tay của Bùi Kiêu chạm vào cây rìu lớn này, hai chữ “Bạo Viêm” lập tức hiện ra trong đầu hần. Hai chữ này chính là tên của thanh Thiên Sinh Vũ Khí cự phù (1) này rồi, một cây rìu tràn đầy ý chí giận dữ... Bạo Viêm.

Ngay lúc này, từ phía rất xa bên ngoài chợt vang lên một loạt những động rất nhỏ. Tuy những âm thanh này rất nhỏ, nhưng hiện tại cả chiến trường đang vô cùng yên tĩnh, vậy nên chỉ một tiếng động rất nhỏ cũng đủ để khiến Bùi Kiêu chú ý. Hần quay phắt lại, cố gắng đưa cây súng trong tay lên thì lại phát hiện ra một điều, hóa ra kẻ gây ra tiếng động không phải là quỷ quái, mà là hai bóng người, một nam một nữ đang diu nhau đi tới... Dương Húc Quang và Nhậm Trấn.

Đúng vậy! Dương Húc Quang và Nhậm Trấn đều còn sống! Chỉ có điều, bề ngoài của cả hai đều quá mức thảm hại. Dương Húc Quang thì đã không còn một cánh tay và một cái đùi, còn Nhậm Trấn thì đã mất cả hai tay. Thế nên, gờ cánh tay còn lại duy nhất của Dương Húc Quang đang khoác lên vai Nhậm Trấn, còn Nhậm Trấn thì cố gắng lê từng bước tiến về phía trước. Chỉ nhìn qua cũng biết là hai người họ đến đi lại cũng khó khăn.

Vừa nhìn thấy hai người họ, Bùi Kiêu lập tức thấy hai mắt mình nóng lên, chút nữa thì rơi lệ. Nhưng cũng còn may là tính cách hần cũng mạnh mẽ, thế nên đã nhanh chóng ổn định tâm trạng, rồi cũng bắt đầu lết từng bước về phía hai người họ. Đúng vậy, tuy trừ Cung Diệp Vũ ra thì Bùi Kiêu cũng chả có mấy cảm tình với những người khác, nhưng lúc này đây, điều đó chả hề ảnh hưởng tới cảm xúc vui sướng của hần.

Sau một cuộc chiến sinh tử chấm dứt, bỗng nhiên phát hiện tất cả những người khác đều đã chết hết... từ kẻ địch, cho tới người cùng phe, tất cả đã biến mất, vậy thì người duy nhất còn sống sót chắc chắn sẽ không thể nào cảm thấy vui sướng gì, mà trái lại, chỉ còn lại sự lạc lõng và mất phương hướng. Cảm xúc của Bùi Kiêu lúc này chính là như thế, vậy nên khi thấy hai người kia còn sống thì điều duy nhất mà hần cảm thấy là quá đổi vui mừng.

Hai người kia rõ ràng cũng rất mừng rỡ, chỉ có điều, trong sự mừng rỡ của họ còn có một tia đắng chát. Đến khi Bùi Kiêu đi tới trước mặt hai người họ, Nhậm Trấn liền thoát khỏi tay của Dương Húc Quang, đi nhanh hai bước tới nói: “Cung Diệp Vũ đâu rồi?”

Bùi Kiêu cười đầy đắng chát: “Ta cũng không biết. Ở thời điểm gần cuối của trận chiến, Cung Diệp Vũ bị Ngưu Đầu ném bay mất. Tuy sau đó ta đã giải quyết được Ngưu Đầu tại thời khắc cuối cùng, nhưng lại không rõ tung tích của Cung Diệp Vũ ra sao... Nhưng có thể là hần đã lãnh ít dừ nhiều rồi. Nếu không thì đã lâu như vậy rồi, hần đáng ra đã phải xuất hiện rồi chứ.”

Vừa nói xong thì hần liền thấy hai người trước mặt bỗng nhiên bày ra bộ dạng “thờ phào một hơi”. Dương Húc Quang thì nhảy một chân tới trước mặt hần hỏi: “Ngươi có khẳng định là không tận mắt nhìn thấy Cung Diệp Vũ tiêu tán không? Vậy là tốt rồi... Chấp niệm của cường giả Chân Ma cấp rất mạnh mẽ, chỉ cần không bị công kích vào ngay lúc chấp niệm đang bị chấn động thì sẽ không thể tiêu tán được. Chắc chắn là Cung Diệp Vũ đang nằm một chỗ nào đó chịu đựng thống khổ! Thời gian chấn động chấp niệm của cường giả Chân Ma cấp dài hơn rất nhiều so với Nhậm Ma cấp như ngươi.”

Bùi Kiều hơi sững sốt, trong đầu cố gắng nhớ lại những kiến thức về giới linh hồn đã từng nghe bọn hắc nói qua. Đúng là ngay cả chấp niệm của Tránh Thoát Giả và Cao Đẳng Tránh Thoát Giả cũng đã vô cùng cứng rắn, không thể bị tiêu tan bởi công kích thông thường. Ngay cả Nhập Ma cấp còn như vậy thì chả lẽ một cường giả Chân Ma cấp như Cung Diệp Vũ lại dễ dàng tiêu tán đến vậy hay sao? Nói cách khác... hiện giờ hắc đang ở một nơi nào đó gắng gượng chịu đựng cơn thống khổ cực độ đó sao?

Còn chưa đề cho Bùi Kiều tính ra điều gì thì Dương Húc Quang đã thả ra lượng lớn năng lượng tiêu chuẩn từ trong cơ thể mình, chỉ thoáng chốc đã bao phủ Bùi Kiều vào trong đó, đồng thời còn nói: “Ngươi mau chóng khôi phục thực lực đi! Tuy nơi này vừa được tẩy lễ bởi một trận đại chiến của toàn Chân Ma cấp và Ma Vương cấp, nên trong thời gian ngắn chắc sẽ không có quỷ quái mò tới, nhưng để phòng bất chắc, chúng ta vẫn cần phải có thể sử dụng được năng lực Giải Phóng của ngươi khi cần thiết.”

Bùi Kiều liền cười khò, rồi vừa hấp thụ năng lượng tiêu chuẩn vừa nói với Dương Húc Quang: “Giải Phóng ư? Nếu đến lúc cận kề sống chết thực sự thì ta chắc chắn sẽ không keo kiệt! Nhưng chấp niệm của bản thân ta đã chỉ còn lại khoảng 50 đơn vị mà thôi. Nếu còn tiếp tục thiêu đốt năng lượng tiêu chuẩn nữa, có lẽ không sớm thì muộn ta cũng sẽ thiêu đốt bản thân đến chết thôi...”

Dương Húc Quang lập tức sững sờ, sau đó cũng cười khò nói: “Đúng rồi. Ngươi không có trường khí thể nên không thể thiêu đốt trường khí thể để duy trì trạng thái Giải Phóng. Vậy nên ngươi đã thiêu đốt chấp niệm của bản thân để duy trì nó đúng không? Bây giờ ngươi chỉ còn lại khoảng 50 đơn vị chấp niệm à? Ài! Ngươi cũng thật quá may mắn đấy!”

Bùi Kiều nghe vậy thì hơi tức giận: “Ngươi cho rằng vì sao mà lúc này ta chỉ còn lại 50 đơn vị chấp niệm? Không phải là tại cái trận chiến chết tiệt này sao! Vậy mà ngươi còn bảo may mắn cái khi gì?”

Dương Húc Quang vội mỉm cười nói: “Đừng nóng! Lời ta nói không có chút ý châm chọc nào cả, chỉ có sao nói vậy mà thôi... Ngươi chắc cũng biết chấp niệm của bản thân thật ra chính là vật chất cơ bản nhất làm nên cấu tạo của linh hồn, một linh hồn được cấu tạo nên do chính chấp niệm của họ, và khi chấp niệm của một linh hồn hạ xuống thấp hơn 50 đơn vị thì nó sẽ khó mà tồn tại được trong thế giới hiện thực. Đương nhiên là trong ảo giới thì vẫn có thể duy trì được sự tồn tại, nhưng dù sao cũng không thể ở lý mãi trong ảo phải không nào?”

Nói tới đây thì trong nụ cười của Dương Húc Quang liền có thêm một chút cẩn thận, hắc nói: “Tại nước Anh từng có một thanh niên cũng giống như ngươi, có thể thiêu đốt chấp niệm để đạt được trạng thái Giải Phóng. Đó là thời điểm cách đây hơn hai mươi năm, khi đó hắc đã được coi là kẻ mạnh nhất dưới cường giả Chân Ma cấp. Rồi không lâu sau đó, toàn bộ Tránh Thoát Giả và Cao Đẳng Tránh Thoát Giả trên toàn thế giới tập hợp để khai hoang Ác Ma Thành. Trong trận chiến đó, người kia đã mặc sức sử dụng Giải Phóng, làm cho chấp niệm bản thân hắc giảm xuống dưới 50 đơn vị. Đúng rồi, nhắc đến nên cũng nói luôn, Thiên Sinh Vũ Khí của Nhậm Trần chính là lấy được từ trận chiến đó đây.”

Tâm trạng của Bùi Kiều đã bắt đầu thay đổi... Nhưng thay đổi này lại là một loại cảm giác ‘nghĩ mà sợ’. Hắc vội hỏi: “Kết quả thì sao? Chẳng lẽ sau đó người thanh niên kia đã tiêu tan hoàn toàn?”

Dương Húc Quang cười khò gật đầu: “Không sai. Ngay sau khi ra khỏi Ác Ma Thành, trước cái nhìn chăm chú của tất cả chúng ta, hắc đã tan ra thành hư vô từ từ từng tác một. Tuy lúc đó có mấy linh hồn đặc thù ở đó có thể biến Thiên Sinh Vũ Khí thành thực phẩm chấp niệm nhưng sự việc diễn ra quá nhanh, không ai kịp phản ứng, cũng bởi không ai biết rằng hắc sẽ tan vỡ như vậy. Vậy là, kẻ mạnh nhất dưới Chân Ma cấp cứ như vậy mà tiêu tan... Nhưng vận khí của ngươi thì đúng là không tệ đấy, chấp niệm của ngươi còn chưa giảm xuống dưới mức ‘giới hạn tiêu tan’, vậy nên sau khi rời khỏi ảo giới thì ngươi cũng chỉ bị rơi vào trạng thái ‘không minh mẫn’ một thời gian thôi. Tuy nhiên thu hoạch của chúng ta lần này cũng rất khổng lồ, đủ để chúng ta có thể lấy ra lượng Thiên Sinh Vũ Khí có tổng dung lượng hơn 1000 đơn vị để đem đổi thành thực phẩm. Khi đó thì có thể bổ sung đủ phần chấp niệm bản thân ngươi đã tiêu hao rồi.”

Nói tới đó thì Dương Húc Quang như bỗng nhiên nhớ ra điều gì đó, hắc lập tức nói thêm một câu: “Đúng rồi, hiệu suất hấp thụ chấp niệm từ những thực phẩm kia đều căn cứ vào chất lượng của chấp niệm đấy. Với khả năng chứa được hai đơn vị năng lượng tiêu chuẩn của mỗi đơn vị chấp niệm, có lẽ hiệu suất hấp thụ của ngươi sẽ cao hơn bọn ta khoảng 50% đấy.”

Tới lúc này, Bùi Kiều mới có thể thực sự thở phào một hơi, rồi lại chợt nhớ tới ý định ban đầu khi tiến vào ảo giới Phong Đồ: bọn hắc cố định vào Phong Đồ để kiểm một lượng lớn Thiên Sinh Vũ Khí. Tuy trên thành trình đã xảy ra nhiều sự việc ngoài ý muốn, nhưng mục tiêu ban đầu hóa ra vẫn hoàn thành vượt cả chỉ tiêu...

“Đúng rồi. Ở kia có một thanh Thiên Sinh Vũ Khí do Ngu Đầu tiêu tan rồi thực thể ra, tên nó là Bạo Viêm Cự Phù. Hình dáng của nó quá lớn, tuy ta còn chưa kiểm tra dung lượng của nó là bao nhiêu nhưng cây rìu lớn này chắc chắn không phải thứ tầm thường. Mặt khác, không biết Mã Diện và đám Chân Ma cấp không hoàn chỉnh kia có thực thể hóa ra Thiên Sinh Vũ Khí hay không.”

Nói tới việc có liên quan tới vấn đề làm gia tăng chấp niệm cho mình nên lập tức Bùi Kiều vội vàng hỏi kỹ hai người, đồng thời vừa nói chuyện hắc còn vừa chỉ về hướng cái hồ to ở tít bên ngoài xa, ý bảo đó là nơi mà Ngu Đầu đã tiêu tán.

Dương Húc Quang cười khò chỉ vào cái chân đã ‘bay’ mất của mình: “Này đại ca! Ngươi cảm thấy ta còn có năng lực nhạy bén để đi tìm Thiên Sinh Vũ Khí nữa sao? Thực ra thì ta còn sống được đã là quá may mắn rồi đấy! Còn nữa, ngươi nhìn bộ dạng của Nhậm Trần xem, tuy năng cử động vẫn có vẻ linh hoạt nhưng lại không có tay để cầm lấy Thiên Sinh Vũ Khí! Vậy nên vẫn phải nhờ cậy người khỏe mạnh nhất là ngươi thôi! Đi tìm Thiên Sinh Vũ Khí rồi mang tới đây, sau khi chúng ta rời khỏi Phong Đồ sẽ tính công lao của mỗi người trong trận này để chia đồng Thiên Sinh Vũ Khí này. Dù sao thì lần này cũng có thu hoạch lớn đấy.”

Bùi Kiều ngẩn ra, rồi hỏi lại mà không suy nghĩ: “À! Tàn phế rồi? Thế còn Lưu Vân đâu?” Nói được mấy chữ thì giọng hắc cũng thấp dần, sau đó lập tức kịp phản ứng, ngập miệng không nói nữa

Quả nhiên, về mặt hai người kia lập tức tràn đầy đau thương. Rất hiển nhiên... cái vị đại thúc tên là Lưu Vân - kẻ có năng lực đặc thù khôi phục tứ chi -

hắn đã tiêu tan mất rồi...

Bùi Kiều liền không nói thêm gì nữa, chỉ để hai người đã tàn phế nửa cơ thể lại chỗ đó, rồi một mình đi khắp chiến trường tìm kiếm, chốc chốc lại lúi ra từ dưới lòng đất hay những cái hố to nhỏ đủ loại Thiên Sinh Vũ Khí.

Nói tới đây thì không thể không nói tới một việc: không hiểu tại sao mà lúc này Bùi Kiều lại có thể cảm nhận được ý chí do Thiên Sinh Vũ Khí phát ra. Chẳng lẽ là vì lúc trước đã sử dụng được Giải Phóng của Anh Dũng Súng? Không ngờ bây giờ hắn lại có thể cảm nhận được rõ ràng ý chí của Thiên Sinh Vũ Khí, điều này làm cho tốc độ tìm kiếm Thiên Sinh Vũ Khí của hắn nhanh hơn rất nhiều. Chỉ vài giờ sau, cả chiến trường rộng lớn đã bị hắn đào xới tít tít, hắn tìm được tổng cộng hơn ba mươi món Thiên Sinh Vũ Khí, không ngờ trong số đó còn có hai món Thiên Sinh Vũ Khí phòng ngự là một đôi giày và một chiếc nhẫn.

“Nhưng mà Ngưu Đầu lại làm cho người ta phải thất vọng! Trừ thanh rìu lớn kia ra thì không hề thực thể hóa ra bất cứ thứ gì khác. Hơn nữa, dung lượng của cây rìu này cũng chỉ có 1800 đơn vị mà thôi.”

Sau khi Bùi Kiều hoàn thành việc tìm kiếm tất cả Thiên Sinh Vũ Khí thì lập tức kéo lê cây rìu khổng lồ về phía hai người Dương Húc Quang bằng tốc độ cao nhất... Không cần phải nghi ngờ về việc cây rìu dài tới 10m này có tuân theo quy tắc vật lý hay không. Theo lẽ thường thì dù kéo kiểu nào Bùi Kiều cũng không thể làm cho một vật lớn tới vậy nhúc nhích, nhưng Thiên Sinh Vũ Khí lại cũng không phải là thứ tuân theo quy tắc vật lý. Trước khi được nạp đầy năng lượng tiêu chuẩn thì cây rìu lớn này hoàn toàn không có cái đại lượng gọi là “trọng lượng”. Sở dĩ Bùi Kiều phải “kéo” thực ra là vì làm vậy mới dễ di chuyển.

Lần thu dọn chiến trường này tìm được tổng cộng hơn ba mươi món Thiên Sinh Vũ Khí, hai món Thiên Sinh Vũ Khí loại phòng ngự. Tuy cả ba mươi mấy món đều chỉ có dung lượng cỡ 100 – 200 đơn vị, cao nhất là Thiên Sinh Vũ Khí dung lượng 300 đơn vị, về phần hai món đồ phòng ngự thì dung lượng chỉ hơn 100 đơn vị mà thôi, thế nhưng đây đã là một món tài sản khổng lồ đến khó có thể tưởng tượng rồi!

Theo như lời Dương Húc Quang thì cả một vài quý quái Nhập Ma cấp trong ảo giới cũng có thể thực thể hóa ra Thiên Sinh Vũ Khí có dung lượng dưới 100 đơn vị sau khi chúng tiêu tan. Những Thiên Sinh Vũ Khí đó được coi là loại thông thường, chính phủ ít ra cũng có cả đồng, chuyên phát cho Tự Do Linh Hồn để bọn họ sử dụng làm nhiệm vụ. Còn Thiên Sinh Vũ Khí có dung lượng từ 100 đơn vị trở lên thì đã là đồ quý trọng hiếm thấy, về phần Thiên Sinh Vũ Khí dung lượng 200 đơn vị trở lên thì chính là những món cực phẩm vô cùng, vô cùng hiếm mà thậm chí cả đa số Tránh Thoát Giả cũng không có được, càng không cần phải bàn tới Thiên Sinh Vũ Khí loại phòng ngự, độ hiếm có của chúng cao đến mức khoa trương.

“Tóm lại, thật ra chúng ta vừa may mắn lại vừa xui xẻo. Theo như lẽ thường, quý quái Chân Ma cấp là rất khó tìm được, và Thiên Sinh Vũ Khí do chúng thực thể hóa ra đều là những vũ khí cực mạnh có dung lượng từ 400 đơn vị trở lên. Còn về Thiên Sinh Vũ Khí do quý quái Ma Vương cấp thực thể hóa... Ta đoán chắc dung lượng phải cỡ 3000 đơn vị nhỉ?”

Dương Húc Quang vừa xem xét hơn ba mươi món Thiên Sinh Vũ Khí trên mặt đất vừa nói. Hóa ra hắn không thu chúng vào cơ thể như mọi lần mà đang giám định và chiêm ngưỡng từng món: “Dù sao thì chúng ta cũng chưa từng gặp quý quái Ma Vương cấp thực sự, nên cũng không biết được tình hình lúc chúng tiêu tán sẽ thế nào... Còn nói chúng ta may mắn, là bởi vì tất cả quý quái Chân Ma cấp mà chúng ta gặp lần này đều chưa hoàn chỉnh, nếu không thì chỉ cần bất kỳ ba con Chân Ma cấp hoàn chỉnh nào cũng đã đủ đoàn diệt chúng ta rồi. Người đừng tưởng chỉ có linh hồn Chân Ma cấp như Cung Diệp Vũ mới biết sử dụng Giải Phóng. Một vài quý quái Chân Ma cấp mạnh mẽ cũng biết sử dụng Giải Phóng!”

“Chính vì đám quý quái Chân Ma cấp này không hoàn chỉnh nên chúng ta mới có thể may mắn sống sót. Nhưng cũng chính vì lý do đó mà Thiên Sinh Vũ Khí do chúng thực thể hóa ra cũng không đạt tới được mức độ mà quý quái Chân Ma cấp hoàn thiện cho ra. Ví dụ như lúc một con Chân Ma cấp hoàn thiện tiêu tán thì ít nhất sẽ thực thể hóa ra một thanh Thiên Sinh Vũ Khí dung lượng từ 400 – 500 đơn vị, nhưng ở đây lại cho ra ba, bốn thanh Thiên Sinh Vũ Khí dung lượng hơn 100 đơn vị. Người đừng tưởng rằng tổng dung lượng như nhau thì giá trị cũng như nhau! Nếu người mang một thanh Thiên Sinh Vũ Khí dung lượng 400 – 500 đơn vị tới đổi cho bất kỳ tổ chức linh hồn nào, thì ít nhất cũng phải đổi được bảy, tám thanh Thiên Sinh Vũ Khí dung lượng hơn 100 đơn vị đấy!”

Dương Húc Quang nói tới đây thì trên mặt mũi vui vẻ nói: “Nhưng dù sao đi nữa, đây cũng đã là một khoản tài sản khổng lồ quá sức tưởng tượng rồi. Hơn nữa, nếu dùng đồng Thiên Sinh Vũ Khí dung lượng 100 – 200 đơn vị này đi đổi lấy thực phẩm chấp niệm thì chúng ta cũng sẽ không quá đau lòng... Đúng rồi! Còn có thanh Bạo Viêm Cự Phù này nữa! Mặc dù thứ này đúng là hơi quá lớn, nhưng mà với dung lượng tới 1800 đơn vị, nó mới thực sự là Thiên Sinh Vũ Khí mạnh nhất! Thiên Sinh Vũ Khí mạnh nhất thế giới!”

Đúng rồi! Thực phẩm chấp niệm... Đó mới là lý do chính khiến Bùi Kiều ra sức tìm kiếm Thiên Sinh Vũ Khí. Ngay lúc này, hắn chỉ có hơn 50 đơn vị chấp niệm, cho dù là chất lượng của chấp niệm có cao đến đâu nhưng chỉ cần chưa đạt tới Chân Ma cấp, chưa có trường khí thể để thiêu đốt thay cho chấp niệm, vậy thì con số 50 đơn vị chấp niệm này vẫn là một ranh giới cực kỳ nguy hiểm!

“Còn về cây rìu bự này nha...” Dương Húc Quang nhìn cây rìu vàng kim chói lọi trên mặt đất, rồi lắc đầu nói: “Chắc vẫn nên giữ lại. Để người sử dụng chắc là hợp lý nhất, dù sao thì khi người sử dụng Giải Phóng của Anh Dũng, hình thể sẽ trở nên to lớn, cũng chỉ có hình thể lớn như vậy mới có thể sử dụng được cây rìu lớn đến như thế này.”

Khi ba người vừa hưng phấn, vừa hơi buồn rầu kiểm tra hơn ba mươi món Thiên Sinh Vũ Khí này thì một vị trí các đó khoảng 10km bỗng bùng lên một ánh chớp màu tím. Sau chút giật mình ban đầu, cả ba lập tức trở nên mừng rỡ, chỉ thấy Dương Húc Quang đứng phắt dậy, một tia sáng trắng lóe lên, cây trường thương màu bạc xuất hiện trên tay hắn, tiếp theo, hắn phóng thật mạnh cây thương lên bầu trời. Lập tức, một tia sáng bạc lóe lên trên bầu trời, giống như một quả pháo hoa nổ tung trên bầu trời.

Sau đó, ba người cũng không phải chờ bao lâu thì đã thấy Cung Diệp Vũ xách theo thanh Từ Lôi Dao giờ đã trở về nguyên trạng chạy tới. Có trời cao chứng giám! Trong trận chiến vừa rồi, hắn còn tiêu hao lớn hơn nhiều so với Bùi Kiều! Thế mà giờ nhìn tinh thần hắn vẫn sung mãn đến như vậy, thậm chí cả dấu hiệu suy yếu do thiếu hụt năng lượng tiêu chuẩn cũng không hề thấy! Bộ dạng hắn giống như còn muốn tìm tên nào đánh tiếp một trận, vừa chạy

vừa hò hét cái gì đó. Bùi Kiều nhìn bộ dạng của hắn mà hâm mộ không thôi. . . có trời chừng giám, giờ phút này thân thể Bùi Kiều suy yếu tới mức nào, cứ như người vừa mới trải qua một trận bệnh nặng thập tử nhất sinh vậy!

Cung Diệp Vũ vừa chạy tới bên ba người thì liền cười lớn ha ha. Vì Dương Húc Quang và Nhậm Trấn ở gần hơn nên hắn tóm lấy hai người này trước, ôm lấy ôm để đến cả một giây. Sau đó mới bỏ họ ra, rồi cũng chạy lại ôm chăm lấy Bùi Kiều. Loại biểu hiện cảm xúc nóng bỏng đến như vậy thật giống như của những người chiến hữu gặp lại nhau sau nửa đời không gặp. Bùi Kiều cũng bị hắn làm cho cảm động muốn khóc.

Sau khi đã ôm ấp xong một lượt, Cung Diệp Vũ mới mở miệng hỏi thăm về diễn biến lúc sau của trận chiến với Ngưu Đầu, khi hắn biết Bùi Kiều đã đánh lén thành công, giết chết Ngưu Đầu tại thời khắc cuối cùng thì lại ra sức đập mạnh vai Bùi Kiều một cái, ngay sau đó biết được Lưu Vân và Lý Văn Kỳ đã chết thì lại lập tức đau thương vô cùng. Tuy ngay từ đầu đã nghĩ tới việc sẽ có người chết, nhưng khi đã xác nhận kết quả chính xác rồi, Cung Diệp Vũ vẫn lập tức trở nên trầm lặng. Không biết bao lâu sau, tiếng thở dài nào nề của hắn mới vang lên

“Cuối cùng. . vẫn không cứu được sao? Ngược lại, chỉ vì ta đi cứu mà chết thêm người khác. . .”

Lúc này, Bùi Kiều đang ngồi ngay bên cạnh Cung Diệp Vũ, thế nên cũng chỉ có hắn nghe được tiếng thở dài trầm thấp như đang thì thầm của Cung Diệp Vũ. Ngay khi Bùi Kiều còn đang quá sợ hãi, nghi ngờ Cung Diệp Vũ có còn là chính mình hay không, có còn giữ được ‘đạo’ của hắn hay không, thì âm thanh oang oang của Cung Diệp Vũ lại vang lên từ cuống họng của hắn. Nhưng lần này, lời hắn nói không còn chút chần chừ nữa nữa.

“Thương tổn của ta không lớn lắm, chỉ có thời điểm bị chấn động chấp niệm lúc trước là nguy hiểm nhất, nhưng may mà xung quanh đây đều là chiến trường của đám quỷ quái Chân Ma cấp và Ma Vương cấp kia, nên bọn tiểu quỷ không dám đến gần nơi này. Thế nên ta đã vượt qua được thời điểm suy yếu nhất một cách bình yên. Nếu giờ đã tìm được toàn bộ Thiên Sinh Vũ Khí ở gần đây rồi thì chúng ta lập tức lên đường rời khỏi cái ảo giới Phong Đô này thôi.”

Nói xong, Cung Diệp Vũ liền xách đao đứng dậy, đồng thời cũng bảo Dương Húc Quang thu lại tất cả Thiên Sinh Vũ Khí, để sau khi rời khỏi Phong Đô rồi sẽ chia phần. Sau đó, hắn một thân một mình, tiêu sái dẫn đầu đi trước, vừa cảnh giới xung quanh vừa bước tiếp mà không xoay đầu nhìn lại.

(... Trong lòng có điều không hiểu ư? Hay là bắt đầu nghi ngờ đạo của chính mình?)

Bùi Kiều cảm thấy vừa sợ hãi, vừa hiếu kỳ, nhưng cũng không làm sao để chạy tới hỏi thẳng Cung Diệp Vũ được. Còn Cung Diệp Vũ, sở dĩ cách đám Bùi Kiều một đoạn có lẽ vì muốn được yên tĩnh một mình, thế nên cuối cùng Bùi Kiều cũng chỉ có thể im lặng tiếp bước Dương Húc Quang và Nhậm Trấn, tiếp tục bám theo sau Cung Diệp Vũ. Đồng thời, Bùi Kiều cũng như hiểu ra, hai người Dương Húc Quang và Nhậm Trấn bên cạnh cũng đang đầy lo lắng, chỉ có điều bọn họ cũng giống hắn, yên lặng không nói lời nào.

Hành trình nặng nề như vậy cũng không kéo dài bao lâu, sau khi đi được mấy giờ, cả bọn vừa rời khỏi phạm vi của chiến trường kia không bao lâu thì gặp phải một đám mây trắng con quỷ quái khó lâu màu đỏ. . . Đương nhiên chúng không thể nào là Chân Ma cấp rồi, tất cả đều là Nhập Ma cấp và chưa tới cả Nhập Ma cấp. Dưới thể công kích như đang trút giận của Cung Diệp Vũ, cả đám đó nhanh chóng biến thành năng lượng tiêu chuẩn, và cũng phải tới lúc này, tâm trạng của hắn có vẻ mới trở lại bình thường. Hắn liền ngang đi tới trước mặt ba người hỏi lối ra ở đâu.

Tới lúc này thì Dương Húc Quang và Nhậm trấn mới có thể thở phào một hơi, còn trong lòng Bùi Kiều thì cảm thấy lại hiểu được Cung Diệp Vũ nhiều hơn một chút.

(Phóng khoáng, bá đạo, luôn tin tưởng vào ‘nhân’ và ‘đạo’ của chính mình. . . Tả hắn như vậy, không bằng nói là lỗ mãng còn hợp lý hơn, nếu là nói khó nghe chút nữa, thì có thể hình dung chính là một kẻ không tim không phổi. . .)

Mặc kệ ra sao thì Cung Diệp Vũ cũng đã lấy lại được tâm trạng bình thường, điều này thật sự khiến cho bọn ba người Bùi Kiều thở nhẹ ra một hơi. Hiện tại cả ba đều gần như không có sức chiến đấu đáng kể nào. Nếu như Cung Diệp Vũ vì hoài nghi ‘nhân’ và ‘đạo’ của chính mình mà làm cho thực lực của hắn bị tụt khỏi Chân Ma cấp thì sẽ phiền phức lớn lắm đó. . .

Cứ như vậy, bốn người vừa tìm kiếm, vừa dò đường, tốn thêm mất bốn, năm ngày thời gian ở lại trong Phong Đô, dọc đường giết vô số quỷ quái bình thường, thậm chí nhặt được cả hai thanh Thiên Sinh Vũ Khí dung lượng dưới 100 đơn vị. Tuy nhiên lại không hề gặp phải một con Chân Ma cấp nào cả, có lẽ hai mươi mấy con quỷ quái lúc trước chính là toàn bộ số lượng quỷ quái Chân Ma cấp tại khu ngoài Phong Đô này rồi. Vậy nên, từ đó về sau, cả bọn không gặp phải bất cứ nguy hiểm nào, cho tới lúc tìm được một lối ra tại gần cầu Nại Hà.

Trước lúc rời khỏi Phong Đô, Bùi Kiều có thể nhìn thấy cây cầu Nại Hà nổi tiếng trong truyền thuyết ở phía xa xa. . . Đó là một cây cầu theo kiểu hình vòm (1) cổ đại với kích thước khổng lồ tới mức khó tin. Tuy có kiểu dáng hình vòm cổ xưa nhưng cái cầu này lại rộng tới ít nhất 10km! Nó còn rộng hơn bất cứ một con đường nào trong thế giới hiện thực! Không chỉ có chiều rộng, cây cầu này còn dài không biết tới bao nhiêu. Ít nhất là trong tầm mắt của Bùi Kiều, không thể thấy được đầu bên kia của cây cầu ở chỗ nào. Cái thứ này mà là cầu gì chứ? Rõ ràng là loại công trình nhân tạo khổng lồ vượt biên thì có!

“Đó chính là cầu Nại Hà, cũng là nơi mà hiện nay chúng ta còn chưa từng đi qua. Không biết đến cùng trên cái cầu đó có bao nhiêu Chân Ma cấp quỷ quái, hay là nó dài bao nhiêu, thậm chí là cái cầu đó có thật sự dẫn tới Phong Đô Quý Thành hay không chúng ta cũng không biết, nơi đó đã giống như một thế giới khác vậy. . .” Cung Diệp Vũ nhìn về phía cực kỳ xa xôi bên ngoài cầu Nại Hà với ánh mắt thâm sâu, rồi bỗng nhiên cười ha hả nói: “Nhưng một ngày nào đó, ta sẽ dẫn các ngươi đi qua chỗ đó! Trận chiến cùng Ngưu Đầu này đã cho ta rất nhiều lợi ích, tuy còn chưa thể đột phá tới Ma Vương cấp, nhưng lại cho ta thấy được một ánh sáng chỉ đường. . . Nói tóm lại, chắc chắn ta sẽ trở lại lần nữa!”

Bùi Kiều nghe vậy cũng cảm thấy trong lòng dâng đầy hào khí. Hắn nhìn về phía cầu Nại Hà lớn đến mức khó mà tưởng tượng ở phía xa, cũng gật đầu nói: “Ta cũng đã thu được nhiều lợi ích. . . Ba năm, chúng ta còn lại ba năm, nếu cả ảo giới cũng không thể bình định thì cũng không cần phải nghĩ tới kiếp nạn ba năm sau nữa! Thế nên, sớm thôi, ta chắc chắn cũng sẽ quay trở lại!” Nói xong, hắn liền tiến vào lối ra đầu tiên, trong lòng lúc này chỉ còn lại một

cổ hào khí vô cùng

Ngay khi Bùi Kiều vừa bước vào vết rách không gian thì cảm giác trời đất quay cuồng lại ập tới một lần nữa. Không biết bao lâu sau, khi hân tinh tảo lại thì điều đầu tiên lọt vào tầm mắt là ánh mặt trời âm áp, hoàn toàn khác với khung cảnh âm u, hắc ám của ảo giới Phong Đô. Nơi này chính là thế giới hiện thực!

Và trước mặt hắn, ngoài Cung Diệp Vũ và ba người còn lại thì còn có một đoàn người bao gồm vài chục Tự Do Linh Hồn, Tránh Thoát Giả và cả người sống đứng chờ đợi. Đám người đó hình như vừa quá đỗi vui mừng mà hò reo, hoan hô gì đó. Rồi khi Bùi Kiều còn chưa kịp đứng lên thì từ trong đám người đó đã đi ra mấy tên quân nhân người sống, cầm đầu chính là gã quan chức trung niên mà Bùi Kiều đã từng gặp. Hắn lúc này đang mặc quân trang nhìn qua có vẻ rất oai hùng.

Gã quan chức trung niên cũng không hề khách sáo gì, không đợi cho đám Cung Diệp Vũ kịp nói gì, hắn đã mở miệng nói trước, gấp gáp tới mức gần như quát lên: “Bắc Kinh xuất hiện một lượng lớn quỷ quái thực thể hóa! Trong thành phố hiện đã bị tàn phá một đêm! Tình hình thủ đô hiện đã vô cùng hỗn loạn, giao thông cũng đã bị cắt đứt, ... ước tính đã có ít nhất mấy nghìn dân thường tử vong, còn có vô số dân chúng mất tích... Tổng bộ tổ chức của chúng ta cũng sắp bị công hãm. Theo như tin tức nhận được, Tránh Thoát Giả của vài quốc gia trên thế giới đều nói rằng cảm thấy có điều không ổn. Bọn hắn nói...”

“... Trong bầy quỷ quái có một con Chân Ma cấp đang từ từ hình thành! Ước chừng, trong ngày hôm nay sẽ hoàn toàn hình thành!”

Lời bình:

Vừa qua một trận tử chiến lại có ngay một trận đánh khác. Liệu thế giới hiện thực sẽ tồn tại thế nào? Gia đình của bọn Bùi Kiều liệu có bị ảnh hưởng?

Mời đón đọc chương mới nhất của TVKD được thực hiện bởi nhóm dịch Vô Hận Chi Tâm trên Bạch Ngọc Sách!

Chú thích:

1. Cầu hình vòm: loại cầu cổ của Trung Quốc, được làm từ các khối đá được xếp lên nhau. Hình dạng cong lên ở giữa.

Bạn đang đọc truyện *Tử Vong Khai Đoan* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Q.3 - Chương 16: Kỹ Năng Đặc Thù: Valkyrie (1)

“Thật ra, từ năm ngày trước, ở Bắc Kinh cũng đã có nhiều người mất tích không rõ nguyên nhân. Như đã biết, sự việc quỷ quái thực thể hóa thường sẽ diễn ra vào khoảng đầu năm mới, cho nên trước đó, chúng ta cũng đã phái ra rất nhiều Tự Do Linh Hồn và nhân viên đi tuần tra Bắc Kinh.”

Bốn người Bùi Kiều cùng tên quan chức trung niên kia cùng lên một phi cơ vận tải quân dụng. Phi cơ vừa cất cánh thì gã trung niên đã như không chờ đợi được nữa mà lập tức nói sơ lược tình huống trước mắt một cách nhanh chóng.

“Ta cũng biết là đã gần hết năm” Cung Diệp Vũ cũng không chần chừ, nói thẳng: “Nhưng thường sang tháng một thì quỷ quái mới bắt đầu thực thể hóa cơ mà? Lần này chúng ta đi vào ảo giới Phong Đô, cũng vì muốn thừa dịp quỷ quái trong đó suy yếu để có thể đánh nhanh rút gọn. Không ngờ trong ảo giới lại xảy ra kịch biến, hơn nữa, thế giới hiện thực cũng xuất hiện quỷ quái thực thể hóa sớm đến như vậy!”

Người quan chức trung niên nhìn Cung Diệp Vũ thật sâu, thờ dãi nói: “Không sai, lần này quỷ quái thực thể hóa tại thế giới hiện thực sớm hơn mọi lần nửa tháng. Sớm hơn rất nhiều so với dự đoán của chúng ta... Hơn nữa, không chỉ ở nước ta, mà toàn bộ các thành phố có tổ chức linh hồn tại khắp nơi trên thế giới cũng xuất hiện quỷ quái thực thể hóa, thời gian cũng đều sớm hơn thông lệ nhiều. Vậy nên, lần này thật không thể trách người được.”

Cung Diệp Vũ im lặng một chút, rồi bỗng ngừng đầu hỏi: “Những Tránh Thoát Giả đã về trước chúng ta đâu? Bọn họ đã trở về chưa?”

Người quan chức trung niên cũng im lặng một hồi, mãi một lúc sau hắn mới cười chua xót: “Chỉ có ba người trở về, mà còn bị trọng thương mất tay, mất chân. Bọn họ nói các người đã chết rồi, cũng có kể lại việc tại Phong Đô đột nhiên xuất hiện một lượng lớn Chân Ma cấp và hai con Ma Vương cấp. Còn bọn họ, vì lỗi ra để trở lại thế giới hiện thực xuất hiện quá gần cầu Nại Hà, nên bị một con quỷ quái Chân Ma cấp biết bay ở trên cầu tới tập kích. Vậy nên ngoài ba người bọn họ thì những người còn lại đã chết sạch cả rồi.”

“Vậy sao?” Cung Diệp Vũ thờ dãi một hơi rồi mới cất lời: “Tóm lại sự việc lần này ta cũng có một phần trách nhiệm. Sau khi mọi chuyện kết thúc ta sẽ tự báo cáo với cấp trên, còn việc khẩn cấp bây giờ là nhanh chóng trở về Bắc Kinh, sớm giải quyết hết bọn quỷ quái thực thể hóa kia đây.”

Người quan viên trung niên cũng cười khổ, gật đầu nói: “Sự việc lần này xảy ra quá đột ngột, ta nghĩ người chắc còn chưa biết? Tổ chức linh hồn của Ấn Độ cũng có ý định giống như các người, bọn họ cũng muốn thừa dịp cuối năm quỷ quái suy yếu để tiến vào thăm dò ảo giới rồi nhanh chóng trở về trước cuối năm. Thế nhưng sau khi đoàn đội chủ lực của bọn họ tiến vào trong đó thì đến giờ vẫn chưa trở lại. Mới đây, Ấn Độ đã khẩn thiết phát lời mời tới toàn Tránh Thoát Giả và Tự Do Linh Hồn trên toàn thế giới tham gia nhiệm vụ ý đồ tiến vào ảo giới của bọn họ để cứu người. Mà lần này, New Delhi của Ấn Độ xuất hiện quỷ quái thực thể hóa... nói thật, bọn họ còn thảm hơn chúng ta nhiều.”

Người quan chức trung niên nhìn về mặt đầy khó hiểu của bốn người thì thở dài một tiếng, nói tiếp: “Lúc trước, phía Ấn Độ cũng đã phát hiện tình hình đoàn đội chủ lực của họ không ổn, bất cứ một Tự Do Linh Hồn nào tiến vào ảo giới Nga Quỷ Đạo đều không thấy quay lại, cho nên bọn họ đã đoán Nga Quỷ Đạo có thể đã xảy ra biến đổi bất thường rồi. Nhưng bọn A Tam này đúng là giao hoạt, hoặc có thể nói là bọn họ muốn cho các nước khác cũng phải ăn quả đắng. Thế nên bọn họ không hề tiết lộ chút tin tức nào cho quốc gia khác, mà chỉ công bố một nhiệm vụ giải cứu đoàn đội trên toàn cầu mà thôi.”

Nghe đến đây, Bùi Kiều sực nhớ lại lần đầu đến Tổng bộ của Tổ Chức Linh Hồn Trung Quốc, dường như hẳn đúng là đã nhìn thấy mấy tại mấy tầng dưới đều có thông báo những tin tức như vậy. Hơn nữa, khoảng thời gian này hình như còn có tới mấy quốc gia khác cũng muốn tiến vào thăm dò ảo giới của họ... Chẳng lẽ nguyên nhân chính là vì quỷ quái trong ảo giới suy yếu vào mỗi cuối năm sao?

Cung Diệp Vũ im lặng một lúc, rồi trong mắt lóe lên một tia giận dữ, trầm giọng nói: “Đám A Tam Ấn Độ... Sau khi chuyện này giải quyết xong, ta nhất định phải mang ‘tặng’ cho bọn họ chút phiền toái mới được. Tóm lại, người nói rõ ràng hơn về sự tình quỷ quái thực thể hóa lần này đi. Ảo giới đã xảy ra biến động lớn, còn không biết lần quỷ quái thực thể này hóa ngoài thời gian ra, có còn điều gì khác hay không?”

Người quan chức trung niên cũng gật đầu, nói tiếp: “Hầu hết các thành thị có tổng bộ tổ chức linh hồn đều xuất hiện quỷ quái thực thể hóa. Ngoài các quốc gia đã có phòng bị trước hoặc các quốc gia có đoàn đội chủ lực không đi vào ảo giới, những nơi còn lại đều thiệt hại không nhỏ. Nhưng gần như toàn bộ thủ đô đều bị quỷ quái khiến cho rơi vào hỗn loạn chỉ thật ra chỉ có ba nước là chúng ta, Ấn Độ, và Đức mà thôi... Lần này số lượng quỷ quái thực thể hóa rất nhiều, chỉ riêng Bắc Kinh ước chừng đã có hơn một ngàn con, trong đó phần lớn đều là Nhập Ma cấp, một số rất ít còn có thực lực Nhập Ma cấp đỉnh phong.”

Dương Húc Quang bên cạnh bỗng nhiên nói xen vào: “Mà hình như còn xuất hiện quỷ quái Chân Ma cấp? Những quốc gia khác cũng đều có quỷ quái Chân Ma cấp xuất hiện sao?”

Người quan viên trung niên lại gật đầu nói: “Rất buồn khi phải trả lời người rằng: phỏng đoán của người rất chính xác... Trước khi các người trở về, tất cả những nơi có quỷ quái thực thể hóa xuất hiện đều báo là có khí tức của quỷ quái Chân Ma cấp. Hơn nữa, trừ nước Pháp ra, những quốc gia còn lại đều chưa tìm được vị trí của những con quỷ quái Chân Ma cấp này... Thật ra, trừ những thành thị đặt tổng bộ của tổ chức linh hồn bị quỷ quái tấn công trên quy mô lớn ra, còn có vài thành thị khác cũng có quỷ quái thực thể hóa, có điều số lượng không quá nhiều, thế nên trước mắt còn chưa tạo thành thảm họa.”

Dương Húc Quang liền nở nụ cười khổ: “Nghĩa là nói cách khác, chúng ta rất có khả năng sẽ gặp phải quỷ quái Chân Ma cấp thực sự chứ không phải là cái loại Chân Ma cấp gà mờ nhè? Hơn nữa, từ lần quỷ quái thực thể hóa này có thể thấy được... Có lẽ lý luận về ngày tận thế là sự thật!”

Lý luận ngày tận thế...

Về việc này thì Bùi Kiều biết rõ. Từ sau khi Bùi Kiều từ Mỹ trở về Trung Quốc, trong giai đoạn đi báo thù, hẳn đã nghe Cung Diệp Vũ giới thiệu qua một ít tư liệu về thế giới linh hồn, trong đó cũng có lý luận về ngày tận thế.

Lý luận ngày tận thế là giả thuyết trên lý luận của vài nhà khoa học nghiên cứu về linh hồn của Mỹ. Bọn họ lập ra một biểu đồ thống kê về thời gian và số lượng của các linh hồn tính từ khi những Trách Thoát Giả đầu tiên xuất hiện cho đến bây giờ. Biểu đồ này cho thấy, từ lúc đó đến nay, số lượng linh hồn luôn luôn tăng lên không ngừng, mà càng đến gần 2012 thì lại càng ngày càng nhiều hơn, số lượng quỷ quái thực thể hóa xuất hiện cũng càng lúc càng nhiều, thậm chí quỷ quái còn càng ngày càng mạnh mẽ hơn.

Bởi vậy, những nhà khoa học này đã đưa ra một giả thuyết, mà nó đã lập tức nổi tiếng trong giới linh hồn, thậm chí còn bị coi là một lý thuyết cấm kỵ, được gọi là lý luận ngày tận thế!

Bọn họ cho rằng khi sóng điện từ đạt điểm tới điểm giới hạn – cũng tức là 21/12/2012 – toàn bộ loài người trên Địa Cầu sẽ diệt vong, hoặc có thể nói là toàn bộ các loại hình sinh mệnh thể giống như con người sẽ diệt vong, thay vào đó là một loại sinh mệnh thể ở dạng linh hồn, giống như là Tự Do Linh Hồn, Trách Thoát Giả, Cao Đẳng Trách Thoát Giả, thậm chí còn có cả quỷ quái và Kẻ Sa Đọa như hiện tại.

Đáng sợ hơn, những nhà khoa học này còn dự đoán rằng, sau khi toàn bộ nhân loại đã chuyển đổi dạng sinh mạng thể thì sẽ phải đối mặt với một lượng quỷ quái vô cùng vô tận, thậm chí còn có cả Ma Vương cấp... Tất cả nhân loại và linh hồn sẽ rất nhanh chóng bị chúng thôn phệ toàn bộ!

Sau khi phát biểu lý luận này không lâu, những nhà khoa học này đều gần như đều đã biến mất không chút dấu vết khỏi tầm mắt tất cả mọi người. Không chỉ bởi vì tiên đoán của họ quá mức kinh thế hãi tục, mà còn có thể gây ra một loạt biến hóa xảy ra vì dự đoán của họ... Ví dụ như làm cho những Tự Do Linh Hồn, Trách Thoát Giả - các nhân vật trung tâm của tổ chức linh hồn – sẽ tuyệt vọng hi vọng với tương lai, thậm chí còn có khả năng vì vậy mà ‘sa đọa’.

Tuy Tự Do Linh Hồn và Trách Thoát Giả đã là linh hồn thể, nhưng đa số bọn họ đều còn có người nhà của mình, và phần lớn họ đều vẫn tiếp tục sinh hoạt cùng gia đình như bình thường. Thế nên lý do để bọn họ còn có thể kiên trì chiến đấu cũng chính là cha mẹ, anh chị em, vợ chồng, con cái của họ! Vậy nên, nếu như tất cả những điều này đều không còn tồn tại nữa, nói không chừng... bọn họ sẽ ‘sa đọa’ ngay lập tức!

Dương Húc Quang nhắc đến vấn đề gần như cấm kỵ này, làm cho tất cả mọi người trên phi cơ lúc này đều chỉ có thể nở nụ cười khổ, và trong đó thì nụ cười khổ của Bùi Kiều lại càng giống như muốn khóc... Chẳng những hẳn biết rõ rằng lý luận ngày tận thế này là sự thật, mà còn biết chính xác quá trình mà nó sẽ diễn ra, chính là vì cái Địa Ngục vô cùng khủng bố kia!

Bùi Kiều lắc lắc đầu, cố nén những suy nghĩ về Địa Ngục kia lại, hẳn nói: “Mặc kệ thế nào thì giờ chúng ta cứ trở về Bắc Kinh thật nhanh đi! Lần quỷ quái thực thể hóa này, cho dù có Chân Ma cấp đi nữa cũng không sao, bởi vì đã có chúng ta ở đây rồi...”

Khi nói ra những lời này, hần lại kinh ngạc phát hiện những người còn lại đều cười khổ, Dương Húc Quang nói: “Việc này không dễ như ngươi tưởng tượng đâu! Đầu tiên, chiến trường của chúng ta là giữa thành phố, hơn nữa do sự việc diễn ra bất ngờ nên chắc cũng chưa kịp di tản dân chúng... Mà có lẽ cao tầng của Chính Phủ cũng sẽ không cho di tản sớm đâu, vì nếu làm như vậy thì đồng nghĩa với việc thừa nhận sự tồn tại của linh hồn. Nói cách khác, khi chúng ta chiến đấu có thể sẽ sinh ra ảnh hưởng rất lớn, cho nên cần phải cân nhắc thật kỹ. Ngoài ra, quỷ quái Chân Ma cấp chân chính sẽ không thể giống như loại Chân Ma “nửa mùa” vừa gặp ở Phong Đô. Phải biết là quỷ quái cũng có thể sử dụng Giải Phóng đây, nếu như thực lực của con quỷ quái đó đạt tới mức sử dụng được Giải Phóng thì...”

Cung Diệp Vũ cũng nói tiếp luôn: “Nếu có người giúp sức, thì có lẽ sẽ rất nhẹ nhàng để trấn áp đám quỷ quái này. Thế nhưng, hiện giờ người cần bản không thể sử dụng Giải phóng được nữa, chấp niệm của người còn lại quá ít. Nếu chỉ dựa vào một mình ta... Có lẽ đây sẽ là một trận đối công chính diện, rất có thể sẽ phải phá hủy vài con phố mới xong.”

Gã quan chức trung niên kinh ngạc nhìn Bùi Kiều, tựa hồ không thể tin được một tên tân nhân như hần lại có thể được Cung Diệp Vũ trọng thị đến như vậy. Tuy nhiên hần cũng là một chính trị gia, không hề hỏi về vấn đề này, mà là gật đầu nói: “Tóm lại vẫn còn may mắn, vốn là chúng ta cũng định cầu viện thế giới, dùng một lượng Thiên Sinh Vũ Khí làm thủ lao giống như cách Ấn Độ đang làm vậy. Nhưng mà các người lại có thể sống sót trở về, chỉ cần Cung Diệp Vũ người vẫn còn đây... chúng ta vẫn sẽ có hi vọng. Cái này coi như là vạn hạnh trong bất hạnh (1).”

Bùi Kiều nghe Cung Diệp Vũ nói xong, liền nghĩ đến bản thân chỉ còn hơn 50 đơn vị chấp niệm, đúng là đến duy trì trạng thái cho linh hồn cũng chỉ có thể miễn cưỡng mà thôi. Trên thực tế, trạng thái lúc này của hần là rất suy yếu, kể cả bước đi thôi cũng thấy mệt nhọc. Đừng nói là đi chiến đấu trong trạng thái này, chỉ cần tiếp tục kéo dài như vậy, hần sợ rằng ngay cả trạng thái linh hồn của mình cũng khó có thể duy trì...

Đúng lúc này, Bùi Kiều bỗng cảm nhận được từ hướng đông bỗng có một cỗ ý chí mạnh mẽ bùng lên. Đó là một cỗ ý chí rất khó có thể hình dung, tuy hơi giống với ý chí của Thiên Sinh Vũ Khí nhưng lại không thuần khiết bằng, có điều lại mãnh liệt hơn rất nhiều.

“... Các người có cảm thấy không?” Bùi Kiều vội vàng quay đầu nhìn về những người còn lại, nhưng mà bọn họ đều khó hiểu nhìn hần, ngay cả Cung Diệp Vũ cũng vậy, nhìn qua thì có vẻ bọn họ không hề cảm nhận được cỗ ý chí kì lạ kia.

Bùi Kiều vội vàng chỉ về hướng đông nói: “Ở một nơi rất xa xôi ngoài kia... ở đó vừa bùng phát một cỗ ý chí, gần giống với Thiên Sinh Vũ Khí, nhưng cũng có chỗ khác biệt. Chẳng lẽ các người không cảm nhận được sao?”

Tất cả đều lắc đầu với vẻ khó hiểu. Bùi Kiều nghiêm túc nhìn về mặt của mọi người, bọn họ quả thật đều không hiểu gì cả, hiển nhiên là thật sự không hề cảm nhận được cỗ ý chí này. Chẳng lẽ... chỉ có mình hần như vậy? Hoặc có thể nói, kể từ lần đầu tiên cảm ứng được ý chí của Thiên Sinh Vũ Khí, hần đã trở nên khác người rồi sao?

Mọi người đầu tiên là không hiểu thấu, một lát sau lại đồng thời lộ ra vẻ vui mừng tới khó tin, đều tròn mắt há mồm nhìn Bùi Kiều, lần này đến lượt Bùi Kiều là kẻ không hiểu nổi.

Cung Diệp Vũ thì lập tức vỗ mạnh vai của hần, đồng thời vừa vui mừng, vừa kinh ngạc nói: “Ngươi thật sự cảm nhận được có một cỗ ý chí sao? Là dạng ý chí gì? Đúng rồi, người có thể cảm nhận được ý chí của Thiên Sinh Vũ Khí sao?”

Bùi Kiều gật đầu nói: “Ý chí phát ra từ hướng đông... À, là một cỗ ý chí lưu luyến. Giống như là vô cùng lưu luyến một người nào đó vậy. Đúng rồi, ý chí của Thiên Sinh Vũ Khí, chẳng lẽ các người không cảm nhận được sao? Ví dụ như cự phủ kia không ngừng tán phát ra ý chí phần mộ.”

Mọi người cùng sung sướng hô lên: “Valkyrie (2)!”

Cung Diệp Vũ lập tức cười lớn, nói: “Không ngờ người lại là linh hồn có năng lực đặc thù Valkyrie này! Đúng là niềm vui từ trên trời rơi xuống! Người còn nhớ ta đã từng nói với người không? Có một cô gái ở Châu Âu có khả năng cảm nhận được những linh hồn đặc thù. Thế nên khi họ chết đi, cô ấy có thể lập tức đến và giúp họ chặt đứt tội nghiệt, sau đó thu nhận bọn họ làm đồng đội. Bởi vì cái năng lực đặc thù này của cô ấy quá mức quý giá, hơn nữa còn thu nhận người ta khi họ vừa chết giống như nữ thần Valkyrie trong thần thoại Bắc Âu, hiện ra bên cạnh các anh hùng đặc biệt khi họ chết trận, biến bọn họ trở thành ‘anh linh’ (3). Do đó, cô gái có năng lực này cũng được gọi là Valkyrie luôn. Không ngờ người cũng có! Thật quá tốt!”

Bùi Kiều nghe vậy vừa mừng vừa sợ, hần biết rõ ý nghĩa của các linh hồn đặc thù đối với giới linh hồn là như thế nào. Một vài linh hồn đặc thù, vào thời điểm nhất định, còn có tác dụng quan trọng hơn cả Cao Đẳng Trách Thoát Giả. Mà số lượng của họ còn ít hơn nhiều so với Trách Thoát Giả, muốn phát hiện được một linh hồn đặc thù thực sự chỉ có thể trông vào vận may.

Hướng hồ lúc còn trong ảo giới Phong Đô, hần cũng đã quyết định phải thành lập một đoàn đội của riêng mình. Hiện giờ có được năng lực này, quả thực là quá may mắn. Nghĩ kỹ một chút, nếu đoàn đội của hần toàn bộ đều là linh hồn đặc thù... vậy quả là không thua gì một đoàn đội gồm toàn Trách Thoát Giả rồi!

Cung Diệp Vũ cười xong, lớn tiếng kêu lên: “Đổi hướng máy bay, lập tức đi về hướng đông!”

Gã quan chức trung niên vốn cũng đang vừa mừng vừa sợ, nghe xong lại hoảng sợ nói: “Không thể nào! Máy bay làm sao quay đầu được? Người tưởng nó là cái taxi sao? Hơn nữa tình thế Bắc Kinh hiện giờ rất nguy cấp như vậy, đó là an nguy của hàng chục ngàn mạng người đây! Sao người lại có thể bất thành linh thay đổi như vậy? Hiện giờ Trung Quốc cũng chỉ có mình người mới địch nổi con quỷ quái Chân Ma cấp kia, trăm ngàn lần xin người đừng có làm việc tùy hứng như vậy nữa!”

Nói đến đây, gã quan chức trung niên chột ngoảnh lại nói với Bùi Kiều: “Bây giờ là 11 giờ sáng, từ giờ đến khi linh hồn bị kéo vào trong vết rách không gian cũng còn khá nhiều thời gian. Hay là giờ ta đáp xuống một căn cứ quân sự, để cho người lên một chiếc phi cơ khác đi về hướng Đông để tìm linh

hồn đặc thù kia, người thấy sao?

Bùi Kiều cũng trầm tính toán, hẳn nghĩ đến chấp niệm bản thân cũng chỉ còn được hơn 50 đơn vị, ít như vậy đúng là khó mà tham gia chiến đấu được. Hơn nữa, linh hồn đặc thù quả thật hiếm thấy, nếu có thể phát hiện một linh hồn đặc thù, rồi lôi kéo được vào đoàn đội của mình, như vậy rất có lợi cho sự phát triển về sau này.

Vậy nên sau khi Bùi Kiều suy nghĩ một chút, liền nói: “Cung Diệp Vũ, tình hình Bắc Kinh vẫn quan trọng yếu! Thân nhân của chúng ta đều còn ở đó, nếu người không quay về, ta cũng không được yên lòng. Hơn nữa, ta cũng chỉ còn có hơn 50 đơn vị chấp niệm, khả năng tham gia chiến đấu không lớn, vì vậy để một mình ta đi tìm linh hồn kia thôi. Người và mọi người quay về Bắc Kinh giải quyết đám quý quái thực thể hóa kia đi. Ý người thế nào?”

Cung Diệp Vũ cũng trầm tư một lát rồi nói: “Cũng đúng! Tình hình ở Bắc Kinh quan trọng hơn... Được rồi, vậy thì một mình người đi tìm linh hồn đặc thù kia đi! Nhớ kỹ, nhất định phải tìm ra linh hồn kia trước 12 giờ đêm, bằng không, tội nghiệt sẽ kéo hẳn vào trong vết rách không gian!”

Bùi Kiều nghe vậy thì nhẹ gật đầu, ánh mắt không tự chủ nhìn về hướng Đông...

Ý chí có cảm xúc lưu luyến sao? Linh hồn đặc thù đó, rất có khả năng sẽ trở thành thành viên đầu tiên trong đoàn đội của hẳn!

Lời bình: Linh hồn có ý chí lưu luyến kia là ai? Liệu đó có phải thành viên đầu tiên trong đội ngũ của Bùi Kiều? Hành trình “Đông du” này liệu có bình yên? Mời đón đọc chương mới nhất của TVKD được thực hiện bởi nhóm dịch Vô Hạn Chi Tâm trên Bạch Ngọc Sách!

Chú thích:

1. Vạn hạnh trong bất hạnh: trong hoàn cảnh tai họa lại may mắn tìm được một lối thoát để cứu vãn tình hình. (Khác với “trong cái rủi có cái may” có nghĩa là trong vận rủi lại gặp được vận may khác, câu đó giống câu “nhân họa đắc phúc” hơn)
2. Valkyrie: Tiểu nữ thần phục vụ thần tối cao Odin trong thần thoại Bắc Âu, Thần Odin đã phái họ đến các chiến trường, len lỏi trong chiến trận để chọn ra những chiến binh dũng cảm nhất, đưa tử trận về đưa về thánh điện Valhalla
3. Anh linh: Trong thần thoại Bắc Âu gọi là các “Einherjar”

Bạn đang đọc truyện *Tử Vong Khai Đoan* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chăm)Net**.

Q.3 - Chương 17: Kỹ Năng Đặc Thù: Valkyrie (2)

Máy bay đáp xuống một quân khu nào đó mà Bùi Kiều còn không biết cả tên ở gần Nam Kinh. Sau đó, hẳn lại lên một phi cơ quân dụng bay về hướng vùng duyên hải phía đông.

Ngồi trong khoang máy bay, toàn bộ tinh thần của Bùi Kiều đều cố hết sức tập trung vào cổ ý chí lực kia. Trong nháy mắt mà cổ ý chí đó xuất hiện thì nó cực kỳ mạnh mẽ, gần như bao trùm toàn bộ một vùng không gian, nhưng khi thời gian dần trôi qua, tuy cổ ý chí này vẫn thuần khiết như vậy, nhưng cường độ của nó lại dần dần yếu đi, khiến cho Bùi Kiều vô cùng hoang mang. Hẳn sợ rằng một lúc nữa thôi thì mình sẽ không còn cảm ứng được cổ ý chí này nữa.

“Bay chệch về hướng nam một chút, ý chí kia là ở hướng đông nam.” Bùi Kiều vừa cẩn thận cảm ứng vừa nói vào micro.

Bởi vì công việc này khá là đặc thù nên phi công cũng là một nhân viên thuộc tổ chức linh hồn. Trên thực tế, cái gọi là tổ chức linh hồn cũng chính là một cơ cấu bán quân sự do Chính Phủ lập ra, chỉ hơi khác ở chỗ cơ cấu này là một tổ chức mật mà thôi. Vậy nên, việc viên phi công này có là quân nhân đi nữa cũng không lạ.

Một hồi lâu sau, từ đầu dây bên kia vốn vẫn im lặng, bỗng vang lên tiếng nói: "Tổng bộ đưa ra yêu cầu liên lạc, có nhận hay không?"

Bùi Kiều sừng sốt, vội nói: "Nhận đi... Chẳng lẽ bọn họ đã đến Bắc Kinh rồi sao? Tình hình xấu lắm à?"

Nói đến đây, Bùi Kiều cũng muốn nhảy dựng lên. Thời gian ước chừng cũng đã qua mấy tiếng, tính ra thì bọn Cung Diệp Vũ có lẽ là đã về đến Bắc Kinh. Tuy trước đó Bùi Kiều và bọn Cung Diệp Vũ có nói với nhau là khi cần thì sẽ liên lạc, nhưng mà bọn họ về đến Bắc Kinh, hẳn là phải lập tức bắt đầu đi tiêu diệt quý quái mới đúng chứ, sao lúc này lại liên lạc với hẳn làm gì?"

Khi trong lòng Bùi Kiều bắt đầu nghi thần nghi quỷ, cũng lại lo lắng cho mẹ và muội muội của hẳn, thì đầu dây bên kia đã vang lên tiếng nói của Dương Húc Quang.

"Đầu tiên là báo cho người một câu ‘bình an’! Mẹ và em gái của người, cùng với người nhà của vài Tự Do Linh Hồn khác đã được đưa ra ngoại thành Bắc Kinh từ sớm khi quý quái bắt đầu xuất hiện. Hiện tại cũng đang được bảo hộ rất tốt, không có thương tổn gì hết... Thế nên, giờ chúng ta nói luôn tới việc chính nhé: mục tiêu của người có lẽ đang ở một nơi rất ‘bất tiện’ cho Chính Phủ." Dương Húc Quang nói.

Bùi Kiều ngạc nhiên hỏi: "A? Nói thế là có ý gì? Mà tình hình của các người bên đó thế nào?"

Dương Húc Quang cười khổ: "Rất tệ! Lần này số lượng quý quái vượt xa các lần trước, hơn nữa chất lượng cũng cao đến dọa người, thậm chí còn có bảy tám con đạt đến Nhập Ma cấp đỉnh phong, chỉ còn thiếu chút nữa là có trường khí thể rồi. Về phần Chân Ma cấp... ài, ngay cả Cung Diệp Vũ cũng không cảm ứng được vị trí của nó, chắc là chỉ có thể chờ đến khi nó hoàn toàn biến thành Chân Ma cấp mới tìm được cách khác. Tạm thời không nói chuyện này, bọn ta sẽ nghĩ cách sau, quan trọng hơn là vấn đề của người kia... Khoảng 20 phút trước, có mấy thành phố lớn trên thế giới cũng phát hiện có quý quái thực thể hóa, tuy rằng số lượng và chất lượng không cao bằng những thành phố có tổng bộ của tổ chức linh hồn, nhưng với những thành phố không đề phòng một chút nào như vậy thì cũng đã đủ coi là tai họa rất lớn rồi. Mà một nơi trong số đó chính là Đài Bắc."

Bùi Kiều thì thầm lặp lại cái tên Đài Bắc, sau đó vội tìm một tấm bản đồ Trung Quốc, một lúc sau hắn mới cười khổ: "Ta hiểu ý người rồi. Cố ý chỉ này ở hướng đông, mà còn là của một người vừa mới chết... như vậy, linh hồn đặc thù này có khả năng rất lớn chính là người chết do sự kiện quý quái thực thể hóa ở Đài Bắc lần này đúng không?"

Dương Húc Quang tiếp tục nói: "Không sai. Vị trí hiện tại của người đã đến rất gần vùng duyên hải của Trung Quốc rồi, mà ở phía đông nam của vị trí đó, lại là một nơi có lượng dân cư lớn và ở ngoài biển nữa, thì ngoài Đài Loan ra, ta cũng không nghĩ ra được nơi nào khác. Vấn đề chính là ở đó, bởi vì nguyên nhân chính trị, có khả năng người phải từ bỏ linh hồn đặc thù này thôi, cái phi cơ quân dụng mà người đang ngồi không người không thể bay vào Đài Loan được. Cho dù đây một linh hồn đặc thù là vô cùng quan trọng nhưng Chính Phủ lại có quá nhiều vấn đề khó xử, vậy nên chỉ cần đó không phải là Cao Đẳng Tránh Thoát Giả thì Chính Phủ cũng không thể nào bỏ qua vấn đề tranh chấp chính trị được... Vậy nên, ta muốn biết, quyết định của người là thế nào?"

Bùi Kiều cười khổ: "Ta thì được quyết định cái gì chứ? Ta chỉ mới gia nhập tổ chức linh hồn Trung Quốc thôi, lần trước lại vừa có mâu thuẫn lớn với Chính Phủ, chuyện này đi ào giới Phong Đô còn không phải là để hòa giải hay sao? Vì vậy, thời điểm này cũng không nên tiếp tục gây khó dễ, thậm chí là tạo ra thêm mâu thuẫn với Chính Phủ thêm nữa... Được rồi, ta trở về Bắc Kinh vậy! Coi như lần này là chuyện ngoài ý muốn đi."

Dương Húc Quang im lặng một chút, sau đó lại tiếp tục nói: "Nhưng người cam tâm sao? Đừng nghĩ ta cũng giống như Cung Diệp Vũ rất nhiều chuyện đã biết rõ là không thể làm khác được nhưng vẫn muốn thay đổi một cách gượng ép... Người cũng cảm thấy hơi khó chịu với đoàn đội của bọn ta đúng không? Nói đúng hơn, là người không tin tưởng đoàn đội của bọn ta! Nhưng mà cũng đúng thôi, dù sao cũng là do bọn ta đề phòng và có thái độ thù địch với người trước, nhưng ai bảo người không đáng để bọn ta tin tưởng chứ? Thế nên chắc người cũng nghĩ tới việc tự lập một đoàn đội cho mình đúng không? Và linh hồn đặc thù kia, chắc hẳn cũng có ý nghĩa rất lớn với người, là đồng đội đầu tiên của người! Ta đoán không sai chứ?"

Trong lòng Bùi Kiều chợt dâng lên đủ thứ cảm xúc, hắn cười khổ nói: "Xem ra đoàn đội của ta sau này nhất định cũng phải kiếm được một người biết sử dụng đầu óc như người, nếu không thì thật là thua thiệt... Không sai! Giống như người vừa nói, cả hai bên đều đề phòng lẫn nhau! Dù cho là còn một cầu nối ở giữa là Cung Diệp Vũ, nhưng nếu không may cái cầu nối này có vấn đề thì sẽ ra sao đây? Cho nên ta không thể nào yên tâm giao sau lưng của mình giao cho các người được! Phải tìm được đồng đội của mình! Đó chính là điều ta muốn! Còn về chuyện lần này, đúng là ta có chút không cam tâm, nhưng mà đôi khi, nếu không phải là loại sự việc đến mức không đội trời chung như thù giết cha, diệt môn, ta cũng có thể sẽ lựa chọn thỏa hiệp. Ta không giống như là Cung Diệp Vũ, xét cho cùng thì ta cũng chỉ là một người bình thường mà thôi."

Dương Húc Quang bỗng nhiên vừa cười vừa nói: "Nhưng mà cuối cùng vẫn là không cam tâm phải không? Dù sao đi nữa, hiện tại người chính là người có nhiều khả năng trở thành Chân Ma cấp tiếp theo nhất trên thế giới. Chuyện này ta cũng đã báo cáo cho cấp cao trong Chính Phủ rồi, chắc hẳn bọn họ cũng hiểu rõ ý nghĩa của hai cường giả Chân Ma cấp đối với Trung Quốc. Đặc biệt là tại thời điểm mà các dấu hiệu của lý luận ngày tận thế ngày càng biểu hiện rõ ràng như bây giờ... Nói đi, nếu cho người lựa chọn: có thể sẽ gặp chút nguy hiểm nhưng lại có khả năng cứu được linh hồn đặc thù kia thì người lựa chọn thế nào?"

Bùi Kiều như chợt giật mình hiểu ra, hắn lớn tiếng hỏi: "Chẳng lẽ là muốn ta đi giải quyết quý quái thực thể hóa ở Đài Bắc sao? Lấy danh nghĩa đó để vào Đài Loan? Như vậy, cao tầng của Chính Phủ vừa cho Đài Loan một cái ơn, còn ta cũng sẽ có cơ hội tiến vào Đài Loan? Lựa chọn là như vậy đúng không?"

Tiếng cười của Dương Húc Quang vẫn bình thản như cũ: "Đúng vậy, tuy hiện tại người rất yếu ớt, hầu như chỉ cần một con quý quái Nhập ma cấp đỉnh phong cũng đủ giải quyết người, nhưng dù sao người cũng là Cao Đẳng Tránh Thoát Giả, chấp niệm có thể dung nạp năng lượng tiêu chuẩn với tỉ lệ 1:2, còn có Thiên Sinh Vũ Khí có dung lượng 850 đơn vị. Chiến lực như vậy cũng không tệ rồi, vấn đề bây giờ là, chúng ta không biết quý quái thực thể hóa ở Đài Bắc mạnh bao nhiêu, gây ra thiệt hại đến mức nào, nếu chỉ có một mình người, người nhắm có thể giải quyết hết không? Có nguy hiểm đến tính mạng không? Chuyện này ta cũng chưa nói cho Cung Diệp Vũ, hắn còn đang bận chiến đấu, mà giờ có phải tiếp viện từ Bắc Kinh tới cho người cũng không kịp... Sau khi trời tối, vết rách không gian cũng có thể hiện ra bất cứ lúc nào. Nói cách khác, chỉ có một mình người đi thôi! Người quyết định thế nào?"

"...Một mình ta đi! Dương Húc Quang, ta còn cần đồng đội hơn người nghĩ nhiều, không chỉ vì chuyện liên quan tới đoàn đội của các người, mà còn vì lý luận ngày tận thế nữa, hoặc có thể nói là vì cái tương lai còn đáng sợ hơn cả ngày tận thế kia... Ta chỉ có thể nói đến đó! Còn giờ thì nhờ người nói với cao tầng ý của ta: một mình ta đi Đài Bắc!"

Bùi Kiều nói đến đó thì cũng ngắt micro, sau đó hắn liền hít thật sâu một hơi. Mặc dù linh hồn không cũng không cần hô hấp, nhưng hành vi thì vẫn tuân theo ý thức của nhân loại và trí nhớ của bản thân, hít sâu một hơi dường như có thể ổn định giúp lại tinh thần.

(Cuối cùng cũng vẫn để lộ một ít thông tin, nhưng mà trước khi ta đạt đến Chân Ma cấp thì vẫn chưa thể nói ra rõ ràng được. Hy vọng trí tuệ của Dương Húc Quang càng xuất sắc hơn ta nghĩ. Chỉ có thể hy vọng như thế...)

Lúc Bùi Kiều còn đang yên lặng trầm tư thì phi cơ đã bay ra khỏi lục địa, hướng đến một hòn đảo lớn ở hướng đông nam... Quả nhiên không sai, ý chí mà Bùi Kiều cảm ứng được đúng là phát ra từ trên đảo Đài Loan này, lại còn đúng là từ thành phố Đài Bắc đang gặp phải quý quái thực thể hóa!

Cả thế giới cũng chỉ có mười mấy quốc gia có tổ chức linh hồn, mà mười mấy quốc gia này cũng đều toàn là cường quốc thế giới, hoặc có đất rộng, hoặc có đông dân, hoặc là giàu có, hoặc là cả ba mặt trên. Nếu không cũng không thành lập nổi cái loại tổ chức vừa đốt tiền lại vừa cần rất nhiều nhân tài góp sức như vậy. Và Đài Loan thì hiển nhiên là không có điều kiện nào trong số đó, thế nên tuy Đài Loan cũng từng xuất hiện vài Tránh Thoát Giả, nhưng mấy người này đều đã đi Mỹ cả rồi, còn về số lượng Tự Do Linh Hồn ở Đài Loan thì ít đến mức gần như không có.

Sở dĩ “gần như không có” chứ không phải là “hoàn toàn không có” là bởi vì dù sao ở đâu cũng đều có quan lại quyền quý, mà tiền tài và quyền thế có thể biến thành ‘các mối quan hệ’ và cũng có thể làm cho một linh hồn bình thường trở thành một Tự Do Linh Hồn... Tuy Thiên Sinh Vũ Khí dung lượng 50 đơn vị không phải là nhiều như nầm, nhưng các quốc gia có tổ chức linh hồn cũng có tồn kho không ít, đương nhiên, nếu chỉ là loại phú ông gia sản mấy nghìn, mấy vạn thì vẫn chưa đủ tiền tài và quyền thế để làm được việc này.

"Nhưng mà dù sao thì cũng chỉ là Tự Do Linh Hồn bình thường, lại còn là đám phú ông nhờ người khác chặt đứt tội nghiệt, đoán chừng bọn họ còn sợ chết hơn cả người bình thường nữa. Thế nên căn bản là không thể dựa vào bọn họ để dẹp đám quỷ quái thực thể hóa ở Đài Bắc rồi..."

Bùi Kiều lúc này ngồi trên một chiếc xe jeep quân dụng, lái xe cho hắn cũng vẫn là phi công lái máy bay quân dụng lúc trước... Đây là một quân nhân trẻ tuổi, tư thế hiên ngang, hai mắt sáng ngời đầy thần thái, mỗi động tác đều toát lên khí chất đặc thù của quân nhân. Tuy vậy, hắn có một điểm lại không hề giống với hình tượng quân nhân điển hình như trong tưởng tượng của Bùi Kiều... Hắn nói quá nhiều! Cực kì nhiều!

Lúc trên phi cơ quân dụng thì còn chưa cảm nhận được, bởi vì buồng lái và khoang chờ khách được tách riêng, nhưng sau khi hạ cánh, tuy bộ dáng của gã quân nhân này vẫn rất là nghiêm túc, nhưng miệng lại nói liên hồi... Hình như từ lúc đó đến giờ vẫn chưa dừng lại một lần nào.

Từ tư thế ngồi, cho tới thần thái, thậm chí vẻ mặt của quân nhân trẻ tuổi này đều thuộc dạng tiêu chuẩn như trong sách giáo khoa, chẳng qua là da miệng của gã giống như không có gắn liền với thân thể, gã nhìn Bùi Kiều qua gương chiếu hậu, tiếp tục nói: "Thật sự là quá tốt, đây là lần đầu tiên ta cùng với Tự Do Linh Hồn... ách, người là Cao Đăng Tránh Thoát Giả chứ nhỉ? Đây là lần đầu tiên ta làm nhiệm vụ như thế này, trước kia cũng chỉ được làm nhiệm vụ hậu cần thôi. Đúng rồi, máy bay chở các người đi Phong Đô lần trước cũng là do ta lái đấy."

Bùi Kiều bóp trán, cười khỏ nói: "Khoan nói chuyện của người... Vị tiểu thư này, phiền cô nói cho tôi tình huống hiện tại của Đài Bắc, có bao nhiêu quỷ quái thực thể hóa? Và tình hình thương vong của dân chúng như thế nào?"

Ngồi bên ghế phụ lái là một cô gái trẻ tuổi đeo mắt kính và chỉ mặc trang phục bình thường. Cô gái này chính là nhân viên do Chính Phủ Đài Loan phái đến tiếp đón chi viện từ phía đại lục, mặc dù miệng vẫn giữ nụ cười ‘nghề nghiệp’ thường trực, nhưng trái lại với thanh niên luôn giữ vẻ mặt nghiêm túc kia, từ đầu đến giờ cô ta vẫn luôn thể hiện vẻ trầm ngâm.

Cho đến khi Bùi Kiều hỏi đến, nàng mới mỉm cười rút ra một báo cáo nói: "Tình hình rất không tốt! Từ cách đây năm ngày, cục cảnh sát Đài Bắc liên tiếp nhận được thông báo các vụ án mất tích, nhưng lúc ấy chuyện này cũng không được coi trọng lắm. Sau đó tình hình ngày càng xấu hơn, mỗi ngày đều có ít nhất đến mười vụ báo mất tích, thậm chí chỉ trong ngày hôm qua đã có đến ba mươi vụ, lúc này thì không chú ý cũng không được nữa rồi. Dù sao thì cũng là cuối năm, tuy rằng ở đây không có tổ chức linh hồn, nhưng mà lúc trước cũng từng có vài gã Tránh Thoát Giả, cho nên chúng tôi cũng có chút hiểu biết về giới linh hồn, lúc đó chúng tôi cũng đã nghỉ ngơi ở Đài Bắc có thể đã xuất hiện quỷ quái thực thể hóa... Cho đến hôm nay, chúng tôi cuối cùng đã xác minh được rõ. Đây là đoạn video của người dân quay được."

Vừa nói, cô gái vừa đưa một cái camera loại nhỏ qua cho Bùi Kiều.

Hắn nhận lấy máy quay, mở lên, bắt đầu xem qua nội dung trong đó. Người quay đoạn video này có vẻ đang chạy nên khung hình bị rung lắc không ngừng, nhưng không biết là đang chạy trốn hay đang đuổi theo cái gì đó. Gã hình như đang chạy trong một lối nhỏ giữa hai tòa nhà, hình ảnh như vậy kéo dài trong vài phút, cho đến khi người cầm máy quay bỗng té nhào làm cho camera bị văng ra phía xa. Tuy vậy, góc máy lại vừa vặn quay đúng vào người chủ nhân của nó.

Chủ nhân của chiếc máy quay là một người đàn ông trung niên mập úc chừng bốn chục tuổi, có thể thấy được ông ta cũng đã gần như kiệt sức, lúc này đứng lên cũng không nổi nữa rồi, mà phía sau ông ta còn có hơn hai mươi người cũng đang bỏ chạy. Vì người đàn ông mập ngã ra nên sau đó liền có người bị vấp phải ông ta ngã theo, còn có người đạp thẳng lên người khác mà chạy. Sau khi đám người kia chạy qua thì những người bị ngã mới vội vàng bò dậy để chạy tiếp.

Nhưng lúc này thì đã muộn rồi! Bất chợt, từ một góc xa mà khung hình máy quay không chiếu tới được bay vụt đến một đám sương mù đen rồi phủ ngay lên mấy người đang nằm la liệt trên đất. Chỉ mấy giây sau, đám sương đen kia lại bay đi, còn những người kia lúc này đồ dẫn đứng lên, từng bước từng bước đi về hướng đám sương đen ấy. Hình ảnh ảnh sau đó chỉ còn lại khung cảnh trống không của nơi đó...

"Là quỷ quái loại u linh à? Mấy người kia chắc là đã bị ảo giác mê hoặc hết rồi." Sau khi xem hết đoạn video, Bùi Kiều mới trả chiếc máy quay lại cho cô gái đang ngồi cạnh tên thanh niên nói nhiều kia, đồng thời cũng nói luôn.

Cô gái nhận lấy máy quay, cười khỏ một tiếng, rồi lắc đầu nói: "Quỷ quái loại u linh giết người bằng cách hấp thu sức sống của người đó, còn mê hoặc chẳng qua chỉ là thủ đoạn chúng dùng để tổn thương người sống mà thôi. U linh Nhập Ma cấp thông thường muốn hoàn toàn giết chết một người cũng phải mất đến ba ngày, khi đó thì người cũng gần như bị hút thành cái xác khô. Nhưng thực tế... chúng tôi lại phát hiện một cái nhà kho bỏ hoang, ở đó không khác gì một cái lò mổ, bên trong có không dưới một trăm thi thể, bọn họ giống như là bị xé xác mà chết, mà quan trọng là những mảnh thi thể đó vẫn còn ‘tươi’, hiểu ý tôi chứ? Chắc chắn là còn có loại quỷ quái khác!"

Bùi Kiều im lặng, thực ra thì hắn chẳng sợ cái đám quỷ quái loại u linh này chút nào. Chỉ cần không có Chân Ma cấp, thì với hắn, không có gì gọi là uy hiếp cả. Phải biết rằng bản tâm của hắn hiện tại đã thông suốt, chấp niệm vững chắc, ti lệ dung nạp năng lượng tiêu chuẩn cũng đã là 1:2, bất cứ huyền thuật nào dưới Chân Ma cấp đều đã không còn hiệu quả nữa rồi. Vì nên sau khi phát hiện loại quỷ quái xuất hiện ở Đài Bắc là u linh, thì trong lòng hắn càng

thấy nhẹ nhõm.

Nhưng nếu thật sự còn có loại quỷ quái khác có thể công kích vật lý, vậy thì đúng là một thách thức dành cho hắn... Dù sao chấp niệm của hắn chỉ còn hơn 50 đơn vị mà thôi, hiện giờ toàn thân đều như không có chút sức lực nào cả...

"Mặc kệ đi, bây giờ cứ đến trung tâm thành phố Đài Bắc trước đã..." Bùi Kiều cười khổ một tiếng, giờ phút này hắn đã cười lên lưng cọt rồi, chỉ có thể như vậy mà thôi.

(Tìm được linh hồn đặc thù kia rồi tính sau... Cường độ của cố ý chí kia lại tiếp tục suy yếu nữa rồi...)

Lời bình: Linh hồn nọ có khả năng gì đặc biệt? Liệu Bùi Kiều có kịp thời tìm được linh hồn này hay không? Liệu với tình trạng suy yếu của bản thân, hắn có đủ sức đương đầu với những nguy hiểm đang rình rập? Mời các bạn đón đọc chương mới nhất của TVKĐ được thực hiện bởi nhóm dịch Vô Hạn Chi Tâm trên Bạch Ngọc Sách!

Bạn đang đọc truyện *Tử Vong Khai Đoan* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Q.3 - Chương 18: Kỹ Năng Đặc Thù: Valkyrie (3)

Bùi Kiều không biết tình hình khi cô gái châu Âu có danh hiệu Vakyrie tìm kiếm linh hồn đặc thù thì sẽ như thế nào, nhưng mà sự cảm ứng của hắn quả thật đang càng lúc càng yếu đi. Theo thời gian trôi qua, sự cảm ứng vô cùng rõ ràng lúc trước giờ đã gần như sắp biến mất. Tựa như ngọn nến trước gió, nhấp nháy lay động, lúc nào cũng có thể vụt tắt.

Lúc xe Jeep mà Bùi Kiều ngồi đi vào đến nội thành Đài Bắc thì cũng đã khoảng 7 giờ tối, sắc trời cũng đã tối mịt. Thực ra, từ lúc Bùi Kiều bắt đầu cảm nhận được ý chí của linh hồn đặc thù này thì hắn gần như đã đi một mạch tới Đài Loan mà không hề ngừng nghỉ. Nhưng nguyên nhân khiến hắn đến tận bây giờ mới tới nơi một phần là do bay đi cũng tốn kha khá thời gian, một phần là vì nguyên nhân chính trị.

Tóm lại, cuối cùng thì Bùi Kiều cũng đã tới được thành phố Đài Bắc. Rõ ràng là trật tự của thành phố này không bị xáo trộn gì quá lớn, ít nhất là không có việc phong tỏa và di tản mấy con đường lớn như ở Bắc Kinh. Tuy cô gái trẻ kia nói rằng thật ra họ đã phong tỏa và sơ tán mấy tòa cao ốc nhưng cũng chỉ lấy lý do bị rò rỉ khí gas mà thôi. Vậy nên dân chúng cũng không rơi vào hoảng loạn, nhờ đó mà trật tự của đô thị không bị phá vỡ.

"Nhưng mà lần quý quái thực thể hóa tiếp theo thì các người sẽ giải quyết như thế nào?" Bùi Kiều ngồi trên xe Jeep, vừa nhìn dòng người đông nghịt hối hả trên phố, vừa hỏi theo bản năng.

Cô gái trẻ hơi ngần ra, sau đó trả lời với sắc mặt khổ sở: "Còn biết làm thế nào được nữa? Chỉ còn cách xin Đại Lục hoặc Mỹ cứu viện thôi, dù sao chúng tôi cũng bị kẹt giữa hai thế lực lớn... Có điều, trừ lý do chính trị ra thì dân số của chúng tôi quá ít cũng là một nguyên nhân chủ yếu, diện tích đất đai nhỏ, lại không có ảo giới, thế nên căn bản là không thể thành lập được tổ chức linh hồn. Thật ra, không chỉ có Đài Loan mà trên thế giới còn có rất nhiều các đặc khu và quốc gia cũng như vậy. Xem ra càng gần đến năm 2012 thì tình hình trên thế giới sẽ càng có nhiều biến động rồi."

Bùi Kiều thở dài không nói. Nhìn những người trước mặt, đều mang chung một dòng máu, đều là một dân tộc, đáng tiếc là vì đủ đủ loại nguyên nhân mà phải chia lìa, bọn hắn chỉ hy vọng lúc bản thân còn sống có thể được gặp lại người thân của mình... Bùi Kiều cũng không phải người ưa thích nghiên cứu chính trị gì cho cam, vậy nên sau khi cảm thấy một lúc thì hắn lại bắt đầu tập trung toàn bộ tư tưởng vào việc cảm ứng, cố gắng hết sức để có thể cảm nhận được vị trí của cái ý chí đang càng lúc càng yếu đi kia, đồng thời liên tục chỉ đường đi cho xe Jeep.

Xe Jeep chạy dọc theo đại lộ không bao lâu thì thấy đoạn đường phía trước có trạm kiểm soát chặn đường. Xem ra khu vực ở phía trước chính là nơi quỷ quái đã thực thể hóa, vậy nên cảnh sát thành phố Đài Bắc đã cấm đi đường này, còn linh hồn đặc thù kia chắc hẳn cũng chết trong đó.

Lúc này, Bùi Kiều vẫn đang mệt mỏi rã rời, không chút sức lực, vậy nên hắn chỉ có thể ngồi yên trên xe, lạnh nhạt nhìn cô gái trẻ đi thương lượng với những cảnh sát đóng chốt chặn trên đường. Không lâu sau, đám cảnh sát kia đã vâng lệnh mở chốt chặn đường, cho phép xe Jeep đơn độc tiến vào bên trong. Rất hiển nhiên là đám cảnh sát này cũng nghe ngóng được một vài tin tức gì đó, bọn họ nhìn theo xe Jeep với vẻ hồi hộp, thậm chí còn có chút không đành lòng.

"Bọn họ cũng biết những chuyện liên quan đến quý quái sao?" Bùi Kiều quay đầu nhìn lại chốt chặn phía sau lưng. Thấy được biểu cảm của những người đó làm hắn cũng cảm thấy tò mò, liền quay lại hỏi cô gái trẻ.

Cô gái cười với vẻ khổ sở trả lời: "Đây là do khác biệt văn hóa. Có thể nói là dân chúng ở đây mê tín hơn so với ở Đại Lục. Cho dù là phong thủy, hay là chuyện thờ thần tế quỷ, dân chúng tha tin tất cả là có thật còn hơn là không tin một thứ gì đó. Đến cả tin đồn cũng giống vậy, khi bọn họ nghe đồn bất kể chuyện gì về quý quái thì sẽ nghiễm nhiên tin tưởng. Chuyện đó không liên quan đến việc bí mật về tổ chức linh hồn bị tiết lộ."

(Có lẽ sự tin tưởng từ tận sâu trong tiềm thức của nhân loại trên toàn thế giới này chính là nguồn gốc của việc quỷ quái thực thể hóa...)

Bùi Kiều đang trầm nghĩ thì chợt phát hiện trên không trung con đường trước mặt bỗng xuất hiện hơn ba mươi linh hồn bình thường của cả nam lẫn nữ trôi nổi lơ lửng, tất cả đều đang bị tội nghiệt quấn lấy. Nhưng không chỉ có vậy, ở giữa những linh hồn đó còn có mấy đoàn khí đen nhạt bay qua bay lại.

Mỗi khi đoàn khí đen kia chạm vào linh hồn thể nào thì linh hồn thể đó sẽ lập tức gào thét lên thống khổ. Sau khi bị đoàn khí đen kia bao trùm thì linh hồn đó sẽ như bị tưới acid lên người vậy, dần dần tan rã, sau một thời gian thì sẽ hoàn toàn tan biến không còn lại chút gì.

“Thì ra là thế! Đầu tiên là tấn công cơ thể người sống, sau khi họ chết rồi thì lại cắn nuốt linh hồn sao?” Bùi Kiều vừa nhìn chăm chú đoàn khí đen trên đỉnh đầu vừa nói. Người bình thường nhìn vào thì có lẽ chỉ thấy đó là một cái bóng đen lúc ẩn lúc hiện, nhưng linh hồn thể như hắn thì hiển nhiên có thể thấy rõ ràng đoàn khí đen đó bao trùm bên ngoài một thứ nhìn như bộ xương khô. Đây rõ ràng là một con quỷ quái thuộc loại u linh rồi.

Bùi Kiều cũng không nói thêm gì nữa, chỉ thấy hần tay xách theo súng, bay thẳng lên phía trên xe Jeep. Tuy lúc này cơ thể hắn vẫn đang rất suy yếu, nhưng dù sao thì đây cũng không phải bên trong ảo giới. Ở thế giới hiện thực, linh hồn thể có thể tự do bay lượn, chỉ cần nghĩ trong đầu là có thể di chuyển trong không gian, năng lực hoạt động lớn hơn nhiều so với trong ảo giới. Mà Bùi Kiều cũng chả có gì phải sợ u linh ở cái cấp bậc thấp thế này, hắn chỉ bay thẳng về phía nó mà thôi.

Khi Bùi Kiều bay đến gần đám u linh kia thì có mấy con trong số đó thả ngay linh hồn đang bị mình quán lấy để nhào về phía hắn. Thế nhưng có mấy con khác lại không nhào tới, cũng không tiếp tục thôn phệ linh hồn mà bỗng rít lên những tiếng quái dị, như thể vừa thấy thứ gì rất kinh khủng lắm, sau đó không ngờ lại quay lưng bỏ chạy ra xa.

(Hả? Sau khi quỷ quái thực thể hóa xong sẽ sinh ra ý thức khác nhau sao? Mấy con đang bay về phía mình rõ ràng là bị bản năng điều khiển rồi, chúng nó thấy cường độ chấp niệm của mình cao hơn nên muốn đến cắn nuốt, còn mấy con khác lại có vẻ đã phát hiện ra Thiên Sinh Vũ Khí mà mình cầm trên tay... Nói cách khác, sau khi thực thể hóa thì quỷ quái cũng sẽ sinh ra trí khôn?)

Bùi Kiều âm thầm phân tích tình huống trước mắt nhưng động tác cũng không hề chậm lại, khẩu súng trên tay liên tục vung lên, dùng phần lưỡi dao chém vào đám u linh kia. Tuy hiện tại hắn gần như không có chút sức lực nào, tốc độ cũng không thể bằng được lúc sử dụng lực lượng lõi điện, nhưng mà đám u linh trước mắt thậm chí cả nhập ma cấp cũng chưa đạt đến, hắn chỉ đơn giản phát tay vài cái đã giải quyết gọn gàng.

Đương nhiên, cũng không phải là u linh không tấn công hắn, một đồng lớn các đoạn tạp âm kỳ quái bắt thành linh xông lên đầu Bùi Kiều. Chỉ có điều cái thứ đó lại không ảnh hưởng chút nào tới hắn, nó chỉ giống như tiếng ồn từ mấy khu phố xá sầm uất truyền đến với hắn mà thôi, cơ bản là không làm hắn có chút phản ứng nào. Nhưng thứ đó lại giúp Bùi Kiều hiểu được đại khái ảo giác và huyền thuật là cái thứ gì. Đó chính là việc đột ngột truyền một lượng lớn thông tin vào ý thức của người khác, làm cho ý thức của người đó bị rối loạn... Có điều, đây chỉ là huyền thuật sơ đẳng nhất mà thôi. Lúc hắn phải đối mặt với con Mã Diện Ma Vương cấp chưa hoàn thiện kia, thậm chí chỉ mới đứng gần nó một chút mà bản thân đã bị kéo vào trong ảo giác, lúc đó gần như cho là mình sẽ chết tới nơi rồi.

Dù sao đi nữa, mấy con u linh này đã bị hắn giải quyết vô cùng nhẹ nhàng. Quả nhiên giống như dự đoán của hắn, với cường độ chấp niệm hiện tại, bất cứ huyền thuật nào dưới Chân Ma cấp đều vô dụng với hắn. Vậy nên, đối với hắn, đám u linh chỉ biết kích thích tinh thần này cũng chỉ là những con số mà thôi... Đến bao nhiêu chết bấy nhiêu!

Sau khi thấy đám u linh bị "làm cò" xong, thì đám linh hồn vốn đang điên cuồng thét gào, giãy giụa bên kia chợt im bật, sau đó lập tức có người hét lớn xin Bùi Kiều cứu mạng. Thậm chí có người còn như thể liều mạng mà kê khai ra đủ loại lợi ích như tiền tài, quyền lực, thậm chí cả sắc đẹp cũng có, tất cả chỉ là tìm cách để Bùi Kiều cứu giúp bọn họ. Nhưng bọn họ không biết rằng hiện tại ngay cả bản thân Bùi Kiều cũng khó bảo toàn. Chỉ có hơn 50 đơn vị chấp niệm, hắn phải cố hết sức mới vừa đủ để có thể duy trì hình thể. Đối với những linh hồn đó, hắn chỉ biết khê thờ dài, sau đó lại hạ xuống phía dưới, chui trở vào trong xe Jeep.

Khi Bùi Kiều vừa bay lên không trung thì cả hai người trong còn lại trong xe là người quân nhân trẻ tuổi nói nhiều và cô gái trẻ tiếp đón khi hắn tới Đài Loan đều đã cùng lấy ra một cặp kính đặc biệt đeo vào mắt. Đến khi Bùi Kiều đáp trở xuống thì người quân nhân mới vừa lái xe vừa nói: “Thật gọn gàng! Còn đơn giản hơn so với mấy video ghi lại cảnh làm nhiệm vụ của tổ chức. Đó chính là u linh nha, thông thường phải cần bảy, tám tên Tự Do Linh Hồn vây đánh, khi đó sẽ có hai, ba người rơi vào ảo giác, những người còn lại thì nhân cơ hội mà tiêu diệt nó. Không ngờ người lại mạnh đến như vậy, chỉ có đúng một mình mà giết chết cả một đám... Hắc hắc, không giấu gì người, lúc vừa lái xe vào đây, ta còn phải rừng mình mấy cái, phải biết rằng tỉ lệ tử vong của đám nhân viên hậu cần như chúng ta còn cao hơn Tự Do Linh Hồn rất nhiều đấy. Nhưng giờ đã biết người mạnh như vậy rồi thì không cần phải lo sợ gì nữa. Hắc hắc, đây chính là nhiệm vụ liên quan đến quỷ quái đầu tiên ta được nhận đấy!”

Cô gái trẻ kia cũng cười vui vẻ: "Quả không hổ là Cao Đăng Tránh Thoát Giả! Ban đầu nhìn bộ dạng bệnh tật đầy mình của người, ta còn tưởng là Đại Lục chỉ làm qua loa lấy lệ thôi chứ. Quả là không sai, đúng là xứng danh Cao Đăng Tránh Thoát Giả thứ chín..."

Bùi Kiều nghe xong thì đúng là cảm thấy dở khóc dở cười. Hắn đã từng chứng kiến sự khủng bố của Địa Ngục, cũng đã thấy được sự hùng mạnh quỷ quái Chân Ma cấp, còn có cả Ma Vương cấp với thực lực không thể địch nổi, cho nên hắn còn chả thêm đề vào mắt mấy con quỷ quái thực thể hóa ở thế giới hiện thực này. Tuy nhiên, nghe hai người nói như vậy lại làm lòng hắn bỗng xuất hiện một cảm giác lo lắng vô cùng. Nếu chỉ với mấy con quỷ quái yếu ớt nhất như vậy mà thế giới hiện thực đã gần như không có chút sức chống trả... Thế thì khi càng gần năm 2012, sẽ càng có nhiều quỷ quái mạnh hơn nữa thực thể hóa, thậm chí cả Địa Ngục cũng sẽ mở ra, đến khi đó nhân loại biết phải làm như thế nào bây giờ?

(Ài, giờ không phải là lúc để nghĩ nhiều như vậy. Ngay cả ta cũng còn yếu ớt như vậy, đối mặt với quỷ quái Chân Ma cấp còn cửu tử nhất sinh, còn có sức đâu mà lo lắng cho ai đây? Vẫn phải nâng cao thực lực lên đến Chân Ma cấp rồi tính sau. Mặt khác, còn cần phải có đoàn đội và đồng bọn.)

Bùi Kiều thờ dài, tập trung lại, đặt hết tâm trí vào việc tìm kiếm cớ ý chí hiện đã yếu đến mức gần như không thể cảm ứng nổi kia. Thời gian trôi đi từng phút, khi xe Jeep chạy qua một đầu đường thì tầm mắt phía trước chợt mở ra rộng ra rất nhiều. Nơi đây là một quảng trường nhỏ, và ở đó có rất nhiều người đang nằm... à, nói là thi thể thì đúng hơn. Không trung phía trên những người đó còn có gần trăm linh hồn đang gào thét thê thảm. Nhưng đó cũng không phải điều thu hút ánh mắt của người khác nhất. Điều làm ba người Bùi Kiều phải chú ý... là một nơi ở giữa quảng trường đó, có một đám khí màu đen lớn đang bao phủ. Nếu nhìn kỹ lại thì sẽ thấy chỗ đó có khoảng có hơn 20 con u linh đang cố sức quán quanh.

Ở chính giữa đám u linh này là một linh hồn phát ra những tia sáng màu bạc, linh hồn này cũng có rất nhiều tội nghiệp quán xung quanh. Chỉ có điều linh

hồn này lại không giống với những linh hồn khác, chung quanh thân thể hắt phát ra một loại ánh sáng màu bạc kì lạ. Và dường như chính vì điểm đặc biệt đó, nên đám u linh kia mới tập trung lại với ý đồ muốn cắn nuốt hắt, mà không hề quan tâm gần trăm linh hồn khác ở ngay gần đó.

Lúc Bùi Kiêu đang định bay đến gần linh hồn màu bạc đó thì hắt lại chợt phát hiện có điểm khác thường. . . Đúng vậy, linh hồn màu bạc này không giống với linh hồn phổ thông, không hề gào thét điên cuồng rồi bị hòa tan nhanh chóng mỗi lần bị u linh chạm phải, mà trái lại, hắt rõ là đang liều mạng để đẩy đám u linh đó ra. Tuy mỗi lần bị u linh tấn công, chúng đều rút đi một ít linh hồn của hắt, nhưng đám u linh đó cũng bị hắt dùng hết sức lực đẩy lùi?

Không chỉ có vậy, bên dưới linh hồn thể này rõ ràng là có một cô bé chừng mười lăm, mười sáu tuổi nằm đấy, chỉ không biết là chỉ bị ngắt hay là đã chết rồi. Nhưng chỉ ít là Bùi Kiêu không hề nhìn thấy linh hồn của cô bé đó.

“Ý chí... lưu luyện ư?”

Nhờ việc đến gần hơn mà Bùi Kiêu có thể cảm nhận rõ ràng hơn ý chí của linh hồn đó phát ra, đó là một cố ý chí lưu luyện khác thường, giống như là vô cùng muốn ở bên một vật gì đó hoặc người nào đó vậy. Nhìn theo tình huống trước mắt... chẳng lẽ điều mà linh hồn nam giới này lưu luyện chính là cô bé mà hắt đang bảo vệ kia ư?

Suy đoán thì vẫn suy đoán, nhưng vì tình huống đang khẩn cấp nên Bùi Kiêu tất nhiên là không thể để mặc đám u linh cắn nuốt hết sạch linh hồn màu bạc kia. Hắt liền nắm chặt Anh Dũng Súng vọt lên, đồng thời cũng vội nói với hai người trên xe: "Các người tạm thời lui ra xa một chút. Các người không có khả năng tham gia vào việc chiến đấu ở đây đâu. Nếu bọn u linh kia mà

bỏ chạy thì phải cẩn thận, đừng để chúng đến gần, chúng vô cùng nguy hiểm đối với người sống các người." Lời còn chưa dứt, Bùi Kiêu đã bay ra xa được hơn 10m.

Một tiếng “xoẹt” vang lên, dưới chân Bùi Kiêu lại lần nữa xuất hiện ánh sáng lói điện loang loáng, khiến cho tốc độ của hắt tăng lên gấp mấy lần. Chỉ khoảng ba, bốn giây sau, Bùi Kiêu đã bay đến phía ngoài của cái tập hợp thể do đám u linh kia tạo thành. Lần này, Bùi Kiêu chỉ đề cho chúng có thời gian để quyết định xem nên chiến hay chạy, hắt giờ súng lên, chém ra một nhát, “xoát” một tiếng, hai con u linh ở ngoài cùng đã bị lưỡi dao trên Anh Dũng Súng chém cho tan nát.

Cho đến lúc này, đám u linh mới như sự tĩnh lại, ngoại trừ một hai con có ý thức không tốt lắm vẫn đứng yên thì phần lớn đều rít lên về phía Bùi Kiêu rồi đồng loạt bỏ nhào về phía hắt, nhưng cũng vài con rít lên xong thì lại bỏ chạy ra xa. Chỉ có điều là đám u linh này ít ra cũng phải có tới hơn hai mươi con, thoáng cái đã có hơn mười con quấn lấy Bùi Kiêu. Vậy nên gần như trong nháy mắt, Bùi Kiêu đã bị một đám lớn u linh vây kín!

Nhưng nếu chỉ như vậy thì cũng không nói làm gì. Dù sao thì với kẻ có chấp niệm vững chắc như Bùi Kiêu thì cho dù thứ u linh này có nhiều hơn đi nữa, thì đối với hắt cũng chẳng khác gì đồ ăn (1) cả. Chỉ có điều...

Từ phía chân trời xa xa, có một con u linh màu đỏ thẫm đang bay rất nhanh về hướng này, mà ngay sau lưng nó còn có mấy chục con u linh màu đen...

Lời bình: Con u linh màu đỏ kia có phải là Chân Ma cấp? Bùi Kiêu sẽ phải đương đầu với tình huống này như thế nào? Mời các bạn đón đọc chương mới nhất của TVKĐ được thực hiện bởi nhóm dịch Vô Hạn Chi Tâm trên Bạch Ngọc Sách!

Chú thích:

1. Không khác gì đồ ăn: đồ ăn thì không phản kháng được. Ý nói thực hiện việc gì đó không tốn sức.

Bạn đang đọc truyện *Tử Vong Khai Đoan* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Q.3 - Chương 19: Ta Nguyên Hóa Thân Thành Kiếm

Anh Dũng Súng của Bùi Kiêu có tổng dung lượng chấp niệm là 850 đơn vị, hơn nữa hắt lại là tay mơ, không biết những lưu ý lúc nạp năng lượng cho Thiên Sinh Vũ Khí, cho nên đã ngớ ngẩn ngẩn ngẩn mà nạp đầy 850 đơn vị năng lượng vào đó. Vì vậy bình thường hắt không dám nổ súng, do cứ mỗi lần nổ súng lại đại biểu cho việc hắt sẽ mất đi sức chiến đấu. Nhưng mà có mất thì cũng có được, lực công kích khi khai hỏa của thanh Thiên Sinh Vũ Khí được nạp tới 850 đơn vị năng lượng này có sức sát thương khá là khủng khiếp.

Lúc này, Bùi Kiêu đang bị hơn mười con U Linh bao vây, nhưng hắt chỉ xem chúng như không khí mà thôi, vì thậm chí chúng còn yếu hơn cả linh hồn phổ thông nữa. Chẳng qua do bọn chúng có thủ đoạn công kích đặc thù mà linh hồn bình thường không có, cho nên mới có thể cắn nuốt được linh hồn, tuy nhiên cũng phải mất rất nhiều thời gian mới được. Giống như Bùi Kiêu nhìn thấy lúc này, nếu bọn U Linh này muốn cắn nuốt hoàn toàn một linh hồn phổ thông thì cũng phải mất ít nhất vài giờ, hoàn toàn không thể nào so sánh với những quỷ quái trong Địa Ngục hay là trong ảo giới được. Hiển nhiên bọn quỷ quái ở Địa Ngục là khủng bố nhất, mặc dù chúng còn chưa đạt đến Chân Ma cấp, nhưng sự mạnh mẽ của chấp niệm lại không hề thua kém Chân Ma cấp bao nhiêu.

Hãy lấy con Sói Mặt Người Không Lỗ mà Bùi Kiêu trong Địa Ngục làm ví dụ. Lúc đó, hắt vẫn còn chưa hiểu biết gì về linh hồn thể, vậy nên khi thấy con Sói Mặt Người Không Lỗ đó ăn linh hồn, mặc dù chỉ có một mình nó mà lại có thể cắn nuốt đến mấy linh hồn một lúc, lúc đó hắt chỉ nhìn với ánh

mắt của một người bình thường nên cho rằng như vậy cũng chẳng có gì lạ, thể tích của chúng to lớn nên có thể ăn được nhiều cũng đúng thôi. Mãi cho đến sau khi hắn trở lại dương thế, thật sự thông hiểu rõ ràng mọi chuyện, lúc đó mới hiểu con Sói Mặt Người Khổng Lồ kia khủng bố đến mức nào!

Định nghĩa về linh hồn: đó đã là hình thái hoàn toàn khác với người sống hay các sinh vật sống khác!

Nói một cách dễ hiểu, linh hồn là một vật chứa có ý thức và trí tuệ. Trong đó chấp niệm chính là bản thân của vật chứa đó, bên trong chứa đựng toàn bộ ký ức, ý thức, suy nghĩ của con người lúc còn sống, còn năng lượng tiêu chuẩn là yếu tố để cho vật chứa này có thể hoạt động được. Tương tự như mối liên hệ giữa người máy và năng lượng vậy, người máy là chủ thể, nhưng mà nếu như thiếu năng lượng thì không thể nào vận hành được.

Nếu quý quái muốn hấp thu toàn bộ một linh hồn bình thường thì sẽ phải cần rất nhiều thời gian để tiêu hóa, bởi vì chấp niệm của bọn chúng không đủ mạnh mẽ và vững chắc. Ấy vậy mà đám Nhân diện cự lang ở Địa Ngục lại “một con ăn đến mấy người”, cứ như chấp niệm của bản thân chúng không hề bị hạn chế gì cả. Từ sau khi Bùi Kiều trở lại dương thế, biết rõ sự khác biệt của linh hồn thể, mới hiểu được sự khủng bố của chúng. Từ đó cũng có thể suy ra... con Sói Mặt Người Khổng Lồ đã đạt đến Chân Ma cấp rồi biến thành ba đầu kia, sợ rằng còn cường đại hơn quý quái Chân Ma cấp bình thường rất rất nhiều!

So với bọn quý quái mạnh đến biến thái trong Địa Ngục thì đám U Linh trước mắt này lại chẳng hề mang lại cho hắn chút nguy cơ nào. Nếu nhìn sơ qua, bọn U Linh này mờ nhạt như thể chỉ cần một con gió thoảng qua thôi thì chúng cũng sẽ bị thổi tan. Không chỉ vậy, vì bây giờ Bùi Kiều đã có thể cảm nhận được “ý chí” nên đúng là hắn có thể cảm ứng được một tia ý chí “âm lãnh” (1) phát ra từ những U Linh này, nhưng nó cũng chỉ yếu ớt giống như giun dế mà thôi. Vậy nên Bùi Kiều không chút bận tâm, cứ để mặc cho bọn chúng bỏ nhào đến rồi dùng tạp âm tấn công mình, còn hắn chỉ như tiện tay cầm Súng Anh Dừng vung vẩy vài cái, chưa đến mười giây, hơn mười con U Linh đã bị chém cho tiêu tán, hoàn toàn biến mất.

Sau đó, Bùi Kiều cũng lười để ý tới đám U Linh đang tháo chạy tứ tung còn lại. Hắn nhẹ nhàng hạ xuống gần linh hồn đang phát ra ánh sáng màu bạc phía dưới. Đó là một người đàn ông khoảng hai mươi bảy, hai mươi tám tuổi, vẻ ngoài tuấn tú, đặc biệt là đường nét khuôn mặt rất sắc sảo, có vài phần giống với Kim Thành Vũ (2), chỉ khác là sắc mặt hắn tái nhợt, giống như người vừa bệnh nặng dậy vậy.

Lúc Bùi Kiều hạ xuống, trong mắt người thanh niên này liền hiện lên vẻ cảnh giác, ánh sáng màu bạc vốn đã âm ỉ lại một lần nữa bùng lên. Không đợi hắn kịp tấn công, Bùi Kiều đã nói trước: "Nhìn kỹ lại đi! Ta không phải là quý quái gì đâu nha. Người đã từng gặp quý quái nào mà đi săn giết U Linh chưa? Ta cũng là linh hồn con người giống như người vậy."

Những tia sáng trên người tên thanh niên dần dần yếu đi, nhưng sự cảnh giác trong mắt hắn lại không hề giảm, thậm chí còn có thêm một tia lạnh lẽo trong đó. Hắn lạnh lùng nhìn Bùi Kiều một lúc, cũng nhìn đến khẩu súng trong tay Bùi Kiều, sau đó mới cất tiếng hỏi: "Người là ai? Tại sao lại không sợ đám U Linh kia? Là quân đội của chính phủ phái tới sao?"

Bùi Kiều cười cười, nói: "Bây giờ không phải là lúc để nói những chuyện này. Trước tiên, hãy để ta chặt đứt tội nghiệt giúp người đã, nếu không thì người sẽ bị kéo vào trong Địa Ngục đó. Đến lúc thư thả, ta sẽ kể hết mọi thứ cho người nghe." Nói xong, hắn liền giơ tay chụp vào đoàn khí tức đen tối trên người thanh niên này.

Thanh niên chợt sững sờ rồi vội la lên: "Khoan đã! Khí tức đen tối này không thể chạm vào được đâu! Còn nữa, trước hết hãy đem cô ấy..." Lời còn chưa dứt, tay Bùi Kiều đã chạm vào đoàn tội nghiệt bên ngoài cơ thể người thanh niên. Trong khoảnh khắc đó, hắn dường như không nghe thấy được bất cứ cái gì khác nữa...

Dương Đình Thiên... là tên của ta.

Ta là con trai của một lão đại trong giới xã hội đen. Năm lên bảy tuổi, ta đã nhìn thấy mẹ mình bị đạn lạc bắn trúng mà chết...

Cha của ta là lão đại của Hắc Trúc Bang, một trong ba thế lực xã hội đen của thành phố Đài Bắc, lòng dạ độc ác, trở mặt như trở bàn tay. Nghe ông ấy kể, lúc đó Hắc Trúc Bang còn chưa có ra đời, ông ấy được ông nội của ta giao cho mười mấy huynh đệ. Vậy là ông dẫn dắt huynh đệ của mình chinh chiến, vượt qua núi thủy biển máu, bán hết lương tâm, cho vay nặng lãi, cưỡng bức con nhà lành làm gái, bạch phiến, súng đạn, hối lộ chính phủ... dùng đủ mọi thủ đoạn mới có thể gây dựng nên Hắc Trúc Bang uy thế như ngày nay...

Thế nhưng, ta lại chẳng cảm thấy điều đó có cái gì để tự hào, nhất là vào lúc ta nhìn mẹ ngã xuống trong vũng máu. Lúc đó mẹ còn cố gắng ôm chặt lấy ta, dặn ta, sau này phải trở thành người có ăn có học, tốt nhất là đi làm thầy giáo, trăm ngàn lần không được gia nhập xã hội đen... Ngay tại lúc đó, ta đã nhận ra: cha ta hóa ra cũng không đáng tôn kính như ta vẫn nghĩ, một thân đầy những vết sẹo kia... cũng chẳng phải là huân chương đáng tự hào của một người đàn ông!

Sau khi mẹ mất, không khí trong nhà ngày càng trở nên lạnh lẽo, cha thì cả mấy tháng liền ta cũng không nhìn thấy, chỉ ném cho ta một xấp tiền, nói ta muốn mua cái gì thì mua, và nếu ở trường có ai bắt nạt, thì bảo ta gọi cho A Lâm – một thủ hạ của cha ta – để hắn đi chém cả nhà tên kia.

Nói đùa đấy à? Trong trường có ai dám bắt nạt ta đấy? Ngay cả nói chuyện với ta còn không ai dám! Đừng nói là bọn học sinh, ngay cả thầy giáo mà nhìn thấy ra cũng đều run lấy bấy! Như vậy thì ai dám bắt nạt ta đấy?

Còn nhớ lúc trước... Mỗi buổi tối, mẹ vẫn thường hay kể chuyện xưa cho ta nghe, cùng ta xem tivi, giúp ta làm bài tập... Thật nhớ mẹ quá...

Nhưng mẹ thật sự đã không thể quay về nữa rồi! Ta cũng sẽ từ từ lớn lên, cuối cùng sẽ có một ngày quên mất bóng hình của mẹ. Điều duy nhất còn có thể nhớ rõ, có lẽ là cái ôm cuối cùng trong vũng máu kia của mẹ, bảo vệ cho ta không bị trúng đạn lạc, bảo vệ cho ta không bị mấi tầu chém phai, và bảo vệ cho ta, không bị cha vô tình đánh gãy tay, gãy chân...

Cứ như vậy, cho đến năm ta mười hai tuổi, em... xuất hiện trong thế giới của ta, là em gái ư?

Theo như cha nói, đó là em gái cùng cha khác mẹ của ta, còn mẹ của em ấy... Hình như đã chết trong một vụ hỏa hoạn có ý mấy ngày trước. Do kẻ thù của cha tìm ông trả thù, cuối cùng đốt luôn biệt thự của bà ấy, chỉ có em được cha ôm chạy thoát ra ngoài, còn mẹ của em thì đã chết trong căn biệt thự kia.

"Đàn bà giống như quần áo, muốn thay lúc nào cũng được! Chỉ có máu mủ của ta mới đáng được bảo vệ!"

Hắc hắc, đúng là máu lạnh thật... Có lẽ bảo vệ máu mủ cũng chỉ là một câu nói vớ vẩn thôi. Nếu thực sự đến lúc sinh tử tồn vong, có lẽ thứ mà ông ta quan tâm cũng chỉ là cái mạng của mình...

Vậy nên, em gái ơi! Chúng ta đều là kẻ mồ côi mẹ, đều sinh ra trong gia tộc xã hội đen này, vậy nên chúng ta cũng chỉ có thể nương tựa lẫn nhau mà sống thôi. Từ giờ trở đi, anh sẽ bảo vệ cho em!

Nhưng mà em lúc đó thực sự còn quá nhỏ, một đứa bé ngoan ngoãn, đáng yêu như vậy mà đã sớm phải mất mẹ rồi. Nếu như ta chỉ có thể nhớ được diện mạo của mẹ mình một cách mơ hồ, thì với em ấy, có lẽ cả đời này cũng sẽ không thể biết được hình dáng của mẹ mình ra sao! Cũng không thể biết được mẹ em đã yêu thương em nhiều đến bao nhiêu, đã dùng cả sinh mạng để bảo vệ em như thế nào...

Mười sáu tuổi... Vào trung học, ta vẫn không được mọi người đón chào, trong ánh mắt họ nhìn ta chỉ có chán ghét, còn có lẫn cả sợ hãi. Đúng vậy, giống như là sợ hãi của kẻ địch đối với cha ta vậy, làm con của ông ta, mọi người cũng sẽ sợ hãi ta như vậy. Mà có lẽ... chuyện này cũng không đến nỗi tệ, ít nhất bọn họ sẽ không đến làm phiền ta, để cho ta yên ổn mà học hành...

Còn về em, lúc đó đã đến tuổi vào tiểu học. Sáu tuổi, lúc nào cũng chỉ biết gọi "ca ca", quần quít ta không rời... Ài, mấy tháng rồi ta cũng chưa nhìn thấy cha, cho nên việc đi học của em cũng là do ta lo liệu... Có điều, hi vọng rằng em sẽ không bị đối đãi giống như ta ngày trước. Chuyện như vậy, đối với em ấy quá tàn khốc.

Mười bảy tuổi, à, hình như là mười tám tuổi, đó là lần đầu tiên ta đánh người? Với lại nghe nói đối phương đã tàn phế... Ha ha ha, ta quả nhiên là mang dòng máu của cha mình, trong máu ta cũng chứa đầy tính bạo lực, một khi đã ra tay là gần như muốn giết chết đối phương vậy... Có điều, ta không hề hối hận! Dám bắt nạt em gái của ta sao? Nhưng mà cũng thật là kỳ lạ, tại sao hồi ta còn học tiểu học, bọn chúng chỉ dám sợ hãi đứng từ xa nhìn ta, vậy mà bọn nhóc này lại dám bắt nạt em ta? Thậm chí lúc được nhà trường thông báo lại, người nhà của bọn chúng còn dám lớn tiếng đòi đuổi học em gái ta nữa chứ? Quả nhiên, bề gãy tay chân của bọn chúng, chắc chúng sẽ không còn dám tái phạm nữa đâu?

Nhưng mà cha à, có gì mà phấn khích đến như vậy chứ? Lại còn mở tiệc, gọi cả một đám người tới chúc mừng con nữa. Lúc đánh người, trong đầu con không có nghĩ về cha chút nào đâu. Mà con cũng không thể nào kế thừa cái danh lão đại xã hội đen của cha được! Sau khi tốt nghiệp đại học, con sẽ dẫn em gái cao chạy xa bay, nhìn em lớn lên, bảo vệ cho em, cho đến lúc em ấy lập gia đình, chúng ta sẽ được sống một cuộc sống bình yên!

Mười tám tuổi... kì thi vào đại học, nhưng... có lẽ sẽ không bao giờ có thể bước vào đại học...

Cha chết rồi! Trong một trận chiến với bang hội khác, ông bị một thằng tiểu tử chém trọng thương. Ta chỉ kịp chạy đến bệnh viện để nhìn mặt ông lần cuối, đồng thời, kế thừa toàn bộ mọi thứ của ông để lại, thể lực, danh tiếng, và cả hai bàn tay nhuộm đầy máu tươi...

"Đỉnh Thiên, con là con của ta. Tuy rằng ta và con không mấy thân thiết, nhưng sao ta lại không hiểu con cơ chứ? Con cũng chính là ta! Trong máu chứa đầy tính bạo lực! Con không trốn tránh được đâu! Con cho rằng có thể dễ dàng cùng em gái con sống ẩn mình một cách yên ổn hay sao? Đừng có đùa! Con chính là con trai ta! Cả đời này con cũng không thể nào trốn thoát!"

"Nếu như con không có thể lực của riêng mình, như vậy những thể lực khác chỉ cần tùy tiện phái đi vài tên côn đồ, cũng đủ để giết chết con rồi. Sau đó chúng sẽ bán em gái con vào kỹ viện, loại gái tơ như vậy, có thằng nào mà không muốn chứ... Đừng có nhìn ta bằng ánh mắt giết người đó, trong lòng con tự hiểu rõ, lời ta nói không sai! Nếu như ta không chết, thì ta còn có thể bảo hộ được cho hai đứa, nhưng nếu ta chết rồi, mà con lại không đủ năng lực và quyết đoán để kế thừa ta, thì đây cũng chính là hồi kết của hai anh em các con! Vậy nên, sử dụng cái thứ bạo lực trong máu của con, đi chém chết cái thằng đã giết ta đi, còn phải nhốt tận gốc cái thể lực kia luôn, nói cho những kẻ đang ngấp nghé hai anh em các con biết, con... là con trai của ta!"

Ta biết chứ... Tất cả đều là sự thật, cho nên nếu như muốn bảo vệ được em gái, hai tay của ta nhất định phải nhuộm máu tanh! Ta nhất định phải kế thừa cha, phải làm trái đi lời dặn của mẹ, bước vào xã hội đen... Mà có lẽ, từ trước đến giờ, ta vẫn chưa từng tách rời được khỏi nó...

Ta chém, ta giết, ta sai kẻ khác đi giết người, ta tiếp nhận lấy toàn bộ thể lực, tất cả các mối làm ăn, cũng thanh lọc hết bọn tiểu nhân thừa dịp hỗn loạn giờ trò, làm cho kẻ khác phải sợ hãi, làm cho những kẻ đang nhòm ngó phải chùn chân. Ta... quả nhiên là con trai của cha!

Thời gian dần qua, ta càng lúc càng thêm trầm lặng, cũng càng ngày càng bạo lực hơn. Thậm chí mọi người đều thầm nói ta còn đáng sợ hơn cả cha, cũng "hùng tài đại lược" (3) hơn nhiều. Bởi vậy, thể lực ta kế thừa từ cha càng ngày càng không lờ, thậm chí còn bị chính phủ chú ý. Nhưng cũng không hề gì, chỉ cần bơm thêm một ít tiền vào là được, giống như việc ta làm những năm này, lương tâm bán hết, chuyện xấu làm đủ!

Chỉ có em... em gái à, anh sẽ bảo vệ cho em không bị tổn thương, để cho em có thể tránh xa tất cả những chuyện này, để cho em mãi mãi giữ được sự thuần khiết...

Ta cho em ấy rời khỏi Đài Bắc, đến học ở Đài Nam, để em có thể giống như bao cô gái khác, hâm mộ ca sĩ, diễn viên, yêu thích dòng nhạc thịnh hành, không bị bạn học bài xích, cũng không phải nhìn thấy những chuyện mà ca ca đã làm... Để cho em có được sống một cuộc sống bình yên...

"Ca ca! Oa, em được nghỉ đông rồi! Lần trước anh đã nói nếu kết quả thi của em đứng trong mười hạng đầu, thì em có thể về nhà chơi với ca ca đó nha! Vậy nên lần này ca ca không được chối nữa đâu đó, nhanh cho người đến đón em, thật là nhớ anh quá đi..."

"Ca ca, đi mua đĩa mới của Châu X Luân (4) với em đi! Oa, nghe hay lắm! Các bạn học cũng bàn luận nhiều lắm..."

"Ca ca, ngày mai đi dạo phố với em nha, em cần mua mấy món đồ, Tết âm lịch này để em nấu ăn cho nha! Hừ hừ, bữa cơm gia đình mà, không để cho đầu bếp nấu được đâu!"

"Ca ca! Cô gái kia là ai?! Tại sao sáng nay lại đi từ trong phòng anh ra hả?"

"Em không biết! Dù gì thì gì, ca ca cũng không được ở cùng cái loại con gái không đàng hoàng đó! Ca ca của em vĩnh viễn chỉ là của một mình em mà thôi!"

"Ô, nếu ca ca không chịu, em sẽ khóc mãi luôn đấy! Khóc cho đến mù thì thôi! Ô, ca ca đã bị cái loại hư hỏng kia cướp đi, để em bị bọn buôn người bắt bán đi cho rồi, dù sao cũng chẳng có ai thương yêu em hết mà, ô..."

"Hả? Thật sao? Anh đã hứa rồi nha! Anh là đàn ông thì nói lời phải giữ lời đó! Sau này không được để ý đến những cô gái hư hỏng kia nữa!"

"... Sau này em muốn được gả cho ca ca... Đáng ghét! Không nghe thấy thì thôi! Đừng có mong bốn cô nương lặp lại lần nữa!"

Vẫn là như thế... khá ái và thuần khiết. Nhưng mà em gái à, em có điều không biết, lương tâm của anh sớm đã bị ném cho chó ăn từ lâu rồi, hai tay của anh cũng đã nhuộm đầy máu tươi... Ca ca, đã không còn là ca ca của em nữa rồi...

Có điều, em gái à, em là người thân duy nhất của anh... Cho dù anh có phải gánh lấy tất cả tội nghiệt, cho dù anh có phải dấn thân vào địa ngục, có phải hóa thành ác ma, dù là hỗn phi phách tán đi nữa! Anh vẫn sẽ luôn bảo vệ cho em!

Ta nguyện hóa thân thành kiếm... Mãi mãi bảo vệ cho em!

Lễ Giáng Sinh sao? Lại dám trốn học về đây... Nhưng thôi không sao, anh cũng đang rất nhớ em, học hành để sau đi, hôm nay là lễ Giáng Sinh mà...

Bị em gái kéo tay đi trên con phố náo nhiệt, nhìn người qua kẻ lại ai ai cũng vui vẻ, lại thấy được vẻ mặt đầy niềm vui của em, lòng ta cũng dần dần tĩnh lặng lại. Nào là gió tanh, mưa máu, nào là ân oán, tội nghiệt, tất cả những thứ đó giờ phút này dường như đã phai nhạt đi phần nào. Tâm tình ta chưa bao giờ cảm thấy được bình yên như lúc này, điều duy nhất còn lại cũng chỉ có nhịp tim đập thật nhanh... Thật là nhớ những lúc nắm lấy bàn tay em, những lúc ôm em vào lòng, nhớ những nụ cười mà mãi mãi em chỉ dành cho riêng một mình ta thôi. Ôi! Thật nhớ quá...

Trời! Ta bị làm sao thế này? Ta là súc sinh hay sao vậy? Đó là em ruột của ta kia mà! Cho dù em bây giờ có trở nên xinh đẹp bao nhiêu, có khá ái bao nhiêu đi nữa, cho dù đã hai ba năm qua ta không hề đụng vào đàn bà, mặc kệ những điều đó... Em cũng chính là em gái của ta kia mà! Chẳng lẽ ta là súc sinh hay sao?

Ta là kẻ đã chìm sâu trong gió tanh, mưa máu thật lâu, nhưng từ khi nhìn thấy sự trong sáng, vui vẻ của em, ta lại khao khát nó, muốn đoạt được nó. Chẳng lẽ do bản thân đã đánh mất đi, đến khi nhìn thấy người khác lại có, ta sẽ không kìm được mà vội muốn chiếm đoạt sao ?

Ta... muốn chiếm hữu em mãi mãi hay sao?

"Nghe đi nè, ca ca, bài này tên là ‘Tang lễ hoa hồng’(5) ... Nghe có hay không?"

Rời xa em đã một trăm tuần lễ

Anh quay về nơi này

Tìm kiếm dấu yêu xưa của chúng ta

Không còn một ai muốn nhắc tới nữa

Quá khứ của hoa hồng

Hôm nay, tại nơi này

Anh giữ lấy nó, gọi là hồi ức”

...

Tang lễ của hoa hồng

Mai táng đi hồi ức tình yêu

Hai tay đã như tê liệt

Đã không còn níu kéo được em nữa

Thật là xinh đẹp

Như dưới cơn mưa pháo hoa ngày ấy

Anh đã nói muốn được thấy em mặc váy hoa trong ngày cưới

...

Ta ngoảnh nhìn em gái đang tựa bên mình, hôm nay em cũng mặc một bộ váy hoa, cũng xinh đẹp như vậy... Thế nhưng mà, anh không thể mãi mãi giữ chặt em bên mình được...

"Ca ca! Nhìn kia, bắn pháo hoa rồi...!"

"Ừ, bắn pháo hoa rồi..."

Pháo hoa sao? Váy hoa sao? Cho dù là vậy thì anh... anh cũng vĩnh viễn không thể nào nói lời cầu hôn với em được, dù cho đó có là lời nói dối đi nữa, cũng vĩnh viễn không thể...

"Ca ca, em muốn được ở bên cạnh anh mãi mãi! Hàng năm cùng anh đi chơi, cùng anh đi xem pháo hoa! Chúng ta sẽ mãi mãi ở bên cạnh nhau nhé, ca ca!"

"...Ừ, mãi mãi bên cạnh nhau..."

Nhưng mà ở trong pháo hoa có cái gì vậy? Đám khí màu đen à? Sao càng lúc lại càng đến gần đây vậy?

Vậy là... Ta chết rồi sao? Còn những bộ xương khô bên trong đám khí đen kia là cái gì? Ta chết rồi sao? Không được, em gái... Cút ngay! Các người cút ngay cho ta! Ta dù có chết, có ngã xuống, có phải vào địa ngục, hóa thành ác ma, ta... Ta cũng muốn mãi mãi được bảo vệ cho em!

Ta nguyện hóa thân thành kiếm... Mãi mãi bảo vệ cho em!

"Đừng!"

Bùi Kiều bất chợt bừng tỉnh, thoát ra khỏi đoạn ký ức như vô biên kia!

Đây là lần đầu tiên hắn giúp người khác chặt đứt tội nghiệt, khác hẳn khi hắn tiếp xúc với một tia tội nghiệt nhỏ yếu trước đây. Đây là tội nghiệt của cả một đời người! Giống như lời ông lão mà hắn từng gặp khi mới chết: những tội nghiệt này chứa đựng tất cả chấp niệm và nhân quả mà cuộc đời người đó đã trải qua, cũng có thể coi nó là toàn bộ tội nghiệt mà người đó đã tạo ra!

Lôi điện trên người Bùi Kiều chớp lóe lên. Đó là do lực lượng lôi điện trong người hắn tự phát ra để hòa tan từng chút từng chút tội nghiệt đang dung nhập vào cơ thể. Cho đến giờ phút này, hắn mới thực sự tỉnh táo lại từ trong ký ức của người tên Dương Đình Thiên trước mắt. Cũng không biết đã hết bao lâu, nhưng lúc này thì tất cả tội nghiệt quanh người thanh niên này đã biến mất hoàn toàn. Xem ra lần chặt đứt tội nghiệt này có thể coi như là đã thành công.

Người thanh niên lạnh lùng trước mắt tựa như hơi ngậy ra. Hắn yên lặng theo dõi hành động của Bùi Kiều, cho đến lúc tất cả tội nghiệt hoàn toàn biến mất, hắn mới vội cúi nhìn xuống dưới chân. Ở đó có một cô gái khoảng mười lăm, mười sáu tuổi đang nằm, mặc một bộ váy hoa, diện mạo thanh tú xinh xắn làm người ta cảm thấy đáng yêu. Cô bé vẫn còn thơ, hình như chỉ bị ngất đi thôi, không có nguy hiểm gì đến tính mạng.

Dương Đình Thiên liên tục đưa tay muốn chạm vào cô bé này, tuy nhiên chỉ có thể xuyên qua cơ thể cô bé mà thôi, nhưng hắn lại không hề bỏ cuộc, chỉ là mỗi lần như vậy hắn lại càng thêm sốt ruột, liên tiếp hươ tay tựa như muốn ôm lấy cô bé này vậy. Cho đến lúc Bùi Kiều vỗ nhẹ vào bả vai hắn, thanh niên mới giật mình mà ngừng lại.

"Bình tĩnh đi! Người bây giờ còn rất yếu, mới vừa bị đám U Linh kia tấn công, chắc là chấp niệm của người còn lại rất ít, năng lượng tiêu chuẩn cũng tiêu hao gần hết rồi, đừng có làm những việc vô ích này nữa. Yên tâm, em gái của người bây giờ rất an toàn, chẳng qua chỉ là bị hôn mê mà thôi." Bùi Kiều vội nói.

Dương Đình Thiên giật bắn người, gạt phăng bàn tay Bùi Kiều đang đặt trên vai hắn ra, sau đó chất vấn: "Sao người lại biết cô ấy là em gái ta?"

Bùi Kiều cười khỏ, nói: "Đừng có to ra thù địch như vậy chứ, ta mới vừa cứu người xong đây... Bởi vì ta vừa chặt đứt tội nghiệt, nhân quả, hoặc có thể nói là quả khứ giúp người, vậy nên ta biết rõ mọi chuyện của người... Những thứ này ta sẽ nói sau. Còn bây giờ, người tỉnh táo lại nhìn chung quanh đã, thấy không? Nơi đây xuất hiện rất nhiều quý quái, nếu người muốn bảo vệ tính mạng cho em gái mình thì đừng có phí sức đi ôm cô ấy nữa, mọi chuyện cứ để cho ta." Nói xong, hắn liền khom lưng bế cô bé lên. Tuy rằng chấp niệm của hắn còn lại rất ít, nhưng mà năng lượng tiêu chuẩn lại có đến hơn một trăm đơn vị, cho nên nếu chỉ thiếu đốt một chút để chạm vào người sống thì vẫn có thể làm được.

Khuôn mặt của Dương Đình Thiên hơi giật giật, những rồi cũng không nói gì thêm nữa, chỉ lẳng lặng nhìn Bùi Kiều bế cô bé lên, rồi theo sát hắn rời khỏi quảng trường.

"Ừa? Xe Jeep bên kia đường đi đâu rồi?" Sau khi Bùi Kiều bế cô bé đi ra khỏi quảng trường, hắn mới phát hiện chiếc xe Jeep chở hắn đến đây đã biến đi đâu mất, xung quanh không còn một bóng người. Có trời mới biết hai người kia đã đi đâu mất rồi?

Dương Đình Thiên lạnh lùng nói: "Vừa rồi trong lúc người tiếp xúc với vật chất màu đen kia... à, là tội nghiệt đúng không? Lúc đó, bỗng nhiên có một con U Linh màu đỏ cùng với mấy chục con U Linh màu đen từ đâu bay đến. Sau đó, trên xe Jeep kia chợt vang lên tiếng súng, thân thể của con U Linh màu đỏ bị bắn rách ra một mảng lớn. Thế là nó giống như lập tức nổi giận, dẫn theo bọn U Linh đuổi theo xe Jeep kia rồi."

Bùi Kiều ngẩn người, hần ngay ngốc hỏi: "Tiếng súng? Ý người nói là súng ống (6) ấy hả? Dùng súng để bắn U Linh? Nhưng đạn thì làm sao có thể chạm vào U Linh được chứ?"

Dương Đình Thiên khó hiểu nhìn Bùi Kiều, hần gật đầu nói: "Đúng vậy, là tiếng súng! Ta rất quen thuộc với âm thanh đó. Chắc hẳn là súng ngắn kiểu mới nhất của Đại Lục... Nói mới nhớ, người này giờ dùng tiếng phổ thông(7), không lẽ người và người trên xe Jeep đó đều từ Đại Lục đến đây sao?"

Bùi Kiều vội gật đầu nói: "Không sai, chúng ta đúng là đến từ Đại Lục... Nguy rồi, tuy rằng không biết tại sao họ có thể dùng súng bắn được U Linh, nhưng mà bọn họ làm sao có đủ khả năng đối phó với U Linh được đây?" Nói xong, hần một tay ôm cô bé, còn tay kia nắm lấy Dương Đình Thiên, kéo gã bay lên trên cao 50m.

Không đợi Dương Đình Thiên kịp nói gì, dưới chân Bùi Kiều đã chớp lóe lòi điện, khiến hần bắn ra hơn trăm mét, đuổi theo bằng tốc độ cực nhanh. Dương Đình Thiên vốn còn đang muốn nói gì đó, nhưng giờ thì đã khiếp sợ đến không thốt nên lời. Mấy giây sau hần mới đột nhiên hỏi: "Người rất mạnh phải không? Cùng là linh hồn như nhau, tuy rằng không biết tại sao người làm được như vậy, nhưng chỉ một mình mà người dám đến Đài Bắc tiêu diệt nhiều U Linh như vậy... Cho dù là so với các linh hồn khác, thì người cũng rất mạnh phải không?"

Bùi Kiều cười khổ nói: "Không phải đâu, ta còn rất yếu... Chỉ là có thêm vài năng lực kỳ dị mà các linh hồn bình thường không có đấy thôi. Hơn nữa, lần này ta đến Đài Bắc cũng không phải là vì để tiêu diệt quỷ quái, mà là vì người... Sau này ta sẽ nói tỉ mỉ cho người biết, còn bây giờ người đừng vội, đợi ta giải quyết con U Linh màu đỏ kia đã. Đúng rồi! Chút nữa, lúc ta chiến đấu sẽ không thể chú ý đến người và em gái của người được, lúc đó người phải tự bảo vệ bản thân đấy!"

Dương Đình Thiên gật đầu nói: "Ta hiểu rồi... Ta cũng đoán được người đến là vì ta. Dù sao thì ở đó có đến hơn một trăm linh hồn, mà người chỉ giúp một mình ta. Hơn nữa, những linh hồn kia chỉ bị bọn U Linh khê chạm vào một cái cũng đã bị hòa tan rồi, chỉ có mỗi mình ta có khả năng đẩy chúng ra. Nói như vậy... ta cũng không giống với linh hồn bình thường."

Bùi Kiều đang muốn trả lời Dương Đình Thiên thì bỗng nhiên hần nhìn thấy ở đằng xa, một chiếc xe Jeep đang lao đi bạt mạng. Và ở phía sau chiếc xe đó, đúng là có một con U Linh màu đỏ thẫm đang cùng với mấy chục con U Linh màu đen bám theo sát sao. Nhưng điều làm Bùi Kiều kinh ngạc hơn chính là: hần đúng là nghe thấy tiếng súng nổ. Mỗi một lần có tiếng súng vang lên là lại có một con U Linh màu đen tan biến mất, cảnh tượng như vậy... quả thật giống như là bị Thiên Sinh Vũ Khí đánh trúng!

"Đạn? Là Thiên Sinh Vũ Khí sao? Hay là sản phẩm của khoa học kỹ thuật?"

Trong lòng Bùi Kiều giờ đây đang kinh hãi đến khó tả, bởi vì nếu như người bình thường cũng có thể sử dụng Thiên Sinh Vũ Khí, như vậy thì vị trí của Tự Do Linh Hồn cũng không còn quá quan trọng nữa. Hoặc có thể nói là tầm quan trọng bị hạ thấp rất nhiều... Còn nếu đó là sản phẩm của khoa học kỹ thuật, vậy thì Tự Do Linh Hồn sẽ không còn có chút giá trị gì nữa...

Có điều bây giờ cũng không phải là lúc để nghĩ nhiều như vậy. Tốc độ hiện giờ của Bùi Kiều cực nhanh, so với xe Jeep và bọn U Linh còn nhanh hơn mười lần, vừa nhìn thấy mục tiêu, hần liền hơi giảm tốc lại, thả Dương Đình Thiên và cô bé lên nóc một tòa nhà cao tầng. Sau khi dặn dò hai câu thì lập tức phóng về hướng chiếc xe Jeep bên dưới.

Đang lái xe Jeep lúc này là cô gái trẻ tuổi kia, còn tên quân nhân thì đang cầm một khẩu súng ngắn màu đen, vừa ngắm lên trời vừa quát lớn: "Cô làm ơn đừng có lạng qua lạng lại nữa! Tôi hoàn toàn không thể nhắm chuẩn được... Chỉ còn có ba viên đạn thôi, cô muốn tôi bắn hụt hay sao?"

Cô nàng trẻ tuổi cũng không phải loại con gái yếu đuối gì, vừa lái xe vừa nói lớn: "Này, hay là anh lái đi, để tôi bắn cho? Tôi cũng đã từng ở trong quân ngũ đó! Hơn nữa, Đạn Siêu Điện Từ quý giá như vậy mà chưa gì anh đã đem ra bắn hết sạch rồi! Đến thời điểm nguy cấp thì biết làm thế nào đây?"

Người quân nhân cười lạnh nói: "Thời điểm nguy cấp là lúc nào nữa? Bọn chúng chính là U Linh đó! Một khi để chúng đến gần, chúng ta coi như chết chắc, bây giờ mà không tranh thủ bắn, còn đợi đến bao giờ nữa chứ? Đừng có lộn xộn nữa! Lái xe cho cẩn thận một chút! Lão tử giết một con thì không bị lỗi, giết được hai con là có lời rồi!" Vừa dứt câu, tay hần lại tiếp tục bóp cò. Lập tức, lại có thêm một con U Linh trên trời tan biến.

Người quân nhân lại ngắm tiếp, vừa ngắm vừa mắng: "Chỉ tiếc mấy phát lúc đầu! Ai mà biết được con U Linh màu đỏ đó lại là Nhập Ma cấp đỉnh phong chứ! Đạn Siêu Điện Từ không thể làm cho nó bị thương. Đáng tiếc thật! Nếu như dùng để bắn bọn U Linh màu đen thì tốt hơn..."

Còn cô gái trẻ lại bất mãn nói thầm: "Hừ, những quốc gia có tổ chức linh hồn đúng là hoang phí mà! Ngay cả nhân viên hậu cần bình thường mà cũng được phát Đạn Siêu Điện Từ. Hừ, còn chúng ta thì dù có muốn mua từ Mỹ hay Đại Lục cũng không thể nào mua được..."

Quân nhân cười hắc hắc nói: "Làm bầm cái gì vậy! Ai bảo các người chân đạp hai thuyền (8) làm gì? Sớm muộn gì cũng sẽ lật thôi! Nếu các người lựa chọn phía chúng tôi thì đã không có chuyện gì xảy ra rồi, phía chúng tôi chắc chắn sẽ rất vui lòng phái ra Tự Do Linh Hồn đến thưởng trú ở Đài Loan. Còn nữa, cô nói ai là nhân viên hậu cần bình thường? Tôi chính là nhân viên hậu cần giỏi nhất, đã trải qua mấy chục nhiệm vụ hậu cần mà chưa từng thất bại! Cô lái xe cho cẩn thận vào!"

Lời nói vừa dứt thì "đoàng" một tiếng, lại có một con U Linh màu đen trên trời tiêu tán biến mất. Nhưng lúc này... bọn U Linh đã càng lúc càng tiếp cận xe Jeep, khoảng cách chỉ còn hơn 70 m và đang liên tục bị rút ngắn lại..

Ở phía sau họ, dưới chân Búi Kiêu chớp lên ánh lôi điện, giống như đang đứng trên Phong Hỏa Luân, tốc độ nhanh đến kinh người. Hắn còn cách xe Jeep và bầy U Linh khoảng... 3000 m nữa!

Lời bình: Như vậy là việc giải cứu cho linh hồn đặc thù nọ đã thành công bước đầu. Tuy nhiên nguy hiểm thực sự bây giờ mới xuất hiện xuất hiện! Mặc dù đây chỉ là quỷ quái Nhập Ma cấp đỉnh phong, nhưng với tình trạng hiện tại, Búi Kiêu có thể tiêu diệt được nó hay không? Mời các bạn đón đọc chương mới nhất của TVKĐ được thực hiện bởi nhóm dịch Vô Hạn Chi Tâm trên Bạch Ngọc Sách!

Chú thích:

1. Âm lãnh: từ thường dùng để chỉ người có vẻ ngoài lạnh lùng, u ám, đáng sợ.
2. Kim Thành Vũ (Kaneshiro Takeshi) là một diễn viên, ca sĩ nổi tiếng quốc tịch Nhật Bản, người Nhật lai Đài Loan.
3. Hùng tài đại lược: nói đến người lãnh đạo tài năng.
4. Châu X Luân: nguyên văn của tác giả, để chỉ ca sĩ Châu Kiệt Luân của Trung Quốc.
5. Bài hát “Tang lễ hoa hồng”: Tác giả: Hứa Tung, do Châu Kiệt Luân trình bày
6. Trong tiếng Trung, cả ‘thương’ và ‘súng’ đều được phát âm là thương. Búi Kiêu mới nghe thì không biết là nói tới thương đâm hay súng bắn.
7. Tiếng phổ thông Trung Quốc: ở Trung Quốc có rất nhiều tộc người khác nhau, mỗi tộc lại có tiếng nói riêng. Tiếng Phổ Thông là ngôn ngữ dùng như quốc ngữ của TQ.
8. Chân đạp hai thuyền: chỉ việc cùng một lúc theo cả hai phe khác nhau.

Bạn đang đọc truyện *Tử Vong Khai Đoan* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Q.3 - Chương 20: Phút Bình Yên Ngán Ngủ! (1)

Tuy khoảng cách giữa Búi Kiêu và con U Linh đỏ thẫm còn khá xa, nhưng hắn dù sao cũng là linh hồn thể, khác biệt hoàn toàn so với người sống, nên dù xa hơn nữa, hắn vẫn có thể thấy rõ ràng diện mạo của U Linh đỏ thẫm kia.

Con U Linh màu đỏ thẫm này thực ra là một bộ xương khô được bao bọc trong đám sương mù, chỉ là bộ xương khô này nhìn rõ ràng hơn rất nhiều so với những con U Linh khác. Những con U Linh bình thường thì bộ xương bên trong đám sương mù đều trông như một hình ảnh lập thể, còn con U Linh này thì lại tựa như thực thể chứ không phải chỉ là một đám sương mù.

Tuy con U Linh đỏ thẫm hoàn toàn khác so với những U linh bình thường khác, nhưng Búi Kiêu cũng không thấy lo lắng chút nào cả, bởi vì hắn không cảm nhận được trường khí thể mà chỉ Chân Ma cấp mới có. Chỉ cần không phải Chân Ma cấp, vậy thì không có uy hiếp gì với hắn... Ít nhất là với ảo giác hay huyền thuật gì đó!

Đầu tiên, Búi Kiêu từng có kinh nghiệm đối phó với thứ huyền thuật kinh khủng của Mã Diện Ma Vương cấp chưa hoàn chỉnh, so với đám U linh trước mắt kia thì ít nhất cũng phải mạnh gấp nghìn vạn lần, còn nếu so với Huyền thuật của Chân Ma cấp thì cũng gấp hơn trăm lần. Sau lần được huyền thuật tẩy lễ bằng đó thì giờ chấp niệm của Búi Kiêu giờ đây đã bền vững hơn rất nhiều, e rằng tất cả huyền thuật dưới Chân Ma cấp đều đã vô dụng với hắn rồi!

Tiếp theo là lực lượng lôi điện của Búi Kiêu còn có công năng tự phòng hộ. Với lực phòng ngự của lực lượng lôi điện thì huyền thuật bình thường không thể uy hiếp hắn được... Trừ khi là thứ huyền thuật vô địch của Ma Vương cấp - tựa như chân thật - vậy thì hắn mới có thể bị vây khốn bên trong đó.

(Lại nói tới lực lượng lôi điện, đây thật sự là đồ tốt, công thủ vẹn toàn, lại còn có là công dụng gia tốc... Chỉ có điều ký hiệu lôi điện phù văn đã có nhiều tác dụng như vậy rồi mà lần trước ta cũng cảm nhận thấy bên trong Anh Dũng Súng có một cái ký hiệu khác. Vậy thì, liệu ta có thể phục chế lại cái ký hiệu kia không nhỉ? Khi nào rảnh rồi nhất định phải tu luyện thật cẩn thận mới được.)

Lúc này đây, Búi Kiêu đã không còn là gã lơ ngơ mới từ Địa Ngục trở về Dương Gian nữa. Khi đó, hắn không hiểu rất nhiều điều, không biết rất nhiều thứ, cho nên chỉ có thể theo sau lưng bọn Cung Diệp Vũ tiến vào Phong Đô. Nhưng giờ đây, hắn biết rất nhiều chuyện của giới linh hồn, kể cả bản chất của linh hồn, kể cả Thiên Sinh Vũ Khí, kể cả đẳng cấp linh hồn, thậm chí cả những điều liên quan tới giới ảo giác và quỷ quái nữa...

Đối với hắn, cuộc chiến ở Phong Đô quả thực không khác gì một lần thoát thai hoá cốt. Lấy được nhiều thu hoạch như vậy đương nhiên cần có nhiều thời gian để tìm hiểu, nghiền ngẫm tận gốc rễ. Lúc đó, mới có thể biến toàn bộ những kinh nghiệm này thành của mình để trở nên mạnh mẽ hơn!

Năm 2012 ... Giống như lời nguyên ma quỷ trực chờ lấy mạng! Nó gây áp lực lên hắn, ép buộc hắn, truy đuổi hắn...

Mạnh mẽ lên, mạnh mẽ lên! Phải càng mạnh mẽ hơn nữa!

Có lẽ ngay cả Bùi Kiều cũng không nhận ra, chỉ mấy tháng trước hắn còn là một người bình thường, vậy mà hiện tại đã dần dần quen với chiến đấu, thậm chí có thể nói là có thiên phú với chiến đấu...

Hiện tại cũng vậy, mặc dù Bùi Kiều cách chiếc xe jeep đang chạy như bay kia rất xa, nhưng trong đầu đã mơ hồ đưa ra được một số kết luận, trong đó có thời gian để hắn có thể tiếp cận xe jeep, bao lâu nữa thì đám U Linh kia có thể tấn công được chiếc xe, thậm chí cả việc mình liệu có thể ngăn cản tất cả bọn chúng hay không... Đó cũng không phải kết luận được đưa ra qua sự tính toán bằng các loại công thức như các nhà toán học hay làm, mà chỉ là một loại suy đoán theo bản năng. Có lẽ nó có rất nhiều chỗ không chính xác, nhưng đó đều là những kết luận mà đầu óc Bùi Kiều tự động suy tính ra.

(Không đuổi kịp rồi! Với tốc độ này, bọn họ sẽ bị đám U Linh này giết chết trước khi ta đuổi kịp!)

Bùi Kiều biết rõ, đối với hắn thì mấy con U Linh kia chả khác gì cá nằm trên thớt, nhưng đối với người bình thường thì chúng chính là điều khủng bố nhất, chỉ hơi tiếp xúc cũng sẽ bị chúng hút đi dương khí, lại có thể bị rơi vào ảo giác kinh khủng. Đối với thứ quái vật đó thì người bình thường lại chỉ chả khác gì đồ ăn!

Bùi Kiều cảm thấy hắn đã không thể đuổi kịp đám U Linh và xe jeep ở đằng xa, ít nhất trước khi bọn U Linh đó chui được vào xe. Hắn không thể đuổi kịp... trừ phi hắn sử dụng 'chiêu đó'! Viên Đan Quả Cầm. (1)

(Nhưng khoảng cách từ đây tới chỗ mấy con U Linh kia lên tới 2000-3000 m, chưa nói đến vấn đề chính xác, mà chỉ riêng việc không Giải phóng để sử dụng trạng thái Lôi Điện Pháo, chỉ chi dùng đạn bình thường thì cũng chỉ bắn chết được khoảng mười con U Linh là cùng. Đường nhiên, nếu dùng Giải phóng... Không! Không thể Giải phóng! Không thì chính mình cũng có thể sẽ cơ tiêu tán! Vậy nên...)

Bùi Kiều suy nghĩ một hồi rồi cũng quyết định một biện pháp. Hắn liền đưa Anh Dững Súng ra sau lưng, nòng súng chỉ về phía đằng sau mình, rồi lập tức đưa lực lượng lôi điện và 45 đơn vị năng lượng tiêu chuẩn trong cơ thể nạp vào trong súng. Sau đó, hòng súng sáng lên lập lòe, một phát đạn lôi điện sáng chói được Bùi Kiều bắn về phía bầu trời, còn hắn lợi dụng lực phản chấn của phát đạn, trong nháy mắt, tốc độ tăng lên tới hơn mười lần, mà dưới chân hắn còn có vài tia chớp lập lòe chưa tan hết. Chỉ trong nháy mắt, hắn đã vọt xa hơn ngàn mét, tại chỗ hắn đứng ban đầu, có thể thấy được bằng mắt thường những vòng sóng chấn động đang lan ra xung quang. (2)

Tuy Bùi Kiều là linh hồn thể nhưng công kích của Anh Dững Súng còn có thể phá hủy được cả vật chất, nên có thể tạo ra phản lực đẩy hắn bắn đi cũng là chuyện bình thường!

Dựa vào lực đẩy này, Bùi Kiều đã vượt qua hơn 3000 m chỉ trong vòng 3 giây, lập tức nhảy vào vị trí chắn giữa xe jeep và bầy U Linh. Khi người quân nhân trẻ tuổi trên xe đang nhắm bắn viên đạn cuối cùng thì Bùi Kiều với hình tượng lôi điện lập lòe trên người nhảy tới trước mặt hắn. Hắn giật mình, tay run lên, suýt nữa thì cướp cò, bắn mất viên đạn điện từ cuối cùng. Cũng may là hắn đã tham gia huấn luyện nghiêm chỉnh, sau thoáng chốc đã tỉnh táo lại, lập tức thấp người, ngồi xuống ghế xe jeep, đồng thời cũng cất khẩu súng đang cầm trên tay đi một cách cẩn thận.

"Để tôi lái đi, kỹ thuật lái xe của cô làm cho người khác lo lắng lắm đó." Người quân nhân trẻ tuổi vẫn vẫn nói với vẻ mặt nghiêm túc, nhưng ngữ điệu trong lời nói lại có vẻ nhẹ nhõm. Vừa nói, hắn vừa ôm lấy cô gái trẻ rồi ném qua ghế phụ lái mà chả thèm quan tâm việc cô nàng vội vàng né tránh cái ôm của mình. Hắn cười lớn rồi cầm lại tay lái, tốc độ và sự ổn định của xe jeep lập tức được cải thiện.

Hành động tránh né của cô gái cũng chỉ là chút phản ứng theo bản năng mà thôi, khi thấy người quân nhân đã cầm lại tay lái thì cũng không phản nản gì nữa, chỉ vừa nhìn về phía sau một cách lo lắng vừa nói: "Sẽ không sao chứ? Con U Linh kia là một con Nhập Ma cấp đỉnh phong đấy! Mặc dù ta cũng biết hắn là Bùi Kiều, là tên Cao Đẳng Trách Thoát Giả thứ chín trên thế giới, mới được kiểm chứng tại Mỹ cách đây không lâu, nhưng liệu hắn có kinh nghiệm thực chiến với quỷ quái thật không?"

Người quân nhân trẻ cười to, ngay sau đó lại bày ra bộ dạng 'quân nhân tiêu chuẩn' như trong sách giáo khoa: luôn giữ hình tượng nghiêm túc một cách chuẩn mực, hắn nói: "Cái đó thì người cứ yên tâm! Trước khi tới đây, hắn đã cùng đoàn đội của Cung Diệp Vũ tiến vào ảo giới Phong Đồ. Lúc đó, Phong Đồ xảy ra đột biến, xuất hiện hơn hai mươi con quỷ quái Chân Ma Cấp và hai con Ma Vương cấp. Hắn và Cung Diệp Vũ đã cùng kề vai chiến đấu, cùng nhau chạy ra khỏi ảo giới Phong Đồ. Nghe nói cả Cung Diệp Vũ cũng khen thực lực của hắn là rất mạnh nên bọn hắn mới có thể thoát được khỏi Phong Đồ đấy."

Cô gái trẻ tuổi lập tức giật mình, cô mà hỏi: "Cung Diệp Vũ ư? Là Trách Thoát Giả mạnh nhất, linh hồn mạnh nhất, cường giả Chân Ma cấp mạnh nhất đó sao?"

Người quân nhân trẻ tuổi gật đầu: "Đúng vậy, đó là những điều do chính miệng Cung Diệp Vũ nói ra... Vậy nên, chúng ta chỉ cần chờ đợi và quan sát thôi. Rất có thể người đàn ông này giúp tổ chức linh hồn Trung Quốc thực sự trở thành tổ chức mạnh nhất thế giới... Chỉ cần chờ đợi và dõi theo hắn là được."

Bên phía Bùi Kiều, sau khi bỗng nhiên xuất hiện chắn trước đường đi của đám U Linh thì hắn cũng không tỏ ra lo lắng chút nào, chỉ phải cảm sung mà thở dốc mà thôi. Nhìn bộ dạng của hắn thì có vẻ phát đạn vừa rồi vẫn tiêu hao rất lớn đấy.

(Phù! Tuy cường độ chấp niệm đã tăng gấp đôi, số lượng năng lượng và lực lượng lôi điện có thể chứa cũng tăng gấp đôi, nhưng hiện tại ta chỉ còn hơn 50 đơn vị chấp niệm mà thôi, thành ra lượng lôi điện và năng lượng giờ cũng không khác là mấy so với trước kia... Bây giờ còn thấy mệt mỏi hơn cả lúc trước nữa.)

Bùi Kiều đánh giá tình trạng của mình thoáng qua một lượt, rồi thở dài một tiếng. Tuy chiến dịch Phong Đồ đã mang lại cho hắn thu hoạch rất phong phú nhưng đồng thời cũng làm hắn hao tổn cực lớn, làm cho hiện tại hắn hầu như không có chút sức chiến đấu nào cả... Cũng may mà lúc này hắn không

cần phải đối mặt với Chân Ma cấp hay Ma Vương cấp như ở trong Phong Đô. Giờ hẳn chỉ cần giải quyết đám U Linh trước mắt này là được...

“Vụt”

Bùi Kiều chém một nhát vào con U Linh màu đen đang lao tới gần, chỉ một tiếng “xẹt” nhẹ nhàng vang lên, con quỷ quái màu đen này đã lập tức tan thành bọt khí biến mất giữa không trung. Thậm chí, một cái quơ tay tùy tiện đã thiêu đốt năng lượng tiêu chuẩn của Bùi Kiều sau đó cũng làm một con U Linh khác tan vỡ hơn nửa thân hình. Cường độ chấp niệm của cái thứ U Linh còn chưa đến Nhập Ma cấp này thật quá là bạc nhược, yếu kém, chỉ cần không bị mê hoặc bởi huyền thuật thì đúng là bọn chúng không gây được một chút xúi nguy hiểm nào cho Bùi Kiều cả.

Cứ như vậy, Bùi Kiều đứng giữa không trung, dùng lưỡi dao của Anh Dững Súng chém tới chém lui, chỉ hơn mười giây, đã có hơn mười con U Linh màu đen bị hấn chém thành hư vô. Quả nhiên đúng như dự đoán, đám U Linh màu đen không có bất kỳ chút uy hiếp nào đến hấn. Và ánh mắt của Bùi Kiều, thật ra vẫn luôn theo dõi con U Linh màu đỏ sẫm kia.

(Quả nhiên là không có trường khí thể! Nhưng chấp niệm của U Linh này cũng có độ bền bỉ rất cao, chắc hẳn là một con Nhập Ma cấp đỉnh phong... Mà không biết nó có gì sức mạnh đặc biệt nào không đây.)

Tuy trong đầu đang âm thầm suy đoán nhưng động tác cánh tay của Bùi Kiều không vì vậy mà chậm đi chút nào. Hơn nữa, đây là thể giới hiện thực chứ không phải nơi không thể bay lượn trên không như ảo giới, vậy nên, để ngăn cản bọn U Linh đuổi theo tấn công xe jeep, Bùi Kiều luôn bay qua bay lại giữa không trung để thăm sát đám U Linh màu đen, chặn đường tiến của chúng. Rồi đúng lúc này, con U Linh đỏ thẫm vốn đã dừng lại khi phát hiện Bùi Kiều xuất hiện lại dường như không nhận được nữa. Ngay khi Bùi Kiều mới chém nát một con U Linh màu đen, nó liền gào thét lên một tiếng, rồi lao thẳng về phía Bùi Kiều với tốc độ cực nhanh.

Ngay lúc đó, cô gái trẻ cùng người quân nhân đang vừa bỏ chạy, vừa dùng ống nhòm để quan sát tình hình phía Bùi Kiều ở cách khu vực chiến đấu vài trăm mét bỗng bùng nổ tại hết thảy. Chính vì vậy mà hai người họ không được chứng kiến cảnh tượng giao chiến trong chớp nhoáng của Bùi Kiều. Đến khi âm thanh rít gào kia yếu dần, bọn họ mới có thể ngẩng đầu lên. Cảnh tượng trước mắt họ là Bùi Kiều đang dùng một tay ấn đầu con U Linh đỏ thẫm xuống đất. Trên mặt đất còn xuất hiện một hố nhỏ có đường kính ước chừng nửa mét, xung quanh đó toàn đá vụn, tựa như vừa có một vụ nổ nhỏ xảy ra.

Trở lại thời điểm con U Linh đỏ thẫm lao về phía Bùi Kiều, hấn vừa lùi về phía sau nửa bước theo bản năng, thì đã thấy con U Linh đỏ thẫm vọt qua trước mặt mình, đánh xuống mặt đất phía dưới. Lúc đó, Bùi Kiều đang lơ lửng cách mặt đất 4 - 5 m, vị trí mà con U Linh đỏ thẫm chụp hụt cũng chỉ cách hấn một đoạn ngắn. Ngay sau đó, ‘rầm’ một tiếng, trên mặt đất đã xuất hiện hố nhỏ có đường kính chừng nửa mét, gạch đá văng tung tóe từ trong đó ra, điều đó cho thấy lực lượng của con U Linh đỏ thẫm này mạnh đến mức nào!

Nhưng Bùi Kiều lại không thèm để ý cái sức lực to lớn đó tạo nên. Ngay sau khi bộ xương khô đỏ thẫm vừa đập xuống xong, đang chuẩn bị ngẩng đầu lên thì Bùi Kiều đã rơi ngay xuống đỉnh đầu nó. Đồng thời, cánh tay không cầm súng của hấn cũng áp xuống đỉnh đầu của con quỷ quái. Mà lúc này, cánh tay của Bùi Kiều vốn như đang không có chút hơi sức nào bỗng nhiên đè xuống với lực lượng như thể vạn quân. Vậy mà có thể đè chặt con U Linh màu đỏ có kích thước gấp đôi mình xuống!

“Là người đứng không? Là người đã xé xác những dân thường kia đúng không? Vì để bọn họ phải sợ hãi trước khi phóng thích linh hồn, sau đó cắn nuốt... Trong rất nhiều U Linh ở đây, chỉ có người mới có thể tiếp xúc được vật chất, vậy nên kẻ làm chuyện đó chỉ có thể là người thôi, phải không nào?” Bùi Kiều dùng một tay đè chặt con U Linh đỏ thẫm, không để ý chút nào đến những âm thanh rít gào hay sự giãy giụa điên cuồng của nó, tay của hấn vẫn không hề lay động dù chỉ một chút.

“Không biết trí tuệ của người cao đến mức nào, nhưng chắc cũng phải hơn đám U Linh màu đen kia mới đúng chứ nhỉ... Đây quỷ quái, chúng ta đều là linh hồn thể, lực lượng đối với chúng ta không quan trọng, quan trọng là... năng lượng kia! Đồ ngu! Người tưởng ta là người sống bình thường à?”

Bùi Kiều cười lạnh nói. Hấn chợt nhớ tới con Ma Vương cấp Ngưu Đầu ở Phong Đô. Nếu chỉ nhìn qua thì có vẻ nó cũng chỉ biết dựa vào lực lượng, nhưng trên thực tế, lực lượng đó được tạo thành từ một nguồn năng lượng khổng lồ, khác biệt hoàn toàn so với thứ lực lượng mà con U Linh đỏ thẫm này có được sau khi thực thể hóa. Lại nói tiếp, lúc này đây, hấn cũng đang thiêu đốt năng lượng tiêu chuẩn để tạo ra lực lượng. Tuy cách làm khác nhau nhưng lại đem tới hiệu quả giống tới kỳ lạ so với con Ngưu Đầu Ma Vương cấp.

“Vậy thì... tiêu tán hoàn toàn đi!” Tuy nhìn cảnh Bùi Kiều dùng một tay đè chặt con U Linh đỏ thẫm thì có vẻ rất nhẹ nhõm, nhưng thực ra, năng lượng tiêu chuẩn trong cơ thể của hấn đang tiêu hao một cách chóng mặt với tốc độ lên tới 1 đơn vị năng lượng chỉ trong ba đến bốn giây. Mà năng lượng tiêu chuẩn còn lại của hấn cũng đã rất ít rồi, thế nên hấn cũng không chần chừ nữa, lập tức đưa Anh Dững Súng lên, hướng thẳng lưỡi dao vào đầu con quỷ quái, chuẩn bị đâm xuống.

Con U Linh đỏ thẫm bỗng nhiên không giãy giụa nữa, thậm chí cả những tiếng rít chói tai của nó cũng biến mất, thay đó nó lại phát ra những tiếng bén nhộn như đang lâm bầm gi đó: “Máu... màu đen... đen kịt... Đem đen như mực! Sắp đến rồi...”

Một tiếng “xẹt” vang lên, lưỡi dao của Anh Dững Súng đã đâm vào cái đầu lâu của con U Linh đỏ thẫm. Uy lực của Anh Dững Súng với dung lượng 850 đơn vị chấp niệm không phải là thứ mà quỷ quái Nhập Ma cấp có thể ngăn cản được, ánh sáng đỏ lóe lên, cái đầu lâu của quái vật sương khô màu đỏ đã Anh Dững Súng đâm nát vụn!

Bùi Kiều đứng dậy, tiếp tục vung vẩy lưỡi dao của Anh Dững Súng mấy cái, con U Linh đỏ thẫm đã bị chém cho hoàn toàn nát vụn tan biến. Sau đó, hấn mới quay qua nhìn đám U Linh màu đen còn lại. Đám U Linh này rõ ràng là đã có chút trí tuệ cơ bản, ngay sau khi thấy con U Linh đỏ thẫm bị đánh cho tiêu tán thì nhao nhao rít một hồi rồi lập tức bỏ chạy tứ tán. Bùi Kiều đương nhiên không thể nhân từ ban cho chúng cái cơ hội đó, hấn lập tức vận hành một tia lực lượng lôi diên lực mới hồi phục di chuyển tới chân. Lập tức, tốc độ của hấn tăng hơn gấp mười lần, chỉ sau hơn mười giây, tất cả U Linh tại hiện trường đã bị tiêu diệt toàn bộ!

Mãi đến lúc này, chiếc xe jeep ở xa xa mới quay đầu, chạy trở lại khu vực chiến đấu. Nhưng Bùi Kiều thì lại chẳng quan tâm đến bọn họ, hần bay thẳng đến nơi con U Linh đồ sẫm tiêu tán, hấp thu năng lượng tiêu chuẩn do con quý quý quái đó biến thành, đồng thời cũng cúi xuống, móc từ dưới hố lên một thanh loan đao (3).

“Một con Nhập Ma cấp mà cũng có thể thực thể hóa ra Thiên Sinh Vũ Khí. . . Loan Đao, dung lượng 120 đơn vị à? Còn những từ mà nó nhắc tới có ý nghĩa gì? Màu đen? Đêm đen như mực?” Bùi Kiều cứ đứng ngẩn người trong cái hố như vậy. Mãi đến khi xe jeep chạy tới bên cạnh, hần mới cầm theo thanh loan đao đi về hướng xe jeep.

Sắc mặt cả hai người trên xe đều vui mừng rạng rỡ, đặc biệt là tên quân nhân trẻ tuổi, hần cười lớn: “Quả nhiên là rất mạnh! Không hổ là Cao đẳng Tránh thoát giả được Cung Diệp Vũ khen ngợi. Oa, cây Thiên Sinh Vũ Khí này là do con quý quái Nhập Ma cấp thực thể hóa ra phải không? Hahaha, người phát tài rồi nhé! Dung lượng bao nhiêu? Dung lượng của cái thiên sinh vũ khí này là bao nhiêu?”

Bùi Kiều chỉ cười nhạt một tiếng, nhảy thẳng lên xe jeep rồi sau đó mới nói: “Trở lại quảng trường lúc trước đi! Ta còn có hai người muốn dẫn theo! Đúng rồi, tiện đây thì tìm luôn xem xung quanh còn sót con U Linh nào nữa không. . . Trước khi ta rời khỏi Đài Bắc thì nhất định phải giải quyết hết đám quý quái này mới được.”

Cô gái trẻ tuổi nhẹ nhàng thở ra một hơi rồi lấy từ chỗ nào đó trên xe ra một chiếc laptop. Cô vừa bật máy tính vừa nói: “Tốt, tôi sẽ liên lạc ngay với trụ sở chính. Họ sẽ phái nhân viên đi tiến hành tìm kiếm ngay. . . Lần này đúng là may mà gặp được người. Tuy đám quý quái này chả là cái gì với người, nhưng đối với chúng ta thì lại là hung thần kinh khủng nhất. Vậy nên, rất hi vọng người có thể giải quyết hết đám quý quái còn sót lại rồi hãy rời đi. . . Ài, nếu chúng ta có người giống như Tự Do Linh Hồn có năng lực đặc thù của nước Mỹ thì tốt quá! Nếu vậy thì có thể cảm ứng được tất cả quý quái trong một phạm vi nhất định. Lúc đó thì cũng không cần phiền toái như thế này: phải mạo hiểm mạng sống của đặc công để đi tìm kiếm địa điểm. . .” Cô gái vừa nói vừa liên tục gõ bàn phím laptop. Không lâu sau, nàng liền quay lại gật đầu với Bùi Kiều, ý nói đã cử người đi tìm kiếm tung tích quý quái rồi.

“Được rồi, trước hết cứ quay lại quảng trường lúc trước đi. . . Đồng đội của ta chắc cũng chờ sót ruột rồi.”

Bùi Kiều vừa dứt lời thì tiếng bánh xe jeep nghiêng xuống đường cũng vang lên. Chiếc xe quay lại theo đường cũ với tốc độ cực nhanh.

Lời bình:

Hành trình Đài Loan của Bùi Kiều xem ra đã đến lúc khép lại? Liệu Dương Đình Thiên có chấp nhận làm đồng đội đầu tiên của Bùi Kiều? Năng lực của Dương Đình Thiên là gì? Mời đón đọc chương mới nhất của TVKD được thực hiện bởi nhóm dịch Vô Hạn Chi Tâm!

Chú thích:

1. Viên đạn quả cảm: là skill bắn ra đạn lôi điện ở trạng thái bình thường của Anh Dũng Súng, trước thì chỉ gọi đại là Đạn Lôi Điện thôi, hôm nay Bùi Kiều hứng lên nên đặt tên luôn :D
- 2.Sóng chấn động thấy được bằng mắt thường: hiện tượng khi tốc độ vượt qua giới hạn bức tường âm thanh, không khí hoặc hơi nước bị các sóng xung kích tạo thành hình ảnh như gợn nước.
3. Loan đao: loại đao có thân và lưỡi cong như hình ảnh mặt trăng khuyết.

Bạn đang đọc truyện *Tử Vong Khai Đoan* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Q.3 - Chương 21: Phút Bình Yên Ngắn Ngủ! (2)

Tuy Đài Loan không đủ khả năng để thành lập một tổ chức linh hồn, nhưng dù sao đây cũng không phải một khu nghèo khó gì, vậy nên chính phủ Đài Loan đã thành lập một tổ chức cùng loại với tổ chức linh hồn. Có điều, vì hoàn cảnh không cho phép nên thành viên của cái tổ chức này chỉ gồm toàn người bình thường mà thôi. Lúc này đây, những người được cử đi thăm dò khắp thành phố Đài Bắc chính là bọn họ.

Cũng bởi vì điều kiện tự nhiên nên mức độ thương vong mà cái tổ chức giống như đội đặc công này phải chịu cũng vượt xa các tổ chức linh hồn bình thường. Cũng còn may mà quý quái thực thể hóa tại khu vực Đài Loan này rất ít, vậy nên trước đây thương vong cũng không quá lớn. Cũng bởi vậy nên lần quý quái thực thể hóa với số lượng lớn này cũng chính là khảo nghiệm sau cùng mà tổ chức này phải vượt qua.

Đến khi Bùi Kiều đón hai anh em Dương Đình Thiên từ trên nóc tòa nhà cao tầng kia xuống thì cũng đã có tin báo vị trí nghi là có U Linh được gửi tới laptop của cô gái trẻ. Bùi Kiều thấy vậy thì cũng không chần chừ gì thêm, hần chỉ nói với Dương Đình Thiên: “Người cũng có năng lực đẩy bọn U Linh kia ra xa, nên nếu có U Linh tới tập kích thì người ở đây bảo vệ cho bọn hần. Ta đi giải quyết đám U Linh kia trước.” Nói rồi một mình hần cảm thiết bị liên lạc đi mất.

Kể ra thì dài dòng nhưng quá trình thì lại tương đối đơn giản. Với sự hỗ trợ của những đặc công kia, chỉ trong vài giờ, Bùi Kiều đã tiêu diệt xong toàn bộ U Linh trước khi vết rách không gian thông xuống Địa Ngục xuất hiện. Thậm chí, để phòng ngừa còn có U Linh trốn ở đâu đó, hần còn trấn giữ tại chợ

trung tâm Đài Bắc một đêm. Phải đến sáng ngày hôm sau, hấn mới gặp lại đám người Dương Đình Thiên, lúc này mới có thể khẳng định là quý quái tại thành phố Đài Bắc đã bị tiêu diệt toàn bộ.

“Nếu vậy thì hôm nay chúng ta trở về Bắc Kinh thôi.”

Tại một sân bay quân sự ở bên ngoài nội thành Đài Bắc, Bùi Kiều đang nhìn về phía cô gái trẻ và hơn mười gã đặc công sau lưng cô ta, hấn vừa cười vừa bắt tay cô: “Lần hợp tác này rất thành công! Cũng phải cảm ơn cô và các đồng nghiệp của cô đã hỗ trợ tôi. Chứ nếu chỉ có mình tôi, thì trong thời gian ngắn như vậy đúng là không thể giải quyết được nhiều U Linh đến thế.”

Cô gái trẻ cười khê: “Không đâu! Chúng tôi phải cảm tạ anh mới đúng! May mà anh đến đây kịp lúc, chứ nếu không thì chúng tôi đã không thể nào giải quyết được đám quý quái thực thể hóa này nhẹ nhàng đến vậy. Có khi còn xảy ra một tai họa ấy chứ... Mặt khác, cũng xin anh cân nhắc một chút lời đề nghị của chúng tôi. Chúng tôi sẽ gửi người tới liên lạc với tổ chức linh hồn tại Đại Lục, xin được mời anh về làm hội trưởng danh dự cho tổ chức linh hồn mới được thành lập của chúng tôi. Đương nhiên, chúng tôi sẽ chỉ mời anh giúp đỡ khi có quý quái thực thể hóa xuất hiện mà thôi. Trong những thời gian còn lại, chúng tôi sẽ không hề hạn chế hoạt động của anh, và sẽ còn bảo đảm cung ứng vật chất đầy đủ cho anh. Rất hy vọng anh có thể cân nhắc thật kỹ chuyện này.”

Bùi Kiều gãi gãi đầu, hấn buông tay cô gái ra rồi nói: “Tạm thời thì tôi chưa thể trả lời cô được. Dù sao thì nếu bỏ qua cấp trên mà tự ý ký kết hiệp định với các cô thì có thể sẽ rất phiền phức, mà gần đây tôi lại đang muốn hàn gắn quan hệ với cấp trên... Thế nên, các cô cứ liên hệ với cấp trên của tôi trước đi. Nếu như bọn họ đồng ý thì khi có chuyện xảy ra, tôi sẽ không ngần ngại mà tôi chạy tới chỉ viện cho các cô. Tiện cũng nói luôn, tôi muốn đưa người Tự Do Linh Hồn và thiếu nữ kia đi cùng mình, bọn họ là mục tiêu quan trọng trong chuyến đi Đài Loan lần này của tôi.”

Cô gái trẻ lại mỉm cười rồi nói: “Là linh hồn đặc thù à? Thực ra thì khi anh liên lạc và nói muốn đến giúp thì chúng tôi cũng đã suy đoán ra mục đích của anh rồi. Lúc đầu còn không dám chắc, nhưng khi thấy anh cứu linh hồn kia thì chúng tôi đã đoán được phần nào mục tiêu của anh là gì rồi... Anh có kỹ năng Valkyrie đúng không? Chính vì vậy nên chúng tôi mới hy vọng có thể mời được anh làm hội trưởng. Nhờ kỹ năng Valkyrie mà chả mấy chốc, bên cạnh anh sẽ có một đám đông linh hồn đặc thù, vậy thì nhờ được anh đã chả khác gì nhờ được cả một đoàn đội rồi. Anh không biết để có thể nhờ được anh viện trợ thì chúng tôi sẽ phải trả cái giá chính trị lớn tới thế nào đâu!”

Bùi Kiều cười ha hả rồi xoay người bỏ đi, vừa đi vừa đưa tay phất phất về phía sau: “Chuyện chính trị tôi không hiểu. Đó là trò chơi của những kẻ ‘trí thức cao’ mấy người, tôi thì chỉ muốn làm người bình thường thôi. Cứ như vậy nhé! Giờ tôi đưa hai người kia đi, nếu còn cơ hội sau này chúng ta sẽ tiếp tục hợp tác.” Khi tiếng nói càng lúc càng nhỏ dần thì bóng Bùi Kiều cũng càng lúc càng xa, đi về hướng chiếc máy bay quân dụng.

Cô gái trẻ mỉm cười đứng đó, nhìn theo bóng dáng Bùi Kiều càng lúc càng xa, mãi cho tới khi thấy Bùi Kiều đã trèo lên máy bay mới xoay người bỏ đi, cô vừa đi vừa nói: “Làm người bình thường ư? Không làm được đâu! Cao Đẳng Tránh Thoát Giả, Thiên Sinh Vũ Khí dung lượng 850 đơn vị, còn có năng lực đặc thù Valkyrie, chỉ cần có bất cứ điều gì trong số đó đã đủ để không làm được người bình thường rồi... Đi thôi! Chúng ta vẫn còn khá nhiều việc phải làm đấy. Lần này chết nhiều người đến vậy thì Bộ Thông Tin muốn che giấu cũng khó đấy. Ài, xem ra lại phải thức đêm nhiều nữa rồi...”

Phía bên kia, Bùi Kiều vừa leo lên máy bay quân dụng thì liền thấy tên thanh niên Dương Đình Thiên đã ngồi an vị trong khoang máy bay, bên cạnh là cô em gái vẫn chưa tỉnh lại của hấn. Cô gái nhỏ ấy dường như đã rơi vào trạng thái hôn mê, nhưng khác cái là cô bé này lại có vẻ giống như đang gặp ác mộng, thân thể thì thoàng run lên, lông mày nhũu chặt lại.

Vừa thấy Bùi Kiều đi vào khoang máy bay, Dương Đình Thiên đột nhiên đứng bật dậy, chạy tới kéo cổ áo Bùi Kiều quát lớn: “Em ấy bị làm sao vậy hả? Nói thật cho ta biết, chuyện gì đang xảy ra với em ấy? Bác sĩ nói kiểm tra thì chỉ thấy não bị chấn động rất nhỏ thôi, sẽ tỉnh lại ngay. Nhưng tại sao đến giờ em ấy vẫn chưa tỉnh lại? Chắc chấn ngại biết rõ đúng không?!”

Bùi Kiều cười khổ một chút rồi rồi nhẹ nhàng gỡ tay Dương Đình Thiên ra, đi đến bên cạnh thiếu nữ, nói: “Đó là ảo giác! Đó là loại kỹ năng mà đám U Linh kia dùng để thôi miên con người. À... có phần giống như tạo ra ác mộng vậy, sống động như thật, không thể thoát ra nổi. Nếu như không có trường khí thể của Chân Ma cấp giúp, thì có lẽ ý thức của cô ấy sẽ bị nhốt trong ảo giác đó mãi đấy.”

Dương Đình Thiên đang sững sờ nhìn hai cánh tay của mình. Vừa rồi, động tác gỡ tay hấn của Bùi Kiều nhìn thì có vẻ nhẹ nhàng, nhả nhặn, nhưng chỉ có kẻ bị trực tiếp tác động như Dương Đình Thiên mới biết cỡ sức lực kia lớn đến thế nào, nó không lồ đến mức khó mà chống cự nổi... Thế nhưng, nhìn cái gã như bệnh sắp chết trước mặt này, đâu có giống loại người có được sức lực kinh khủng như vậy?

Tuy kinh ngạc vô cùng, nhưng hiện giờ thì an nguy của em gái mới là quan trọng nhất. Dương Đình Thiên chạy ngay tới ngồi bên cạnh Bùi Kiều rồi vội hỏi: “Thế cái trường khí thể của Chân Ma cấp kia là cái gì... Người mạnh như vậy cơ mà! Chả lẽ cũng không có à? Hãy cứu em gái ta đi! Ta sẽ dùng tính mạng này để báo đáp cho người!”

Bùi Kiều nghe vậy lại cười khổ: “Thật sự xin lỗi! Ta còn chưa phải cường giả Chân Ma cấp. Như ta đã nói lúc trước đấy, ta thật sự còn rất yếu kém... Nhưng người cũng không cần phải quá mức lo lắng đâu! Ở Bắc Kinh có một cường giả giả Chân Ma cấp hàng thật giá thật. Hấn sẽ cứu được em gái của người.”

Hai hàng lông mày của Dương Đình Thiên nhũu chặt lại, mãi tới lúc nghe Bùi Kiều nói xong thì nét mặt hấn mới giãn ra. Lúc này, nét tinh táo, lạnh lùng mới trở lại trên khuôn mặt hấn. Hấn nghiêng người, dựa vào vách khoang, nhìn chăm chú Bùi Kiều một hồi lâu rồi cất lời: “Tại sao lại cứu ta? Hoặc có thể nói là... tại sao chỉ chặt đứt tội nghiệt cho một mình ta? Đêm qua ta đã thấy vết nứt không gian hiện ra trên bầu trời, tất cả những linh hồn có tội nghiệt trôi buộc đều bị cái thứ đó hút đi. Nếu người không chặt đứt tội nghiệt cho ta thì có lẽ ta cũng đã bị kéo vào trong đó rồi. Tại sao lại cứu ta? Và tại sao người chết lại biến thành linh hồn? Còn Chân Ma cấp là cái gì? Cả chuyện đám U Linh kia là như thế nào cũng rất quan trọng?”

Bùi Kiều cũng tìm một chỗ ngồi xuống, đặt Anh Dững Súng và Loan Dao xuống bên cạnh. Lúc này, hấn mời nhìn Dương Húc Quang nói: “Yên tâm đi! Từ đây đến Bắc Kinh còn mấy giờ bay nữa, đủ thời gian để ta kể rõ tất cả từ đầu tới cuối cho người nghe... Khởi đầu của tất cả mọi chuyện, phải bắt

đầu từ lý thuyết về ‘điểm giới hạn của sóng điện từ’...”

Vậy là trong vài giờ của chuyến bay, Bùi Kiều đã kể cho Dương Đình Thiên toàn bộ những gì hắn biết về giới linh hồn. Đến cuối cùng, hắn còn nói đến năng lực đặc thù Valkyrie của mình và nguyên nhân mà hắn giải cứu cho Dương Đình Thiên. Nói xong thì hắn mới tạm ngừng lại, rồi nhìn thật sâu vào Dương Đình Thiên.

Dương Đình Thiên yên lặng nhìn chăm chăm vào hai tay mình. Khi hắn đã tập trung được tư tưởng, hai tay của hắn liền phát ra ánh sáng bạc mờ mờ, tuy không quá rõ ràng, nhưng trong khung cảnh thiếu ánh sáng của khoang máy bay, Bùi Kiều vẫn có thể thấy rõ vàng sáng màu bạc này.

Dương Đình Thiên nhìn hai tay mình một lát rồi mới nhìn về phía Bùi Kiều nói: “Tuy không biết thứ này có phải là năng lực đặc thù mà ngươi nói tới hay không, nhưng đúng là khi ta muốn thì có thể làm phát ra thứ ánh sáng màu bạc này. Nhưng thứ này có tác dụng gì vậy?”

Bùi Kiều lắc đầu: “Ta cũng không rõ lắm! Ta đã nói mà, có thể coi ta là một tân nhân từ đầu tới chân. Năng lực đặc thù của ngươi là gì thì phải đợi tới khi về Bắc Kinh, tìm người có thâm niên hỏi thì mới biết được. Nhưng mà vấn đề bây giờ là... ngươi có đồng ý với đề nghị của ta không? Ngươi có muốn gia nhập đoàn đội của ta không? Mặc dù bây giờ đoàn đội mới chỉ có ta và ngươi thôi, nhưng mà ta ta tin tưởng sẽ rất nhanh chóng tìm được thêm những đồng đội khác gia nhập. Gia nhập chứ!”

Dương Đình Thiên lại đưa mắt nhìn về phía em gái của mình, cô gái nhỏ vẫn nằm im không nhúc nhích. Hắn liền vươn tay ra chạm vào khuôn mặt của cô bé, bàn tay hắn liền sáng lên một chút. Hóa ra chỉ trong thời gian ngắn mà hắn đã học được cách thiêu đốt tiêu chuẩn năng lượng, đã có thể để linh hồn tiếp xúc với vật chất. Quả nhiên, bàn tay đã chạm được vào khuôn mặt người thiếu nữ.

“Có lẽ ngươi sẽ cảm thấy bị ảnh hưởng vì ơn huệ của ta với ngươi, nhưng thật ra chuyện này không liên quan gì tới ơn huệ cả. Tuy ta đã cứu ngươi thật, nhưng ta làm việc đó cũng là vì mục đích của ta, nếu không thì tại sao ta lại không cứu cả mấy trăm tên linh hồn bình thường kia chứ? Vậy nên ngươi không cần phải để chuyện tình nghĩa ảnh hưởng quyết định của mình. Ta chỉ nói thẳng, nói thật như vậy thôi.”

Bùi Kiều thấy Dương Đình Thiên chỉ ngồi yên trầm ngâm thì lại nói tiếp: “Tuy hiện tại cả ta và ngươi đều còn rất nhỏ yếu, nhưng chúng ta lại đều có được tiềm lực khổng lồ. Vừa nãy ta cũng nói rồi, tới năm 2012, sóng điện từ sẽ tích lũy đạt tới điểm giới hạn. Khi đó, thế giới này sẽ phải đối mặt với tận thế, sẽ biến thành Địa Ngục... Cả ta và ngươi đều còn có điều muốn bảo vệ! Ta cũng còn một người em gái và mẹ còn sống. Thế nên ta phải nghĩ cách để trở nên mạnh mẽ hơn, mạnh mẽ tới mức đến năm 2012 có thể bảo vệ được bọn họ! Ngươi cũng hi vọng như thế phải không?”

“Với những đoàn đội đã trưởng thành từ trước thì thành viên của bọn họ đã đủ cả rồi, lợi ích cũng đã bền chặt từ lâu rồi, thành viên mới sẽ không có chỗ đứng trong đó. Còn cái đoàn đội này của chúng ta, tuy hiện giờ vẫn rất nhỏ yếu, nhưng với tiềm lực của chúng ta, sớm muộn cũng có một ngày nó trở nên lớn mạnh! Đây là điều mà ta tin tưởng tuyệt đối! Vậy nên, hãy gia nhập đoàn đội này đi! Bùi Kiều nhìn chăm chăm Dương Đình Thiên rồi nói lớn.

“... Ta cần một cây Thiên Sinh Vũ Khí!”

Lời bình:

Dương Đình Thiên đã quyết định gia nhập đoàn đội của Bùi Kiều? Chuyến trở về Bắc Kinh của Bùi Kiều và Dương Đình Thiên sẽ ra sao? Tình hình tại Bắc Kinh đang ra sao? Mời đón đọc chương mới nhất của TVKD được thực hiện bởi nhóm dịch Vô Hạn Chi Tâm!

Bạn đang đọc truyện *Tử Vong Khai Đoan* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Q.3 - Chương 22: Phút Bình Yên Ngắn Ngủ! (3)

Dương Đình Thiên trầm ngâm một lát rồi cuối cùng cũng chịu mở miệng nói: “Hai tay ta đã nhuộm đầy máu tươi lâu rồi! Vậy nên ta không sợ chiến đấu hay giết chóc. Yêu cầu duy nhất của ta là: ngươi hoặc các thành viên khác gia nhập trong tương lai, không được làm chậm bước chân ta, không được cản trở con đường trở nên mạnh mẽ của ta và không được làm bất cứ điều gì ảnh hưởng tới quyết tâm bảo vệ em ấy của ta... Nếu không, khi đó chúng ta sẽ là kẻ địch! Trên tay ta chắc chắn sẽ nhuộm đầy máu tươi của các ngươi!”

Bùi Kiều nhẹ nhàng thở ra một hơi. Hắn đi tới trước mặt Dương Đình Thiên, đưa tay ra nói: “Vậy thì, giới thiệu lại một lần nữa: Bùi Kiều – đội trưởng tạm thời của đoàn đội này.”

Dương Đình Thiên chần chờ một chút rồi cũng bắt lấy tay Bùi Kiều. Hắn nói: “Dương Đình Thiên... một kẻ hai tay nhuộm đầy máu tươi, cõi lòng tràn ngập dơ bẩn...”

(Dờ bần sao? Không đâu, đó hẳn là lưu luyến đấy...)

Sau khi rời khỏi Đài Loan vài giờ, phi cơ vận tải quân dụng hạ cánh xuống một sân bay quân sự bí mật tại ngoại thành Bắc Kinh. Tại đó, Dương Húc Quang, vài tên Tự Do Linh Hồn và hơn mười thành viên là người sống của tổ chức linh hồn đã chờ từ lâu. Khi Bùi Kiều và Dương Đình Thiên xuống khỏi máy bay thì Dương Húc Quang cũng là người đầu tiên chạy ra chào đón.

Có điều, mục tiêu chào đón chính của hắn lại không phải là Dương Đình Thiên, hắn chỉ gật đầu cười chào Dương Đình Thiên cho đúng phép lịch sự rồi liền nhìn thẳng Bùi Kiêu nói: “Đã hoàn thành nhiệm vụ rồi hả? Bên phía Đài Loan khen ngươi tới tận cả mây! Nhưng thật ra thì bọn họ nói cũng không sai, ngươi quả thật đã là cường giả đứng thứ hai toàn Trung Quốc, chỉ đứng sau Cung Diệp Vũ! Đúng rồi, hắn chính là linh hồn đặc thù mà ngươi tìm kiếm phải không?”

Bùi Kiêu nhìn nhìn Dương Húc Quang, tên này vẫn còn giữ nguyên cái bộ dạng mất tay mất chân như trước. Xem ra những thương tổn mà hắn gặp phải tại ảo giới Phong Đô vẫn chưa phục hồi như cũ được, mà cũng không biết phải làm thế nào mới hồi phục hoàn toàn lại được đây. Ngoài ra, Bùi Kiêu cũng nhận thấy sự lo lắng trong thái độ Dương Húc Quang, hắn vội hỏi: “Đã xảy ra chuyện gì sao? Đã thanh trừ hết quỷ quái thực thể hóa tại Bắc Kinh chưa? Chẳng lẽ đã có mặt Cung Diệp Vũ rồi mà còn không đánh lại con Chân Ma cấp kia à?”

Dương Húc Quang lắc đầu nói: “Không phải. Con quỷ quái Chân Ma cấp đã xuất hiện vào đêm ngày hôm qua, và cũng đã bị Cung Diệp Vũ đánh nát lâu rồi. Nó còn ‘dâng hiến’ cho chúng ta một thanh Thiên Sinh Vũ Khí dung lượng hơn 700 đơn vị cơ đấy. Có điều, đó không phải vấn đề chính. Mà là... ngươi đã làm gì cái thanh Bạo Viêm Cự Phù kia vậy hả?”

Bùi Kiêu hơi sững sờ. Hắn cứ nghĩ là quỷ quái thực thể hóa ở Bắc Kinh quá mức lợi hại nên cần hắn trở về gấp để tham chiến. Ai ngờ lại được hỏi một cái vấn đề không hiểu thấu như vậy... Bạo Viêm Cự Phù - Thiên Sinh Vũ Khí mạnh nhất thế giới hiện nay do Ngưu Đầu Ma Vương cấp thực thể hóa ra sau khi tiêu tán, có dung lượng 1800 đơn vị, nó có vấn đề gì mà Dương Húc Quang lại hỏi một câu quỷ dị như vậy?

“Đã xảy ra chuyện gì? Ta không có làm gì cái cây rìu đó đâu nhé! Sao ngươi lại hỏi như vậy?” Bùi Kiêu trả lời với vẻ ‘chả hiểu gì’.

Dương Húc Quang cười khổ nói: “Từ lúc ở Nam Kinh, khi ngươi chuyển qua máy bay khác để tách khỏi bọn ta thì chấp niệm của cây rìu lớn này bắt đầu trở nên không ổn định, và càng lúc thì tình trạng không ổn định này càng trở nên rõ ràng. Nói chung thì hiện tượng đó nói lên rằng: thanh Thiên Sinh Vũ Khí này vẫn còn sót lại ý chí của quỷ quái. Mức độ đáng sợ của chuyện này không hề nhỏ đâu! Thậm chí sẽ có khả năng gây ra một vụ nổ lớn đấy, nếu một thanh Thiên Sinh Vũ Khí dung lượng 1800 đơn vị phát nổ, đoán chừng... sẽ thổi bay cả nửa thành phố Bắc Kinh đó. Vậy nên sáng nay, chúng ta đã định đem nó ra ngoài biển để dùng vũ khí hạt nhân tiêu hủy. Nhưng đúng lúc đó thì cái món Thiên Sinh Vũ Khí này lại bắt đầu ổn định trở lại, hơn nữa là khi máy bay của ngươi càng về gần tới Bắc Kinh thì tốc độ ổn định lại của thanh vũ khí này cũng càng nhanh. Đến khi ngươi vào đến khu vực Bắc Kinh thì thanh vũ khí này đã ổn định lại như lúc đầu...”

“Hay nói cách khác, nguyên nhân gây ra sự chấn động của món vũ khí này hoàn toàn là do ngươi đi khỏi đây. Nên ta mới hỏi ngươi đã làm gì nó? Chẳng lẽ... ngươi đã luyện hóa cái thanh Thiên Sinh Vũ Khí này, giống như đám người tu chân trong mấy tiểu thuyết tiên hiệp vẫn làm đấy à?!”

***

Theo như lời kể lại của Dương Húc Quang thì tình hình thành phố Bắc Kinh đã ổn định trở lại. Dưới sự trấn áp mạnh mẽ của Cung Diệp Vũ, đám quỷ quái thực thể hóa kia đã không còn có thể tạo ra bất cứ một sự phá hoại nào nữa. Tình hình lập tức trở nên giống như Đài Bắc đêm qua, cũng là những thành viên người sống của tổ chức linh hồn đi tìm kiếm quỷ quái còn sót lại ở khắp nơi. Dù sao, nếu để lọt một vài con quỷ quái trốn ở đâu đó giết người thì cũng sẽ rất phiền toái. Nhưng vì ở Bắc Kinh còn có linh hồn mạnh nhất thế giới trấn giữ, vậy nên tình hình sẽ không thể nào quá mức tệ hại.

“...Thực ra thì cục diện của chúng ta cũng không phải là quá xấu. Tuy lúc trước tình hình có vẻ như đã tệ tới cực điểm, gần như toàn bộ Trách Thoát Giả và Cao Đẳng Trách Thoát Giả của cả nước bị toàn diệt trong Phong Đô – ít nhất thì đó là điều mà quốc gia nghĩ. Ngươi cho rằng đám Trách Thoát Giả đến trợ giúp nước ta đều là đến làm không công à? Hắc hắc, giữa quốc gia với quốc gia làm gì có cái gì gọi là hữu nghị chứ? Đều là dùng lợi ích để nói chuyện thôi! Vì nhờ vả mấy tên Trách Thoát Giả đó mà nhà nước đã phải bỏ ra rất nhiều tiền tài đấy. Không những vậy, cái đám đó lại còn đúng là cái kiểu “nhận tiền mà không làm việc”, chỉ ngồi một chỗ trông coi tòa nhà tổng bộ, vui đùa phê phồn, làm cho Cung Diệp Vũ biết được thì tức đến mức xì khói.” Dương Húc Quang nói với Bùi Kiêu tại ghế sau của một chiếc xe hơi.

Điều này thì Bùi Kiêu cũng biết. Lúc trước, Cung Diệp Vũ muốn thừa dịp sắp tới cuối năm để dẫn mọi người tiến vào ảo giới Phong Đô thám hiểm một vòng rồi trở lại ngay. Nhưng ai ngờ ảo giới lại xảy ra biến động lớn, ngay cả thời điểm quỷ quái thực thể hóa tại thế giới hiện thực cũng sớm hơn rất nhiều, thậm chí cả những Trách Thoát Giả rời khỏi Phong Đô trước cũng gặp phải tử thương cực lớn. Kết quả là trong đầu của các vị lãnh đạo chỉ còn lại một ý nghĩ khủng khiếp: toàn bộ lực lượng tinh nhuệ quan trọng nhất của Tổ Chức Linh Hồn Trung Quốc đã biến mất rồi!

Đây là một kết quả cực kỳ kinh khủng!

Có thể nói, nó gần như đại biểu cho việc Tổ Chức Linh Hồn Trung Quốc đã diệt vong!

Hơn hai mươi năm tích lũy và nghiên cứu, rồi tiêu tan chỉ trong một khoảnh khắc! Không một ai có thể tiếp nhận được chuyện như vậy! Mà đáng sợ hơn nữa là đã gần tới năm 2012, Trung Quốc đã không còn có ‘vài chục năm’ để đi tích lũy lại từ đầu nữa rồi. Rất có thể... rất có thể đến năm 2012, sẽ không chỉ là tổ chức linh hồn diệt vong, mà là cả quốc gia đều sẽ...

“Nhưng rồi cũng may! Những chiến lược chính là chúng ta đều đã bình an trở về, nhưng quan trọng nhất là Cung Diệp Vũ đã trở về. Ha ha, ngươi là người mới, nên không thể tưởng tượng được tầm quan trọng của Cung Diệp Vũ đâu. Thực tế thì có thể nói rằng: chỉ cần hắn chưa chết, thì Tổ Chức Linh Hồn Trung Quốc cũng vẫn chưa chết.” Dương Húc Quang vừa cười vừa nói.

Nhưng Bùi Kiêu lại lắc đầu: “Chuyện đó thì ta biết chứ! Thực ra, linh hồn thể và người sống đã là hai hình thái hoàn toàn khác nhau. Với linh hồn thể thì không thể có chuyện cứ cầm một khẩu súng là có sức chiến đấu như người sống. Hơn nữa, cho dù một người sống mạnh tới mức nào, dù là võ sĩ vô địch thế giới, nhưng nếu phải đối diện với một cô gái yếu ớt cầm súng, vậy thì chỉ cần khoảng cách không quá gần và cô gái kia không yếu đuối tới mức không dám nổ súng, thế thì nhà vô địch của chúng ta sẽ không có bất kỳ một cơ hội chiến thắng nào. Nhưng với các linh hồn thì lại hoàn toàn khác, với một cường giả Chân Ma cấp như Cung Diệp Vũ, dù một mình địch vạn người cũng chẳng phải là nói quá. Một mình hắn... còn quan trọng hơn toàn bộ những người còn lại trong tổ chức này cộng lại!”

Dương Húc Quang khẽ nở nụ cười rồi nói: “Cần phải sửa lại cho chính xác một chút! Trước kia thì có lẽ đúng như vậy, nhưng hiện tại thì đã khác một chút... Tầm quan trọng của người cũng không kém hẳn chút nào đâu!”

“Bởi vì... năng lực Valkyrie ư?” Bùi Kiều sững sốt một chút, nhưng rồi vẫn khẽ lắc đầu.

“Không sai! Chính là năng lực đó! Nó là thứ còn quan trọng hơn cả sinh mạng của người!” Dương Húc Quang vẫn giữ nụ cười trên môi, nhưng ánh mắt của hắn lại tràn đầy nghiêm túc. Hắn nhìn thật sâu Bùi Kiều rồi nói: “Biết vì sao vừa rồi ta không bắt chuyện với linh hồn đặc thù kia không? Vì hắn là thành viên trong đoàn đội của người, ta sẽ không vượt mặt người để làm những chuyện mờ ám như kiểu ‘đi đêm’ hay gì đó. Ta chỉ cần người hứa một điều...”

“... Không đối địch với các người ư? Hay nói cách khác là: hứa sẽ không phản bội quốc gia, không phản bội Cung Diệp Vũ ư?” Bùi Kiều thoáng nhún mày, nhưng vẫn lập tức nói.

“Nói chuyện với kẻ thông minh luôn dễ chịu như vậy đấy! Chẳng bao giờ cần phải nói toạch những điều khó nói ra... Vậy thì câu trả lời của người là thế nào? Khi người và đoàn đội của người còn nhỏ yếu, chúng ta sẽ là bằng hữu và là người hỗ trợ cho bọn người. Tới khi đoàn đội các người đã mạnh mẽ rồi, chúng ta vẫn sẽ là bằng hữu và những người hỗ trợ cho bọn người.” Dương Húc Quang mỉm cười nhìn Bùi Kiều.

“... Ồn cứu mạng, ơn giúp đỡ, hai ân tình này đã đủ để ta dùng mạng trả lại. Giống như những gì ta đã làm tại Phong Đô... Mãi cho đến chết!” Bùi Kiều cũng nhìn thẳng Dương Húc Quang rồi nói một cách nghiêm túc.

“Ha ha ha. Tốt! Vậy thì... cây Bạo Viêm Cự Phù kia là của người rồi đấy.” Dương Húc Quang xoay đầu qua một bên cười lớn. Nụ cười dường như... vô cùng sáng khoái.

Bạn đang đọc truyện *Từ Vong Khai Đoan* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Q.3 - Chương 23: Phút Bình Yên Ngán Ngủ! (4)

Bùi Kiều lập tức ngây người. Hắn thật không ngờ Dương Húc Quang lại đột ngột chuyển đề tài đến cây Thiên Sinh Vũ Khí mạnh nhất thế giới như vậy, mà hơn nữa là vừa mở miệng đã nói sẽ giao thanh Bạo Viêm Cự Phù này cho hắn... Trên thực tế, Bùi Kiều chưa bao giờ nghĩ rằng sẽ giành được cây rìu lớn đó. Mặc dù thu hoạch từ ảo giới Phong Đô lớn đến kinh ngạc, nhưng hắn nghĩ mình cùng lắm là được khoảng mười thanh Thiên Sinh Vũ Khí, dung lượng cỡ 100 – 200 đơn vị thôi. Thế mà Dương Húc Quang lại muốn giao cây rìu đó cho hắn?

“Vì sao chứ? Cây Thiên Sinh Vũ Khí dung lượng 1800 đơn vị này không phải là Thiên Sinh Vũ Khí mạnh nhất thế giới sao? Chắc hẳn cũng chỉ có cường giả Chân Ma cấp mới sử dụng được nó. Nên dù người có giao nó cho ta thì ta cũng không thể phát huy được hết uy lực của nó. Mà chuyện này Cung Diệp Vũ có biết hay không?” Bùi Kiều trầm tư một lát rồi hỏi.

Dương Húc Quang vẫn cười ha hả, rồi hắn còn học bộ dạng của Cung Diệp Vũ, đưa tay vỗ vỗ vai Bùi Kiều. Nhưng có vẻ hắn cảm thấy cái động tác này rất không thích hợp với mình, nên có chút lúng túng vịn vịn cổ tay mình, sau đó mới nói: “Yên tâm đi! Vì để nhanh chóng giải quyết con Chân Ma cấp kia trong thời gian ngắn nhất và gây ra ít thiệt hại cho Bắc Kinh nhất, nên hắn đã lại sử dụng Giải Phóng một lần nữa. Mà còn là Giải Phóng bằng cách đồng thời tiêu diệt cả trường khí thể và chấp niệm. Với gánh nặng của hai lần Giải Phóng ở ‘mức độ sâu’ như vậy thì dù có thực lực như hắn cũng không chịu nổi. Vậy nên, giờ chắc là hắn đã rơi vào trạng thái ngủ say mất rồi. Dù cho chúng ta là linh hồn thể, nhưng ý thức và tinh thần cũng vẫn chỉ là loài người mà thôi, những lúc như thế này lại càng có thể thấy rõ được điều đó...”

“Mặt khác, người cảm thấy hắn sẽ để ý tới ‘chỉ’ một cây Bạo Viêm Cự Phù hay sao? Người chính là kẻ mà hắn xem là đồng đội đấy! Vậy nên nếu như lần này, người bị bắt đi là người, thì chắc chắn hắn cũng sẽ vứt bỏ tất cả để đi cứu người. Thế nên, không cần phải nghĩ ngợi nhiều về chủ đề vừa rồi. Người thông minh tự nhiên sẽ cùng người thông minh nói những điều mà chỉ người thông minh mới hiểu được. Còn đối với một tên ngây thơ và lỗ mãng như Cung Diệp Vũ... những điều này không cần phải nói cho hắn biết đâu.”

“Ngây thơ... lỗ mãng sao?” Bùi Kiều lắc đầu cười khỏ, sau đó mới nói với Dương Húc Quang: “Được, ta sẽ nhận Bạo Viêm Cự Phù. Tuy không biết vì sao mà chấp niệm của nó bị chấn động, nhưng chắc các người cũng sẽ không yên tâm nổi mà sử dụng nó. Hơn nữa, với kích thước của nó thì cũng chỉ có trạng thái Giải Phóng của ta mới sử dụng được. Vậy thì để ta giữ nó đi... Nhưng mà, vũ khí là vũ khí, nhân tài là nhân tài, linh hồn đặc thù cũng không phải nô lệ của ta, tuy ta cứu bọn họ, chặt đứt tội nghiệt cho bọn họ, nhưng đi hay ở là do bọn họ tự quyết định, ta chỉ là một trong số các lựa chọn của họ mà thôi.”

Dương Húc Quang nghe vậy thì cười khỏ. Hắn lắc đầu rồi nhìn ra ngoài cửa sổ xe hơi, nói: “Ta biết ngay là người sẽ hiểu ý của ta... Các năng lực của đặc thù linh hồn, dù là năng lực tạo ra không gian trong cơ thể, hay là năng lực hòa tan chấp niệm rồi biến nó thành thực phẩm, hoặc có thể trung hòa tác dụng của trường khí thể, hoặc có thể cảm nhận được sự có mặt của quỷ quái trong một phạm vi nhất định, những năng lực này đều cực kỳ quý giá. Cho dù là với một cá nhân, một đoàn đội, thậm chí là một quốc gia, gần như đều không thể thay thế được. À! Nói chuyện với người thông minh đơn giản vậy đấy! Thanh Thiên Sinh Vũ Khí này coi như là tiền đặt cọc cho nhân tài có thể xuất hiện trong tương lai. Mà này, cái tên Dương Đình Thiên... Dương Đình Thiên đúng không nhỉ? Tên hoàng tráng thật... Năng lực đặc thù của hắn là cái gì vậy?”

Bùi Kiều cũng có thể coi là người từng trải và cũng không phải tên ngốc, nên đương nhiên là hiểu rõ đạo sinh tồn của thế giới này... Tất cả đều xoay quanh lợi ích mà thôi. Đương nhiên, kẻ vừa ngây thơ, vừa lỗ mẫn như Cung Diệp Vũ chắc là ngoại lệ. Nhưng tóm lại, thế giới này thực tế chính là một thế giới được thúc đẩy bởi lợi ích, đặc biệt là với một kẻ thông minh như Dương Húc Quang, hẳn sẽ không thể nào thực hiện một quyết định anh hùng nhưng ngu xuẩn kiểu vậy. Thế nên, nếu hắn lấy thanh Bạo Viêm Cự Phù kia ra làm tấm thẻ đánh bạc giá trị lớn, thì đương nhiên là vì hắn muốn tìm cơ hội đánh bạc thắng được càng nhiều lợi ích hơn nữa. Và thứ duy nhất của Bùi Kiều có thể khiến hắn ra tay kiếm lợi... cũng chỉ có năng lực Valkyrie với tiềm năng vô hạn mà thôi!

Vậy nên, Bùi Kiều mới nói những điều vừa rồi.

Nghe thấy Dương Húc Quang hỏi năng lực đặc thù của Dương Đình Thiên là gì, Bùi Kiều mới liếc nhìn chiếc xe đang chạy bên cạnh qua cửa sổ xe. Trên chiếc xe đó có Dương Đình Thiên và cô em gái đang mê mẩn của hắn, hiện tại cả nhóm đang đi đến tòa cao ốc đặt tổng bộ của Tổ Chức Linh Hồn Trung Quốc, vừa để đi xem Bạo Viêm Cự Phù, vừa để Cung Diệp Vũ giúp chữa trị cho em gái của Dương Đình Thiên.

“Ta cũng không biết năng lực đặc thù của hắn là gì nữa. Hắn có thể phát ra một loại ánh sáng màu bạc, còn có thể đẩy đám U Linh tới gần mình ra xa, hoàn toàn khác với việc những linh hồn bình thường bị U Linh cắn nuốt ngay khi chúng tới gần. Không biết đây là cái dạng năng lực đặc thù gì.” Bùi Kiều suy nghĩ một chút rồi nói.

Dương Húc Quang giống như chợt thấy hứng thú, hắn vội hỏi thăm đặc tính cụ thể của thứ ánh sáng bạc mà Dương Đình Thiên tạo ra. Sau đó, hắn ngẫm nghĩ cả nửa ngày rồi mới nói: “Có vẻ giống như năng lực dung hợp chấp niệm rồi chuyển hóa thành thực phẩm. Nhưng loại năng lực kia thì lại không thể dùng để đẩy quý quái như vậy được, thế nên năng lực này có điểm khác rồi... Dù sao thì giờ cũng phải chờ hai ngày sau, lúc đó tình hình ổn định rồi chúng ta sẽ tìm vài thanh Thiên Sinh Vũ Khí cho hắn thử xem sao. Mà trong giới linh hồn vẫn có câu nói: không có năng lực rác rưởi, chỉ có kẻ sử dụng rác rưởi. Dù thế nào thì Dương Đình Thiên này vẫn là một nhân tài quý giá đấy.”

Ngay khi hai người đang nói chuyện thì chiếc xe đã chạy vào con đường bên cạnh một quảng trường, mà bắt đầu từ góc cua của ngã tư đó thì quảng trường này bắt đầu khác hẳn với đoạn đường đã đi qua, mặt đất gồ ghề, đầy hố to nhỏ, như thể mới bị đạn pháo oanh tạc qua một lượt vậy, một vài căn nhà xung quanh cũng bị hư hại, thậm chí có chỗ còn sụp đổ hoàn toàn. Qua đó có thể thấy được mức độ kịch liệt của trận chiến lúc đó.

“Còn có mùi thuốc súng... còn cả vỏ đạn nữa? Chẳng lẽ chính phủ phái quân đội tới chiến đấu với quý quái sao? Chả trách mấy khu phố này bị phá hoại đến vậy! Làm việc vô ích như vậy có phải là quá ngu xuẩn không?” Bùi Kiều nhìn quảng trường trước mắt, thì thào nói.

Dương Húc Quang lại chỉ lắc đầu: “Thực ra làm vậy cũng không phải là ngu xuẩn, nhưng đúng là quá sức xa xỉ... Giới khoa học, nói chính xác hơn là các nhà khoa học của tổ chức linh hồn vẫn luôn gắng sức nghiên cứu một loại vũ khí để người bình thường có thể đánh trả được quý quái. Mà cũng vì mục tiêu đó mà đã làm hao phí rất nhiều Thiên Sinh Vũ Khí và tiền tài. Tuy tiến độ nghiên cứu vẫn rất chậm, nhưng dù sao cũng đã chế tạo ra được một loại kim loại mà linh hồn thể có thể chạm vào ngay cả khi không thiêu đốt năng lượng tiêu chuẩn. À, nghĩa là nó giống như các loại vật chất trong ảo giới vậy. Nếu như lấy loại kim loại này làm đạn dùng cho súng, thì đạn này có thể chạm vào được quý quái. Chỉ có điều...”

“Có điều là chế tạo thứ kim loại này vô cùng phức tạp, mà còn phải tiêu tốn một lượng nhất định Thiên Sinh Vũ Khí mới được. Tính trung bình thì giá trị của 1000 gram kim loại điện tử phải bằng 5000 gram vàng. Vậy nên có người nói rằng: kim loại điện tử chả khác nào hợp kim của vàng trắng, vậy mà lại lấy cái đó ra để chế tạo đạn và đạn pháo. Tuy nhiên, chỉ cần quý quái có chấp niệm hơi mạnh một chút là sẽ không bị thứ này làm tổn thương. Mà còn vì giá thành chế tạo quá đắt đỏ, lại còn phải tiêu tốn Thiên Sinh Vũ Khí nên trừ tổ chức linh hồn ra thì không nơi nào làm ra nổi loại kim loại điện tử này. Giống như lần Bắc Kinh bị quý quái thực thể hóa tấn công này, số lượng kim loại điện tử đã tiêu hao chắc chắn phải hơn một tỷ Nhân Dân Tệ. Đó chính là sự xa xỉ đấy!”

Bùi Kiều nghe vậy mới nhớ ra: người quân nhân trẻ lái máy bay đưa hắn tới Đài Loan rồi lại lái cả xe jeep đưa hắn đi lại ở đó dường như cũng sử dụng loại đạn vật chất này?

Mà người lái chiếc xe đang chở Bùi Kiều lúc này cũng chính là tên quân nhân trẻ tuổi đó, Bùi Kiều liền tò mò hỏi: “Này, anh bạn quân nhân đang lái xe! Người chỉ là một nhân viên hậu cần bình thường mà sao lại được trang bị cả loại đạn điện tử đắt đỏ này vậy?”

Người quân nhân trẻ nghe vậy thì lập tức nhảy dựng, nói: “Nhân viên hậu cần bình thường... bình thường? Đừng có đùa! Ta chính là một nhân viên hậu cần đã hoàn thành vô số nhiệm vụ hậu cần mà chưa từng gặp phải bất kỳ sai sót nào đấy! Người cho là một nhân viên ưu tú như ta mà không xứng được mang vũ khí và trang bị tốt nhất hay sao?”

(Cái tên lảm lòi này... Hắn mà cũng được coi là một nhân viên ưu tú hả?)

Bùi Kiều thấy trán mình dường như sắp vã hết mồ hôi rồi. Đúng lúc này thì Dương Húc Quang ngồi cạnh hắn bỗng chen ngang vào nói: “Lý Lâm, hình như ngươi được phát đạn điện tử không phải vì thành tích ưu tú đâu! Ha ha, ngươi là một thành viên của Thái Tử Đảng (1), nhưng lại nhất quyết đòi gia nhập nơi nguy hiểm như tổ chức linh hồn. Ta đoán chắc cha mẹ và ông của ngươi vì vậy mà đã rất buồn phiền phải không? Thế nên dù điều ngươi vào bộ phận hậu cần nhưng lại trang bị cho ngươi đạn điện tử, là thứ mà ngay cả bộ phận trinh sát - những người làm nhiệm vụ nguy hiểm nhất - cũng không được phát... Là như vậy phải không?”

Bùi Kiều nghe vậy thì lập tức hiểu ra. Hắn mới vừa nhớ ra biểu hiện vui sướng mà người quân nhân này thể hiện khi hắn lần đầu tiên chạm trán với quý quái trong nhiệm vụ của mình, rồi cả những tác phong của quân nhân dường như đã ngấm vào máu thịt, và cả tinh thần xả thân làm nhiệm vụ, cùng với đạn điện tử trên người hắn...

Gã quân nhân trẻ tuổi Lý Lâm này nghe vậy thì dường như vừa phải chịu một nỗi xi nhục to lớn, khuôn mặt đỏ bừng lên. Tuy nhiên hắn lại cắn chặt hàm răng mà không hề phản bác lại. Cả nửa ngày sau, hắn mới thản nhiên nói: “Ta biết rõ điều mà mình muốn theo đuổi! Và cũng tương lai nên đi theo hướng nào! Sau khi ta biết lý luận về ngày tận thế và sự tồn tại của linh hồn, ta đã hạ quyết tâm phải tiến vào tổ chức linh hồn bằng mọi giá! Hơn nữa, còn phải

lập được chiến công của mình cho tổ chức! Không phải là ta ngu xuẩn, mà là bọn họ ngu muội! Quyền lực đã làm mờ mắt bọn họ. Ta... tin tưởng chắc chắn vào quyết định của mình!”

(Cảm giác này... A, không phải! Đây là một cố ý chí rất nhạt! Chẳng lẽ hấn cũng là một đặc thù linh hồn sao? Đây là ý chí của sự bảo vệ...)

Về kinh ngạc thoáng hiện trên khuôn mặt Bùi Kiều. Ngay khi Lý Lâm nói về sự tin tưởng vững chắc vào quyết định của mình, Bùi Kiều đã cảm nhận được trên người Lý Lâm có một thứ giống như của Dương Đình Thiên: sự tồn tại của một cố ý chí. Chỉ khác là ý chí của Lý Lâm là ý chí muốn bảo vệ, hoàn toàn khác với ý chí lưu luyến của Dương Đình Thiên. Hơn nữa, cố ý chí này rất nhạt nhòa, chắc hẳn là nếu không ngồi cùng một xe thì Bùi Kiều đã không thể cảm nhận được.

Nhưng Bùi Kiều vẫn lập tức khôi phục biểu cảm bình thường, hơn nữa còn đưa tay vỗ nhẹ vai Lý Lâm nói: “Hãy tin tưởng vững chắc vào quyết định của người đi! Có lẽ, trong tương lai, tính mạng của cha mẹ và ông người... đều sẽ cần nhờ người bảo vệ đấy.”

Về kinh ngạc cũng hiện lên trên gương mặt Lý Lâm, nhưng rồi nét mặt của hấn lại nhanh chóng khôi phục, trở lại biểu hiện nghiêm túc của một quân nhân. Hấn không nói thêm gì nữa mà chỉ chăm chú để ý con đường trước mặt, lái xe tiếp tục đi về phía trước.

Mà Dương Húc Quang ngồi cạnh Bùi Kiều thì cặp mắt chợt lóe sáng, dường như vừa nghĩ tới một điều gì đó. Nhưng rồi hấn cũng không nói gì nữa, chỉ đưa mắt nhìn ra ngoài cửa sổ xe. Bỗng chốc, không khí trong chiếc xe chìm vào tĩnh lặng.

Cứ như vậy, chiếc xe chạy qua những con đường đổ nát như một bãi chiến trường, rồi không biết bao lâu sau, chiếc xe cũng đã tới được nơi mà nó hướng đến...

Tổng bộ của Tổ Chức Linh Hồn Trung Quốc!

Ngay khi xe vừa dừng lại, Bùi Kiều lập tức cảm nhận được từ trong tổng bộ của tổ chức truyền tới một cố ý chí rất mãnh liệt. Đúng vậy! Đó là cố ý chí phần nộ mà chỉ riêng Bạo Viêm Cự Phủ mới có. Chỉ có điều, dường như ngoài cố ý chí phần nộ đó ra, ý chí này còn có một chút tâm tình vui sướng. Mà hơn nữa, tâm tình vui sướng kia... lại chỉ nhằm vào Bùi Kiều!

Lời bình:

Bùi Kiều và Dương Húc Quang đã cùng “kết” hiệp định hợp tác cùng phát triển. Nhưng liệu mối hợp tác này có lâu dài? Điều gì xảy ra với Bạo Viêm Cự Phủ? Nó sẽ đem lại bất ngờ nào cho Bùi Kiều? Liệu em gái của Dương Đình Thiên có được chưa khỏi? Mời đón đọc chương mới nhất của TVKD được thực hiện bởi nhóm dịch Vô Hạn Chi Tâm!

Chú thích:

1. Thái Tử Đãng: tiếng lóng chỉ những thanh niên có gia cảnh máu mặt ở Trung Quốc. Ở Việt Nam đơn giản gọi là “con ông cháu cha”.

Bạn đang đọc truyện *Tử Vong Khai Đoan* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Q.3 - Chương 24: Ngưng Tụ Ý Chí! Ngụy Ngưu Đầu? (1)

Lần quý quái thực thể hóa này khác với những lần quý quái thực thể hóa trước kia cả về thời gian xảy ra và số lượng quý quái. Nếu trước kia quý quái thực thể hóa thường chỉ xuất hiện ở một vài trong số các thành phố được đặt tổng bộ tổ chức linh hồn, thì lần này, gần như toàn bộ các thành phố có tổng bộ của tổ chức linh hồn trên cả thế giới đều có quý quái thực thể hóa xuất hiện.

Hơn nữa, cả số lượng, cấp độ và thậm chí thời gian diễn ra của lần quý quái thực thể hóa này cũng đều khác thường. Đặc biệt là lần thực thể hóa này diễn ra sớm hơn khoảng một tháng so với trước kia. Điều này đã khiến cho các tổ chức linh hồn vô cùng đau đầu. Ý định ban đầu của họ là muốn thừa dịp sức mạnh của quý quái trong ảo giới giảm xuống trên diện rộng vào dịp cuối năm để tiến vào kiểm chút lợi ích rồi trở lại. Không ngờ kết quả lại là gần như toàn quân bị diệt và thành thị đặt tổng bộ cũng tổn thất cực kỳ nghiêm trọng.

Tình hình của Bắc Kinh thực ra vẫn còn được xem là khá tốt, dù sao thì đám Cung Diệp Vũ vẫn còn sống, mà còn quay trở về kịp thời. Trước khi kiếp nạn quý này tiếp tục lan rộng thì họ đã nhanh chóng trấn áp, hủy diệt chúng, cuối cùng cũng không xảy ra tai họa quá lớn. Không giống như là New Delhi của Ấn Độ... Tại đó, trận quý quái thực thể hóa này đến bây giờ vẫn chưa trấn áp được, số thương vong của dân chúng đã lên đến một trăm ngàn người. Khi tình hình tưởng chừng đã không thể giải quyết được nữa, thì may mà nước Mỹ trấn áp xong quý quái rồi đưa người đến giúp, tình hình lúc này mới có chút hi vọng.

Bùi Kiều nhìn tòa cao ốc có chút hư hại trước mặt mà cảm thán một phen, càng khắc sâu vào lòng sự kinh khủng của quý quái thực thể hóa. Chuyện này đã liên quan đến sự tồn vong của nhân loại rồi! Thảo nào các quốc gia vẫn luôn bùng bít thông tin, không để dân chúng biết chút nào. Nếu dân chúng toàn thế giới biết được những chuyện này... chỉ sợ trật tự xã hội sẽ sụp đổ trong nháy mắt!

Sau khi mọi người xuống xe, Dương Húc Quang vẫn luôn chú ý tới biểu hiện của Bùi Kiều. Khi thấy Bùi Kiều dường như có chút không đành lòng, hấn

mới lên tiếng: "Số lượng người tử vong lần này tại Bắc Kinh cũng đã thống kê rồi. Từ lúc quỷ quái thực thể hóa vừa kết thúc cho tới hôm nay mới làm xong, tổng cộng có ba nghìn bảy trăm người tử vong, hơn sáu nghìn bốn trăm người bị mất tích, nhưng phần lớn những người mất tích này có khả năng đã bị..."

Bùi Kiều thở dài nói: "Chết nhiều người đến như vậy, mà lần này cũng quá âm ỉ, thiệt hại còn đáng sợ hơn cả khủng bố tấn công, thậm chí phải phong tỏa tới mấy khu phố. Giờ còn có thể tiếp tục bùng phát được hay không?" Trong lúc nói chuyện, hắn đã cất bước đi vào trong tòa nhà.

Dương Húc Quang theo sát phía sau, hắn vừa đi vừa nói: "Việc đó thì còn phải xem lãnh đạo và các quốc gia khác thương lượng thế nào, dù sao thì dân thường cũng sẽ khó mà chấp nhận được sự thật này. Hơn nữa, việc nghiên cứu kim loại siêu điện từ vẫn không có tiến triển gì mới, chưa thể chế tạo hàng loạt vũ khí có đủ lực sát thương đối với quỷ quái. Vậy nên, một khi sự thật bị phơi bày, dân chúng sẽ chỉ cảm thấy chính phủ vô dụng, đồng thời cũng khiến tình hình trở nên tệ hơn, làm cho họ mất đi hi vọng. Người sẽ chẳng thể nào bắt người sống tin tưởng vào những linh hồn người chết như chúng ta... cho dù chúng ta đã từng là người sống, và bọn họ rồi cũng sẽ có ngày trở thành người chết..."

"Đó là nguyên nhân thứ nhất. Còn nguyên nhân thứ hai thì là 'không sợ gặp tai họa, chỉ sợ người khác không gặp tai họa như mình'. Khi dân thường biết rằng chỉ có những quan lại quyền quý và người thân của Trách Thoát Giả mới có cơ hội thoát khỏi tội nghiệt, còn dân thường thì chỉ có thể chờ cho bị kéo vào vết rách không gian, vậy người cho rằng bọn họ sẽ như thế nào? Chỉ có thể là bạo loạn và lật đổ chính phủ... Cũng có nghĩa là 'làm cách mạng' đấy!"

Nói đến đây, sắc mặt Dương Húc Quang bỗng trở nên hơi trầm trọng, hắn nói: "Cho dù người nghĩ thế nào, nhưng sự thật là từ cái khoảnh khắc mà ta và người trở thành Trách Thoát Giả và Cao Đẳng Trách Thoát Giả thì chúng ta đã là những tồn tại vượt trội so với linh hồn bình thường rồi. Từ khi chính phủ có thể tìm được phương pháp dùng khoa học để chặt đứt tội nghiệt, nếu không... thật ra chúng ta và chính phủ chính là hai con châu chấu trên một sợi thừng thôi. Chính là vì vậy, cho dù là có chứng cứ bày ngay trước mặt, cho dù chết mất bao nhiêu người, cho dù có lắm chuyện âm ỉ hơn nữa, chính phủ cũng sẽ cần rằng không chịu thừa nhận quỷ quái tồn tại đâu. Hơn nữa, những người biết rõ sự thật lại còn tuyên truyền ra ngoài rất có thể sẽ bị chính phủ..."

Sắc mặt Bùi Kiều có hơi chút sa sầm, hắn cười khổ rồi lắc đầu nói: " Tư tưởng 'hài hòa' (1) sao? Đây thực sự là một thứ tư tưởng đáng sợ đấy... Những lời này không thể nói với Cung Diệp Vũ. Nếu không thì có trời mới biết được hắn sẽ làm gì."

Dương Húc Quang cũng cười khổ nói: "Tất nhiên là vậy rồi. Chuyện này ta cũng chỉ nói với người mà thôi. Người biết 'người thông minh' là như thế nào không? Đó không phải là cách gọi đám thiên tài gì đó đâu, mà là chỉ những người hiểu được thời thế, biết cách thỏa hiệp, giống như người và ta vậy..."

"Thay vì nói là thỏa hiệp... thì nói là nhu nhược còn chính xác hơn." Bùi Kiều cũng không để ý Dương Húc Quang nữa, chỉ sải bước đi thẳng về phía trước.

Dương Húc Quang nói hết những lời này cũng không tiếp tục nói thêm, chỉ theo sát Bùi Kiều đi vào đại sảnh tòa nhà. Ngoài hai người bọn họ ra thì còn có Dương Đình Thiên ôm em gái của hắn yên lặng đi theo sau. Về phần gã quân nhân trẻ tuổi kia, vừa xuống khỏi xe thì không biết đã chạy đi đâu mất rồi, chắc hẳn là tới bộ phận hậu cần để báo cáo nhiệm vụ rồi.

Khi mọi người đã cùng vào hết thang máy, Dương Húc Quang mới hỏi: "Vậy người định làm gì tiếp theo? Đi gặp Cung Diệp Vũ trước à? Hay là muốn đi tiếp xúc với Bạo Viêm Cự Phủ ngay bây giờ? Bùi Kiều, thái độ lo lắng của người khi vừa xuống xe chắc hẳn là có liên quan đến Bạo Viêm Cự Phủ hả?"

Bùi Kiều chần chờ một chút, hắn gật đầu nói: "Ừ, đúng thế. Khi ta tới gần tòa nhà này thì đã cảm nhận được ý chí của Bạo Viêm Cự Phủ. À, cái này giống như khi ta cảm nhận được linh hồn đặc thù vậy, ta cũng có thể cảm nhận được ý chí bên trong Thiên Sinh Vũ Khí. Ví dụ như ý chí của Bạo Viêm Cự Phủ là phần nộ, nhưng khi ta đến gần thì còn thấy được bên trong sự phần nộ kia hình như còn xen lẫn cả vui sướng. Rất có thể thanh Bạo Viêm Cự Phủ này thực sự có liên hệ gì đó với ta."

Dương Húc Quang lập tức trở nên thận trọng, hắn trầm tư một lát rồi mới lên tiếng: "Thiên Sinh Vũ Khí rốt cuộc là hình thành như thế nào – cho tới giờ thì đó vẫn còn là câu đố khó giải. Theo lý luận thì những linh hồn chúng ta và linh hồn quỷ quái đều là do chấp niệm tạo thành, rồi mới dùng năng lượng tiêu chuẩn làm năng lượng. Mà Thiên Sinh Vũ Khí và chúng ta có cấu tạo tương tự, nhưng tại sao chúng ta có ý thức và tư tưởng, mà Thiên Sinh Vũ Khí thì lại không có?"

"Vấn đề mà người vừa nói có thể rất hệ trọng đấy. Nếu như có thể, lúc người kiểm tra Bạo Viêm Cự Phủ, hãy để cho những nhà khoa học đứng ngoài quan sát, cũng để cho bọn họ kiểm tra các loại số liệu của thanh Thiên Sinh Vũ Khí này, chưa biết chừng có thể tìm ra chút tin tức. Dù sao đó cũng là vũ khí đầu tiên trên thế giới được quỷ quái Ma Vương cấp thực thể hóa ra, mặc dù chỉ là quỷ quái Ma Vương cấp không hoàn chỉnh nhưng vẫn là độc nhất vô nhị trên đời."

Đối với sự xếp đặt này, Bùi Kiều cũng không có phản đối gì. Dù sao Dương Húc Quang cũng nói Bạo Viêm Cự Phủ thuộc về hắn, đây là chuyện chắc chắn rồi, không ai dám tranh với hắn. Dù sao hắn không chỉ có danh hiệu Cao Đẳng Trách Thoát Giả mà còn có một năng lực đặc thù cấp bậc quốc bảo... Kỹ năng đặc thù Valkyrie!

"Mà lại nói, Dương Húc Quang, người có vẻ cũng không đơn giản đâu nhỉ? Người là nhân vật đứng thứ hai trong tổ chức linh hồn chỉ dưới Cung Diệp Vũ, hơn nữa người hình như còn là nhân vật quan trọng, đóng vai trò cầu nối trong việc liên lạc giữa chính phủ và tổ chức linh hồn... Mà lúc trước, nghe người và cái tên quân nhân tên Lý Lâm kia nói chuyện thì chẳng lẽ lúc còn sống, người cũng là người cũng là một gã Thái Tử Đàng hã?" Bùi Kiều đang nghĩ ngợi thì như chợt nghĩ ra ý tưởng gì đó, liền nhìn chằm chằm Dương Húc Quang hỏi.

Dương Húc Quang sững sờ một chút, hơn nửa ngày sau mới cười lớn: "Cái gì mà Thái Tử Đàng? Người thật là biết nói đùa... Đừng có tùy tiện xếp bọn ta vào một loại người riêng biệt như vậy! Làm gì có ai quyết định được xuất thân của mình đâu! Mà đừng tưởng rằng áp lực của bọn ta thì ít, dù sao cũng chỉ là một cái mạng, một cái thân thể nhân loại mà thôi! Nếu chết rồi thì không phải đều trở thành linh hồn như nhau đó sao?"

(Nói cách khác, hẳn thật sự là một tên Thái Tử Đàng? Chà trách lại nhiệt tình hòa giải quan hệ giữa chúng ta với chính phủ đến vậy. Nhưng thế cũng tốt, ít nhất thì hiện nay xem như hai bên cùng có lợi.)

Bùi Kiều hơi gật gù, hẳn lại xoay người lại nhìn về phía Dương Đình Thiên, rồi nói: "Vậy thì ta sẽ đi kiểm tra Bạo Viêm Cự Phủ luôn, tránh việc chấp niệm của nó chấn động rồi nổ tung, thế thì cả đám sẽ chết chắc... Trong khi ta đi kiểm tra cây rìu đó thì Dương Đình Thiên, người hãy theo Dương Húc Quang cùng đi gặp Cung Diệp Vũ xem hẳn đã thức tỉnh chưa. Nếu đã tỉnh, thì trường khí thể của một Chân Ma cấp mạnh mẽ như hẳn chắc hẳn sẽ giúp người cứu được em gái mình một cách nhẹ nhàng."

Dương Đình Thiên vẫn luôn trầm ngâm, nghe vậy cũng không mở miệng nói chuyện, chỉ gật đầu với Dương Húc Quang. Tới tầng chín, hẳn và Dương Húc Quang cùng đi ra khỏi thang máy, về phần Bùi Kiều thì muốn lên đến tầng mười bảy. Bạo Viêm Cự Phủ được lưu giữ trong một tầng có phòng cách ly làm bằng hợp kim siêu điện từ.

Khi Bùi Kiều vừa ra khỏi thang máy thì đã thấy bên ngoài có rất nhiều nhân viên nghiên cứu khoa học đứng đó. Bọn họ đều đã ngoài ba mươi tuổi, cả nam lẫn nữ đều mặc trang phục màu trắng của phòng thí nghiệm. Cả đám đều đang nhìn chăm chăm Bùi Kiều với ánh mắt đầy nóng bỏng, khiến cho hẳn có cảm giác không được tự nhiên... Cái loại ánh mắt này không phải là muốn hoan nghênh hẳn, ngược lại giống như đang nhìn dụng cụ thí nghiệm hoặc vật thí nghiệm.

Ngay khi Bùi Kiều còn đang ngây ra nhìn mấy người trước mặt thì một lão già đầu tóc hoa râm đã gạt đám người tiến ra, còn có hai tự do linh hồn tay cầm Thiên Sinh Vũ Khí theo sau hẳn. Có thể dễ dàng nhận thấy lão già này là nhân vật rất quan trọng trong tổ chức linh hồn. Hẳn cũng không chút kiêng nể gì, xông lên cầm hai tay Bùi Kiều, vừa cười vừa nói: "Cuối cùng cũng chờ được người đến rồi, có phải người và thanh Thiên Sinh Vũ Khí kia thực sự có liên hệ không? Vừa rồi, thiết bị đo sóng điện từ đã ghi nhận được sự giao động sóng điện từ của thanh Thiên Sinh Vũ Khí kia. Trời ạ, rõ ràng là giống với sóng điện não của nhân loại! Ta dám thề, thanh Thiên Sinh Vũ Khí này nhất định là có ý thức và tư duy, hơn nữa..."

Thật không hổ là người nghiên cứu khoa học, vừa mở mồm ra là tuôn ngay một đồng thuật ngữ khoa học! Bùi Kiều vừa nghe đã trợn mắt há mồm, hẳn cũng không dám tiếp tục nghe lão già này nói nữa, vội vàng chặn miệng hẳn: "Trước tiên để cho ta đi xem thanh Thiên Sinh Vũ Khí kia đã, khi đó các người cũng có thể ghi chép lại tin tức và số liệu đấy."

Lão già vỗ mạnh trán một cái, lúc này quát đám nhân viên nghiên cứu phía sau: "Nhanh lên, nhanh lên, làm việc! Đi khỏi động thiết bị đo giao động điện từ siêu cao tần. Đứng rồi, còn có thiết bị ghi sóng tần số thấp cũng mở ra, không cần quan tâm tới dòng điện. Nhanh lên nào, Thiên Sinh Vũ Khí do quý quái Ma Vương cấp thực thể hóa rất có thể là Thiên Sinh Vũ Khí đầu tiên có ý thức đó, các người nhanh lên!" Lão già khô gầy teo này tuổi ước chừng hơn bảy mươi, không ngờ lại có thể lớn hòng đến thế, cả đám người lập tức hò hét lên loạn hết cả.

Bùi Kiều nhìn cảnh tượng này mà không biết nói gì. Cùng còn may là mấy tên nhân viên nghiên cứu này vẫn nhớ rõ yêu cầu của hẳn, lúc này đã đưa hẳn tới trước một gian phòng hoàn toàn khép kín. Mà càng tới gần gian phòng đó thì Bùi Kiều lại càng cảm nhận được ý chí phản nộ rõ ràng hơn...

Bên trong ý chí phản nộ còn xen lẫn chút cảm giác vui sướng!

Lời bình:

Thái độ với chính phủ của Cung Diệp Vũ nói riêng và cả nhóm nói chung sẽ biến hóa thế nào? Liệu Bạo Viêm Cự Phủ sẽ đem tới cho Bùi Kiều điều bất ngờ gì? Niềm vui bất ngờ hay nỗi kinh hoàng tột độ? Mời đón đọc chương mới nhất của TVKD được thực hiện bởi nhóm dịch Vô Hạn Chi Tâm trên Bạch Ngọc Sách!

Chú thích:

1. Tư tưởng hài hòa: ở đây là tư tưởng của nho giáo, thể hiện cách sống và đối xử của người với người. Khổng Tử nói: "Mình muốn đứng vững thì làm cho người đứng vững, mình muốn thông suốt thì làm cho người thông suốt". Cũng có thể hiểu là "phải biết thỏa hiệp". Ý của Dương Húc Quang là bọn họ và chính phủ ở cùng một phe, nên phải biết chấp nhận cách làm của chính phủ.

Bạn đang đọc truyện *Tử Vong Khai Đoan* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Q.3 - Chương 25: Ngưng Tụ Ý Chí! Ngụy Ngưu Đầu? (2)

Khi bước vào trong căn phòng chứa Bạo Viêm Cự Phủ rồi thì Bùi Kiều mới bắt đầu cảm thấy hơi hồi hận.

Bởi vì cây Bạo Viêm Cự Phủ này dù sao cũng là Thiên Sinh Vũ Khí mạnh nhất thế giới, có dung lượng lên đến 1800 đơn vị, được thực thể hóa ra từ một con quỷ quái Ma Vương cấp không hoàn chỉnh. Hơn nữa, nhìn những biểu hiện kỳ dị của cây rìu này trong một, hai ngày qua thì dù là ai cũng sẽ cảm thấy thứ này có cái gì đó quỷ dị.

Mà lúc này thì Bùi Kiều chỉ còn lại hơn 50 đơn vị chấp niệm! Tuy cường độ của chấp niệm thì đúng là đã được tăng lên nhiều, nhưng thực tế là hiện giờ, hẳn luôn ở trong trạng thái không có chút sức lực nào. Còn trạng thái Giải Phóng gì gì đó thì càng không cần đề cập tới rồi. Với tình trạng như vậy mà lẽ

cây rìu này có gì đó cổ quái thật... Vậy thì hẳn sẽ thực sự gặp nguy hiểm!

Nhưng dù sao thì sự chán chường này cũng chỉ diễn ra trong một chốc lát. Bùi Kiêu dù sao cũng là người quyết đoán, đương nhiên hiểu được đạo lý ‘không vào hang cọp, sao bắt được cọp con’. Nhất là khi trong lòng hẳn cũng có không ít chờ mong với cây Thiên Sinh Vũ Khí kỳ dị này. Đó là một cảm giác rất kỳ lạ, giống như sau khi hẳn chết đi thì đã sinh ra một dạng ‘giác quan thứ sáu’, nó làm Bùi Kiêu cảm thấy sự tiếp xúc với cây Bạo Viêm Cự Phù này sẽ chỉ có lợi chứ không có hại với hẳn.

Rầm!

Sau khi Bùi Kiêu vào trong phòng, cửa lớn sau lưng lập tức đóng lại. Cả căn phòng này đều được làm bằng hợp kim siêu điện tử, chuyên dùng để giam giữ quỷ quái. Thậm chí cả quỷ quái không chuyên về tấn công vật lý như U Linh Chân Ma cấp cũng không thể trốn thoát được. Căn phòng này đến cả một tấm gương trên tường để bên ngoài quan sát (1) cũng không có, tất cả những gì diễn ra bên trong được truyền ra ngoài qua bốn thiết bị ghi hình đặt ở bốn góc tường.

Hơn nữa, môi trường trong phòng này cũng giống như trong ảo giới, Bùi Kiêu không cần thiêu đốt năng lượng tiêu chuẩn cũng có thể tiếp xúc với các mặt tường, và hẳn cũng không thể nào lơ lửng trong không khí như ở bên ngoài. Sau khi tiến vào gian phòng này, Bùi Kiêu như thể đã biến thành thực thể.

“Bùi Kiêu! Có thấy cây rìu Thiên Sinh Vũ Khí to bự đó không? Chúng ta để nó ở trong phòng đây.” Một tiếng nói bỗng nhiên vang lên trong phòng.

Bùi Kiêu hơi gật đầu, nói vào micro gắn trên cổ áo mình: “Có, ta nhìn thấy cây rìu đó rồi... Quả nhiên là có một chút thay đổi so với lần đầu ta nhìn thấy nó trong ảo giới.” Nói xong, hẳn liền đi về hướng cây rìu lớn.

Trong căn phòng này không có bất cứ một vật dụng nào cả, ngay cả một cái bàn, một cái ghế cũng chẳng có, còn thanh Bạo Viêm Cự Phù dài tới 10m kia thì được đặt ngang ở giữa phòng. Lúc này, cây rìu lớn đó đang tản ra từng đợt ánh sáng màu vàng kim, sáng lạn như thể một khối vàng ròng đặt dưới ánh mặt trời, làm cho người ta như mất khi nhìn thẳng vào. Mà không chỉ đơn giản như vậy, thứ ánh sáng màu vàng kim đó dường như còn có sáng lên theo một giai điệu, nhịp điệu hoặc là một quy luật nào đó, lúc mạnh lúc yếu, giống như đang kêu gọi Bùi Kiêu tới gần vậy.

“Hệ thống đo dao động bước sóng ngắn loại B phát hiện dao động có quy luật phù hợp! Thưa sở trưởng, thứ này cùng loại với mật mã Alpha!”

“Hệ thống đo dao động bước sóng ngắn loại E cũng phát hiện dao động cùng loại phù hợp. Máy tính đang phiên dịch theo quy tắc của mật mã Alpha!”

“... Mã nguồn không tương thích! Nội dung của sóng ngắn loại B và E được phiên dịch ra đều không rõ ràng!”

Ngay khi Bùi Kiêu còn đang kinh ngạc vì ánh sáng màu vàng kim mà cây rìu phát ra thì từ phía ngoài của căn phòng đã vang lên những tiếng hò hét với đầy các loại thuật ngữ chuyên môn kỳ quái. Hiển nhiên là đám nhân viên nghiên cứu bên ngoài phòng đã phát hiện ra được điều gì đó nên bọn họ mới hưng phấn hò hét ầm ĩ như vậy, lại còn tuân ra một tràng thuật ngữ chuyên môn làm Bùi Kiêu váng hết cả đầu. Mãi tới khi tiếng của lão già lúc này cất lên thì những âm thanh khác mới dừng lại.

“Dùng trạng thái lượng tử kết hợp hai loại sóng ngắn đó lại. Sau đó dùng quy tắc của mật mã Alpha để tiến hành phiên dịch. Đồng thời, đưa dữ liệu vào máy tính hệ thập lục phi tuyến tính (2)(3), sau đó...”

Tương tự, cái lão già kia vừa mở miệng ra là cũng tuân ra một đống lớn các thuật ngữ mà Bùi Kiêu hoàn toàn không hiểu gì cả. Có điều, sau khi lão già đó ra lệnh khoảng mười mấy giây thì một đoạn đối thoại vô cùng dễ hiểu do hệ thống máy tính tạo ra chọt vang lên:

“Chủ nhân, ta cần có năng lượng, ta cần nhiều năng lượng hơn nữa...”

Những câu nói đó được phát lặp đi lặp lại không ngừng trong gian phòng cho tới khi lão già ở bên ngoài kia ngắt nó đi. Lúc này, tiếng nói của lão ta lại vang lên lần nữa: “Bùi Kiêu, những lời vừa rồi là những gì được phiên dịch ra từ sóng điện tử di chuyển trên cây rìu lớn đó. Đương nhiên, cũng có thể là chúng ta phiên dịch sai, có thể ý nghĩa của những dao động đó không phải như vậy cũng nên. Nhưng có một điều vô cùng chắc chắn, là cây rìu lớn này đã xảy ra một biến đổi nào đó vì sự xuất hiện của ngươi. Nếu như có thể được, thì giờ ngươi thử dùng linh hồn thể của mình chạm vào nó được không?”

Bùi Kiêu hít sâu một hơi: “Đó chính là mục đích của ta khi tới đây... Vậy thì, ta đến đây!” Vừa nói, Bùi Kiêu vừa từ từ lại gần thanh Thiên Sinh Vũ Khí này.

Có thể thấy rõ ràng là Bùi Kiêu càng tới gần cây rìu lớn này thì ánh sáng màu vàng kim của nó lại càng chói mắt hơn. Dường như nó thực sự là một sinh mệnh có ý thức, đang kêu gọi Bùi Kiêu tới gần một cách gấp gáp.

Bùi Kiêu càng tới gần nó thì càng cẩn thận. Hẳn tới cạnh cây rìu lớn đó, chần chừ một chút rồi mới mới ‘nhắm mắt đưa tay’, chạm vào cây rìu lớn này. Trong khoảnh khắc, cô ý chí phản nộ kia như sóng dữ ập tới, bao phủ hoàn toàn hẳn vào trong đó!

Cổ ý chí đó thuần khiết vô cùng! Tuy nói là phản nộ, nhưng đúng ra thì đó là một cổ ý chí bị phần bất khuất, có chỗ giống như ý chí anh dũng nhưng lại cũng có điểm khác biệt. Nếu như sự bất khuất của ý chí anh dũng là thể hiện sự không chịu đầu hàng trong chiến đấu, thì sự bất khuất của ý chí phản nộ lại thể hiện tinh thần không chịu cúi đầu khi đã thất bại, muốn dốc hết sức lực để liều mạng. Đó... chính là ý chí phản nộ!

Khi đang đắm chìm trong việc cảm nhận cổ ý chí phản nộ đó thì Bùi Kiêu bỗng kinh sợ phát hiện ra tiêu chuẩn năng lượng của mình đang tràn ra khỏi chỗ tay hẳn tiếp xúc cùng Bạo Viêm Cự Phù với tốc độ cực nhanh, như thể cây rìu này đang cắn nuốt năng lượng trong cơ thể hẳn vậy. Với tốc độ này thì chỉ năm, sáu giây sau thôi, hẳn sẽ bị hút thành cái xác khô... Không, có khi cây rìu này sẽ hấp thu luôn cả chấp niệm của hẳn cũng nên! Thế thì đúng là đến cái xác cũng không còn rồi!

(Tránh ra ngay! Mẹ kiếp! Tại sao cái cây rìu này lại như vậy? Ý chí của nó rõ ràng là vui mừng vì ta cơ mà, chẳng lẽ nó vui vì ta đến làm phiền cho nó hấp thụ hay sao?)

Bùi Kiều điên cuồng kéo tay ra khỏi chỗ tiếp xúc, nhưng cây rìu kia lại như thể có lực hút lớn như thiên quân vạn mã, làm cho hắn không thể giãy giụa được chút xíu nào. Ngược lại, hắn càng giãy thì lực hút lại càng lớn, bị dính càng chặt và tốc độ hút năng lượng... cũng càng lớn hơn!

(Mẹ kiếp! Đã trải qua bao nhiêu kiếp nạn như vậy, liều mạng để từ Địa Ngục trở lại Dương Gian, vậy mà ta lại chết oan một cách uất ức như vậy, lãng nhách như vậy! Lão tử không phục!)

Bùi Kiều điên cuồng gào thét trong đầu, đồng thời cũng tuyệt vọng ‘nhìn’ năng lượng tiêu chuẩn của mình bị hút đi từng đơn vị một, rồi đến cả lực lượng lõi điện cũng chạy không thoát. Mãi cho tới khi trong cơ thể hắn chỉ còn lại 10 đơn vị năng lượng thì không ngờ lực hút kia bỗng nhiên biến mất. Vì Bùi Kiều đang dùng toàn lực để lùi lại nên lập tức ngã lộn nhào về phía sau, đập rầm một cái vào vách tường.

(... Cảm giác vừa rồi là gì?)

Vì trong cơ thể chỉ còn lại 10 đơn vị năng lượng tiêu chuẩn nên lúc này Bùi Kiều đã suy yếu tới mức nhúc nhích một chút cũng không nổi, cơ thể gần như trở nên trong suốt, như thể một cái ảo ảnh lập thể ba chiều. Tuy vậy, hắn vẫn cố sức đứng lên được: “Năng lượng tiêu chuẩn... ai ở bên ngoài, mang năng lượng tiêu chuẩn vào đây!” Vừa hô xong thì hắn chỉ cảm thấy trước mặt tối sầm, thiếu chút nữa thì ngất đi. Nhưng còn may mà ý chí của hắn rất kiên định, lập tức cắn răng trợn mắt, không để mình thật sự ngất đi.

Lúc này đây, đám nhân viên nghiên cứu ở bên ngoài đã cho thấy được hiệu suất làm việc cực cao của mình. Chỉ khoảng sau hai phút, cánh cửa của phòng giam mở ra, mấy tên Tự Do Linh Hồn vội vàng xách mấy cái hòm lớn đi vào. Bọn họ cẩn thận đi vào, vừa thấy bộ dạng thể thảm của Bùi Kiều thì lập tức sợ tới mức bần rùn toàn thân, vậy mà không dám đi vào trong phòng nữa, chỉ tìm cách kéo Bùi Kiều ra ngoài thật nhanh.

Bỗng nhiên, không biết Bùi Kiều lấy đâu ra sức lực mà đẩy bọn họ ra rồi rống lên: “Mở cái hòm đó ra!”

Sau phút sững sờ ban đầu, một trong số đám Tự Do Linh Hồn liền chạy đi mở một chiếc hòm ra. Lập tức, trong hòm tràn ra vài trăm đơn vị năng lượng tiêu chuẩn, còn Bùi Kiều thì cũng không hề khách khí mà hút chỗ năng lượng đó vào cơ thể. Ngay khi đã hồi phục được chút sức lực, Bùi Kiều lập tức giăng lấy hai chiếc hòm còn lại, rồi chạy về phía Bạo Viêm Cự Phù.

“Hút đi! Để ta xem xem ngươi có thể hút được bao nhiêu? Đừng có để ta thất vọng đấy! Cái cảm giác đó...”

Bùi Kiều thấp giọng thì thầm một câu, sau đó liền mở một chiếc hòm kim loại ra, đồng thời như ‘điếc không sợ súng’ mà lần nữa đặt tay lên Bạo Viêm Cự Phù, mặc cho nó hút đi năng lượng của mình. Cứ như vậy, năng lượng tiêu chuẩn chứa trong từng chiếc hòm lần lượt bị tiêu hao hết. Chỉ trong mấy phút ngắn ngủi, vài nghìn đơn vị năng lượng tiêu chuẩn đã bốc hơi mất, và tới lúc này thì dường như Bạo Viêm Cự Phù đã bắt đầu ‘ăn’ no bụng, tốc độ hấp thụ năng lượng dần dần chậm lại. Mà còn vì đã hút đi lực lượng lõi điện trong cơ thể Bùi Kiều, nên bây giờ thậm chí trên cây rìu này còn có những tia điện xẹt qua xẹt lại. Nhìn qua đúng là rất uy mãnh!

“Vừa rồi... Cảm giác vừa rồi có phải là thật hay không đây?” Bùi Kiều buông tay ra, sau đó cứ nhìn chăm chăm vào cây Bạo Viêm Cự Phù, mắt không chớp lấy một cái.

Ngay khi đám Tự Do Linh Hồn quanh đó đang quá đỗi ngạc nhiên, còn bọn nhân viên nghiên cứu khoa học bên ngoài vừa thở phào, bỗng nhiên, Bạo Viêm Cự Phù chợt tỏa ra ánh sáng màu vàng kim vô cùng chói lọi, như một mặt trời nhỏ bỗng nhiên xuất hiện trong căn phòng!

Không chỉ có vậy, một cỗ khí thể phần nộ cũng lập tức bao phủ cả căn phòng... Không đúng! Mà là cả tầng lầu này, thậm chí cả vài tầng xung quanh cũng bị bao phủ vào trong đó. Bất kỳ một ai ở trong phạm vi bao phủ đó đều run rẩy kịch liệt toàn thân!

Đúng vậy! Đây là khí thể trường...

Mà lúc này, ánh sáng màu vàng kim đã dần yếu bớt, còn mấy tên Tự Do Linh Hồn lúc trước đã sợ tới nỗi không dám động dấy cả một ngón tay. Bởi vì, nơi đặt cây Bạo Viêm Cự Phù lúc trước, giờ đang đứng một quái vật khổng lồ cao tới khoảng 10m...

Đó chắc chắn là loại quý quái chỉ tồn tại trong ảo giới Phong Đô!

Ngư Đầu!

Chân Ma cấp Ngư Đầu!

Lời bình:

Một con Chân Ma cấp Ngư Đầu xuất hiện! Điều này có liên quan gì tới Bạo Viêm Cự Phù? Chẳng lẽ lần này Bùi Kiều đã ‘lấy đá đập chân mình’? Cùng đón đọc chương mới nhất của TVKD được thực hiện bởi nhóm dịch Vô Hạn Chi Tâm trên Bạch Ngọc Sách!

Chú thích:

1. Tấm gương hai mặt: Là tấm kính đặc biệt được đặt ngăn ở giữa 2 căn phòng. Trong đó thì có 1 phòng sáng và 1 phòng rất tối. Người ở trong phòng tối có thể nhìn qua tấm gương để quan sát những gì diễn ra trong phòng sáng, còn người trong phòng sáng thì chỉ thấy đó như 1 tấm gương bình thường.

2. Hệ thập lục: hệ đếm cơ số 16, được dùng trong toán học và vật lý.

3. Phi tuyến tính: Hệ thống phi tuyến tính là hệ thống mà đầu ra không tỷ lệ thuận với đầu vào, trái ngược với tuyến tính.

Bạn đang đọc truyện *Tử Vong Khai Đoan* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Q.3 - Chương 26: Ngưng Tự Ý Chí! Ngụy Ngưu Đầu? (3)

Sự xuất hiện đột ngột của con Ngưu Đầu này đã làm cho mấy tên Tự Do Linh Hồn kia sợ tới mức không dám động dậy. Cho dù có được cầm Thiên Sinh Vũ Khí trên tay, thì một đám Tự Do Linh Hồn cũng chẳng dám nhìn thẳng vào một con quỷ quái Chân Ma cấp, càng không cần nói đến lúc bọn hắn đang ‘tay không tác sát’ như hiện tại. Bởi vì chỉ cần đụng phải trường khí thể thì Tự Do Linh Hồn hơi yếu chút sẽ lập tức hôn mê, kẻ mạnh hơn thì sẽ bị ảnh hưởng, thậm chí là không chế. Giống như lúc này, trường khí thể phần nộ vừa xuất hiện thì mấy tên Tự Do Linh Hồn này đã bắt đầu cảm thấy đầu óc quay cuồng.

Đây là thủ đoạn ảnh hưởng tới đối phương đặc trưng mà chỉ có cường giả Chân Ma cấp mới có, đó cũng là lý do mà cả ngàn tên Tự Do Linh Hồn cũng không thể nào địch nổi một cường giả Chân Ma cấp!

Bùi Kiều cũng bị trường khí thể phần nộ bao phủ, nhưng cảm giác của hắn và những kẻ khác lại hoàn toàn bất đồng.

Trong cảm nhận của hắn, trường khí thể kia dày đặc và cô đọng, giống như đó là một loại chấp niệm được ‘pha loãng’. Nhưng nó cũng có chỗ khác với chấp niệm, nếu ví chấp niệm rắn chắc như sắt thép thì trường khí thể chỉ mỏng manh như thể khí vậy. Hơn nữa, chấp niệm thì không hề có ý chí, còn trường khí thể thì lại tràn ngập ý chí.

Không chỉ đơn giản như vậy, năng lực đè ép và phá hoại vốn là đặc trưng của trường khí thể thì lúc này hắn lại không hề thấy. Lúc này đây, Bùi Kiều chỉ có cảm giác giống như đang được bọc trong một tấm chăn bông mềm mại ấm áp. Ý chí phần nộ thì vẫn tồn tại như thường, nhưng nó lại mang tới cho Bùi Kiều một cảm giác thân thiết, giống như đang khoác trên mình một tấm áo choàng ấm áp, ôn hòa mà thân thiết, không hề đè ép hay gây cho hắn chút cảm giác thù địch nào.

Vậy nên, Bùi Kiều hiểu rằng con Ngưu Đầu đột nhiên xuất hiện này sẽ không làm hại hắn. Cho dù nó có phải quỷ quái hay không thì vẫn có một mối liên hệ nào đó với hắn... Tuy không dám khẳng định chắc chắn, nhưng cảm giác vừa rồi chắc hẳn sẽ không lừa hắn!

Lúc trước, khi Bùi Kiều sắp bị cây Bạo Viêm Cự Phủ này hút thành xác khô, bỗng nhiên hắn lại cảm nhận được bên trong Bạo Viêm Cự Phủ còn tồn tại một luồng chấp niệm đặc biệt. Đúng vậy, bản thân Bạo Viêm Cự Phủ vốn là do chấp niệm tạo thành, thế mà ở trong lòng nó còn tồn tại một luồng chấp niệm khác. Nhưng luồng chấp niệm này cũng không phải là một thể thống nhất, mà là do hai loại chấp niệm khác nhau hòa quyện, xoắn bện lại mà thành.

Một loại chấp niệm trong số đó chính là chấp niệm của Bùi Kiều, còn một loại khác thì tràn ngập bi thương, phần nộ, táo bạo, lo lắng, thậm chí là cả thâm độc. Có điều, loại chấp niệm phần nộ kỳ dị kia vô cùng nhỏ bé, yếu ớt. Nó yếu ớt tới mức số lượng không đạt được 1% tổng số chấp niệm của luồng chấp niệm dung hợp, nếu như một lượng chấp niệm nhỏ như vậy mà vô tình bị tách ra ngoài môi trường thì chắc chắn nó đã tiêu tán từ lâu. Có điều, phần chấp niệm kỳ dị kia lại được chấp niệm của Bùi Kiều bao bọc, mà vài đơn vị chấp niệm của Bùi Kiều lại được chấp niệm của Bạo Viêm Cự Phủ giữ trong lòng chính nó, vì vậy mà cả hai loại chấp niệm đều không bị tiêu tán, ngược lại, chấp niệm của Bùi Kiều đang bắt đầu dung hợp với loại chấp niệm bạo ngược kia!

Chính bản thân Bùi Kiều cũng không biết hắn đã đưa chấp niệm của bản thân mình vào bên trong Bạo Viêm Cự Phủ khi nào và bằng cách nào, nhưng khi hắn cảm nhận được điều đó thì đã nhanh chóng quyết định nạp năng lượng cho Bạo Viêm Cự Phủ. Bởi vì chấp niệm của hắn đã hoàn toàn áp đảo, chiếm thế chủ đạo so với tia chất niệm kỳ dị kia, thế nên hắn tin tưởng rằng sẽ không xảy ra chuyện gì xấu với bản thân mình!

Quả nhiên, tuy lúc con Ngưu Đầu này xuất hiện thì cả mấy tầng lầu đều đã bị trường khí thể của nó bao phủ, nhưng Bùi Kiều cũng ở trong trường khí thể đó thì lại không hề cảm thấy bị đè ép. Ngược lại, hắn còn có cảm giác như cá gặp nước. Tới lúc này thì Bùi Kiều mới dám thả lỏng tinh thần một chút.

Ngay khi Bùi Kiều đang thư giãn một chút thì bỗng nhiên cả tầng lầu vang lên tiếng chuông cảnh báo vô cùng chói tai. Đám nhà nghiên cứu khoa học ở bên ngoài còn bối rối và hoảng sợ hơn nữa, bắt đầu chạy trốn tứ tán, cửa ra vào của căn phòng làm bằng hợp kim siêu điện từ lập tức đóng sầm lại, tia lửa điện chọt xuất hiện rồi chạy khắp các vách tường. Hiên nhiên, cơ chế phòng ngự, ngăn chặn quỷ quái thoát ra ngoài của căn phòng này đã được khởi động!

“Gào!”

Ngay khi trên vách tường xuất hiện dòng điện thì con Ngưu Đầu đang nằm trên mặt sàn cũng chọt trợn trừng đôi mắt bò của nó, sau khi gầm lên một tiếng điên cuồng thì liền muốn đứng thẳng dậy. Tuy con Ngưu Đầu này không thể khổng lồ bằng con Ngưu Đầu Ma Vương cấp lúc trước, nhưng thân hình của nó cũng cao hơn 10m, thế nên mới vuron người đứng lên thì đầu nó đã chạm vào trần căn phòng, nhưng dù vậy thì cũng mới chỉ đứng lên được nửa người mà thôi. Ngay lập tức, dòng điện trên trần nhà đánh thẳng vào đầu nó. Một tiếng ‘đùng’ nổ vang, cái đầu của Ngưu Đầu dường như đã biến thành một quả cầu sét, ánh chớp chói lòa lóe lên làm người ta phải nhúc nhích.

Thế nhưng dòng điện đó rõ ràng là không làm cho nó tổn thương chút nào. Nó cứ nửa đứng nửa ngồi, đội cái trần nhà trên đầu như vậy, cặp mắt bò của nó thì nhìn Bùi Kiêu chăm chăm, không để ý chút nào tới dòng điện kịch liệt trên đỉnh đầu.

Bùi Kiêu nhìn cảnh này mà cảm thấy có chút dở khóc dở cười. Một mặt là dở khóc dở cười với đám nhân viên nghiên cứu khoa học ở bên ngoài. Bùi Kiêu cũng hiểu uy thế của quý quái Chân Ma cấp là thế nào, một khi để cho con Nguru Đầu Chân Ma cấp này thoát khỏi căn phòng này thì rất có thể nó sẽ gây ra thiệt hại có tính đả kích với cả Tổ Chức Linh Hồn Trung Quốc. Vậy nên dù hắn có nói với bọn họ là con Nguru Đầu này sẽ công kích lung tung, thì có lẽ cũng sẽ chẳng có ai chịu mở cửa cho hắn, chỉ biết ngồi chờ Cung Diệp Vũ đến mà thôi.

Một mặt khác là dở khóc dở cười vì biểu hiện của chính con Nguru Đầu này. Chưa cần nói tới cái khác, chỉ riêng việc nó không sợ dòng điện thôi đã vô cùng quý dị rồi!

Dòng điện của thế giới hiện thực và lực lượng lôi điện của Bùi Kiêu là hai thứ hoàn toàn khác biệt. Dòng điện của thế giới hiện thực là vật chất thực sự tồn tại, còn lực lượng lôi điện của Bùi Kiêu thì được hắn chuyển hóa từ năng lượng tiêu chuẩn mà thành, cũng giống như Thiên Sinh Vũ Khí, là thứ có thể gây tổn thương cho linh hồn và quý quái, còn dòng điện của thế giới hiện thực thì lại không thể làm tổn thương được quý quái.

Nhưng trong căn phòng này thì lại khác! Bởi vì căn phòng này được làm bằng hợp kim siêu điện từ - loại vật chất có thể làm tổn thương được quý quái, vậy nên dòng điện chạy qua thứ hợp kim này cũng có thể làm tổn thương được quý quái đấy... Nhưng dòng điện này lại chẳng có chút hiệu quả nào với con Nguru Đầu này. Thật ra Bùi Kiêu cũng có thể đoán được nguyên nhân của điều này. Lúc trước, khi năng lượng của Bùi Kiêu bị Bạo Viêm Cự phù hút đi thì đồng thời cả lực lượng lôi điện của hắn cũng bị hút đi theo. Có lẽ cũng chính vì nguyên nhân đó mà con Nguru Đầu này đã được miễn dịch với dòng điện?

Bùi Kiêu lắc đầu. Hắn cũng không thể khẳng định chắc chắn là chuyện gì đã xảy ra, thậm chí là cả nguyên nhân khiến con Nguru Đầu Chân Ma cấp này sinh ra hắn cũng không biết. Có điều, việc cần làm gấp hiện tại là phải ổn định lại tình hình đã: “Mọi người ở bên ngoài đừng sợ! Con quý quái Chân Ma cấp này là do ta không chế. Nó sẽ không công kích các người, nhưng để đề phòng bất chắc thì các người đi gọi Cung Diệp Vũ đến đây đi. Nhanh lên một chút!”

Đám nhân viên nghiên cứu ở bên ngoài lúc này mới như bừng tỉnh. Lập tức, có người chạy ngay tới thang máy, có người thì nhìn chăm chăm vào cửa lớn, có người lại nhìn vào màn hình của camera ghi hình trong phòng vì sợ con Nguru Đầu khổng lồ này đột nhiên ra oai. Nhìn vào cái thân hình khổng lồ với cơ bắp cuộn cuộn xoắn vặn của nó, mấy nhân viên nghiên cứu này không dám chắc là bức tường bằng hợp kim siêu điện từ kia có đủ dày hay không.

Còn tình cảnh trong phòng hiện tại thì lại là chuyện khác. Mấy tên Tự Do Linh Hồn kia đều đã rơi vào tình trạng hôn mê do không chịu nổi áp lực của trường khí thế ở khoảng cách gần, còn Bùi Kiêu thì vẫn chăm chú nhìn vào con Nguru Đầu này. Bạo Viêm Cự Phù vốn được đặt trên mặt đất giờ đã biến mất, thế nên hiển nhiên là cây riêu đó đã biến thành con Nguru Đầu Chân Ma cấp trước mặt rồi. Chỉ là không hiểu bằng cách nào mà một thanh Thiên Sinh Vũ Khí lại biến thành quý quái như vậy. Mà hơn nữa là tại sao con Nguru Đầu này cứ nhìn chăm chăm vào hắn như vậy đây?

Nếu như đã không nghĩ ra được đáp án thì Bùi Kiêu cũng không thể cứ đứng ngây ra để chờ Cung Diệp Vũ như thế này được. Dù sao thì trong thân thể của con Nguru Đầu này còn có một bộ phận chấp niệm của hắn, hơn nữa trường khí thế này cũng rất thân thiện chứ không hề gây hại gì cho hắn. Vậy nên Bùi Kiêu bắt đầu tự cổ vũ cho dũng khí của mình, sau đó từng bước một tiến lại gần con Nguru Đầu này. Càng tới gần con quái vật đó, hắn càng cảm nhận được một cảm giác thân thiết, vậy nên, sau khi do dự một hồi, cuối cùng hắn cũng thò tay ra, chạm vào con Nguru Đầu.

Khi bàn tay Bùi Kiêu chạm vào thân hình của con Nguru Đầu, trong khoảng khắc, hắn như cảm thấy mình vừa chạm vào một khối chất lỏng sền sệt. Còn chưa kịp tỉnh táo lại thì cả bàn tay của hắn đã chui thẳng vào trong cơ thể của Nguru Đầu!

Tình huống này thật quá mức quý dị! Đối với các linh hồn thể, thực ra là cả quý quái và linh hồn thể đều giống nhau. Khi hai bên tiếp xúc với nhau thì cả hai phía đều giống như biến thành vật chất vậy, không thể có việc như kiêu: linh hồn thể đi xuyên qua cơ thể quý quái gì đó. Nhưng vừa rồi, bàn tay của Bùi Kiêu thực sự đã đi xuyên vào trong cơ thể của Nguru Đầu, cứ như thể con Nguru Đầu này chỉ là ảo ảnh vậy!

Tình cảnh này đúng là quá quý dị!

Bùi Kiêu cũng càng hoảng sợ hơn, vội vàng rút tay ra khỏi cơ thể của Nguru Đầu. Tuy thứ này sền sệt như chất lỏng, nhưng dường như không phải vì vậy mà nó cản trở Bùi Kiêu rút tay lại. Bùi Kiêu vội nhìn chăm chăm vào bàn tay mình.

Trên tay hắn không có bất kỳ thứ gì giống như chất lỏng, năng lượng tiêu chuẩn trong cơ thể vẫn còn nguyên, chấp niệm cũng không hề tăng lên hay giảm đi. Cứ như thể một màn bất hợp lý vừa rồi chỉ là ảo giác của hắn vậy!

(Không đúng! Ta rất tỉnh táo! Hơn nữa, cảm giác của ta cũng không phải cảm giác giả do ảo giác gây nên. Vậy thì những gì vừa xảy ra là thật! Ta thật sự có thể đi vào trong cơ thể của con Nguru Đầu này?)

Sự kinh ngạc trong lòng Bùi Kiêu lúc này đã lớn đến khó mà hình dung. Chuyện như thế này chưa bao giờ được nhắc tới trong tư liệu của tổ chức linh hồn, mà trước đây cũng chưa từng thấy quý quái Ma Vương cấp. Vậy thì cái thanh Thiên Sinh Vũ Khí do quý quái Ma Vương cấp thực thể hóa ra này thì sao? Không những đột nhiên biến thành quý quái, mà dường như linh hồn thể còn có thể đi xuyên qua nó được nữa?

Sau đó liệu sẽ còn gì nữa đây?

Bùi Kiêu nghĩ ngợi, suy tư cả nửa ngày. Mặc dù hắn muốn đợi Cung Diệp Vũ tới để bàn bạc kỹ hơn, nhưng trong đáy lòng lại có một cảm giác không muốn chịu thua. Hắn tự hỏi: nếu cái gì cũng ý lại vào Cung Diệp Vũ thì bản thân mình là cái gì đây? Tiểu đệ? Thủ hạ?

Nghĩ tới đó, Bùi Kiều lập tức nghiêng rằng trọn mắt, sau đó bắt đầu đưa tay vào trong cơ thể Nguru Đầu. Mà lần này hắn cũng không kháng cự như trước, đưa toàn thân chìm vào trong cơ thể Nguru Đầu. Ở phòng nghiên cứu bên ngoài, đám nhân viên khoa học nhìn thấy một màn này thì đã sợ tới ngây người rồi, con mắt nhiều kẻ đã trừng lên như sắp lòi hẳn ra ngoài vậy, cứ nhìn chăm chăm vào màn hình, chứng kiến Bùi Kiều từng chút một biến mất trong cơ thể của Nguru Đầu.

Khi toàn thân Bùi Kiều đã chìm vào trong cơ thể của Nguru Đầu, hắn mới phát hiện trong cơ thể của Nguru Đầu cũng vẫn có thể nhìn được. Chẳng qua là trước mặt giống như đầy sương mù, không nhìn được quá xa, mà lực cản khi di chuyển cũng rất lớn, giống như đang đi lại bên trong một vũng bùn vậy. Nhưng cũng may mà thân hình của Nguru Đầu không quá lớn, hắn có thể thấy được cách đó 2 – 3m có một tia chớp đang lơ lửng trong sương mù. Trong đầu Bùi Kiều lập tức nảy ra một giả thuyết, liền cất bước đi về hướng tia chớp đó.

Chỉ có vài mét như vậy mà không ngờ hắn phải đi mất gần nửa phút. Đến khi đã thấy được tia chớp ở ngay trước mặt, cảm giác thân quen lại một lần nữa xuất hiện. Quả nhiên! Tia chớp kia chính là luồng chấp niệm đã chạy vào trong Bạo Viêm Cự Phù không biết từ lúc nào của hắn!

Bùi Kiều liền nắm chặt lấy phần chấp niệm này. Trong khoảnh khắc, hắn chỉ thấy cảnh tượng trước mắt mình chợt thay đổi, đó là khung cảnh của gần nửa căn phòng bằng hợp kim siêu điện tử. Hơn nữa, tầm nhìn của hắn có chút quái lạ, giống như hắn đang đứng trên cao mấy mét nhìn xuống vậy. Đến khi Bùi Kiều thử giật giật tay chân mình thì cuối cùng hắn cũng biết cái tầm mắt này đại biểu cho điều gì... Đây là tầm mắt của Nguru Đầu! Hắn đang nhìn thông qua đôi mắt của Nguru Đầu đó sao!?

(Hoặc nói là... Ta đã không chế cơ thể của con Nguru Đầu này?)

Không chỉ riêng tầm mắt, còn có một cảm giác khác cũng đồng thời xuất hiện trong ý thức của Bùi Kiều. Lần này thì cảm giác cực kỳ quỷ dị, không phải là hình ảnh mà thị giác nhìn thấy, mà chỉ là một loại cảm giác mờ lung mà thôi, không thể cảm nhận được kích thích, hình dáng hay màu sắc của sự vật, nhưng lại có thể cảm nhận được cường độ chấp niệm của những người xung quanh. Đặc biệt là với đám Tự Do Linh Hồn cách đó không xa thì rõ ràng nhất, hắn có thể thấy được cường độ của chấp niệm, số lượng của chấp niệm, số lượng của năng lượng tiêu chuẩn... Không chỉ có vậy, Bùi Kiều còn có thể cảm nhận được bên trong thang máy có sự tồn tại của một trường khí thể vô cùng bá đạo. Cường độ chấp niệm ở nơi đó lớn tới mức dọa người, dường như là một luồng lôi điện màu tím vậy!

Vô cùng bá đạo!

(Cái này là cảm nhận bằng trường khí thể sao? Hay nói cách khác là giờ ta có thể cảm nhận được mọi cái mà con Nguru Đầu này cảm nhận được? Thậm chí cả thân thể của nó cũng không chế ư?)

Bùi Kiều chỉ thấy vừa mừng vừa sợ. Đúng lúc trước hắn có cảm thấy lần này sẽ gặp được ‘chỗ tốt’, nhưng ai mà ngờ là cái ‘chỗ tốt’ đó lại lớn đến như vậy? Lớn đến mức khiến hắn cảm thấy khó tin!

Cơ thể và trường khí thể của một con Nguru Đầu Chân Ma cấp? Do hắn hoàn toàn không chế?

Nhưng đồng thời thì Bùi Kiều cũng phát hiện năng lượng tiêu chuẩn của mình đang bị tiêu hao với tốc độ lên đến 18 đơn vị mỗi phút. Mà Cung Diệp Vũ cũng sắp đến rồi nên Bùi Kiều cũng không dám thí nghiệm tiếp nữa. Nếu không, lỡ như Cung Diệp Vũ nhìn thấy Nguru Đầu mà lại không thèm hỏi một câu, bỏ luôn cho một đao, thế thì có khi Bùi Kiều sẽ chết oan mất.

Vậy nên Bùi Kiều cũng không dám chờ lâu hơn nữa, lập tức thoát khỏi trạng thái điều khiển Nguru Đầu, đồng thời cũng bắt đầu ‘boi’ đi, chui ra khỏi cơ thể của nó. Có điều, vì thân thể của Nguru Đầu đặc sệt nên hắn cũng phải mất tới mấy chục giây mới hoàn toàn chui được ra ngoài. Mà ngay khi hắn chui ra khỏi cơ thể của Nguru Đầu thì một ánh đao màu tím đã xẹt qua cánh cửa kim loại của căn phòng. Ngay sau đó, Cung Diệp Vũ đã nhào vào trong phòng cùng với một tiếng gầm thét đầy sự nộ nóng.

Bùi Kiều chỉ kịp hô lên một tiếng “đừng” thì Cung Diệp Vũ đã lập tức phát chiêu. Một đao chém thẳng về phía Nguru Đầu!

Bạn đang đọc truyện *Tử Vong Khai Đoan* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Q.3 - Chương 27: Thiên Sinh Vũ Khí Cấp Ma Vương (1)

Một kích của Cung Diệp Vũ quả là nhanh như điện, vừa thấy ánh sáng tím lóe lên, Bùi Kiều cũng chưa kịp hô lên được đến tiếng thứ hai, trong lòng đã biết không còn kịp nữa rồi. Đao của Cung Diệp Vũ chém ra cũng giống như đao của hắn vậy, bá đạo vô cùng.

Người ngăn giết người, thần ngăn hủy thần, phạt cản diệt phạt, ma cản tru ma, chính là loại khí thể quyết tiến không lùi! Chỉ cần hắn không hoài nghi về đạo của chính mình, thì hắn sẽ không bao giờ do dự. Nhìn một đao sét đánh này mà xem, thử hỏi làm sao Bùi Kiều có thể ngăn cản được?

Có điều nhờ có tiếng Bùi Kiều hô hoán, Cung Diệp Vũ lại tương đối tin tưởng Bùi Kiều, cho nên cũng lưỡng lự trong giây lát, một đao như sét đánh kia cũng vì vậy mà hơi chậm lại một chút. Đúng lúc này, Nguru Đầu vốn vẫn đang bất động bỗng nhiên vung tay lên chắn giữa đầu nó và Tử Lôi Đao, tiếp đó

ánh đao tím chớp lên, nhưng chỉ có thể chém đứt được cổ tay của Ngưu Đầu, còn đầu của nó vốn phải bị bỏ ra làm đôi thì vẫn nguyên vẹn như cũ.

Cung Diệp Vũ hơi cau mày, tuy nhiên hắn cũng không công kích tiếp mà kéo theo Bùi Kiêu ở phía dưới lùi lại thật nhanh. Vừa lui ra được khoảng 10 bước, hắn chợt nhìn thấy Ngưu Đầu đã nhặt lấy đoạn cổ tay bị đứt kia lên và như đang gắn trở lại, không đến mấy giây, cổ tay của nó đã hoàn toàn lành lặn, không còn nhìn ra chút dấu vết gì nữa.

Cùng lúc đó, ánh mắt của Ngưu Đầu cũng chăm chú nhìn về phía Cung Diệp Vũ, trường khí thể phần nộ vốn vẫn phân tán liền ngưng tụ lại, gần như hoàn toàn tập trung lên người hắn, đồng thời thân hình nó khẽ động, tựa như nó sắp bắt đầu phản công.

Lúc này cảm giác của Bùi Kiêu bỗng nhiên trở nên vô cùng kỳ lạ, trong lúc Ngưu Đầu bày ra tư thế tấn công, hắn cũng bất chợt cảm ứng được một dòng ý chí truyền đến, tựa như đang hỏi hắn có muốn công kích hay không, rất là kì diệu, khó có thể hình dung. Tuy nhiên Bùi Kiêu cũng hiểu được ý tứ của nó, trong lòng hắn liền kêu lên không được tấn công, quả nhiên Ngưu Đầu chỉ hơi liếc qua một chút, sau đó lại tiếp tục đứng trở ra, có điều ánh mắt nó vẫn chăm chú nhìn Cung Diệp Vũ.

Cho đến lúc này, Bùi Kiêu mới vội nói với Cung Diệp Vũ: "Đừng công kích nó nữa, nó sẽ không tấn công chúng ta đâu!"

Cung Diệp Vũ tuy mắt vẫn theo dõi Ngưu Đầu, nhưng cũng gật đầu nói: "Ta biết rồi, trong trường khí thể của nó không có chứa sát ý và âm u, cảm giác rất kỳ lạ, hoàn toàn khác với quỷ quái, trái lại nó giống như là một Tử Do Linh Hồn vậy... Ách, cũng có chỗ không giống, lúc đao của ta chém vào thân thể nó, ta cảm thấy lực cản gần như rất nhỏ? Kỳ lạ, đúng là kỳ lạ."

Đến đây Bùi Kiêu mới thật sự thờ phào, hắn phải vất vả biết bao mới có được con Ngưu Đầu Chân Ma cấp kỳ quái này, tuy còn nhiều chỗ khó hiểu, thế nhưng nếu như hắn có thể thật sự khống chế được hành động của nó, như vậy cũng có nghĩa là hắn sẽ có được thực lực của Chân Ma cấp... Mặc dù thực lực Chân Ma cấp kiểu này cũng hơi yếu đuối, nhưng chỉ ít thực lực của hắn cũng được nâng lên rất nhiều. Vì vậy bất kể như thế nào cũng không được để cho Cung Diệp Vũ chém nó, nếu không thì hắn dù có muốn khóc cũng khóc không được.

"Đi thôi, trước tiên ổn định lại tình hình bên ngoài rồi hãy nói tiếp, con Ngưu Đầu này còn có chỗ kỳ dị khác, sau khi ra ngoài ta sẽ nói rõ với các người. Đúng rồi, cánh cổng này thực ra không cần phải phong bế, con Ngưu Đầu sẽ này sẽ không gây ra vấn đề gì đâu." Bùi Kiêu nhỏ giọng nói với Cung Diệp Vũ.

Cung Diệp Vũ xoay đầu nhìn hắn, hơi cau mày nhưng cũng nhanh chóng gật đầu nói: "Tốt, vậy thì ổn định tình hình bên ngoài trước... Có điều, tiểu tử người cũng lợi hại lắm, mới vừa có được kỹ năng Valkyrie, bây giờ lại lấy được một con Ngưu Đầu như vậy, người còn gây náo loạn hơn ta nhiều, ha ha ha. Đi!" Trong tiếng cười lớn, Cung Diệp Vũ thu lại Tử Lôi Đao, dẫn đầu bước ra khỏi căn phòng siêu điện tử này.

Có Cung Diệp Vũ tọa trấn, cộng thêm Bùi Kiêu cũng cho Ngưu Đầu thu liễm ý chí của trường khí thể lại, tình hình toàn bộ Tổng bộ linh hồn dần dần được bình ổn trở lại. Tuy vậy lần này cũng đã làm kinh động đến rất nhiều người, có đến mấy vị sĩ quan cấp Tướng năm, sáu chục tuổi dẫn theo người chạy đến đây. Có thể tưởng tượng, nếu như thực sự có một con quỷ quái Chân Ma cấp xuất hiện ở Tổng bộ, thì loại chấn động này cũng sẽ là đại biểu cho sự hủy diệt của Tổ Chức Linh Hồn.

Song khi những người trước mặt này biết rằng Ngưu Đầu sẽ không tấn công con người và Tử Do Linh Hồn giống như quỷ quái thông thường, trái lại Bùi Kiêu còn có thể khống chế được nó, kẻ đầu tiên bị kích thích chính là đám nhân viên nghiên cứu khoa học, cả bọn ánh mắt sáng ngời, toàn thân kích động đến nổi run rẩy không ngừng, gần như muốn đè Ngưu Đầu ra giải phẫu ngay tại chỗ vậy.

Về phần những kẻ đại biểu cho Chính Phủ đến xử lý các công việc liên quan, tuy cũng đã bị kích động đến mức cả người run lên nhè nhẹ, nhưng cũng may bọn họ kiềm chế khá tốt, sau khi hỏi thăm một số vấn đề về sự an toàn và thực lực, những nhân viên này liền vội vàng rời đi. Trước đó bọn họ còn cố ý căn dặn Bùi Kiêu, trước khi mọi chuyện về quỷ quái Chân Ma cấp này được làm sáng tỏ, Bùi Kiêu hãy cố gắng đứng rời khỏi Tổng bộ, đồng thời để bù đắp cho hắn, bọn họ cũng đáp ứng với Bùi Kiêu, vào lúc thích hợp, Chính phủ sẽ bồi thường và thưởng cho hắn.

Khoan nói những chuyện này, sau khi người của Chính phủ đi rồi, Cung Diệp Vũ cũng yêu cầu bọn nhân viên nghiên cứu khoa học tạm thời lánh mặt. Đến lúc này, Bùi Kiêu mới đem chuyện mình nạp năng lượng tiêu chuẩn vào Bạo Viêm Cự Phũ thế nào, sau đó ra sao, tất cả đều kể ra rõ ràng. Đặc biệt hắn còn cho biết chấp niệm của mình cũng đang ở trong đó, hơn nữa còn bao phủ lên một phần chấp niệm âm u bên trong, dường như đang tiến hành một loại cắn nuốt, dung hợp.

Sau đó hắn cũng kể lại bản thân đã tiến vào trong cơ thể Ngưu Đầu như thế nào, rồi làm cách nào điều khiển được thân hình khổng lồ này,..., kể hết tất cả mọi thứ.

Xong xuôi đầu đuôi, Cung Diệp Vũ và Dương Húc Quang cũng chỉ còn biết trợn mắt há mồm, hai người nhìn nhau, đồng thanh nói: "Thiên Sinh Vũ Khí cấp Ma Vương?"

Bùi Kiêu cũng hơi mù mờ, gật đầu nói: "Là Thiên Sinh Vũ Khí do quỷ quái Ma Vương cấp hóa ra, có gì kì quái sao?"

Dương Húc Quang nói ngay: "Không phải ý này, ừm... Người cũng biết rồi, quỷ quái Nhập Ma cấp bình thường đều khó có khả năng thực thể hóa ra Thiên Sinh Vũ Khí, bởi vì cường độ chấp niệm của bọn chúng quá yếu, số lượng cũng rất ít, một khi đã bị đánh tan, sẽ không có khả năng ngưng tụ lại nữa. Chỉ có quỷ quái Nhập Ma cấp đỉnh phong mới có cơ hội thực thể hóa ra Thiên Sinh Vũ Khí, nhưng dung lượng cũng chỉ khoảng trên dưới 100 đơn vị mà thôi, hơn nữa chúng không có thuộc tính đặc thù gì cả, cũng không có khả năng Giải phóng."

"Còn về quỷ quái Chân Ma cấp, dù là loại bình thường nhất cũng có khả năng thực thể hóa ra Thiên Sinh Vũ Khí, hơn nữa còn căn cứ vào thực lực của từng con quỷ quái mà có dung lượng khác nhau, mạnh nhất có thể hơn 1000 đơn vị, mà yếu cũng đạt 200-300 đơn vị, nhưng bất cứ cái nào cũng đều có được thuộc tính đặc thù cả. Ví dụ như Chủ Hồn của Nhâm Trần là 'Băng', Tử Lôi Đao của Cung Diệp Vũ là 'Tử Lôi', nhưng về cơ bản thì chúng đều

có thể Giải phóng."

"Như vậy... đối với quý quái Ma Vương cấp còn mạnh hơn cả Chân Ma cấp thì sao đây? Thiên Sinh Vũ Khí do chúng thực thể hóa ra sẽ như thế nào? Các nhà khoa học đã suy luận từ sớm, bọn họ cho rằng, nếu Thiên Sinh Vũ Khí cũng là do chấp niệm cấu thành, cũng là sử dụng năng lượng tiêu chuẩn để hoạt động, như vậy tại sao chúng lại không có suy nghĩ và ý thức riêng? Chỉ có một nguyên nhân duy nhất, đó là khi quý quái thực thể hóa ra Thiên Sinh Vũ Khí, suy nghĩ và ý thức của chúng đã bị đánh tan, hơn nữa vì cường độ chấp niệm của chúng quá yếu, khi ngưng tụ thành Thiên Sinh Vũ Khí thì suy nghĩ và ý thức đều sẽ bị tiêu biến hết. Vậy còn nếu chấp niệm của chúng có cường độ thật mạnh mẽ thì sẽ thế nào? Cho dù là khi đã hóa thành Thiên Sinh Vũ Khí, cũng có thể giữ lại được suy nghĩ và ý thức hay sao? Ví dụ như là loại Ma Vương cấp còn mạnh hơn Chân Ma cấp rất nhiều này?"

Cung Diệp Vũ gật đầu tiếp lời: "Ta cũng nghĩ như vậy, vừa nãy khi ta công kích Ngưu Đầu cũng cảm thấy chấp niệm của Bùi Kiều ở trong trường khí thể của nó, cho nên vào phút chót đã cố tình nương tay. Xem ra những nhà khoa học kia đã đoán đúng, khi cường độ chấp niệm của quý quái tăng mạnh, thì Thiên Sinh Vũ Khí do chúng hóa ra sẽ có ý thức nhất định ẩn sâu trong đó, cũng gần giống với khí linh trong tiểu thuyết vậy... Hắc hắc, tiểu tử ngươi phát tài rồi! Lần này tương đương với ngươi có thêm một con 'Thủ triệu hồi', mà nó lại còn là một con Ngưu Đầu Chân Ma cấp nữa chứ. Quý quái thuộc tộc Ngưu Đầu này cho dù đem thả vào giữa Ác Ma Thành ở Đông Âu đi nữa, cũng sẽ được xếp vào nhóm những quý quái có sức mạnh số một, ha ha ha!"

Dương Húc Quang lại lắc đầu nói: "Không đơn giản như vậy đâu, muốn đạt được bao nhiêu thì phải mất đi bấy nhiêu, trên thế giới này không tồn tại loại động cơ vĩnh cửu như vậy. Thiên Sinh Vũ Khí có thể được xem là một loại vũ khí tiêu hao năng lượng, cho nên phải dùng năng lượng tiêu chuẩn để vận hành, cũng như dùng dung lượng chấp niệm để phân chia cấp bậc mạnh yếu, nếu như thiếu năng lượng thì phải làm cách nào để có thể sử dụng được đây? Bùi Kiều, muốn điều khiển con Ngưu Đầu này chắc là cần phải tiêu hao năng lượng tiêu chuẩn của ngươi đúng không?"

Bùi Kiều liền nói: "Ừ, có tiêu hao đấy, ước chừng mỗi phút cần khoảng 18 đơn vị năng lượng tiêu chuẩn, cho nên thực chất ta không điều khiển nó được bao lâu."

Dương Húc Quang gật đầu nói: "Ta cũng đoán vậy, bằng không thì con Ngưu Đầu này quá mức nghịch thiên rồi... Nhưng cũng tốt, thứ nhất chúng ta đã biết được có sự tồn tại của Thiên Sinh Vũ Khí cấp Ma Vương, còn biết được điểm khác biệt của chúng đối với Thiên Sinh Vũ Khí cấp Chân Ma, về sau coi như đã có kinh nghiệm rồi, nếu như lại gặp được Thiên Sinh Vũ Khí cấp Ma Vương mà nói..." Nói đến đây, Dương Húc Quang lại nở nụ cười khổ.

Bùi Kiều và Cung Diệp Vũ cũng hiểu ra được ý tứ bên trong, chính là nói về Ma Vương cấp thật sự!

Dù mới chỉ là quý quái Ma Vương cấp chưa hoàn chỉnh, dư chấn tạo ra trong khi chiến đấu cũng đủ để giết chết Chân Ma cấp. Lúc đó bọn hắn có thể tiêu diệt được 2 con Ngưu Đầu và Mã Diện chưa hoàn chỉnh kia, cũng đã là may mắn vô cùng rồi, nếu như lặp lại một lần nữa, chưa chắc bọn hắn đã tiêu diệt được chúng. Hơn nữa khi chiến đấu còn bị chết mất nhiều người như thế, nếu quý quái Ma Vương cấp lại xuất hiện, có lẽ bọn hắn ngay lập tức sẽ chọn đường vòng mà rời đi, làm sao còn dám có ý định tiêu diệt quý quái Ma Vương cấp đây?

Cung Diệp Vũ cười ha ha, nói: "Mọi người vẫn còn đang trong giai đoạn phát triển mà, thực lực của chúng ta sẽ từ từ tăng lên thôi. Hơn nữa lần này đã có kinh nghiệm chiến đấu với Ma Vương cấp, ta cũng hiểu ra một chút về con đường tiền giai sắp tới, tuy rằng còn chưa được rõ ràng, nhưng dù sao thì vẫn là khả thi... Việc chúng ta cần làm trước mắt chính là phải nhanh chóng nâng cao thực lực."

Một ý nghĩ lóe lên trong đầu Bùi Kiều, hắn chợt cười nói: "Đúng rồi, tiền thể chúng ta bàn bạc về chiến lợi phẩm của chuyến đi Phong Đô lần này luôn đi. Tính toán thật kỹ càng xem là nên nộp cho Chính Phủ bao nhiêu, nên chia cho những Tránh Thoát Giả khác thế nào, nên giữ lại mấy phần, và cả nên đổi bao nhiêu thành Thực Phẩm Chấp Niệm nữa."

"Thiên Sinh Vũ Khí có dung lượng đến một, hai trăm đơn vị, nếu như đem đổi thành thực phẩm, chấp niệm của chúng ta không phải sẽ lập tức tăng thêm một, hai trăm hay sao?"

Bùi Kiều nói đến đây, lòng hắn cũng kích động không thôi. Giờ phút này chấp niệm của hắn chỉ còn hơn 50 đơn vị, nếu như được tăng thêm 100, đạt tới mức 150 đơn vị, như vậy tổng năng lượng tiêu chuẩn của hắn sẽ là 300! Hắn có thể lưu trữ đến 10 đơn vị lực lượng lõi điện!

Lúc đó, mặc dù không có con Ngưu Đầu Chân Ma cấp này, chỉ bằng vào lực lượng của bản thân ở trạng thái Giải phóng...

Hắn cũng dám đối mặt với quý quái Chân Ma cấp!

Bạn đang đọc truyện *Từ Vong Khai Đoan* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [EbookFull\(dot\)Net](http://EbookFull(dot)Net).

Q.3 - Chương 28: Thiên Sinh Vũ Khí Cấp Ma Vương (2)

Bởi vì chiến lợi phẩm từ chuyến đi Phong Đô lần này cũng chính là thu hoạch của riêng bốn người Cung Diệp Vũ, Bùi Kiều, Dương Húc Quang, Nhậm Trấn, cho nên lúc này cũng là do bọn họ tự phân chia với nhau. Tuy vậy, từ khi còn ở Phong Đô, bọn họ đã bàn bạc với nhau rằng sẽ trích ra một phần để giao nộp cho quốc gia. Hơn nữa, ngoài bốn người ra còn có một vài Tránh Thoát Giả khác, dù rằng không có đóng góp gì trong lần hành động này, nhưng bọn họ cũng đã phải chịu thương vong vô cùng nghiêm trọng, nếu như chia phần cho bọn họ một ít Thiên Sinh Vũ Khí thì tốt hơn.

Có điều, Cung Diệp Vũ lại làm âm lên: "Dựa vào cái gì? Bọn lão tử vào sinh ra tử, liều mạng một phen, mặc dù không cứu được Lý Văn Kỳ, nhưng

cũng coi như đã dốc hết sức rồi. Thiên Sinh Vũ Khí là do chúng ta đạt được, chứ bọn hắc thì làm được cái tích sự gì chứ? Lúc đó ta đã nói rồi, kẻ nào đi thì coi như cắt đứt quan hệ, bây giờ lại còn muốn ta chiều cổ bọn hắc sao? Không có cửa đâu!"

Dương Húc Quang cười khổ nói: "Không nên nói như vậy, tuy rằng lúc đó bọn họ rời đi đúng là làm cho lòng người nguội lạnh, nhưng cho dù bọn họ có ở lại đi nữa cũng chẳng làm nên được chuyện gì có ích cả, giống như ta và Nhậm Trần vậy, có thể sống sót đã xem như là may mắn rồi. Vì vậy thật không thể trách bọn họ được đâu, và lại... nếu như người thắng từng vứt bỏ bọn họ, thật khó nói bọn họ có hay không sẽ ngả về phía chính phủ."

Cung Diệp Vũ chột khoát tay nói: "Bọn hắc muốn làm gì thì làm! Lời ta đã nói, có ta thì không có bọn hắc! Sau này bọn hắc muốn làm cái gì ta cũng mặc kệ, nhưng đừng bao giờ trông mong ta sẽ chiều cổ bọn hắc nữa!"

Dương Húc Quang vẫn còn muốn khuyên tiếp, Bùi Kiều ở bên cạnh đã chột kéo nhẹ hắc một cái. Dương Húc Quang ngẩn ra một chút rồi cười khổ không thôi, nhưng cũng không cố gắng thuyết phục thêm nữa.

Bùi Kiều nói: "Thật ra để cho bọn họ đi theo Chính Phủ cũng không phải không tốt, dù sao sau khi đã trải qua chuyện ở Phong Đô, có lẽ bọn họ cũng không còn mặt mũi mà ở lại đoàn đội của người nữa. Bởi vì quan hệ của các người cũng không mấy thân thiết, lỡ như có lúc gặp phải tình hình ở ảo giới xấu đi ai biết được thì bọn họ sẽ như thế nào? Do đó các người cũng khó có thể tiếp nhận bọn họ được... Chỉ có điều nếu như để bọn họ theo phía chính phủ, khó mà biết được Chính Phủ lại sẽ nghĩ ra chiêu trò mới gì."

Cung Diệp Vũ ngẩn ra một lúc, hắc tò mò hỏi: "Hả? chính phủ sẽ có chiêu trò gì sao?"

Bùi Kiều vốn đang muốn phân tích tỉ mỉ, nhưng Dương Húc Quang đã cướp lời: "Đây cũng chính là lo lắng của ta, Tổ Chức Linh Hồn Trung Quốc bấy lâu nay là do một mình người đứng đầu, tuy rằng chưa thể quản chế được đám nhân viên nghiên cứu khoa học, nhưng thực chất cả tổ chức linh hồn này đều thuộc quyền khống chế của một mình người mà thôi, người của Chính Phủ hầu như không có cơ hội chen chân vào được. Hoàn cảnh như vậy tuy có vẻ rất nguy hiểm, nhưng thực ra lại tương đối vững chắc, dù cho có nguy hiểm đi nữa, cũng đều là do tác động từ các thế lực bên ngoài đánh phá, nhưng hầu hết đều sẽ là lưỡng bại câu thương (1). Tình huống như thế này cũng làm cho chính phủ khá là đau đầu, chắc chắn sẽ không dễ dàng có động thái gì cả."

"Nhưng nếu bỗng dưng lại có vài Trách Thoát Giả đầu nhập chính phủ thì sao? Điều này cũng tương đương với nội bộ chúng ta đã xảy ra vấn đề đấy. Trách Thoát Giả được xem là chiến lược hạch tâm của tổ chức linh hồn, lại có được năng lực chặt đứt tội nghiệp, một khi để cho bọn họ đầu nhập Chính Phủ, thì dựa vào nhân lực, tài lực, vật lực của Chính Phủ, không bao lâu, toàn bộ tổ chức linh hồn sẽ bị xâm thực. Hơn nữa một khi đã có cơ hội tốt như vậy, hơn nữa không cần thiết phải lưỡng bại câu thương, thì có thể những kẻ đứng đằng sau tấm màn kia sẽ ra tay với chúng ta đấy."

Về mặt của Cung Diệp Vũ từ từ trở nên nghiêm túc, một lúc sau, hắc lại bất chợt cười lên ha ha, lớn tiếng nói: "Như vậy cũng tốt, như vậy cũng tốt... Từ trước đến nay, ta đã quá mức quan tâm đến cái tổ chức linh hồn chó má này! Đã quên mất thực lực bản thân mới là quan trọng nhất! Các người cũng không cần tiếp tục tranh luận với ta nữa, cứ để bọn kia đầu nhập chính phủ đi thôi! Không, ý của ta là giao cả cái tổ chức linh hồn này cho chính phủ luôn một thể, ha ha ha." Trong khoảnh khắc, cả ba người Bùi Kiều, Dương Húc Quang, Nhậm Trần đều giật mình. Ngay cả một cô gái có tính tình lạnh băng như Nhậm Trần cũng muốn mở miệng nói gì đấy, thế nhưng bất ngờ, Bùi Kiều và Dương Húc Quang lại cùng nở nụ cười khiến cho cô nàng cảm thấy kinh ngạc, liền đề lại những lời muốn nói trở vào trong bụng.

"Đúng là như thế, xem ra là chúng ta đã nghĩ xấu cho người rồi." Dương Húc Quang cười khổ, lắc đầu nói: "Thật ra vấn đề quan trọng nhất vẫn là thực lực. Nếu như Cung Diệp Vũ người không phải là Chân Ma cấp, không có cái danh thiên hạ đệ nhất, Chính Phủ cũng sẽ không thể dễ dàng để cho người toàn quyền khống chế tổ chức linh hồn như vậy, mà đã trừng trị người từ lâu rồi. Nhưng vì thực lực của người, nên nếu như họ muốn ra tay thì sẽ phải trả một cái giá rất lớn, mặt khác họ cũng cần người giúp sức để có thể vượt qua các kiếp nạn do quỷ quái thực thể hóa gây ra. Chính mối tương quan này mới là nguyên nhân khiến cho chính phủ phải nhượng bộ. Suy cho cùng, vẫn chỉ là vấn đề thực lực mà thôi."

Cung Diệp Vũ nghiêm mặt nói: "Đúng vậy, nếu như chúng ta đã có hiểu biết về thực lực của Ma Vương cấp, ắt hẳn cũng phải hiểu rõ rằng một khi đạt được đến cấp độ đó, Chân Ma cấp trở xuống đều chỉ như kiến hôi mà thôi, khi đó còn e ngại Chính Phủ hay sao? Cho nên thay vì suốt ngày suy tính những vấn đề chính trị này, chẳng bằng buông bỏ hết thảy, chỉ cần tập trung nâng cao thực lực của bản thân là đủ rồi, như vậy vừa bớt được những chuyện hục hặc, đầu đá lẫn nhau, còn có thể tỉnh lọc được bản tâm của chính mình, ha ha ha ha..."

Đến cuối cùng, Cung Diệp Vũ bật cười một cách thoải mái, hơn nữa từ trên người hắc liên tục bắn ra từng tia từng tia ý chí bá đạo. Ngay đến hai người Dương Húc Quang và Nhậm Trần cũng có thể cảm nhận được rõ ràng, ngay lập tức sắc mặt của họ liền biến thành vô cùng mừng rỡ.

Bùi Kiều ngây người, rồi liền nghĩ đến một khả năng, lập tức hỏi ngay: "Cung Diệp Vũ! Chấp niệm của người lại tiến thêm một bước nữa sao?"

Cung Diệp Vũ vừa cười to vừa gật đầu nói: "Không sai, quảng gánh lo đi rồi, chấp niệm trong lòng sẽ thông suốt, sự hòa hợp đối với 'nhân' của chính mình sẽ ngày càng rõ rệt, sự cứng cáp cũng tăng nhiều hơn so với phải chịu đựng mười lần chấp niệm chấn động. Nếu ta đoán không lầm... Trong vòng một năm, hoặc là chỉ cần nửa năm, thực lực của ta sẽ có đủ khả năng để thử bước chân vào Ma Vương cấp!"

Bùi Kiều cũng vui mừng khôn xiết, giao tình của hắc và Cung Diệp Vũ gần như có thể nói là chí cốt, tình bạn đã được trui rèn qua sinh tử trên chiến trường. Hơn nữa, chiếu theo tính cách của Cung Diệp Vũ, tuyệt đối sẽ không bao giờ bán đứng hay vứt bỏ hắc, vậy nên khi thực lực của Cung Diệp Vũ tăng lên, sự an toàn của hắc và người thân cũng sẽ càng được đảm bảo. Nếu như thực lực của Cung Diệp Vũ có thể tăng lên đến Ma Vương cấp... như vậy hắc cũng có thể tự tin để vượt qua đại nạn tận thế vào năm 2012."

Cung Diệp Vũ sau khi cười xong, liền nói với những người còn lại: "Như vậy chiến lợi phẩm từ chuyến đi Phong Đô lần này... Bùi Kiều được mười món Thiên Sinh Vũ Khí, dù sao lần này người cũng đã góp sức rất nhiều, còn có năng lực siêu cấp đặc thù Valkyrie của người nữa, nếu như người muốn thành lập đoàn đội, những Thiên Sinh Vũ Khí này cũng có thể trở thành nền tảng để phát triển."

"Số Thiên Sinh Vũ Khí còn lại, đem giao nộp cho Chính Phủ năm thanh có dung lượng dưới 150 đơn vị, xem như là cho Chính Phủ một cái công đạo, cũng là bán cho họ một chút mặt mũi, phần còn lại... Toàn bộ đem đổi thành Thực Phẩm Chấp Niệm đi, về việc này thì cứ để cho Dương Húc Quang tính toán là được. Có điều ta muốn nhắc nhở một câu, bởi vì chuyến đi Phong Đô lần này khiến cho chấp niệm của Bùi Kiều tiêu hao chỉ còn có hơn 50 đơn vị mà thôi, cho nên phải ưu tiên cho hẳn 1500 dung lượng Thực Phẩm Chấp Niệm, sau đó mới đến ba người chúng ta phân chia."

Đến đây, Cung Diệp Vũ nhìn ba người nói: "Còn vấn đề gì nữa không?"

Ba người liếc mắt nhìn nhau rồi cùng lắc đầu, không khỏi cảm thấy khâm phục Cung Diệp Vũ. Bởi vì Cung Diệp Vũ chính là chủ lực của chuyến đi Phong Đô lần này, cũng nhờ vào chiến lược cực mạnh của hắn mà mọi người mới có thể sống sót trở về, nhưng bây giờ khi phân chia Thiên Sinh Vũ Khí, hắn lại gần như sung công quỹ toàn bộ phần của mình, nhất là còn đem chúng đổi hết thành Thực Phẩm Chấp Niệm nữa. Nhìn qua thì có vẻ như hắn cũng đạt được một phần nhất định, nhưng thực ra đối với kẻ ở cấp độ này, Thực Phẩm Chấp Niệm đã không còn quan trọng, cái mà hắn cần chính là nâng cao cường độ của chấp niệm. Còn kẻ cần gia tăng số lượng chấp niệm lại chính là ba người còn lại... Mục đích hắn làm như vậy là muốn giúp cho ba người nâng cao thực lực!

"Tốt! Cứ như vậy mà làm!"

Sau đó, mọi chuyện phiên toái còn lại đều dành hết cho Dương Húc Quang. Hắn cần phải phân loại kỹ càng những Thiên Sinh Vũ Khí đã thu được từ trong Phong Đô, lấy ra năm thanh cấp thấp nhất giao nộp cho Chính Phủ, lại chia phần cho Bùi Kiều mười thanh Thiên Sinh Vũ Khí có thuộc tính tốt nhất. Số Thiên Sinh Vũ Khí còn lại được khoảng hai mươi thanh, quy ra dung lượng thì đạt được 4000-5000 đơn vị, nếu như đem đổi thành Thực Phẩm Chấp Niệm, tính cả phần khấu trừ 5% cho linh hồn đặc thù kia (2) nữa, như vậy dung lượng còn lại ít nhất cũng xấp xỉ 4500 đơn vị, đây cũng là một lượng của cái cực lớn!

Từ khi tất cả các quốc gia thành lập tổ chức linh hồn đến nay, chưa từng có người nào lại dùng nhiều Thiên Sinh Vũ Khí để đổi thành Thực Phẩm Chấp Niệm như vậy, lần này ắt hẳn sẽ khiến cho thế giới được một phen chấn động!

Những chuyện này đều sẽ do Dương Húc Quang xử lý, bởi vì dù sao giữa hắn và Chính Phủ cũng có một sự quan hệ đặc biệt nào đó, cho nên mấy người còn lại đều không cần phải lo lắng gì. Bùi Kiều liền nhanh chóng chọn cho mình một món Thiên Sinh Vũ Khí loại phòng ngự hình nhẫn. Hình dáng của nó là một chiếc nhẫn bằng kim loại màu xanh lá, bên ngoài lại có ánh lam, hơn nữa nó còn có thuộc tính không gian, vô cùng hiếm thấy.

Dung lượng của chiếc nhẫn này chỉ có 170 đơn vị, ngoài ra lúc đầu không ai nhận ra là nó có thuộc tính đặc thù, nhưng sau khi bắt đầu nạp năng lượng tiêu chuẩn vào, mọi người mới bất ngờ phát hiện ra bên trong nó tồn tại một khoảng không gian độc lập. Ước chừng cứ 10 đơn vị năng lượng tiêu chuẩn sẽ tạo nên được 1 m vuông không gian, vì vậy sau khi nạp đầy dung lượng 170 đơn vị, không gian độc lập bên trong chiếc nhẫn liền được mở rộng thành 17 m vuông.

Không gian này và năng lực đặc thù của Dương Húc Quang cũng tương tự nhau, có thể chứa đựng Thiên Sinh Vũ Khí, năng lượng tiêu chuẩn, nhưng không thể chứa được linh hồn thể, quỷ quái, hay sinh vật. Nói một cách khác, chiếc nhẫn này tương đương với một linh hồn có kỹ năng đặc thù không gian.

Bùi Kiều đương nhiên là lựa chọn chiếc nhẫn này đầu tiên, bởi vì sau này khi hắn thành lập đoàn đội, ai biết được đến khi nào mới có thể tìm được một linh hồn có kỹ năng đặc thù không gian chứ? Giờ đây chiếc nhẫn này gần như có thể thay thế cho linh hồn đặc thù đó, như vậy hắn cũng sẽ đỡ tốn khá nhiều tinh lực.

Lúc này, vì đã lựa chọn được chiếc nhẫn có giá trị to lớn như vậy, đối với những Thiên Sinh Vũ Khí còn lại, hắn cũng không có yêu cầu gì quá đáng nữa, tùy ý Dương Húc Quang chọn lựa.

Bận rộn nửa ngày, việc phân chia chiến lợi phẩm của chuyến đi Phong Đô lần này cũng đã hoàn tất, giao cho Chính Phủ năm thanh Thiên Sinh Vũ Khí có phẩm chất kém nhất, chọn ra những món có thuộc tính và dung lượng cao đem đổi thành Thực Phẩm Chấp Niệm, và giao cho Bùi Kiều chín thanh Thiên Sinh Vũ Khí còn lại.

Ở khâu kết toán cuối cùng, Bùi Kiều chần chờ một lúc rồi chọn từ chín thanh Thiên Sinh Vũ Khí của mình ra một cây thương thuộc tính hỏa, dung lượng 350 đơn vị và một cây cung thuộc tính phong, dung lượng 280 đơn vị, bảy thanh Thiên Sinh Vũ Khí còn lại thì hắn dùng để đổi toàn bộ thành Thực Phẩm Chấp Niệm mà không cần phải suy nghĩ.

"Nói trước, ta muốn 2000 đơn vị Thực Phẩm Chấp Niệm, bởi vì ta còn phải phân chia cho thành viên mới nữa." Sau khi giao ra Thiên Sinh Vũ Khí xong, Bùi Kiều cười nói với những người còn lại.

Như vậy, chuyến đi Phong Đô có thể được xem như kết thúc tốt đẹp.

Kế đến, Cung Diệp Vũ bắt tay vào điều trị cho em gái của Dương Đình Thiên. Chuyện này cũng chẳng có gì thần kỳ cả, chẳng qua chỉ là dùng trường khí thể để tạo ra một chút áp lực lên cô bé mà thôi. Tuy vậy, trước đó Dương Đình Thiên lại một mình đi tìm Bùi Kiều.

"Nói với em ấy rằng... Ta đã chết rồi." Dương Đình Thiên nhìn Bùi Kiều nói.

Bùi Kiều ngẩn ra một lúc, trả lời theo phản xạ: "Người đã chết? Nói với cô ấy rằng người đã chết? Đùa sao, tuy rằng thân xác của người đúng là đã chết rồi, nhưng mà linh hồn thể chưa bị diệt, cho nên người cũng giống như còn sống vậy thôi!"

Dương Đình Thiên ngoảnh mặt đi hướng khác, trả lời: "Không phải, ta đúng là đã chết... Ít nhất, hy vọng rằng trong lòng em ấy, ta đã chết. Nói cách khác... Những ký ức về ta, sẽ làm vướng bận em ấy cả đời. Có thể vào lúc này khi tuổi em ấy còn nhỏ, trong lòng còn dành cho ta một thứ gì đó vượt ra

khỏi tình anh em, nhưng đến khi em ấy lớn hơn một chút, chắc hẳn có thể quên được ta, tìm được một người bạn đời phù hợp cho mình. Ta không thể níu kéo em cả đời được, cho nên tốt nhất hãy để cho em ấy nghĩ rằng ta đã chết rồi đi."

Bùi Kiều lắc đầu nói: "Người muốn trốn tránh sao? Lúc trước ta đã nói với người chưa nhỉ? Thực ra, linh hồn thể có thể coi như một sinh vật tồn tại ở dạng tinh thần. Nếu chúng ta muốn trở nên mạnh mẽ, muốn cho chấp niệm trở nên cứng cỏi, như vậy cần phải nhìn thẳng vào lòng mình, tìm kiếm 'nhân' của bản thân, hơn nữa còn phải quán triệt 'nhân' này nữa, người còn muốn trốn tránh sao? Vậy thì thực lực của người cả đời đừng mong tăng tiến thêm nữa!"

Dương Đình Thiên bỗng tức giận quát: "Người thì biết cái gì? Nếu như kêu ta xuất hiện trước mặt em ấy, khi đó ta mới phải do dự, mới phải trốn tránh, cũng khiến cho ta không thể nào tiến thêm nữa! Như bây giờ có gì không tốt chứ? Cứ để em ấy nghĩ rằng ta đã chết, để cho em có thể đi tìm lấy hạnh phúc của chính mình! Chuyện này có gì không tốt chứ? Ta sẽ âm thầm bảo vệ em ấy từ phía sau, cũng vì lý do đó mà trở nên mạnh mẽ, như vậy có gì không tốt sao?"

Bùi Kiều cười khổ một tiếng, Dương Đình Thiên muốn làm gì hẳn cũng không để tâm nữa, dù sao thì ai cũng có một điều quan trọng nhất được cất giấu sâu tận đáy lòng, và cô em gái này chính là điều quan trọng nhất của Dương Đình Thiên, cũng gần như là "ngịch lân"(3) của hắn. Cho nên Bùi Kiều chỉ nói: "Nếu như người đã quyết định như vậy thì thôi, đây là chuyện của người, ta cũng không có quyền yêu cầu người phải làm cái này cái nọ, miễn là sau này người không hối hận là được."

"Hối hận... Không, ta tuyệt đối sẽ không hối hận!" Dương Đình Thiên hơi ngập ngừng, nhưng sau đó liền nói một cách cứng rắn.

Bùi Kiều lại lắc đầu, hỏi: "Người đã nhất quyết như thế thì tốt, vậy người tính sẽ thu xếp cho cô ấy thế nào? Hay là đưa cô ấy về Đài Loan?"

Dương Đình Thiên cân nhắc một hồi rồi lên tiếng: "Không được, nếu như em ấy trở về Đài Loan mà không có sự bảo vệ của ta, khó nói trước những bang phái kia có làm khó dễ em ấy hay không, như vậy không an toàn. Hơn nữa, nếu như lại có quỷ quái thực thể hóa, người cũng sẽ không thể đến cứu em ấy kịp thời được. Cho nên cứ để cho em ấy ở lại Bắc Kinh đi... Mượn cơ trước khi chết ta đã trần trối lại, muốn em ấy ở lại Bắc Kinh để học hành. Nhân tiện giúp em ấy mở một cái tài khoản ngân hàng, sau đó đem bán tất cả tài sản của ta ở Đài Loan đi, lấy tiền chuyển vào đó."

Bùi Kiều khoát tay nói: "Về vấn đề tiền bạc người không cần phải lo lắng gì đâu. Theo người Tự Do Linh Hồn là như thế nào? Người lại còn là một linh hồn đặc thù nữa chứ. Không nói đâu xa, chỉ với tiền trợ cấp mà Chính Phủ dành cho người cũng đã đủ rồi. Chuyện ta muốn hỏi là cuộc sống của cô ấy sau này cơ. Một khi cô ấy nghe tin người đã chết, ai biết được cô ấy có vì quá đau lòng mà làm việc gì ngốc nghếch hay không? Người đã nghĩ đến trường hợp này chưa?"

Dương Đình Thiên ngửa đầu nhìn trần nhà, hơn nửa ngày sau mới lên tiếng: "Đây là một bước khó khăn nhất mà em ấy phải đi. Ta hi vọng người có thể phái những người này đi bảo vệ em ấy, đồng thời cũng là giám sát em ấy. Mong rằng em sẽ không làm chuyện gì điên rồ, còn về sinh hoạt... Có thể mua cho em ấy một căn nhà nhỏ nhỏ cũng được, sau đó sắp xếp cho em ấy một trường học tại Bắc Kinh... Những chuyện này người có thể làm được không?"

Bùi Kiều liền nở nụ cười khổ, nói: "Người tưởng ta là lão đại xã hội đen sao? Còn nói phái người đi bảo vệ cô ấy nữa chứ..."

"Chuyện đó có thể làm được." Đúng lúc này, Dương Húc Quang ở bên cạnh bỗng nhiên nói xen vào: "Là một Cao Đẳng Tránh Thoát Giả, người có quyền yêu cầu tổ chức linh hồn điều cho mình một tổ hậu cần gồm hai mươi người. Hai mươi người này đều là nhân viên trực thuộc tổ chức, công tác của bọn họ là do người giao cho, vậy nên chỉ cần người nói muốn là được."

Bùi Kiều lập tức ngăn người, hắn ngây ngốc hỏi: "Không phải vậy chứ? Còn có quyền lợi này sao? Vậy tại sao các người lại không có tổ hậu cần?"

Dương Húc Quang liền cười khổ, nói: "Người cho rằng Cung Diệp Vũ có đủ kiên nhẫn với những người đó sao?"

Bùi Kiều lập tức hiểu ra, gật đầu nói: "Cũng đúng, với Cung Diệp Vũ, thật sự không cần đến cái tổ hậu cần gì đó... Được rồi, Dương Đình Thiên, ta hứa với người, những chuyện đó cứ giao cho ta."

Dương Đình Thiên gật gật đầu, cũng không nói gì thêm, có điều trong mắt hắn ánh lên vẻ mắt mát sâu thẳm... Tựa như hắn đã mất đi một thứ gì đó quý giá còn hơn cả tính mạng của mình.

Tiếp theo đó, em gái của Dương Đình Thiên cũng đã được cứu tỉnh. Tuy nhiên, do bị ảo giác hành hạ trong thời gian dài, mặc dù con quỷ quái tạo ra ảo giác với cô bé có thực lực rất yếu, có lẽ còn chưa đạt được đến cả Nhập Ma cấp, nên không gây ra tác hại nghiêm trọng gì đến tinh thần, nhưng cũng làm cho cô bé cảm thấy ủ rũ đến cùng cực. Vì vậy, vừa tỉnh dậy còn chưa kịp nói câu nào, cô lại tiếp tục ngất đi. Sau đó liền được mọi người đưa vào bệnh viện, mọi chuyện đến đây cũng không còn gì để lo lắng nữa.

Chỉ còn lại một việc cuối cùng..

Đó là giải quyết vấn đề về Bạo Viêm Cự Phù và ngưng tụ Ngưu Đầu!

Chú thích:

1. Lưỡng bại câu thương: hai bên đều bị tổn thương trong tranh chấp, chẳng được ích lợi gì.
2. Ý muốn nói đến linh hồn đặc thù có khả năng tạo ra Thực Phẩm Chấp Niệm từ Thiên Sinh Vũ Khí.

3. Nghịch lân: rồng có một chiếc vảy gọi là “nghịch lân”, nếu động vào đó sẽ làm cho rồng trở nên điên cuồng, không chết không thôi!

Bạn đang đọc truyện *Tử Vong Khai Đoan* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Q.3 - Chương 29: Luyện Hóa Và Thực Phẩm Chấp Niệm(1)

Vấn đề của Bạo Viêm Cự Phủ cuối cùng lại được giải quyết nhẹ nhàng nhờ vào mối liên hệ tinh thần khó hiểu kia. Khi Bùi Kiều còn chưa tỉnh táo lại thì con Ngưu Đầu Chân Ma cấp đã biến lại thành thanh Bạo Viêm Cự Phủ rực rỡ ánh vàng, rồi được hẩn nhẹ nhàng thu vào trong một chiếc nhẫn.

Đúng vậy, chiếc nhẫn này là một Thiên Sinh Vũ Khí loại phòng ngự có thể tạo ra một không gian độc lập, tên của nó là U Minh. Nghe qua thì có vẻ rất huyền bí, nhưng thực tế thì cũng chỉ là một chiếc nhẫn có khả năng tạo ra không gian chứa đồ mà thôi.

Vậy là về cơ bản thì mọi chuyện đều đã được giải quyết xong, Bùi Kiều chỉ còn lại một chuyện đã từng hứa mà thôi...

Khi mới vừa từ Địa Ngục trở về Dương Gian, thì nơi đầu tiên mà hẩn đặt chân đến là thành phố Washington của nước Mỹ. Tại đó, hẩn đã được một cô gái tên là Jenny giúp đỡ, về sau đã đồng ý sẽ tặng cho cô ấy một thanh Thiên Sinh Vũ Khí. Nhưng khi đó Bùi Kiều chưa biết gì về giới linh hồn, cũng không biết sự quý giá của Thiên Sinh Vũ Khí, hơn nữa cũng muốn báo đáp ân tình, vậy nên hẩn đã đồng ý.

Nếu đã hứa rồi, thì dù Thiên Sinh Vũ Khí có quý giá hơn nữa, Bùi Kiều cũng sẽ hoàn thành giao ước! Hẩn sẽ tặng cho Jenny thanh Thiên Sinh Vũ Khí loan đao lấy được từ con U Linh đồ thẩm tại Đài Loan. Mặc dù đó chỉ là một thanh Thiên Sinh Vũ Khí dung lượng 100 đơn vị, lại không có thuộc tính đặc thù, nhưng đối với một Tự Do Linh Hồn như nàng thì đã là một món vũ khí rất quý giá. Nó vẫn có sức sát thương với quý quái Nhập Ma cấp và thậm chí cả Nhập Ma cấp đỉnh phong, cũng phù hợp với khả năng của Jenny.

Như vậy, mọi việc đã chuẩn bị xong, Bùi Kiều đưa Dương Đình Thiên về căn biệt thự ở ngoại ô Bắc Kinh của hẩn. Ở đó, Bùi Đại Uyển đã đứng đợi tại cổng chính từ lúc nào. Vừa nhìn thấy Bùi Kiều, cô bé đã lập tức bật khóc rồi chạy lại, ôm trằm lấy hẩn mà thút thít. Phải đến cả nửa ngày sau, khi hai mắt đã sưng đỏ, cô nàng mới để ý thấy sau lưng Bùi Kiều còn có một người thanh niên tuấn tú, cao gầy. Khuôn mặt cô bé lập tức đỏ bừng, sau khi vội vàng chào một câu thì lập tức chạy vào phòng tắm rửa mặt, sửa sang một phen.

Bùi Kiều cười khỏ, nói với Dương Đình Thiên: "Thật thất lễ quá! Ngươi đừng cười nhé. Cô em gái này đã được ta nuông chiều từ nhỏ. Rồi sau khi ta chết, gia đình lại xảy ra biến cố, nên dẫn tới việc em ấy dần trở nên nhút nhát với người lạ. Mà ngươi cũng đừng nên khách sáo! Hãy đi chọn một căn phòng đi! Có lẽ ngươi sẽ còn ở lại đây trong một thời gian dài nữa đấy."

Dương Đình Thiên vẫn trung cho Bùi Kiều xem cái bộ mặt lạnh như băng của mình, cứ như thể Bùi Kiều thiếu nợ hẩn mấy triệu vậy. Tuy nhiên, ánh mắt của hẩn nhìn Bùi Kiều đã ôn hòa hơn rất nhiều, hẩn nhẹ lắc đầu: "Không hề! Không có gì đáng chê cười cả. Ngươi rất tốt... Cứ tùy tiện chọn cho ta một gian phòng là được. Buổi chiều ta sẽ đi bệnh viện một chuyến, xem xem em ấy đã tỉnh lại chưa... Đến buổi tối a, ta trở về rồi ngươi kể lại một lần nữa những việc liên quan đến giới linh hồn cho ta nghe."

Bùi Kiều gật đầu. Hẩn đưa Dương Đình Thiên vào biệt thự, rồi dẫn tên này đi chọn một căn phòng nằm trong góc của tầng cao nhất. Căn phòng này chọn theo đúng yêu cầu của Dương Đình Thiên: hẩn thích yên tĩnh... Đúng thật là kỳ quái! Một lão đại băng đảng xã hội đen, chém người như ngôc, ăn chơi trác táng... Vậy mà lại thích yên tĩnh!

Không lâu sau đó thì Bùi Đại Uyển cũng chịu ra khỏi phòng tắm, sau đó thì cô bé cũng cho Bùi Kiều biết về tung tích của Vu Nữ Trần.

Trong đợt quý quái thực thể hóa lần này ở Bắc Kinh, ngoài dân chúng tổn thất vô cùng nghiêm trọng ra thì chính phủ cũng có rất nhiều vấn đề đau đầu. Công việc của tổ chức linh hồn càng là vô cùng nhiều, vậy nên người đứng đầu của tổ chức như Cung Diệp Vũ hiển nhiên là trong thời gian ngắn khó mà thoát thân được. Ngoài việc trả lời các câu hỏi cao tầng chính phủ ra còn có đủ loại công việc thượng vàng hạ cám cần hẩn giải quyết, còn Vu Nữ Trần thì đã đến bên cạnh để giúp đỡ hẩn. Xem ra ít nhất là trong vòng một tuần lễ, cặp vợ chồng này khó có thể trở lại biệt thự.

(Như vậy cũng tốt, nhân lúc rảnh rỗi này để tổng kết chiến lợi phẩm thu hoạch từ ảo giới Phong Đô là tốt nhất, tiện thể đợi thực phẩm chấp niệm luôn vậy... Theo như lời Dương Húc Quang thì chậm nhất là buổi tối ngày mai, thực phẩm sẽ được chuyển tới. Đến lúc đó phải cố hết sức tăng cường chấp niệm của bản thân, sau đó sẽ đi Mỹ.)

Kế hoạch của Bùi Kiều được ấn định như vậy. Tối xế chiều hôm đó, hẩn cùng với Bùi Đại Uyển tới thăm mẹ trong bệnh viện. Đáng tiếc là bà vẫn còn trong tình trạng sống thực vật, chỉ có thể tiếp tục điều trị trong phòng chăm sóc đặc biệt. Về phía Dương Đình Thiên, hẩn cũng đến thăm em gái của mình. Cô bé này đã tỉnh lại từ trước đó nhưng vẫn chỉ có thể ngồi ngáy ra trên giường bệnh, hai mắt dờ dẩn, nhìn như người mất hồn.

Dương Đình Thiên đang đứng bên cạnh em gái mình, có điều là hẩn không thiếu chút năng lượng tiêu chuẩn nên cô bé không thấy được anh trai mình.

Hai người đó cứ thế lẳng lặng kẻ đứng người ngồi như vậy. Cho đến tận lúc trời tối, Dương Đình Thiên mới nhẹ thở dài, rời khỏi phòng bệnh. Thế nhưng lúc hẩn quay người rời khỏi đó đã không nhìn thấy cảnh cô bé kia bỗng nhiên quay phắt lại nhìn về phía hẩn. Tuy không thấy gì nhưng không hiểu sao nước mắt cô vẫn lăn dài trên má...

Buổi tối ngày hôm đó, Bùi Kiều đã giải thích cặn kẽ cho Dương Đình Thiên một lần nữa về các loại đẳng cấp và khác biệt của Thiên Sinh Vũ Khí, sau đó là sự khác nhau của quý quái trong áo giới và cả sự khác biệt của các loại linh hồn, vô số thông tin. Hai người cứ thế nói thẳng tới khi trời gần sáng mới xong.

Sau khi Dương Đình Thiên đi rồi, Bùi Kiều mới cười khổ rồi thở dài một hơi, lúc này hắn mới hiểu được áp lực của Cung Diệp Vũ lớn tới mức nào.

Để làm được linh hồn của một đoàn đội, không phải chỉ cần có thực lực là được. Dĩ nhiên thực lực cũng là một yếu tố quan trọng không thể thiếu, nhưng cần thiết hơn cả thực lực bề ngoài là tinh thần trách nhiệm. Ví dụ như phải trợ giúp đội viên, truyền đạt kinh nghiệm cho hắn, còn cả giải đáp những thắc mắc bọn hắn, thậm chí là cả những vấn đề liên quan tới thể tục của bọn hắn. Dù loại công việc như vậy thực sự sẽ tạo nên áp lực rất lớn.

Nhưng dù sao Bùi Kiều cũng có thể coi là một người kiên nghị, tuy còn chưa thể so sánh được với một kẻ chưa từng biết do dự như Cung Diệp Vũ, nhưng chỉ cần là con đường mà hắn đã chọn, thì dù cho nó có khó khăn, trắc trở, hắn vẫn sẽ dùng toàn tâm toàn ý để hoàn thành... Ví dụ như việc thành lập đoàn đội do mình lãnh đạo, có được lực lượng mạnh mẽ hơn, cho tới vượt qua tai họa tận thế năm 2012!

Bùi Kiều lắc đầu, ném những suy nghĩ đó vào một góc sâu trong lòng. Sau đó, hắn bắt đầu yên lặng nhắm mắt đọc những vần thơ Đường Tống đã in sâu trong trí nhớ, dùng những thơ từ hàm súc, ý vị sâu xa này để ổn định tâm thần. Tuy rằng hiện tại hắn đã thông suốt được bản tâm, chấp niệm bản thân cũng đã trong vắt như ngọc lưu ly, không cần đọc thơ Đường cũng đã có thể quan sát bên trong cơ thể, nhưng hiện tại hắn có một việc quan trọng cần phải làm, thế nên tĩnh tâm, tập trung tư tưởng là vô cùng cần thiết.

Bùi Kiều đợi cho tâm trạng của mình đã phẳng lặng như mặt nước, không có một chút dao động mây may nào, mà lúc này đã là rạng sáng, biệt thự này lại nằm ở vùng ngoại ô Bắc Kinh, vậy nên lúc này có thể nói là lặng ngắt như tờ. Bùi Kiều bắt đầu từ từ truyền năng lượng tiêu chuẩn vào chiếc nhẫn đang đeo, sau đó lấy ra từ đó một vật.

Vật đó chính là Bạo Viêm Cự Phù lấy được từ áo giới Phong Đồ, chính là thanh Thiên Sinh Vũ Khí cấp Ma Vương duy nhất trên toàn thế giới, có dung lượng 1800 đơn vị, là Thiên Sinh Vũ Khí mạnh nhất thế giới hiện nay!

Bùi Kiều nhẹ nhàng vuốt Bạo Viêm Cự Phù, cảm nhận phản chấp niệm của bản thân bên trong, còn có cả tia chấp niệm bạo ngược bị bao quanh bởi phản chấp niệm của hắn. Một lúc sau, hắn bỗng cảm thấy mạnh mẽ, thân thể của hắn bắt đầu phóng đại, chỉ trong nháy mắt hắn đã trở thành một người khổng lồ lôi điện cao mười mét!

Đối với cây Thiên Sinh Vũ Khí cấp Ma Vương này, Bùi Kiều suy đoán điểm khác nhau duy nhất giữa Thiên Sinh Vũ Khí thực thể hóa từ quý quái Ma Vương cấp và Thiên Sinh Vũ Khí thực thể hóa từ quý quái Nhập Ma cấp đình phong cũng như Chân Ma cấp chính là ở chỗ: bên trong vũ khí đó còn sót lại một phản chấp niệm của quý quái!

Đúng thế, dù là quý quái Nhập Ma cấp hay Chân Ma cấp, một khi tiêu tán, chấp niệm của chúng sẽ chuyển hóa, hình thành nên Thiên Sinh Vũ Khí, còn phản chấp niệm bạo ngược của quý quái thì hoàn toàn tan biến. Có thể nói rằng khi quý quái tiêu tán thì chấp niệm của chúng sẽ nảy sinh biến hóa: từ chấp niệm của quý quái chuyển đổi thành chấp niệm của Thiên Sinh Vũ Khí. Loại chuyển đổi này rất có thể là không thể đảo ngược, một khi quá trình chuyển đổi hoàn tất thì quý quái đã hoàn toàn biến mất, chỉ còn lại Thiên Sinh Vũ Khí.

Nhưng quý quái Ma Vương cấp lại hoàn toàn khác với quý quái Nhập Ma cấp và Chân Ma cấp!

Bản thân chấp niệm của Ma Vương cấp quý quái đã vô cùng cứng cỏi, trường khí thể đều ngưng tụ trong thân thể, luôn luôn duy trì trạng thái Giải Phóng, nên loại chấp niệm này hầu như không thể tiêu tán, sinh mệnh đã ngoan cường đến mức khó mà tưởng tượng. Lúc ở trong áo giới Phong Đồ, con Ngưu Đầu đó còn chưa phải là quý quái Ma Vương cấp hoàn chỉnh, thế mà trước đó đã giao chiến với Mã Diện, sau đó lại còn bị Cung Diệp Vũ dùng Giải Phóng cấp độ hai (1) liên tục trăm kích, vậy mà vẫn chưa tiêu tán hoàn toàn. Phải cho đến khi Bùi Kiều dốc một đòn toàn lực, đánh vào trong cơ thể, mới có thể đánh cho nó hồn phi phách tán. Như vậy cũng đã đủ thấy chấp niệm của quý quái Ma Vương cấp cứng cỏi đến nhường nào.

Chấp niệm cứng cỏi như thế, dù cho có tiêu tán thì vẫn còn sót lại một phần ý chí và chấp niệm lưu lại bên trong Thiên Sinh Vũ khí, đó chính là tình trạng của Bạo Viêm Cự Phù.

Nếu như nói đơn giản thì Thiên Sinh Vũ Khí cấp Nhập Ma hay Chân Ma, chẳng qua chỉ khác nhau về phẩm chất. Còn Thiên Sinh Vũ Khí do Ma Vương Cấp thực thể hóa ra thì lại có khí linh (2) của chính nó, mà chỉ cần khống chế được khí linh này, thì có thể nói rằng: đã tương đương với việc có thể triệu hồi ra một con quý quái là phiên bản đơn giản hóa của con Ma Vương cấp kia...

Ý định của Bùi Kiều lúc này là muốn hoàn toàn khống chế được Bạo Viêm Cự Phù, nói theo kiểu trong những cuốn tiểu thuyết tiên hiệp hay ma huyền thì chính là: hoàn toàn luyện hóa thanh Thiên Sinh Vũ Khí Ma Vương cấp này!

Lúc ở tổng bộ tổ chức linh hồn, trong lúc tiến vào cơ thể của Ngưu Đầu, hắn cũng đã cảm nhận được cấu tạo bên trong của Bạo Viêm Cự Phù. Hắn thấy được phản chấp niệm của mình ở trong đó vẫn quá ít ỏi, chưa thể hoàn toàn bao trùm lấy phản chấp niệm còn lại của Ma Vương cấp Ngưu Đầu, thế nên con Ngưu Đầu này mới có vẻ cứng nhắc như vậy.

Nếu căn cứ vào ước lượng của hắn, thì phải cần khoảng 2 đơn vị chấp niệm mới có thể hoàn toàn khống chế Bạo Viêm Cự Phù. Mà hiện tại, bản thân hắn còn 56 đơn vị chấp niệm, chỉ cao hơn mức giới hạn chết (3) 50 đơn vị có 6 đơn vị mà thôi...

“Được! Cứ liều một lần đi!”

Bùi Kiều nghiêng mạnh mẽ, hai cánh tay to lớn trong trạng thái người khổng lồ lôi điện nắm lấy Bạo Viêm Cự Phù. Trong phút chốc, ánh sáng lôi điện chớp sáng dữ dội, trong một khoảnh khắc đã hoàn toàn che lấp hào quang màu vàng kim của Bạo Viêm Cự Phù...

Chú thích:

1. Giải Phóng cấp độ 2: Giải Phóng thông thường là thiêu đốt trường khí thể hoặc chấp niệm bản thân. Giải Phóng cấp độ 2 là đồng thời thiêu đốt cả hai thứ đó.
2. Khí linh: linh hồn của vũ khí.
3. Giới hạn chết (deadline): giới hạn thấp nhất hoặc muộn nhất để bảo đảm một việc gì đó thành công. Ở đây là nếu chấp niệm giảm xuống thấp hơn 50 đơn vị thì linh hồn sẽ chết thực sự.

Bạn đang đọc truyện *Từ Vong Khai Đoan* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Q.3 - Chương 30: Luyện Hóa Và Thực Phẩm Chấp Niệm (2)

Sau khi Bùi Kiều tiến vào trạng thái tĩnh tâm rồi bắt đầu thiêu đốt chấp niệm của mình để truyền vào Bạo Viêm Cự Phù, thì hắn mới có thể hoàn toàn “nhìn” rõ được cấu tạo bên trong của cây rìu này.

Quả đúng như dự đoán của hắn, cái đoàn chấp niệm bạo ngược không trọn vẹn nhỏ kia tồn tại bằng một hình thái kỳ lạ. Mới nhìn qua thì vừa giống như là một ký tự lạ lẫm, lại vừa giống như một biểu tượng nào đó. Nhưng Bùi Kiều đã từng nhìn thấy loại ký hiệu vô cùng kỳ dị này... Đúng vậy, trong cơ thể hắn cũng có hai cái ký hiệu phù văn như vậy. Chỉ khác là ký hiệu phù văn của hắn là đại biểu cho lôi điện, đó là Phù Văn Lôi Điện!

Còn với đoàn chấp niệm đầy bạo ngược này, vì nó không trọn vẹn nên khi nó biến thành ký hiệu phù văn thì cũng không đầy đủ, trọn vẹn. Nhưng lúc này đây, bộ phận chấp niệm của Bùi Kiều đã thay thế phần khuyết thiếu của đoàn chấp niệm bạo ngược đó, chẳng những bao bọc đoàn chấp niệm bạo ngược lại mà còn lấp đầy phần còn thiếu, nhờ đó mà làm cho tổng thể của ký hiệu phù văn kia đầy đủ như cũ.

Nhưng cũng chính điều đó đã làm cho lúc trước Bùi Kiều cảm thấy thứ này vẫn chưa hoàn chỉnh! Bởi vì nếu so sánh, thì chất lượng chấp niệm của Bùi Kiều và chất lượng của đoàn chấp niệm bạo ngược kia cách biệt như trời với đất. Nếu như ví đoàn chấp niệm bạo ngược kia giống như kim loại ở thể rắn, thì chấp niệm của Bùi Kiều chỉ giống như chất khí mà thôi. Sự chênh lệch giữa hai bên đã phải đến hàng trăm lần! Thế nên, dù đoàn chấp niệm kia cực kỳ nhỏ bé nhưng chấp niệm của hắn vẫn không dung hợp được, hơn nữa còn làm cho phần ký hiệu phù văn bổ khuyết không được hoàn chỉnh. Vậy nên lúc trước Bùi Kiều mới có cảm giác không được hài hòa.

Bùi Kiều lúc này đã thiêu đốt chấp niệm của bản thân, nên đành “đâm lao thì phải theo lao”. Hắn không chần chừ nữa, lập tức trút một phần chấp niệm đã được thiêu đốt vào bên trong Bạo Viêm Cự Phù. Quả đúng như hắn đoán: chấp niệm của linh hồn không khác gì với các cơ quan trong cơ thể người sống, bình thường thì không thể nào tự ý di chuyển, nhưng khi thiêu đốt chấp niệm rồi thì lại có thể trút nó vào trong Thiên Sinh Vũ Khí. Đây chính là “điều kiện cần” để có thể thực hiện Giải Phóng!

(Nhưng mà không biết đây có phải là phương pháp luyện hóa Thiên Sinh Vũ Khí mà bọn hắn vẫn hay nói tới? Vừa có thể thu Thiên Sinh Vũ Khí vào trong mắt, lại vừa có thể sử dụng thuộc tính của vũ khí vào lúc thích hợp. Có điều là nếu như quá trình luyện hóa Thiên Sinh Vũ Khí và quá trình Giải Phóng Thiên Sinh Vũ Khí đều là đưa chấp niệm của bản thân vào trong Thiên Sinh Vũ Khí, thì chắc hẳn hai quá trình này phải có chỗ khác biệt. Cái này còn cần phải nghiên cứu cẩn thận mới được...)

Bùi Kiều nhắm hai mắt, cảm nhận một cách cẩn thận quá trình trút dòng chấp niệm đã được thiêu đốt vào trong Bạo Viêm Cự Phù, đồng thời cũng cố gắng ghi nhớ thật kỹ hình dạng, kích thước... nói chung là mọi thông tin của ký hiệu phù văn bên trong Bạo Viêm Cự Phù. Nếu như sau này chấp niệm của hắn gia tăng và điều kiện cho phép thì hắn cũng rất muốn phục chế lại cái ký hiệu phù văn này trong cơ thể của mình để xem xem có thể tạo ra được hiệu quả đặc biệt nào không.

Những chuyện đó đều là mục tiêu trong tương lai, còn hiện tại, mục tiêu của hắn là luyện hóa thanh Bạo Viêm Cự Phù này, sửa chữa hoàn chỉnh ký hiệu phù văn và dung hợp hoàn toàn chấp niệm của mình với đoàn chấp niệm bạo ngược kia.

Bùi Kiều vừa thiêu đốt chấp niệm, vừa cẩn thận tính toán xem lượng chấp niệm của mình còn lại bao nhiêu. Một khi lượng chấp niệm chỉ còn lại 51 đơn vị, thì dù Bạo Viêm Cự Phù có chưa được luyện hóa xong, hắn vẫn sẽ lập tức dừng lại. Khi ấy thì phải đợi tới khi Thực Phẩm Chấp Niệm được đưa tới, hắn sẽ bổ sung sự thiếu hụt chấp niệm của bản thân rồi mới tiếp tục luyện hóa.

Và như vậy, từng đơn vị chấp niệm được thiêu đốt rồi trút vào bên trong Bạo Viêm Cự Phù, phần lớn trong số đó bị tiêu tán trong quá trình thực hiện. Chấp niệm của Thiên Sinh Vũ Khí dường như một thứ chất lỏng có được một loại lực cản kỳ lạ của riêng nó, có thể làm tiêu hao phần lớn chấp niệm đã được thiêu đốt trút vào trong nó, chỉ có một phần nhỏ còn lại mới có thể dung nhập vào với phần chấp niệm vốn có của Bùi Kiều.

Mãi đến khi Bùi Kiều đã thiêu đốt gần hết 4 đơn vị chấp niệm, gần cận kề với cột mốc không được phép vượt qua - 51 đơn vị - thì hai loại chấp niệm bên trong Bạo Viêm Cự Phù chợt tràn ra ánh chớp màu vàng kim, rồi từ từ dung hợp lại thành một thể thống nhất, ánh vàng xán lạn, như một khối cầu hoàn mỹ. Sau đó đoàn chấp niệm màu vàng này lại bắt đầu phân giải, dung hợp, biến thành một ký hiệu phù văn màu vàng kim hoàn mỹ vô khuyết, vô cùng ăn khớp với cái ký hiệu phù văn kỳ dị mà lúc trước Bùi Kiều đã thấy!

Tiếp theo, một cỗ lực lượng chợt ập tới, nó là một cỗ ý chí thuần túy phần nộ được cô đọng tới mức như thực chất, khiến cho Bùi Kiêu không thể nhìn thẳng vào Bạo Viêm Cự Phủ. Đến khi Bùi Kiêu tỉnh táo lại thì thanh Bạo Viêm Cự Phủ này đã lại một lần nữa tuôn ra ánh vàng kim xán lạn không gì sánh nổi, đồng thời nó còn không ngừng biến hình. Không bao lâu sau, con Chân Ma cấp Ngưu Đầu từng xuất hiện tại Tổng Bộ Tổ Chức Linh Hồn Trung Quốc đã xuất hiện trong phòng.

Có điều là giờ thì nó đã không còn cái hình tượng cứng nhắc như trước nữa. Lúc này, đôi mắt nó đã trở nên linh hoạt, động tác nhanh nhẹn, trôi chảy, vừa vươn người một cái thì đã ngồi thẳng dậy, cái đầu nó lập tức xuyên qua trần nhà... Căn phòng này cũng không phải được làm bằng hợp kim siêu điện tử như ở tổng bộ tổ chức linh hồn mà chỉ là vật chất bình thường, vậy nên bất cứ linh hồn thể nào cũng có thể xuyên thấu qua được. Ngay cả khi ngồi thì con Ngưu Đầu này vẫn cao tới 5-6 m, vậy nên nó chỉ cần ngồi dậy thôi là cái đầu đã vượt ra khỏi căn phòng.

webtruyen và sstruyen là bọn kẻ cắp

Sau đó, con Ngưu Đầu này lại rống lên một tiếng đầy buồn bực, có vẻ như muốn đứng thẳng dậy. Bùi Kiêu thấy vậy thì vội vàng kêu lên: “Bé mồm thôi! Đã muộn lắm rồi, đừng để em gái của ta bị đánh thức!”

Nói ra thì cũng thật kỳ quái, chỉ vì tình huống cấp bách nên Bùi Kiêu chưa kịp nghĩ đã hô thẳng lên như vậy, thế nhưng không ngờ con Ngưu Đầu này dường như hiểu được lời hắn nói. Nó chẳng những không đứng dậy nữa mà còn cúi đầu xuống, nhìn về phía Bùi Kiêu. Đôi mắt to như hai cái lồng đèn của nó cứ vậy mà nhìn chằm chằm vào Bùi Kiêu, cứ chỉ không khô cứng một chút nào, lạnh lợi hết như một con quỷ quái thật vậy.

“Tốt lắm! Quả nhiên là người nghe hiểu được lời ta nói... Vậy thì thả trường khí thể của người ra đi. Phải thật cẩn thận! Chỉ bao phủ trong phạm vi căn phòng này thôi.” Bùi Kiêu hơi sững sờ, nhưng lập tức trở nên hưng phấn, hắn vội nói với Ngưu Đầu.

Ngưu Đầu không trả lời, không gật đầu, cũng không biểu hiện bất cứ thái độ nào, nhưng chỉ vài giây sau, một trường khí thể hùng hậu đã tràn ra bao phủ cả căn phòng, chỉ không biết là trường khí thể đó có tràn ra khỏi căn phòng hay không. Có điều, Bùi Kiêu cảm nhận thấy Ngưu Đầu đang truyền tới hắn một suy nghĩ, dường như là “hoàn thành nhiệm vụ”.

“Quả nhiên! Quả nhiên là vậy! Thiên Sinh Vũ Khí cấp Ma Vương sẽ có thêm một thuộc tính mà Thiên Sinh Vũ Khí cấp Chân Ma không có, đó chính là trong vũ khí còn lưu giữ một phần chấp niệm của con quỷ quái thực thể nên nó, chỉ cần luyện hóa được phần chấp niệm đó thì sẽ có thể tạo ra được một bản sao của con quỷ quái đó với thực lực thấp hơn bản thể một cấp... Đúng rồi, ta không chui vào bên trong Ngưu Đầu mà nó cũng biến hình được, vậy chẳng lẽ Bạo Viêm Cự Phủ sử dụng năng lượng tồn trữ bên trong nó hay sao?” Bùi Kiêu cứ vậy lâm bẫm một hồi, trong đầu liên tục hiện ra suy đoán về các loại tính chất của Thiên Sinh Vũ Khí cấp Ma Vương, rồi bỗng nhiên hắn nghĩ tới năng lượng để mà con Ngưu Đầu này cần để hoạt động.

Vừa nghĩ là làm, Bùi Kiêu lập tức dùng ý nghĩ ra lệnh cho Ngưu Đầu một lần nữa biến thành hình dạng Bạo Viêm Cự Phủ. Ngưu Đầu lập tức nằm xuống rồi bắt đầu biến hình. Một giây sau, Bạo Viêm Cự Phủ vàng kim xán lạn, rực rỡ vô cùng đã xuất hiện trên mặt đất.

webtruyen và sstruyen là bọn kẻ cắp

Bùi Kiêu đi thẳng tới trước, chạm vào cây rìu này. Quả nhiên, sau khi kiểm tra thì hắn phát hiện lúc này bên trong Bạo Viêm Cự Phủ chỉ còn chứa hơn 1700 đơn vị năng lượng tiêu chuẩn. Như vậy là khi ngưng tụ ra hình dạng Ngưu Đầu cũng sẽ cần tiêu hao năng lượng tiêu chuẩn, vì Bùi Kiêu không ở bên trong nên cây Thiên Sinh Vũ Khí này tự động sử dụng năng lượng bên trong nó.

(Mỗi phút tiêu hao ước chừng 18 đơn vị năng lượng tiêu chuẩn, mà khi thanh Thiên Sinh Vũ Khí này đầy năng lượng là chứa được 1800 đơn vị, như vậy là có thể biến hình thành Chân Ma cấp Ngưu Đầu trong 100 phút à? Vậy là đủ rồi!)

Bùi Kiêu lập tức cảm thấy vừa mừng vừa sợ. Sợ là vì cái thanh Thiên Sinh Vũ Khí này “đốt” năng lượng tiêu chuẩn đúng như kiểu nhà giàu “đốt” tiền, vui là vì giờ đã có một con “thú nuôi” Chân Ma cấp Ngưu Đầu. Đây thực sự là một trợ lực lớn đến khó mà tưởng tượng!

Ngưu Đầu chính là một trong hai loài quỷ quái mạnh nhất khu ngoại ảo giới Phong Đô. Chúng có sức lực lớn vô cùng, hầu như không gì ngăn cản nổi, mạnh hơn không biết bao nhiêu lần cái đám Khô Lâu, Cương Thi, U Linh các kiểu gì đó!

Cùng là quỷ quái Chân Ma cấp nhưng mỗi loài khác nhau thì thực lực cũng khác nhau rất nhiều. Ví dụ như đám quỷ quái mà Bùi Kiêu đã từng thấy trong Địa Ngục, như loài Sói Mặt Người kia, dù chưa đạt tới Chân Ma cấp nhưng nếu ném vào thế giới hiện thực hoặc một cái ảo giới nào đó, thì ngoài việc không có trường khí thể ra, những mặt khác đều không thua kém quỷ quái Chân Ma cấp. Thậm chí con Chim Mặt Người và cái đầu khổng lồ đầy xúc tu kinh khủng kia sợ rằng còn mạnh mẽ hơn nhiều Chân Ma cấp thông thường!

Mà Ngưu Đầu chính là một loài quỷ quái đẳng cấp cao có thực lực tương đối mạnh!

Không phải nói đâu xa, nếu so sánh thì thực lực của Ngưu Đầu Chân Ma cấp do Bạo Viêm Cự Phủ biến thành ít nhất phải tương đương với con Khô Lâu Không Lô mà Bùi Kiêu gặp tại Nam Bắc Chiến Trường... mà có khi còn mạnh hơn nhiều nữa!

Hiện tại thì đoàn đội của Bùi Kiêu mới chỉ có hai người: hắn và Dương Đình Thiên. Mà Dương Đình Thiên lại còn không phải là Tránh Thoát Già, chỉ là một linh hồn đặc thù mà thôi. Nếu như hai người bọn họ mà gặp phải Chân Ma cấp thì chắc chắn đó sẽ là một hồi khổ chiến “hiếm từ hoàn sinh” (1). Tuy không phải cử tử nhất sinh (2) nhưng chắc chắn Bùi Kiêu sẽ phải thiêu đốt chấp niệm, hóa thân thành người khổng lồ lõi điện mới giải quyết được.

Nhưng thiêu đốt chấp niệm sẽ có rất nhiều tác dụng phụ. Chưa cần nói tới cái khác, chỉ riêng việc chấp niệm của bản thân bị giảm bớt đã vô cùng khó chấp nhận rồi. Cứ theo lời Dương Húc Quang mà tính toán việc đổi Thiên Sinh Vũ Khí thành Thực Phẩm Chấp Niệm thì sẽ rõ ràng ngay thôi: 10 đơn vị Thực Phẩm Chấp Niệm chuyển hóa được 1 đơn vị chấp niệm của bản thân. Như vậy thì Thiên Sinh Vũ Khí thu được khi tiêu diệt một con Chân Ma cấp

thông thường, cũng chỉ đủ đền bù cho phần chấp niệm bị tiêu hao khi Giải Phóng của Bùi Kiều (3). Vậy thì cái đoàn đội này của hắn còn lời lãi được gì nữa? Làm sao mà trở nên mạnh mẽ được nữa?

Nhưng giờ có thêm con Ngưu Đầu Chân Ma cấp này rồi, tình hình đã lập tức thay đổi!

webtruyen và sstruyen là bọn kẻ cắp

Nếu gặp quỷ quái Chân Ma cấp yếu kém thì một mình Ngưu Đầu cũng đủ xử lý, còn nếu gặp quỷ quái Chân Ma cấp mạnh mẽ, hoặc gặp hai con Chân Ma cấp một lúc thì Bùi Kiều sẽ thiếu đốt chấp niệm, vậy hắn là đã đủ đối phó rồi! Hơn nữa, quỷ quái Chân Ma cấp càng mạnh thì Thiên Sinh Vũ Khí do chúng thực thể hóa ra cũng sẽ có dung lượng càng lớn, đối được Thiên Sinh Vũ Khí dung lượng thấp lại càng nhiều (4). Khi đó... đoàn đội ngày càng mạnh mẽ chính là chuyện trong tầm tay rồi!

Bùi Kiều hứng phần tới mức khó mà tưởng tượng được, hai tay nắm chặt đi tới đi lui trong phòng, nếu không phải vẫn còn giữ được lý trí thì chắc hắn đã không nhịn được mà gào thét điên cuồng lên rồi.

Thực tế thì từ sau khi trở về từ Địa Ngục, hắn vẫn luôn trong tình trạng phải chịu áp lực nặng nề. Đầu tiên là gia đình gặp biến cố lớn, rồi tai họa năm 2012 vẫn luôn như một lời nguyền dai dẳng theo sau lưng, làm cho hắn không thấy được chút hi vọng nào vào tương lai...

Mãi tới lúc này đây, hắn mới thấy được một con đường hi vọng! Chỉ cần cố gắng là có thể trở nên mạnh mẽ! Thêm cả năng lực đặc thù Valkyrie nữa, đây thật đúng là được trời ban ân, giúp hắn có thể tìm được thêm nhiều linh hồn có năng lực đặc thù, để cho hắn có thể xây dựng nên một đoàn đội mạnh mẽ hơn nữa!

Bùi Kiều hít sâu một hơi, đưa tay vấy Bạo Viêm Cự Phù một cái. Với sự cảm ứng của chấp niệm, cây rìu khổng lồ này lập tức biến thành một chùm sáng, chui thẳng vào trong mắt trái của hắn. Con mắt trái của hắn lập tức hiện lên một vàng sáng vàng. Cũng còn may là ánh sáng đó không chiếu xạ ra ngoài, nếu không thì nhìn sẽ có chút khô hồng giống như con mắt bắn ra ánh sáng của gã người máy Siêu Nhân Điện Quang (5) kia.

Thừa dịp còn đang hưng phấn, Bùi Kiều lập tức lại lấy ra từ trong nhẫn trữ vật thanh Thiên Sinh Vũ Khí mà hiện tại hắn đang sử dụng... Anh Dững Súng dung lượng 850 đơn vị. Lần này hắn không thiếu đốt chấp niệm nữa mà dần buông lỏng tâm thần, ngồi xuống khoanh chân, hai tay đỡ Anh Dững Súng, một lần nữa đưa ý thức chìm vào trong Anh Dững Súng.

Hắn định thử một lần... để xem có thể cảm ứng được ký hiệu phù văn bên trong Anh Dững Súng hay không. Giống như điều đã làm được lúc trong ảo giới Phong Đô vậy!

Bạn đang đọc truyện *Từ Vong Khai Đoan* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Q.3 - Chương 31: Luyện Hóa Và Thực Phẩm Chấp Niệm (3)

Lúc này, toàn bộ tư tưởng của Bùi Kiều đã hoàn toàn tập trung lại. Nhắc tới điều này thì cũng phải nói rõ là linh hồn thể có thể tập trung ý chí dễ dàng hơn nhiều so với người sống. Nguyên nhân của điều này không biết có phải là vì linh hồn thể đã không còn bị cơ thể vật chất trói buộc, chỉ còn tinh thần và ý chí ngưng tụ lại hay không. Bùi Kiều lúc này đang trong chính trạng thái đó, ý thức hoàn toàn tách khỏi sự ảnh hưởng của ngoại cảnh, tâm trạng không chút dao động.

Loại trạng thái này huyền diệu vô cùng, khó có thể diễn tả được bằng lời, giống như trước mặt có một tấm gương trong vắt để bản thân có thể soi rõ từng milimet trên cơ thể chính mình. Lúc này, Bùi Kiều thậm chí không cần “nhìn” vào trong cơ thể cũng có thể “thấy” rõ toàn thân, chấp niệm của hắn đã trong vắt như ngọc lưu ly.

Nhưng dù đã tiến vào trạng thái đó thì Bùi Kiều vẫn không tài nào nhìn được vào trong Anh Dững Súng. Mãi lâu sau đó, hắn mới thờ dài, mở mắt ra, rồi lần nữa cảm Anh Dững Súng lên. sstruyen đang ăn cắp TVKD

(Xem ra nhất định phải thiếu đốt chấp niệm thì mới có thể nhìn vào Anh Dững Súng được. Rồi tiện đó cũng luyện hóa Anh Dững Súng luôn... Có điều giờ chấp niệm của ta đã tới điểm giới hạn rồi, tuyệt đối không thể mất thêm một đơn vị nào nữa. Thế nên vẫn phải chờ Thực Phẩm Chấp Niệm được đưa tới rồi tính sau vậy.)

Đây đã là nguyên nhân khách quan, không phải điều có thể dùng sức người để thay đổi. Bùi Kiều cũng chỉ có thể từ bỏ ý tưởng thừa cơ luyện hóa Anh Dững Súng ngay lúc này. Tuy vậy, trong lòng hắn vẫn hưng phấn đến mức khó mà hình dung được. Dù sao thì lần này hắn cũng đã luyện hóa được Bạo Viêm Cự Phù, lại còn sửa chữa được ký hiệu phù văn bên trong nó, lấy được một con Ngưu Đầu Chân Ma cấp. Cả thế giới liệu có bao nhiêu người gặp được loại kỳ ngộ trời ban này như hắn? Sao có thể không hưng phấn được?

(Câu hỏi duy nhất còn lại lúc này là: liệu có phải chỉ một mình ta thấy được những ký hiệu phù văn kia? Hay là những Trách Thoát Giả khác đều có thể thấy được... Hoặc là chỉ có những ai có năng lực Valkyrie mới có thể nhìn thấy loại ký hiệu phù văn này?)

Trong đầu Bùi Kiều liên tục hiện ra các loại giả thuyết, nhưng vì vấn đề này chưa có tiền lệ, nên hắn cũng không thể phân tích được ra bản chất của ký

hiệu phù văn bên trong Thiên Sinh Vũ Khí hay ký hiệu phù văn trong cơ thể mình. Nghĩ cả nửa ngày cũng không tìm được đáp án, hần đành phải gác vấn đề này qua một bên, chuyển hướng suy nghĩ tới những bước hành động tiếp theo.

(Khi Thực Phẩm Chấp Niệm được chuyển tới thì trước hết, ta sẽ dành mấy ngày để bổ sung lại những tổn thất vừa rồi. Nếu đổi được khoảng 2000 đơn vị Thực Phẩm Chấp Niệm thì có nghĩa là sẽ làm chấp niệm tăng lên khoảng 200 đơn vị. Nếu vậy, ta sẽ dùng 1500 đơn vị Thực Phẩm Chấp Niệm trong số đó chuyển hóa thành 150 đơn vị chấp niệm, bù cho 50 đơn vị đã mất thì chấp niệm của ta sẽ đạt tới 200 đơn vị! Như vậy, ta sẽ chứa được 400 đơn vị năng lượng tiêu chuẩn, 16 đơn vị lực lượng lõi điện... Khi đó, dù một mình gặp phải Chân Ma cấp thì ta cũng có sức đề liều mạng)

Bùi Kiều thâm hạ quyết tâm, chỉ cần bổ sung đầy đủ chấp niệm của bản thân xong, thì sẽ lập tức cùng Dương Đình Thiên tới Mỹ để hoàn thành lời hứa tặng Thiên Sinh Vũ Khí cho Jenny. Mặt khác là để đưa Dương Đình Thiên lần đầu tiên vào ảo giới đơn giản nhất: Nam Bắc Chiến Trường.

(Đã sắp đến năm 2010 rồi. Từ giờ đến ngày 21 tháng 12 năm 2012 chỉ còn lại ba năm. Trong ba năm này ta phải cố hết sức để trở nên mạnh mẽ, ít nhất cũng phải đạt tới Chân Ma cấp đỉnh phong... Nếu có thể, ta thậm chí hy vọng đạt tới Ma Vương cấp! Như vậy thì mới có thể bảo vệ được người thân vượt qua ngày tận thế năm 2012.)

Ba năm, nghe qua thì có vẻ còn nhiều thời gian, nhưng Bùi Kiều biết rõ: thời gian đã không còn nhiều nữa rồi. Vì cả thế giới này chỉ có mình hần hiểu được Địa Ngục kia kinh khủng đến mức nào. Có trời mới biết được trong đó có bao nhiêu quái thú Chân Ma cấp, thậm chí... bao nhiêu Ma Vương cấp. Mà biết đâu, tại một nơi nào đó trong Địa Ngục, còn có thứ tồn tại kinh khủng hơn cả Ma Vương cấp!

Bùi Kiều lắc đầu, rồi lại chột nghĩ tới việc lan truyền tin tức này ra ngoài... Nhưng thực lực lúc này của hần vẫn còn quá yếu, dù có Cung Diệp Vũ ủng hộ thì với tính cách ần ần của mình, hần cũng sẽ không mạo hiểm làm việc gì mà không nắm chắc 100% khả năng. Bởi vì, một khi tuyên truyền tin tức này ra, gần như chắc chắn hần sẽ trở thành kẻ địch của chính phủ trên toàn thế giới... Cái kết cục ‘hài hòa’ của những nhà khoa học đưa ra Lý Luận Ngày Tận Thế chính là một tấm gương vô cùng rõ ràng đó thôi. Vậy nên, hần quyết định chỉ khi nào đạt tới Chân Ma cấp thì mới nói ra chuyện này.sstruyen đang ăn cắp TVKD

(Tinh huống tốt nhất là: trong vòng nửa năm, dựa vào sự trợ giúp của Ngụy Nguru Đầu để kiếm thật nhiều Thiên Sinh Vũ Khí, thu nhận thêm nhiều linh hồn đặc thù rồi đưa lượng chấp niệm đạt tới 500 đơn vị - ‘điều kiện cần’ đầu tiên để có thể đạt tới Chân Ma cấp, sau đó sẽ đạt tới Chân Ma cấp trong vòng một năm... Khi đó, ta cũng sẽ có thực lực để tỏ thái độ cứng rắn.)

Thực lực! Đó là nền tảng của tất cả mọi việc trên thế giới này. Lý do mà chính phủ thế giới dám ‘hài hòa’ với các nhà khoa học nói ra Lý Luận Ngày Tận Thế cũng là vì bọn họ có thực lực mạnh mẽ và lạnh băng của một bộ máy quốc gia. Vậy nên, nếu Bùi Kiều muốn nói ra một thứ còn đáng sợ hơn cả Lý Luận Ngày Tận Thế như tin tức về Địa Ngục, thì hần ít nhất phải có được thực lực... Chân Ma cấp! Đó là điều kiện bắt buộc!

(Tiếp theo... Ta sẽ dựa vào năng lực Valkyrie để thu nhận nhiều linh hồn đặc thù hơn nữa, sau đó sẽ giống như nàng Valkyrie trong truyền thuyết Bắc Âu và các anh linh của nàng, cùng nhau nghênh đón trận chiến Ragnarok, nghênh đón ngày tận thế...)

Quyết định xong phương hướng hành động, Bùi Kiều cũng không nghĩ đông, nghĩ tây nhiều nữa. Hần bắt đầu tập trung tư tưởng vào chấp niệm của bản thân, vừa cảm nhận sự tồn tại của chính bản thân, đồng thời cũng làm tăng lên dung lượng chấp niệm của mình...

***

Tới chạng vạng tối ngày hôm sau, Dương Húc Quang quả nhiên tới biệt thự của hần đúng như đã hẹn. Hần mang tới hơn 2000 đơn vị Thực Phẩm Chấp Niệm mà Bùi Kiều đang mãi mòng mong ngóng. Nhưng có một việc làm Bùi Kiều thấy kỳ quái, là đi cùng Dương Húc Quang còn có mấy chiếc xe buýt nhỏ, từ trên đó đi xuống hơn bốn mươi gã người sống.

Dương Húc Quang vừa thấy Bùi Kiều đi ra thì đã cười nói:

“Tuy chạng vạng tối mới đến nhưng cũng vẫn chưa bị coi là trễ hẹn đúng không? Ta đã phải bay thẳng một mạch từ Châu Âu về đây mà không hề dừng lại đấy! Đi nào, vào trong nhà rồi ta đưa Thực Phẩm Chấp Niệm cho ngươi.”

Bùi Kiều lại ngắt lời hần: “Thực Phẩm Chấp Niệm thì đương nhiên là sẽ lấy... nhưng mà ta đang rất tò mò, những người này là sao đây? Đừng có nói với ta là người đã suy yếu tới mức cần có thành viên của tổ chức đi theo bảo vệ nhé? Ồ! Lý Lâm, người cũng ở đây à?”

Cái tên Lý Lâm này chính là người đã lái phi cơ đưa Bùi Kiều đi Đài Loan lúc trước. Tuy bề ngoài của hần đúng là hình tượng quân nhân chuẩn mực như trong sách giáo khoa, thế nhưng hần lại là một kẻ nói rất nhiều, một khi đã nói thì sẽ không thể tự dừng lại được, đã vậy trong khi nói còn cố bày ra bộ dạng nghiêm túc nữa chứ.

Lúc này cũng vậy, Lý Lâm vẫn giữ một vẻ mặt vô cùng nghiêm túc, nhưng mà da miệng hần lại bắt đầu di chuyển không ngừng: “Nghe nói người muốn chiêu mộ một tiểu đội lo việc hậu cần, nên ta đương nhiên là phải tới đây rồi. Ngươi cũng biết đấy, một thành viên ưu tú tuyệt luân của tổ chức linh hồn như ta làm sao có thể chỉ làm công tác hậu cần mãi được? Tuy đến chỗ ngươi cũng vẫn là đi làm công tác hậu cần, nhưng tốt xấu gì cũng vẫn sẽ gặp một ít nhiệm vụ chiến đấu với quý quái. Vậy nên ta tất nhiên là phải tới đây rồi! Tuy nhiên, ngươi cũng không nên vì chúng ta có chút quen biết mà chăm chú chọn ta. Bởi vì, ta có thể nói cho ngươi biết, dù là trong toàn quân thì ta cũng là...”

Bùi Kiều đã bắt đầu thấy nhức đầu rồi, hần lập tức quay đầu về phía Dương Húc Quang nói: “Tuy ta chuẩn bị chiêu mộ một tiểu đội hậu cần thật, nhưng ngươi cũng không cần phải làm quá lớn như vậy chứ? Một lần mà đã dẫn tới đây nhiều người như vậy!”

Dương Húc Quang nghe vậy thì chỉ biết cười khò. Hần vỗ vai Bùi Kiều, rồi ghé sát tai hần nói nhỏ: “Cung Diệp Vũ đã giao lại quyền lực của Tổ Chức Linh Hồn Trung Quốc rồi. Bây giờ người có quyền lực cao nhất trong tổ chức là Vương Trạch Hằng... Ngươi đã gặp người này rồi đấy, chính là gã

quan chức trung niên chờ chúng ta ở bên ngoài ảo giới Phong Đô lúc trước. Mấy lão già ở trên cao lúc này đã vui như mở hội rồi, vậy nên nếu chúng ta đã ném ra cảnh ô-liu (1), lại còn bỏ ra cả mấy thanh Thiên Sinh Vũ Khí, thì đương nhiên bọn họ cũng sẽ muốn đáp lại cho đẹp lòng chúng ta. Lúc nghe nói người muốn tuyển một tiểu đội hậu cần thì bọn họ đã phái ngay những người này tới đây. Người đừng xem thường những người này, bọn họ đều là những thành viên cao cấp nhất của tổ chức linh hồn, hầu như đều là chủ lực của các đơn vị bộ đội đặc chủng đấy.”

Bùi Kiêu nghe vậy mới nhìn kỹ lại đám người kia. Quả nhiên mỗi người trong đó đều có ít nhiều sát khí – loại khí thể mà chỉ những kẻ đã từng giết người mới có được. Tuy lúc này bọn họ đều đứng thẳng nên chỉ cần nhìn qua đã thấy khác nhau về hình dáng, chiều cao, cân nặng, nhưng vì cùng tỏa ra loại khí thể này mà lại làm cho bọn họ như thể được đúc ra từ cùng một khuôn. Nếu so sánh thì Lý Lâm mới là kẻ có vẻ lạc loài nhất trong đám này. Tuy nhìn qua thì hắn có vẻ rất đúng chuẩn quân nhân, thể nhưng khi so sánh với nhóm người này, hắn bắt chợt lại giống như một người bình thường mặc trang phục quân nhân mà thôi. sstruyen đang ấn cấp TVKD

“Nhưng mà ta cũng không cần nhiều người đến như vậy đâu.” Bùi kiêu nói nhỏ với Dương Húc Quang.

Dương Húc Quang khoát tay nói: “Vậy thì người cứ chọn lấy vài người là được. Nhưng dù sao thì mấy lão già kia cũng đang cố gắng hàn gắn quan hệ với chúng ta, vậy nên nếu người mà chọn hết đám này thì có khi bọn hắn càng vui về đấy.”

Bùi Kiêu thực sự cảm thấy không biết phải làm thế nào. Hắn cũng biết là hàn gắn quan hệ với chính phủ chắc chắn sẽ có lợi, nhưng dù sao cũng không thể chọn hết cả đám này, vậy nên cũng chỉ có thể kiên trì nói: “Được rồi, ta chọn Lý Lâm, còn những người khác... ta sẽ chọn thêm mười người. Trong đó, cho năm người bảo vệ em gái ta và em gái của Dương Đình Thiên, năm người còn lại sẽ cùng với Lý Lâm thực hiện các nhiệm vụ do ta giao, nhóm năm người này có thể luân phiên thay đổi. Người cảm thấy sắp xếp như vậy có ổn không?”

Dương Húc Quang cười hắc hắc trả lời: “Cái này là tùy người thôi. Dù sao thì chuyện này cũng không liên quan tới ta... Chọn nhanh lên đi, ta còn phải dạy cho người cách ăn Thực Phẩm Chấp Niệm nữa đây.”

Vậy là Bùi Kiêu chọn bừa mười người trong đám đó, làm cho khuôn mặt của cả mười người này đều lộ ra vẻ mừng rỡ. Tuy chỉ ngay đó thì biểu cảm của bọn họ đã khôi phục lại như thường, nhưng qua đó cũng có thể thấy được bọn họ thực sự vui mừng từ tận tâm can. Dù sao thì bọn họ cũng là những chiến sĩ đầy kinh nghiệm lăn lộn sa trường, đâu dễ gì lộ vẻ vui buồn ra mặt!

Còn Lý Lâm, hắn thậm chí vui mừng tới nỗi run rẩy liên tục. Tuy biểu hiện bên ngoài vẫn giữ nguyên nhưng có thể thấy được là hắn đang thực sự vô cùng vui sướng.

Lúc này, Dương Húc Quang mới nói với những người kia: “Vậy thì Lý Lâm và những người được chọn quay về tổng bộ lựa chọn trang bị cho mình đi. Còn những người khác thì quay về đơn vị của mình.” Nói rồi hắn cũng mặc kệ những người này phản ứng thế nào, chỉ vội vàng kéo Bùi Kiêu đi vào trong biệt thự.

Đến lúc cả hai đã vào trong biệt thự, Dương Húc Quang lại bắt đầu nhìn ngó hoàn cảnh xung quanh, sau đó mới hỏi: “Em gái của người và Dương Đình Thiên đâu rồi?”

Bùi Kiêu đẩy cánh tay đang kéo mình của Dương Húc Quang ra rồi tức giận nói: “Em gái ta học ở trường nội trú. Hôm nay cũng không phải cuối tuần, mà cũng không có nguy cơ quỷ quái thực thể hóa, thế thì đương nhiên là em ấy đang ở trường học rồi. Còn Dương Đình Thiên thì đang mình tướng (2) ở trên lầu. Tuy không biết là hắn làm vậy có thể giúp tăng cường chấp niệm của bản thân hay không, nhưng từ sau khi nghe nói về truyện của Trách Thoát Giả thì hắn đã mình tướng một mạch từ hôm qua tới giờ rồi.”

Dương Húc Quang lắc đầu nói: “Linh hồn bình thường sao có thể tự làm gia tăng chấp niệm của mình được? Nếu không thì đã chẳng có sự khác biệt giữa Tự Do Linh Hồn và Trách Thoát Giả rồi... Có điều là như vậy cũng tốt, không nên để lộ tiền tài ra ngoài! Chỉ một mình người biết về chỗ thực phẩm này vẫn là tốt nhất.” sstruyen đang ấn cấp TVKD

Bùi Kiêu kỳ quái hỏi: “Không nghiêm trọng như vậy chứ? Nhìn bộ dạng cẩn thận từng ly từng tí của người kia, chẳng lẽ còn sợ bị người ta đến cướp hay sao?”

Không ngờ Dương Húc Quang lại trả lời rất nghiêm túc: “Chính xác! Người cũng biết đó, trên thế giới, ngoại trừ các Trách Thoát Giả và Tự Do Linh Hồn gia nhập vào các tổ chức linh hồn, thì còn có một bộ phận rất nhỏ không tham gia vào bất kỳ một tổ chức linh hồn nào. Bọn họ hoạt động như linh đánh thuê, chạy tới mọi quốc gia để làm nhiệm vụ đòi lấy Thiên Sinh Vũ Khí hoặc tiền tài thế tục, hoặc hưởng thụ, hoặc để tăng cường thực lực của mình... Nói thật với người, nguyên nhân làm cho lần này ta dám một mình đi Châu Âu để đòi một lượng Thực Phẩm Chấp Niệm kéké xù như vậy, chính là nhờ danh tiếng vang dội cả thế giới của Cung Diệp Vũ đó!”

“Chứ nếu người đi đòi là người, chỉ sợ chưa rời khỏi Châu Âu đã bị bọn cướp chặn giết rồi... Hắc hắc, lần đầu tiên Cung Diệp Vũ đi đòi Thực Phẩm Chấp Niệm, hắn đã làm Châu Âu náo loạn một phen. Chẳng những giết chết tên linh hồn đặc thù làm nghề dung hợp Thực Phẩm Chấp Niệm ngay tại chỗ, mà còn giết chết nấy trăm tên Tự Do Linh Hồn và hơn mười Trách Thoát Giả. Chứ không thì người tưởng hắn đạt được cái danh hiệu ‘kẻ mạnh nhất thế giới’ bằng cách nào?”

Lời bình:

Lại thêm một giai thoại thú vị về sự cuồng bá của Cung Diệp Vũ sắp được hé lộ. Liệu hắn đã làm những gì trong quá khứ? Trước khi đạt tới Chân Ma cấp, hắn liệu có bá đạo như ngày nay? Cùng đón đọc chương cuối cùng của quyển hai TVKD được thực hiện bởi nhóm dịch Vô Hạn Chi Tâm

Chú thích:

1. Ném cành ô-liu tới: Cành ô-liu là biểu tượng của hòa bình và thịnh vượng. Ý nói hành động giao quyền lực là thể hiện cho ý định chung sống hòa bình.
2. Minh tướng: giống như thiên hay nhập định, nhưng thay vì thả lỏng tư tưởng như thiên thì minh tướng là tập trung tư tưởng cao độ để suy nghĩ hoặc làm một việc gì đó.

Bạn đang đọc truyện *Tử Vong Khai Đoan* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Q.3 - Chương 32: Luyện Hóa Và Thực Phẩm Chấp Niệm (4)

Bùi Kiều nghe Dương Húc Quang nói thì liền cảm thấy hiếu kỳ, hần vội vàng hỏi thăm.

Dương Húc Quang cũng không khách sáo. Hắn chọn đại một chiếc ghế để ngồi rồi móc trong áo ra một gói thuốc lá, châm cho bản thân một điếu rồi ném cho Bùi Kiều một điếu nữa. Sau đó mới vừa hút thuốc vừa nói: “Cung Diệp Vũ là Cao Đẳng Tránh Thoát Giả đầu tiên của Trung Quốc. Khi đó hắn mới chỉ chết được có một năm, còn chưa có Tử Lôi Dao, chỉ có một thanh Thiên Sinh Vũ Khí loại đại đao dung lượng hơn 400 đơn vị, và vẫn chưa có chút danh tiếng nào trên thế giới. Mà khi ấy Châu Âu đã có ba Cao Đẳng Tránh Thoát Giả, vậy nên khi lần đầu tiên Cung Diệp Vũ dẫn bọn ta đi đổi Thực Phẩm Chấp Niệm, thì bị gã linh hồn đặc thù kia ăn chặn, đòi lấy phí 30% số lượng Thực Phẩm Chấp Niệm. Bọn ta đương nhiên không thể chấp nhận cái giá không lồ đến như vậy, nên định bỏ tới quốc gia khác để tìm một đặc thù linh hồn làm nghề dung hợp Thực Phẩm Chấp Niệm khác. Nhưng ai ngờ...”

Dương Húc Quang nhả ra một vòng khói rồi mới lên tiếng: “Ai ngờ tên linh hồn đặc thù kia lại muốn ý thể hiếp người, có lẽ là vì thấy chúng ta là người da vàng nên muốn bắt nạt. Hắn khoắc lác rằng sẽ liên lạc với người còn lại kia, nói rằng sẽ bảo người đó phải nâng giá lên 50%, còn không thì sẽ không dung hợp cho chúng ta, bảo bọn ta không chịu thì rút ra xa... Người cũng biết tính cách Cung Diệp Vũ đó, hắn căm ghét nhất chính là loại người này. Vậy nên lúc đó hắn cũng không thêm nói thêm gì nữa, kéo luôn tên linh hồn đặc thù kia tới giữa cửa tổng bộ tổ chức linh hồn quốc gia đó, rồi tung đao một róc xương róc thịt của hắn. Ha ha ha, người cũng biết là nổi thống khổ khi linh hồn bị tổn thương gấp cả trăm lần sự đau đớn khi cơ thể sống bị tổn thương đúng không? Ta dám cá là tên kia đã chết tươi vì đau đớn đấy.”

Bùi Kiều nghe mà sợ đến nhảy dựng, nhưng lập tức lại cảm thấy trong lòng sinh ra một cảm xúc hào hùng. Tuy chuyện đó không phải do bản thân hắn làm, nhưng chỉ cần tưởng tượng tới cảnh Cung Diệp Vũ giận giữ tung đao thì đã cảm thấy hăm mộ khó mà tả nổi. Bùi Kiều vội vàng hỏi tiếp: “Vậy tổ chức linh hồn của đôi phương thì sao? Trơ mắt nhìn nhân tài bảo bối của quốc gia mình bị người ta giết à? Không ngăn cản sao?”

“Sao lại không ngăn cản?” Dương Húc Quang cười hắc hắc, phun từ trong mũi ra hai luồng khói trắng rồi mới nói: “Lần ấy đã giết đến chấn động thế giới, phe chúng ta cũng chết mất hai Tránh Thoát Giả thì người có thể tưởng tượng được chiến đấu kịch liệt tới mức nào... Mà cũng chính giữa trận đó, Cung Diệp Vũ đột phá tới Chân Ma cấp, sau đó đã giết một mạch mười Tránh Thoát Giả, thậm chí còn suýt chút nữa phá hủy tổng bộ của tổ chức linh hồn quốc gia đó. Nhưng đáng sợ nhất là việc Cung Diệp Vũ không phải quý quái, mà là một linh hồn, là ý thức và ý chí của nhân loại, vậy nên sẽ không phạm phải những sai lầm của quý quái. Bị một cường giả Chân Ma cấp nhân loại tấn công như vậy thì kết cục của một tổ chức linh hồn chỉ có thể là diệt vong.”

Sau đó chính phủ của quốc gia kia phải liên lạc khẩn cấp với nước ta, ta cũng phải khuyên giải Cung Diệp Vũ cả nửa ngày thì mới chấm dứt được việc này tại đó. Còn quốc gia kia, không những phải chịu bị “nắm lỗ mũi” (1) nhận sai mà còn bồi thường cho chúng ta năm thanh Thiên Sinh Vũ Khí bình thường. Sau đó chúng ta tới một quốc gia khác để đổi Thực Phẩm Chấp Niệm, linh hồn đặc thù làm nghề dung hợp chấp niệm thậm chí chỉ dám phụ phí của chúng ta bằng một nửa ngày thường. Chính trận chiến oai hùng đó đã làm nên danh hiệu “người mạnh nhất thế giới” của Cung Diệp Vũ. Hơn nữa, hắn lại rất bao che cho đồng bọn - người cần ta một cái thì ta phải giết cả nhà người! Sau đó lại đánh tiếp mấy trận nữa, vậy nên tới tận bây giờ ta vẫn dám đi đổi Thực Phẩm Chấp Niệm mình. Chứ người cho rằng giới linh hồn thật sự là nơi hòa bình sao? Còn không phải mạnh được yếu thua sao? Đây là mấy nghìn đơn vị Thực Phẩm Chấp Niệm đấy! Số lượng này đủ để làm Cao Đẳng Tránh Thoát Giả phải đỏ mắt đấy! Người cảm thấy nếu là người khác thì có dám đi một mình không? Bình thường người ta phải kéo toàn bộ Tránh Thoát Giả và Tự Do Linh Hồn của một quốc gia mới dám đi đấy.”

Bùi Kiều ngẫm lại, cảm thấy việc này đúng là như vậy. Đừng nói là trong thế giới tôn thờ sức mạnh như giới linh hồn, mà ngay cả thế tục của người sống cũng vậy thôi: nếu không có thực lực và địa vị mà dám giữ một khoản tài sản khổng lồ như vậy, thì kết quả chỉ có thể là chết oan! Nếu không thì đã không có chuyện: người bình thường sau khi trúng số xổ vài triệu, lập tức dẫn người nhà đi linh thiêng rồi mai danh ẩn tích, đến cả nhà cửa của mình cũng không cần. Sự thật chính là như vậy!

Dương Húc Quang cười ha hả, hắn liên tục hút mấy hơi thuốc, cho đến khi đã không còn hút được chút mùi vị gì từ điếu thuốc trên tay nữa thì mới lên tiếng: “Đến đây nào, xem xem số lượng và chủng loại Thực Phẩm Chấp Niệm ta phân chia cho người này. Tổng cộng 2000 đơn vị, bao gồm...”

“Thuốc lá: 150 bao, dung lượng tổng cộng 150 đơn vị, mỗi bao có dung lượng 1 đơn vị. Sau đó là 50 kg gạo, dung lượng 500 đơn vị, trung bình 1 kg có dung lượng 10 đơn vị. Tiếp là 50 kg bột mì, dung lượng cũng 500 đơn vị. Còn có rau quả, thịt cá, ớt muối, gia vị... tổng cộng 2000 đơn vị Chấp Niệm Thực Phẩm.”

Dương Húc Quang vừa nói, vừa lôi ra từng bao gạo, bao bột mì, rồi các loại rau quả, thịt cá, gia vị. Chả mấy chốc mà sàn đại sảnh đã chất đầy các loại bịch to nhỏ, bên trên mỗi bao đều ghi rõ trọng lượng, dung lượng, tỷ lệ giữa trọng lượng và dung lượng.

Tới lúc này, Dương Húc Quang mới nghiêm túc nói với Bùi Kiều: “Những gì ta nói sau đây người phải ghi nhớ cho kỹ: mỗi ngày ba bữa ăn, mỗi bữa

không được ăn nhiều hơn 20 đơn vị Thực Phẩm Chấp Niệm. Mà được ăn số lượng như vậy còn là vì chấp niệm của người đủ cứng cáp: 1 đơn vị chấp niệm dung nạp được 2 đơn vị năng lượng tiêu chuẩn. Còn nếu là một Tự Do Linh Hồn như Dương Đình Thiên thì mỗi bữa chỉ được ăn không quá 10 đơn vị. Phải nhớ cho kỹ, nếu ăn nhiều hơn thì không những sẽ gây ra lãng phí không hấp thụ được mà còn tạo ra gánh nặng cho chấp niệm của bản thân, có thể khiến cho hồn phi phách tán. Thế nên người phải trăm ngàn lần ghi nhớ đây!”

Bùi Kiều hơi chút sừng sốt, rồi liền cười khỏ. Hắn vốn có ý định sẽ nhanh chóng hấp thụ hết chỗ Thực Phẩm Chấp Niệm này trong vòng vài ngày, sau đó sẽ lập tức đi Mỹ, nhưng không ngờ việc hấp thụ Thực Phẩm Chấp Niệm cũng có giới hạn nhất định. Tính ra thì mỗi ngày hắn chỉ hấp thụ được 60 đơn vị Thực Phẩm Chấp Niệm mà thôi, nghĩa là phải mất hơn hai mươi ngày hắn mới có thể hấp thụ hết 1500 đơn vị Thực Phẩm Chấp Niệm... Nói cách khác, hắn phải chờ khoảng một tháng nữa rồi mới đi Mỹ được!

Dương Húc Quang cười hắc hắc nói: “Sao lại có vẻ mặt kinh ngạc như vậy? Để ta đoán nhé... À, ý định của người là nhanh chóng hấp thụ hết chỗ Thực Phẩm Chấp Niệm này, rồi sau đó lập tức tiến vào ảo giới phải không? Với thực lực đoàn đội của người lúc này thì chắc là muốn vào Nam Bắc Chiến Trường? Thời gian một tháng, nói là nhiều thì cũng không nhiều mà nói là ít thì cũng không ít. Tuy chúng ta đều biết là đã sắp tới năm 2012, nhưng cũng không cần vì vậy mà quá nóng vội! Trong thời gian hai mươi ngày này, người hãy yên tâm mà hấp thụ Thực Phẩm Chấp Niệm, tiện đó cũng trao đổi thêm với bọn Lý Lâm, vậy mới có lợi cho các hành động sau này của người.”

Nói xong, Dương Húc Quang đứng lên rồi chậm rãi đi về phía cửa, hắn vừa đi vừa nói: “Cố gắng trở nên mạnh mẽ đi! Hãy nhớ kỹ, khoảng tháng sáu năm sau... sẽ lại có một đợt quý quái thực thể hóa nữa diễn ra. Có khả năng đợt quý quái thực thể hóa đó sẽ càng trở nên mãnh liệt hơn. Đến lúc đó, người cũng sẽ là một chủ chiến lực của chúng ta...” Nói xong, hắn xuyên thẳng qua cửa đi ra ngoài.

Bùi Kiều nghe vậy thì cười khỏ, hắn nhỏ giọng tự nhủ: “Vì người không biết sự khủng bố của Địa Ngục nên mới có thể nhàn nhã như vậy... Đáng vậy, chờ một tháng cũng được, từ từ tìm hiểu chấp niệm của bản thân cũng rất có ích, lại có thể mài giũa thêm kỹ năng sử dụng Thiên Sinh Vũ Khí. Cũng không phải là lãng phí thời gian...”

Sau đó, Bùi Kiều liền lấy từ mỗi một loại thực phẩm đang để đầy trên mặt đất ra một phần. Khi đã đếm đủ 500 đơn vị, hắn mới gọi Dương Đình Thiên từ trên lầu xuống rồi, rồi giao phần Thực Phẩm Chấp Niệm đó cho tên cựu xã hội đen này, cũng không quên ‘hướng dẫn sử dụng’ cẩn thận một lượt.

Dương Đình Thiên ngây ra vì sừng sốt, dường như hắn không thể tin nổi là Bùi Kiều lại tặng cho mình thứ quý giá như Thực Phẩm Chấp Niệm. Phải hơn nửa ngày sau, hắn mới trả lời như thể đang làm bầm: “Cám ơn người... đội trưởng!”

Bùi Kiều cũng ngây ra, sau đó hắn mới cười ha ha nói: “Đây là lần đầu tiên người gọi ta là đội trưởng đấy! Yên tâm đi, ta thực sự coi người là đồng bạn chứ không hề coi là công cụ gì đó đâu. Đây chỉ là những phúc lợi mà thành viên trong đoàn đội xứng đáng có được.”

Dương Húc Quang hơi gật gật đầu, rồi hắn mở một túi gạo ra, bốc một nắm gạo chấp niệm ra xem. Chỉ thấy từng hạt đều trắng nõn, tròn trịa, dường như là loại gạo chất lượng cao nhất vậy, chỉ nhìn quá thì đúng là không khác gì gạo vật chất cả, làm người ta khó mà tin được là thứ này lại do Thiên Sinh Vũ khí hóa thành...

Đúng lúc này, chỗ gạo trên tay Dương Đình Thiên bỗng nhiên nhanh chóng hòa tan, rồi biến thành một ngọn lửa màu bạc, cứ vậy mà bốc cháy trong lòng bàn tay Dương Đình Thiên. Tuy ngọn lửa chỉ cỡ nửa bàn tay, nhưng Bùi Kiều đứng cách đó không xa vẫn có thể cảm nhận được rõ ràng sự chấn động mãnh liệt của ngọn lửa này giống hệt như chấn động lúc hắn thiêu đốt chấp niệm vậy. Chẳng lẽ Dương Đình Thiên có thể thiêu đốt được Thực Phẩm Chấp Niệm sao?!

Dương Đình Thiên còn hoảng sợ hơn, nhưng hắn cũng là kẻ rất trầm ổn, không vì vậy mà vội vàng ném ngọn lửa màu bạc này ra ngoài. Có điều là cái ngọn lửa bạc này lại càng lúc càng cháy mãnh liệt hơn, lay động mạnh như thể sắp nổ tung vậy. Dương Đình Thiên thấy vậy thì liền xoay người, ném ngọn lửa đó về phía vách tường ở xa sau lưng. Lập tức, một ánh sáng bạc trắng bùng lên kịch liệt. Sau đó, một tiếng nổ lớn cùng với ngọn lửa bùng lên ngay tại vách tường đó. Vách tường dày đặc không ngăn cản nổi một chút nào, lập tức bị ngọn lửa của vụ nổ xé vụn. Sóng xung kích còn khuếch tán ra xa bên ngoài vách tường hơn 10m rồi mới dừng lại...

Đến khi tro bụi của vụ nổ lắng xuống, Bùi Kiều và Dương Đình Thiên mới có thể thực sự thấy rõ được uy lực của vụ nổ do ngọn lửa màu bạc gây ra... Vụ nổ đã kéo thẳng từ vách tường biệt thự ra đến tường vây bên ngoài, cả một khoảng tường vây đã sụp đổ. Dưới mặt đất xuất hiện một cái rãnh dài vài mét, rộng nửa mét. Tất cả đều bị phá hủy bởi cái “nắm gạo” vừa rồi!

Hai người trợn mắt nhìn cảnh tượng trước mặt, mãi lâu sau cũng chưa hết ngây dại...

Lời bình:

Sức mạnh của Dương Đình Thiên cụ thể là gì? Liệu có giúp ích cho chuyến đi Nam Bắc Chiến Trường sắp tới của Bùi Kiều? Quyền hai của TVKD đã kết thúc, trong quyền ba, Bùi Kiều sẽ lần đầu ở vị trí người lãnh đạo chứ không phải “cái đuôi” của Cung Diệp Vũ nữa rồi! Cùng đón đọc quyền ba đầy kịch tính và xúc động của TVKD được thực hiện bởi nhóm dịch Vô Hạn Chí Tâm!

Chú thích:

1. Nắm lỗ mũi: ý nói bị hạ nhục.

Bạn đang đọc truyện *Từ Vong Khai Đoan* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Q.3 - Chương 33: Trở Lại Nam Bắc Chiến Trường (1)

Kể từ khi nhận được Thực Phẩm Chấp Niệm đến nay, Bùi Kiều đã ngưng tụ chấp niệm bản thân liên tục hơn hai mươi ngày, cũng tức là từ cuối tháng 12 đến gần cuối tháng 1.

Một mình Bùi Kiều đã hấp thu hết 1500 dung lượng Thực Phẩm Chấp Niệm. Ngoài sự mong đợi, tỉ lệ chấp niệm mà hắn hấp thu được từ Thực Phẩm Chấp Niệm đã vượt qua 10%, có lẽ là khoảng 12% hay 13% gì đó. Dường như, khi độ cứng rắn của chấp niệm tăng lên, tỉ lệ hấp thu này cũng sẽ tăng theo. Hiện giờ 1 đơn vị chấp niệm của Bùi Kiều có thể dung nạp được 2 đơn vị năng lượng tiêu chuẩn, nên tỉ lệ hấp thu chấp niệm cũng vì vậy mà được nâng lên.

Thành quả mà hắn đạt được khi đã hấp thu hoàn toàn 1500 dung lượng Thực Phẩm Chấp Niệm là 182 đơn vị chấp niệm, cộng với 51 đơn vị sẵn có của bản thân, giờ đây lượng chấp niệm của hắn đã đạt đến 233 đơn vị!

Mặt khác, đã có chút manh mối về năng lực đặc thù của Dương Đình Thiên. Dường như hắn có thể hòa tan được chấp niệm, nhưng chỉ với chấp niệm của hắn và Thiên Sinh Vũ Khí mà thôi, còn với linh hồn thể và quỷ quái thì lại không có hiệu quả. Chấp niệm khi bị hòa tan tạo thành một loại chất lỏng trắng bạc, tuy nhiên khi số lượng chấp niệm bị hòa tan quá nhiều thì lập tức sẽ gây ra một vụ nổ cực mạnh.

Nhưng hình như việc gây nổ này không phải là năng lực đặc thù của hắn, vì nếu như không hòa tan quá nhiều chấp niệm, thì chất lỏng này sẽ nằm yên tĩnh trong lòng bàn tay của hắn. Sau đó, khi bọn Cung Diệp Vũ đã giải quyết xong những chuyện lật vật và trở về, cũng đã chứng kiến quá trình hắn hòa tan chấp niệm thành chất lỏng trắng bạc. Theo như Cung Diệp Vũ nói, loại năng lực này tương tự với năng lực chuyển hóa Thiên Sinh Vũ Khí thành Thực Phẩm Chấp Niệm, nhưng cũng khác biệt đôi chút, trước mắt vẫn chưa biết là năng lực đặc thù gì.

"Mặc kệ ra sao, năng lực đặc thù này chắc hẳn là có liên quan tới việc dung hợp chấp niệm, cứ để hắn rèn luyện thêm đi. Nếu giống như những linh hồn đặc thù khác, có lẽ tới đây là nửa năm có thể biết rõ năng lực đặc thù của hắn rốt cục là cái gì." - Đây là lời đề nghị của Cung Diệp Vũ.

Trên thực tế, khi Dương Đình Thiên nhận ra hắn không thể tự cảm ứng được chấp niệm trong cơ thể, hắn liền bắt đầu chú ý tập trung vào việc rèn luyện năng lực đặc thù. Mỗi ngày hắn đều lấy một nắm gạo chấp niệm ra, rồi hòa tan chúng từng chút từng chút một. Thời gian dần trôi, trong một tháng này, hắn đã rèn luyện năng lực đến mức có thể hòa tan một nắm gạo mà không gây ra bất kỳ chấn động kịch liệt nào.

Tuy Dương Đình Thiên vẫn chưa hiểu rõ năng lực của mình rốt cục là gì, nhưng từ kết quả luyện tập trước mắt có thể thấy rằng: một là hắn có thể dùng loại chấp niệm bị hòa tan này để ném như lựu đạn, hai là có thể biến lượng chấp niệm này thành lực đẩy, gần giống như lúc trước ở Đài Loan, hắn vô tình đã dùng năng lực để đẩy những u linh kia ra. Ngoại trừ việc sử dụng lựu đạn chấp niệm còn có thể có chút uy lực, trong thời gian ngắn vẫn chưa tìm ra được công dụng nào tốt hơn.

Mặc kệ thế nào, qua hai mươi ngày ăn uống hấp thu, hai người đã hấp thu hết chỗ Thực Phẩm Chấp Niệm này. Kế hoạch tiếp theo của Bùi Kiều là muốn đi tới nước Mỹ. Một mặt đáp ứng nguyện vọng của Jenny, cho cô ấy một thanh Thiên Sinh Vũ Khí, mặt khác Bùi Kiều muốn trở lại ảo giới Nam Bắc Chiến Trường. Dựa vào thực lực bây giờ của hắn cùng với sự trợ lực của con Ngưu Ngưu Đầu Chân Ma cấp, hoàn toàn có thể thuận lợi kiếm được chút lợi ích từ cái ảo giới này.

Tiếp đó, Bùi Kiều cũng nói với Cung Diệp Vũ về việc hắn muốn đi Nam Bắc Chiến Trường của Mỹ. Cung Diệp Vũ đã biết sự quyết tâm tự thành lập đoàn đội của Bùi Kiều, nhưng do lòng dạ vốn ngay thẳng chính trực, Cung Diệp Vũ cũng không cảm thấy điều đó có gì bất thường cả, ngược lại còn cần thận hướng dẫn hắn một số vấn đề cần chú ý khi tác chiến đoàn đội. Ví dụ như chuyện phải mang theo đủ năng lượng tiêu chuẩn, phải luôn duy trì cảnh giác một khi đã bước vào ảo giới, ngàn vạn lần không được ý vào sức mạnh cá nhân mà xông vào khu vực nguy hiểm, bởi vì làm như vậy là vô trách nhiệm đối với đoàn đội của mình,... đây cũng là một lời đề tỉnh dành cho Bùi Kiều. Xế chiều hôm đó, Bùi Kiều đến tổng bộ tổ chức linh hồn để lãnh 10000 đơn vị năng lượng tiêu chuẩn, rồi bỏ toàn bộ vào trong nhẫn U Minh.

Dù sao lúc này hắn đã luyện hóa Anh Dũng Súng và Bạo Viêm Cự Phù, tạo thành hai điểm sáng, một vàng, một xám lưu động trong đôi mắt hắn, không cần phải sử dụng không gian của nhẫn U Minh.

Sau khi báo cho tổ hậu cần của Lý Lâm, hắn muốn cùng Bùi Đại Uyển có một ngày thật vui vẻ. Hắn cũng nói cho cô ấy rằng hắn sắp sửa "đi công tác" trong vòng nửa tháng đến một tháng, bảo cô phải chăm chỉ học hành, có thời gian thì ghé qua bệnh viện chăm lo mẫu thân. Bùi Đại Uyển cũng là người hiểu chuyện, ngoan ngoãn nhận lời.

Ngày thứ hai, cũng là cuối tháng 1, vừa tảng sáng Bùi Kiều và Dương Đình Thiên đã ngồi trên chiếc xe do Lý Lâm lái để đến một căn cứ quân sự. Tại đây đã có một chiếc máy bay chuyên dụng chờ sẵn, có thể bay tới nước Mỹ bất cứ lúc nào.

"Người thật sự không đến gặp mặt cô ấy sao? Nên biết chuyến đi này phải mất tầm một tháng đấy." Bùi Kiều vừa nhìn ra ngoài cửa sổ xe, vừa điềm nhiên hỏi Dương Đình Thiên bên cạnh.

Dương Đình Thiên đang nhắm mắt yên lặng mình tưởng, sau khi nghe thấy vậy, hắn mở mắt liếc nhìn Bùi Kiều, khẽ nói: "Ta đã nói rồi, sau này sẽ không gặp mặt em ấy nữa... Ta sẽ bảo vệ cho em một cách thầm lặng, và cố gắng trở lên mạnh mẽ, cho đến khi em tìm được hạnh phúc mới thôi. Chuyện này coi như xong, người về sau đừng nhắc tới nữa."

Bùi Kiều khẽ lắc đầu, hắn biết đối với Dương Đình Thiên, em gái hắn chính là trụ cột tinh thần lớn nhất của hắn, nhưng cũng là điều cấm kị lớn nhất đời

hắn.

"Được rồi, ngươi có quyết định của mình, chỉ cần không hối hận là được" - Bùi Kiều thuận miệng đáp lời.

Tức thì trong xe chìm vào yên tĩnh trở lại, chỉ nghe thấy tiếng máy xe loáng thoáng từ bên ngoài vọng vào. Cũng không biết sau bao lâu, Lý Lâm từ ghế lái đột nhiên hỏi: "Các ngươi muốn tiến vào Nam Bắc Chiến Trường sao?"

Bùi Kiều hơi sững sốt, đáp: "Phải, chúng ta có ý định tiến vào Nam Bắc Chiến Trường, có gì không đúng sao?"

Lý Lâm nói: "Không, Nam Bắc Chiến Trường thì không có vấn đề gì. Ta chỉ ngạc nhiên là linh hồn các ngươi cùng quỷ quái có thể xuất hiện tại thế giới thực, vậy tại sao người sống chúng ta lại không thể tiến vào trong ảo giới chứ?"

Bùi Kiều nghe vậy lập tức ngây người, hắn cũng không biết trả lời chuyện đó ra sao, chỉ có thể bất đắc dĩ nói: "Cái này ta cũng không rõ lắm, có lẽ sự tồn tại của ảo giới giống như địa ngục, thiên đường trong truyền thuyết, chỉ có linh hồn mới có thể tiến vào được. Nhưng không phải trong tổ chức linh hồn đã có giải thích rồi sao? Khi sóng điện từ càng lúc càng gần đến điểm tới hạn, vào ngày 21/12/2012, tất cả ảo giới sẽ thực thể hóa, khi đó có lẽ người sống cũng có thể tiến vào được."

Mang theo một tia thất vọng, Lý Lâm nói: "Nếu thật đến lúc đó, người sống chúng ta tiến vào ảo giới còn có tác dụng gì? Khi đó có khác gì tận thế đâu... Bùi Kiều, ngươi là Cao Đăng Trách Thoát Giả, hơn nữa còn có năng lực đặc thù Valkyrie, ngươi có biết biện pháp nào có thể giúp người sống chống lại quỷ quái không? Trừ sử dụng kim loại siêu điện từ ra, còn có biện pháp nào nữa không?"

Bùi Kiều cười khổ nói: "Nếu thật là có, Trách Thoát Giả và Cao Đăng Trách Thoát Giả chúng ta đã không phải gấp gáp nâng cao thực lực rồi. Nhân loại có bao nhiêu? Vài tỉ người. Quân đội toàn thế giới ít nhất cũng mấy chục triệu, nếu người sống cũng có thể đối kháng với quỷ quái, chỉ cần quỷ quái không có số lượng áp đảo tầm mấy tỷ, chúng ta đã sớm không phải lo tới hạn kiếp 2012 kia rồi. Câu trả lời của ta là... không có bất kì biện pháp nào."

Lý Lâm lập tức nở nụ cười khổ, hắn cũng không nói thêm gì nữa mà chỉ yên lặng lái xe. Lúc này, Dương Đình Thiên lại đột nhiên hỏi: "Các ngươi vừa nói kim loại siêu điện từ là cái gì thế?"

Bùi Kiều liền giải thích: "Kim loại siêu điện từ là một loại vật liệu đặc thù do các nhà khoa học nghiên cứu ra. Không biết ở bên trong kim loại này bỏ thêm thứ gì, tóm lại kim loại này có thể tiếp xúc với linh hồn và quỷ quái, mà linh hồn và quỷ quái cũng không có cách nào xuyên qua tầng kim loại này được. Cho nên khi chế tạo kim loại này thành đạn bắn, có thể gây tổn thương cho linh hồn và quỷ quái... Đúng rồi! Chính là kim loại siêu điện từ!"

Đột nhiên, Bùi Kiều như thoáng nghĩ tới cái gì đó, hắn liền lớn tiếng nói: "Kim loại siêu điện từ là một thực thể vật lý, nhưng lại có thể tiếp xúc với linh hồn và quỷ quái. Như vậy nếu dựa theo phương pháp chế tạo loại kim loại siêu điện từ, chắc chắn có một hoặc một vài trình tự có khả năng làm cho người sống có thể tiếp xúc với linh hồn cùng quỷ quái! Lý Lâm, ngươi có biết thứ kim loại siêu điện từ này rốt cục là được chế tạo như thế nào không?"

Lý Lâm dường như có chút ngây ngốc, hoặc có thể nói là trong lòng bỗng nhiên dấy lên hi vọng, hắn vội vàng nói: "Ta cũng không biết rõ về việc chế tạo kim loại siêu điện từ. Toàn bộ thế giới chỉ có vài nước có thể chế tạo kim loại này, tính cả nước ta, thì hình như chỉ có bốn, năm nước mà thôi, thậm chí một vài nước dù có tổ chức linh hồn cũng không thể chế tạo được... Đúng vậy, kim loại siêu điện từ đã là thực thể vật lý, nhưng lại có thể tiếp xúc với linh hồn và quỷ quái, như vậy có nghĩa là thực thể vật lý có thể tiếp xúc với linh hồn và quỷ quái. Tốt! Chờ khi chúng ta trở về, ta sẽ nhờ vào quan hệ để tìm lấy quá trình chế tạo kim loại siêu điện từ, đến lúc đó xin nhờ ngươi giúp ta nghiên cứu thật kĩ càng."

Bùi Kiều chợt cảm thấy trong lòng có một ý tưởng thoáng qua, dường như là về kim loại siêu điện từ, nhưng cẩn thận nghĩ lại, cũng không nghĩ ra cái gì rõ ràng, cho nên hắn cũng chỉ có thể chôn cái suy nghĩ này vào trong lòng, rồi mới lên tiếng: "Nếu như người sống thật sự có thể tiếp xúc với linh hồn và quỷ quái, thì nói cách khác, người sống cũng có thể cảm nắm được Thiên Sinh Vũ Khí... Mặc dù người sống không có năng lượng tiêu chuẩn, không cách nào sử dụng thuộc tính của Thiên Sinh Vũ, nhưng như thế đã là rất tuyệt vời rồi, có thể giải quyết được vấn đề thiếu hụt Tự Do Linh Hồn!"

Nhưng Lý Lâm lại cười khổ nói: "Ngươi nói nghe thật đơn giản, người thì có, nhưng mà lấy đâu ra vũ khí đây? Thiên Sinh Vũ Khí cũng không phải tràn lan như ngươi tưởng. Ngươi cho rằng toàn bộ thế giới có mấy người trong vòng một tháng hấp thu hết sạch 1500 dung lượng Thực Phẩm Chấp Niệm? Có lẽ cũng chỉ có ngươi là người ăn mận nhất thôi!"

Bùi Kiều cũng biết Lý Lâm nói đúng, đối với hắn cũng chỉ là trùng hợp mới có thể trong một tháng hấp thu hơn 1500 dung lượng Thực Phẩm Chấp Niệm, có khả năng về sau cũng không có cơ hội như lần này... Xem ra việc nhân loại muốn chống lại tận thế 2012 vẫn còn là một chặng đường thật dài.

Trong khi nói chuyện, cỗ xe đã đi vào trong căn cứ quân sự từ lúc nào, và ở trên sân bay cũng đã một chiếc máy bay chờ sẵn.

Lời bình: Như vậy, hành trình của Bùi Kiều đã bước sang một trang mới. Có những gì nguy hiểm gì đang chờ đón hắn? Dương Đình Thiên sẽ sử dụng năng lực của mình để chiến đấu như thế nào? Phải chăng Bùi Kiều đã tìm ra biện pháp để cứu giúp nhân loại? Rất nhiều câu hỏi được đặt ra. Mời đón đọc chương mới nhất của TVKĐ được thực hiện bởi nhóm dịch Vô Hạn Chi Tâm trên Bạch Ngọc Sách!

Bạn đang đọc truyện *Từ Vong Khai Đoan* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Q.3 - Chương 34: Trở Lại Nam Bắc Chiến Trường (2)

Quá trình chuyến bay cũng không có gì đáng nói, đơn giản là năm người sống nhắm mắt nghỉ ngơi, Bùi Kiều và Dương Đình Thiên thì một người tỉnh tởm mình tưởng để đề cao chấp niệm bản thân, còn một người thì lấy ra hơn mười nắm gạo chấp niệm tập hòa tan và nắm giữ, rèn luyện năng lực của bản thân mình.

Đến khi máy bay đáp xuống căn cứ không quân nước Mỹ thì đã là bảy giờ tối. Trong khi Lý Lâm và năm người sống còn lại phải tới Tổng Bộ Tổ Chức Linh Hồn Mỹ báo tin và cũng kí luôn một vài hiệp định làm nhiệm vụ khi nhập cảnh (1), thì Bùi Kiều cùng Dương Đình Thiên lại không cần phải làm những việc phiền toái như vậy. Thực tế thì đây chính là tác dụng của đội hậu cần: thay mặt linh hồn để xử lý các chuyện thế tục lặt vặt, để bọn họ có thể toàn tâm hoàn thành các nhiệm vụ quý báu.

Vậy nên sau khi Bùi Kiều và Dương Đình Thiên bàn bạc với nhau, thì đã quyết định sẽ không tới Tổng Bộ Tổ Chức Linh Hồn Mỹ nữa. Dù sao thì cũng chỉ là một vài thủ tục nhập cảnh và báo cáo nhiệm vụ mà thôi, không có gì quan trọng cả. Vậy nên hai người liền thoát khỏi trạng thái thiêu đốt năng lượng tiêu chuẩn, đổi thành trạng thái linh hồn vô hình, “đi nhờ” mấy chiếc xe, đi thẳng tới chỗ Jenny. Còn mấy người Lý Lâm, sau khi xong việc với Tổ Chức Linh Hồn Mỹ cũng sẽ đi thẳng tới bên ngoài ảo giới Nam Bắc Chiến Trường chờ hai người.

Bùi Kiều trở về Dương Gian từ Địa Ngục tới giờ đã qua hai tháng. Nếu như lúc mới trở lại Dương Gian, còn là một tay mơ không hiểu biết gì, thì giờ đã có thể coi hắn là một tay lão luyện của giới linh hồn rồi. Thậm chí hắn còn biết tường tận nhiều bí mật của giới linh hồn hơn cả Jenny. Dù sao thì hắn cũng là cao đẳng tránh thoát giả, có tên tuổi cùng thực lực. Hơn nữa, trận đánh tại ảo giới Phong Đô đã giúp cho thực lực của hắn bước lên tới đỉnh cao giới linh hồn.

“Tích thủy tri ân, dừng tuyên trương báo” – nhận ơn nhỏ, trả nghĩa lớn, điều này Bùi Kiều đã không thể làm được khi thực lực còn nhỏ yếu, nhưng giờ đã có thực lực thì hắn cũng sẽ không keo kiệt gì một thanh Thiên Sinh Vũ Khí. Đây cũng là một trong những bản tâm của hắn: có ân báo ân, có oán báo oán!

Lúc hai người đến được nhà Jenny thì đã gần mười giờ tối. Ngôi nhà của Jenny ở cũng không quá lớn, ít nhất là không thể so được với tòa biệt thự ở ngoại ô Bắc Kinh mà Bùi Kiều ở - đây chỉ là một ngôi nhà bình thường của tầng lớp trung lưu nước Mỹ mà thôi. Nhờ vào ánh sáng hắt ra từ cửa sổ, bọn Bùi Kiều có thể thấy được người trong nhà đang tụ họp trong phòng khách, dường như họ đang có một cuộc họp gia đình.

Bùi Kiều sẽ không thể bất lịch sự tới mức tự ý xuyên thẳng qua tường vào nhà người ta. Còn về phần Dương Đình Thiên, bộ dạng của hắn chẳng khác gì tiểu đệ lẳng lẳng đằng sau, không chủ động đưa ra ý kiến, cũng không chủ động nói chuyện phiếm. Thế nên Bùi Kiều cũng không để ý tới hắn nhiều, chỉ một mình đi tới cửa trước, nhấn chuông rồi đứng chờ.

Không lâu sau, một thanh niên tầm mười bảy, mười tám tuổi ra mở cửa. Anh ta sững sốt nhìn Bùi Kiều một lúc, hiển nhiên không nghĩ người nhấn chuông gọi cửa lại là người da vàng, hơn nữa là anh ta rõ ràng không biết người này. Người thanh niên hỏi với sự cẩn thận hiện rõ trên khuôn mặt: “Anh tìm ai vậy?”

Bùi Kiều lúc này mới nhớ lại, người thanh niên này chưa từng gặp hắn. Lần trước khi vào nhà Jenny, hắn không thiêu đốt năng lượng tiêu chuẩn nên người sống không thể nhìn thấy được. Nhưng lần này hắn đến thì lại thiêu đốt năng lượng tiêu chuẩn, nên bề ngoài trông không khác gì người sống cả. Người thanh niên này hắn biết, chính là em trai Jenny, anh ta không nhận hắn cũng là chuyện bình thường.

Bùi Kiều cười cười nói: “Tôi là bạn của chị gái cậu. Nói với cô ấy là tôi đến để hoàn thành lời hứa của mình.”

Người thanh niên sững sờ, thái độ càng thêm cẩn thận. Hắn nhìn kĩ Bùi Kiều, lại nhìn Dương Đình Thiên phía sau lần nữa, lúc đó mới quay lại gọi lớn: “Chị ơi, có một người châu Á nói là bạn chị, đến để hoàn thành lời hứa.”

Không lâu sau, quả nhiên từ phòng khách vang lên một tiếng hô kinh ngạc. Tiếp đó, Jenny chạy vội từ trong phòng ra, vừa nhìn thấy Bùi Kiều, cô lập tức ngạc nhiên nói: “Bùi Kiều! Là anh sao? Anh từ Trung Quốc tới đây sao?”

Bùi Kiều nhìn dáng vẻ hớn hở của Jenny, hắn cũng hơi cười cười, đồng thời gật đầu nói: “Để chúng tôi vào nhà rồi nói. Đúng rồi, vị này là Dương Đình Thiên, đồng đội của tôi.”

Phong thái của Jenny vẫn phóng khoáng như trước, nàng vừa kéo tay Bùi Kiều, vừa nói với Dương Đình Thiên: “Dương tiên sinh, mời anh vào nhà”. Nói xong liền lôi Bùi Kiều một mạch vào phòng khách.

Trong phòng khách, cha mẹ Jenny đang ngồi trên ghế salon. Nhìn thần sắc nghiêm túc trên gương mặt hai người, thì hình như trước đó họ cùng Jenny đang tranh luận cái gì đó. Phải đến khi họ trông thấy Jenny kéo Bùi Kiều vào phòng khách, thì cha của cô mới đứng lên.

Jenny cười hi hi nói với họ: “Đây chính là vị Cao Đẳng Tránh Thoát Giả mà con đã nói đến trước kia: Kiều Bùi – người Trung Quốc, nhưng hắn lại thích người khác gọi là Bùi Kiều hơn (2). Còn người kia là đồng đội của anh ấy – Dương tiên sinh. Bùi Kiều, Dương tiên sinh, đây là cha mẹ tôi, còn kia là em trai tôi, anh đều từng gặp rồi, có điều họ thì lần đầu tiên nhìn thấy anh.”

Cha Jenny đưa tay hướng về phía Bùi Kiều, đồng thời nhiệt tình nói: “Ngài chắc là vị Cao Đẳng Tránh Thoát Giả thứ chín rồi? Trước kia tôi đã nghe con gái tôi nhắc qua... Đúng rồi, với kiến thức của một Cao Đẳng Tránh Thoát Giả như của ngài, chắc sẽ giúp được tôi khuyên bảo Jenny. Nó muốn cả nhà chúng tôi rời khỏi Washington. Tuy hiện giờ tài sản của nó không ít, chúng ta đến Philadelphia hoặc nơi khác đều không phải lo chuyện sinh nhai, thế nhưng công việc mà nó phải nhận sẽ nguy hiểm hơn bây giờ. Như vậy thì làm sao chúng tôi yên tâm được?”

Bùi Kiều nghe vậy thì nhìn về phía Jenny với ánh mắt tò mò. Còn Jenny thì cau mày nói với hắn: "Bùi Kiều, lần quý quái thực thể hóa vừa rồi ở quốc gia của anh đã chết mất mấy chục ngàn người đúng không? Ấn Độ càng thảm hơn, chết hơn mấy trăm ngàn người, thậm chí còn nhiều hơn nữa, chỉ là đã bị chính phủ lấp liếm đi. Còn nước Mỹ chúng tôi, tuy lần này Washington đã thuận lợi trấn áp đám quý quái này, nhưng còn lần sau thì sao? Vậy nên đưa bọn họ rời khỏi Washington là việc cần làm gấp đúng không? Người cũng nghĩ thế chứ?"

Đến lúc này, Jenny vẫn còn đang kéo tay Bùi Kiều, dường như tình thế cấp bách trước mắt đã làm cô quên buông tay. Còn Bùi Kiều thì đương nhiên là không thể gạt phắt tay cô nàng ra trước ánh mắt nhiều người thế này. Vậy thì đúng là làm cho một cô gái quá mức xấu hổ rồi! Vậy nên hắn chỉ có thể thả lỏng tay kia vuốt vuốt cái mũi, rồi nói: "Thật ra thì suy nghĩ đó của cô cũng không chính xác lắm đâu."

"Sau khi Bắc Kinh và toàn bộ các thành phố có đặt tổng bộ của tổ chức linh hồn trên thế giới xuất hiện quý quái thực thể hóa với quy mô lớn, tôi cũng đã nghĩ tới việc người nhà rời khỏi Bắc Kinh. . . À, đó chính là thành phố đặt tổng bộ tổ chức linh hồn của nước tôi. Nhưng sau khi cân thận nghĩ, thì tôi lại cảm thấy tiếp tục ở lại Bắc Kinh thì tốt hơn... Lần này quý quái thực thể hóa có quy mô rất lớn. Cô có biết rằng ngoại trừ những nơi đặt tổng bộ của tổ chức linh hồn ra, thì còn có những thành phố khác cũng có quý quái thực thể hóa xuất hiện. Ví dụ như ở Đài Loan, cũng có đến vài ngàn người mất tích và tử vong."

Nói đến đây, Bùi Kiều cũng quên luôn việc mình đang bị kéo tay. Hắn nghiêm túc nói với Jenny: "Cái khác tôi không dám cam đoan, nhưng tôi chắc chắn rằng về sau này, thì vấn đề quý quái thực thể hóa sẽ càng nghiêm trọng. Đến lúc đó, rất có thể những thành thị khác cũng sẽ xảy ra chuyện tương tự. Khi đó, thành phố này sẽ là nơi được tổ chức linh hồn ưu tiên trấn áp quý quái trước tiên. Hơn nữa, cô cũng là Tự Do Linh Hồn, có Thiên Sinh Vũ Khí thì cũng có thể tiêu diệt quý quái. Nhưng nếu là ở những thành thị khác thì sao? Một khi phát sinh những sự kiện như vậy, ngoại trừ chạy trốn ra thì không còn cách nào khác. Cô đã nghĩ tới chuyện đó chưa? Vậy nên tôi cho rằng, để gia đình cô ở lại Washington thì tốt hơn."

Nói đến đây, Bùi Kiều liền lấy từ trong Nhẫn U Minh ra một thanh loan đao. Hắn cười cười nhìn về phía Jenny nói: "Đây là Thiên Sinh Vũ Khí mà tôi đã hứa sẽ tặng cho cô. Nó có dung lượng 100 đơn vị, vừa vận thích hợp với thực lực của cô lúc này. Có nó, cô có thể đối phó được với quý quái Nhập Ma cấp, thậm chí gặp Nhập Ma cấp đỉnh phong cũng có thể chạy trốn được. Đây là lời hứa của tôi! Cảm lấy đi!"

Khi Jenny vẫn đang suy nghĩ về lời Bùi Kiều nói, thì đột nhiên lại thấy Bùi Kiều lấy đâu ra một thanh Thiên Sinh Vũ Khí loại loan đao đưa tới. Cô nàng chỉ biết ngây ra nhận lấy cây đao, vô thức buông tay Bùi Kiều. Bùi Kiều thấy vậy thì cũng thở phào một hơi, vội vàng đứng xa ra vài bước, tiện đó liền ngồi luôn xuống một cái ghế bên cạnh, rồi cứ thế lặng yên nhìn Jenny đưa tay vuốt ve thanh loan đao.

Jenny vuốt ve thanh đao như bảo bối, nhìn tỉ mỉ hơn nửa ngày. Sau đó, cô mới nhìn về phía Bùi Kiều với vẻ đầy vui sướng: "Rất rất cảm ơn anh! Bùi Kiều, lúc ấy tôi cũng chỉ là hi vọng một chút, nghĩ rằng một, hai năm sau, anh sẽ từ từ trở lên mạnh mẽ, sau đó có thể cho tôi một thanh Thiên Sinh Vũ Khí, nhưng ai mà biết được... Thật sự rất cảm ơn anh! Thế này đúng là "buồn ngủ gặp chiếu manh" rồi. Trước đây, vì tôi không có Thiên Sinh Vũ Khí nên bị loại khỏi rất nhiều nhiệm vụ của đoàn đội. Rồi lúc quý quái thực thể hóa cũng không có năng lực để bảo vệ người nhà! Tôi, tôi..." Nói tới những lời sau cùng thì Jenny đã khóc. Có điều thứ chảy ra từ mắt của cô lại là những viên năng lượng tiêu chuẩn nhỏ, lấp lóe giữa hư không, tựa như đom đóm.

Bùi Kiều mỉm cười, hắn chợt thấy một cảm giác khoan khoái dễ chịu không nói nên lời dâng lên từ tận đáy lòng. Đây là sự vui sướng vì trợ giúp được người khác, cũng là niềm vui khi hoàn thành được lời hứa, nội tâm thông suốt, bản tính thấu đạt... Cho dù lúc này hắn không nhìn vào trong cơ thể mình, và cũng không cảm thấy chấp niệm của bản thân có gì thay đổi quá lớn, nhưng loại cảm giác ngay lúc này đây của hắn, hắn biết rõ, đây chính là bản tâm! Cũng là con đường dẫn tới Chân Ma cấp!

"Yên tâm đi, chúng ta là bạn bè. Lúc ta ngộ nghệ nhất thì người chính là người đầu tiên chia sẻ cảnh ô-liu ra cho ta, người cũng là người đầu tiên giúp đỡ ta. Ở Trung Quốc chúng ta có một câu nói thế này..."

Bùi Kiều nhìn Jenny nói: "Tích thủy tri ân, đừng tuyên trương báo. Nghĩa là dù mang ơn dù nhỏ như nước nhỏ dưới mái hiên, cũng phải trả lại như nước một dòng suối. Sau này có gì cần giúp đỡ, hãy liên lạc với ta. Ta đã nói rồi: chúng ta là bằng hữu!"

Lời bình:

Liệu Nam Bắc Chiến Trường sẽ có thay đổi gì so với lần Bùi Kiều tới trước kia? Chiến đấu lại sắp lần nữa bắt đầu! Đón đọc TVKD được thực hiện bởi nhóm dịch Vô Hạn Chi Tâm!

Chú thích:

1. Nhiệm vụ nhập cảnh: khi một linh hồn tới nước khác và muốn vào ao giới của nước sở tại thì cần phải làm một vài nhiệm vụ cho nước sở tại.
2. Kiều Bùi: Trong họ tên của người Âu Mỹ thì tên đứng trước, họ đứng sau.

Bạn đang đọc truyện *Từ Vong Khai Đoan* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Q.3 - Chương 35: Trở Lại Nam Bắc Chiến Trường (3)

Đêm hôm đó, Bùi Kiều và Dương Đình Thiên nghỉ lại nhà Jenny. Nhân tiện đó, Bùi Kiều cũng hỏi Jenny về các động tĩnh gần đây của giới linh hồn nước Mỹ.

Sau khi Bùi Kiều rời khỏi nước Mỹ, quốc gia này cũng không xảy ra sự kiện gì quá lớn. Chuyện lớn nhất có lẽ chính là sự kiện quỷ quái thực thể hóa quy mô lớn vừa rồi. Có điều là tình hình nước Mỹ trong vụ đó lại cũng khá tốt, vì toàn bộ Tránh Thoát Giả và Cao Đẳng Tránh Thoát Giả của nước Mỹ lúc đó đều đang nhàn rỗi. Vậy nên, có thể nói nước Mỹ là quốc gia chịu thiệt hại nhỏ nhất trong đợt quỷ quái thực thể hóa vừa rồi.

Một phương diện khác, Bùi Kiều nghe được một tin đồn...

Tuy Bùi Kiều được biết đến như là vị Cao Đẳng Tránh Thoát Giả thứ chín trên thế giới, tin tức về hắn sẽ luôn được các tổ chức linh hồn chú ý tới, thế nhưng điều làm cho hắn thực sự nổi tiếng toàn thế giới lại là năng lực Valkyrie mà hắn mới có được gần đây!

Đúng vậy, tuy đến nay thì thế giới đã biết đến hơn mười loại năng lực đặc thù của linh hồn, mỗi một loại đều gần như có tác dụng không thể thay thế đối với các tổ chức linh hồn, nhưng trong hơn mười loại năng lực đó, thì chỉ có năng lực Valkyrie được công nhận là quan trọng nhất và cũng mạnh mẽ nhất!

Tuy các năng lực đặc thù khác cũng đều rất quan trọng, nhưng địa vị của những năng lực này cũng đã là cố định, gần như không có tiềm lực phát triển gì đáng nói. Dù sao thì mỗi năng lực đặc thù cũng chỉ có một hoặc hai tác dụng nào đó, nhưng năng lực Valkyrie thì lại có tiềm năng vô hạn. Vì chỉ cần có năng lực này, thì có thể liên tục tìm được các linh hồn có năng lực đặc thù khác. Nói một cách khác, người có năng lực Valkyrie chẳng khác nào một máy dò tìm linh hồn đặc thù! Đó thực sự là một năng lực tuyệt vời mạnh mẽ nhất!

Trước Bùi Kiều, cũng chỉ có một nữ linh hồn ở Bắc Âu có năng lực này. Cũng chính nhờ có công lao của cô mà Châu Âu mới có nhiều linh hồn đặc thù như hiện nay. Và tới tận bây giờ, ngoài cô ra thì cũng chỉ Bùi Kiều là có được năng lực này. Vậy nên có thể tưởng tượng được là tin tức này đã làm thế giới chấn động tới mức nào. Bởi vậy, khi Trung Quốc xác nhận chính xác là Bùi Kiều có năng lực Valkyrie thì bọn họ gần như đã loan truyền tin này ra khắp thế giới ngay lập tức.

Khi nghe Jenny hỏi có đúng là mình có năng lực đặc thù Valkyrie không thì Bùi Kiều chỉ biết cười khổ. Hắn động não một chút thì lập tức chắc rằng chính phủ Trung Quốc đã cố ý công bố tin tức mình nắm giữ năng lực Valkyrie. Chỉ có điều là lúc này thì hắn chưa thể hiểu được tại sao chính phủ Trung Quốc lại làm như vậy. Cách làm có phần “huênh hoang” này đúng là khác hẳn với thái độ ần ần và trung lập trước nay của họ (1).

(Có lẽ là do Tổ Chức Linh Hồn Trung Quốc đã bị tổn thất nặng trong lần quỷ quái thực thể hóa này, rồi lại chết rất nhiều Tránh Thoát Giả trong ảo giới Phong Đô, khiến cho cả Trung Quốc giờ này còn không tới mười Tránh Thoát Giả. Mặc dù còn có người mạnh nhất thế giới là Cung Diệp Vũ trấn giữ, nhưng cũng khó tránh khỏi việc địa vị của Tổ Chức Linh Hồn Trung Quốc bị hạ thấp... Thế nên chính phủ mới có ý định đưa ta ra, “nặn lên” thành một Cung Diệp Vũ thứ hai, hoặc có thể nói là một nhân vật giống như là Cung Diệp Vũ? A, khả năng này có khi lại là lớn nhất.)

Bùi Kiều ngẫm nghĩ một lúc lâu, cuối cùng phỏng đoán như vậy. Thực ra thì hắn cũng không ghét bỏ gì cách làm này của chính phủ. Dù sao thì “thượng vị giả” không thể nào chỉ suy nghĩ bó hẹp trong một cá nhân, mà phải luôn nghĩ tới toàn cục. Từ trước tới nay, địa vị của Tổ Chức Linh Hồn Trung Quốc so với tổ chức linh hồn của các quốc gia khác vẫn luôn không ra làm sao. Thực tế là Tổ Chức Linh Hồn Trung Quốc có tiềm lực và ưu thế lớn nhất thế giới. Ưu thế đó chính là dân số lên đến hơn một tỷ người, chiếm gần một phần năm dân số thế giới. Với dân số lớn như vậy, đáng ra cũng phải có lượng Tránh Thoát Giả và Cao Đẳng Tránh Thoát Giả tương xứng.

Nhưng tình trạng thực tế lại là lượng Tránh Thoát Giả và Cao Đẳng Tránh Thoát Giả của Trung Quốc lại chỉ được xếp vào hạng trung bình so với các quốc gia khác trên thế giới. Nếu không có “người mạnh nhất thế giới” là Cung Diệp Vũ trấn thủ thì chỉ sợ thứ hạng sẽ còn thấp nữa. Đây thật đúng là mất hết thế diện quốc gia!

Cũng chính bởi vì vậy nên cho dù Cung Diệp Vũ có bá đạo đến vậy, gần như nắm toàn bộ quyền lực của Tổ Chức Linh Hồn Trung Quốc, thì chính phủ vẫn có thể dễ dàng tha cho hắn... Bởi hắn chính là thế diện của Trung Quốc!

Điều này thực ra rất dễ lý giải. Muốn sau khi chết trở thành Tránh Thoát Giả và Cao Đẳng Tránh Thoát Giả, thì điều tối quan trọng là phải có ý chí và chấp niệm mạnh mẽ. Với người sống, đó chính là những người có lý tưởng của bản thân và còn luôn nỗ lực để hoàn thành lý tưởng đó, nói chung là như thế... Một quốc gia có dân số đông như vậy mà số lượng Tránh Thoát Giả và Cao Đẳng Tránh Thoát Giả lại ít đến thế. Điều này nói lên trạng thái tinh thần trong cả quốc gia thực sự rất bạc nhược. Điều này không thể dùng vài câu nói “hài hòa” (2) trên truyền hình là có thể giải quyết được. Cứ nhìn số lượng Tránh Thoát Giả xuất hiện sau khi người ta chết thì sẽ rõ đúng không?

Thế nên, cái danh hiệu “người mạnh nhất thế giới” của Cung Diệp Vũ đã được biến thành một tấm chắn... Mà đến lúc này đây, cái tấm chắn đó có vẻ đã được ném lên mặt Bùi Kiều rồi.

(Nhưng làm vậy cũng chẳng khác nào “bị bệnh ở gốc mà trị ở ngọn”! Trừ khi có thể tìm được biện pháp chặt đứt tội nghiệt quy mô lớn, nếu không Trung Quốc... Không! Phải nói là cả nhân loại sẽ không thể vượt qua nỗi kiếp nạn năm 2012 rồi!)

Một lòng đầy tâm sự, sáng ngày hôm sau, Bùi Kiều và Dương Đình Thiên rời khỏi nhà Jenny với ý định lập tức tiến vào ảo giới Nam Bắc Chiến Trường. Jenny vốn cũng muốn xin đi cùng đi cùng bọn hắn, nhưng thứ nhất là giờ thực lực của cô còn quá yếu, thứ hai nữa là cô mới chỉ vừa nhận được Thiên Sinh Vũ Khí, còn chưa quen thuộc với nó, nên cần có thời gian làm quen và rèn luyện. Vậy nên cô chỉ có thể từ bỏ ý định của mình.

Tuy vậy, Bùi Kiều và Jenny cũng có với nhau một lời hứa khác, đó là khi hai người rời khỏi ảo giới Nam Bắc Chiến Trường thì sẽ lập tức tới nhà Jenny, để xem cô đã rèn luyện cùng thanh loan đao này đến trình độ nào.

Jenny vẫn giữ nguyên dáng bộ tươi cười đặc trưng của mình, vừa kéo tay Bùi Kiều vừa nói chuyện liên hồi. Dương Đình Thiên thì đi theo cha Jenny vào gara lái một chiếc xe hơi nhỏ. Sau đó, Bùi Kiều gần như là tức tốc trốn vào trong xe.

Dương Đình Thiên là người lái xe, hần nhìn Bùi Kiều ngồi ở ghế phụ lái rồi nói bằng giọng lạnh nhạt: "Hình như cô gái người Mỹ kia có tình ý với người."

Nhưng Bùi Kiều lại chỉ nhếch miệng trả lời: "Chẳng qua là do hoàn cảnh thôi. Ta với cô ấy có được bao nhiêu tình nghĩa chứ? Lần này ta gặp lại cô ấy, chẳng qua là do trước kia cô ấy đã từng giúp đỡ ta. Còn những cử chỉ thân mật lần này của cô ấy, thật ra cũng là do thực lực và địa vị bây giờ của ta mà thôi... Nhưng cũng không trách cô ấy được. Từ lời cô ấy nói thì có thể thấy, địa vị của Tự Do Linh Hồn không được tốt như ta nghĩ. Các quốc gia cùng tổ chức linh hồn chỉ coi bọn họ như pháo hôi. Vậy nên bọn họ thực sự cảm thấy vô cùng bất an."

Nói đến đây, Bùi Kiều chợt thở dài: "Biểu hiện ra bên ngoài của sự bất an này, chính là người ta sẽ cố gắng để được một Trách Thoát Giả hoặc Cao Đẳng Trách Thoát Giả mạnh mẽ che chở, hoặc là hoàn toàn tránh xa tổ chức linh hồn, chỉ nhận mấy nhiệm vụ không nguy hiểm để sống qua ngày... Ài, tóm lại là vì đã quen biết với cô ấy rồi, nên nếu có cơ hội thì vẫn sẽ giúp một chút."

Dương Đình Thiên gật đầu lên tiếng: "Rất tốt! Người không bị sắc đẹp hay cảm dỗ làm mờ mắt, cũng không có bị quyền lực của mình che mắt... Nói thật, ta ngày càng mong chờ vào biểu hiện của người rồi đây."

Bùi Kiều hơi sững sờ, lúc này hần mới hiểu vừa nãy là Dương Đình Thiên thăm dò hần. Hần lập tức cảm thấy hứng thú, cười cười hỏi: "Từ lúc ta cứu người từ Đài Loan về, người vẫn luôn làm ra cái bộ dạng bí ẩn khiến ta phát bực. Thế sao giờ đột nhiên lại có hứng thú với ta?"

Dương Đình Thiên liếc nhìn Bùi Kiều một cái rồi lại tiếp tục nhìn con đường phía trước, nói: "Dù sao người cũng là đội trưởng trong tương lai của cái đoàn đội này, và ta thì không muốn đặt tính mạng của mình vào tay một gã đội trưởng thất bại. Bất kể là về tính cách, về sức mạnh hay cách đối xử với đội viên, ta đều không hy vọng người sẽ là một kẻ thất bại... Hơn nữa, biểu hiện của người cũng đã làm cho ta có chút kì vọng."

Bùi Kiều cười cười nói: "Vậy thì đánh giá của người về ta thế nào?"

Dương Đình Thiên vẫn giữ nguyên cái vẻ mặt nghiêm túc 'không cười đùa' của mình, hần lắc lắc đầu nói: "Theo quan sát của ta thì cách người đối xử với đội viên có thể coi là chân thành. Ít nhất là với ta, người không coi ta là công cụ, mà thực sự muốn ta là đồng bọn... Về các phương diện khác, vì ta còn chưa thân quen với người, nên cần quan sát thêm một thời gian nữa mới biết được."

Bùi Kiều cũng không tiếp tục hỏi thêm nữa. Nhưng thật ra hần đã cảm thấy tương đối thỏa mãn... Thỏa mãn vì đánh giá của Dương Đình Thiên về bản thân mình.

Trên thực tế, lúc cứu Dương Đình Thiên tại Đài Loan, tuy hần thật lòng muốn kết bạn với người đồng bọn này, hơn nữa cũng thành tâm biểu đạt thiện ý, nhưng việc hần đi Đài Loan chỉ để cứu một mình Dương Đình Thiên như vậy thật sự là làm cho người khác cảm thấy hần làm việc đó vì động cơ không trong sáng, giống như hần chỉ muốn tìm được một Tự Do Linh Hồn để sử dụng như một công cụ mà thôi. Vậy nên lúc đầu Dương Đình Thiên đúng là có tư tưởng chống đối lại hần. Bùi Kiều tuy thấy được sự chống đối đó, nhưng hần cũng biết con người không phải là đồ vật, không thể nào dùng sức mạnh để cưỡng chế thay đổi được. Vậy nên hần chỉ có thể tiếp tục thể hiện thành ý của mình.

Cho đến tận lúc này, Dương Đình Thiên cuối cùng cũng không chống đối hần nữa. Hoặc có thể nói rằng, đến lúc này bọn hần mới thực sự là đồng đội!

Tạm gác lại chuyện Bùi Kiều đang âm thầm vui mừng ở đây. Khi hai người đến bên ngoài Nam Bắc Chiến Trường thì đám người Lý Lâm đã chờ ở đó từ lâu. Sau khi nói chuyện với Lý Lâm xong thì Bùi Kiều mới cảm thấy việc thành lập một đội hậu cần nho nhỏ thế này thật sự không có gì không tốt, ngược lại, một tiểu đội như vậy còn có tác dụng hỗ trợ tương đối lớn.

Trước khi đi Mỹ để vào Nam Bắc Chiến Trường, Bùi Kiều đã hỏi Dương Húc Quang những điều cần chú ý khi tiến vào ảo giới của nước khác.

Trên thực tế, do số lượng ảo giới trên thế giới rất ít, lại phân bố không đều, nên đã nảy sinh vấn đề quyền sử dụng ảo giới. Ở thời kỳ đầu, chính vấn đề này đã gây nên rất nhiều hỗn loạn, thậm chí còn làm các nước nhiều lần xảy ra va chạm. Mãi cho tới khi mười ba quốc gia có tổ chức linh hồn cùng tổ chức hội nghị thượng đỉnh, rồi cùng đưa ra quy định thì mới hoàn toàn dẹp tan sự hỗn loạn vì tranh chấp ảo giới.

Theo quy định của hội nghị, khi Tự Do Linh Hồn muốn đi vào ảo giới của quốc gia khác, nếu đó là Tự Do Linh Hồn bình thường, thì linh hồn đó cần phải làm không công cho quốc gia sở tại một nhiệm vụ. Độ khó của nhiệm vụ này sẽ được quyết định dựa vào cường độ của Thiên Sinh Vũ Khí mà linh hồn này sở hữu. Còn các Trách Thoát Giả thì có thể tiến vào miễn phí, nhưng trước đó cũng phải đăng kí tại tổng bộ của tổ chức linh hồn quốc gia sở tại và khu quản lý bên ngoài ảo giới đó.

Với các Cao Đẳng Trách Thoát Giả, chẳng những bản thân có thể tiến vào ảo giới miễn phí, mà còn có thể dẫn theo mười Tự Do Linh Hồn cũng tiến vào miễn phí, nhưng trước đó cũng vẫn phải đăng kí tại tổng bộ tổ chức linh hồn và khu quản lý bên ngoài ảo giới.

Hiện tại đã có đội hậu cần này rồi thì việc đăng kí có thể giao hết cho bọn hần. Không chỉ có vậy, bọn hần còn chuẩn bị giúp cho Bùi Kiều một lượng lớn năng lượng tiêu chuẩn và các tin tức về ảo giới. Những chuyện này vốn là sẽ lấy đi của Bùi Kiều rất nhiều thời gian và tinh lực, nhưng giờ đã có đội hậu cần này rồi, hần có thể thoải mái mà ném ra khỏi đầu, chỉ cần chuyên tâm vào nhiệm vụ và việc chiến đấu của mình là được. Thật sự đã giảm được một lượng lớn công việc.

"Làm tốt lắm!" Bùi Kiều nhìn sáu người xếp hàng thẳng tắp trước mặt, vui vẻ nói với bọn họ như vậy.

Lý Lâm cười nhẹ một tiếng, nhưng rồi lại lắc đầu đáp: "Đây là nhiệm vụ cơ bản nhất của tiểu đội hậu cần, nên người không cần phải vui vẻ như vậy. Nhiệm vụ quan trọng nhất của chúng ta thật ra là về thu thập tin tức. Ví dụ như người muốn biết độ khó của ảo giới thế nào, có những quý quái nào, quốc gia nào ban bố nhiệm vụ gì... Những điều này mới là nhiệm vụ quan trọng nhất đó."

Bùi Kiều cười ha ha nói: "Rồi sẽ có cơ hội! Giờ ta đã bắt đầu tin các ngươi là quân nhân tinh nhuệ nhất rồi đây... Yên tâm đi, sau này các ngươi nhất định sẽ có cơ hội."

Lúc này, Bùi Kiều, Dương Đình Thiên và cả sáu người Lý Lâm đều đang đứng trong đại sảnh của tòa nhà lớn ngay bên ngoài ảo giới Nam Bắc Chiến Trường. Trong đại sảnh có rất nhiều người qua lại, ngoài một số Tự Do Linh Hồn làm nhiệm vụ tuần tra bảo vệ, còn có rất nhiều nhân viên người sống làm đủ loại công việc, lại còn có một số Tự Do Linh Hồn tới từ nước ngoài, thậm chí có cả Tránh Thoát Giả. Điều đó khiến cho cái đại sảnh này có vẻ vô cùng huyền ảo và chật chội. Vậy nên tám người Bùi Kiều đứng ở một góc cũng không hề có vẻ khác thường gì, và cơ bản là cũng chẳng có ai thêm để ý tới bọn hắn.

Bởi vì tại thời điểm cuối năm, ngoại trừ sẽ xuất hiện một lần quỷ quái thực thể hóa quy mô lớn ở bên ngoài, thì thực lực quỷ quái trong các ảo giới trên toàn thế giới sẽ giảm xuống trên phạm vi lớn, lúc này là thời cơ tốt cho các đoàn đội quốc gia hoặc các đoàn đội tư nhân tiến vào ảo giới kiểm trang bị. Mà cả thế giới đều biết Nam Bắc Chiến Trường là ảo giới đơn giản nhất, thế nên hiện tại bên ngoài ảo giới này đã có hơn mười đoàn đội, mấy ngàn Tự Do Linh Hồn và mười mấy Tránh Thoát Giả, gần như có thể coi đây là một sự kiện rầm rộ của giới linh hồn được rồi. Trước khi đến đây, Bùi Kiều không ngờ sẽ gặp tình hình thế này.

Trong lúc Bùi Kiều đang thương lượng với đám Lý Lâm về thời gian mà hắn dự định sẽ ở trong Nam Bắc Chiến Trường, thì tại một chỗ khác trong đại sảnh cách họ hơn mười mét, có mười một người cả nam lẫn nữ mặc áo choàng đen lại đang yên lặng nhìn bọn họ một cách chăm chú. Do ở đây người ra người vào tiếng động quá lớn, cho nên Bùi Kiều cũng không chú ý đến mười một người này.

Trong mười một người này, có một thanh niên sắc mặt trắng nhợt như tờ giấy. Hắn nhìn về phía Bùi Kiều rồi cười một cách lãnh lẽo, cả nửa ngày sau mới thấy hắn nói với người bên cạnh: "Đội trưởng, tên kia chắc hẳn chính là Cao Đăng Tránh Thoát Giả thứ chín vẫn hay được nhắc tới gần đây, có kỹ năng Valkyrie, lại có Thiên Sinh Vũ Khí dung lượng 850 đơn vị. Nghe nói... cả thanh Thiên Sinh Vũ Khí mạnh nhất dung lượng 1800 đơn vị cũng đã thuộc về hắn. Nhìn thấy trông mắt của hắn không? Có hai vết sáng màu sắc khác nhau đó. Đó chắc chắn là hai Thanh Thiên Sinh Vũ Khí đó rồi. Mẹ kiếp, cũng là người như nhau mà hắn lại may mắn như vậy..."

Những lời vừa rồi của gã thanh niên này rõ ràng đã nhận được sự đồng tình của những kẻ xung quanh. Một tên mặt sẹo trong đó hung tợn nói: "Đội trưởng, hay là chúng ta làm thịt hắn luôn đi! Dù sao hắn cũng chỉ mới chết khoảng nửa năm, mặc dù có hai thanh Thiên Sinh Vũ Khí, hắn cũng không phải là đối thủ của chúng ta. Chẳng phải thủ lĩnh nói là cần một lượng lớn Thiên Sinh Vũ Khí đó sao? Hai thanh Thiên Sinh Vũ Khí kia phải bằng hơn mười thanh Thiên Sinh Vũ Khí thông thường, thậm chí hai mươi thanh... Đội trưởng, làm thịt hắn đi?!"

Người được hỏi là một gã đàn ông tầm hơn ba mươi tuổi, da mặt ngăm đen, chòm râu dài gần như che hết nửa khuôn mặt, hắn có một đôi mắt màu xanh lam sâu thẳm, giống như đó là cả một đại dương vậy. Sau khi nghe hai người kia xúi giục, hắn liền nhìn chăm chú vào trông mắt Bùi Kiều, sau đó mới yên lặng lắc đầu: "Vẫn không được. Theo tin tình báo, hắn và 'kẻ mạnh nhất' có quan hệ rất tốt. Hiện tại, chúng ta vẫn không thể trêu vào 'kẻ mạnh nhất' kia. Hắn quá mạnh! Trước kia sa đọa thì thủ lĩnh đã là cường giả Chân Ma cấp rồi, thế mà thủ lĩnh vẫn không đỡ nổi ba đao của hắn... Trước mắt, điều quan trọng nhất vẫn là thu thập lượng lớn Thiên Sinh Vũ Khí để thủ lĩnh có thể triệu hồi Ma Long. Chúng ta không nên gây chuyện phiền phức, làm chậm kế hoạch của thủ lĩnh, đó sẽ là tội lớn. Được rồi, cứ cho cái gã may mắn này sống lâu thêm một chút đi."

Vừa nghe người râu dài nhắc đến ba chữ "kẻ mạnh nhất" thì cả đám lập tức như nghe thấy ma chú (3), sắc mặt đều trở nên hơi quái dị. Đặc biệt là tên thanh niên mặt tái nhợt kia, mặt hắn lập tức đen đi một chút. Mãi lâu sau, mới thấy hắn cười khổ nói: "Đúng rồi, kẻ mạnh nhất... Nếu không phải có hắn tồn tại, lần trước đã sớm đánh cho Tổ Chức Linh Hồn Trung Quốc thành... Ài, hắn quá mạnh, con người sao có thể mạnh đến thế chứ? Cũng là thực lực Chân Ma cấp, thế nhưng hắn lại mạnh đến vậy. Ta thậm chí nghi ngờ hắn thực ra đã sa đọa từ lâu rồi..."

Cả đám nghe vậy thì lập tức ngậm miệng, chỉ ngồi yên lặng nhìn về phía Bùi Kiều. Trong ánh mắt của bọn chúng đều lẫn lộn những cảm xúc phức tạp, tựa như là sát ý, lại tựa như tham lam, có lẽ còn có cả chút sợ hãi...

Việc bị cả một đám mười một người nhìn chăm chăm nhanh chóng khiến cho Bùi Kiều cảm thấy khác thường, hắn lập tức quay phắt nhìn lại mười một người kia. Hai bên cứ như vậy nhìn nhau chăm chăm mấy giây, sau đó, mười mấy người kia lại điềm nhiên như không, quay đầu trò chuyện riêng với nhau. Bùi Kiều cũng nghi hoặc quay đi, hắn quay lại hỏi đám Lý Lâm: "Các ngươi có biết mười một người kia không? Chính là mười một người mặc áo choàng đen kia kia. Bọn họ là tự do linh hồn của quốc gia nào vậy?"

Bọn Lý Lâm nghe vậy thì đều quay lại nhìn. Lúc này, bọn họ đều đang đeo một loại kính mắt đặc biệt, giúp cho bọn họ có thể nhìn thấy linh hồn thể dù linh hồn đó có thiêu đốt năng lượng tiêu chuẩn hay không. Sau khi nhìn một chút thì cả bọn đều biến sắc. Ngoại trừ Lý Lâm vẫn tiếp tục quan sát một cách đầy nghiêm túc tiếp tục, thì năm người kia đều không tự chủ được mà quay đầu đi chỗ khác.

Lý Lâm vừa nhìn vừa nói: "Bọn họ là lính đánh thuê, không phải linh hồn của bất kì quốc gia nào cả. Là những kẻ đồng hành cùng với 'lợi ích' và 'tranh chấp', là những người không bị ràng buộc nhất trên thế giới này... Không, phải nói là 'những linh hồn không bị ràng buộc nhất' mới đúng."

Bùi Kiều im lặng, hắn cũng hiểu rõ chuyện này. Vốn là chính phủ của người sống sẽ rất khó để quản lý được linh hồn của người chết. Có điều, nhờ vào hình thức quản lý kim tự tháp: Cao Đăng Tránh Thoát Giả quản lý Tránh Thoát Giả, Tránh Thoát Giả quản lý Tự Do Linh Hồn, thì đã có thể hơi chút đưa các Tự Do Linh Hồn vào trong quy tắc, từ đó tạo thành hệ thống tổ chức linh hồn. Nếu không thì có trời mới biết được thế gian này sẽ biến thành cái dạng gì.

Mà vì tồn tại một cách tự do nhất trong giới linh hồn, nên lính đánh thuê sẽ được tổ chức linh hồn các quốc gia ưa thích nhất, nhưng đồng thời cũng là đối tượng bị những tổ chức linh hồn này căm kị, thậm chí là căm hận.

Trước hết, mỗi quốc gia đều có một số chuyện bí mật cần xử lý, bất kể là chuyện thế tục hay là chuyện của giới linh hồn. Ví dụ như một quốc gia muốn đối phó với tổ chức khủng bố của một quốc gia khác, vậy thì không ai thích hợp để làm chuyện đó hơn lính đánh thuê Tự Do Linh Hồn – những kẻ có thể làm cho mục tiêu biến mất mà không để lại chút dấu vết. Nói chung là những việc như vậy rất nhiều, thế nên đám lính đánh thuê này là thứ không thể

thiếu với các quốc gia.

Nhưng đồng thời, đám lính đánh thuê này cũng không chịu sự quản lý của bất cứ quốc gia nào. Hơn nữa, phần lớn bọn chúng đều là loại liều mạng, chẳng những có Thiên Sinh Vũ Khí, mà trong số đó còn có cả Trách Thoát Giả, thực lực tổng thể gần như có thể so sánh với một số tổ chức linh hồn loại nhỏ. Cộng thêm việc bọn chúng hầu hết làm việc bất kể đúng sai: bí mật giết người sống, cướp bóc các Tự Do Linh Hồn khác, thậm chí là cướp cả tổ chức linh hồn, những chuyện đó nhiều không đếm hết. Vậy nên các quốc gia đến nay cũng đã vô cùng chán ghét và căm hận bọn chúng.

Mười một người này chính là lính đánh thuê!

Bùi Kiều nhớ đến Dương Húc Quang cũng từng nói qua với hắn, trước kia cũng từng có chuyện một nhóm lính đánh thuê cướp bóc Tổ Chức Linh Hồn Trung Quốc, nhưng sau đó bọn chúng đã bị Cung Diệp Vũ điên cuồng quét cho một trận. Thế nên hiện nay đã không còn bất kỳ tên lính đánh thuê nào dám động vào đám Tự Do Linh hồn của Tổ Chức Linh Hồn Trung Quốc nữa. Vừa mới rồi, ánh mắt mấy kẻ kia nhìn Bùi Kiều thể hiện rõ sát ý và tham lam. Có lẽ bọn chúng biết được thân phận của hắn, cũng biết chuyện hắn có hai thanh Thiên Sinh Vũ Khí.

"Hừ hừ, có giỏi thì cứ chộc giận ta đi! Ta sẽ cho bọn chúng biết: ta cũng chẳng hiền lành hơn Cung Diệp Vũ là mấy đâu..." Bùi Kiều thấp giọng cười lạnh hắc hắc hai tiếng, thực sự không thêm quan tâm đến mười một kẻ kia nữa, chỉ quay lại nhìn sáu người Lý Lâm đang chờ mình.

"Như lúc trước đã bàn, sáu người các ngươi đợi ở đây, còn ta và Dương Đình Thiên tiến vào Nam Bắc Chiến Trường. Chúng ta sẽ tiến vào trong thời gian mười ngày, nếu mười ngày sau mà chúng ta không trở ra... Vậy các ngươi có thể về nước, cũng có thể báo cho Cung Diệp Vũ là chúng ta đã tử vong. Nhưng chắc là chuyện đó sẽ không xảy ra đâu."

Lý Lâm gật gù đầu, rồi hỏi lại hắn: "Vậy chúng ta chờ ở đây mười ngày. Ngươi có muốn nắm bắt tin tức gì không? Chẳng lẽ ngươi định để chúng ta ở chỗ này chờ đùa à? Ngươi nên cho chúng ta một ít nhiệm vụ thì tốt hơn đây."

Bùi Kiều hơi sững sốt, rồi cười khỏ nói: "Là ta suy tính không chu toàn rồi... Tốt! Trong mười ngày này, ta nhờ các ngươi tìm hiểu về tình hình đột quỷ quái thực thể hóa vừa rồi. Bao gồm cả tổn thất của các quốc gia, sự đột biến của các ảo giới, giải thích của các nhà khoa học. Đó là những phương diện cần tìm hiểu."

Lý Lâm lúc này mới gật đầu ra hiệu đã nhận nhiệm vụ. Bùi Kiều cẩn thận dặn hắn vài câu, cả chuyện không nên tiếp cận với mười một người kia. Dù sao thì chênh lệch giữa người sống và đám lính đánh thuê Tự Do Linh Hồn kia vẫn quá. Sau đó, Bùi Kiều cũng không chờ đợi thêm nữa. Hắn lập tức dẫn Dương Đình Thiên tiến vào ảo giới Nam Bắc Chiến Trường.

Hai người vừa bước chân vào ảo giới, thì thứ đầu tiên nhận thấy chính là mùi khói thuốc súng gay nồng. Ngay lúc đó, Bùi Kiều và Dương Đình Thiên đều lập tức quay vụt lại, nhìn về cùng một hướng. Bên trong màn khói thuốc súng dày đặc kia, rõ ràng có hơn một trăm tên Tự Do Linh Hồn đang nhìn về phía bọn họ...

Lời bình:

Những kẻ địch "không phải quỷ quái" đầu tiên đã xuất hiện. Tuy bọn chúng có vẻ chưa muốn động vào Bùi Kiều nhưng chưa thể nói trước được điều gì. Liệu hành trình Nam Bắc Chiến Trường lần hai của Bùi Kiều sẽ gặp phải những nguy cơ nào? Mời đón đọc hững chương mới nhất của TVKD được thực hiện bởi nhóm Vô Hận Chi Tâm trên Bạch Ngọc Sách!

Chú thích:

1. Thái độ ảm đạm và trung lập của Trung Quốc: một vài năm trước, chính phủ Trung Quốc thực sự luôn thể hiện thái độ trung lập và ảm đạm, tránh đối đầu với phương Tây trong các vấn đề thế giới. Tác giả đã khéo léo lồng ghép yếu tố thực này vào trong tác phẩm

2. Hải hòa: tư tưởng hải hòa đã nổi tới trong các chương trước.

3. Ma chú: Thần chú của ma quỷ, ý nói tới một lời nói có sức mạnh tác động mạnh tới người khác.

Bạn đang đọc truyện *Tử Vong Khai Đoan* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Q.3 - Chương 36: Làm Loạn (1)

Cả Bùi Kiều và Dương Đình Thiên đều chột kinh sợ. Con ngươi của hai người đều cùng lóe sáng, nháy mắt sau, trong tay Bùi Kiều đã xuất hiện Anh Dũng Súng, còn trong tay Dương Đình Thiên thì xuất hiện một thanh trường thương. Đó chính là Thiên Sinh Vũ Khí loại trường thương mà Bùi Kiều đã tặng cho Dương Đình Thiên – Quán Nhật Trường Thương.

Còn mấy trăm linh hồn kia, vốn đang nhìn chăm chú vào hai người Bùi Kiều, nhưng khi thấy hai tên này đồng thời lấy ra Thiên Sinh Vũ Khí của riêng mình, thì cả đám đều đồng loạt sững sờ. Sau đó bọn họ lại cùng biến sắc, nét mặt trở nên có chút khó coi.

Nhưng khi Bùi Kiều và Dương Đình Thiên còn chưa kịp làm gì tiếp thì một người đàn ông da trắng đã vội bước ra khỏi đám đông. Hắn nói: “Hai vị bạn hữu chờ nên hiểu lầm! Chúng tôi không có bất kỳ ác ý gì với các anh. Chúng tôi chỉ đang đứng đây đợi, để mời những Tự Do Linh Hồn khác gia nhập tổ đội của chúng tôi mà thôi. Không biết hai vị bạn hữu có đồng ý gia nhập vào đoàn đội của chúng tôi không? Hiện tại chúng tôi đã có tổng cộng bốn Tránh Thoát Giả, một trăm hai mươi bảy Tự Do Linh Hồn, có chín thanh Thiên Sinh Vũ Khí và và hai linh hồn đặc thù, hoàn toàn đủ sức vây giết một con Chân Ma cấp quý quái. Và đương nhiên là nếu có hai vị tham gia thì chúng tôi tự tin sẽ vây giết được Chân Ma cấp mà không có thương vong hoặc thương vong cực thấp.”

Thực ra, Bùi Kiều và Dương Đình Thiên lấy ra Thiên Sinh Vũ Khí của bản thân cũng chỉ vì đề phòng bị đánh lén mà thôi. Dù sao thì vừa nhảy vào một thế giới khác mà đã bị mấy trăm người vây xem như vậy... Hai người bọn họ còn chưa lớn mật tới mức không thèm nhìn đám người này. Sau khi nghe thấy người đàn ông da trắng kia nói xong, Bùi Kiều và Dương Đình Thiên liếc nhìn lẫn nhau, đều thấy trong mắt đối phương vẻ không hưởng ứng. Thế nên Bùi Kiều liền tiến lên vài bước nói: “Không cần đâu! Hai người chúng tôi tới đây là vì rèn luyện thực lực nên không cần phải gia nhập đoàn đội khác nữa.”

Người đàn ông da trắng thoáng sững sốt, sau đó khuôn mặt hắn hiện lên vẻ không thể tin nổi. Mà không chỉ có hắn, sắc mặt cả mấy trăm người phía sau cũng đồng loạt biến đổi như vậy, cả đám nhìn hai người Bùi Kiều như đang nhìn hai con quái vật. Ở ngay phía sau người đàn ông da trắng là một người đẹp tóc vàng mặc bộ đồ bó sát gợi cảm, cô nàng kêu lên với vẻ khoa trương: “Hai người các anh? Đoàn đội của các anh đây á? Chẳng lẽ chỉ với hai người mà các anh định tiến vào Nam Bắc Chiến Trường? Ôi Chúa ơi! Các anh điên rồi à?”

Bùi Kiều cười ha ha, cũng chẳng hề tức giận. Hắn chỉ gật đầu với đám người kia một cái, ý là chào hỏi bọn họ, sau đó định lập tức bỏ đi cùng Dương Đình Thiên.

Người đàn ông da trắng kia còn chưa kịp nói gì thì một gã thanh niên ở phía sau hắn chợt chạy ra nói: “Này anh bạn! Đây là lần đầu tiên các anh vào ảo giới đây à? Chẳng lẽ không biết việc gần đây trong Nam Bắc Chiến Trường đã xuất hiện thêm năm con quỷ quái Chân Ma cấp à? Hơn nữa, năm con Chân Ma cấp này lại không có lãnh địa cố định, mà là loại quỷ quái đi lang thang khắp nơi. Trước bọn ta đã có hai đoàn đội bị thiệt hại nặng, còn ba đoàn đội vào sau đó cũng phải chờ đủ hai trăm người mới dám tiến vào đây... Các anh định chỉ đi hai người thật sao?”

Bùi Kiều vừa cười vừa nói: “Cảm ơn anh đã nhắc nhở, nhưng mà chúng tôi sẽ tự biết lo cho cái mạng của mình.” Nói xong, hắn và Dương Đình Thiên cũng không dây dưa với đám người kia thêm nữa, lập tức quay đầu tiến về phía màn khói thuốc súng xa xa.

Đám người kia trợn mắt, há hốc mồm nhìn hai người Bùi Kiều dần đi xa. Có mấy người trong số đó là Tránh Thoát Giả, linh hồn đặc thù hoặc Tự Do Linh Hồn sở hữu Thiên Sinh Vũ Khí, bọn họ quay lại nhìn nhau một cách quái dị. Mỗi một lúc lâu sau, một người trong số đó mới lẩm bẩm nói: “Hai người đó muốn chết thật rồi! Bọn họ nhìn rất lạ, chắc chắn không phải một trong các cường giả Chân Ma cấp. Thực lực như vậy mà hai người đó cũng dám vào ảo giới? Đúng là thật phí hai thanh Thiên Sinh Vũ Khí trên tay bọn họ!”

Không ngờ người đàn ông da trắng lại lắc đầu nói: “Chưa chắc đâu! Tôi nghĩ mình nhận ra người vừa mới nói chuyện kia... Là Cao Đăng Tránh Thoát Giả thứ chín, Bùi Kiều của Tổ Chức Linh Hồn Trung Quốc, sở hữu Anh Dũng Súng dung lượng 850 đơn vị, có năng lực đặc thù Valkyrie, là nhân vật quan trọng thứ hai của Tổ Chức Linh Hồn Trung Quốc, rất thân thiết với kẻ mạnh nhất!”

Hắn vừa nói xong thì về mặt những người xung quanh lại lần nữa biến đổi, một số người thì sợ hãi, một số lại kinh ngạc tới trợn mắt trợn mũi, một số khác lại có vẻ hả hê, dù loại vẻ mặt đều xuất hiện, nhìn qua thì đúng là ví dụ rõ nét cho câu: ‘nhân sinh muôn màu’.

Thế nhưng đám người kia không ngờ người đàn ông da trắng bỗng nhiên lại nghiêng rằng nói: “Không được! Không thể để hai người bọn họ cứ đi chịu chết như vậy được! Người đi phía sau không nói gì chắc chắn cũng là một linh hồn đặc thù mà Bùi Kiều tìm được. Chiến lực của bọn họ đều vô cùng quý giá! Không thể để bọn họ chết một cách vô ích ở đây! Đi! Chúng ta đuổi theo bọn hắn! Nếu bọn hắn gặp nguy hiểm thì chúng ta sẽ cứu viện!”

Mỹ nhân tóc vàng đứng cạnh hắn lập tức kinh hãi kêu lên: “Johnan! Anh cũng điên rồi à? Đoàn đội này của chúng ta trước mắt mới có khoảng 65% chiến lực cần thiết thôi. Nếu cứ vậy mà xông vào thì sẽ chết đấy! Anh muốn dẫn mọi người cùng đi chịu chết à? Đi chịu chết cùng với gã Cao Đăng Tránh Thoát Giả thứ chín kia à?”

Người đàn ông da trắng tên là Johnan quay lại nhìn thật sâu vào mắt cô gái rồi nói: “Không phải đâu, Lisi! Cô không hiểu rồi! Chẳng lẽ lần quỷ quái thực thể hóa với quy mô cực lớn vừa rồi còn không giúp cô hiểu ra sao? Lý luận ngày tận thế là thật đấy! Thế nên chúng ta nhất định phải giữ được những chiến lực quan trọng như Bùi Kiều! Tôi không điên đâu, chỉ là tôi hiểu được những điều này trước cô mà thôi!”

Nói rồi, hắn cũng không nhìn người đẹp tóc vàng nữa mà quay lại nói: “Chúng ta phải đuổi theo gã Tránh Thoát Giả thứ chín kia. Ai đồng ý thì đi theo đoàn đội này, ai cảm thấy quá nguy hiểm thì có thể lập tức trở về thế giới hiện thực. Điều đó do các người tự lựa chọn... Ai muốn ở lại thì nhớ bám sát những Tránh Thoát Giả chúng tôi, trăm ngàn lần không được để mất phương hướng trong màn khói.”

“Còn bây giờ... Đi!”

Ở một nơi khác, Bùi Kiều và Dương Đình Thiên đang tiến lên với tốc độ cực nhanh. Hai người đều đang thiêu đốt tiêu chuẩn năng lượng nên mỗi bước đều vượt qua vài mét, lao đi vun vút như thể những cao thủ võ lâm sử dụng khinh công trong các tiểu thuyết võ hiệp. Tốc độ đạt tới 40 – 50 km/h, nhưng đó vẫn chưa phải tốc độ tối đa nếu họ dốc toàn lực.

Dương Đình Thiên chạy được một lát thì bỗng hỏi: “Vậy ra nơi này gọi là ảo giới sao? Quả là có nhiều điểm khác biệt so với thế giới hiện thực! Ở nơi này sẽ có cảm giác như mình vẫn đang sống vậy. Chân có thể chạm vào mặt đất, cũng cảm nhận được đất đá mình dẫm vào, khác hẳn cảm giác dầy hư ảo và trống rỗng khi ở thế giới hiện thực. Có lẽ, ảo giới mới thật sự là nơi linh hồn thuộc về.”

(Không phải có lẽ, mà là khẳng định... Cái Địa Ngục kia!)

Bùi Kiều thăm thờ dài rồi bắt đầu tập trung toàn bộ tinh thần vào chiến trường trước mặt.

Trước khi đi vào Nam Bắc Chiến Trường, Bùi Kiều còn tưởng sẽ chỉ có hai người bọn hắn chiến đấu, khi đó thì hắn có thể dốc toàn lực chiến đấu, thả con Ngự Ngưu Đầu ra, lại sử dụng cả lực lượng lôi điện thì dù có phải đối đầu với quỷ quái Chân Ma cấp cũng sẽ không có nguy hiểm gì quá lớn.

Nhưng ai ngờ thời điểm cuối năm ở Nam Bắc Chiến Trường lại đông đúc như lễ hội thế này, quả thật cứ như ai cũng muốn đến gần nơi này một miếng. Chẳng những có đoàn đội Tự Do Linh Hồn của tất cả các quốc gia trên thế giới, mà còn có cả những đoàn đội tự phát tiến vào. Kết quả là bên trong Nam Bắc Chiến Trường đã tụ tập ít nhất một nghìn Tự Do Linh Hồn, hơn mười, thậm chí là mười mấy Trách Thoát Giả. Thật đúng là không khác gì một chợ bán đồ ăn hỗn loạn.

(Xem ra muốn giấu sự tồn tại của Ngự Ngưu Đầu cũng khó rồi... Ài! Mà thôi, mà thôi! Nếu nhát gan rồi phải suốt ngày giấu giếm thực lực thì chẳng thả cứ thoải mái mà bung hết lực lượng, cũng để cho những đoàn đội kia hiểu được: thế nào mới gọi là sức mạnh.)

Phải đến lần tiến vào Nam Bắc Chiến Trường này thì Bùi Kiều mới hiểu được thực lực thật sự của giới linh hồn hiện nay là dạng gì... Đó không phải là những kẻ mạnh mẽ như Cung Diệp Vũ, thậm chí cả Dương Húc Quang hay Nhậm Trần cũng không bằng. Một đoàn đội bao gồm bốn, năm tên Trách Thoát Giả và hơn trăm tên Tự Do Linh Hồn có vài chục thanh Thiên Sinh Vũ Khí, thế mà cũng được gọi là đoàn đội mạnh mẽ hả? Thế mà cũng dám vào ảo giới vây giết quỷ quái Chân Ma cấp hả? Thật đúng là khó mà tưởng tượng nổi!

Bùi Kiều đã tự mình trải nghiệm sự khủng bố của Địa Ngục, hắn biết rõ đám quỷ quái trong Địa Ngục đáng sợ tới mức nào. Mà cho dù không kể Địa Ngục thì Bùi Kiều cũng đã gặp qua đám Chân Ma cấp kinh khủng trong ảo giới Phong Đô. So với con Khô Lâu Không Lồ mà hắn đã gặp trong Nam Bắc Chiến Trường thì quỷ quái Chân Ma cấp của Phong Đô mạnh hơn hai, ba cấp là chuyện không cần phải bàn cãi. Càng không cần phải kể đến tồn tại vô địch như Ma Vương cấp...

Xét theo thực lực hiện nay của giới linh hồn thì bọn họ khó có thể chống lại được quỷ quái Ma Vương cấp. Mà với thực lực như vậy, thì tới ngày 21 tháng 12 năm 2012, thế giới sẽ phải hứng chịu sự công kích trực tiếp của Địa Ngục, vậy thì kết quả toàn quân bị diệt sẽ là chắc chắn!

Thế nên, ngoài việc muốn mình nhanh chóng đạt tới Chân Ma cấp thì Bùi Kiều càng hy vọng thực lực của giới linh hồn nhân loại sẽ được tăng lên về chất. Không mong có thể áp đảo được sự khủng bố của Địa Ngục, chỉ cầu có thể giữ được trận tuyến mà thôi.

Vậy nên, lúc chưa tiến vào Nam Bắc Chiến Trường thì hắn còn băn khoăn về việc có nên bộc lộ toàn bộ lực lượng của mình ra hay không, nhưng sau khi thấy được thực lực của đoàn đội tại cửa vào kia thì nỗi băn khoăn này đã hoàn toàn biến mất. Tất cả những gì mà hắn cảm thấy còn lại chỉ là sự lo lắng vô cùng, vậy nên hắn quyết định phải làm cho những đoàn đội này mau chóng tỉnh ngộ.

“Dương Đình Thiên, chúng ta sẽ tiến thẳng vào khu vực trung tâm của Nam Bắc Chiến Trường. Ở đó có rất nhiều quỷ quái lâu la bình thường, cũng có khá nhiều quỷ quái Nhập Ma cấp đỉnh phong và thậm chí là cả quỷ quái Chân Ma cấp nữa. Tuy với thực lực hiện tại của người thì tiếp xúc với quỷ quái Chân Ma cấp quá sớm cũng không phải chuyện tốt, nhưng chúng ta đã không còn nhiều thời gian nữa. Vậy nên trong lần đi Nam Bắc Chiến Trường này, nhiệm vụ quan trọng nhất của người là phải làm quen dần với việc đối mặt quỷ quái Chân Ma cấp... Tại đó, chúng ta sẽ giết lớn một trận!” Bùi Kiều vừa chạy vừa nghĩ, mãi một lúc lâu sau, hắn mới quay lại nhìn thật sâu Dương Đình Thiên rồi nói như vậy.

Dương Đình Thiên thì chỉ yên lặng gật đầu, sau đó mới nói: “Đã rồi! Chúng ta sẽ vào vùng đất trung tâm của Nam Bắc Chiến Trường. Theo như địa đồ mà ta đã từng xem qua, thì đó chính là nơi mà quân đội hai phe miền Nam và miền Bắc nước Mỹ giao chiến. Vùng đất trung tâm đó cũng là khu vực quan trọng nhất của cả hai phe, vậy nên chắc chắn chiến đấu tại đó sẽ rất kịch liệt...”

Lời bình:

Tiến vào khu vực trung tâm mới là lúc chiến đấu thực sự bắt đầu! Liệu chiến đấu của hai người Bùi Kiều sẽ như thế nào? Đám Johnan theo chân Bùi Kiều sẽ có bất ngờ ra sao? Mời đón được chương mới nhất của TVKD được thực hiện bởi nhóm Vô Hạn Chi Tâm!

Bạn đang đọc truyện *Từ Vong Khai Đoan* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Q.3 - Chương 37: Làm Loạn (2)

“Đúng! Chính là như vậy! Nhưng nguy hiểm càng lớn thì lợi ích cũng càng lớn! Không chỉ có quỷ quái Chân Ma cấp, mà cả quỷ quái Nhập Ma cấp đỉnh phong cũng có thể thực thể hóa ra được Thiên Sinh Vũ Khí. Nghĩ một chút mà xem, một cái chiến trường có tới mấy chục nghìn, thậm chí cả trăm nghìn quỷ quái thì sẽ có bao nhiêu Nhập Ma cấp đỉnh phong? Vậy nên dù quỷ quái Chân Ma cấp rất hiếm thấy thì chúng ta vẫn sẽ kiếm được lượng lớn Thiên Sinh Vũ Khí cấp Nhập Ma. Như vậy là ổn rồi, hướng hồ...”

Bùi Kiều hí hóp nhìn về phía màn khói dày đặc, mãi lâu sau mới nói tiếp: “Huống hồ chúng ta còn phải cho đám Tự Do Linh Hồn của mấy quốc gia kia hiểu rằng: trong giới linh hồn, số lượng không thể thay thế được chất lượng...”

Diện tích của Nam Bắc Chiến Trường cực kỳ lớn. Nghĩ một chút thì sẽ thấy, mười nghìn người tập kết đã là một đám đông như thể vô biên vô hạn, mà

nơi đây lại còn là chiến trường của một trận đánh với hơn một trăm ngàn quân tham chiến. Áo giáp này thực ra chính là trận địa của một chiến dịch lớn trong thời kỳ nội chiến nước Mỹ, vậy nên tuy không thể so được với Phong Đồ nhưng Nam Bắc Chiến Trường vẫn rộng lớn như thể vô biên vậy.

Đây đã là lần thứ hai Bùi Kiều tiến vào Nam Bắc Chiến Trường. So với sự cẩn thận từng li từng tí trong lần trước, thì lần này hắn to gan lớn mật hơn rất nhiều, gần như luôn trong trạng thái ‘tiến quân thần tốc’ mà không phải bận khoăn, để ý gì tới đám quỷ quái binh sĩ quy mô lớn kia. Trên đường đi, nếu không gặp phải những nhóm quỷ quái nhiều hơn trăm con, thì hắn sẽ không ra tay mà để cho Dương Đình Thiên luyện tập chiến đấu.

Thiên Sinh Vũ Khí của Dương Đình Thiên là một cây trường thương, dài khoảng tám xích (1), toàn thân màu ngăm đen, không có một chút ánh kim loại nào. Mà sau khi Dương Đình Thiên luyện hóa được thanh Thiên Sinh Vũ Khí này rồi thì trong mắt hắn cũng xuất hiện một tia ánh sáng đen kịt. Có điều vốn mắt của Dương Đình Thiên cũng màu đen láy, thế nên nhìn vào mắt hắn cũng khó mà thấy được tia sáng đen này.

Quán Nhật Trường Thương cũng là một thanh Thiên Sinh Vũ Khí do quỷ quái Chân Ma cấp thực thể nên, có cả thuộc tính đặc thù, cũng có thể tính là Thiên Sinh Vũ Khí cấp Chân Ma. Có điều là hiện tại thì thực lực của Dương Đình Thiên còn quá yếu nên chưa thể phát huy được uy lực chân chính và thuộc tính của vũ khí này.

Nhưng dù vậy thì đó vẫn là một thanh Thiên Sinh Vũ Khí dung lượng 350 đơn vị, sau khi Dương Đình Thiên nạp vào 150 đơn vị năng lượng tiêu chuẩn thì quỷ quái thông thường đã không thể nào đỡ nổi uy lực của nó rồi. Tuy Dương Đình Thiên không biết một chút xú nào về thương thuật, hoàn toàn chỉ biết vung múa loạn xạ nó như một cây gậy, nhưng với uy lực của Thiên Sinh Vũ Khí này thì chỉ cần đánh trúng vào bọn quỷ quái Khô Lâu kia thôi, mỗi kích cũng đủ để đánh cho chúng nát vụn, sau đó liền hóa thành năng lượng tiêu chuẩn phiêu tán vào hư không.

Đương nhiên, vì là lần đầu tiên chiến đấu với quỷ quái nên Dương Đình Thiên vẫn cho thấy rõ sự non kinh nghiệm của mình. Bắt đầu là từ khi gặp phải một tiêu đội trinh sát gồm năm, sáu con Kỵ Binh Khô Lâu. Lúc đó, trừ việc không hoảng hốt khi bị Kỵ Binh Khô Lâu tấn công trực diện, thì ngay cả việc vung Thiên Sinh Vũ Khí lên đánh trả hắn cũng quên mất, hoàn toàn chỉ nghĩ tới việc né quá một bên để tránh sự công kích của con quỷ quái.

Nhưng hắn không ngờ tốc độ và sự linh hoạt của đám Kỵ Binh Khô Lâu này lại lớn hơn rất nhiều so với kỵ binh trong thế giới hiện thực. Khi con Chiến Mã Khô Lâu đang trên đà xông tới mà con Kỵ Binh Khô Lâu chỉ cần kéo dây cương thì con chiến mã lập tức dừng lại được ngay. Chỉ sau chưa tới hai giây, nó đã bẻ góc nhanh tới dị thường, đánh úp Dương Đình Thiên. Vậy là Dương Đình Thiên chẳng những không còn chỗ để né tránh mà còn rơi vào vòng vây quỷ quái. Tuy hắn đã dùng trường thương để chặn nhát chém của thanh mã đao (2) trên tay con Kỵ Binh Khô Lâu, nhưng thân thể vẫn bị con Chiến Mã Khô Lâu húc bay ra xa. Xem ra vừa ra trận đã lập tức rơi vào nguy cơ!

“Không phải như vậy đâu...”

Bùi Kiều thờ dài, sau đó dưới chân hắn lóe lên ánh chớp, lập tức đã xuất hiện tại cách đó trăm mét. Anh Dững Súng chém lên người một con Kỵ Binh Khô Lâu, ánh chớp lóe lên, con Kỵ Binh Khô Lâu và cả ngựa của nó lập tức bị đánh tan thành năng lượng tiêu chuẩn rồi cùng tiêu tán, chớp mắt đã không còn lại chút dấu vết nào.

So với cái bộ dạng tránh né chật vật của Dương Đình Thiên thì Bùi Kiều cơ bản là không thêm tránh né. Mỗi một lần giao thủ với Kỵ Binh Khô Lâu là một nhát chém xuống. Cây súng của hắn là vũ khí dùng một tay, lại phối hợp với tốc độ của hắn nên bọn Kỵ Binh Khô Lâu còn chưa kịp vung mã đao của mình lên thì đã bị hắn chém trúng, sau đó tia điện xẹt qua. Quỷ quái Nhập Ma cấp binh thường làm sao chịu nổi công kích đó? Lập tức bị đánh cho tiêu tán.

“Chiến đấu với quỷ quái thực ra khác xa so với chiến đấu của người sống trong thế giới hiện thực. Trong đó thì điểm khác biệt lớn nhất chính là tốc độ... Tốc độ của quỷ quái và cả tốc độ của chúng ta đâu chỉ nhanh gấp mười lần người sống? Ví dụ như khi người thiêu đốt năng lượng tiêu chuẩn, tốc độ của người sẽ tăng lên cực lớn. Tương tự, đám quỷ quái kia cũng có thể tăng tốc độ lên cực cao khi chúng chiến đấu. Với tốc độ cao như vậy mà lại dùng thị giác bình thường như của người sống để quan sát và thích ứng với chiến đấu, thì việc có thể đối kháng được với quỷ quái gần như là chuyện không thể.”

Bùi Kiều giải quyết xong mấy con Kỵ Binh Khô Lâu rồi quay lại nói với Dương Đình Thiên đang ngồi suy nghĩ dưới đất: “Đương nhiên là nếu người có thể sử dụng được thuộc tính đặc thù của Thiên Sinh Vũ Khí thì sẽ hoàn toàn không cần phải để ý tới tốc độ của quỷ quái và của bản thân người. Lúc đó, chỉ cần tốc độ của quỷ quái không nhanh tới mức không kịp thói thường hoặc thậm chí người không thể nhìn thấy nó, thì người hoàn toàn có thể dựa vào thuộc tính đặc thù của Thiên Sinh Vũ Khí để đối kháng với chúng. Vậy thì hoàn toàn không cần phải để ý tới khoảng cách hay tốc độ gì nữa.”

“Nhưng trước khi làm được việc đó thì người nhất định phải học được cách sử dụng thiêu đốt năng lượng tiêu chuẩn trong quá trình chiến đấu. Như vậy thì người mới tăng cường được sức mạnh và tốc độ trong khi chiến đấu, chứ không phải chỉ dựa vào tốc độ và sức mạnh thân thể để chiến đấu. Vừa rồi người cũng thấy rồi phải không? Phần lớn quỷ quái sẽ không chịu ảnh hưởng của cái gọi là quán tính, mà tốc độ của chúng lại còn cực nhanh. Vậy nên nếu người không thiêu đốt năng lượng tiêu chuẩn thì sẽ lập tức biến thành một mục tiêu sống...”

Tiếp tục như vậy, hai người Bùi Kiều càng lúc càng tiến vào gần khu vực trung tâm của Nam Bắc Chiến Trường. Trên đường đi, kỹ xảo chiến đấu của Dương Đình Thiên cũng tăng lên cực kỳ nhanh. Trước khi chết, Dương Đình Thiên vốn là một trùm xã hội đen, vậy nên đánh nhau, giết người hắn không lạ gì. Cái khác thì không dám nói, nhưng ít nhất là hắn không cảm thấy ngại ngần gì việc phải đánh giết chiến đấu. Nhờ vậy mà hắn có thể liên tục tích lũy kinh nghiệm và tổng kết lại phương pháp chiến đấu.

So với việc những Tự Do Linh Hồn khác phải thiêu đốt tiêu chuẩn năng lượng khi chiến đấu, thì lực lượng lôi điện trong cơ thể của Bùi Kiều có ưu thế lớn hơn rất nhiều. Nhờ có sức mạnh này mà tốc độ của hắn trở nên nhanh hơn, lực công kích mạnh hơn, tốc độ phản ứng cũng nhanh hơn rất nhiều việc thiêu đốt năng lượng tiêu chuẩn. Có điều là thứ này tiêu hao năng lượng cũng nhanh hơn gấp mười mấy lần, thậm chí gấp mấy chục lần...

Sau khi đã đánh hơn mười trận cả lớn lẫn nhỏ, cuối cùng thì Dương Đình Thiên cũng đã có thể một mình chiến đấu được với nhóm quỷ quái dưới năm mươi con. Tuy một phần nguyên nhân cũng là vì uy lực Thiên Sinh Vũ Khí của hắn không nhỏ, nhưng yếu tố chính vẫn là vì sự tinh táo và thiên phú của

hắn... Có lẽ người cha trùm xã hội đen của hắn nói không sai, hắn thật sự là một tay chiến đấu thiện nghệ bẩm sinh, giết chóc có trong máu của hắn. Ít nhất là khi chiến đấu với quỷ quái, hắn đã rất nhanh chóng tìm ra được bí quyết chiến đấu: lúc nào nên thiêu đốt tiêu chuẩn năng lượng, lúc nào nên vùng Thiên Sinh Vũ Khí lên, lúc nào nên né tránh, chỉ sau vài trận chiến là hắn đã tìm ra được điểm khác nhau giữa chiến đấu của người sống và chiến đấu của linh hồn... Đây đúng là một thiên phú hiếm có!

Tuy đã đánh tới hơn mười trận lớn nhỏ, nhưng hầu hết những trận đó đều chỉ là đánh với quỷ quái bình thường, thậm chí nhiều trận còn đánh với đám quỷ quái chưa tới cả Nhập Ma cấp. Vậy nên mười trận này cũng không làm hai người tốn quá nhiều thời gian, nhiều nhất là sau ba giờ, hai người đã tới được gần khu vực trung tâm của Nam Bắc Chiến Trường. Lúc này, quỷ quái đã bắt đầu xuất hiện thành từng đội lớn tới mấy trăm con, hơn nữa bọn chúng là sử dụng phương thức công kích là súng đạn, vậy nên Bùi Kiều cũng không định liều lĩnh đi tập kích bọn chúng.

Nhưng khi hai người vừa tới được nơi này, còn chưa kịp tiếp tục xâm nhập vào sâu phía trong, thì bỗng mặt đất chợt rung động mãnh liệt, cùng với đó là sóng địa chấn lan truyền tới từ một xa xôi phía trước. Hai người còn dường như thoáng nghe thấy tiếng người la hét, kêu gào.

“Không sai rồi! Đây là trường khí thế... Ở phía trước có đoàn đội linh hồn gặp phải quỷ quái Chân Ma cấp!”

Bùi Kiều ngó nhìn về phía xa trong thoáng chốc, sau đó hắn quay lại nói với Dương Đình Thiên bằng vẻ khẳng định chắc chắn. Sau đó, hắn cũng không chờ Dương Đình Thiên trả lời mà liền vỗ mạnh trán của mình một cái. Lập tức, một tia sáng màu vàng kim lấp lánh bắn ra từ trong mắt của hắn. Sau đó, dường như một mặt trời thu nhỏ vừa ra đời, giây phút đó, là thời khắc nó rực rỡ nhất, chói mắt nhất. Dương Đình Thiên đứng bên cạnh chỉ có thể nhắm chặt hai mắt, đến khi ánh sáng vàng rực rỡ tan đi, trên mặt đất đã xuất hiện một cây rìu cực lớn màu vàng kim chói mắt...

Bạo Viêm Cự Phù!

“Biến thành Ngụy Ngu Đầu!” Bùi Kiều thấp giọng quát. Lời nói của hắn dường như có một loại ma lực nào đó, lời nói vừa dứt thì cây rìu khổng lồ lại một lần nữa tuôn ra ánh sáng vàng kim sán lạn. Lần này thì thời gian nó phát ra ánh hào quang kéo dài lâu hơn vừa rồi, sau khoảng mười giây, trước mặt hai người đã xuất hiện một quái vật hình người cao chừng mười mét, cơ bắp cuộn cuộn... Đầu bò, thân người, thân mình màu vàng đen rắn chắc. Đúng vậy! Đó chính là Ngụy Ngu Đầu Chân Ma cấp!

“Ta đã nói là muốn làm náo loạn Nam Bắc Chiến Trường một trận đó thôi... Đi nào! Trên đường đi của chúng ta, thần cản sát thần, ma ngăn diệt ma! Ngụy Ngu Đầu, đập bẹp toàn bộ quỷ quái trên con đường này cho ta!” Bùi Kiều cười hắc hắc rồi chợt rống to.

Và con Ngu Đầu này dường như cũng nghe hiểu mệnh lệnh của hắn. Nó ngửa đầu rống lớn một tiếng đinh tai. Âm thanh đó lớn vô cùng, truyền đi xa mãi, xa mãi. Đồng thời, từ vị trí của nó làm trung tâm, một cỗ khí thế của ý chí bùng lên, bao phủ phạm vi khoảng trăm mét xung quanh. Không chờ cho Bùi Kiều và Dương Đình Thiên kịp cảm thụ ý chí của khí thế đó thì Ngụy Ngu Đầu đã giậm chân thật mạnh rồi lao về phía trước. Trước mặt nó, là một đội gần hai, ba nghìn con Bộ Binh Khô Lâu đang xếp hàng đi đều...

Lời bình:

Ngụy Ngu Đầu đã ra trận! Liệu sức mạnh của nó lớn đến cỡ nào? Có giúp Bùi Kiều dành được thể áp đảo trong hành trình lần này? Mời đón đọc những chương mới nhất của TVKD được thực hiện bởi nhóm dịch Vô Hạn Chi Tâm trên Bạch Ngọc Sách!

Chú thích:

1. Xích: đơn vị đo lường chiều dài của TQ cổ, 1 xích = 30.3 cm. 8 xích = 2.4m
2. Mã đao: Việt Nam gọi là mã tấu.

Bạn đang đọc truyện *Từ Vong Khai Đoan* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Q.3 - Chương 38: Làm Loạn (3)

Quỷ quái cũng có vô số các tộc loại. Chia theo loại lớn thì gồm: Khô Lâu, U Linh, Xác Sống, Dị Hình – tổng cộng bốn loại lớn. Mà mỗi loại lớn này lại phân chia thành rất nhiều các dạng nhỏ hơn. Ví dụ như chỉ riêng Khô Lâu đã chia thành Khô Lâu, Bạch Cốt Khô Lâu, Hắc Sắc Khô Lâu, Xích Huyết Khô Lâu, v.v... rất nhiều chủng loại. Càng không cần nói đến các loại lớn khác nữa! Vậy nên có thể nói rằng quỷ quái có cả ngàn vạn loại.

Trong vô số các tộc loại đó thì thực lực của từng dạng khác nhau cũng không giống nhau. Ví dụ như trong Nam Bắc Chiến Trường này, đám quỷ quái xếp thành hàng ngũ kiểu quân đội kia là loại bình thường nhất: Khô Lâu hoặc Bạch Cốt Khô Lâu. Nói về thực lực thì phần lớn bọn chúng không cả đạt tới Nhập Ma cấp, có điều là chúng công kích bằng súng đạn và hoạt động theo kiểu hàng ngũ quân đội. Vậy nên nếu số lượng của đám Bộ Binh Khô Lâu này vượt qua một ngàn thì dù là Nhập Ma cấp đỉnh phong cũng phải dè chừng.

Nói tóm lại, thực lực của các tộc loại quỷ quái có khác biệt rất lớn. Với một con Xích Sắc Khô Lâu trong ảo giới Phong Đô đã đạt tới Nhập Ma cấp đỉnh phong, nếu như không tính tới trường khí thế thì nó sẽ hoàn toàn đủ sức đánh ngang với một con Bạch Cốt Khô Lâu Chân Ma cấp. Đó chính là sự khác biệt thực lực giữa các tộc loại với nhau!

Tương tự, Nguru Đầu – được mệnh danh là loại quỷ quái mạnh nhất khu ngoài Phong Đô – cũng có thực lực hơn xa các loại quỷ quái còn lại. Nếu như có cùng đẳng cấp thì nó gần như có sức mạnh áp đảo các tộc loại cùng khu vực khác. Hơn nữa, Phong Đô lại được công nhận là ảo giới có độ nguy hiểm đứng thứ hai trên thế giới chỉ sau Ác Ma Thành ở Đông Âu. Trong một ảo giới như vậy mà còn có thể xưng hùng xưng bá, vậy nếu Nguru Đầu xuất hiện trong Nam Bắc Chiến Trường thì sẽ như thế nào đây?

Bùi Kiều và Dương Đình Thiên lúc này đang được xem ví dụ về sự chênh lệch thực lực đó. Quả thật là ‘nghe ép’...

Trường khí thế của Ngự Nguru Đầu vừa mờ ra thì toàn bộ quỷ quái trong phạm vi ảnh hưởng của nó lập tức trở nên chậm chạp. Như thông thường, nếu kẻ địch tiến vào phạm vi trăm mét xung quanh thì đám Bộ Binh Khô Lâu này sẽ bắt đầu tiến hành hình thức ‘ba bước ngấm bẩn’ nổi tiếng của quân đội thế kỷ mười chín. Thế nhưng, khi Ngự Nguru Đầu gầm rú lao về phía chúng, thì hàng ngũ của gần ba nghìn con khô lâu này lại bắt đầu trở nên hỗn loạn. Đám quỷ quái Khô Lâu vốn không hề biết sợ hãi là gì mà lúc này lại đang thể hiện sự hoảng loạn không khác gì con người, thậm chí khoảng nghìn con quỷ quái đứng phía ngoài đang bắt đầu bỏ chạy tán loạn. Hàng ngũ của đám quỷ quái này lập tức tan vỡ, thậm chí Ngự Nguru Đầu còn chưa tấn công tới mà đã có mấy trăm con Khô Lâu bị đâm đạp nát thành năng lượng tiêu chuẩn. Vậy là không trung biến thành cảnh tượng mấy nghìn đơn vị năng lượng tiêu chuẩn phiêu tán khắp nơi.

Tuy có ý thức nhưng Ngự Nguru Đầu dù sao cũng không phải nhân loại. Mệnh lệnh mà nó nhận được là san bằng bất cứ thứ gì có trên đường đi, vậy là nó thực sự làm theo mệnh lệnh đó một cách chính xác nhất. Một đường chạy như vũ bão, mỗi sải chân của nó đã vượt qua vài chục mét, mặt đất nơi nó đặt chân xuống lập tức nứt vỡ, sứt lún như thể vừa có một quả bom nhỏ phát nổ, mỗi bước của nó là một cái hố như vậy ra đời. Tiến lên với khí thế điên cuồng vô địch đó, chỉ sau vài giây, nó đã nhảy vào trong hàng ngũ Bộ Binh Khô Lâu. ‘Uỳnh’ một tiếng, một đám của nó nện lên mặt đất! Mặt đất nổ tung tóe, một cái hố đường kính 7 – 8 m, sâu 5 – 6 m xuất hiện dưới nắm đấm của nó, toàn bộ Khô Lâu trong phạm vi vài chục mét xung quanh cũng bị đánh nát vụn, hóa thành năng lượng tiêu chuẩn. Mà sau một đòn đó thì Ngự Nguru Đầu cũng không hề dừng lại, nó bước tiếp vài bước, rồi lại nện xuống một đám nữa...

Bùi Kiều và Dương Đình Thiên trợn tròn mắt nhìn cảnh tượng trước mặt, phải đến vài phút sau đầu óc mới tỉnh táo trở lại. Tuy trước đó bọn hắn cũng đã đoán rằng con Ngự Nguru Đầu này sẽ rất mạnh mẽ, dù sao thì nhìn kiểu gì nó cũng giống một tên cơ bắp bạo lực, nhưng thật không ngờ nó không chỉ rất mạnh mà còn là một tên vô cùng cuồng loạn như vậy! Cho dù có thực lực Chân Ma cấp, nhưng nhẹ nhàng tiêu diệt một đơn vị ba ngàn Bộ Binh Khô Lâu như thế này thì cũng quá khó tin rồi. Hơn nữa, nhìn bộ dạng của con Ngự Nguru Đầu này thì hẳn là nó còn chưa tung hết sức. Chuyện này đúng là... quá sức tưởng tượng!

“Quả không hổ danh là quỷ quái Nguru Đầu tộc! Lúc bọn ta gặp phải con Nguru Đầu Ma Vương cấp tại ảo giới Phong Đô, một quyền của nó cũng gây ảnh hưởng tới phạm vi mấy nghìn mét, thậm chí cả quỷ quái Chân Ma cấp cũng không chịu nổi một đòn đó. Nghe nói Nguru Đầu là loại quỷ quái không hề có các loại kỹ năng đặc thù như ảo giác gì gì đó, hoàn toàn chỉ dựa vào một thân đầy sức mạnh. Nhưng chính cái sức mạnh đó đã giúp cho tên tuổi của nó sánh ngang với Mã Diện, vậy nên có thể tưởng tượng được là sức mạnh của Nguru Đầu lớn tới cỡ nào... Quả thật là rất mạnh.” Bùi Kiều nói xong những lời này thì đã hứng phần tới toàn thân run rẩy. Hắn cảm thấy như toàn thân đang nổi hết da gà. Niềm vui sướng này thật quá lớn, khiến cho hắn ngây ngẩn trong phút chốc.

Ban đầu, tuy thấy con Ngự Nguru Đầu này đúng là quỷ quái Chân ma cấp, cũng thật sự có trường khí thế, nhưng dù sao nó cũng là quỷ quái do linh hồn của Thiên Sinh Vũ Khí ngưng tụ thành, vậy nên Bùi Kiều cho rằng thực lực của nó vẫn sẽ có chênh lệch với quỷ quái Chân Ma cấp tự nhiên, có lẽ thực lực của nó chỉ là dạng ‘nửa mùa’ thôi. Cũng vì vậy nên hắn mới lựa chọn đi đến Nam Bắc Chiến Trường. Đứng ở vị trí người phụ trách của một đoàn đội (tuy hiện tại mới chỉ hai người), mỗi khi quyết định một vấn đề nào đó, hắn cần phải thận trọng cân nhắc, chứ không thể vỗ đầu một cái rồi quyết định.

Sở dĩ hắn lựa chọn Nam Bắc Chiến Trường là vì ba nguyên nhân: một là vì tiện đường tới Mỹ hoàn thành lời hứa với Jenny, hai là để tận nhân như Dương Đình Thiên làm quen một chút với không khí chiến đấu của ảo giới, và nguyên nhân thứ ba... chính là vì muốn kiểm tra thực lực chân chính của Ngự Nguru Đầu trong ảo giới yếu nhất này, để xem thực lực của nó chênh lệch với quỷ quái Chân Ma cấp ra sao.

Và kết quả lại làm người ta thỏa mãn đến không ngờ: con Ngự Nguru Đầu này thật sự có thực lực Chân Ma cấp... Không đúng! Phải là trong số quỷ quái Chân Ma cấp thì chiến lực của Ngự Nguru Đầu cũng đủ để xếp vào nhóm cao nhất. Nó chính là chủng tộc quỷ quái có lực lượng lớn nhất khu ngoài ảo giới Phong Đô – Nguru Đầu!

Bùi Kiều và Dương Đình Thiên nhìn mặt đất như vừa bị đạn pháo cày xới qua trước mặt, rồi lại nhìn theo Ngự Nguru Đầu đang hùng hổ phóng về phía trước. Khi đầu óc bọn hắn tỉnh táo lại thì Ngự Nguru Đầu đã chạy ra xa tới 7 – 8 km, sau đó lại bắt đầu ‘ngược đãi’ một đội Bộ Binh Khô Lâu khác. Hai người liếc nhìn nhau rồi đồng thời thiêu đốt năng lượng tiêu chuẩn, đuổi theo quái vật kia với tốc độ cao nhất của mình.

Giờ thì bọn hắn mới hiểu, hóa ra bọn hắn không cần phải chờ Ngự Nguru Đầu dọn dẹp đám quỷ quái Khô Lâu trên đường rồi mới đi tiếp, mà việc bọn hắn nên làm phải là dốc sức mà xông lên phía trước. Nếu không thì trái lại, bọn hắn mới là những kẻ sẽ bị Ngự Nguru Đầu bỏ lại phía sau... Tuy Bùi Kiều đã sửa chữa hoàn hảo phù văn ký hiệu bên trong Bạo Viêm Cự Phù nhưng xem ra trí tuệ của Ngự Nguru Đầu vẫn hơi có vấn đề. À, hình dung đơn giản một chút thì là đúng là có sức trâu mà không có đầu óc rồi!

Dương Đình Thiên đang chạy thì bỗng hỏi một câu kỳ lạ: “Này Bùi Kiều, người đã ra lệnh cho Ngự Nguru Đầu cái gì vậy?”

Bùi Kiều sững sờ trả lời: “Đạp bẹp toàn bộ những quân đoàn quỷ quái gặp trên đường. Có vấn đề gì à?”

Dương Đình Thiên đưa tay lên sờ mũi một cái rồi mới nói: “Cũng không có gì. Chỉ là ta đang nghĩ... liệu con Ngự Nguru Đầu này có phân biệt được quỷ quái và linh hồn nhân loại không? Sẽ không xảy ra chuyện nó đạp bẹp luôn cả đoàn đội linh hồn kia luôn chứ?”

“A...” Bùi Kiều ngơ ngác cả nửa ngày rồi bỗng nhiên nói với Dương Đình Thiên: “Dương Đình Thiên, tốc độ của người quá chậm! Cứ đà này thì không thể đuổi kịp Ngự Nguru Đầu đâu! Nhưng tốc độ của ta thì hoàn toàn có thể đuổi theo kịp. Thế nên ta có ý này...”

Dương Đình Thiên nghe vậy thì cười khỏ tự giễu: “Muốn ta một mình từ từ đuổi theo à? Dù sao thì quý quái trên đoạn đường này cũng đã bị Ngự Nguư Đầu dọn sạch rồi. Ta chạy một mình chắc cũng sẽ không gặp nguy hiểm gì đâu.”

Nhưng Bùi Kiêu lại lắc đầu trả lời: “Không phải vậy. Ý của ta là... cứu người quan trọng hơn. Vậy nên người trăm ngàn lần không được oán trách ta đấy nhé!”

“H... ả?” Dương Đình Thiên sững sốt. Nhưng khi hắn còn chưa kịp hỏi rõ ra cái gì thì đã nhìn thấy cơ thể Bùi Kiêu bắt đầu hóa thành không lồ, lôi điện xẹt khắp toàn thân. Chỉ sau một, hai giây, Bùi Kiêu đã biến thành một người khổng lồ lôi điện cao mười mét. Sau đó, Bùi Kiêu bắt chợt chớp lấy hắn, rống to một tiếng rồi không ngờ vung tay, ném hắn bay vút ra xa, bay về hướng Ngự Nguư Đầu ở phía xa xa phía trước.

“Cái đ...” Tiếng gào của Dương Đình Thiên theo hắn bay xa dần. Còn Bùi Kiêu, hắn cũng khôi phục lại hình dạng bình thường sau khi thoát khỏi trạng thái thiêu đốt chấp niệm. Hắn nhìn theo Dương Đình Thiên đã bay xa hơn hai, ba nghìn mét mà chỉ biết cười khỏ. Sau đó, dưới chân hắn lóe lên tia điện, tốc độ lập tức tăng lên mấy chục lần, gần như điên cuồng phóng về phía trước.

Với người sống thì đương nhiên không thể sử dụng phương pháp vừa rồi để di chuyển, chỉ riêng lực quán tính và lực tác động khi chạm đất cũng đã đủ để giết chết người ta rồi, nhưng mà với linh hồn thể thì lại không ảnh hưởng gì lắm. Điều giúp duy trì sinh mạng cho linh hồn thể là ở chỗ chấp niệm nhiều hay ít, cường độ cao hay thấp. Vậy nên trừ khi bị quý quái hoặc Thiên Sinh Vũ Khí đánh trúng thì linh hồn thể mới gặp nguy hiểm tính mạng, còn với loại lực tác động như thế này cùng lắm chỉ làm cho chấp niệm bị chấn động mà thôi. Đương nhiên là nếu chất lượng của chấp niệm cực cao, ví dụ như 1 đơn vị chấp niệm của Bùi Kiêu dung nạp được 2 đơn vị năng lượng tiêu chuẩn, hoặc 1 đơn vị chấp niệm dung nạp được 10 đơn vị năng lượng tiêu chuẩn như Cung Diệp Vũ, những linh hồn thể có chấp niệm cứng rắn đến vậy thì dù có chịu lực tác động lớn hơn nữa thì chấp niệm cũng sẽ không bị chấn động.

Nhưng Dương Đình thì lại không nằm trong số đó... Thế nên, khi Bùi Kiêu chạy được tới chỗ hắn thì thấy tên này đang toàn thân run bần bật, nằm cứng ngắc dưới đất. Hắn đang phải chịu nỗi thống khổ tột độ do chấp niệm chấn động gây ra. Tuy vậy, hắn vẫn có thể trừng đôi mắt đờ đờ sát khí của mình lên nhìn Bùi Kiêu.

Bùi Kiêu vừa cười ha hả, vừa rống lên với Ngự Nguư Đầu đang cách đó vài trăm mét: “Ngự Nguư Đầu! Dừng lại và tới chỗ ta ngay!”

Ngự Nguư Đầu vừa mới đánh nát hàng ngũ của một đám Bộ Binh Khô Lâu, đang chuẩn bị sai những bước chân ‘đào hố’ của mình tiến lên thì nghe thấy tiếng Bùi Kiêu gọi. Nó không hề chần chừ, lập tức xoay người vọt tới chỗ Bùi Kiêu và Dương Đình Thiên, cùng đến với nó là một trận cát bay đá chạy mù mịt. Đến khi tro bụi tan đi thì cái thân hình đồ sộ màu vàng lợt của Ngự Nguư Đầu đã đứng trước mặt hai người.

“Có cảm giác rất giống một con robot. Mà còn là một con robot có thể cười được nữa chứ...” Bùi Kiêu lầm bầm than phiền một tiếng rồi liền đi tới chỗ Dương Đình Thiên, nhắc hắn ném lên vai Ngự Nguư Đầu, tiếp theo lại tự mình nhảy lên vai con quái vật này. Xong xuôi rồi mới một lần nữa ra lệnh cho Ngự Nguư Đầu tiếp tục tiến lên.

Trên vai một người khổng lồ cao 10m có hai gã đàn ông cao 1m7, 1m8 ngồi, nhìn chẳng khác nào hai con mèo con ngồi trên vai người lớn. Vậy nên điều đó hoàn toàn không tạo ra bất kỳ một khó khăn nào cho Ngự Nguư Đầu. Vì vậy mà tốc độ tiến lên của Ngự Nguư Đầu không hề giảm xuống, vẫn từng bước một đạp phá hàng ngũ của đám Bộ Binh Khô Lâu, cứ thế tiến lên thẳng tắp.

Chỉ khoảng mười phút sau, Dương Đình Thiên đã hồi phục lại từ cơn chấn động chấp niệm. Chấn động chấp niệm mà hắn phải chịu cũng không quá nghiêm trọng. Tuy nhiên, không vì vậy mà nỗi đau khổ hắn phải chịu ít đi chút nào. Thế nên cảm giác vừa rồi của hắn thật chả khác nào đi dạo một vòng dưới Địa Ngục rồi quay lại. Hắn lập tức cất lời bằng giọng khàn khàn: “Người trả thù ta đây phải không? Vì mấy ngày trước ta có địch ý với người nên giờ người nhân cơ hội này trả thù ta đúng không?”

“Không phải! Tuyệt đối không phải!” Bùi Kiêu vừa đưa mắt nhìn về hướng Ngự Nguư Đầu đang tiến tới vừa trả lời. Sau đó hắn lại cười ha hả nói: “Chẳng qua là vì phải dùng phương pháp đó thì mới có thể đạt được tốc độ nhanh nhất đó thôi, vậy thì mới có thể đuổi kịp Ngự Nguư Đầu trong thời gian ngắn. Với lại, chấp niệm chấn động cũng là một loại phương pháp giúp nâng cao độ bền bỉ của chấp niệm đấy. Việc đó với người cũng có chỗ khá tốt.”

Dương Đình Thiên nghe vậy thì bĩu môi nói: “Lần sau có muốn nói dối thì hãy nhìn vào mắt của đối phương. Như vậy thì khả năng người lừa được người khác sẽ cao hơn nhiều đấy... Được rồi! Dù sao thì người cũng đã trả thù rồi. Nhưng chỉ một lần này thôi đấy!” Nói xong, Dương Đình Thiên cũng đưa mắt nhìn về phía trước, nơi có màn khói thuốc súng tràn ngập...

Bạn đang đọc truyện *Tử Vong Khai Đoan* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Q.3 - Chương 39: Làm Loạn (4)

Cùng lúc này, ở một nơi cách hai người Bùi Kiêu một khoảng rất xa, có vài chục tên Tự Do Linh Hồn đang chạy bán sống bán chết. Trong số đó, có hơn mười người sở hữu Thiên Sinh Vũ Khí. Tuy không biết là trong số mười người này thì có bao nhiêu người là Trách Thoát Giả, nhưng cho dù bọn họ có bao nhiêu Trách Thoát Giả đi nữa, thì cũng rõ ràng là đám người này đang chạy trốn, hơn nữa còn là kiểu chạy trốn chết sau khi bị đánh cho tan tác.

“Mọi người nhớ cho kỹ: cho dù chúng ta chỉ còn lại duy nhất một người chạy thoát được ra ngoài cũng phải đưa được tin tức về áo giới Nam Bắc Chiến Trường này ra ngoài bằng mọi giá!” Người dẫn đầu nhóm người này là một người đàn ông trung niên khoảng hơn bốn mươi tuổi. Hắn ta có một cái bụng bia to bự, nhưng lại là người có tốc độ cao nhất trong cả đám.

Người đàn ông trung niên này vác theo một cây rìu còn cao hơn cả người hắn, vừa chạy vừa kêu gào, thúc dục những thành viên phía sau cố gắng đuổi sát theo mình. Có thể thấy được, hắn ta chính là người đứng đầu của đoàn đội này.

“Thật đáng giận! Không ngờ đám quý quái kia lại có thể làm như vậy... Bằng mọi giá phải đưa được tin tức này ra ngoài! Nếu không thì sự hi sinh của mọi người sẽ trở thành uổng phí!” Người trung niên vừa chạy vừa rống lớn, trong giọng nói tràn đầy hoảng sợ và bị phẫn.

Thế nhưng hắn chẳng thể hò hét tiếp được bao lâu, vì khi đám người này mới chạy được nhiều nhất là khoảng 2 – 3 km thì bỗng nhiên một quả đạn pháo màu đen từ đâu rơi xuống ngay phía trước bọn họ. Một tiếng nổ lớn vang lên khi mặt đất bị đập nát. Một màn khói bụi dày đặc lập tức tràn ngập, che khuất tầm nhìn của cả đám đồng đội.

Đám người kia lập tức dừng lại, đồng thời nhìn chăm chăm vào tấm màn khói bụi trước mặt với ánh mắt sợ hãi, giống như có một con quái vật ghê sợ nào đó đang ẩn nấp trong màn khói bụi kia.

Nhưng rồi chỉ sau chốc lát, màn khói bụi dày đặc đó cũng dần lắng xuống, hơn nữa sóng xung kích sinh ra do vụ nổ vừa rồi cũng đã xua tan đi rất nhiều khói thuốc súng vốn luôn tràn ngập trong áo giới này. Vậy nên lúc này, tầm mắt của mọi người lại được mở rộng ra rất nhiều... Có điều là lúc này thì cả đám đều không có tâm trí đâu mà để ý tới cảnh vật xung quanh, toàn bộ tinh thần của bọn họ đều đang dồn vào quả cầu màu đen không lồ trước mặt.

Đó là một quả đạn pháo hình cầu khổng lồ, liền một khối tròn vo, nhìn qua thật sự giống như một quả đạn pháo được đúc thành từ thép đen, loại mà loài người đã dùng trước khi các loại bom đạn hiện đại ra đời (1). Có điều là quả đạn pháo khổng lồ trước mặt này lại có thể dọa được cho cả bọn không dám đi tiếp, thậm chí khiến cho bọn họ mất cả dũng khí để bước lên dù chỉ một bước.

Cả đám cứ đứng ngây ra như vậy đến mấy chục giây, cho tới tận khi phía sau bọn họ vang lên những tiếng động ầm ầm như thể tiếng của một chiếc xe nặng nề đang chạy, thì bọn họ mới như thể nhớ ra chuyện gì đó. Tất cả nghiêng chặt rằng rồi đồng loạt lao về phía quả đạn pháo khổng lồ trước mặt kia.

Người đàn ông trung niên kia thậm chí còn vừa chạy vừa rống lên điên cuồng, cây rìu lớn trong tay hắn cũng đồng thời rực sáng lên hào quang màu xanh lá... Đúng vậy, cây rìu này của hắn không phải Thiên Sinh Vũ Khí bình thường, mà là Thiên Sinh Vũ Khí cấp Chân Ma do quý quái Chân Ma cấp thực thể hóa ra: nó có thuộc tính đặc thù. Người đàn ông trung niên này thậm chí sở hữu cả Thiên Sinh Vũ Khí có thuộc tính đặc thù thì xem ra cũng không phải một nhân vật vô danh trong giới linh hồn, có khi còn là Trách Thoát Giả.

Nhưng biểu cảm của hắn ta lúc này lại không hề có vẻ gì là nhẹ nhõm, trên khuôn mặt của hắn, ngoài sự lo lắng cũng chỉ còn lại vội vàng. Khi hắn đang xách theo cây rìu lớn điên cuồng lao tới thì quả đạn pháo này không ngờ lại nhanh chóng tách ra, mặt ngoài vốn không có một vết xước của nó bỗng xuất hiện rất nhiều các vết rãnh. Rồi giống như thể một Transformers (2), dưới cái nhìn chăm chú của đám người, quả đạn pháo dần dần lắp ghép, biến thành một người máy toàn thân ngăm đen cao tới 5m... Không đúng! Phải nói là quý quái nhìn giống như người máy mới đúng!

“Ầm!”

Thừa dịp con quý quái nhìn như người máy này còn đang biến hình, người đàn ông trung niên đã nhảy vọt lên cao bảy, tám mét, sau đó mượn quán tính khi rơi xuống, dồn lực vào cây song thủ chiến phủ (3) trong tay, bổ mạnh vào lồng ngực con quý quái người máy. Một tiếng “đùng” vang lên, nơi Song Thủ Phủ và lồng ngực con quý quái va chạm tóe lên tia lửa. Thế nhưng không ngờ uy lực của của một đòn này chỉ vền vện tạo ra một rãnh nhỏ sâu vài centimet màu đen trên người con quý quái. Một giây kế tiếp, người đàn ông trung niên đã bị con quý quái người máy đâm trúng vai. Lại một tiếng “ầm” giòn vang, vai trái của vị trung niên lập tức bị đâm nổ tung rồi tiêu tán thành tiêu chuẩn năng lượng, còn hắn thì bị bắn về phía sau, bay xa hơn mười mét, rơi vào sau lưng đám người kia.

Lập tức có mấy người trong nhóm chạy lại đỡ vị trung niên này dậy. Bọn hắn liếc nhìn nhau, cùng khiêng người đàn ông trung niên lên để bỏ chạy. Mà ngay lúc này, trong nhóm linh hồn này không ngờ có hơn mười Tự Do Linh Hồn không có Thiên Sinh Vũ Khí gào thét lao về phía con quý quái người máy. Thế nhưng khi bọn hắn còn chưa kịp lại gần con quý quái thì đã bị một trường khí thể đột ngột phủ xuống. Với con quý quái người máy làm trung tâm, phạm vi 100m xung quanh đã bị trường khí thể của nó tràn ngập, mười tên Tự Do Linh Hồn kia lập tức cứng đờ người. Sau đó, hai tiếng “ầm”, “ầm” vang lên, hai gã Tự Do Linh Hồn trong số đó đã bị con quý quái người máy dẫm nát dưới chân, cả một tiếng hừ cũng không kịp thốt ra thì đã bị đập nát thành năng lượng tiêu chuẩn... .

Người đàn ông trung niên cũng không bị ngắt xiù, tuy một bả vai của hắn đã bị đánh nát nhưng tay còn lại vẫn nắm chặt lấy cây song thủ chiến phủ của mình, mắt thì lại nhìn chăm chăm vào mười người đang quần lấy con quý quái người máy sau lưng. Khi thấy hai người trong số đó bị giẫm nát thành tiêu chuẩn năng lượng, hắn thở dài, quay mặt đi. Nơi khóe mắt hắn, từng điểm tiêu chuẩn năng lượng từ từ rơi xuống...

“Các anh em... Xin hãy ở thiên đường kiên nhẫn chờ chúng ta! Ta nghĩ chúng ta sẽ rất sớm gặp lại nhau thôi. Sau đó, mọi người sẽ lại cùng nhau thoải mái uống bia đen...” Người trung niên yên lặng cầu nguyện rồi thì thào nói.

Sau khi nói xong, người trung niên ngược nhìn bầu trời bằng đôi mắt đờ đẫn, để mặc cho mấy người kia đang khiêng mình chạy trốn, hắn chỉ lẩm bẩm như tự nói: “Vi sao chứ? Vì sao năm con quý quái Chân Ma cấp kia lại hội tụ cùng một chỗ? Vì sao chúng không hề có quân hàm như quý quái khác trong Nam Bắc Chiến Trường(4)? Vì sao chúng lại muốn giết và hấp thụ những con Chân Ma cấp có quân hàm cấp tướng? Còn có... chúng đang làm gì tại trung tâm chiến trường? Liên tục hấp thụ khí tức đen tối...”

Nhưng không ai có thể trả lời cho hắn. Có lẽ, thứ duy nhất trả lời câu hỏi của hắn chính là tiếng pháo ầm ầm phía sau lưng, vang lên sau khi bọn hắn chạy trốn được vài phút. Sau đó, quả đạn pháo đen đúa kia lại lần nữa từ trên trời rơi xuống, chặn đường đi của bọn hắn...

***

Cùng lúc đó, bên ngoài ảo giới Nam Bắc Chiến Trường, mười một linh hồn khoác áo choàng đen đang ngồi trên vài chiếc xe việt dã, đoàn xe đang hướng về Tổng Bộ Tổ Chức Linh Hồn Mỹ được đặt tại đặc khu của thủ đô Washington. Mười một người này không hề yên lặng mà còn trái lại, trên xe mở nhạc Rock Metal (5) âm ỹ, mười một người này lại vô cùng ồn ào, huyền ảo. Bỗng một người trong số đó chợt đưa tay lên ra hiệu thì cả đám trên xe mới dừng lại.

“Yuri? Chuyện gì vậy?” Một người ngồi bên cạnh tên đó hỏi với vẻ kỳ quái.

Yuri là gã có một vết sẹo dài trên mặt, hắn vừa cười hắc hắc vừa chỉ về phía trước: “Thấy cô nàng đứng ở chỗ góc cua kia không? Rõ ràng chỉ là một Tự Do Linh Hồn bình thường mà lại có một thanh Thiên Sinh Vũ Khí... Hôn nữa, có vẻ cô ta còn chưa luyện hóa được thanh Thiên Sinh Vũ Khí này. Chắc là mới lấy được không lâu rồi.”

Cả đám người trên chiếc xe đều nhìn theo hướng ngón tay Yuri chỉ. Sau đó một người trả lời: “Là con nhóc cầm thanh loan đao kia sao? Đúng thật! Chấp niệm của nó rất nhỏ yếu, mà lại còn chưa luyện hóa cây Thiên Sinh Vũ Khí kia... Lão đại, thế nào đây? Có cần thanh Thiên Sinh Vũ Khí đó hay không?”

Người đàn ông đang lái xe trầm ngâm một lát, sau đó mới nói: “Tốt! Lấy đi.. Yuri, Antti, Molency, ba người các người đi theo dõi cô ta. Nhớ phải diệt khẩu cả nhà rồi làm giả dấu vết chấp niệm của quý quái. Có nhớ không?”

Yuri kiêu ngạo cười: “Ha ha... Lão đại, người cứ yên tâm đi! Yuri ta đã đích thân ra tay mà người còn lo sẽ có chuyện gì ngoài ý muốn xảy ra hay sao?”

Một người phụ nữ đeo mạng che mặt bên cạnh chợt chăm chọc nói: “Thế tại sao Yuri tiên sinh – người tự nhận là mạnh thứ hai trong đội chúng ta – lần này lại gặp phải chuyện ngoài ý muốn trong Nam Bắc Chiến Trường vậy? Lượng tội nghiệt mà chúng ta nhận được rõ là có thể đủ để thắng cấp được sáu con Chân Ma cấp, nhưng hình như cũng chỉ vì cái ngoài ý muốn của người mà làm cho chúng ta chỉ thắng cấp được ra năm con Chân Ma cấp mà thôi. Nếu không do người thì chúng ta đâu có bị bắt buộc giết con Chân Ma cấp kia chứ?”

Yuri lập tức cứng họng. Hắn lúng túng cười khan ha ha hai tiếng rồi lầm bầm: “Không may mới có chuyện ngoài ý muốn thôi mà! Chỉ là do nguyên nhân khách quan... Huống hồ, năm con quý quái Chân Ma cấp là đủ rồi. Chỉ cần chúng hấp thụ hết ảo giới Nam Bắc Chiến Trường, thì theo tính toán: sẽ có ít nhất một con đạt Ma Vương cấp không hoàn chỉnh? Khi đó thì chẳng phải người thắng lợi sẽ là chúng ta hay sao?”

Người đàn ông lái xe vốn luôn rất kiểm soát, nhưng khi nghe thấy vậy thì lập tức lạnh lùng nói: “Câm miệng! Ba hoa cái gì hả! Đừng có lắm miệng để lộ ra kế hoạch của thủ lĩnh. Nếu không ta sẽ không tha cho các người!”

Cả đám nghe vậy thì đều vô thức rụt cổ lại. Sau đó ba người trong số đó, bao gồm Yuri, linh hồn của một gã da đen và cô gái đeo mạng che mặt bay khỏi xe việt dã, từ từ bay về hướng góc của đầu đường..

Mà sau góc của đó, một thiếu nữ mặt mũi đầy vui vẻ. Cô đang ôm một thanh loan đao như thể ôm bảo bối, nụ cười trên khóe môi ngọt ngào vô cùng...

Lời bình:

Nam Bắc Chiến Trường đang xảy ra nhữn thay đổi cô cùng bất thường! Và có vẻ như thủ phạm gây ra tai họa này lại chính là nhóm lính đánh thuê kia? Bọn chúng muốn gì? Liệu Bùi Kiều sẽ lại một lần nữa phải đối diện với một Ma Vương cấp không hoàn chỉnh? Liệu có phải Jenny tội nghiệp sắp gặp tai họa? Mời đón đọc chương mới nhất của TVKD được thực hiện bởi nhóm dịch Vô Hạn Chi Tâm!

Chú thích:

1. Đạn pháo bằng thép: Là loại đạn của súng thần công cổ, chỉ đơn giản là một khối thép đặc.
2. Transformers: robot biến hình, đó là những sinh vật cơ khí, chúng có thể lắp ghép để thay đổi hình dạng cho phù hợp với mục đích.
3. Song thủ chiến phủ: Rìu lớn chuyên dùng để chiến đấu, phải dùng cả hai tay mới sử dụng được (của Âu Mỹ)
4. Quân hàm của quý quái: quý quái trong Nam Bắc Chiến Trường đều có quân hàm. Quý quái Chân Ma cấp ở đây đều có quân hàm cấp tướng trở lên. Con Chân Ma cấp thực thể hóa ra Anh Dũng Súng có quân hàm thiếu tướng. Quý quái ở nơi khác không có loại quân hàm này.
5. Rock Metal: nhạc rock loại nặng, ca sỹ gần như đang gào thét chứ không phải hát.

Bạn đang đọc truyện *Từ Vong Khai Đoan* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Q.3 - Chương 40: Làm Loạn (5)

Quay lại với những diễn biến tại Nam Bắc Chiến Trường. Lúc này, Bùi Kiều và Dương Đình Thiên đang đứng trên vai của Ngụy Nguư Đầu, nhìn cảnh nó phóng thẳng như bay, đập đám Bộ Binh Khô Lâu dưới chân như đập con chuột. Đập xuống một cái là nát như ít nhất vài chục con Bộ Binh Khô Lâu, xoay người đâm xuống thì chỉ ít cũng biến mất hơn trăm con. Với lực công kích khủng khiếp như vậy... đã hoàn toàn không cần bất kỳ một kỹ năng phụ trợ nào nữa. Lực lượng này đã đủ để có thể coi thường bất kỳ thứ quý quái nào trong ảo giới Nam Bắc Chiến Trường!

“Quả nhiên là rất mạnh! Thực lực của Ngụy Nguư Đầu thế này... Ài!” Bùi Kiều hưng phấn nhìn Ngụy Nguư Đầu ‘đại triển thần uy’, nhưng một lát sau hắt lại chợt thờ dài.

Dương Đình Thiên lặng yên liếc nhìn hắn, mãi lâu sau mới lên tiếng: “Đang oán trách thực lực của chính mình quá kém cỏi, chưa thể phát huy hoàn toàn được thực lực của con Ngụy Nguư Đầu này sao?”

Bùi Kiều cười khổ nói: “Ngươi cứ như đang đi guốc trong bụng ta vậy... Ngươi nói không sai! Nếu như thực lực của ta cũng đạt tới Chân Ma cấp, vậy thì thực lực tổng hợp của cả ta và Ngụy Nguư Đầu chắc chắn sẽ không chỉ đơn giản là ‘một cộng một bằng hai’. Lúc đó thì sẽ không chỉ đơn giản là tung hoành không kiêng nể tại Nam Bắc Chiến Trường, mà cho dù trong những ảo giới chưa từng đến như Hoàng Kim Quốc Độ, hoặc thậm chí như Nga Quỷ Đạo của Ấn Độ và Hoàng Tuyền của Nhật Bản, ta cũng dám xông vào! Nhưng giờ thì không được rồi, vì ta vẫn còn quá yếu.”

Bùi Kiều nói tới đây lại thờ dài một tiếng. Hắn quay nhìn Dương Đình Thiên rồi mới nói tiếp: “Bởi vì ta đã từng chứng kiến những loại quý quái đáng sợ hơn nhiều, cũng hiểu được lực lượng kinh khủng của chúng. Dương Đình Thiên, người đừng vì thấy ta có thể tung hoành như vô địch tại Nam Bắc Chiến Trường, đừng vì thấy con Ngụy Nguư Đầu này đập phá ngàn quân mà cho rằng thực lực của chúng ta đã rất mạnh. Không phải thế đâu, thực lực của chúng ta vẫn còn nhỏ yếu lắm. Sở dĩ có cảm giác chúng ta rất mạnh đơn giản là vì chúng ta đang đối mặt với ảo giới đơn giản nhất mà thôi.”

Nhưng Dương Đình Thiên lại nói thẳng: “Ta hiểu... vì ta cảm nhận thấy: ngươi dường như luôn rất vội vàng và căng thẳng, giống như ngươi e ngại điều gì đó. Nếu không sợ hãi điều gì đó, thì sẽ không ai gấp gáp và liều mạng như vậy. Điều đó ta hiểu.”

“Đúng vậy đấy! Vô cùng đáng sợ, mạnh mẽ tới mức khiến cho người ta phải tuyệt vọng...”

Bùi Kiều thì thào nói. Nhưng khi hắn vừa nói ra câu đó xong thì chợt thấy ở phía xa xa bỗng có một đám đất đá bị bắn tung lên trời, giống như vừa có một vật gì đó rất nặng nện xuống mặt đất ở đó. Tuy vì hai người đang đứng trên vai Ngụy Nguư Đầu nên không cảm nhận được sự chấn động của mặt đất, nhưng nhìn đám đất đá, khối bụi bốc lên cao như vậy thì hoàn toàn có thể tưởng tượng được cảnh tượng khi vật nặng kia nện xuống mặt đất như thế nào.

Hai người liếc nhìn nhau, Dương Đình Thiên liền hỏi: “Ngươi cảm nhận được sự tồn tại của quý quái Chân Ma cấp à?”

Bùi Kiều chỉ cười khổ nói: “Cũng không phải vậy. Ta còn chưa phải là cường giả Chân Ma cấp, không có trường khí thể, nếu nói là ‘ta cảm nhận được điều gì đó’ thì không bằng nói ‘Ngụy Nguư Đầu dưới chân ta cảm nhận được điều gì đó’ sẽ chính xác hơn. Ta chỉ có thể dựa vào một phản chấp niệm nhỏ bên trong Bạo Viêm Cự Phù để hơi chút cảm nhận sự lưu động của trường khí thể mà thôi... Nhưng mà sóng chấn động vừa rồi thì đúng là do quý quái Chân Ma cấp gây ra.”

Dương Đình Thiên nhú nhú mày, không nói thêm gì nữa. Bùi Kiều thì lúc này cũng không còn đầu óc để mà đi phỏng đoán tại sao Dương Đình Thiên lại nhú mày. Hắn chỉ nhìn xung quanh một chút rồi nói: “Nơi này đã cách khu vực trung tâm của Nam Bắc Chiến Trường cực kỳ gần rồi. Nhưng có điều làm ta thấy kỳ quái: vì sao xung quanh đây lại không hề có những đội Bộ Binh Khô Lâu và Kỳ Binh Khô Lâu quy mô lớn nào? Thật quá bất thường... Nhưng có lẽ cũng không nên nghĩ quá nhiều như vậy. Dương Đình Thiên, công tác chiến đấu sau đây ngươi trăm ngàn lần không nên tham gia, chỉ cần cẩn thận cảm nhận trường khí thể của quý quái Chân Ma cấp, rồi nghĩ cách chống lại sự đè nén của trường khí thể đó là được.”

Nói xong, Bùi Kiều cũng không chần chừ nữa. Hắn vỗ mạnh cái đầu khổng lồ của Ngụy Nguư Đầu rồi quát lớn: “Tiến lên đi! Dùng một quyền để đập cho con Chân Ma cấp kia dẹp lép cho ta!”

Ngụy Nguư Đầu như thể ngậy ra một chút, nhưng sau đó nó lập tức rống lớn một tiếng, đồng thời phát ra trường khí thể phần nộ mà chỉ riêng nó có. Tuy trường khí thể kia không nhằm vào hai người Bùi Kiều, nhưng khi nó xuất hiện cũng vẫn như một quả núi lớn đột nhiên xuất hiện trên đầu, ép cho hai người hô hấp cũng khó khăn. Liền đó, Ngụy Nguư Đầu đã sải bước phóng về phía trước, nhảy thẳng vào màn bụi đất mù mịt trước mặt.

Ở trong màn bụi đất, một quả đạn pháo khổng lồ lớn tới bốn, năm mét màu đen kịt vừa nện xuống mặt đất. Quả đạn pháo lớn đến như vậy nện xuống nên đương nhiên uy lực mà nó tạo ra cũng rất ‘hoành tráng’. Trên mặt đất xuất hiện một cái hố khổng lồ có đường kính tới mười mấy mét, còn quả đạn pháo khổng lồ kia thì đang nằm yên bất động chính giữa cái hố đó. Cách đó không xa, hơn hai mươi tên Tự Do Linh Hồn đang nhìn về phía màn bụi đất mù mịt với sắc mặt tái nhợt. Tuy không thể nhìn thấy được điều gì trong màn bụi đất, nhưng bọn họ đều biết rõ thứ gì đang chờ đợi mình trong màn bụi đất kia. Chính là con quý quái Chân Ma cấp nhìn giống như người máy kia... Chính là cái con quái vật mà dù dùng Thiên Sinh Vũ Khí nào đánh cũng không thủng, chém cũng không rách kia!

Người dẫn đầu của đội linh hồn này vẫn là người đàn ông trung niên kia. Có điều lúc này thì một cánh tay của hắn đã tiêu tan, cánh tay còn lại vẫn đang nắm chặt lấy cây song thủ chiến phù của mình. Hơn hai mươi linh hồn sau lưng hắn cũng đều có thương tích riêng, nhìn qua có vẻ cũng đã rất mệt mỏi rồi. Mà thực sự thì cả đám cũng đã sắp tới giới hạn của sức chịu đựng rồi! Trên đường bọn hắn liên tục bị con quý quái đạn pháo kia tập kích hơn mười lần, lần nhiều thì chết mười mấy người, ít thì chết bảy, tám người. Đoàn đội hơn một trăm người của bọn hắn, cũng đã đến cực hạn mất rồi.

“Đội trưởng! Ngươi đi trước đi. Thật ra tốc độ của ngươi nhanh hơn bọn ta rất nhiều. Nếu ngươi muốn chạy thì con quý quái Chân Ma cấp này chắc chắn không thể đuổi kịp! Ngươi đi trước đi, để bọn ta cản nó lại!” Đúng lúc này, một thanh niên da trắng khoảng hơn hai mươi tuổi, có một mái tóc và trang phục rất kỳ dị, tay cầm một cây đoản đao dài khoảng 30cm, nhìn hắn kiểu gì cũng giống một tên thanh niên côn đồ, thế nhưng lúc này hắn lại nghiêm nghị rống lên những lời đầy đại nghĩa như vậy.

Bên cạnh hắn còn có vài tên cũng ăn mặc kiểu kỳ dị như vậy. Có điều, bọn họ lại không thể khí khái như thanh niên kia. Trừ một thiếu nữ đứng bên cạnh người thanh niên này thì những người còn lại đều sợ hãi lùi ra xa một chút. Người thanh niên kia thấy vậy thì giận giữ, hắn đang định mắng to mấy câu thì người đàn ông trung niên lại thở dài nói: “Không được đâu... Chúng ta không trốn thoát nổi! Hai con quỷ quái Chân Ma cấp, một con bay lên trời đuổi theo, một con ở phía sau từ từ đuổi tới, đồng thời còn có thể dùng con đầu tiên để làm đạn pháo bắn chúng ta. Chúng ta thật sự không chạy nổi...”

“Con mẹ nó chứ! Nếu sớm biết như vậy thì đã cùng các anh em liều đánh một trận ngay từ đầu rồi. Vậy thì sao có thể khuất nhục như thế này? Các anh em... được chết trận cùng các người, lão tử cảm thấy vinh hạnh muôn phần!” Thần sắc u ám của vị trung niên cũng không kéo dài bao lâu. Hắn đột nhiên rống to một cách điên cuồng, cây song thủ chiến phủ trong tay cũng đồng thời tỏa sáng rực rỡ. Hắn dùng cánh tay còn lại giơ cao cây rìu lớn rồi lập tức phóng thẳng về phía màn bụi đất mù mịt.

Những người còn lại thì hoặc cũng rống to, hoặc là toàn thân run rẩy, hoặc lại có người lặng yên lùi về phía sau, đủ loại thần thái đua nhau xuất hiện. Nhưng khi bọn hắn còn chưa kịp thực hiện công kích gì từ trong màn bụi đất bỗng nhiên liên tục vang lên những tiếng ‘đùng’, ‘đùng’ như thể đang có bom phát nổ trong đó. Cùng lúc đó, một cỗ ý chí phản nộ đột ngột đè ép xuống. Trường khí thế này dường như là thực chất, chỉ nhẹ nhàng ép xuống đã làm người ta có cảm giác như bị lực lớn ngăn cản đè nén. Đây đã không còn đơn thuần là sợ hãi và áp chế nữa... Trường khí thế kia thật sự sắp đè bọn họ ngã sấp xuống mặt đất...!

Sắc mặt cả đám lập tức càng trở nên tái nhợt, sự tuyệt vọng trong lòng lúc này đã lớn đến mức khó có thể nói thành lời... Lúc trước chỉ có hai con quỷ quái Chân Ma cấp mà đã làm cho bọn họ muốn chạy trốn cũng không nổi, thế mà lúc này lại còn xuất hiện thêm một con quỷ quái Chân Ma cấp thứ ba nữa? Hơn nữa, dựa vào cường độ của trường khí thế kia thì rõ ràng là con Chân Ma cấp mới này mạnh hơn nhiều hai con kia. Đây thật đúng là kẻ địch mạnh nhất mà bọn hắn chưa bao giờ gặp qua: ba con quỷ quái Chân Ma cấp... ba con!

Bọn hắn chết chắc rồi!

Ngay khi trong lòng mọi người đang ngập tràn tuyệt vọng, bỗng nhiên họ lại cảm thấy một trường khí thế lạnh lẽo khác cũng bùng lên. Có điều là trường khí thế mới xuất hiện kia lại không thể so được với khí thế phản nộ. Khi cách một khoảng xa thì trường khí thế này sẽ chỉ còn mờ nhạt như không khí lạnh, không gây được bao nhiêu áp chế cho mọi người.

“Đùng!”

Sau khi trường khí thế lạnh lẽo tuôn ra được vài giây, mọi người vẫn đang bị trường khí thế phản nộ đè ép tới không thể động đậy nổi thì đúng lúc này, trong màn bụi đất mù mịt kia bỗng vang lên một tiếng nổ kịch liệt, giống như sấm rền. Không chỉ đơn thuần là tiếng động, cùng xuất hiện với tiếng nổ lớn đó là một trận gió giật quét tới, xua tan toàn bộ đám bụi đất trong không trung, thậm chí mấy người đứng đằng trước còn bị hất ngã lăn ra đất.

Tất cả ngẩng người nhìn cảnh tượng khi màn bụi đất đã bị quét sạch. Bọn họ thấy một quái vật đầu bò thân người màu vàng lợt, cao khoảng 10m đang đạp một chân lên người con quỷ quái người máy. Con quỷ quái người máy dường như còn chưa hoàn tất việc biến hình thì đã bị quái vật đầu bò kia dẫm lên. Không biết là một cái đạp này có bao nhiêu lực, nhưng chỉ thấy một nửa thân hình của con quỷ quái người máy cao 5m đã bị đạp chìm vào trong đất đá, mà nó vẫn còn đang liều mạng giãy giụa, còn dùng cả những ngón tay to như quả chùy của mình để cố xé rách cái chân bò đang dẫm lên người mình... Nhưng rất tiếc, cái chân bò khổng lồ cán bấn lại không hề sứt mẻ, ngược lại còn từng chút một đè nó xuống nền đất. Âm thanh ‘kết kết’ như khi sắt thép bị xé rách vang lên từng hồi.

Con quỷ quái người máy thấy giãy giụa cũng vô ích thì bắt đầu vuron cuống họng lên gào thét, thanh âm của nó rít rít, khàn khàn giống như một loại tạp âm lẫn lộn khi kim loại cọ xát vào nhau, nghe khó chịu tới mức khiến người ta muốn phát điên. Đồng thời, trong miệng của nó hiện lên một chùm sáng trắng, sau đó, một chùm laser to như cánh tay bắn ra từ trong miệng nó, bắn thẳng lên cái chân bò khổng lồ. Một tiếng nổ lớn vang lên, cảnh tượng chiến đấu lại một lần nữa bị màn bụi đất tràn ngập che mất.

Mọi người thật sự đã nhìn tới trọn tròn mắt, hoàn toàn không biết mình nên nghĩ cái gì mới ổn. Lúc trước, bọn họ chứng kiến năm con quỷ quái Chân Ma cấp vây công một con Chân Ma cấp khác thì đã cảm thấy rất kỳ dị rồi, thế mà lúc này đây, lại có một con Chân Ma cấp Nguru Đầu không biết nhảy ra từ đâu rồi đè đầu cưỡi cổ con quỷ quái người máy ‘đao thương bất nhập’ kia như thể người lớn bắt nạt trẻ con... Loại cảm giác này thật sự quá mức vô vắn, làm cho bọn họ không thể nào tin được rằng những gì chính mình nhìn thấy là sự thật.

Tiếp đó, lại một tiếng nổ mạnh ‘đùng đùng’ nữa vang lên, trận gió giật vừa rồi lại lần nữa xuất hiện xua tan màn bụi đất. Xuất hiện trước mắt mọi người là cảnh tượng quái vật đầu bò xoay người dẫm xuống mặt đất, còn chân của nó lại chẳng hề bị tổn thương gì...

Tiếp đó, con Nguru Đầu này cứ liên tục tung ra từng quả dẫm xuống mặt đất. Mặc dù mọi người cách nơi đó hơn ngàn mét nhưng vẫn có thể cảm nhận được mặt đất rung lên từng đợt. Vậy còn chưa hết, con Nguru Đầu kia chột ngựa đầu lên trời rống to, sau đó nó thò tay xuống như đào móc thứ gì dưới đất. Sau chốc lát, một thứ gì đó nhìn như một tấm sắt màu đen bị nó lôi từ dưới đất lên. Mọi người còn chưa kịp hết choáng ngợp, nhìn rõ xem cái vật nhìn như tấm sắt kia là gì thì con Nguru Đầu này đã bắt đầu dùng tay... ép thứ đó lại. Chỉ tốn vài giây, sau khi một trận tiếng kim loại vụn vụn, cọ sát chói tai, cái thứ nhìn như tấm sắt đó đã bị vo lại thành một viên hình cầu...

Con quỷ quái đầu bò thân người này... quá mạnh!

Đó là ý nghĩ duy nhất trong đầu cả đám vào lúc này...

Bạn đang đọc truyện *Tử Vong Khai Đoan* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Q.3 - Chương 41: Quỷ Quái Chân Ma Cấp Đỉnh Phong (1)

Thật ra, không chỉ riêng những Tự Do Linh Hồn còn sót lại kia mới cảm thấy kinh hãi, mà ngay đến kẻ cách xa cả nghìn mét như Bùi Kiêu và Dương Đình Thiên cũng khiếp sợ không thôi.

Trong suy nghĩ của hai người, do thực lực của Ngự Ngu Đầu mạnh hơn quỷ quái ở Nam Bắc Chiến Trường, nên trong một trận chiến cùng cấp, Ngự Ngu Đầu sẽ chiếm được lợi thế... Nhưng lợi thế thì lợi thế, dù sao thì cả hai đều cùng là Chân Ma cấp, nên e rằng còn phải đánh nhau một trận ra trò, tuy cuối cùng Ngự Ngu Đầu cũng chiến thắng thôi, nhưng sẽ tuyệt đối không hề dễ dàng.

Nhưng họ đã làm, lại còn làm theo cách chẳng hề hợp với lẽ thường!

Khi Ngự Ngu Đầu nhìn thấy con quỷ quái Chân Ma cấp kia thì tốc độ của nó đột ngột tăng nhanh gấp mười lần, gần như còn nhanh hơn so với khi Bùi Kiêu sử dụng lực lượng lôi điện để tăng tốc. Hai người chỉ nhìn thấy một cái bóng màu vàng nhạt lao vút đi, theo sau đó là những tiếng nổ ầm ầm liên tiếp, đó là âm thanh do bước chân Ngự Ngu Đầu đạp lên mặt đất gây ra. Mà lúc này Ngự Ngu Đầu đã ở cách đó hơn trăm mét, cho nên trong khi hai người còn đang sửng sốt thì Ngự Ngu Đầu đã nhảy vào trong khu vực bụi đất mù mịt đằng xa.

Tiếp đó, khi con quỷ quái hình người máy vẫn còn đang trong quá trình biến đổi, Ngự Ngu Đầu đã bước đến bên cạnh. Mặc kệ thân thể con quỷ quái này nhìn như được tạo thành từ kim loại, đầu tiên nó giơ chân giẫm mạnh một cái, tiếp đến lại bồi thêm một cú trời giáng bằng cái nắm đấm có kích thước của một người trưởng thành, kết quả là... Theo đúng như mệnh lệnh của Bùi Kiêu giao cho, nó nện cho con quỷ quái hình người máy này thành một 'cái bánh nhỏ' (2), tuy không phải là hai 'cái bánh nhỏ', nhưng cứ nhìn 'cái bánh' bằng kim loại không lồ trước mắt này cũng đủ dọa người rồi.

Chưa dừng lại ở đó, Ngự Ngu Đầu lại tiếp tục nấn 'cái bánh' này thành hình quả cầu, sau đó nó siết mạnh nắm tay, tiếng kim loại bị bóp méo truyền ra ngay cả cách xa hơn ngàn mét cũng có thể nghe thấy, loại âm thanh chất chứa này khiến cho người nghe có cảm giác 'ê răng', lại như hình dung thấy bản thân mình đang bị Ngự Ngu Đầu nấn bóp vậy. Quả thật là làm cho người ta cảm thấy sợ hãi.

Ngự Ngu Đầu tiếp tục nấn nấn bóp bóp mạnh bạo thêm mấy chục giây, bất chợt từ trong lòng bàn tay nó có mấy nghìn đơn vị năng lượng tiêu chuẩn tuôn ra, tràn ngập cả một vùng bán kính hàng chục mét. Ngoài ra, khi đó trong tay Ngự Ngu Đầu đã xuất hiện một khẩu súng ngắn và một tấm khiên tròn, còn nó thì bắt đầu đứng tro tro ra mà nhìn.

"Khoảng 1 phút 10 giây, tối đa là 1 phút 20 giây..."

Ở một góc khuất tầm mắt hai người Bùi Kiêu, chính là nơi mà đám người của người đàn ông trung niên kia đang đứng. Những người này giờ đã bị hù dọa đến mất hết dũng khí tấn công. Nếu như đối phương là con quỷ quái hình người máy nọ, thì có thể bọn họ còn dám liều mạng một phen, nhưng khi nhìn thấy con Ngu Đầu mười mét khổng lồ này thì chút can đảm cuối cùng của bọn họ ngay lập tức bị thổi bay. Mặc dù khi tấn công con nào cũng đều sẽ chết như nhau thôi... nhưng nếu đối đầu với Ngu Đầu khổng lồ này, thì thậm chí ngay cả việc cảm nhận tuyệt vọng khi chết cũng không kịp.

Lúc này, có một gã thanh niên đứng sau lưng người đàn ông trung niên đang lẩm nhẩm mấy con số chỉ thời gian, trong giọng nói tràn đầy đáng chất.

Những người còn lại cũng biểu lộ ra vẻ đáng chất như thế. Thật vậy, một mục tiêu đối với bọn họ cách xa như trời với đất, ấy vậy mà rơi vào tay của con Ngu Đầu này chỉ mất hơn một phút đồng hồ mà thôi... Mặc dù con Ngu Đầu khổng lồ này cũng chỉ là quỷ quái Chân Ma cấp thôi, nhưng sự chênh lệch quá lớn này lại khiến cho mọi người trở nên ngây dại.

Đúng là như thế, khi chiến đấu với kẻ địch có thực lực mạnh hơn mình, trong lòng người ta vẫn cần phải có một điểm nào đó để bám víu. Ví dụ như kẻ đó mạnh hơn mình bao nhiêu, cần dùng tốc độ nào mới có thể trốn thoát, cần hi sinh bao nhiêu người mới có thể cầm chân hắn lại,... cũng có nghĩa là chừa cho mình một đường lui.

Nhưng nếu như gặp phải Ngự Ngu Đầu, tuy biết rằng nó cực kì mạnh mẽ đấy... nhưng sự mạnh mẽ này đã không thể đong đếm được nữa rồi. Hình dung đơn giản như thế này, đối với sức mạnh ngoài sức tưởng tượng kia, chưa nói đến chống cự hay bỏ chạy, chỉ cần nhìn thấy thôi cũng đủ rung động tâm thần.

Thật ra Bùi Kiêu cũng đang có cảm giác này, nhưng không phải là dành cho con Ngự Ngu Đầu Chân Ma cấp trước mắt. Tuy rằng Ngự Ngu Đầu quả thật rất dũng mãnh, nhưng hẳn tin rằng nếu như liều mạng thiêu đốt chấp niệm, bày ra lực lượng mạnh nhất của mình, thì hẳn cũng sẽ không thua kém Ngự Ngu Đầu bao nhiêu. Tuy nhiên đây cũng chỉ là dùng mạng đổi mạng mà thôi..

Kẻ chính thức khiến hắn cảm thấy cao lớn vô biên chỉ có thể là Cung Diệp Vũ mà thôi... Một trăm từ thanh đao màu tím kia không gì sánh bằng, tạo nên một loại uy thế có thể chém nát mọi thứ. Cho đến bây giờ vẫn còn khắc sâu trong tâm trí hắn, hình ảnh của một người cao lớn đến vô biên!

Đây là cảm nhận của đám người kia dành cho Ngu Đầu khổng lồ trước mắt. Vì vậy, ngay cả chút can đảm để chạy trốn hay tấn công gì đó bọn họ cũng không còn nữa, chỉ dám đứng yên một chỗ nhìn lại. Cho đến khi mọi người thấy rằng con quỷ quái Ngu Đầu khổng lồ này không phải muốn tấn công bọn họ, mà là ngoảnh đầu nhìn về phía sau nó, cả bọn mới đồng loạt nhìn theo về phía xa.

Lúc này, khi thấy có hai thanh niên đang từng bước tiến gần đến con quỷ quái Ngu Đầu khổng lồ kia, tất cả mọi người đều trở mắt mà nhìn. Lại thay, khi hai thanh niên nọ đến gần con quỷ quái khổng lồ này, nó lại không hề tấn công bọn hắn như mọi người vẫn tưởng. Trái lại, nó còn ngoan ngoãn đưa cho bọn hắn mấy món Thiên Sinh Vũ Khí đang cầm trong tay, và tùy ý để hai người nọ vuốt ve ngắm nghía.

Thật quá kinh hãi, tuy rằng đã bị hù dọa từ trước, nhưng đến bây giờ mới chính thức là kinh hãi tột độ.

Bọn họ thật sự không thể nào hiểu nổi, vì sao con quỷ quái này không tấn công hai Tự Do Linh Hồn kia, mà lại còn đưa hai món Thiên Sinh Vũ Khí kia cho bọn hắn nữa... Hơn nữa chẳng phải khi quỷ quái chiến đấu với nhau, con thắng sẽ cắn nuốt sạch sẽ con thua hay sao? Tại sao lại còn có Thiên Sinh Vũ Khí để giao ra chứ?

Khi nỗi sợ hãi khó tả này còn đang bao trùm lấy bọn họ, thì tên thanh niên vừa cầm Thiên Sinh Vũ Khí kia... Ách, cũng chính là Bùi Kiều, hần bước nhanh về phía họ, dùng tiếng Anh hô to: "Đoàn đội linh hồn phía trước đến từ quốc gia nào vậy? Có thể nói được tiếng Anh không?"

Lúc này, nhóm hơn hai mươi người bên đây đã hơi tỉnh táo lại, nhưng họ vẫn cảm thấy không thể tin nổi. Chỉ có người đàn ông trung niên yên lặng một lát, sau đó dùng tiếng Anh trả lời: "Đoàn đội của chúng tôi đến từ nước Đức, hai anh bạn phía trước... Các người cũng là linh hồn hay sao?"

Bùi Kiều ngẩn ra rồi liền cười ha ha, nói: "Chúng tôi đương nhiên là linh hồn rồi, chẳng qua chúng tôi có vài khả năng đặc biệt, cho nên mới có thể triệu hồi con quỷ quái Chân Ma cấp này lên làm trợ lực... Coi như là Thủ triệu hồi đi, các người có thể coi con Nguư Đầu này là Thủ triệu hồi."

Hơn hai mươi người này tuy vẫn còn kinh sợ, nhưng sắc mặt bọn họ giờ đây đều có thêm nét vui mừng. Dù sao thì cảm giác vừa từ đáy tuyệt vọng trở lại thật khó diễn tả rõ ràng. Tuy rằng trong lúc nhất thời, bọn họ còn chưa dám đến gần hai người và con quỷ quái kia, nhưng không giống với lúc này, một vài người trong bọn họ liền ngồi phịch xuống đất, tựa như là đã kiệt sức.

Người đàn ông trung niên lại yên lặng hồi lâu, lúc này mới lên tiếng hỏi Bùi Kiều đằng xa: "Anh bạn kia, có thể nhường cho chúng tôi hấp thu một phần chỗ năng lượng tiêu chuẩn này không? Linh hồn đặc thù chứa đựng năng lượng tiêu chuẩn của chúng tôi đã bị tiêu tán, với tình trạng kiệt sức lúc này, ngay đến thiêu đốt năng lượng tiêu chuẩn chúng tôi cũng sắp không làm được nữa rồi."

Bùi Kiều nhìn bộ dạng thê thảm của mọi người, đặc biệt là người đàn ông trung niên này đã mất đi một cánh tay, lòng hắn cũng khẽ trầm xuống, một mặt là vì thực lực chủ đạo của giới linh hồn quá yếu, mặt khác là vì cảnh ngộ của bọn họ làm hắn cảm thấy khó chịu... Đúng vậy, một đoàn đội hơn trăm người, giờ đây chỉ còn lại hơn hai mươi người mà thôi, những Tự Do Linh Hồn khác đều đã tan biến cả rồi. Điều này có nghĩa là bọn họ ngay đến linh hồn cũng bị tan biến không còn sót lại chút nào, có thể nói là đã thực sự hóa thành tro bụi.

Hắn thở dài nói: "Đừng ngại, cứ việc thoải mái hấp thu số năng lượng tiêu chuẩn này đi, nếu vẫn chưa đủ, chúng tôi vẫn còn năng lượng tiêu chuẩn dư ở đây... Đúng rồi, các người sợ con Nguư Đầu này sao? Có muốn ta thu nó lại không?"

Đám người kia vừa nghe vậy, liền vội vàng chạy đến nơi có năng lượng tiêu chuẩn, có vài nữ linh hồn trong đó còn reo mừng thành tiếng, tuy nhiên khi họ nghe rằng Bùi Kiều muốn thu lại con quỷ quái Nguư Đầu kia, cả bọn lại đồng thanh hô to không nên. Nhìn bộ dạng của bọn họ, có vẻ như không phải e ngại con quỷ quái Nguư Đầu này, mà có thể nói bọn họ còn xem nó là chỗ dựa duy nhất vào lúc này.

Người đàn ông trung niên vừa chạy vừa quát: "Anh bạn kia, ngàn vạn lần không nên! Mặc dù tôi không biết anh triệu hồi nó bằng cách nào, nhưng có vẻ như là cần phải Giải Phóng mới có thể làm được đúng không? Lúc này không nên thu lại đâu, nếu không đến khi cần thiết, muốn triệu hồi nó không biết phải mất bao lâu. Anh còn chưa biết, con quỷ quái Chân Ma cấp này chẳng qua chỉ là một quả đạn pháo mà thôi, ngoài ra còn một con Chân Ma cấp hình đại pháo nữa, nó đang bám sát theo chúng tôi, anh bạn không nên thu nó lại vào lúc này đâu!"

Không chỉ riêng người đàn ông trung niên này vội quát lớn, mà tất cả mọi người còn lại đều đồng thanh gào lên, làm cho Bùi Kiều ngẩn ngẩn cả người. Sở dĩ hắn đề nghị thu hồi Nguư Đầu là vì hắn nghĩ đám người trước mắt vì quá sợ hãi mà không dám đến gần, ai biết được rằng đám người kia thậm chí không sợ hãi, mà còn đồng thanh gào lên rằng đừng thu hồi Nguư Đầu. Hiển nhiên trước khi gặp hai người Bùi Kiều và Nguư Đầu, chắc hẳn họ đã chứng kiến chuyện gì đó vô cùng khủng bố, hoặc là vô cùng quan trọng, nếu không thì không thể nào bất chấp mọi sự an nguy đến tính mạng như bây giờ.

Nhưng Bùi Kiều cũng không hấp tấp, hắn quan sát hai mươi người đang đến gần và cẩn thận duy trì khoảng cách của bọn hắn và Nguư Đầu với bọn họ. Tiếp đến, đám người này liền bắt đầu vội vàng hấp thu chỗ năng lượng tiêu chuẩn kia, không đến một hai phút, một vùng năng lượng tiêu chuẩn to lớn khi này đã biến mất hơn phân nửa. Còn về hơn hai mươi người trước mắt, vừa rồi về mặt có chút uể oải, giờ đã dần dần khôi phục, thoạt nhìn như có thêm chút sức sống.

Đến lúc này, Bùi Kiều mới mở miệng dò hỏi: "Xin hỏi các vị một chút, các người nói phía đằng sau còn có một con quỷ quái Chân Ma cấp đang đuổi theo sao? Theo tôi được biết, quỷ quái Chân Ma cấp thuộc hai loại khác nhau rất hiếm khi hoạt động cùng nhau, nhưng chúng lại bám theo các người lâu như vậy, là do có nguyên nhân đặc biệt nào đó hay sao?"

Hơn hai mươi người tại đây liền nở nụ cười khổ, lại là người đàn ông trung niên kia trả lời: "Có thể anh bạn cảm thấy khó tin, nhưng không chỉ hai quỷ quái Chân Ma cấp khác tộc ở cùng một chỗ đâu, mà đâu năm con. Bọn chúng cùng nhau tấn công một con quỷ quái Chân Ma cấp khác ở sâu trong trung tâm của Nam Bắc Chiến Trường. Đó là một con khô lâu kỵ binh mang quân hàm đại tướng, rồi sau đó chúng đã cắn nuốt con khô lâu kỵ binh này..."

"Đương nhiên, nếu chỉ như vậy, chúng tôi còn có thể hiểu được, đó là do năm con quỷ quái mới thăng cấp Chân Ma khiêu chiến quỷ quái Chân Ma cấp mạnh nhất của ảo giới này. Tuy nhiên sau khi trận chiến kết thúc lại có một con trong đó mọc ra một đôi cánh dơi, đó là một con quỷ quái toàn thân không có da mà chỉ có cơ bắp đỏ như máu mà thôi. Ất hẳn giờ đây nó còn đang hấp thu tội nghiệt ở khu vực trung tâm chiến trường!"

Nói đến đó, người đàn ông trung niên tựa như vẫn còn bị những cảnh tượng ấy làm cho khiếp sợ không thôi, lão chỉ về một hướng khác phía sau lưng nói: "Chính là ở chỗ đó, trung tâm của Nam Bắc Chiến Trường này, con quỷ quái có bộ dáng ác ma kia đang ngồi trong một cái trận đồ kỳ quái, liên tục hấp thu tội nghiệt từ bốn phía. Hơn nữa, tất cả quỷ quái khô lâu kỵ binh, đại pháo hay u linh các loại ở gần đó đều biến thành tội nghiệt và bị con quỷ quái hình dạng ác này hấp thu hết... Khi chúng tôi bắt đầu bỏ chạy, trường khí thể của nó đã bao phủ một phạm vi gần nghìn mét, so với lúc mới bắt đầu

hấp thu lớn hơn gấp hai ba lần! Nó đang không ngừng trở nên mạnh mẽ đấy!"

Bùi Kiều nghe đến đây thì tim giật thót, ý nghĩ đầu tiên hiện lên trong đầu hắn chính là cảnh tượng ở ảo giới Phong Đô!

Biến động ở Phong Đô lúc ấy cũng là do sự xuất hiện của nhiều quỷ quái Chân Ma cấp vốn là không tồn tại, giống như đột nhiên hiện ra vậy. Không chỉ như thế, những con quỷ quái này còn tự chém giết lẫn nhau nữa chứ, kinh khủng nhất là... trong đám đó lại có hai con quỷ quái Ma Vương cấp không hoàn chỉnh. Vào thời điểm cuối cùng nhất, nếu như hắn không may mắn mà Giải Phóng được Anh Dũng Súng, nói không chừng giờ phút này hắn đã bị đánh cho tiêu tán hoặc đã bị con quỷ quái Ma Vương cấp kia cắn nuốt mất rồi.

Tình cảnh trước mắt sao lại tương tự như vậy! Giống là bỗng nhiên có những quỷ quái Chân Ma cấp không tồn tại xuất hiện! Hơn nữa bọn quỷ quái này lại bỗng nhiên rất mạnh mẽ! Cái giống nữa là thực lực của đám quỷ quái này đang không ngừng tăng cao!

Tất cả mọi thứ sao mà tương tự như vậy! Chẳng lẽ giữa hai ảo giới Nam Bắc Chiến Trường và Phong Đô có mối liên hệ nào đó hay sao?

Trong khi Bùi Kiều còn đang suy nghĩ, bỗng nhiên từ một nơi gần đó truyền đến tiếng bánh xe chuyển động, lẫn trong đó còn vang lên âm thanh của những khối đá nổ bung. Ngoài ra, tuy đã bị một màn khói thuốc súng mù mịt bao phủ, làm cho tầm nhìn bị hạn chế, nhưng mọi người đều thấp thoáng nhìn thấy có một vùng bóng đen cực lớn ẩn hiện bên trong...

Đó là một khẩu đại pháo thời kì đầu (3) cao đến gần hai mươi mét!

Nòng pháo làm bằng xương, thân pháo hình đầu lâu. Toàn bộ khẩu pháo này nhìn giống như một cái đầu lâu khổng lồ cao hai mươi mét đặt trên một cỗ xe làm bằng khung xương vậy, còn cái nòng pháo kia chính là cái lưỡi từ trong miệng của đầu lâu này thè ra.

Dần dần, bóng đen khổng lồ kia đã chạy ra khỏi tấm màn khói thuốc súng mù mịt này, thân hình khổng lồ của nó cũng vì vậy mà từ từ lộ ra...

Chú thích:

1. Đỉnh phong: đỉnh núi, đỉnh cao, đỉnh tháp. Ý nói trình độ cao nhất.
- Chân Ma cấp đỉnh phong: đỉnh cao nhất của cấp độ Chân Ma, mạnh nhất đối với cấp Chân Ma.
2. Cái bánh nhỏ (Tiểu bánh bánh - nv): một cách nói ẩn dụ của người TQ để chỉ tình trạng “te tua, bầm dập”.
- Bị đánh thành tiểu bánh bánh: Bị đánh bầm dập. (tương tự như bị đánh thành “cái đầu heo”)
3. Đại pháo thời kì đầu: có lẽ là nói loại pháo thời kì đầu của chiến tranh hiện đại, hoặc thời kì đầu của cuộc Nội chiến Mỹ.

Bạn đang đọc truyện *Tử Vong Khai Đoan* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Q.3 - Chương 42: Quỷ Quái Chân Ma Cấp Đỉnh Phong (2)

Quả thật, một quả đạn pháo đã có đường kính năm mét, thì khẩu đại pháo bắn ra nó có kích thước bao nhiêu đây? Lúc này thân hình và kiểu dáng của khẩu đại pháo kia cũng đã xuất hiện, độ cao của nó khoảng chừng hơn hai mươi mét, rộng khoảng bảy, tám mét, quả là một con quái vật khổng lồ. Nhìn thấy nó làm mọi người liên tưởng đến hình ảnh một tòa cao ốc đang di động!

Kích thước của khẩu đại pháo này ước chừng gấp đôi Ngưu Ngưu Đầu. Mặc dù lúc này nó vẫn còn ở rất xa, chưa thể cảm nhận được cường độ và thuộc tính của trường khí thế, nhưng chỉ cần nhìn vào kích thước thôi, cũng đã đủ biết nó chắc chắn không thể nào là loại quỷ quái tầm thường, ắt hẳn nó phải là quỷ quái Chân Ma cấp mới có thể có được thân hình khủng bố như vậy.

"Có đúng là quỷ quái càng lợi hại thì thân hình lại càng khổng lồ không vậy?" Bùi Kiều chợt buột miệng hỏi đến vấn đề khúc mắc này, chẳng qua trong lòng hắn cũng đã có đáp án của riêng mình. Khi còn ở Địa Ngục, hắn đã gặp một con Cửu Trảo Nhân Diện Điều có thực lực mạnh mẽ hơn cả Nhân Diện Cự Lang, hình thể cũng lớn hơn, lại còn có một con quái vật có xúc tu lợi hại nhất thì hình thể cũng lớn nhất.

Về sau, khi hắn bước vào Nam Bắc Chiến Trường này lần đầu tiên cũng đã gặp một con quỷ quái khổng lồ Chân Ma cấp to lớn hơn bình thường rất nhiều. Còn khi ở Phong Đô, con Ngưu Đầu Ma Vương cấp chưa hoàn chỉnh kia cũng có hình thể cực kì khổng lồ, ít nhất phải cao đến bốn mươi mét. Hơn nữa, con Ngưu Ngưu Đầu Chân Ma cấp do hắn triệu hồi ra cũng cao đến mười mét, cho nên hắn mới có thắc mắc như vậy.

Mọi người khó hiểu nhìn hắn, rồi lại quay sang nhìn pháo đài khổng lồ đằng xa đang không ngừng tiến đến kia. Có lẽ hàm ý trong cái nhìn này của bọn họ chính là: Bùi Kiều thật khéo chọn thời điểm, bây giờ là lúc để thảo luận mấy thứ này hay sao? Chẳng lẽ hắn không nhìn thấy con quỷ quái Chân Ma cấp vô cùng mạnh mẽ trước mắt à?

Người đàn ông trung niên như có điều suy nghĩ, liếc nhìn Ngưu Ngưu Đầu đang ngoan ngoãn đứng yên một bên, lên tiếng: "Hầu hết đều là như vậy, đã có

những nhà khoa học từng thí nghiệm, nếu quỷ quái có thể hấp thu được thật nhiều tội nghiệt thì thực lực của chúng sẽ tăng lên ngay lập tức. Tuy rằng chúng không tiến hóa đến cấp Chân Ma, nhưng khi thực lực gia tăng, hình dạng của chúng cũng dần trở nên khổng lồ... Nhưng cũng có ngoại lệ, có một số rất ít quỷ quái từng thực thể hóa ở Hoàng Kim Quốc Độ và Hoàng Tuyền, tuy đã đạt đến cấp Chân Ma, nhưng hình dạng vẫn không thay đổi. Những quỷ quái như vậy có trí lực cực cao, gần như có thể coi là tổng chỉ huy, có thể điều khiển những quỷ quái Chân Ma cấp khác, chúng chính là đầu lĩnh!"

Bùi Kiều cũng yên lặng liếc nhìn Ngự Nguư Đầu hồi lâu, sau đó mới thấp giọng hỏi người đàn ông trung niên nọ: "Khi trước ông có nói, ông đã nhìn thấy một con quỷ quái hình dạng ác ma, có cánh dơi, toàn thân không có da mà chỉ có cơ thịt lộ ra... Chẳng lẽ kích thước của nó cũng chỉ bằng với quỷ quái bình thường thôi sao?"

Người đàn ông trung niên liền gật đầu thật mạnh, nói: "Không sai, đây mới chính là nguyên nhân khiến chúng tôi sợ hãi. Nếu chỉ có vài con quỷ quái Chân Ma cấp tụ tập một chỗ như thế cũng không đáng sợ lắm. Có thể chúng ta đâu không lại, nhưng khi có thêm cường giả Chân Ma cấp đến thì thế nào cũng sẽ tiêu diệt được hết bọn chúng mà thôi. Lấy ví dụ với 'kẻ mạnh nhất' của nước các anh, chắc chỉ một mình người đó cũng đủ rồi... Nhưng thứ chân chính đáng sợ là loại quỷ quái có trí khôn, có thể chỉ huy những quỷ quái khác, còn có thể hấp thu tội nghiệt xung quanh để tiếp tục trở nên mạnh mẽ hơn nữa! Tôi không biết nó sẽ mạnh như thế nào, nhưng trên đà này, có lẽ, có lẽ..."

"Quỷ quái Ma Vương cấp sao?" Bùi Kiều thờ dãi, nói.

Người đàn ông trung niên ngẩn ra một lúc, rồi liền gật đầu nói: "Không sai, đúng là tôi đang lo rằng con quỷ quái này đang dùng một cách kì lạ nào đó để tiến giai đến Ma Vương cấp. Nếu quả thật là cấp độ trong truyền thuyết kia thì chúng ta không thể làm gì được nó nữa..."

Bùi Kiều vỗ nhẹ bả vai người đàn ông trung niên này, rồi lên tiếng nói với những người còn lại: "Tất cả mọi người nghe cho kỹ đây, bây giờ tôi muốn đi sâu vào trung tâm Nam Bắc Chiến Trường, ai có Thiên Sinh Vũ Khí thì hãy đứng ra, tôi cần các bạn theo cùng để đối phó những quỷ quái bình thường, giúp tôi duy trì chiến trường. Những người còn lại cứ tiếp tục tiến về lối ra, các bạn cần phải báo tin này cho những đoàn đội bên ngoài Nam Bắc Chiến Trường, mời bọn phái ra tinh nhuệ nhanh chóng lên đường tiến vào trung tâm Nam Bắc Chiến Trường!"

Sau khi nghe xong, hơn hai mươi người này liền ngừng cả người, lập tức dồn ánh mắt về phía người đàn ông trung niên, mà lúc này cũng vô cùng kinh hãi: "Anh định một người... không, hai người các anh cùng với Nguư Đầu này tiến vào khu vực trung tâm sao? Chẳng lẽ để cho Nguư Đầu làm chiến lực chính, không nên đâu, hiện giờ có đến ba quỷ quái Chân Ma cấp lận đây, lại còn thêm một con quỷ quái không biết đã mạnh đến nhường nào nữa. Cho dù quỷ quái Nguư Đầu này có mạnh đến mức nào đi nữa, đây cũng chỉ là đi tìm chết mà thôi, tôi kiên quyết sẽ không..."

Bùi Kiều chợt cười hắc hắc, nói: "Con quỷ quái Nguư Đầu này thuộc tộc Nguư Đầu... là quỷ quái ở khu vực ngoại vi Phong Đô, không biết ông đã nghe nói đến chưa?"

Người đàn ông trung niên ngẩn ra một lúc, giống như chưa phản ứng kịp, bỗng có một cô gái đứng sau lưng gã hoảng hốt nói: "Là ảo giới Phong Đô có độ khó bốn mươi chín người, đứng thứ hai thế giới sao? Đúng rồi, tôi đã đọc được trong một tài liệu nào đó, tộc Nguư Đầu thuần túy chỉ có sức mạnh, là một trong hai tộc loại quỷ quái mạnh nhất khu vực ngoại vi Phong Đô, hơn nữa còn là mạnh nhất trong hai tộc loại ấy... A! Tôi nhớ ra anh rồi, anh chính là vị Cao Đẳng Tránh Thoát Giả thứ chín, người có được năng lực Valkyrie của Trung Quốc, chính là kẻ may mắn!"

Bùi Kiều cười lên ha ha, coi như thừa nhận lời nói của thiếu nữ này, đồng thời trong mắt hắn chợt có ánh chớp lóe lên, nháy mắt, Anh Dũng Súng đã xuất hiện trong tay.

"Ai nói chiến lực chủ đạo chỉ có Nguư Đầu này thôi chứ?"

Khi Bùi Kiều vừa dứt lời, toàn thân hắn đã có lôi điện vờn quanh. Trong tiếng ầm vang, thân hình hắn nhanh chóng biến lớn, chỉ trong vòng một hai giây, hắn đã biến thành một người khổng lồ mười mét được bao bọc trong lôi điện, trông giống như Thunder Titan vậy, uy thế thật là vô cùng khủng bố!

"Ngự Nguư Đầu... Chúng ta lên!"

Bùi Kiều quát lớn một tiếng, một giây sau, hắn đã xuất hiện ở cách đó hơn trăm mét, gần như biến thành một luồng lôi điện màu bạc. Sau lưng hắn, thân hình khổng lồ của Ngự Nguư Đầu cũng bám theo sát sao, chỉ nghe thấy tiếng nham thạch nổ tung vang vọng, hai kẻ khổng lồ này dần dần đi xa.

Người đàn ông trung niên cùng hơn hai mươi Tự Do Linh Hồn lại một lần nữa bị dọa khiếp vía. Chỉ sợ tổng số lần bị kinh hãi trong đời họ, cũng không bằng số lần bị kinh sợ trong Nam Bắc Chiến Trường này.

Lúc này, Dương Đình Thiên vẫn còn đứng phía sau lưng đám người, tay cầm mấy món Thiên Sinh Vũ Khí mà Bùi Kiều đưa hắn lúc này, trong ánh mắt như có điều suy nghĩ.

(Là muốn tạo thế sao?)

Dương Đình Thiên từng là lão đại xã hội đen, kinh nghiệm xã hội phong phú, nhất định là hơn xa Bùi Kiều rất nhiều. Vì vậy tuy rằng về mặt mưu trí không so được với Dương Húc Quang hay Bùi Kiều, nhưng với kinh nghiệm bản thân, trong thời gian ngắn, hắn đã đoán được ý định của Bùi Kiều. Ví dụ như vì sao Bùi Kiều dù phải liều chết chấp niệm để bày ra khí thế ngang hàng với Ngự Nguư Đầu, hắn cũng lập tức hiểu ra nguyên nhân.

Chính là vì tạo thế!

Khi tiến vào Nam Bắc Chiến Trường lần trước, Bùi Kiều hoàn toàn không thể ngờ tới, tên tuổi của hắn đã được lưu truyền rộng rãi trong giới linh hồn trên toàn thế giới, thậm chí còn có nhiều người đã từng xem hình của hắn nữa. Nhưng những người này khi nhắc đến hắn đều là nói đến sự may mắn của hắn, ban đầu được kẻ mạnh nhất giúp đỡ, rồi lại nhận được khẩu Anh Dũng Súng có dung lượng đến 850 đơn vị, về sau lại nghe nói hắn tiếp tục đạt

được Thiên Sinh Vũ Khí mạnh nhất thế giới hiện thời là Bạo Viêm Cự Phù nữa chứ. Đương nhiên, với những chuyện như vậy, phản động Tự Do Linh Hồn cũng chỉ thờ dài cảm thán rằng hần nhờ dựa vào một lão đại tốt, một đầu lĩnh tốt, cho nên mới có những kì ngộ như vậy.

Nhưng may mắn của hần cũng không chỉ dừng lại ở những vật ngoài thân như vậy, mà hần còn một năng lực đặc thù Valkyrie, năng lực được xưng mạnh nhất, kinh khủng nhất nữa! Chỉ cần đợi một thời gian, hần sẽ có một đoàn đội gồm toàn những kẻ có năng lực đặc thù!

Tất cả những điều này, không chỉ đơn thuần làm cho người khác cảm thấy rằng hần may mắn, mà còn có thể từ đó sinh ra ghen ghét hay thậm chí là oán hận... Con người là như vậy!

Thực tế cũng có nhiều trường hợp tương tự. Lấy ví dụ, một tên khố rách áo ôm nào đó bỗng nhiên lại có một gia tài kếch xù, có thể là trúng số độc đắc, hoặc tìm thấy một món đồ cổ, bán được mấy trăm vạn, hoặc được thừa kế một di sản lớn gì đó. Khi người ta nhắc đến loại người như vậy, trong lời nói thường mang theo hâm mộ, ghen ghét, thậm chí có cả oán hận. Nhưng đa số đều gọi hần bằng cái tên 'người may mắn', thậm chí là nói xấu này nọ, lại còn có thể bị kẻ gian 'thương nhớ' ngày đêm.

Cho nên, những người thành đạt khi được phỏng vấn, thường tự kể rằng thời niên thiếu của mình rất cực khổ, sau đó bản thân mình đã phải nỗ lực như thế nào mới đạt được đến đỉnh vinh quang. Phải nói, câu chuyện của họ rất dễ làm rung động lòng người, bởi vì họ không muốn người khác xem mình là 'người may mắn'. Tương tự, với những tên nhị thế tử (1), đây là loại người không thể nào tự biến mình thành nghèo khổ từ nhỏ hay lập nghiệp khó khăn gì đó. Bởi vậy, không cần biết bọn họ có xuất sắc hay không, đều bị gán cho cái mác thiếu gia, công tử, tiểu thư,... (2) cũng chính là bởi tư tưởng 'người may mắn' tác quái đây thôi.

Tình huống giờ đây Bùi Kiều đang phải đối mặt cũng như vậy, đặc biệt là khi người ta đã biết đến sự tồn tại của con Ngự Ngưu Đầu Chân Ma cấp mà hần triệu hồi ra, oán hận và ham muốn có thể càng thêm nghiêm trọng. Vì vậy, dự định sẽ làm loạn Nam Bắc Chiến Trường một phen của hần trước đó, cũng là để giải quyết chuyện phiền toái này. Kể cả việc biến thành Người Không Lỗi Lỗi Điện lúc này, tất cả chỉ để nói với mọi người rằng... Hần không cần nhờ vào vật ngoài thân hay may mắn nào cả, bản thân hần cũng đủ mạnh mẽ rồi!

Bởi vì toàn tính của Bùi Kiều quá nhiều! Cho nên hần cũng phải lo lắng về sức ảnh hưởng của tư tưởng "người may mắn"!

Thứ mà Bùi Kiều mong muốn nhất, chính là có đủ sức mạnh để có thể vượt qua đại nạn 21/12/2012, cho nên hần gấp rút muốn đề cao thực lực của mình. Nhưng với sự hiểu biết về mức độ kinh khủng của quỷ quái ngày càng nâng cao, hần lại càng đau đớn nhận ra rằng một mình hần không thể nào đương đầu với tận thế được. Vì vậy, hần cần có đoàn đội, tương tự, sức mạnh của toàn bộ giới linh hồn cũng cần phải được nâng lên, nhưng với điều kiện, toàn bộ giới linh hồn không được có thái độ thù địch gì với hần, hoặc có thể nói không được có tư tưởng "người may mắn" đối với hần. Bằng không, mọi nỗ lực mà hần bỏ ra phải gấp mười lần hiện giờ mới mong giành lại được sự tin tưởng của mọi người, như vậy xem ra khá phiền phức.

Cho nên, thay vì bảo hần kể với những người này những nỗ lực, phấn đấu của mình (chuyện ở Địa Ngục tạm thời không thể nói, những chuyện còn lại thì đúng là nhờ vào Cung Diệp Vũ), chẳng bằng cho họ thấy một thực lực tương xứng với vận may của hần thì tốt hơn! Giống như chuyện một tên khố rách áo ôm bỗng nhiên trúng xổ số độc đắc, khó tránh khỏi sự hâm mộ, ghen ghét, thậm chí là hơi oán hận của người khác. Trái lại, nếu như người trúng số này là một tỷ phú nổi tiếng, thì mọi người chỉ cảm thấy chẳng qua người này có thêm chút tiền vào túi mà thôi, không hề sinh ra những suy nghĩ tiêu cực.

Nếu như hần cũng có thực lực như Cung Diệp Vũ... Những người này sẽ không gọi hần là "người may mắn" nữa, mà sẽ cảm thấy mọi sự may mắn đến với hần là lẽ dĩ nhiên!

Dương Đình Thiên phần nào hiểu được ý đồ của Bùi Kiều. Đúng vậy, so với đại thế sắp sửa được tạo thành này, chút ít chấp niệm không đáng là gì, đây cũng chính là mục đích để Bùi Kiều thiêu đốt chấp niệm.

(Càng lúc càng thú vị, tên đội trưởng này quả là có đầu óc mưu tính sâu xa, không tệ, có lẽ đi theo hần cũng rất có triển vọng đây...)

Bùi Kiều cũng không biết đánh giá của Dương Đình Thiên đối với mình lại thêm phần sâu sắc, ý nghĩ của hần bây giờ cũng giống như suy đoán của Dương Đình Thiên, hần cần xây dựng đại thế. Bởi vì dọc đường đi, những người nhận ra thân phận của hần đều vô tình mang theo chút khinh thường, là loại khinh thường từ sâu tận đáy lòng mà đến ngay cả bản thân cũng không phát hiện ra. Hơn nữa, nếu sau này khi thực lực hần tăng lên, thu nhận được nhiều linh hồn đặc thù hơn nữa, thì sự khinh thường này rất có thể sẽ biến thành oán hận... Cho nên thay vì đề xây ra tình trạng như vậy, chẳng bằng bây giờ hần cho người khác thấy rằng, hần rất mạnh! Mạnh đến mức không cần dựa vào may mắn cũng có thể đứng vững trên đỉnh của giới linh hồn!

Đây chính là thế mà hần cần!

Tuy tâm tư Bùi Kiều vô cùng phức tạp, nhưng lúc này sự chú ý của hần lại hoàn toàn tập trung lên người con khẩu đại pháo trước mắt. Điều hần cần làm trước hết là giải quyết gọn gàng con quỷ quái hình dạng đại pháo này, không thì những thứ khác cũng khỏi bàn đến nữa.

(Cao hơn hai mươi mét, gấp đôi Ngự Ngưu Đầu, chẳng qua hình thể và thực lực không mấy liên quan đến nhau, tin rằng Ngự Ngưu Đầu tuyệt đối sẽ không thua kém con quỷ quái trước mắt này. Không, có khi còn mạnh hơn nữa... Như vậy nên để cho ta thể hiện thì hơn.)

Bùi Kiều quyết định xong, cũng không chần chừ nữa, sấm sét dưới chân chớp động, mạnh mẽ lao người về phía trước. Chỉ trong vòng mấy giây, hần đã vọt ra xa mấy nghìn mét, khoảng cách với con quỷ quái đại pháo chỉ còn lại khoảng trăm mét mà thôi, gần như chỉ trong khoảnh khắc sẽ có thể chạm trán với nó.

Ở cự ly này, Bùi Kiều cảm nhận được một trường khí thể hình tròn sắc mùi thuốc súng bao phủ quanh người con quỷ quái này. Khi tiến vào bên trong, hần bắt đầu cảm thấy toàn thân như bị lửa đốt, không chỉ áp chế thực lực, ngay đến năng lượng tiêu chuẩn trong cơ thể hần cũng từ từ bị giam bó, đây là lần đầu tiên Bùi Kiều gặp phải trường khí thể như vậy.

Chẳng qua Bùi Kiều không chút sợ hãi, tuy rằng trường khí thế này có thuộc tính kì lạ, nhưng nếu nói về cường độ thì không mạnh hơn con quỷ quái người máy kia bao nhiêu, ít nhất là không mạnh hơn trường khí thế phần nộ của Ngự Ngưu Đầu, càng khỏi nói đến trường khí thế bá đạo, ngay đến mắt thường cũng nhìn thấy kia của Cung Diệp Vũ. Vì có sự chênh lệch như vậy nên Bùi Kiều chẳng chút kinh hãi, mà vẫn mạnh mẽ xông vào trong trường khí thế này, đồng thời lôi điện toàn thân điên cuồng tuôn ra, nhanh chóng đánh tan vùng trường khí thế đang bao quanh hắn, tiếp đến Anh Dũng Súng trong tay nhanh chóng biến lớn, hóa thành khổng lồ với kích thước bảy, tám mét.

Nói thì chậm, diễn ra thì nhanh, hấn nương theo tốc độ vọt tới của mình, chém một nhát về phía nòng pháo của con quỷ quái, "xoẹt" một tiếng, chỉ nhìn thấy ánh lôi điện màu bạc chớp lên, cái nòng pháo to lớn đã bị chém đứt hơn nửa, con quỷ quái lúc này chỉ còn lại một cái đầu lâu thật lớn.

"Ngự Ngưu Đầu!"

Sau nhát chém toàn lực đó, khí thế và sức lực của Bùi Kiều đã tiêu hao hết, nên liền lớn tiếng gầm lên. Ngự Ngưu Đầu vẫn luôn theo sát hắn, lúc này cũng thuận theo rống lớn, sau đó bắt đầu giờ nắm đấm, mạnh mẽ tấn công pháo đài khô lâu này.

Chẳng qua, rõ ràng pháo đài khô lâu này cũng không phải là vật trang trí, ngay khi Ngự Ngưu Đầu vừa gào gầm lên, còn chưa kịp nện vào pháo đài khô lâu này, thì từ trong nòng pháo chỉ còn lại non nửa kia đã có lửa đỏ phun ra, ngay sau đó, có một viên đạn pháo chừng năm mét bắn ra, "ba" một tiếng đập vào nắm tay Ngự Ngưu Đầu. Bất ngờ, viên đạn pháo này không phải là đạn pháo thực sự, mà lại là một quả lựu đạn, sau khi va chạm, lập tức nổ ầm ầm, phạm vi ảnh hưởng đến hơn hai mươi mét, sóng xung kích tạo ra thậm chí thổi bay cả Ngự Ngưu Đầu ra xa đến hơn trăm mét mới rơi xuống đất. Thoạt nhìn, trên người Ngự Ngưu Đầu hầu như không có tổn thương gì, nhưng trong lúc nhất thời nó lại không đứng dậy nổi, có vẻ như đã bị thương không nhẹ.

(Chấp niệm của Ngự Ngưu Đầu cũng xuất hiện chấn động sao? Còn con quỷ quái này, lực công kích thật khủng khiếp, một kích vừa rồi nếu như đánh lên người ta, chỉ sợ ta sẽ tiêu tán ngay lập tức...)

Chú thích:

1. Nhị thế tử: Thành ngữ phổ biến trong tiếng Quảng Đông, chỉ con cháu những gia đình giàu có, chỉ biết ăn chơi phung phí tiền cha mẹ mà không biết lo lắng cho sự nghiệp, như Tần Nhị Thế đã phá hủy cơ nghiệp nhà Tần chỉ sau 3 năm làm vua.

2. NV - hoàn khổ: quần áo lụa là, ý chỉ hạng ăn chơi trác táng, sống trong nhung lụa, vùng tiền qua cửa sổ.

Lời bình: Ngự Ngưu Đầu đã bị đánh bại? Bùi Kiều sẽ xử lý tình huống này ra sao? Mời đón đọc chương mới nhất của TVKĐ được thực hiện bởi nhóm dịch Vô Hạn Chi Tâm!

Bạn đang đọc truyện *Từ Vong Khai Đoan* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Q.3 - Chương 43: Quỷ Quái Chân Ma Cấp Đỉnh Phong (3)

Bùi Kiều thâm cảm thấy kinh hãi, nhưng hắn cũng không hoang mang, vì bất cứ loại quỷ quái nào cũng đều có phương thức tấn công riêng. Con quỷ quái này tuy thực lực không bằng Ngự Ngưu Đầu, nhưng lực công kích của nó lại mạnh như thế, thì ắt hẳn phương diện khác sẽ rất yếu... Ví dụ như độ linh hoạt và tốc độ!

Tất cả chuyện này chỉ xảy ra trong vòng vài giây mà thôi, tuy nhiên do Bùi Kiều sử dụng lực lôi điện, nên tốc độ suy nghĩ của hắn cũng nhanh hơn bình thường gấp nhiều lần. Trong một, hai giây sau khi quả đạn pháo kia nổ tung, hắn đã hiểu rõ toàn bộ. Có lẽ phương thức tấn công của pháo đài trước mắt này chỉ có pháo mà thôi, không tay không chân, chỉ có thể di chuyển bằng bánh xe, ngoài ra cũng chỉ còn cái trường khí thế đặc thù làm thương tổn những linh hồn đến gần nó mà thôi. Vì vậy, với một con quỷ quái có độ linh hoạt và tốc độ chậm chạp như thế, cần phải có một con quỷ quái khác để bảo vệ và phối hợp với nó. Chẳng qua, con quỷ quái bảo vệ nó đã bị Ngự Ngưu Đầu giải quyết từ sớm, cho nên chỉ cần dừng để đạn pháo của nó bắn trúng, đồng thời không e ngại trường khí thế có tính ăn mòn kia, thì việc giải quyết nó chỉ còn là vấn đề thời gian!

Sau khi suy nghĩ cẩn thận, Bùi Kiều cũng không khách sáo nữa, tay cầm Anh Dũng Súng khổng lồ, chém liên tục về phía pháo đài kia. Lúc này, con quỷ quái tỏ ra vô cùng lo lắng, liên tục di chuyển, muốn hướng cái nòng pháo chỉ còn non nửa vào Bùi Kiều. Nhưng bởi vì không tay không chân, khi di chuyển cũng chỉ bằng vào hai bánh xe mà thôi, cho nên chỉ có thể tiến, lùi hoặc xoay nhẹ về hai bên, chẳng thể nào bắt kịp được động tác của Bùi Kiều. Cứ như vậy, Bùi Kiều giống như một công nhân phá dỡ, trong vòng mấy mươi giây, hai bánh xe của con quỷ quái này đã bị chém đứt rồi. Cho đến lúc này, pháo đài khô lâu trước mắt đã như cá nằm trên thớt, ngay cả chút sức phản kháng cũng không còn.

Hơn hai mươi người đằng xa vốn đang trợn mắt há mồm, sau khi nhìn thấy pháo đài khô lâu bị tháo dỡ xong xuôi, không còn động đậy được nữa, liền reo lên mừng rỡ, chỉ có một số ít đứng gần người đàn ông trung niên là yên lặng suy tư. Cô gái lúc nãy nhận ra thân phận Bùi Kiều nhỏ giọng nói: "Không phải vị Cao Đẳng Tránh Thoát Giả thứ chín này vừa mới chết mấy tháng thôi sao? Sao lại có thể mạnh đến như vậy? Khi biến thành Người Không Lò Lôi Điện, uy thế của anh ta... mức độ khủng bố gần như có thể sánh ngang với con Ngưu Đầu kia rồi. Chẳng lẽ anh ta đã đạt đến Chân Ma cấp rồi sao?"

Người đàn ông trung niên lắc đầu nói: "Không phải, không phải Chân Ma cấp, anh ta không có trường khí thế, đó là dấu hiệu quan trọng nhất của cường

già Chân Ma cấp... Tuy nhiên khi anh ta biến thành Người Khổng Lồ Lôi Điện, hẳn là sử dụng Giải Phóng rồi, nghe nói đây là kỹ năng mà chỉ cường giả Chân Ma cấp mới biết, còn về trước Chân Ma cấp thì chỉ có một số rất ít thiên tài mới sử dụng được mà thôi. Xem ra anh ta không giống như người ta vẫn thường nói, rằng chỉ là một kẻ may mắn..."

Những người còn lại dường như cũng có điều suy nghĩ, khi bọn họ lần nữa nhìn về phía Người Khổng Lồ Lôi Điện phía xa, sự khinh thường ẩn hiện trong mắt đã biến mất hoàn toàn, chỉ còn lại một loại thận trọng khi nhìn thấy thiên tài và cường giả.

Chưa cần biết tâm tình của đám người bên này biến đổi ra sao, thì con quỷ quái Chân Ma cấp hình dạng đại pháo đằng xa đã hoàn toàn tan biến. Vừa rồi khi Ngụy Ngưu Đầu vừa hồi phục, đã tiến đến nên cho nó mấy quyền, biến thân thể của nó thành tổ ong, thực không khác gì đồng nát. Sau đó, con quỷ quái này chọt nổ tung, hóa thành một khu vực lớn tràn đầy năng lượng tiêu chuẩn và một khẩu pháo cao khoảng ba mét...

Đúng vậy, sau khi đánh giá nhiều lần, mọi người đều khẳng định món Thiên Sinh Vũ Khí vừa được thực thể hóa ra kia một khẩu pháo thuộc vào đầu thời kỳ cận đại. Đây là một khẩu pháo có hình dạng cổ xưa được đặt trên hai bánh xe, nhìn qua quả thật còn rất thô sơ, nhưng đây cũng là lần đầu tiên họ nhìn thấy loại Thiên Sinh Vũ Khí kì lạ như vậy.

Đó còn chưa phải là điểm mấu chốt, cái chính là khi Người Khổng Lồ Lôi Điện đằng xa dần dần thu nhỏ trở lại kích thước bình thường, coi như là lời tuyên bố trận chiến đã chấm dứt, Bùi Kiều còn chưa kịp làm gì, đám người bên này bất chợt vội vàng lấy Thiên Sinh Vũ Khí của mình ra rồi xông lên. Lúc này, Dương Đình Thiên phía sau bọn họ cũng bị dọa hoảng sợ, nhanh chóng cầm trường thương chạy theo, đồng thời âm thầm tiêu đốt năng lượng tiêu chuẩn, chú ý quan sát hành động của đám người kia. Chỉ cần bọn họ dám nảy sinh ý định cướp đoạt Thiên Sinh Vũ Khí, thì hẳn sẽ lập tức ra tay giết người để chấn nhiếp... Giết chóc, đối với Dương Đình Thiên đã quá quen thuộc!

Nhưng không giống với suy đoán của hắn, đám người kia không có hành động gì khác thường, tí như cướp đoạt Thiên Sinh Vũ khí, hay thừa cơ tấn công Bùi Kiều và Ngụy Ngưu Đầu gì đó, mà bắt đầu chia nhau ra, cẩn thận canh gác xung quanh Bùi Kiều. Linh hồn nào không có Thiên Sinh Vũ Khí thì đứng ngoài cùng, còn linh hồn nào có Thiên Sinh Vũ Khí thì xếp vào vòng trong, trên mặt mỗi người đều lộ rõ sự thận trọng, dường như lo sợ sẽ có chuyện sơ suất gì đó xảy ra.

Vị trí của người đàn ông trung niên gần với Bùi Kiều nhất, lão cười với Bùi Kiều, nói: "Anh mau trấn áp con chấn động chấp niệm này đi, để chúng tôi bảo vệ xung quanh cho. Anh cứ yên tâm, dù có phải liều cái mạng nhỏ, chỉ cần chúng tôi còn sống, sẽ không có một con quỷ quái nào tiến tới gần anh được!" Nói xong, tay lão cũng siết chặt cây Song Thủ Chiến Phủ, chăm chú quan sát chung quanh.

Bùi Kiều nhìn về phía Dương Đình Thiên đang chạy lại ngoài xa, cả hai đều thấy được một tia khác thường trong mắt đối phương. Bọn hắn đã hiểu đám người này đang làm gì rồi, bọn họ muốn bảo vệ cho kẻ vừa Giải Phóng, Bùi Kiều. Nhìn động tác bọn họ thành thạo như thế, có vẻ như trước kia cũng đã từng làm nhiều lần, có thể đây là một thông lệ của giới linh hồn.

Chấp niệm trong cơ thể Bùi Kiều chỉ hơi không ổn định, vẫn chưa đến mức chấn động, tuy nhiên nếu đã lập được uy rồi, hắn cũng không muốn biểu hiện quá mức nổi trội nữa. Vì vậy, sau khi gạt đầu nhẹ một cái, hắn liền nhắm mắt ngồi yên, đồng thời cũng hấp thu một ít năng lượng tiêu chuẩn đang lơ lửng trong không trung. Khoảng năm, sáu phút sau, ước chừng thời gian đã đủ, hắn mở mắt nhìn mọi người xung quanh, nói: "Vất vả cho mọi người quá, con chấn động chấp niệm của tôi đã được trấn áp rồi."

Mọi người đều nhẹ thở phào, sau đó đều vui vẻ ra mặt, thả lỏng tâm tình, có nhiều người còn vui vẻ quan sát cỗ đại pháo cận đại bên kia.

Bùi Kiều yên lặng một lúc, sau đó mới cười nói với người đàn ông trung niên: "Không biết ông họ là gì? Tôi còn chưa được biết tên họ của ông."

Người đàn ông trung niên cười ha ha, trả lời: "Tôi tên là David Robert, anh cứ gọi tôi là David."

Bùi Kiều gạt đầu nói: "Ha ha, không giấu gì ông, tôi quả thật là gã Cao Đẳng Tránh Thoát Giả thứ chín, Bùi Kiều. Bởi vì thời gian tử vong quá ngắn, cho nên còn chưa biết rõ về giới linh hồn, đặc biệt là những chú ý khi chiến đấu đoàn đội, ông có thể giảng giải sơ lược cho tôi được không? Ví dụ như vừa rồi tại sao lại phải bảo vệ cho tôi ấy."

David ngẩn ra một hồi, sau mới lên tiếng: "A, hóa ra là anh không biết... Trong giới linh hồn có một quy định bất thành văn, đó là nếu như một linh hồn có thể sử dụng Giải Phóng, thì kẻ đó chính là chiến lực không thể thiếu của toàn giới linh hồn, có địa vị còn vượt qua Tránh Thoát Giả, Linh Hồn Đặc Thủ, thậm chí Cao Đẳng Tránh Thoát Giả. Vì vậy, Tự Do Linh Hồn hoặc đoàn đội linh hồn của bất cứ quốc gia nào, một khi gặp một linh hồn vừa sử dụng Giải Phóng, bất kể quốc tịch, bất kể ân oán, nhất định phải bảo vệ kẻ đó đến cùng. Còn nếu như gây tổn thương cho kẻ đó, thì đoàn đội này, hoặc cá nhân này sẽ bị giới linh hồn trên toàn thế giới chế tài và đuổi giết!"

"Ha ha, tôi nghĩ anh cũng biết rằng linh hồn sử dụng Giải Phóng tuy có thể giết được quỷ quái Chân Ma cấp, nhưng sau đó, chấp niệm sẽ bị chấn động một khoảng thời gian. Khi đó linh hồn này gần như không còn sức chiến đấu nữa, ngoài ra không rõ vì lý do gì, linh hồn này sẽ trở thành một thứ cực hấp dẫn đối với quỷ quái chung quanh, cho nên mới có quy định như vậy."

Bùi Kiều như có điều suy nghĩ, gạt gạt đầu, hắn nhớ đến tình hình từng phát sinh tại ảo giới Phong Đô, khi đó Cung Diệp Vũ cũng vừa sử dụng Giải Phóng nên bị chấn động chấp niệm. Đúng lúc ấy, quả nhiên đã có hai con quỷ quái Chân Ma cấp tập kích bọn hắn, không lẽ là vì bị Cung Diệp Vũ hấp dẫn mà đến hay sao?

David còn chưa dừng lại, nói tiếp: "Đúng rồi, việc này có thể anh cũng không biết đâu nhỉ? Là thế này, khi tiêu diệt quỷ quái Chân Ma cấp, toàn bộ linh hồn có mặt đều sẽ được hưởng một phần lợi tức từ món Thiên Sinh Vũ Khí thu được, không cần biết linh hồn đó có tham gia chiến đấu hay không... Đương nhiên, quyền sở hữu sẽ thuộc về linh hồn hoặc đoàn đội có đóng góp nhiều nhất, những người chung quanh chỉ được hưởng chút lợi tức trong đó mà thôi. Cho nên anh cứ việc yên tâm, món Thiên Sinh Vũ Khí kì lạ này chính là của anh, chỉ cần mỗi người các anh đưa cho chúng tôi 100.000 Euro là được." Nói xong, lão phá lên cười.

Bùi Kiều cảm thấy dở khóc dở cười, khoát tay nói: "Chớ nói là 100.000 Euro, nói thật với ông, gia tài của tôi cũng chỉ có vài chục nghìn nhân dân tệ mà thôi, tôi còn đang muốn đòi tiền đây."

Nét mặt David và một vài linh hồn đứng gần đó lập tức lộ vẻ khó tin, David nói: "Không thể nào? Chỉ có 100.000 Euro thôi mà, đối với Trách Thoát Giả như tôi thì không tính là gì, những người có Thiên Sinh Vũ Khí cũng không phải là cần thiết lắm. Nhưng đối với một vài Tự Do Linh Hồn thì khác, số tiền đó đủ để họ mua một số năng lượng tiêu chuẩn đủ dùng trong nửa năm, anh không phải là hám tiền đến mức như vậy chứ?"

Tuy Bùi Kiều đã biết rằng Tự Do Linh Hồn trong giới linh hồn rất giàu có, nhưng chẳng qua đó chỉ là trên lý thuyết mà thôi. Dù sao hắn cũng chưa từng trải qua việc làm nhiệm vụ cho tổ chức linh hồn để tích lũy tiền tài và điểm số, rồi lại dùng điểm số để đổi lấy Thiên Sinh Vũ Khí gì đó. Gần như có thể nói, hắn từ lúc bắt đầu, đã trôi nổi cấp cao trong linh hồn giới, cho nên tiền tài của thế tục hắn chẳng có bao nhiêu.

Bùi Kiều yên lặng hồi lâu, bất chợt phá lên cười, nói: "Hay là... tôi dùng cái này để thay thế đi, mỗi người một điều nhé, được không?" Nói xong, hắn liền lấy một gói thuốc lá từ trong ngực ra, đưa cho David một điều.

David nghi hoặc nhận lấy, tuy nhiên khi nghe xong, sắc mặt liền biến đổi, nói: "Không thể nào? Thực Phẩm Chấp Niệm? Anh tính dùng cái này để thay thế sao? Anh chịu thiệt lớn rồi."

Bùi Kiều vẫn vừa cười vừa nói như cũ: "Không việc gì, không việc gì. Nếu như ông đã cảm thấy rằng tôi chịu thiệt thòi, như vậy thì cứ dùng thứ này để thay thế đi." Nói xong, hắn liền đưa cho tất cả mọi người ở đây, mỗi người một điều thuốc, kể cả Dương Đình Thiên đang đứng bên cạnh yên lặng quan sát mọi việc.

Về mặt hơn hai mươi người lúc này đã bị thay thế về kinh ngạc tốt độ, đặc biệt là những Tự Do Linh Hồn bình thường kia, khi nhận được điều thuốc, bọn họ gần như run rẩy cả người, giống như không thể tin nổi vậy. Sau nửa ngày, bọn họ mới đồng thanh reo mừng, lại còn dùng tiếng Đức hô vang những từ ngữ ca ngợi.

Bùi Kiều thuận tay đốt một điều, rít mạnh một hơi, sau đó nói với David: "Nếu như việc ban thưởng đã hoàn tất, vậy thì nên bàn về hành động kế tiếp đi thôi. Mọi người thấy sắp xếp của tôi lúc này thế nào?"

Đám người này, ngoại trừ David không kèm chế nôi, đã đốt điều thuốc rồi hút lấy hút để, những người còn lại đều cẩn thận cất điều thuốc của mình đi. Đến giờ phút này, bọn họ mới yên lặng nhìn về phía Bùi Kiều, sau ân huệ này, thái độ bọn họ đối với Bùi Kiều đã không còn khinh thường nữa, ngược lại, trong ánh mắt lúc này mang theo sự kính sợ và cảm kích.

Sau khi nghe câu hỏi của Bùi Kiều, một vài Trách Thoát Giả mới bắt đầu tỏ vẻ nghiêm túc suy nghĩ, hoàn toàn trái ngược với thái độ bác bỏ thẳng thừng lúc đầu. David vừa hít khói vừa hỏi: "Tại sao anh lại phải vội vàng tiến vào khu vực trung tâm như vậy? Nơi đó có đến ba quý quái Chân Ma cấp đầy, tuy rằng anh biết Giải Phóng và có thêm một con quý quái Chân Ma cấp làm trợ lực, nhưng như vậy vẫn hết sức mạo hiểm. Không bằng bây giờ tìm cách hợp nhất các đoàn đội còn lại, mấy trăm người cùng nhau xông lên sẽ có thêm phần nắm chắc. Tuy rằng như vậy anh sẽ khó có thể đoạt lấy món Thiên Sinh Vũ Khí được thực thể hóa ra, nhưng nếu so với tính mạng thì..."

Bùi Kiều chợt cắt lời: "Không phải, là do lo lắng cho tính mạng của chúng ta, nên tôi mới muốn tiến vào trung tâm ngay lập tức... Lúc này ông cũng đã nói, con quý quái hình dạng ác ma kia đang không ngừng trở nên mạnh mẽ hơn. Nói cách khác, thời gian càng dài, nó sẽ càng mạnh. Có lẽ các người cũng đã có nghe nói, trước khi tôi đến Nam Bắc Chiến Trường, đã từng cùng Cung Diệp Vũ tiến vào ảo giới Phong Đô. Khi đó chúng tôi đã gặp một sự cố bất ngờ, có mấy con quý quái Chân Ma cấp bỗng dưng xuất hiện và chiến đấu với nhau, trong cuộc chiến đó... Chúng tôi đã đụng độ quý quái Ma Vương cấp!"

Ba chữ Ma Vương cấp như có một sức hút kì lạ, hơn hai mươi người ở đây vốn còn đang xôn xao về việc mới nhận được thuốc lá bổ sung chấp niệm, nhưng sau khi ba chữ ấy được nói ra, bọn họ liền trở nên im lặng ngay lập tức, đồng thời nhìn về phía Bùi Kiều với ánh mắt khó tin.

Bùi Kiều cũng không để tâm, nhìn bọn họ nói: "Quá trình chiến đấu tôi sẽ không nói tỉ mỉ, nhưng tôi và Cung Diệp Vũ đã suýt phải bỏ mạng trong trận chiến ấy. Ma Vương cấp là cấp độ gần như không có đối thủ, nếu chúng tôi không nhân lúc nó tạm thời suy yếu vì chuẩn bị thăng cấp, không chừng kẻ phải chết lại chính là chúng tôi... Vì vậy, bằng bất cứ mọi giá, không được để cho con quý quái hình dạng ác ma kia trở thành Ma Vương cấp, tuy không giết được nó, nhưng nếu xông đến càng sớm, càng có nhiều cơ hội quấy nhiễu nó, làm giảm tốc độ thăng cấp của nó. Chính vì vậy, tôi mong muốn những ai không có Thiên Sinh Vũ Khí mau chóng ra ngoài thông báo tình hình, còn chúng ta thì lập tức đi sâu vào trong, các người thấy thế nào?"

David yên lặng một lúc, hắn nhìn quanh đám người một lượt, sau đó gật đầu một cái thật mạnh, nói: "Được! Tôi sẽ theo anh! Tôi cũng đại diện cho mọi người tán thành sự sắp xếp của anh, nhưng mà... Sự thật mất lòng, đoàn đội của chúng tôi không phải trực thuộc chính phủ, chúng tôi tiến vào ảo giới này, vốn là vì nếu may mắn tiêu diệt được một con quý quái Chân Ma cấp, sẽ có thể lấy được Thiên Sinh Vũ Khí. Nhưng hiện giờ đã chết mất hơn trăm người, do đó cần một lượng tiền lớn để an ủi gia đình của bọn họ. Nói thật, khoản tiền này, cho dù là đám Trách Thoát Giả chúng tôi có vét hết tài sản cũng không đủ, cho nên... Nếu như trận này thắng lợi, và chúng tôi còn có thể sống sót, anh có thể trả thù lao cho chúng tôi bằng một món Thiên Sinh Vũ Khí không?"

Bùi Kiều ngẩn ra, rồi lại bắt đầu cười tủm tỉm, làm cho vẻ mặt của đám người trở nên khó coi, sau đó hắn mới giơ hai ngón tay lên, nói: "Hai món Thiên Sinh Vũ Khí... Tôi dùng hai món Thiên Sinh Vũ Khí làm thù lao! Cho dù mọi người có chết hết toàn bộ, tôi cũng sẽ giao hai món Thiên Sinh Vũ Khí này cho nhóm Tự Do Linh Hồn đi báo tin, ngoài ra cũng sẽ giao toàn bộ Thiên Sinh Vũ Khí của những người đã chết cho họ, như thế được không?"

Mọi người đầu tiên là sững sờ, sau đó đều mừng rỡ như điên. Dựa theo giá cả của Thiên Sinh Vũ Khí ở thị trường Châu Âu, nếu là vũ khí cấp Chân Ma có thuộc tính riêng, giá chợ đêm lên đến một tỷ Euro trên một trăm đơn vị dung lượng, cao hơn so với không có thuộc tính khoảng mười lần. Do đó, hai món Thiên Sinh Vũ Khí cấp Chân Ma là quá đủ để bọn họ chi khoản tiền an ủi, mà có khả năng là sẽ tiết kiệm được một món cũng nên.

"Tốt! Chúng tôi sẽ theo anh!"

Như vậy, tổng cộng có mười hai Tự Do Linh Hồn ở lại, trong đó có ba Tránh Thoát Giả và chính Tự Do Linh Hồn có Thiên Sinh Vũ Khí... Đương nhiên, ngoại trừ ba Tránh Thoát Giả ra, Thiên Sinh Vũ Khí của chín người kia dung lượng chỉ đạt xấp xỉ mười đơn vị mà thôi. Hơn nữa, trong ba Tránh Thoát Giả cũng chỉ có Thiên Sinh Vũ Khí của David là có thuộc tính. Nhưng dù vậy, theo lời của David, đoàn đội của bọn họ cũng coi như khá mạnh, gần như là một phần ba thực lực của tổ chức linh hồn Đức.

Sự lo lắng trong lòng Bùi Kiêu càng thêm trầm trọng. Ngay đến một phần ba thực lực của giới linh hồn của một quốc gia, cho dù cố gắng cách mấy cũng chỉ có thể giết được một con quỷ quái Chân Ma cấp hạng bát, vậy thì dùng được vào việc gì nữa đây?

(Xem ra con đường phía trước thật là dài...)

Mặc kệ thế nào, nếu đã quyết định tiến lên, mọi người cũng không chần chừ nữa. Sau khi Bùi Kiêu thu một cây thương, một cái khiên tròn và khẩu đại pháo hình thù kì lạ vào trong Nhẫn U Minh, cả bọn liền lập tức lên đường, hắn cũng chưa kịp kiểm tra dung lượng của mấy món Thiên Sinh Vũ Khí này. Dù sao cũng là Thiên Sinh Vũ Khí do quỷ quái Chân Ma cấp thực thể hóa ra, chắc hẳn sẽ tốt hơn nhiều so thực thể hóa từ quỷ quái Nhập Ma cấp đỉnh phòng.

Không nói chuyện này nữa, sau khi mọi người rời đi được vài phút, ở nơi đó có một đoàn đội hơn sáu mươi người tiến đến, trong đó, có một người là Tự Do Linh Hồn thuộc đoàn đội của David. Khi vừa đến gần, gã đã chỉ tay vào cái hồ trên mặt đất, nói: "Thấy chỗ này không? Đây chính là nơi diễn ra trận chiến. Vị Cao Đẳng Tránh Thoát Giả thứ chín ấy thật là mạnh, chẳng những có thể triệu hồi quỷ quái Ngưu Đầu Chân Ma cấp, mà ngay cả hắn cũng có thể Giải Phóng Thiên Sinh Vũ Khí, hoàn toàn không giống một tay mơ vừa chết vài tháng chút nào."

Sắc mặt hơn sáu mươi người ở đấy đều lộ vẻ kì quặc, ban đầu còn là nửa tin nửa ngờ, sau đó lại là không thể tin được, bởi vì tin tức này thật sự dọa người. Một kẻ vốn bị phản động trong giới linh hồn gắn ghép với cái tên "người may mắn", cho dù sau này có thể trở nên mạnh mẽ, nhưng ít nhất hiện giờ vẫn chỉ là một tay mơ mà thôi, không ngờ rằng thực lực lại kinh khủng đến thế? Đây là linh hồn vừa chết vài tháng ư? Dù hắn có là Cao Đẳng Tránh Thoát Giả thì cũng chẳng phải là hơi quá lời rồi sao?

Bạn đang đọc truyện *Từ Vong Khai Đoan* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Q.3 - Chương 44: Quỷ Quái Chân Ma Cấp Đỉnh Phong (4)

Chỉ có một người thanh niên da trắng cau mày nhìn xung quanh nói: "Cái tên David kia thật ngu xuẩn! Không ngờ hắn đồng ý đi cùng Bùi Kiêu vào nơi ấy thật. Đừng nói là hắn không biết nhé? Sau mỗi lần sử dụng Giải Phóng cần phải nghỉ ngơi vài ngày, bằng không khi sử dụng tiếp thì cường độ và số lần chấp niệm bị chấn động sẽ tăng lên. Cái tên chỉ biết uống bia đen này đúng là ngu si! Một Cao Đẳng Tránh Thoát Giả có thể triệu hồi quỷ quái Chân Ma cấp, biết Giải Phóng, lại có cả năng lực Valkyrie, làm sao có thể chết một cách vô ích như thế này? Mẹ kiếp, hắn cũng biết lý luận về ngày tận thế kia mà..."

Người thanh niên da trắng tên Johnan này chính là kẻ đã mời chào Bùi Kiêu ở lối vào ảo giới, hắn là một Tránh Thoát Giả người Anh vô cùng nổi tiếng. Sau khi nhận ra thân phận Bùi Kiêu hắn liền bắt kẻ thiệt hơn, nhanh chóng chạy đến cứu viện cho người có tiềm lực to lớn này. Tuy đã đánh giá sai thực lực của Bùi Kiêu nhưng điều này cũng không ảnh hưởng đến quyết định ban đầu của hắn, thậm chí còn làm cho hắn thêm quyết tâm hơn.

(Tận thế ới là tận thế, thời gian chỉ còn lại ba năm, trước khi đến thời điểm ấy... Người có tiềm lực to lớn như Bùi Kiêu tuyệt đối không thể chết được!)

Bọn Bùi Kiêu cũng không biết phía sau họ còn có một đoàn viện quân hơn sáu mươi người. Dựa theo tính toán ban đầu, nhóm viện quân đầu tiên phải mất sáu đến mười giờ, hoặc thậm chí là mười hai giờ nữa mới đến được. Có trời mới biết, đến lúc ấy con quỷ quái ác ma đang hấp thu tội nghiệt kia đã mạnh đến mức nào?

Vì vậy, hơn mười người nhờ vào Ngưu Ngưu Đầu mở đường nhanh chóng tiến về phía trước. Trên thực tế, có một con quỷ quái vô cùng mạnh mẽ như Ngưu Ngưu Đầu ở đây, ngoại trừ Dương Đình Thiên và Bùi Kiêu, những người còn lại đều cảm thấy hâm mộ và ung dung. Hiên nhiên trước đây bọn họ chưa từng nghĩ sẽ có một ngày họ có thể đi vào khu vực trung tâm Nam Bắc Chiến Trường một cách dễ dàng như vậy.

David cảm thán: "Không giấu gì anh, ngoại trừ đoàn đội quy mô lớn do quốc gia thành lập, những đoàn đội nhỏ lẻ như chúng tôi chỉ đủ sức chiến đấu với quỷ quái ở Nam Bắc Chiến Trường mà thôi, vậy nên đây cũng là ảo giới mà chúng tôi quen thuộc nhất. Trước kia, vào mỗi lần muốn tiến vào khu vực trung tâm, chúng tôi đều phải mất ít nhất một tuần, vì vừa phải tính toán vị trí của con quỷ quái Chân Ma cấp mang quân hàm đại tướng, vừa phải tính toán vị trí của các hạm đội quỷ quái bình thường, sau đó dựa vào kế hoạch khi đội ngũ của chúng di chuyển mới có thể tiến vào khu vực trung tâm."

Bùi Kiêu liếc nhìn David, hắn có một chút cảm tình đối với gã đàn ông người Đức này, tò mò hỏi: "Tại sao các người không liên kết với nhau tiêu diệt con quỷ quái Chân Ma cấp mang quân hàm đại tướng kia nhỉ? Các người có thể biết rõ vị trí của nó, muốn diệt được nó chắc cũng không quá mức khó khăn chứ?"

David và những người chung quanh đều nở nụ cười khổ, cô gái ban nãy nhận ra thân phận Bùi Kiêu lẩm bẩm: "Anh tưởng ai cũng có một con Ngưu Đầu

Chân Ma cấp làm hộ vệ sao? Con quý quái mang quân hàm đại tướng kia chính là Chân Ma cấp đỉnh phong đấy. Trường khí thể của nó gần như có thể nhìn thấy bằng mắt thường, đây là dấu hiệu của Chân Ma cấp đỉnh phong. Hơn nữa, nó còn có thể chỉ huy khô lâu bộ binh và khô lâu kỵ binh xung quanh, lại còn có bốn con khô lâu kỵ binh Nhập Ma cấp đỉnh phong lúc nào cũng ở cạnh bên bảo vệ nữa. Chưa hết, con quý quái này rất khôn khéo, chỉ cần phát hiện có nhiều Tự Do Linh Hồn vây quanh, nó sẽ lui vào trong phạm vi có nhiều quân lính phòng vệ. Nghĩ thử xem, bị một đội ngũ hơn mười nghìn khô lâu bộ binh liên tục dùng tam đoạn thức tấn công, cho dù là 'kẻ mạnh nhất' cũng sẽ không dám xông lên đâu."

(Trường khí thể có thể nhìn thấy bằng mắt thường? Đây là dấu hiệu của Chân Ma cấp đỉnh phong sao?)

Bùi Kiều bất chợt nghĩ đến Cung Diệp Vũ và con Ngưu Đầu Ma Vương cấp kia, trường khí thể của cả hai quả đúng là có thể nhìn thấy bằng mắt thường. Vậy thì đó đúng là dấu hiệu của Chân Ma cấp đỉnh phong rồi.

David tiếp lời cô gái, cười khỏ, nói: "Con quý quái mang quân hàm đại tướng này là tổng chỉ huy của liên quân phía Nam, cũng là một vị tướng quân hiển hách trong lịch sử. Sau khi được thực thể hóa trong ảo giới này, hành tung của nó vẫn luôn được các quốc gia chú ý. Có thể nói nó chính là Boss cuối của ảo giới này đấy. Nếu như tiêu diệt được nó, Thiên Sinh Vũ Khí đạt được ít nhất cũng sẽ là loại thượng hạng có dung lượng hơn một nghìn đơn vị, vậy anh nghĩ chúng tôi có muốn diệt nó hay không? Chẳng qua là vì mấy lần chặn đánh đều để nó chạy thoát, hơn nữa chúng tôi cũng chịu tổn thất vô cùng nặng nề. Cho nên trừ khi ba cường giả Chân Ma cấp hợp lại, cộng thêm có linh hồn đặc thù có khả năng trung hòa trường khí thể hỗ trợ, bằng không, không thể tiêu diệt được nó, nó quá khôn ngoan."

Bùi Kiều nhẹ gật đầu, hẳn cũng hiểu được ẩn ý trong lời nói của David... Các tổ chức linh hồn trên thế giới nhìn bề ngoài tưởng chừng như rất đoàn kết, nhưng bên trong lại đấu đá nhau không ngừng. Suy cho cùng, một khi đã động chạm đến lợi ích cấp quốc gia, nhân nghĩa hay mặt mũi gì đó sẽ bị vứt bỏ hoàn toàn, chỉ còn lại hai chữ 'lợi ích' mà thôi. Ba cường giả Chân Ma cấp chính là báu vật quốc gia, há có thể bọn họ lao vào loại hành động đã biết trước là sẽ có tổn thất thảm trọng này sao? Hơn nữa lợi ích cũng khó có thể phân chia đồng đều, ai có tư cách nhận được được nhiều lợi ích nhất, Thiên Sinh Vũ Khí thực thể hóa ra được phân chia như thế nào, không một ai có thể tính toán được. Vì vậy, loại hành động mang quy mô thế giới như thế gần như không thể thực hiện.

Nghĩ đến đây, Bùi Kiều lại chợt tò mò hỏi: "Đúng rồi, tôi muốn hỏi điều này. Nếu như ảo giới Nam Bắc Chiến Trường được thực thể hóa từ cuộc nội chiến Mỹ, và đã có chỉ huy liên quân miền Nam, vậy chỉ huy liên quân miền Bắc ở đâu?"

Đám người David nhìn nhau, vẫn là David lên tiếng: "Đây cũng là nghi vấn các nhà khoa học. Đã có nhiều quốc gia phái các đoàn đội đi tìm hiểu, với mong muốn dẫn dụ cho chỉ huy của hai phe liên quân gặp nhau, để chúng tự tiêu diệt lẫn nhau, còn chúng ta làm ngư ông đắc lợi. Nhưng mà ai ngờ rằng kết quả... Không có chỉ huy của liên quân miền Bắc. Quý quái mạnh nhất Nam Bắc Chiến Trường chỉ có một con quý quái mang quân hàm đại tướng này mà thôi."

"A?" Bùi Kiều càng thêm nghi hoặc, khó hiểu, tuy vậy hẳn cũng không hỏi thêm gì nữa, dù sao những chuyện này đối phương chắc chắn cũng không biết, hỏi cũng như không... Hơn nữa, trong chuyện gì còn có gì đó bí ẩn, hẳn tựa như nghĩ ra điều gì đó.

(Nội chiến Mỹ, thắng lợi cuối cùng thuộc về liên quân miền Bắc, cũng chính là quân đội của chính phủ. Ảo giới này lại được thực thể hóa từ trận chiến nổi tiếng nhất, ngay đến quý quái cũng tồn tại dưới hình thức quân đội, lại còn có cả quân hàm. Nếu như chỉ huy liên quân miền Nam đã xuất hiện, miền Bắc không thể nào không tồn tại một vị chỉ huy có cùng cấp độ, thậm chí còn phải mạnh hơn chỉ huy liên quân miền Nam nữa. Dù sao năm đó liên quân miền Bắc đã giành được thắng lợi, như vậy trong tiềm thức của mọi người, liên quân miền Bắc đương nhiên là mạnh hơn một chút...)

Bùi Kiều cảm thấy như mình đã nghĩ ra một điều gì đó, nhưng cẩn thận nghĩ lại thì chẳng có gì rõ ràng cả. Vì vậy hẳn chỉ có thể tạm thời gạt phần tâm tư này sang một bên, tập trung chú ý vào tình hình trước mắt.

(Ba con quý quái Chân Ma cấp, hai con kia tạm thời không cần nói, chênh lệch thực lực giữa các tộc loại quá lớn, không thể nào chống lại Ngự Ngưu Đầu được, phiền phức nhất chính là con quý quái Chân Ma cấp có hình dạng ác ma kia. Dựa theo những tư liệu ta đọc được, quý quái trong Nam Bắc Chiến Trường phần lớn đều mang hình dạng quân lính, Hoàng Kim Quốc Độ thì là đa số người da đỏ, còn hình dạng ác ma... Chính là đặc trưng của Ác Ma Thành, có trời mới biết con quý quái hình dạng ác ma này có thuộc một tộc loại nào đó trong Ác Ma Thành hay không, nếu thật như vậy, lần này đúng là đùa với lửa rồi.)

Bùi Kiều quả thật đang có tâm thế đùa với lửa, đương nhiên một phần là vì tạo thế, hẳn muốn cho giới linh hồn nhìn thấy hình ảnh một cường giả đang quật khởi, để đến một ngày nào đó hẳn có thể nói ra tình hình ở Địa Ngục, hơn nữa là để giám sát trở ngại khi hẳn thu nhận các linh hồn đặc thù trên phạm vi toàn thế giới. Thứ hai, hẳn đã bén mũi hấp thu Thực Phẩm Chấp Niệm mất rồi, chỉ trong một thời gian ngắn đã tăng được một trăm năm mươi đơn vị chấp niệm, lợi ích mang lại lớn đến khó có thể tưởng tượng, hẳn không thể không động tâm, vì vậy một trong những nhiệm vụ chủ yếu của chuyến đi này chính là phải đạt được thêm càng nhiều Thiên Sinh Vũ Khí càng tốt. Do đó nếu như trước mắt có ba con quý quái Chân Ma cấp đang tập trung một chỗ, hẳn tuyệt đối sẽ không bỏ qua!

Trong lúc đám người David đang kẻ lo lắng, người hưng phấn, còn Bùi Kiều và Dương Đình Thiên đang yên lặng dõi mắt về phía xa, bỗng nhiên từ đâu đó vọng lại một tiếng rống xé trời. Tiếng rống này nửa giống tiếng thú lại có phần giống tiếng doi, bén nhọn đỉnh tai, tựa tựa như âm thanh khi người ta dùng dây kìm cọ xát với thủy tinh vậy. Hơn nữa, tiếp theo sau đó còn có một tràng đạn pháo nổ âm âm

Thời gian dần qua, mật độ của các đội ngũ bộ binh và kỵ binh chung quanh càng lúc càng dày đặc. Tuy rằng Ngự Ngưu Đầu có thể được xem như một cỗ máy mở đường hoàn hảo, nhưng liên tiếp phải đối đầu với mấy nghìn đội ngũ bộ binh như thế này cũng đã bắt đầu có chút miễn cưỡng. Cứ sau mỗi trận đánh, chấp niệm của nó lại bị chấn động một lần, giống như con chấn động chấp niệm của linh hồn thể vậy.

Không chỉ vậy, sự tồn tại của Ngự Ngưu Đầu là dựa vào Bạo Viêm Cự Phủ, vì nó sử dụng năng lượng tiêu chuẩn trong Bạo Viêm Cự Phủ để hoạt động, khi chiến đấu quyết liệt sẽ tiêu hao năng lượng tiêu chuẩn rất nhanh, chỉ tầm vài phút đã phải bổ sung một lần.

Nhưng cũng may là khi chiến đấu với một lượng lớn quỷ quái như vậy, sau khi chúng bị tiêu diệt sẽ tạo thành rất nhiều năng lượng tiêu chuẩn. Khi đó Ngụy Ngu Đầu sẽ thuận thế hấp thu luôn chỗ năng lượng tiêu chuẩn này, vì vậy thoát nhìn nó giống như một động cơ vĩnh cửu vậy.

Chỉ có Bùi Kiêu và Dương Đình Thiên mới biết, Ngụy Ngu Đầu tuy rằng mạnh thật đấy, nhưng nó lại có một nhược điểm trí mạng là... Thiếu sức bền, nếu như gặp một con quỷ quái Chân Ma cấp có thực lực không chênh lệch nó nhiều lắm, một khi dây dưa đến khi tiêu hao hết năng lượng tiêu chuẩn và bị biến trở lại thành Bạo Viêm Cự Phù, thì đó cũng chính là thời khắc tử vong của Bùi Kiêu và Dương Đình Thiên.

(Có lợi thì cũng sẽ có hại, không thể mười phần vẹn mười được. Đúng là muốn đạt được bao nhiêu phải mất đi bấy nhiêu...)

Bùi Kiêu nhìn Ngụy Ngu Đầu dừng hẳn vô cùng trước mắt, rồi lại lo lắng nhìn về phía có tiếng doi phát ra khi này, trong lòng thầm tính toán bước đi tiếp theo.

David chợt nói: "Bùi Kiêu, có cần phải hai người đi thăm dò một chút không? Chỗ này rất gần nơi chúng tôi đã nhìn thấy con quỷ quái hình dạng ác ma kia. Hơn nữa đi nhiều người sẽ rất dễ bị phát hiện, quỷ quái Chân Ma cấp rất miễn cảm với năng lượng tiêu chuẩn của Tự Do Linh Hồn, ít người sẽ dễ dàng ẩn nấp."

Bùi Kiêu ngẩn ra một hồi, nói: "A? Còn có chuyện này sao? Cũng được... Cứ để tôi đi, phiền ông phải thêm một người nhanh nhẹn phối hợp với tôi."

David gật đầu nói: "Vậy để Andalia đi với người, trong đoàn tốc độ của cô ấy cũng gần bằng với tôi, nhưng về kỹ thuật ẩn nấp lại giỏi hơn tôi nhiều." Nói xong, lão liền chỉ về một cô gái người Đức đang đứng trong hàng, cũng chính là cô gái lúc này đã nhận ra thân phận của Bùi Kiêu.

Andalia không từ chối, cô chỉ nhìn Bùi Kiêu cười nhạt, lên tiếng: "Tôi biết anh vừa mới chết mấy tháng mà thôi, tuy rằng thực lực quả thật rất mạnh, nhưng hẳn là không biết một số kỹ xảo sử dụng năng lượng tiêu chuẩn nhỉ, trên đường đi tôi sẽ hướng dẫn anh cách ẩn nấp."

Bùi Kiêu nhũn mày, tuy vậy vẫn theo sau Andalia tiến về phía trước. Cô gái người Đức vừa chạy vừa nói: "Tập trung tinh thần nhé, chỉ thiêu đốt năng lượng ở chân mà thôi, hơn nữa khi thiêu đốt phải cố gắng duy trì sao cho thật nhịp nhàng. Chậm rãi thôi, như vậy lượng chấn động sinh ra sẽ rất thấp, nếu như không gặp trực diện quỷ quái Chân Ma cấp thì xác suất chúng nó phát hiện ra anh sẽ được giảm xuống rất nhiều."

Bùi Kiêu yên lặng làm theo, chấp niệm của hắn đã giờ thông suốt, giống như ngọc lưu ly, hoàn toàn không cần phải tiến vào trạng thái trầm tĩnh để tập trung tinh thần. Quả nhiên khi hắn dùng ý niệm khống chế, năng lượng tiêu chuẩn chỉ được thiêu đốt ở đôi chân, sau đó tản suất thiêu đốt lại dần dần giảm xuống. Tuy thế này sẽ làm cho tốc độ chậm lại, nhưng trạng thái này lại gần như giống với trạng thái không thiêu đốt năng lượng tiêu chuẩn, quả nhiên có thể đánh lừa cảm ứng của quỷ quái Chân Ma cấp.

(Không biết lực lượng lôi điện của ta có bị chúng cảm ứng được hay không. Nếu như không, ta rất có tiềm năng trở thành trinh sát mạnh nhất.)

Trong lòng Bùi Kiêu thầm suy nghĩ, nhưng chân vẫn bám sát sau lưng Andalia tiến về vùng thung lũng phía trước.

Trung tâm của Nam Bắc Chiến Trường là một thung lũng rộng lớn tràn ngập khói thuốc súng, tựa như sương mù dày đặc vào buổi sáng sớm vậy. Hai người càng đi về phía trước, khói thuốc súng càng dày đặc, tầm nhìn bị rút ngắn chỉ còn vài chục mét. Tầm nhìn này làm cho Bùi Kiêu liên tục nhũn mày, hẳn khó có thể tưởng tượng bọn David làm thế nào chạy trốn ra ngoài được, bởi vì với tầm nhìn này, nếu nói là nhìn thấy con quỷ quái hình dạng ác ma kia thì khoảng cách phải rất gần mới đúng. Nếu quả thực như vậy, với thực lực của đoàn đội này sao có thể thoát được sự vây công của năm con quỷ quái Chân Ma cấp, hơn nữa ban đầu còn có đến hơn sáu mươi người chạy thoát, bốn mươi người trong đó về sau mới bị con quỷ quái hình đại pháo giết chết. Tình huống như vậy không thể nào xảy ra được.

Chẳng qua nghi vấn của Bùi Kiêu cũng chẳng tồn tại được bao lâu. Khi hai người tiến vào trong thung lũng, trước mắt chợt bừng sáng, một vùng trống trải không hề bị khói thuốc súng bao phủ xuất hiện. Lúc này hai người đang đứng ở lưng chừng núi, lưng dựa vào một khối nhám thạch thật lớn, có thể quan sát chiến trường phía dưới một cách rõ ràng.

Đây là khu vực quan trọng nhất của ảo giới Nam Bắc Chiến Trường. Cũng chính nơi đây, trong cuộc nội chiến Mỹ, xảy ra một trận chiến quyết định thắng bại giữa hai phía liên quân Nam, Bắc!

Cả vùng thung lũng này được thực thể hóa hoàn toàn dựa theo thể giới thực, chỉ là không có các loại cây cối thực vật, bầu trời là một màu xám mờ mịt, hơn nữa cũng rộng hơn gấp mấy lần, nhưng về tổng thể và bố cục thì không mấy khác biệt.

Trên dải đất bằng phẳng trước đang có rất nhiều đội quân khô lâu bộ binh và khô lâu kỵ binh tập hợp ở hai phía tương ứng với hai phe Nam, Bắc. Điều đáng ngạc nhiên là, vốn dĩ bọn chúng phải chiến đấu với nhau không ngừng nghỉ, ấy vậy mà lúc này lại như đang cùng nhau chống lại một phe khác. Có thể nhận thấy mục tiêu chung của chúng chính là ba con quỷ quái Chân Ma cấp ở khu vực trung tâm kia.

Cuối cùng Bùi Kiêu cũng đã nhìn thấy hình dạng của ba con quỷ quái Chân Ma cấp này. Ở khu vực rìa ngoài là một con Sói Mặt Người Không Lông dài hơn mười mét... Đúng vậy, hẳn không nhìn lầm! Đúng là Sói Mặt Người Không Lông ở Địa Ngục!

Khi Bùi Kiêu vừa nhìn thấy con Sói Mặt Người Không Lông này, toàn thân hắn bỗng chốc phát lạnh. Trên thực tế, cho dù có phải đối mặt với quỷ quái Ma Vương cấp cũng không làm hắn khiếp sợ đến mức này, thế nhưng đây lại là Sói Mặt Người Không Lông... Có thể nói những con quỷ quái ở Địa Ngục chính là trường hợp ngoại lệ!

(Không được sợ! Bình tĩnh lại!)

Bùi Kiêu cắn mạnh chót lưỡi một cái, đau đớn sinh ra khi linh hồn thể bị tổn thương hơn xa so với người sống. Vì vậy, từ đầu lưỡi lập tức truyền đến một

con đau như muốn xé rách linh hồn, cũng nhờ đó làm cho Bùi Kiều tỉnh táo lại đôi chút. Lúc này hắn mới bình tĩnh liếc nhìn Andalia, cô gái người Đức này vẫn đang chăm chú quan sát phía trước, không hề chú ý đến sự thất thố của hắn. Đến đây, tâm tình của Bùi Kiều mới bắt đầu ổn định trở lại.

(Địa Ngục chưa phủ xuống thế giới này, ta không cần hoảng loạn như vậy. Con Sói Mặt Người này ắt hẳn đã vô tình đi qua lỗ hổng không gian đến đây mà thôi, không phải do Địa Ngục trọng điệp (1) với thế giới thực...)

Bùi Kiều càng nghĩ càng thêm quả quyết, do đó tâm tình cũng dần dần phục hồi. Tuy nhiên hắn lại nghĩ đến một vấn đề quan trọng... Con Sói Mặt Người Không Lỗ này tiến vào ảo giới Nam Bắc Chiến Trường bằng cách nào?

Đầu tiên, lỗ hổng không gian chỉ kết nối với thế giới thực mà thôi, cho nên dù con Sói Mặt Người này đi qua lỗ hổng đó thì nó phải xuất hiện ở thế giới thực mới đúng. Khi đó, không cần biết vì sao nó không bị đuổi giết, vấn đề là làm sao nó vượt qua được sự canh phòng nghiêm ngặt để tiến vào trong ảo giới này? Hơn một nghìn Tự Do Linh Hồn bên ngoài chẳng lẽ đều mù hết rồi hay sao?

Hơn nữa, tuy rằng có vô số tộc loại quỷ quái khác nhau, hay ít nhất là vẫn chưa có con số thống kê cụ thể, hơn nữa còn có nhiều ảo giới với thực lực của giới linh hồn lúc này chưa thể tiến vào khám phá được. Ví dụ như khu vực bên trong cầu Nại Hà, ảo giới Phong Đô, hay phần lớn Ác Ma Thành... Nhưng giới linh hồn cũng đã tìm ra một quy luật, đó là quỷ quái sẽ chỉ xuất hiện ở một ảo giới duy nhất, ví dụ như khô lâu bộ binh của Nam Bắc Chiến Trường sẽ không xuất hiện ở Ác Ma Thành!

Con Sói Mặt Người Không Lỗ này vốn là quỷ quái ở Địa Ngục, giờ tự nhiên lại xuất hiện ở Nam Bắc Chiến Trường..

(Nói một cách khác, phải chăng là đã có bàn tay của một người nào đó tác động? Khác với biến động ở Phong Đô, chỉ là sự xuất hiện hàng loạt của quỷ quái Chân Ma cấp thuộc các tộc loại trong ảo giới đó mà thôi, năm con quỷ quái Chân Ma cấp ở Nam Bắc Chiến Trường này... phải chăng chúng đều là do một người, hoặc một lực lượng nào đó mang vào đây?)

Bùi Kiều càng nghĩ càng thấy khá hợp lý, không, phải nói là vô cùng hợp lý, bằng không thì không thể nào đột nhiên có năm con quỷ quái không thuộc về ảo giới này xuất hiện như vậy... Hắn không khỏi nhớ lại trước khi tiến vào Nam Bắc Chiến Trường, ở trong căn biệt thự xa hoa nọ, hắn đã nhìn thấy mười một gã lính đánh thuê mặc áo choàng đen, còn có đôi mắt âm lãnh của bọn họ...

(Lính đánh thuê vì sao lại phải vào ảo giới? Hơn nữa chỉ với mười một người, dựa vào tiêu chuẩn của giới linh hồn, không thể nào đối đầu được với quỷ quái Chân Ma cấp được... Chờ khi giải quyết xong sự tình lần này, sẽ phái bọn Lý Lâm đi điều tra kỹ càng một chút đám lính đánh thuê này, thật là đáng ngờ...)

Bất kể thế nào, sự chú ý của Bùi Kiều vẫn luôn tập trung vào ba con quỷ quái Chân Ma cấp trước mắt, ngoại trừ con Sói Mặt Người ở xa tít ngoài rìa kia, còn có một con Sagittarius (2) ở gần trung tâm hơn một chút... Ách, nói một cách chính xác là một con Centaur (3) biết dùng cung, chiều cao phần thân người là hơn một mét, tổng thể cao đến ba, bốn mét. Đây là một con quái vật mang thân dưới là ngựa nhưng mình, đầu và hai tay lại là người. Trên tay của nó đang cầm một cây cung không lồ màu xanh biếc, mỗi lần bắn ra đều có ánh sáng xanh lóe lên, liên theo đó là một đám lớn khô lâu bộ binh bị hóa thành năng lượng tiêu chuẩn. Tầm bắn rất xa mà lực công kích cũng mạnh mẽ vô cùng.

Ở trung tâm nơi hai con quỷ quái này đang bảo vệ, quả thật là có một trận đồ hình tròn với những ký hiệu kì quái, thoạt nhìn giống như là một loại chữ viết, hoặc một số hình vẽ phác họa trừu tượng một số loài thú vật hay đồ đạc (4) nào đó, kì quái đến khó tả. Trận đồ ký hiệu này có đường kính khoảng năm mươi mét, ở tâm trận có một con quỷ quái toàn thân đầy những bắp thịt đỏ hồng, cao khoảng hai, ba mét đang ngồi.

Sau lưng con quỷ quái này có một đôi cánh dài ba, bốn mét màu đen, còn to lớn hơn thân thể của nó rất nhiều. Toàn thân nó không có da mà khắp người lộ ra đầy những bắp thịt đỏ hồng, trên đầu còn có một cặp sừng cong vút, quả thật giống như hình dạng điển hình của ác ma trong kinh thánh.

Con quỷ quái ác ma này tuy chỉ ngồi ở trung tâm trận đồ, nhưng từ bốn phía rìa biên giới liên tục có những đoàn tội nghiệt bay đến cho nó hấp thu. Mỗi khi hấp thu xong một đoàn tội nghiệt, đôi cánh dài sau lưng nó lại càng đen tối hơn, đồng thời lại càng thêm to lớn. Tuy nhiên Bùi Kiều cũng không rõ đây có phải là do hắn tưởng tượng ra hay không.

Tình hình trên chiến trường lúc này lại có biến hóa lớn phát sinh, khô lâu bộ binh và khô lâu kỵ binh của hai phe đang tập trung lại, thậm chí Bùi Kiều còn nhìn thấy trong hàng ngũ có ba, bốn con to hơn hẳn những con khác, không biết chúng là Chân Ma cấp hay chỉ là Nhập Ma cấp đỉnh phong mà thôi. Nhưng bất kể là loại quỷ quái nào, tất cả bọn chúng đều tập trung hết về thung lũng phía dưới, bao vây chung quanh ba con quỷ quái Chân Ma cấp.

Con Sói Mặt Người Không Lỗ kia tuy là quỷ quái Chân Ma cấp, nhưng Bùi Kiều lại lấy làm lạ vì sao nó không sinh trưởng thêm hai cái đầu nữa, không giống với hình dạng khi tiến giai của Sói Mặt Người Không Lỗ ở Địa Ngục. Nhưng nó đúng thật là Chân Ma cấp, bởi vì chung quanh người nó có từng làn sóng chấn động kì dị, tuy còn chưa thể nhìn thấy bằng mắt thường, nhưng từ sự chấn động này Bùi Kiều có thể nhận ra được, đúng là hình thái ngưng tụ của trường khí thể mà hắn đã từng thấy khi còn ở ảo giới Phong Đô.

Ngoài ra, quanh thân con Centaur kia cũng có hiện tượng như vậy, cho nên chắc chắn nó cũng là quỷ quái Chân Ma cấp.

Chỉ có con ác ma màu đỏ kia... Trong phạm vi một nghìn mét quanh thân thể nó có một vòng trường khí thể đỏ thẫm liên tục chấn động, chính là loại trường khí thể có thể nhìn thấy được bằng mắt thường, cũng là dấu hiệu của Chân Ma cấp đỉnh phong!

Nó... có lẽ là cùng đẳng cấp với Cung Diệp Vũ...

Bùi Kiều trầm nghĩ, trong lúc vô tình, hai tay hắn đã bắt giắc nắm chặt.

Chú thích:

1. Trọng điệp: chồng chéo lên nhau.

- Hai thế giới trọng điệp: toàn bộ mọi thứ của hai thế giới lồng ghép và chồng chéo lên nhau. Thế giới này có được những đặc điểm và quy tắc của thế giới kia. (Mời các bạn đọc VH TL, đoạn không gian Chủ Thần trọng điệp với các thế giới phim kinh dị để hiểu rõ hơn.)

2. Sagittarius (nv - 射手座 – xạ thủ tọa): tên gọi khác là Archer – cung thủ, là tên chòm sao Nhân Mã trong 12 chòm sao hoàng đạo (zodiac). Sagittarius nổi tiếng là giống loài tài năng và có tri thức rộng lớn, không những hiểu biết trong nhiều lĩnh vực mà còn có kỹ năng chiến đấu tuyệt vời, đặc biệt là khả năng sử dụng cung tên.

3. Centaurus (nv - 半人马 – bán nhân mã): tên gọi khác là Centaur, cũng là tên một chòm sao. Centaurus là sinh vật thần thoại có tính khí nóng nảy ưa thích bạo lực và chèn lấn, tuy nhiên hình dạng vẫn là nửa người nửa ngựa giống Sagittarius chứ không bị thiếu bộ phận nào cả. Từ “bán nhân mã” chỉ được dùng với ý nghĩa phân biệt giữa Centaurus và Sagittarius mà thôi.

- Có thể hiểu ý tác giả muốn nói ở đây là: con quỷ quái này là loài hung bạo, tàn ác chứ không đẹp và hiền lành như Nhân Mã trong hoàng đạo.

4. Đồ đảng (tiếng Anh - totem): “động vật, cây cỏ, đồ vật hoặc hiện tượng tự nhiên mà tộc người nguyên thủy coi là biểu tượng thiêng liêng của bộ tộc mình và tin rằng những thứ đó có mối liên hệ siêu tự nhiên và có sự gắn gũi máu thịt”. (Theo Từ điển tiếng Việt).

Bạn đang đọc truyện *Tử Vong Khai Đoan* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Q.3 - Chương 45: Tập Kết Nào! (1)

"Đi thôi".

Sau khi hai người cẩn thận quan sát một lát, Bùi Kiều mặt tái đi thấp giọng nói. Nói rồi hắn bèn cẩn thận quay về chỗ ẩn nấp lúc trước.

Andania ở bên cạnh đang nhìn say sưa nghe thể thoáng ngẩn ra nhưng rồi vẫn vô cùng nhu thuận theo sau Bùi Kiều. Cho đến khi hai người cẩn thận ẩn nấp trở về khu vực trần ngập khói lửa trước kia rồi, Andania mới ngạc nhiên nói: "Ma quỷ trong Vùng Đất Hoang Tưởng đang tiến hành công kích bọn chúng. Như vậy dù ba con ma quỷ này có thực lực cấp Chân Ma thì phỏng chừng cũng sẽ bị biển quỷ đè cho chết. Quá là nhiều quỷ quái đi, tôi cũng là lần đầu tiên thấy..."

Bùi Kiều xanh mặt nói: "Không, không phải như thế. Mặc dù lũ quỷ kia đang vây công chúng nhưng trên thực tế cũng đang không ngừng tăng cường thực lực của chúng, hoặc ít ra là tăng cường thực lực con ác ma kia. Tôi đã trong 24 tiếng đồng hồ nữa, con ác ma kia nói không chừng sẽ có thể đột phá ngưỡng cấp Chân Ma đạt tới thực lực cấp Ma Vương không hoàn chỉnh. Nếu thực là tới lúc đó thì trừ khi là lập tức tìm được Cung Diệp Vũ từ Trung Quốc tới, không thì chúng ta đều chết chắc!"

"Cấp, cấp Ma Vương?" Andania lắp bắp sợ hãi. Cô kinh ngạc đến mức gần như hết toáng lên nhưng có điều lại lập tức phục hồi lại tinh thần, vội dùng bàn tay nhỏ bưng kín miệng mà nói: "Cấp Ma Vương không phải chỉ là đẳng cấp mà các nhà khoa học dự đoán sao? Sao mà có thể có thật được? Hơn nữa, dù đẳng cấp này có thật thì vì sao hàng tá ma quỷ phổ thông vây công lại là giúp cho ba con ma quỷ cấp Chân Ma chứ?"

Bùi Kiều không chần chừ mà nói thẳng luôn: "Là vì hấp thụ. Hiện nay, Thế giới Tâm Linh chỉ biết rằng sau khi một ma quỷ hấp thụ số lượng lớn nghiệp chướng xong, thực lực sẽ dần dần tăng lên, hình thể cũng sẽ trở nên rất to lớn, thế nhưng có rất ít người biết rằng khi ma quỷ hấp thụ nghiệp chướng đến điểm giới hạn sẽ có khả năng rất lớn tăng lên đẳng cấp thực lực của nó. Chẳng hạn như từ cấp Nhập Ma tăng lên cấp Nhập Ma đỉnh phong, từ cấp Nhập Ma đỉnh phong tăng tới cấp Chân Ma."

Andania cũng nói một cách kỳ quái: "Cái này tôi cũng biết. Đã từng có tổ chức tâm linh của một quốc gia làm thực nghiệm thế này, đem lượng lớn nghiệp chướng nhồi vào một ma quỷ cấp Nhập Ma đỉnh phong. Kết quả con ma quỷ cấp Nhập Ma đỉnh phong đó biến thành ma quỷ cấp Chân Ma, mà tổ chức tâm linh nước đó cũng bị thương chí mạng, về sau không phát triển thêm được chút nào. Có điều, cũng không chỉ mình nước này đã tiến hành thực nghiệm đó. Hai năm trước, nước Mỹ cũng đã làm thực nghiệm này, hơn nữa còn có thêm ba lớp tường siêu hợp kim điện từ, lại chọn ma quỷ lấy ảo thuật làm chính để nhồi. Vì thế nên dù có thành cấp Chân Ma cũng không thể phá bỏ lớp tường siêu hợp kim điện từ. Ấy thế nhưng dù cho họ có nhồi lượng lớn nghiệp chướng vào con ma quỷ này, thậm chí đã đạt tới cấp Chân Ma đỉnh phong, bộc lộ ra trường khí có thể thấy bằng mắt thường nhưng vẫn không khiến nó tăng lên cấp Ma Vương được. Con quỷ này sau cùng lại tự bạo tiêu tan. Đây là tình huống mà cả nhà khoa học cũng không thể giải thích. Thế nên... thực sự có ma quỷ cấp Ma Vương ư?"

Những tin tình báo này Bùi Kiều cũng biết. Trong một tháng ở trong nhà hấp thụ đồ ăn chấp niệm, hắn không ngồi suông ăn chơi hưởng thụ mà nhờ Dương Húc Quang sưu tầm cho hắn rất nhiều tài liệu về các mặt của Thế giới Tâm Linh. Đối với hắn mà nói, những tài liệu này cũng quan trọng giống như kinh nghiệm chiến đấu hay Vũ Khí Thiên Sinh vậy. Nói cho cùng hắn chỉ mới tiếp xúc với Thế giới Tâm Linh mấy tháng mà thôi. Một phần về nghiên cứu thăng cấp ma quỷ cũng được đề cập trong tài liệu, đặc biệt nói đến tình huống ma quỷ ở sau cùng tự bạo tiêu tan và có thật có ma quỷ cấp Ma Vương hay không đã trở thành tiêu điểm tranh luận của các nhà khoa học Thế giới Tâm Linh.

Cũng chính vì vậy nên lúc đầu khi phát hiện ra Đầu Trâu Mặt Ngựa cấp Ma Vương ở Vùng đất Hoang Tưởng, Phong Đô thì trừ Bùi Kiều ra, mấy người

Dương Húc Quang mới có thể kinh ngạc như vậy. Có điều lúc đó Bùi Kiêu chưa biết hết những thứ này mà thôi.

Thế nhưng giờ Bùi Kiêu đã hiểu rồi. Hắn nghiêm túc nói: "Không chỉ quả thực có ma quỷ cấp Ma Vương, hơn nữa muốn tạo ra ma quỷ cấp Ma Vương không đơn thuần là nhồi nhét nghiệp chướng dư giả là đủ mà nhất định phải cần nuốt lượng lớn ma quỷ. Có lẽ là phải hấp thu năng lượng cơ bản của những ma quỷ này, cũng có thể là phải hấp thu những thứ còn lại sau khi chúng tiêu tan. Ấy thế nhưng đại đa số người không biết rằng ma quỷ cấp Chân Ma đỉnh phong cần nuốt lượng lớn ma quỷ khác hoặc ma quỷ cùng cấp thì nó có thể tiến cấp trở thành ma quỷ cấp Ma Vương!"

Andania bấy giờ mới kinh ngạc kêu lên: "Ai chà, còn có cả phân tích như thế ư? Phải rồi, hàng loạt Bộ Binh Xương Khô vừa rồi mới nhìn thấy, một khi chúng nó bị đánh cho tiêu tan lập tức có rất nhiều nghiệp chướng bị trận đồ phù văn hấp thu hết. Nói như vậy, con ma quỷ kia đang trùng kích cấp Ma Vương ư? Trời à!"

"Không sai!" Bùi Kiêu nghiêm túc nói: "Bối thế, hàng loạt ma quỷ phổ thông này chẳng những không phải là đến giúp chúng ta mà đang hại ngược. Nếu cứ tiếp tục có lượng lớn Bộ Binh Xương Khô, Kỳ Binh Xương Khô, thậm chí là ma quỷ cấp Nhập Ma đỉnh phong nhằm vào ba con ma quỷ cấp Chân Ma triển khai tấn công thì thời gian dành cho chúng ta sẽ tối đa còn hai mươi tư canh giờ, rồi Chiến trường Nam Bắc này rất có khả năng sẽ xuất hiện một con ma quỷ cấp Ma Vương!"

Đương nhiên là con ma quỷ loại ác ma này tối đa chỉ có thể trở thành cấp Ma Vương không hoàn thiện thôi, giống như Đầu Trâu Mặt Ngựa trong Vùng Đất Hoang Tưởng ở Phong Đô ban sơ. Dẫu sao lúc đó là con Đầu Trâu cấp Ma vương cần nuốt Mặt Ngựa rồi mới rốt cuộc trở thành cấp Ma Vương chân chính.

(Dù sao thực lực của một cấp thật sự chênh lệch quá nhiều, hầu như đã không phải là lấy số lượng có thể địch nổi. Giống như cấp Nhập Ma và Chân Ma, quả tình là chênh lệch như trên trời với dưới đất. Mà tới cấp Ma Vương thì chênh lệch càng tăng khủng khiếp. Bởi vốn dĩ thực sự thắng cấp cũng không phải chuyện gì đơn giản.)

Bùi Kiêu âm thầm tự định ra đối sách trong lòng. Không bao lâu, hắn và Andania về tới chỗ những người vẫn đang chờ đợi trong khói lửa ngập tràn. Vốn chỉ là ả núp trinh sát mà thôi, với lại Ngụy Đầu Trâu cũng xen lẫn giữa đoàn người, có một ma quỷ cấp Chân Ma như thế tọa trấn nên tuyệt không có con ma quỷ đuôi mù nào dám qua cửa bông đùa, dù sao trường khí cũng không phải đồ bỏ. Chính vì biết điều này nên Đại Vệ và bọn tay chân của gã mới có thể hưng phấn, đều ngồi xuống đất nghỉ ngơi như thể đương nhiên phải thế như vậy.

Nhìn thấy hai người Bùi Kiêu trở về, đám người kia liền đứng lên. Tất cả đều vội vàng hỏi thăm tình hình ở trung tâm khu vực. Bùi Kiêu cũng không dấu diếm nói ra hết toàn bộ tình hình đã thấy dọc đường, đồng thời nói ra suy đoán khả năng ra đời ma quỷ cấp Ma Vương. Lập tức, tất cả mọi người trầm mặc lại, trong lúc nhất thời tất cả đều yên lặng nhìn vào Bùi Kiêu hoặc là Đại Vệ.

Dù sao thì từ lúc bắt đầu bọn họ cũng đã nghĩ sẽ đi theo Bùi Kiêu thẳng đến khu vực trung tâm. Cái chính cũng không phải vì hai kiện Vũ Khí Thiên Sinh, cái đó hoàn toàn là phụ mà nguyên nhân thực sự khiến bọn họ nguyện ý đi theo là vì sự có mặt của Ngụy Đầu Trâu. Một Ngụy Đầu Trâu với thực lực vượt xa ma quỷ ở Chiến trường Nam Bắc như vậy tương đương với việc đảm bảo cho mạng sống của bọn họ. Huống chi tuy Bùi Kiêu cũng không phải cường giả cấp Chân Ma nhưng thực lực của hắn tuyệt đối sẽ không yếu hơn ma quỷ cấp Chân Ma thông thường. Hắn còn có thể sử dụng "Giải Phóng", đó mới là điểm quan trọng!

Ấy thế mà giờ Bùi Kiêu lại nói cho họ biết rằng rất có thể tiếp theo bọn họ sẽ phải đối mặt ma quỷ cấp Ma Vương. Cái này đã không còn đơn giản như ma quỷ cấp Chân Ma. Tuy rằng bọn họ không biết đến sự kinh khủng của ma quỷ cấp Ma Vương nhưng từ chênh lệch thực lực giữa cấp Nhập Ma và Chân Ma cũng có thể nhìn ra được ma quỷ cấp Ma Vương kinh khủng đến mức nào. Đó đã không phải là chênh lệch mà người ta có thể dùng thêm vài từ là miêu tả nổi.

Bùi Kiêu vẫn khá bình tĩnh tỉnh táo. Dù phải đối mặt với ánh mắt mong chờ của mọi người thì hắn vẫn nhoen cười nói: "Yên tâm đi. Tôi không tự đại đến mức đó đâu. Mặc dù hiện giờ ma quỷ loại ác ma kia còn chưa đạt đến cấp bậc Ma Vương nhưng từ trường khí của nó đến xem thì có khả năng thực lực còn mạnh hơn Ngụy Đầu Trâu. Thế nên tôi đã không lỗ mãng dẫn các vị xông lên tìm chết, thế hoàn toàn là tìm cách giết người thôi. Mục tiêu của tôi không phải điều đó. Nếu chúng ta đã không cách nào dựa vào chính mình để đánh bại con ma quỷ loại ác ma kia thì điều duy nhất chúng ta có thể làm bây giờ là trì hoãn tốc độ trở nên mạnh mẽ của nó, chỉ ít là không để cho nó trở thành ma quỷ cấp Ma Vương trước khi đại bộ phận viện trợ đến."

Đang lúc mọi người bắt đầu xuất phát nhắm về trung tâm khu vực thì các Linh Hồn Tự Do không có Vũ Khí Thiên Sinh cũng xuất phát tới lối vào Chiến trường Nam Bắc. Nhiệm vụ của bọn họ rất đơn giản, đó là truyền tình hình hiện thời tại Chiến trường Nam Bắc ra ngoài khiến đoàn đội bên ngoài nhanh chóng phái viện quân tới. Suy cho cùng, dù là ma quỷ cấp Chân Ma đang tụ tập cùng một chỗ với mọi người hay ma quỷ loại ác ma đang hấp thu nghiệp chướng màu đen trở nên mạnh mẽ đều là tin tức tương đối kinh người. Bởi như thế, khi tụ tập đủ một, hai nghìn Linh Hồn Tự Do thì các đoàn đội nhất định sẽ tiến vào Chiến trường Nam Bắc để đi tới vùng đất trung tâm nơi này.

Nguyên nhân chủ yếu nhất là vì dù ma quỷ cấp Chân Ma tựa như tử thần chuyên tàn sát Linh Hồn Tự Do nhưng cũng là bảo tàng di động chắc chắn có thể hiện thực hóa Vũ Khí Thiên Sinh, nói chính xác ra thì tựa như quái boss trong game online vậy. Bình thường, phần lớn ma quỷ cấp Chân Ma hoặc đi lang thang khắp chốn hoặc nấp giữa vô số ma quỷ phổ thông, chỉ có đoàn đội của tổ chức cấp quốc gia mới có thể giải quyết nhiều ma quỷ phổ thông như vậy để tìm thấy nó, có thể nói là một việc cực khó khăn. Thế mà lúc này có đến ba con tập trung ở một chỗ, nếu có một đến hai nghìn Linh Hồn Tự Do cùng xuất kích thì muốn ăn hết chúng nó cũng không tính là chuyện quá mức khó khăn.

Người mà Bùi Kiêu nói tới chính là những người này. Hắn tin rằng dưới sự thúc đẩy của lợi ích, số nhân viên tới tuyệt đối sẽ không ít hơn một nghìn, trong đó sẽ có ít nhất hai mươi Trách Thoát Giả, thậm chí nói không chừng còn có một, hai Trách Thoát Giả cấp cao. Cho đến khi đó, cơ hội chiến thắng ma quỷ loại ác ma mới có thể tăng nhiều lên. Có điều trước đó, ắt hẳn phải tuyệt đối không để cho ma quỷ loại ác ma tiến giai thành cấp Ma Vương không hoàn chỉnh, nếu không tất cả bọn họ đều phải chết... Trừ khi là xuất hiện dạng người mạnh nhất như Cung Diệp Vũ, không thì chỉ dựa vào nhân số cũng căn bản không làm nên chuyện gì.

"Kế hoạch của tôi là như thế này..." Bùi Kiều nhìn thăm dò những người xung quanh, hần cười và nói ra dự định của mình.

Nếu phương pháp gia tăng sức mạnh của ma quỷ loại ác ma là giết chết ma quỷ xung quanh trận đồ phù văn, sau đó hấp thu nghiệp chương và năng lượng cơ bản của chúng thì tức là chỉ cần ngăn cách ma quỷ xung quanh nó, khiến xung quanh nó không có ma quỷ tồn tại thì nhất định tốc độ trở nên mạnh mẽ của nó sẽ giảm trên diện rộng. Và lại nó canh giữ ở giữa trận đồ phù văn nên không thể di chuyển ra ngoài tấn công mọi người... Như vậy, tấn công ma quỷ phổ thông vậy công nó chính là cách để ngăn cản nó trở nên mạnh hơn!

"Không chỉ như thế. Trong khi chúng ta tấn công những ma quỷ phổ thông này, con ma quỷ loại ác ma có thể sẽ đứng im canh giữ, thế nhưng hai con ma quỷ cấp Chân Ma còn lại sẽ có thể chạy đến tấn công chúng ta. Khi đó hãy nhân cơ hội mà xử lý luôn chúng nó. Cứ như vậy, sẽ chỉ còn lại một con ma quỷ cấp Chân Ma đỉnh phong, đợi được viện quân tới rồi chúng ta sẽ không phải ngại nó nữa."

Đó là kế hoạch của Bùi Kiều. Dùng phương pháp trái ngược không đi tấn công ma quỷ ác ma mà tấn công kẻ địch của nó là mấy vạn Bộ Binh Xương Khô, Kỳ Binh Xương Khô phổ thông các loại, như thế sẽ giảm mạnh tốc độ ma quỷ loại ác ma trở nên mạnh mẽ và để trì hoãn thời gian.

Mọi người lại thương lượng một phen. Tuy nói số lượng ma quỷ phổ thông nhiều lên hàng vạn nhưng có Ngụy Đầu Trâu làm lá chắn thịt và chiến lược chính nên lũ ma quỷ này cũng không tạo thành phiền toái gì, chỉ cần mọi người cẩn thận chút không để lượng lớn ma quỷ bao vây là được. Vì lẽ đó mọi người không có chút chần chừ nào thêm, đều cùng nhau đi theo Bùi Kiều tiến về trung tâm chiến trường.

Mà lúc này đây, đội ngũ Linh Hồn Tự Do kia đã xuất phát từ lâu, giờ bọn họ đã tiến đến rất gần cửa vào Chiến trường Nam Bắc. Vốn dĩ lấy tốc độ của bọn họ tuyệt đối không có khả năng đi tới cửa Chiến trường Nam Bắc nhanh như thế, nhưng bởi vì dọc đường gặp đoàn viên của nhóm Ước Hân, Ước Hân biết được tình huống khẩn cấp đã không suy nghĩ nhiều lập tức sai một gã linh hồn đặc thù trong nhóm đi cùng nhóm người báo tin này.

Năng lực của gã linh hồn đặc thù này có phần vô tích sự là khiến những người xung quanh có thể tiêu diệt thêm nhiều năng lượng cơ bản khiến tốc độ tiến lên tăng gấp mấy lần. Trên thực tế, lúc năng lực của tên này phát động thì những người xung quanh ngoài di chuyển ra, năng lượng cơ bản cũng không thể gia tăng thêm sức lực hay phản ứng...vv gì cả. Nói cách khác, ở trong chiến đấu nó gần như chẳng hữu dụng.

Song lại vừa khéo phù hợp trong trường hợp cần truyền tin này...

Bởi vì thế, nhóm Linh Hồn Tự Do này đã đi tới lối vào Chiến trường Nam Bắc trong thời gian cực ngắn. Mà ở nơi này vẫn còn có một đoàn đội hơn trăm người đang tuyển thành viên lẻ tẻ. Khi bọn họ nhìn đến nhóm người này vội vã chạy về, phản ứng đầu tiên là như thể phía trước có đoàn đội toàn diệt.

"Không, tuy là bọn tôi gần như bị diệt hết nhưng vẫn đang ở tiền tuyến chiến đấu kiên cường. Vì ở khu vực trọng yếu của Chiến trường Nam Bắc, chúng tôi đã phát hiện một con ma quỷ loại ác ma cấp Chân Ma cùng bốn con ma quỷ cấp Chân Ma nữa, không ngờ rằng chúng nó..."

Người ăn nói tốt nhất trong nhóm linh hồn tự do này liền đem tình hình ở khu vực trung tâm Chiến trường Nam Bắc nói ra oang oang. Đoàn đội này chỉ có hai Trách Thoát Giả, rõ ràng là đoàn đội phổ thông dân gian phi chính phủ mà thôi. Mục tiêu của bọn họ chỉ là những ma quỷ cấp Nhập Ma đỉnh phong, gặp phải cấp Chân Ma chỉ có thể vất giò chạy trốn, giờ lại nghe thấy chuyện còn đáng sợ hơn đụng phải cấp Chân Ma, nhất thời người của đoàn đội này bị chuyện trải qua của hơn hai mươi người Đại Vệ khiến cho sợ hãi vô cùng, đặc biệt là khi nghe thấy Bùi Kiều không chỉ có thể triệu hoán một con Đầu Trâu khổng lồ cấp Chân Ma siêu mạnh mà bản thân còn có thể "Giải Phóng", nhiều Linh Hồn Tự Do trong đám người này đều kêu lên ngạc nhiên, có thể tưởng được bọn họ bị rung động ra sao.

Hai gã Trách Thoát Giả cầm đầu cũng không phải nhân vật lợi hại gì, bọn họ tất nhiên cũng là nằm trong nhóm bị dọa sợ. Mãi cho đến lúc gã Linh Hồn Tự Do kia kể xong tin tức ở khu vực trung tâm, một trong hai người mới lên tiếng: "Tuy là tình hình bên trong quả thực rất khẩn cấp nhưng thực lực đoàn đội bọn tôi quá nhỏ yếu... Chỉ bằng chúng ta cùng đi ra bên ngoài Vùng Đất Hoang Tưởng kể chuyện này cho những người khác đi. Trước khi tới đây có nghe nói Varos cũng ở trong biệt thự bên ngoài. Nếu là có thêm hân và đoàn đội của hân, tin rằng chúng ta sẽ có khả năng cực lớn tiến vào khu vực trung tâm Chiến trường Nam Bắc."

Linh Hồn Tự Do thông báo thông tin đầu tiên là sùng sốt rồi lập tức mừng như điên nói: "Cha xứ Varos à? Vậy thì tốt quá! Nếu Cuồng Chiến Sĩ cũng gia nhập thì cơ hội thành công của chúng ta sẽ gia tăng rất lớn đấy!"

Bạn đang đọc truyện *Tử Vong Khai Đoan* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Q.3 - Chương 46: Tập Kết Nào! (2)

[Giờ khắc này, trong một phòng lớn xa hoa ở tầng cao nhất biệt thự ở phía bên ngoài Vùng Đất Hoang Tưởng Nam Bắc, một người thanh niên tóc vàng mặc trang phục cha xứ màu trắng đang thanh nhàn ngồi ở cạnh chiếc bàn tròn. Trước mặt gã có bảy một ly cà phê màu đen, chỉ thấy gã vừa thanh tao uống cà phê vừa ung dung xem sách trên tay, nhìn bộ dạng thực giống như thể vương tử quý tộc cổ đại.

Trong căn phòng lớn này, ngoại trừ gã ra còn có bảy người khác gồm năm nam hai nữ. Có điều năm nam một nữ thì ngồi chung một chỗ, còn cô gái có vẻ mặt lạnh lùng thì ngồi trên ghế salon, trước mặt nàng có đặt một thanh trầm mã đao lớn dài hơn ba mét chẳng hề phù hợp với vẻ ngoài mảnh khảnh của cô gái này chút nào.

"Varos! Tên ngớ ngẩn nhà anh! Tôi không phải chạy tới đây để nhìn anh uống nước buổi chiều! Không phải nói lần này nhất định phải đi vào trong Chiến trường Nam Bắc giải quyết hết tổng tư lệnh Nam quân sao? Giờ anh đang làm cái gì đây hả? Vẫn có thể ngồi nhàn nhả ở đó uống cà phê, xem Kinh Thánh nữa!" Về mặt cô gái càng lúc càng lạnh lẽo, đến cuối cùng rốt cục nhìn không nổi hết lớn đứng lên. Dù lời của nàng rất nóng nảy nhưng giọng nói đúng là dạt vừa mềm mại vừa dĩnh*, với lại thân hình nàng nhỏ nhắn xinh xắn khác xa phụ nữ da trắng bình thường, tuy rằng đứng lên cũng đạt đến một mét bảy mấy nhưng chung quy vẫn khiến người ta cảm thấy có thể đặt vào lòng tay nhảy múa, Hôn nữa dung mạo nàng cũng rất tinh tế, xinh đẹp, tuy đúng là mắt xanh mũi dọc dừa nhưng có đường nét tinh tế của người Châu Á.

* Chắc ý tác giả là vừa mềm mại vừa đáng yêu!!!

Người thanh niên mặc trang phục cha xứ kia chính là thủ lĩnh Tổ Chức Tâm Linh nước Mỹ, Varos, cũng là một thành viên trong Trách Thoát Giả cấp cao.

Hắn thần nhiên liếc nhìn người thiếu nữ nọ rồi lật lật Kinh Thánh trên tay mà nói: "Chúa nói có nghỉ ngơi cho tốt mới chiến đấu tốt được. Cô không cảm thấy trong buổi chiều dịu dàng này, uống chút trà chiều và đọc Kinh Thánh không phải là một chuyện cực kỳ hoàn mỹ sao? Chúng ta vừa mới đi ra từ cuộc chiến ở Hoàng Kim Quốc nên cứ thả lỏng thần kinh chút cho tốt đi đã. Chẳng hạn quyền Ông Lão Và Biển Cả lần trước tôi giới thiệu cho cô cũng không tồi đâu..."

Thiếu nữ vỗ mạnh xuống chiếc bàn tròn lớn, nói như gần là hét: "Có nghỉ ngơi cho tốt mới chiến đấu tốt... Từ lúc nào trong Kinh Thánh xuất hiện câu nói đó hả? Anh đừng tưởng rằng tôi chưa đọc qua Kinh Thánh! Còn nữa, anh uống cũng đâu phải trà mà là cà phê không đường, không sữa! Nhưng mà mấy chuyện đó cũng không phải chính, cái chính là tôi không có thời gian ngồi hầu anh uống trà buổi chiều gì hết. Tôi muốn chiến đấu ấy, tôi phải lấy được Vũ Khí Thiên Sinh ấy, tôi muốn đi đôi đồ ăn chấp niệm ấy. Còn có hơn bốn mươi chấp niệm là tôi có thể đạt được tiêu chuẩn thấp nhất năm trăm chấp niệm. Khi đó, tôi sẽ..."

Varos buông Kinh Thánh xuống, hắn chum chim cười nhìn về phía cô gái, cho đến khi thấy trên trán cô nổi gân xanh thì hắn mới mỉm cười nói: "Hắn... Thực sự quan trọng với cô vậy ư? Kể cả vứt đi chính mình cũng không tiếc? Em gái thân yêu của tôi ơi, người thích tiểu thuyết, yêu mây trắng gió lành như cô, mặc dù bị người khác gọi là Cuồng Chiến Sĩ, mặc dù cực khổ như thế cũng hoàn toàn không đáng kể ư?"

Cô gái đầu tiên là đỏ cả mặt lên rồi lập tức xanh mét một mảnh. Nàng rống to: "Không sai! Hắn đã gây nhục nhã quá lớn cho tôi, tôi nhất định phải đánh bại hắn, tôi nhất định phải trả lại nỗi nhục nhã này! Cho nên, trở thành cường giả cấp Chân Ma là khả năng nhất định phải có để đánh bại hắn. Nếu không phải thế, nếu không phải..."

"Vậy thì ngay cả cố gắng và tình ý của mình đều bị phủ bỏ phải không?" Varos khê thờ dài một cái, hắn lại cầm Kinh Thánh lên, vừa xem vừa nói: "Cường giả cấp Chân Ma ấy ư, không chỉ đơn thuần là dung lượng chấp niệm đạt đến năm trăm là được đâu, cần phải tìm được 'Nhân'* của mình", thực hiện 'Nhân' của mình, đồng thời thông suốt nội tâm không oán không trách, như vậy mới có thể đạt đến mức cấp Chân Ma. Em gái thân mến của tôi ơi, dựa vào tâm tính hiện giờ của cô không thể đạt đến mức độ đó đâu. Thế nên trước tiên hãy trở lại đáng về mây trắng gió lành của cô đi, như vậy mới có lợi cho cô.

*Nhân trong nguyên nhân, ở đây chỉ lý do thúc đẩy.

Sắc mặt của cô gái vẫn quyết liệt như cũ, nàng lắc mạnh đầu nói: "Đánh bại hắn... Chứng minh nỗ lực và ... của tôi. Đó là 'Nhân' của tôi, đó chính là 'Đạo' của tôi!"

Varos tuy vẫn đứng xem Kinh Thánh như không có chuyện gì xảy ra nhưng ngón tay của hắn khẽ run lên rồi thực sự thầm cười khổ trong lòng.

(Có lẽ phần chấp niệm này nói không chừng thực sự có thể đột phát cửa chắn cấp Chân Ma chẳng.. Nhưng nếu là "Nhân" và "Đạo" như thế, như vậy em gái à, tương lai của em sẽ... Cung Diệp Vũ ơi, sở dĩ người không đánh ta, thực sự nguyên nhân chỉ là vì ta đã từng cứu người một mạng sao? Một người đàn ông như người... lúc đó cũng do dự sao)

Trong lúc không khí trong phòng đang dần trở nên nặng nề thì bỗng nhiên từ dưới lầu truyền đến hàng loạt tiếng kinh hô, tựa hồ còn có vài tiếng bước chân đang truyền đến. Khi mọi người đang nghi hoặc thắc mắc thì liền thấy mấy người xông vào trong phòng, người dẫn đầu nói gấp: "Đội trưởng, nhanh xuống dưới lầu chút. Dường như ở trong Chiến trường Nam Bắc đã xảy ra biến đổi cực lớn, người báo tin từ trong đó đi ra đã đến rồi... Đúng rồi, đội trưởng, còn có cả chuyện về cái gã Trách Thoát Giả cấp cao thứ chín ấy, tựa hồ rất thú vị đấy."

Mọi người trong phòng đều thoáng sửng sốt. Ngay cả Varos cũng thoáng sửng sờ, sau đó hắn gấp Kinh Thánh lại, đứng dậy mỉm cười nói rằng: "Là chàng thanh niên tên Bùi Kiêu kia sao? Hình như rất được Diệp Cung Vũ tín nhiệm nhỉ. Cũng tốt, đi qua nghe thử xem cậu ta đã làm chuyện kinh thiên động địa gì nào."

Nghe thấy lời này, những người khác thì chẳng làm sao, riêng thiếu nữ tóc vàng lại chột ngây ngẩn cả người. Thế rồi nàng nhắc lên thanh trầm mã đao rất lớn trên bàn đi xuống dưới lầu trước tiên.

Khi đám người Varos nghe xong tin tức mà được đưa tới, trong cả phòng đã có trên trăm đầu Linh Hồn Tự Do đứng, bay rồi, mà bên ngoài biệt thự còn có gần nghìn Linh Hồn Tự Do và trong phòng còn có hơn hai vạn Trách Thoát Giả. Lúc này tất cả họ dồn ánh mắt về phía Varos hoặc thiếu nữ cầm trầm mã đại đao đứng sau lưng hắn.

Sau khi nghe xong tin tức, Varos nói với những người còn lại: "Các vị, tại Chiến trường Nam Bắc này tập trung hơn một nghìn Linh Hồn Tự Do, hơn hai mươi Trách Thoát Giả, hơn hai trăm người nắm giữ Vũ Khí Thiên Sinh. Thực lực như vậy nếu là tập trung lại đủ để một lần giải quyết cả ba con ma quỷ cấp Chân Ma. Nếu các vị không phiền, tôi tình nguyện trở thành đội trưởng phụ trách sắp xếp các vị chiến đấu. Chúa nói, con người phải tập trung sức mạnh lại, toàn lực tiêu diệt hết thảy kẻ thù! Chúng ta hãy đến chi viện chiến đấu trong Vùng Đất Hoang Tưởng nào các dũng sĩ!"

(Hình như... Thượng đế chưa từng nói mấy lời này ấy nhỉ?)

Không ít người ở đây đều nghĩ thế nhưng nếu đã có Varos dẫn đầu thì dĩ nhiên bọn họ cũng không muốn buông tha cơ hội kiếm lợi rất tốt này. Phải biết rằng trong số hơn hai trăm Linh Hồn Tự Do nắm giữ Vũ Khí Thiên Sinh ở đây chỉ có tối đa mười thanh Vũ Khí Thiên Sinh đạt cấp Chân Ma thôi, thế nên ba con ma quỷ cấp Chân Ma tuyệt đối là sức hấp dẫn cực lớn với họ!

"Thế thì các vị tự tập hợp đoàn đội của mình đi... Mười phút sau chúng ta sẽ xuất phát."

Cùng lúc đó, ở trong lòng Chiến trường Nam Bắc, nhóm người Bùi Kiêu đã đi tới lễ trung tâm chiến trường và đang chuẩn bị càn quét lượng lớn ma quỷ phổ thông.

"Mọi người nhìn thấy rõ chứ, hai con ma quỷ một sói một ngựa cấp Chân Ma, phạm vi canh giữ của chúng ước chừng một nghìn mét gì đấy. Một khi vượt qua khoảng cách này, chúng sẽ lập tức trở lại gần ma quỷ loại ác ma. Hơn nữa, phạm vi hấp thu của trận đồ phù văn cũng tầm một nghìn năm trăm mét, xa hơn hút không được. Nếu tính theo cự ly bắn của con nhân mã kia, cự ly an toàn của chúng ta lấy ma quỷ loại ác ma làm trung tâm thì phạm vi bên ngoài cách hai nghìn mét là cự ly an toàn của chúng ta. Vì thế hãy ở trong phạm vi này đánh giết tất cả ma quỷ phổ thông."

Nhóm Bùi Kiêu đứng ở trên khe núi nhìn ra xa bên dưới. Bùi Kiêu đang chỉ vào cuộc chiến bên dưới giải thích cho mọi người nhưng nói đến đây hẳn bỗng nhiên nhũn nhũn mày rồi lại lên tiếng: "Giờ cứ năm người một tổ, các bạn có tổng cộng mười lăm người vừa đủ chưa làm ba tổ, tôi và Dương Đình Thiên một tổ. Về phần Ngụy Đầu Trâu tôi sẽ ra lệnh nó xông vào trước một bước tấn công phá tan hàng ngũ bộ binh chính tề kia, làm loạn cả chiến trường lên. Như vậy khi chúng ta xông xuống dưới mới không rơi vào trong vòng vây."

"Dĩ nhiên, nếu các bạn gặp phải ma quỷ cấp Nhập Ma đỉnh phong mà không cách nào giải quyết thì có thể dẫn chúng tới gần chỗ Ngụy Đầu Trâu hoặc tôi. Cần phải nhớ kỹ một điểm, nghìn vạn lần không nên tiến vào trong phạm vi hai nghìn mét. Nếu là phát hiện hai con ma quỷ cấp Chân Ma tiến gần các bạn, các bạn nhất định phải lập tức trốn thoát ra, rằng sức kéo giãn khoảng cách với chúng."

Bùi Kiêu sắp xếp như trên xong, những người còn lại không cảm thấy có gì không ổn, dù sao bọn họ chỉ cần đối mặt với một đám ma quỷ phổ thông, hơn nữa lại còn là một đám ma quỷ đã bị Ngụy Đầu Trâu quấy cho hỗn loạn, căn cứ vào thực lực của bọn họ thì thực sự có thể giải quyết chúng rất nhẹ nhàng, tuy rằng số lượng hơi nhiều tí nhưng cứ năm người một tổ, lại không bị vây công, như vậy tính an toàn vẫn cao vô cùng.

Mọi người bèn gật đầu đồng ý. Theo mệnh lệnh của Bùi Kiêu, Ngụy Đầu Trâu vẫn im im lẳng lặng chột đứng vụt dậy. Một tiếng bò rống âm vang rung trời, tiếp nối là một trận âm thanh nện đất nổ vang âm ầm lao vọt về phía chiến trường nơi xa.

Khi Ngụy Đầu Trâu vừa xuất hiện rồi tiếp đó là tiếng bò rống vang lên, ba con ma quỷ cấp Chân Ma bị vây công ở phía xa lập tức vội quay đầu lại nhìn. Con Sói Mặt Ngươi kia lộ vẻ khác thường trước nhất, nó thả một bộ xương khô cấp Nhập Ma đỉnh phong đang cắn xé trong miệng ra, nhếch miệng gào rú lên. Nhìn bộ dạng nó hệt như loài chó thể hiện ra tư thế tấn công, hiển nhiên trí tuệ cũng không được cao cho lắm.

Về phần con Bán Nhân Mã kia, nó nhìn chăm chú vào bóng dáng Ngụy Đầu Trâu, chiếc cung lớn màu xanh biếc trong tay không tiếp tục tấn công ma quỷ phổ thông xung quanh. Tuy vì khoảng cách quá xa nên nó không nhắm vào Ngụy Đầu Trâu nhưng nhìn thần thái và động tác của nó có thể thấy trình độ trí tuệ của con Bán Nhân Mã này rõ ràng cao hơn con Sói Lớn Mặt Ngươi kia.

Còn con ma quỷ loại ác ma màu đỏ ở chính giữa nhất kia, nó mặc dù không có bất kỳ động tác gì mà chỉ liên tục quay đầu nhìn về phía Ngụy Đầu Trâu chạy tới, cả người cũng không hề di chuyển nhưng dao động của trường khí xung quanh thân thể càng thêm kịch liệt. Lúc này, trường khí màu đỏ vốn có thể thấy được bằng mắt thường càng liên tục rung chuyển như con sóng. Hiển nhiên con ma quỷ loại ác ma này hết sức kiêng kỵ đối với Ngụy Đầu Trâu.

Ngụy Đầu Trâu thì chẳng hề thêm để ý tới ánh nhìn chăm chăm và địch ý của ba con ma quỷ cấp Chân Ma, dù sao nó chỉ là một hình chiếu ma quỷ hiện thực hóa từ trong Bạo Viêm Cự Phù đi ra ngoài, thực tế gần như không có trí khôn, chỉ dựa vào chấp niệm Bùi Kiêu lưu lại mà hành động thôi. Nó nhận được lệnh bắt đầu trùng kích nhóm ma quỷ phổ thông bốn phía, thế nên không hề quan tâm đến ba con ma quỷ cấp Chân Ma ở trung tâm vòng vây. Nó đâm mạnh một bước vào giữa một đội ngũ Bộ Binh Xương Khô được sắp xếp ngay ngắn, tiếp đó đâm thẳng một đám vào trung tâm đội ngũ này. Sức mạnh to lớn đến khoa trương lập tức tràn ra. Một tiếng nổ rền vang lên, lấy đội hình này làm phạm vi, ước chừng một phần ba mặt đất đều nổ vang tung tóe. Lập tức đội ngũ Bộ Binh Xương Khô này rơi vào rối loạn, một lượng lớn Bộ Binh Xương Khô bị nát bầy và tiêu tan, có ít nhất một nửa Bộ Binh Xương Khô biến thành năng lượng cơ bản, số còn lại cũng đều ngã trái ngã phải. Đặc biệt dưới sự đè ép của khí trường của Ngụy Đầu Trâu, mức độ hỗn loạn của các bộ xương khô càng gia tăng, hầu như không thể nào lại tổ chức được bất luận trận hình công kích gì nữa.

Sau một đòn, Ngụy Đầu Trâu lập tức tiếp tục đập vang đất tiến về trước, quả thật dọc một đường đánh đâu là thắng đó, không gì cản nổi, bất kể là Bộ Binh Xương Khô, Kỵ Binh Xương Khô hay Đại Pháo Xương Khô gì cũng đều không thể ngăn cản chút nào. Một bước chân là hơn mười mét mặt đất vỡ tan, một đám tức là phạm vi mấy chục mét bị tấn công. Đây quả thực là cỗ xe tăng hình người... À, xe tăng hình bò. Nói tóm lại là dạng như Ngụy Đầu Trâu đúng là phải từ ngữ khoa trương đao to búa lớn!

Sau khi luồng sức mạnh uy mãnh tới cực điểm này gia nhập chiến trường, các đội quân xương khô vốn đang sắp xếp chỉnh tề lúc này lấy Đầu Trâu làm trung tâm bắt đầu dần dần tan vỡ. Hơn nữa, bởi vì trường khí tức giận của Ngụy Đầu Trâu nên cứ đội ngũ nào bị hắn tấn công đều triệt để hỗn loạn, trong thời gian ngắn không thể nào tái tập hợp lại, căn bản là không thể lại sắp xếp cho ngay ngắn.

Trên thực tế, hầu hết ma quỷ ở Chiến trường Nam Bắc đều yếu đuối, thậm chí so ra còn kém xa ma quỷ được thực tế hóa đến thế giới hiện thực. Có điều, thứ nhất chúng thắng ở mặt số lượng, thứ hai vì mô hình kỷ luật quân đội hình thành trận hình gồm nhiều đội ngũ, lại dùng chiến thuật súng đạn ba giai đoạn tiến hành công kích. Mô hình này tất nhiên thể hiện ra được tối đa ưu thế về số lượng của lũ ma quỷ này. Chính vì thế nên dù nhóm Linh Hồn Tự Do có thực lực cao hơn những ma quỷ này rất nhiều nhưng vẫn chưa đạt tới ưu thế áp đảo cũng không phải là đối thủ của những quân đoàn ma quỷ này.

Nhưng mà Ngụy Đầu Trâu thì khác. Da dày thịt béo, đối mặt với súng đạn tấn công không để ý, đó là thứ nhất; thứ hai là phương diện tốc độ không gì sánh kịp, chỉ ít là như thể đối với đội quân xương khô, thế nên chỉ sau một lát tấn công đã phá vỡ đội ngũ của chúng. Thực ra Linh Hồn Tự Do cũng có thể đánh bại đội quân xương khô như thế, điều kiện tiên quyết là có Vũ Khí Thiên Sinh và có thể giải quyết hết đội quân xương khô, nếu không chờ trận hình của chúng tập hợp lần thứ hai thì bị đánh cho tiêu tan lại chỉ có thể là Linh Hồn Tự Do.

Ngụy Đầu Trâu giống hệt một cái gậy quấy khuấy cho chiến trường dưới thung lũng nát bét luôn. Nó tuân lệnh Bùi Kiêu không hề bước vào trong vòng phạm vi hai nghìn mét cách ma quỷ loại ác ma. Tất nhiên Sói Lớn Mặt Người và Bán Nhân Mã cũng không tấn công được nó. Vì thế sau chưa đến một phút đồng hồ, đội ngũ quân đội mấy vạn ma quỷ phổ thông đã bị làm cho rối tinh rối mù, hoàn toàn không nhìn ra trận hình nào.

"Chính là lúc này!"

Bùi Kiêu nhìn thấy vậy bèn hét lớn một tiếng, cùng Dương Đình Thiên dẫn đầu xông về phía đông đảo ma quỷ phổ thông. Đồng thời sau lưng hắn, hơn mười người bọn Đại Vệ cũng đi sát theo, mỗi người đều rút ra Vũ Khí Thiên Sinh, hoặc đao, hoặc thương, hoặc trọng kiếm hai tay, có súng ống, có cung nỏ, thậm chí còn có một gã đàn ông Châu Âu thô kệch cầm một cái roi da dài.

Nói chung, cũng may lúc trước Bùi Kiêu đã yêu cầu các Linh Hồn Tự Do không có Vũ Khí Thiên Sinh rời đi, số người còn lại tuy ít nhưng mỗi người đều có Vũ Khí Thiên Sinh của mình nên lúc đối phó với rất nhiều đại đội ma quỷ xương khô không có lấy một cấp Nhập Ma nào quả thực như hô nhập bầy dê vậy. Bùi Kiêu và Dương Đình Thiên dẫn đầu nhảy vào trong một đám ma quỷ hỗn loạn nhất ở bên ngoài, giơ tay chém xuống, xòe xoẹt mấy tiếng, hề ma quỷ nào bị thanh GunBlade Anh Dũng chém phải đều lập tức biến thành năng lượng cơ bản, ngay cả thoát giãy dụa cũng không thể. Dạng ma quỷ như thế này chấp niệm quá yếu ớt, chỉ cần bị Vũ Khí Thiên Sinh đánh trúng thì dù bất kể đánh trúng vào đâu cũng chắc chắn phải chết.

Trong lúc liên tiếp chém xẹt qua ma quỷ xương khô, Bùi Kiêu thoáng đảo mắt nhìn qua Dương Đình Thiên và những người còn lại. Tuy là sức nạp của Vũ Khí Thiên Sinh của những người này kém xa Hero GunBlade của hắn nhưng bất kể là sức nạp lớn hay bé, dường như chỉ cần là Vũ Khí Thiên Sinh là được, chỉ cần đánh trúng ma quỷ xương khô thì tuyệt đối là một đòn phải chết. Hơn mười người này tổng cộng có bốn tổ, mỗi một tổ đều phảng phát như một lưỡi dao gió cắt vào trong biển ma quỷ, lập tức liền có rất nhiều năng lượng cơ bản xuất hiện trên con đường mà họ xông qua. Bốn tổ này không hề ngừng lại, tất cả đều nối gót theo nhau phóng về trung tâm đông đúc.

Trong lúc một lượng lớn ma quỷ ở bên ngoài bị đánh tan, còn bên trong có Ngụy Đầu Trâu đang tàn sát bừa bãi, ác ma màu đỏ mà Bùi Kiêu vốn nhận định không có khả năng di chuyển lại chợt đứng dậy từ mặt đất, cặp cánh đen kịt gần năm mét mạnh mẽ vỗ, dần dần nó đã lơ lửng trên không!

Không chỉ thế, mấy khối cầu lửa màu đỏ thẫm lớn như chậu rửa mặt cũng xuất hiện xung quanh cơ thể nó như thể muốn tiến hành công kích...

Chẳng lẽ... Nó tính bay ra khỏi trận đồ phù văn tấn công mọi người ư? Bùi Kiêu lướt nhìn qua liền thấy được cử động của ma quỷ loại ác ma, trong thoáng chốc, lòng của hắn đã lạnh quá nửa.

Bạn đang đọc truyện *Từ Vong Khai Đoan* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Q.3 - Chương 47: Tập Kết Nào! (3)

Trận chiến này Bùi Kiêu cần lập được uy!

Trên thực tế, nếu trừ cuộc chiến ở Vùng Đất Hoang Tưởng Phong Đô ra thì cuộc chiến ở Chiến trường Nam Bắc này mới là trận đánh ra mắt chân chính đầu tiên của hắn.

Ở ngoài Chiến trường Nam Bắc có một đến hai nghìn Linh Hồn Tự Do, hơn hai mươi Tránh Thoát Giả, đây gần như bằng một phần năm chiến lực của Thế Giới Tâm Linh. Dưới sự chứng kiến của nhiều người như vậy, nếu hắn có thể một trận lập uy thì sẽ có trợ giúp rất lớn cho hoạt động của hắn trong thời gian tới.

Cho nên hắn tuyệt đối không thể để những Linh Hồn Tự Do đi theo hắn này bị thương quá nặng hay tử vong, như thế sẽ tổn hại mạnh đến hiệu quả lập uy lần này của hắn.

Bởi thế khi thấy con ma quỷ loại ác ma kia bay lên, hắn bèn lớn giọng hô lên: "Mọi người chú ý né đi! Con ác ma kia trông có vẻ có thể tấn công tầm xa đấy!" Nói rồi hắn ra sức chém ra một mảng không gian lớn xung quanh, tiếp đó trút năng lượng cơ bản cùng sức mạnh sấm sét vào thanh GunBlade Anh Dũng trong tay.

Mười lăm Linh Hồn Tự Do đã chú ý đến dị động của ác ma từ lâu. Thành thật mà nói, tuy thực lực bọn họ không bằng Bùi Kiêu nhưng xét về kinh nghiệm, đặc biệt là kinh nghiệm chiến đấu với ma quỷ mạnh cỡ cấp Chân Ma thì bọn họ lại vượt xa Bùi Kiêu. Dù rằng họ đang ra sức quét sạch ma quỷ phổ thông xung quanh nhưng khóe mắt không khắc nào rời khỏi ba con ma quỷ cấp Chân Ma ở trung tâm chiến trường. Ngay khi ma quỷ loại ác ma lơ lửng lên, bọn họ đã hơi cúi người xuống, chỉ cần ma quỷ loại ác ma ném cầu lửa về phía mình, bọn họ sẽ nhanh chóng tránh đi.

Thế nhưng sau khi nghe được tiếng hét của Bùi Kiêu, bọn họ vẫn theo bản năng nhìn về phía hắn, rồi tiếp đó chỉ cảm thấy trước mắt có một luồng ánh

sáng chói lóa hiện lên. Không đợi bọn họ kịp hồi phục lại tinh thần, một khối cầu ánh sáng to lớn đã ngưng tụ trên miệng thanh GunBlade Anh Dũng. Chỉ trong một khắc khi Bùi Kiều vừa bắn ra khỏi đạn năng lượng, khối đạn năng lượng này đã bay ra hơn vạn mét đâm sâu vào trên người ma quỷ loại ác ma. "Ầm ầm" một tiếng nổ vang như mìn phá gò đất, trước mắt mọi người chợt lóe lên ánh sáng chói lóa, đợi cho bọn họ khôi phục lại thị giác thì đã không nhìn thấy bóng dáng ma quỷ loại ác ma nơi xa xa kia nữa.

(Không thể nào? Mạnh như vậy ư? Một đòn là ngùm?)

Mọi người ở đây đều lộ ra cùng một biểu cảm, vẻ kinh ngạc và không thể tưởng được hiện ra trên mặt bọn họ. Có điều biểu cảm đó cũng không kéo dài được bao lâu, sau khi dư âm bắn phá của đạn năng lượng triệt để biến mất, một bóng hình màu đỏ đen chợt vọt lên từ mặt đất, bởi vì tốc độ quá nhanh nên mọi người thậm chí đều không nhìn thấy cụ thể hình dáng của cái bóng màu đỏ đen này, mãi cho đến khi bóng người đỏ đen này bay lên giữa không trung thì cuối cùng bọn họ mới thấy rõ ràng đó chính là con ma quỷ loại ác ma kia, hơn nữa nó còn không bị thương chút nào!

Bùi Kiều cũng đã thấy rõ nhưng hần không giật mình như mấy người khác vì kết quả đó hần đã đoán được trước.

Sở dĩ cường giả cấp Chân Ma dù bất kể là ma quỷ hay linh hồn đều có ưu thế áp đảo với không phải cấp Chân Ma, nguyên nhân chính là ở trường khí!

Trường khí không chỉ có thể áp chế năng lực của địch nhân xung quanh giống như "Tĩnh vực" trong tiểu thuyết ma huyền mà còn có thể thiêu đốt để hình thành hiệu quả "Giải Phóng". Lấy ví dụ như Chim Mất Người Chín Vuốt kinh khủng khó tưởng mà Bùi Kiều thấy ở trong Địa Ngục Âm Gian, nếu cho nó tới thể giới hiện thực thì xét thực lực mà nói chỉ ít cũng có sức mạnh của bầy đàn ma quỷ trong Vùng Đất Hoang Tưởng Phong Đô, tuyệt đối vượt xa ma quỷ cấp Chân Ma trong Chiến trường Nam Bắc, nhưng nếu thực sự xách được một con Chim Mất Người Chín Vuốt vào trong Chiến trường Nam Bắc cho chiến đấu với một ma quỷ cấp Chân Ma trong đây thì có chín phần kẻ thua sẽ là Chim Mất Người Chín Vuốt, nguyên nhân chính vì trường khí.

Cấp Chân Ma đều có ưu thế mang tính áp đảo đối với không phải cấp Chân Ma!

Mà khi thực lực của cấp Chân Ma tiếp tục tăng lên cho đến cấp Chân Ma đỉnh phong cũng tức là trường khí có thể thấy bằng mắt thường thì càng khác biệt với ma quỷ cấp Chân Ma thông thường. Sự khác biệt này chính là có thể ngưng tụ trường khí để tăng cường sức tấn công hoặc là tăng cường sức phòng ngự.

Ví như khi Cung Diệp Vũ toàn lực thi triển, mỗi một đao chém ra đều là sét tím chớp lóa, sét tím đó chính là trường khí của hần hiện thực hóa và cũng là trường khí có thể thấy bằng mắt thường. Lúc hần chém ra một đao thì bất kể là tốc độ, sức mạnh hay là góc độ...vv không cái nào là không đạt tới cực điểm của chiến đấu cận thân, ma quỷ cấp Chân ma thông thường không con nào là không một đao bị mất mạng, thậm chí còn có thể chiến đấu cùng ma quỷ cấp Ma Vương không hoàn chỉnh.

Trên thực tế, ở trong Vùng Đất Hoang Tưởng, mặc dù một khắc cuối cùng Bùi Kiều có thể nắm thanh GunBlade Anh Dũng đã "Giải Phóng" xuyên vào người Đầu Trâu cấp Ma Vương nhưng nguyên nhân mấu chốt là vì trước đó Cung Diệp Vũ đã tiêu hao gần như hết sạch trường khí của Đầu Trâu, nếu không chỉ dựa vào sức mạnh cá nhân của Bùi Kiều sẽ tuyệt đối không cách nào đánh tan trường khí của Đầu Trâu cấp Ma Vương, nếu thế kết quả có thể đã khác. Tất cả điều này trong lòng Bùi Kiều đều biết rõ, chính vì thế hần mới sinh ra cảm nhận "mạnh đến tới hạn" đối với Cung Diệp Vũ.

Linh Hồn Tự Do phổ thông thì đề cao trình độ chấp niệm của bản thân, đồng thời tăng cường chất lượng của chấp niệm bản thân để tăng cường thực lực, dĩ nhiên là Vũ Khí Thiên Sinh cũng là một yếu tố rất quan trọng.

Còn linh hồn cấp Chân Ma lại tăng cường trường khí của mình, đồng thời ngưng tụ trường khí cho đến khi có thể thấy được bằng mắt thường, khi đó có thể dùng trường khí biến thành sức phòng ngự hoặc là sức tấn công trong nháy mắt, hoặc là "Giải Phóng" Vũ Khí Trời Sinh, dù cách sử dụng kì diệu đúng là nói không hết.

Về phần thực lực cấp Ma Vương, khi đó trường khí đã triệt để ngưng luyện vào thân mình, tuy hai mà một. Nói cách khác là luôn luôn tăng cường sức phòng ngự, sức tấn công, luôn ở trạng thái "Giải Phóng".

Con đường tăng cường cùng phương pháp tiến cấp của ba cấp bậc chính là thông tin Bùi Kiều tổng hợp và kết luận ra trong một tháng qua, đây cũng là cơ sở để hần quyết định con đường tiến lên thực lực cấp Chân Ma và tiếp tục trở nên mạnh mẽ hơn.

Vào lúc này, sở dĩ Bùi Kiều dẫn mọi người giết sạch lũ ma quỷ phổ thông ở bên ngoài là vì chính là vì trường khí có thể thấy rõ xung quanh ma quỷ loại ác ma kia. Trên thực tế, con ma quỷ loại ác ma này có thể nói là siêu cấp ma quỷ vượt xa ma quỷ cấp Chân Ma phổ thông. Cấp Chân Ma phổ thông cùng cấp Chân Ma đỉnh phong, đây thực tế là hai loại cảnh giới sức mạnh hoàn toàn khác biệt, cũng chính vì thế mà Cung Diệp Vũ giải quyết được cấp Chân Ma đỉnh phong mới được gọi là người đệ nhất.

Viên đạn năng lượng vừa rời của Bùi Kiều ít ra cũng có thể gây thương tích, thậm chí là bị thương nặng đối với bất kỳ một con ma quỷ cấp Chân Ma phổ thông nào, kể cả loài ma quỷ siêu mạnh như Đầu Trâu, nhưng với cấp Chân Ma đỉnh phong có trường khí có thể thấy bằng mắt thường thì không ăn thua. Chỉ cần trường khí của nó không có tiêu hao sạch thì tất cả đều vô nghĩa, chỉ dựa vào GunBlade Anh Dũng không "Giải Phóng" tuyệt đối không thể làm bị thương cơ thể nó.

(Đuổi tao đây này, có gan thì đuổi theo tao này con mẹ nó!)

Thế nhưng mục đích của Bùi Kiều cũng không phải là muốn làm bị thương con ma quỷ loại ác ma này, mục đích của hần chẳng qua chỉ là hấp dẫn sự chú ý của nó mà thôi. Quả nhiên khi bị Bùi Kiều tấn công, con ma quỷ loại ác ma này phát ra một tiếng rít chói tai như dơi rời lần nữa ngưng tụ ra các khối cầu lửa của mình. Mỗi một khối đều lớn như quả bóng rổ, tất cả đều hiện ra màu đỏ đậm. Chỉ tới đa sau mấy giây, hơn mười khối cầu lửa đã lơ lửng bên người nó, tiếp đó liền thấy nó phát một tay lên, hơn mười khối cầu lửa rơi thẳng về hướng Bùi Kiều như sao băng bay vào khoảng không.

Bùi Kiều thầm thở dài một tiếng, vốn dĩ ý định của hắn là hấp dẫn sự chú ý của ma quỷ loại ác ma, dĩ nhiên nếu có thể hấp dẫn nó đi ra vị trí trung tâm thì càng tốt. Chỗ trung tâm mất đi sự bảo vệ của nó, hai con ma quỷ cấp Chân Ma tuyệt không phải là đối thủ của Ngụy Đầu Trâu, cho dù là hai chọi một thì Ngụy Đầu Trâu cũng sẽ thắng lợi. Chỉ tiếc là con ma quỷ loại ác ma này có đánh chết cũng không nhúc nhích, đây cũng là đáng tiếc.

Bùi Kiều cũng chỉ thoáng hiện lên ý nghĩ như vậy mà thôi, nhìn thấy cầu lửa nhanh chóng bay đến tới gần như sao chổi bùng cháy, hắn liền vội vàng vận lên sức mạnh sấm sét dồn vào dưới hai chân, trong mấy cái chớp mắt hắn đã lao ra được ngoài trăm mét. Ấy thế nhưng khi hắn quay đầu về sau nhìn lại thì sợ đến hồn sắp rã quá nửa.

Hơn mười khối cầu lửa vẫn chưa va vào vị trí hắn đứng lúc trước mà lượn vòng rồi đuổi theo sau hắn, hơn nữa tốc độ nhanh hơn hắn sử dụng sức mạnh sấm sét nhiều, tới đa sau hai, ba giây sẽ đâm vào trên người hắn.

(Thì ra là thế, bổ sung thêm trường khí sao? Thế nên đã rời khỏi cơ thể mà vẫn có thể không chết?)

Trong khi vận hành sức mạnh sấm sét, tốc độ suy nghĩ của Bùi Kiều nhanh hơn bình thường rất nhiều. Trong thời gian hai, ba giây, hắn đã thấy được điểm kỳ dị của hơn mười khối cầu lửa này, mười khối cầu lửa màu đỏ đậm này nhìn từ xa không có cảm giác gì nhưng lúc lại gần, Bùi Kiều thấy được trên mặt ngoài cầu lửa mang theo một vòng trường khí màu hồng thấy được rõ bằng mắt thường. Thì ra ma quỷ loại ác ma kia đã sử dụng trường khí để điều khiển cầu lửa từ xa.

(Đáng ghét, trường khí còn có cách sử dụng như thế nữa... Lại ngưng tụ năng lượng cơ bản bắn đạn năng lượng cũng không còn kịp rồi. Đáng ghét, vốn đang định bảo tồn thể lực đợi cho viện quân đến sẽ đánh với ba con ma quỷ cấp Chân Ma này, thế mà giờ phải dùng hết sức rồi ư?)

Trong lòng Bùi Kiều biết lúc này đã không còn thể giữ sức nữa, hắn không ngại chấp niệm bị tiêu hao, đầu tiên là thiêu đốt chấp niệm trong người, cơ thể hắn liền không ngừng trở nên to cao mãi cho đến khi biến thành một người khổng lồ sấm sét mới thôi; rồi chỉ tiếp một, hai giây tiếp đó, trong tay hắn có sấm sét lóe ra, một quả cầu ánh sáng sấm sét xuất hiện trong tay hắn. Lúc này, Bùi Kiều thân cao chừng mười mét, quả cầu ánh sáng sấm sét còn lớn hơn bàn tay hắn, nó lớn như cái đầu, sấm sét chớp lóe. Bùi Kiều cũng không chán chờ thêm, quả cầu ánh sáng sấm sét này vừa ngưng tụ xong, hắn lập tức vút về phía mười khối cầu lửa. Hai bên cầu năng lượng vừa tiếp xúc thì lập tức từ chính giữa có một luồng sóng xung kích cực mạnh truyền ra. Ngay tức khắc tại trong vòng con sóng có hơn một nghìn Bộ Binh Xương Khô bị sóng lan đến đánh tan biến thành năng lượng cơ bản.

Ác ma màu đỏ ở chỗ xa rõ ràng cho thấy vẻ sùng sốt, một lúc thật lâu sau vẫn không có động tác gì, mãi cho đến khi Bùi Kiều biến từ dạng người sấm sét khổng lồ về khổ phổ thông thì nó mới rít gào lên, lập tức lại có hơn mười khối cầu lửa ngưng tụ ở xung quanh nó. Bùi Kiều đứng ở xa thấy thế thầm phát khở. Tuy nói mỗi lần hắn thiêu đốt chấp niệm thời gian đều rất ngắn, ngay cả một phần chấp niệm cũng không có thiêu đốt hoàn tất nhưng cũng không kéo dài được nhiều lần, nếu cứ dao cùn cắt thịt như vậy thì thà lời Ngụy Đầu Trâu xông lên trước liều mạng cho rồi.

(Thời kệt, đợi mười tiếng chuông* nữa nếu vẫn không có viện quân tới thì hẵng đánh. Tốt xấu gì cũng phải thanh lý hai con ma quỷ cấp Chân Ma, sau đó mới cho Ngụy Đầu Trâu tới cuốn lấy con ác ma này, khi đó nó đã không thể bắn ra cầu lửa này đâu nhỉ?)

* Thời gian mười tiếng chuông vang lên.

Bùi Kiều không có cách nào khác đành thiêu đốt chấp niệm cần một cầu lửa lại. Cầu lửa này nhanh nhẹn đến cực điểm, cần phải dùng cầu ánh sáng sấm sét của Bùi Kiều để ngăn cản nếu không cản bản chẳng thể dẫn ma quỷ rời trung tâm. Bởi thế nên Bùi Kiều hầu như mỗi phút đều phải thiêu đốt một trận chấp niệm, lúc qua mười tiếng chuông, hắn chỉ ít sẽ tiêu hao ít nhất một nửa chấp niệm, hơn nữa đây là tiêu hao vô duyên vô cớ, chẳng tạo thành bất cứ tổn thương nào cho con ác ma ở xa kia, đây cũng là thua thiệt lớn.

Có điều thế sự vô thường, Bùi Kiều làm gì có khả năng chuyện gì cũng dự liệu được chứ? Trong lúc hắn đang âm thầm tính kế trong lòng cũng như đang tiêu hao chấp niệm thì con ác ma kia dường như cũng nhận ra mình đang làm việc vô ích, căn bản không gây thương tích được cho Bùi Kiều, chính vì thế nó lại quay đầu về hướng một tổ năm người. Năm người nhóm này nghĩ rằng mình hiện đang an toàn nên giết ma quỷ phổ thông rất đặc lực, ai có ngờ bỗng nhiên có hơn mười khối cầu lửa rơi vào bên cạnh họ nổ vang "Ầm ầm" một trận, lập tức có ba người trực tiếp bị nổ tung thành hư vô, chỉ còn Vũ Khí Thiên Sinh của họ rơi trên mặt đất, đã chết không thể chết hơn nữa rồi.

Làm xong đây hết thấy, ác ma màu đỏ lại xoay đầu nhìn về Bùi Kiều, bộ dạng như đang cười nhạo hắn, rồi xung quanh thân thể nó lại ngưng tụ ra hơn mười khối cầu lửa.

"Ta khinh! Ngụy Đầu Trâu, ngăn con mẹ nói lại!"

Lúc mà ba người này bị nổ chết thì Bùi Kiều vẫn chưa khôi phục lại tinh thần, mãi cho đến sau khi tiếng nổ ầm ầm vang lên, hắn mới chợt lớn tiếng chửi rủa, trong lòng ngoài cảm giác nhục nhã còn sinh ra chút cảm giác thương bạn thương bè... Mấy người kia cũng đều là Linh Hồn Tự Do, đều có Vũ Khí Thiên Sinh nhưng nói tiêu tan là tiêu tan, nếu người biến mất là hắn thì sao?

Bùi Kiều lập tức hét lớn kêu gọi, rồi không chờ ác ma ở đằng xa ngưng tụ ra cầu lửa hắn đã điên cuồng trút năng lượng cơ bản vào trong thanh GunBlade Anh Dũng. Dù sao vào lúc này chấp niệm của hắn còn có hơn hai trăm đơn vị, năng lượng cơ bản có hơn bốn trăm đơn vị, thừa đủ để liên tục phóng ra năm lần, hơn nữa xung quanh đều là năng lượng cơ bản còn lại sau khi ma quỷ phổ thông tiêu tán, hắn đang không ngừng hấp thu năng lượng cơ bản xung quanh cố gắng giữ trạng thái của mình ở mức cao nhất.

Đội viên đạn năng lượng này ngưng tụ xong, hắn không chán chờ thêm, thừa dịp ác ma màu đỏ còn chưa kịp phóng ra cầu lửa thì thanh GunBlade Anh Dũng trong tay hắn đã bắn đạn năng lượng ra trước một bước. Lại là một tiếng nổ "Ầm ầm" vang lên ác ma màu đỏ đằng xa bị một viên đạn bắn thẳng trúng, cũng không biết bị bắn bay đi chỗ nào nhưng mà hơn mười khối cầu lửa đã bị viên đạn năng lượng này làm phát nổ bên người nó.

Cùng lúc đó, Ngụy Đầu Trâu đang giãy xéo vô số Bộ Binh Xương Khô ở xa xa nhờ vào một tia chấp niệm Bùi Kiều lưu lại đã hiểu ngay được mệnh lệnh

của Bùi Kiều bèn tức khắc xoay đầu rống một tiếng, giẫm tung mặt đất ầm ầm vọt về hướng ba con ma quỷ cấp Chân Ma ở trung tâm.

Đứng mũi chịu sào chính là con Sói Lớn Mặt Người tựa như ác mộng trong ký ức Bùi Kiều.

Bạn đang đọc truyện *Tử Vong Khai Đoan* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Q.3 - Chương 48: Lệnh Tập Hợp! (4)

Nếu chỉ nhìn vào hình thể thì con Sói Mặt Người này cũng dài khoảng mười mét, cao khoảng ba mét, đúng là không thua chút nào so với Ngự Nguư Đầu. Nhưng khi thấy Ngự Nguư Đầu lao tới như một cỗ xe tăng thì không ngờ nó lại lập tức thể hiện vẻ sợ hãi, né tránh. Nó đập mạnh xuống đất, nhảy về phía sau rồi rít lên những tiếng gừ gừ trầm thấp, nhìn giống y như biểu hiện của chó mèo khi sợ hãi.

Vừa rồi, tuy bị đạn năng lượng bắn trúng nhưng con Ác Ma màu đỏ cũng không hề bị tổn thương gì. Khi một lần nữa bay lên không trung phía trên trận đồ, vừa thấy biểu hiện sợ hãi của con Sói Mặt Người, nó liền phát ra một tiếng rít như tiếng con dơi chói tai vô cùng, giống như âm thanh khi dùng móng tay cào lên thủy tinh, làm cho người ta chỉ vừa nghe đã thấy khó chịu không tả nổi.

Mà sau khi con Sói Mặt Người nghe thấy âm thanh đó, nó lập tức không lùi lại dù chỉ nửa bước, đồng thời ngửa mặt lên trời tru dài, sau đó hai chân sau đập mạnh, phóng tới nghênh chiến Ngự Nguư Đầu. Sau mười giây, hai con quỷ khổng lồ, một hình người, một hình sói đâm sầm vào nhau vô cùng mạnh. Một tiếng ‘bành’ trầm đục vang lên. Một vòng sóng chấn động có thể nhìn thấy bằng mắt thường nổ bung bắn ra bốn phía từ điểm hai bên va chạm. Xung quanh nơi cả hai va chạm, vô số quỷ quái bình thường bị đâm cho tiêu tán, còn hai thân hình khổng lồ thì quán lấy nhau, vật lộn khắp xung quanh.

Phía bên kia, Bùi Kiều cũng vọt tới chỗ Dương Đình Thiên cách mình không xa rồi vội nói: “Dương Đình Thiên, nếu con Sói Mặt Người kia ra khỏi phạm vi 2000m thì chúng ta phải tiêu diệt nó trước. Nhưng chúng ta phải giết được nó trước khi con Ác Ma chạy tới cứu viện, vì vậy... dùng vũ khí bí mật của chúng ta đi!”

Dương Đình Thiên hơi sững sờ, nhưng cũng lập tức phản ứng, hần gật nhẹ đầu với Bùi Kiều rồi đưa tay bắt lấy một bọc Gạo Cháp Niệm mà Bùi Kiều vừa lấy ra từ U Minh Nhân. Sau đó, hần như thể không thấy đám quỷ quái xung quanh, lập tức nhắm mắt ngồi xuống, tập trung biến đổi Gạo Cháp Niệm thành thứ chất lỏng màu bạc.

Bùi Kiều cũng không dám chủ quan, đầu tiên hần đặt Anh Dững Súng xuống mặt đất trước mặt Dương Đình Thiên, sau đó lại một lần nữa biến thành người khổng lồ lõi điện, rồi liền tiếp đập mấy chuông, dọn sạch đám quỷ quái xung quanh Dương Đình Thiên. Sau đó, hần đưa mắt nhìn chằm chằm về phía con Ác Ma phía xa, nếu thấy nó chuẩn bị ném quả cầu lửa thì hần cũng sẽ lập tức ngưng tụ quả cầu sét để đánh chặn.

Còn Dương Đình Thiên thì đang tập trung hết sức để chuyển hóa nắm Gạo Cháp Niệm trong tay, biến chúng thành một thứ chất lỏng màu bạc. loại chất lỏng màu bạc được tạo ra lại từ trong kẽ tay hần chảy xuống, bám vào trên bề mặt Anh Dững Súng. Chẳng mấy chốc, Anh Dững Súng đã được phủ kín một lớp chất lỏng màu bạc. Thứ chất lỏng màu bạc này lưu chuyển như nước, khiến cho Anh Dững Súng bỗng chốc như trở thành một vũ khí laser vậy.

Tới khi Dương Đình Thiên chuyển đổi toàn bộ túi Gạo Cháp Niệm thành chất lỏng màu bạc thì Bùi Kiều cũng đã đánh chặn bảy, tám lần công kích bằng quả cầu lửa của con Ác Ma, tất cả hết khoảng mười phút. Lúc này Dương Đình Thiên mới mở mắt ra, nói với dáng vẻ vô cùng mệt mỏi: “Đã chuyển đổi xong, nhưng chỉ sử dụng được trong vòng năm phút thôi... Ít nhất là một giờ nữa ta mới có thể khôi phục lại được.”

Bùi Kiều gật đầu, rồi bỗng hần hô lên với tổ của David cách đó không xa lắm: “David! Bảo vệ Dương Đình Thiên một lúc! Các anh đưa hần trở lại hẻm núi trên cao lúc trước đi!” Nói xong, không ngờ hần nhấc luôn một bả vai Dương Đình Thiên lên rồi ném bay tên này về phía đám David.

Tiếng kêu đứt quãng của Dương Đình Thiên từ từ bay xa: “Đi* mẹ người...”

Bùi Kiều cũng chỉ biết cười khổ. Hần xử lý như vậy cũng vì không còn biện pháp nào khác. Chỉ có năm phút, còn tồn thời gian bảo vệ Dương Đình Thiên thì làm sao kịp giết con Sói Mặt Người kia đây? Thế nên sau khi thấy Dương Đình Thiên đã ‘an toàn’ rơi trúng chỗ đám David, rồi đám David lại lập tức vác Dương Đình Thiên chạy trở lại hẻm núi lúc trước thì Bùi Kiều mới thu nhỏ lại, cầm lấy Anh Dững Súng rồi dưới chân lóe lên ánh chớp, tiến thẳng về nơi Ngự Nguư Đầu và con Sói Mặt Người đang giao chiến.

Con Sói Mặt Người kia quả không hổ danh là quỷ quái chạy ra từ Địa Ngục. Tuy nó không sánh được với con Chim Chín Vuốt Mặt Người hay cái đầu khổng lồ đầy xúc tu nhưng cũng có thể đánh ngang ngửa với Ngự Nguư Đầu... Phải biết rằng Ngự Nguư Đầu chính là một trong những tộc loại mạnh nhất khu ngoài ảo giới Phong Đô đây! Hơn nữa, chúng còn là loại quỷ quái chỉ phát triển sức lực để cận chiến, thế mà con Sói Mặt Người này có thể quán nhau với Ngự Nguư Đầu hơn mười phút mà chưa phân thắng bại.

Bộ dạng Ngự Nguư Đầu lúc này có vẻ hơi thê thảm. Trên một cánh tay của nó bị mất một miếng lớn, toàn thân đầy các vết cấn xước. Tuy nói rằng khả năng hồi phục của quỷ quái Chân Ma cấp rất mạnh, nhưng khi liên tục phải chịu tổn thương thì tốc độ hồi phục cũng sẽ chậm dần lại. Thế nên nhìn nó lúc này chẳng thể uly mãnh được như lúc ban đầu rồi.

Về phần con Sói Mặt Người thì càng thê thảm hơn. Một cái chân Sói đã biến đầu mất, gần nửa hàm dưới của khuôn mặt người dừ tợn cũng không thấy

đầu, toàn thân đầy các vết lõm sâu rõ ràng là dấu tích của việc bị Ngự Ngu Đầu đập nện. Có thể nói là thương tích của nó nghiêm trọng hơn Ngự Ngu Đầu một chút.

Thế nhưng Bùi Kiêu biết rõ, nếu còn đánh tiếp thì chỉ sợ kẻ không chịu đựng nổi trước sẽ chính là Ngự Ngu Đầu. . . Bởi vì Ngự Ngu Đầu không phải quỷ quái thật sự, nó chỉ là hình chiếu của Bạo Viêm Cự Phù mà thôi! Năng lượng mà nó tiêu thụ hoàn toàn đến từ năng lượng tiêu chuẩn đã được nạp vào Bạo Viêm Cự Phù, khác hẳn đám quỷ quái thật sự, bọn chúng cứ như thể có một nguồn phát năng lượng vô cùng vô tận vậy. Vậy nên nếu chiến đấu lâu dài thì rất có thể kẻ bại trước sẽ chính là Ngự Ngu Đầu.

Chính vì biết rõ điểm này nên Bùi Kiêu mới buộc phải nhờ Dương Đình Thiên sử dụng chiêu bí mật của bọn hắn. . . Bao phủ vũ khí bằng chấp niệm!

Như đã biết, khi hấp thụ thực phẩm làm bằng chấp niệm thì phần lớn linh hồn chỉ có thể hấp thụ được 10% dung lượng chấp niệm của thực phẩm đó, 90% dung lượng chấp niệm còn lại bị hao phí vô ích. Nếu như có thể dùng toàn bộ số chấp niệm của thực phẩm để thiêu đốt thì Bùi Kiêu sẽ có tới 2000 đơn vị chấp niệm để thiêu đốt. Có điều đây cũng chỉ là hy vọng hảo huyền mà thôi. Nhưng nếu như có Dương Đình Thiên. . .

Thu hoạch lớn nhất của Dương Đình Thiên trong vòng một tháng vừa qua chính là việc hắn thử nghiệm thành công một phương pháp để sử dụng năng lực đặc thù của mình. Ngoài cách ném chất lỏng màu bạc do Thực Phẩm Chấp Niệm chuyển hóa thành để gây ra vụ nổ thì hắn còn có thể làm cho chất lỏng màu bạc bám lên bề mặt của Thiên Sinh Vũ Khí và giữ được trạng thái ổn định trong một thời gian ngắn. Trong khoảng thời gian ngắn này, Thiên Sinh Vũ Khí sẽ được bao phủ một lớp giống như chấp niệm đang được thiêu đốt, tuy không giống như Giải Phóng và cũng không thể sử dụng được thuộc tính của Thiên Sinh Vũ Khí, nhưng nhờ có lớp bao phủ này mà uy lực của Thiên Sinh Vũ Khí sẽ được tăng lên rất lớn. Thậm chí Bùi Kiêu còn cho rằng, trong trạng thái đó, Thiên Sinh Vũ Khí đủ sức chặt đứt được loại trường khí thế có thể nhìn thấy bằng mắt thường!

Cũng chính vì khả năng này nên Bùi Kiêu mới có lòng tin có thể đánh chết được con Ác Ma kia. Đây cũng là một ‘vũ khí bí mật’ mà hắn cất giấu!

Nhưng sau khi nhận ra sai lầm trong suy đoán về phương thức công kích từ xa của Ác Ma và cả thực lực của Sói Mặt Người thì Bùi Kiêu đã không dám giấu thủ vũ khí bí mật này nữa. Hắn cần phải giết chết con Sói Mặt Người ngay lập tức, sau đó mới có thể tính tới việc tiêu diệt Ác Ma màu đỏ. Nếu không, dù viện quân có đến, nhưng nếu trong đó không có cường giả Chân Ma cấp thì có lẽ cũng sẽ không làm gì được con Ác Ma đó. . . Hai con Chân Ma cấp tương đương với Ngự Ngu Đầu bảo vệ một con Chân Ma cấp đỉnh cao! Chỉ sợ dù Cung Diệp Vũ gặp phải cũng sẽ cau mày!

Bùi Kiêu tay cầm Anh Dững Súng lóng lánh ánh sáng bạc, phóng về phía con Sói Mặt Người và Ngự Ngu Đầu đang chiến đấu mà không chút chần chừ. Lúc này, con Ác Ma màu đỏ lại một lần nữa ngưng tụ ra quả cầu lửa, nhưng lần này nó lại không ném về phía Bùi Kiêu, mà nó. . . ném về phía Ngự Ngu Đầu!

Bùi Kiêu lập tức thấy căng thẳng tốt độ. Lúc này cũng không để ý gì nhiều nữa, đang chạy trên đường đã điên cuồng thiêu đốt chấp niệm, thân hình nhanh chóng hóa thành không lồ, tốc độ cũng tăng lên nhiều lần. Có điều như vậy vẫn không kịp chặn đường mấy quả cầu lửa kia, chỉ có thể tro mắt nhìn chúng đập vào người Ngự Ngu Đầu. Một tiếng nổ lớn ‘ầm ầm’ vang lên. Cả Ngự Ngu Đầu và Sói Mặt Người đồng thời bị hất ra xa mấy chục mét. Có điều Sói Mặt Người thì chỉ bị sóng xung kích ảnh hưởng, còn Ngự Ngu Đầu thì đã phải chịu đã kích thực sự.

Đến khi tro bụi của vụ nổ tan đi, Bùi Kiêu thấy được trên ngực Ngự Ngu Đầu đã thủng một lỗ lớn. Tuy lỗ thủng đang khép lại với tốc độ có thể quan sát bằng mắt thường, nhưng Bùi Kiêu cũng nhận thấy làn da của Ngự Ngu Đầu rõ ràng đang dần trở nên trong suốt, dường như lúc nào nó cũng có thể biến mất, hơn nữa màu sắc cũng đã không còn là màu vàng sậm lúc trước nữa rồi.

“Ngự Ngu Đầu! Tấn công đi!”

Trong lòng Bùi Kiêu lo lắng tới tốt độ. Hắn biết rõ, nếu lúc này mà Ngự Ngu Đầu biến mất thì nó sẽ lập tức trở lại hình dạng Bạo Viêm Cự Phù. Mà quỷ quái cũng có thể hấp thụ Thiên Sinh Vũ Khí để làm tăng lên chấp niệm của chúng đấy, như vậy thì thực lực của chúng cũng sẽ tăng lên. Nếu như vậy. . . chẳng phải con thú triệu hồi cấp Chân Ma mà hắn thậm chí chưa cầm nóng tay này, đã sắp bỏ hắn mà đi luôn sao?

Tuy thân hình của Ngự Ngu Đầu thực sự dần trở nên trong suốt nhưng khi nghe xong mệnh lệnh của Bùi Kiêu, nó vẫn lập tức rống vang một tiếng rồi nhào về phía Sói Mặt Người. Còn con Sói Mặt Người, lúc này cũng đã đánh đến phát cuồng, không còn chút nào biểu hiện sợ hãi, né tránh lúc trước, nó ngửa đầu tru dài một tiếng rồi cũng xông về phía Ngự Ngu Đầu. Nó lập tức dón vào cái lỗ hổng lớn trước ngực Ngự Ngu Đầu, đồng thời đầu nó còn có sức giật giật, muốn xé lớn cái lỗ hổng đó ra.

Phản ứng của Ngự Ngu Đầu cũng rất nhanh chóng. Tuy bị Sói Mặt Người cắn lấy nhưng nó lại không đỡ, không tránh, chỉ nhấc cái nắm đấm lớn như vạc nước của mình rồi đâm như điên lên mình và đầu Sói Mặt Người. Những tiếng ‘bành, bành’ trầm đục liên tục vang lên, càng ở gần càng có thể cảm nhận được lực đạo khủng khiếp của quả đấm đó. Nhưng con Sói Mặt Người dường như cũng đã liều chết, không quan tâm mình bị đánh, chỉ dùng hết sức cổ xé rộng cái lỗ trên ngực Ngự Ngu Đầu, gần như cả cái đầu của nó đều sắp chui vào cơ thể Ngự Ngu Đầu vậy.

Bùi Kiêu cũng đã cuồng đến độ ngầu hai mắt, tốc độ của hắn cũng đã được đẩy lên mức cao nhất, mỗi một bước chân của hắn trong trạng thái người không lồ lồi diện đều vượt qua hơn trăm mét. Sau thời gian vài hơi thở, Bùi Kiêu chạy được tới chỗ hai con quỷ quái Chân Ma cấp giao chiến thì hắn đã không còn nhìn thấy được màu vàng sậm của làn da Ngự Ngu Đầu nữa rồi. Lúc này, trước mặt Bùi Kiêu là một cỗ ý chí tràn ngập bạo lực, đó chính là trường khí thế của con Sói Mặt Người kia, cỗ ý chí bạo lực này đang giằng co với ý chí phản nộ của Ngự Ngu Đầu. . . Chỉ có điều là lúc này ý chí phản nộ đã suy yếu tới mức gần như không thể cảm nhận được nữa rồi, dường như có thể tan biến bất cứ lúc nào.

“Đi con mẹ mày!”

Bùi Kiêu tức giận chửi một câu. Sau đó cũng mặc kệ con Ác Ma màu đỏ ở phía xa đang tạo ra một đợt quả cầu lửa mới, hắn đưa Anh Dững Súng lúc này đã được phóng đại lên cao rồi chém xuống. Khi lưỡi dao của Anh Dững Súng chạm vào thân con Sói Mặt Người, lớp chấp niệm bọc phía ngoài Anh Dững Súng chợt chớp sáng kịch liệt, sau đó, thân hình vốn rắn chắc vô cùng của con Sói Mặt Người đã bị một nhát cắt đôi như đậu hũ, làm nửa sau cơ

thể nó rơi ‘rầm’ xuống đất. Thế mà nửa thân trước của nó vẫn cắn chặt lấy Ngự Nguư Đầu cho dù đã không còn phần thân sau.

Bùi Kiêu cũng đã đánh đến phát cuồng. Trong tay hắn một lần nữa bắt đầu ngưng tụ ra một quả cầu sét, rồi khi mà quả cầu sét đó còn chưa kịp hình thành xong, hắn đã đập thẳng nó vào đầu con Sói Mặt Người. Một tiếng ‘đùng’ nổ vang, quả cầu sét cỡ nhỏ đó đã nổ văng mất nửa cái đầu của Sói Mặt Người, và phải đến lúc này thì hàm răng của nó mới rời khỏi cơ thể Ngự Nguư Đầu khi Bùi Kiêu nắm lấy rồi lôi tuột nó ra. Mà con quái vật này cũng thể hiện rõ sự hung tợn đến cực điểm của mình: dù chỉ còn nửa cơ thể và non nửa cái đầu, nó vẫn vùng vẫy, xoay đầu lại muốn cắn xé Bùi Kiêu. Cái bộ dạng đầy dữ tợn và hung bạo đó, quả thật có thể dọa cho người ta sợ chết khiếp.

Nhưng Bùi Kiêu còn lấy đầu ra thời gian để mà sợ? Hắn đang quá lo lắng cho Bạo Viêm Cự Phù rồi, đó chính là chiến lược chủ yếu để có thể giúp hắn sau này trở nên mạnh mẽ, làm sao có thể để mất đi được? Hắn gầm lên một tiếng đầy điên cuồng, cứ thế nắm lấy nửa thân trước vẫn còn dài tới năm, sáu mét của Sói Mặt Người, rồi ném thật mạnh nó về hướng mười mấy quả cầu lửa đang bay tới.

Tuy mấy quả cầu lửa đó đúng là có thể đổi hướng bay, nhưng Sói Mặt Người lại bị ném đi với tốc độ quá cao, khiến cho mấy quả cầu lửa đó không thể tránh nổi. Lập tức, Sói Mặt Người và mấy quả cầu lửa đâm thẳng vào nhau tại nơi cách Bùi Kiêu mấy trăm mét. Một tiếng nổ ‘ầm ầm’ vang lên. Một đám lớn năng lượng tiêu chuẩn lập tức bắn ra từ vụ nổ. Trong đám hỗn loạn đó còn văng ra một cây sáo, một cây đàn accordéon (1) và một đôi quyền sáo (2)... Ba món Thiên Sinh Vũ Khí rơi ra từ trong ngọn lửa của vụ nổ!

Nhưng Bùi Kiêu lại dường như chẳng quan tâm gì ba món Thiên Sinh Vũ Khí đó. Đó là vì khi hắn ném con Sói Mặt Người bay đi thì Ngự Nguư Đầu cũng đã hoàn toàn biến mất, trên mặt đất chỉ còn lại một cây rìu khổng lồ màu vàng dài hơn mười mét. Chỉ có điều lúc này cây rìu đó đã không còn phát ra ánh sáng vàng kim rực rỡ tới mức mắt nữa, mà lại có màu vàng xám xịt như một tảng đá, bên trên lấm tấm những điểm sáng vàng.

Bùi Kiêu không kịp nhìn ngắm kỹ càng gì, chỉ vội xông tới chop lấy Bạo Viêm Cự Phù rồi thu nó vào trong Nhẫn U Minh. Ngay sau đó, hắn xoay người, hướng Anh Dũng Súng về phía con Ác Ma màu đỏ phía xa rồi vùng vẫy vài cái thật mạnh. Lập tức, chất lỏng màu bạc bám trên Anh Dũng Súng bắt đầu bị văng ra khỏi bên mặt khẩu súng. Mà chất lỏng này cũng rất không ổn định, vừa văng khỏi Anh Dũng Súng thì lập tức như sôi trào, rồi khi mà con Ác Ma còn chưa kịp phóng quả cầu lửa và con Centaur chưa kịp tới gần để bắn tên thì những giọt chất lỏng màu bạc kia đã nổ tung dữ dội. Cường độ vụ nổ nó gây ra thậm chí còn vượt xa vụ nổ của mấy quả cầu lửa, khiến cho một cả một khu vực lớn nổ tan tành.

Đến khi vụ nổ kết thúc, Centaur lập tức xông qua trong màn tro bụi của vụ nổ. Nó vừa thoát ra khỏi khu vực mặt đất đầy tro bụi xong thì đưa ngay cây cung lớn xanh lục lên nhắm về phía trước. Thế nhưng trước mặt nó lại chẳng hề có bóng dáng Bùi Kiêu, thậm chí cả Ngự Nguư Đầu cũng đã biến mất không chút dấu vết...

Biến mất cùng với hai tên đó còn có ba món Thiên Sinh Vũ Khí do Sói Mặt Người sau khi tiêu tán thực thể hóa ra: một cây sáo, một cây đàn accordéon và một đôi quyền sáo...

Chú thích:

1. Đàn accordéon (phong cầm); là một loại nhạc cụ cầm tay, dùng phương pháp bơm hơi từ hộp xếp bằng vải hay giấy, thổi hơi qua các van điều khiển bằng nút bấm đến các lưỡi gà bằng kim loại để phát ra tiếng nhạc
2. Quyền sáo: Là một loại bao tay dùng làm vũ khí, thường bằng kim loại và được thiết kế để đâm, các cử động binh thường rất khó thực hiện.

Bạn đang đọc truyện *Tử Vong Khai Đoan* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Q.3 - Chương 49: Lệnh Tập Hợp! (5)

Mười bốn người... Bao gồm mười hai người nhóm David và hai người Bùi Kiêu, Dương Đình Thiên, giờ đang ngồi trên một khối đá lớn bên ngoài khe núi. Mọi người đều đang yên lặng hấp thu chỗ năng lượng tiêu chuẩn từ trong nhẫn U Minh của Bùi Kiêu.

Ban đầu có đến mười bảy người, trừ hai người Bùi Kiêu, nhóm David có mười lăm người và được chia làm ba tổ.

Nhưng sau trận chiến vừa rồi chỉ còn mười bốn người sống sót mà thôi, ba người kia đã bị quả cầu lửa nổ chết. Tuy nhiên may mắn là hai người còn lại trong tổ đã kịp đoạt lấy được Thiên Sinh Vũ Khí của họ nên những thứ quý giá này không bị mất.

Trên thực tế, ngoại trừ trong lòng Bùi Kiêu có chút nặng nề thì nhóm David lại khá bình tĩnh. Mặc dù ba người kia là đồng đội của bọn họ, nhưng so với hai tay mơ như Bùi Kiêu và Dương Đình Thiên, có thể nói là họ có nhiều kinh nghiệm trận mạc hơn. Bởi vì trong mỗi trận chiến đều phải có Tự Do Linh Hồn bỏ mạng, cho nên chỉ cần không phải đoàn diệt hoặc là Thiên Sinh Vũ Khí bị quý quái cướp đi thì bọn họ cũng không quá đau buồn.

Nguyên nhân khiến cho mọi người yên lặng như thế này, một phần là vì ba người vừa chết kia, dù sao họ cũng từng là đồng đội với nhau, không thể nào không chút đau xót. Mặt khác là vì thực lực của con Ác Ma đã vượt qua tưởng tượng của bọn họ.

Ban đầu khi mọi người nhìn thấy Ngự Nguư Đầu thì đã bị thực lực mạnh mẽ của nó dọa khiếp vía. Sau đó họ lại được biết tộc loại của Ngự Nguư Đầu chính là tộc Nguư Đầu số một số hai của Phong Đô, một tộc loại mang sức mạnh cực kì nổi tiếng trong giới linh hồn, vì vậy bọn họ đã quả quyết

rằng Ngụy Nguru Đầu sẽ vô địch trong Nam Bắc Chiến Trường.

Thực ra ban đầu Bùi Kiều cũng nghĩ như thế. Tuy một mình Ngụy Nguru Đầu khó có khả năng tiêu diệt hết cả ba con quỷ quái Chân Ma cấp này, nhưng nếu để nó đối phó hai con, bọn Bùi Kiều thì lo cầm chân con còn lại, chờ sau khi Ngụy Nguru Đầu giải quyết hai con kia xong thì tiếp tục hợp sức cùng mọi người tiêu diệt con quỷ quái mạnh nhất, kế hoạch này cũng rất có triển vọng.

Chẳng ngờ đời không như mơ, đừng nói là để một mình Ngụy Nguru Đầu đối phó đến hai con quỷ quái Chân Ma cấp mà ngay chỉ một con thôi cũng đã quá sức nó rồi. Nếu như Bùi Kiều không dứt khoát yêu cầu Dương Đình Thiên sử dụng con bài tẩy, dùng một chiêu chém chết con Sói Mặt Người Không Lỗ kia, thì giờ phút này Bùi Kiều đã phải khóc ròng. Hắn vừa có được một tay sai Chân Ma cấp vô cùng mạnh mẽ không bao lâu, ấy vậy mà lại bị mấy con quỷ quái này giết mất, chỉ cần nghĩ đến đây thôi Bùi Kiều cũng đã cảm thấy sợ hãi.

Hiện giờ mọi người đang chậm rãi khôi phục năng lượng tiêu chuẩn trong cơ thể và tranh thủ ổn định chấp niệm của bản thân. Sau hồi chiến đấu ác liệt vừa rồi mọi người khó tránh khỏi có chút thương tổn, bây giờ là lúc để họ chữa trị thương thế.

Tình hình của Dương Đình Thiên khá tồi tệ, trạng thái của hắn lúc này không phải bị chấn động chấp niệm, mà là một loại di chứng xảy ra sau khi đã tiêu hao quá nhiều năng lượng. Đây là hậu quả của việc sử dụng quá mức năng lực đặc thù trong thời gian ngắn. Tuy nhiên cũng nhờ có khả năng bao phủ vũ khí bằng chất lỏng chấp niệm ấy, Bùi Kiều mới có thể tiêu diệt con Sói Mặt Người Không Lỗ kia một cách dễ dàng như vậy... Bùi Kiều không phải là Cung Diệp Vũ, cho nên không có khả năng giết chết quỷ quái Chân Ma cấp chỉ bằng một đao.

"Dương Đình Thiên, ngươi thấy sao rồi?"

Từ khi mọi người trở lại khu vực khe núi đến giờ đã được hơn mười phút, trừ Dương Đình Thiên vẫn đang nhắm mắt tĩnh tọa, còn lại cơ bản đều đã hồi phục xong xuôi. Trong khoảng thời gian này, Bùi Kiều cũng đã nạp đầy năng lượng tiêu chuẩn vào Bạo Viêm Cự Phũ, trong khoảnh khắc, toàn thân cây búa này lại tỏa ánh hào quang vàng kim sáng chói, chỉ cần hắn muốn, bất cứ lúc nào cũng có thể triệu hồi Ngụy Nguru Đầu.

Hiện giờ tất cả đã sẵn sàng, chỉ còn chờ Dương Đình Thiên hồi phục nữa là xong. Trong thung lũng chỉ còn lại một con Centaur và con Ác Ma kia. Con Centaur là quỷ quái tấn công tầm xa, đối với Ngụy Nguru Đầu da dày thịt chắc, chỉ cần tiếp cận được con Centaur này thì nó sẽ không thể chống đỡ được. Sau khi giải quyết xong hai con quỷ quái Chân Ma cấp hộ vệ, tiêu diệt con Ác Ma kia sẽ dễ dàng hơn nhiều.

Dương Đình Thiên nghe hồi liên mở mắt nhìn Bùi Kiều rồi lắc đầu, sau đó không nói gì đã liền nhắm mắt lại, tiếp tục yên lặng mình tu luyện.

Bùi Kiều chỉ có thể tiếp tục chờ đợi, tinh thần lực khác với năng lượng tiêu chuẩn, không thể bổ sung bằng ngoại vật. Tuy nhiên cũng không hẳn là không có cách nào khác, thật ra biện pháp tốt nhất là ngủ một giấc, nhưng giờ phút này làm sao mà ngủ được, cho nên cũng chỉ còn cách chờ đợi mà thôi.

Trong lúc chờ đợi, vì đã nạp đủ năng lượng tiêu chuẩn cho Bạo Viêm Cự Phũ, nên Bùi Kiều tiếp tục lấy bốn kiện Thiên Sinh Vũ Khí trong nhẫn U Minh ra xem xét. Đó là một khẩu đại pháo được thực thể hóa từ con quỷ quái pháo đài và ba kiện thực thể hóa từ con Sói Mặt Người, gồm có một cây sáo, một cây đàn accordéon và một đôi quyền sáo. Còn về những kiện Thiên Sinh Vũ Khí được thực thể hóa từ con quỷ quái hình dạng người máy thì đã đưa cho bọn David cả rồi, hắn cũng lười nhìn đến.

Đầu tiên là khẩu đại pháo, suy cho cùng đây cũng là lần đầu tiên hắn nhìn thấy một kiện Thiên Sinh Vũ Khí to lớn và kì lạ như thế này, thậm chí nó chưa từng xuất hiện trong bất cứ tài liệu nào cả, vậy nên hắn rất tò mò muốn tìm hiểu kĩ càng.

Khẩu đại pháo này có dung lượng chín trăm hai mươi đơn vị! Không hổ là Thiên Sinh Vũ Khí do quỷ quái Chân Ma cấp thực thể hóa ra, mạnh hơn vũ khí do quỷ quái Nhập Ma cấp thực thể hóa ra nhiều lắm. Tuy Bùi Kiều còn chưa biết nó mang thuộc tính gì, nhưng chỉ với dung lượng và hình thức công kích của khẩu đại pháo này, hắn đã có thể tưởng tượng được sức mạnh của nó to lớn đến mức nào.

Về phần hai món nhạc cụ, dung lượng của chúng chỉ đạt khoảng hơn hai trăm, không tính là xuất sắc, hơn nữa hắn cũng không biết thuộc tính là gì, nên sau khi xem sơ qua, hắn liền đặt sang một bên. Tiếp đến, hắn nhìn đến kiện Thiên Sinh Vũ Khí cuối cùng, đó là một đôi quyền sáo làm bằng da sói.

Kiện Thiên Sinh Vũ Khí này không rõ có phải thuộc loại phòng ngự hay không, phía lưng bàn tay có gai sắt để tăng thêm lực phòng ngự khi đeo vào, có thể đây chính là loại Thiên Sinh Vũ Khí lai giữa tấn công và phòng ngự hiếm gặp. Dung lượng của nó đạt đến năm trăm đơn vị, có thể coi như thuộc hàng hảo hạng.

Bùi Kiều cảm thấy khá hài lòng, bốn kiện Thiên Sinh Vũ Khí này đã có dung lượng tổng cộng hơn một nghìn đơn vị, hơn nữa ở khu vực trung tâm vẫn còn hai con quỷ quái Chân Ma cấp. Với cấp độ của con Ác Ma kia, Thiên Sinh Vũ Khí do nó thực thể hóa ra chắc chắn sẽ không tệ, nếu may mắn, có lẽ sẽ có kiện đạt hơn một nghìn đơn vị không chừng.

Trong lúc Bùi Kiều đang ngắm nghía bốn kiện Thiên Sinh Vũ Khí này, còn bọn David đang nhỏ to thảo luận về trận chiến vừa xong, từ trong màn khói thuốc súng dày đặc bỗng vang lên mấy tiếng 'xoát xoát' sắc bén. Không giống với quỷ quái, thính giác của linh hồn thể nhạy bén lạ thường, đặc biệt là sau khi thoát khỏi trói buộc với cơ thể, sự nhạy bén này dường như có một mối liên hệ nào đó giữa các linh hồn thể với nhau. Vì vậy, khi tràng âm thanh ấy vang lên, ngoại trừ Dương Đình Thiên, tất cả mọi người đều nhanh chóng lấy Thiên Sinh Vũ Khí của mình ra, ánh mắt đổ dồn về phía màn khói thuốc súng dày đặc.

Không lâu sau đó, từ bên trong màn khói thuốc súng bỗng vang lên tiếng người nói: "Đội trưởng David, là các người sao?" Khi tiếng nói còn chưa dứt thì đã thấy một nam TỰ DO LINH HỒN bước ra khỏi màn khói thuốc súng. Khi anh ta vừa nhìn thấy bọn David thì liền xúc động chạy lại, chưa đợi David lên tiếng đã nắm chặt tay lão, liên tục nói 'còn sống là tốt rồi'.

Đây là một TỰ DO LINH HỒN trong đoàn đội của David được Bùi Kiều điều đi mời viện quân. Mọi người vừa nhìn thấy gã thì lập tức phấn chấn tinh thần,

xôn xao bàn tán. Đến khi David ho khan một tiếng, mọi người mới yên tĩnh trở lại. Sau đó David cũng không vòng vo mà hỏi ngay Tự Do Linh Hồn này đã mời được viện quân hay chưa.

Gã Tự Do Linh Hồn này liền nói: "Chúng tôi gặp được đoàn đội của Johnan trên đường, nên tôi được phân công dẫn bọn họ đến đây. Đúng rồi, hình như Johnan muốn tìm Bùi Kiêu, hẳn nói năng lực Valkyrie của Bùi Kiêu rất quan trọng nên bằng mọi giá không được để anh ta chết ở đây. Cũng vì vậy, hẳn muốn hộ tống Bùi Kiêu trở lại thể giới thực."

"Tôi?" Bùi Kiêu sững sờ tự chỉ vào mình, nói: "Ai là Johnan vậy? Tôi không quen biết ai tên là Johnan cả, hơn nữa... tôi còn cần ai hộ tống hay sao chứ?"

Vài người đứng gần đó cũng có biểu hiện tương tự, quả thật tuy ban đầu họ đều cảm thấy Bùi Kiêu chỉ là một kẻ may mắn, thậm chí nghĩ rằng thực lực của hắn chẳng được bao nhiêu, nhưng đến lúc này, tất cả mọi người ở đây đều đã biết thực lực Bùi Kiêu rốt cuộc cao đến mức nào, rõ ràng là mạnh hơn bọn họ không biết bao nhiêu lần. Bởi vậy chỉ có thể nói hắn bảo vệ cho người khác, chứ hắn có cần ai bảo vệ cơ chứ, hay là nói đến kẻ mạnh nhất chẳng?

"Đương nhiên cần rồi!"

Bùi Kiêu vừa dứt lời, từ trong màn khói thuốc súng lại có một giọng nam vang lên, ngay sau đó có một gã thanh niên xuất hiện, phía sau hắn còn có sáu mươi sáu người nối tiếp nhau chạy ra.

Người thanh niên này cười với David, nhưng không nói với David tiếng nào đã đưa mắt nhìn sang Bùi Kiêu, nói: "Đương nhiên cần rồi! Năng lực Valkyrie của anh rất quan trọng! Tuy tôi không biết rõ thực lực của anh mạnh đến mức nào, nhưng điều này cũng không mấy ảnh hưởng. Anh không giống chúng tôi, anh tuyệt không được chết ở nơi này!"

"Ồ?" Bùi Kiêu cảm thấy hơi tò mò, hắn hỏi: "Tại sao vậy? Tôi quý giá như vậy sao?"

Gã thanh niên tên Johnan gật đầu chắc nịch, nói: "Đúng vậy! Chắc anh còn chưa biết đâu, để tôi kể cho anh nghe một bí mật!"

Bùi Kiêu càng tò mò hơn, vội hỏi: "Bí mật gì vậy? Kể tôi nghe với, tôi sẽ không nói lại với ai đâu."

Johnan cười nói: "Thật ra anh có kể lại cũng không sao, bí mật này cũng đã có nhiều người biết rồi, chỉ là tôi biết nhiều hơn bọn họ một chút thôi... Anh có tin vào ngày tận thế 21/12/2012 hay không?"

"Tôi đã từng tận mắt nhìn thấy một con sói khổng lồ có khuôn mặt người từ trong lỗ hổng không gian chui ra, sau đó lại biến đâu mất tăm... Nếu thể giới thực của chúng ta trọng điệp với thể giới bên trong lỗ hổng không gian kia, tận thế sẽ đến!"

Bùi Kiêu lập tức lộ vẻ kinh ngạc, hơn nửa ngày không nói nên lời, người khác nhìn thấy còn tưởng rằng hắn đã hoảng sợ đến mức ngu ngơ mất rồi.

Tuy nhiên họ đâu biết rằng, Bùi Kiêu cảm thấy kinh ngạc là vì câu cuối cùng của Johnan... Hắn đã từng nhìn thấy một con Sói Mặt Người Khổng Lồ chui ra khỏi lỗ hổng không gian sao?

Bạn đang đọc truyện *Tử Vong Khai Đoan* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Q.3 - Chương 50: Lệnh Tập Hợp! (6)

Tuy Johnan nhìn thấy vẻ kinh ngạc có hơi quá đáng của Bùi Kiêu, nhưng hắn cũng không nghĩ gì, chỉ cho rằng Bùi Kiêu đang thật sự rất ngạc nhiên mà thôi, cho nên hắn vẫn tiếp tục: "Đó là chuyện của mấy năm về trước, khi đó ở Pháp có quỷ quái thực thể hóa trên quy mô lớn. Tuy nhiên không giống như bây giờ, lần đó gần như toàn bộ nước Pháp đều xuất hiện quỷ quái thực thể hóa, cho nên rất nhiều quốc gia phải cho người sang giúp đỡ, tôi cũng là một thành viên trong nhóm viện binh của Anh."

Bùi Kiêu cũng cảm thấy vẻ ngạc nhiên thái quá của mình không phù hợp, như thể hắn đã biết trước điều này rồi, chỉ cố ý làm ra vẻ kinh ngạc mà thôi. Vì vậy, hắn liền nhanh chóng điều chỉnh nét mặt, bình tĩnh lắng nghe câu chuyện của Johnan.

Theo lời Johnan, lần đó quỷ quái rất mạnh mẽ, lại còn có một con quỷ quái Chân Ma cấp. Hơn nữa không biết vì sao, phần lớn quỷ quái bình thường cũng có thể sử dụng năng lực đặc trưng của tộc loại mình (1), tựa như có một lực lượng thần bí nào đó đã kích thích chúng vậy.

Quả nhiên vào đêm hôm đó, khi lỗ hổng không gian một lần nữa mở ra, từ trong đó phun ra rất nhiều tội nghiệt khiến cho thực lực của bọn quỷ quái này được tăng lên đáng kể. Thậm chí ngay cả con quỷ quái Chân Ma cấp đang bị mọi người vây đánh sắp chết cũng nhanh chóng hồi phục.

Khi biến động xảy ra, nhóm Johnan còn đang ở khu vực tập kết của mình, vừa vận nhìn thấy một con Sói Mặt Người Khổng Lồ ẩn mình trong luồng khí tức đen tối chui ra khỏi lỗ hổng không gian. Chẳng qua với tình thế khẩn cấp khi đó, chỉ có Johnan và một vài người cạnh bên trông thấy con sói ấy mà thôi.

"Cho nên từ đó về sau, tôi không còn bất cứ nghi ngờ gì đối với lý luận về ngày tận thế nữa, thậm chí tôi còn vận dụng thế lực gia tộc để tìm kiếm tung tích của những nhà khoa học kia, và tìm hiểu cả nguyên do vì sao bọn họ có thể đưa ra lý luận như vậy. Nhưng đáng tiếc, chính phủ của các nước trên thế giới đã xử lý vô cùng triệt để, các thông tin liên quan đến lý luận về ngày tận thế hoàn toàn bị xóa sạch, ngoại trừ những thứ mọi người đã biết, phần còn lại tựa như chưa bao giờ tồn tại vậy." Sau khi Johnan kể xong, hắn cười khổ, nói với Bùi Kiều.

Bùi Kiều liền lộ vẻ đắm chiêu suy nghĩ. Mức độ nguy hiểm khi hắn tiết lộ chuyện về Địa Ngục lập tức được nâng thêm hai bậc. Có lẽ chính phủ các nước trên thế giới không phải là không biết gì về Địa Ngục, mà bọn họ đã dùng mọi cách để bưng bít thông tin về nó. Nếu như hắn nói ra chuyện này... có lẽ thứ chờ đón hắn là nguy hiểm tột cùng.

Về đắm chiêu của Bùi Kiều lại một lần nữa khiến mọi người hiểu lầm. David vừa cười to vừa nói: "Bùi Kiều, anh đừng xem thường Johnan nhé, hắn là kẻ thừa kế của một gia tộc quyền quý cỡ bự của nước Anh đó. Đặc biệt là từ khi hắn trở thành Trách Thoát Giả, địa vị của hắn lại càng được nâng cao. Gia tộc này đã tồn tại và phát triển mạnh mẽ từ sau Cách mạng Vinh Quang của Anh (2) đến giờ, so ra còn giàu có, bề thế hơn những tay tỷ phú thế giới nhiều. Nếu hắn đã nói là không có chút manh mối nào, thì ắt hẳn những thông tin ấy đã bị xóa sổ rồi."

Lúc này Bùi Kiều mới nhìn kỹ Johnan, người thanh niên này tầm hai tư, hai lăm tuổi, tóc nâu đen, mũi cao mắt sâu, mang dáng vóc tiêu chuẩn của phương Tây, mặt mũi cũng có tố chất ngôi sao, rất điển trai, bộ dạng phong trần tràn đầy sức sống.

"Anh đến cứu viện cho tôi vì tin vào lý luận về ngày tận thế sao? Muốn bảo vệ năng lực Valkyrie của tôi để tích lũy thêm lực lượng chống đỡ tận thế sao?" Bùi Kiều suy nghĩ một lúc, sau đó hỏi Johnan.

Johnan chỉ tay về mười mấy Tự Do Linh Hồn gần đấy, nói: "Đa số bọn họ đều là người trong gia tộc của tôi, chính tay tôi đã chặt đứt tội nghiệt giúp họ, vậy nên chuyện cứu viện cho anh cũng không mấy khó khăn... Mặc dù phần lớn Tự Do Linh Hồn mới được chiêu mộ đều đã rời đi, ha ha, nhưng nếu như có thể cứu được anh ra thì tất cả đều đáng giá."

Bùi Kiều vẫn nhìn Johnan, hỏi: "Chẳng kể thiệt hơn chi vì cứu tôi? Không thể nào, anh muốn đạt được điều gì từ tôi sao?"

Johnan cười, hắn liếc David bên cạnh, sau đó lại nghiêm túc nhìn Bùi Kiều, nói: "Chỉ cần tình hữu nghị của anh thôi. Tất nhiên giờ đây nó chẳng mang lại tác dụng gì cả, nhưng thực lực của anh cũng không thể cứ mãi giam chân tại chỗ được. Lúc này chẳng qua vì anh thân cô thế cô mới cần đến sự giúp đỡ của tôi thôi, nhưng dám chắc mai đây anh sẽ có thể đạp lên đỉnh của giới linh hồn, cũng giống như Cung Diệp Vũ vậy. Đến khi đó, mối giao hảo này sẽ rất có giá trị đấy."

Bùi Kiều không nói thêm nữa, nhưng trong lòng đã có chút tán thưởng dành cho người đàn ông tên Johnan này. Theo lời David, Johnan được sinh ra trong một gia tộc giàu có lâu đời, địa vị thậm chí còn cao quý hơn mấy chữ 'nhị thế tử' nhiều lắm. Tuy nhiên hắn lại rất có khí độ, đầu tiên là không kể được mất đi cứu viện một linh hồn có năng lực Valkyrie, sau khi hiểu rõ thực lực mạnh mẽ của Bùi Kiều lại đổi thành vì muốn được giao hảo. Chỉ với sự hiểu biết như vậy đã rất đáng quý, càng khỏi phải nói đến thái độ và lời nói của hắn đối với mọi người, không hề có chút kiêu ngạo nào cả. Chẳng trách một kẻ thẳng thắn như David lại có thể thân thiết với Johnan đến như vậy.

Bùi Kiều coi như bước đầu tiếp nhận Johnan nên cũng không nói những lời sáo rỗng nữa: "Có thêm sáu mười mấy người của anh tham gia thật tốt, chúng ta nên thảo luận kế hoạch tiếp theo đi... Trước hết để tôi nói sơ qua tình hình khu vực trung tâm, lúc này tôi đã vào đó, tổng cộng có đến ba con quỷ quái Chân Ma cấp..."

Sau đó Bùi Kiều kể vắn tắt về trận chiến ban nãy, xong xuôi đầu đuôi, hắn nói: "Ngụy Nguư Đầu của tôi đã có thể triệu hồi được rồi, nhưng có lẽ nó chỉ có thể đánh ngang ngửa với con Centaur kia mà thôi, e rằng không đầu lại con Ác Ma đâu, vì vậy theo ý tôi nên tập trung giải quyết con Centaur trước. Chúng ta có tám mươi người, nhờ mọi người chia nhau ra tiêu diệt những quỷ quái bình thường chung quanh, còn tôi và Ngụy Nguư Đầu sẽ cùng nhau tấn công con Centaur. Quan trọng nhất là phải tiêu diệt được con Centaur trước khi con Ác Ma rời khỏi trận đồ ký hiệu kia."

Tất cả mọi người đều ngẩn ra, Johnan hỏi ngay: "Không phải anh nói con Ác Ma đó sẽ không rời khỏi trung tâm trận đồ ký hiệu gì đó hay sao? Tại sao giờ lại bảo trước khi nó rời khỏi đó là thế nào?"

Bùi Kiều cười khổ, nói: "Các người còn chưa hiểu sao? Thực lực của quỷ quái càng mạnh thì sẽ càng thông minh. Tuy trước giờ chưa tìm thấy quỷ quái nào có thể trao đổi với loài người, nhưng dễ thấy được con Ác Ma kia chẳng phải loại bù nhìn chỉ biết đứng trơ ra đâu. Bình thường thì không sao, nhưng khi nó cảm nhận được nguy hiểm, đặc biệt là khi hộ vệ cuối cùng của nó, con Centaur bị tiêu diệt, chắc chắn nó sẽ rời khỏi trận đồ ký hiệu đó và tấn công chúng ta. Đến khi đó, một con quỷ quái Chân Ma cấp bình thường cộng thêm một con quỷ quái Chân Ma cấp đỉnh phong... Anh cảm thấy chúng ta còn có cơ hội gì sao?"

Nghe xong, sắc mặt mọi người đều tái đi. Một con quỷ quái Chân Ma cấp đã khó có thể đối phó rồi, giờ lại có thêm một con quỷ quái Chân Ma cấp đỉnh phong nữa. Hay cứ để họ tự sát luôn cho đỡ mất thời gian.

Bùi Kiều cũng nhìn ra sự hoảng sợ của mọi người nên hắn liền giải thích: "Như tôi đã nói, với cấp độ này, trí thông minh của nó sẽ khá cao, nó cũng hiểu được mục tiêu chính yếu là nhanh chóng hấp thu tội nghiệt để đột phá cấp Ma Vương. Đến lúc đó, mặc cho chúng ta có thủ đoạn gì, mặc cho có bao nhiêu người vây công nó cũng chẳng sợ nữa. Do đó, nó sẽ phải tận dụng từng giây từng phút để hấp thu tội nghiệt, chỉ cần không gặp nguy hiểm đến tính mạng thì nó sẽ chẳng thêm đề tâm. Từ đó có thể kết luận, trước khi con Centaur bị tiêu diệt nó sẽ không rời khỏi trận đồ ký hiệu kia đâu. Dù gì thì thực lực của nó hiện giờ tuy rất mạnh mẽ, nhưng nếu bị hàng trăm Tự Do Linh Hồn vây công vẫn có thể chết như thường, vì vậy nó chỉ có thể cố gắng mà thôi."

"Vì lẽ đó! Chỉ cần chúng ta có thể tiêu diệt con Centaur trước khi nó kịp phản ứng thì coi như đã đạt được mục tiêu của giai đoạn này."

Mọi người nghe vậy cũng ngậm tán đồng. Ngoại trừ Bùi Kiều và Dương Đình Thiên, những Tự Do Linh Hồn đang đứng đây đều đã chết trên một năm,

hiểu biết của họ ít nhiều đều cao hơn hai người Bùi Kiêu. Chuyện trí khôn và thực lực quý quái có liên hệ với nhau mọi người đều hiểu rõ nên họ cũng đồng ý với phân tích của Bùi Kiêu.

Chẳng qua chuyện này dù gì cũng liên quan đến tính mạng, David bên cạnh chợt hỏi: "Mục tiêu của giai đoạn này sao? Như vậy mục tiêu của giai đoạn kế tiếp là gì? Không lẽ sau khi giết được Centaur thì chúng ta phải lập tức lui lại sao?"

"Không sai! Lập tức lui lại, hoặc là nói tập hợp trở lại chỗ này."

Bùi Kiêu gật đầu chắc nịch, nói: "Về mục tiêu của giai đoạn kế tiếp, chúng ta sẽ chờ viện quân đến, sau đó sẽ trở lại tiêu diệt con Ác Ma kia... đó là nếu nó chưa tăng cấp đến Ma Vương. Còn không thì e chỉ còn cách nhờ cậy ba cường giả Chân Ma cấp mà thôi, chỉ bọn họ mới có thể khiêu chiến quý quái Ma Vương cấp, chỉ là thắng thua khó nói trước."

Xong xuôi đầu đấy, mọi người còn chưa kịp ổn định lại thì Dương Đình Thiên vốn vẫn đang tĩnh tọa mình tướng bỗng mở mắt ra, đồng thời trên người hắn cũng phát ra từng tia từng tia ý chí... Không phải trường khí thế mà chỉ thuần túy là lực ý chí. Đây là loại lực ý chí mang theo lưu luyến chỉ riêng mình hắn mới có!

Người khác tất nhiên là không cảm nhận được ý chí này, nhưng Bùi Kiêu thì có thể cảm nhận rất rõ ràng, không chờ mọi người có phản ứng gì đã mừng rỡ nhìn về phía Dương Đình Thiên. Dương Đình Thiên sau khi mở mắt thì ngẩn ngơ nhìn hai tay mình, vừa lúc Bùi Kiêu nhìn sang, hắn cũng chợt ngoái đầu nhìn Bùi Kiêu, trong ánh mắt cũng lộ vẻ cực kỳ mừng rỡ.

"Người... kỹ năng đặc thù của người trở nên mạnh hơn?" Bùi Kiêu hỏi bằng giọng run run.

Dương Đình Thiên cười nhẹ, gật đầu khẳng định.

Lúc này Bùi Kiêu mới thở ra một hơi, nắm chặt nắm tay, nói: "Tốt! Như vậy khả năng tiêu diệt được con Centaur kia lại tăng thêm 20%... Chúng ta có 70% chắc chắn!"

Lời bình: Trận chiến sắp bắt đầu, với năng lực vừa được tăng mạnh của Dương Đình Thiên, liệu Bùi Kiêu có dễ dàng giải quyết được quý quái Centaur? Đón đọc chương mới nhất của TVKD được thực hiện bởi nhóm dịch Vô Hạn Chí Tâm tại địa chỉ facebook: Vô Hạn Thế Giới!

Chú thích:

(1) Theo thường lệ, quý quái Nhập Ma cấp đỉnh phong mới có được năng lực đặc trưng của tộc loại.

(2) Cách mạng Vinh Quang của Anh: một cuộc Cách mạng ở Anh năm 1688 do William xứ Orange lãnh đạo.

Bạn đang đọc truyện *Từ Vong Khai Đoan* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Q.3 - Chương 51: Chém Centaur! (1)

Bùi Kiêu biết khác biệt lớn nhất của hắn với các Tránh Thoát Giả hoặc Cao Đẳng Tránh Thoát Giả khác, không phải là về thực lực mà là về kinh nghiệm!

Hắn mới chết chưa được nửa năm, mà bốn tháng trong đó lại còn phải chui lủi dưới Địa Ngục không một bóng người! Rồi sau khi trở lại dương gian, hắn mới dần hiểu biết về linh hồn của chính mình, về quý quái, về Thiên Sinh Vũ Khí gì gì đó. Vậy nên kinh nghiệm của hắn thực sự không khá hơn một tân binh là bao nhiêu. Vì vậy, nếu không tính tới thực lực thì hắn đúng thật chỉ là một tân binh của giới linh hồn mà thôi.

‘Biết xấu hổ thì mới tiến bộ được!’ Vậy nên Bùi Kiêu đã không ngại thu thập hết tất cả tin tức, không ngừng phân tích, suy luận, tổng kết. Hắn cũng không phải một kẻ ngu xuẩn, mà thực tế còn ngược lại, tư chất của hắn có thể xem là hơn người. Tuy không so được với số ít những kẻ được gọi là thiên tài, nhưng so với người bình thường thì dù là tính cách, ý chí, nghị lực hay trí tuệ đều hơn hẳn. Cũng vì lẽ đó nên trong một tháng hấp thụ Thực Phẩm Chấp Niệm nhân rồi, Bùi Kiêu đã thu thập, tổng hợp và phân tích được rất nhiều thứ.

Trong đó thì vấn đề quan trọng nhất là: năng lực của linh hồn đặc thù thật ra là cái gì, có thể làm tăng lên như chấp niệm và thực lực hay không?

Theo suy đoán của Bùi Kiêu thì năng lực của linh hồn đặc thù có lẽ có phần tương tự như ký hiệu phù văn lòi điện trong cơ thể hắn. Hắn đoán rằng trong cơ thể bọn họ chắc hẳn cũng có các dạng ký hiệu phù văn tương tự như của hắn, nhưng vì hắn không thể ‘quan sát’ bên trong cơ thể của linh hồn khác giống như khi ‘quan sát’ bên trong cơ thể chính mình và bên trong Thiên Sinh Vũ Khí nên hắn không thể nào xác minh được suy đoán của mình có chính xác hay không. Tuy vậy, hắn vẫn cho rằng năng lực của linh hồn đặc thù có thể tiến bộ, có thể là theo số lần sử dụng hoặc kinh nghiệm sử dụng tăng lên mà tiến bộ từng bước.

Quả nhiên, khi thân thể Dương Đình Thiên tuôn ra ý chí lưu luyến rồi khẳng định rằng năng lực đặc thù của mình đã tiến bộ thì nỗi vui mừng trong lòng Bùi Kiêu đã to lớn đến khó mà hình dung. Vậy nên vừa rồi tiếng nói của hắn mới có vẻ run lên như vậy.

Trừ thực lực của bản thân mình ra, thì điều mà hẳn tin tưởng nhất để dựa vào đó vượt qua tai họa tận thế chính là năng lực đặc thù với tiềm năng vô hạn Valkyrie. Càng về sau, hẳn sẽ tìm được càng nhiều linh hồn đặc thù, vậy nên nếu năng lực đặc thù cũng có thể tiến bộ thì như vậy, thực lực cả đoàn đội sẽ tăng lên đến mức khó mà tưởng tượng.

Đây cũng không chỉ là phép tính đơn giản $1 + 1 = 2$. Ví dụ như thực lực của Dương Đình Thiên lúc này thực ra vẫn tương đối yếu, nếu gặp phải Nhập Ma cấp đỉnh phong sợ là cũng sẽ hơi nguy hiểm, còn thực lực Bùi Kiêu tuy rất mạnh, khi thiêu đốt chấp niệm thì thậm chí dám đối đầu với quỷ quái Chân Ma cấp, nhưng nói vậy cũng không có nghĩa là hẳn có thể đánh bại được quỷ quái Chân Ma cấp. Bởi vì ngoài cách dùng quả cầu sét sau khi thiêu đốt chấp niệm hoặc đạn năng lượng của Anh Dũng Súng thì hẳn hầu như không còn phương pháp nào khác làm tổn thương được quỷ quái Chân Ma cấp...

Hắn cũng không phải là Cung Diệp Vũ, không thể nhìn thấy được trường khí thể bằng mắt thường, cũng không thể nào chém đôi một con Chân Ma cấp chỉ bằng một dao. Vậy nên nếu phải đối mặt với quỷ quái Chân Ma cấp thì đấu pháp chính của hẳn chỉ có thể là đánh du kích: lợi dụng chiêu quả cầu sét để làm tan rã quỷ quái Chân Ma cấp từng chút một. Nhưng đương nhiên, làm vậy thì hậu quả sẽ là chấp niệm của chính hẳn cũng tổn thất không nhỏ. Khi đó, dù có dùng toàn bộ Thiên Sinh Vũ Khí lấy được khi tiêu diệt con quỷ quái Chân Ma cấp đó, để đổi lấy Thực Phẩm Chấp Niệm cũng sẽ không đủ để hẳn khôi phục như ban đầu.

Nhưng sau khi đã có năng lực đặc thù của Dương Đình Thiên rồi, một khi phủ lên bên trên Thiên Sinh Vũ Khí một lớp chấp niệm hòa tan thì đòn công kích của hẳn sẽ trở nên vô cùng sắc bén. Con Sói Mặt Người Không Lỗ lúc trước chính là một minh chứng rõ ràng: nó bị bỏ làm hai khúc chỉ bằng một dao. Đây chính sự tăng cường thực lực khổng lồ do năng lực đặc thù của Dương Đình Thiên mang lại!

Lúc này, thấy Dương Đình Thiên đã hồi phục sau khi tĩnh tọa, Bùi Kiêu lập tức không chậm trễ nữa, quyết định toàn lực xuất kích. Trong đó, hẳn và Ngụy Nguư Đầu phụ trách tiêu diệt con Chân Ma cấp quỷ quái Centaur, những người còn lại thì tản ra bốn phía để dọn dẹp đám quỷ quái thông thường xung quanh, làm hết khả năng để tiêu diệt được càng nhiều quỷ quái càng tốt, để cho sau khi tiêu diệt xong con Centaur kia hẳn sẽ có thêm chút thời gian để nghỉ ngơi.

Johann nghe xong kế hoạch tác chiến của Bùi Kiêu thì bỗng nở nụ cười. Hẳn nói: “Cho tôi cùng tham gia tiêu diệt con Centaur kia với anh và Ngụy Nguư Đầu được không? Ba người chúng ta sẽ cùng tham gia vây giết con Centaur đó. Đương nhiên, nếu có thể thì nhờ đồng đội của anh cũng bọc cho vũ khí của tôi một lớp chấp niệm nữa. Có như vậy thì công kích của tôi mới có thể tạo được sát thương lớn cho con Centaur đó.

Bùi Kiêu nhìn Johann với vẻ nghi hoặc, nhưng hẳn còn chưa kịp nói gì thì David đứng bên cạnh đã gật đầu lia lịa nói: “Bùi Kiêu, đúng là nên để Johann đi cùng với anh đi. Anh ta có một món Thiên Sinh Vũ Khí cấp Chân Ma dung lượng 600 đơn vị đấy! Có trời mới biết được gia tộc anh ta đã phải ra cái giá nào để lấy được thứ đó! Mà thuộc tính của món Thiên Sinh Vũ Khí đó cũng có chút đặc biệt, vậy nên nếu anh muốn giải quyết con Centaur đó trong thời gian ngắn thì việc để Johann tham gia sẽ tạo ra được sự trợ giúp lớn đấy.”

Johann khẽ cười nhạt, một vệt sáng màu xanh nhạt thoáng hiện lên trong mắt hẳn. Lập tức, một cây đàn hạc (1) có màu xanh da trời pha lẫn xanh lá xuất hiện trên tay hẳn. Thân đàn trong suốt lấp lánh ánh sáng màu xanh, nhìn qua giống như được chế tạo từ ngọc lưu ly vậy. Mà ngay khi cây đàn hạc Thiên Sinh Vũ Khí này xuất hiện thì Bùi Kiêu cũng cảm nhận được ý chí tỏa ra từ nó: ý chí của gió.

“Một loại thuộc tính lạnh băng? Cây đàn hạc này có thuộc tính ‘phong’ đúng không?”

Johann vốn còn đang chuẩn bị giải thích thuộc tính cây Thiên Sinh Vũ Khí của hẳn là gì thì nghe thấy Bùi Kiêu hỏi như vậy. Điều đó làm hẳn thoáng sửng sốt, cả nửa ngày sau mới cười khổ nói: “Làm sao người biết? Chẳng lẽ là do năng lực đặc thù Valkyrie sao?”

Bùi Kiêu mỉm cười, không giải thích gì thêm mà quay lại hỏi Dương Đình Thiên: “Thế nào? Người liệu có thể bao phủ chấp niệm cho hai thanh Thiên Sinh Vũ Khí cùng một lúc không?” Vừa nói, vừa lôi ra hai bọc gạo chấp niệm từ trong U Minh Nhẫn Nhẫn ném qua cho Dương Đình Thiên.

Dương Đình Thiên gật đầu khẳng định: “Không thành vấn đề... Ta cũng muốn thử xem năng lực này có thể trở nên mạnh đến mức nào.” Nói xong, hẳn mở luôn hai bọc gạo chấp niệm mới nhận kia ra, sau đó liên tục lấy gạo bên trong ra hòa tan thành chất lỏng màu bạc.

Có lẽ thực sự là hiệu quả khi năng lực đặc thù tăng lên, nên khi đám gạo kia vừa mới tiếp xúc với bàn tay Dương Đình Thiên, hẳn chỉ hơi tập trung một chút thì gạo chấp niệm đã bắt đầu chuyển hóa thành chất lỏng màu bạc. Tốc độ chuyển hóa này đã nhanh hơn gấp rưỡi lúc trước, mà số lượng gạo Dương Đình Thiên có thể hòa tan một lần cũng tăng khoảng một nửa và chất lỏng màu bạc được tạo thành cũng vẫn giữ được trạng thái ổn định.

Chỉ sau khoảng ba mươi, bốn mươi giây sau, Anh Dũng Súng của Bùi Kiêu và cây đàn hạc như ngọc lưu ly của Johann đã được bao phủ một lớp chất lỏng màu bạc hơi mỏng, mà chất lỏng màu bạc này còn không ngừng lưu động, khiến cho hai thanh Thiên Sinh Vũ Khí này bỗng chốc lóng lóng như thần khí!

Những người xung quanh nhìn xem quá trình đó mà tròn tròn mắt, Johann thì vừa mừng vừa sợ nhận lấy thanh Thiên Sinh Vũ Khí của mình. Mọi người chỉ thấy những ngón tay hẳn nhẹ lướt trên cung đàn, lập tức, một lưỡi phong nhận (2) màu trắng bạc xuất hiện cách hẳn khoảng 10cm, sau đó ‘xoẹt’ một tiếng, chém qua mấy tảng đá lớn trong hẻm núi, cuối cùng còn xuyên sâu xuống lòng đất, cũng không biết là nó đi sâu được đến đâu.

“Tuyệt! Thật lợi hại... Uy lực này đúng là lớn quá sức!” Johann lập tức vui sướng rống lên. Đồng thời, ánh mắt hẳn nhìn về phía Dương Đình Thiên cũng như lấp lóe tỏa sáng, giống như khi một cô gái thấy được thứ châu báu đẹp nhất trên thế gian vậy.

Bùi Kiêu đứng bên cạnh vỗ nhẹ vai hẳn, nói: “Không nên thử lung tung nữa. Chất lỏng màu bạc đó là do chấp niệm tạo thành, mỗi lần anh công kích sẽ tiêu hao một lượng chất lỏng đó. Nếu như đang chiến đấu mà tiêu hao hết toàn bộ thì anh cũng đừng nên kỳ vọng rằng Dương Đình Thiên sẽ chạy tới phủ lại một lớp chấp niệm nữa cho mình nhé...”

Nói tới đó, hắn nhìn về phía bảy mươi người còn lại rồi vỗ mạnh trán một cái, một luồng ánh sáng màu vàng kim rực rỡ lập tức bắn ra từ trong mắt hắn. Một giây sau, một cây rìu màu vàng kim khổng lồ dài tới 10m đã xuất hiện trên mặt đất, ánh sáng vàng chói lọi bùng lên kịch liệt từ nó làm cho tất cả mọi người đều vô thức nhắm mắt lại. Đến khi họ mở mắt ra thì trước mặt đã đứng một quái vật thân người, đầu bò màu vàng sậm, cao ước chừng 10m.

Nguy Ngu Đầu vừa xuất hiện liền ngửa đầu hét vang, trường khí thể phần nộ của nó lập tức tràn ra bao phủ phạm vi hơn trăm mét. Tuy Bùi Kiêu đã ra lệnh cho nó bằng ý thức, nên trường khí thể này không nhằm vào những người có mặt ở đây, nhưng tất cả vẫn cảm thấy bị áp lực. Thậm chí đám sáu mươi người mới đến còn khiếp sợ tới mức cứng hết lưỡi, chỉ có thể sững sờ nhìn người khổng lồ đầu bò trước mặt.

“Như vậy... chúng ta xuất phát!”

Bùi Kiêu rống lớn một tiếng, làm những người đang ngây ra chột búng tỉnh. Hắn cũng không nhìn lại đám người đó nữa mà dùng ý niệm ra lệnh cho Nguy Ngu Đầu dốc toàn lực tấn công con Centaur kia, và khi mọi người còn chưa kịp phản ứng thì dưới chân hắn đã lóa lên ánh chớp, lập tức theo sau Nguy Ngu Đầu tiến về phía trung tâm của chiến trường.

Mãi đến lúc này, tất cả mới bừng tỉnh sau cơn choáng ngợp. Cả đám đồng thanh rống lên rồi lập tức đuổi theo Nguy Ngu Đầu và Bùi Kiêu tiến vào trung tâm của chiến trường.

Chỉ mình Dương Đình Thiên là đứng nguyên tại chỗ. Mãi cho tới khi tất cả đã chạy ra khỏi hẻm núi rồi, hắn mới ngã khụy xuống đất, toàn thân khe khẽ run rẩy.

(Vẫn còn hơi quá sức. Bao phủ chấp niệm cho hai thanh Thiên Sinh Vũ Khí một lúc – đây là cực hạn trước mắt của ta...)

Dương Đình Thiên ngồi trên mặt đất cười khổ, sau đó lại lần nữa nhắm mắt tĩnh tọa...

Phía bên kia, đám người Bùi Kiêu đang như mãnh hổ xuống núi. Tuy cả đám chỉ có ‘lèo tèo’ hơn bảy chục người và thêm một con quái vật đầu bò cao hơn 10m, nếu so sánh với bốn mươi, năm mươi ngàn con quỷ quái tụ tập tại trung tâm chiến trường thì đúng là không khác gì ‘chìm ngấm’, nhưng thật ra, trong số hơn bảy mươi người này thì đã có gần ba mươi người có Thiên Sinh Vũ Khí, lại có một con quỷ quái Chân Ma cấp xung phong đi trước mở đường. Vậy nên, có thể nói rằng: nếu như không có con Centaur và Ác Ma màu đỏ kia trấn giữ thì bảy mươi người này hoàn toàn đủ sức tàn sát toàn bộ mấy chục nghìn quỷ quái thông thường ở đây.

Tuy Bùi Kiêu xông lên rất nhanh, nhưng hắn vẫn chú ý tới đám đông hơn bảy mươi người sau lưng. Khi thấy hơn bảy mươi người này không hề biểu hiện hay làm việc gì thể hiện sự sợ hãi thì mới dám thở phào một hơi.

Có điều là những gì hắn thấy sau đó lại làm hắn lắp bắp kinh hãi. Hắn thấy Johnan đang bám sát theo sau cách mình hơn 10m chứ không hề bị bỏ lại đằng sau như đám bảy mươi người kia. Phải biết rằng lúc này Bùi Kiêu đang di chuyển bằng lực lượng lôi điện nên tốc độ tương đương với Nguy Ngu Đầu, so với bảy mươi người kia thì phải nhanh gấp cả mười lần, thế mà cái gã Johnan này lại bám theo được há?

(... Đùng rồi! Cây đàn hạc của hắn có thuộc tính là ‘điều khiển sự lưu động của gió’. Nếu như hắn đã có thể tấn công bằng năng lực đặc thù của Thiên Sinh Vũ Khí cấp Chân Ma, thì cũng có thể sử dụng năng lực đó để tăng tốc là điều đương nhiên.)

Bùi Kiêu thầm gật đầu. Sau đó, hắn không tiếp tục chú ý đến phía sau nữa mà bắt đầu dồn toàn bộ sự chú ý, nhìn chăm chú vào con Centaur đang ở xa xa phía trước. Lúc này, khoảng cách hai bên còn khoảng 15000m, nhìn qua thì con Centaur kia chỉ như một chấm đen nhỏ xíu, về phần con Ác Ma màu đỏ thì ở phía sau con Centaur khoảng 1000m, vẫn đang yên lặng ngồi hấp thụ tội nghiệt trong trận pháp đầy những ký hiệu phù văn kỳ lạ kia.

(Không được rồi! Khoảng cách giữa Centaur và con Ác Ma kia quá gần. Với khoảng cách đó thì dù con Ác Ma màu đỏ không phải loại quỷ quái có tốc độ cao, có lẽ cũng sẽ chạy tới kịp trong vòng mười giây. Xem ra, phải tìm cách dụ con Centaur kia ra xa mới được.)

Bùi Kiêu âm thầm tính toán, sau đó nhanh chóng dùng ý niệm ra lệnh cho Nguy Ngu Đầu chuyển đổi mục tiêu. Tiếp đó, hắn vừa tiếp tục chăm chú theo dõi Centaur vừa âm thầm tính toán thời điểm bắt đầu giao chiến với nó.

Tất cả những điều vừa rồi thực tế chỉ diễn ra trong một thời gian cực ngắn. Lúc này, tốc độ của cả Nguy Ngu Đầu, Bùi Kiêu và Johnan đã đạt tới mức độ đáng sợ. Cả ba chỉ cần khoảng năm giây để vượt qua khoảng cách 1000m, tuy còn chưa đạt tới vận tốc âm thanh nhưng cũng đã gần tiếp cận tốc độ đó, vậy nên đã có thể cảm thấy sóng xung kích mạnh mẽ lan tỏa. Hơn nữa còn có con quái vật cuồng mãnh như Nguy Ngu Đầu dẫn đầu, như một tia chớp giạt tiến lên, đâm thẳng vào hàng ngũ của đám Bộ Binh Khô Lâu, làm đường nó đi qua tràn ngập năng lượng tiêu chuẩn phiêu tán, như thể đã tạo ra một con đường làm bằng năng lượng tiêu chuẩn.

Náo loạn lớn như vậy nên đương nhiên con Centaur và Ác Ma màu đỏ ở phía xa không thể nào không phát hiện. Thực ra, ngay từ lúc Nguy Ngu Đầu rống lớn và tỏa ra trường khí thể phần nộ thì chúng đã cảm nhận được và bắt đầu đề phòng. Nếu không thì đã không có chuyện con Centaur kia vừa vận chận ngang trên đường tiến tới chỗ con Ác Ma của mọi người.

Cứ như vậy, Nguy Ngu Đầu đi trước, Bùi Kiêu đi giữa, Johnan sau cùng, sau khi chạy được hơn một phút thì chỉ còn cách con Centaur hơn 3000m. Nhưng ngay lúc này, Nguy Ngu Đầu đi đầu bỗng nhiên đổi hướng, chạy nghiêng qua một bên, nhìn qua có vẻ như muốn bỏ qua Centaur để tiến thẳng tới vị trí của Ác Ma màu đỏ.

Bùi Kiêu đương nhiên là bám sát theo phía sau nó, chỉ có Johnan là ban đầu hơi chút sững sờ, nhưng hắn cũng không chần chừ lâu, lập tức chuyển hướng theo hai tên phía trước. Mà lần chuyển hướng này cũng quá đột ngột, thân hình đồ sộ của Nguy Ngu Đầu lại quá bất mắt, căn bản là chẳng thể nấp vào đâu được, vậy nên con Centaur ở đằng xa kia đang giương cung lên cũng thoáng sững sờ, sau đó cũng bắt đầu di chuyển nghiêng sang một bên, tựa như muốn cản đường của bọn Nguy Ngu Đầu. Cứ như vậy, khoảng cách của hai bên nhanh chóng thu hẹp, theo đó thì tốc độ của Centaur cũng

chậm dần lại, dường như đang ước lượng khoảng cách để bắn tên.

Tương tự, Bùi Kiều cũng đang âm thầm tính toán khoảng cách giữa hai bên và cả khoảng cách giữa Centaur và con Ác Ma màu đỏ. Vì tốc độ của cả hai bên đều cực nhanh nên chỉ có thể dùng mắt thường để ước lượng chứ không thể có số liệu chính xác được. Vậy nên lúc này toàn bộ ý thức của hắn đã được tập trung lại để tính toán, trong trạng thái này, hắn lại một lần nữa thấy mọi vật bốn phía dường như đang bắt đầu chậm lại. . . Hắn lại một lần nữa tiến vào trạng thái kỳ lạ kia!

(2000m! Không, phải là chừng 2500m – Centaur đã cách Ác Ma màu đỏ khoảng 2500m. Còn chúng ta cách nó khoảng... 1500m. Chết tiệt! Xa như vậy mà nó đã có thể bắn tên được rồi sao?)

Bùi Kiều giống như thể đang xem một bộ phim quay chậm. Hắn thấy con Centaur kia bỗng nhiên đứng khựng lại, rồi từ từ giương cây cung lớn màu xanh lục của mình lên. Bùi Kiều đương nhiên biết động tác này của nó nghĩa là gì... Centaur chuẩn bị bắn bọn hắn. Thế nên hắn không chờ đợi thêm nữa, lập tức rống lớn: “Ngự Ngự Đầu! Mục tiêu Centaur!”

Tiếng rống này vừa vang lên, trạng thái vạn vật chậm lại xung quanh cũng biến mất. Bùi Kiều chỉ thấy một thứ nhìn như một tia chớp xanh ngưng tụ trên trên cây cung lớn của Centaur. Sau đó, tia sáng kia lóe lên, một giây sau, lồng ngực của Ngự Ngự Đầu đứng cách đó 1500m đã bị xuyên thủng từ trước ra sau, một mũi tên màu xanh lục đã đục một cái lỗ lớn trên người nó. Sau đó mũi tên còn tiếp tục bay ra xa, giết chết một đám lớn quỷ quái ở sau lưng Ngự Ngự Đầu.

“Giết!”

Hai mắt Bùi Kiều đã đỏ ngầu. Hắn không biết một đòn nghiêm trọng vừa rồi có thể làm cho Ngự Ngự Đầu tiêu tán hay không, nhưng hắn biết rõ: thời khắc quan trọng nhất, quyết định xem có thể tiêu diệt được con Centaur kia trong thời gian ngắn hay không đã tới rồi!

Một tiếng ‘đùng’ nổ vang, Bùi Kiều đã hóa thân thành người không lồ lồ điện vọt ra từ sau lưng Ngự Ngự Đầu, mỗi bước vọt qua trăm mét, phóng về phía con Centaur kia...

Lời bình:

Trận khổ chiến lại tiếp tục! Liệu Ngự Ngự Đầu có ‘ra đi’ chỉ sau một chiêu? Bùi Kiều sẽ phải làm thế nào ở tình cảnh nguy cơ như vậy? Mời đón đọc chương mới với màn chiến đấu nghẹt thở của TVKD được thực hiện bởi nhóm Vô Hạn Chi Tâm tại địa chỉ facebook Vô Hạn Thế Giới!

Chú thích:

1. Đàn hạc: (hay thụ cầm, đàn Harp) là một loại nhạc cụ bộ dây đã từng rất phổ biến. Ở đây là loại của Châu Âu, có nhiều dây và độ dài ngắn của các dây lại khác nhau.

2. Phong nhận: lưỡi dao gió

Bạn đang đọc truyện *Tử Vong Khai Đoan* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Q.3 - Chương 52: Chém Centaur! (2)

Khoảng cách 1500m...

Nói đúng ra thì khoảng cách này cũng không hề ngắn. Một người bình thường muốn chạy hết đoạn đường có độ dài đó ít nhất cũng phải mất vài phút, thậm chí những người ít vận động thì có thể còn không chạy hết được đoạn đường 1500m đó.

Nhưng với quỷ quái Chân Ma cấp hoặc với Tự Do Linh Hồn thì khoảng cách 1500m này thực ra lại tương đối ngắn, nhất là với một linh hồn có phương pháp gia tăng tốc độ đặc biệt như Bùi Kiều – hắn chỉ mất khoảng bảy, tám giây để vượt qua đoạn đường 1500m đó!

Với xét theo tốc độ bắn tên của Centaur thì trong vòng bảy, tám giây đó, nó ít nhất phải bắn được từ mười tới mười lăm phát tên! Mà uy lực của cái mũi tên đó cũng đúng là quá mức kinh khủng, quả thực giống như một quả tên lửa đạn đạo cỡ nhỏ vậy. Đến cả một con quỷ quái Chân Ma cấp cũng rần rần như Ngự Ngự Đầu cũng không đỡ nổi – bị một tên xuyên thủng. Tuy nó còn chưa bị tiêu tán nhưng cái làn da màu vàng sạm của nó lại một lần nữa trở nên nhợt nhạt, gần như sắp thành màu trắng mất rồi. Vậy nên Bùi Kiều cũng chắc chắn là mình không muốn ném thử uy lực của cái mũi tên đó tẹo nào. Đó cũng là nguyên nhân hắn biến thành người không lồ lồ điện.

Bùi Kiều vừa biến thành hình thái người khổng lồ lồ điện thì trong lòng bàn tay cũng lập tức ngưng tụ ra một quả cầu sét. Nhưng khi quả cầu sét này chưa ngưng tụ được bao lâu thì con Centaur phía xa đã lại bắt đầu kéo căng dây cung. Vậy là Bùi Kiều cũng bất chấp quả cầu sét này đã đủ uy lực hay chưa, lập tức vung tay, ném nó về phía con Centaur.

Một tiếng nổ âm âm vang lên. Quả cầu sét đó và mũi tên đụng vào nhau giữa không trung. Quả cầu sét của Bùi Kiều lập tức nổ tung. Tuy vì uy lực của

cầu sét còn chưa đủ nên không thể triệt tiêu được hết uy lực của mũi tên nhưng vụ nổ cũng làm chệch hướng bay của nó. Mũi tên bay chéo qua bên cạnh cách cả đám khoảng vài chục mét.

Bùi Kiều thấy mà thầm lú lười, thật sự cảm thấy sợ hãi uy lực của cái mũi tên này tới cực điểm, nhưng cũng vì vậy mà lòng tin có thể giết chết được con Centaur này của hắn lại lớn hơn một chút... Lấy được càng nhiều thì sẽ phải trả giá cũng càng nhiều – chân lý đó không chỉ đúng với linh hồn mà còn chính xác với cả quỷ quái nữa!

Viễn trình công kích mạnh thì tất nhiên cận chiến phải là nhược điểm!

Lại một tiếng nổ âm vang, quả cầu sét do Bùi Kiều tạo ra và một mũi nữa lại đụng vào nhau. Mũi tên kia cũng bị làm chệch hướng như trước, và lúc này thì khoảng cách giữa hai bên chỉ còn khoảng 1000m.

Có điều khi Bùi Kiều ngưng tụ ra quả cầu sét một lần nữa thì hắn bỗng trợn to mắt. Đó là vì hắn thấy con Centaur trước mắt kia vừa mới lấy ra vài mũi tên một lúc... Đúng vậy, Centaur đưa lên ít nhất là năm mũi tên nhắm vào ba người. Nó định bắn đến năm mũi tên một lúc sao?

Tốc độ bắn lần này của Centaur rõ ràng đã giảm xuống rất nhiều, thời gian nó ngắm bắn ít nhất phải lên tới một giây. Mà Bùi Kiều cũng lợi dụng khoảng thời gian đó để ngưng tụ ra một quả cầu sét hoàn chỉnh. Rồi hắn cũng không để cho Centaur tiếp tục ngắm bắn mà lập tức ném thật mạnh quả cầu sét về phía nó. Cùng lúc đó, năm mũi tên của Centaur cũng đồng loạt bắn ra. Hai bên lại một lần nữa đụng vào nhau giữa không trung.

Chỉ khác là lần này, từ trong vụ nổ của cầu sét bắn ra tới năm mũi tên!

Tuy độ chính xác của cả năm mũi tên đều bị ảnh hưởng nên không có cái nào bắn trúng ba người, nhưng một mũi tên gần nhất trong số đó đã xẹt qua chỉ cách Bùi Kiều và Johnan chỉ có ba, bốn mét. Sau khi mũi tên đó bay qua, cả hai đều không tự chủ mà rung mình một cái.

“Johnan! Lúc trước David đã nói anh có thể giúp tôi tiêu diệt con Centaur này nhanh chóng hơn! Vậy anh có biện pháp gì tốt vậy?” Bùi Kiều bỗng nhiên rống lớn khi đang bắt đầu ngưng tụ một quả cầu sét khác trong tay.

Johnan đã bị màn đối chiến tầm xa vừa rồi làm cho ngây ngẫn, nhất là khi hắn chứng kiến Bùi Kiều biến thành người khổng lồ lõi điện thì hai mắt thậm chí còn sáng rực lên, lúc này nghe Bùi Kiều hỏi thì hắn liền vội vàng trả lời: “Cái đàn hạc này của tôi có thể khống chế được gió. Tôi có thể lợi dụng sự lưu chuyển của gió để phong tỏa con Centaur đó, khiến cho tốc độ di chuyển của nó hạ thấp. Nhưng vì nó là quỷ quái Chân Ma cấp nên tôi chỉ có thể phong tỏa được nó nhiều nhất là hai, ba giây thôi!”

“Vậy là đủ rồi!” Bùi Kiều rống lớn một tiếng rồi lại một lần nữa ném mạnh quả cầu sét trong tay đi. Lần này hắn thậm chí không thèm quan sát xem trong số năm mũi tên kia có cái nào sắp bắn trúng mình hay không. Dù sao thì tốc độ của mấy mũi đó cũng quá khủng bố, nếu bị bắn trúng thì dù có nhìn thấy cũng chẳng kịp phản ứng, vậy nên có nhìn thấy chúng hay không cũng chẳng khác gì nhau. Ngay sau khi ném quả cầu sét ra, không ngờ hắn lại bắt đầu thu nhỏ lại, đồng thời Ngự Nguư Đầu đang chạy đằng trước cũng bỗng nhiên dừng lại, sau đó nó vậy mà lại thò tay tóm lấy hắn rồi làm động tác dòn sức chuẩn bị ném đi.

“Johnan! Phong tỏa hành động của nó! Nhanh!”

Bùi Kiều gào to. Khi lời còn chưa dứt thì hắn đã dùng suy nghĩ ra lệnh cho Ngự Nguư Đầu ném mình bay vút đi. Tốc độ bay của hắn thậm chí còn cao hơn tốc độ bay của mũi tên do Centaur bắn. Chỉ trong nháy mắt, Bùi Kiều đã bay tới ngay trên đầu Centaur, thậm chí vì lực ném còn chưa hết nên hắn vẫn còn bay tiếp về phía trước.

Đó đương nhiên không phải là do Bùi Kiều tính sai. Ngay khi đang ở giữa không trung, thân thể hắn lại một lần nữa lóc lên ánh chớp vô cùng gai mắt, thân thể điên cuồng hóa thành khổng lồ. Ngay trên đầu của Centaur, hắn một lần nữa hóa thành người khổng lồ lõi điện, giống như thể Titan trong thần thoại cổ đại từ trên trời giáng xuống!

Nói thì dài nhưng sự việc diễn ra thì nhanh. Từ lúc Bùi Kiều bị Ngự Nguư Đầu ném bay đi, rồi bay tới đỉnh đầu Centaur, lại hóa thành khổng lồ, tất cả quá trình chỉ diễn ra trong nháy mắt mà thôi. Cũng may là vì lúc này Bùi Kiều đang vô cùng tập trung, tốc độ tư duy nhanh hơn rất nhiều lần so với môi trường xung quanh, nhờ đó mà hắn đã nắm chắc từng khoảnh khắc trong quá trình chỉ diễn ra trong chớp mắt này!

Ngay khi sắp bay qua người Centaur, Anh Dũng Súng trong tay Bùi Kiều bỗng nhiên cũng nhanh chóng phóng to. Hóa ra trong nháy mắt đó, cả hắn lẫn Anh Dũng Súng đều đồng thời tiến hành Giải Phóng, mà hắn lại muốn mượn việc kích thích của Anh Dũng Súng phóng đại để có thể cầm mạnh nó xuống mặt đất. Chính nhờ đó mà cuối cùng hắn đã có thể dừng lại tại nơi cách Centaur chỉ hơn hai mươi mét.

Phản ứng của Centaur cũng không hề chậm. Nó thậm chí có thể dùng được những mũi tên chuẩn bị bắn ra, sau đó hai chân trước đập mạnh, thân người đã xoay lại, đồng thời năm mũi tên cũng nhắm thẳng vào Bùi Kiều ở phía sau.

(Nhờ anh đó... đừng để tôi thất vọng!)

Bùi Kiều lúc này đã là ‘tên đã lên dây’, cơ bản là không còn lựa chọn nào khác. Hắn dường như không hề để ý tới những mũi tên của Centaur đang nhắm thẳng vào mình mà chỉ sai bước phóng thẳng về phía Centaur. Ngay khi những mũi tên của Centaur đã nhắm thẳng Bùi Kiều, sẽ bắn ra ngay lập tức thì đột nhiên, một cơn gió màu xanh lá bỗng thổi qua người Centaur. Cơn gió đó dường như biến thành một bức tường bằng ngọc lưu ly khóa chặt Centaur lại trong chớp mắt, những mũi tên đáng ra sẽ lập tức bắn ra lại bị ngừng lại một cách mạnh mẽ. Đây rõ ràng chính là năng lực của cây đàn hạc mà Johnan sở hữu!

“Good job!”

Bùi Kiều thực sự cảm thấy mừng đến phát điên. Chỉ sau chưa tới một giây, hắn đã vọt tới trước mặt Centaur, rồi giờ cao quả đấm khổng lồ có điện chạy quanh đập thẳng xuống đầu Centaur. Anh Dững Súng trên tay còn lại vẫn đang giữ kích thước tới vài mét của trạng thái Giải Phóng, vậy nên sau khi nện xuống đầu Centaur một đập, Bùi Kiều cũng không ‘khách sáo’ mà cũng vung Anh Dững Súng chém mạnh xuống.

Mặt ngoài của Anh Dững Súng đang được chất lỏng chấp niệm bao phủ nên toàn thân khẩu súng đang mang một màu trắng bạc. Lưỡi dao của khẩu súng chém xuống, lập tức như dao cắt đậu phụ, thân hình của Centaur đã bị cắt làm hai nửa kể từ phần ngực, và cả cây cung lớn màu xanh lục khinh khủng tới cực độ của nó cũng bị chém hỏng hoàn toàn, đã không thể sử dụng được nữa.

Bùi Kiều vừa mới chém đôi Centaur, còn chưa kịp bồi thêm một đòn để hoàn toàn đánh tan nó thì bỗng phía sau hắn vang lên một tiếng dơi rít rợn người, cùng với đó là một áp lực khổng lồ nhanh chóng tiếp cận hắn. Bùi Kiều biết rõ, đó là con Ác Ma màu đỏ đã xuất kích rồi... Sau khi hộ vệ cuối cùng của nó chết, cuối cùng nó cũng không thể ngồi yên trong trận đồ phù văn được nữa. Nó thật sự ra tay rồi!

“Ngụy Nguo Đầu! Ngăn con Ác Ma đó lại!”

Bùi Kiều rống to một tiếng rồi mặc kệ cái áp lực kinh khủng sau lưng đang nhanh chóng tới gần, hắn tập trung hết sức nạp tiêu chuẩn năng lượng và lực lượng lôi điện vào Anh Dững Súng trong tay. Sau chốc lát, Anh Dững Súng đang trong trạng thái Giải Phóng lóe lên ánh chớp. Bùi Kiều không do dự lấy một giây, lập tức cầm mạnh Anh Dững Súng xuống, hòng súng xuyên vào trong thân hình của Centaur, sau đó bóp cò.

Tuy vì thời gian gấp gáp nên Anh Dững Súng của Bùi Kiều chưa thể ngưng tụ đủ năng lượng tiêu chuẩn và lực lượng lôi điện, nhưng vẫn có một tiếng nổ âm vang, sóng xung kích do vụ nổ gây ra vẫn hất văng hắn bay ra ngoài hơn mấy chục mét rồi mới rơi xuống đất. Mà trước mặt hắn, từ trong ngọn lửa của vụ nổ đang tràn ra vô số năng lượng tiêu chuẩn, trong không trung lập tức xuất hiện mấy chục nghìn đơn vị năng lượng tiêu chuẩn phiêu tán...

Tiêu tan rồi! Centaur đã hoàn toàn tiêu tan!

Bạn đang đọc truyện *Từ Vong Khai Đoan* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Q.3 - Chương 53: Tổng Tư Lệnh Quân Phía Bắc! (1)

Từ lúc Bùi Kiều bị Ngụy Nguo Đầu ném bay ra xa hơn nghìn mét, sau đó dùng Anh Dững Súng trạng thái Giải Phóng chém đôi Centaur rồi cuối cùng dùng Đan Năng Lượng của Anh Dững Súng hoàn toàn đánh chết nó, cả quá trình chỉ diễn ra trong khoảng một, hai giây mà thôi, thật đúng là có thể dùng ‘diễn ra trong chớp mắt’ để hình dung. Và cũng ngay lúc này, con Ác Ma màu đỏ đã bắt đầu tấn công về phía hắn.

Lúc trước còn cách xa nên không cảm thấy rõ, nhưng lúc này khi đã tiến lại khá gần hắn mới cảm nhận được áp lực cực kỳ khủng bố mà con Ác Ma màu đỏ này phát tán ra. Ý chí của trường khí thể do nó phát ra là uy nghiêm, hiệu quả thuần túy là tạo áp lực. Tuy trường khí thể đó không có tính công kích hay mê hoặc gì nhưng chỉ riêng cái áp lực đó thôi đã quá kinh khủng rồi.

Giờ phút này, Bùi Kiều vẫn còn trong trạng thái người khổng lồ lôi điện, vậy nên theo lẽ thường, hắn có thể miễn dịch được nếu bị trường khí thể bao phủ. Nhưng lúc này, sau khi bị trường khí thể của Ác Ma bao phủ, hắn lập tức cảm thấy tốc độ, lực lượng, tốc độ phản ứng, các tổ chất thân thể đồng loạt bị giảm xuống. Khi bị áp lực kinh khủng này áp chế, ước chừng hắn chỉ có thể sử dụng được khoảng 70% thực lực. Đây thật đúng là chuyện không thể nào tin nổi!

Nhờ có ký hiệu phù văn lôi điện và lực lượng lôi điện trong cơ thể nên dù là khi phải đối mặt với con Ngụy Nguo Đầu Ma Vương cấp không hoàn chỉnh thì hắn vẫn có thể triệt tiêu được tác dụng suy yếu do trường khí thể của nó gây ra. Thế mà lúc này lại không thể nào miễn dịch được với sự đè ép của trường khí thể do Ác Ma phát ra?

Sau phút chốc kinh sợ, Bùi Kiều lập tức quyết định, rống lên ra lệnh cho Ngụy Nguo Đầu tiến lên chặn đánh Ác Ma, còn hắn thì tập trung hết sức để áp chế sự chấn động của chấp niệm, một chuỗi đòn vừa rồi đã làm cho chấp niệm trong cơ thể hắn bắt đầu mất ổn định, có thể rơi vào tình trạng chấn động bất cứ lúc nào.

Nguo Đầu cũng thật khá! Chịu một tên đục xuyên qua cơ thể nhưng ngoài việc làn da hơi nhật đi thì vẫn có thể gào thét rất uy mãnh, trường khí thể phần nào lập tức quét qua, đụng mạnh vào trường khí thể uy nghiêm. Tại nơi va chạm, trường khí thể màu đỏ kia lập tức rung chuyển dữ dội.

Tốc độ của Ác Ma màu đỏ nhanh, tốc độ của Ngụy Nguo Đầu cũng không kém. Mặt đất vang lên những tiếng nổ đùng đùng khi Ngụy Nguo Đầu xông qua ngay cạnh người Bùi Kiều, như gió như lửa xông về phía trước và cùng lúc đó thì Ác Ma màu đỏ cũng chỉ còn cách Bùi Kiều hai, ba trăm mét. Với tốc độ của hai con quái vật này, chỉ sau chưa tới một giây, chúng đã đâm thẳng vào nhau. Một tiếng ‘uỳnh’ trầm đục vang vọng, một luồng sóng chấn động lập tức lan tỏa ra khắp bốn phía từ nơi hai bên va chạm.

Ngụy Nguo Đầu cao tới khoảng mười mét, nhìn giống như một ngôi nhà lầu di động, to lớn đến mức làm người ta không dám thở mạnh khi đứng gần, hơn nữa nhìn cái thân hình cơ bắp đồ thì nó thật đúng chuẩn một gia hỏa vô cùng bạo lực, mà sức lực của nó thực sự kinh khủng tới đâu thì Bùi Kiều

chính là người hiểu rõ nhất. Và lúc này đây, nó đâm thẳng vào con Ác Ma với thân hình cao khoảng hai mét. Thế hình hai bên chênh lệch năm lần! Tới năm lần cơ đấy!

Nhưng sau cú va chạm đó, không ngờ Ngự Ngu Đầu lại bị đâm cho văng ra hơn mười mét, còn con Ác Ma kia vẫn đứng nguyên tại chỗ, thân thể chỉ hơi run lên mà thôi. Cảnh tượng đó đúng là làm cho người nào nhìn thấy cũng phải trợn tới lòi cả mắt. Nhưng như vậy cũng còn chưa hết, sau khi con Ác Ma kia hơi run lên, nó liền phát ra một tiếng rít vô cùng chói tai, như thể dao đâm thẳng vào tai người nghe... Sau khi tiếng rít chấm dứt, trên tay nó chọt bùng lên một ngọn lửa dữ dội. Hai tay run lên, một thanh mã tấu rực lửa dài hơn hai mét đã xuất hiện trong tay nó. Ngọn lửa của thanh mã tấu đó thuần một màu trắng rực sáng, có thể đoán được nhiệt độ của ngọn lửa này cao tới mức nào!

Tuy Bùi Kiều đang gắng hết sức để trấn áp sự chấn động của chấp niệm trong cơ thể nhưng khi hắn thấy vậy thì cũng không dám ngồi yên tiếp nữa. Lập tức, lõi điện chạy dọc toàn thân, một quả cầu sét đã bắt đầu được ngưng tụ trong lòng bàn tay, đồng thời cũng cảm thấy run sợ vì thực lực của con Ác Ma này.

Lúc này, theo kế hoạch thì phải lùi lại ngay, con Centaur kia đã bị diệt xong, mục tiêu cơ bản của lần tác chiến này đã hoàn thành. Vậy nên Bùi Kiều lập tức rống lớn không chút do dự: “Tất cả mọi người lùi lại! Để tôi cản con Ác Ma này lại...”

Thế nhưng hắn chỉ vừa dứt lời, thì không ngờ con con Ác Ma kia sau khi rút ra thanh mã tấu rực lửa lại cũng không tấn công hắn hoặc Ngự Ngu Đầu, mà ngược lại, nó từ từ vỗ cánh bay lên cao. Đồng thời, trường khí thể của nó cũng co rút lại nhanh chóng, gần như chỉ còn bao phủ phạm vi trăm mét xung quanh nó, ngưng tụ thành một tầng giống như khí lưu màu đỏ, và ở ngay phía ngoài của tầng khí lưu đó đang hình thành khoảng hơn một trăm quả cầu lửa màu cam sậm, mỗi quả lớn cỡ cái phễu!

“Ban đầu ta chỉ có ý định dung hợp với phương thế giới này, sau đó sẽ biến thế giới này thành thế giới hòa bình mà ta vẫn hằng mơ ước. Đến lúc đó, sẽ có không còn cảnh tiếp tục đánh giết lẫn nhau. Ai ngờ đám người sống các người cứ hết tên này tới tên khác kéo tới bức bách ta! Ta phải giết sạch toàn bộ các người! Giết... giết giết giết!”

Khi Bùi Kiều thấy con Ác Ma kia bắt đầu ngưng tụ quả cầu lửa thì hắn đã định ném quả cầu sét trong tay vào nó, nhưng hắn không ngờ con Ác Ma này lại mở miệng nói... bằng tiếng Anh rất chuẩn! Không thấy có chút nào giống như âm thanh chói tai của con dơi. Nghe giọng nói đó dường như là của một người đàn ông tầm bốn mươi, năm mươi tuổi, giọng nói tràn đầy uy nghiêm như vậy sao lại có thể thoát gia từ miệng một con quỷ quái được?

Có điều khi Bùi Kiều còn đang ngây ra thì Ác Ma đã vung nhẹ tay. Hơn trăm quả cầu lửa kia lập tức bay đi, trong đó có những quả bay về hướng Bùi Kiều và Ngự Ngu Đầu, cũng có những quả bay về phía Johnan sau lưng Bùi Kiều. Hai người một bọn họ mỗi người được chia mười quả cầu lửa, về phần những quả cầu lửa còn lại... đang bay về khắp các nơi của trung tâm chiến trường. Chúng bay về phía hơn bảy mươi người đang chuẩn bị chạy trốn sau khi nghe được lời Bùi Kiều?!

Bùi Kiều nhìn cảnh đó mà muốn nứt cả hốc mắt. Hắn hét lớn một tiếng, ném quả cầu sét trong tay bay đi rồi liền quay đầu nhìn bốn phía. Một tiếng nổ lớn vang lên ngay trên đỉnh đầu. Khi sóng xung kích quét tới thì khắp bốn phía cũng liền tiếp vang lên những tiếng nổ lớn. Khi nhìn kĩ thì có thể thấy khắp nơi đều có năng lượng tiêu chuẩn tán loạn khi vô số quỷ quái bình thường tiêu tán, về phần bảy mươi người kia thì đã không nhìn thấy đầu nữa rồi...

“Đi cả nhà này!” Bùi Kiều rống lên phẫn nộ, trong đầu hiện lên hình ảnh của hơn bảy mươi tên linh hồn kia. Tuy chỉ vừa mới tiếp xúc không lâu, mà trong số bảy mươi người này cũng không thiếu kẻ nhất gan, nhưng dù sao thì bọn họ cũng đều chiến đấu theo sự chỉ đạo của hắn. Cứ như vậy... cứ như vậy mà chết cả rồi sao?

Sự phẫn nộ trong lòng Bùi Kiều lúc này đã không thể nào hình dung nổi nữa! Nhất là cảm giác bất lực khi không thể nào cứu người ngay trước mặt càng làm cho sự phẫn nộ trong lòng hắn càng sôi sục điên cuồng. Khi làn sóng xung kích trên bầu trời còn chưa tan hết, hắn đã liên tục đưa lực lượng lõi điện và năng lượng tiêu chuẩn vào Anh Dũng Súng, đồng thời rống lớn: “Johnan! Anh còn dùng gió phong tỏa lần nữa được không? Chỉ cần một giây thôi... không, chỉ cần nửa giây là được rồi! Khi nào tôi nâng họng súng lên, hãy sáng tạo ra một cơ hội cho tôi!”

Johnan sau lưng Bùi Kiều cũng đang kinh sợ tới ngây người. Tuy trước khi xuất kích hắn đã nghe David nói rằng con Ác Ma này rất lợi hại nhưng hắn nào có tưởng tượng được nó lại lợi hại tới mức độ này? Phạm vi mười mấy kilomet đều nằm trong tầm công kích bằng quả cầu lửa của nó à? Đây đúng là một chuyện không thể nào hiểu nổi, nhất là con Ác Ma còn có trường khí thể rất kinh khủng. Dưới sự đè ép của thứ đó, hắn thậm chí còn không sử dụng được 40% thực lực, hắn đang càng lúc càng thấy tuyệt vọng. Đúng lúc này, tiếng hét của Bùi Kiều làm hắn chợt bừng tỉnh, nhớ ra mình vẫn còn đang chiến trường, lập tức rống lên trả lời: “Hiểu rồi.. Tôi sẽ hết sức thử một lần! Nhưng trường khí thể của con Ác Ma này rất quái lạ, tôi bị áp chế gấp đôi so với khi đối mặt với quỷ quái Chân Ma cấp khác! Hơn nữa tâm trạng cũng rất dễ bị trường khí thể ảnh hưởng, vậy nên tôi chỉ có thể thử cố hết sức thôi!”

“Không phải cố hết sức... mà là phải làm được! Anh không muốn báo thù cho đồng đội của mình sao?” Bùi Kiều lại dường như chẳng hề để ý tới sự phàn nàn của Johnan, hắn rống lớn rồi đưa Anh Dũng Súng lên hướng thẳng vào màn sóng xung kích trên bầu trời, chỉ đợi cho sóng xung kích qua đi thì sẽ lập tức Giải Phóng Anh Dũng Súng để cho con Ác Ma kia một đòn thật ‘ngọt’!

Thế nhưng khi sóng xung kích trên bầu trời còn chưa tan đi hết thì một luồng hào quang màu đỏ đã xuyên thẳng qua màn sóng xung kích vọt ra ngoài. Tốc độ kia rất đáng sợ, chỉ vừa lóe lên thì luồng ánh sáng đỏ đó đã vọt tới bên cạnh Ngự Ngu Đầu, sau đó thanh mã tấu rực cháy kia đã đâm thẳng tới, xuyên qua lồng ngực Ngự Ngu Đầu!

Lúc trước Ngự Ngu Đầu đã bị trúng một tên phá thùng lồng ngực của Centaur, sau đó lại va chạm rất mạnh cùng Ác Ma, vậy nên lúc này nó đang rơi vào trạng thái chấp niệm chấn động, khi một dao kia đâm tới, nó đã không thể nào tránh được nữa, chỉ có thể dùng một tay để ngăn cản thanh mã tấu rực cháy, cánh tay còn lại thì liều mạng vung đâm thẳng vào con Ác Ma trước mặt này.

Nhưng chỉ vừa đỡ, một tiếng ‘xoẹt’ vang lên, như thể dao cắt vào mỡ trâu, chỉ một nhát đâm nhẹ nhàng, cánh tay của Ngự Ngu Đầu đã bị chặt rơi

xuống đất, quả đấm còn lại của nó lại chỉ trúng vào cái bóng của đối phương mà thôi. Chỉ sau vài cái vỗ cánh, Ác Ma màu đỏ đã lần nữa bay tới trên không trung, lần này Ngự Ngưu Đầu đã không đánh trúng mục tiêu.

Bùi Kiêu lúc này mới chợt hiểu ra, Chân Ma cấp đầu có thể cảm ứng được lẫn nhau. Vậy nên so với Ngự Ngưu Đầu có được trường khí thể phần nộ thì đám Bùi Kiêu và Johnan chẳng qua chỉ là hai tên Nhập Ma cấp mà thôi. Có lẽ, trong mắt của Ác Ma, bọn Bùi Kiêu chẳng thể đem lại cho nó bao nhiêu uy hiếp. Thế nên nó đã tấn công Ngự Ngưu Đầu trước! Với tốc độ và thanh mã tấu kinh khủng kia thì nó vừa vận khắc chế được điểm mạnh về sức lực của Ngự Ngưu Đầu. Như vậy, Ngự Ngưu Đầu quả thật đã trở thành một món trang trí...

Không phải! Không phải vật trang trí!

Bản thân Bùi Kiêu biết rõ, nếu không có Ngự Ngưu Đầu kiềm chế và trường khí thể phần nộ trung hòa trường khí thể uy nghiêm của đối phương thì hắn và Johnan mới thực sự biến thành vật trang trí. Vậy nên dù thế nào thì hắn cũng không thể để cho Ngự Ngưu Đầu tiêu tán một lần nữa được!

“Con mẹ mày đấy!”

Bùi Kiêu giờ cao Anh Dũng Súng đã biến thành dài tới 7m, họng súng nhắm ngay Ác Ma màu đỏ trên bầu trời, tinh thần tập trung tới cực độ, tốc độ thời gian trôi xung quanh lại bắt đầu như dần chậm lại, giống như hình ảnh quay chậm trong phim. Ngay cả con Ác Ma vốn có tốc độ vô cùng nhanh cũng trở nên chậm chạp, mà cũng chính ngay nháy mắt này, Bùi Kiêu đã hoàn toàn đưa Ác Ma vào trong tầm ngắm của Anh Dũng Súng!

“Ngay lúc này! Johnan!”

Bùi Kiêu lập tức rống lớn, ngón tay cùng lúc đè lên cò súng, họng súng lập tức lóe lên ánh lói điện. Trong nháy mắt, một chùm laser sáng lóng lánh như tia điện phóng ra, nơi nó hướng tới... chính là con Ác Ma màu đỏ với thanh mã tấu sáng rực lửa trắng trên tay!

Bạn đang đọc truyện *Từ Vong Khai Đoan* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Q.3 - Chương 54: Tổng Tư Lệnh Quân Phía Bắc! (2)

Cột laser như một cột vòi rồng quán qua. Tốc độ cực nhanh của nó quả thật đã vượt qua ‘động thị giác’(1) của con người, ngay cả với tốc độ tư duy lúc này của Bùi Kiêu mà cũng không thể thấy rõ. Hắn chỉ thấy ánh sáng chói lóa lóe lên, rồi trước mặt đã là một màu trắng sáng, bên tai vang lên tiếng nổ lớn vô cùng mãnh liệt, thân thể lập tức cảm nhận được một lực tác động rất lớn. Chỉ trong tích tắc đó thôi – dù Bùi Kiêu đang trong trạng thái người khổng lồ – hắn vẫn bị sóng xung kích thổi bay mất, không biết đã bay đi nơi nào.

Một phát súng vừa rồi không thể so với phát đạn mà hắn đã dùng để bắn Centaur. Vừa rồi Bùi Kiêu đã nạp đầy đủ lực lượng lói điện và năng lượng tiêu chuẩn cho Anh Dũng Súng, thế nên uy lực chắc chắn đã ở mức cao nhất, hoàn toàn có thể so với phát đạn hắn đã bắn con Ngưu Đầu Ma Vương cấp trong ảo giới Phong Đô. Không đúng! Vì lúc này Bùi Kiêu đã mạnh hơn khi đó rất nhiều nên uy lực của một phát súng vừa rồi cũng phải mạnh hơn nhiều so với trước kia.

Nhưng...

Khi Bùi Kiêu bị vụ nổ thổi bay ra xa, trong lòng hắn cũng thầm cầu nguyện, cầu khẩn tất cả các vị Thần Phật mà hắn biết tên trên đời. Bởi vì uy lực của một đòn vừa rồi rất khổng lồ nhưng lại oanh kích chính diện Ác Ma, vậy thì liệu có thể đánh thủng trường khí thể của con Ác Ma đó hay không? Đó chính là trường khí thể có nhìn thấy bằng mắt thường, cái thứ đó có thể hóa thành một tầng phòng ngự cho bản thân đấy!

Sau khi Anh Dũng Súng được Giải Phóng, phát đạn của nó cứ như biến thành một quả bom hạt nhân cỡ nhỏ, gần như hơn nửa bầu trời đều bị sóng xung kích của vụ nổ quét qua. Về phía Bùi Kiêu, sau khi hắn vừa chạm đất thì lập tức thả ra năng lượng tiêu chuẩn trong U Minh Nhãn. Một đòn vừa rồi gần như đã tiêu tốn hết năng lượng trong cơ thể hắn, mà chấp niệm trong cơ thể hắn lúc này cũng đang bắt đầu chấn động rồi. Lúc này đây, việc duy nhất hắn có thể làm là cẩn trọng chịu đựng, ít nhất cũng phải biết được con Ác Ma đó có còn sống hay không.

Chiến trường lúc này đã biến thành một đồng lộn xộn, bốn phía đều là năng lượng tiêu chuẩn tán loạn thì không cần đề cập tới, trung tâm chiến trường chỉ có bọn Bùi Kiêu và Ác Ma màu đỏ, về phần quỷ quái bình thường thì đã bị trường khí thể của Ác Ma đẩy tít ra phía xa. Nhưng lúc này, Ngự Ngưu Đầu mất một cánh tay đang nửa quỳ trên mặt đất, cổ sức đè nén sự chấn động của chấp niệm bản thân, Johnan thì không biết đã bị vụ nổ thổi bay đi nơi nào mà không thấy bóng dáng, cả trung tâm chiến trường chỉ còn lại một mình Bùi Kiêu đứng thẳng sừng sững.

Lúc này, Bùi Kiêu cao tới mười mét, điện sét xẹt qua khắp thân, giống như Titan trong thần thoại viễn cổ giáng lâm, tuy không có trường khí thể nhưng một mình đứng giữa chiến trường cũng làm nên một cỗ uy thế riêng.

Trên bầu trời mây đen cuộn cuộn, sấm chớp giáng khắp nơi, có thể nhìn thấy sóng xung kích quét qua liên tục, cảnh tượng giống như bầu trời sắp sụp xuống vậy. Bùi Kiêu không nhìn thấy con Ác Ma màu đỏ đâu, cũng không cảm nhận được sự tồn tại của trường khí thể uy nghiêm, nhưng đồng thời cũng không thấy năng lượng tiêu chuẩn hoặc Thiên Sinh Vũ Khí gì xuất hiện, vậy nên con Ác Ma đó chắc chắn còn sống, chỉ không biết nó đã nấp đi đâu mà thôi.

Bỗng nhiên, liên tục có những âm thanh giống như tiếng dơi rít vang lên, như thể đột nhiên có hàng chục, hàng trăm con Ác Ma xuất hiện trong đám mây hình nấm rực sáng của vụ nổ. Âm thanh đó vang vọng, lan truyền mãi ra xa. Trong đám mây lửa chọt bùng lên một cột sáng màu đỏ chói mắt, trong tầm mắt Bùi Kiều xuất hiện một quái vật khổng lồ cao tới khoảng hai mươi mét, sau lưng có một đôi cánh dơi khổng lồ màu ngăm đen, tay cầm một thanh mã tấu dài tới mười mét rực cháy lửa màu trắng, tay kia cầm một ngọn roi dài cũng đang bốc cháy ngùn ngụt. Con Ác Ma màu đỏ kia bỗng chốc đã biến thành một quái vật khổng lồ, giương cánh bay lượn trên cao khoảng trăm mét.

Không chỉ có hình thể thay đổi, áp lực mà trường khí thể của nó gây ra cho người ta cũng càng thêm kịch liệt: cho dù Bùi Kiều đang trong trạng thái người khổng lồ lôi điện nhưng lúc này hấn ước chừng mình cũng chỉ có thể phát huy được 50% lực lượng và tốc độ phản ứng, còn nếu một linh hồn chưa đạt tới Chân Ma cấp thì nhiều lắm cũng chỉ phát huy được 20% - 30% thực lực. Trường khí thể kia quá mức khủng khiếp!

Nhưng đương nhiên, đã trúng một đòn toàn lực của Anh Dũng Súng thì Ác Ma cũng không thể nào bình yên vô sự được: toàn thân cháy đen là điều hiển nhiên, đặc biệt là trên ngực trái có một vết thương liên tục bùng lên tia lửa điện, nhìn vào đó thậm chí có thể thấy được trái tim của nó. Tuy thân thể Ác Ma đang khôi phục liên tục với tốc độ nhìn thấy được bằng mắt thường, nhưng đó chắc chắn vẫn là vết thương nghiêm trọng nhất. Vì vết thương có tia lửa điện nên tốc độ hồi phục chậm hơn bình thường rất nhiều, hơn nữa, tuy áp lực mà trường khí thể của Ác Ma gây ra kinh khủng hơn trước nhưng lúc này thì đã không thể nhìn thấy được trường khí thể đó bằng mắt thường nữa rồi.

Khi Bùi Kiều nhìn thấy hình dạng của Ác Ma lúc này thì hấn lập tức hiểu được chuyện gì sắp diễn ra. Trước kia hấn đã từng nghe Cung Diệp Vũ nói tới tình huống này: đó chính là “quỷ quái cũng biết sử dụng Giải Phóng”.

Rõ ràng rồi! Lúc này đây, con Ác Ma kia đã sử dụng Giải Phóng.

Tình huống này làm cho Bùi Kiều thực sự không biết nên cảm thấy đáng mừng hay đáng lo nữa. Ác Ma sử dụng Giải Phóng hiển nhiên sẽ khiến cho uy lực của nó tăng mạnh, sự kinh khủng của nó chắc chắn sẽ càng khó tưởng tượng. Nhưng đồng thời, sử dụng Giải Phóng cũng có nghĩa là đang tự tiêu hao sức chiến đấu của mình, thời điểm mà Ác Ma tiêu hao hết thời gian sử dụng Giải Phóng thì cũng là lúc nó phải bại vong!

Thế nhưng, Bùi Kiều liệu có chờ nổi tới lúc đó không?

Trong lòng Bùi Kiều cảm thấy nặng nề khó mà tưởng tượng. Nhìn con Ác Ma kinh khủng kia bay liệng trên bầu trời, hấn chỉ có thể nắm thật chặt Anh Dũng Súng trong tay, hai tay siết chặt. Hiện tại, hấn chỉ muốn có thể đánh trả được vài đòn khi Ác Ma công kích mình. Tốt nhất là có thể làm nó bị thương, nếu không thì đúng là hấn có chết cũng không nhắm mắt, cũng hồ thẹn với hơn bảy mươi người đã tin tưởng mà cùng theo hấn xuất kích kia.

Nhưng ai ngờ, con Ác Ma màu đỏ kia căn bản chẳng hề léc hấn. Ngược lại nó vỗ mạnh cánh một cái, vọt tới Ngự Ngu Đầu cách đó không xa. Tuy vì thể hình trở nên to lớn nên tốc độ di chuyển khi bay có chậm lại một chút, nhưng tốc độ của Ác Ma vẫn nhanh như chớp. Khi Bùi Kiều còn chưa kịp tỉnh táo lại thì nó đã vọt tới trước mặt Ngự Ngu Đầu. Thân hình cao tới hai mươi mét của nó so với chiều cao khoảng bảy, tám mét khi đang nửa quỷ của Ngự Ngu Đầu, lúc này ngược lại Ngự Ngu Đầu mới giống một đứa trẻ.

“Khốn kiếp!” Bùi Kiều lúc này mới giật mình sức tỉnh, vọt đi như tia chớp, cầm Anh Dũng Súng phóng tới sau lưng của Ác Ma.

Ác Ma màu đỏ lại chẳng hề để ý tới việc Bùi Kiều đang dần áp sát sau lưng mà nó giờ cao thanh mã tấu rực lửa của mình lên, chém thẳng xuống cái đầu bò của Ngự Ngu Đầu. Đồng thời cũng cất tiếng bằng giọng của một người đàn ông tầm bốn mươi, năm mươi tuổi: “Tại sao lại muốn tấn công ta? Tại sao?”

Trong tiếng hét lớn, thanh mã tấu rực lửa của Ác Ma đã bổ thẳng xuống đầu của Ngự Ngu Đầu, còn Ngự Ngu Đầu thì lúc này vẫn đang trong cơn chấn động chấp niệm, vậy nên nó không thể nào tránh né hoặc đánh trả gì được. Một tiếng ‘ret’ vang lên, cả cơ thể Ngự Ngu Đầu đã bị thanh mã tấu rực lửa bổ làm hai nửa từ đầu xuống tới chân, sau đó lại ‘xet’ một tiếng, hai nửa cơ thể lập tức hóa thành năng lượng tiêu chuẩn tràn ra, mà trong đám năng lượng tiêu chuẩn tràn ngập đó, rõ ràng hiện ra một cây rìu khổng lồ màu vàng xám xịt, âm đạm không chút ánh sáng.

Sau khi Ác Ma chém cho Ngự Ngu Đầu tiêu tán, nó cũng không thèm quay đầu lại nhìn Bùi Kiều mà chỉ vung mạnh ngọn roi bốc cháy của mình về phía sau. “Ba” một tiếng, một bức tường lửa cao hơn mười mét đột ngột xuất hiện trước mặt, chặn đứng bước tiến của Bùi Kiều còn Ác Ma thì từ từ cúi xuống, cầm cây rìu khổng lồ màu vàng lên. Sau đó, ngay trước mặt Bùi Kiều, nó há miệng nuốt chửng cây rìu lớn giống như người bình thường ăn đồ ăn! Mặc dù không nhai nuốt, nhắm nháp gì nhưng chỉ vài giây sau, cây rìu màu vàng khổng lồ đã biến mất trong miệng của nó.

Cảnh tượng đó đã làm Bùi Kiều thực sự kinh sợ. Con Ác Ma kia đã cắn nuốt mất Bao Viêm Cự Phủ ngay trước mặt hấn? Món Thiên Sinh Vũ Khí cấp Ma Vương mới vừa thể hiện uy lực? Vậy sau này làm thế nào hấn có thể triệu hoán Ngự Ngu Đầu được nữa?

Chú thích:

1. Động thị giác: Thị lực của con người chia làm động thị giác và tĩnh thị giác. Tĩnh thị giác là khả năng nhìn thấy vật ở các bao xa, còn động thị giác là khả năng nhìn thấy vật di chuyển nhanh đến tốc độ nào.

Bạn đang đọc truyện *Từ Vong Khai Đoan* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Q.3 - Chương 55: Tổng Tư Lệnh Quân Phía Bắc! (3)

Đầu óc Bùi Kiêu như nổ tung! Hắn lập tức rót năng lượng tiêu chuẩn vào Anh Dũng Súng một lần nữa. Giờ phút này sự liều mạng trong hắn đã điên cuồng sôi sục tới cực độ. Dù sao cũng phải chết! Nếu không có Bạo Viêm Cự Phù thì kế hoạch nhanh chóng trở nên mạnh mẽ của hắn chắc chắn sẽ bị gián đoạn, vậy thì đến năm 2012 cũng vẫn sẽ phải chết. Vậy thì chẳng thà đánh cược đi! Vì bên trong Bạo Viêm Cự Phù có lưu giữ một phần chấp niệm của Bùi Kiêu, mà chấp niệm của hắn thì lúc này đã vô cùng cứng cỏi nên chắc hẳn con Ác Ma kia cũng không thể nào tiêu hóa ngay lập tức được. Vậy nên, nếu lúc này có thể nhanh chóng đánh bại, rồi moi bụng nó ra, có khi sẽ lấy lại được Bạo Viêm Cự Phù.

(Không thể oanh kích từ ngoài được! Sức công phá không đủ để phá vỡ lớp phòng ngự của nó. Vậy nên bằng mọi giá phải đâm sâu vào cơ thể nó rồi mới nổ súng, uy lực bộc phát khi đó sẽ đủ để cho nó đi châu trời.)

Bùi Kiêu nảy ra một ý tưởng hung ác, sau đó liều mạng phóng qua bức tường lửa chắn trước mặt, những tia điện sét bên ngoài thân thể chớp giật dữ dội khi hắn nhảy qua bức tường đó. Nhưng ngay khi hắn vừa xông qua bức tường lửa thì đã có ngay một thanh mã tấu rực lửa chém thẳng xuống đầu. Tình huống khẩn cấp, hắn chỉ kịp đưa Anh Dũng Súng lên ngăn một đòn này. Một tiếng nổ ‘đùng’ vang lên. Một luồng lực khổng lồ cùng với ngọn lửa nóng rất ập thẳng tới, đánh cho Bùi Kiêu bay thẳng ra xa mười mấy mét. Khi Bùi Kiêu đứng vững lại được, hắn ngược nhìn thì thấy Ác Ma cũng đang đối diện nhìn thẳng vào mình.

“Ta có một giấc mơ! Một giấc mơ tới giờ vẫn chưa thành!”

Ác Ma bỗng nhiên phát ra tiếng nói với giọng uy nghiêm: “Không hiểu sao từ trước tới giờ đầu óc ta vẫn luôn mê muội, chỉ biết mình là chỉ huy của quân phương Bắc. Ta là George McClellan - người muốn chiến thắng quân đội phía Nam!”

Ác Ma nói xong những lời đó thì hai cánh sau lưng bật mở ra, bay vọt tới trước mặt Bùi Kiêu, thanh mã tấu trong tay lại chém xuống lần nữa, và cũng đánh bay Bùi Kiêu mười mấy mét thêm lần nữa. Và thêm một điều làm cho Bùi Kiêu càng thấy kinh hãi là lớp chấp niệm màu bạc phủ bên ngoài Anh Dũng Súng đang càng lúc càng mỏng đi. Ngọn lửa của thanh mã tấu kia thật khủng khiếp!

“Thế nhưng tại sao ta lại ở chỗ này? Tại sao ta lại phải đánh trận? Tại sao lại có chiến tranh với quân đội phía Nam? Và vì sao tên của ta lại là George McClellan? Ta không biết một chút gì cả! Chỉ biết lang thang khắp nơi một cách mê muội, chỉ là một hồn ma trong suốt, chỉ biết nhìn cuộc chiến tranh sẽ vĩnh viễn không bao giờ chấm dứt này.”

Ác Ma màu đỏ bỗng nhiên thét lớn. Ngọn roi bốc cháy của nó vung lên, tốc độ nhanh như một con rắn điện. Bùi Kiêu thậm chí không kịp phản ứng đã bị một roi quất cho ngã nhào, ngay sau đó là một đao rực lửa lại chém bồi xuống. Bùi Kiêu chỉ kịp lăn một vòng sang bên, nhưng từ vai trái của hắn lập tức dấy lên sự đau đớn vô cùng khi linh hồn bị xé rách. Toàn bộ cánh tay trái của hắn đã bị thanh mã tấu rực lửa chặt đứt từ vai trở đi.

“Mãi tới khi bọn họ đến... Bọn họ cũng giống như ngươi, rất khác so với chúng ta. Bọn họ cho ta trí nhớ và ý thức. Từ đó, ta đã có thể suy nghĩ và nhớ lại ký ức như lúc này. Có thể nhớ lại những gì ta từng có...”

Ác Ma màu đỏ bỗng nhiên gào lên phấn nộ. Âm thanh của nó lại không giống tiếng của một con roi chút nào, mà lại là một tiếng thét đầy uy nghiêm của một người đàn ông tầm bốn mươi, năm mươi tuổi. Và trong tiếng gào thét ấy, ngọn roi rực lửa lại lần nữa vung lên, lại một bức tường lửa nữa được dựng lên, vây lấy Bùi Kiêu vào chính giữa.

“Còn nụ cười trên môi các chiến hữu của ta, còn những thuộc cấp theo ta vào sinh ra tử, còn cả những lời ta được nghe từ ngài Lincoln, về quyết định phải giải phóng nô lệ của ngài. Còn có... Mary dắt tay bé Jack đứng ở cửa khu vườn nhỏ, chờ để thấy nụ cười của ta trở về. Còn có những giọt nước mắt lo lắng khi ta xuất chinh và tiếng gọi ‘cha’ của bé Jack.”

Ác Ma màu đỏ đột nhiên lại gầm lớn. Thanh mã tấu và ngọn roi dường như cũng cảm thụ được cảm xúc mãnh liệt của nó, ngọn lửa của chúng cũng đồng thời rực cháy hừng hực. Ác Ma đưa cao thanh mã tấu rực lửa rồi phóng qua bức tường lửa, bổ mạnh xuống một đao.

“Đó không phải là ngươi! Người đó đã chết rồi! Ngươi chẳng qua chỉ là ý niệm trong đầu chúng sinh tập hợp lại mà thôi! Bây giờ cũng không còn là thời kỳ nội chiến nước Mỹ nữa, đó đã là chuyện của hơn một trăm năm trước. Ngươi không phải là tướng George McClellan của quân đội miền Bắc.”

Một giọng đáp trả từ bên kia bức tường lửa. Nghênh đón thanh mã tấu rực lửa là một chùm sáng lập lờ trên họng Anh Dũng Súng. Đạn Năng Lượng đã sẵn sàng khai hỏa!

“Ngươi chẳng qua chỉ là một thứ ảo ảnh! Ngươi chỉ là một quỷ hồn mà thôi!”

Trong tiếng rống lớn của Bùi Kiêu, cột năng lượng được phóng ra, đánh thẳng vào thanh mã tấu sắp chém xuống kia, đẩy văng nó cùng Ác Ma bay ra xa. Trong ánh sáng chói lòa, không biết Ác Ma đã bị bắn tới nơi nào, ngay cả bức tường lửa bao vây Bùi Kiêu cũng bị sóng xung kích từ chùm laser quét sạch. Nhưng sau khi bắn ra chùm laser đó xong, Bùi Kiêu cũng không còn chút sức lực nào nữa, chỉ có thể ngã quỵ xuống đất. Vừa phải chịu đựng nỗi đau khi linh hồn bị xé rách, lại vừa phải chịu thống khổ vì chấp niệm chấn động nên ngoại trừ mắt vẫn còn nhìn được thì hắn đã không thể cử động nổi dù chỉ là một ngón tay nữa rồi.

Bùi Kiêu cứ nhìn chăm chăm về phía vụ nổ kinh khủng ở xa đang làm mặt đất chấn động, trong lòng thầm cầu khẩn cho nó có thể tiêu diệt được con Ác Ma kia.

Nhưng rồi hắn nhận ra đó chỉ là ảo tưởng xa vời. Trường khí thể màu đỏ vẫn chưa bị tiêu hao hết. Quả nhiên, Anh Dũng Súng oanh kích từ bên ngoài không thể đánh tan được trường khí thể đó! Từ trong đám mây lửa hình nấm của vụ nổ, thân hình không lồ của Ác Ma từ từ bước ra, vẫn một tay cầm

mã tấu, một tay cầm ngọn roi dài, thân hình khổng lồ tản mát ra vô tận uy nghiêm.

“Nếu như ta chỉ là một cái ảo ảnh, nếu như ta chỉ là một quỷ hồn, vậy thì tất cả trí nhớ này của ta từ đâu mà ra?”

Ác Ma màu đỏ không bay lên mà bước từng bước tiến lại gần Bùi Kiêu, vừa đi nó vừa nói bằng giọng khàn khàn: “Những kẻ ban cho ta ý thức nói cho ta biết: chỉ cần ta có thể hấp thu được phương thế giới này, thì ngày sau sẽ có thể không ngừng bắt giết những linh hồn giống như ngươi để cải tạo lại thế giới và rồi cũng sẽ có một ngày ta thực sự trở thành chúa tể của phương thế giới này. Lúc đó, ta có thể biến đổi nó thành thế giới mà ta vẫn hằng mơ ước.”

“Căn phòng gác mái, khu vườn nhỏ, trà chiều, cà phê, mùi thuốc lá... có thể cùng cười vui bên các chiến hữu, còn cả ngài Lincoln đáng kính. Và cả Mary và bé Jack, nụ cười và nước mắt của họ, bàn tay và khuôn mặt của họ.”

“Vi bọn họ, vì tất cả những kỉ ức này, ta thà hóa thân thành ác ma, săn đuổi những kẻ đã từng là đồng loại các ngươi.”

Trong giọng nói của Ác Ma màu đỏ dường như chứa đựng sự mệt mỏi vô cùng. Tuy vậy nhưng động tác của nó lại không hề chậm lại, từng bước nhìn như chậm mà tốc độ thực ra lại rất nhanh. Nó ngạo nghễ đi tới trước mặt Bùi Kiêu rồi nâng thanh mã tấu khổng lồ lên chuẩn bị chém xuống.

Bỗng nhiên, một thứ gì đó mang một màu thuần trắng sáng bay nhanh tới. Một tiếng ‘keng’ vang lên nó đã chém trúng vào thanh mã tấu rực lửa, đánh cho Ác Ma phải lùi lại vài bước. Đến lúc này Bùi Kiêu mới có thể thấy rõ vật màu sáng trắng đó là gì. Đó không ngờ cũng là một thanh mã tấu khổng lồ, nhìn to như một cái cánh cửa.

Cùng lúc đó, ở ngoài rìa của trung tâm chiến trường, có một nam một nữ xuất hiện không một tiếng động. Cả hai đều là người da trắng trẻ tuổi và Bùi Kiêu đã từng gặp qua người nam giới. Chính là người đứng đầu Tổ Chức Linh Hồn nước Mỹ - Cao Đẳng Tránh Thoát Giả Varotian!

Viện quân! Đã tới!

Bạn đang đọc truyện *Tử Vong Khai Đoan* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Q.3 - Chương 56: Kết Thúc! Nam Bắc Chiến Trường! (1)

Nhìn thấy viện quân đã tới làm cho thần kinh Bùi Kiêu thoáng thả lỏng, suýt chút nữa thì vì vậy mà ngất đi. Nhưng lúc này đây, thân hấn vẫn còn đang trong hiểm cảnh, Bao Viêm Cự Phủ còn đang nằm trong bụng con Ác Ma kia, làm sao hấn cho phép mình được ngất đi? Vậy nên hấn đơn giản là cắn chặt răng chịu đựng, đồng thời còn cố gắng nhích thân thể, ra sức bò về phía đám viện quân nơi xa.

Nhưng Ác Ma sao có thể để cho hấn được toại nguyện? Ngọn roi trong tay nó vung lên, chỉ vụt qua một cái đã quán lấy hai chân Bùi Kiêu rồi kéo hấn bay ngược lại gần. Cùng lúc, thanh mã tấu rực lửa trong tay còn lại cũng bổ xuống một lần nữa.

Chính trong thời khắc nguy cấp này, thanh mã tấu trắng sáng vốn đã cắm xuống mặt đất lại một lần nữa bay lên, biến thành một vầng sáng bạc ngăn chặn thanh mã tấu rực lửa một lần nữa. Một tiếng ‘keng’ nữa lại vang lên, thanh mã tấu màu sáng bạc vậy mà có được lực lượng lớn tới mức thần kỳ, đánh cho Ác Ma màu đỏ phải lùi lại vài bước. Vậy là Bùi Kiêu lại ngã lần xuống đất lần nữa.

Bùi Kiêu vừa mới rơi xuống đất thì đã liều mạng dùng sức bắn người bay đi. Nhưng lúc này chấp niệm của hấn đã rơi vào trạng thái chấn động dữ dội, làm sao có thể di chuyển dễ dàng như vậy được? Hấn chỉ biết trơ mắt nhìn Ác Ma vung đao chém mình lần thứ ba. Tuy lần này vẫn bị thanh mã tấu sáng bạc cản lại nhưng Bùi Kiêu thấy rõ: vầng sáng trắng của thanh mã tấu kia đã trở nên vô cùng suy yếu rồi, nhiều nhất là thêm một lần nữa thì nó sẽ mất hết năng lượng. Ngọn lửa trắng của thanh mã tấu kia đâu phải thứ có thể ngăn chặn dễ dàng?

Ngay khi Bùi Kiêu gần như đã cảm thấy tuyệt vọng thì bỗng có một luồng gió màu xanh lá thổi qua ngay bên cạnh hấn. Bùi Kiêu còn chưa kịp nghĩ gì thì bên tai đã vang lên một tiếng nói với giọng điệu vội vã: “Nhanh giải trừ trạng thái Giải Phóng đi!”

Đó là giọng của Johnan! Hóa ra anh ta vẫn còn sống à? Bùi Kiêu cũng không lẻ mề, nhanh chóng thoát khỏi trạng thái người không lò lòi điện. Lập tức, một luồng gió màu xanh do Johnan điều khiển quán lấy cơ thể hấn, nâng lên rồi bắt đầu chạy thực mạng ra xa.

Mà đám viện quân phía xa cũng không phải chỉ biết đứng xem, cả bọn cũng lao về phía con Ác Ma màu đỏ với tốc độ cao nhất. Có điều, bọn họ hiển nhiên cũng biết con Ác Ma này rất lợi hại, nên chỉ có mười mấy người cầm đầu xông lên nhanh nhất, hướng thẳng tới Ác Ma, về phần hơn một nghìn linh hồn còn lại thì chia thành các tiểu đội nhỏ, nhào về phía đám quỷ quái bình thường xung quanh. Cảnh tượng lúc này thật đúng như ‘hổ vào bầy dê’! Đứng trước đám Tự Do Linh Hồn có Thiên Sinh Vũ Khí trong tay, bảy quỷ quái bình thường xung quanh không ngăn cản nội một chút, liên tục bị đánh tan.

Dẫn đầu đội ngũ này chính là một cô gái trẻ dung mạo xinh đẹp, một mái tóc vàng óng rực rỡ tung bay theo từng bước chạy của cô. Mà đặc biệt là trên tay của cô có một vầng sáng trắng rất giống với vầng sáng của thanh mã tấu sáng trắng, hơn nữa bao quanh thân thể của cô cũng có một vầng sáng trắng ẩn hiện. Dường như chính vầng sáng trắng này đã giúp tăng tốc độ của cô, khiến cho tốc độ của cô vượt xa những người khác. Chỉ sau vài giây ngắn ngủi, khoảng cách của cô và người ngay phía sau đã lên tới ít nhất hai, ba nghìn mét.

Phía bên kia, Johnan nâng Bùi Kiều chạy trốn như điên, nhưng vì phải vác theo một người nên dù sử dụng luồng gió để tăng tốc độ thì tốc độ của hắn cũng phải hạ xuống rất nhiều. Sau lưng hắn, sau khi thanh mã tấu sáng trắng ngăn cản thêm một đòn của Ác Ma thì liền tự động bay về phía cô gái trẻ tóc vàng.

Về phần con Ác Ma màu đỏ, sau khi nó liên tục bị thanh mã tấu sáng trắng cản trở mấy lần thì dường như cũng đã phát điên thật rồi. Hai cánh mở ra, nó vút đuôi theo Johnan và Bùi Kiều, tốc độ vượt xa của Johnan. Khi tưởng như chỉ vài giây nữa là sẽ đuổi kịp hai người thì một mũi tên từ đâu bắn thẳng tới nó. Ác Ma chỉ có thể đưa thanh mã tấu của nó lên đỡ. Sau thoáng chậm lại đó, nó lại tiếp tục đuổi theo Bùi Kiều, nhưng những mũi tên phía xa kia liên tục phóng tới, khiến cho cứ vậy lần lượt mất đi cơ hội bỏ cho Bùi Kiều một đao.

Tới lúc này thì Ác Ma màu đỏ cũng không bay nữa, nó chỉ khép cánh lại rồi lẳng lặng đứng nguyên một chỗ, mà năng lượng tiêu chuẩn và tội nghiệt phiêu tán xung quanh thì lập tức cuốn tới, trút vào người nó. Thì ra nó đang bổ sung cho những tiêu tốn của cuộc chiến lúc trước.

Nhờ khoảng thời gian tạm dừng này mà cuối cùng Johnan cũng đã đưa được Bùi Kiều tới được chỗ của thiếu nữ da trắng. Nhưng có một điều làm cho Bùi Kiều cảm thấy kỳ quặc là khi người thiếu nữ này chạy lướt qua hắn, cô ta rõ ràng đã nhìn chăm chăm thật sâu vào mắt hắn, rồi mới tiếp tục chạy đi đón thanh mã tấu màu sáng trắng đang bay trở lại. Còn Johnan thì vừa chạy vừa mừng rỡ kêu lên: “Thật tốt quá! Là Cuồng Chiến Sĩ đấy! Không ngờ Cuồng Chiến Sĩ cũng tới.”

Bùi Kiều cố gắng mở miệng nói, nhưng cổ cả nửa ngày cũng chẳng thốt ra được gì. Cũng may là Johnan lại dường như hiểu được hắn muốn gì, đã mở lời giải thích cho hắn: “Đó là người mạnh nhất của Tổ Chức Linh Hồn nước Mỹ! Tôi nói thiếu nữ vừa chạy qua ấy. Anh đừng nhìn bề ngoài cô ấy có vẻ thanh tú, nhỏ nhắn, nhưng thực ra lại vô cùng nóng tính đấy, hơi không hài lòng là sẵn sàng giơ nắm đấm lên nện người ta, là một kẻ phát cuồng vì chiến đấu. Mà không chỉ có vậy, không hiểu sao cô ấy lại có vẻ thù địch với người thuộc Tổ Chức Linh Hồn Trung Quốc các anh. Nghe nói trước kia cô ấy đã thua dưới tay Cung Diệp Vũ. Nhưng dù thua nhưng thực lực của cô ấy vẫn được thế giới công nhận là một trong năm người mạnh nhất, thậm chí không kém là bao so với các cường giả Chân Ma cấp! Nhưng đương nhiên, giờ xuất hiện một tên biến thái như anh thì chắc hẳn thứ hạng thực lực của cô ấy phải hạ thấp một bậc rồi đấy.”

Bùi Kiều nghe vậy thì thầm cảm thán một hồi. Hắn cố gắng quay đầu lại nhìn cảnh tượng chiến đấu phía sau, nhưng còn chưa kịp nhìn rõ gì thì nhóm viện quân nhanh thứ hai đã chạy tới gần, và người mặc trang phục cha sứ trong số đó đúng là Varotian. Tên này cũng không dừng lại mà vừa chạy tới vừa la lớn: “Bùi Kiều đấy hả? Anh vừa sử dụng Giải Phóng à? Mà con quỷ quái có hình dạng ác ma kia cũng sử dụng được Giải Phóng luôn! Thực lực thật mạnh! Chúng ta lại không có cường giả Chân Ma cấp, vậy nên chiến lực của anh là vô cùng quan trọng đấy. Ở đằng sau kia có một linh hồn đặc thù có khả năng khôi phục tổn thương, anh chữa trị cho nhanh rồi lại tiếp tục tham chiến!” Còn chưa dứt lời thì hắn đã dẫn theo những người đằng sau chạy mất.

Cả quá trình này diễn ra vô cùng nhanh. Đến khi đám người kia chạy qua mấy thì Johnan đã vác Bùi Kiều chạy về hướng nhóm tiếp viện thứ ba. Phải tới lúc này thì Bùi Kiều mới cảm thấy có thật sự an toàn. Tuy cảm giác an toàn này thật ra chỉ là một loại ảo giác, bởi vì con Ác Ma kia vẫn đang chiếm cứ thể thượng phong tuyệt đối, và nếu cứ như vậy thì sau cùng hắn vẫn sẽ phải chết mà thôi. Nhưng lúc này, hắn đã có thêm bạn hữu cùng hiệp đồng tác chiến, có người khác trợ giúp và bảo hộ, cảm giác an toàn mà điều đó mang lại thật tốt đẹp đến khó mà hình dung.

Mặc kệ từng làn sóng xung kích liên tục truyền tới từ sau lưng, Johnan lúc này đã vác Bùi Kiều chạy đi khoảng gần 10000m, đến trước mặt đội cứu viện thứ ba gồm toàn những linh hồn Nhập Ma cấp bình thường. Một thiếu nữ đáng người vô cùng nóng bỏng nhưng khuôn mặt lại hết sức bình thường chạy tới trước mặt họ, đồng thời hét lớn: “Mau đặt anh ta nằm thẳng ra đất! Mọi người bảo vệ xung quanh để tôi đè nén con chấn động chấp niệm và chữa trị cơ thể cho anh ta!”

Johnan cũng không chậm trễ, hắn lập tức đặt Bùi Kiều nằm xuống đất rồi bản thân cũng ngồi xuống nhìn tưởng luôn. Đợt chiến đấu vừa rồi cũng đã làm cho chấp niệm của hắn chấn động không ít.

Về phần thiếu nữ nóng bỏng kia, cô nàng đang duỗi ra một tay đặt lên lồng ngực Bùi Kiều. Chỉ vừa mới chạm vào thôi thì một cỗ ý chí mát lạnh đã lập tức truyền vào cơ thể Bùi Kiều. Bùi Kiều cũng không rõ cỗ ý chí lạnh buốt này cụ thể là cái gì, nhưng hắn chỉ cảm thấy khoan khoái dễ chịu không nói nên lời. Ngay cả nỗi đau đớn kịch liệt do chấp niệm bị chấn động cũng từ từ lảng xuống sau khi tiếp xúc với cỗ ý chí mát lạnh này. Không chỉ có vậy, chỗ bị chặt đứt trên cánh tay hắn cũng bắt đầu xuất hiện cảm giác ngứa ngáy, nổi thông khó vì linh hồn bị xé rách cũng biến mất.

Khi Bùi Kiều đang cảm thấy thoải mái tới mức muốn rên lên thì bỗng nhiên có một luồng sáng từ phía chiến trường bắn thẳng tới, dọa cho hắn giật mình, chút nữa thì nhảy dựng lên. Nhưng cô nàng nóng bỏng kia dường như lại biết rõ hắn sẽ phản ứng như vậy nên đã lập tức dùng tay nhẹ nhàng ấn hắn xuống rồi nói: “Không cần phải lo! Đó là do năng lực trị thương và khôi phục cơ thể của tôi, chỉ cần bộ phận cơ thể chưa bị quỷ quái ăn mất thì có thể gọi bay về được. Chấp niệm của anh rất cứng cỏi, chất lượng gấp đôi chúng tôi, xem ra muốn chữa trị hoàn toàn cũng sẽ cần khá nhiều thời gian đấy.”

Quả nhiên, luồng sáng kia bay tới rồi lập tức hòa tan vào cơ thể Bùi Kiều, từ vị trí cánh tay đã mất chảy vào trong chấp niệm của hắn. Chỉ một lát sau, tại vị trí vai trái của hắn đã xuất hiện cánh tay đã mất, có điều là dường như chấp niệm của cánh tay đó vẫn còn chấn động, nên liên kết còn chưa được chắc chắn cho lắm. Vậy nên Bùi Kiều cũng không vội vàng đứng dậy, mà trước hết tĩnh tâm lại, yên lặng quan sát tình hình chấp niệm trong cơ thể.

Nhờ sự trấn an và điều trị của linh hồn đặc thù kia mà chấp niệm của hắn đã dần bình ổn lại. Tuy vậy, chấp niệm của bản thân hắn cũng đã tiêu hao rất nhiều, hơn những 60 đơn vị, lúc này hắn chỉ còn lại hơn 170 đơn vị chấp niệm mà thôi, vậy là gần như đã tiêu hao mất một phần tư tổng chấp niệm.

(Lồ lớn rồi! Vốn còn tưởng có thể kiểm soát một chút, ai ngờ chút nữa thì đến cả mạng cũng phải đền mất! Đã vậy chấp niệm còn tiêu hao nhiều như vậy! Xem ra đúng là thua lỗ lớn. Hơn nữa nếu Bạo Viêm Cự Phù cũng mất thì đúng là xong thật rồi, không biết phải lấy cái gì để nhanh chóng trở nên mạnh mẽ đây!)

Bùi Kiều thực sự quá khổ tâm rồi! Có điều cũng vì vậy mà hắn càng khao khát nhanh chóng tăng cường cả chất lẫn lượng chấp niệm của mình. Chất lượng chấp niệm càng cao thì cường độ thiêu đốt càng lớn, thời gian kéo dài cũng sẽ càng lâu. Ví dụ, nếu Cung Diệp Vũ thiêu đốt chấp niệm thì cùng lắm sẽ chỉ mất khoảng 50% - 60% số lượng mà hắn đã tiêu hao. Vậy nên nếu khó có thể ra tăng số lượng chấp niệm trên diện rộng trong thời gian ngắn thì

làm gia tăng cường độ và chất lượng của chấp niệm sẽ là đường tắt nhanh nhất để trở nên mạnh mẽ.

(Trước hết vẫn phải nhanh chóng thu hồi Bao ViệM Cự Phù đã! Hơn nữa, nghe những gì con Ác Ma đó nói đã giúp ta thu được khá nhiều tin tức. Nó nói rằng một linh hồn nào đó đã cho nó một thứ gì đó, khiến cho nó có được ý thức và trí nhớ, không còn là một con quỷ quái lơ ngơ nữa. Còn nói tới việc dung hợp và khống chế cái ảo giới này? Đó đúng là chuyện không thể hiểu nổi. Thế nhưng, không biết sau khi đã khống chế được ảo giới rồi thì có thể cho phép người sống tiến vào trong đó hay không? Nếu như có thể làm được, vậy tìm cách khống chế một ảo giới, đợi đến năm 2012 thì đưa người sống vào trong đó, đóng cửa vào lại. Đó chẳng phải chính là phương pháp để vượt qua Ngày Tận Thế sao?)

Bùi Kiều suy đi tính lại, trong lòng càng lúc càng thấy nóng nảy. Nhưng sau đó, hần lại lập tức nhớ tới những lời còn lại của Ác Ma màu đỏ. Nếu những kí ức trong trí nhớ của nó thật sự là về vợ con của George McClellan, vậy thì những gì mà nó muốn gánh vác cũng rất lớn đấy.

Ngay lúc Bùi Kiều còn đang suy tư về rất nhiều vấn đề bỗng có một bàn tay nhỏ nhắn vỗ vỗ vào lồng ngực hần. Trước mắt hần đứng là cô nàng nóng bỏng kia, cô gái vừa cười vừa nói: “Tốt rồi! Đã hoàn toàn trấn an được sự chấn động của anh. Đi đi, đừng sĩ của ta! Ha ha.” Lúc nói tới mấy chữ cuối cùng, cô nàng này rõ ràng đã không nhịn được nữa mà bật cười.

Bùi Kiều lồm cồm bò dậy. Hần thử cử động cánh tay trái của mình một chút rồi nói với thiếu nữ kia: “Có cần tôi nói rằng sẽ chiến đấu vì cô không? Ha ha. Cảm ơn cô đã chữa trị cho tôi, nếu không thì không biết đến lúc nào tôi mới có thể trở lại tham chiến nữa. Cảm ơn cô lắm!” Vừa nói chuyện, hần vừa đứng thẳng dậy, nắm chặt Anh Dũng Súng và nhìn về phía trung tâm chiến trường.

Cô nàng nóng bỏng thoáng sùng sốt rồi quá đổi vui sướng nói: “Anh cũng chơi World of Warcraft à? Ở khu nào vậy? Hay là gia nhập công hội của tôi đi. Tôi chính là...”

Bùi Kiều lập tức cảm thấy khóe không nổi, hần chỉ có thể nhanh chóng trả lời ngắn gọn: “Đợi khi có dịp nhé! Một lần nữa cảm ơn cô!” Nói rồi hần cũng không đợi thêm nữa, lập tức phóng về phía trung tâm chiến trường.

Bạn đang đọc truyện *Từ Vong Khai Đoan* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Q.3 - Chương 57: Kết Thúc! Nam Bắc Chiến Trường! (2)

Nếu chỉ nhìn thoáng qua thì tình hình chiến trường có vẻ khá tốt. Ở vòng ngoài của chiến trường, đám quỷ quái bình thường đã bắt đầu được dọn dẹp, tuy đàn quỷ quái Khô Lâu có tới mấy chục ngàn con nhưng Nam Bắc Chiến Trường không hổ với danh xưng “ảo giới yếu nhất”, phần lớn đám quỷ quái này thậm chí không đạt tới Nhập Ma cấp, chỉ cần bị Thiên Sinh Vũ Khí chạm vào là tan nát ngay. Không chỉ vậy, nếu không có Thiên Sinh Vũ Khí thì linh hồn chỉ cần thiếu đốt chấp niệm rồi đám đá lung tung một cái là đám quỷ quái đó cũng chịu không nổi. Đúng là tệt hại hết mức!

Không nói tới vấn đề nhầm chán đó nữa, khu vực trung tâm chiến trường mới thật sự là nơi quyết định thành bại của cuộc chiến này. Tại đó, một thiếu nữ được ánh sáng trắng bao phủ cả thân hình đang nắm lấy một thanh mã tấu khổng lồ vờn quanh Ác Ma, thi thoảng lại vung đao lên chém. Về phần hơn mười tên linh hồn khác cũng đều cầm Thiên Sinh Vũ Khí trong tay, cùng vây đánh Ác Ma. Tình hình nhìn quá đúng là có vẻ khá tốt.

Nhưng Bùi Kiều thấy vậy thì lại cuống quýt cả lên, bởi vì những công kích kia cơ bản là không chạm được vào Ác Ma màu đỏ, trừ thiếu nữ được ánh sáng trắng bao trùm toàn thân thì những người còn lại thậm chí khó khăn lắm mới chống đỡ được mỗi khi Ác Ma vung ngọn roi dài của nó về phía cả đám. Trong cả bọn thì chỉ có ba người thực sự gây được áp lực cho Ác Ma, đầu tiên là thiếu nữ kia, tiếp theo là gã cha sứ Varotian, cuối cùng là một linh hồn cầm cung lớn bắn tia từ xa, ba người này mới là chiến lực chính thực sự.

Nếu chỉ vậy thì đúng là cũng chẳng có gì đáng lo ngại, chỉ là hai bên đang đánh ‘tiêu hao chiến’, tiêu hao năng lượng lẫn nhau để xem bên nào không chịu nổi trước. Nhưng trong tình huống đó mà Ác Ma rõ ràng còn có thể vừa đánh vừa hấp thu năng lượng và tội nghiệt xung quanh. Hãy nhìn xem! Vết thương của nó đã sắp hồi phục lại như ban đầu rồi! Đây chính là điều làm Bùi Kiều cuống lên như vậy.

Không chờ chạy tới gần, hần đã rống lên từ xa: “Mọi người hãy nhanh chóng dốc toàn lực giải quyết nó đi! Đừng tưởng nó đang dùng Giải Phóng mà không duy trì được lâu! Nó mới nuốt mất Bao ViệM Cự Phù - Thiên Sinh Vũ Khí đương lượng 1800 đơn vị của tôi, vũ khí cấp Ma Vương duy nhất trên thế giới hiện nay. Trong món vũ khí đó cơ lưu giữ chấp niệm của tôi, vậy nên trong thời gian ngắn con Ác Ma này còn không dung hợp được, nhưng nếu để nó dung hợp xong thì con Ác Ma này rất có thể sẽ tiến cấp Ma Vương đó.”

Lúc trước Bùi Kiều bị nỗi thống khổ do chấn động chấp niệm hành hạ nên còn không nghĩ ra được, phải đến lúc này hần mới hiểu ra vì sao Ác Ma đuổi đánh Ngụy Nguư Đầu trước. Tuy Ngụy Nguư Đầu rất mạnh nhưng đồng thời, bản thân nó cũng là thuốc bổ tuyệt hảo cho quỷ quái, vì Bao ViệM Cự Phù chính là một món Thiên Sinh Vũ Khí cấp Ma Vương. Nếu một con quỷ quái Chân Ma cấp cần nuốt được một Thiên Sinh Vũ Khí cấp Ma Vương, thì hậu quả là rất có thể sẽ sinh ra một con Ma Vương cấp mới!

Đám người đang vây đánh Ác Ma màu đỏ phía xa nghe vậy thì đồng loạt kinh sợ. Bọn họ đúng là đang có ý định kéo dài để tiêu hao hết trường khí thể của Ác Ma giống như lời Bùi Kiều nói. Thực ra, đến chính bản thân bọn họ cũng cảm thấy rất khó hiểu khi con Ác Ma này không dốc toàn lực không kích bọn họ. Trước kia, mỗi lần bọn họ gặp phải quỷ quái biết sử dụng Giải Phóng, thì lúc con quỷ đó sử dụng Giải Phóng cũng là thời khắc quyết tử cuối cùng của nó, sẽ là một đợt tấn công điên cuồng như bão tố. Thế mà con Ác Ma này lại không làm vậy! Nó ngu xuẩn thế sao?

Hóa ra đáp án lại là: Ác Ma không ngu xuẩn, chính bọn họ mới là đồ ngu! Con Ác Ma này đang kéo dài thời gian để tiêu hóa Bạo Viêm Cự Phù!

Thiếu nữ toàn thân được vàng sáng trắng bao bọc lập tức nổi gân xanh đầy đầu, lúc này mới tức giận mắng to xối xả: “Đồ ngu ngốc kia! Sao lại mang Thiên Sinh Vũ Khí cấp cao chưa được luyện hóa vào áo giới hả? Thế mà ngươi để quý quái cắn nuốt mất à! Lại còn là vũ khí cấp Ma Vương nữa chứ! Vì sao người của tổ chức linh hồn nước các ngươi đều ngu xuẩn như vậy chứ? Ngu xuẩn giống hệt như tên Cung Diệp Vũ kia.” Vừa chửi mắng, ánh sáng trắng trên người thiếu nữ đó cũng càng lúc càng sáng rực.

Bùi Kiều thật đúng là không thể mở miệng cãi được gì. Tuy đúng là hắn đã luyện hóa Bạo Viêm Cự Phù, nhưng việc hắn để quý quái nuốt mất món Thiên Sinh Vũ Khí này cũng là sự thật, vậy nên ‘há miệng mắc quai’ rồi. Mà cô nàng này đúng là nóng tính và thù ghét Tổ Chức Linh Hồn Trung Quốc y như lời Johnan nói. Có điều chính cô ấy vừa cứu hắn một mạng, hơn nữa giờ cũng không phải là lúc để cãi nhau, vậy nên hắn chỉ có thể gắng đề nghị phiên muộn này xuống đáy lòng.

Không chỉ có vàng sáng của thiếu nữ kia mạnh hơn mà cả Thiên Sinh Vũ Khí trên tay mười mấy người kia cũng đồng thời tỏa sáng rực rỡ, từng cổ ý chí khác nhau liên tục khuếch tán ra bốn phía. Xem ra cả bọn đều đã quyết tâm dốc toàn lực chiến đấu rồi.

Người dẫn đầu tấn công vẫn là thiếu nữ kia. Lúc này, ánh sáng trắng trên người cô đột nhiên yếu bớt, ngay sau đó, sau lưng cô bỗng hiện ra một đôi cánh thiên sứ trắng tinh khiết. Đúng vậy, cô gái này dường như cũng đã tiến vào trạng thái Giải Phóng, và có vẻ như trạng thái này cho phép cô hóa thân thành một thiên sứ. Không chỉ vậy, thanh mã tấu khổng lồ trong tay cô cũng thay đổi hình dạng theo, từ hình dáng của một thanh mã tấu to như cánh của biến thành một thanh Thập Tự Kiếm lớn màu trắng bạc, trong tay người thiếu nữ, toàn thân kiếm tỏa ra thánh quang màu trắng bạc long lánh.

Sau khi đã hoàn tất biến hình, thiếu nữ quát khẽ một tiếng rồi nắm lấy Thập Tự Kiếm bay lên bầu trời. Hóa ra đôi cánh thiên sứ trắng muốt kia cũng không chỉ để trang trí mà có thể thực sự có thể giúp chủ nhân của nó bay lượn trên trời.

Sau khi thiếu nữ kia bay lên trời thì Varotian ngay phía sau lưng cô ta cũng lập tức triển khai tấn công. Thanh đao quân dụng mà hắn vốn đang cầm trong tay lúc này đã tản ra ánh sáng màu xanh lá rực rỡ, sau đó hắn vùng đao chém từ xa về phía Ác Ma. Một lưỡi cắt hình thành từ gió áp xuất hiện, sau đó hóa thành hình dáng giống hệt cây đao của Varotian, bay về phía Ác Ma. Một tiếng ‘keng’ giòn vang, cây đao kia bị thanh đao quân dụng của Ác Ma đánh tan, nhưng âm thanh va chạm vừa rồi rõ ràng là tiếng kim loại va chạm. Có thể thấy được uy lực của lưỡi đao đó không hề tầm thường.

Về phần mười mấy người còn lại, Thiên Sinh Vũ Khí trên tay bọn họ đều đồng loạt tỏa ra đủ loại ánh sáng, có vẻ như đều có thể sử dụng được thuộc tính đặc biệt của Thiên Sinh Vũ Khí cấp Chân Ma mà mình sở hữu. Hơn nữa, mười mấy người này cũng đều không tầm thường, tất cả vậy mà đều là Tránh Thoát Giả, dưới áp lực của trường khí thế mà vẫn có thể phản kích được, so với Tự Do Linh Hồn thì đúng là mạnh mẽ hơn nhiều.

Trong khoảnh khắc, Ác Ma màu đỏ dường như đã bị lúng túng tay chân. Trong số những công kích của thuộc tính đặc biệt này, có cả gió cắt, băng đâm, thậm chí có cả công kích ở hình thái năng lượng không nhận biết được cụ thể là gì, vậy nên Ác Ma cũng không dám bỏ qua nữa. Cây đao quân dụng rực lửa trên tay nó vùng múa kín mít không một khe hở những vẫn không ngăn được cả mười mấy người đang vây đánh xung quanh mình, đỡ trước thì hở sau. Chỉ sau giây lát, nó đã bị mấy đòn tấn công đánh trúng, trên người xuất hiện vài vết thương.

Nhưng uy hiếp thực sự lại đến từ trên đỉnh đầu của nó. Thiếu nữ hóa thành thiên sứ bay lên rồi từ trên cao chém xuống, một đòn sáng long lánh như thác từ trên cao đổ xuống. Ác Ma lập tức quyết đoán, nó liều linh thân trúng đòn tấn công của những người khác để đưa đao lên trời che chắn. Một tiếng ‘keng’ giòn vang, đỡ một đòn liều mạng của thiếu nữ dường như cũng khiến thân hình nó mất thăng bằng, cây roi trong tay cũng còn lại cũng khẽ run lên.

“Hay lắm!”

Hơn mười người xung quanh đều sung sướng reo lên, lại càng ra sức tấn công, chỉ riêng Bùi Kiều là hoảng hốt tới khó mà hình dung. Đám người này chưa thấy sự lợi hại mà Ác Ma đã thể hiện lúc trước, không biết cây roi kia của nó vừa có thể vụt, vừa có thể phòng ngự, lại có thể trói người, lợi hại tới khó mà tưởng tượng nổi, thế mà bọn họ còn cho là đang chiếm được ưu thế hay sao? Chẳng lẽ bọn họ còn không hiểu rằng con Ác Ma này có trí tuệ và ý thức của con người hay sao? Bùi Kiều bất chấp việc phải tiêu hao chấp niệm của bản thân, trong ánh chớp xẹt qua quanh thân thể, thân hình nhanh chóng hóa thành không lồ, vượt qua vòng vây do mười mấy người kia tạo thành, vừa đánh về phía Ác Ma vừa lớn tiếng hét lên:

“Đồ ngu ngốc các ngươi, đến giờ mà còn giữ sức à! Con Ác Ma này còn khủng bố hơn tất cả quý quái mà các ngươi đã từng gặp hay đã từng tưởng tượng ra đó.”

Tiếng hét vừa dứt, Bùi Kiều đã nâng Anh Dũng Súng trong trạng thái Giải Phóng lên đánh về phía Ác Ma. Mà quả như lời hắn nói, cánh tay cầm roi của Ác Ma run lên, cây roi lửa lập tức như một con rắn phóng lên, quấn ngay lấy một cánh của thiếu nữ, làm cho cô không thể bay đi đâu được, chỉ có thể trơ mắt nhìn mình bị Ác Ma kéo về phía nó. Ác Ma cũng chẳng chịu bỏ qua cơ hội này, cây đao quân dụng rực lửa của nó vùng lên, chém thẳng xuống người thiếu nữ. Với sự chênh lệch về kích thước của thiếu nữ và thanh đao quân dụng khổng lồ kia, thì nếu bị chém trúng, sợ rằng cả hai mảnh thân thể của cô cũng chẳng còn mà sẽ lập tức tiêu tan hoàn toàn mất.

Nói thì dài mà sự việc thì chỉ diễn ra trong nháy mắt. Anh Dũng Súng của Bùi Kiều đã được hắn đâm thẳng về phía lồng ngực của Ác Ma, đồng thời ở huyệt súng cũng đã ngưng tụ được năng lượng, chỉ cần mũi súng đâm được vào cơ thể của Ác Ma thì hắn sẽ lập tức khai hỏa, bắn ra Đạn Năng Lượng.

Đờ đờ cho thiếu nữ thì đã không kịp nữa rồi, nhưng nếu con Ác Ma này đã có được trí tuệ và ý thức thì có khả năng kể ‘vây Ngụy cứu Triệu’(1) sẽ có tác dụng.

Trong tiếng hét lớn của Bùi Kiều, Anh Dũng Súng đã đâm tới với khí thế không gì cản nổi.

Mục tiêu của đòn này, chính là vết thương chưa lành vẫn đang tóe ra tia lửa điện trên ngực Ác Ma!

Chú thích:

1. Vậy Ngụy cứu Triệu: một trong 36 kế trong binh pháp của Tôn Tử. Nước Ngụy đánh nước Triệu, nước Tề cứu nước Triệu bằng cách dẫn quân đánh thẳng vào nước Ngụy đang không có quân phòng thủ. Quân Ngụy sợ nên rút về thủ, Tề cũng rút quân, vậy là Triệu được cứu.

Bạn đang đọc truyện *Tử Vong Khai Đoan* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Q.3 - Chương 58: Kết Thúc! Nam Bắc Chiến Trường! (3)

Một đòn của Bùi Kiêu thật sự đã buộc Ác Ma rơi vào tình cảnh không thể không đỡ. Khi đánh ra đòn này, trong đầu Bùi Kiêu đã không còn lại gì khác ngoài ý niệm phải giết chết Ác Ma, đó là một cảm giác mà trước nay hắn chưa từng có.

Ác Ma màu đỏ cũng cảm nhận được cỗ khí thế chưa từng có của Bùi Kiêu, nó không còn lựa chọn nào khác, buộc phải quay đao về ngăn cản Anh Dũng Súng. Một tiếng ‘choang’ vang vọng, tia lửa điện và ngọn lửa đồng thời nổ ra, một vầng sáng chói lòa hiện ra ngăn đôi tia lửa điện và ngọn lửa trắng ở hai phía, đồng thời cũng ngăn cách Bùi Kiêu và Ác Ma màu đỏ.

Thiếu nữ tóc vàng thoát đại nạn nhưng cũng đã bị dọa cho sắc mặt tái mét. Tuy nhờ có vầng sáng trắng bao phủ ngoài cơ thể nên người ngoài không thể nhìn thấy sắc mặt thật của cô, nhưng nếu nhìn vào thân hình đang run lẩy bẩy kia thì có thể đoán được cô đã khiếp sợ đến độ nào. Một đao vừa rồi tuy chưa đánh trúng nhưng khi ngọn lửa nóng rực kia áp sát, cô thực sự cảm thấy mình như đã bước một chân vào cõi chết.

Khi thiếu nữ còn đang ngây đại thì Bùi Kiêu và Ác Ma đã liều mạng với nhau vài đao nữa, mỗi một đao đều làm cho sét và lửa văng tung tóe, mà cứ mỗi đao thì Bùi Kiêu lại phải lùi lại phía sau vài bước. Lực lượng của Bùi Kiêu quả thật không thể so với Ác Ma, vậy nên trong lần đối công liên tục này, kẻ phải ăn thua thiệt đương nhiên là hắn.

“Con mẹ mày đấy!” Bùi Kiêu thực sự căm hận đến cực điểm. Lúc này, hắn cũng không cố cầm Anh Dũng Súng vào trong Ác Ma nữa mà lập tức nâng súng lên chỉ về hướng Ác Ma, ánh điện sét lập tức cuộn cuộn xoay trên họng súng, làm phát ra ánh sáng vô cùng chói mắt. Một giây sau, một cột laser đánh thẳng vào Ác Ma, đẩy văng nó ra xa. Trong tiếng nổ vang vọng, một ánh sáng chói lòa bùng lên cách đó vài trăm mét.

Lần liều mạng này đã làm cho chấp niệm mới vừa bình phục của Bùi Kiêu lần nữa xuất hiện dấu hiệu chấn động. Hắn chẳng còn sức để nhìn xem thành quả chiến đấu của mình ra sao, chỉ có thể đứng yên thở dốc, cố sức trấn áp, từ từ đè nén cơn chấn động chấp niệm đang mạnh mẽ xuất hiện.

Còn những người khác thì lúc này đã nhìn tới mức trợn tròn mắt. Lúc mới tới đây, vì không nhìn thấy tình cảnh chiến đấu của Bùi Kiêu, nhiều nhất chỉ thấy Bùi Kiêu và Johnan chạy trốn thê thảm, chật vật nên thật ra còn không quá tin tưởng Bùi Kiêu. Tuy đã nghe nói Bùi Kiêu có thể sử dụng Giải Phóng nhưng đúng là ‘trăm nghe không bằng một thấy’, chưa thấy tận mắt thì bọn họ còn có chút hoài nghi, nhưng tới lúc này thì đã không còn gì để hoài nghi nữa. Công kích của con quỷ quái có hình dạng Ác ma kia vô cùng đáng sợ, gần như đã giết chết Cuồng Chiến Sĩ. Bọn họ đúng là lần đầu mới thấy quỷ quái đáng sợ tới vậy. Tại khoảnh khắc khi thiếu nữ kia sắp chết dưới đao của Ác Ma, bọn họ thậm chí còn không kịp phản ứng, rồi cũng đúng lúc ấy, Bùi Kiêu uy mãnh như thần xuất hiện, chẳng những ngăn cản con Ác Ma đó lại mà còn đánh văng nó ra xa bằng một vụ nổ. Thế nên rất nhiều người trong số đó lúc này chỉ biết trợn mắt đứng nhìn, không thể tin nổi những gì mình vừa chứng kiến.

(Người này mới chỉ chết có hơn nửa năm thật sao?)

Nhưng dù sao thì nơi này vẫn là chiến trường, không phải là nơi để bọn họ suy nghĩ ngẩn ngơ gì đó. Chỉ sau thoáng chốc sững sờ, cả bọn đã kịp thời phản ứng, dù sao thì tất cả đều là những người có thâm niên lăn lộn trên chiến trường, nếu không phải đội trưởng thì cũng là chủ lực của một đoàn đội, hoặc là thành viên tinh nhuệ, thành viên trung tâm của một quốc gia nào đó. Vậy nên bọn họ cuối cùng cũng kịp phản ứng, không chần chừ nữa mà nhao nhao phóng tới nơi vụ nổ xảy ra.

Bùi Kiêu đang định cảnh báo những người này rằng con Ác ma chắc chắn chưa chết thì đã thấy cả đám phóng về phía vụ nổ. Hắn hơi ngần ra nhưng cũng nhanh chóng có phản ứng, lập tức dừng việc trấn áp chấp niệm trong cơ thể rồi cũng sải bước tiến lên. Giờ phút này chính là lúc nguy cấp nhất rồi, kéo dài thêm một giây là thêm một phần nguy hiểm, nếu con Ác Ma đó luyện hóa được Bạo Viêm Cự Phù thì có trời mới biết liệu có ai ở đây có thể sống sót nổi. Vậy nên chẳng thà tất cả cùng liều truy đánh thật nhanh, nói không chừng tất cả hợp sức sẽ mở ra được một đường hy vọng cũng nên.

Quả nhiên, từ sau ánh sáng chói lòa của vụ nổ, một thân hình không lồ vẫn đứng. Bỗng nhiên, hai cánh dài sau lưng mở ra, Ác Ma giương cánh bay lên, nhưng hướng nó bay lại ngược với hướng cả nhóm đang tới. Nó chuẩn bị chạy trốn ư?

Ngay khi Bùi Kiêu đang cảm thấy quá sức hoảng sợ thì chợt nghe thấy Varotian rống lớn: “Nannia! Chặn nó!”

“Biết rồi! Không cần anh phải nhắc! Con quỷ quái chết tiệt này, chút nữa thì giết ta rồi. A!”

Cùng lúc Varotian rống lớn, một trận gió mạnh chợt cuốn qua đỉnh đầu mọi người. Sau đó, Bùi Kiêu liền thấy một luồng sáng thuần sắc trắng bay vọt qua mọi người, đuổi theo ngay phía sau Ác Ma với tốc độ cực nhanh. Ở trong luồng sáng trắng đó, chính là một thiếu nữ tóc vàng thân hình xinh xắn, sau lưng có hai cánh thiên thần trắng nõn.

Tốc độ bay của Ác Ma màu đỏ tất nhiên là cực nhanh, nhưng vì hình thể quá lớn nên sự linh hoạt và tốc độ của nó có vẻ không bằng được thiếu nữ tóc vàng. Khoảng cách 700 – 800 m của hai bên đã bị Nannia san bằng chỉ trong vài giây, sau đó chỉ thấy cô quất khe một tiếng, thanh Thập Tự Kiếm đã chém về phía cái cánh dơi sau lưng Ác Ma. Ác Ma đương nhiên sẽ không ngồi yên chờ chết, chỉ thấy nó chột nghiêng người, thân hình đã đảo ngược lại, cây roi rực lửa đã giống như một rắn phóng tới, không ngờ lại muốn cuốn lấy Nannia một lần nữa.

Nói thì chậm nhưng thực tế thì rất nhanh. Ngay khi Ác Ma nghiêng mình quay lại, Nannia dường như đã biết trước nó sẽ làm vậy, không ngờ cô cũng nghiêng mình, lượn theo sau lưng Ác Ma, ngọn roi của Ác Ma chỉ cuốn trúng cái bóng của cô mà thôi. Mà chỉ tích tắc sau, Nannia đã lượn được tới sau lưng Ác Ma, Thập Tự Kiếm trong tay cô lập tức chém mạnh xuống đôi cánh dơi không chút nương tay. ‘Két’ một tiếng như kim loại va chạm vang lên.

Cùng lúc, ánh sáng trắng trên người Nannia điên cuồng tràn vào Thập Tự Kiếm, làm cho nó sáng trắng lên như thể một thanh gươm ánh sáng. ‘Xoẹt’ một tiếng khô khốc, một chiếc cánh dơi của Ác Ma đã bị chém rụng khỏi cơ thể nó. Lập tức, cơ thể đồ sộ của nó mất đi thăng bằng, sau đó liền rơi thẳng xuống mặt đất.

Cả quá trình này quả thật đã nhanh đến mức khó có thể đo đếm chính xác được thời gian diễn ra. Từ lúc Nannia bắt đầu giao chiến với Ác Ma tới lúc nó rơi xuống đất chỉ trong chưa tới một giây, tốc độ thật sự nhanh tới mức làm người ta kinh sợ, cả hiện trường chỉ có chính bản thân Nannia và Bùi Kiều là nhìn rõ tất cả. Tới khi Ác Ma rơi xuống, Bùi Kiều mới rống to đầy hưng phấn: “Đánh hay lắm!” Nói xong, toàn thân hắn xẹt qua tia điện, trong tay bắt đầu ngưng tụ ra một quả cầu sét, tốc độ của đôi chân cũng chợt tăng vọt vượt xa những người khác, dẫn đầu lao thẳng về nơi Ác Ma rơi xuống.

Với tốc độ lúc bình thường của Bùi Kiều thì muốn chạy xong khoảng cách gần nghìn mét cũng chỉ mất có vài giây, mà giờ hắn lại còn đang trong trạng thái người không lồ, thế nên tốc độ còn tăng cao hơn nữa, gần như chỉ hai giây sau khi Ác Ma rơi xuống thì hắn đã đến được đích. Vọt tới trước màn bụi đất mù mịt do Ác Ma rơi xuống bốc lên, Bùi Kiều cũng không nhảy vào đó lập tức dùng hết sức bình sinh để ném thẳng quả cầu sét vào trong đó.

Từ trong màn bụi đất mù mịt, một thanh đao quân dụng rực lửa bỏ ra nghênh đón quả cầu sét. Một tiếng nổ lớn đinh tai vang lên khi lôi điện và lửa đụng vào nhau. Có điều, ngọn lửa được ngưng tụ vội vàng kia căn bản không ngăn cản được quả cầu sét của Bùi Kiều bao lâu, lôi điện lập lòe ép qua bức tường lửa. Bùi Kiều không thể bỏ qua cơ hội này, lập tức nhắc Anh Dũng Súng chém hết sức về phía bức tường lửa. Lúc này đây, trước mặt hắn là một màn lửa điện mịt mù, hắn căn bản không thể nhìn thấy bất cứ điều gì sau bức màn đó, nhưng cơ hội này đúng là ngàn năm khó gặp, vậy nên dù có phải liều lĩnh bị thương hắn cũng quyết phải làm trọng thương Ác Ma.

Quả nhiên, Anh Dũng Súng trong tay Bùi Kiều đã chém trúng vào một cái gì đó ở phía trước. Có điều cũng chỉ chém được nửa đường thì hắn lập tức cảm nhận được phía bên kia có vật rắn va chạm với Anh Dũng Súng. Sau đó là tiếng kim loại va chạm đanh gọn. Anh Dũng Súng của hắn chỉ chém được khoảng một phần ba thì bị một vật rắn chặn cứng lại, cuối cùng cũng không chém sâu thêm được một phân nào nữa.

“Lôi điện đến đây!” Bùi Kiều gào lên như phát cuồng, lực lượng lôi điện trong người như thể không tiếc hết thảy mà tràn vào trong Anh Dũng Súng, cả Anh Dũng Súng lập tức tràn ngập lôi điện, dường như đã biến thành một vũ khí ánh sáng như Thập Tự Kiếm của Nannia. Ngay lập tức, vật cứng rắn như kim loại cản phía bên – dưới sự tác động của lực lượng lôi điện – trở nên mềm nhũn như bún. Bùi Kiều không chút chần chừ, dùng hết sức bình sinh đè Anh Dũng Súng xuống. Một tiếng ‘xoẹt’ vang lên, Anh Dũng Súng cuối cùng cũng đã chém xuyên qua vật rắn kia.

Có điều diễn biến này cũng chỉ có thể đến đó mà thôi. Ngay sau khi Bùi Kiều dùng toàn lực chém xuống thì phản búng của hắn cũng phải chịu một cú đập cực mạnh, khiến cho hắn bay ra xa đến mấy chục mét. Hơn nữa cú đá đó còn kèm theo ngọn lửa nóng rực, làm cho toàn thân Bùi Kiều cũng bốc cháy theo, phải đến khi hắn dùng lực lượng lôi điện trấn áp thì mới dập được ngọn lửa đó.

Mà cũng chính lúc này, nhờ có khoảng thời gian vừa rồi mà hơn mười người kia đã tới nơi rồi xông vào trong màn bụi đất mù mịt kia. Trong khoảng khắc, đủ loại ánh sáng bùng lên mãnh liệt – cả mười mấy người kia đều đang bộc phát thuộc tính đặc thù của Thiên Sinh Vũ Khí. Hơn nữa đó cũng không phải kiểu công kích từ xa chậm rãi từ trước, bởi tất cả những người này đều là những chiến sĩ lão luyện, họ đương nhiên hiểu rằng trước mắt chính là một cơ hội tuyệt vời, có khi sẽ một mạch tiêu diệt được con Ác Ma này cũng nên. Vậy nên bọn họ cuối cùng cũng đã không giữ sức nữa, toàn bộ dốc hết sức xông lên liều mạng.

Xông vào đầu tiên chính là Varotian. Thanh đao quân dụng trên tay hắn liên tục ngưng tụ từng đợt gió màu xanh lá, khiến cho thanh đao quân dụng này dường như biến thành một thanh đao màu xanh dài tới ba, bốn mét. Chỉ thấy hắn là kẻ đầu tiên nhảy vào trong màn bụi đất tràn ngập, sau đó, từ trong màn bụi đất tràn ngập bùng lên từng đợt gió quét cực mạnh. Nhưng khi Bùi Kiều còn chưa kịp nhìn rõ gì thì đã thấy gã Varotian đó bay ngược ra y như mình, rồi ngã vật cả buổi chưa thấy đứng lên được.

Hơn mười người kia cũng đều dốc sức nhảy vào, Thiên Sinh Vũ Khí trên tay tỏa ra ánh sáng chói mắt, nhao nhao hò hét xông tới công kích Ác Ma. Chỉ sau hai, ba giây ngắn ngủi, đám bụi đất mù mịt đã bị sóng xung kích quét sạch, những người còn lại cũng đánh về phía Ác Ma. Khi Bùi Kiều đang định nhìn kỹ xem thương vong của Ác Ma tới mức độ nào thì trước mặt bỗng bùng lên ánh sáng đỏ chói lòa. Tiếp theo, từ vị trí Ác Ma đứng làm trung tâm, một ngọn lửa ngút trời bùng lên, lan nhanh ra xung quanh. Vài tên lính hồn còn đang tấn công không kịp lùi lại, lập tức bị biển lửa nhấn chìm mà không kịp kêu một tiếng, sóng chết không rõ.

Lúc này, cả cánh tay nắm cây roi của Ác Ma đã bị chém rụng – đó đúng là thành quả chiến đấu của Bùi Kiều. Một đòn đó không chỉ chém rụng nửa bả vai mà còn tổn thương đến cả lồng ngực của Ác Ma, ở phần bụng của Ác Ma còn có lỗ lớn đang không ngừng có từng đợt gió màu xanh xoáy qua, ngăn vết thương khép lại, xem ra là công kích của Varotian.

Không chỉ có vậy, trên cơ thể con Ác Ma đó lúc này còn có đủ mọi loại vết thương, có đóng băng, có lửa cháy, có vết chém, có mũi tên cắm trên người... khiến cho nó nhìn qua giống như sắp xong đời vậy.

Thế nhưng Bùi Kiều lại cảm thấy rất rõ ràng... Trên cơ thể con Ác Ma đang đứng trong biển lửa kia, áp lực của ý chí uy nghiêm đã trở nên mạnh mẽ chưa từng thấy. Nó giống như...

Giống như...

Sắp đột phá!

Từ Chân Ma cấp đột phá tới Ma Vương cấp!

Bạn đang đọc truyện *Tử Vong Khai Đoan* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Q.4 - Chương 1: Trở Lại Nam Bắc Chiến Trường (1-2-3)

Kể từ khi nhận được Thực Phẩm Chấp Niệm đến nay, Bùi Kiều đã ngưng tụ chấp niệm bản thân liên tục hơn hai mươi ngày, cũng tức là từ cuối tháng 12 đến gần cuối tháng 1.

Một mình Bùi Kiều đã hấp thu hết 1500 dung lượng Thực Phẩm Chấp Niệm. Ngoài sự mong đợi, tỉ lệ chấp niệm mà hắn hấp thu được từ Thực Phẩm Chấp Niệm đã vượt qua 10%, có lẽ là khoảng 12% hay 13% gì đó. Đường như, khi độ cứng rắn của chấp niệm tăng lên, tỉ lệ hấp thu này cũng sẽ tăng theo. Hiện giờ 1 đơn vị chấp niệm của Bùi Kiều có thể dung nạp được 2 đơn vị năng lượng tiêu chuẩn, nên tỉ lệ hấp thu chấp niệm cũng vì vậy mà được nâng lên.

Thành quả mà hắn đạt được khi đã hấp thu hoàn toàn 1500 dung lượng Thực Phẩm Chấp Niệm là 182 đơn vị chấp niệm, cộng với 51 đơn vị sẵn có của bản thân, giờ đây lượng chấp niệm của hắn đã đạt đến 233 đơn vị!

Mặt khác, đã có chút manh mối về năng lực đặc thù của Dương Đình Thiên. Đường như hắn có thể hòa tan được chấp niệm, nhưng chỉ với chấp niệm của hắn và Thiên Sinh Vũ Khí mà thôi, còn với linh hồn thể và quỷ quái thì lại không có hiệu quả. Chấp niệm khi bị hòa tan tạo thành một loại chất lỏng trắng bạc, tuy nhiên khi số lượng chấp niệm bị hòa tan quá nhiều thì lập tức sẽ gây ra một vụ nổ cực mạnh.

Nhưng hình như việc gây nổ này không phải là năng lực đặc thù của hắn, vì nếu như không hòa tan quá nhiều chấp niệm, thì chất lỏng này sẽ nằm yên tĩnh trong lòng bàn tay của hắn. Sau đó, khi bọn Cung Diệp Vũ đã giải quyết xong những chuyện lật vật và trở về, cũng đã chứng kiến quá trình hắn hòa tan chấp niệm thành chất lỏng trắng bạc. Theo như Cung Diệp Vũ nói, loại năng lực này tương tự với năng lực chuyển hóa Thiên Sinh Vũ Khí thành Thực Phẩm Chấp Niệm, nhưng cũng khác biệt đôi chút, trước mắt vẫn chưa biết là năng lực đặc thù gì.

"Mặc kệ ra sao, năng lực đặc thù này chắc hẳn là có liên quan tới việc dung hợp chấp niệm, cứ để hắn rèn luyện thêm đi. Nếu giống như những linh hồn đặc thù khác, có lẽ tới đa là nửa năm có thể biết rõ năng lực đặc thù của hắn rốt cục là cái gì." - Đây là lời đề nghị của Cung Diệp Vũ.

Trên thực tế, khi Dương Đình Thiên nhận ra hắn không thể tự cảm ứng được chấp niệm trong cơ thể, hắn liền bắt đầu chú ý tập trung vào việc rèn luyện năng lực đặc thù. Mỗi ngày hắn đều lấy một nắm gạo chấp niệm ra, rồi hòa tan chúng từng chút từng chút một. Thời gian dần trôi, trong một tháng này, hắn đã rèn luyện năng lực đến mức có thể hòa tan một nắm gạo mà không gây ra bất kỳ chấn động kịch liệt nào.

Tuy Dương Đình Thiên vẫn chưa hiểu rõ năng lực của mình rốt cục là gì, nhưng từ kết quả luyện tập trước mắt có thể thấy rằng: một là hắn có thể dùng loại chấp niệm bị hòa tan này để ném như lựu đạn, hai là có thể biến lượng chấp niệm này thành lực đẩy, gần giống như lúc trước ở Đài Loan, hắn vô tình đã dùng năng lực để đẩy những u linh kia ra. Ngoại trừ việc sử dụng lựu đạn chấp niệm còn có thể có chút uy lực, trong thời gian ngắn vẫn chưa tìm ra được công dụng nào tốt hơn.

Mặc kệ thế nào, qua hai mươi ngày ăn uống hấp thu, hai người đã hấp thu hết chỗ Thực Phẩm Chấp Niệm này. Kế hoạch tiếp theo của Bùi Kiều là muốn đi tới nước Mỹ. Một mặt đáp ứng nguyện vọng của Jenny, cho cô ấy một thanh Thiên Sinh Vũ Khí, mặt khác Bùi Kiều muốn trở lại ảo giới Nam Bắc Chiến Trường. Dựa vào thực lực bây giờ của hắn cùng với sự trợ lực của con Ngụy Ngưu Đầu Chân Ma cấp, hoàn toàn có thể thuận lợi kiếm được chút lợi ích từ cái ảo giới này.

Tiếp đó, Bùi Kiều cũng nói với Cung Diệp Vũ về việc hắn muốn đi Nam Bắc Chiến Trường của Mỹ. Cung Diệp Vũ đã biết sự quyết tâm tự thành lập đoàn đội của Bùi Kiều, nhưng do lòng dạ vốn ngay thẳng chính trực, Cung Diệp Vũ cũng không cảm thấy điều đó có gì bất thường cả, ngược lại còn cẩn thận hướng dẫn hắn một số vấn đề cần chú ý khi tác chiến đoàn đội. Ví dụ như chuyện phải mang theo đủ năng lượng tiêu chuẩn, phải luôn duy trì cảnh giác một khi đã bước vào ảo giới, ngàn vạn lần không được ý vào sức mạnh cá nhân mà xông vào khu vực nguy hiểm, bởi vì làm như vậy là vô trách nhiệm đối với đoàn đội của mình,... đây cũng là một lời đề tỉnh dành cho Bùi Kiều. Xế chiều hôm đó, Bùi Kiều đến tổng bộ tổ chức linh hồn để lãnh 10000 đơn vị năng lượng tiêu chuẩn, rồi bỏ toàn bộ vào trong nhẫn U Minh.

Dù sao lúc này hắn đã luyện hóa Anh Dũng Súng và Bạo Viêm Cự Phù, tạo thành hai điểm sáng, một vàng, một xám lưu động trong đôi mắt hắn, không cần phải sử dụng không gian của nhẫn U Minh.

Sau khi báo cho tổ hậu cần của Lý Lâm, hắn muốn cùng Bùi Đại Uyển có một ngày thật vui vẻ. Hắn cũng nói cho cô ấy rằng hắn sắp sửa "đi công tác" trong vòng nửa tháng đến một tháng, bảo cô phải chăm chỉ học hành, có thời gian thì ghé qua bệnh viện chăm lo mẫu thân. Bùi Đại Uyển cũng là người hiểu chuyện, ngoan ngoãn nhận lời.

Ngày thứ hai, cũng là cuối tháng 1, vừa tảng sáng Bùi Kiều và Dương Đình Thiên đã ngồi trên chiếc xe do Lý Lâm lái để đến một căn cứ quân sự. Tại đây đã có một chiếc máy bay chuyên dụng chờ sẵn, có thể bay tới nước Mỹ bất cứ lúc nào.

"Người thật sự không đến gặp mặt cô ấy sao? Nên biết chuyến đi này phải mất tầm một tháng đấy." Bùi Kiều vừa nhìn ra ngoài cửa sổ xe, vừa điềm nhiên hỏi Dương Đình Thiên bên cạnh.

Dương Đình Thiên đang nhắm mắt yên lặng mình tưởng, sau khi nghe thấy vậy, hần mở mắt liếc nhìn Bùi Kiều, khẽ nói: "Ta đã nói rồi, sau này sẽ không gặp mặt em ấy nữa... Ta sẽ bảo vệ cho em một cách thâm lặng, và cố gắng trở lên mạnh mẽ, cho đến khi em tìm được hạnh phúc mới thôi. Chuyện này coi như xong, người về sau đừng nhắc tới nữa."

Bùi Kiều khẽ lắc đầu, hần biết đối với Dương Đình Thiên, em gái hần chính là trụ cột tinh thần lớn nhất của hần, nhưng cũng là điều cấm kị lớn nhất đối với hần.

"Được rồi, người có quyết định của mình, chỉ cần không hối hận là được" - Bùi Kiều thuận miệng đáp lời.

Tức thì trong xe chìm vào yên tĩnh trở lại, chỉ nghe thấy tiếng máy xe loáng thoáng từ bên ngoài vọng vào. Cũng không biết sau bao lâu, Lý Lâm từ ghế lái đột nhiên hỏi: "Các người muốn tiến vào Nam Bắc Chiến Trường sao?"

Bùi Kiều hơi sùng sốt, đáp: "Phải, chúng ta có ý định tiến vào Nam Bắc Chiến Trường, có gì không đúng sao?"

Lý Lâm nói: "Không, Nam Bắc Chiến Trường thì không có vấn đề gì. Ta chỉ ngạc nhiên là linh hồn các người cùng quý quái có thể xuất hiện tại thế giới thực, vậy tại sao người sống chúng ta lại không thể tiến vào trong ảo giới chứ?"

Bùi Kiều nghe vậy lập tức ngây người, hần cũng không biết trả lời chuyện đó ra sao, chỉ có thể bắt đắ dĩ nói: "Cái này ta cũng không rõ lắm, có lẽ sự tồn tại của ảo giới giống như địa ngục, thiên đường trong truyền thuyết, chỉ có linh hồn mới có thể tiến vào được. Nhưng không phải trong tổ chức linh hồn đã có giải thích rồi sao? Khi sóng điện từ càng lúc càng gần đến điểm tới hạn, vào ngày 21/12/2012, tất cả ảo giới sẽ thực thể hóa, khi đó có lẽ người sống cũng có thể tiến vào được."

Mang theo một tia thất vọng, Lý Lâm nói: "Nếu thật đến lúc đó, người sống chúng ta tiến vào ảo giới còn có tác dụng gì? Khi đó có khác gì tận thế đâu... Bùi Kiều, người là Cao Đăng Trách Thoát Giả, hơn nữa còn có năng lực đặc thù Valkyrie, người có biết biện pháp nào có thể giúp người sống chống lại quý quái không? Trừ sử dụng kim loại siêu điện từ ra, còn có biện pháp nào nữa không?"

Bùi Kiều cười khổ nói: "Nếu thật là có, Trách Thoát Giả và Cao Đăng Trách Thoát Giả chúng ta đã không phải gấp gáp nâng cao thực lực rồi. Nhân loại có bao nhiêu? Vài tỉ người. Quân đội toàn thế giới ít nhất cũng mấy chục triệu, nếu người sống cũng có thể đối kháng với quý quái, chỉ cần quý quái không có số lượng áp đảo tầm mấy tỷ, chúng ta đã sớm không phải lo tới hạo kiếp 2012 kia rồi. Câu trả lời của ta là... không có bất kì biện pháp nào."

Lý Lâm lập tức nở nụ cười khổ, hần cũng không nói thêm gì nữa mà chỉ yên lặng lái xe. Lúc này, Dương Đình Thiên lại đột nhiên hỏi: "Các người vừa nói kim loại siêu điện từ là cái gì thế?"

Bùi Kiều liền giải thích: "Kim loại siêu điện từ là một loại vật liệu đặc thù do các nhà khoa học nghiên cứu ra. Không biết ở bên trong kim loại này bỏ thêm thứ gì, tóm lại kim loại này có thể tiếp xúc với linh hồn và quý quái, mà linh hồn và quý quái cũng không có cách nào xuyên qua tầng kim loại này được. Cho nên khi chế tạo kim loại này thành đạn bắn, có thể gây tổn thương cho linh hồn và quý quái... Đúng rồi! Chính là kim loại siêu điện từ!"

Đột nhiên, Bùi Kiều như thoáng nghĩ tới cái gì đó, hần liền lớn tiếng nói: "Kim loại siêu điện từ là một thực thể vật lý, nhưng lại có thể tiếp xúc với linh hồn và quý quái. Như vậy nếu dựa theo phương pháp chế tạo kim loại siêu điện từ, chắc chắn có một hoặc một vài trình tự có khả năng làm cho người sống có thể tiếp xúc với linh hồn cùng quý quái! Lý Lâm, người có biết thứ kim loại siêu điện từ này rốt cục là được chế tạo như thế nào không?"

Lý Lâm dường như có chút ngây ngốc, hoặc có thể nói là trong lòng bỗng nhiên dấy lên hi vọng, hần vội vàng nói: "Ta cũng không biết rõ về việc chế tạo kim loại siêu điện từ. Toàn bộ thế giới chỉ có vài nước có thể chế tạo kim loại này, tính cả nước ta, thì hình như chỉ có bốn, năm nước mà thôi, thậm chí một vài nước dù có tổ chức linh hồn cũng không thể chế tạo được... Đúng vậy, kim loại siêu điện từ đã là thực thể vật lý, nhưng lại có thể tiếp xúc với linh hồn và quý quái, như vậy có nghĩa là thực thể vật lý có thể tiếp xúc với linh hồn và quý quái. Tốt! Chờ khi chúng ta trở về, ta sẽ nhờ vào quan hệ để tìm lấy quá trình chế tạo kim loại siêu điện từ, đến lúc đó xin nhờ người giúp ta nghiên cứu thật kĩ càng."

Bùi Kiều chợt cảm thấy trong lòng có một ý tưởng thoáng qua, dường như là về kim loại siêu điện từ, nhưng cẩn thận nghĩ lại, cũng không nghĩ ra cái gì rõ ràng, cho nên hần cũng chỉ có thể chôn cái suy nghĩ này vào trong lòng, rồi mới lên tiếng: "Nếu như người sống thật sự có thể tiếp xúc với linh hồn và quý quái, thì nói cách khác, người sống cũng có thể cảm nắm được Thiên Sinh Vũ Khí... Mặc dù người sống không có năng lượng tiêu chuẩn, không cách nào sử dụng thuộc tính của Thiên Sinh Vũ, nhưng như thế đã là rất tuyệt vời rồi, có thể giải quyết được vấn đề thiếu hụt Tự Do Linh Hồn!"

Nhưng Lý Lâm lại cười khổ nói: "Người nói nghe thật đơn giản, người thì có, nhưng mà lấy đâu ra vũ khí đây? Thiên Sinh Vũ Khí cũng không phải tràn lan như người tưởng. Người cho rằng toàn bộ thế giới có mấy người trong vòng một tháng hấp thu hết sạch 1500 dung lượng Thực Phẩm Chấp Niệm? Có lẽ cũng chỉ có người là người ăn mặn nhất thôi!"

Bùi Kiều cũng biết Lý Lâm nói đúng, đối với hần cũng chỉ là trùng hợp mới có thể trong một tháng hấp thu hơn 1500 dung lượng Thực Phẩm Chấp Niệm, có khả năng về sau cũng không có cơ hội như lần này... Xem ra việc nhân loại muốn chống lại tận thế 2012 vẫn còn là một chặng đường thật dài.

Trong khi nói chuyện, cỗ xe đã đi vào trong căn cứ quân sự từ lúc nào, và ở trên sân bay cũng đã một chiếc máy bay chờ sẵn.

Quá trình chuyến bay cũng không có gì đáng nói, đơn giản là năm người sống nhắm mắt nghỉ ngơi, Bùi Kiều và Dương Đình Thiên thì một người tỉnh tóa mình tưởng đề đề cao chấp niệm bản thân, còn một người thì lấy ra hơn mười nắm gạo chấp niệm tập hòa tan và nắm giữ, rèn luyện năng lực của bản thân mình.

Đến khi máy bay đáp xuống căn cứ không quân nước Mỹ thì đã là bảy giờ tối. Trong khi Lý Lâm và năm người sống còn lại phải tới Tổng Bộ Tổ Chức Linh Hồn Mỹ báo tin và cũng kí luôn một vài hiệp định làm nhiệm vụ khi nhập cảnh (1), thì Bùi Kiều cùng Dương Đình Thiên lại không cần phải làm những việc phiền toái như vậy. Thực tế thì đây chính là tác dụng của đội hậu cần: thay mặt linh hồn để xử lý các chuyện thế tục lặt vặt, để bọn họ có thể toàn tâm hoàn thành các nhiệm vụ quý quai.

Vậy nên sau khi Bùi Kiều và Dương Đình Thiên bàn bạc với nhau, thì đã quyết định sẽ không tới Tổng Bộ Tổ Chức Linh Hồn Mỹ nữa. Dù sao thì cũng chỉ là một vài thủ tục nhập cảnh và báo cáo nhiệm vụ mà thôi, không có gì quan trọng cả. Vậy nên hai người liền thoát khỏi trạng thái thiếu đốt năng lượng tiêu chuẩn, đổi thành trạng thái linh hồn vô hình, “đi nhờ” mấy chiếc xe, đi thẳng tới chỗ Jenny. Còn mấy người Lý Lâm, sau khi xong việc với Tổ Chức Linh Hồn Mỹ cũng sẽ đi thẳng tới bên ngoài ảo giới Nam Bắc Chiến Trường chờ hai người.

Bùi Kiều trở về Dương Gian từ Địa Ngục tới giờ đã qua hai tháng. Nếu như lúc mới trở lại Dương Gian, còn là một tay mơ không hiểu biết gì, thì giờ đã có thể coi hắn là một tay lão luyện của giới linh hồn rồi. Thậm chí hắn còn biết tường tận nhiều bí mật của giới linh hồn hơn cả Jenny. Dù sao thì hắn cũng là cao đẳng tránh thoát giả, có tên tuổi cùng thực lực. Hơn nữa, trận đánh tại ảo giới Phong Đô đã giúp cho thực lực của hắn bước lên tới đỉnh cao giới linh hồn.

“Tích thủy tri ân, dừng tuyên trương báo” – nhận ơn nhỏ, trả nghĩa lớn, điều này Bùi Kiều đã không thể làm được khi thực lực còn nhỏ yếu, nhưng giờ đã có thực lực thì hắn cũng sẽ không keo kiệt gì một thanh Thiên Sinh Vũ Khí. Đây cũng là một trong những bản tâm của hắn: có ân báo ân, có oán báo oán!

Lúc hai người đến được nhà Jenny thì đã gần mười giờ tối. Ngôi nhà của Jenny ở cũng không quá lớn, ít nhất là không thể so được với tòa biệt thự ở ngoại ô Bắc Kinh mà Bùi Kiều ở - đây chỉ là một ngôi nhà bình thường của tầng lớp trung lưu nước Mỹ mà thôi. Nhờ vào ánh sáng hắt ra từ cửa sổ, bọn Bùi Kiều có thể thấy được người trong nhà đang tụ họp trong phòng khách, dường như họ đang có một cuộc họp gia đình.

Bùi Kiều sẽ không thể bất lịch sự tới mức tự ý xuyên thẳng qua tường vào nhà người ta. Còn về phần Dương Đình Thiên, bộ dạng của hắn chẳng khác gì tiêu đề lẳng lẳng đằng sau, không chủ động đưa ra ý kiến, cũng không chủ động nói chuyện phiếm. Thế nên Bùi Kiều cũng không để ý tới hắn nhiều, chỉ một mình đi tới cửa trước, nhấn chuông rồi đứng chờ.

Không lâu sau, một thanh niên tầm mười bảy, mười tám tuổi ra mở cửa. Anh ta sững sờ nhìn Bùi Kiều một lúc, hiển nhiên không nghĩ người nhấn chuông gọi cửa lại là người da vàng, hơn nữa là anh ta rõ ràng không biết người này. Người thanh niên hỏi với sự cẩn thận hiện rõ trên khuôn mặt: “Anh tìm ai vậy?”

Bùi Kiều lúc này mới nhớ lại, người thanh niên này chưa từng gặp hắn. Lần trước khi vào nhà Jenny, hắn không thiếu đốt năng lượng tiêu chuẩn nên người sống không thể nhìn thấy được. Nhưng lần này hắn đến thì lại thiếu đốt năng lượng tiêu chuẩn, nên bề ngoài trông không khác gì người sống cả. Người thanh niên này hắn biết, chính là em trai Jenny, anh ta không nhận hắn cũng là chuyện bình thường.

Bùi Kiều cười cười nói: "Tôi là bạn của chị gái cậu. Nói với cô ấy là tôi đến để hoàn thành lời hứa của mình."

Người thanh niên sững sờ, thái độ càng thêm cẩn thận. Hắn nhìn kĩ Bùi Kiều, lại nhìn Dương Đình Thiên phía sau lần nữa, lúc đó mới quay lại gọi lớn: "Chị ơi, có một người châu Á nói là bạn chị, đến để hoàn thành lời hứa."

Không lâu sau, quả nhiên từ phòng khách vang lên một tiếng hô kinh ngạc. Tiếp đó, Jenny chạy vội từ trong phòng ra, vừa nhìn thấy Bùi Kiều, cô lập tức ngạc nhiên nói: "Bùi Kiều! Là anh sao? Anh từ Trung Quốc tới đây sao?"

Bùi Kiều nhìn đáng vẻ hớn hờ của Jenny, hắn cũng hơi cười cười, đồng thời gật đầu nói: "Để chúng tôi vào nhà rồi nói. Đúng rồi, vị này là Dương Đình Thiên, đồng đội của tôi."

Phong thái của Jenny vẫn phóng khoáng như trước, nàng vừa kéo tay Bùi Kiều, vừa nói với Dương Đình Thiên: "Dương tiên sinh, mời anh vào nhà". Nói xong liền lôi Bùi Kiều một mạch vào phòng khách.

Trong phòng khách, cha mẹ Jenny đang ngồi trên ghế salon. Nhìn thần sắc nghiêm túc trên gương mặt hai người, thì hình như trước đó họ cùng Jenny đang tranh luận cái gì đó. Phải đến khi họ trông thấy Jenny kéo Bùi Kiều vào phòng khách, thì cha của cô mới đứng lên.

Jenny cười hi hi nói với họ: "Đây chính là vị Cao Đẳng Tránh Thoát Giả mà con đã nói đến trước kia: Kiều Bùi – người Trung Quốc, nhưng hắn lại thích người khác gọi là Bùi Kiều hơn (2). Còn người kia là đồng đội của anh ấy – Dương tiên sinh. Bùi Kiều, Dương tiên sinh, đây là cha mẹ tôi, còn kia là em trai tôi, anh đều từng gặp rồi, có điều họ thì lần đầu tiên nhìn thấy anh."

Cha Jenny đưa tay hướng về phía Bùi Kiều, đồng thời nhiệt tình nói: "Ngài chắc là vị Cao Đẳng Tránh Thoát Giả thứ chín rồi? Trước kia tôi đã nghe con gái tôi nhắc qua... Đúng rồi, với kiến thức của một Cao Đẳng Tránh Thoát Giả như của ngài, chắc sẽ giúp được tôi khuyên bảo Jenny. Nó muốn cả nhà chúng tôi rời khỏi Washington. Tuy hiện giờ tài sản của nó không ít, chúng ta đến Philadelphia hoặc nơi khác đều không phải lo chuyện sinh nhai, thế nhưng công việc mà nó phải nhận sẽ nguy hiểm hơn bây giờ. Như vậy thì làm sao chúng tôi yên tâm được?"

Bùi Kiều nghe vậy thì nhìn về phía Jenny với ánh mắt tò mò. Còn Jenny thì cau mày nói với hắn: "Bùi Kiều, lần quý quai thực thể hóa vừa rồi ở quốc gia của anh đã chết mất mấy chục ngàn người đúng không? Ấn Độ càng thảm hơn, chết hơn mấy trăm ngàn người, thậm chí còn nhiều hơn nữa, chỉ là đã bị chính phủ lấp liếm đi. Còn nước Mỹ chúng tôi, tuy lần này Washington đã thuận lợi trấn áp đám quý quai này, nhưng còn lần sau thì sao? Vậy nên đưa

bọn họ rời khỏi Washington là việc cần làm gấp đúng không? Người cũng nghĩ thế chứ?”

Đến lúc này, Jenny vẫn còn đang kéo tay Bùi Kiều, dường như tình thế cấp bách trước mắt đã làm cô quên buông tay. Còn Bùi Kiều thì đương nhiên là không thể gạt phắt tay cô nàng ra trước ánh mắt nhiều người thế này. Vậy thì đúng là làm cho một cô gái quá mức xấu hổ rồi! Vậy nên hẳn chỉ có thể thả lỏng tay kia vuốt vuốt cái mũi, rồi nói: "Thật ra thì suy nghĩ đó của cô cũng không chính xác lắm đâu."

"Sau khi Bắc Kinh và toàn bộ các thành phố có đặt tổng bộ của tổ chức linh hồn trên thế giới xuất hiện quý quái thực thể hóa với quy mô lớn, tôi cũng đã nghĩ tới việc người nhà rời khỏi Bắc Kinh. . . À, đó chính là thành phố đặt tổng bộ tổ chức linh hồn của nước tôi. Nhưng sau khi cân thận nghĩ, thì tôi lại cảm thấy tiếp tục ở lại Bắc Kinh thì tốt hơn... Lần này quý quái thực thể hóa có quy mô rất lớn. Cô có biết rằng ngoại trừ những nơi đặt tổng bộ của tổ chức linh hồn ra, thì còn có những thành phố khác cũng có quý quái thực thể hóa xuất hiện. Ví dụ như ở Đài Loan, cũng có đến vài ngàn người mất tích và tử vong."

Nói đến đây, Bùi Kiều cũng quên luôn việc mình đang bị kéo tay. Hắn nghiêm túc nói với Jenny: "Cái khác tôi không dám cam đoan, nhưng tôi chắc chắn càng về sau này, thì vấn đề quý quái thực thể hóa sẽ càng nghiêm trọng. Đến lúc đó, rất có thể những thành thị khác cũng sẽ xảy ra chuyện tương tự. Khi đó, thành phố này sẽ là nơi được tổ chức linh hồn ưu tiên trấn áp quý quái trước tiên. Hơn nữa, cô cũng là Tự Do Linh Hồn, có Thiên Sinh Vũ Khí thì cũng có thể tiêu diệt quý quái. Nhưng nếu là ở những thành thị khác thì sao? Một khi phát sinh những sự kiện như vậy, ngoại trừ chạy trốn ra thì không còn cách nào khác. Cô đã nghĩ tới chuyện đó chưa? Vậy nên tôi cho rằng, để gia đình cô ở lại Washington thì tốt hơn."

Nói đến đây, Bùi Kiều liền lấy từ trong Nhẫn U Minh ra một thanh loan đao. Hắn cười cười nhìn về phía Jenny nói: "Đây là Thiên Sinh Vũ Khí mà tôi đã hứa sẽ tặng cho cô. Nó có dung lượng 100 đơn vị, vừa vặn thích hợp với thực lực của cô lúc này. Có nó, cô có thể đối phó được với quý quái Nhập Ma cấp, thậm chí gặp Nhập Ma cấp đỉnh phong cũng có thể chạy trốn được. Đây là lời hứa của tôi! Cầm lấy đi!"

Khi Jenny vẫn đang suy nghĩ về lời Bùi Kiều nói, thì đột nhiên lại thấy Bùi Kiều lấy đâu ra một thanh Thiên Sinh Vũ Khí loại loan đao đưa tới. Cô nàng chỉ biết ngây ra nhận lấy cây đao, vô thức buông tay Bùi Kiều. Bùi Kiều thấy vậy thì cũng thờ phào một hơi, vội vàng đứng xa ra vài bước, tiện đó liền ngồi luôn xuống một cái ghế bên cạnh, rồi cứ thế lặng yên nhìn Jenny đưa tay vuốt ve thanh loan đao.

Jenny vuốt ve thanh đao như bảo bối, nhìn tỉ mỉ hơn nửa ngày. Sau đó, cô mới nhìn về phía Bùi Kiều với vẻ đầy vui sướng: "Rất rất cảm ơn anh! Bùi Kiều, lúc ấy tôi cũng chỉ là hi vọng một chút, nghĩ rằng một, hai năm sau, anh sẽ từ từ trở lên mạnh mẽ, sau đó có thể cho tôi một thanh Thiên Sinh Vũ Khí, nhưng ai mà biết được... Thật sự rất cảm ơn anh! Thế này đúng là "buồn ngủ gặp chiếu manh" rồi. Trước đây, vì tôi không có Thiên Sinh Vũ Khí nên bị loại khỏi rất nhiều nhiệm vụ của đoàn đội. Rồi lúc quý quái thực thể hóa cũng không có năng lực để bảo vệ người nhà! Tôi, tôi..." Nói tới những lời sau cùng thì Jenny đã khóc. Có điều thứ chảy ra từ mắt của cô lại là những viên năng lượng tiêu chuẩn nho nhỏ, lấp lờ giữa hư không, tựa như đom đóm.

Bùi Kiều mỉm cười, hắn chợt thấy một cảm giác khoan khoái dễ chịu không nói nên lời dâng lên từ tận đáy lòng. Đây là sự vui sướng vì trợ giúp được người khác, cũng là niềm vui khi hoàn thành được lời hứa, nội tâm thông suốt, bản tính thấu đạt... Cho dù lúc này hắn không nhìn vào trong cơ thể mình, và cũng không cảm thấy chấp niệm của bản thân có gì thay đổi quá lớn, nhưng loại cảm giác ngay lúc này đây của hắn, hắn biết rõ, đây chính là bản tâm! Cũng là con đường dẫn tới Chân Ma cấp!

"Yên tâm đi, chúng ta là bạn bè. Lúc ta ngộ nghệ nhất thì người chính là người đầu tiên chia sẻ cảnh ô-liu ra cho ta, người cũng là người đầu tiên giúp đỡ ta. Ở Trung Quốc chúng ta có một câu nói thế này..."

Bùi Kiều nhìn Jenny nói: "Tích thủy tri ân, đừng tuyên trương báo. Nghĩa là dù mang ơn dù nhỏ như nước nhỏ dưới mái hiên, cũng phải trả lại như nước một dòng suối. Sau này có gì cần giúp đỡ, hãy liên lạc với ta. Ta đã nói rồi: chúng ta là bằng hữu."

Lời bình:

Liệu Nam Bắc Chiến Trường sẽ có thay đổi gì so với lần Bùi Kiều tới trước kia? Chiến đấu lại sắp lần nữa bắt đầu! Đón đọc TVKD được thực hiện bởi nhóm dịch Vô Hạn Chi Tâm!

Chú thích:

1. Nhiệm vụ nhập cảnh: khi một linh hồn tới nước khác và muốn vào ảo giới của nước sở tại thì cần phải làm một vài nhiệm vụ cho nước sở tại.
2. Kiều Bùi: Trong họ tên của người Âu Mỹ thì tên đứng trước, họ đứng sau.

Đêm hôm đó, Bùi Kiều và Dương Đình Thiên nghỉ lại nhà Jenny. Nhân tiện đó, Bùi Kiều cũng hỏi Jenny về các động tĩnh gần đây của giới linh hồn nước Mỹ.

Sau khi Bùi Kiều rời khỏi nước Mỹ, quốc gia này cũng không xảy ra sự kiện gì quá lớn. Chuyện lớn nhất có lẽ chính là sự kiện quý quái thực thể hóa quy mô lớn vừa rồi. Có điều là tình hình nước Mỹ trong vụ đó lại cũng khá tốt, vì toàn bộ Tránh Thoát Giả và Cao Đẳng Tránh Thoát Giả của nước Mỹ lúc đó đều đang nhàn rỗi. Vậy nên, có thể nói nước Mỹ là quốc gia chịu thiệt hại nhỏ nhất trong đợt quý quái thực thể hóa vừa rồi.

Một phương diện khác, Bùi Kiều nghe được một tin đồn...

Tuy Bùi Kiều được biết đến như là vị Cao Đẳng Tránh Thoát Giả thứ chín trên thế giới, tin tức về hắn sẽ luôn được các tổ chức linh hồn chú ý tới, thế nhưng điều làm cho hắn thực sự nổi tiếng toàn thế giới lại là năng lực Valkyrie mà hắn mới có được gần đây!

Đúng vậy, tuy đến nay thì thế giới đã biết đến hơn mười loại năng lực đặc thù của linh hồn, mỗi một loại đều gần như có tác dụng không thể thay thế đối

với các tổ chức linh hồn, nhưng trong hơn mười loại năng lực đó, thì chỉ có năng lực Valkyrie được công nhận là quan trọng nhất và cũng mạnh mẽ nhất!

Tuy các năng lực đặc thù khác cũng đều rất quan trọng, nhưng địa vị của những năng lực này cũng đã là cố định, gần như không có tiềm lực phát triển gì đáng nói. Dù sao thì mỗi năng lực đặc thù cũng chỉ có một hoặc hai tác dụng nào đó, nhưng năng lực Valkyrie thì lại có tiềm năng vô hạn. Vì chỉ cần có năng lực này, thì có thể liên tục tìm được các linh hồn có năng lực đặc thù khác. Nói một cách khác, người có năng lực Valkyrie chẳng khác nào một máy dò tìm linh hồn đặc thù! Đó thực sự là một năng lực tuyệt vời mạnh mẽ nhất!

Trước Bùi Kiều, cũng chỉ có một nữ linh hồn ở Bắc Âu có năng lực này. Cũng chính nhờ có công lao của cô mà Châu Âu mới có nhiều linh hồn đặc thù như hiện nay. Và tới tận bây giờ, ngoài cô ra thì cũng chỉ Bùi Kiều là có được năng lực này. Vậy nên có thể tưởng tượng được là tin tức này đã làm thế giới chấn động tới mức nào. Bởi vậy, khi Trung Quốc xác nhận chính xác là Bùi Kiều có năng lực Valkyrie thì bọn họ gần như đã loan truyền tin này ra khắp thế giới ngay lập tức.

Khi nghe Jenny hỏi có đúng là mình có năng lực đặc thù Valkyrie không thì Bùi Kiều chỉ biết cười khổ. Hẳn động não một chút thì lập tức chắc rằng chính phủ Trung Quốc đã cố ý công bố tin tức mình nắm giữ năng lực Valkyrie. Chỉ có điều là lúc này thì hẳn chưa thể hiểu được tại sao chính phủ Trung Quốc lại làm như vậy. Cách làm có phần “huênh hoang” này đúng là khác hẳn với thái độ ần ần và trung lập trước nay của họ (1).

(Có lẽ là do Tổ Chức Linh Hồn Trung Quốc đã bị tổn thất nặng trong lần quý quái thực thể hóa này, rồi lại chết rất nhiều Tránh Thoát Giả trong ảo giới Phong Đô, khiến cho cả Trung Quốc giờ này còn không tới mười Tránh Thoát Giả. Mặc dù còn có người mạnh nhất thế giới là Cung Diệp Vũ trấn giữ, nhưng cũng khó tránh khỏi việc địa vị của Tổ Chức Linh Hồn Trung Quốc bị hạ thấp... Thế nên chính phủ mới cố ý định đưa ta ra, “nặn lên” thành một Cung Diệp Vũ thứ hai, hoặc có thể nói là một nhân vật giống như là Cung Diệp Vũ? A, khả năng này có khi lại là lớn nhất.)

Bùi Kiều ngẫm nghĩ một lúc lâu, cuối cùng phỏng đoán như vậy. Thực ra thì hẳn cũng không ghét bỏ gì cách làm này của chính phủ. Dù sao thì “thượng vị giả” không thể nào chỉ suy nghĩ bó hẹp trong một cá nhân, mà phải luôn nghĩ tới toàn cục. Từ trước tới nay, địa vị của Tổ Chức Linh Hồn Trung Quốc so với tổ chức linh hồn của các quốc gia khác vẫn luôn không ra làm sao. Thực tế là Tổ Chức Linh Hồn Trung Quốc có tiềm lực và ưu thế lớn nhất thế giới. Ưu thế đó chính là dân số lên đến hơn một tỷ người, chiếm gần một phần năm dân số thế giới. Với dân số lớn như vậy, đáng ra cũng phải có lượng Tránh Thoát Giả và Cao Đẳng Tránh Thoát Giả tương xứng.

Nhưng tình trạng thực tế lại là lượng Tránh Thoát Giả và Cao Đẳng Tránh Thoát Giả của Trung Quốc lại chỉ được xếp vào hạng trung bình so với các quốc gia khác trên thế giới. Nếu không có “người mạnh nhất thế giới” là Cung Diệp Vũ trấn thủ thì chỉ sợ thứ hạng sẽ còn thấp nữa. Đây thật đúng là mất hết thế diện quốc gia!

Cũng chính bởi vì vậy nên cho dù Cung Diệp Vũ có bá đạo đến vậy, gần như nắm toàn bộ quyền lực của Tổ Chức Linh Hồn Trung Quốc, thì chính phủ vẫn có thể dễ dàng tha cho hắn... Bởi hắn chính là thế diện của Trung Quốc!

Điều này thực ra rất dễ lý giải. Muốn sau khi chết trở thành Tránh Thoát Giả và Cao Đẳng Tránh Thoát Giả, thì điều tối quan trọng là phải có ý chí và chấp niệm mạnh mẽ. Với người sống, đó chính là những người có lý tưởng của bản thân và còn luôn nỗ lực để hoàn thành lý tưởng đó, nói chung là như thế... Một quốc gia có dân số đông như vậy mà số lượng Tránh Thoát Giả và Cao Đẳng Tránh Thoát Giả lại ít đến thế. Điều này nói lên trạng thái tinh thần trong cả quốc gia thực sự rất bạc nhược. Điều này không thể dùng vài câu nói “hài hòa” (2) trên truyền hình là có thể giải quyết được. Cứ nhìn số lượng Tránh Thoát Giả xuất hiện sau khi người ta chết thì sẽ rõ đúng không?

Thế nên, cái danh hiệu “người mạnh nhất thế giới” của Cung Diệp Vũ đã được biến thành một tấm chắn... Mà đến lúc này đây, cái tấm chắn đó có vẻ đã được ném lên mặt Bùi Kiều rồi.

(Nhưng làm vậy cũng chẳng khác nào “bị bệnh ở gốc mà trị ở ngọn”! Trừ khi có thể tìm được biện pháp chặt đứt tội nghiệt quy mô lớn, nếu không Trung Quốc... Không! Phải nói là cả nhân loại sẽ không thể vượt qua nỗi kiếp nạn năm 2012 rồi!)

Một lòng đầy tâm sự, sáng ngày hôm sau, Bùi Kiều và Dương Đình Thiên rời khỏi nhà Jenny với ý định lập tức tiến vào ảo giới Nam Bắc Chiến Trường. Jenny vốn cũng muốn xin đi cùng đi cùng bọn hắn, nhưng thứ nhất là giờ thực lực của cô còn quá yếu, thứ hai nữa là cô mới chỉ vừa nhận được Thiên Sinh Vũ Khí, còn chưa quen thuộc với nó, nên cần có thời gian làm quen và rèn luyện. Vậy nên cô chỉ có thể từ bỏ ý định của mình.

Tuy vậy, Bùi Kiều và Jenny cũng có với nhau một lời hứa khác, đó là khi hai người rời khỏi ảo giới Nam Bắc Chiến Trường thì sẽ lập tức tới nhà Jenny, để xem cô đã rèn luyện cùng thanh loan đao này đến trình độ nào.

Jenny vẫn giữ nguyên dáng bộ tươi cười đặc trưng của mình, vừa kéo tay Bùi Kiều vừa nói chuyện liên hồi. Dương Đình Thiên thì đi theo cha Jenny vào gara lái một chiếc xe hơi nhỏ. Sau đó, Bùi Kiều gần như là tức tốc trốn vào trong xe.

Dương Đình Thiên là người lái xe, hẳn nhìn Bùi Kiều ngồi ở ghế phụ lái rồi nói bằng giọng lạnh nhạt: "Hình như cô gái người Mỹ kia có tình ý với người."

Nhưng Bùi Kiều lại chỉ nhếch miệng trả lời: "Chẳng qua là do hoàn cảnh thôi. Ta với cô ấy có được bao nhiêu tình nghĩa chứ? Lần này ta gặp lại cô ấy, chẳng qua là do trước kia cô ấy đã từng giúp đỡ ta. Còn những cử chỉ thân mật lần này của cô ấy, thật ra cũng là do thực lực và địa vị bây giờ của ta mà thôi... Nhưng cũng không trách cô ấy được. Từ lời cô ấy nói thì có thể thấy, địa vị của Tự Do Linh Hồn không được tốt như ta nghĩ. Các quốc gia cùng tổ chức linh hồn chỉ coi bọn họ như pháo hôi. Vậy nên bọn họ thực sự cảm thấy vô cùng bất an."

Nói đến đây, Bùi Kiều chợt thở dài: "Biểu hiện ra bên ngoài của sự bất an này, chính là người ta sẽ cố gắng để được một Tránh Thoát Giả hoặc Cao Đẳng Tránh Thoát Giả mạnh mẽ che chở, hoặc là hoàn toàn tránh xa tổ chức linh hồn, chỉ nhận mấy nhiệm vụ không nguy hiểm để sống qua ngày... Ài, tóm lại là vì đã quen biết với cô ấy rồi, nên nếu có cơ hội thì vẫn sẽ giúp một chút."

Dương Đình Thiên gật đầu lên tiếng: "Rất tốt! Người không bị sắc đẹp hay cảm dỗ làm mờ mắt, cũng không có bị quyền lực của mình che mắt... Nói

thật, ta ngày càng mong chờ vào biểu hiện của ngươi rồi đấy."

Bùi Kiều hơi sững sờ, lúc này hắn mới hiểu vừa nãy là Dương Đình Thiên thăm dò hắn. Hắn lập tức cảm thấy hứng thú, cười cười hỏi: "Từ lúc ta cứu ngươi từ Đài Loan về, ngươi vẫn luôn làm ra cái bộ dạng bí ẩn khiến ta phát bực. Thế sao giờ đột nhiên lại có hứng thú với ta?"

Dương Đình Thiên liếc nhìn Bùi Kiều một cái rồi lại tiếp tục nhìn con đường phía trước, nói: "Dù sao ngươi cũng là đội trưởng trong tương lai của cái đoàn đội này, và ta thì không muốn đặt tính mạng của mình vào tay một gã đội trưởng thất bại. Bất kể là về tính cách, về sức mạnh hay cách đối xử với đội viên, ta đều không hy vọng ngươi sẽ là một kẻ thất bại... Hơn nữa, biểu hiện của ngươi cũng đã làm cho ta có chút kì vọng."

Bùi Kiều cười cười nói: "Vậy thì đánh giá của ngươi về ta thế nào?"

Dương Đình Thiên vẫn giữ nguyên cái vẻ mặt nghiêm túc 'không cười đùa' của mình, hắn lắc lắc đầu nói: "Theo quan sát của ta thì cách ngươi đối xử với đội viên có thể coi là chân thành. Ít nhất là với ta, ngươi không coi ta là công cụ, mà thực sự muốn ta là đồng bọn... Về các phương diện khác, vì ta còn chưa thân quen với ngươi, nên cần quan sát thêm một thời gian nữa mới biết được."

Bùi Kiều cũng không tiếp tục hỏi thêm nữa. Nhưng thật ra hắn đã cảm thấy tương đối thỏa mãn... Thỏa mãn vì đánh giá của Dương Đình Thiên về bản thân mình.

Trên thực tế, lúc cứu Dương Đình Thiên tại Đài Loan, tuy hắn thật lòng muốn kết bạn với người đồng bọn này, hơn nữa cũng thành tâm biểu đạt thiện ý, nhưng việc hắn đi Đài Loan chỉ để cứu một mình Dương Đình Thiên như vậy thật sự là làm cho người khác cảm thấy hắn làm việc đó vì động cơ không trong sáng, giống như hắn chỉ muốn tìm được một Tự Do Linh Hồn để sử dụng như một công cụ mà thôi. Vậy nên lúc đầu Dương Đình Thiên đứng là có tư tưởng chống đối lại hắn. Bùi Kiều tuy thấy được sự chống đối đó, nhưng hắn cũng biết con người không phải là đồ vật, không thể nào dùng sức mạnh để cưỡng chế thay đổi được. Vậy nên hắn chỉ có thể tiếp tục thể hiện thành ý của mình.

Cho đến tận lúc này, Dương Đình Thiên cuối cùng cũng không chống đối hắn nữa. Hoặc có thể nói rằng, đến lúc này bọn hắn mới thực sự là đồng đội!

Tạm gác lại chuyện Bùi Kiều đang âm thầm vui mừng ở đây. Khi hai người đến bên ngoài Nam Bắc Chiến Trường thì đám người Lý Lâm đã chờ ở đó từ lâu. Sau khi nói chuyện với Lý Lâm xong thì Bùi Kiều mới cảm thấy việc thành lập một đội hậu cần nho nhỏ thế này thật sự không có gì không tốt, ngược lại, một tiểu đội như vậy còn có tác dụng hỗ trợ tương đối lớn.

Trước khi đi Mỹ để vào Nam Bắc Chiến Trường, Bùi Kiều đã hỏi Dương Húc Quang những điều cần chú ý khi tiến vào ảo giới của nước khác.

Trên thực tế, do số lượng ảo giới trên thế giới rất ít, lại phân bố không đều, nên đã nảy sinh vấn đề quyền sử dụng ảo giới. Ở thời kỳ đầu, chính vấn đề này đã gây nên rất nhiều hỗn loạn, thậm chí còn làm các nước nhiều lần xảy ra va chạm. Mãi cho tới khi mười ba quốc gia có tổ chức linh hồn cùng tổ chức hội nghị thượng đỉnh, rồi cùng đưa ra quy định thì mới hoàn toàn dẹp tan sự hỗn loạn vì tranh chấp ảo giới.

Theo quy định của hội nghị, khi Tự Do Linh Hồn muốn đi vào ảo giới của quốc gia khác, nếu đó là Tự Do Linh Hồn bình thường, thì linh hồn đó cần phải làm không công cho quốc gia sở tại một nhiệm vụ. Độ khó của nhiệm vụ này sẽ được quyết định dựa vào cường độ của Thiên Sinh Vũ Khí mà linh hồn này sở hữu. Còn các Trách Thoát Giả thì có thể tiến vào miễn phí, nhưng trước đó cũng phải đăng kí tại tổng bộ của tổ chức linh hồn quốc gia sở tại và khu quản lý bên ngoài ảo giới đó.

Với các Cao Đẳng Trách Thoát Giả, chẳng những bản thân có thể tiến vào ảo giới miễn phí, mà còn có thể dẫn theo mười Tự Do Linh Hồn cũng tiến vào miễn phí, nhưng trước đó cũng vẫn phải đăng kí tại tổng bộ tổ chức linh hồn và khu quản lý bên ngoài ảo giới.

Hiện tại đã có đội hậu cần này rồi thì việc đăng kí có thể giao hết cho bọn hắn. Không chỉ có vậy, bọn hắn còn chuẩn bị giúp cho Bùi Kiều một lượng lớn năng lượng tiêu chuẩn và các tin tức về ảo giới. Những chuyện này vốn là sẽ lấy đi của Bùi Kiều rất nhiều thời gian và tinh lực, nhưng giờ đã có đội hậu cần này rồi, hắn có thể thoải mái mà ném ra khỏi đầu, chỉ cần chuyên tâm vào nhiệm vụ và việc chiến đấu của mình là được. Thật sự đã giảm được một lượng lớn công việc.

"Làm tốt lắm!" Bùi Kiều nhìn sáu người xếp hàng thẳng tắp trước mặt, vui vẻ nói với bọn họ như vậy.

Lý Lâm cười nhẹ một tiếng, nhưng rồi lại lắc đầu đáp: "Đây là nhiệm vụ cơ bản nhất của tiểu đội hậu cần, nên ngươi không cần phải vui vẻ như vậy. Nhiệm vụ quan trọng nhất của chúng ta thật ra là về thu thập tin tức. Ví dụ như ngươi muốn biết độ khó của ảo giới thế nào, có những quỷ quái nào, quốc gia nào ban bố nhiệm vụ gì... Những điều này mới là nhiệm vụ quan trọng nhất đó."

Bùi Kiều cười ha ha nói: "Rồi sẽ có cơ hội! Giờ ta đã bắt đầu tin các ngươi là quân nhân tinh nhuệ nhất rồi đấy... Yên tâm đi, sau này các ngươi nhất định sẽ có cơ hội."

Lúc này, Bùi Kiều, Dương Đình Thiên và cả sáu người Lý Lâm đều đang đứng trong đại sảnh của tòa nhà lớn ngay bên ngoài ảo giới Nam Bắc Chiến Trường. Trong đại sảnh có rất nhiều người qua lại, ngoài một số Tự Do Linh Hồn làm nhiệm vụ tuần tra bảo vệ, còn có rất nhiều nhân viên người sống làm đủ loại công việc, lại còn có một số Tự Do Linh Hồn tới từ nước ngoài, thậm chí có cả Trách Thoát Giả. Điều đó khiến cho cái đại sảnh này có vẻ vô cùng huyền ảo và chật chội. Vậy nên tám người Bùi Kiều đứng ở một góc cũng không hề có vẻ khác thường gì, và cơ bản là cũng chẳng có ai thêm để ý tới bọn hắn.

Bởi vì tại thời điểm cuối năm, ngoại trừ sẽ xuất hiện một lần quỷ quái thực thể hóa quy mô lớn ở bên ngoài, thì thực lực quỷ quái trong các ảo giới trên toàn thế giới sẽ giảm xuống trên phạm vi lớn, lúc này là thời cơ tốt cho các đoàn đội quốc gia hoặc các đoàn đội tư nhân tiến vào ảo giới kiểm trang bị. Mà cả thế giới đều biết Nam Bắc Chiến Trường là ảo giới đơn giản nhất, thế nên hiện tại bên ngoài ảo giới này đã có hơn mười đoàn đội, mấy ngàn Tự Do Linh Hồn và mười mấy Trách Thoát Giả, gần như có thể coi đây là một sự kiện rầm rộ của giới linh hồn được rồi. Trước khi đến đây, Bùi Kiều

không ngờ sẽ gặp tình hình thế này.

Trong lúc Bùi Kiều đang thương lượng với đám Lý Lâm về thời gian mà hắn dự định sẽ ở trong Nam Bắc Chiến Trường, thì tại một chỗ khác trong đại sảnh cách họ hơn mười mét, có mười một người cả nam lẫn nữ mặc áo choàng đen lại đang yên lặng nhìn bọn họ một cách chăm chú. Do ở đây người ra người vào tiếng động quá lớn, cho nên Bùi Kiều cũng không chú ý đến mười một người này.

Trong mười một người này, có một thanh niên sắc mặt trắng nhợt như tờ giấy. Hắn nhìn về phía Bùi Kiều rồi cười một cách lãnh lẽo, cả nửa ngày sau mới thấy hắn nói với người bên cạnh: "Đội trưởng, tên kia chắc hẳn chính là Cao Đăng Trách Thoát Giả thứ chín vẫn hay được nhắc tới gần đây, có kỹ năng Valkyrie, lại có Thiên Sinh Vũ Khí dung lượng 850 đơn vị. Nghe nói... cả thanh Thiên Sinh Vũ Khí mạnh nhất dung lượng 1800 đơn vị cũng đã thuộc về hắn. Nhìn thấy trông mắt của hắn không? Có hai vệt sáng màu sắc khác nhau đó. Đó chắc chắn là hai Thanh Thiên Sinh Vũ Khí đó rồi. Mẹ kiếp, cũng là người như nhau mà hắn lại may mắn như vậy..."

Những lời vừa rồi của gã thanh niên này rõ ràng đã nhận được sự đồng tình của những kẻ xung quanh. Một tên mặt sẹo trong đó hung tợn nói: "Đội trưởng, hay là chúng ta làm thịt hắn luôn đi! Dù sao hắn cũng chỉ mới chết khoảng nửa năm, mặc dù có hai thanh Thiên Sinh Vũ Khí, hắn cũng không phải là đối thủ của chúng ta. Chẳng phải thủ lĩnh nói là cần một lượng lớn Thiên Sinh Vũ Khí đó sao? Hai thanh Thiên Sinh Vũ Khí kia phải bằng hơn mười thanh Thiên Sinh Vũ Khí thông thường, thậm chí hai mươi thanh... Đội trưởng, làm thịt hắn đi?!"

Người được hỏi là một gã đàn ông tầm hơn ba mươi tuổi, da mặt ngăm đen, chòm râu dài gần như che hết nửa khuôn mặt, hắn có một đôi mắt màu xanh lam sâu thẳm thẳm, giống như đó là cả một đại dương vậy. Sau khi nghe hai người kia xúi giục, hắn liền nhìn chăm chú vào trông mắt Bùi Kiều, sau đó mới yên lặng lắc đầu: "Vẫn không được. Theo tin tình báo, hắn và 'kẻ mạnh nhất' có quan hệ rất tốt. Hiện tại, chúng ta vẫn không thể trêu vào 'kẻ mạnh nhất' kia. Hắn quá mạnh! Trước kia sa đoạ thì thủ lĩnh đã là cường giả Chân Ma cấp rồi, thế mà thủ lĩnh vẫn không đỡ nổi ba đao của hắn... Trước mắt, điều quan trọng nhất vẫn là thu thập lượng lớn Thiên Sinh Vũ Khí để thủ lĩnh có thể triệu hồi Ma Long. Chúng ta không nên gây chuyện phiền phức, làm chậm kế hoạch của thủ lĩnh, đó sẽ là tội lớn. Được rồi, cứ cho cái gã may mắn này sống lâu thêm một chút đi."

Vừa nghe người râu dài nhắc đến ba chữ "kẻ mạnh nhất" thì cả đám lập tức như nghe thấy ma chú (3), sắc mặt đều trở nên hơi quái dị. Đặc biệt là tên thanh niên mặt tái nhợt kia, mặt hắn lập tức đen đi một chút. Mãi lâu sau, mới thấy hắn cười khổ nói: "Đúng rồi, kẻ mạnh nhất... Nếu không phải có hắn tồn tại, lần trước đã sớm đánh cho Tổ Chức Linh Hồn Trung Quốc thành... Ài, hắn quá mạnh, con người sao có thể mạnh đến thế chứ? Cùng là thực lực Chân Ma cấp, thế nhưng hắn lại mạnh đến vậy. Ta thậm chí nghi ngờ hắn thực ra đã sa đoạ từ lâu rồi..."

Cả đám nghe vậy thì lập tức ngậm miệng, chỉ ngồi yên lặng nhìn về phía Bùi Kiều. Trong ánh mắt của bọn chúng đều lẫn lộn những cảm xúc phức tạp, tựa như là sát ý, lại tựa như tham lam, có lẽ còn có cả chút sợ hãi...

Việc bị cả một đám mười một người nhìn chăm chăm nhanh chóng khiến cho Bùi Kiều cảm thấy khác thường, hắn lập tức quay phắt nhìn lại mười một người kia. Hai bên cứ như vậy nhìn nhau chăm chăm mấy giây, sau đó, mười mấy người kia lại điềm nhiên như không, quay đầu trò chuyện riêng với nhau. Bùi Kiều cũng nghi hoặc quay đi, hắn quay lại hỏi đám Lý Lâm: "Các người có biết mười một người kia không? Chính là mười một người mặc áo choàng đen kia kia. Bọn họ là tự do linh hồn của quốc gia nào vậy?"

Bọn Lý Lâm nghe vậy thì đều quay lại nhìn. Lúc này, bọn họ đều đang đeo một loại kính mắt đặc biệt, giúp cho bọn họ có thể nhìn thấy linh hồn thể dù linh hồn đó có thiếu đốt năng lượng tiêu chuẩn hay không. Sau khi nhìn một chút thì cả bọn đều biến sắc. Ngoại trừ Lý Lâm vẫn tiếp tục quan sát một cách đầy nghiêm túc tiếp tục, thì năm người kia đều không tự chủ được mà quay đầu đi chỗ khác.

Lý Lâm vừa nhìn vừa nói: "Bọn họ là lính đánh thuê, không phải linh hồn của bất kì quốc gia nào cả. Là những kẻ đồng hành cùng với 'lợi ích' và 'tranh chấp', là những người không bị ràng buộc nhất trên thế giới này... Không, phải nói là 'những linh hồn không bị ràng buộc nhất' mới đúng."

Bùi Kiều im lặng, hắn cũng hiểu rõ chuyện này. Vốn là chính phủ của người sống sẽ rất khó để quản lý được linh hồn của người chết. Có điều, nhờ vào hình thức quản lý kim tự tháp: Cao Đăng Trách Thoát Giả quản lý Trách Thoát Giả, Trách Thoát Giả quản lý Tự Do Linh Hồn, thì đã có thể hơi chút đưa các Tự Do Linh Hồn vào trong quy tắc, từ đó tạo thành hệ thống tổ chức linh hồn. Nếu không thì có trời mới biết được thế gian này sẽ biến thành cái dạng gì.

Mà vì tồn tại một cách tự do nhất trong giới linh hồn, nên lính đánh thuê sẽ được tổ chức linh hồn các quốc gia ưa thích nhất, nhưng đồng thời cũng là đối tượng bị những tổ chức linh hồn này coi kị, thậm chí là cấm hận.

Trước hết, mỗi quốc gia đều có một số chuyện bí mật cần xử lý, bất kể là chuyện thế tục hay là chuyện của giới linh hồn. Ví dụ như một quốc gia muốn đối phó với tổ chức khủng bố của một quốc gia khác, vậy thì không ai thích hợp để làm chuyện đó hơn lính đánh thuê Tự Do Linh Hồn – những kẻ có thể làm cho mục tiêu biến mất mà không để lại chút dấu vết. Nói chung là những việc như vậy rất nhiều, thế nên đám lính đánh thuê này là thứ không thể thiếu với các quốc gia.

Nhưng đồng thời, đám lính đánh thuê này cũng không chịu sự quản lý của bất cứ quốc gia nào. Hơn nữa, phần lớn bọn chúng đều là loại liều mạng, chẳng những có Thiên Sinh Vũ Khí, mà trong số đó còn có cả Trách Thoát Giả, thực lực tổng thể gần như có thể so sánh với một số tổ chức linh hồn loại nhỏ. Cộng thêm việc bọn chúng hầu hết làm việc bất kể đúng sai: bí mật giết người sống, cướp bóc các Tự Do Linh Hồn khác, thậm chí là cướp cả tổ chức linh hồn, những chuyện đó nhiều không đếm hết. Vậy nên các quốc gia đến nay cũng đã vô cùng chán ghét và cấm hận bọn chúng.

Mười một người này chính là lính đánh thuê!

Bùi Kiều nhớ đến Dương Húc Quang cũng từng nói qua với hắn, trước kia cũng từng có chuyện một nhóm lính đánh thuê cướp bóc Tổ Chức Linh Hồn Trung Quốc, nhưng sau đó bọn chúng đã bị Cung Diệp Vũ điên cuồng quét cho một trận. Thế nên hiện nay đã không còn bất kỳ tên lính đánh thuê nào dám động vào đám Tự Do Linh hồn của Tổ Chức Linh Hồn Trung Quốc nữa. Vừa mới rồi, ánh mắt mấy kẻ kia nhìn Bùi Kiều thể hiện rõ sát ý và tham lam. Có lẽ bọn chúng biết được thân phận của hắn, cũng biết chuyện hắn có hai thanh Thiên Sinh Vũ Khí.

"Hừ hừ, có giới thì cứ chọc giận ta đi! Ta sẽ cho bọn chúng biết: ta cũng chẳng hiền lành hơn Cung Diệp Vũ là mấy đâu..." Bùi Kiều thấp giọng cười lạnh hắc hắc hai tiếng, thực sự không thèm quan tâm đến mười một kẻ kia nữa, chỉ quay lại nhìn sáu người Lý Lâm đang chờ mình.

"Như lúc trước đã bàn, sáu người các ngươi đợi ở đây, còn ta và Dương Đình Thiên tiến vào Nam Bắc Chiến Trường. Chúng ta sẽ tiến vào trong thời gian mười ngày, nếu mười ngày sau mà chúng ta không trở ra... Vậy các ngươi có thể về nước, cũng có thể báo cho Cung Diệp Vũ là chúng ta đã tử vong. Nhưng chắc là chuyện đó sẽ không xảy ra đâu."

Lý Lâm gật đầu, rồi hỏi lại hắn: "Vậy chúng ta chờ ở đây mười ngày. Ngươi có muốn nắm bắt tin tức gì không? Chẳng lẽ ngươi định để chúng ta ở chỗ này chờ ừa à? Ngươi nên cho chúng ta một ít nhiệm vụ thì tốt hơn đây."

Bùi Kiều hơi sùng sốt, rồi cười khổ nói: " Là ta suy tính không chu toàn rồi... Tốt! Trong mười ngày này, ta nhờ các ngươi tìm hiểu về tình hình đột quỷ quái thực thể hóa vừa rồi. Bao gồm cả tổn thất của các quốc gia, sự đột biến của các ảo giới, giải thích của các nhà khoa học. Đó là những phương diện cần tìm hiểu."

Lý Lâm lúc này mới gật đầu ra hiệu đã nhận nhiệm vụ. Bùi Kiều cẩn thận dặn hắn vài câu, cả chuyện không nên tiếp cận với mười một người kia. Dù sao thì chênh lệch giữa người sống và đám lính đánh thuê Tự Do Linh Hồn kia vẫn quá. Sau đó, Bùi Kiều cũng không chờ đợi thêm nữa. Hắn lập tức dẫn Dương Đình Thiên tiến vào ảo giới Nam Bắc Chiến Trường.

Hai người vừa bước chân vào ảo giới, thì thứ đầu tiên nhận thấy chính là mùi khói thuốc súng gay nồng. Ngay lúc đó, Bùi Kiều và Dương Đình Thiên đều lập tức quay vut lại, nhìn về cùng một hướng. Bên trong màn khói thuốc súng dày đặc kia, rõ ràng có hơn một trăm tên Tự Do Linh Hồn đang nhìn về phía bọn họ...

Chú thích:

1. Thái độ ảm nẫn và trung lập của Trung Quốc: một vài năm trước, chính phủ Trung Quốc thực sự luôn thể hiện thái độ trung lập và ảm nẫn, tránh đối đầu với phương Tây trong các vấn đề thế giới. Tác giả đã khéo léo lồng ghép yếu tố thực này vào trong tác phẩm
2. Hải hòa: tư tưởng hải hòa đã nói tới trong các chương trước.
3. Ma chú: Thần chú của ma quỷ, ý nói tới một lời nói có sức mạnh tác động mạnh tới người khác.

Bạn đang đọc truyện *Tử Vong Khai Đoan* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Q.4 - Chương 2: Làm Loạn (1-2-3-4-5)

Cả Bùi Kiều và Dương Đình Thiên đều chột kinh sợ. Con ngươi của hai người đều cùng lóe sáng, nháy mắt sau, trong tay Bùi Kiều đã xuất hiện Anh Dũng Súng, còn trong tay Dương Đình Thiên thì xuất hiện một thanh trường thương. Đó chính là Thiên Sinh Vũ Khí loại trường thương mà Bùi Kiều đã tặng cho Dương Đình Thiên – Quán Nhật Trường Thương.

Còn mấy trăm linh hồn kia, vốn đang nhìn chăm chú vào hai người Bùi Kiều, nhưng khi thấy hai tên này đồng thời lấy ra Thiên Sinh Vũ Khí của riêng mình, thì cả đám đều đồng loạt sùng sốt. Sau đó bọn họ lại cùng biến sắc, nét mặt trở nên có chút khó coi.

Nhưng khi Bùi Kiều và Dương Đình Thiên còn chưa kịp làm gì tiếp thì một người đàn ông da trắng đã vội bước ra khỏi đám đông. Hắn nói: "Hai vị bạn hữu chớ nên hiểu lầm! Chúng tôi không có bất kỳ ác ý gì với các anh. Chúng tôi chỉ đang đứng đây đợi, để mời những Tự Do Linh Hồn khác gia nhập tổ đội của chúng tôi mà thôi. Không biết hai vị bạn hữu có đồng ý gia nhập vào đoàn đội của chúng tôi không? Hiện tại chúng tôi đã có tổng cộng bốn Tránh Thoát Giả, một trăm hai mươi bảy Tự Do Linh Hồn, có chín thanh Thiên Sinh Vũ Khí và và hai linh hồn đặc thù, hoàn toàn đủ sức vây giết một con Chân Ma cấp quỷ quái. Và đương nhiên là nếu có hai vị tham gia thì chúng tôi tự tin sẽ vây giết được Chân Ma cấp mà không có thương vong hoặc thương vong cực thấp."

Thực ra, Bùi Kiều và Dương Đình Thiên lấy ra Thiên Sinh Vũ Khí của bản thân cũng chỉ vì đề phòng bị đánh lén mà thôi. Dù sao thì vừa nhảy vào một thế giới khác mà đã bị mấy trăm người vây xem như vậy... Hai người bọn hắn còn chưa lớn mật tới mức không thèm nhìn đám người này. Sau khi nghe thấy người đàn ông da trắng kia nói xong, Bùi Kiều và Dương Đình Thiên liếc nhìn lẫn nhau, đều thấy trong mắt đối phương vẻ không hưởng ứng. Thế nên Bùi Kiều liền tiến lên vài bước nói: "Không cần đâu! Hai người chúng tôi tới đây là vì rèn luyện thực lực nên không cần phải gia nhập đoàn đội khác nữa."

Người đàn ông da trắng thoáng sùng sốt, sau đó khuôn mặt hắn hiện lên vẻ không thể tin nổi. Mà không chỉ có hắn, sắc mặt cả mấy trăm người phía sau cũng đồng loạt biến đổi như vậy, cả đám nhìn hai người Bùi Kiều như đang nhìn hai con quái vật. Ở ngay phía sau người đàn ông da trắng là một người đẹp tóc vàng mặc bộ đồ bó sát gọi cảm, cô nàng kêu lên với vẻ khoa trương: "Hai người các anh? Đoàn đội của các anh đây á? Chẳng lẽ chỉ với hai người mà các anh định tiến vào Nam Bắc Chiến Trường? Ôi Chúa ơi! Các anh điên rồi à?"

Bùi Kiều cười ha hả, cũng chẳng hề tức giận. Hắn chỉ gật đầu với đám người kia một cái, ý là chào hỏi bọn họ, sau đó định lập tức bỏ đi cùng Dương

Đỉnh Thiên.

Người đàn ông da trắng kia còn chưa kịp nói gì thì một gã thanh niên ở phía sau hắn chợt chạy ra nói : “Này anh bạn! Đây là lần đầu tiên các anh vào ảo giới đây à? Chẳng lẽ không biết việc gần đây trong Nam Bắc Chiến Trường đã xuất hiện thêm năm con quỷ quái Chân Ma cấp à? Hơn nữa, năm con Chân Ma cấp này lại không có lãnh địa cố định, mà là loại quỷ quái đi lang thang khắp nơi. Trước bọn ta đã có hai đoàn đội bị thiệt hại nặng, còn ba đoàn đội vào sau đó cũng phải chờ đủ hai trăm người mới dám tiến vào đây... Các anh định chỉ đi hai người thật sao?”

Bùi Kiều vừa cười vừa nói: “Cám ơn anh đã nhắc nhở, nhưng mà chúng tôi sẽ tự biết lo cho cái mạng của mình.” Nói xong, hắn và Dương Đỉnh Thiên cũng không dây dưa với đám người kia thêm nữa, lập tức quay đầu tiến về phía màn khói thuốc súng xa xa.

Đám người kia tròn mắt, há hốc mồm nhìn hai người Bùi Kiều dần đi xa. Có mấy người trong số đó là Tránh Thoát Giả, linh hồn đặc thù hoặc Tự Do Linh Hồn sở hữu Thiên Sinh Vũ Khí, bọn họ quay lại nhìn nhau một cách quái dị. Mãi một lúc lâu sau, một người trong số đó mới lẩm bẩm nói: “Hai người đó muốn chết thật rồi! Bọn họ nhìn rất lạ, chắc chắn không phải một trong các cường giả Chân Ma cấp. Thực lực như vậy mà hai người đó cũng dám vào ảo giới? Đúng là thật phí hai thanh Thiên Sinh Vũ Khí trên tay bọn họ!”

Không ngờ người đàn ông da trắng lại lắc đầu nói: “Chưa chắc đâu! Tôi nghĩ mình nhận ra người vừa mới nói chuyện kia... Là Cao Đăng Tránh Thoát Giả thứ chín, Bùi Kiều của Tổ Chức Linh Hồn Trung Quốc, sở hữu Anh Dũng Súng dung lượng 850 đơn vị, có năng lực đặc thù Valkyrie, là nhân vật quan trọng thứ hai của Tổ Chức Linh Hồn Trung Quốc, rất thân thiết với kẻ mạnh nhất!”

Hắn vừa nói xong thì về mặt những người xung quanh lại lần nữa biến đổi, một số người thì sợ hãi, một số lại kinh ngạc tới tròn mắt tròn mũi, một số khác lại có vẻ hả hê, đủ loại về mặt đều xuất hiện, nhìn qua thì đúng là ví dụ rõ nét cho câu: ‘nhân sinh muôn màu’.

Thế nhưng đám người kia không ngờ người đàn ông da trắng bỗng nhiên lại nghiêng răng nói: “Không được! Không thể để hai người bọn họ cứ đi chịu chết như vậy được! Người đi phía sau không nói gì chắc chắn cũng là một linh hồn đặc thù mà Bùi Kiều tìm được. Chiến lực của bọn họ đều vô cùng quý giá! Không thể để bọn họ chết một cách vô ích ở đây! Đi! Chúng ta đuổi theo bọn hắn! Nếu bọn hắn gặp nguy hiểm thì chúng ta sẽ cứu viện!”

Mỹ nhân tóc vàng đứng cạnh hắn lập tức kinh hãi kêu lên: “Johnan! Anh cũng điên rồi à? Đoàn đội này của chúng ta trước mắt mới có khoảng 65% chiến lực cần thiết thôi. Nếu cứ vậy mà xông vào thì sẽ chết đấy! Anh muốn dẫn mọi người cùng đi chịu chết à? Đi chịu chết cùng với gã Cao Đăng Tránh Thoát Giả thứ chín kia à?”

Người đàn ông da trắng tên là Johnan quay lại nhìn thật sâu vào mắt cô gái rồi nói: “Không phải đâu, Lisi! Cô không hiểu rồi! Chẳng lẽ lần quỷ quái thực thể hóa với quy mô cực lớn vừa rồi còn không giúp cô hiểu ra sao? Lý luận ngày tận thế là thật đấy! Thế nên chúng ta nhất định phải giữ được những chiến lực quan trọng như Bùi Kiều! Tôi không điên đâu, chỉ là tôi hiểu được những điều này trước cô mà thôi!”

Nói rồi, hắn cũng không nhìn người đẹp tóc vàng nữa mà quay lại nói: “Chúng ta phải đuổi theo gã Tránh Thoát Giả thứ chín kia. Ai đồng ý thì đi theo đoàn đội này, ai cảm thấy quá nguy hiểm thì có thể lập tức trở về thế giới hiện thực. Điều đó do các người tự lựa chọn... Ai muốn ở lại thì nhớ bám sát những Tránh Thoát Giả chúng tôi, trăm ngàn lần không được để mất phương hướng trong màn khói.”

“Còn bây giờ... Đi!”

Ở một nơi khác, Bùi Kiều và Dương Đỉnh Thiên đang tiến lên với tốc độ cực nhanh. Hai người đều đang thiêu đốt tiêu chuẩn năng lượng nên mỗi bước đều vượt qua vài mét, lao đi vun vút như thể những cao thủ võ lâm sử dụng khinh công trong các tiểu thuyết võ hiệp. Tốc độ đạt tới 40 – 50 km/h, nhưng đó vẫn chưa phải tốc độ tối đa nếu họ dốc toàn lực.

Dương Đỉnh Thiên chạy được một lát thì bỗng hỏi: “Vậy ra nơi này gọi là ảo giới sao? Quả là có nhiều điểm khác biệt so với thế giới hiện thực! Ở nơi này sẽ có cảm giác như mình vẫn đang sống vậy. Chân có thể chạm vào mặt đất, cũng cảm nhận được đất đá mình dẫm vào, khác hẳn cảm giác dẫm hư ảo và trống rỗng khi ở thế giới hiện thực. Có lẽ, ảo giới mới thật sự là nơi linh hồn thuộc về.”

(Không phải có lẽ, mà là khẳng định... Cái Địa Ngục kia!)

Bùi Kiều trầm thờ dài rồi bắt đầu tập trung toàn bộ tinh thần vào chiến trường trước mặt.

Trước khi đi vào Nam Bắc Chiến Trường, Bùi Kiều còn tưởng sẽ chỉ có hai người bọn hắn chiến đấu, khi đó thì hắn có thể dốc toàn lực chiến đấu, thả con Ngự Ngưu Đầu ra, lại sử dụng cả lực lượng lôi điện thì dù có phải đối đầu với quỷ quái Chân Ma cấp cũng sẽ không có nguy hiểm gì quá lớn.

Nhưng ai ngờ thời điểm cuối năm ở Nam Bắc Chiến Trường lại đông đúc như lễ hội thế này, quả thật cứ như ai cũng muốn đến gặm nơi này một miếng. Chẳng những có đoàn đội Tự Do Linh Hồn của tất cả các quốc gia trên thế giới, mà còn có cả những đoàn đội tự phát tiến vào. Kết quả là bên trong Nam Bắc Chiến Trường đã tụ tập ít nhất một nghìn Tự Do Linh Hồn, hơn mười, thậm chí là mười mấy Tránh Thoát Giả. Thật đúng là không khác gì một chợ bán đồ ăn hỗn loạn.

(Xem ra muốn giấu sự tồn tại của Ngự Ngưu Đầu cũng khó rồi... Ài! Mà thôi, mà thôi! Nếu nhát gan rồi phải suốt ngày giấu giếm thực lực thì chẳng thà cứ thoải mái mà bung hết lực lượng, cũng để cho những đoàn đội kia hiểu được: thế nào mới gọi là sức mạnh.)

Phải đến lần tiến vào Nam Bắc Chiến Trường này thì Bùi Kiều mới hiểu được thực lực thật sự của giới linh hồn hiện nay là dạng gì... Đó không phải là những kẻ mạnh mẽ như Cung Diệp Vũ, thậm chí cả Dương Húc Quang hay Nhậm Trần cũng không bằng. Một đoàn đội bao gồm bốn, năm tên Tránh Thoát Giả và hơn trăm tên Tự Do Linh Hồn có vài chục thanh Thiên Sinh Vũ Khí, thế mà cũng được gọi là đoàn đội mạnh mẽ hả? Thế mà cũng dám vào ảo giới vây giết quỷ quái Chân Ma cấp hả? Thật đúng là khó mà tưởng tượng nổi!

Bùi Kiều đã tự mình trải nghiệm sự khủng bố của Địa Ngục, hẳn biết rõ đám quỷ quái trong Địa Ngục đáng sợ tới mức nào. Mà cho dù không kể Địa Ngục thì Bùi Kiều cũng đã gặp qua đám Chân Ma cấp kinh khủng trong ảo giới Phong Đô. So với con Khô Lâu Không Lồ mà hắn đã gặp trong Nam Bắc Chiến Trường thì quỷ quái Chân Ma cấp của Phong Đô mạnh hơn hai, ba cấp là chuyện không cần phải bàn cãi. Càng không cần phải kể đến tồn tại vô địch như Ma Vương cấp...

Xét theo thực lực hiện nay của giới linh hồn thì bọn họ khó có thể chống lại được quỷ quái Ma Vương cấp. Mà với thực lực như vậy, thì tới ngày 21 tháng 12 năm 2012, thế giới sẽ phải hứng chịu sự công kích trực tiếp của Địa Ngục, vậy thì kết quả toàn quân bị diệt sẽ là chắc chắn!

Thế nên, ngoài việc muốn mình nhanh chóng đạt tới Chân Ma cấp thì Bùi Kiều càng hy vọng thực lực của giới linh hồn nhân loại sẽ được tăng lên về chất. Không mong có thể áp đảo được sự khủng bố của Địa Ngục, chỉ cầu có thể giữ được trận tuyến mà thôi.

Vậy nên, lúc chưa tiến vào Nam Bắc Chiến Trường thì hắn còn băn khoăn về việc có nên bộc lộ toàn bộ lực lượng của mình ra hay không, nhưng sau khi thấy được thực lực của đoàn đội tại cửa vào kia thì nỗi băn khoăn này đã hoàn toàn biến mất. Tất cả những gì mà hắn cảm thấy còn lại chỉ là sự lo lắng vô cùng, vậy nên hắn quyết định phải làm cho những đoàn đội này mau chóng tỉnh ngộ.

“Dương Đình Thiên, chúng ta sẽ tiến thẳng vào khu vực trung tâm của Nam Bắc Chiến Trường. Ở đó có rất nhiều quỷ quái lâu la bình thường, cũng có khá nhiều quỷ quái Nhập Ma cấp đỉnh phong và thậm chí là cả quỷ quái Chân Ma cấp nữa. Tuy với thực lực hiện tại của ngươi thì tiếp xúc với quỷ quái Chân Ma cấp quá sớm cũng không phải chuyện tốt, nhưng chúng ta đã không còn nhiều thời gian nữa. Vậy nên trong lần đi Nam Bắc Chiến Trường này, nhiệm vụ quan trọng nhất của ngươi là phải làm quen dần với việc đối mặt quỷ quái Chân Ma cấp... Tại đó, chúng ta sẽ giết lớn một trận!” Bùi Kiều vừa chạy vừa nghĩ, mãi một lúc lâu sau, hắn mới quay lại nhìn thật sâu Dương Đình Thiên rồi nói như vậy.

Dương Đình Thiên thì chỉ yên lặng gật đầu, sau đó mới nói: “Đã rõ! Chúng ta sẽ vào vùng đất trung tâm của Nam Bắc Chiến Trường. Theo như địa đồ mà ta đã từng xem qua, thì đó chính là nơi mà quân đội hai phe miền Nam và miền Bắc nước Mỹ giao chiến. Vùng đất trung tâm đó cũng là khu vực quan trọng nhất của cả hai phe, vậy nên chắc chắn chiến đấu tại đó sẽ rất kịch liệt...”

Lời bình:

Tiến vào khu vực trung tâm mới là lúc chiến đấu thực sự bắt đầu! Liệu chiến đấu của hai người Bùi Kiều sẽ như thế nào? Đám Johnan theo chân Bùi Kiều sẽ có bất ngờ ra sao? Mời đón được chương mới nhất của TVKD được thực hiện bởi nhóm Vô Hạn Chi Tâm!

“Đúng! Chính là như vậy! Nhưng nguy hiểm càng lớn thì lợi ích cũng càng lớn! Không chỉ có quỷ quái Chân Ma cấp, mà cả quỷ quái Nhập Ma cấp đỉnh phong cũng có thể thực thể hóa ra được Thiên Sinh Vũ Khí. Nghĩ một chút mà xem, một cái chiến trường có tới mấy chục nghìn, thậm chí cả trăm nghìn quỷ quái thì sẽ có bao nhiêu Nhập Ma cấp đỉnh phong? Vậy nên dù quỷ quái Chân Ma cấp rất hiếm thấy thì chúng ta vẫn sẽ kiếm được lượng lớn Thiên Sinh Vũ Khí cấp Nhập Ma. Như vậy là ổn rồi, hưởng hồ...”

Bùi Kiều hí hóp mắt nhìn về phía màn khói dày đặc, mãi lâu sau mới nói tiếp: “Huống hồ chúng ta còn phải cho đám Tự Do Linh Hồn của mấy quốc gia kia hiểu rằng: trong giới linh hồn, số lượng không thể thay thế được chất lượng...”

Diện tích của Nam Bắc Chiến Trường cực kỳ lớn. Nghĩ một chút thì sẽ thấy, mười nghìn người tập kết đã là một đám đông như thể vô biên vô hạn, mà nơi đây lại còn là chiến trường của một trận đánh với hơn một trăm ngàn quân tham chiến. Áo giới này thực ra chính là trận địa của một chiến dịch lớn trong thời kỳ nội chiến nước Mỹ, vậy nên tuy không thể so được với Phong Đô nhưng Nam Bắc Chiến Trường vẫn rộng lớn như thể vô biên vậy.

Đây đã là lần thứ hai Bùi Kiều tiến vào Nam Bắc Chiến Trường. So với sự cẩn thận từng li từng tí trong lần trước, thì lần này hắn to gan lớn mật hơn rất nhiều, gần như luôn trong trạng thái ‘tiến quân thần tốc’ mà không phải băn khoăn, để ý gì tới đám quỷ quái binh sĩ quy mô lớn kia. Trên đường đi, nếu không gặp phải những nhóm quỷ quái nhiều hơn trăm con, thì hắn sẽ không ra tay mà để cho Dương Đình Thiên luyện tập chiến đấu.

Thiên Sinh Vũ Khí của Dương Đình Thiên là một cây trường thương, dài khoảng tám xích (1), toàn thân màu ngăm đen, không có một chút ánh kim loại nào. Mà sau khi Dương Đình Thiên luyện hóa được thanh Thiên Sinh Vũ Khí này rồi thì trong mắt hắn cũng xuất hiện một tia ánh sáng đen kịt. Có điều vốn mắt của Dương Đình Thiên cũng màu đen láy, thế nên nhìn vào mắt hắn cũng khó mà thấy được tia sáng đen này.

Quán Nhật Trường Thương cũng là một thanh Thiên Sinh Vũ Khí do quỷ quái Chân Ma cấp thực thể nên, có cả thuộc tính đặc thù, cũng có thể tính là Thiên Sinh Vũ Khí cấp Chân Ma. Có điều là hiện tại thì thực lực của Dương Đình Thiên còn quá yếu nên chưa thể phát huy được uy lực chân chính và thuộc tính của vũ khí này.

Nhưng dù vậy thì đó vẫn là một thanh Thiên Sinh Vũ Khí dung lượng 350 đơn vị, sau khi Dương Đình Thiên nạp vào 150 đơn vị năng lượng tiêu chuẩn thì quỷ quái thông thường đã không thể nào đỡ nổi uy lực của nó rồi. Tuy Dương Đình Thiên không biết một chút xú nào về thương thuật, hoàn toàn chỉ biết vung múa loạn xạ nó như một cây gậy, nhưng với uy lực của Thiên Sinh Vũ Khí này thì chỉ cần đánh trúng vào bọn quỷ quái Khô Lâu kia thôi, mỗi kích cũng đã đủ đánh cho chúng nát vụn, sau đó liền hóa thành năng lượng tiêu chuẩn phiêu tán vào hư không.

Đương nhiên, vì là lần đầu tiên chiến đấu với quỷ quái nên Dương Đình Thiên vẫn cho thấy rõ sự non kinh nghiệm của mình. Bắt đầu là từ khi gặp phải một tiểu đội trinh sát gồm năm, sáu con Kỵ Binh Khô Lâu. Lúc đó, trừ việc không hoảng hốt khi bị Kỵ Binh Khô Lâu tấn công trực diện, thì ngay cả việc vung Thiên Sinh Vũ Khí lên đánh trả hắn cũng quên mất, hoàn toàn chỉ nghĩ tới việc né quá một bên để tránh sự công kích của con quỷ quái.

Nhưng hắn không ngờ tốc độ và sự linh hoạt của đám Kỵ Binh Khô Lâu này lại lớn hơn rất nhiều so với kỵ binh trong thế giới hiện thực. Khi con Chiến Mã Khô Lâu đang trên đà xông tới mà con Kỵ Binh Khô Lâu chỉ cần kéo dây cương thì con chiến mã lập tức dừng lại được ngay. Chỉ sau chưa tới hai giây, nó đã bẻ góc nhanh tới dị thường, đánh úp Dương Đình Thiên. Vậy là Dương Đình Thiên chẳng những không còn chỗ để né tránh mà còn rơi vào vòng vây quỷ quái. Tuy hắn đã dùng trường thương để chặn nhát chém của thanh mã đao (2) trên tay con Kỵ Binh Khô Lâu, nhưng thân thể vẫn bị con Chiến Mã Khô Lâu húc bay ra xa. Xem ra vừa ra trận đã lập tức rơi vào nguy cơ!

“Không phải như vậy đâu...”

Bùi Kiều thở dài, sau đó dưới chân hắn lóe lên ánh chớp, lập tức đã xuất hiện tại cách đó trăm mét. Anh Dũng Súng chém lên người một con Kỵ Binh Khô Lâu, ánh chớp lóe lên, con Kỵ Binh Khô Lâu và cả ngựa của nó lập tức bị đánh tan thành năng lượng tiêu chuẩn rồi cùng tiêu tán, chớp mắt đã không còn lại chút dấu vết nào.

So với cái bộ dạng tránh né chặt vật của Dương Đình Thiên thì Bùi Kiều cơ bản là không thèm tránh né. Mỗi một lần giao thủ với Kỵ Binh Khô Lâu là một nhát chém xuống. Cây súng của hắn là vũ khí dùng một tay, lại phối hợp với tốc độ của hắn nên bọn Kỵ Binh Khô Lâu còn chưa kịp vung mã đao của mình lên thì đã bị hắn chém trúng, sau đó tia điện xẹt qua. Quý quái Nhập Ma cấp bình thường làm sao chịu nổi công kích đó? Lập tức bị đánh cho tiêu tán.

“Chiến đấu với quý quái thực ra khác xa so với chiến đấu của người sống trong thế giới hiện thực. Trong đó thì điểm khác biệt lớn nhất chính là tốc độ... Tốc độ của quý quái và cả tốc độ của chúng ta đâu chỉ nhanh gấp mười lần người sống? Ví dụ như khi người thiêu đốt năng lượng tiêu chuẩn, tốc độ của người sẽ tăng lên cực lớn. Tương tự, đám quý quái kia cũng có thể tăng tốc độ lên cực cao khi chúng chiến đấu. Với tốc độ cao như vậy mà lại dùng thị giác bình thường như của người sống để quan sát và thích ứng với chiến đấu, thì việc có thể đối kháng được với quý quái gần như là chuyện không thể.”

Bùi Kiều giải quyết xong mấy con Kỵ Binh Khô Lâu rồi quay lại nói với Dương Đình Thiên đang ngồi suy nghĩ dưới đất: “Đương nhiên là nếu người có thể sử dụng được thuộc tính đặc thù của Thiên Sinh Vũ Khí thì sẽ hoàn toàn không cần phải để ý tới tốc độ của quý quái và của bản thân người. Lúc đó, chỉ cần tốc độ của quý quái không nhanh tới mức không hợp thói thường hoặc thậm chí người không thể nhìn thấy nó, thì người hoàn toàn có thể dựa vào thuộc tính đặc thù của Thiên Sinh Vũ Khí để đối kháng với chúng. Vậy thì hoàn toàn không cần phải để ý tới khoảng cách hay tốc độ gì nữa.”

“Nhưng trước khi làm được việc đó thì người nhất định phải học được cách sử dụng thiêu đốt năng lượng tiêu chuẩn trong quá trình chiến đấu. Như vậy thì người mới tăng cường được sức mạnh và tốc độ trong khi chiến đấu, chứ không phải chỉ dựa vào tốc độ và sức mạnh thân thể để chiến đấu. Vừa rồi người cũng thấy rồi phải không? Phần lớn quý quái sẽ không chịu ảnh hưởng của cái gọi là quán tính, mà tốc độ của chúng lại còn cực nhanh. Vậy nên nếu người không thiêu đốt năng lượng tiêu chuẩn thì sẽ lập tức biến thành một mục tiêu sống...”

Tiếp tục như vậy, hai người Bùi Kiều càng lúc càng tiến vào gần khu vực trung tâm của Nam Bắc Chiến Trường. Trên đường đi, kỹ xảo chiến đấu của Dương Đình Thiên cũng tăng lên cực kỳ nhanh. Trước khi chết, Dương Đình Thiên vốn là một trùm xã hội đen, vậy nên đánh nhau, giết người hắn không lạ gì. Cái khác thì không dám nói, nhưng ít nhất là hắn không cảm thấy ngại ngần gì việc phải đánh giết chiến đấu. Nhờ vậy mà hắn có thể liên tục tích lũy kinh nghiệm và tổng kết lại phương pháp chiến đấu.

So với việc những Tự Do Linh Hồn khác phải thiêu đốt tiêu chuẩn năng lượng khi chiến đấu, thì lực lượng lôi điện trong cơ thể của Bùi Kiều có ưu thế lớn hơn rất nhiều. Nhờ có sức mạnh này mà tốc độ của hắn trở nên nhanh hơn, lực công kích mạnh hơn, tốc độ phản ứng cũng nhanh hơn rất nhiều việc thiêu đốt năng lượng tiêu chuẩn. Có điều là thứ này tiêu hao năng lượng cũng nhanh hơn gấp mười mấy lần, thậm chí gấp mấy chục lần...

Sau khi đã đánh hơn mười trận cả lớn lẫn nhỏ, cuối cùng thì Dương Đình Thiên cũng đã có thể một mình chiến đấu được với nhóm quý quái dưới năm mươi con. Tuy một phần nguyên nhân cũng là vì uy lực Thiên Sinh Vũ Khí của hắn không nhỏ, nhưng yếu tố chính vẫn là vì sự tinh táo và thiên phú của hắn... Có lẽ người cha trùm xã hội đen của hắn nói không sai, hắn thật sự là một tay chiến đấu thiện nghệ bẩm sinh, giết chóc có trong máu của hắn. Ít nhất là khi chiến đấu với quý quái, hắn đã rất nhanh chóng tìm ra được bí quyết chiến đấu: lúc nào nên thiêu đốt tiêu chuẩn năng lượng, lúc nào nên vung Thiên Sinh Vũ Khí lên, lúc nào nên né tránh, chỉ sau vài trận chiến là hắn đã tìm ra được điểm khác nhau giữa chiến đấu của người sống và chiến đấu của linh hồn... Đây đúng là một thiên phú hiếm có!

Tuy đã đánh tới hơn mười trận lớn nhỏ, nhưng hầu hết những trận đó đều chỉ là đánh với quý quái bình thường, thậm chí nhiều trận còn đánh với đám quý quái chưa tới cả Nhập Ma cấp. Vậy nên mười trận này cũng không làm hai người tốn quá nhiều thời gian, nhiều nhất là sau ba giờ, hai người đã tới được gần khu vực trung tâm của Nam Bắc Chiến Trường. Lúc này, quý quái đã bắt đầu xuất hiện thành từng đội lớn tới mấy trăm con, hơn nữa bọn chúng là sử dụng phương thức công kích là súng đạn, vậy nên Bùi Kiều cũng không định liều lĩnh đi tập kích bọn chúng.

Nhưng khi hai người vừa tới được nơi này, còn chưa kịp tiếp tục xâm nhập vào sâu phía trong, thì bỗng mặt đất chợt rung động mãnh liệt, cùng với đó là sóng địa chấn lan truyền tới từ một xa xôi phía trước. Hai người còn dường như thoáng nghe thấy tiếng người la hét, kêu gào.

“Không sai rồi! Đây là trường khí thế... Ở phía trước có đoàn đội linh hồn gặp phải quý quái Chân Ma cấp!”

Bùi Kiều ngó nhìn về phía xa trong thoáng chốc, sau đó hắn quay lại nói với Dương Đình Thiên bằng vẻ khẳng định chắc chắn. Sau đó, hắn cũng không chờ Dương Đình Thiên trả lời mà liền vỗ mạnh trán của mình một cái. Lập tức, một tia sáng màu vàng kim lấp lánh bắn ra từ trong mắt của hắn. Sau đó, dường như một mặt trời thu nhỏ vừa ra đời, giây phút đó, là thời khắc nó rực rỡ nhất, chói mắt nhất. Dương Đình Thiên đứng bên cạnh chỉ có thể nhắm chặt hai mắt, đến khi ánh sáng vàng rực rỡ tan đi, trên mặt đất đã xuất hiện một cây rìu cực lớn màu vàng kim chói mắt...

Bạo Viêm Cự Phù!

“Biến thành Ngụy Ngu Đầu!” Bùi Kiều thấp giọng quát. Lời nói của hắn dường như có một loại ma lực nào đó, lời nói vừa dứt thì cây rìu khổng lồ lại một lần nữa tuôn ra ánh sáng vàng kim sán lạn. Lần này thì thời gian nó phát ra ánh hào quang kéo dài lâu hơn vừa rồi, sau khoảng mười giây, trước mặt hai người đã xuất hiện một quái vật hình người cao chừng mười mét, cơ bắp cuộn cuộn... Đầu bò, thân người, thân mình màu vàng đen rắn chắc. Đúng vậy! Đó chính là Ngụy Ngu Đầu Chân Ma cấp!

“Ta đã nói là muốn làm náo loạn Nam Bắc Chiến Trường một trận đó thôi... Đi nào! Trên đường đi của chúng ta, thần căn sát thần, ma ngăn diệt ma! Ngụy Ngu Đầu, đập bẹp toàn bộ quý quái trên con đường này cho ta!” Bùi Kiều cười hắc hắc rồi chợt rống to.

Và con Ngưu Đầu này dường như cũng nghe hiểu mệnh lệnh của hắn. Nó ngửa đầu rống lớn một tiếng đinh tai. Âm thanh đó lớn vô cùng, truyền đi xa mãi, xa mãi. Đồng thời, từ vị trí của nó làm trung tâm, một cỗ khí thể của ý chí bùng lên, bao phủ phạm vi khoảng trăm mét xung quanh. Không chờ cho Bùi Kiêu và Dương Đình Thiên kịp cảm thụ ý chí của khí thể đó thì Ngưu Ngưu Đầu đã giậm chân thật mạnh rồi lao về phía trước. Trước mặt nó, là một đội gần hai, ba nghìn con Bộ Binh Khô Lâu đang xếp hàng đi đều...

Lời bình:

Ngưu Ngưu Đầu đã ra trận! Liệu sức mạnh của nó lớn đến cỡ nào? Có giúp Bùi Kiêu dành được thế áp đảo trong hành trình lần này? Mời đón đọc những chương mới nhất của TVKD được thực hiện bởi nhóm dịch Vô Hạn Chi Tâm trên Bạch Ngọc Sách!

Chú thích:

1. Xích: đơn vị đo lường chiều dài của TQ cổ, 1 xích = 30.3 cm. 8 xích = 2.4m
2. Mã đao: Việt Nam gọi là mã tấu.

Quý quái cũng có vô số các tộc loại. Chia theo loại lớn thì gồm: Khô Lâu, U Linh, Xác Sống, Dị Hình – tổng cộng bốn loại lớn. Mà mỗi loại lớn này lại phân chia thành rất nhiều các dạng nhỏ hơn. Ví dụ như chi riêng Khô Lâu đã chia thành Khô Lâu, Bạch Cốt Khô Lâu, Hắc Sắc Khô Lâu, Xích Huyết Khô Lâu, v.v... rất nhiều chủng loại. Càng không cần nói đến các loại lớn khác nữa! Vậy nên có thể nói rằng quý quái có cả ngàn vạn loại.

Trong vô số các tộc loại đó thì thực lực của từng dạng khác nhau cũng không giống nhau. Ví dụ như trong Nam Bắc Chiến Trường này, đám quý quái xếp thành hàng ngũ quân đội kia là loại bình thường nhất: Khô Lâu hoặc Bạch Cốt Khô Lâu. Nói về thực lực thì phần lớn bọn chúng không cả đạt tới Nhập Ma cấp, có điều là chúng công kích bằng súng đạn và hoạt động theo kiểu hàng ngũ quân đội. Vậy nên nếu số lượng của đám Bộ Binh Khô Lâu này vượt qua một ngàn thì dù là Nhập Ma cấp đỉnh phong cũng phải dè chừng.

Nói tóm lại, thực lực của các tộc loại quý quái có khác biệt rất lớn. Với một con Xích Sắc Khô Lâu trong ảo giới Phong Đô đã đạt tới Nhập Ma cấp đỉnh phong, nếu như không tính tới trường khí thể thì nó sẽ hoàn toàn đủ sức đánh ngang với một con Bạch Cốt Khô Lâu Chân Ma cấp. Đó chính là sự khác biệt thực lực giữa các tộc loại với nhau!

Tương tự, Ngưu Đầu – được mệnh danh là loại quý quái mạnh nhất khu ngoài Phong Đô – cũng có thực lực hơn xa các loại quý quái còn lại. Nếu như có cùng đẳng cấp thì nó gần như có sức mạnh áp đảo các tộc loại cùng khu vực khác. Hơn nữa, Phong Đô lại được công nhận là ảo giới có độ nguy hiểm đứng thứ hai trên thế giới chỉ sau Ác Ma Thành ở Đông Âu. Trong một ảo giới như vậy mà còn có thể xưng hùng xưng bá, vậy nên Ngưu Đầu xuất hiện trong Nam Bắc Chiến Trường thì sẽ như thế nào đây?

Bùi Kiêu và Dương Đình Thiên lúc này đang được xem ví dụ về sự chênh lệch thực lực đó. Quả thật là ‘nghiên ép’...

Trường khí thể của Ngưu Ngưu Đầu vừa mở ra thì toàn bộ quý quái trong phạm vi ảnh hưởng của nó lập tức trở nên chậm chạp. Như thông thường, nếu kẻ địch tiến vào phạm vi trăm mét xung quanh thì đám Bộ Binh Khô Lâu này sẽ bắt đầu tiến hành hình thức ‘ba bước nhắm bắn’ nổi tiếng của quân đội thế kỷ mười chín. Thế nhưng, khi Ngưu Ngưu Đầu gầm rú lao về phía chúng, thì hàng ngũ của gần ba nghìn con khô lâu này lại bắt đầu trở nên hỗn loạn. Đám quý quái Khô Lâu vốn không hề biết sợ hãi là gì mà lúc này lại đang thể hiện sự hoảng loạn không khác gì con người, thậm chí khoảng nghìn con quý quái đứng phía ngoài đang bắt đầu bỏ chạy tán loạn. Hàng ngũ của đám quý quái này lập tức tan vỡ, thậm chí Ngưu Ngưu Đầu còn chưa tấn công tới mà đã có mấy trăm con Khô Lâu bị dẫm đạp nát thành năng lượng tiêu chuẩn. Vậy là không trung biến thành cảnh tượng mấy nghìn đơn vị năng lượng tiêu chuẩn phiêu tán khắp nơi.

Tuy có ý thức nhưng Ngưu Ngưu Đầu dù sao cũng không phải nhân loại. Mệnh lệnh mà nó nhận được là san bằng bất cứ thứ gì có trên đường đi, vậy là nó thực sự làm theo mệnh lệnh đó một cách chính xác nhất. Một đường chạy như vũ bão, mỗi sải chân của nó đã vượt qua vài chục mét, mặt đất nơi nó đặt chân xuống lập tức nứt vỡ, sứt lún như thể vừa có một quả bom nhỏ phát nổ, mỗi bước của nó là một cái hố như vậy ra đời. Tiến lên với khí thể điên cuồng vô địch đó, chỉ sau vài giây, nó đã nhảy vào trong hàng ngũ Bộ Binh Khô Lâu. ‘Uỳnh’ một tiếng, một đám của nó nện lên mặt đất! Mặt đất nổ tung tóe, một cái hố đường kính 7 – 8 m, sâu 5 – 6 m xuất hiện dưới nắm đấm của nó, toàn bộ Khô Lâu trong phạm vi vài chục mét xung quanh cũng bị đánh nát vụn, hóa thành năng lượng tiêu chuẩn. Mà sau một đòn đó thì Ngưu Ngưu Đầu cũng không hề dừng lại, nó bước tiếp vài bước, rồi lại nện xuống một đám nữa...

Bùi Kiêu và Dương Đình Thiên trợn mắt nhìn cảnh tượng trước mặt, phải đến vài phút sau đầu óc mới tỉnh táo trở lại. Tuy trước đó bọn hắn cũng đã đoán rằng con Ngưu Ngưu Đầu này sẽ rất mạnh mẽ, dù sao thì nhìn kiểu gì nó cũng giống một tên cơ bắp bạo lực, nhưng thật không ngờ nó không chỉ rất mạnh mà còn là một tên vô cùng cuồng loạn như vậy! Cho dù có thực lực Chân Ma cấp, nhưng nhẹ nhàng tiêu diệt một đơn vị ba ngàn Bộ Binh Khô Lâu như thế này thì cũng quá khó tin rồi. Hơn nữa, nhìn bộ dạng của con Ngưu Ngưu Đầu này thì hẳn là nó còn chưa tung hết sức. Chuyện này đúng là... quá sức tưởng tượng!

“Quả không hổ danh là quý quái Ngưu Đầu tộc! Lúc bọn ta gặp phải con Ngưu Đầu Ma Vương cấp tại ảo giới Phong Đô, một quyền của nó cũng gây ảnh hưởng tới phạm vi mấy nghìn mét, thậm chí cả quý quái Chân Ma cấp cũng không chịu nổi một đòn đó. Nghe nói Ngưu Đầu là loại quý quái không hề có các loại kỹ năng đặc thù như ảo giác gì gì đó, hoàn toàn chỉ dựa vào một thân đầy sức mạnh. Nhưng chính cái sức mạnh đó đã giúp cho tên tuổi của nó sánh ngang với Mã Diện, vậy nên có thể tưởng tượng được là sức mạnh của Ngưu Đầu lớn tới cỡ nào... Quả thật là rất mạnh.” Bùi Kiêu nói xong những lời này thì đã hứng phần tới toàn thân run rẩy. Hắn cảm thấy như toàn thân đang nổi hết da gà. Niềm vui sướng này thật quá lớn, khiến cho hắn ngây ngẩn trong phút chốc.

Ban đầu, tuy thấy con Ngưu Ngưu Đầu này đúng là quý quái Chân ma cấp, cũng thật sự có trường khí thể, nhưng dù sao nó cũng là quý quái do linh hồn của Thiên Sinh Vũ Khí ngưng tụ thành, vậy nên Bùi Kiêu cho rằng thực lực của nó vẫn sẽ có chênh lệch với quý quái Chân Ma cấp tự nhiên, có lẽ thực

lực của nó chỉ là dạng ‘nửa mùa’ thôi. Cũng vì vậy nên hần mới lựa chọn đi đến Nam Bắc Chiến Trường. Đứng ở vị trí người phụ trách của một đoàn đội (tuy hiện tại mới chỉ hai người), mỗi khi quyết định một vấn đề nào đó, hần cần phải thận trọng cân nhắc, chứ không thể vỗ đầu một cái rồi quyết định.

Sở dĩ hần lựa chọn Nam Bắc Chiến Trường là vì ba nguyên nhân: một là vì tiện đường tới Mỹ hoàn thành lời hứa với Jenny, hai là để tận nhân như Dương Đình Thiên làm quen một chút với không khí chiến đấu của ảo giới, và nguyên nhân thứ ba... chính là vì muốn kiểm tra thực lực chân chính của Ngụy Nguư Đầu trong ảo giới yếu nhất này, để xem thực lực của nó chênh lệch với quỷ quái Chân Ma cấp ra sao.

Và kết quả lại làm người ta thỏa mãn đến không ngờ: con Ngụy Nguư Đầu này thật sự có thực lực Chân Ma cấp... Không đúng! Phải là trong số quỷ quái Chân Ma cấp thì chiến lực của Ngụy Nguư Đầu cũng đủ để xếp vào nhóm cao nhất. Nó chính là chủng tộc quỷ quái có lực lượng lớn nhất khu ngoài ảo giới Phong Đô – Ngụy Đầu!

Bùi Kiều và Dương Đình Thiên nhìn mặt đất như vừa bị đạn pháo cây xối qua trước mặt, rồi lại nhìn theo Ngụy Nguư Đầu đang hùng hổ phóng về phía trước. Khi đầu óc bọn hần tỉnh táo lại thì Ngụy Nguư Đầu đã chạy ra xa tới 7 – 8 km, sau đó lại bắt đầu ‘ngược đãi’ một đội Bộ Binh Khô Lâu khác. Hai người liếc nhìn nhau rồi đồng thời thiêu đốt năng lượng tiêu chuẩn, đuổi theo quái vật kia với tốc độ cao nhất của mình.

Giờ thì bọn hần mới hiểu, hóa ra bọn hần không cần phải chờ Ngụy Nguư Đầu dọn dẹp đám quỷ quái Khô Lâu trên đường rồi mới đi tiếp, mà việc bọn hần nên làm phải là dốc sức mà xông lên phía trước. Nếu không thì trái lại, bọn hần mới là những kẻ sẽ bị Ngụy Nguư Đầu bỏ lại phía sau... Tuy Bùi Kiều đã sửa chữa hoàn hảo phù văn ký hiệu bên trong Bạo Viêm Cự Phũ nhưng xem ra trí tuệ của Ngụy Nguư Đầu vẫn hơi có vấn đề. À, hình dung đơn giản một chút thì là đúng là có sức trâu mà không có đầu óc rồi!

Dương Đình Thiên đang chạy thì bỗng hỏi một câu kỳ lạ: “Này Bùi Kiều, người đã ra lệnh cho Ngụy Nguư Đầu cái gì vậy?”

Bùi Kiều sững sờ trả lời: “Đạp bẹp toàn bộ những quân đoàn quỷ quái gặp trên đường. Có vấn đề gì à?”

Dương Đình Thiên đưa tay lên sờ mũi một cái rồi mới nói: “Cũng không có gì. Chỉ là ta đang nghĩ... liệu con Ngụy Nguư Đầu này có phân biệt được quỷ quái và linh hồn nhân loại không? Sẽ không xảy ra chuyện nó đạp bẹp luôn cả đoàn đội linh hồn kia luôn chứ?”

“A...” Bùi Kiều ngơ ngác cả nửa ngày rồi bỗng nhiên nói với Dương Đình Thiên: “Dương Đình Thiên, tốc độ của người quá chậm! Cứ đà này thì không thể đuổi kịp Ngụy Nguư Đầu đâu! Nhưng tốc độ của ta thì hoàn toàn có thể đuổi theo kịp. Thế nên ta có ý này...”

Dương Đình Thiên nghe vậy thì cười khò tự giễu: “Muốn ta một mình từ từ đuổi theo à? Dù sao thì quỷ quái trên đoạn đường này cũng đã bị Ngụy Nguư Đầu dọn sạch rồi. Ta chạy một mình chắc cũng sẽ không gặp nguy hiểm gì đâu.”

Nhưng Bùi Kiều lại lắc đầu trả lời: “Không phải vậy. Ý của ta là... cứu người quan trọng hơn. Vậy nên người trăm ngàn lần không được oán trách ta đấy nhé!”

“H... à?” Dương Đình Thiên sững sờ. Nhưng khi hần còn chưa kịp hỏi rõ ra cái gì thì đã nhìn thấy cơ thể Bùi Kiều bắt đầu hóa thành khổng lồ, lôi điện xẹt khắp toàn thân. Chỉ sau một, hai giây, Bùi Kiều đã biến thành một người khổng lồ lôi điện cao mười mét. Sau đó, Bùi Kiều bắt chọt chộp lấy hần, rống to một tiếng rồi không ngờ vung tay, ném hần bay vút ra xa, bay về hướng Ngụy Nguư Đầu ở phía xa xa phía trước.

“Cái đ...” Tiếng gào của Dương Đình Thiên theo hần bay xa dần. Còn Bùi Kiều, hần cũng khôi phục lại hình dạng bình thường sau khi thoát khỏi trạng thái thiêu đốt chấp niệm. Hần nhìn theo Dương Đình Thiên đã bay xa hơn hai, ba nghìn mét mà chỉ biết cười khổ. Sau đó, dưới chân hần lóe lên tia điện, tốc độ lập tức tăng lên mấy chục lần, gần như điên cuồng phóng về phía trước.

Với người sống thì đương nhiên không thể sử dụng phương pháp vừa rồi để di chuyển, chỉ riêng lực quán tính và lực tác động khi chạm đất cũng đã đủ để giết chết người ta rồi, nhưng mà với linh hồn thể thì lại không ảnh hưởng gì lắm. Điều giúp duy trì sinh mạng cho linh hồn thể là ở chỗ chấp niệm nhiều hay ít, cường độ cao hay thấp. Vậy nên trừ khi bị quỷ quái hoặc Thiên Sinh Vũ Khí đánh trúng thì linh hồn thể mới gặp nguy hiểm tính mạng, còn với loại lực tác động như thế này cùng lắm chỉ làm cho chấp niệm bị chấn động mà thôi. Đương nhiên là nếu chất lượng của chấp niệm cực cao, ví dụ như 1 đơn vị chấp niệm của Bùi Kiều dung nạp được 2 đơn vị năng lượng tiêu chuẩn, hoặc 1 đơn vị chấp niệm dung nạp được 10 đơn vị năng lượng tiêu chuẩn như Cung Diệp Vũ, những linh hồn thể có chấp niệm cứng rắn đến vậy thì dù có chịu lực tác động lớn hơn nữa thì chấp niệm cũng sẽ không bị chấn động.

Nhưng Dương Đình thì lại không nằm trong số đó... Thế nên, khi Bùi Kiều chạy được tới chỗ hần thì thấy tên này đang toàn thân run bần bật, nằm cứng ngắc dưới đất. Hần đang phải chịu nỗi thống khổ tột độ do chấp niệm chấn động gây ra. Tuy vậy, hần vẫn có thể trừng đôi mắt đờ đờ sát khí của mình lên nhìn Bùi Kiều.

Bùi Kiều vừa cười ha hả, vừa rống lên với Ngụy Nguư Đầu đang cách đó vài trăm mét: “Ngụy Nguư Đầu! Dừng lại và tới chỗ ta ngay!”

Ngụy Nguư Đầu vừa mới đánh nát hàng ngũ của một đám Bộ Binh Khô Lâu, đang chuẩn bị sai những bước chân ‘đào hố’ của mình tiến lên thì nghe thấy tiếng Bùi Kiều gọi. Nó không hề chần chừ, lập tức xoay người vọt tới chỗ Bùi Kiều và Dương Đình Thiên, cùng đến với nó là một trận cát bay đá chạy mù mịt. Đến khi tro bụi tan đi thì cái thân hình đồ sộ màu vàng lợt của Ngụy Nguư Đầu đã đứng trước mặt hai người.

“Có cảm giác rất giống một con robot. Mà còn là một con robot có thể cười được nữa chứ...” Bùi Kiều lẩm bẩm than phiền một tiếng rồi liền đi tới chỗ Dương Đình Thiên, nhắc hần ném lên vai Ngụy Nguư Đầu, tiếp theo lại tự mình nhảy lên vai con quái vật này. Xong xuôi rồi mới một lần nữa ra lệnh cho Ngụy Nguư Đầu tiếp tục tiến lên.

Trên vai một người khổng lồ cao 10m có hai gã đàn ông cao 1m7, 1m8 ngồi, nhìn chẳng khác nào hai con mèo con ngồi trên vai người lớn. Vậy nên điều đó hoàn toàn không tạo ra bất kỳ một khó khăn nào cho Ngụy Nguư Đầu. Vì vậy mà tốc độ tiến lên của Ngụy Nguư Đầu không hề giảm xuống, vẫn từng bước một đạp phá hàng ngũ của đám Bộ Binh Khô Lâu, cứ thế tiến lên thẳng tắp.

Chỉ khoảng mười phút sau, Dương Đình Thiên đã hồi phục lại từ con chấn động chấp niệm. Chấn động chấp niệm mà hắn phải chịu cũng không quá nghiêm trọng. Tuy nhiên, không vì vậy mà nỗi đau khổ hắn phải chịu ít đi chút nào. Thế nên cảm giác vừa rồi của hắn thật chả khác nào đi dạo một vòng dưới Địa Ngục rồi quay lại. Hắn lập tức cất lời bằng giọng khàn khàn: “Người trả thù ta đây phải không? Vì mấy ngày trước ta có địch ý với người nên giờ người nhân cơ hội này trả thù ta đúng không?”

“Không phải! Tuyệt đối không phải!” Bùi Kiều vừa đưa mắt nhìn về hướng Ngụy Nguư Đầu đang tiến tới vừa trả lời. Sau đó hắn lại cười ha hả nói: “Chẳng qua là vì phải dùng phương pháp đó thì mới có thể đạt được tốc độ nhanh nhất đó thôi, vậy thì mới có thể đuổi kịp Ngụy Nguư Đầu trong thời gian ngắn. Với lại, chấp niệm chấn động cũng là một loại phương pháp giúp nâng cao độ bền bỉ của chấp niệm đấy. Việc đó với người cũng có chỗ khá tốt.”

Dương Đình Thiên nghe vậy thì bĩu môi nói: “Lần sau có muốn nói dối thì hãy nhìn vào mắt của đối phương. Như vậy thì khả năng người lừa được người khác sẽ cao hơn nhiều đấy... Được rồi! Dù sao thì người cũng đã trả thù rồi. Nhưng chỉ một lần này thôi đấy!” Nói xong, Dương Đình Thiên cũng đưa mắt nhìn về phía trước, nơi có màn khói thuốc súng tràn ngập...

Lời bình:

Thực lực của Ngụy Nguư Đầu có vẻ rất kinh người, nhưng liệu đã đủ để nó solo được với quý quái Chân Ma cấp đích thực? Liệu Bùi Kiều có kịp cứu đoàn đội linh hồn đang gặp nạn kia? Từ đó bước đầu để tên tuổi mình được biết đến trên thế giới?

Cùng lúc này, ở một nơi cách hai người Bùi Kiều một khoảng rất xa, có vài chục tên Tự Do Linh Hồn đang chạy bán sống bán chết. Trong số đó, có hơn mười người sở hữu Thiên Sinh Vũ Khí. Tuy không biết là trong số mười người này thì có bao nhiêu người là Tránh Thoát Giả, nhưng cho dù bọn họ có bao nhiêu Tránh Thoát Giả đi nữa, thì cũng rõ ràng là đám người này đang chạy trốn, hơn nữa còn là kiểu chạy trốn chết sau khi bị đánh cho tan tác.

“Mọi người nhớ cho kỹ: cho dù chúng ta chỉ còn lại duy nhất một người chạy thoát được ra ngoài cũng phải đưa được tin tức về ảo giới Nam Bắc Chiến Trường này ra ngoài bằng mọi giá!” Người dẫn đầu nhóm người này là một người đàn ông trung niên khoảng hơn bốn mươi tuổi. Hắn ta có một cái bụng bia to bự, nhưng lại là người có tốc độ cao nhất trong cả đám.

Người đàn ông trung niên này vác theo một cây rìu còn cao hơn cả người hắn, vừa chạy vừa kêu gào, thúc dục những thành viên phía sau cố gắng đuổi sát theo mình. Có thể thấy được, hắn ta chính là người đứng đầu của đoàn đội này.

“Thật đáng giận! Không ngờ đám quý quái kia lại có thể làm như vậy... Bằng mọi giá phải đưa được tin tức này ra ngoài! Nếu không thì sự hi sinh của mọi người sẽ trở thành uổng phí!” Người trung niên vừa chạy vừa rống lớn, trong giọng nói tràn đầy hoảng sợ và bị phẫn.

Thế nhưng hắn chẳng thể hò hét tiếp được bao lâu, vì khi đám người này mới chạy được nhiều nhất là khoảng 2 – 3 km thì bỗng nhiên một quả đạn pháo màu đen từ đâu rơi xuống ngay phía trước bọn họ. Một tiếng nổ lớn vang lên khi mặt đất bị đập nát. Một màn khói bụi dày đặc lập tức tràn ngập, che khuất tầm nhìn của cả đám đồng đội.

Đám người kia lập tức dừng lại, đồng thời nhìn chằm chằm vào tấm màn khói bụi trước mặt với ánh mắt sợ hãi, giống như có một con quái vật ghê sợ nào đó đang ẩn nấp trong màn khói bụi kia.

Nhưng rồi chỉ sau chốc lát, màn khói bụi dày đặc đó cũng dần lắng xuống, hơn nữa sóng xung kích sinh ra do vụ nổ vừa rồi cũng đã xua tan đi rất nhiều khói thuốc súng vốn luôn tràn ngập trong ảo giới này. Vậy nên lúc này, tầm mắt của mọi người lại được mở rộng ra rất nhiều... Có điều là lúc này thì cả đám đều không có tâm trí đâu mà để ý tới cảnh vật xung quanh, toàn bộ tinh thần của bọn họ đều đang dồn vào quả cầu màu đen không lồ trước mặt.

Đó là một quả đạn pháo hình cầu khổng lồ, liền một khối tròn vo, nhìn qua thật sự giống như một quả đạn pháo được đúc thành từ thép đen, loại mà loài người đã dùng trước khi các loại bom đạn hiện đại ra đời (1). Có điều là quả đạn pháo khổng lồ trước mặt này lại có thể dọa được cho cả bọn không dám đi tiếp, thậm chí khiến cho bọn họ mất cả dũng khí để bước lên dù chỉ một bước.

Cả đám cứ đứng ngây ra như vậy đến mấy chục giây, cho tới tận khi phía sau bọn họ vang lên những tiếng động ầm ầm như thể tiếng của một chiếc xe nặng nề đang chạy, thì bọn họ mới như thể nhớ ra chuyện gì đó. Tất cả nghiêng chặt rằng rồi đồng loạt lao về phía quả đạn pháo khổng lồ trước mặt kia.

Người đàn ông trung niên kia thậm chí còn vừa chạy vừa rống lên điên cuồng, cây rìu lớn trong tay hắn cũng đồng thời rực sáng lên hào quang màu xanh lá... Đúng vậy, cây rìu này của hắn không phải Thiên Sinh Vũ Khí bình thường, mà là Thiên Sinh Vũ Khí cấp Chân Ma do quý quái Chân Ma cấp thực thể hóa ra: nó có thuộc tính đặc thù. Người đàn ông trung niên này thậm chí sở hữu cả Thiên Sinh Vũ Khí có thuộc tính đặc thù thì xem ra cũng không phải một nhân vật vô danh trong giới linh hồn, có khi còn là Tránh Thoát Giả.

Nhưng biểu cảm của hắn ta lúc này lại không hề có vẻ gì là nhẹ nhõm, trên khuôn mặt của hắn, ngoài sự lo lắng cũng chỉ còn lại vội vàng. Khi hắn đang xách theo cây rìu lớn điên cuồng lao tới thì quả đạn pháo này không ngờ lại nhanh chóng tách ra, mặt ngoài vốn không có một vết xước của nó bỗng xuất hiện rất nhiều các vết rãnh. Rồi giống như thể một Transformers (2), dưới cái nhìn chăm chú của đám người, quả đạn pháo dần dần lắp ghép, biến thành một người máy toàn thân ngăm đen cao tới 5m... Không đúng! Phải nói là quý quái nhìn giống như người máy mới đúng!

“Ầm!”

Thừa dịp con quý quái nhìn như người máy này còn đang biến hình, người đàn ông trung niên đã nhảy vọt lên cao bảy, tám mét, sau đó mượn quán tính khi rơi xuống, dồn lực vào cây song thủ chiến phủ (3) trong tay, bổ mạnh vào lồng ngực con quý quái người máy. Một tiếng “đùng” vang lên, nơi Song Thủ Phủ và lồng ngực con quý quái va chạm tóe lên tia lửa. Thế nhưng không ngờ uy lực của của một đòn này chỉ vền vện tạo ra một rãnh nhỏ sâu vài centimet màu đen trên người con quý quái. Một giây kế tiếp, người đàn ông trung niên đã bị con quý quái người máy đâm trúng vai. Lại một tiếng “ầm”

giòn vang, vai trái của vị trung niên lập tức bị đâm nổ tung rồi tiêu tán thành tiêu chuẩn năng lượng, còn hán thi bị bắn về phía sau, bay xa hơn mười mét, rơi vào sau lưng đám người kia.

Lập tức có mấy người trong nhóm chạy lại đỡ vị trung niên này dậy. Bọn hán liếc nhìn nhau, cùng khiêng người đàn ông trung niên lên để bỏ chạy. Mà ngay lúc này, trong nhóm linh hồn này không ngờ có hơn mười Tự Do Linh Hồn không có Thiên Sinh Vũ Khí gào thét lao về phía con quỷ quái người máy. Thế nhưng khi bọn hán còn chưa kịp lại gần con quỷ quái thì đã bị một trường khí thể đột ngột phủ xuống. Với con quỷ quái người máy làm trung tâm, phạm vi 100m xung quanh đã bị trường khí thể của nó tràn ngập, mười tên Tự Do Linh Hồn kia lập tức cứng đờ người. Sau đó, hai tiếng “ầm”, “ầm” vang lên, hai gã Tự Do Linh Hồn trong số đó đã bị con quỷ quái người máy dẫm nát dưới chân, cả một tiếng hừ cũng không kịp thốt ra thì đã bị dạp nát thành năng lượng tiêu chuẩn...

Người đàn ông trung niên cũng không bị ngất xỉu, tuy một bả vai của hắn đã bị đánh nát nhưng tay còn lại vẫn nắm chặt lấy cây song thủ chiến phủ của mình, mắt thì lại nhìn chăm chăm vào mười người đang quần lấy con quỷ quái người máy sau lưng. Khi thấy hai người trong số đó bị giẫm nát thành tiêu chuẩn năng lượng, hắn thở dài, quay mặt đi. Nơi khoe mất hán, từng điểm tiêu chuẩn năng lượng từ từ rơi xuống...

“Các anh em... Xin hãy ở thiên đường kiên nhẫn chờ chúng ta! Ta nghĩ chúng ta sẽ rất sớm gặp lại nhau thôi. Sau đó, mọi người sẽ lại cùng nhau thoải mái uống bia đen...” Người trung niên yên lặng cầu nguyện rồi thì thào nói.

Sau khi nói xong, người trung niên ngược nhìn bầu trời bằng đôi mắt đờ đẫn, để mặc cho mấy người kia đang khiêng mình chạy trốn, hắn chỉ lầm bầm như tự nói: “Vì sao chứ? Vì sao năm con quỷ quái Chân Ma cấp kia lại hội tụ cùng một chỗ? Vì sao chúng không hề có quân hàm như quỷ quái khác trong Nam Bắc Chiến Trường(4)? Vì sao chúng lại muốn giết và hấp thụ những con Chân Ma cấp có quân hàm cấp tướng? Còn có... chúng đang làm gì tại trung tâm chiến trường? Liên tục hấp thụ khí tức đen tối...”

Nhưng không ai có thể trả lời cho hắn. Có lẽ, thứ duy nhất trả lời câu hỏi của hắn chính là tiếng pháo ầm ầm phía sau lưng, vang lên sau khi bọn hán chạy trốn được vài phút. Sau đó, quả đạn pháo đen đúa kia lại lần nữa từ trên trời rơi xuống, chặn đường đi của bọn hán...

***

Cùng lúc đó, bên ngoài ảo giới Nam Bắc Chiến Trường, mười một linh hồn khoác áo choàng đen đang ngồi trên vài chiếc xe việt dã, đoàn xe đang hướng về Tổng Bộ Tổ Chức Linh Hồn Mỹ được đặt tại đặc khu của thủ đô Washington. Mười một người này không hề yên lặng mà còn trái lại, trên xe mở nhạc Rock Metal (5) ầm ỹ, mười một người này lại vô cùng ồn ào, huyên náo. Bỗng một người trong số đó chợt đưa tay lên ra hiệu thì cả đám trên xe mới dừng lại.

“Yuri? Chuyện gì vậy?” Một người ngồi bên cạnh tên đó hỏi với vẻ kỳ quái.

Yuri là gã có một vết sẹo dài trên mặt, hắn vừa cười hắc hắc vừa chỉ về phía trước: “Thấy cô nàng đứng ở chỗ góc cua kia không? Rõ ràng chỉ là một Tự Do Linh Hồn bình thường mà lại có một thanh Thiên Sinh Vũ Khí... Hơn nữa, có vẻ cô ta còn chưa luyện hóa được thanh Thiên Sinh Vũ Khí này. Chắc là mới lấy được không lâu rồi.”

Cả đám người trên chiếc xe đều nhìn theo hướng ngón tay Yuri chỉ. Sau đó một người trả lời: “Là con nhóc cầm thanh loan đao kia sao? Đúng thật! Chấp niệm của nó rất nhỏ yếu, mà lại còn chưa luyện hóa cây Thiên Sinh Vũ Khí kia... Lão đại, thế nào đây? Có cần thanh Thiên Sinh Vũ Khí đó hay không?”

Người đàn ông đang lái xe trầm ngâm một lát, sau đó mới nói: “Tốt! Lấy đi... Yuri, Antti, Molency, ba người các ngươi đi theo dõi cô ta. Nhớ phải diệt khẩu cả nhà rồi làm giả dấu vết chấp niệm của quỷ quái. Có nhớ không?”

Yuri kiêu ngạo cười: “Ha ha... Lão đại, ngươi cứ yên tâm đi! Yuri ta đã đích thân ra tay mà ngươi còn lo sẽ có chuyện gì ngoài ý muốn xảy ra hay sao?”

Một người phụ nữ đeo mạng che mặt bên cạnh chợt chầm chậm nói: “Thế tại sao Yuri tiên sinh – người tự nhận là mạnh thứ hai trong đội chúng ta – lần này lại gặp phải chuyện ngoài ý muốn trong Nam Bắc Chiến Trường vậy? Lượng tội nghiệt mà chúng ta nhận được rõ là có thể đủ để thăng cấp được sáu con Chân Ma cấp, nhưng hình như cũng chỉ vì cái ngoài ý muốn của ngươi mà làm cho chúng ta chỉ thăng cấp được ra năm con Chân Ma cấp mà thôi. Nếu không do ngươi thì chúng ta đâu có bị bắt buộc giết con Chân Ma cấp kia chứ?”

Yuri lập tức cứng họng. Hắn lúng túng cười khan ha ha hai tiếng rồi lầm bầm: “Không may mới có chuyện ngoài ý muốn thôi mà! Chỉ là do nguyên nhân khách quan... Huống hồ, năm con quỷ quái Chân Ma cấp là đủ rồi. Chỉ cần chúng hấp thụ hết ảo giới Nam Bắc Chiến Trường, thì theo tính toán: sẽ có ít nhất một con đạt Ma Vương cấp không hoàn chỉnh? Khi đó thì chẳng phải người thắng lợi sẽ là chúng ta hay sao?”

Người đàn ông lái xe vốn luôn rất kiểm soát, nhưng khi nghe thấy vậy thì lập tức lạnh lùng nói: “Câm miệng! Ba hoa cái gì hả! Đừng có lắm miệng để lộ ra kế hoạch của thủ lĩnh. Nếu không ta sẽ không tha cho các ngươi!”

Cả đám nghe vậy thì đều vô thức rụt cổ lại. Sau đó ba người trong số đó, bao gồm Yuri, linh hồn của một gã da đen và cô gái đeo mạng che mặt bay khỏi xe việt dã, từ từ bay về hướng góc của đầu đường...

Mà sau góc của đó, một thiếu nữ mặt mũi đầy vui vẻ. Cô đang ôm một thanh loan đao như thể ôm bảo bối, nụ cười trên khóe môi ngọt ngào vô cùng...

Lời bình:

Nam Bắc Chiến Trường đang xảy ra nhữn thay đổi cô cùng bất thường! Và có vẻ như thủ phạm gây ra tai họa này lại chính là nhóm linh đánh thuê kia? Bọn chúng muốn gì? Liệu Bùi Kiều sẽ lại một lần nữa phải đối diện với một Ma Vương cấp không hoàn chỉnh? Liệu có phải Jenny tội nghiệp sắp gặp tai

họa? Mời đón đọc chương mới nhất của TVKD được thực hiện bởi nhóm dịch Vô Hận Chi Tâm!

Chú thích:

1. Đạn pháo bằng thép: Là loại đạn của súng thần công cổ, chỉ đơn giản là một khối thép đặc.
2. Transformers: robot biến hình, đó là những sinh vật cơ khí, chúng có thể lắp ghép để thay đổi hình dạng cho phù hợp với mục đích.
3. Song thủ chiến phủ: Rìu lớn chuyên dùng để chiến đấu, phải dùng cả hai tay mới sử dụng được (của Âu Mỹ)
4. Quân hàm của quỷ quái: quỷ quái trong Nam Bắc Chiến Trường đều có quân hàm. Quỷ quái Chân Ma cấp ở đây đều có quân hàm cấp tướng trở lên. Con Chân Ma cấp thực thể hóa ra Anh Dũng Súng có quân hàm thiếu tướng. Quỷ quái ở nơi khác không có loại quân hàm này.
5. Rock Metal: nhạc rock loại nặng, ca sỹ gần như đang gào thét chứ không phải hát.

Quay lại với những diễn biến tại Nam Bắc Chiến Trường. Lúc này, Bùi Kiều và Dương Đình Thiên đang đứng trên vai của Ngụy Nguư Đầu, nhìn cảnh nó phóng thẳng như bay, đập đám Bộ Binh Khô Lâu dưới chân như đập con chuột. Đập xuống một cái là nát như ít nhất vài chục con Bộ Binh Khô Lâu, xoay người đâm xuống thì chỉ ít cũng biến mất hơn trăm con. Với lực công kích khủng khiếp như vậy... đã hoàn toàn không cần bất kỳ một kỹ năng phụ trợ nào nữa. Lực lượng này đã đủ để có thể coi thường bất kỳ thứ quỷ quái nào trong ảo giới Nam Bắc Chiến Trường!

“Quả nhiên là rất mạnh! Thực lực của Ngụy Nguư Đầu thế này... Ài!” Bùi Kiều hưng phấn nhìn Ngụy Nguư Đầu ‘đại triển thần uy’, nhưng một lát sau hẳn lại chột thờ dài.

Dương Đình Thiên lặng yên liếc nhìn hắn, mãi lâu sau mới lên tiếng: “Đang oán trách thực lực của chính mình quá kém cỏi, chưa thể phát huy hoàn toàn được thực lực của con Ngụy Nguư Đầu này sao?”

Bùi Kiều cười khổ nói: “Ngươi cứ như đang đi guốc trong bụng ta vậy... Ngươi nói không sai! Nếu như thực lực của ta cũng đạt tới Chân Ma cấp, vậy thì thực lực tổng hợp của cả ta và Ngụy Nguư Đầu chắc chắn sẽ không chỉ đơn giản là ‘một cộng một bằng hai’. Lúc đó thì sẽ không chỉ đơn giản là tung hoành không kiêng nể tại Nam Bắc Chiến Trường, mà cho dù trong những ảo giới chưa từng đến như Hoàng Kim Quốc Độ, hoặc thậm chí như Nga Quỷ Đạo của Ấn Độ và Hoàng Tuyền của Nhật Bản, ta cũng dám xông vào! Nhưng giờ thì không được rồi, vì ta vẫn còn quá yếu.”

Bùi Kiều nói tới đây lại thờ dài một tiếng. Hắn quay nhìn Dương Đình Thiên rồi mới nói tiếp: “Bởi vì ta đã từng chứng kiến những loại quỷ quái đáng sợ hơn nhiều, cũng hiểu được lực lượng kinh khủng của chúng. Dương Đình Thiên, người đừng vì thấy ta có thể tung hoành như vô địch tại Nam Bắc Chiến Trường, đừng vì thấy con Ngụy Nguư Đầu này đập phá ngàn quân mà cho rằng thực lực của chúng ta đã rất mạnh. Không phải thế đâu, thực lực của chúng ta vẫn còn nhỏ yếu lắm. Sở dĩ có cảm giác chúng ta rất mạnh đơn giản là vì chúng ta đang đối mặt với ảo giới đơn giản nhất mà thôi.”

Nhưng Dương Đình Thiên lại nói thẳng: “Ta hiểu... vì ta cảm nhận thấy: ngươi dường như luôn rất vội vàng và căng thẳng, giống như ngươi e ngại điều gì đó. Nếu không sợ hãi điều gì đó, thì sẽ không ai gấp gáp và liều mạng như vậy. Điều đó ta hiểu.”

“Đúng vậy đấy! Vô cùng đáng sợ, mạnh mẽ tới mức khiến cho người ta phải tuyệt vọng...”

Bùi Kiều thì thảo nói. Nhưng khi hắn vừa nói ra câu đó xong thì chợt thấy ở phía xa xa bỗng có một đám đất đá bị bắn tung lên trời, giống như vừa có một vật gì đó rất nặng nện xuống mặt đất ở đó. Tuy vì hai người đang đứng trên vai Ngụy Nguư Đầu nên không cảm nhận được sự chấn động của mặt đất, nhưng nhìn đám đất đá, khối bụi bốc lên cao như vậy thì hoàn toàn có thể tưởng tượng được cảnh tượng khi vật nặng kia nện xuống mặt đất như thế nào.

Hai người liếc nhìn nhau, Dương Đình Thiên liền hỏi: “Ngươi cảm nhận được sự tồn tại của quỷ quái Chân Ma cấp à?”

Bùi Kiều chỉ cười khổ nói: “Cũng không phải vậy. Ta còn chưa phải là cường giả Chân Ma cấp, không có trường khí thế, nếu nói là ‘ta cảm nhận được điều gì đó’ thì không bằng nói ‘Ngụy Nguư Đầu dưới chân ta cảm nhận được điều gì đó’ sẽ chính xác hơn. Ta chỉ có thể dựa vào một phản chấp niệm nhỏ bên trong Bạo Viêm Cự Phủ để hơi chút cảm nhận sự lưu động của trường khí thế mà thôi... Nhưng mà sóng chấn động vừa rồi thì đúng là do quỷ quái Chân Ma cấp gây ra.”

Dương Đình Thiên nhú nhú mày, không nói thêm gì nữa. Bùi Kiều thì lúc này cũng không còn đầu óc để mà đi phỏng đoán tại sao Dương Đình Thiên lại nhú mày. Hắn chỉ nhìn xung quanh một chút rồi nói: “Nơi này đã cách khu vực trung tâm của Nam Bắc Chiến Trường cực kỳ gần rồi. Nhưng có điều làm ta thấy kỳ quái: vì sao xung quanh đây lại không hề có những đội Bộ Binh Khô Lâu và Kỵ Binh Khô Lâu quy mô lớn nào? Thật quá bất thường... Nhưng có lẽ cũng không nên nghĩ quá nhiều như vậy. Dương Đình Thiên, công tác chiến đấu sau đây ngươi trăm ngàn lần không nên tham gia, chỉ cần cẩn thận cảm nhận trường khí thế của quỷ quái Chân Ma cấp, rồi nghĩ cách chống lại sự đè nén của trường khí thế đó là được.”

Nói xong, Bùi Kiều cũng không chần chừ nữa. Hắn vỗ mạnh cái đầu khổng lồ của Ngụy Nguư Đầu rồi quát lớn: “Tiến lên đi! Dùng một quyền để đập cho con Chân Ma cấp kia dẹp dẹp cho ta!”

Ngụy Nguư Đầu như thể ngậy ra một chút, nhưng sau đó nó lập tức rống lớn một tiếng, đồng thời phát ra trường khí thế phần nộ mà chỉ riêng nó có. Tuy trường khí thế kia không nhằm vào hai người Bùi Kiều, nhưng khi nó xuất hiện cũng vẫn như một quả núi lớn đột nhiên xuất hiện trên đầu, ép cho hai người hô hấp cũng khó khăn. Liền đó, Ngụy Nguư Đầu đã sải bước phóng về phía trước, nhảy thẳng vào màn bụi đất mù mịt trước mặt.

Ở trong màn bụi đất, một quả đạn pháo khổng lồ lớn tới bốn, năm mét màu đen kịt vừa nện xuống mặt đất. Quả đạn pháo lớn đến như vậy nện xuống nên đương nhiên uy lực mà nó tạo ra cũng rất ‘hoành tráng’. Trên mặt đất xuất hiện một cái hố khổng lồ có đường kính tới mười mấy mét, còn quả đạn

pháo không lồ kia thì đang nằm yên bất động chính giữa cái hố đó. Cách đó không xa, hơn hai mươi tên Tự Do Linh Hồn đang nhìn về phía màn bụi đất mù mịt với sắc mặt tái nhợt. Tuy không thể nhìn thấy được điều gì trong màn bụi đất, nhưng bọn họ đều biết rõ thứ gì đang chờ đợi mình trong màn bụi đất kia. Chính là con quỷ quái Chân Ma cấp nhìn giống như người máy kia... Chính là cái con quái vật mà dù dùng Thiên Sinh Vũ Khí nào đánh cũng không thủng, chém cũng không rách kia!

Người dẫn đầu của đội linh hồn này vẫn là người đàn ông trung niên kia. Có điều lúc này thì một cánh tay của hắn đã tiêu tan, cánh tay còn lại vẫn đang nắm chặt lấy cây song thủ chiến phù của mình. Hơn hai mươi linh hồn sau lưng hắn cũng đều có thương tích riêng, nhìn qua có vẻ cũng đã rất mệt mỏi rồi. Mà thực sự thì cả đám cũng đã sắp tới giới hạn của sức chịu đựng rồi! Trên đường bọn hắn liên tục bị con quỷ quái đạn pháo kia tập kích hơn mười lần, lần nhiều thì chết mười mấy người, ít thì chết bảy, tám người. Đoàn đội hơn một trăm người của bọn hắn, cũng đã đến cực hạn mất rồi.

“Đội trưởng! Người đi trước đi. Thật ra tốc độ của người nhanh hơn bọn ta rất nhiều. Nếu người muốn chạy thì con quỷ quái Chân Ma cấp này chắc chắn không thể đuổi kịp! Người đi trước đi, để bọn ta cản nó lại!” Đúng lúc này, một thanh niên da trắng khoảng hơn hai mươi tuổi, có một mái tóc và trang phục rất kỳ dị, tay cầm một cây đoản đao dài khoảng 30cm, nhìn hắn kiểu gì cũng giống một tên thanh niên còn đồ, thế nhưng lúc này hắn lại nghiêm nghị rống lên những lời đầy đại nghĩa như vậy.

Bên cạnh hắn còn có vài tên cũng ăn mặc kiểu kỳ dị như vậy. Có điều, bọn họ lại không thể khí khái như thanh niên kia. Trừ một thiếu nữ đứng bên cạnh người thanh niên này thì những người còn lại đều sợ hãi lùi ra xa một chút. Người thanh niên kia thấy vậy thì giận giữ, hắn đang định mắng to mấy câu thì người đàn ông trung niên lại thở dài nói: “Không được đâu... Chúng ta không trốn thoát nổi! Hai con quỷ quái Chân Ma cấp, một con bay lên trời đuổi theo, một con ở phía sau từ từ đuổi tới, đồng thời còn có thể dùng con đầu tiên để làm đạn pháo bắn chúng ta. Chúng ta thật sự không chạy nổi...”

“Con mẹ nó chứ! Nếu sớm biết như vậy thì đã cùng các anh em liều đánh một trận ngay từ đầu rồi. Vậy thì sao có thể khuất nhục như thế này? Các anh em... được chết trận cùng các người, lão tử cảm thấy vinh hạnh muôn phần!” Thần sắc u ám của vị trung niên cũng không kéo dài bao lâu. Hắn đột nhiên rống to một cách điên cuồng, cây song thủ chiến phù trong tay cũng đồng thời tỏa sáng rực rỡ. Hắn dùng cánh tay còn lại giơ cao cây rìu lớn rồi lập tức phóng thẳng về phía màn bụi đất mù mịt.

Những người còn lại thì hoặc cũng rống to, hoặc là toàn thân run rẩy bầy, hoặc lại có người lặng yên lùi về phía sau, đủ loại thần thái đua nhau xuất hiện. Nhưng khi bọn hắn còn chưa kịp thực hiện công kích gì từ trong màn bụi đất bỗng nhiên liên tục vang lên những tiếng ‘đùng’, ‘đùng’ như thể đang có bom phát nổ trong đó. Cùng lúc đó, một cỗ ý chí phản nộ đột ngột đè ép xuống. Trường khí thể này dường như là thực chất, chỉ nhẹ nhàng ép xuống đã làm người ta có cảm giác như bị lực lớn ngàn cân đè nén. Đây đã không còn đơn thuần là sợ hãi và áp chế nữa... Trường khí thể kia thật sự sắp đè bọn họ ngã sấp xuống mặt đất...!

Sắc mặt cả đám lập tức càng trở nên tái nhợt, sự tuyệt vọng trong lòng lúc này đã lớn đến mức khó có thể nói thành lời... Lúc trước chỉ có hai con quỷ quái Chân Ma cấp mà đã làm cho bọn họ muốn chạy trốn cũng không nổi, thế mà lúc này lại còn xuất hiện thêm một con quỷ quái Chân Ma cấp thứ ba nữa? Hơn nữa, dựa vào cường độ của trường khí thể kia thì rõ ràng là con Chân Ma cấp mới này mạnh hơn nhiều hai con kia. Đây thật đúng là kẻ địch mạnh nhất mà bọn hắn chưa bao giờ gặp qua: ba con quỷ quái Chân Ma cấp... ba con!

Bọn hắn chết chắc rồi!

Ngay khi trong lòng mọi người đang ngập tràn tuyệt vọng, bỗng nhiên họ lại cảm thấy một trường khí thể lạnh lẽo khác cũng bùng lên. Có điều là trường khí thể mới xuất hiện kia lại không thể so được với khí thể phản nộ. Khi cách một khoảng xa thì trường khí thể này sẽ chỉ còn mờ nhạt như không khí lạnh, không gây được bao nhiêu áp chế cho mọi người.

“Đùng!”

Sau khi trường khí thể lạnh lẽo tuôn ra được vài giây, mọi người vẫn đang bị trường khí thể phản nộ đè ép tới không thể động đậy nổi thì đúng lúc này, trong màn bụi đất mù mịt kia bỗng vang lên một tiếng nổ kịch liệt, giống như sấm rền. Không chỉ đơn thuần là tiếng động, cũng xuất hiện với tiếng nổ lớn đó là một trận gió giật quét tới, xua tan toàn bộ đám bụi đất trong không trung, thậm chí mấy người đứng đằng trước còn bị hất ngã lăn ra đất.

Tất cả ngây người nhìn cảnh tượng khi màn bụi đất đã bị quét sạch. Bọn họ thấy một quái vật đầu bò thân người màu vàng lợt, cao khoảng 10m đang đập một chân lên người con quỷ quái người máy. Con quỷ quái người máy dường như còn chưa hoàn tất việc biến hình thì đã bị quái vật đầu bò kia dẫm lên. Không biết là một cái đập này có bao nhiêu lực, nhưng chỉ thấy một nửa thân hình của con quỷ quái người máy cao 5m đã bị đập chìm vào trong đất đá, mà nó vẫn còn đang liều mạng giãy giụa, còn dùng cả những ngón tay to như quả chùy của mình để cố xé rách cái chân bò đang dẫm lên người mình... Nhưng rất tiếc, cái chân bò không lồ căn bản lại không hề sứt mẻ, ngược lại còn từng chút một đè nó xuống nền đất. Âm thanh ‘kết kết’ như khi sắt thép bị xé rách vang lên từng hồi.

Con quỷ quái người máy thấy giãy giụa cũng vô ích thì bắt đầu vrom cuống hòng lên gào thét, thanh âm của nó rít rít, khàn khàn giống như một loại tạp âm lẫn lộn khi kim loại cọ xát vào nhau, nghe khó chịu tới mức khiến người ta muốn phát điên. Đồng thời, trong miệng của nó hiện lên một chùm sáng trắng, sau đó, một chùm laser to như cánh tay bắn ra từ trong miệng nó, bắn thẳng lên cái chân bò khổng lồ. Một tiếng nổ lớn vang lên, cảnh tượng chiến đấu lại một lần nữa bị màn bụi đất tràn ngập che mất.

Mọi người thật sự đã nhìn tới trợn tròn mắt, hoàn toàn không biết mình nên nghĩ cái gì mới ổn. Lúc trước, bọn họ chứng kiến năm con quỷ quái Chân Ma cấp vây công một con Chân Ma cấp khác thì đã cảm thấy rất kỳ dị rồi, thế mà lúc này đây, lại có một con Chân Ma cấp Ngưu Đầu không biết nhảy ra từ đâu rồi đè đầu cưỡi cổ con quỷ quái người máy ‘đao thương bất nhập’ kia như thể người lớn bắt nạt trẻ con... Loại cảm giác này thật sự quá mức vô vắn, làm cho bọn họ không thể nào tin được rằng những gì chính mình nhìn thấy là sự thật.

Tiếp đó, lại một tiếng nổ mạnh ‘đùng đùng’ nữa vang lên, trận gió giật vừa rồi lại lần nữa xuất hiện xua tan màn bụi đất. Xuất hiện trước mắt mọi người là cảnh tượng quái vật đầu bò xoay người dẫm xuống mặt đất, còn chân của nó lại chẳng hề bị tổn thương gì...

Tiếp đó, con Ngưu Đầu này cứ liên tục tung ra từng quả đấm xuống mặt đất. Mặc dù mọi người cách nơi đó hơn ngàn mét nhưng vẫn có thể cảm nhận được mặt đất rung lên từng đợt. Vậy còn chưa hết, con Ngưu Đầu kia chợt ngửa đầu lên trời rống to, sau đó nó thò tay xuống như đào móc thứ gì dưới đất. Sau chốc lát, một thứ gì đó nhìn như một tấm sắt màu đen bị nó lôi từ dưới đất lên. Mọi người còn chưa kịp hết choáng ngợp, nhìn rõ xem cái vật nhìn như tấm sắt kia là gì thì con Ngưu Đầu này đã bắt đầu dùng tay... ép thứ đó lại. Chỉ tốn vài giây, sau khi một trận tiếng kim loại vụn vụn, cọt cọt chói tai, cái thứ nhìn như tấm sắt đó đã bị vo lại thành một viên hình cầu...

Con quỷ quái đầu bò thân người này... quá mạnh!

Đó là ý nghĩ duy nhất trong đầu cả đám vào lúc này...

TVKD được thực hiện bởi nhóm dịch Vô Hận Chi Tâm!

Quay lại với những diễn biến tại Nam Bắc Chiến Trường. Lúc này, Bùi Kiều và Dương Đình Thiên đang đứng trên vai của Ngưu Ngưu Đầu, nhìn cảnh nó phóng thẳng như bay, đập đám Bộ Binh Khô Lâu dưới chân như đập con chuột. Đập xuống một cái là nát như ít nhất vài chục con Bộ Binh Khô Lâu, xoay người đâm xuống thì chỉ ít cũng biến mất hơn trăm con. Với lực công kích khủng khiếp như vậy... đã hoàn toàn không cần bất kỳ một kỹ năng phụ trợ nào nữa. Lực lượng này đã đủ để có thể coi thường bất kỳ thứ quỷ quái nào trong ảo giới Nam Bắc Chiến Trường!

“Quả nhiên là rất mạnh! Thực lực của Ngưu Ngưu Đầu thế này... Ài!” Bùi Kiều hưng phấn nhìn Ngưu Ngưu Đầu ‘đại triển thần uy’, nhưng một lát sau hẳn lại chợt thờ dài.

Dương Đình Thiên lặng yên liếc nhìn hắn, mãi lâu sau mới lên tiếng: “Đang oán trách thực lực của chính mình quá kém cỏi, chưa thể phát huy hoàn toàn được thực lực của con Ngưu Ngưu Đầu này sao?”

Bùi Kiều cười khổ nói: “Ngươi cứ như đang đi guốc trong bụng ta vậy... Ngươi nói không sai! Nếu như thực lực của ta cũng đạt tới Chân Ma cấp, vậy thì thực lực tổng hợp của cả ta và Ngưu Ngưu Đầu chắc chắn sẽ không chỉ đơn giản là ‘một cộng một bằng hai’. Lúc đó thì sẽ không chỉ đơn giản là tung hoành không kiêng nể tại Nam Bắc Chiến Trường, mà cho dù trong những ảo giới chưa từng đến như Hoàng Kim Quốc Độ, hoặc thậm chí như Nga Quỷ Đạo của Ấn Độ và Hoàng Tuyền của Nhật Bản, ta cũng dám xông vào! Nhưng giờ thì không được rồi, vì ta vẫn còn quá yếu.”

Bùi Kiều nói tới đây lại thở dài một tiếng. Hắn quay nhìn Dương Đình Thiên rồi mới nói tiếp: “Bởi vì ta đã từng chứng kiến những loại quỷ quái đáng sợ hơn nhiều, cũng hiểu được lực lượng kinh khủng của chúng. Dương Đình Thiên, người đừng vì thấy ta có thể tung hoành như vô địch tại Nam Bắc Chiến Trường, đừng vì thấy con Ngưu Ngưu Đầu này đập phá ngàn quân mà cho rằng thực lực của chúng ta đã rất mạnh. Không phải thế đâu, thực lực của chúng ta vẫn còn nhỏ yếu lắm. Sở dĩ có cảm giác chúng ta rất mạnh đơn giản là vì chúng ta đang đối mặt với ảo giới đơn giản nhất mà thôi.”

Nhưng Dương Đình Thiên lại nói thẳng: “Ta hiểu... vì ta cảm nhận thấy: ngươi dường như luôn rất vội vàng và căng thẳng, giống như ngươi e ngại điều gì đó. Nếu không sợ hãi điều gì đó, thì sẽ không ai gấp gáp và liều mạng như vậy. Điều đó ta hiểu.”

“Đúng vậy đấy! Vô cùng đáng sợ, mạnh mẽ tới mức khiến cho người ta phải tuyệt vọng...”

Bùi Kiều thì thào nói. Nhưng khi hắn vừa nói ra câu đó xong thì chợt thấy ở phía xa xa bỗng có một đám đất đá bị bắn tung lên trời, giống như vừa có một vật gì đó rất nặng nện xuống mặt đất ở đó. Tuy vì hai người đang đứng trên vai Ngưu Ngưu Đầu nên không cảm nhận được sự chấn động của mặt đất, nhưng nhìn đám đất đá, khói bụi bốc lên cao như vậy thì hoàn toàn có thể tưởng tượng được cảnh tượng khi vật nặng kia nện xuống mặt đất như thế nào.

Hai người liếc nhìn nhau, Dương Đình Thiên liền hỏi: “Ngươi cảm nhận được sự tồn tại của quỷ quái Chân Ma cấp à?”

Bùi Kiều chỉ cười khổ nói: “Cũng không phải vậy. Ta còn chưa phải là cường giả Chân Ma cấp, không có trường khí thế, nếu nói là ‘ta cảm nhận được điều gì đó’ thì không bằng nói ‘Ngưu Ngưu Đầu dưới chân ta cảm nhận được điều gì đó’ sẽ chính xác hơn. Ta chỉ có thể dựa vào một phản ứng niệm nhỏ bên trong Bạo Viêm Cự Phù để hơi chút cảm nhận sự lưu động của trường khí thế mà thôi... Nhưng mà sóng chấn động vừa rồi thì đúng là do quỷ quái Chân Ma cấp gây ra.”

Dương Đình Thiên nhú nhú mày, không nói thêm gì nữa. Bùi Kiều thì lúc này cũng không còn đầu óc để mà đi phỏng đoán tại sao Dương Đình Thiên lại nhú mày. Hắn chỉ nhìn xung quanh một chút rồi nói: “Nơi này đã cách khu vực trung tâm của Nam Bắc Chiến Trường cực kỳ gần rồi. Nhưng có điều làm ta thấy kỳ quái: vì sao xung quanh đây lại không hề có những đội Bộ Binh Khô Lâu và Kỵ Binh Khô Lâu quy mô lớn nào? Thật quá bất thường... Nhưng có lẽ cũng không nên nghĩ quá nhiều như vậy. Dương Đình Thiên, công tác chiến đấu sau đây ngươi trăm ngàn lần không nên tham gia, chỉ cần cẩn thận cảm nhận trường khí thế của quỷ quái Chân Ma cấp, rồi nghĩ cách chống lại sự đè nén của trường khí thế đó là được.”

Nói xong, Bùi Kiều cũng không chần chừ nữa. Hắn vỗ mạnh cái đầu khổng lồ của Ngưu Ngưu Đầu rồi quát lớn: “Tiến lên đi! Dùng một quyền để đập cho con Chân Ma cấp kia dẹp dẹp cho ta!”

Ngưu Ngưu Đầu như thể ngậy ra một chút, nhưng sau đó nó lập tức rống lớn một tiếng, đồng thời phát ra trường khí thế phần nộ mà chỉ riêng nó có. Tuy trường khí thế kia không nhằm vào hai người Bùi Kiều, nhưng khi nó xuất hiện cũng vẫn như một quả núi lớn đột nhiên xuất hiện trên đầu, ép cho hai người hô hấp cũng khó khăn. Liền đó, Ngưu Ngưu Đầu đã sai bước phóng về phía trước, nhảy thẳng vào màn bụi đất mù mịt trước mặt.

Ở trong màn bụi đất, một quả đạn pháo khổng lồ lớn tới bốn, năm mét màu đen kịt vừa nện xuống mặt đất. Quả đạn pháo lớn đến như vậy nện xuống nên đương nhiên uy lực mà nó tạo ra cũng rất ‘hoành tráng’. Trên mặt đất xuất hiện một cái hố khổng lồ có đường kính tới mười mấy mét, còn quả đạn pháo khổng lồ kia thì đang nằm yên bất động chính giữa cái hố đó. Cách đó không xa, hơn hai mươi tên Tự Do Linh Hồn đang nhìn về phía màn bụi đất mù mịt với sắc mặt tái nhợt. Tuy không thể nhìn thấy được điều gì trong màn bụi đất, nhưng bọn họ đều biết rõ thứ gì đang chờ đợi mình trong màn bụi đất kia. Chính là con quỷ quái Chân Ma cấp nhìn giống như người máy kia... Chính là cái con quái vật mà dù dùng Thiên Sinh Vũ Khí nào đánh cũng

không thùng, chém cũng không rách kia!

Người dẫn đầu của đội lính hồn này vẫn là người đàn ông trung niên kia. Có điều lúc này thì một cánh tay của hắn đã tiêu tan, cánh tay còn lại vẫn đang nắm chặt lấy cây song thủ chiến phủ của mình. Hơn hai mươi lính hồn sau lưng hắn cũng đều có thương tích riêng, nhìn qua có vẻ cũng đã rất mệt mỏi rồi. Mà thực sự thì cả đám cũng đã sắp tới giới hạn của sức chịu đựng rồi! Trên đường bọn hắn liên tục bị con quỷ quái đạn pháo kia tập kích hơn mười lần, lần nhiều thì chết mười mấy người, ít thì chết bảy, tám người. Đoàn đội hơn một trăm người của bọn hắn, cũng đã đến cực hạn mất rồi.

“Đội trưởng! Người đi trước đi. Thật ra tốc độ của người nhanh hơn bọn ta rất nhiều. Nếu người muốn chạy thì con quỷ quái Chân Ma cấp này chắc chắn không thể đuổi kịp! Người đi trước đi, để bọn ta cản nó lại!” Đúng lúc này, một thanh niên da trắng khoảng hơn hai mươi tuổi, có một mái tóc và trang phục rất kỳ dị, tay cầm một cây đoản đao dài khoảng 30cm, nhìn hắn kiểu gì cũng giống một tên thanh niên côn đồ, thế nhưng lúc này hắn lại nghiêm nghị rống lên những lời đầy đại nghĩa như vậy.

Bên cạnh hắn còn có vài tên cũng ăn mặc kiểu kỳ dị như vậy. Có điều, bọn họ lại không thể khí khái như thanh niên kia. Trừ một thiếu nữ đứng bên cạnh người thanh niên này thì những người còn lại đều sợ hãi lùi ra xa một chút. Người thanh niên kia thấy vậy thì giận giữ, hắn đang định mắng to mấy câu thì người đàn ông trung niên lại thở dài nói: “Không được đâu... Chúng ta không trốn thoát nổi! Hai con quỷ quái Chân Ma cấp, một con bay lên trời đuổi theo, một con ở phía sau từ từ đuổi tới, đồng thời còn có thể dùng con đầu tiên để làm đạn pháo bắn chúng ta. Chúng ta thật sự không chạy nổi...”

“Con mẹ nó chứ! Nếu sớm biết như vậy thì đã cùng các anh em liều đánh một trận ngay từ đầu rồi. Vậy thì sao có thể khuất nhục như thế này? Các anh em... được chết trận cùng các người, lão tử cảm thấy vinh hạnh muôn phần!” Thần sắc u ám của vị trung niên cũng không kéo dài bao lâu. Hắn đột nhiên rống to một cách điên cuồng, cây song thủ chiến phủ trong tay cũng đồng thời tỏa sáng rực rỡ. Hắn dùng cánh tay còn lại giơ cao cây rìu lớn rồi lập tức phóng thẳng về phía màn bụi đất mù mịt.

Những người còn lại thì hoặc cũng rống to, hoặc là toàn thân run rẩy bầy, hoặc lại có người lặng yên lùi về phía sau, đủ loại thần thái đua nhau xuất hiện. Nhưng khi bọn hắn còn chưa kịp thực hiện công kích gì từ trong màn bụi đất bỗng nhiên liên tục vang lên những tiếng ‘đùng’, ‘đùng’ như thể đang có bom phát nổ trong đó. Cùng lúc đó, một cỗ ý chí phản nộ đột ngột đè ép xuống. Trường khí thể này dường như là thực chất, chỉ nhẹ nhàng ép xuống đã làm người ta có cảm giác như bị lực lớn ngàn cân đè nén. Đây đã không còn đơn thuần là sợ hãi và áp chế nữa... Trường khí thể kia thật sự sắp đè bọn họ ngã sấp xuống mặt đất...!

Sắc mặt cả đám lập tức càng trở nên tái nhợt, sự tuyệt vọng trong lòng lúc này đã lớn đến mức khó có thể nói thành lời... Lúc trước chỉ có hai con quỷ quái Chân Ma cấp mà đã làm cho bọn họ muốn chạy trốn cũng không nổi, thế mà lúc này lại còn xuất hiện thêm một con quỷ quái Chân Ma cấp thứ ba nữa? Hơn nữa, dựa vào cường độ của trường khí thể kia thì rõ ràng là con Chân Ma cấp mới này mạnh hơn nhiều hai con kia. Đây thật đúng là kẻ địch mạnh nhất mà bọn hắn chưa bao giờ gặp qua: ba con quỷ quái Chân Ma cấp... ba con!

Bọn hắn chết chắc rồi!

Ngay khi trong lòng mọi người đang ngập tràn tuyệt vọng, bỗng nhiên họ lại cảm thấy một trường khí thể lạnh lẽo khác cũng bùng lên. Có điều là trường khí thể mới xuất hiện kia lại không thể so được với khí thể phản nộ. Khi cách một khoảng xa thì trường khí thể này sẽ chỉ còn mờ nhạt như không khí lạnh, không gây được bao nhiêu áp chế cho mọi người.

“Đùng!”

Sau khi trường khí thể lạnh lẽo tuôn ra được vài giây, mọi người vẫn đang bị trường khí thể phản nộ đè ép tới không thể động đậy nổi thì đúng lúc này, trong màn bụi đất mù mịt kia bỗng vang lên một tiếng nổ kịch liệt, giống như sấm rền. Không chỉ đơn thuần là tiếng động, cùng xuất hiện với tiếng nổ lớn đó là một trận gió giật quét tới, xua tan toàn bộ đám bụi đất trong không trung, thậm chí mấy người đứng đằng trước còn bị hất ngã lăn ra đất.

Tất cả ngay người nhìn cảnh tượng khi màn bụi đất đã bị quét sạch. Bọn họ thấy một quái vật đầu bò thân người màu vàng lợt, cao khoảng 10m đang đập một chân lên người con quỷ quái người máy. Con quỷ quái người máy dường như còn chưa hoàn tất việc biến hình thì đã bị quái vật đầu bò kia đâm lên. Không biết là một cái đập này có bao nhiêu lực, nhưng chỉ thấy một nửa thân hình của con quỷ quái người máy cao 5m đã bị đập chìm vào trong đất đá, mà nó vẫn còn đang liều mạng giãy giụa, còn dùng cả những ngón tay to như quả chùy của mình để cố xé rách cái chân bò đang dẫm lên người mình... Nhưng rất tiếc, cái chân bò khổng lồ cán bản lại không hề sứt mẻ, ngược lại còn từng chút một đè nó xuống nền đất. Âm thanh ‘kết kết’ như khi sắt thép bị xé rách vang lên từng hồi.

Con quỷ quái người máy thấy giãy giụa cũng vô ích thì bắt đầu vờn cuồng hòng lên gào thét, thanh âm của nó rít rít, khàn khàn giống như một loại tạp âm lẫn lộn khi kim loại cọ xát vào nhau, nghe khó chịu tới mức khiến người ta muốn phát điên. Đồng thời, trong miệng của nó hiện lên một chùm sáng trắng, sau đó, một chùm laser to như cánh tay bắn ra từ trong miệng nó, bắn thẳng lên cái chân bò khổng lồ. Một tiếng nổ lớn vang lên, cảnh tượng chiến đấu lại một lần nữa bị màn bụi đất tràn ngập che mất.

Mọi người thật sự đã nhìn tới tròn tròn mắt, hoàn toàn không biết mình nên nghĩ cái gì mới ổn. Lúc trước, bọn họ chứng kiến năm con quỷ quái Chân Ma cấp vây công một con Chân Ma cấp khác thì đã cảm thấy rất kỳ dị rồi, thế mà lúc này đây, lại có một con Chân Ma cấp Ngưu Đầu không biết nhảy ra từ đâu rồi để đầu cưỡi cổ con quỷ quái người máy ‘đao thương bất nhập’ kia như thể người lớn bắt nạt trẻ con... Loại cảm giác này thật sự quá mức vô vắn, làm cho bọn họ không thể nào tin được rằng những gì chính mình nhìn thấy là sự thật.

Tiếp đó, lại một tiếng nổ mạnh ‘đùng đùng’ nữa vang lên, trận gió giật vừa rồi lại lần nữa xuất hiện xua tan màn bụi đất. Xuất hiện trước mắt mọi người là cảnh tượng quái vật đầu bò xoay người dẫm xuống mặt đất, còn chân của nó lại chẳng hề bị tổn thương gì...

Tiếp đó, con Ngưu Đầu này cứ liên tục tung ra từng quả dẫm xuống mặt đất. Mặc dù mọi người cách nơi đó hơn ngàn mét nhưng vẫn có thể cảm nhận được mặt đất rung lên từng đợt. Vậy còn chưa hết, con Ngưu Đầu kia chột ngựa đầu lên trời rống to, sau đó nó thò tay xuống như đào móc thứ gì dưới đất. Sau chốc lát, một thứ gì đó nhìn như một tấm sắt màu đen bị nó lôi từ dưới đất lên. Mọi người còn chưa kịp hết choáng ngợp, nhìn rõ xem cái vật

nhìn như tấm sắt kia là gì thì con Ngưu Đầu này đã bắt đầu dùng tay... ép thử đó lại. Chỉ tốn vài giây, sau khi một trận tiếng kim loại vận vẹo, cọ sát chói tai, cái thứ nhìn như tấm sắt đó đã bị vo lại thành một viên hình cầu...

Con quỷ quái đầu bò thân người này... quá mạnh!

Đó là ý nghĩ duy nhất trong đầu cả đám vào lúc này...

Bạn đang đọc truyện *Tử Vong Khai Đoan* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Q.4 - Chương 3: Quỷ Quái Chân Ma Cấp Đỉnh Phong(1-2-3)

Thật ra, không chỉ riêng những Tự Do Linh Hồn còn sót lại kia mới cảm thấy kinh hãi, mà ngay đến kẻ cách xa cả nghìn mét như Bùi Kiều và Dương Đình Thiên cũng khiếp sợ không thôi.

Trong suy nghĩ của hai người, do thực lực của Ngưu Ngưu Đầu mạnh hơn quỷ quái ở Nam Bắc Chiến Trường, nên trong một trận chiến cùng cấp, Ngưu Ngưu Đầu sẽ chiếm được lợi thế... Nhưng lợi thế thì lợi thế, dù sao thì cả hai đều cùng là Chân Ma cấp, nên e rằng còn phải đánh nhau một trận ra trò, tuy cuối cùng Ngưu Ngưu Đầu cũng chiến thắng thôi, nhưng sẽ tuyệt đối không hề dễ dàng.

Nhưng họ đã lầm, lại còn lầm theo cách chẳng hề hợp với lẽ thường!

Khi Ngưu Ngưu Đầu nhìn thấy con quỷ quái Chân Ma cấp kia thì tốc độ của nó đột ngột tăng nhanh gấp mười lần, gần như còn nhanh hơn so với khi Bùi Kiều sử dụng lực lượng lôi điện để tăng tốc. Hai người chỉ nhìn thấy một cái bóng màu vàng nhạt lao vút đi, theo sau đó là những tiếng nổ ầm ầm liên tiếp, đó là âm thanh do bước chân Ngưu Ngưu Đầu đạp lên mặt đất gây ra. Mà lúc này Ngưu Ngưu Đầu đã ở cách đó hơn trăm mét, cho nên trong khi hai người còn đang sửng sốt thì Ngưu Ngưu Đầu đã nhảy vào trong khu vực bụi đất mù mịt đằng xa.

Tiếp đó, khi con quỷ quái hình người máy vẫn còn đang trong quá trình biến đổi, Ngưu Ngưu Đầu đã bước đến bên cạnh. Mặc kệ thân thể con quỷ quái này nhìn như được tạo thành từ kim loại, đầu tiên nó giơ chân giẫm mạnh một cái, tiếp đến lại bồi thêm một cú trời giáng bằng cái nắm đấm có kích thước của một người trưởng thành, kết quả là... Theo đúng như mệnh lệnh của Bùi Kiều giao cho, nó nện cho con quỷ quái hình người máy này thành một 'cái bánh nhỏ' (2), tuy không phải là hai 'cái bánh nhỏ', nhưng cứ nhìn 'cái bánh' bằng kim loại không lồ trước mắt này cũng đủ dọa người rồi.

Chưa dừng lại ở đó, Ngưu Ngưu Đầu lại tiếp tục nấn 'cái bánh' này thành hình quả cầu, sau đó nó siết mạnh nắm tay, tiếng kim loại bị bóp méo truyền ra ngay cả cách xa hơn ngàn mét cũng có thể nghe thấy, loại âm thanh chất chứa này khiến cho người nghe có cảm giác 'ê răng', lại như hình dung thấy bản thân mình đang bị Ngưu Ngưu Đầu nấn bóp vậy. Quả thật là làm cho người ta cảm thấy sợ hãi.

Ngưu Ngưu Đầu tiếp tục nấn nấn bóp bóp mạnh bạo thêm mấy chục giây, bất chợt từ trong lòng bàn tay nó có mấy nghìn đơn vị năng lượng tiêu chuẩn tuôn ra, tràn ngập cả một vùng bán kính hàng chục mét. Ngoài ra, khi đó trong tay Ngưu Ngưu Đầu đã xuất hiện một khẩu súng ngắn và một tấm khiên tròn, còn nó thì bắt đầu đứng lơ lửng ra mà nhìn.

"Khoảng 1 phút 10 giây, tối đa là 1 phút 20 giây..."

Ở một góc khuất tầm mắt hai người Bùi Kiều, chính là nơi mà đám người của người đàn ông trung niên kia đang đứng. Những người này giờ đã bị hù dọa đến mất hết dũng khí tấn công. Nếu như đối phương là con quỷ quái hình người máy nọ, thì có thể bọn họ còn dám liều mạng một phen, nhưng khi nhìn thấy con Ngưu Ngưu Đầu mười mét khổng lồ này thì chút can đảm cuối cùng của bọn họ ngay lập tức bị thổi bay. Mặc dù khi tấn công con nào cũng đều sẽ chết như nhau thôi... nhưng nếu đối đầu với Ngưu Ngưu Đầu khổng lồ này, thì thậm chí ngay cả việc cảm nhận tuyệt vọng khi chết cũng không kịp.

Lúc này, có một gã thanh niên đứng sau lưng người đàn ông trung niên đang lăm nhăm mấy con số chỉ thời gian, trong giọng nói tràn đầy đáng chất.

Những người còn lại cũng biểu lộ ra vẻ đáng chất như thế. Thật vậy, một mục tiêu đối với bọn họ cách xa như trời với đất, ấy vậy mà rơi vào tay của con Ngưu Ngưu Đầu này chỉ mất hơn một phút đồng hồ mà thôi... Mặc dù con Ngưu Ngưu Đầu khổng lồ này cũng chỉ là quỷ quái Chân Ma cấp thôi, nhưng sự chênh lệch quá lớn này lại khiến cho mọi người trở nên ngây dại.

Đúng là như thế, khi chiến đấu với kẻ địch có thực lực mạnh hơn mình, trong lòng người ta vẫn cần phải có một điểm nào đó để bám víu. Ví dụ như kẻ đó mạnh hơn mình bao nhiêu, cần dùng tốc độ nào mới có thể trốn thoát, cần hi sinh bao nhiêu người mới có thể cầm chân hắn lại,... cũng có nghĩa là chừa cho mình một đường lui.

Nhưng nếu như gặp phải Ngưu Ngưu Đầu, tuy biết rằng nó cực kì mạnh mẽ đấy... nhưng sự mạnh mẽ này đã không thể đo đếm được nữa rồi. Hình dung đơn giản như thế này, đối với sức mạnh ngoài sức tưởng tượng kia, chưa nói đến chống cự hay bỏ chạy, chỉ cần nhìn thấy thôi cũng đủ rung động tâm thần.

Thật ra Bùi Kiều cũng đang có cảm giác này, nhưng không phải là dành cho con Ngưu Ngưu Đầu Chân Ma cấp trước mắt. Tuy rằng Ngưu Ngưu Đầu quả thật rất dũng mãnh, nhưng hẳn tin rằng nếu như liều mạng thiêu đốt chấp niệm, bày ra lực lượng mạnh nhất của mình, thì hẳn cũng sẽ không thua kém Ngưu Ngưu Đầu bao nhiêu. Tuy nhiên đây cũng chỉ là dùng mạng đổi mạng mà thôi...

Kẻ chính thức khiến hắn cảm thấy cao lớn vô biên chỉ có thể là Cung Diệp Vũ mà thôi... Một trăm từ thanh đao màu tím kia không gì sánh bằng, tạo nên một loại uy thế có thể chém nát mọi thứ. Cho đến bây giờ vẫn còn khắc sâu trong tâm trí hắn, hình ảnh của một người cao lớn đến vô biên!

Đây là cảm nhận của đám người kia dành cho Ngưu Đầu khổng lồ trước mắt. Vì vậy, ngay cả chút can đảm để chạy trốn hay tấn công gì đó bọn họ cũng không còn nữa, chỉ dám đứng yên một chỗ nhìn lại. Cho đến khi mọi người thấy rằng con quỷ quái Ngưu Đầu khổng lồ này không phải muốn tấn công bọn họ, mà là ngoảnh đầu nhìn về phía sau nó, cả bọn mới đồng loạt nhìn theo về phía xa.

Lúc này, khi thấy có hai thanh niên đang từng bước tiến gần đến con quỷ quái Ngưu Đầu khổng lồ kia, tất cả mọi người đều trở mắt mà nhìn. Lạ thay, khi hai thanh niên nọ đến gần con quỷ quái khổng lồ này, nó lại không hề tấn công bọn hắn như mọi người vẫn tưởng. Trái lại, nó còn ngoan ngoãn đưa cho bọn hắn mấy món Thiên Sinh Vũ Khí đang cầm trong tay, và tùy ý để hai người nọ vuốt ve ngắm nghía.

Thật quá kinh hãi, tuy rằng đã bị hù dọa từ trước, nhưng đến bây giờ mới chính thức là kinh hãi tột độ.

Bọn họ thật sự không thể nào hiểu nổi, vì sao con quỷ quái này không tấn công hai Tự Do Linh Hồn kia, mà lại còn đưa hai món Thiên Sinh Vũ Khí kia cho bọn hắn nữa... Hơn nữa chẳng phải khi quỷ quái chiến đấu với nhau, con thắng sẽ cắn nuốt sạch sẽ con thua hay sao? Tại sao lại còn có Thiên Sinh Vũ Khí để giao ra chứ?

Khi nỗi sợ hãi khó tả này còn đang bao trùm lấy bọn họ, thì tên thanh niên vừa cầm Thiên Sinh Vũ Khí kia... Ách, cũng chính là Bùi Kiều, hắn bước nhanh về phía họ, dùng tiếng Anh hô to: "Đoàn đội linh hồn phía trước đến từ quốc gia nào vậy? Có thể nói được tiếng Anh không?"

Lúc này, nhóm hơn hai mươi người bên đây đã hơi tỉnh táo lại, nhưng họ vẫn cảm thấy không thể tin nổi. Chỉ có người đàn ông trung niên yên lặng một lát, sau đó dùng tiếng Anh trả lời: "Đoàn đội của chúng tôi đến từ nước Đức, hai anh bạn phía trước... Các người cũng là linh hồn hay sao?"

Bùi Kiều ngẩn ra rồi liền cười ha ha, nói: "Chúng tôi đương nhiên là linh hồn rồi, chẳng qua chúng tôi có vài khả năng đặc biệt, cho nên mới có thể triệu hồi con quỷ quái Chân Ma cấp này lên làm trợ lực... Coi như là Thú triệu hồi đi, các người có thể coi con Ngưu Đầu này là Thú triệu hồi."

Hơn hai mươi người này tuy vẫn còn kinh sợ, nhưng sắc mặt bọn họ giờ đây đều có thêm nét vui mừng. Dù sao thì cảm giác vừa từ đáy tuyệt vọng trở lại thật khó diễn tả rõ ràng. Tuy rằng trong lúc nhất thời, bọn họ còn chưa dám đến gần hai người và con quỷ quái kia, nhưng không giống với lúc này, một vài người trong bọn họ liền ngồi phịch xuống đất, tựa như là đã kiệt sức.

Người đàn ông trung niên lại yên lặng hồi lâu, lúc này mới lên tiếng hỏi Bùi Kiều đằng xa: "Anh bạn kia, có thể nhường cho chúng tôi hấp thu một phần chỗ năng lượng tiêu chuẩn này không? Linh hồn đặc thù chứa đựng năng lượng tiêu chuẩn của chúng tôi đã bị tiêu tán, với tình trạng kiệt sức lúc này, ngay đến thiêu đốt năng lượng tiêu chuẩn chúng tôi cũng sắp không làm được nữa rồi."

Bùi Kiều nhìn bộ dạng thê thảm của mọi người, đặc biệt là người đàn ông trung niên này đã mất đi một cánh tay, lòng hắn cũng khẽ trầm xuống, một mặt là vì thực lực chủ đạo của giới linh hồn quá yếu, mặt khác là vì cảnh ngộ của bọn họ làm hắn cảm thấy khó chịu... Đúng vậy, một đoàn đội hơn trăm người, giờ đây chỉ còn lại hơn hai mươi người mà thôi, những Tự Do Linh Hồn khác đều đã tan biến cả rồi. Điều này có nghĩa là bọn họ ngay đến linh hồn cũng bị tan biến không còn sót lại chút nào, có thể nói là đã thực sự hóa thành tro bụi.

Hắn thở dài nói: "Đừng ngại, cứ việc thoải mái hấp thu số năng lượng tiêu chuẩn này đi, nếu vẫn chưa đủ, chúng tôi vẫn còn năng lượng tiêu chuẩn dư ở đây... Đúng rồi, các người sợ con Ngưu Đầu này sao? Có muốn ta thu nó lại không?"

Đám người kia vừa nghe vậy, liền vội vàng chạy đến nơi có năng lượng tiêu chuẩn, có vài nữ linh hồn trong đó còn reo mừng thành tiếng, tuy nhiên khi họ nghe rằng Bùi Kiều muốn thu lại con quỷ quái Ngưu Đầu kia, cả bọn lại đồng thanh hô to không nên. Nhìn bộ dạng của bọn họ, có vẻ như không phải e ngại con quỷ quái Ngưu Đầu này, mà có thể nói bọn họ còn xem nó là chỗ dựa duy nhất vào lúc này.

Người đàn ông trung niên vừa chạy vừa quát: "Anh bạn kia, ngàn vạn lần không nên! Mặc dù tôi không biết anh triệu hồi nó bằng cách nào, nhưng có vẻ như là cần phải Giải Phóng mới có thể làm được đúng không? Lúc này không nên thu lại đâu, nếu không đến khi cần thiết, muốn triệu hồi nó không biết phải mất bao lâu. Anh còn chưa biết, con quỷ quái Chân Ma cấp này chẳng qua chỉ là một quả đạn pháo mà thôi, ngoài ra còn một con Chân Ma cấp hình đại pháo nữa, nó đang bám sát theo chúng tôi, anh bạn không nên thu nó lại vào lúc này đâu!"

Không chỉ riêng người đàn ông trung niên này vội quát lớn, mà tất cả mọi người còn lại đều đồng thanh gào lên, làm cho Bùi Kiều ngẩn ngẩn cả người. Sở dĩ hắn đề nghị thu hồi Ngưu Đầu là vì hắn nghĩ đám người trước mắt vì quá sợ hãi mà không dám đến gần, ai biết được rằng đám người kia thậm chí không sợ hãi, mà còn đồng thanh gào lên rằng đừng thu hồi Ngưu Đầu. Hiển nhiên trước khi gặp hai người Bùi Kiều và Ngưu Đầu, chắc hẳn họ đã chứng kiến chuyện gì đó vô cùng khủng bố, hoặc là vô cùng quan trọng, nếu không thì không thể nào bất chấp mọi sự an nguy đến tính mạng như bây giờ.

Nhưng Bùi Kiều cũng không hấp tấp, hắn quan sát hai mươi người đang đến gần và cẩn thận duy trì khoảng cách của bọn hắn và Ngưu Đầu với bọn họ. Tiếp đến, đám người này liền bắt đầu vội vàng hấp thu chỗ năng lượng tiêu chuẩn kia, không đến một hai phút, một vùng năng lượng tiêu chuẩn to lớn khi nãy đã biến mất hơn phân nửa. Còn về hơn hai mươi người trước mắt, vừa rồi về mặt có chút uể oải, giờ đã dần dần khôi phục, thoạt nhìn như có thêm chút sức sống.

Đến lúc này, Bùi Kiều mới mở miệng dò hỏi: "Xin hỏi các vị một chút, các người nói phía đằng sau còn có một con quỷ quái Chân Ma cấp đang đuổi theo sao? Theo tôi được biết, quỷ quái Chân Ma cấp thuộc hai tộc loại khác nhau rất hiếm khi hoạt động cùng nhau, nhưng chúng lại bám theo các người lâu như vậy, là do có nguyên nhân đặc biệt nào đó hay sao?"

Hơn hai mươi người tại đây liền nở nụ cười khổ, lại là người đàn ông trung niên kia trả lời: "Có thể anh bạn cảm thấy khó tin, nhưng không chỉ hai quỷ

quái Chân Ma cấp khác tộc ở cùng một chỗ đâu, mà đâu năm con. Bọn chúng cùng nhau tấn công một con quỷ quái Chân Ma cấp khác ở sâu trong trung tâm của Nam Bắc Chiến Trường. Đó là một con khô lâu kỵ binh mang quân hàm đại tướng, rồi sau đó chúng đã cắn nuốt con khô lâu kỵ binh này..."

"Đương nhiên, nếu chỉ như vậy, chúng tôi còn có thể hiểu được, đó là do năm con quỷ quái mới thắng cấp Chân Ma khiêu chiến quỷ quái Chân Ma cấp mạnh nhất của ảo giới này. Tuy nhiên sau khi trận chiến kết thúc lại có một con trong đó mọc ra một đôi cánh dơi, đó là một con quỷ quái toàn thân không có da mà chỉ có cơ bắp đỏ như máu mà thôi. Ất hẳn giờ đây nó còn đang hấp thu tội nghiệt ở khu vực trung tâm chiến trường!"

Nói đến đó, người đàn ông trung niên tựa như vẫn còn bị những cảnh tượng ấy làm cho khiếp sợ không thôi, lão chỉ về một hướng khác phía sau lưng nói: "Chính là ở chỗ đó, trung tâm của Nam Bắc Chiến Trường này, con quỷ quái có bộ dáng ác ma kia đang ngồi trong một cái trận đồ kỳ quái, liên tục hấp thu tội nghiệt từ bốn phía. Hơn nữa, tất cả quỷ quái khô lâu kỵ binh, đại pháo hay u linh các loại ở gần đó đều biến thành tội nghiệt và bị con quỷ quái hình dáng ác này hấp thu hết... Khi chúng tôi bắt đầu bỏ chạy, trường khí thể của nó đã bao phủ một phạm vi gần nghìn mét, so với lúc mới bắt đầu hấp thu lớn hơn gấp hai ba lần! Nó đang không ngừng trở nên mạnh mẽ đấy!"

Bùi Kiêu nghe đến đây thì tim giật thót, ý nghĩ đầu tiên hiện lên trong đầu hẳn chính là cảnh tượng ở ảo giới Phong Đô!

Biến động ở Phong Đô lúc ấy cũng là do sự xuất hiện của nhiều quỷ quái Chân Ma cấp vốn là không tồn tại, giống như đột nhiên hiện ra vậy. Không chỉ như thế, những con quỷ quái này còn tự chém giết lẫn nhau nữa chứ, kinh khủng nhất là... trong đám đó lại có hai con quỷ quái Ma Vương cấp không hoàn chỉnh. Vào thời điểm cuối cùng nhất, nếu như hắn không may mắn mà Giải Phóng được Anh Dũng Súng, nói không chừng giờ phút này hắn đã bị đánh cho tiêu tán hoặc đã bị con quỷ quái Ma Vương cấp kia cắn nuốt mất rồi.

Tình cảnh trước mắt sao lại tương tự như vậy! Giống là bỗng nhiên có những quỷ quái Chân Ma cấp không tồn tại xuất hiện! Hơn nữa bọn quỷ quái này lại bỗng nhiên rất mạnh mẽ! Cái giống nữa là thực lực của đám quỷ quái này đang không ngừng tăng cao!

Tất cả mọi thứ sao mà tương tự như vậy! Chẳng lẽ giữa hai ảo giới Nam Bắc Chiến Trường và Phong Đô có mối liên hệ nào đó hay sao?

Trong khi Bùi Kiêu còn đang suy nghĩ, bỗng nhiên từ một nơi gần đó truyền đến tiếng bánh xe chuyển động, lẫn trong đó còn vang lên âm thanh của những khối đá nổ bung. Ngoài ra, tuy đã bị một màn khói thuốc súng mù mịt bao phủ, làm cho tầm nhìn bị hạn chế, nhưng mọi người đều thấp thoáng nhìn thấy có một vùng bóng đen cực lớn ẩn hiện bên trong...

Đó là một khẩu đại pháo thời kì đầu (3) cao đến gần hai mươi mét!

Nòng pháo làm bằng xương, thân pháo hình đầu lâu. Toàn bộ khẩu pháo này nhìn giống như một cái đầu lâu khổng lồ cao hai mươi mét đặt trên một cỗ xe làm bằng khung xương vậy, còn cái nòng pháo kia chính là cái lưỡi từ trong miệng của đầu lâu này thè ra.

Dần dần, bóng đen khổng lồ kia đã chạy ra khỏi tấm màn khói thuốc súng mù mịt này, thân hình khổng lồ của nó cũng vì vậy mà từ từ lộ ra...

Chú thích:

1. Đỉnh phong: đỉnh núi, đỉnh cao, đỉnh tháp. Ý nói trình độ cao nhất.

- Chân Ma cấp đỉnh phong: đỉnh cao nhất của cấp độ Chân Ma, mạnh nhất đối với cấp Chân Ma.

2. Cái bánh nhỏ (Tiểu bánh bánh - nv): một cách nói ẩn dụ của người TQ để chỉ tình trạng “te tua, bầm dập”.

- Bị đánh thành tiểu bánh bánh: Bị đánh bầm dập. (tương tự như bị đánh thành “cái đầu heo”)

3. Đại pháo thời kì đầu: có lẽ là nói loại pháo thời kì đầu của chiến tranh hiện đại, hoặc thời kì đầu của cuộc Nội chiến Mỹ.

Lời bình: Nguy hiểm đến gần! Bùi Kiêu phải đối mặt với quỷ quái hình đại pháo này ra sao? Hơn nữa, con quỷ quái hình ác ma kia đã mạnh đến mức nào? Mời đón đọc chương mới nhất của TVKĐ được thực hiện bởi nhóm dịch Vô Hạn Chi Tâm!

Quả thật, một quả đạn pháo đã có đường kính năm mét, thì khẩu đại pháo bắn ra nó có kích thước bao nhiêu đây? Lúc này thân hình và kiểu dáng của khẩu đại pháo kia cũng đã xuất hiện, độ cao của nó khoảng chừng hơn hai mươi mét, rộng khoảng bảy, tám mét, quả là một con quái vật khổng lồ. Nhìn thấy nó làm mọi người liên tưởng đến hình ảnh một tòa cao ốc đang di động!

Kích thước của khẩu đại pháo này ước chừng gấp đôi Ngưu Ngưu Đầu. Mặc dù lúc này nó vẫn còn ở rất xa, chưa thể cảm nhận được cường độ và thuộc tính của trường khí thể, nhưng chỉ cần nhìn vào kích thước thôi, cũng đã đủ biết nó chắc chắn không thể nào là loại quỷ quái tầm thường, ắt hẳn nó phải là quỷ quái Chân Ma cấp mới có thể có được thân hình khủng bố như vậy.

"Có đúng là quỷ quái càng lợi hại thì thân hình lại càng khổng lồ không vậy?" Bùi Kiêu chợt buột miệng hỏi đến vấn đề khúc mắc này, chẳng qua trong lòng hắn cũng đã có đáp án của riêng mình. Khi còn ở Địa Ngục, hắn đã gặp một con Cửu Trảo Nhân Diện Điều có thực lực mạnh mẽ hơn cả Nhân Diện Cự Lang, hình thể cũng lớn hơn, lại còn có một con quái vật có xúc tu lợi hại nhất thì hình thể cũng lớn nhất.

Về sau, khi hắn bước vào Nam Bắc Chiến Trường này lần đầu tiên cũng đã gặp một con quỷ quái khô lâu khổng lồ Chân Ma cấp to lớn hơn bình thường rất nhiều. Còn khi ở Phong Đô, con Ngưu Ngưu Đầu Ma Vương cấp chưa hoàn chỉnh kia cũng có hình thể cực kì khổng lồ, ít nhất phải cao đến bốn mươi mét. Hơn nữa, con Ngưu Ngưu Đầu Chân Ma cấp do hắn triệu hồi ra cũng cao đến mười mét, cho nên hắn mới có thắc mắc như vậy.

Mọi người khó hiểu nhìn hấn, rồi lại quay sang nhìn pháo đài khô lâu đằng xa đang không ngừng tiến đến kia. Có lẽ hàm ý trong cái nhìn này của bọn họ chính là: Bùi Kiều thật khéo chọn thời điểm, bây giờ là lúc để thảo luận mấy thứ này hay sao? Chẳng lẽ hấn không nhìn thấy con quỷ quái Chân Ma cấp vô cùng mạnh mẽ trước mắt à?

Người đàn ông trung niên như có điều suy nghĩ, liếc nhìn Ngự Nguư Đầu đang ngoan ngoãn đứng yên một bên, lên tiếng: "Hầu hết đều là như vậy, đã có nhiều nhà khoa học từng thí nghiệm, nếu quỷ quái có thể hấp thu được thật nhiều tội nghiệt thì thực lực của chúng sẽ tăng lên ngay lập tức. Tuy rằng chúng không tiến hóa đến cấp Chân Ma, nhưng khi thực lực gia tăng, hình dạng của chúng cũng dần trở nên không lồ... Nhưng cũng có ngoại lệ, có một số rất ít quỷ quái từng thực thể hóa ở Hoàng Kim Quốc Độ và Hoàng Tuyền, tuy đã đạt đến cấp Chân Ma, nhưng hình dạng vẫn không thay đổi. Những quỷ quái như vậy có trí lực cực cao, gần như có thể coi là tổng chỉ huy, có thể điều khiển những quỷ quái Chân Ma cấp khác, chúng chính là đầu lĩnh!"

Bùi Kiều cũng yên lặng liếc nhìn Ngự Nguư Đầu hồi lâu, sau đó mới thấp giọng hỏi người đàn ông trung niên nọ: "Khi trước ông có nói, ông đã nhìn thấy một con quỷ quái hình dạng ác ma, có cánh dơi, toàn thân không có da mà chỉ có cơ thịt lộ ra... Chẳng lẽ kích thước của nó cũng chỉ bằng với quỷ quái bình thường thôi sao?"

Người đàn ông trung niên liền gật đầu thật mạnh, nói: "Không sai, đây mới chính là nguyên nhân khiến chúng tôi sợ hãi. Nếu chỉ có vài con quỷ quái Chân Ma cấp tụ tập một chỗ như thế cũng không đáng sợ lắm. Có thể chúng ta đâu không lại, nhưng khi có thêm cường giả Chân Ma cấp đến thì thế nào cũng sẽ tiêu diệt được hết bọn chúng mà thôi. Lấy ví dụ với 'kẻ mạnh nhất' của nước các anh, chắc chỉ một mình người đó cũng đủ rồi... Nhưng thứ chân chính đáng sợ là loại quỷ quái có trí khôn, có thể chỉ huy những quỷ quái khác, còn có thể hấp thu tội nghiệt xung quanh để tiếp tục trở nên mạnh mẽ hơn nữa! Tôi không biết nó sẽ mạnh như thế nào, nhưng trên đà này, có lẽ, có lẽ..."

"Quỷ quái Ma Vương cấp sao?" Bùi Kiều thờ dãi, nói.

Người đàn ông trung niên ngẩn ra một lúc, rồi liền gật đầu nói: "Không sai, đúng là tôi đang lo rằng con quỷ quái này đang dùng một cách kì lạ nào đó để tiến giai đến Ma Vương cấp. Nếu quả thật là cấp độ trong truyền thuyết kia thì chúng ta không thể làm gì được nó nữa..."

Bùi Kiều vỗ nhẹ bả vai người đàn ông trung niên này, rồi lên tiếng nói với những người còn lại: "Tất cả mọi người nghe cho kỹ đây, bây giờ tôi muốn đi sâu vào trung tâm Nam Bắc Chiến Trường, ai có Thiên Sinh Vũ Khí thì hãy đứng ra, tôi cần các bạn theo cùng để đối phó những quỷ quái bình thường, giúp tôi duy trì chiến trường. Những người còn lại cứ tiếp tục tiến về lối ra, các bạn cần phải báo tin này cho những đoàn đội bên ngoài Nam Bắc Chiến Trường, mọi bọn phái ra tinh nhuệ nhanh chóng lên đường tiến vào trung tâm Nam Bắc Chiến Trường!"

Sau khi nghe xong, hơn hai mươi người này liền ngẩng cả người, lập tức dồn ánh mắt về phía người đàn ông trung niên, mà lúc này cũng vô cùng kinh hãi: "Anh định một người... không, hai người các anh cùng với Nguư Đầu này tiến vào khu vực trung tâm sao? Chẳng lẽ để cho Nguư Đầu làm chiến lực chính, không nên đâu, hiện giờ có đến ba quỷ quái Chân Ma cấp lặn đây, lại còn thêm một con quỷ quái không biết đã mạnh đến nhường nào nữa. Cho dù quỷ quái Nguư Đầu này có mạnh đến mức nào đi nữa, đây cũng chỉ là đi tìm chết mà thôi, tôi kiên quyết sẽ không..."

Bùi Kiều chợt cười hắc hắc, nói: "Con quỷ quái Nguư Đầu này thuộc tộc Nguư Đầu... là quỷ quái ở khu vực ngoại vi Phong Đô, không biết ông đã nghe nói đến chưa?"

Người đàn ông trung niên ngẩng ra một lúc, giống như chưa phản ứng kịp, bỗng có một cô gái đứng sau lưng gã hoảng hốt nói: "Là ảo giới Phong Đô có độ khó bốn mươi chín người, đúng thứ hai thế giới sao? Đúng rồi, tôi đã đọc được trong một tài liệu nào đó, tộc Nguư Đầu thuần túy chỉ có sức mạnh, là một trong hai tộc loại quỷ quái mạnh nhất khu vực ngoại vi Phong Đô, hơn nữa còn là mạnh nhất trong hai tộc loại ấy... A! Tôi nhớ ra anh rồi, anh chính là vị Cao Đẳng Tránh Thoát Giả thứ chín, người có được năng lực Valkyrie của Trung Quốc, chính là kẻ may mắn!"

Bùi Kiều cười lên ha ha, coi như thừa nhận lời nói của thiếu nữ này, đồng thời trong mắt hấn chợt có ánh chớp lóe lên, nháy mắt, Anh Dũng Súng đã xuất hiện trong tay.

"Ai nói chiến lực chủ đạo chỉ có Nguư Đầu này thôi chứ?"

Khi Bùi Kiều vừa dứt lời, toàn thân hấn đã có lôi điện vờn quanh. Trong tiếng ầm vang, thân hình hấn nhanh chóng biến lớn, chỉ trong vòng một hai giây, hấn đã biến thành một người khổng lồ mười mét được bao bọc trong lôi điện, trông giống như Thunder Titan vậy, uy thế thật là vô cùng khủng bố!

"Ngự Nguư Đầu... Chúng ta lên!"

Bùi Kiều quát lớn một tiếng, một giây sau, hấn đã xuất hiện ở cách đó hơn trăm mét, gần như biến thành một luồng lôi điện màu bạc. Sau lưng hấn, thân hình khổng lồ của Ngự Nguư Đầu cũng bám theo sát sao, chỉ nghe thấy tiếng nham thạch nổ tung vang vọng, hai kẻ khổng lồ này dần dần đi xa.

Người đàn ông trung niên cùng hơn hai mươi Tự Do Linh Hồn lại một lần nữa bị dọa khiếp vía. Chỉ sợ tổng số lần bị kinh hãi trong đời họ, cũng không bằng số lần bị kinh sợ trong Nam Bắc Chiến Trường này.

Lúc này, Dương Đình Thiên vẫn còn đứng phía sau lưng đám người, tay cầm mấy món Thiên Sinh Vũ Khí mà Bùi Kiều đưa hấn lúc nãy, trong ánh mắt như có điều suy nghĩ.

(Là muốn tạo thế sao?)

Dương Đình Thiên từng là lão đại xã hội đen, kinh nghiệm xã hội phong phú, nhất định là hơn xa Bùi Kiều rất rất nhiều. Vì vậy tuy rằng về mặt mưu trí không so được với Dương Húc Quang hay Bùi Kiều, nhưng với kinh nghiệm bản thân, trong thời gian ngắn, hấn đã đoán được ý định của Bùi Kiều. Ví dụ như vì sao Bùi Kiều dù phải thiêu đốt chấp niệm để bày ra khí thế ngang hàng với Ngự Nguư Đầu, hấn cũng lập tức hiểu ra nguyên nhân.

Chính là vì tạo thế!

Khi tiến vào Nam Bắc Chiến Trường lần trước, Bùi Kiêu hoàn toàn không thể ngờ tới, tên tuổi của hắn đã được lưu truyền rộng rãi trong giới linh hồn trên toàn thế giới, thậm chí còn có nhiều người đã từng xem hình của hắn nữa. Nhưng những người này khi nhắc đến hắn đều là nói đến sự may mắn của hắn, ban đầu được kẻ mạnh nhất giúp đỡ, rồi lại nhận được khẩu Anh Dũng Súng có dung lượng đến 850 đơn vị, về sau lại nghe nói hắn tiếp tục đạt được Thiên Sinh Vũ Khí mạnh nhất thế giới hiện thời là Bạo Viêm Cự Phù nữa chứ. Đương nhiên, với những chuyện như vậy, phần đông Tự Do Linh Hồn cũng chỉ thờ dài cảm thán rằng hắn nhờ dựa vào một lão đại tốt, một đầu linh tốt, cho nên mới có những kì ngộ như vậy.

Nhưng may mắn của hắn cũng không chỉ dừng lại ở những vật ngoài thân như vậy, mà hắn còn một năng lực đặc thù Valkyrie, năng lực được xưng mạnh nhất, kinh khủng nhất nữa! Chỉ cần đợi một thời gian, hắn sẽ có một đoàn đội gồm toàn những kẻ có năng lực đặc thù!

Tất cả những điều này, không chỉ đơn thuần làm cho người khác cảm thấy rằng hắn may mắn, mà còn có thể từ đó sinh ra ghen ghét hay thậm chí là oán hận... Con người là như vậy!

Thực tế cũng có nhiều trường hợp tương tự. Lấy ví dụ, một tên khó rách áo ôm nào đó bỗng nhiên lại có một gia tài kếch xù, có thể là trúng số độc đắc, hoặc tìm thấy một món đồ cổ, bán được mấy trăm vạn, hoặc được thừa kế một di sản lớn gì gì đó. Khi người ta nhắc đến loại người như vậy, trong lời nói thường mang theo hâm mộ, ghen ghét, thậm chí có cả oán hận. Nhưng đa số đều gọi hắn bằng cái tên 'người may mắn', thậm chí là nói xấu này nọ, lại còn có thể bị kẻ gian 'thương nhớ' ngày đêm.

Cho nên, những người thành đạt khi được phỏng vấn, thường tự kể rằng thời niên thiếu của mình rất cực khổ, sau đó bản thân mình đã phải nỗ lực như thế nào mới đạt được đến đỉnh vinh quang. Phải nói, câu chuyện của họ rất dễ làm rung động lòng người, bởi vì họ không muốn người khác xem mình là 'người may mắn'. Tương tự, với những tên nhị thế tổ (1), đây là loại người không thể nào tự biến mình thành nghèo khổ từ nhỏ hay lập nghiệp khó khăn gì đó. Bởi vậy, không cần biết bọn họ có xuất sắc hay không, đều bị gán cho cái mác thiếu gia, công tử, tiểu thư,... (2) cũng chính là bởi tư tưởng 'người may mắn' tác quái đấy thôi.

Tình huống giờ đây Bùi Kiêu đang phải đối mặt cũng như vậy, đặc biệt là khi người ta đã biết đến sự tồn tại của con Ngự Nguư Đầu Chân Ma cấp mà hắn triệu hồi ra, oán hận và ham muốn có thể càng thêm nghiêm trọng. Vì vậy, dự định sẽ làm loạn Nam Bắc Chiến Trường một phen của hắn trước đó, cũng là để giải quyết chuyện phiền toái này. Kể cả việc biến thành Người Không Lỗ Lôi Điện lúc này, tất cả chỉ để nói với mọi người rằng... Hắn không cần nhờ vào vật ngoài thân hay may mắn nào cả, bản thân hắn cũng đủ mạnh mẽ rồi!

Bởi vì toan tính của Bùi Kiêu quá nhiều! Cho nên hắn cũng phải lo lắng về sức ảnh hưởng của tư tưởng 'người may mắn'!

Thứ mà Bùi Kiêu mong muốn nhất, chính là có đủ sức mạnh để có thể vượt qua đại nạn 21/12/2012, cho nên hắn gấp rút muốn đề cao thực lực của mình. Nhưng với sự hiểu biết về mức độ kinh khủng của quỷ quái ngày càng nâng cao, hắn lại càng đau đớn nhận ra rằng một mình hắn không thể nào đương đầu với tận thế được. Vì vậy, hắn cần có đoàn đội, tương tự, sức mạnh của toàn bộ giới linh hồn cũng cần phải được nâng lên, nhưng với điều kiện, toàn bộ giới linh hồn không được có thái độ thù địch gì với hắn, hoặc có thể nói không được có tư tưởng 'người may mắn' đối với hắn. Bằng không, mọi nỗ lực mà hắn bỏ ra phải gấp mười lần hiện giờ mới mong giành lại được sự tin tưởng của mọi người, như vậy xem ra khá phiền phức.

Cho nên, thay vì bảo hắn kể với những người này những nỗ lực, phấn đấu của mình (chuyện ở Địa Ngục tạm thời không thể nói, những chuyện còn lại thì đúng là nhờ vào Cung Diệp Vũ), chẳng bằng cho họ thấy một thực lực tương xứng với vận may của hắn thì tốt hơn! Giống như chuyện một tên khó rách áo ôm bỗng nhiên trúng xổ số độc đắc, khó tránh khỏi sự hâm mộ, ghen ghét, thậm chí là hơi oán hận của người khác. Trái lại, nếu như người trúng số này là một tỷ phú nổi tiếng, thì mọi người chỉ cảm thấy chẳng qua người này có thêm chút tiền vào túi mà thôi, không hề sinh ra những suy nghĩ tiêu cực.

Nếu như hắn cũng có thực lực như Cung Diệp Vũ... Những người này sẽ không gọi hắn là "người may mắn" nữa, mà sẽ cảm thấy mọi sự may mắn đến với hắn là lẽ dĩ nhiên!

Dương Đình Thiên phần nào hiểu được ý đồ của Bùi Kiêu. Đúng vậy, so với đại thế sắp sửa được tạo thành này, chút ít chấp niệm không đáng là gì, đây cũng chính là mục đích để Bùi Kiêu thiêu đốt chấp niệm.

(Càng lúc càng thú vị, tên đội trưởng này quả là có đầu óc mưu tính sâu xa, không tệ, có lẽ đi theo hắn cũng rất có triển vọng đấy...)

Bùi Kiêu cũng không biết đánh giá của Dương Đình Thiên đối với mình lại thêm phần sâu sắc, ý nghĩ của hắn bây giờ cũng giống như suy đoán của Dương Đình Thiên, hắn cần xây dựng đại thế. Bởi vì dọc đường đi, những người nhận ra thân phận của hắn đều vô tình mang theo chút khinh thường, là loại khinh thường từ sâu tận đáy lòng mà đến ngay cả bản thân cũng không phát hiện ra. Hơn nữa, nếu sau này khi thực lực hắn tăng lên, thu nhận được nhiều linh hồn đặc thù hơn nữa, thì sự khinh thường này rất có thể sẽ biến thành oán hận... Cho nên thay vì để xảy ra tình trạng như vậy, chẳng bằng bây giờ hắn cho người khác thấy rằng, hắn rất mạnh! Mạnh đến mức không cần dựa vào may mắn cũng có thể đứng vững trên đỉnh của giới linh hồn!

Đây chính là thế mà hắn cần!

Tuy tâm tư Bùi Kiêu vô cùng phức tạp, nhưng lúc này sự chú ý của hắn lại hoàn toàn tập trung lên người con khẩu đại pháo trước mắt. Điều hắn cần làm trước hết là giải quyết gọn gàng con quỷ quái hình dạng đại pháo này, không thì những thứ khác cũng khỏi bàn đến nữa.

(Cao hơn hai mươi mét, gấp đôi Ngự Nguư Đầu, chẳng qua hình thể và thực lực không mấy liên quan đến nhau, tin rằng Ngự Nguư Đầu tuyệt đối sẽ không thua kém con quỷ quái trước mắt này. Không, có khi còn mạnh hơn nữa... Như vậy nên để cho ta thể hiện thì hơn.)

Bùi Kiêu quyết định xong, cũng không chần chừ nữa, sấm sét dưới chân chớp động, mạnh mẽ lao người về phía trước. Chỉ trong vòng mấy giây, hắn đã vọt ra xa mấy nghìn mét, khoảng cách với con quỷ quái đại pháo chỉ còn lại khoảng trăm mét mà thôi, gần như chỉ trong khoảnh khắc sẽ có thể chạm trán với nó.

Ở cự ly này, Bùi Kiều cảm nhận được một trường khí thể hình tròn sắc mùi thuốc súng bao phủ quanh người con quý quái này. Khi tiến vào bên trong, hần bắt đầu cảm thấy toàn thân như bị lửa đốt, không chỉ áp chế thực lực, ngay đến năng lượng tiêu chuẩn trong cơ thể hần cũng từ từ bị giam bó, đây là lần đầu tiên Bùi Kiều gặp phải trường khí thể như vậy.

Chẳng qua Bùi Kiều không chút sợ hãi, tuy rằng trường khí thể này có thuộc tính kì lạ, nhưng nếu nói về cường độ thì không mạnh hơn con quý quái người máy kia bao nhiêu, ít nhất là không mạnh hơn trường khí thể phần nộ của Ngự Nguư Đầu, càng khỏi nói đến trường khí thể bá đạo, ngay đến mắt thường cũng nhìn thấy kia của Cung Diệp Vũ. Vì có sự chênh lệch như vậy nên Bùi Kiều chẳng chút kinh hãi, mà vẫn mạnh mẽ xông vào trong trường khí thể này, đồng thời lôi điện toàn thân điên cuồng tuôn ra, nhanh chóng đánh tan vùng trường khí thể đang bao quanh hần, tiếp đến Anh Dũng Súng trong tay nhanh chóng biến lớn, hóa thành không lồ với kích thước bảy, tám mét.

Nói thì chậm, diễn ra thì nhanh, hần nương theo tốc độ vọt tới của mình, chém một nhát về phía nòng pháo của con quý quái, "xoẹt" một tiếng, chỉ nhìn thấy ánh lôi điện màu bạc chớp lên, cái nòng pháo to lớn đã bị chém đứt hơn nửa, con quý quái lúc này chỉ còn lại một cái đầu lâu thật lớn.

"Ngự Nguư Đầu!"

Sau nhát chém toàn lực đó, khí thể và sức lực của Bùi Kiều đã tiêu hao hết, nên liền lớn tiếng gầm lên. Ngự Nguư Đầu vẫn luôn theo sát hần, lúc này cũng thuận theo rống lớn, sau đó bắt đầu giờ nắm đấm, mạnh mẽ tấn công pháo đài khô lâu này.

Chẳng qua, rõ ràng pháo đài khô lâu này cũng không phải là vật trang trí, ngay khi Ngự Nguư Đầu vừa giờ đấm lên, còn chưa kịp nên vào pháo đài khô lâu này, thì từ trong nòng pháo chỉ còn lại non nửa kia đã có lửa đỏ phun ra, ngay sau đó, có một viên đạn pháo chừng năm mét bắn ra, "ba" một tiếng đập vào nắm tay Ngự Nguư Đầu. Bất ngờ, viên đạn pháo này không phải là đạn pháo thực sự, mà lại là một quả lựu đạn, sau khi va chạm, lập tức nổ âm ầm, phạm vi ảnh hưởng đến hơn hai mươi mét, sóng xung kích tạo ra thậm chí thổi bay cả Ngự Nguư Đầu ra xa đến hơn trăm mét mới rơi xuống đất. Thoạt nhìn, trên người Ngự Nguư Đầu hầu như không có tổn thương gì, nhưng trong lúc nhất thời nó lại không đứng dậy nổi, có vẻ như đã bị thương không nhẹ.

(Chấp niệm của Ngự Nguư Đầu cũng xuất hiện chấn động sao? Còn con quý quái này, lực công kích thật khủng khiếp, một kích vừa rồi nếu như đánh lên người ta, chỉ sợ ta sẽ tiêu tán ngay lập tức...)

Chú thích:

1. Nhị thế tổ: Thành ngữ phổ biến trong tiếng Quảng Đông, chỉ con cháu những gia đình giàu có, chỉ biết ăn chơi phung phí tiền cha mẹ mà không biết lo lắng cho sự nghiệp, như Tần Nhị Thế đã phá hủy cơ nghiệp nhà Tần chỉ sau 3 năm làm vua.
2. NV - hoàn khổ: quần áo lụa là, ý chỉ hạng ăn chơi trác táng, sống trong nhung lụa, vung tiền qua cửa sổ.

Bùi Kiều thâm cảm thấy kinh hãi, nhưng hần cũng không hoang mang, vì bất cứ loại quý quái nào cũng đều có phương thức tấn công riêng. Con quý quái này tuy thực lực không bằng Ngự Nguư Đầu, nhưng lực công kích của nó lại mạnh như thế, thì tất hần phương diện khác sẽ rất yếu... Ví dụ như độ linh hoạt và tốc độ!

Tất cả chuyện này chỉ xảy ra trong vòng vài giây mà thôi, tuy nhiên do Bùi Kiều sử dụng lực lôi điện, nên tốc độ suy nghĩ của hần cũng nhanh hơn bình thường gấp nhiều lần. Trong một, hai giây sau khi quả đạn pháo kia nổ tung, hần đã hiểu rõ toàn bộ. Có lẽ phương thức tấn công của pháo đài trước mắt này chỉ có pháo mà thôi, không tay không chân, chỉ có thể di chuyển bằng bánh xe, ngoài ra cũng chỉ còn cái trường khí thể đặc thù làm thương tổn những linh hồn đến gần nó mà thôi. Vì vậy, với một con quý quái có độ linh hoạt và tốc độ chậm chạp như thế, cần phải có một con quý quái khác để bảo vệ và phối hợp với nó. Chẳng qua, con quý quái bảo vệ nó đã bị Ngự Nguư Đầu giải quyết từ sớm, cho nên chỉ cần dừng để đạn pháo của nó bắn trúng, đồng thời không e ngại trường khí thể có tính ăn mòn kia, thì việc giải quyết nó chỉ còn là vấn đề thời gian!

Sau khi suy nghĩ cẩn thận, Bùi Kiều cũng không khách sáo nữa, tay cầm Anh Dũng Súng khổng lồ, chém liên tục về phía pháo đài kia. Lúc này, con quý quái tổ ra vô cùng lo lắng, liên tục di chuyển, muốn hướng cái nòng pháo chỉ còn non nửa vào Bùi Kiều. Nhưng bởi vì không tay không chân, khi di chuyển cũng chỉ bằng vào hai bánh xe mà thôi, cho nên chỉ có thể tiến, lùi hoặc xoay nhẹ về hai bên, chẳng thể nào bắt kịp được động tác của Bùi Kiều. Cứ như vậy, Bùi Kiều giống như một công nhân phá dỡ, trong vòng mấy mươi giây, hai bánh xe của con quý quái này đã bị chém đứt rời. Cho đến lúc này, pháo đài khô lâu trước mắt đã như cá nằm trên thớt, ngay cả chút sức phản kháng cũng không còn.

Hơn hai mươi người đằng xa vốn đang trợn mắt há mồm, sau khi nhìn thấy pháo đài khô lâu bị tháo dỡ xong xuôi, không còn động đậy được nữa, liền reo lên mừng rỡ, chỉ có một số ít đứng gần người đàn ông trung niên là yên lặng suy tư. Cô gái lúc nãy nhận ra thân phận Bùi Kiều nhỏ giọng nói: "Không phải vị Cao Đẳng Tránh Thoát Giả thứ chín này vừa mới chết mấy tháng thôi sao? Sao lại có thể mạnh đến như vậy? Khi biến thành Người Không Lôi Điện, uy thế của anh ta... mức độ khủng bố gần như có thể sánh ngang với con Nguư Đầu kia rồi. Chẳng lẽ anh ta đã đạt đến Chân Ma cấp rồi sao?"

Người đàn ông trung niên lắc đầu nói: "Không phải, không phải Chân Ma cấp, anh ta không có trường khí thể, đó là dấu hiệu quan trọng nhất của cường giả Chân Ma cấp... Tuy nhiên khi anh ta biến thành Người Không Lôi Điện, hần là sử dụng Giải Phóng rồi, nghe nói đây là kỹ năng mà chỉ cường giả Chân Ma cấp mới biết, còn về trước Chân Ma cấp thì chỉ có một số rất ít thiên tài mới sử dụng được mà thôi. Xem ra anh ta không giống như người ta vẫn thường nói, rằng chỉ là một kẻ may mắn..."

Những người còn lại dường như cũng có điều suy nghĩ, khi bọn họ lần nữa nhìn về phía Người Không Lôi Điện phía xa, sự khinh thường ẩn hiện trong mắt đã biến mất hoàn toàn, chỉ còn lại một loại thận trọng khi nhìn thấy thiên tài và cường giả.

Chưa cần biết tâm tình của đám người bên này biến đổi ra sao, thì con quý quái Chân Ma cấp hình dạng đại pháo đằng xa đã hoàn toàn tan biến. Vừa

rồi khi Ngụy Ngưu Đầu vừa hồi phục, đã tiến đến nện cho nó mấy quyền, biến thân thể của nó thành tổ ong, thực không khác gì đồng nát. Sau đó, con quỷ quái này chọt nổ tung, hóa thành một khu vực lớn tràn đầy năng lượng tiêu chuẩn và một khẩu pháo cao khoảng ba mét...

Đúng vậy, sau khi đánh giá nhiều lần, mọi người đều khẳng định món Thiên Sinh Vũ Khí vừa được thực thể hóa ra kia một khẩu pháo thuộc vào đầu thời kì cận đại. Đây là một khẩu pháo có hình dạng cổ xưa được đặt trên hai bánh xe, nhìn qua quả thật còn rất thô sơ, nhưng đây cũng là lần đầu tiên họ nhìn thấy loại Thiên Sinh Vũ Khí kì lạ như vậy.

Đó còn chưa phải là điểm mấu chốt, cái chính là khi Người Không Lỗi Lỗi Điện đằng xa dần dần thu nhỏ trở lại kích thước bình thường, coi như là lời tuyên bố trận chiến đã chấm dứt, Bùi Kiều còn chưa kịp làm gì, đám người bên này bất chợt vội vàng lấy Thiên Sinh Vũ Khí của mình ra rồi xông lên. Lúc này, Dương Đình Thiên phía sau bọn họ cũng bị dọa hoảng sợ, nhanh chóng cầm trường thương chạy theo, đồng thời âm thầm tiêu đốt năng lượng tiêu chuẩn, chú ý quan sát hành động của đám người kia. Chỉ cần bọn họ dám nảy sinh ý định cướp đoạt Thiên Sinh Vũ Khí, thì hắn sẽ lập tức ra tay giết người để chấn nhiếp... Giết chóc, đối với Dương Đình Thiên đã quá quen thuộc!

Nhưng không giống với suy đoán của hắn, đám người kia không có hành động gì khác thường, tí như cướp đoạt Thiên Sinh Vũ khí, hay thừa cơ tấn công Bùi Kiều và Ngụy Ngưu Đầu gì đó, mà bắt đầu chia nhau ra, cẩn thận canh gác xung quanh Bùi Kiều. Linh hồn nào không có Thiên Sinh Vũ Khí thì đứng ngoài cùng, còn linh hồn nào có Thiên Sinh Vũ Khí thì xếp vào vòng trong, trên mặt mỗi người đều lộ rõ sự thận trọng, dường như lo sợ sẽ có chuyện sơ suất gì đó xảy ra.

Vị trí của người đàn ông trung niên gần với Bùi Kiều nhất, lão cười với Bùi Kiều, nói: "Anh mau trấn áp con chấn động chấp niệm này đi, để chúng tôi bảo vệ xung quanh cho. Anh cứ yên tâm, dù có phải liều cái mạng nhỏ, chỉ cần chúng tôi còn sống, sẽ không có một con quỷ quái nào tiến tới gần anh được!" Nói xong, tay lão cũng siết chặt cây Song Thủ Chiến Phủ, chăm chú quan sát chung quanh.

Bùi Kiều nhìn về phía Dương Đình Thiên đang chạy lại ngoài xa, cả hai đều thấy được một tia khác thường trong mắt đối phương. Bọn hắn đã hiểu đám người này đang làm gì rồi, bọn họ muốn bảo vệ cho kẻ vừa Giải Phóng, Bùi Kiều. Nhìn động tác bọn họ thành thạo như thế, có vẻ như trước kia cũng đã từng làm nhiều lần, có thể đây là một thông lệ của giới linh hồn.

Chấp niệm trong cơ thể Bùi Kiều chỉ hơi không ổn định, vẫn chưa đến mức chấn động, tuy nhiên nếu đã lập được uy rồi, hắn cũng không muốn biểu hiện quá mức nổi trội nữa. Vì vậy, sau khi gật đầu nhẹ một cái, hắn liền nhắm mắt ngồi yên, đồng thời cũng hấp thu một ít năng lượng tiêu chuẩn đang lơ lửng trong không trung. Khoảng năm, sáu phút sau, ước chừng thời gian đã đủ, hắn mở mắt nhìn mọi người xung quanh, nói: "Vất vả cho mọi người quá, con chấn động chấp niệm của tôi đã được trấn áp rồi."

Mọi người đều nhẹ thở phào, sau đó đều vui vẻ ra mặt, thả lỏng tâm tình, có nhiều người còn vui vẻ quan sát cỗ đại pháo cận đại bên kia.

Bùi Kiều yên lặng một lúc, sau đó mới cười nói với người đàn ông trung niên: "Không biết ông họ là gì? Tôi còn chưa được biết tên họ của ông."

Người đàn ông trung niên cười ha ha, trả lời: "Tôi tên là David Robert, anh cứ gọi tôi là David."

Bùi Kiều gật đầu nói: "Ha ha, không giấu gì ông, tôi quả thật là gã Cao Đẳng Tránh Thoát Giả thứ chín, Bùi Kiều. Bởi vì thời gian tử vong quá ngắn, cho nên còn chưa biết rõ về giới linh hồn, đặc biệt là những chú ý khi chiến đấu đoàn đội, ông có thể giảng giải sơ lược cho tôi được không? Ví dụ như vừa rồi tại sao lại phải bảo vệ cho tôi ấy."

David ngần ra một hồi, sau mới lên tiếng: "A, hóa ra là anh không biết... Trong giới linh hồn có một quy định bất thành văn, đó là nếu như một linh hồn có thể sử dụng Giải Phóng, thì kẻ đó chính là chiến lực không thể thiếu của toàn giới linh hồn, có địa vị còn vượt qua Tránh Thoát Giả, Linh Hồn Đặc Thù, thậm chí Cao Đẳng Tránh Thoát Giả. Vì vậy, Tự Do Linh Hồn hoặc đoàn đội linh hồn của bất cứ quốc gia nào, một khi gặp một linh hồn vừa sử dụng Giải Phóng, bất kể quốc tịch, bất kể ân oán, nhất định phải bảo vệ kẻ đó đến cùng. Còn nếu như gây tổn thương cho kẻ đó, thì đoàn đội này, hoặc cá nhân này sẽ bị giới linh hồn trên toàn thế giới chế tài và đuổi giết!"

"Ha ha, tôi nghĩ anh cũng biết rằng linh hồn sử dụng Giải Phóng tuy có thể giết được quỷ quái Chân Ma cấp, nhưng sau đó, chấp niệm sẽ bị chấn động một khoảng thời gian. Khi đó linh hồn này gần như không còn sức chiến đấu nữa, ngoài ra không rõ vì lý do gì, linh hồn này sẽ trở thành một thứ cực hấp dẫn đối với quỷ quái chung quanh, cho nên mới có quy định như vậy."

Bùi Kiều như có điều suy nghĩ, gật gù đầu, hắn nhớ đến tình hình từng phát sinh tại ảo giới Phong Đô, khi đó Cung Diệp Vũ cũng vừa sử dụng Giải Phóng nên bị chấn động chấp niệm. Đúng lúc ấy, quả nhiên đã có hai con quỷ quái Chân Ma cấp tập kích bọn hắn, không lẽ là vì bị Cung Diệp Vũ hấp dẫn mà đến hay sao?

David còn chưa dừng lại, nói tiếp: "Đúng rồi, việc này có thể anh cũng không biết đâu nhỉ? Là thế này, khi tiêu diệt quỷ quái Chân Ma cấp, toàn bộ linh hồn có mặt đều sẽ được hưởng một phần lợi tức từ món Thiên Sinh Vũ Khí thu được, không cần biết linh hồn đó có tham gia chiến đấu hay không... Đương nhiên, quyền sở hữu sẽ thuộc về linh hồn hoặc đoàn đội có đóng góp nhiều nhất, những người chung quanh chỉ được hưởng chút lợi tức trong đó mà thôi. Cho nên anh cứ việc yên tâm, món Thiên Sinh Vũ Khí kì lạ này chính là của anh, chỉ cần mỗi người các anh đưa cho chúng tôi 100.000 Euro là được." Nói xong, lão phả lên cười.

Bùi Kiều cảm thấy dở khóc dở cười, khoát tay nói: "Chớ nói là 100.000 Euro, nói thật với ông, gia tài của tôi cũng chỉ có vài chục nghìn nhân dân tệ mà thôi, tôi còn đang muốn đòi tiền đây."

Nét mặt David và một vài linh hồn đứng gần đó lập tức lộ vẻ khó tin, David nói: "Không thể nào? Chỉ có 100.000 Euro thôi mà, đối với Tránh Thoát Giả như tôi thì không tính là gì, những người có Thiên Sinh Vũ Khí cũng không phải là cần thiết lắm. Nhưng đối với một vài Tự Do Linh Hồn thì khác, số tiền đó đủ để họ mua một số năng lượng tiêu chuẩn đủ dùng trong nửa năm, anh không phải là hám tiền đến mức như vậy chứ?"

Tuy Bùi Kiều đã biết rằng Tự Do Linh Hồn trong giới linh hồn rất giàu có, nhưng chẳng qua đó chỉ là trên lý thuyết mà thôi. Dù sao hắn cũng chưa từng trải qua việc làm nhiệm vụ cho tổ chức linh hồn để tích lũy tiền tài và điểm số, rồi lại dùng điểm số để đổi lấy Thiên Sinh Vũ Khí gì đó. Gần như có thể nói, hắn từ lúc bắt đầu, đã trôi nổi trên cấp cao trong giới linh hồn, cho nên tiền tài của thế tục hắn chẳng có bao nhiêu.

Bùi Kiều yên lặng hồi lâu, bất chợt phá lên cười, nói: "Hay là... tôi dùng cái này để thay thế đi, mỗi người một điều nhé, được không?" Nói xong, hắn liền lấy một gói thuốc lá từ trong ngực ra, đưa cho David một điều.

David nghi hoặc nhận lấy, tuy nhiên khi nghe xong, sắc mặt liền biến đổi, nói: "Không thể nào? Thực Phẩm Chấp Niệm? Anh tính dùng cái này để thay thế sao? Anh chịu thiệt lớn rồi."

Bùi Kiều vẫn vừa cười vừa nói như cũ: "Không việc gì, không việc gì. Nếu như ông đã cảm thấy rằng tôi chịu thiệt thòi, như vậy thì cứ dùng thứ này để thay thế đi." Nói xong, hắn liền đưa cho tất cả mọi người ở đây, mỗi người một điều thuốc, kể cả Dương Đình Thiên đang đứng bên cạnh yên lặng quan sát mọi việc.

Về mặt hơn hai mươi người lúc này đã bị thay thế về kinh ngạc tốt độ, đặc biệt là những Tự Do Linh Hồn bình thường kia, khi nhận được điều thuốc, bọn họ gần như run rẩy cả người, giống như không thể tin nổi vậy. Sau nửa ngày, bọn họ mới đồng thanh reo mừng, lại còn dùng tiếng Đức hô vang những từ ngữ ca ngợi.

Bùi Kiều thuận tay đốt một điều, rít mạnh một hơi, sau đó nói với David: "Nếu như việc ban thưởng đã hoàn tất, vậy thì nên bàn về hành động kế tiếp đi thôi. Mọi người thấy sắp xếp của tôi lúc này thế nào?"

Đám người này, ngoại trừ David không kèm chế nộ, đã đốt điều thuốc rồi hút lấy hút để, những người còn lại đều cẩn thận cất điều thuốc của mình đi. Đến giờ phút này, bọn họ mới yên lặng nhìn về phía Bùi Kiều, sau ân huệ này, thái độ bọn họ đối với Bùi Kiều đã không còn khinh thường nữa, ngược lại, trong ánh mắt lúc này mang theo sự kính sợ và cảm kích.

Sau khi nghe câu hỏi của Bùi Kiều, một vài Tránh Thoát Giả mới bắt đầu tỏ vẻ nghiêm túc suy nghĩ, hoàn toàn trái ngược với thái độ bác bỏ thẳng thừng lúc đầu. David vừa hít khói vừa hỏi: "Tại sao anh lại phải vội vàng tiến vào khu vực trung tâm như vậy? Nơi đó có đến ba quý quái Chân Ma cấp đầu, tuy rằng anh biết Giải Phóng và có thêm một con quý quái Chân Ma cấp làm trợ lực, nhưng như vậy vẫn hết sức mạo hiểm. Không bằng bây giờ tìm cách hợp nhất các đoàn đội còn lại, mấy trăm người cùng nhau xông lên sẽ có thêm phần nắm chắc. Tuy rằng như vậy anh sẽ khó có thể đoạt lấy món Thiên Sinh Vũ Khí được thực thể hóa ra, nhưng nếu so với tính mạng thì..."

Bùi Kiều chợt cắt lời: "Không phải, là do lo lắng cho tính mạng của chúng ta, nên tôi mới muốn tiến vào trung tâm ngay lập tức... Lúc này ông cũng đã nói, con quý quái hình dạng ác ma kia đang không ngừng trở nên mạnh mẽ hơn. Nói cách khác, thời gian càng dài, nó sẽ càng mạnh. Có lẽ các người cũng đã có nghe nói, trước khi tôi đến Nam Bắc Chiến Trường, đã từng cùng Cung Diệp Vũ tiến vào ảo giới Phong Đô. Khi đó chúng tôi đã gặp một sự cố bất ngờ, có mấy con quý quái Chân Ma cấp bỗng dưng xuất hiện và chiến đấu với nhau, trong cuộc chiến đó... Chúng tôi đã đụng độ quý quái Ma Vương cấp!"

Ba chữ Ma Vương cấp như có một sức hút kì lạ, hơn hai mươi người ở đây vốn còn đang xôn xao về việc mới nhận được thuốc lá bổ sung chấp niệm, nhưng sau khi ba chữ ấy được nói ra, bọn họ liền trở nên im lặng ngay lập tức, đồng thời nhìn về phía Bùi Kiều với ánh mắt khó tin.

Bùi Kiều cũng không để tâm, nhìn bọn họ nói: "Quá trình chiến đấu tôi sẽ không nói tỉ mỉ, nhưng tôi và Cung Diệp Vũ đã suýt phải bỏ mạng trong trận chiến ấy. Ma Vương cấp là cấp độ gần như không có đối thủ, nếu chúng tôi không nhân lúc nó tạm thời suy yếu vì chuẩn bị thăng cấp, không chừng kẻ phải chết lại chính là chúng tôi... Vì vậy, bằng bất cứ mọi giá, không được để cho con quý quái hình dạng ác ma kia trở thành Ma Vương cấp, tuy không giết được nó, nhưng nếu xông đến càng sớm, càng có nhiều cơ hội quấy nhiễu nó, làm giảm tốc độ thăng cấp của nó. Chính vì vậy, tôi mong muốn những ai không có Thiên Sinh Vũ Khí mau chóng ra ngoài thông báo tình hình, còn chúng ta thì lập tức đi sâu vào trong, các người thấy thế nào?"

David yên lặng một lúc, hắn nhìn quanh đám người một lượt, sau đó gật đầu một cái thật mạnh, nói: "Được! Tôi sẽ theo anh! Tôi cũng đại diện cho mọi người tán thành sự sắp xếp của anh, nhưng mà... Sự thật mất lòng, đoàn đội của chúng tôi không phải trực thuộc chính phủ, chúng tôi tiến vào ảo giới này, vốn là vì nếu may mắn tiêu diệt được một con quý quái Chân Ma cấp, sẽ có thể lấy được Thiên Sinh Vũ Khí. Nhưng hiện giờ đã chết mất hơn trăm người, do đó cần một lượng tiền lớn để an ủi gia đình của bọn họ. Nói thật, khoản tiền này, cho dù là đám Tránh Thoát Giả chúng tôi có vét hết tài sản cũng không đủ, cho nên... Nếu như trận này thắng lợi, và chúng tôi còn có thể sống sót, anh có thể trả thù lao cho chúng tôi bằng một món Thiên Sinh Vũ Khí không?"

Bùi Kiều ngẩn ra, rồi lại bắt đầu cười tủm tỉm, làm cho vẻ mặt của đám người trở nên khó coi, sau đó hắn mới gãi hai ngón tay lên, nói: "Hai món Thiên Sinh Vũ Khí... Tôi dùng hai món Thiên Sinh Vũ Khí làm thù lao! Cho dù mọi người có chết hết toàn bộ, tôi cũng sẽ giao hai món Thiên Sinh Vũ Khí này cho nhóm Tự Do Linh Hồn đi báo tin, ngoài ra cũng sẽ giao toàn bộ Thiên Sinh Vũ Khí của những người đã chết cho họ, như thế được không?"

Mọi người đầu tiên là sững sờ, sau đó đều mừng rỡ như điên. Dựa theo giá cả của Thiên Sinh Vũ Khí ở thị trường Châu Âu, nếu là vũ khí cấp Chân Ma có thuộc tính riêng, giá chợ đêm lên đến một tỷ Euro trên một trăm đơn vị dung lượng, cao hơn so với không có thuộc tính khoảng mười lần. Do đó, hai món Thiên Sinh Vũ Khí cấp Chân Ma là quá đủ để bọn họ chi khoản tiền an ủi, mà có khả năng là sẽ tiết kiệm được một món cũng nên.

"Tốt! Chúng tôi sẽ theo anh!"

Như vậy, tổng cộng có mười hai Tự Do Linh Hồn ở lại, trong đó có ba Tránh Thoát Giả và chính Tự Do Linh Hồn có Thiên Sinh Vũ Khí... Đương nhiên, ngoại trừ ba Tránh Thoát Giả ra, Thiên Sinh Vũ Khí của chín người kia dung lượng chỉ đạt xấp xỉ mười đơn vị mà thôi. Hơn nữa, trong ba Tránh Thoát Giả cũng chỉ có Thiên Sinh Vũ Khí của David là có thuộc tính. Nhưng dù vậy, theo lời của David, đoàn đội của bọn họ cũng coi như khá mạnh, gần như là một phần ba thực lực của tổ chức linh hồn Đức.

Sự lo lắng trong lòng Bùi Kiều càng thêm trầm trọng. Ngay đến một phần ba thực lực của giới linh hồn của một quốc gia, cho dù cố gắng cách mấy cũng chỉ có thể giết được một con quỷ quái Chân Ma cấp hạng bát, vậy thì dùng được vào việc gì nữa đây?

(Xem ra con đường phía trước thật là dài...)

Mặc kệ thế nào, nếu đã quyết định tiến lên, mọi người cũng không chần chừ nữa. Sau khi Bùi Kiều thu một cây thương, một cái khiên tròn và khẩu đại pháo hình thù kì lạ vào trong Nhẫn U Minh, cả bọn liền lập tức lên đường, hắn cũng chưa kịp kiểm tra dung lượng của mấy món Thiên Sinh Vũ Khí này. Dù sao cũng là Thiên Sinh Vũ Khí do quỷ quái Chân Ma cấp thực thể hóa ra, chắc hẳn sẽ tốt hơn nhiều so thực thể hóa từ quỷ quái Nhập Ma cấp đỉnh phòng.

Không nói chuyện này nữa, sau khi mọi người rời đi được vài phút, ở nơi đó có một đoàn đội hơn sáu mươi người tiến đến, trong đó, có một người là Tự Do Linh Hồn thuộc đoàn đội của David. Khi vừa đến gần, gã đã chỉ tay vào cái hồ trên mặt đất, nói: "Thấy chỗ này không? Đây chính là nơi diễn ra trận chiến. Vị Cao Đẳng Tránh Thoát Giả thứ chín ấy thật là mạnh, chẳng những có thể triệu hồi quỷ quái Nguru Đầu Chân Ma cấp, mà ngay cả hắn cũng có thể Giải Phóng Thiên Sinh Vũ Khí, hoàn toàn không giống một tay mơ vừa chết vài tháng chút nào."

Sắc mặt hơn sáu mươi người ở đây đều lộ vẻ kì quái, ban đầu còn là nửa tin nửa ngờ, sau đó lại là không thể tin được, bởi vì tin tức này thật sự dọa người. Một kẻ vốn bị phản động trong giới linh hồn gắn ghép với cái tên "người may mắn", cho dù sau này có thể trở nên mạnh mẽ, nhưng ít nhất hiện giờ vẫn chỉ là một tay mơ mà thôi, không ngờ rằng thực lực lại kinh khủng đến thế? Đây là linh hồn vừa chết vài tháng ư? Dù hắn có là Cao Đẳng Tránh Thoát Giả thì cũng chẳng phải là hơi quá lời rồi sao?

Bạn đang đọc truyện *Tử Vong Khai Đoan* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Q.4 - Chương 4: Tập Kết Nào! (1, 2, 3, 4, 5)

"Đi thôi".

Sau khi hai người cẩn thận quan sát một lát, Bùi Kiều mặt tái đi thấp giọng nói. Nói rồi hắn bèn cẩn thận quay về chỗ ẩn nấp lúc trước.

Andania ở bên cạnh đang nhìn say sưa nghe thể thoáng ngẩn ra nhưng rồi vẫn vô cùng nhu thuận theo sau Bùi Kiều. Cho đến khi hai người cẩn thận ẩn nấp trở về khu vực trần ngập khói lửa trước kia rồi, Andania mới ngạc nhiên nói: "Ma quỷ trong Vùng Đất Hoang Tưởng đang tiến hành công kích bọn chúng. Như vậy dù ba con ma quỷ này có thực lực cấp Chân Ma thì phòng chừng cũng sẽ bị biển quỷ đè cho chết. Quá là nhiều quỷ quái đi, tôi cũng là lần đầu tiên thấy..."

Bùi Kiều xanh mặt nói: "Không, không phải như thế. Mặc dù lũ quỷ kia đang vây công chúng nhưng trên thực tế cũng đang không ngừng tăng cường thực lực của chúng, hoặc ít ra là tăng cường thực lực con ác ma kia. Tôi đa trong 24 tiếng đồng hồ nữa, con ác ma kia nói không chừng sẽ có thể đột phá ngưỡng cấp Chân Ma đạt tới thực lực cấp Ma Vương không hoàn chỉnh. Nếu thực là tới lúc đó thì trừ khi là lập tức tìm được Cung Diệp Vũ từ Trung Quốc tới, không thì chúng ta đều chết chắc!"

"Cấp, cấp Ma Vương?" Andania lắp bắp sợ hãi. Cô kinh ngạc đến mức gần như hét toáng lên nhưng có điều lại lập tức phục hồi lại tinh thần, vội dùng bàn tay nhỏ bưng kín miệng mà nói: "Cấp Ma Vương không phải chỉ là đẳng cấp mà các nhà khoa học dự đoán sao? Sao mà có thể có thật được? Hơn nữa, dù đẳng cấp này có thật thì vì sao hàng tá ma quỷ phổ thông vậy công lại là giúp cho ba con ma quỷ cấp Chân Ma chứ?"

Bùi Kiều không chần chừ mà nói thẳng luôn: "Là vì hấp thụ. Hiện nay, Thế giới Tâm Linh chỉ biết rằng sau khi một ma quỷ hấp thụ số lượng lớn nghiệp chướng xong, thực lực sẽ dần dần tăng lên, hình thể cũng sẽ trở nên rất to lớn, thế nhưng có rất ít người biết rằng khi ma quỷ hấp thụ nghiệp chướng đến điểm giới hạn sẽ có khả năng rất lớn tăng lên đẳng cấp thực lực của nó. Chẳng hạn như từ cấp Nhập Ma tăng lên cấp Nhập Ma đỉnh phong, từ cấp Nhập Ma đỉnh phong tăng tới cấp Chân Ma."

Andania cũng nói một cách kỳ quái: "Cái này tôi cũng biết. Đã từng có tổ chức tâm linh của một quốc gia làm thực nghiệm thế này, đem lượng lớn nghiệp chướng nhồi vào một ma quỷ cấp Nhập Ma đỉnh phong. Kết quả con ma quỷ cấp Nhập Ma đỉnh phong đó biến thành ma quỷ cấp Chân Ma, mà tổ chức tâm linh nước đó cũng bị thương chí mạng, về sau không phát triển thêm được chút nào. Có điều, cũng không chỉ mình nước này đã tiến hành thực nghiệm đó. Hai năm trước, nước Mỹ cũng đã làm thực nghiệm này, hơn nữa còn có thêm ba lớp tường siêu hợp kim điện tử, lại chọn ma quỷ lấy ảo thuật làm chính đề nhồi. Vì thế nên dù có thành cấp Chân Ma cũng không thể phá bỏ lớp tường siêu hợp kim điện tử. Ấy thế nhưng dù cho họ có nhồi lượng lớn nghiệp chướng vào con ma quỷ này, thậm chí đã đạt tới cấp Chân Ma đỉnh phong, bộc lộ ra trường khí có thể thấy bằng mắt thường nhưng vẫn không khiến nó tăng lên cấp Ma Vương được. Con quỷ này sau cùng lại tự bạo tiêu tan. Đây là tình huống mà cả nhà khoa học cũng không thể giải thích. Thế nên... thực sự có ma quỷ cấp Ma Vương ư?"

Những tin tình báo này Bùi Kiều cũng biết. Trong một tháng ở trong nhà hấp thụ đồ ăn chấp niệm, hắn không ngồi suông ăn chơi hưởng thụ mà nhờ Dương Húc Quang sưu tầm cho hắn rất nhiều tài liệu về các mặt của Thế Giới Tâm Linh. Đối với hắn mà nói, những tài liệu này cũng quan trọng giống như kinh nghiệm chiến đấu hay Vũ Khí Thiên Sinh vậy. Nói cho cùng hắn chỉ mới tiếp xúc với Thế giới Tâm Linh mấy tháng mà thôi. Một phần về nghiên cứu thăng cấp ma quỷ cũng được đề cập trong tài liệu, đặc biệt nói đến tình huống ma quỷ ở sau cùng tự bạo tiêu tan và có thật có ma quỷ cấp Ma Vương hay không đã trở thành tiêu điểm tranh luận của các nhà khoa học Thế giới Tâm Linh.

Cũng chính vì vậy nên lúc đầu khi phát hiện ra Đầu Trâu Mặt Ngựa cấp Ma Vương ở Vùng đất Hoang Tường, Phong Đô thì trừ Bùi Kiều ra, mấy người Dương Húc Quang mới có thể kinh ngạc như vậy. Có điều lúc đó Bùi Kiều chưa biết hết những thứ này mà thôi.

Thế nhưng giờ Bùi Kiều đã hiểu rồi. Hắn nghiêm túc nói: "Không chỉ quả thực có ma quỷ cấp Ma Vương, hơn nữa muốn tạo ra ma quỷ cấp Ma Vương không đơn thuần là nhồi nhét nghiệp chướng dư giả là đủ mà nhất định phải cần nuốt lượng lớn ma quỷ. Có lẽ là phải hấp thu năng lượng cơ bản của những ma quỷ này, cũng có thể là phải hấp thu những thứ còn lại sau khi chúng tiêu tan. Ấy thế nhưng đại đa số người không biết rằng ma quỷ cấp Chân Ma đỉnh phong cần nuốt lượng lớn ma quỷ khác hoặc ma quỷ cùng cấp thì nó có thể tiến cấp trở thành ma quỷ cấp Ma Vương!"

Andania bấy giờ mới kinh ngạc kêu lên: "Ai chà, còn có cả phân tích như thế ư? Phải rồi, hàng loạt Bộ Binh Xương Khô vừa rồi mới nhìn thấy, một khi chúng nó bị đánh cho tiêu tan lập tức có rất nhiều nghiệp chướng bị trận đồ phù văn hấp thu hết. Nói như vậy, con ma quỷ kia đang trùng kích cấp Ma Vương ư? Trời ạ!"

"Không sai!" Bùi Kiều nghiêm túc nói: "Bởi thế, hàng loạt ma quỷ phổ thông này chẳng những không phải là đến giúp chúng ta mà đang hại ngược. Nếu cứ tiếp tục có lượng lớn Bộ Binh Xương Khô, Kỳ Binh Xương Khô, thậm chí là ma quỷ cấp Nhập Ma đỉnh phong nhằm vào ba con ma quỷ cấp Chân Ma triển khai tấn công thì thời gian dành cho chúng ta sẽ tối đa còn hai mươi tư canh giờ, rồi Chiến trường Nam Bắc này rất có khả năng sẽ xuất hiện một con ma quỷ cấp Ma Vương!"

Đương nhiên là con ma quỷ loại ác ma này tối đa chỉ có thể trở thành cấp Ma Vương không hoàn thiện thôi, giống như Đầu Trâu Mặt Ngựa trong Vùng Đất Hoang Tường ở Phong Đô ban sơ. Dẫu sao lúc đó là con Đầu Trâu cấp Ma vương cần nuốt Mặt Ngựa rồi mới rốt cuộc trở thành cấp Ma Vương chân chính.

(Dù sao thực lực của một cấp thật sự chênh lệch quá nhiều, hầu như đã không phải là lấy số lượng có thể địch nổi. Giống như cấp Nhập Ma và Chân Ma, quả tình là chênh lệch như trên trời với dưới đất. Mà tới cấp Ma Vương thì chênh lệch càng tăng khủng khiếp. Bởi vốn dĩ thực sự thăng cấp cũng không phải chuyện gì đơn giản.)

Bùi Kiều âm thầm tự định ra đối sách trong lòng. Không bao lâu, hắn và Andania về tới chỗ những người vẫn đang chờ đợi trong khói lửa ngập tràn. Vốn chỉ là ẩn núp trinh sát mà thôi, với lại Ngụy Đầu Trâu cũng xen lẫn giữa đoàn người, có một ma quỷ cấp Chân Ma như thế tọa trấn nên tuyệt không có con ma quỷ đuôi mù nào dám qua cửa bông đùa, dù sao trường khí cũng không phải đồ bỏ. Chính vì biết điều này nên Đại Vệ và bọn tay chân của gã mới có thể hưng phấn, đều ngồi xuống đất nghỉ ngơi như thể đương nhiên phải thế như vậy.

Nhìn thấy hai người Bùi Kiều trở về, đám người kia liền đứng lên. Tất cả đều vội vàng hỏi thăm tình hình ở trung tâm khu vực. Bùi Kiều cũng không dấu diếm nói ra hết toàn bộ tình hình đã thấy dọc đường, đồng thời nói ra suy đoán khả năng ra đời ma quỷ cấp Ma Vương. Lập tức, tất cả mọi người trầm mặc lại, trong lúc nhất thời tất cả đều yên lặng nhìn vào Bùi Kiều hoặc là Đại Vệ.

Dù sao thì từ lúc bắt đầu bọn họ cũng đã nghĩ sẽ đi theo Bùi Kiều thẳng đến khu vực trung tâm. Cái chính cũng không phải vì hai kiện Vũ Khí Thiên Sinh, cái đó hoàn toàn là phụ mà nguyên nhân thực sự khiến bọn họ nguyện ý đi theo là vì sự có mặt của Ngụy Đầu Trâu. Một Ngụy Đầu Trâu với thực lực vượt xa ma quỷ ở Chiến trường Nam Bắc như vậy tương đương với việc đảm bảo cho mạng sống của bọn họ. Huống chi tuy Bùi Kiều cũng không phải cường giả cấp Chân Ma nhưng thực lực của hắn tuyệt đối sẽ không yếu hơn ma quỷ cấp Chân Ma thông thường. Hắn còn có thể sử dụng "Giải Phóng", đó mới là điểm quan trọng!

Ấy thế mà giờ Bùi Kiều lại nói cho họ biết rằng rất có thể tiếp theo bọn họ sẽ phải đối mặt ma quỷ cấp Ma Vương. Cái này đã không còn đơn giản như ma quỷ cấp Chân Ma. Tuy rằng bọn họ không biết đến sự kinh khủng của ma quỷ cấp Ma Vương nhưng từ chênh lệch thực lực giữa cấp Nhập Ma và Chân Ma cũng có thể nhìn ra được ma quỷ cấp Ma Vương kinh khủng đến mức nào. Đó đã không phải là chênh lệch mà người ta có thể dùng thêm vài từ là miêu tả nổi.

Bùi Kiều vẫn khá bình tĩnh tỉnh táo. Dù phải đối mặt với ánh mắt mong chờ của mọi người thì hắn vẫn nhàn cười nói: "Yên tâm đi. Tôi không tự đại đến mức đó đâu. Mặc dù hiện giờ ma quỷ loại ác ma kia còn chưa đạt đến cấp bậc Ma Vương nhưng từ trường khí của nó đến xem thì có khả năng thực lực còn mạnh hơn Ngụy Đầu Trâu. Thế nên tôi đã không lỗ mồm dẫn các vị xông lên tìm chết, thế hoàn toàn là tìm cách giết người thôi. Mục tiêu của tôi không phải điều đó. Nếu chúng ta đã không cách nào dựa vào chính mình để đánh bại con ma quỷ loại ác ma kia thì điều duy nhất chúng ta có thể làm bây giờ là trì hoãn tốc độ trở nên mạnh mẽ của nó, chí ít là không để cho nó trở thành ma quỷ cấp Ma Vương trước khi đại bộ phận viện trợ đến."

Đang lúc mọi người bắt đầu xuất phát nhắm về trung tâm khu vực thì các Linh Hồn Tự Do không có Vũ Khí Thiên Sinh cũng xuất phát tới lối vào Chiến trường Nam Bắc. Nhiệm vụ của bọn họ rất đơn giản, đó là truyền tình hình hiện thời tại Chiến trường Nam Bắc ra ngoài khiến đoàn đội bên ngoài nhanh chóng phái viện quân tới. Suy cho cùng, dù là ma quỷ cấp Chân Ma đang tụ tập cùng một chỗ với mọi người hay ma quỷ loại ác ma đang hấp thu nghiệp chướng màu đen trở nên mạnh mẽ đều là tin tức tương đối kinh người. Bởi như thế, khi tụ tập đủ một, hai nghìn Linh Hồn Tự Do thì các đoàn đội nhất định sẽ tiến vào Chiến trường Nam Bắc để đi tới vùng đất trung tâm nơi này.

Nguyên nhân chủ yếu nhất là vì dù ma quỷ cấp Chân Ma tựa như từ thần chuyên tàn sát Linh Hồn Tự Do nhưng cũng là bảo tàng di động chắc chắn có thể hiện thực hóa Vũ Khí Thiên Sinh, nói chính xác ra thì tựa như quái boss trong game online vậy. Bình thường, phần lớn ma quỷ cấp Chân Ma hoặc đi lang thang khắp chốn hoặc nấp giữa vô số ma quỷ phổ thông, chỉ có đoàn đội của tổ chức cấp quốc gia mới có thể giải quyết nhiều ma quỷ phổ thông như vậy để tìm thấy nó, có thể nói là một việc cực khó khăn. Thế mà lúc này có đến ba con tập trung ở một chỗ, nếu có một đến hai nghìn Linh Hồn Tự Do cùng xuất kích thì muốn ăn hết chúng nó cũng không tính là chuyện quá mức khó khăn.

Người mà Bùi Kiều nói tới chính là những người này. Hắn tin rằng dưới sự thúc đẩy của lợi ích, số nhân viên tới tuyệt đối sẽ không ít hơn một nghìn, trong đó sẽ có ít nhất hai mươi Trách Thoát Giả, thậm chí nói không chừng còn có một, hai Trách Thoát Giả cấp cao. Cho đến khi đó, cơ hội chiến thắng ma quỷ loại ác ma mới có thể tăng nhiều lên. Có điều trước đó, ắt hẳn phải tuyệt đối không để cho ma quỷ loại ác ma tiến giai thành cấp Ma Vương không hoàn chỉnh, nếu không tất cả bọn họ đều phải chết... Trừ khi là xuất hiện dạng người mạnh nhất như Cung Diệp Vũ, không thì chỉ dựa vào nhân số cũng căn bản không làm nên chuyện gì.

"Kế hoạch của tôi là như thế này..." Bùi Kiều nhìn thăm dò những người xung quanh, hần cười và nói ra dự định của mình.

Nếu phương pháp gia tăng sức mạnh của ma quỷ loại ác ma là giết chết ma quỷ xung quanh trận đồ phù văn, sau đó hấp thu nghiệp chướng và năng lượng cơ bản của chúng thì tức là chỉ cần ngăn cách ma quỷ xung quanh nó, khiến xung quanh nó không có ma quỷ tồn tại thì nhất định tốc độ trở nên mạnh mẽ của nó sẽ giảm trên diện rộng. Và lại nó canh giữ ở giữa trận đồ phù văn nên không thể di chuyển ra ngoài tấn công mọi người... Như vậy, tấn công ma quỷ phổ thông vậy công nó chính là cách để ngăn cản nó trở nên mạnh hơn!

"Không chỉ như thế. Trong khi chúng ta tấn công những ma quỷ phổ thông này, con ma quỷ loại ác ma có thể sẽ đứng im canh giữ, thế nhưng hai con ma quỷ cấp Chân Ma còn lại sẽ có thể chạy đến tấn công chúng ta. Khi đó hãy nhân cơ hội mà xử lý luôn chúng nó. Cứ như vậy, sẽ chỉ còn lại một con ma quỷ cấp Chân Ma đỉnh phong, đợi được viện quân tới rồi chúng ta sẽ không phải ngại nó nữa."

Đó là kế hoạch của Bùi Kiều. Dùng phương pháp trái ngược không đi tấn công ma quỷ ác ma mà tấn công kẻ địch của nó là mấy vạn Bộ Binh Xương Khô, Kỳ Binh Xương Khô phổ thông các loại, như thế sẽ giảm mạnh tốc độ ma quỷ loại ác ma trở nên mạnh mẽ và để trì hoãn thời gian.

Mọi người lại thương lượng một phen. Tuy nói số lượng ma quỷ phổ thông nhiều lên hàng vạn nhưng có Ngụy Đầu Trâu làm lá chắn thịt và chiến lược chính nên lũ ma quỷ này cũng không tạo thành phiền toái gì, chỉ cần mọi người cẩn thận chút không để lượng lớn ma quỷ bao vây là được. Vì lẽ đó mọi người không có chút chần chừ nào thêm, đều cùng nhau đi theo Bùi Kiều tiến về trung tâm chiến trường.

Mà lúc này đây, đội ngũ Linh Hồn Tự Do kia đã xuất phát từ lâu, giờ bọn họ đã tiến đến rất gần cửa vào Chiến trường Nam Bắc. Vốn dĩ lấy tốc độ của bọn họ tuyệt đối không có khả năng đi tới cửa Chiến trường Nam Bắc nhanh như thế, nhưng bởi vì dọc đường gặp đoàn viên của nhóm Ước Hồn, Ước Hồn biết được tình huống khẩn cấp đã không suy nghĩ nhiều lập tức sai một gã linh hồn đặc thù trong nhóm đi cùng nhóm người báo tin này.

Năng lực của gã linh hồn đặc thù này có phần vô tích sự là khiến những người xung quanh có thể thiêu đốt thêm nhiều năng lượng cơ bản khiến tốc độ tiến lên tăng gấp mấy lần. Trên thực tế, lúc năng lực của tên này phát động thì những người xung quanh ngoài đi chuyển ra, năng lượng cơ bản cũng không thể gia tăng thêm sức lực hay phản ứng... vv gì cả. Nói cách khác, ở trong chiến đấu nó gần như chẳng hữu dụng.

Song lại vừa khéo phù hợp trong trường hợp cần truyền tin này...

Bởi vì thế, nhóm Linh Hồn Tự Do này đã đi tới lối vào Chiến trường Nam Bắc trong thời gian cực ngắn. Mà ở nơi này vẫn còn có một đoàn đội hơn trăm người đang tuyển thành viên lẻ tẻ. Khi bọn họ nhìn đến nhóm người này vội vã chạy về, phản ứng đầu tiên là như thể phía trước có đoàn đội toàn diệt.

"Không, tuy là bọn tôi gần như bị diệt hết nhưng vẫn đang ở tiền tuyến chiến đấu kiên cường. Vì ở khu vực trọng yếu của Chiến trường Nam Bắc, chúng tôi đã phát hiện một con ma quỷ loại ác ma cấp Chân Ma cùng bốn con ma quỷ cấp Chân Ma nữa, không ngờ rằng chúng nó..."

Người ăn nói tốt nhất trong nhóm linh hồn tự do này liền đem tình hình ở khu vực trung tâm Chiến trường Nam Bắc nói ra oang oang. Đoàn đội này chỉ có hai Trách Thoát Giả, rõ ràng là đoàn đội phổ thông dân gian phi chính phủ mà thôi. Mục tiêu của bọn họ chỉ là những ma quỷ cấp Nhập Ma đỉnh phong, gặp phải cấp Chân Ma chỉ có thể vất giò chạy trốn, giờ lại nghe thấy chuyện còn đáng sợ hơn đụng phải cấp Chân Ma, nhất thời người của đoàn đội này bị chuyện trải qua của hơn hai mươi người Đại Vệ khiến cho sợ hãi vô cùng, đặc biệt là khi nghe thấy Bùi Kiều không chỉ có thể triệu hoán một con Đầu Trâu khổng lồ cấp Chân Ma siêu mạnh mà bản thân còn có thể "Giải Phóng", nhiều Linh Hồn Tự Do trong đám người này đều kêu lên ngạc nhiên, có thể tưởng được bọn họ bị rung động ra sao.

Hai gã Trách Thoát Giả cầm đầu cũng không phải nhân vật lợi hại gì, bọn họ tất nhiên cũng là nằm trong nhóm bị dọa sợ. Mãi cho đến lúc gã Linh Hồn Tự Do kia kể xong tin tức ở khu vực trung tâm, một trong hai người mới lên tiếng: "Tuy là tình hình bên trong quả thực rất khẩn cấp nhưng thực lực đoàn đội bọn tôi quá nhỏ yếu... Chỉ bằng chúng ta cùng đi ra bên ngoài Vùng Đất Hoang Tưởng kể chuyện này cho những người khác đi. Trước khi tới tới đây có nghe nói Varos cũng ở trong biệt thự bên ngoài. Nếu là có thêm hân và đoàn đội của hân, tin rằng chúng ta sẽ có khả năng cực lớn tiến vào khu vực trung tâm Chiến trường Nam Bắc."

Linh Hồn Tự Do thông báo thông tin đầu tiên là sùng sốt rồi lập tức mừng như điên nói: "Cha xứ Varos ăy hả? Vậy thì tốt quá! Nếu Cuồng Chiến Sĩ cũng gia nhập thì cơ hội thành công của chúng ta sẽ gia tăng rất lớn đấy!"

Giờ khắc này, trong một phòng lớn xa hoa ở tầng cao nhất biệt thự ở phía bên ngoài Vùng Đất Hoang Tưởng Nam Bắc, một người thanh niên tóc vàng mặc trang phục cha xứ màu trắng đang thanh nhàn ngồi ở cạnh chiếc bàn tròn, trước mặt gã có bày một ly cà phê màu đen. Chỉ thấy gã vừa thanh tao uống cà phê vừa ung dung xem sách trên tay, nhìn bộ dạng thực giống như thể vương tử quý tộc cổ đại.

Trong căn phòng lớn này, ngoại trừ gã ra còn có bảy người khác gồm năm nam hai nữ. Có điều năm nam một nữ thì ngồi chung một chỗ, còn cô gái có vẻ mặt lạnh lùng thì ngồi trên ghế salon, trước mặt nàng có đặt một thanh trầm mã đao lớn dài hơn ba mét chẳng hề phù hợp với vẻ ngoài mảnh khảnh của cô gái này chút nào.

"Varos! Tên ngớ ngẩn nhà anh! Tôi không phải chạy tới đây để nhìn anh uống nước buổi chiều! Không phải nói lần này nhất định phải đi vào trong Chiến trường Nam Bắc giải quyết hết tổng tư lệnh Nam quân sao? Giờ anh đang làm cái gì đây hả? Vẫn có thể ngồi nhàn nhàn ở đó uống cà phê, xem Kinh Thánh nữa!" Về mặt cô gái càng lúc càng lạnh lẽo, đến cuối cùng rốt cục nhìn không nổi hết lớn đứng lên. Dù lời của nàng rất nóng nảy nhưng giọng nói đúng là dạng vừa mềm mại vừa dĩnh*, với lại thân hình nàng nhỏ nhắn xinh xắn khác xa phụ nữ da trắng bình thường, tuy rằng đứng lên cũng đạt đến một mét bảy mấy nhưng chung quy vẫn khiến người ta cảm thấy có thể đặt vào lòng tay nháy múa, Hơn nữa dung mạo nàng cũng rất tinh tế, xinh đẹp, tuy đúng là mắt xanh mũi dọc dừa nhưng có đường nét tinh tế của người Châu Á.

* Chắc ý tác giả là vừa mềm mại vừa đáng yêu!!!

Người thanh niên mặc trang phục cha xứ kia chính là thủ lĩnh Tổ Chức Tâm Linh nước Mỹ, Varos, cũng là một thành viên trong Trách Thoát Giả cấp cao.

Hắn thần nhiên liếc nhìn người thiếu nữ nọ rồi lật lật Kinh Thánh trên tay mà nói: "Chúa nói có nghỉ ngơi cho tốt mới chiến đấu tốt được. Cô không cảm thấy trong buổi chiều dịu dàng này, uống chút trà chiều và đọc Kinh Thánh không phải là một chuyện cực kỳ hoàn mỹ sao? Chúng ta vừa mới đi ra từ cuộc chiến ở Hoàng Kim Quốc nên cứ thả lỏng thần kinh chút cho tốt đi đã. Chẳng hạn quyền Ông Lão Và Biển Cả lần trước tôi giới thiệu cho cô cũng không tồi đâu..."

Thiếu nữ vỗ mạnh xuống chiếc bàn tròn lớn, nói như gần là hét: "Có nghỉ ngơi cho tốt mới chiến đấu tốt... Từ lúc nào trong Kinh Thánh xuất hiện câu nói đó hả? Anh đừng tưởng rằng tôi chưa đọc qua Kinh Thánh! Còn nữa, anh uống cũng đâu phải trà mà là cà phê không đường, không sữa! Nhưng mà mấy chuyện đó cũng không phải chính, cái chính là tôi không có thời gian ngồi hầu anh uống trà buổi chiều gì hết. Tôi muốn chiến đấu ấy, tôi phải lấy được Vũ Khí Thiên Sinh ấy, tôi muốn đi đòi đồ ăn chấp niệm ấy. Còn có hơn bốn mươi chấp niệm là tôi có thể đạt được tiêu chuẩn thấp nhất năm trăm chấp niệm. Khi đó, tôi sẽ..."

Varos buông Kinh Thánh xuống, hắn chồm chồm cười nhìn về phía cô gái, cho đến khi thấy trên trán cô nổi gân xanh thì hắn mới mỉm cười nói: "Hắn... Thực sự quan trọng với cô vậy ư? Kể cả vứt đi chính mình cũng không tiếc? Em gái thân yêu của tôi ơi, người thích tiêu thụ, yêu mây trắng gió lành như cô, mặc dù bị người khác gọi là Cuồng Chiến Sĩ, mặc dù cực khổ như thế cũng hoàn toàn không đáng kể ư?"

Cô gái đầu tiên là đỏ cả mặt lên rồi lập tức xanh mét một mảnh. Nàng rống to: "Không sai! Hắn đã gây nhục nhã quá lớn cho tôi, tôi nhất định phải đánh bại hắn, tôi nhất định phải trả lại nỗi nhục nhã này! Cho nên, trở thành cường giả cấp Chân Ma là khả năng nhất định phải có để đánh bại hắn. Nếu không phải thế, nếu không phải..."

"Vậy thì ngay cả cố gắng và tình ý của mình đều bị phủ bỏ phải không?" Varos khẽ thờ dài một cái, hắn lại cầm Kinh Thánh lên, vừa xem vừa nói: "Cường giả cấp Chân Ma ấy ư, không chỉ đơn thuần là dung lượng chấp niệm đạt đến năm trăm là được đâu, cần phải tìm được 'Nhân'* của mình", thực hiện 'Nhân' của mình, đồng thời thông suốt nội tâm không oán không trách, như vậy mới có thể đạt đến mức cấp Chân Ma. Em gái thân mến của tôi ơi, dựa vào tâm tính hiện giờ của cô không thể đạt đến mức độ đó đâu. Thế nên trước tiên hãy trở lại đáng về mây trắng gió lành của cô đi, như vậy mới có lợi cho cô.

*Nhân trong nguyên nhân, ở đây chỉ lý do thúc đẩy.

Sắc mặt của cô gái vẫn quyết liệt như cũ, nàng lắc mạnh đầu nói: "Đánh bại hắn... Chứng minh nỗ lực và... của tôi. Đó là 'Nhân' của tôi, đó chính là 'Đạo' của tôi!"

Varos tuy vẫn đứng xem Kinh Thánh như không có chuyện gì xảy ra nhưng ngón tay của hắn khẽ run lên rồi thực sự mỉm cười khổ trong lòng.

(Có lẽ phản chấp niệm này nói không chừng thực sự có thể đột phát cửa chấn cấp Chân Ma chăng. Nhưng nếu là "Nhân" và "Đạo" như thế, như vậy em gái à, tương lai của em sẽ... Cung Diệp Vũ ơi, sỡ dĩ người không đánh ta, thực sự nguyên nhân chỉ là vì ta đã từng cứu người một mạng sao? Một người đàn ông như người... lúc đó cũng do dự sao)

Trong lúc không khí trong phòng đang dần trở nên nặng nề thì bỗng nhiên từ dưới lầu truyền đến hàng loạt tiếng kinh hô, tựa hồ còn có vài tiếng bước chân đang truyền đến. Khi mọi người đang nghi hoặc thắc mắc thì liền thấy mấy người xông vào trong phòng, người dẫn đầu nói gấp: "Đội trưởng, nhanh xuống dưới lầu chút. Dường như ở trong Chiến trường Nam Bắc đã xảy ra biến động cực lớn, người báo tin từ trong đó đi ra đã đến rồi... Đúng rồi, đội trưởng, còn có cả chuyện về cái gã Trách Thoát Giả cấp cao thứ chín ấy, tựa hồ rất thú vị đấy."

Mọi người trong phòng đều thoáng sửng sốt. Ngay cả Varos cũng thoáng sửng sờ, sau đó hắn gấp Kinh Thánh lại, đứng dậy mỉm cười nói rằng: "Là chàng thanh niên tên Bùi Kiều kia sao? Hình như rất được Diệp Cung Vũ tín nhiệm nhỉ. Cũng tốt, đi qua nghe thử xem cậu ta đã làm chuyện kinh thiên động địa gì nào."

Nghe thấy lời này, những người khác thì chẳng làm sao, riêng thiếu nữ tóc vàng lại chột ngây ngẩn cả người. Thế rồi nàng nhấc lên thanh trầm mã đao rất lớn trên bàn đi xuống dưới lầu trước tiên.

Khi đám người Varos nghe xong tin tức mà được đưa tới, trong cả phòng đã có trên trăm đầu Linh Hồn Tự Do đứng, bay rồi, mà bên ngoài biệt thự còn có gần nghìn Linh Hồn Tự Do và trong phòng còn có hơn hai mươi Trách Thoát Giả. Lúc này tất cả họ dồn ánh mắt về phía Varos hoặc thiếu nữ cầm trầm mã đại đao đứng sau lưng hắn.

Sau khi nghe xong tin tức, Varos nói với những người còn lại: "Các vị, tại Chiến trường Nam Bắc này tập trung hơn một nghìn Linh Hồn Tự Do, hơn hai mươi Trách Thoát Giả, hơn hai trăm người nắm giữ Vũ Khí Thiên Sinh. Thực lực như vậy nếu là tập trung lại đủ để một lần giải quyết cả ba con ma quỷ cấp Chân Ma. Nếu các vị không phiền, tôi tình nguyện trở thành đội trưởng phụ trách sắp xếp các vị chiến đấu. Chúa nói, con người phải tập trung sức mạnh lại, toàn lực tiêu diệt hết thấy kẻ thù! Chúng ta hãy đến chi viện chiến đấu trong Vùng Đất Hoang Tưởng nào các dũng sĩ!"

(Hình như... Thượng đế chưa từng nói mấy lời này ấy nhỉ?)

Không ít người ở đây đều nghĩ thế nhưng nếu đã có Varos dẫn đầu thì dĩ nhiên bọn họ cũng không muốn buông tha cơ hội kiếm lợi rất tốt này. Phải biết rằng trong số hơn hai trăm Linh Hồn Tự Do nắm giữ Vũ Khí Thiên Sinh ở đây chỉ có tối đa mười thanh Vũ Khí Thiên Sinh đạt cấp Chân Ma thôi, thế nên ba con ma quỷ cấp Chân Ma tuyệt đối là sức hấp dẫn cực lớn với họ!

"Thế thì các vị tự tập hợp đoàn đội của mình đi... Mười phút sau chúng ta sẽ xuất phát."

Cùng lúc đó, ở trong lòng Chiến trường Nam Bắc, nhóm người Bùi Kiêu đã đi tới lễ trung tâm chiến trường và đang chuẩn bị cản quét lượng lớn ma quỷ phổ thông.

"Mọi người nhìn thấy rõ chứ, hai con ma quỷ một sói một ngựa cấp Chân Ma, phạm vi canh giữ của chúng ước chừng một nghìn mét gì đấy. Một khi vượt qua khoảng cách này, chúng sẽ lập tức trở lại gần ma quỷ loại ác ma. Hơn nữa, phạm vi hấp thu của trận đồ phù văn cũng tầm một nghìn năm trăm mét, xa hơn hút không được. Nếu tính theo cự ly bắn của con nhân mã kia, cự ly an toàn của chúng ta lấy ma quỷ loại ác ma làm trung tâm thì phạm vi bên ngoài cách hai nghìn mét là cự ly an toàn của chúng ta. Vì thế hãy ở trong phạm vi này đánh giết tất cả ma quỷ phổ thông."

Nhóm Bùi Kiêu đứng ở trên khe núi nhìn ra xa bên dưới. Bùi Kiêu đang chỉ vào cuộc chiến bên dưới giải thích cho mọi người nhưng nói đến đây hẳn bỗng nhiên nhíu nhíu mày rồi lại lên tiếng: "Giờ cứ năm người một tổ, các bạn có tổng cộng mười lăm người vừa đủ chưa làm ba tổ, tôi và Dương Đình Thiên một tổ. Về phần Ngụy Đầu Trâu tôi sẽ ra lệnh nó xông vào trước một bước tấn công phá tan hàng ngũ bộ binh chính tề kia, làm loạn cả chiến trường lên. Như vậy khi chúng ta xông xuống dưới mới không rơi vào trong vòng vây."

"Dĩ nhiên, nếu các bạn gặp phải ma quỷ cấp Nhập Ma đỉnh phong mà không cách nào giải quyết thì có thể dẫn chúng tới gần chỗ Ngụy Đầu Trâu hoặc tôi. Cần phải nhớ kỹ một điểm, nghìn vạn lần không nên tiến vào trong phạm vi hai nghìn mét. Nếu là phát hiện hai con ma quỷ cấp Chân Ma tiến gần các bạn, các bạn nhất định phải lập tức trốn thoát ra, ráng sức kéo giãn khoảng cách với chúng."

Bùi Kiêu sắp xếp như trên xong, những người còn lại không cảm thấy có gì không ổn, dù sao bọn họ chỉ cần đối mặt với một đám ma quỷ phổ thông, hơn nữa lại còn là một đám ma quỷ đã bị Ngụy Đầu Trâu quấy cho hỗn loạn, căn cứ vào thực lực của bọn họ thì thực sự có thể giải quyết chúng rất nhẹ nhàng, tuy rằng số lượng hơi nhiều tí nhưng cứ năm người một tổ, lại không bị vây công, như vậy tính an toàn vẫn cao vô cùng.

Mọi người bèn gật đầu đồng ý. Theo mệnh lệnh của Bùi Kiêu, Ngụy Đầu Trâu vẫn im im lặng lẽ chột đứng vụt dậy. Một tiếng bô rống âm vang rung trời, tiếp nối là một trận âm thanh nền đất nổ vang âm âm lao vọt về phía chiến trường nơi xa.

Khi Ngụy Đầu Trâu vừa xuất hiện rồi tiếp đó là tiếng bô rống vang lên, ba con ma quỷ cấp Chân Ma bị vây công ở phía xa lập tức vội quay đầu lại nhìn. Con Sói Mặt Người kia lộ vẻ khác thường trước nhất, nó thả một bộ xương khô cấp Nhập Ma đỉnh phong đang cắn xé trong miệng ra, nhếch miệng gào rú lên. Nhìn bộ dạng nó hết như loài chó thể hiện ra tư thế tấn công, hiển nhiên trí tuệ cũng không được cao cho lắm.

Về phần con Bán Nhân Mã kia, nó nhìn chăm chú vào bóng dáng Ngụy Đầu Trâu, chiếc cung lớn màu xanh biếc trong tay không tiếp tục tấn công ma quỷ phổ thông xung quanh. Tuy vì khoảng cách quá xa nên nó không nhắm vào Ngụy Đầu Trâu nhưng nhìn thần thái và động tác của nó có thể thấy trình độ trí tuệ của con Bán Nhân Mã này rõ ràng cao hơn con Sói Lớn Mặt Người kia.

Còn con ma quỷ loại ác ma màu đỏ ở chính giữa nhất kia, nó mặc dù không có bất kỳ động tác gì mà chỉ liên tục quay đầu nhìn về phía Ngụy Đầu Trâu chạy tới, cả người cũng không hề di chuyển nhưng dao động của trường khí xung quanh thân thể càng thêm kịch liệt. Lúc này, trường khí màu đỏ vốn có thể thấy được bằng mắt thường càng liên tục rung chuyển như con sóng. Hiển nhiên con ma quỷ loại ác ma này hết sức kiêng kỵ đối với Ngụy Đầu Trâu.

Ngụy Đầu Trâu thì chẳng hề thêm để ý tới ánh nhìn chăm chăm và địch ý của ba con ma quỷ cấp Chân Ma, dù sao nó chỉ là một hình chiếu ma quỷ hiện thực hóa từ trong Bạo Viêm Cự Phủ đi ra ngoài, thực tế gần như không có trí khôn, chỉ dựa vào chấp niệm Bùi Kiêu lưu lại mà hành động thôi. Nó nhận được lệnh bắt đầu trùng kích nhóm ma quỷ phổ thông bốn phía, thế nên không hề quan tâm đến ba con ma quỷ cấp Chân Ma ở trung tâm vòng vây. Nó dậm chân bước một bước vào giữa một đội ngũ Bộ Binh Xương Khô được sắp xếp ngay ngắn, tiếp đó dậm thẳng một đám vào trung tâm đội ngũ này. Sức mạnh to lớn đến khoa trương lập tức tràn ra. Một tiếng nổ rền vang lên, lấy đội hình này làm phạm vi, ước chừng một phần ba mặt đất đều nổ vang tung tóe. Lập tức đội ngũ Bộ Binh Xương Khô này rơi vào rối loạn, một lượng lớn Bộ Binh Xương Khô bị nát bươm và tiêu tan, có ít nhất một nửa Bộ Binh Xương Khô biến thẳng thành năng lượng cơ bản, số còn lại cũng đều ngã trái ngã phải. Đặc biệt dưới sự đè ép của trường khí của Ngụy Đầu Trâu, mức độ hỗn loạn của các bộ xương khô càng gia tăng, hầu như không thể nào lại tổ chức được bất luận trận hình công kích gì nữa.

Sau một đòn, Ngụy Đầu Trâu lập tức tiếp tục đập vang đất tiến về trước, quả thật dọc một đường đánh đâu là thắng đó, không gì cản nổi, bất kể là Bộ Binh Xương Khô, Kỳ Binh Xương Khô hay Đại Pháo Xương Khô gì cũng đều không thể ngăn cản chút nào. Một bước chân là hơn mười mét mặt đất vỡ tan, một đám tức là phạm vi mấy chục mét bị tấn công. Đây quả thực là cỗ xe tăng hình người... À, xe tăng hình bò. Nói tóm lại là dạng như Ngụy Đầu Trâu đúng là phải từ ngữ khoa trương đao to búa lớn!

Sau khi luồng sức mạnh uy mãnh tới cực điểm này gia nhập chiến trường, các đội quân xương khô vốn đang sắp xếp chỉnh tề lúc này lấy Đầu Trâu làm trung tâm bắt đầu dần dần tan vỡ. Hơn nữa, bởi vì trường khí tức giận của Ngụy Đầu Trâu nên cứ đội ngũ nào bị hắn tấn công đều triệt để hỗn loạn, trong thời gian ngắn không thể nào tái tập hợp lại, căn bản là không thể lại sắp xếp cho ngay ngắn.

Trên thực tế, hầu hết ma quỷ ở Chiến trường Nam Bắc đều yếu đuối, thậm chí so ra còn kém xa ma quỷ được thực tế hóa đến thế giới hiện thực. Có điều, thứ nhất chúng thắng ở mặt số lượng, thứ hai vì mô hình kỷ luật quân đội hình thành trận hình gồm nhiều đội ngũ, lại dùng chiến thuật súng đạn ba giai đoạn tiến hành công kích. Mô hình này tất nhiên thể hiện ra được tối đa ưu thế về số lượng của lũ ma quỷ này. Chính vì thế nên dù nhóm Linh Hồn Tự Do có thực lực cao hơn những ma quỷ này rất nhiều nhưng vẫn chưa đạt tới ưu thế áp đảo cũng không phải là đối thủ của những quân đoàn ma quỷ này.

Nhưng mà Ngụy Đầu Trâu thì khác. Da dày thịt béo, đối mặt với súng đạn tấn công không để ý, đó là thứ nhất; thứ hai là phương diện tốc độ không gì sánh kịp, chỉ ít là như thể đối với đội quân xương khô, thế nên chỉ sau một lát tấn công đã phá vỡ đội ngũ của chúng. Thực ra Linh Hồn Tự Do cũng có thể đánh bại đội quân xương khô như thế, điều kiện tiên quyết là có Vũ Khí Thiên Sinh và có thể giải quyết hết đội quân xương khô, nếu không chờ trận hình của chúng tập hợp lần thứ hai thì bị đánh cho tiêu tan lại chỉ có thể là Linh Hồn Tự Do.

Ngụy Đầu Trâu giống hệt một cái gậy quấy khuấy cho chiến trường dưới thung lũng nát bét luôn. Nó tuân lệnh Bùi Kiêu không hề bước vào trong vòng phạm vi hai nghìn mét cách ma quỷ loại ác ma. Tất nhiên Sói Lớn Mặt Người và Bán Nhân Mã cũng không tấn công được nó. Vì thế sau chưa đến một phút đồng hồ, đội ngũ quân đội mấy vạn ma quỷ phổ thông đã bị làm cho rối tinh rối mù, hoàn toàn không nhìn ra trận hình nào.

"Chính là lúc này!"

Bùi Kiều nhìn thấy vậy bèn hét lớn một tiếng, cùng Dương Đình Thiên dẫn đầu xông về phía đông đảo ma quỷ phổ thông. Đồng thời sau lưng hắn, hơn mười người bọn Đại Vệ cũng đi sát theo, mỗi người đều tự rút ra Vũ Khí Thiên Sinh, hoặc đao, hoặc thương, hoặc trọng kiếm hai tay, có súng ống, có cung nỏ, thậm chí còn có một gã đàn ông Châu Âu thô kệch cầm một cái roi da dài.

Nói chung, cũng may lúc trước Bùi Kiều đã yêu cầu các Linh Hồn Tự Do không có Vũ Khí Thiên Sinh rời đi, số người còn lại tuy ít nhưng mỗi người đều có Vũ Khí Thiên Sinh của mình nên lúc đối phó với rất nhiều đại đội ma quỷ xương khô không có lấy một cấp Nhập Ma nào quả thực như hổ nhập bầy dê vậy. Bùi Kiều và Dương Đình Thiên dẫn đầu nhảy vào trong một đám ma quỷ hỗn loạn nhất ở bên ngoài, giơ tay chém xuống, xoèn xoẹt mấy tiếng, hề ma quỷ nào bị thanh GunBlade Anh Dũng chém phải đều lập tức biến thành năng lượng cơ bản, ngay cả thoáng giây dựa cũng không thể. Dạng ma quỷ như thế này chấp niệm quá yếu ớt, chỉ cần bị Vũ Khí Thiên Sinh đánh trúng thì dù bất kể đánh trúng vào đâu cũng chắc chắn phải chết.

Trong lúc liên tiếp chém xẹt qua ma quỷ xương khô, Bùi Kiều thoáng đảo mắt nhìn qua Dương Đình Thiên và những người còn lại. Tuy là sức nạp của Vũ Khí Thiên Sinh của những người này kém xa GunBlade Hero của hắn nhưng bất kể là sức nạp lớn hay bé, dường như chỉ cần là Vũ Khí Thiên Sinh là được, chỉ cần đánh trúng ma quỷ xương khô thì tuyệt đối là một đòn phải chết. Hơn mười người này tổng cộng có bốn tổ, mỗi một tổ đều phảng phất như một lưỡi dao gió cắt vào trong biển ma quỷ, lập tức liền có rất nhiều năng lượng cơ bản xuất hiện trên con đường mà họ xông qua. Bốn tổ này không hề ngừng lại, tất cả đều nối gót theo nhau phóng về trung tâm đồng đúc.

Trong lúc một lượng lớn ma quỷ ở bên ngoài bị đánh tan, còn bên trong có Ngụy Đầu Trâu đang tàn sát bừa bãi, ác ma màu đỏ mà Bùi Kiều vốn nhận định không có khả năng di chuyển lại chợt đứng dậy từ mặt đất, cặp cánh đen kịt gần năm mét mạnh mẽ vỗ, dần dần nó đã lơ lửng trên không!

Không chỉ thế, mấy khối cầu lửa màu đỏ thẫm lớn như chậu rửa mặt cũng xuất hiện xung quanh cơ thể nó như thể muốn tiến hành công kích...

Chẳng lẽ... Nó tính bay ra khỏi trận đồ phù văn tấn công mọi người ư? Bùi Kiều lướt nhìn qua liền thấy được cử động của ma quỷ loại ác ma, trong thoáng chốc, lòng của hắn đã lạnh quá nửa.

Trận chiến này Bùi Kiều cần lập được uy!

Trên thực tế, nếu trừ cuộc chiến ở Vùng Đất Hoang Tưởng Phong Đô ra thì cuộc chiến ở Chiến trường Nam Bắc này mới là trận đánh ra mặt chân chính đầu tiên của hắn.

Ở ngoài Chiến trường Nam Bắc có một đến hai nghìn Linh Hồn Tự Do, hơn hai mươi Trách Thoát Giả, đây gần như bằng một phần năm chiến lực của Thế Giới Tâm Linh. Dưới sự chứng kiến của nhiều người như vậy, nếu hắn có thể một trận lập uy thì sẽ có trợ giúp rất lớn cho hoạt động của hắn trong thời gian tới.

Cho nên hắn tuyệt đối không thể để những Linh Hồn Tự Do đi theo hắn này bị thương quá nặng hay tử vong, như thế sẽ tổn hại mạnh đến hiệu quả lập uy lần này của hắn.

Bởi thế khi thấy con ma quỷ loại ác ma kia bay lên, hắn bèn lớn giọng hô lên: "Mọi người chú ý né đi! Con ác ma kia trông có vẻ có thể tấn công tầm xa đấy!" Nói rồi hắn ra sức chém ra một mảng không gian lớn xung quanh, tiếp đó trút năng lượng cơ bản cùng sức mạnh sấm sét vào thanh GunBlade Anh Dũng trong tay.

Mười lăm Linh Hồn Tự Do đã chú ý đến dị động của ác ma từ lâu. Thành thật mà nói, tuy thực lực bọn họ không bằng Bùi Kiều nhưng xét về kinh nghiệm, đặc biệt là kinh nghiệm chiến đấu với ma quỷ mạnh cỡ cấp Chân Ma thì bọn họ lại vượt xa Bùi Kiều. Dù rằng họ đang ra sức quét sạch ma quỷ phổ thông xung quanh nhưng khóe mắt không khác nào rời khỏi ba con ma quỷ cấp Chân Ma ở trung tâm chiến trường. Ngay khi ma quỷ loại ác ma lơ lửng lên, bọn họ đã hơi cúi người xuống, chỉ cần ma quỷ loại ác ma ném cầu lửa về phía mình, bọn họ sẽ nhanh chóng tránh đi.

Thế nhưng sau khi nghe được tiếng hét của Bùi Kiều, bọn họ vẫn theo bản năng nhìn về phía hắn, rồi tiếp đó chỉ cảm thấy trước mắt có một luồng ánh sáng chói lóa hiện lên. Không đợi bọn họ kịp hồi phục lại tinh thần, một khối cầu ánh sáng to lớn đã ngưng tụ trên miệng thanh GunBlade Anh Dũng. Chỉ trong một khắc khi Bùi Kiều vừa bắn ra khối đạn năng lượng, khối đạn năng lượng này đã bay ra hơn vạn mét đâm sầm vào trên người ma quỷ loại ác ma. "Ầm ầm" một tiếng nổ vang như mìn phá gò đất, trước mắt mọi người chợt lóe lên ánh sáng chói lóa, đợi cho bọn họ khôi phục lại thị giác thì đã không nhìn thấy bóng dáng ma quỷ loại ác ma nơi xa xa kia nữa.

(Không thể nào? Mạnh như vậy ư? Một đòn là ngùm?)

Mọi người ở đây đều lộ ra cùng một biểu cảm, vẻ kinh ngạc và không thể tưởng được hiện ra trên mặt bọn họ. Có điều biểu cảm đó cũng không kéo dài được bao lâu, sau khi dư âm bắn phá của đạn năng lượng triệt để biến mất, một bóng hình màu đỏ đen chợt vọt lên từ mặt đất, bởi vì tốc độ quá nhanh nên mọi người thậm chí đều không nhìn thấy cụ thể hình dáng của cái bóng màu đỏ đen này, mãi cho đến khi bóng người đỏ đen này bay lên giữa không trung thì cuối cùng bọn họ mới thấy rõ ràng đó chính là con ma quỷ loại ác ma kia, hơn nữa nó còn không bị thương chút nào!

Bùi Kiều cũng đã thấy rõ nhưng hắn không giật mình như mấy người khác vì kết quả đó hắn đã đoán được trước.

Sở dĩ cường giả cấp Chân Ma dù bất kể là ma quỷ hay linh hồn đều có ưu thế áp đảo với không phải cấp Chân Ma, nguyên nhân chính là ở trường khí!

Trường khí không chỉ có thể áp chế năng lực của địch nhân xung quanh giống như "tĩnh vực" trong tiểu thuyết ma huyền mà còn có thể thiêu đốt để hình thành hiệu quả "Giải Phóng". Lấy ví dụ như Chim Mất Người Chín Vuốt kinh khủng khó tưởng mà Bùi Kiều thấy ở trong Địa Ngục Âm Gian, nếu cho nó tới thế giới hiện thực thì xét thực lực mà nói chỉ ít cũng có sức mạnh của bầy đàn ma quỷ trong Vùng Đất Hoang Tưởng Phong Đô, tuyệt đối vượt xa ma

quý cấp Chân Ma trong Chiến trường Nam Bắc, nhưng nếu thực sự xách được một con Chim Mất Người Chín Vuốt vào trong Chiến trường Nam Bắc cho chiến đấu với một ma quý cấp Chân Ma trong đây thì có chín phần kẻ thua sẽ là Chim Mất Người Chín Vuốt, nguyên nhân chính vì trường khí.

Cấp Chân Ma đều có ưu thế mang tính áp đảo đối với không phải cấp Chân Ma!

Mà khi thực lực của cấp Chân Ma tiếp tục tăng lên cho đến cấp Chân Ma đỉnh phong cũng tức là trường khí có thể thấy bằng mắt thường thì càng khác biệt với ma quý cấp Chân Ma thông thường. Sự khác biệt này chính là có thể ngưng tụ trường khí để tăng cường sức tấn công hoặc là tăng cường sức phòng ngự.

Ví như khi Cung Diệp Vũ toàn lực thi triển, mỗi một đao chém ra đều là sét tím chớp lóe, sét tím đó chính là trường khí của hắn hiện thực hóa và cũng là trường khí có thể thấy bằng mắt thường. Lúc hắn chém ra một đao thì bất kể là tốc độ, sức mạnh hay là góc độ... vv không cái nào là không đạt tới cực điểm của chiến đấu cận thân, ma quý cấp Chân ma thông thường không con nào là không một đao bị mất mạng, thậm chí còn có thể chiến đấu cùng ma quý cấp Ma Vương không hoàn chỉnh.

Trên thực tế, ở trong Vùng Đất Hoang Tưởng, mặc dù một khắc cuối cùng Bùi Kiều có thể nắm thanh GunBlade Anh Dũng đã "Giải Phóng" xuyên vào người Đầu Trâu cấp Ma Vương nhưng nguyên nhân mấu chốt là vì trước đó Cung Diệp Vũ đã tiêu hao gần như hết sạch trường khí của Đầu Trâu, nếu không chỉ dựa vào sức mạnh cá nhân của Bùi Kiều sẽ tuyệt đối không cách nào đánh tan trường khí của Đầu Trâu cấp Ma Vương, nếu thế kết quả có thể đã khác. Tất cả điều này trong lòng Bùi Kiều đều biết rõ, chính vì thế hắn mới sinh ra cảm nhận "mạnh đến tới hạn" đối với Cung Diệp Vũ.

Linh Hồn Tự Do phổ thông thì đề cao trình độ chấp niệm của bản thân, đồng thời tăng cường chất lượng của chấp niệm bản thân để tăng cường thực lực, dĩ nhiên là Vũ Khí Thiên Sinh cũng là một yếu tố rất quan trọng.

Còn linh hồn cấp Chân Ma lại tăng cường trường khí của mình, đồng thời ngưng tụ trường khí cho đến khi có thể thấy được bằng mắt thường, khi đó có thể dùng trường khí biến thành sức phòng ngự hoặc là sức tấn công trong nháy mắt, hoặc là "Giải Phóng" Vũ Khí Trời Sinh, đủ cách sử dụng kì diệu đúng là nói không hết.

Về phần thực lực cấp Ma Vương, khi đó trường khí đã triệt để ngưng luyện vào thân mình, tuy hai mà một. Nói cách khác là luôn luôn tăng cường sức phòng ngự, sức tấn công, luôn ở trạng thái "Giải Phóng".

Con đường tăng cường cùng phương pháp tiến cấp của ba cấp bậc chính là thông tin Bùi Kiều tổng hợp và kết luận ra trong một tháng qua, đây cũng là cơ sở để hắn quyết định con đường tiến lên thực lực cấp Chân Ma và tiếp tục trở nên mạnh mẽ hơn.

Vào lúc này, sở dĩ Bùi Kiều dẫn mọi người giết sạch lũ ma quý phổ thông ở bên ngoài là vì chính là vì trường khí có thể thấy rõ xung quanh ma quý loại ác ma kia. Trên thực tế, con ma quý loại ác ma này có thể nói là siêu cấp ma quý vượt xa ma quý cấp Chân Ma phổ thông. Cấp Chân Ma phổ thông cùng cấp Chân Ma đỉnh phong, đây thực tế là hai loại cảnh giới sức mạnh hoàn toàn khác biệt, cũng chính vì thế mà Cung Diệp Vũ giải quyết được cấp Chân Ma đỉnh phong mới được gọi là người đệ nhất.

Viên đạn năng lượng vừa rồi của Bùi Kiều ít ra cũng có thể gây thương tích, thậm chí là bị thương nặng đối với bất kỳ một con ma quý cấp Chân Ma phổ thông nào, kể cả loài ma quý siêu mạnh như Đầu Trâu, nhưng với cấp Chân Ma đỉnh phong có trường khí có thể thấy bằng mắt thường thì không ăn thua. Chỉ cần trường khí của nó không có tiêu hao sạch thì tất cả đều vô nghĩa, chỉ dựa vào GunBlade Anh Dũng không "Giải Phóng" tuyệt đối không thể làm bị thương cơ thể nó.

(Đuổi tao đây này, có gan thì đuổi theo tao này con mẹ nó!)

Thế nhưng mục đích của Bùi Kiều cũng không phải là muốn làm bị thương con ma quý loại ác ma này, mục đích của hắn chẳng qua chỉ là hấp dẫn sự chú ý của nó mà thôi. Quả nhiên khi bị Bùi Kiều tấn công, con ma quý loại ác ma này phát ra một tiếng rít chói tai như dơi rồi lần nữa ngưng tụ ra các khối cầu lửa của mình. Mỗi một khối đều lớn như quả bóng rổ, tất cả đều hiện ra màu đỏ đậm. Chỉ tối đa sau mấy giây, hơn mười khối cầu lửa đã lơ lửng bên người nó, tiếp đó liền thấy nó phát một tay lên, hơn mười khối cầu lửa rơi thẳng về hướng Bùi Kiều như sao băng bay vào khoảng không.

Bùi Kiều thảm thờ dài một tiếng, vốn dĩ ý định của hắn là hấp dẫn sự chú ý của ma quý loại ác ma, dĩ nhiên nếu có thể hấp dẫn nó đi ra vị trí trung tâm thì càng tốt. Chỗ trung tâm mất đi sự bảo vệ của nó, hai con ma quý cấp Chân Ma tuyệt không phải là đối thủ của Ngự Đầu Trâu, cho dù là hai chọi một thì Ngự Đầu Trâu cũng sẽ thắng lợi. Chỉ tiếc là con ma quý loại ác ma này có đánh chết cũng không nhúc nhích, đây cũng là đáng tiếc.

Bùi Kiều cũng chỉ thoáng hiện lên ý nghĩ như vậy mà thôi, nhìn thấy cầu lửa nhanh chóng bay đến tới gần như sao chổi bùng cháy, hắn liền vội vàng vọt lên sức mạnh sấm sét dồn vào dưới hai chân, trong mấy cái chớp mắt hắn đã lao ra được ngoài trăm mét. Ấy thế nhưng khi hắn quay đầu về sau nhìn lại thì sợ đến hồn sắp rã quá nửa.

Hơn mười khối cầu lửa vẫn chưa va vào vị trí hắn đứng lúc trước mà lượn vòng rồi đuổi theo sau hắn, hơn nữa tốc độ nhanh hơn hắn sử dụng sức mạnh sấm sét nhiều, tối đa sau hai, ba giây sẽ đâm vào trên người hắn.

(Thì ra là thế, bổ sung thêm trường khí sao? Thế nên đã rời khỏi cơ thể mà vẫn có thể không chết?)

Trong khi vận hành sức mạnh sấm sét, tốc độ suy nghĩ của Bùi Kiều nhanh hơn bình thường rất nhiều. Trong thời gian hai, ba giây, hắn đã thấy được điểm kỳ dị của hơn mười khối cầu lửa này, mười khối cầu lửa màu đỏ đậm này nhìn từ xa không có cảm giác gì nhưng lúc lại gần, Bùi Kiều thấy được trên mặt ngoài cầu lửa mang theo một vòng trường khí màu hồng thấy được rõ bằng mắt thường. Thì ra ma quý loại ác ma kia đã sử dụng trường khí để điều khiển cầu lửa từ xa.

(Đáng ghét, trường khí còn có cách sử dụng như thế nữa... Lại ngưng tụ năng lượng cơ bản bắn đạn năng lượng cũng không còn kịp rồi. Đáng ghét, vốn

đang định bảo tồn thể lực đợi cho viện quân đến sẽ đánh với ba con ma quỷ cấp Chân Ma này, thế mà giờ phải dùng hết sức rồi ư?)

Trong lòng Bùi Kiều biết lúc này đã không còn thể giữ sức nữa, hấn không e ngại chấp niệm bị tiêu hao, đầu tiên là thiêu đốt chấp niệm trong người, cơ thể hấn liền không ngừng trở nên to cao mãi cho đến khi biến thành một người khổng lồ sầm sét mới thôi; rồi chỉ tiếp một, hai giây tiếp đó, trong tay hấn có sầm sét lóe ra, một quả cầu ánh sáng sầm sét xuất hiện trong tay hấn. Lúc này, Bùi Kiều thân cao chừng mười mét, quả cầu ánh sáng sầm sét còn lớn hơn bàn tay hấn, nó lớn như cái đầu, sầm sét chớp lóe. Bùi Kiều cũng không chán chừ thêm, quả cầu ánh sáng sầm sét này vừa ngưng tụ xong, hấn lập tức vọt về phía mười khối cầu lửa. Hai bên cầu năng lượng vừa tiếp xúc thì lập tức từ chính giữa có một luồng sóng xung kích cực mạnh truyền ra. Ngay tức khắc tại trong vòng con sóng có hơn một nghìn Bộ Binh Xương Khô bị sóng lan đến đánh tan biến thành năng lượng cơ bản.

Ác ma màu đỏ ở chỗ xa rõ ràng cho thấy vẻ sừng sốt, một lúc thật lâu sau vẫn không có động tác gì, mãi cho đến khi Bùi Kiều biến từ dạng người sầm sét khổng lồ về khổ phổ thông thì nó mới rít gào lên, lập tức lại có hơn mười khối cầu lửa ngưng tụ ở xung quanh nó. Bùi Kiều đứng ở xa thấy thể thâm phát khô. Tuy nói mỗi lần hấn thiêu đốt chấp niệm thời gian đều rất ngắn, ngay cả một phản chấp niệm cũng không có thiêu đốt hoàn tất nhưng cũng không kéo dài được nhiều lần, nếu cứ dao cùn cắt thịt như vậy thì thả lỏi Ngụy Đầu Trâu xông lên trước liều mạng cho rồi.

(Thời kệt, đợi mười tiếng chuông* nữa nếu vẫn không có viện quân tới thì hẵng đánh. Tốt xấu gì cũng phải thanh lý hai con ma quỷ cấp Chân Ma, sau đó mới cho Ngụy Đầu Trâu tới cuốn lấy con ác ma này, khi đó nó đã không thể bắn ra cầu lửa này đâu nhỉ?)

* Thời gian mười tiếng chuông vang lên.

Bùi Kiều không có cách nào khác đành thiêu đốt chấp niệm cần một cầu lửa lại. Cầu lửa này nhanh nhẹn đến cực điểm, cần phải dùng cầu ánh sáng sầm sét của Bùi Kiều để ngăn cản nếu không cản bản chẳng thể dẫn ma quỷ rời trung tâm. Bởi thế nên Bùi Kiều hầu như mỗi phút đều phải thiêu đốt một trận chấp niệm, lúc qua mười tiếng chuông, hấn chỉ ít sẽ tiêu hao ít nhất một nửa chấp niệm, hơn nữa đây là tiêu hao vô duyên vô cớ, chẳng tạo thành bất cứ tổn thương nào cho con ác ma ở xa kia, đây cũng là thua thiệt lớn.

Có điều thể sự vô thường, Bùi Kiều làm gì có khả năng chuyện gì cũng dự liệu được chứ? Trong lúc hấn đang âm thầm tính kế trong lòng cũng như đang tiêu hao chấp niệm thì con ác ma kia dường như cũng nhận ra mình đang làm việc vô ích, căn bản không gây thương tích được cho Bùi Kiều, chính vì thế nó lại quay đầu về hướng một tổ năm người. Năm người nhóm này nghĩ rằng mình hiện đang an toàn nên giết ma quỷ phổ thông rất đắc lực, ai có ngờ bỗng nhiên có hơn mười khối cầu lửa rơi vào bên cạnh họ nổ vang "Ầm ầm" một trận, lập tức có ba người trực tiếp bị nổ tung thành hư vô, chỉ còn Vũ Khí Thiên Sinh của họ rơi trên mặt đất, đã chết không thể chết hơn nữa rồi.

Làm xong đây hết thấy, ác ma màu đỏ lại xoay đầu nhìn về Bùi Kiều, bộ dạng như đang cười nhạo hấn, rồi xung quanh thân thể nó lại ngưng tụ ra hơn mười khối cầu lửa.

"Ta khinh! Ngụy Đầu Trâu, ngăn con mẹ nói lại!"

Lúc mà ba người này bị nổ chết thì Bùi Kiều vẫn chưa khôi phục lại tinh thần, mãi cho đến sau khi tiếng nổ ầm ầm vang lên, hấn mới chợt lớn tiếng chửi rủa, trong lòng ngoài cảm giác nhục nhã còn sinh ra chút cảm giác thương bạn thương bè... mấy người kia cũng đều là Linh Hồn Tự Do, đều có Vũ Khí Thiên Sinh nhưng nói tiêu tan là tiêu tan, nếu người biến mất là hấn thì sao?

Bùi Kiều lập tức hét lớn kêu gọi, rồi không chờ ác ma ở đằng xa ngưng tụ ra cầu lửa hấn đã điên cuồng trút năng lượng cơ bản vào trong thanh GunBlade Anh Dũng. Dù sao vào lúc này chấp niệm của hấn còn có hơn hai trăm đơn vị, năng lượng cơ bản có hơn bốn trăm đơn vị, thừa đủ để liên tục phóng ra năm lần, hơn nữa xung quanh đều là năng lượng cơ bản còn lại sau khi ma quỷ phổ thông tiêu tán, hấn đang không ngừng hấp thu năng lượng cơ bản xung quanh cố gắng giữ trạng thái của mình ở mức cao nhất.

Đội viên đạn năng lượng này ngưng tụ xong, hấn không chán chừ thêm, thừa dịp ác ma màu đỏ còn chưa kịp phóng ra cầu lửa thì thanh GunBlade Anh Dũng trong tay hấn đã bắn đạn năng lượng ra trước một bước. Lại là một tiếng nổ "Ầm ầm" vang lên ác ma màu đỏ đằng xa bị một viên đạn bắn thẳng trúng, cũng không biết bị bắn bay đi chỗ nào nhưng mà hơn mười khối cầu lửa đã bị viên đạn năng lượng này làm phát nổ bên người nó.

Cùng lúc đó, Ngụy Đầu Trâu đang giầy xéo vô số Bộ Binh Xương Khô ở xa xa nhờ vào một tia chấp niệm Bùi Kiều lưu lại đã hiểu ngay được mệnh lệnh của Bùi Kiều bèn tức khắc xoay đầu rống một tiếng, giẫm tung mặt đất ầm ầm vọt về hướng ba con ma quỷ cấp Chân Ma ở trung tâm.

Đứng mũi chịu sào chính là con Sói Lớn Mặt Người tựa như ác mộng trong ký ức Bùi Kiều.

Nhìn ở hình thể mà nói, Sói Lớn Mặt Người dài chừng mười mét, cao chừng ba mét, thực sự không kém Ngụy Đầu Trâu gì nhiều, nhưng khi nó trông thấy Ngụy Đầu Trâu lao thẳng tới không ngờ nó lại lộ ra thoáng sợ hãi e ngại rồi nhảy vọt ra phía sau như giống chó hoặc là giống mèo một quãng dài, sau đó khẽ gầm gừ.

Vừa bị đạn năng lượng đánh trúng nhưng ác ma màu đỏ vẫn không hề bị thương gì, nó bay đến phía trên trận đồ, khi thấy Sói Lớn Mặt Người lộ ra dáng vẻ nao núng thì liền phát ra tiếng rít chói tai như dơi, chính xác là như lấy tay miết lên mặt thủy tinh khiến nghe xong quả thực khó chịu không nói nên lời.

Sói lớn mặt người nghe thấy tiếng kêu này thì không dám lùi về sau nửa bước nữa mà cũng ngửa mặt lên trời hú một tiếng, kẻ đó đạp chân mạnh một cái xông lên nghênh đón Ngụy Đầu Trâu. Một "dáng người", một "dáng sói", hơn chục giây sau đó hai ma quỷ hình dáng đều to lớn chọt đụng vào nhau. Một tiếng "Bộp" buồn bực vang lên, một làn sóng có thể thấy bằng mắt thường từ chỗ hai người đụng nhau cuộn trào lan ra bốn phía. Ở trung tâm chỗ hai người đụng nhau có vô số ma quỷ phổ thông bị va cho tiêu tán, mà thân thể to lớn của hai người lẫn lộn, quần quít lấy nhau lẫn ra bốn phía một mạch đánh giết.

Bên kia, Bùi Kiều đã vọt tới chỗ Dương Đình Thiên cách hấn không xa, vội vàng nói rằng: "Dương Đình Thiên, nếu con Sói Lớn Mặt Người kia ra ngoài phạm vi hai nghìn mét thì trước tiên hãy giết chết nó, nhưng phải loại bỏ nó trong thời gian ngắn nhất nếu không con ác ma màu đỏ kia sẽ có thể cứu nó

trở về. Thế nên, cần phải phát động lá bài tẩy!"

Dương Đình Thiên hơi sững người nhưng rồi lập tức có phản ứng. Gã khẽ gật đầu với Bùi Kiều rồi nhân thể tiếp lấy một túi gạo chấp niệm mà Bùi Kiều lấy từ trong Nhẫn U Minh ra, tiếp đó không thèm để ý gì đến các loại ma quỷ bốn phía nữa mà lại nhắm mắt ngồi thẳng xuống trên mặt đất, đồng thời từng vốc gạo chấp niệm bị hấn biến thành dung dịch màu bạc.

Bùi Kiều không dám khinh thường, hấn trước tiên đặt thanh GunBlade Anh Dũng ra trước người Dương Đình Thiên, tiếp đó giận dữ găm lên một tiếng, thân thể hấn nhanh chóng biến lớn ra, cả người lại biến thành người khổng lồ sấm sét một lần nữa, đánh xuống mấy chưởng "Bôm bốp" đã thanh lý sạch ma quỷ phổ thông xung quanh Dương Đình Thiên. Hấn nhìn chăm chăm vào ác ma màu đỏ xa xa, chỉ cần nó lại bắn cầu lửa thì hấn sẽ lập tức ngưng tụ cầu ánh sáng sấm sét đánh chặn lại.

Phía bên Dương Đình Thiên thì đang dốc sức chăm chú chuyển hóa gạo chấp niệm trong tay thành dung dịch màu trắng bạc. Loại chất lỏng này chậm rãi chảy từ trong bàn tay đến trên thanh GunBlade Anh Dũng trước mặt gã. Không lâu sau đó, trên thanh GunBlade Anh Dũng đã phủ đầy dung dịch màu trắng bạc rung rinh chớp lóe, phẳng phất như toàn bộ thanh GunBlade Anh Dũng đã biến thành một thanh vũ khí laser.

Cho đến khi việc chuyển hóa hoàn tất, một túi gạo chấp niệm đã dùng hết sạch, trong lúc đó Bùi Kiều cũng đã căn bẫy, tám lần cầu lửa tấn công, dùng gần thời gian mười tiếng chuông vang, lúc này Dương Đình Thiên mới mở hai mắt, cả người mệt mỏi vô cùng nói rằng: "Chuyển hóa xong rồi nhưng chỉ có thể sử dụng trong năm phút thôi. Ít nhất phải một giờ sau tôi mới có thể khôi phục lại."

Bùi Kiều gật đầu rồi chột quay về phía tổ Linh Hồn Tự Do của Đại Vệ cách đó không xa hô lên: "Đại Vệ, cố gắng bảo vệ Dương Đình Thiên, các anh mạng anh ta trở lại phía trên khe núi đi!" Nói xong, không ngờ hấn xách Dương Đình Thiên lên ném gã ra ngoài về phía nhóm người Đại Vệ đằng xa.

Giọng của Dương Đình Thiên vang lên dứt quãng: "Tôi... đêch..." rồi đi xa dần.

Bùi Kiều cười khổ một cái, hấn cũng không có cách nào khác, chỉ có thời gian năm phút đồng hồ làm sao đủ thịt con Sói Lớn Mặt Người đây? Vì thế khi hấn thấy Dương Đình Thiên "an toàn" rơi vào sát phía sau người Đại Vệ và nhóm Đại Vệ nhắc Dương Đình Thiên lên chạy lên phía trên khe núi thì hấn lại biến về nhỏ, nhặt GunBlade Anh Dũng trên mặt đất lên, chân lóe ra sấm sét xông thẳng về chỗ Sói Lớn Mặt Người và Ngụy Đầu Trâu đang đánh nhau cách đó không xa.

Sói Lớn Mặt Người không hổ là loài ma quỷ từ trong Địa Ngục Âm Gian đi ra, dù không so được với Chim Mặt Người Chín Vuốt hay Quái Xúc Tua tối kinh khủng nhưng vẫn có thể đánh ngang tay với Ngụy Đầu Trâu. Phải biết rằng Đầu Trâu là một trong những chủng tộc cực mạnh ở ngoại vi Vùng Đất Hoang Trường Phong Đô đấy! Hơn nữa còn là ma quỷ nổi danh chuyên dùng sức cận chiến. Con Sói Lớn Mặt Người này đã đánh với Ngụy Đầu Trâu hơn mười phút mà hai bên vẫn chưa phân ra thắng bại.

Dáng vẻ Ngụy Đầu Trâu nhìn có phần thâm trầm, trên một cánh tay bị cắn mất một miếng lớn, trên khắp người đều là dấu vết cắn xé. Tuy nói sức khôi phục của ma quỷ cấp Chân Ma rất mạnh nhưng dưới sự tấn công liên tục tốc độ lành cũng dần chậm đi. Chính vì thế nhìn qua dáng vẻ nó thật sự không cách nào so được với trạng thái oai phong lúc đầu.

Sói Lớn Mặt Người càng có phần thâm trầm hơn chút, một cái chân đã bị xé mất tiêu, khuôn "mặt người" to lớn dữ tợn kia đã bị xe mất gần phân nửa, da thịt trên người có nhiều chỗ lõm xuống, rõ ràng là đã bị Ngụy Đầu Trâu nện mạnh tay, có thể nói thương thế của nó hấn là nghiêm trọng hơn nhiều.

Nhưng Bùi Kiều biết rằng cứ tiếp tục đánh như thế thì sợ rằng trước tiên không chịu nổi là Ngụy Đầu Trâu, vì nó không phải là ma quỷ chân chính mà chỉ là hình chiếu của khí linh Bạo Viêm Cự Phù, toàn bộ năng lượng cơ bản mà nó tiêu hao đến từ sức nạp của Bạo Viêm Cự Phù, không có nguồn phát năng lượng cơ bản dường như vô cùng vô tận giống như ma quỷ. Bởi lẽ đó, nếu tiếp tục chiến đấu lâu dài thì kẻ thất bại trước có thể sẽ là nó.

Chính vì hiểu rõ điểm này nên Bùi Kiều mới phải yêu cầu Dương Đình Thiên xuất ra con bài chưa lật của họ... Chấp niệm bao bọc.

Thật là kỳ lạ là khi hấp thu đồ ăn chấp niệm, đại đa số Linh Hồn Tự Do đều chỉ có thể hấp thu một phần mười dung lượng có trong đó, chín phần mười còn lại thì uống phí vô ích. Nếu có thể tiêu đốt hết số chấp niệm này thì lúc trước Bùi Kiều đã có hai nghìn điểm chấp niệm để tiêu đốt rồi, đây sẽ chỉ là vọng tưởng nếu như không có Dương Đình Thiên...

Thu hoạch lớn nhất trong thời gian một tháng vừa qua của Dương Đình Thiên là gã đã thử nghiệm tìm ra phương pháp sử dụng năng lượng đặc thù của mình. Ngoại trừ biến đồ ăn chấp niệm thành dung dịch màu trắng bạc, sau đó vung ra kích nổ thì sau khi biến đồ ăn chấp niệm thành dung dịch trắng bạc, gã còn có thể cố định chúng ở bên ngoài một kiện Vũ Khí Thiên Sinh trong một đoạn thời gian ngắn. Trong đoạn thời gian này, bên ngoài bề mặt kiện Vũ Khí Thiên Sinh này sẽ như thể có một lớp chấp niệm thiêu đốt, mặc dù không phải là "Giải Phóng" và cũng không thể sử dụng thuộc tính của Vũ Khí Thiên Sinh nhưng dưới sự bao bọc của chấp niệm như thế, uy lực của Vũ Khí Thiên Sinh sẽ được tăng mạnh trên diện rộng, thậm chí Bùi Kiều còn cho rằng lúc đó Vũ Khí Thiên Sinh có thể chém đứt trường khí thấy được bằng mắt thường!

Cũng chính vì như vậy, Bùi Kiều mới có tin tưởng đánh chết được ác ma màu đỏ. Đây cũng là lá bài tẩy của hấn.

Có điều, vì sai lầm trong việc nhận định thủ đoạn tấn công tầm xa của ác ma màu đỏ và thực lực của con Sói Lớn Mặt Người kia, Bùi Kiều đã không thể tiếp tục giữ lá bài tẩy này. Hấn cần phải lập tức giết chết con Sói Lớn Mặt Người này rồi mới có thể giết con ác ma màu đỏ kia, nếu không dù cho viện quân có đến nhưng trừ khi trong đó có một gã linh hồn cấp Chân Ma, không thì có khả năng vẫn không thể làm bị thương được con ác ma màu đỏ kia. Ma quỷ cấp Chân Ma đỉnh phong được hai con quỷ tương đương Ngụy Đầu Trâu cấp Chân Ma bảo vệ, chỉ sợ là Diệp Cung Vũ nhìn thấy cũng phải nhả mày.

Bùi Kiều nắm lấy GunBlade Anh Dũng lấp lánh ánh bạc chạy về hướng chiến trường giữa Sói Lớn Mặt Người và Ngụy Đầu Trâu mà không hề có chút

chân chữ nào. Vào lúc này, ác ma màu đỏ lại lần nữa ngưng tụ ra cầu lửa, thế nhưng không ngờ... không ngờ lần này cầu lửa không nhắm về hấn mà lại nhắm về hướng... Ngụy Đầu Trâu!

Bùi Kiều căng thẳng trong lòng, lúc này không thêm đề ý gì khác hết, người đang ở giữa đường đã thiêu đốt chấp niệm. Thân thể hấn không ngừng biến lớn lên, tốc độ cũng chợt đề cao gấp nhiều lần, thế nhưng hấn cũng không kịp chặn lại số cầu lửa đó, chỉ có thể trơ mắt nhìn cầu lửa rơi xuống người Ngụy Đầu Trâu. Một tiếng nổ vang lên ầm ầm. Ngụy Đầu Trâu và Sói Lớn Mặt Người đồng thời bị bắn tung ra hơn chục mét. Có điều Sói Lớn Mặt Người chỉ là bị sóng đánh văng đi, còn Ngụy Đầu Trâu là thực sự bị trúng đòn.

Đội cho bụi bặm vụ nổ tan đi, trên ngực Ngụy Đầu Trâu đã bị nổ ra một lỗ lớn. Dù nó đang khép lại với tốc độ thấy rõ nhưng Bùi Kiều nhìn rõ ràng được màu da Ngụy Đầu Trâu đã không còn màu ám kim như trước mà bắt đầu trở nên mờ ảo, phảng phất như có thể biến mất bất cứ lúc nào.

"Ngụy Đầu Trâu! Tân công đi!"

Lòng Bùi Kiều lo lắng tột đỉnh. Hấn biết rằng nếu Ngụy Đầu Trâu tiêu tan ở tại chiến trường này thì nó sẽ lập tức biến về trong Bạo Viêm Cự Phù, mà ma quỷ cũng sẽ hấp thụ Vũ Khí Thiên Sinh, hấp thụ chấp niệm rồi thực lực của ma quỷ sẽ tăng lên. Nếu nói như thế thì... quái vật triệu hoán siêu mạnh cấp Chân Ma mà hấn mới có chưa kịp nóng tay sẽ nhanh chóng rời hấn đi ư?

Dù là thân thể Ngụy Đầu Trâu đang dần mờ ảo đi nhưng dưới sự ra lệnh của Bùi Kiều, nó vẫn lập tức rống lên nhào tới Sói Lớn Mặt Người. Sói Lớn Mặt Người cũng dồn sức tung đòn, chứ không còn vẻ kiêng dè như trước nữa. Nó tru lên một tiếng sói tru rồi xông lên nghênh đón Ngụy Đầu Trâu, há miệng cắn một phát vào lỗ hổng lớn trước ngực Ngụy Đầu Trâu và liều mạng cào xé.

Ngụy Đầu Trâu phản ứng cũng rất nhanh, dù bị Sói Lớn Mặt Người cắn một cái nhưng nó không cản không tránh mà vùng nắm tay lớn như cái lu nước ra liều mạng nện lên trên đầu và người Sói Lớn Mặt Người. Tiếng "Bôm bốp" trầm đục vang lên buồn bực, càng đến gần càng có thể cảm nhận được sức mạnh của nắm đấm này. Thế nhưng lúc này Sói Lớn Mặt Người như thể đã quyết tâm nên căn bản không quan tâm, chỉ ra sức cắn xé lỗ hổng trước ngực kia, hầu như cả đầu đều như chui vào trong người Ngụy Đầu Trâu vậy.

Bùi Kiều đã gấp đến độ hai mắt, tốc độ của hấn đã đạt đến cực hạn, người sấm sét khổng lồ bước một bước hơn trăm mét. Sau mấy nhịp hô hấp, lúc mà làn da Ngụy Đầu Trâu đã hoàn toàn không còn thấy sắc ám kim, Bùi Kiều đã xông đến chỗ hai con ma quỷ cấp Chân Ma đánh nhau. Táp vào mặt hấn là một ý chí vô cùng hung hăng, đây chính là trường khí của Sói Lớn Mặt Người. Ý chí hung hăng này đan xen hòa lẫn với ý chí phản nộ của Ngụy Đầu Trâu. Có điều lúc này ý chí phản nộ đã yếu ớt đến khó nhận ra tựa như có thể biến mất ngay.

"Con mẹ này!"

Bùi Kiều tức giận nằng nặc, hấn chẳng thêm đề ý đến ác ma màu đỏ ở xa đã lại phát ra một trận cầu lửa mà giờ thanh GunBlade đã biến lớn trong tay lên chém tới một phát. Lúc này, cùng với sự chớp lóe dữ dội của dung dịch chấp niệm ở mặt ngoài GunBlade, cơ thể vốn cực kỳ cứng cỏi của Sói Lớn Mặt Người lại như đậu hũ, bị thanh GunBlade Anh Dũng chém làm đôi, chém cho phần sau cơ thể ngã xuống đất, còn nửa cơ thể trước vẫn cắm chặt trong ngực Ngụy Đầu Trâu, một tắc cũng không buông ra.

Bùi Kiều đánh cho điên loạn rồi. Trong lòng bàn tay hấn tiếp tục ngưng tụ ra cầu ánh sáng sấm sét, không chờ cho cầu ánh sáng ngưng tụ xong đã quăng "Đùng" lên mặt Sói Lớn Mặt Người. "Đoàng" một tiếng nổ giòn vang, khối cầu ánh sáng sấm sét này bắn nổ non nửa khuôn mặt Sói Lớn Mặt Người. Cho đến lúc này, cuối cùng nó mới nhả miệng vết thương trước ngực Ngụy Đầu Trâu ra và bị Bùi Kiều túm trong tay. Nó quả là hung dữ độc ác đến cực điểm, chỉ còn hơn nửa cái đầu nhưng không ngờ vẫn muốn xoay người cắn xé Bùi Kiều, bộ dạng dữ tợn và đầy hung ác thực có thể dọa chết người.

Nhưng mà thời khắc này Bùi Kiều nào để tâm đến chuyện đó chứ? Trong đầu hấn chỉ toàn là chuyện về Bạo Viêm Cự Phù, đây là nguồn chiến lực chủ lực mạnh siêu cấp sau này của hấn, sao có thể để tồn thất ở đây chứ? Vì thế hấn điên cuồng hét lên một tiếng rồi chợt túm lấy nửa người trước của Sói Lớn Mặt Người dùng sức ném về phía hơn chục quả cầu lửa ở phía sau.

Vốn là cầu lửa có thể chuyển hướng theo dấu nhưng tốc độ Sói Lớn Mặt Người bị ném ra sao mà nhanh vô cùng, nào có thể kịp tán ra đây? Ngay sau đó, Sói Lớn Mặt Người và nhóm cầu lửa đã đụng vào nhau tại chỗ cách Bùi Kiều mấy trăm mét. Trong tiếng nổ mạnh "Ầm ầm", một nhóm năng lượng cơ bản lớn đã nổ tung rồi tan đi. Một cây sáo, một cây phong cầm, một bao tay, ba món Vũ Khí Thiên Sinh từ trong ánh lửa bùng nổ thấp thoáng rơi xuống.

Bùi Kiều chẳng thêm đề ý đến ba món Vũ Khí Thiên Sinh, bởi vì khi hấn ném Sói Lớn Mặt Người đi thì Ngụy Đầu Trâu đã hoàn toàn biến mất, trên mặt đất lưu lại một cây búa lớn màu vàng kim dài hơn mười mét, chỉ có điều cây búa đã không còn lóe lên ánh sáng vàng chói lọi nữa mà tối tăm như tảng đá, chẳng qua là trên mặt tảng đá này thấp thoáng có vài tia ánh kim lưu chuyển thôi.

Bùi Kiều không kịp nhìn kỹ gì thêm, hấn xông lên phía trước nhấc lên Bạo Viêm Cự Phù, thoáng cái đã để vào trong Nhẫn U Minh. Giây tiếp theo, hấn lại xoay người lại cầm thanh GunBlade Anh Dũng vùng về phía con ác ma màu đỏ đằng xa. Cứ như vậy vùng mạnh hơn mười lần, lập tức dung dịch màu bạc bao bọc trên GunBlade Anh Dũng bắt đầu từ từ thoát ra khỏi bề mặt GunBlade. Loại dung dịch màu bạc này rất không ổn định, trong nháy mắt khi rời khỏi bề mặt GunBlade nó liền bắt đầu sôi trào lên. Không chờ cho con ác ma màu đỏ tiếp tục bắn sóng cầu lửa tấn công hay con Bán Nhân Mã ở xa đang chạy lại nhắm cung về phía này thì dung dịch màu bạc đã nổ dữ dội, trình độ kịch liệt thậm chí đã vượt qua mức cầu lửa của ác ma màu đỏ tấn công, cả vùng đất lớn nơi này đều rơi vào trong biển phá.

Đến khi trận bắn phá ngừng lại, con Bán Nhân Mã dẫn đầu xông qua khu vực đầy bụi mù. Khi nó bước chân ra khỏi vùng bụi mù thì lập tức nhắm trường cung màu lục trong tay ra phía trước, ấy nhưng trước mặt nó nào thấy dấu vết của Bùi Kiều nữa, kể cả Ngụy Đầu Trâu cũng biến mất không thấy.

Đồng thời biến mất còn có ba món Vũ Khí Thiên Sinh - Một cây sáo, một cây phong cầm, một bao tay - do Sói Lớn Mặt Người thực tế hóa ra.

Mười bốn người, bao gồm mười hai người bọn Đại Vệ, Bùi Kiêu và Dương Đình Thiên, mười bốn người bọn họ ngồi ở sau một tảng đá lớn bên ngoài rìa khe núi, im lặng hấp thu năng lượng thể Bùi Kiêu lấy ra từ Nhẫn U Minh.

Trước còn là mười bảy người, trừ Bùi Kiêu ra còn có mười lăm người Đại Vệ, tất cả được chia làm ba tổ.

Thế nhưng sau trận chiến này chỉ còn lại mười bốn người, ba người kia chẳng kịp rên nửa tiếng đã bị cầu lửa bắn nổ thành hư vô, có điều dù sao hai người cùng tổ đã kịp thời đoạt lấy Vũ Khí Thiên Sinh của họ nên những thứ quý giá không bị tổn thất hết.

Thực tế ngoại trừ Bùi Kiêu tâm tình hơi nặng nề ra thì nhóm người Đại Vệ lại có vẻ bình tĩnh và thản nhiên hơn hẳn nhiều. Dù nhóm Đại Vệ và ba người kia là bạn nhưng so với hai "con gà" Bùi Kiêu và Dương Đình Thiên, những người khác đều đã trải qua rất nhiều cuộc chiến rồi, mà mỗi lần đều sẽ có Linh Hồn Tự Do từ vong tiêu tan. Vì thế chỉ cần không đoàn diệt và Vũ Khí Thiên Sinh bị ma quỷ mang hết đi thì có thể nói rằng sự đau buồn của họ sẽ thực sự không quá nhiều.

Lý do tất cả mọi người trầm mặc như thế một mặt là vì vừa chết mất ba người, dù sao họ cũng là đồng bọn mà, có phóng khoáng nữa cũng không thể không khó chịu, còn mặt thứ hai là vì sức mạnh của ác ma màu đỏ vượt qua tưởng tượng của bọn họ.

Vốn khi mọi người mới nhìn thấy Ngụy Đầu Trâu đã bị sức mạnh siêu cường của nó làm chấn động, tiếp đó nghe được chủng tộc của Ngụy Đầu Trâu chính là Tộc Đầu Trâu ở trong Vùng Đất Hoang Tưởng Phong Đô - đây chính là chủng tộc ma quỷ siêu mạnh nước danh Thế Giới Tâm Linh đây - vì thế bọn họ đã chắc chắn rằng Ngụy Đầu Trâu có thể tung hoành vô địch ở Vùng Đất Hoang Tưởng Chiến trường Nam Bắc này.

Trên thực tế, ngay từ đầu suy nghĩ của Bùi Kiêu cũng là như vậy. Tuy rằng để mình Ngụy Đầu Trâu tiêu diệt ba con ma quỷ cấp Chân Ma thì phỏng chừng khả năng không cao nhưng bảo nó chống chọi hai con, còn đám Bùi Kiêu quán lấy một con nữa, chờ Ngụy Ngu Đầu giải quyết hai con xong sẽ lại hợp lực giết chết con lại hại nhất. Suy nghĩ này thực ra rất hay.

Ai biết hiện thực tàn khốc hơn tưởng tượng nhiều. Đừng nói là để Ngụy Đầu Trâu một mình đối phó hai ma quỷ cấp Chân ma, mà dù một mình đối phó một con cũng quá sức. Nếu không phải Bùi Kiêu nhanh chóng quyết định để Dương Đình Thiên sử dụng con bài tẩy, sau đó một đòn chém đứt ngang eo Sói Lớn Mật người thì đoán chừng hiện giờ Bùi Kiêu đang khóc chết đi sống lại được rồi đấy. Một cấp Chân Ma siêu mạnh chưa sử dụng được bao lâu đã bị mấy con ma quỷ kia tha đi, chuyện tình như vậy chỉ cần tưởng tượng một chút là Bùi Kiêu đã cảm thấy sợ tận đáy lòng.

Hiện tại tất cả mọi người đang chậm rãi khôi phục năng lượng cơ bản trong cơ thể đồng thời ổn định lại chấp niệm của mình. Trong lúc kịch chiến vừa rồi, ai cũng khó tránh khỏi mang ít thương tích, lúc này từng người đang đều tự chữa trị vết thương.

Tình huống của Dương Đình Thiên có phần không ổn, y không phải bị chấn động chấp niệm gì đó mà là di chứng của việc tiêu hao tinh lực cực độ, là hậu quả của việc sử dụng năng lực đặc thù quá mức trong thời gian ngắn. Thế nhưng cũng nhờ có Chấp Niệm Bao Bọc của y nếu không tuyệt đối không có khả năng giải quyết con Sói Lớn Mật Người thuận lợi như vậy. Bùi Kiêu không thể được như Cung Diệp Vũ, không thể một đao chém đôi ma quỷ cấp Chân Ma được.

"Dương Đình Thiên, giờ cậu cảm thấy thế nào?"

Từ lúc mọi người trở ra ngoại vi khe núi, thời gian đã trôi qua hơn mười phút, ngoại trừ Dương Đình Thiên vẫn đang nhắm mắt ngồi im thì thương thế và chấn động chấp niệm của những người khác trên cơ bản đều đã khôi phục hoàn toàn. Tồn mất hơn chục phút, Bùi Kiêu cũng đã lần nữa nạp đầy năng lượng tiêu chuẩn cho Bạo Viêm Cự Phù. Lập tức cả cây búa lớn lại một lần nữa xuất hiện ánh vàng kim rực rỡ, chỉ cần Bùi Kiêu muốn là có thể triệu hồi ra Ngụy Đầu Trâu ra bất cứ lúc nào.

Bởi thế, hiện thời mọi chuyện đã sẵn sàng, chỉ cần đợi Dương Đình Thiên khôi phục lại là được. Ở dưới khe núi kia cũng chỉ còn lại con Bán Nhân Mã và con ác ma màu đỏ, Bán Nhân mã rõ ràng cho thấy là loại ma quỷ lấy phương pháp tấn công tâm xa làm chính, Ngụy Đầu Trâu da dày thịt béo nên chỉ cần áp sát Bán Nhân Mã thì có lẽ nó sẽ không phải là đối thủ của Ngụy Đầu Trâu. Khi đó, khi đã giải quyết được hai ma quỷ cấp Nhân Ma lại đối mặt ác ma màu đỏ cũng sẽ không quá chật vật.

Dương Đình Thiên nghe thế mở mắt nhìn qua Bùi Kiêu một chút rồi lập tức lắc đầu. Gã cũng không nói gì mà lại nhắm mắt ngồi đó tiếp tục trầm mặc.

Bùi Kiêu chỉ có thể tiếp tục chờ đợi, sức mạnh tinh thần không thể so sánh với năng lượng cơ bản, cũng không có gì để bổ sung nó thêm. Nói không quá là không có thật, thực ra biện pháp tốt nhất là ngủ một giấc nhưng giờ khắc này nào có thời cơ mà ngủ ngáy cho ngon chứ, vì thế cũng chỉ có thể tiếp tục bất đắc dĩ chờ đợi.

Nếu đã chỉ có thể chờ, và lại vì đã nạp đầy năng lượng cơ bản cho Bạo Viêm Cự Phù nên Bùi Kiêu bèn lấy ra bốn món Vũ Khí Thiên Sinh từ trong Nhẫn U Minh. Cái đầu là do ma quỷ Pháo Đài Cự Lớn thực tế hóa ra; ngoài ra còn có cây sáo, phong cầm, bao tay do Sói Lớn Mật Người thực tế hóa ra; về phần Vũ Khí Thiên Sinh cùng Phòng Cự Thiên Sinh do con ma quỷ Người Máy hiện thực hóa ra thì đã cấp cho đám Đại Vệ nên hẳn cũng lười nhìn qua.

Bùi Kiêu đầu tiên quan sát khẩu đại pháo. Dù sao lớn như vậy, hơn nữa còn là Vũ Khí Thiên Sinh loại kỳ lạ như thế này hẳn cũng là lần đầu trông thấy, thậm chí ở trong tài liệu cũng không đề cập đến nên hẳn đã trước tiên nhìn vào Vũ Khí Thiên Sinh loại đại pháo này.

Không ngờ sức nạp của khẩu đại pháo này đạt đến 920! Thật không hổ là Vũ Khí Thiên Sinh chỉ một kiện do ma quỷ cấp Chân Ma thực tế hóa ra, sức nạp lớn hơn mấy món Vũ Khí Thiên Sinh ma quỷ cấp Chân Ma hiện thực hóa ra cùng một lần nhiều. Mặc dù hiện tại Bùi Kiêu còn tạm thời chưa biết thuộc tính của khẩu đại pháo này là gì nhưng chỉ nhìn qua sức nạp cùng với phương thức tấn công của đại pháo, hẳn đã có thể tưởng tượng ra uy lực của khẩu pháo này nhất định là lớn vô cùng.

Về phần cây sáo và phong cầm thì sức nạp đều chỉ có hơn hai trăm, là hai món Vũ Khí Thiên Sinh không hề đặc sắc, thuộc tính hần cũng không biết nên nhìn qua cái là đặt bừa sang một bên, tiếp đó hần mới nhìn vào món cuối cùng là một bao tay đa sói.

Cái này không biết là Vũ Khí Thiên Sinh hay là Phòng Cụ Thiên Sinh mà ngoài rìa nắm tay có mấy cây gai sắt nhọn nhưng đeo vào trên hai tay lại có thể tăng cường sức phòng ngự, đoán chừng là một kiện Vũ Khí và Phòng Cụ Thiên Sinh hỗn hợp hiếm có, hơn nữa sức nạp cũng hơn năm trăm, cũng là một món hảo hạng ít thấy.

Bùi Kiều coi như cảm thấy mỹ mãn, bốn kiện Vũ Khí Thiên Sinh đã lập tức tăng cho hần hơn một ngàn sức nạp. Mặt khác, ở trung tâm chiến trường vẫn còn hai con ma quỷ cấp Chân ma nữa, đặc biệt là ác ma màu đỏ lợi hại nhất kia, nhìn đẳng cấp sức mạnh của nó là đã có thể tưởng tượng được Vũ Khí Thiên Sinh nó thực tế hóa ra sẽ không kém chút nào, nói không chừng còn có thể thực tế hóa luôn ra một thanh Vũ Khí Thiên Sinh sức nạp hơn một nghìn đấy.

Trong khi Bùi Kiều đang ngẫm nghĩ, kiểm tra bốn món Vũ Khí Thiên Sinh, còn nhóm người Đại Vệ thì thấp giọng thảo luận những nguy hiểm trong cuộc chiến trước thì bỗng nhiên từ chỗ trần ngập khói lửa đằng xa truyền đến một âm thanh soàn soạt nhỏ. Thể linh hồn khác với ma quỷ, thính giác bọn họ nhạy bén lạ thường, nhất là sau khi thoát khỏi ràng buộc thì loại thính giác nhạy bén này thậm chí đã gắn liền với nhau. Vì thế khi tiếng động đằng xa phát sinh, ở đây ngoại trừ Dương Đình Thiên thì tất cả những người còn lại đều rút mạnh Vũ Khí Thiên Sinh của mình ra. Toàn bộ đều nhìn chăm chăm vào chỗ trần ngập khói lửa.

Không bao lâu sau, từ trong khói lửa dày đặc vang đến tiếng người nói: "Đội trưởng Đại Vệ, là các anh sao?" Trong tiếng nói chuyện, một nam Linh Hồn Tự Do dẫn đầu vọt ra khỏi vùng khói lửa trần ngập. Khi y vừa thấy nhóm người Đại Vệ bèn kích động chạy tới, cũng chẳng chờ Đại Vệ nói gì đã nắm chặt tay hần liền mồm nói còn sống là tốt rồi.

Người này là một gã Linh Hồn Tự Do trong đoàn của Đại Vệ bị Bùi Kiều phái quay trở về mời viện quân. Mọi người vừa nhìn thấy hần cũng trở nên hưng phấn, nhất thời đều mở miệng nói đông nói tây, mãi cho đến khi Đại Vệ ho khan một tiếng thì mọi người mới yên tĩnh trở lại. Đại Vệ cũng chẳng khách khí gì hỏi thẳng luôn gã Linh Hồn Tự Do này có mời được viện quân... vv hay không.

Gã Linh Hồn Tự Do này liền nói: "Bọn tôi dọc đường gặp Ước Hân và đoàn đội của anh ta, tôi ở lại để dẫn đường cho bọn họ đến gặp các anh. Đúng rồi, Ước Hân hình như là đến đây tìm Bùi Kiều đấy. Anh ta nói năng lực đặc thù Nữ Thần Chiến Tranh của Bùi Kiều cực kỳ quan trọng, ngàn vạn lần không thể chết ở đây nên tính tới bảo vệ Bùi Kiều trở lại thế giới hiện thực."

"Tôi á?" Bùi Kiều ngẩn cả người ra, hần ngay ngốc chỉ vào mình nói: "Ước Hân là ai? Tôi đâu có biết người gọi là Ước Hân đó, hướng hồ... tôi cần người bảo vệ sao?"

Nhóm người Đại Vệ đứng xung quanh cũng lập tức lộ ra biểu cảm tương tự. Quả thực ngay từ đầu họ có nghĩ Bùi Kiều là người may mắn, thậm chí còn cho rằng thực lực không được bao nhiêu nhưng đến giờ phút này thì tất cả người ở đây đều biết rõ cuộc thực lực Bùi Kiều ra sao, so với bọn họ mạnh hơn không biết bao nhiêu lần. Cho nên chỉ có thể là hần bảo vệ kẻ khác, chứ ai có thể bảo vệ hần đây, người đệ nhất thế giới hả?

"Đương nhiên cần!"

Bùi Kiều vừa dứt lời thì từ trong làn khói dày đặc chợt truyền đến một giọng nam. Không lâu sau, một gã thanh niên từ trong khói sương đi ra. Ở phía sau gã còn có người lần lượt nối tiếp nhau đi ra, cho đến khi tổng cộng đi ra sáu mươi người mới ngừng.

Người thanh niên này mỉm cười với Đại Vệ nhưng không nói gì mà chuyển tầm nhìn về phía Bùi Kiều nói luôn: "Đương nhiên là cần! Năng lực đặc thù Nữ Thần Chiến Tranh của cậu cực kỳ quan trọng đấy! Tuy tôi cũng biết thực lực của cậu rất mạnh nhưng điều đó cũng không ngăn cản được tôi quyết định bảo vệ cậu. So với bọn tôi đây thì cậu tuyệt đối không thể chết được!"

"Ủa?" Bùi Kiều nhất thời hứng thú, hần tò mò hỏi: "Tại sao chứ? Tôi quý giá như thế ư?"

Người thanh niên tên Ước Hân gật đầu khẳng định, nói: "Đúng thế! Có thể là cậu còn chưa biết, vậy giờ tôi sẽ nói cho cậu một bí mật!"

Sự hiếu kỳ trong lòng Bùi Kiều càng tăng cao, gắn liền vội vàng hỏi: "Bí mật gì? Nói cho tôi biết đi, tôi sẽ không kể lung tung đâu."

Ước Hân cười cười mà nói: "Thực ra nói ra cũng chẳng sao, bí mật này rất nhiều người cũng biết, chỉ là tôi biết nhiều hơn bọn họ chút thôi... Cậu tin rằng ngày 21 tháng 12 năm 2012 là ngày tận thế chứ?"

Tôi đã từng tận mắt thấy một con Sói Lớn Mặt Người xuất hiện từ trong khe nứt không gian sau đó biến mất không dấu vết. Nếu thế giới hiện thực của chúng ta chồng nhau với thế giới trong khe nứt không gian đó, khi ấy sẽ là ngày tận thế!"

Bùi Kiều nhất thời kinh ngạc, hơn nửa ngày đều nói không nên lời, Người ngoài nhìn vào còn tưởng hần khiếp sợ quá mức nên ngẩn ngơ cả người rồi đây.

Nhưng bọn họ không biết Bùi Kiều chỉ là đang kinh ngạc vì phần sau câu nói của Ước Hân... Không ngờ anh ta đã từng thấy Sói Lớn Mặt Người từ trong vết nứt không gian đi qua.

Bạn đang đọc truyện *Tử Vong Khai Đoan* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Q.4 - Chương 5: Tập Kết Nào! 6

Tuy Johnan nhìn thấy vẻ kinh ngạc có hơi quá đáng của Bùi Kiều, nhưng hắn cũng không nghĩ gì, chỉ cho rằng Bùi Kiều đang thật sự rất ngạc nhiên mà thôi, cho nên hắn vẫn tiếp tục: "Đó là chuyện của mấy năm về trước, khi đó ở Pháp có quỷ quái thực thể hóa trên quy mô lớn. Tuy nhiên không giống như bây giờ, lần đó gần như toàn bộ nước Pháp đều xuất hiện quỷ quái thực thể hóa, cho nên rất nhiều quốc gia phải cho người sang giúp đỡ, tôi cũng là một thành viên trong nhóm viện binh của Anh."

Bùi Kiều cũng cảm thấy vẻ ngạc nhiên thái quá của mình không phù hợp, như thể hắn đã biết trước điều này rồi, chỉ cố ý làm ra vẻ kinh ngạc mà thôi. Vì vậy, hắn liền nhanh chóng điều chỉnh nét mặt, bình tĩnh lắng nghe câu chuyện của Johnan.

Theo lời Johnan, lần đó quỷ quái rất mạnh mẽ, lại còn có một con quỷ quái Chân Ma cấp. Hơn nữa không biết vì sao, phần lớn quỷ quái bình thường cũng có thể sử dụng năng lực đặc trưng của tộc loại mình (1), tựa như có một lực lượng thần bí nào đó đã kích thích chúng vậy.

Quả nhiên vào đêm hôm đó, khi lỗ hồng không gian một lần nữa mở ra, từ trong đó phun ra rất nhiều tội nghiệt khiến cho thực lực của bọn quỷ quái này được tăng lên đáng kể. Thậm chí ngay cả con quỷ quái Chân Ma cấp đang bị mọi người vây đánh sắp chết cũng nhanh chóng hồi phục.

Khi biến động xảy ra, nhóm Johnan còn đang ở khu vực tập kết của mình, vừa vận nhìn thấy một con Sói Mặt Người Không Lỗ ẩn mình trong luồng khí tức đen tối chui ra khỏi lỗ hồng không gian. Chẳng qua với tình thế khẩn cấp khi đó, chỉ có Johnan và một vài người cạnh bên trông thấy con sói ấy mà thôi.

"Cho nên từ đó về sau, tôi không còn bất cứ nghi ngờ gì đối với lý luận về ngày tận thế nữa, thậm chí tôi còn vận dụng thể lực gia tộc để tìm kiếm tung tích của những nhà khoa học kia, và tìm hiểu cả nguyên do vì sao bọn họ có thể đưa ra lý luận như vậy. Nhưng đáng tiếc, chính phủ của các nước trên thế giới đã xử lý vô cùng triệt để, các thông tin liên quan đến lý luận về ngày tận thế hoàn toàn bị xóa sạch, ngoại trừ những thứ mọi người đã biết, phần còn lại tựa như chưa bao giờ tồn tại vậy." Sau khi Johnan kể xong, hắn cười khổ, nói với Bùi Kiều.

Bùi Kiều liền lộ vẻ đắm chiêu suy nghĩ. Mức độ nguy hiểm khi hắn tiết lộ chuyện về Địa Ngục lập tức được nâng thêm hai bậc. Có lẽ chính phủ các nước trên thế giới không phải là không biết gì về Địa Ngục, mà bọn họ đã dùng mọi cách để bưng bít thông tin về nó. Nếu như hắn nói ra chuyện này... có lẽ thứ chờ đón hắn là nguy hiểm tột cùng.

Về đắm chiêu của Bùi Kiều lại một lần nữa khiến mọi người hiểu lầm. David vừa cười to vừa nói: "Bùi Kiều, anh đừng xem thường Johnan nhé, hắn là kẻ thừa kế của một gia tộc quyền quý cỡ bự của nước Anh đó. Đặc biệt là từ khi hắn trở thành Trách Thoát Giả, địa vị của hắn lại càng được nâng cao. Gia tộc này đã tồn tại và phát triển mạnh mẽ từ sau Cách mạng Vinh Quang của Anh (2) đến giờ, so ra còn giàu có, bề thế hơn những tay tỷ phú thế giới nhiều. Nếu hắn đã nói là không có chút manh mối nào, thì ắt hẳn những thông tin ấy đã bị xóa sổ rồi."

Lúc này Bùi Kiều mới nhìn kỹ Johnan, người thanh niên này tầm hai tư, hai lăm tuổi, tóc nâu đen, mũi cao mắt sâu, mang dáng vóc tiêu chuẩn của phương Tây, mặt mũi cũng có tố chất ngôi sao, rất điển trai, bộ dạng phong trần tràn đầy sức sống.

"Anh đến cứu viện cho tôi vì tin vào lý luận về ngày tận thế sao? Muốn bảo vệ năng lực Valkyrie của tôi để tích lũy thêm lực lượng chống đỡ tận thế sao?" Bùi Kiều suy nghĩ một lúc, sau đó hỏi Johnan.

Johnan chỉ tay về mười mấy Tự Do Linh Hồn gần đấy, nói: "Đa số bọn họ đều là người trong gia tộc của tôi, chính tay tôi đã chặt đứt tội nghiệt giúp họ, vậy nên chuyện cứu viện cho anh cũng không mấy khó khăn... Mặc dù phần lớn Tự Do Linh Hồn mới được chiêu mộ đều đã rời đi, ha ha, nhưng nếu như có thể cứu được anh ra thì tất cả đều đáng giá."

Bùi Kiều vẫn nhìn Johnan, hỏi: "Chẳng kể thiệt hơn chỉ vì cứu tôi? Không thể nào, anh muốn đạt được điều gì từ tôi sao?"

Johnan cười, hắn liếc David bên cạnh, sau đó lại nghiêm túc nhìn Bùi Kiều, nói: "Chỉ cần tình hữu nghị của anh thôi. Tất nhiên giờ đây nó chẳng mang lại tác dụng gì cả, nhưng thực lực của anh cũng không thể cứ mãi giậm chân tại chỗ được. Lúc này chẳng qua vì anh thân cô thế cô mới cần đến sự giúp đỡ của tôi thôi, nhưng dám chắc mai đây anh sẽ có thể đạp lên đỉnh của giới linh hồn, cũng giống như Cung Diệp Vũ vậy. Đến khi đó, mối giao hảo này sẽ rất có giá trị đấy."

Bùi Kiều không nói thêm nữa, nhưng trong lòng đã có chút tán thưởng dành cho người đàn ông tên Johnan này. Theo lời David, Johnan được sinh ra trong một gia tộc giàu có lâu đời, địa vị thậm chí còn cao quý hơn mấy chữ 'nhị thế tử' nhiều lắm. Tuy nhiên hắn lại rất có khí độ, đầu tiên là không hề được mất đi cứu viện một linh hồn có năng lực Valkyrie, sau khi hiểu rõ thực lực mạnh mẽ của Bùi Kiều lại đổi thành vì muốn được giao hảo. Chỉ với sự hiểu biết như vậy đã rất đáng quý, càng khỏi phải nói đến thái độ và lời nói của hắn đối với mọi người, không hề có chút kiêu ngạo nào cả. Chẳng trách một kẻ thẳng thắn như David lại có thể thân thiết với Johnan đến như vậy.

Bùi Kiều coi như bước đầu tiếp nhận Johnan nên cũng không nói những lời sáo rỗng nữa: "Có thêm sáu mười mấy người của anh tham gia thật tốt, chúng ta nên thảo luận kế hoạch tiếp theo đi... Trước hết để tôi nói sơ qua tình hình khu vực trung tâm, lúc này tôi đã vào đó, tổng cộng có đến ba con quỷ quái Chân Ma cấp..."

Sau đó Bùi Kiều kể vắn tắt về trận chiến ban nãy, xong xuôi đầu đấy, hắn nói: "Nguy Nguư Đầu của tôi đã có thể triệu hồi được rồi, nhưng có lẽ nó chỉ có thể đánh ngang ngửa với con Centaur kia mà thôi, e rằng không đấu lại con Ác Ma đầu, vì vậy theo ý tôi nên tập trung giải quyết con Centaur trước."

Chúng ta có tám mươi người, nhờ mọi người chia nhau ra tiêu diệt những quý quái bình thường chung quanh, còn tôi và Ngụy Ngưu Đầu sẽ cùng nhau tấn công con Centaur. Quan trọng nhất là phải tiêu diệt được con Centaur trước khi con Ác Ma rời khỏi trận đồ ký hiệu kia."

Tất cả mọi người đều ngẩn ra, Johnan hỏi ngay: "Không phải anh nói con Ác Ma đó sẽ không rời khỏi trận đồ ký hiệu gì đó hay sao? Tại sao giờ lại bảo trước khi nó rời khỏi đó là thế nào?"

Bùi Kiều cười khỏ, nói: "Các người còn chưa hiểu sao? Thực lực của quý quái càng mạnh thì sẽ càng thông minh. Tuy trước giờ chưa tìm thấy quý quái nào có thể trao đổi với loài người, nhưng dễ thấy được con Ác Ma kia chẳng phải loại bù nhìn chỉ biết đứng trơ ra đâu. Bình thường thì không sao, nhưng khi nó cảm nhận được nguy hiểm, đặc biệt là khi hộ vệ cuối cùng của nó, con Centaur bị tiêu diệt, chắc chắn nó sẽ rời khỏi trận đồ ký hiệu đó và tấn công chúng ta. Đến khi đó, một con quý quái Chân Ma cấp bình thường cộng thêm một con quý quái Chân Ma cấp đỉnh phong... Anh cảm thấy chúng ta còn có cơ hội gì sao?"

Nghe xong, sắc mọi người đều tái đi. Một con quý quái Chân Ma cấp đã khó có thể đối phó rồi, giờ lại có thêm một con quý quái Chân Ma cấp đỉnh phong nữa. Hay cứ để họ tự sát luôn cho đỡ mất thời gian.

Bùi Kiều cũng nhìn ra sự hoảng sợ của mọi người nên hắn liền giải thích: "Như tôi đã nói, với cấp độ này, trí thông minh của nó sẽ khá cao, nó cũng hiểu được mục tiêu chính yếu là nhanh chóng hấp thu tội nghiệt để đột phá cấp Ma Vương. Đến lúc đó, mặc cho chúng ta có thủ đoạn gì, mặc cho có bao nhiêu người vây công nó cũng chẳng sợ nữa. Do đó, nó sẽ phải tận dụng từng giây từng phút để hấp thu tội nghiệt, chỉ cần không gặp nguy hiểm đến tính mạng thì nó sẽ chẳng thêm để tâm. Từ đó có thể kết luận, trước khi con Centaur bị tiêu diệt nó sẽ không rời khỏi trận đồ ký hiệu kia đâu. Dù gì thì thực lực của nó hiện giờ tuy rất mạnh mẽ, nhưng nếu bị hàng trăm Tự Do Linh Hồn vây công vẫn có thể chết như thường, vì vậy nó chỉ có thể cố gắng mà thôi."

"Vi lẽ đó! Chỉ cần chúng ta có thể tiêu diệt con Centaur trước khi nó kịp phản ứng thì coi như đã đạt được mục tiêu của giai đoạn này."

Mọi người nghe vậy cũng ngậm tán đồng. Ngoại trừ Bùi Kiều và Dương Đình Thiên, những Tự Do Linh Hồn đang đứng đây đều đã chết trên một năm, hiểu biết của họ ít nhiều đều cao hơn hai người Bùi Kiều. Chuyện trí khôn và thực lực quý quái có liên hệ với nhau mọi người đều hiểu rõ nên họ cũng đồng ý với phân tích của Bùi Kiều.

Chẳng qua chuyện này dù gì cũng liên quan đến tính mạng, David bên cạnh chợt hỏi: "Mục tiêu của giai đoạn này sao? Như vậy mục tiêu của giai đoạn kế tiếp là gì? Không lẽ sau khi giết được Centaur thì chúng ta phải lập tức lui lại sao?"

"Không sai! Lập tức lui lại, hoặc là nói tập hợp trở lại chỗ này."

Bùi Kiều gật đầu chắc nịch, nói: "Về mục tiêu của giai đoạn kế tiếp, chúng ta sẽ chờ viện quân đến, sau đó sẽ trở lại tiêu diệt con Ác Ma kia... đó là nếu nó chưa tăng cấp đến Ma Vương. Còn không thì e chỉ còn cách nhờ cậy ba cường giả Chân Ma cấp mà thôi, chỉ bọn họ mới có thể khiêu chiến quý quái Ma Vương cấp, chỉ là thắng thua khó nói trước."

Xong xuôi đầu đấy, mọi người còn chưa kịp ổn định lại thì Dương Đình Thiên vốn vẫn đang tĩnh tọa mình tướng bỗng mở mắt ra, đồng thời trên người hắn cũng phát ra từng tia từng tia ý chí... Không phải trường khí thế mà chỉ thuần túy là lực ý chí. Đây là loại lực ý chí mang theo lưu luyến chỉ riêng mình hắn mới có!

Người khác tất nhiên là không cảm nhận được ý chí này, nhưng Bùi Kiều thì có thể cảm nhận rất rõ ràng, không chờ mọi người có phản ứng gì đã mừng rỡ nhìn về phía Dương Đình Thiên. Dương Đình Thiên sau khi mở mắt thì ngẩn ngơ nhìn hai tay mình, vừa lúc Bùi Kiều nhìn sang, hắn cũng chợt ngoái đầu nhìn Bùi Kiều, trong ánh mắt cũng lộ vẻ cực kỳ mừng rỡ.

"Người... kỹ năng đặc thù của người trở nên mạnh hơn?" Bùi Kiều hỏi bằng giọng run run.

Dương Đình Thiên cười nhẹ, gật đầu khẳng định.

Lúc này Bùi Kiều mới thở ra một hơi, nắm chặt nắm tay, nói: "Tốt! Như vậy khả năng tiêu diệt được con Centaur kia lại tăng thêm 20%... Chúng ta có 70% chắc chắn!"

Chú thích:

(1) Theo thường lệ, quý quái Nhập Ma cấp đỉnh phong mới có được năng lực đặc trưng của tộc loại.

(2) Cách mạng Vinh Quang của Anh: một cuộc Cách mạng ở Anh năm 1688 do William xứ Orange lãnh đạo.

Bạn đang đọc truyện *Từ Vong Khai Đoan* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Q.4 - Chương 6: Chương 5: Chém Centaur!

Bùi Kiều biết khác biệt lớn nhất của hắn với các Tránh Thoát Giả hoặc Cao Đẳng Tránh Thoát Giả khác, không phải là về thực lực mà là về kinh nghiệm!

Hắn mới chết chưa được nửa năm, mà bốn tháng trong đó lại còn phải chui lủi dưới Địa Ngục không một bóng người! Rồi sau khi trở lại dương gian, hắn mới dần hiểu biết về linh hồn của chính mình, về quý quái, về Thiên Sinh Vũ Khí gì đó. Vậy nên kinh nghiệm của hắn thực sự không khá hơn một tân binh là bao nhiêu. Vì vậy, nếu không tính tới thực lực thì hắn đúng thật chỉ là một tân binh của giới linh hồn mà thôi.

‘Biết xấu hổ thì mới tiến bộ được!’ Vậy nên Bùi Kiều đã không ngại thu thập hết tất cả tin tức, không ngừng phân tích, suy luận, tổng kết. Hắn cũng không phải một kẻ ngu xuẩn, mà thực tế còn ngược lại, tư chất của hắn có thể xem là hơn người. Tuy không so được với số ít những kẻ được gọi là thiên tài, nhưng so với người bình thường thì dù là tính cách, ý chí, nghị lực hay trí tuệ đều hơn hẳn. Cũng vì lẽ đó nên trong một tháng hấp thụ Thực Phẩm Chấp Niệm nhân rồi, Bùi Kiều đã thu thập, tổng hợp và phân tích được rất nhiều thứ.

Trong đó thì vấn đề quan trọng nhất là: năng lực của linh hồn đặc thù thật ra là cái gì, có thể làm tăng lên như chấp niệm và thực lực hay không?

Theo suy đoán của Bùi Kiều thì năng lực của linh hồn đặc thù có lẽ có phần tương tự như ký hiệu phù văn lõi điện trong cơ thể hắn. Hắn đoán rằng trong cơ thể bọn họ chắc hẳn cũng có các dạng ký hiệu phù văn tương tự như của hắn, nhưng vì hắn không thể ‘quan sát’ bên trong cơ thể của linh hồn khác giống như khi ‘quan sát’ bên trong cơ thể chính mình và bên trong Thiên Sinh Vũ Khí nên hắn không thể nào xác minh được suy đoán của mình có chính xác hay không. Tuy vậy, hắn vẫn cho rằng năng lực của linh hồn đặc thù có thể tiến bộ, có thể là theo số lần sử dụng hoặc kinh nghiệm sử dụng tăng lên mà tiến bộ từng bước.

Quả nhiên, khi thân thể Dương Đình Thiên tuân ra ý chí lưu luyện rồi khẳng định rằng năng lực đặc thù của mình đã tiến bộ thì nỗi vui mừng trong lòng Bùi Kiều đã to lớn đến khó mà hình dung. Vậy nên vừa rồi tiếng nói của hắn mới có vẻ run lên như vậy.

Trừ thực lực của bản thân mình ra, thì điều mà hắn tin tưởng nhất để dựa vào đó vượt qua tai họa tận thế chính là năng lực đặc thù với tiềm năng vô hạn Valkyrie. Càng về sau, hắn sẽ tìm được càng nhiều linh hồn đặc thù, vậy nên nếu năng lực đặc thù cũng có thể tiến bộ thì như vậy, thực lực cả đoàn đội sẽ tăng lên đến mức khó mà tưởng tượng.

Đây cũng không chỉ là phép tính đơn giản $1 + 1 = 2$. Ví dụ như thực lực của Dương Đình Thiên lúc này thực ra vẫn tương đối yếu, nếu gặp phải Nhập Ma cấp đỉnh phong sợ là cũng sẽ hơi nguy hiểm, còn thực lực Bùi Kiều tuy rất mạnh, khi thiêu đốt chấp niệm thì thậm chí dám đối đầu với quý quái Chân Ma cấp, nhưng nói vậy cũng không có nghĩa là hắn có thể đánh bại được quý quái Chân Ma cấp. Bởi vì ngoài cách dùng quả cầu sét sau khi thiêu đốt chấp niệm hoặc đạn năng lượng của Anh Dũng Súng thì hắn hầu như không còn phương pháp nào khác làm tổn thương được quý quái Chân Ma cấp...

Hắn cũng không phải là Cung Diệp Vũ, không thể nhìn thấy được trường khí thể bằng mắt thường, cũng không thể nào chém đôi một con Chân Ma cấp chỉ bằng một dao. Vậy nên nếu phải đối mặt với quý quái Chân Ma cấp thì đấu pháp chính của hắn chỉ có thể là đánh du kích: lợi dụng chiêu quả cầu sét để làm tan rã quý quái Chân Ma cấp từng chút một. Nhưng đương nhiên, làm vậy thì hậu quả sẽ là chấp niệm của chính hắn cũng tổn thất không nhỏ. Khi đó, dù có dùng toàn bộ Thiên Sinh Vũ Khí lấy được khi tiêu diệt con quý quái Chân Ma cấp đó, để đổi lấy Thực Phẩm Chấp Niệm cũng sẽ không đủ để hắn khôi phục như ban đầu.

Nhưng sau khi đã có năng lực đặc thù của Dương Đình Thiên rồi, một khi phù lên bên trên Thiên Sinh Vũ Khí một lớp chấp niệm hòa tan thì đòn công kích của hắn sẽ trở nên vô cùng sắc bén. Con Sói Mặt Người Không Lỗ lúc trước chính là một minh chứng rõ ràng: nó bị bỏ làm hai khúc chỉ bằng một dao. Đây chính sự tăng cường thực lực khổng lồ do năng lực đặc thù của Dương Đình Thiên mang lại!

Lúc này, thấy Dương Đình Thiên đã hồi phục sau khi tĩnh tọa, Bùi Kiều lập tức không chậm trễ nữa, quyết định toàn lực xuất kích. Trong đó, hắn và Ngụy Nguư Đầu phụ trách tiêu diệt con Chân Ma cấp quý quái Centaur, những người còn lại thì tản ra bốn phía để dọn dẹp đám quý quái thông thường xung quanh, làm hết khả năng để diệt được càng nhiều quý quái càng tốt, để cho sau khi tiêu diệt xong con Centaur kia hắn sẽ có thêm chút thời gian để nghỉ ngơi.

Johann nghe xong kế hoạch tác chiến của Bùi Kiều thì bỗng nở nụ cười. Hắn nói: “Cho tôi cùng tham gia tiêu diệt con Centaur kia với anh và Ngụy Nguư Đầu được không? Ba người chúng ta sẽ cùng tham gia vây giết con Centaur đó. Đương nhiên, nếu có thể thì nhờ đồng đội của anh cũng bọc cho vũ khí của tôi một lớp chấp niệm nữa. Có như vậy thì công kích của tôi mới có thể tạo được sát thương lớn cho con Centaur đó.

Bùi Kiều nhìn Johann với vẻ nghi hoặc, nhưng hắn còn chưa kịp nói gì thì David đứng bên cạnh đã gật đầu lia lịa nói: “Bùi Kiều, đúng là nên để Johann đi cùng với anh đi. Anh ta có một món Thiên Sinh Vũ Khí cấp Chân Ma dung lượng 600 đơn vị đấy! Có trời mới biết được gia tộc anh ta đã phải ra cái giá nào để lấy được thứ đó! Mà thuộc tính của món Thiên Sinh Vũ Khí đó cũng có chút đặc biệt, vậy nên nếu anh muốn giải quyết con Centaur đó trong thời gian ngắn thì việc để Johann tham gia sẽ tạo ra được sự trợ giúp lớn đấy.”

Johann khẽ cười nhạt, một vệt sáng màu xanh nhạt thoáng hiện lên trong mắt hắn. Lập tức, một cây đàn hạc (1) có màu xanh da trời pha lẫn xanh lá xuất hiện trên tay hắn. Thân đàn trong suốt lấp lánh ánh sáng màu xanh, nhìn qua giống như được chế tạo từ ngọc lưu ly vậy. Mà ngay khi cây đàn hạc Thiên Sinh Vũ Khí này xuất hiện thì Bùi Kiều cũng cảm nhận được ý chí tỏa ra từ nó: ý chí của gió.

“Một loại thuộc tính lạnh băng? Cây đàn hạc này có thuộc tính ‘phong’ đúng không?”

Johann vốn còn đang chuẩn bị giải thích thuộc tính cây Thiên Sinh Vũ Khí của hắn là gì thì nghe thấy Bùi Kiều hỏi như vậy. Điều đó làm hắn thoáng sửng người, cả nửa ngày sau mới cười khò nói: “Làm sao ngươi biết? Chẳng lẽ là do năng lực đặc thù Valkyrie sao?”

Bùi Kiều mỉm cười, không giải thích gì thêm mà quay lại hỏi Dương Đình Thiên: “Thế nào? Người liệu có thể bao phủ chấp niệm cho hai thanh Thiên Sinh Vũ Khí cùng một lúc không?” Vừa nói, vừa lúi ra hai bọc gạo chấp niệm từ trong U Minh Nhẫn Nhẫn ném qua cho Dương Đình Thiên.

Dương Đình Thiên gật đầu khẳng định: “Không thành vấn đề... Ta cũng muốn thử xem năng lực này có thể trở nên mạnh đến mức nào.” Nói xong, hắn mở luôn hai bọc gạo chấp niệm mới nhận kia ra, sau đó liên tục lấy gạo bên trong ra hòa tan thành chất lỏng màu bạc.

Có lẽ thực sự là hiệu quả khi năng lực đặc thù tăng lên, nên khi đám gạo kia vừa mới tiếp xúc với bàn tay Dương Đình Thiên, hắn chỉ hơi tập trung một chút thì gạo chấp niệm đã bắt đầu chuyển hóa thành chất lỏng màu bạc. Tốc độ chuyển hóa này đã nhanh hơn gấp rưỡi lúc trước, mà số lượng gạo Dương Đình Thiên có thể hòa tan một lần cũng tăng khoảng một nửa và chất lỏng màu bạc được tạo thành cũng vẫn giữ được trạng thái ổn định.

Chỉ sau khoảng ba mươi, bốn mươi giây sau, Anh Dũng Súng của Bùi Kiều và cây đàn hạc như ngọc lưu ly của Johnan đã được bao phủ một lớp chất lỏng màu bạc hơi mỏng, mà chất lỏng màu bạc này còn không ngừng lưu động, khiến cho hai thanh Thiên Sinh Vũ Khí này bỗng chốc lỏng lẻo như thần khí!

Những người xung quanh nhìn xem quá trình đó mà tròn tròn mắt, Johnan thì vừa mừng vừa sợ nhận lấy thanh Thiên Sinh Vũ Khí của mình. Mọi người chỉ thấy những ngón tay hắn nhẹ lướt trên cung đàn, lập tức, một lưỡi phong nhận (2) màu trắng bạc xuất hiện cách hắn khoảng 10cm, sau đó ‘xoẹt’ một tiếng, chém qua mấy tảng đá lớn trong hẻm núi, cuối cùng còn xuyên sâu xuống lòng đất, cũng không biết là nó đi sâu được đến đâu.

“Tuyệt! Thật lợi hại... Uy lực này đúng là lớn quá sức!” Johnan lập tức vui sướng rống lên. Đồng thời, ánh mắt hắn nhìn về phía Dương Đình Thiên cũng như lập lòe tỏa sáng, giống như khi một cô gái thấy được thứ châu báu đẹp nhất trên thế gian vậy.

Bùi Kiều đứng bên cạnh vỗ nhẹ vai hắn, nói: “Không nên thử lung tung nữa. Chất lỏng màu bạc đó là do chấp niệm tạo thành, mỗi lần anh công kích sẽ tiêu hao một lượng chất lỏng đó. Nếu như đang chiến đấu mà tiêu hao hết toàn bộ thì anh cũng đừng nên kỳ vọng rằng Dương Đình Thiên sẽ chạy tới phủ lại một lớp chấp niệm nữa cho mình nhé...”

Nói tới đó, hắn nhìn về phía bảy mươi người còn lại rồi vỗ mạnh trán một cái, một luồng ánh sáng màu vàng kim rực rỡ lập tức bắn ra từ trong mắt hắn. Một giây sau, một cây rìu màu vàng kim khổng lồ dài tới 10m đã xuất hiện trên mặt đất, ánh sáng vàng chói lọi bùng lên kịch liệt từ nó làm cho tất cả mọi người đều vô thức nhắm mắt lại. Đến khi họ mở mắt ra thì trước mặt đã đứng một quái vật thân người, đầu bò màu vàng sậm, cao ước chừng 10m.

Nguy Ngu Đầu vừa xuất hiện liền giữa đầu thét vang, trường khí thể phần nộ của nó lập tức tràn ra bao phủ phạm vi hơn trăm mét. Tuy Bùi Kiều đã ra lệnh cho nó bằng ý thức, nên trường khí thể này không nhằm vào những người có mặt ở đây, nhưng tất cả vẫn cảm thấy bị áp lực. Thậm chí đám sáu mươi người mới đến còn khiếp sợ tới mức cứng hết lưỡi, chỉ có thể sững sờ nhìn người khổng lồ đầu bò trước mặt.

“Như vậy... chúng ta xuất phát!”

Bùi Kiều rống lớn một tiếng, làm những người đang ngây ra chột bưng tỉnh. Hắn cũng không nhìn lại đám người đó nữa mà dùng ý niệm ra lệnh cho Nguy Ngu Đầu dốc toàn lực tấn công con Centaur kia, và khi mọi người còn chưa kịp phản ứng thì dưới chân hắn đã lóa lên ánh chớp, lập tức theo sau Nguy Ngu Đầu tiến về phía trung tâm của chiến trường.

Mãi đến lúc này, tất cả mới bừng tỉnh sau cơn choáng ngợp. Cả đám đồng thanh rống lên rồi lập tức đuổi theo Nguy Ngu Đầu và Bùi Kiều tiến vào trung tâm của chiến trường.

Chỉ mình Dương Đình Thiên là đứng nguyên tại chỗ. Mãi cho tới khi tất cả đã chạy ra khỏi hẻm núi rồi, hắn mới ngã khụy xuống đất, toàn thân khe khẽ run rẩy.

(Vẫn còn hơi quá sức. Bao phủ chấp niệm cho hai thanh Thiên Sinh Vũ Khí một lúc – đây là cực hạn trước mắt của ta...)

Dương Đình Thiên ngồi trên mặt đất cười khò, sau đó lại lần nữa nhắm mắt tĩnh tọa...

Phía bên kia, đám người Bùi Kiều đang như mảnh hổ xuống núi. Tuy cả đám chỉ có ‘lèo tèo’ hơn bảy chục người và thêm một con quái vật đầu bò cao hơn 10m, nếu so sánh với bốn mươi, năm mươi ngàn con quỷ quái tụ tập tại trung tâm chiến trường thì đúng là không khác gì ‘chìm ngấm’, nhưng thật ra, trong số hơn bảy mươi người này thì đã có gần ba mươi người có Thiên Sinh Vũ Khí, lại có một con quỷ quái Chân Ma cấp xung phong đi trước mở đường. Vậy nên, có thể nói rằng: nếu như không có con Centaur và Ác Ma màu đỏ kia trấn giữ thì bảy mươi người này hoàn toàn đủ sức tàn sát toàn bộ mấy chục nghìn quỷ quái thông thường ở đây.

Tuy Bùi Kiều xông lên rất nhanh, nhưng hắn vẫn chú ý tới đám đông hơn bảy mươi người sau lưng. Khi thấy hơn bảy mươi người này không hề biểu hiện hay làm việc gì thể hiện sự sợ hãi thì mới dám thở phào một hơi.

Có điều là những gì hắn thấy sau đó lại làm hắn lắp bắp kinh hãi. Hắn thấy Johnan đang bám sát theo sau cách mình hơn 10m chứ không hề bị bỏ lại đằng sau như đám bảy mươi người kia. Phải biết rằng lúc này Bùi Kiều đang di chuyển bằng lực lượng lôi điện nên tốc độ tương đương với Nguy Ngu Đầu, so với bảy mươi người kia thì phải nhanh gấp cả mười lần, thế mà cái gã Johnan này lại bám theo được hả?

(... Đúng rồi! Cây đàn hạc của hắn có thuộc tính là ‘điều khiển sự lưu động của gió’. Nếu như hắn đã có thể tấn công bằng năng lực đặc thù của Thiên Sinh Vũ Khí cấp Chân Ma, thì cũng có thể sử dụng năng lực đó để tăng tốc là điều đương nhiên.)

Bùi Kiều thầm gật đầu. Sau đó, hắn không tiếp tục chú ý đến phía sau nữa mà bắt đầu dồn toàn bộ sự chú ý, nhìn chăm chú vào con Centaur đang ở xa xa phía trước. Lúc này, khoảng cách hai bên còn khoảng 15000m, nhìn qua thì con Centaur kia chỉ như một chấm đen nhỏ xíu, về phần con Ác Ma màu đỏ thì ở phía sau con Centaur khoảng 1000m, vẫn đang yên lặng ngồi hấp thụ tội nghiệt trong trận pháp đầy những ký hiệu phù văn kỳ lạ kia.

(Không được rồi! Khoảng cách giữa Centaur và con Ác Ma kia quá gần. Với khoảng cách đó thì dù con Ác Ma màu đỏ không phải loại quỷ quái có tốc độ cao, có lẽ cũng sẽ chạy tới kịp trong vòng mười giây. Xem ra, phải tìm cách dụ con Centaur kia ra xa mới được.)

Bùi Kiều âm thầm tính toán, sau đó nhanh chóng dùng ý niệm ra lệnh cho Ngự Nguư Đầu chuyển đổi mục tiêu. Tiếp đó, hắn vừa tiếp tục chăm chú theo dõi Centaur vừa âm thầm tính toán thời điểm bắt đầu giao chiến với nó.

Tất cả những điều vừa rồi thực tế chỉ diễn ra trong một thời gian cực ngắn. Lúc này, tốc độ của cả Ngự Nguư Đầu, Bùi Kiều và Johnan đã đạt tới mức độ đáng sợ. Cả ba chỉ cần khoảng năm giây để vượt qua khoảng cách 1000m, tuy còn chưa đạt tới vận tốc âm thanh nhưng cũng đã gần tiếp cận tốc độ đó, vậy nên đã có thể cảm thấy sóng xung kích mạnh mẽ lan tỏa. Hơn nữa còn có con quái vật cuồng mãnh như Ngự Nguư Đầu dẫn đầu, như một tia chớp giạt tiến lên, đâm thẳng vào hàng ngũ của đám Bộ Binh Khô Lâu, làm đường nó đi qua tràn ngập năng lượng tiêu chuẩn phiêu tán, như thể đã tạo ra một con đường làm bằng năng lượng tiêu chuẩn.

Náo loạn lớn như vậy nên đương nhiên con Centaur và Ác Ma màu đỏ ở phía xa không thể nào không phát hiện. Thực ra, ngay từ lúc Ngự Nguư Đầu rống lớn và tỏa ra trường khí thể phẫn nộ thì chúng đã cảm nhận được và bắt đầu đề phòng. Nếu không thì đã không có chuyện con Centaur kia vừa vận chận ngang trên đường tiến tới chỗ con Ác Ma của mọi người.

Cứ như vậy, Ngự Nguư Đầu đi trước, Bùi Kiều đi giữa, Johnan sau cùng, sau khi chạy được hơn một phút thì chỉ còn cách con Centaur hơn 3000m. Nhưng ngay lúc này, Ngự Nguư Đầu đi đầu bỗng nhiên đổi hướng, chạy nghiêng qua một bên, nhìn qua có vẻ như muốn bỏ qua Centaur để tiến thẳng tới vị trí của Ác Ma màu đỏ.

Bùi Kiều đương nhiên là bám sát theo phía sau nó, chỉ có Johnan là ban đầu hơi chút sững sốt, nhưng hắn cũng không chần chừ lâu, lập tức chuyển hướng theo hai tên phía trước. Mà lần chuyển hướng này cũng quá đột ngột, thân hình đồ sộ của Ngự Nguư Đầu lại quá bất mắt, căn bản là chẳng thể nấp vào đâu được, vậy nên con Centaur ở đằng xa kia đang giương cung lên cũng thoáng sững sốt, sau đó cũng bắt đầu di chuyển nghiêng sang một bên, tựa như muốn cản đường của bọn Ngự Nguư Đầu. Cứ như vậy, khoảng cách của hai bên nhanh chóng thu hẹp, theo đó thì tốc độ của Centaur cũng chậm dần lại, dường như đang ước lượng khoảng cách để bắn tên.

Tương tự, Bùi Kiều cũng đang âm thầm tính toán khoảng cách giữa hai bên và cả khoảng cách giữa Centaur và con Ác Ma màu đỏ. Vì tốc độ của cả hai bên đều cực nhanh nên chỉ có thể dùng mắt thường để ước lượng chứ không thể có số liệu chính xác được. Vậy nên lúc này toàn bộ ý thức của hắn đã được tập trung lại để tính toán, trong trạng thái này, hắn lại một lần nữa thấy mọi vật bốn phía dường như đang bắt đầu chậm lại... Hắn lại một lần nữa tiến vào trạng thái kỳ lạ kia!

(2000m! Không, phải là chừng 2500m – Centaur đã cách Ác Ma màu đỏ khoảng 2500m. Còn chúng ta cách nó khoảng... 1500m. Chết tiệt! Xa như vậy mà nó đã có thể bắn tên được rồi sao?)

Bùi Kiều giống như thể đang xem một bộ phim quay chậm. Hắn thấy con Centaur kia bỗng nhiên đứng khựng lại, rồi từ từ giương cây cung lớn màu xanh lục của mình lên. Bùi Kiều đương nhiên biết động tác này của nó nghĩa là gì... Centaur chuẩn bị bắn bọn hắn. Thế nên hắn không chờ đợi thêm nữa, lập tức rống lớn: “Ngự Nguư Đầu! Mục tiêu Centaur!”

Tiếng rống này vừa vang lên, trạng thái vạn vật chậm lại xung quanh cũng biến mất. Bùi Kiều chỉ thấy một thứ nhìn như một tia chớp xanh ngưng tụ trên thân cây cung lớn của Centaur. Sau đó, tia sáng kia lóe lên, một giây sau, lồng ngực của Ngự Nguư Đầu đứng cách đó 1500m đã bị xuyên thủng từ trước ra sau, một mũi tên màu xanh lục đã đục một cái lỗ lớn trên người nó. Sau đó mũi tên còn tiếp tục bay ra xa, giết chết một đám lớn quỷ quái ở sau lưng Ngự Nguư Đầu.

“Giết!”

Hai mắt Bùi Kiều đã đỏ ngầu. Hắn không biết một đòn nghiêm trọng vừa rồi có thể làm cho Ngự Nguư Đầu tiêu tán hay không, nhưng hắn biết rõ: thời khắc quan trọng nhất, quyết định xem có thể tiêu diệt được con Centaur kia trong thời gian ngắn hay không đã tới rồi!

Một tiếng ‘đùng’ nổ vang, Bùi Kiều đã hóa thân thành người không lồ lơ lửng vọt ra từ sau lưng Ngự Nguư Đầu, mỗi bước vọt qua trăm mét, phóng về phía con Centaur kia...

Lời bình:

Trận khổ chiến lại tiếp tục! Liệu Ngự Nguư Đầu có ‘ra đi’ chỉ sau một chiêu? Bùi Kiều sẽ phải làm thế nào ở tình cảnh nguy cơ như vậy? Mời đón đọc chương mới với màn chiến đấu nghẹt thở của TVKD được thực hiện bởi nhóm Vô Hạn Chi Tâm tại địa chỉ facebook Vô Hạn Thế Giới!

Chú thích:

1. Đàn hạc: (hay thụ cầm, đàn Harp) là một loại nhạc cụ bộ dây đã từng rất phổ biến. Ở đây là loại của Châu Âu, có nhiều dây và độ dài ngắn của các dây lại khác nhau.

2. Phong nhận: lưỡi dao gió

Khoảng cách 1500m...

Nói đúng ra thì khoảng cách này cũng không hề ngắn. Một người bình thường muốn chạy hết đoạn đường có độ dài đó ít nhất cũng phải mất vài phút, thậm chí những người ít vận động thì có thể còn không chạy hết được đoạn đường 1500m đó.

Nhưng với quỷ quái Chân Ma cấp hoặc với Tự Do Linh Hồn thì khoảng cách 1500m này thực ra lại tương đối ngắn, nhất là với một linh hồn có phương pháp gia tăng tốc độ đặc biệt như Bùi Kiều – hắn chỉ mất khoảng bảy, tám giây để vượt qua đoạn đường 1500m đó!

Với xét theo tốc độ bắn tên của Centaur thì trong vòng bảy, tám giây đó, nó ít nhất phải bắn được từ mười tới mười lăm phát tên! Mà uy lực của cái mũi tên đó cũng đúng là quá mức kinh khủng, quả thực giống như một quả tên lửa đạn đạo cỡ nhỏ vậy. Đến cả một con quỷ quái Chân Ma cấp cứng rắn như Ngự Ngưu Đầu cũng không đỡ nổi – bị một tên xuyên thủng. Tuy nó còn chưa bị tiêu tán nhưng cái làn da màu vàng sạm của nó lại một lần nữa trở nên nhạt nhòa, gần như sắp thành màu trắng mất rồi. Vậy nên Bùi Kiêu cũng chắc chắn là mình không muốn ném thử uy lực của cái mũi tên đó tẹo nào. Đó cũng là nguyên nhân hẳn biến thành người không lồ lòi điện.

Bùi Kiêu vừa biến thành hình thái người khổng lồ lòi điện thì trong lòng bàn tay cũng lập tức ngưng tụ ra một quả cầu sét. Nhưng khi quả cầu sét này chưa ngưng tụ được bao lâu thì con Centaur phía xa đã lại bắt đầu kéo căng dây cung. Vậy là Bùi Kiêu cũng bắt chấp quả cầu sét này đã đủ uy lực hay chưa, lập tức vung tay, ném nó về phía con Centaur.

Một tiếng nổ ầm ầm vang lên. Quả cầu sét đó và mũi tên đụng vào nhau giữa không trung. Quả cầu sét của Bùi Kiêu lập tức nổ tung. Tuy vì uy lực của cầu sét còn chưa đủ nên không thể triệt tiêu được hết uy lực của mũi tên nhưng vụ nổ cũng làm chệch hướng bay của nó. Mũi tên bay chéo qua bên cạnh cách cả đám khoảng vài chục mét.

Bùi Kiêu thấy mà thầm lú lỏi, thật sự cảm thấy sợ hãi uy lực của cái mũi tên này tới cực điểm, nhưng cũng vì vậy mà lòng tin có thể giết chết được con Centaur này của hắn lại lớn hơn một chút... Lấy được càng nhiều thì sẽ phải trả giá càng nhiều – chân lý đó không chỉ đúng với linh hồn mà còn chính xác với cả quỷ quái nữa!

Viễn trình công kích mạnh thì tất nhiên cận chiến phải là nhược điểm!

Lại một tiếng nổ ầm ầm, quả cầu sét do Bùi Kiêu tạo ra và một mũi nữa lại đụng vào nhau. Mũi tên kia cũng bị làm chệch hướng như trước, và lúc này thì khoảng cách giữa hai bên chỉ còn khoảng 1000m.

Có điều khi Bùi Kiêu ngưng tụ ra quả cầu sét một lần nữa thì hắn bỗng trợn to mắt. Đó là vì hắn thấy con Centaur trước mắt kia vừa mới lấy ra vài mũi tên một lúc... Đúng vậy, Centaur đưa lên ít nhất là năm mũi tên nhắm vào ba người. Nó định bắn đến năm mũi tên một lúc sao?

Tốc độ bắn lần này của Centaur rõ ràng đã giảm xuống rất nhiều, thời gian nó ngắm bắn ít nhất phải lên tới một giây. Mà Bùi Kiêu cũng lợi dụng khoảng thời gian đó để ngưng tụ ra một quả cầu sét hoàn chỉnh. Rồi hắn cũng không để cho Centaur tiếp tục ngắm bắn mà lập tức ném thật mạnh quả cầu sét về phía nó. Cùng lúc đó, năm mũi tên của Centaur cũng đồng loạt bắn ra. Hai bên lại một lần nữa đụng vào nhau giữa không trung.

Chỉ khác là lần này, từ trong vụ nổ của cầu sét bắn ra tới năm mũi tên!

Tuy độ chính xác của cả năm mũi tên đều bị ảnh hưởng nên không có cái nào bắn trúng ba người, nhưng một mũi tên gần nhất trong số đó đã xẹt qua chỉ cách Bùi Kiêu và Johnan chỉ có ba, bốn mét. Sau khi mũi tên đó bay qua, cả hai đều không tự chủ mà rung mình một cái.

“Johnan! Lúc trước David đã nói anh có thể giúp tôi tiêu diệt con Centaur này nhanh chóng hơn! Vậy anh có biện pháp gì tốt vậy?” Bùi Kiêu bỗng nhiên rống lớn khi đang bắt đầu ngưng tụ một quả cầu sét khác trong tay.

Johnan đã bị màn đối chiến tầm xa vừa rồi làm cho ngầy ngẫn, nhất là khi hắn chứng kiến Bùi Kiêu biến thành người khổng lồ lòi điện thì hai mắt thậm chí còn sáng rực lên, lúc này nghe Bùi Kiêu hỏi thì hắn liền vội vàng trả lời: “Cái đàn hạc này của tôi có thể khống chế được gió. Tôi có thể lợi dụng sự lưu chuyển của gió để phong tỏa con Centaur đó, khiến cho tốc độ di chuyển của nó hạ thấp. Nhưng vì nó là quỷ quái Chân Ma cấp nên tôi chỉ có thể phong tỏa được nó nhiều nhất là hai, ba giây thôi!”

“Vậy là đủ rồi!” Bùi Kiêu rống lớn một tiếng rồi lại một lần nữa ném mạnh quả cầu sét trong tay đi. Lần này hắn thậm chí không thèm quan sát xem trong số năm mũi tên kia có cái nào sắp bắn trúng mình hay không. Dù sao thì tốc độ của mấy mũi đó cũng quá khủng bố, nếu bị bắn trúng thì dù có nhìn thấy cũng chẳng kịp phản ứng, vậy nên có nhìn thấy chúng hay không cũng chẳng khác gì nhau. Ngay sau khi ném quả cầu sét ra, không ngờ hắn lại bắt đầu thu nhỏ lại, đồng thời Ngự Ngưu Đầu đang chạy đằng trước cũng bỗng nhiên dừng lại, sau đó nó vậy mà lại thò tay tóm lấy hắn rồi làm động tác dòn sức chuẩn bị ném đi.

“Johnan! Phong tỏa hành động của nó! Nhanh!”

Bùi Kiêu gào to. Khi lời còn chưa dứt thì hắn đã dùng suy nghĩ ra lệnh cho Ngự Ngưu Đầu ném mình bay vút đi. Tốc độ bay của hắn thậm chí còn cao hơn tốc độ bay của mũi tên do Centaur bắn. Chỉ trong nháy mắt, Bùi Kiêu đã bay tới ngay trên đầu Centaur, thậm chí vì lực ném còn chưa hết nên hắn vẫn còn bay tiếp về phía trước.

Đó đương nhiên không phải là do Bùi Kiêu tính sai. Ngay khi đang ở giữa không trung, thân thể hắn lại một lần nữa lóc lên ánh chớp vô cùng gai mắt, thân thể điên cuồng hóa thành khổng lồ. Ngay trên đầu của Centaur, hắn một lần nữa hóa thành người khổng lồ lòi điện, giống như thể Titan trong thần thoại cổ đại từ trên trời giáng xuống!

Nói thì dài nhưng sự việc diễn ra thì nhanh. Từ lúc Bùi Kiêu bị Ngự Ngưu Đầu ném bay đi, rồi bay tới đỉnh đầu Centaur, lại hóa thành khổng lồ, tất cả quá trình chỉ diễn ra trong nháy mắt mà thôi. Cũng may là vì lúc này Bùi Kiêu đang vô cùng tập trung, tốc độ tư duy nhanh hơn rất nhiều lần so với môi trường xung quanh, nhờ đó mà hắn đã nắm chắc từng khoảnh khắc trong quá trình chỉ diễn ra trong chớp mắt này!

Ngay khi sắp bay qua người Centaur, Anh Dừng Súng trong tay Bùi Kiêu bỗng nhiên cũng nhanh chóng phóng to. Hóa ra trong nháy mắt đó, cả hắn lẫn Anh Dừng Súng đều đồng thời tiến hành Giải Phóng, mà hắn lại muốn mượn việc kích thích của Anh Dừng Súng phóng đại để có thể cầm mạnh nó xuống mặt đất. Chính nhờ đó mà cuối cùng hắn đã có thể dừng lại tại nơi cách Centaur chỉ hơn hai mươi mét.

Phản ứng của Centaur cũng không hề chậm. Nó thậm chí có thể dùng được những mũi tên chuẩn bị sẵn ra, sau đó hai chân trước đập mạnh, thân người đã xoay lại, đồng thời năm mũi tên cũng nhắm thẳng vào Bùi Kiêu ở phía sau.

(Nhờ anh đó... đừng để tôi thất vọng!)

Bùi Kiêu lúc này đã là ‘tên đã lên dây’, cơ bản là không còn lựa chọn nào khác. Hắn dường như không hề để ý tới những mũi tên của Centaur đang nhắm thẳng vào mình mà chỉ sai bước phóng thẳng về phía Centaur. Ngay khi những mũi tên của Centaur đã nhắm thẳng Bùi Kiêu, sẽ bắn ra ngay lập tức thì đột nhiên, một cơn gió màu xanh lá bỗng thổi qua người Centaur. Cơn gió đó dường như biến thành một bức tường bằng ngọc lưu ly khóa chặt Centaur lại trong chớp mắt, những mũi tên đáng ra sẽ lập tức bắn ra lại bị ngừng lại một cách mạnh mẽ. Đây rõ ràng chính là năng lực của cây đàn hạc mà Johnan sở hữu!

“Good job!”

Bùi Kiêu thực sự cảm thấy mừng đến phát điên. Chỉ sau chưa tới một giây, hắn đã vọt tới trước mặt Centaur, rồi giơ cao quả đấm khổng lồ có điện chạy quanh đập thẳng xuống đầu Centaur. Anh Dũng Súng trên tay còn lại vẫn đang giữ kích thước tới vài mét của trạng thái Giải Phóng, vậy nên sau khi nện xuống đầu Centaur một đập, Bùi Kiêu cũng không ‘khách sáo’ mà cũng vung Anh Dũng Súng chém mạnh xuống.

Mặt ngoài của Anh Dũng Súng đang được chất lỏng chấp niệm bao phủ nên toàn thân khẩu súng đang mang một màu trắng bạc. Lưỡi dao của khẩu súng chém xuống, lập tức như dao cắt đậu phụ, thân hình của Centaur đã bị cắt làm hai nửa kể từ phần ngực, và cả cây cung lớn màu xanh lục kinh khủng tới cực độ của nó cũng bị chém hỏng hoàn toàn, đã không thể sử dụng được nữa.

Bùi Kiêu vừa mới chém đôi Centaur, còn chưa kịp bồi thêm một đòn để hoàn toàn đánh tan nó thì bỗng phía sau hắn vang lên một tiếng dơi rít rợn người, cùng với đó là một áp lực khổng lồ nhanh chóng tiếp cận hắn. Bùi Kiêu biết rõ, đó là con Ác Ma màu đỏ đã xuất kích rồi... Sau khi hộ vệ cuối cùng của nó chết, cuối cùng nó cũng không thể ngồi yên trong trận đồ phù văn được nữa. Nó thật sự ra tay rồi!

“Ngụy Ngu Đầu! Ngăn con Ác Ma đó lại!”

Bùi Kiêu rống to một tiếng rồi mặc kệ cái áp lực kinh khủng sau lưng đang nhanh chóng tới gần, hắn tập trung hết sức nạp tiêu chuẩn năng lượng và lực lượng lôi điện vào Anh Dũng Súng trong tay. Sau chốc lát, Anh Dũng Súng đang trong trạng thái Giải Phóng lóe lên ánh chớp. Bùi Kiêu không do dự lấy một giây, lập tức cầm mạnh Anh Dũng Súng xuống, hòng súng xuyên vào trong thân hình của Centaur, sau đó bóp cò.

Tuy vì thời gian gấp gáp nên Anh Dũng Súng của Bùi Kiêu chưa thể ngưng tụ đủ năng lượng tiêu chuẩn và lực lượng lôi điện, nhưng vẫn có một tiếng nổ âm vang, sóng xung kích do vụ nổ gây ra vẫn hất văng hắn bay ra ngoài hơn mấy chục mét rồi mới rơi xuống đất. Mà trước mặt hắn, từ trong ngọn lửa của vụ nổ đang tràn ra vô số năng lượng tiêu chuẩn, trong không trung lập tức xuất hiện mấy chục nghìn đơn vị năng lượng tiêu chuẩn phiêu tán...

Tiêu tan rồi! Centaur đã hoàn toàn tiêu tan!

Bạn đang đọc truyện *Từ Vong Khai Đoan* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Q.4 - Chương 7: Chương 6: Tổng Tư Lệnh Quân Phía Bắc!

Từ lúc Bùi Kiêu bị Ngụy Ngu Đầu ném bay ra xa hơn nghìn mét, sau đó dùng Anh Dũng Súng trạng thái Giải Phóng chém đôi Centaur rồi cuối cùng dùng Đạn Năng Lượng của Anh Dũng Súng hoàn toàn đánh chết nó, cả quá trình chỉ diễn ra trong khoảng một, hai giây mà thôi, thật đúng là có thể dùng ‘diễn ra trong chớp mắt’ để hình dung. Và cũng ngay lúc này, con Ác Ma màu đỏ đã bắt đầu tấn công về phía hắn.

Lúc trước còn cách xa nên không cảm thấy rõ, nhưng lúc này khi đã tiến lại khá gần hắn mới cảm nhận được áp lực cực kỳ khủng bố mà con Ác Ma màu đỏ này phát tán ra. Ý chí của trường khí thể do nó phát ra là uy nghiêm, hiệu quả thuần túy là tạo áp lực. Tuy trường khí thể đó không có tính công kích hay mê hoặc gì nhưng chỉ riêng cái áp lực đó thôi đã quá kinh khủng rồi.

Giờ phút này, Bùi Kiêu vẫn còn trong trạng thái người khổng lồ lôi điện, vậy nên theo lẽ thường, hắn có thể miễn dịch được nếu bị trường khí thể bao phủ. Nhưng lúc này, sau khi bị trường khí thể của Ác Ma bao phủ, hắn lập tức cảm thấy tốc độ, lực lượng, tốc độ phản ứng, các tổ chức thân thể đồng loạt bị giảm xuống. Khi bị áp lực kinh khủng này áp chế, ước chừng hắn chỉ có thể sử dụng được khoảng 70% thực lực. Đây thật đúng là chuyện không thể nào tin nổi!

Nhờ có ký hiệu phù văn lôi điện và lực lượng lôi điện trong cơ thể nên dù là khi phải đối mặt với con Ngụy Ngu Đầu Ma Vương cấp không hoàn chỉnh thì hắn vẫn có thể triệt tiêu được tác dụng suy yếu do trường khí thể của nó gây ra. Thế mà lúc này lại không thể nào miễn dịch được với sự đè ép của trường khí thể do Ác Ma phát ra?

Sau phút chốc kinh sợ, Bùi Kiêu lập tức quyết định, rống lên ra lệnh cho Ngụy Ngu Đầu tiến lên chặn đánh Ác Ma, còn hắn thì tập trung hết sức để áp chế sự chấn động của chấp niệm, một chuỗi đòn vừa rồi đã làm cho chấp niệm trong cơ thể hắn bắt đầu mất ổn định, có thể rơi vào tình trạng chấn động bất cứ lúc nào.

Ngư Đầu cũng thật khá! Chịu một tên đục xuyên qua cơ thể nhưng ngoài việc làn da hơi nhát đi thì vẫn có thể gào thét rất uy mãnh, trường khí thể phần nộ lập tức quét qua, đụng mạnh vào trường khí thể uy nghiêm. Tại nơi va chạm, trường khí thể màu đỏ kia lập tức rung chuyển dữ dội.

Tốc độ của Ác Ma màu đỏ nhanh, tốc độ của Ngư Ngư Đầu cũng không kém. Mặt đất vang lên những tiếng nổ đùng đùng khi Ngư Ngư Đầu xông qua ngay cạnh người Bùi Kiều, như gió như lửa xông về phía trước và cùng lúc đó thì Ác Ma màu đỏ cũng chỉ còn cách Bùi Kiều hai, ba trăm mét. Với tốc độ của hai con quái vật này, chỉ sau chưa tới một giây, chúng đã đâm thẳng vào nhau. Một tiếng ‘uỳnh’ trầm đục vang vọng, một luồng sóng chấn động lập tức lan tỏa ra khắp bốn phía từ nơi hai bên va chạm.

Ngư Ngư Đầu cao tới khoảng mười mét, nhìn giống như một ngôi nhà lầu di động, to lớn đến mức làm người ta không dám thở mạnh khi đứng gần, hơn nữa nhìn cái thân hình cơ bắp đó thì nó thật đúng chuẩn một gia hỏa vô cùng bạo lực, mà sức lực của nó thực sự kinh khủng tới đâu thì Bùi Kiều chính là người hiểu rõ nhất. Và lúc này đây, nó đâm thẳng vào con Ác Ma với thân hình cao khoảng hai mét. Thế hình hai bên chênh lệch năm lần! Tới năm lần cơ đấy!

Nhưng sau cú va chạm đó, không ngờ Ngư Ngư Đầu lại bị đâm cho văng ra hơn mười mét, còn con Ác Ma kia vẫn đứng nguyên tại chỗ, thân thể chỉ hơi run lên mà thôi. Cảnh tượng đó đúng là làm cho người nào nhìn thấy cũng phải trợn tới lời cả mắt. Nhưng như vậy cũng còn chưa hết, sau khi con Ác Ma kia hơi run lên, nó liền phát ra một tiếng rít vô cùng chói tai, như thể dao đâm thẳng vào tai người nghe... Sau khi tiếng rít chấm dứt, trên tay nó chọt bùng lên một ngọn lửa dữ dội. Hai tay run lên, một thanh mã tấu rực lửa dài hơn hai mét đã xuất hiện trong tay nó. Ngọn lửa của thanh mã tấu đó thuần một màu trắng rực sáng, có thể đoán được nhiệt độ của ngọn lửa này cao tới mức nào!

Tuy Bùi Kiều đang gắng hết sức để trấn áp sự chấn động của chấp niệm trong cơ thể nhưng khi hắn thấy vậy thì cũng không dám ngồi yên tiếp nữa. Lập tức, loi điện chạy dọc toàn thân, một quả cầu sét đã bắt đầu được ngưng tụ trong lòng bàn tay, đồng thời cũng thầm cảm thấy run sợ vì thực lực của con Ác Ma này.

Lúc này, theo kế hoạch thì phải lùi lại ngay, con Centaur kia đã bị diệt xong, mục tiêu cơ bản của lần tác chiến này đã hoàn thành. Vậy nên Bùi Kiều lập tức rống lớn không chút do dự: “Tất cả mọi người lùi lại! Để tôi càn con Ác Ma này lại..

Thế nhưng hắn chỉ vừa dứt lời, thì không ngờ con con Ác Ma kia sau khi rút ra thanh mã tấu rực lửa lại cũng không tấn công hắn hoặc Ngư Ngư Đầu, mà ngược lại, nó từ từ vỗ cánh bay lên cao. Đồng thời, trường khí thể của nó cũng co rút lại nhanh chóng, gần như chỉ còn bao phủ phạm vi trăm mét xung quanh nó, ngưng tụ thành một tầng giống như khí lưu màu đỏ, và ở ngay phía ngoài của tầng khí lưu đó đang hình thành khoảng hơn một trăm quả cầu lửa màu cam sậm, mỗi quả lớn cỡ cái phễu!

“Ban đầu ta chỉ có ý định dung hợp với phương thể giới này, sau đó sẽ biến thể giới này thành thể giới hòa bình mà ta vẫn hằng mơ ước. Đến lúc đó, sẽ có không còn cảnh tiếp tục đánh giết lẫn nhau. Ai ngờ đám người sống các ngươi cứ hết tên này tới tên khác kéo tới bức bách ta! Ta phải giết sạch toàn bộ các ngươi! Giết... giết giết giết!”

Khi Bùi Kiều thấy con Ác Ma kia bắt đầu ngưng tụ quả cầu lửa thì hắn đã định ném quả cầu sét trong tay vào nó, nhưng hắn không ngờ con Ác Ma này lại mở miệng nói... bằng tiếng Anh rất chuẩn! Không thấy có chút nào giống như âm thanh chói tai của con dơi. Nghe giọng nói đó dường như là của một người đàn ông tầm bốn mươi, năm mươi tuổi, giọng nói tràn đầy uy nghiêm như vậy sao lại có thể thoát gia từ miệng một con quỷ quái được?

Có điều khi Bùi Kiều còn đang ngây ra thì Ác Ma đã vung nhẹ tay. Hơn trăm quả cầu lửa kia lập tức bay đi, trong đó có những quả bay về hướng Bùi Kiều và Ngư Ngư Đầu, cũng có những quả bay về phía Johnan sau lưng Bùi Kiều. Hai người một bọn họ mỗi người được chia mười quả cầu lửa, về phần những quả cầu lửa còn lại... đang bay về khắp các nơi của trung tâm chiến trường. Chúng bay về phía hơn bảy mươi người đang chuẩn bị chạy trốn sau khi nghe được lời Bùi Kiều?!

Bùi Kiều nhìn cảnh đó mà muốn nứt cả hốc mắt. Hắn hét lớn một tiếng, ném quả cầu sét trong tay bay đi rồi liền quay đầu nhìn bốn phía. Một tiếng nổ lớn vang lên ngay trên đỉnh đầu. Khi sóng xung kích quét tới thì khắp bốn phía cũng liền tiếp vang lên những tiếng nổ lớn. Khi nhìn kĩ thì có thể thấy khắp nơi đều có năng lượng tiêu chuẩn tán loạn khi vô số quỷ quái bình thường tiêu tán, về phần bảy mươi người kia thì đã không nhìn thấy đâu nữa rồi...

“Đi cả nhà mày!” Bùi Kiều rống lên phần nộ, trong đầu hiện lên hình ảnh của hơn bảy mươi tên lính hồn kia. Tuy chỉ vừa mới tiếp xúc không lâu, mà trong số bảy mươi người này cũng không thiếu kẻ nhất gan, nhưng dù sao thì bọn họ cũng đều chiến đấu theo sự chỉ đạo của hắn. Cứ như vậy... cứ như vậy mà chết cả rồi sao?

Sự phần nộ trong lòng Bùi Kiều lúc này đã không thể nào hình dung nổi nữa! Nhất là cảm giác bất lực khi không thể nào cứu người ngay trước mặt càng làm cho sự phần nộ trong lòng hắn càng sôi sục điên cuồng. Khi làn sóng xung kích trên bầu trời còn chưa tan hết, hắn đã liên tục đưa lực lượng loi điện và năng lượng tiêu chuẩn vào Anh Dũng Súng, đồng thời rống lớn: “Johnan! Anh còn dùng gió phong tỏa lần nữa được không? Chỉ cần một giây thôi... không, chỉ cần nửa giây là được rồi! Khi nào tôi nâng họng súng lên, hãy sáng tạo ra một cơ hội cho tôi!”

Johnan sau lưng Bùi Kiều cũng đang kinh sợ tới ngây người. Tuy trước khi xuất kích hắn đã nghe David nói rằng con Ác Ma này rất lợi hại nhưng hắn nào có tưởng tượng được nó lại lợi hại tới mức độ này? Phạm vi mười mấy kilomet đều nằm trong tầm công kích bằng quả cầu lửa của nó à? Đây đúng là một chuyện không thể nào hiểu nổi, nhất là con Ác Ma còn có trường khí thể rất kinh khủng. Dưới sự đè ép của thứ đó, hắn thậm chí còn không sử dụng được 40% thực lực, hắn đang càng lúc càng thấy tuyệt vọng. Đúng lúc này, tiếng hét của Bùi Kiều làm hắn chợt bừng tỉnh, nhớ ra mình vẫn còn đang chiến trường, lập tức rống lên trả lời: “Hiểu rồi. Tôi sẽ hết sức thử một lần! Nhưng trường khí thể của con Ác Ma này rất quái lạ, tôi bị áp chế gấp đôi so với khi đối mặt với quỷ quái Chân Ma cấp khác! Hơn nữa tâm trạng cũng rất dễ bị trường khí thể ảnh hưởng, vậy nên tôi chỉ có thể thử có hết sức thôi!”

“Không phải có hết sức... mà là phải làm được! Anh không muốn báo thù cho đồng đội của mình sao?” Bùi Kiều lại dường như chẳng hề để ý tới sự phàn nàn của Johnan, hắn rống lớn rồi đưa Anh Dũng Súng lên hướng thẳng vào màn sóng xung kích trên bầu trời, chỉ đợi cho sóng xung kích qua đi thì sẽ lập tức Giải Phóng Anh Dũng Súng để cho con Ác Ma kia một đòn thật ‘ngọt’!

Thế nhưng khi sóng xung kích trên bầu trời còn chưa tan đi hết thì một luồng hào quang màu đỏ đã xuyên thẳng qua màn sóng xung kích vọt ra ngoài. Tốc độ kia rất đáng sợ, chỉ vừa lóe lên thì luồng ánh sáng đỏ đó đã vọt tới bên cạnh Ngụy Nguư Đầu, sau đó thanh mã tấu rực cháy kia đã đâm thẳng tới, xuyên qua lồng ngực Ngụy Nguư Đầu!

Lúc trước Ngụy Nguư Đầu đã bị trúng một tên phá thùng lồng ngực của Centaur, sau đó lại va chạm rất mạnh cùng Ác Ma, vậy nên lúc này nó đang rơi vào trạng thái chấp niệm chấn động, khi một đao kia đâm tới, nó đã không thể nào tránh được nữa, chỉ có thể dùng một tay để ngăn cản thanh mã tấu rực cháy, cánh tay còn lại thì liều mạng vung đâm thẳng vào con Ác Ma trước mặt này.

Nhưng chỉ vừa đỡ, một tiếng ‘xoẹt’ vang lên, như thể dao cắt vào mỡ trâu, chỉ một nhát đâm nhẹ nhàng, cánh tay của Ngụy Nguư Đầu đã bị chặt rơi xuống đất, quả đâm còn lại của nó lại chỉ trúng vào cái bóng của đối phương mà thôi. Chỉ sau vài cái vỗ cánh, Ác Ma màu đỏ đã lần nữa bay tới trên không trung, lần này Ngụy Nguư Đầu đã không đánh trúng mục tiêu.

Bùi Kiều lúc này mới chợt hiểu ra, Chân Ma cấp đều có thể cảm ứng được lẫn nhau. Vậy nên so với Ngụy Nguư Đầu có được trường khí thể phần nộ thì đám Bùi Kiều và Johnan chẳng qua chỉ là hai tên Nhập Ma cấp mà thôi. Có lẽ, trong mắt của Ác Ma, bọn Bùi Kiều chẳng thể đem lại cho nó bao nhiêu uy hiếp. Thế nên nó đã tấn công Ngụy Nguư Đầu trước! Với tốc độ và thanh mã tấu kinh khủng kia thì nó vừa vận khắc chế được điểm mạnh về sức lực của Ngụy Nguư Đầu. Như vậy, Ngụy Nguư Đầu quả thật đã trở thành một món trang trí...

Không phải! Không phải vật trang trí!

Bản thân Bùi Kiều biết rõ, nếu không có Ngụy Nguư Đầu kiềm chế và trường khí thể phần nộ trung hòa trường khí thể uy nghiêm của đối phương thì hẳn và Johnan mới thực sự biến thành vật trang trí. Vậy nên dù thế nào thì hẳn cũng không thể để cho Ngụy Nguư Đầu tiêu tán một lần nữa được!

“Con mẹ mày đấy!”

Bùi Kiều giọng cao Anh Dũng Súng đã biến thành dài tới 7m, họng súng nhắm ngay Ác Ma màu đỏ trên bầu trời, tinh thần tập trung tới cực độ, tốc độ thời gian trôi xung quanh lại bắt đầu như dần chậm lại, giống như hình ảnh quay chậm trong phim. Ngay cả con Ác Ma vốn có tốc độ vô cùng nhanh cũng trở nên chậm chạp, mà cũng chính ngay nháy mắt này, Bùi Kiều đã hoàn toàn đưa Ác Ma vào trong tầm ngắm của Anh Dũng Súng!

“Ngay lúc này! Johnan!”

Bùi Kiều lập tức rống lớn, ngón tay cùng lúc dè lên cò súng, họng súng lập tức lóe lên ánh lói điện. Trong nháy mắt, một chùm laser sáng lóng lánh như tia điện phóng ra, nơi nó hướng tới... chính là con Ác Ma màu đỏ với thanh mã tấu sáng rực lửa trắng trên tay!

Lời bình:

Liệu một phát súng này của Bùi Kiều có làm gì được con Ác Ma đáng sợ kia? Ác Ma không chỉ mạnh mẽ mà dường như còn biết suy nghĩ như người? Liệu bọn Bùi Kiều có thể sống sót dưới tay nó? Đón đọc chương mới nhất của TVKD được thực hiện bởi nhóm Vô Hạn Chi Tâm tại facebook Vô Hạn Thế Giới!

Cột laser như một cột vòi rồng quán qua. Tốc độ cực nhanh của nó quả thật đã vượt qua ‘động thị giác’(1) của con người, ngay cả với tốc độ tư duy lúc này của Bùi Kiều mà cũng không thể thấy rõ. Hẳn chỉ thấy ánh sáng chói lóa lóe lên, rồi trước mặt đã là một màu trắng sáng, bên tai vang lên tiếng nổ lớn vô cùng mãnh liệt, thân thể lập tức cảm nhận được một lực tác động rất lớn. Chỉ trong tích tắc đó thôi – dù Bùi Kiều đang trong trạng thái người không lờ – hẳn vẫn bị sóng xung kích thổi bay mất, không biết đã bay đi nơi nào.

Một phát súng vừa rồi không thể so với phát đạn mà hẳn đã dùng để bắn Centaur. Vừa rồi Bùi Kiều đã nạp đầy đủ lực lượng lôi điện và năng lượng tiêu chuẩn cho Anh Dũng Súng, thế nên uy lực chắc chắn đã ở mức cao nhất, hoàn toàn có thể so với phát đạn hẳn đã bắn con Nguư Đầu Ma Vương cấp trong ảo giới Phong Đô. Không đúng! Vì lúc này Bùi Kiều đã mạnh hơn khi đó rất nhiều nên uy lực của một phát súng vừa rồi cũng phải mạnh hơn nhiều so với trước kia.

Nhưng...

Khi Bùi Kiều bị vụ nổ thổi bay ra xa, trong lòng hẳn cũng thầm cầu nguyện, cầu khẩn tất cả các vị Thần Phật mà hẳn biết tên trên đời. Bởi vì tuy uy lực của một đòn vừa rồi rất khổng lồ nhưng lại oanh kích chính diện Ác Ma, vậy thì liệu có thể đánh thủng trường khí thể của con Ác Ma đó hay không? Đó chính là trường khí thể có nhìn thấy bằng mắt thường, cái thứ đó có thể hóa thành một tầng phòng ngự cho bản thân đấy!

Sau khi Anh Dũng Súng được Giải Phóng, phát đạn của nó cứ như biến thành một quả bom hạt nhân cỡ nhỏ, gần như hơn nửa bầu trời đều bị sóng xung kích của vụ nổ quét qua. Về phía Bùi Kiều, sau khi hẳn vừa chạm đất thì lập tức thả ra năng lượng tiêu chuẩn trong U Minh Nhãn. Một đòn vừa rồi gần như đã tiêu tốn hết năng lượng trong cơ thể hẳn, mà chấp niệm trong cơ thể hẳn lúc này cũng đang bắt đầu chấn động rồi. Lúc này đây, việc duy nhất hẳn có thể làm là cẩn thận chịu đựng, ít nhất cũng phải biết được con Ác Ma đó có còn sống hay không.

Chiến trường lúc này đã biến thành một đồng lộn xộn, bốn phía đều là năng lượng tiêu chuẩn tán loạn thì không cần đề cập tới, trung tâm chiến trường chỉ có bọn Bùi Kiều và Ác Ma màu đỏ, về phần quỹ quái bình thường thì đã bị trường khí thể của Ác Ma đẩy tít ra phía xa. Nhưng lúc này, Ngụy Nguư Đầu mất một cánh tay đang nửa quỳ trên mặt đất, cổ sức đè nên sự chấn động của chấp niệm bản thân, Johnan thì không biết đã bị vụ nổ thổi bay đi nơi nào mà không thấy bóng dáng, cả trung tâm chiến trường chỉ còn lại một mình Bùi Kiều đứng thẳng sừng sững.

Lúc này, Bùi Kiều cao tới mười mét, điện sét xẹt qua khắp thân, giống như Titan trong thần thoại cổ giáng lâm, tuy không có trường khí thể nhưng một mình đứng giữa chiến trường cũng làm nên một cỗ uy thế riêng.

Trên bầu trời mây đen cuộn cuộn, sấm chớp giăng khắp nơi, có thể nhìn thấy sóng xung kích quét qua liên tục, cảnh tượng giống như bầu trời sắp sập xuống vậy. Bùi Kiều không nhìn thấy con Ác Ma màu đỏ đâu, cũng không cảm nhận được sự tồn tại của trường khí thể uy nghiêm, nhưng đồng thời cũng không thấy năng lượng tiêu chuẩn hoặc Thiên Sinh Vũ Khí gì xuất hiện, vậy nên con Ác Ma đó chắc chắn còn sống, chỉ không biết nó đã nấp đi đâu mà thôi.

Bỗng nhiên, liên tục có những âm thanh giống như tiếng dơi rít vang lên, như thể đột nhiên có hàng chục, hàng trăm con Ác Ma xuất hiện trong đám mây hình nấm rực sáng của vụ nổ. Âm thanh đó vang vọng, lan truyền mãi ra xa. Trong đám mây lửa chọt bùng lên một cột sáng màu đỏ chói mắt, trong tâm mắt Bùi Kiều xuất hiện một quái vật khổng lồ cao tới khoảng hai mươi mét, sau lưng có một đôi cánh dơi khổng lồ màu ngăm đen, tay cầm một thanh mã tấu dài tới mười mét rực cháy lửa màu trắng, tay kia cầm một ngọn roi dài cũng đang bốc cháy ngùn ngụt. Con Ác Ma màu đỏ kia bỗng chốc đã biến thành một quái vật khổng lồ, giương cánh bay lượn trên cao khoảng trăm mét.

Không chỉ có hình thể thay đổi, áp lực mà trường khí thể của nó gây ra cho người ta cũng càng thêm kịch liệt: cho dù Bùi Kiều đang trong trạng thái người khổng lồ lôi điện nhưng lúc này hân ước chừng mình cũng chỉ có thể phát huy được 50% lực lượng và tốc độ phản ứng, còn nếu một linh hồn chưa đạt tới Chân Ma cấp thì nhiều lắm cũng chỉ phát huy được 20% - 30% thực lực. Trường khí thể kia quá mức khủng khiếp!

Nhưng đương nhiên, đã trúng một đòn toàn lực của Anh Dũng Súng thì Ác Ma cũng không thể nào bình yên vô sự được: toàn thân cháy đen là điều hiển nhiên, đặc biệt là trên ngực trái có một vết thương liên tục bùng lên tia lửa điện, nhìn vào đó thậm chí có thể thấy được trái tim của nó. Tuy thân thể Ác Ma đang khôi phục liên tục với tốc độ nhìn thấy được bằng mắt thường, nhưng đó chắc chắn vẫn là vết thương nghiêm trọng nhất. Vì vết thương có tia lửa điện nên tốc độ hồi phục chậm hơn bình thường rất nhiều, hơn nữa, tuy áp lực mà trường khí thể của Ác Ma gây ra kinh khủng hơn trước nhưng lúc này thì đã không thể nhìn thấy được trường khí thể đó bằng mắt thường nữa rồi.

Khi Bùi Kiều nhìn thấy hình dạng của Ác Ma lúc này thì hân lập tức hiểu được chuyện gì sắp diễn ra. Trước kia hân đã từng nghe Cung Diệp Vũ nói tới tình huống này: đó chính là “quỷ quái cũng biết sử dụng Giải Phóng”.

Rõ ràng rồi! Lúc này đây, con Ác Ma kia đã sử dụng Giải Phóng.

Tình huống này làm cho Bùi Kiều thực sự không biết nên cảm thấy đáng mừng hay đáng lo nữa. Ác Ma sử dụng Giải Phóng hiển nhiên sẽ khiến cho uy lực của nó tăng mạnh, sự kinh khủng của nó chắc chắn sẽ càng khó tưởng tượng. Nhưng đồng thời, sử dụng Giải Phóng cũng có nghĩa là đang tự tiêu hao sức chiến đấu của mình, thời điểm mà Ác Ma tiêu hao hết thời gian sử dụng Giải Phóng thì cũng là lúc nó phải bại vong!

Thế nhưng, Bùi Kiều liệu có chờ nổi tới lúc đó không?

Trong lòng Bùi Kiều cảm thấy nặng nề khó mà tưởng tượng. Nhìn con Ác Ma kinh khủng kia bay liệng trên bầu trời, hân chỉ có thể nắm thật chặt Anh Dũng Súng trong tay, hai tay siết chặt. Hiện tại, hân chỉ muốn có thể đánh trả được vài đòn khi Ác Ma công kích mình. Tốt nhất là có thể làm nó bị thương, nếu không thì đúng là hân có chết cũng không nhắm mắt, cũng hồ thẹn với hơn bảy mươi người đã tin tưởng mà cùng theo hân xuất kích kia.

Nhưng ai ngờ, con Ác Ma màu đỏ kia căn bản chẳng hề liếc hân. Ngược lại nó vỗ mạnh cánh một cái, vọt tới Ngự Ngu Đầu cách đó không xa. Tuy vì thể hình trở nên to lớn nên tốc độ di chuyển khi bay có chậm lại một chút, nhưng tốc độ của Ác Ma vẫn nhanh như chớp. Khi Bùi Kiều còn chưa kịp tỉnh táo lại thì nó đã vọt tới trước mặt Ngự Ngu Đầu. Thân hình cao tới hai mươi mét của nó so với chiều cao khoảng bảy, tám mét khi đang nửa quỳ của Ngự Ngu Đầu, lúc này ngược lại Ngự Ngu Đầu mới giống một đứa trẻ.

“Khốn kiếp!” Bùi Kiều lúc này mới giật mình sức tỉnh, vọt đi như tia chớp, cầm Anh Dũng Súng phóng tới sau lưng của Ác Ma.

Ác Ma màu đỏ lại chẳng hề để ý tới việc Bùi Kiều đang dần áp sát sau lưng mà nó giờ cao thanh mã tấu rực lửa của mình lên, chém thẳng xuống cái đầu bò của Ngự Ngu Đầu. Đồng thời cũng cất tiếng bằng giọng của một người đàn ông tầm bốn mươi, năm mươi tuổi: “Tại sao lại muốn tấn công ta? Tại sao?”

Trong tiếng hét lớn, thanh mã tấu rực lửa của Ác Ma đã bổ thẳng xuống đầu của Ngự Ngu Đầu, còn Ngự Ngu Đầu thì lúc này vẫn đang trong cơn chấn động chấp niệm, vậy nên nó không thể nào tránh né hoặc đánh trả gì được. Một tiếng ‘rẹt’ vang lên, cả cơ thể Ngự Ngu Đầu đã bị thanh mã tấu rực lửa bổ làm hai nửa từ đầu xuống tới chân, sau đó lại ‘xẹt’ một tiếng, hai nửa cơ thể lập tức hóa thành năng lượng tiêu chuẩn tràn ra, mà trong đám năng lượng tiêu chuẩn tràn ngập đó, rõ ràng hiện ra một cây rìu khổng lồ màu vàng xám xịt, ảm đạm không chút ánh sáng.

Sau khi Ác Ma chém cho Ngự Ngu Đầu tiêu tán, nó cũng không thèm quay đầu lại nhìn Bùi Kiều mà chỉ vung mạnh ngọn roi bốc cháy của mình về phía sau. “Ba” một tiếng, một bức tường lửa cao hơn mười mét đột ngột xuất hiện trước mặt, chặn đứng bước tiến của Bùi Kiều còn Ác Ma thì từ từ cúi xuống, cầm cây rìu khổng lồ màu vàng lên. Sau đó, ngay trước mặt Bùi Kiều, nó há miệng nuốt chửng cây rìu lớn giống như người bình thường ăn đồ ăn! Mặc dù không nhai nuốt, nhắm nháp gì nhưng chỉ vài giây sau, cây rìu màu vàng khổng lồ đã biến mất trong miệng của nó.

Cảnh tượng đó đã làm Bùi Kiều thực sự kinh sợ. Con Ác Ma kia đã cắn nuốt mất Bạo Viêm Cự Phù ngay trước mặt hân? Món Thiên Sinh Vũ Khí cấp Ma Vương mới vừa thể hiện uy lực? Vậy sau này làm thế nào hân có thể triệu hoán Ngự Ngu Đầu được nữa?

Lời bình:

Chỉ còn một mình Bùi Kiều đối mặt với Ác Ma? Làm thế nào để hân có thể sống sót? Trận chiến đã dần đi tới giai đoạn cuối cùng và cũng là giai đoạn khốc liệt nhất! Cùng theo dõi những diễn biến cực kỳ kịch tính của TVKD được nhóm Vô Hạn Chi Tâm thực hiện tại địa chỉ facebook Vô Hạn Thế Giới!

Chú thích:

1. Động thị giác: Thị lực của con người chia làm động thị giác và tĩnh thị giác. Tĩnh thị giác là khả năng nhìn thấy vật ở các bao xa, còn động thị giác là khả năng nhìn thấy vật di chuyển nhanh đến tốc độ nào.

Đầu óc Bùi Kiêu như nổ tung! Hẳn lập tức rót năng lượng tiêu chuẩn vào Anh Dũng Súng một lần nữa. Giờ phút này sự liều mạng trong hắn đã điên cuồng sôi sục tới cực độ. Dù sao cũng phải chết! Nếu không có Bạo Viêm Cự Phù thì kế hoạch nhanh chóng trở nên mạnh mẽ của hắn chắc chắn sẽ bị gián đoạn, vậy thì đến năm 2012 cũng vẫn sẽ phải chết. Vậy thì chẳng thà đánh cược đi! Vì bên trong Bạo Viêm Cự Phù có lưu giữ một phần chấp niệm của Bùi Kiêu, mà chấp niệm của hắn thì lúc này đã vô cùng cứng cỏi nên chắc hẳn con Ác Ma kia cũng không thể nào tiêu hóa ngay lập tức được. Vậy nên, nếu lúc này có thể nhanh chóng đánh bại, rồi moi bụng nó ra, có khi sẽ lấy lại được Bạo Viêm Cự Phù.

(Không thể oanh kích từ ngoài được! Sức công phá không đủ để phá vỡ lớp phòng ngự của nó. Vậy nên bằng mọi giá phải đâm sâu vào cơ thể nó rồi mới nổ súng, uy lực bộc phát khi đó sẽ đủ để cho nó đi châu trời.)

Bùi Kiêu nảy ra một ý tưởng hung ác, sau đó liều mạng phóng qua bức tường lửa chắn trước mặt, những tia điện sét bên ngoài thân thể chớp giật dữ dội khi hắn nhảy qua bức tường đó. Nhưng ngay khi hắn vừa xông qua bức tường lửa thì đã có ngay một thanh mã tấu rực lửa chém thẳng xuống đầu. Tình huống khẩn cấp, hắn chỉ kịp đưa Anh Dũng Súng lên ngăn một đòn này. Một tiếng nổ ‘đùng’ vang lên. Một luồng lực khổng lồ cùng với ngọn lửa nóng rất ập thẳng tới, đánh cho Bùi Kiêu bay thẳng ra xa mười mấy mét. Khi Bùi Kiêu đứng vững lại được, hắn ngược nhìn thì thấy Ác Ma cũng đang đối diện nhìn thẳng vào mình.

“Ta có một giấc mơ! Một giấc mơ tới giờ vẫn chưa thành!”

Ác Ma bỗng nhiên phát ra tiếng nói với giọng uy nghiêm: “Không hiểu sao từ trước tới giờ đầu óc ta vẫn luôn mê muội, chỉ biết mình là chỉ huy của quân phương Bắc. Ta là George McClellan - người muốn chiến thắng quân đội phía Nam!”

Ác Ma nói xong những lời đó thì hai cánh sau lưng bật mở ra, bay vọt tới trước mặt Bùi Kiêu, thanh mã tấu trong tay lại chém xuống lần nữa, và cũng đánh bay Bùi Kiêu mười mấy mét thêm lần nữa. Và thêm một điều làm cho Bùi Kiêu càng thấy kinh hãi là lớp chấp niệm màu bạc phủ bên ngoài Anh Dũng Súng đang càng lúc càng mỏng đi. Ngọn lửa của thanh mã tấu kia thật khủng khiếp!

“Thế nhưng tại sao ta lại ở chỗ này? Tại sao ta lại phải đánh trận? Tại sao lại có chiến tranh với quân đội phía Nam? Và vì sao tên của ta lại là George McClellan? Ta không biết một chút gì cả! Chỉ biết lang thang khắp nơi một cách mê muội, chỉ là một hồn ma trong suốt, chỉ biết nhìn cuộc chiến tranh sẽ vĩnh viễn không bao giờ chấm dứt này.”

Ác Ma màu đỏ bỗng nhiên thét lớn. Ngọn roi bốc cháy của nó vung lên, tốc độ nhanh như một con rắn điện. Bùi Kiêu thậm chí không kịp phản ứng đã bị một roi quất cho ngã nhào, ngay sau đó là một đao rực lửa lại chém bồi xuống. Bùi Kiêu chỉ kịp lăn một vòng sang bên, nhưng từ vai trái của hắn lập tức dấy lên sự đau đớn vô cùng khi linh hồn bị xé rách. Toàn bộ cánh tay trái của hắn đã bị thanh mã tấu rực lửa chặt đứt từ vai trở đi.

“Mãi tới khi bọn họ đến... Bọn họ cũng giống như ngươi, rất khác so với chúng ta. Bọn họ cho ta trí nhớ và ý thức. Từ đó, ta đã có thể suy nghĩ và nhớ lại kỷ ức như lúc này. Có thể nhớ lại những gì ta từng có...”

Ác Ma màu đỏ bỗng nhiên gào lên phẫn nộ. Âm thanh của nó lại không giống tiếng của một con roi chút nào, mà lại là một tiếng thét đầy uy nghiêm của một người đàn ông tầm bốn mươi, năm mươi tuổi. Và trong tiếng gào thét ấy, ngọn roi rực lửa lại lần nữa vung lên, lại một bức tường lửa nữa được dựng lên, vây lấy Bùi Kiêu vào chính giữa.

“Còn nụ cười trên môi các chiến hữu của ta, còn những thuộc cấp theo ta vào sinh ra tử, còn cả những lời ta được nghe từ ngài Lincoln, về quyết định phải giải phóng nô lệ của ngài. Còn có... Mary dắt tay bé Jack đứng ở cửa khu vườn nhỏ, chờ để thấy nụ cười của ta trở về. Còn có những giọt nước mắt lo lắng khi ta xuất chinh và tiếng gọi ‘cha’ của bé Jack.”

Ác Ma màu đỏ đột nhiên lại gầm lớn. Thanh mã tấu và ngọn roi dường như cũng cảm thụ được cảm xúc mãnh liệt của nó, ngọn lửa của chúng cũng đồng thời rực cháy hùng hực. Ác Ma đưa cao thanh mã tấu rực lửa rồi phóng qua bức tường lửa, bổ mạnh xuống một đao.

“Đó không phải là ngươi! Người đó đã chết rồi! Ngươi chẳng qua chỉ là ý niệm trong đầu chúng sinh tập hợp lại mà thôi! Bây giờ cũng không còn là thời kỳ nội chiến nước Mỹ nữa, đó đã là chuyện của hơn một trăm năm trước. Ngươi không phải là tướng George McClellan của quân đội miền Bắc.”

Một giọng đáp trả từ bên kia bức tường lửa. Nghênh đón thanh mã tấu rực lửa là một chùm sáng lập lòe trên họng Anh Dũng Súng. Đạn Năng Lượng đã sẵn sàng khai hỏa!

“Ngươi chẳng qua chỉ là một thứ ảo ảnh! Ngươi chỉ là một quỷ hồn mà thôi!”

Trong tiếng rống lớn của Bùi Kiêu, cột năng lượng được phóng ra, đánh thẳng vào thanh mã tấu sắp chém xuống kia, đẩy văng nó cùng Ác Ma bay ra xa. Trong ánh sáng chói lòa, không biết Ác Ma đã bị bắn tới nơi nào, ngay cả bức tường lửa bao vây Bùi Kiêu cũng bị sóng xung kích từ chùm laser quét sạch. Nhưng sau khi bắn ra chùm laser đó xong, Bùi Kiêu cũng không còn chút sức lực nào nữa, chỉ có thể ngã quỵ xuống đất. Vừa phải chịu đựng nỗi đau khi linh hồn bị xé rách, lại vừa phải chịu thống khổ vì chấp niệm chấn động nên ngoại trừ mắt vẫn còn nhìn được thì hắn đã không thể cử động nổi dù chỉ là một ngón tay nữa rồi.

Bùi Kiêu cứ nhìn chăm chăm về phía vụ nổ kinh khủng ở xa đang làm mặt đất chấn động, trong lòng thầm cầu khẩn cho nó có thể tiêu diệt được con Ác Ma kia.

Nhưng rồi hắn nhận ra đó chỉ là ảo tưởng xa vời. Trường khí thể màu đỏ vẫn chưa bị tiêu hao hết. Quả nhiên, Anh Dũng Súng oanh kích từ bên ngoài

không thể đánh tan được trường khí thể đó! Từ trong đám mây lửa hình nấp của vụ nổ, thân hình khổng lồ của Ác Ma từ từ bước ra, vẫy một tay cầm mã tấu, một tay cầm ngọn roi dài, thân hình khổng lồ tàn sát ra vô tận uy nghiêm.

“Nếu như ta chỉ là một cái ảo ảnh, nếu như ta chỉ là một quỷ hồn, vậy thì tất cả trí nhớ này của ta từ đâu mà ra?”

Ác Ma màu đỏ không bay lên mà bước từng bước tiến lại gần Bùi Kiêu, vừa đi nó vừa nói bằng giọng khàn khàn: “Những kẻ ban cho ta ý thức nói cho ta biết: chỉ cần ta có thể hấp thu được phương thể giới này, thì ngày sau sẽ có thể không ngừng bắt giết những linh hồn giống như người để cải tạo lại thể giới và rồi cũng sẽ có một ngày ta thực sự trở thành chúa tể của phương thể giới này. Lúc đó, ta có thể biến đổi nó thành thể giới mà ta vẫn hằng mơ ước.”

“Căn phòng gác mái, khu vườn nhỏ, trà chiều, cà phê, mùi thuốc lá... có thể cùng cười vui bên các chiến hữu, còn cả ngài Lincoln đáng kính. Và cả Mary và bé Jack, nụ cười và nước mắt của họ, bàn tay và khuôn mặt của họ.”

“Vi bọn họ, vì tất cả những kí ức này, ta thà hóa thân thành ác ma, săn đuổi những kẻ đã từng là đồng loại các người.”

Trong giọng nói của Ác Ma màu đỏ dường như chứa đựng sự mệt mỏi vô cùng. Tuy vậy nhưng động tác của nó lại không hề chậm lại, từng bước nhìn như chậm mà tốc độ thực ra lại rất nhanh. Nó ngạo nghễ đi tới trước mặt Bùi Kiêu rồi nâng thanh mã tấu khổng lồ lên chuẩn bị chém xuống.

Bỗng nhiên, một thứ gì đó mang một màu thuần trắng sáng bay nhanh tới. Một tiếng ‘keng’ vang lên nó đã chém trúng vào thanh mã tấu rực lửa, đánh cho Ác Ma phải lùi lại vài bước. Đến lúc này Bùi Kiêu mới có thể thấy rõ vật màu sáng trắng đó là gì. Đó không ngờ cũng là một thanh mã tấu khổng lồ, nhìn to như một cái cánh cửa.

Cùng lúc đó, ở ngoài rìa của trung tâm chiến trường, có một nam một nữ xuất hiện không một tiếng động. Cả hai đều là người da trắng trẻ tuổi và Bùi Kiêu đã từng gặp qua người nam giới. Chính là người đứng đầu Tổ Chức Linh Hồn nước Mỹ - Cao Đăng Tránh Thoát Giả Varotian!

Viện quân! Đã tới!

Bạn đang đọc truyện *Từ Vong Khai Đoan* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Q.4 - Chương 8: Chương 7: Kết Thúc! Nam Bắc Chiến Trường!

Nhìn thấy viện quân đã tới làm cho thần kinh Bùi Kiêu thoáng thả lỏng, suýt chút nữa thì vì vậy mà ngất đi. Nhưng lúc này đây, thân hấn vẫn còn đang trong hiểm cảnh, Bao Viêm Cự Phủ còn đang nằm trong bụng con Ác Ma kia, làm sao hấn cho phép mình được ngất đi? Vậy nên hấn đơn giản là cắn chặt răng chịu đựng, đồng thời còn cố gắng nhúc nhích thân thể, ra sức bò về phía đám viện quân nơi xa.

Nhưng Ác Ma sao có thể để cho hấn được toại nguyện? Ngọn roi trong tay nó vung lên, chỉ vụt qua một cái đã quán lấy hai chân Bùi Kiêu rồi kéo hấn bay ngược lại gần. Cùng lúc, thanh mã tấu rực lửa trong tay còn lại cũng bổ xuống một lần nữa.

Chính trong thời khắc nguy cấp này, thanh mã tấu trắng sáng vốn đã cắm xuống mặt đất lại một lần nữa bay lên, biến thành một vầng sáng bạc ngăn chặn thanh mã tấu rực lửa một lần nữa. Một tiếng ‘keng’ nữa lại vang lên, thanh mã tấu màu sáng bạc vậy mà có được lực lượng lớn tới mức thần kỳ, đánh cho Ác Ma màu đỏ phải lùi lại vài bước. Vậy là Bùi Kiêu lại ngã lần xuống đất lần nữa.

Bùi Kiêu vừa mới rơi xuống đất thì đã liều mạng dùng sức bắn người bay đi. Nhưng lúc này chấp niệm của hấn đã rơi vào trạng thái chấn động dữ dội, làm sao có thể di chuyển dễ dàng như vậy được? Hấn chỉ biết trơ mắt nhìn Ác Ma vung đao chém mình lần thứ ba. Tuy lần này vẫn bị thanh mã tấu sáng bạc cản lại nhưng Bùi Kiêu thấy rõ: vầng sáng trắng của thanh mã tấu kia đã trở nên vô cùng suy yếu rồi, nhiều nhất là thêm một lần nữa thì nó sẽ mất hết năng lượng. Ngọn lửa trắng của thanh mã tấu kia đâu phải thứ có thể ngăn chặn dễ dàng?

Ngay khi Bùi Kiêu gần như đã cảm thấy tuyệt vọng thì bỗng có một luồng gió màu xanh lá thổi qua ngay bên cạnh hấn. Bùi Kiêu còn chưa kịp nghĩ gì thì bên tai đã vang lên một tiếng nói với giọng điệu vội vã: “Nhanh giải trừ trạng thái Giải Phóng đi!”

Đó là giọng của Johnan! Hóa ra anh ta vẫn còn sống à? Bùi Kiêu cũng không lẽ mê, nhanh chóng thoát khỏi trạng thái người khổng lồ lờ lịm. Lập tức, một luồng gió màu xanh do Johnan điều khiển quán lấy cơ thể hấn, nâng lên rồi bắt đầu chạy thực mạng ra xa.

Mà đám viện quân phía xa cũng không phải chỉ biết đứng xem, cả bọn cũng lao về phía con Ác Ma màu đỏ với tốc độ cao nhất. Có điều, bọn họ hiển nhiên cũng biết con Ác Ma này rất lợi hại, nên chỉ có mười mấy người cầm đầu xông lên nhanh nhất, hướng thẳng tới Ác Ma, về phần hơn một nghìn linh hồn còn lại thì chia thành các tiểu đội nhỏ, nhào về phía đám quỷ quái bình thường xung quanh. Cảnh tượng lúc này thật đúng như ‘hổ vào bầy dê’! Đứng trước đám Tự Do Linh Hồn có Thiên Sinh Vũ Khí trong tay, bầy quỷ quái bình thường xung quanh không ngần ngại một chút, liên tục bị đánh tan.

Dẫn đầu đội ngũ này chính là một cô gái trẻ dung mạo xinh đẹp, một mái tóc vàng óng rực rỡ tung bay theo từng bước chạy của cô. Mà đặc biệt là trên tay của cô có một vầng sáng trắng rất giống với vầng sáng của thanh mã tấu sáng trắng, hơn nữa bao quanh thân thể của cô cũng có một vầng sáng trắng ẩn hiện. Dường như chính vầng sáng trắng này đã giúp tăng tốc độ của cô, khiến cho tốc độ của cô vượt xa những người khác. Chỉ sau vài giây ngắn ngủi, khoảng cách của cô và người ngay phía sau đã lên tới ít nhất hai, ba nghìn mét.

Phía bên kia, Johnan nâng Bùi Kiều chạy trốn như điên, nhưng vì phải vác theo một người nên dù sử dụng luồng gió để tăng tốc độ thì tốc độ của hắn cũng phải hạ xuống rất nhiều. Sau lưng hắn, sau khi thanh mã tấu sáng trắng ngăn cản thêm một đòn của Ác Ma thì liền tự động bay về phía cô gái trẻ tóc vàng.

Về phần con Ác Ma màu đỏ, sau khi nó liên tục bị thanh mã tấu sáng trắng cản trở mấy lần thì dường như cũng đã phát điên thật rồi. Hai cánh mở ra, nó vút đuôi theo Johnan và Bùi Kiều, tốc độ vượt xa của Johnan. Khi tưởng như chỉ vài giây nữa là sẽ đuổi kịp hai người thì một mũi tên từ đâu bắn thẳng tới nó. Ác Ma chỉ có thể đưa thanh mã tấu của nó lên đỡ. Sau thoáng chậm lại đó, nó lại tiếp tục đuổi theo Bùi Kiều, nhưng những mũi tên phía xa kia liên tục phóng tới, khiến cho cứ vậy lần lượt mất đi cơ hội bỏ cho Bùi Kiều một đao.

Tới lúc này thì Ác Ma màu đỏ cũng không bay nữa, nó chỉ khép cánh lại rồi lẳng lặng đứng nguyên một chỗ, mà năng lượng tiêu chuẩn và tội nghiệt phiêu tán xung quanh thì lập tức cuốn tới, trút vào người nó. Thì ra nó đang bỏ sung cho những tiêu tốn của cuộc chiến lúc trước.

Nhờ khoảng thời gian tạm dừng này mà cuối cùng Johnan cũng đã đưa được Bùi Kiều tới được chỗ của thiếu nữ da trắng. Nhưng có một điều làm cho Bùi Kiều cảm thấy kỳ quặc là khi người thiếu nữ này chạy lướt qua hắn, cô ta rõ ràng đã nhìn chăm chăm thật sâu vào mắt hắn, rồi mới tiếp tục chạy đi đón thanh mã tấu màu sáng trắng đang bay trở lại. Còn Johnan thì vừa chạy vừa mừng rỡ kêu lên: “Thật tốt quá! Là Cuồng Chiến Sĩ đấy! Không ngờ Cuồng Chiến Sĩ cũng tới.”

Bùi Kiều cố gắng mở miệng nói, nhưng cổ cả nửa ngày cũng chẳng thốt ra được gì. Cũng may là Johnan lại dường như hiểu được hắn muốn gì, đã mở lời giải thích cho hắn: “Đó là người mạnh nhất của Tổ Chức Linh Hồn nước Mỹ! Tôi nói thiếu nữ vừa chạy qua ấy. Anh đừng nhìn bề ngoài cô ấy có vẻ thanh tú, nhỏ nhắn, nhưng thực ra lại vô cùng nóng tính đấy, hơi không hài lòng là sẵn sàng giơ nắm đấm lên nện người ta, là một kẻ phát cuồng vì chiến đấu. Mà không chỉ có vậy, không hiểu sao cô ấy lại có vẻ thù địch với người thuộc Tổ Chức Linh Hồn Trung Quốc các anh. Nghe nói trước kia cô ấy đã thua dưới tay Cung Diệp Vũ. Nhưng dù thua nhưng thực lực của cô ấy vẫn được thế giới công nhận là một trong năm người mạnh nhất, thậm chí không kém là bao so với các cường giả Chân Ma cấp! Nhưng đương nhiên, giờ xuất hiện một tên biến thái như anh thì chắc hẳn thứ hạng thực lực của cô ấy phải hạ thấp một bậc rồi đây.”

Bùi Kiều nghe vậy thì thầm cảm thán một hồi. Hắn cố gắng quay đầu lại nhìn cảnh tượng chiến đấu phía sau, nhưng còn chưa kịp nhìn rõ gì thì nhóm viện quân nhanh thứ hai đã chạy tới gần, và người mặc trang phục cha sứ trong số đó đúng là Varotian. Tên này cũng không dừng lại mà vừa chạy tới vừa la lớn: “Bùi Kiều đấy hả? Anh vừa sử dụng Giải Phóng à? Mà con quỷ quái có hình dạng ác ma kia cũng sử dụng được Giải Phóng luôn! Thực lực thật mạnh! Chúng ta lại không có cường giả Chân Ma cấp, vậy nên chiến lược của anh là vô cùng quan trọng đấy. Ở đằng sau kia có một linh hồn đặc thù có khả năng khôi phục tổn thương, anh chữa trị cho nhanh rồi lại tiếp tục tham chiến!” Còn chưa dứt lời thì hắn đã dẫn theo những người đằng sau chạy mất.

Cả quá trình này diễn ra vô cùng nhanh. Đến khi đám người kia chạy qua mấy thì Johnan đã vác Bùi Kiều chạy về hướng nhóm tiếp viện thứ ba. Phải tới lúc này thì Bùi Kiều mới cảm thấy có thật sự an toàn. Tuy cảm giác an toàn này thật ra chỉ là một loại ảo giác, bởi vì con Ác Ma kia vẫn đang chiếm cứ thể thượng phong tuyệt đối, và nếu cứ như vậy thì sau cùng hắn vẫn sẽ phải chết mà thôi. Nhưng lúc này, hắn đã có thêm bạn hữu cùng hiệp đồng tác chiến, có người khác trợ giúp và bảo hộ, cảm giác an toàn mà điều đó mang lại thật tốt đẹp đến khó mà hình dung.

Mặc kệ từng làn sóng xung kích liên tục truyền tới từ sau lưng, Johnan lúc này đã vác Bùi Kiều chạy đi khoảng gần 10000m, đến trước mặt đội cứu viện thứ ba gồm toàn những linh hồn Nhập Ma cấp bình thường. Một thiếu nữ đáng người vô cùng nóng bỏng nhưng khuôn mặt lại hết sức bình thường chạy tới trước mặt họ, đồng thời hét lớn: “Mau đặt anh ta nằm thẳng ra đất! Mọi người bảo vệ xung quanh để tôi đè nén cơn chấn động chấp niệm và chữa trị cơ thể cho anh ta!”

Johnan cũng không chậm trễ, hắn lập tức đặt Bùi Kiều nằm xuống đất rồi bản thân cũng ngồi xuống nhìn tường luôn. Đợt chiến đấu vừa rồi cũng đã làm cho chấp niệm của hắn chấn động không ít.

Về phần thiếu nữ nóng bỏng kia, cô nàng đang duỗi ra một tay đặt lên lồng ngực Bùi Kiều. Chỉ vừa mới chạm vào thôi thì một cỗ ý chí mát lạnh đã lập tức truyền vào cơ thể Bùi Kiều. Bùi Kiều cũng không rõ cỗ ý chí lạnh buốt này cụ thể là cái gì, nhưng hắn chỉ cảm thấy khoan khoái dễ chịu không nói nên lời. Ngay cả nỗi đau đớn kịch liệt do chấp niệm bị chấn động cũng từ từ lảng xuống sau khi tiếp xúc với cỗ ý chí mát lạnh này. Không chỉ có vậy, chỗ bị chặt đứt trên cánh tay hắn cũng bắt đầu xuất hiện cảm giác ngứa ngáy, nổi thống khổ vì linh hồn bị xé rách cũng biến mất.

Khi Bùi Kiều đang cảm thấy thoải mái tới mức muốn rên lên thì bỗng nhiên có một luồng sáng từ phía chiến trường bắn thẳng tới, dọa cho hắn giật mình, chột nữa thì nhảy dựng lên. Nhưng cô nàng nóng bỏng kia dường như lại biết rõ hắn sẽ phản ứng như vậy nên đã lập tức dùng tay nhẹ nhàng ấn hắn xuống rồi nói: “Không cần phải lo! Đó là do năng lực trị thương và khôi phục cơ thể của tôi, chỉ cần bộ phận cơ thể chưa bị quỷ quái ăn mất thì có thể gọi bay về được. Chấp niệm của anh rất cứng cỏi, chất lượng gấp đôi chúng tôi, xem ra muốn chữa trị hoàn toàn cũng sẽ cần khá nhiều thời gian đấy.”

Quả nhiên, luồng sáng kia bay tới rồi lập tức hòa tan vào cơ thể Bùi Kiều, từ vị trí cánh tay đã mất chảy vào trong chấp niệm của hắn. Chỉ một lát sau, tại vị trí vai trái của hắn đã xuất hiện cánh tay đã mất, có điều là dường như chấp niệm của cánh tay đó vẫn còn chấn động, nên liên kết còn chưa được chắc chắn cho lắm. Vậy nên Bùi Kiều cũng không vội vàng đứng dậy, mà trước hết tĩnh tâm lại, yên lặng quan sát tình hình chấp niệm trong cơ thể.

Nhờ sự trấn an và điều trị của linh hồn đặc thù kia mà chấp niệm của hắn đã dần bình ổn lại. Tuy vậy, chấp niệm của bản thân hắn cũng đã tiêu hao rất nhiều, hơn những 60 đơn vị, lúc này hắn chỉ còn lại hơn 170 đơn vị chấp niệm mà thôi, vậy là gần như đã tiêu hao mất một phần tư tổng chấp niệm.

(Lỗ lớn rồi! Vốn còn tưởng có thể kiểm soát một chút, ai ngờ chút nữa thì đến cả mạng cũng phải đền mất! Đã vậy chấp niệm còn tiêu hao nhiều như vậy! Xem ra đúng là thua lỗ lớn. Hơn nữa nếu Bạo Viêm Cự Phù cũng mất thì đúng là xong thật rồi, không biết phải lấy cái gì để nhanh chóng trở nên mạnh mẽ đây!)

Bùi Kiều thực sự quá khổ tâm rồi! Có điều cũng vì vậy mà hắn càng khao khát nhanh chóng tăng cường cả chất lẫn lượng chấp niệm của mình. Chất lượng chấp niệm càng cao thì cường độ thiêu đốt càng lớn, thời gian kéo dài cũng sẽ càng lâu. Ví dụ, nếu Cung Diệp Vũ thiêu đốt chấp niệm thì cũng lắm

sẽ chỉ mất khoảng 50% - 60% số lượng mà hần đã tiêu hao. Vậy nên nếu khó có thể ra tăng số lượng chấp niệm trên diện rộng trong thời gian ngắn thì làm gia tăng cường độ và chất lượng của chấp niệm sẽ là đường tắt nhanh nhất để trở nên mạnh mẽ.

(Trước hết vẫn phải nhanh chóng thu hồi Bao Viêm Cự Phủ đã! Hơn nữa, nghe những gì con Ác Ma đó nói đã giúp ta thu được khá nhiều tin tức. Nó nói rằng một linh hồn nào đó đã cho nó một thứ gì đó, khiến cho nó có được ý thức và trí nhớ, không còn là một con quỷ quái lơ ngơ nữa. Còn nói tới việc dung hợp và khống chế cái ảo giới này? Đó đúng là chuyện không thể hiểu nổi. Thế nhưng, không biết sau khi đã khống chế được ảo giới rồi thì có thể cho phép người sống tiến vào trong đó hay không? Nếu như có thể làm được, vậy tìm cách khống chế một ảo giới, đợi đến năm 2012 thì đưa người sống vào trong đó, đóng cửa vào lại. Đó chẳng phải chính là phương pháp để vượt qua Ngày Tận Thế sao?)

Bùi Kiều suy đi tính lại, trong lòng càng lúc càng thấy nóng nảy. Nhưng sau đó, hần lại lập tức nhớ tới những lời còn lại của Ác Ma màu đỏ. Nếu những kí ức trong trí nhớ của nó thật sự là về vợ con của George McClellan, vậy thì những gì mà nó muốn gánh vác cũng rất lớn đấy.

Ngay lúc Bùi Kiều còn đang suy tư về rất nhiều vấn đề bỗng có một bàn tay nhỏ nhắn vỗ vỗ vào lồng ngực hần. Trước mắt hần đứng là cô nàng nóng bỏng kia, cô gái vừa cười vừa nói: “Tốt rồi! Đã hoàn toàn trấn an được sự chấn động của anh. Đi đi, đừng sĩ của ta! Ha ha.” Lúc nói tới mấy chữ cuối cùng, cô nàng này rõ ràng đã không nhịn được nữa mà bật cười.

Bùi Kiều lồm cồm bò dậy. Hần thử cử động cánh tay trái của mình một chút rồi nói với thiếu nữ kia: “Có cần tôi nói rằng sẽ chiến đấu vì cô không? Ha ha. Cảm ơn cô đã chữa trị cho tôi, nếu không thì không biết đến lúc nào tôi mới có thể trở lại tham chiến nữa. Cảm ơn cô lắm!” Vừa nói chuyện, hần vừa đứng thẳng dậy, nắm chặt Anh Dũng Súng và nhìn về phía trung tâm chiến trường.

Cô nàng nóng bỏng thoảng sững sờ rồi quá đổi vui sướng nói: “Anh cũng chơi World of Warcraft à? Ở khu nào vậy? Hay là gia nhập công hội của tôi đi. Tôi chính là...”

Bùi Kiều lập tức cảm thấy khóc không nổi, hần chỉ có thể nhanh chóng trả lời ngắn gọn: “Đợi khi có dịp nhé! Một lần nữa cảm ơn cô!” Nói rồi hần cũng không đợi thêm nữa, lập tức phóng về phía trung tâm chiến trường.

Lời bình:

Bùi Kiều đã thoát chết trong đường tơ kẽ tóc nhờ sự trợ giúp của đồng minh! Sau khi đã bình phục vết thương, hần lại lần nữa dấn thân vào chiến đấu. Trận chiến lại tiếp tục! Cùng theo dõi những diễn biến tiếp theo của TVKD được thực hiện bởi nhóm Vô Hạn Chi Tâm tại địa chỉ facebook Vô Hạn Thế Giới!

Chú thích:

Đi đi, đừng sĩ của ta!... : lời thoại trong WoW ^^

P/s: Trong WoW, bang hội gọi là Clan hay là guild? Cái này Sun không rõ, ai chơi trò này cho xin ít thông tin nhé :D

Nếu chỉ nhìn thoảng qua thì tình hình chiến trường có vẻ khá tốt. Ở vòng ngoài của chiến trường, đám quỷ quái bình thường đã bắt đầu được dọn dẹp, tuy đàn quỷ quái Khô Lâu có tới mấy chục ngàn con nhưng Nam Bắc Chiến Trường không hổ với danh xưng “ảo giới yếu nhất”, phần lớn đám quỷ quái này thậm chí không đạt tới Nhập Ma cấp, chỉ cần bị Thiên Sinh Vũ Khí chạm vào là tan nát ngay. Không chỉ vậy, nếu không có Thiên Sinh Vũ Khí thì linh hồn chỉ cần thiếu đốt chấp niệm rồi đâm đá lung tung một cái là đám quỷ quái đó cũng chịu không nổi. Đúng là tệt hại hết mức!

Không nói tới vấn đề nhảm chán đó nữa, khu vực trung tâm chiến trường mới thật sự là nơi quyết định thành bại của cuộc chiến này. Tại đó, một thiếu nữ được ánh sáng trắng bao phủ cả thân hình đang nắm lấy một thanh mã tấu khổng lồ vờn quanh Ác Ma, thi thoảng lại vung đao lên chém. Về phần hơn mười tên linh hồn khác cũng đều cầm Thiên Sinh Vũ Khí trong tay, cùng vây đánh Ác Ma. Tình hình nhìn quá đúng là có vẻ khá tốt.

Nhưng Bùi Kiều thấy vậy thì lại cuống quýt cả lên, bởi vì những công kích kia cơ bản là không chạm được vào Ác Ma màu đỏ, trừ thiếu nữ được ánh sáng trắng bao trùm toàn thân thì những người còn lại thậm chí khó khăn lắm mới chống đỡ được mỗi khi Ác Ma vung ngọn roi dài của nó về phía cả đám. Trong cả bọn thì chỉ có ba người thực sự gây được áp lực cho Ác Ma, đầu tiên là thiếu nữ kia, tiếp theo là gã cha sứ Varotian, cuối cùng là một linh hồn cầm cung lớn bắn tia từ xa, ba người này mới là chiến lực chính thực sự.

Nếu chỉ vậy thì đúng là cũng chẳng có gì đáng lo ngại, chỉ là hai bên đang đánh ‘tiêu hao chiến’, tiêu hao năng lượng lẫn nhau để xem bên nào không chịu nổi trước. Nhưng trong tình huống đó mà Ác Ma rõ ràng còn có thể vừa đánh vừa hấp thu năng lượng và tội nghiệt xung quanh. Hãy nhìn xem! Vết thương của nó đã sắp hồi phục lại như ban đầu rồi! Đây chính là điều làm Bùi Kiều cuống lên như vậy.

Không chờ chạy tới gần, hần đã rống lên từ xa: “Mọi người hãy nhanh chóng dốc toàn lực giải quyết nó đi! Đừng tưởng nó đang dùng Giải Phóng mà không duy trì được lâu! Nó mới nuốt mất Bao Viêm Cự Phủ - Thiên Sinh Vũ Khí dương lượng 1800 đơn vị của tôi, vũ khí cấp Ma Vương duy nhất trên thế giới hiện nay. Trong món vũ khí đó cơ lưu giữ chấp niệm của tôi, vậy nên trong thời gian ngắn con Ác Ma này còn không dung hợp được, nhưng nếu để nó dung hợp xong thì con Ác Ma này rất có thể sẽ tiến cấp Ma Vương đó.”

Lúc trước Bùi Kiều bị nổi thống khổ do chấn động chấp niệm hành hạ nên còn không nghĩ ra được, phải đến lúc này hần mới hiểu ra vì sao Ác Ma đuổi đánh Ngụy Ngưu Đầu trước. Tuy Ngụy Ngưu Đầu rất mạnh nhưng đồng thời, bản thân nó cũng là thuốc bổ tuyệt hảo cho quỷ quái, vì Bao Viêm Cự Phủ chính là một món Thiên Sinh Vũ Khí cấp Ma Vương. Nếu một con quỷ quái Chân Ma cấp cần nuốt được một Thiên Sinh Vũ Khí cấp Ma Vương, thì hậu quả là rất có thể sẽ sinh ra một con Ma Vương cấp mới!

Đám người đang vây đánh Ác Ma màu đỏ phía xa nghe vậy thì đồng loạt kinh sợ. Bọn họ đúng là đang có ý định kéo dài để tiêu hao hết trường khí thể của Ác Ma giống như lời Bùi Kiều nói. Thực ra, đến chính bản thân bọn họ cũng cảm thấy rất khó hiểu khi con Ác Ma này không dốc toàn lực không

kích bọn họ. Trước kia, mỗi lần bọn họ gặp phải quỷ quái biết sử dụng Giải Phóng, thì lúc con quái đó sử dụng Giải Phóng cũng là thời khắc quyết tử cuối cùng của nó, sẽ là một đợt tấn công điên cuồng như bão tố. Thế mà con Ác Ma này lại không làm vậy! Nó ngu xuẩn thế sao?

Hóa ra đáp án lại là: Ác Ma không ngu xuẩn, chính bọn họ mới là đồ ngu! Con Ác Ma này đang kéo dài thời gian để tiêu hóa Bạo Viêm Cự Phù!

Thiếu nữ toàn thân được vàng sáng trắng bao bọc lập tức nổi gân xanh đầy đầu, lúc này mới tức giận mắng to xói xả: “Đồ ngu ngốc kia! Sao lại mang Thiên Sinh Vũ Khí cấp cao chưa được luyện hóa vào áo giới hà? Thế mà ngươi để quỷ quái cắn nuốt mất à! Lại còn là vũ khí cấp Ma Vương nữa chứ! Vì sao người của tổ chức linh hồn nước các ngươi đều ngu xuẩn như vậy chứ? Ngu xuẩn giống hệt như tên Cung Diệp Vũ kia.” Vừa chửi mắng, ánh sáng trắng trên người thiếu nữ đó cũng càng lúc càng sáng rực.

Bùi Kiều thật đúng là không thể mở miệng cãi được gì. Tuy đúng là hắn đã luyện hóa Bạo Viêm Cự Phù, nhưng việc hắn để quỷ quái nuốt mất món Thiên Sinh Vũ Khí này cũng là sự thật, vậy nên ‘há miệng mắc quai’ rồi. Mà cô nàng này đúng là nóng tính và thù ghét Tổ Chức Linh Hồn Trung Quốc y như lời Johnan nói. Có điều chính cô ấy vừa cứu hắn một mạng, hơn nữa giờ cũng không phải là lúc để cãi nhau, vậy nên hắn chỉ có thể gắng để nổi phiền muộn này xuống đáy lòng.

Không chỉ có vàng sáng của thiếu nữ kia mạnh hơn mà cả Thiên Sinh Vũ Khí trên tay mười mấy người kia cũng đồng thời tỏa sáng rực rỡ, từng cổ ý chí khác nhau liên tục khuếch tán ra bốn phía. Xem ra cả bọn đều đã quyết tâm dốc toàn lực chiến đấu rồi.

Người dẫn đầu tấn công vẫn là thiếu nữ kia. Lúc này, ánh sáng trắng trên người cô đột nhiên yếu bớt, ngay sau đó, sau lưng cô bỗng hiện ra một đôi cánh thiên sứ trắng tinh khiết. Đúng vậy, cô gái này dường như cũng đã tiến vào trạng thái Giải Phóng, và có vẻ như trạng thái này cho phép cô hóa thân thành một thiên sứ. Không chỉ vậy, thanh mã tấu không lồ trong tay cô cũng thay đổi hình dạng theo, từ hình dáng của một thanh mã tấu to như cánh của biển thành một thanh Thập Tự Kiếm lớn màu trắng bạc, trong tay người thiếu nữ, toàn thân kiếm tỏa ra thánh quang màu trắng bạc long lánh.

Sau khi đã hoàn tất biến hình, thiếu nữ quát khẽ một tiếng rồi nắm lấy Thập Tự Kiếm bay lên bầu trời. Hóa ra đôi cánh thiên sứ trắng muốt kia cũng không chỉ để trang trí mà có thể thực sự có thể giúp chủ nhân của nó bay lượn trên trời.

Sau khi thiếu nữ kia bay lên trời thì Varotian ngay phía sau lưng cô ta cũng lập tức triển khai tấn công. Thanh đao quân dụng mà hắn vốn đang cầm trong tay lúc này đã tản ra ánh sáng màu xanh lá rực rỡ, sau đó hắn vùng đao chém từ xa về phía Ác Ma. Một lưỡi cắt hình thành từ gió áp xuất hiện, sau đó hóa thành hình dáng giống hệt cây đao của Varotian, bay về phía Ác Ma. Một tiếng ‘keng’ giòn vang, cây đao kia bị thanh đao quân dụng của Ác Ma đánh tan, nhưng âm thanh va chạm vừa rồi rõ ràng là tiếng kim loại va chạm. Có thể thấy được uy lực của lưỡi đao đó không hề tầm thường.

Về phần mười mấy người còn lại, Thiên Sinh Vũ Khí trên tay bọn họ đều đồng loạt tỏa ra đủ loại ánh sáng, có vẻ như đều có thể sử dụng được thuộc tính đặc biệt của Thiên Sinh Vũ Khí cấp Chân Ma mà mình sở hữu. Hơn nữa, mười mấy người này cũng đều không tầm thường, tất cả vậy mà đều là Tránh Thoát Giả, dưới áp lực của trường khí thế mà vẫn có thể phản kích được, so với Tự Do Linh Hồn thì đúng là mạnh mẽ hơn nhiều.

Trong khoảnh khắc, Ác Ma màu đỏ dường như đã bị lúng túng tay chân. Trong số những công kích của thuộc tính đặc biệt này, có cả gió cắt, băng đâm, thậm chí có cả công kích ở hình thái năng lượng không nhận biết được cụ thể là gì, vậy nên Ác Ma cũng không dám bỏ qua nữa. Cây đao quân dụng rực lửa trên tay nó vùng múa kín mít không một khe hở những vẫn không ngăn được cả mười mấy người đang vây đánh xung quanh mình, đỡ trước thì hở sau. Chỉ sau giây lát, nó đã bị mấy đòn tấn công đánh trúng, trên người xuất hiện vài vết thương.

Nhưng uy hiếp thực sự lại đến từ trên đỉnh đầu của nó. Thiếu nữ hóa thành thiên sứ bay lên rồi từ trên cao chém xuống, một đòn sáng long lánh như thác từ trên cao đổ xuống. Ác Ma lập tức quyết đoán, nó liều linh thân trúng đòn tấn công của những người khác để đưa đao lên trời che chắn. Một tiếng ‘keng’ giòn vang, đỡ một đòn liều mạng của thiếu nữ dường như cũng khiến thân hình nó mất thăng bằng, cây roi trong tay cũng còn lại cũng khẽ run lên.

“Hay lắm!”

Hơn mười người xung quanh đều sung sướng reo lên, lại càng ra sức tấn công, chỉ riêng Bùi Kiều là hoảng hốt tới khó mà hình dung. Đám người này chưa thấy sự lợi hại mà Ác Ma đã thể hiện lúc trước, không biết cây roi kia của nó vừa có thể vụt, vừa có thể phòng ngự, lại có thể trói người, lợi hại tới khó mà tưởng tượng nổi, thế mà bọn họ còn cho là đang chiếm được ưu thế hay sao? Chẳng lẽ bọn họ còn không hiểu rằng con Ác Ma này có trí tuệ và ý thức của con người hay sao? Bùi Kiều bắt chặp việc phải tiêu hao chấp niệm của bản thân, trong ánh chớp xẹt qua quanh thân thể, thân hình nhanh chóng hóa thành không lồ, vượt qua vòng vây do mười mấy người kia tạo thành, vừa đánh về phía Ác Ma vừa lớn tiếng hét lên:

“Đám ngu ngốc các người, đến giờ mà còn giữ sức à! Con Ác Ma này còn khủng bố hơn tất cả quỷ quái mà các người đã từng gặp hay đã từng tưởng tượng ra đó.”

Tiếng hét vừa dứt, Bùi Kiều đã nâng Anh Dừng Súng trong trạng thái Giải Phóng lên đánh về phía Ác Ma. Mà quả như lời hắn nói, cánh tay cầm roi của Ác Ma run lên, cây roi lửa lập tức như một con rắn phóng lên, quấn ngay lấy một cánh của thiếu nữ, làm cho cô không thể bay đi đâu được, chỉ có thể lơ lửng nhìn mình bị Ác Ma kéo về phía nó. Ác Ma cũng chẳng chịu bỏ qua cơ hội này, cây đao quân dụng rực lửa của nó vùng lên, chém thẳng xuống người thiếu nữ. Với sự chênh lệch về kích thước của thiếu nữ và thanh đao quân dụng khổng lồ kia, thì nếu bị chém trúng, sợ rằng cả hai mảnh thân thể của cô cũng chẳng còn mà sẽ lập tức tiêu tan hoàn toàn mất.

Nói thì dài mà sự việc thì chỉ diễn ra trong nháy mắt. Anh Dừng Súng của Bùi Kiều đã được hắn đâm thẳng về phía lồng ngực của Ác Ma, đồng thời ở huyệt súng cũng đã ngưng tụ được năng lượng, chỉ cần mũi súng đâm được vào cơ thể của Ác Ma thì hắn sẽ lập tức khai hỏa, bắn ra Đạn Năng Lượng.

Đờ đờ cho thiếu nữ thì đã không kịp nữa rồi, nhưng nếu con Ác Ma này đã có được trí tuệ và ý thức thì có khả năng kể ‘vây Ngụy cứu Triệu’(1) sẽ có tác dụng.

Trong tiếng hét lớn của Bùi Kiều, Anh Dừng Súng đã đâm tới với khí thế không gì cản nổi.

Mục tiêu của đòn này, chính là vết thương chưa lành vẫn đang tóe ra tia lửa điện trên ngực Ác Ma!

Chú thích:

1. Vây Ngụy cứu Triệu: một trong 36 kế trong binh pháp của Tôn Tử. Nước Ngụy đánh nước Triệu, nước Tề cứu nước Triệu bằng cách dẫn quân đánh thẳng vào nước Ngụy đang không có quân phòng thủ. Quân Ngụy sợ nên rút về thủ, Tề cũng rút quân, vậy là Triệu được cứu.

Lời bình:

Đội viện quân đã rơi vào bẫy của Ác Ma vì coi thường trí tuệ của nó! Liệu kế cứu viện của Bùi Kiều có thành công giải nguy cho người đẹp thiên thần? Cùng đón đọc những diễn biến tiếp theo của TVKD được thực hiện bởi nhóm dịch Vô Hạn Chi Tâm tại địa chỉ facebook Vô Hạn Thế Giới!

Một đòn của Bùi Kiều thật sự đã buộc Ác Ma rơi vào tình cảnh không thể không đỡ. Khi đánh ra đòn này, trong đầu Bùi Kiều đã không còn lại gì khác ngoài ý niệm phải giết chết Ác Ma, đó là một cảm giác mà trước nay hắn chưa từng có.

Ác Ma màu đỏ cũng cảm nhận được cỗ khí thế chưa từng có của Bùi Kiều, nó không còn lựa chọn nào khác, buộc phải quay đầu về ngăn cản Anh Dũng Súng. Một tiếng ‘choang’ vang vọng, tia lửa điện và ngọn lửa đồng thời nổ ra, một vầng sáng chói lòa hiện ra ngăn đôi tia lửa điện và ngọn lửa trắng ở hai phía, đồng thời cũng ngăn cách Bùi Kiều và Ác Ma màu đỏ.

Thiếu nữ tóc vàng thoát đại nạn nhưng cũng đã bị dọa cho sắc mặt tái mét. Tuy nhờ có vầng sáng trắng bao phủ ngoài cơ thể nên người ngoài không thể nhìn thấy sắc mặt thật của cô, nhưng nếu nhìn vào thân hình đang run lẩy bẩy kia thì có thể đoán được cô đã khiếp sợ đến độ nào. Một đao vừa rồi tuy chưa đánh trúng nhưng khi ngọn lửa nóng rực kia áp sát, cô thực sự cảm thấy mình như đã bước một chân vào cõi chết.

Khi thiếu nữ còn đang ngây đại thì Bùi Kiều và Ác Ma đã liều mạng với nhau vài đao nữa, mỗi một đao đều làm cho sét và lửa văng tung tóe, mà cứ mỗi đao thì Bùi Kiều lại phải lùi lại phía sau vài bước. Lực lượng của Bùi Kiều quả thật không thể so với Ác Ma, vậy nên trong lần đối công liên tục này, kẻ phải ăn thua thiệt đương nhiên là hắn.

“Con mẹ này đây!” Bùi Kiều thực sự căm hận đến cực điểm. Lúc này, hắn cũng không cố cầm Anh Dũng Súng vào trong Ác Ma nữa mà lập tức nâng súng lên chỉ về hướng Ác Ma, ánh điện sét lập tức cuộn cuộn xoay trên họng súng, làm phát ra ánh sáng vô cùng chói mắt. Một giây sau, một cột laser đánh thẳng vào Ác Ma, đẩy văng nó ra xa. Trong tiếng nổ vang vọng, một ánh sáng chói lòa bùng lên cách đó vài trăm mét.

Lần liều mạng này đã làm cho chấp niệm mới vừa bình phục của Bùi Kiều lần nữa xuất hiện dấu hiệu chấn động. Hắn chẳng còn sức để nhìn xem thành quả chiến đấu của mình ra sao, chỉ có thể đứng yên thờ đốc, cổ sức trấn áp, từ từ đè nén cơn chấn động chấp niệm đang mạnh mẽ xuất hiện.

Còn những người khác thì lúc này đã nhìn tới mức trợn trừng mắt. Lúc mới tới đây, vì không nhìn thấy tình cảnh chiến đấu của Bùi Kiều, nhiều nhất chỉ thấy Bùi Kiều và Johnan chạy trốn thê thảm, chật vật nên thật ra còn không quá tin tưởng Bùi Kiều. Tuy đã nghe nói Bùi Kiều có thể sử dụng Giải Phóng nhưng đúng là ‘trăm nghe không bằng một thấy’, chưa thấy tận mắt thì bọn họ còn có chút hoài nghi, nhưng tới lúc này thì đã không còn gì để hoài nghi nữa. Công kích của con quỷ quái có hình dạng Ác ma kia vô cùng đáng sợ, gần như đã giết chết Cuồng Chiến Sĩ. Bọn họ đúng là lần đầu mới thấy quỷ quái đáng sợ tới vậy. Tại khoảnh khắc khi thiếu nữ kia sắp chết dưới đao của Ác Ma, bọn họ thậm chí còn không kịp phản ứng, rồi cũng đúng lúc ấy, Bùi Kiều uy mãnh như thần xuất hiện, chẳng những ngăn cản con Ác Ma đó lại mà còn đánh văng nó ra xa bằng một vụ nổ. Thế nên rất nhiều người trong số đó lúc này chỉ biết trợn mắt đứng nhìn, không thể tin nổi những gì mình vừa chứng kiến.

(Người này mới chỉ chết có hơn nửa năm thật sao?)

Nhưng dù sao thì nơi này vẫn là chiến trường, không phải là nơi để bọn họ suy nghĩ ngẩn ngơ gì đó. Chỉ sau thoáng chốc sững sờ, cả bọn đã kịp thời phản ứng, dù sao thì tất cả đều là những người có thâm niên lăn lộn trên chiến trường, nếu không phải đội trưởng thì cũng là chủ lực của một đoàn đội, hoặc là thành viên tinh nhuệ, thành viên trung tâm của một quốc gia nào đó. Vậy nên bọn họ cuối cùng cũng kịp phản ứng, không chần chừ nữa mà nhao nhao phóng tới nơi vụ nổ xảy ra.

Bùi Kiều đang định cảnh báo những người này rằng con Ác ma chắc chắn chưa chết thì đã thấy cả đám phóng về phía vụ nổ. Hắn hơi ngần ra nhưng cũng nhanh chóng có phản ứng, lập tức dừng việc trấn áp chấp niệm trong cơ thể rồi cũng sai bước tiến lên. Giờ phút này chính là lúc nguy cấp nhất rồi, kéo dài thêm một giây là thêm một phần nguy hiểm, nếu con Ác Ma đó luyện hóa được Bao Viêm Cự Phù thì có trời mới biết liệu có ai ở đây có thể sống sót nổi. Vậy nên chẳng thà tất cả cùng liều truy đánh thật nhanh, nói không chừng tất cả hợp sức sẽ mở ra được một đường hy vọng cũng nên.

Quả nhiên, từ sau ánh sáng chói lòa của vụ nổ, một thân hình không lồ vẫn đứng. Bỗng nhiên, hai cánh dơi sau lưng mở ra, Ác Ma giương cánh bay lên, nhưng hướng nó bay lại ngược với hướng cả nhóm đang tới. Nó chuẩn bị chạy trốn ư?

Ngay khi Bùi Kiều đang cảm thấy quá sức hoảng sợ thì chợt nghe thấy Varotian rống lớn: “Nannia! Chặn nó!”

“Biết rồi! Không cần anh phải nhắc! Con quỷ quái chết tiệt này, chút nữa thì giết ta rồi. A!”

Cùng lúc Varotian rống lớn, một trận gió mạnh chợt cuốn qua đỉnh đầu mọi người. Sau đó, Bùi Kiều liền thấy một luồng sáng thuần sắc trắng bay vọt qua mọi người, đuổi theo ngay phía sau Ác Ma với tốc độ cực nhanh. Ở trong luồng sáng trắng đó, chính là một thiếu nữ tóc vàng thân hình xinh xắn, sau lưng có hai cánh thiên thần trắng nõn.

Tốc độ bay của Ác Ma màu đỏ tất nhiên là cực nhanh, nhưng vì hình thể quá lớn nên sự linh hoạt và tốc độ của nó có vẻ không bằng được thiếu nữ tóc vàng. Khoảng cách 700 – 800 m của hai bên đã bị Nannia san bằng chỉ trong vài giây, sau đó chỉ thấy cô quát khe một tiếng, thanh Thập Tự Kiếm đã

chém về phía cái cánh dơi sau lưng Ác Ma. Ác Ma đương nhiên sẽ không ngồi yên chờ chết, chỉ thấy nó chột nghiêng người, thân hình đã đảo ngược lại, cây roi rực lửa đã giống như một rắn phóng tới, không ngờ lại cuốn lấy Nannia một lần nữa.

Nói thì chậm nhưng thực tế thì rất nhanh. Ngay khi Ác Ma nghiêng mình quay lại, Nannia dường như đã biết trước nó sẽ làm vậy, không ngờ cô cũng nghiêng mình, lượn theo sau lưng Ác Ma, ngọn roi của Ác Ma chỉ cuốn trúng cái bóng của cô mà thôi. Mà chỉ tích tắc sau, Nannia đã lượn được tới sau lưng Ác Ma, Thập Tự Kiếm trong tay cô lập tức chém mạnh xuống đôi cánh dơi không chút nương tay. ‘Két’ một tiếng như kim loại va chạm vang lên.

Cùng lúc, ánh sáng trắng trên người Nannia điên cuồng tràn vào Thập Tự Kiếm, làm cho nó sáng trắng lên như thể một thanh gươm ánh sáng. ‘Xoẹt’ một tiếng khô khốc, một chiếc cánh dơi của Ác Ma đã bị chém rụng khỏi cơ thể nó. Lập tức, cơ thể đồ sộ của nó mất đi thăng bằng, sau đó liền rơi thẳng xuống mặt đất.

Cả quá trình này quả thật đã nhanh đến mức khó có thể đo đếm chính xác được thời gian diễn ra. Từ lúc Nannia bắt đầu giao chiến với Ác Ma tới lúc nó rơi xuống đất chỉ trong chưa tới một giây, tốc độ thật sự nhanh tới mức làm người ta kinh sợ, cả hiện trường chỉ có chính bản thân Nannia và Bùi Kiều là nhìn rõ tất cả. Tới khi Ác Ma rơi xuống, Bùi Kiều mới rống to đầy hưng phấn: “Đánh hay lắm!” Nói xong, toàn thân hấn xẹt qua tia điện, trong tay bắt đầu ngưng tụ ra một quả cầu sét, tốc độ của đôi chân cũng chợt tăng vọt vượt xa những người khác, dẫn đầu lao thẳng về nơi Ác Ma rơi xuống.

Với tốc độ lúc bình thường của Bùi Kiều thì muốn chạy xong khoảng cách gần nghìn mét cũng chỉ mất có vài giây, mà giờ hấn lại còn đang trong trạng thái người không lồ, thể nên tốc độ còn tăng cao hơn nữa, gần như chỉ hai giây sau khi Ác Ma rơi xuống thì hấn đã đến được đích. Vọt tới trước màn bụi đất mù mịt do Ác Ma rơi xuống bốc lên, Bùi Kiều cũng không nhảy vào đó lập tức dùng hết sức bình sinh để ném thẳng quả cầu sét vào trong đó.

Từ trong màn bụi đất mù mịt, một thanh đao quân dụng rực lửa bỏ ra nghênh đón quả cầu sét. Một tiếng nổ lớn đinh tai vang lên khi lôi điện và lửa đụng vào nhau. Có điều, ngọn lửa được ngưng tụ vội vàng kia căn bản không ngăn cản được quả cầu sét của Bùi Kiều bao lâu, lôi điện lập lòe ép qua bức tường lửa. Bùi Kiều không thể bỏ qua cơ hội này, lập tức nhắc Anh Dũng Súng chém hết sức về phía bức tường lửa. Lúc này đây, trước mặt hấn là một màn lửa điện mịt mù, hấn căn bản không thể nhìn thấy bất cứ điều gì sau bức màn đó, nhưng cơ hội này đúng là ngàn năm khó gặp, vậy nên dù có phải liều lĩnh bị thương hấn cũng quyết phải làm trọng thương Ác Ma.

Quả nhiên, Anh Dũng Súng trong tay Bùi Kiều đã chém trúng vào một cái gì đó ở phía trước. Có điều cũng chỉ chém được nửa đường thì hấn lập tức cảm nhận được phía bên kia có vật rắn va chạm với Anh Dũng Súng. Sau đó là tiếng kim loại va chạm đanh gọn. Anh Dũng Súng của hấn chỉ chém được khoảng một phần ba thì bị một vật rắn chặn cứng lại, cuối cùng cũng không chém sâu thêm được một phân nào nữa.

“Lôi điện đến đây!” Bùi Kiều gào lên như phát cuồng, lực lượng lôi điện trong người như thể không tiếc hết thảy mà tràn vào trong Anh Dũng Súng, cả Anh Dũng Súng lập tức tràn ngập lôi điện, dường như đã biến thành một vũ khí ánh sáng như Thập Tự Kiếm của Nannia. Ngay lập tức, vật cứng rắn như kim loại cản phía bên – dưới sự tác động của lực lượng lôi điện – trở nên mềm nhũn như bún. Bùi Kiều không chút chần chừ, dùng hết sức bình sinh để Anh Dũng Súng xuống. Một tiếng ‘xoẹt’ vang lên, Anh Dũng Súng cuối cùng cũng đã chém xuyên qua vật rắn kia.

Có điều diễn biến này cũng chỉ có thể đến đó mà thôi. Ngay sau khi Bùi Kiều dùng toàn lực chém xuống thì phản búng của hấn cũng phải chịu một cú đập cực mạnh, khiến cho hấn bay ra xa đến mấy chục mét. Hơn nữa cú đá đó còn kèm theo ngọn lửa nóng rực, làm cho toàn thân Bùi Kiều cũng bốc cháy theo, phải đến khi hấn dùng lực lượng lôi điện trấn áp thì mới dập được ngọn lửa đó.

Mà cũng chính lúc này, nhờ có khoảng thời gian vừa rồi mà hơn mười người kia đã tới nơi rồi xông vào trong màn bụi đất mù mịt kia. Trong khoảng khắc, đủ loại ánh sáng bùng lên mãnh liệt – cả mười mấy người kia đều đang bộc phát thuộc tính đặc thù của Thiên Sinh Vũ Khí. Hơn nữa đó cũng không phải kiểu công kích từ xa chậm rãi từ trước, bởi tất cả những người này đều là những chiến sĩ lão luyện, họ đương nhiên hiểu rằng trước mắt chính là một cơ hội tuyệt vời, có khi sẽ một mạch tiêu diệt được con Ác Ma này cũng nên. Vậy nên bọn họ cuối cùng cũng đã không giữ sức nữa, toàn bộ dốc hết sức xông lên liều mạng.

Xông vào đầu tiên chính là Varotian. Thanh đao quân dụng trên tay hấn liên tục ngưng tụ từng đợt gió màu xanh lá, khiến cho thanh đao quân dụng này dường như biến thành một thanh đao màu xanh dài tới ba, bốn mét. Chỉ thấy hấn là kẻ đầu tiên nhảy vào trong màn bụi đất tràn ngập, sau đó, từ trong màn bụi đất tràn ngập bùng lên từng đợt gió quét cực mạnh. Nhưng khi Bùi Kiều còn chưa kịp nhìn rõ gì thì đã thấy gã Varotian đó bay ngược ra y như mình, rồi ngã vật cả buổi chưa thấy đứng lên được.

Hơn mười người kia cũng đều dốc sức nhảy vào, Thiên Sinh Vũ Khí trên tay tỏa ra ánh sáng chói mắt, nhao nhao hò hét xông tới công kích Ác Ma. Chỉ sau hai, ba giây ngắn ngủi, đám bụi đất mù mịt đã bị sóng xung kích quét sạch, những người còn lại cũng đánh về phía Ác Ma. Khi Bùi Kiều đang định nhìn kỹ xem thương vong của Ác Ma tới mức độ nào thì trước mặt bỗng bùng lên ánh sáng đỏ chói lòa. Tiếp theo, từ vị trí Ác Ma đứng làm trung tâm, một ngọn lửa ngút trời bùng lên, lan nhanh ra xung quanh. Vài tên lính hồn còn đang tấn công không kịp lùi lại, lập tức bị biển lửa nhấn chìm mà không kịp kêu một tiếng, sống chết không rõ.

Lúc này, cả cánh tay nắm cây roi của Ác Ma đã bị chém rụng – đó đúng là thành quả chiến đấu của Bùi Kiều. Một đòn đó không chỉ chém rụng nửa bả vai mà còn tổn thương đến cả lồng ngực của Ác Ma, ở phần bụng của Ác Ma còn có lỗ lớn đang không ngừng có từng đợt gió màu xanh xoáy qua, ngăn vết thương khép lại, xem ra là công kích của Varotian.

Không chỉ có vậy, trên cơ thể con Ác Ma đó lúc này còn có đủ mọi loại vết thương, có đóng băng, có lửa cháy, có vết chém, có mũi tên cắm trên người... khiến cho nó nhìn qua giống như sắp xong đời vậy.

Thế nhưng Bùi Kiều lại cảm thấy rất rõ ràng... Trên cơ thể con Ác Ma đang đứng trong biển lửa kia, áp lực của ý chí uy nghiêm đã trở nên mạnh mẽ chưa từng thấy. Nó giống như...

Giống như...

Sắp đột phá!

Từ Chân Ma cấp đột phá tới Ma Vương cấp!

Lời bình: Trận đánh boss cuối của Nam Bắc Chiến Trường đã dần đi đến hồi kết! Lúc này, sống hay chết tất cả đều chỉ nằm trong một khoảnh khắc. Liệu Bùi Kiều và các linh hồn anh dũng sẽ sống sót hay kẻ mỉm cười sau cùng là Ác Ma? Mời đón đọc chương tiếp theo vô cùng kịch tính của TVKD được thực hiện bởi nhóm Vô Hạn Chi Tâm tại địa chỉ facebook Vô Hạn Thế Giới!

Bản thân Bùi Kiều cũng đã từng trải nghiệm cảm giác đó, chính là khi bản tự mình đối mặt với con Ngưu Đầu Ma Vương cấp trong ảo giới Phong Đô. Hiện tượng áp lực không ngừng tăng lên này chính là dấu hiệu báo trước quý quái sắp lên cấp.

(Chẳng lẽ nó đã tiêu hóa xong Bạo Viêm Cự Phù rồi?)

Tuy Bùi Kiều đang căng thẳng tới tột độ nhưng cũng không để sự việc này làm mất tập trung, bản lập tức đứng dậy, sai bước phóng về phía con Ác Ma kia, vừa đi còn vừa điên cuồng rút ra toàn bộ năng lượng tiêu chuẩn và lực lượng lôi điện trong cơ thể truyền vào Anh Dũng Súng, lại càng liều mạng thiêu đốt chấp niệm không chút tiếc nuối. Nếu như mất đi Bạo Viêm Cự Phù, vậy thì cũng đã đến lúc lấy mạng ra cược vì đã chẳng còn gì để mất nữa.

Tuy những người còn lại không nhạy cảm trong việc cảm nhận áp lực như Bùi Kiều nhưng tất cả cũng đều là Trách Thoát Giả và Cao Đẳng Trách Thoát Giả nên đương nhiên cũng ít nhiều cảm nhận được áp lực đang không ngừng tăng lên. Ngay lập tức, ngoài những người bị biển lửa nhấn chìm mà không rõ sống chết thì tất cả những ai còn lại đều liều mạng xông lên.

Giờ đây đã là giây phút khẩn cấp nhất, không một ai tại nơi này cần trao đổi với nhau bằng ngôn ngữ, nhưng hành động của tất cả bọn họ đều giống nhau vô cùng, cùng lấy con Ác Ma kia làm mục tiêu!

Tấn công đầu tiên chính là Nannia vẫn đang bay lượn trên bầu trời. Nhờ vào đôi cánh thiên sứ được thực thể hóa ra của mình mà tốc độ của cô cực nhanh, từ trên cao rơi thẳng xuống, thanh Thập Tự Kiếm không lồ trong tay chém về phía Ác Ma. Cả thanh Thập Tự Kiếm phát ra ánh sáng trắng rực rỡ chói mắt, khiến cho nó nhìn qua giống như một thanh kiếm laser.

Ác Ma màu đỏ bị thương cũng thực sự rất nghiêm trọng, nó chỉ có thể dùng một cánh tay còn lại đang nắm thanh đao quân dụng rực lửa đưa lên đỡ. Lập tức, ngọn lửa và ánh sáng trắng va chạm rồi bùng lên ngay trên đỉnh đầu Ác Ma, tạo thành một vụ nổ với một nửa là biển lửa, một nửa là một khối ánh sáng trắng dày đặc.

Sau một đòn này, thân hình Ác Ma màu đỏ loạng choạng, phải đáp đập mấy cái, lùi lại phía sau. Nhưng nó không ngờ khối cầu lửa và ánh sáng trắng dày đặc vừa mới vỡ nát thì Nannia đã một lần nữa nhào tới trong thánh quang rực sáng. Lập tức, lại một tiếng kim loại va chạm đinh tai vang lên. Nannia hơi chút khựng lại giữa không trung, sau đó lại một lần nữa vọt mạnh tới trong vầng thánh quang chói mắt, nhìn bộ dạng của cô như thể đã phát điên rồi.

Bùi Kiều nhìn thấy vậy thì cũng phải trầm lưu luyến. Chính bản thân bản cũng đã tự mình nếm thử lực lượng của Ác Ma, thật sự không hề thua kém chút nào so với Ngưu Ngưu Đầu. Dù lúc này Ác Ma đã bị trọng thương, nhưng ‘lạc đà gầy vẫn to hơn con ngựa béo’, con Ác Ma kia dù sao cũng là Chân Ma cấp đỉnh cao, thể mà không ngờ lại bị sức mạnh của Nannia áp đảo!

Cùng lúc đó, Bùi Kiều cũng đã vọt tới trước mặt Ác Ma. Anh Dũng Súng trong tay bản chém tới cũng gặp phải sự ngăn cản tương tự của thanh đao quân dụng rực lửa. Lại một bức tường ngăn đôi lửa trắng và lôi điện bùng nổ, có điều sau một đòn này, cả Bùi Kiều lẫn Ác Ma cũng bị đẩy lùi lại một chút.

Thừa dịp Bùi Kiều đánh tới mở đường, gã cha sứ Varotian sau lưng bản cũng đã một lần nữa ngưng tụ được một thanh đao bằng gió xoáy màu xanh lớn mấy mét. Một tiếng ‘choang’ vang lên, thanh đao cũng bị thanh đao quân dụng của Ác Ma ngăn cản, cầu lửa và gió xoáy va chạm rồi nổ bùng khiến Ác Ma một lần nữa phải lùi lại hơn mười mét.

Một chuỗi tấn công này vẫn không hề ngơi nghỉ, nhân cơ hội Ác Ma phải liên tiếp chặn hai đòn, Nannia trên bầu trời lập tức vọt nhanh xuống. Một tiếng ‘xoẹt’ vang lên, Thập Tự Kiếm không lồ cuối cùng cũng đã xuyên qua được sự đón đỡ của thanh đao quân dụng rực cháy, chém thẳng vào vai phải của Ác Ma. Lúc này mới thấy cô nàng Nannia này thật đúng là bạo lực, rõ ràng là muốn chém rụng cả vai Ác Ma. Lúc này, thánh quang của thanh Thập Tự Kiếm chợt rực sáng chói lòa. Chỉ sau chớp mắt, Thập Tự Kiếm đã chém sâu vào cơ thể Ác Ma hơn 10cm.

“Gào!”

Trúng một đòn trí mạng làm cho Ác Ma màu đỏ gào lên điên dại, trên người nó lại một lần nữa bùng lên ngọn lửa hùng hục. Nannia đang ở phía trên bờ vai nó lập tức cảm nhận được sự kinh khủng của ngọn lửa này, chỉ trong thoáng chốc, ánh hào quang màu trắng trên người cô đã bị hòa tan rất nhiều, giống như tuyết gặp ánh mặt trời, khiến cho cô không thể không rút Thập Tự Kiếm ra rồi lần nữa bay lên trời. Cô không dám để ngọn lửa kinh khủng kia chạm vào dù chỉ một chút.

Thế nhưng, cô không dám làm thì không có nghĩa là ai cũng không dám làm!

Lúc này, trong đầu Bùi Kiều đã chỉ còn lại ý nghĩ về số mệnh bé tấc của mình. Đến khi trên người Ác Ma tuôn ra ngọn lửa kinh khủng kia, bản cũng vội lùi lại phía sau như mọi người, nhưng chính lúc đó, bản lại cảm nhận thấy trường khí thể uy nghiêm kia đang càng lúc càng mạnh mẽ. Đột nhiên, bản nghiêng người lao về phía trước, lôi điện xẹt khắp toàn thân. Bản muốn dùng lực lượng lôi điện của cơ thể để ngăn cản ngọn lửa kia, muốn thừa cơ Ác Ma đang trong lúc suy yếu nhất để tiêu diệt nó, đoạt lại Bạo Viêm Cự Phù. Bùi Kiều vừa xông vào bên trong màn lửa thì lập tức cảm nhận được sức nóng kinh khủng truyền tới. Mặc dù thân thể đã có lực lượng lôi điện bảo vệ nhưng vẫn không thể nào ngăn cản được sức nóng này. Mà tới lúc này thì đã có một lượng lớn lực lượng lôi điện bị ngọn lửa hùng hục này đánh tan. Nhiều nhất là thêm một giây nữa, cơ thể bản sẽ phải tiếp xúc trực tiếp với

ngọn lửa kinh khủng này. Nhưng lúc này đây hắn đã là ‘tên đã lên dây’, không thể nào tính toán quá nhiều nữa. Anh Dũng Súng trên tay liên tục hấp thụ năng lượng tiêu chuẩn và lực lượng lõi điện, còn bản thân hắn thì dùng toàn bộ sức lực cố gắng gạt mở biển lửa phía trước để tiến lên.

Sau khi thả ra ngọn lửa ngút trời kia thì rõ ràng Ác Ma cũng không còn sức làm gì tiếp nữa. Có thể thấy được, ngọn lửa này chính là thủ đoạn giữ mạng cuối cùng của nó. Vốn nó đang định lợi dụng ngọn lửa này để phá vòng vây chạy trốn, nhưng không ngờ cái tên người khổng lồ Bùi Kiêu kia lại chui đầu vào biển lửa, hơn nữa Anh Dũng Súng không lồ còn đang đâm hướng tới lồng ngực của nó. Không kịp đề phòng, Ác Ma chỉ kịp đưa thanh đao quân dụng của mình lên, đâm lại phía Bùi Kiêu, ý đồ dùng chính kế ‘vây Ngự cứu Triệu’ của Bùi Kiêu lúc trước, muốn buộc Bùi Kiêu phải thu Anh Dũng Súng về để đỡ đao của nó. Nhưng nó làm sao biết được, Bùi Kiêu lúc này đã quyết tử rồi! Hắn không ngờ dám mặc kệ thanh đao quân dụng đâm tới, sau đó dùng chính phản búng của mình nhận một đòn này, còn Anh Dũng Súng của hắn cũng nhân cơ hội này, cuối cùng đã đâm được vào trong cơ thể Ác Ma.

“Cút đi chết đi!”

Ngay lúc đó, Bùi Kiêu dùng sức ấn sâu mũi súng vào trong cơ thể Ác Ma, sau đó, ngón tay hắn đè xuống cò súng. Ngay lập tức, trên cơ thể của Ác Ma, nơi bị hòng súng Anh Dũng chui vào điện cuồng tỏa ra điện chớp rồi một cột laser phóng thẳng vào trong cơ thể Ác Ma, đẩy vọt nó ra xa. Có điều lúc này thanh đao quân dụng rực lửa của Ác Ma vẫn còn cắm trước bụng Bùi Kiêu, vậy nên khi Ác Ma bị bắn đi thì thanh đao cũng kéo lê Bùi Kiêu bay theo.

Những người xung quanh đã sớm bị tràng cảnh vừa rồi làm cho phát ngây dại. Bọn họ chỉ thấy cả Bùi Kiêu lẫn Ác Ma đều cầm vũ khí của bản thân mình vào người đối phương. Sau đó trên người Ác Ma tuôn ra vô vàn điện sét, rồi tia chớp chói lòa đó lập tức hóa thành một chùm sáng lõi điện, hắt văng Ác Ma bay ra xa, còn Bùi Kiêu cũng bị kéo bay ra ngoài theo Ác Ma ít nhất hơn vài trăm mét. Tiếp theo là âm thanh như thể một cột sét khổng lồ đánh xuống, sau đó trong tầm mắt của bọn họ chỉ còn là một quả cầu lửa chói lòa.

Đó thật sự là một vụ nổ rất lớn, trong tiếng vang ‘ầm ầm’ dữ dội, một cột khói bụi cao ít nhất vài trăm mét bốc lên, cả mặt đều như rung chuyển. Cho dù cách xa vài trăm mét nhưng tất cả vẫn có thể cảm nhận được sóng xung kích dữ dội, cát bay đá chạy, khí lưu hỗn loạn, giống như một vụ nổ hạt nhân cỡ nhỏ vậy. Phải đến khi ngọn lửa của vụ nổ tắt dần, tro bụi cũng dần tan đi, cả đám mới như bình tĩnh, vệt vàng thiêu đốt năng lượng tiêu chuẩn chạy về phía vụ nổ. Người nhanh nhất vẫn là Nannia đang bay trên trời, đôi cánh trắng của cô vỗ một cái thì đã bay xa hơn trăm mét, chỉ sau vài lần đập cánh, cô đã tới được khu vực tro bụi tràn ngập kia. Sau đó, cũng không biết cô nhìn thấy gì mà đôi cánh trắng bỗng vỡ mạnh vài cái, tạo thành một cơn gió mạnh thổi tan đám tro bụi mù mịt. Tới lúc này, mọi người mới có thể thấy rõ được những gì bên trong khu vực đầy bụi mù kia.

Ở trung tâm của vụ nổ là một cái hố có đường kính lên đến hàng trăm mét, chiều sâu ít nhất phải hơn mười mét. Đó là tất cả những gì mà người xung quanh có thể nhìn thấy, chỉ có Nannia bay trên bầu trời mới có thể thấy được những gì ở giữa cái hố sâu đó.

Ở đó, Ác Ma màu đỏ đã hoàn toàn mất đi cả thân dưới, nó chỉ còn cái đầu và non nửa bả vai vẫn tồn tại, có điều là từ non nửa bả vai đó cũng đang liên tục có năng lượng tiêu chuẩn bay ra. Nó đã sắp tiêu tan!

Còn hình tượng của Bùi Kiêu cũng vô cùng thê thảm. Một cánh tay của hắn đã bị nổ bay đi đâu mất. Đồng thời, tất cả những gì của hắn từ bụng trở xuống cũng đã biến mất, chắc hẳn là do bị thanh đao quân dụng rực cháy cắt bay mất, chỉ có nửa thân trên tạm coi là nguyên vẹn. Nhưng dù sao Nannia cũng cảm thấy yên tâm vì cơ thể của Bùi Kiêu không có hiện tượng dần tan biến hay có năng lượng tiêu chuẩn thoát ra. Bùi Kiêu chẳng qua chỉ bị hao tổn cực kỳ nghiêm trọng chứ chưa tới mức sắp tiêu tan.

Thế nhưng khi Nannia còn chưa kịp làm gì thì cô đã thấy Bùi Kiêu bỗng dùng cánh tay còn lại chống xuống, ra sức dựng người dậy. Trên tay hắn vẫn nắm chặt Anh Dũng Súng, đồng thời cố gắng hướng mũi dao của khẩu súng về phía đầu của Ác Ma. Chỉ cần đâm trúng một phát này thì Ác Ma sẽ thật sự tiêu tan.

“Bầu trời xanh lam, khu rừng xanh lá, căn phòng tường trắng, nhà lợp mái đỏ, Mary làm món thịt bò hầm khoai tây, bé Jack làm nũng, món quà nhỏ chúng ta tặng trong ngày sinh nhật nhóc ấy, rồi nước mắt của họ trong ngày ta xuất quân, cả nụ cười gượng vì muốn ta yên tâm của họ.”

Đôi mắt của Ác Ma đã ngây dại, nó từ từ nói ra từng chữ vẫn bằng giọng của một người đàn ông trung niên: “Nếu như tất cả những gì trong trí nhớ của ta đều không có thật, vậy thì ta là cái gì? Quý quái bị tư tưởng con người khổng chế sao? Vậy sao ta lại nhớ được bọn họ chứ?”

Bùi Kiêu thoáng im lặng rồi từ từ nói: “Không phải! Ngươi chính là George McClellan, chỉ huy quân đội miền Bắc, tướng lĩnh của nước Mỹ, có Mary và bé Jack – vợ và con của ngươi, và bầu trời là màu xanh lam, khu rừng màu xanh lá, căn phòng tường trắng, mái lợp màu đỏ! Tất cả đều giống như trong trí nhớ của ngươi! Nên hãy trở về đi! Về bên vợ con trong trí nhớ của ngươi đi!”

Nói xong, Bùi Kiêu dùng sức đâm mạnh mũi dao, chọc thẳng vào chính giữa đầu Ác Ma. Biểu hiện trên gương mặt Ác Ma dường như còn đang kinh ngạc, sau đó, Bùi Kiêu liền thấy gương mặt Ác Ma bỗng nở một nụ cười nhẹ nhõm. Khuôn mặt vốn không có làn da, chỉ có cơ bắp dữ tợn khùng bố kia, thời khắc này vậy mà lại thanh thản đến thế.

Sau đó, ngay trước mắt Bùi Kiêu, Ác Ma tan thành một mảng lớn năng lượng tiêu chuẩn! Mà ở ngay dưới Anh Dũng Súng của hắn, Bạo Viêm Cự Phù màu vàng lợt yên lặng nằm đó, không khác trước kia một chút nào!

Bạn đang đọc truyện *Tử Vong Khai Đoan* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Q.4 - Chương 9: Chương 8: Chấn Niệm Tăng Lên!

Bùi Kiều tỉnh lại thấy mình đang nằm trên một chiếc giường lớn. Thử khẽ cử động một chút, hắn phát hiện nửa người dưới nay đã được chữa trị hoàn toàn. Không chỉ thế, sự thông khổ do chấn niệm chấn động cũng biến mất. Nếu không phải khi quan sát bên trong cơ thể, thấy chấn niệm của bản thân chỉ còn sót lại 140 đơn vị thì có lẽ hắn còn tưởng rằng trận chiến kịch liệt lúc trước chỉ là một giấc mơ cũng nên.

Tại khoảnh khắc một đòn cuối cùng đánh tan Ác Ma, cây Bạo Viêm Cự Phù kia lập tức hiện ra khiến hắn quá đỗi vui mừng, tạm quên đi những lời nói đầy oán của Ác Ma trước khi chết. Không chút do dự, hắn lập tức thu Bạo Viêm Cự Phù vào trong Nhân U Minh. Tiếp theo, còn chưa kịp nhìn xem Ác Ma chết đi thực thể hóa ra Thiên Sinh Vũ Khí gì thì đã cảm thấy trước mắt tối sầm, cuối cùng chìm vào hôn mê.

Trận chiến lần này thật quá sức kịch liệt, liên tiếp xảy ra chuyện không ngờ, Bùi Kiều thậm chí mấy lần bồi hồi bên lề ranh sinh tử. Mãi tới thời khắc khi giết chết được Ác Ma, đầu tiên là vì hắn thực sự đã quá hao tâm tốn sức, tiếp nữa là vì đã lấy lại được Bạo Viêm Cự Phù, khiến hắn cuối cùng cũng được thả lỏng thần kinh, vậy nên mới ngất đi luôn.

Lần này tỉnh lại, Bùi Kiều thật sự có cảm giác như được tái sinh. Hắn cũng không cần thận kiểm tra số lượng chấn niệm trong cơ thể nữa mà trở mình ngồi dậy trên giường. Lúc này hắn mới nhận ra bên cạnh có ba linh hồn đang ngồi nói chuyện với nhau. Ba người kia đang trò chuyện sôi nổi thì thấy Bùi Kiều bỗng ngồi thẳng dậy, họ đồng thời sững lại một thoáng. Một thiếu nữ dung mạo bình thường nhưng thần hình lại có phần nóng bỏng trong ba người mừng rỡ kêu lên:

"Bùi Kiều! Anh đã tỉnh rồi à?! Cảm thấy thế nào? Chấn niệm trong cơ thể còn chấn động không?"

Bùi Kiều cũng nhận ra thiếu nữ này. Cô chính là linh hồn đặc thù đã nói lại cánh tay cho hắn ngay giữa cuộc chiến trong ảo giới Nam Bắc chiến trường. Khẽ nở nụ cười, hắn nói: "Cảm ơn cô đã cứu tôi. Cơ thể giờ đã khá hơn nhiều rồi. Haha. Cả nửa người dưới của tôi đều biến mất như vậy, nên lúc gọi về hắn là rất khó khăn đúng không?"

Thiếu nữ trên mặt thoáng ửng hồng, vội khoát tay nói: "Không phải công lao của một mình tôi. Tôi và hai linh hồn đặc thù khác đã cùng trấn áp chấn niệm chấn động, cả ba người chúng tôi hợp sức cứu chữa cho anh đấy. Tình cảnh lúc ấy của anh thật sự làm cho chúng tôi quá sợ hãi."

Bùi Kiều khẽ mỉm cười:

"Đúng là vậy! Đến chính bản thân tôi còn sợ nữa là. Không có nửa người dưới mà vẫn còn sống! Cảm thấy đúng là quái dị. Đúng rồi sau đó thì tình hình cuộc chiến thế nào? Quý quái trong Nam Bắc Chiến Trường tụ tập hết đến khu vực trung tâm à? Còn cả trận đồ ký hiệu phù văn kia nữa, có sao chép lại cái đó không?"

Thiếu nữ thoáng sững sốt rồi nói: "Phù văn trận đồ nào? Đúng rồi, Nam Bắc chiến trường đã kết thúc rồi."

"Đã không còn Ảo giới Nam Bắc chiến trường nữa rồi."

Lúc này, một giọng nói chột vang lên ở phía cửa phòng. Tiếp theo, Bùi Kiều liền thấy thiếu nữ tóc vàng có biệt hiệu Cuồng chiến sĩ - Nannia tiến vào. Sau lưng cô là gã Varotian trong trang phục cha xứ, còn có Dương Đình Thiên, David, Johnan và một đám người khác phía sau cùng đi vào, nhìn qua thôi đã thấy có đến mười mấy người.

Đương nhiên, căn phòng này chỉ là một phòng ngủ bình thường nên không thể chứa nổi mười mấy con người như vậy. Nhưng cũng may mà tất cả người ở đây đều là linh hồn, nên sẽ không bị mấy vấn đề của người sống kiểu này làm khó. Thế nên, Bùi Kiều liền được chứng kiến một màn vô cùng quái dị: bảy tám người nửa chìm nửa nổi ở trong vách tường hoặc trần nhà, càng nhiều hơn nữa là mấy người đứng lồng ghép vào vật dụng trong phòng. Cái tràng cảnh này nhìn thế nào cũng giống phần cảnh trong mấy bộ phim kinh dị, hơn nữa còn là cái loại phim kinh dị hạng ba không có gì đặc sắc.

Bùi Kiều cười khổ một tiếng. Hắn tò mò hỏi Nannia: "Cô nói đã không còn Nam Bắc Chiến Trường nữa là sao? Chẳng lẽ trong đó lại xuất hiện quý quái còn mạnh mẽ hơn sao?"

Phản ứng của Nannia lại rất kỳ quặc, cô liếc nhìn Bùi Kiều bằng một ánh mắt lạnh lùng nhưng lại không nói gì mà chỉ tự tìm cho mình một cái ghế để ngồi, không để mình chìm nổi khắp nơi như đám linh hồn kia.

Bùi Kiều chẳng hiểu sao tự nhiên mình lại bị trùng mắt, mà cũng không thể đoán được như thế là có ý nghĩa gì, đành phải hỏi lại Varotian một lần nữa. Varotian thì vẫn giữ nguyên cái phong thái quý tộc của mình, có điều lúc này cơ thể hắn lại đang chui ra từ trong một cái đèn bàn nên nhìn qua thật sự có chút kỳ dị. Hắn nói:

"Là không tồn tại nữa! Theo đúng nghĩa đen chứ không hề có ẩn dụ gì đâu. Ngay thời điểm anh tiêu diệt con Ác Ma kia thì toàn bộ Nam Bắc Chiến Trường liền bắt đầu sụp đổ, chấn động khắp nơi. Hơn nữa, sau một thời gian thì chúng tôi còn có thể bay lượn và đi xuyên qua đất đá. Đến lúc mọi người thoát khỏi ảo giới đó thì cả Nam Bắc Chiến Trường đã chỉ còn là một khối hỗn độn, bên trong không còn bất cứ một thứ gì. Nhìn mông lung giống như một khối hồ dán đặc quánh, rất khó để hình dung. Có lẽ anh tự đi xem một chút là sẽ hiểu."

Đúng là Bùi Kiều nghe mà không hình dung ra được. Tuy nhiên về tình hình đại khái thì hắn vẫn hiểu. Xem ra là sau khi Ác Ma chết đi thì không hiểu sao Nam Bắc Chiến Trường cũng biến mất. Chuyện đó giống như một vị diện trong vũ trụ đột nhiên hoàn toàn biến mất.

"Vậy lối vào có còn ở đây không? Đúng rồi, người sống bình thường có thể đi vào đó sau khi ảo giới đã biến mất hay không?" Bùi Kiều như chợt nghĩ ra điều gì, hắn vội hỏi Varotian.

Varotian cười khò lắc đầu: "Lối vào thì thực ra vẫn còn ở đó, nhưng không cần phải nghĩ tới việc người sống có đi vào được hay không đâu. Hiện tại chính linh hồn như chúng ta cũng khó mà vào được. Chỉ cần đi qua lối vào thì chúng ta sẽ giống như đi vào trong một chất lỏng đặc quánh, rất khó di chuyển. Dù Nannia sử dụng Giải Phóng cũng chỉ có thể tiến được khoảng 10m, khi đi tiếp thì áp lực sẽ càng lúc càng lớn, khiến cô ấy không thể không lùi về. Tình huống này thật quá khác thường. Các nhà khoa học giờ đang trên đường đến đây, chờ bọn họ kiểm tra, đo lường qua xem sao."

Tình hình này đúng là khá dị thường. Dù sao thì cả thế giới cũng chỉ có mấy cái ảo giới mà thôi, mà ảo giới Nam Bắc Chiến Trường lại là cái đơn giản nhất, thích hợp cho các linh hồn bình thường chiến đấu. Nếu Nam Bắc chiến trường thực sự biến mất thì đó sẽ là một tổn thất lớn không thể nào hình dung nổi với giới linh hồn trên toàn thế giới, nhất là với quốc gia sở hữu ảo giới này. Chẳng trách tại sao về mặt của Varotian lại khổ não như vậy.

Thấy không hỏi rõ được nguyên nhân của sự việc, Bùi Kiều đành nói sang chuyện khác: "Đứng rồi, con Ác Ma kia thực thể hóa ra Thiên Sinh Vũ Khí gì vậy? Cả con Centaur Chân Ma cấp trước đó nữa, có lẽ nó cũng đã thực thể hóa ra thứ gì đó. Các anh có tìm được không?"

Johnan ở bên cạnh bỗng cười nói: "Tôi đã cho người đi tìm cẩn thận rồi. Centaur thực thể hóa ra tổng cộng ba món Thiên Sinh Vũ Khí, bao gồm một cái dây cương, một cái móng ngựa sắt và một khẩu súng bắn tia. Ngoài cái móng ngựa có dung lượng hơn 300 đơn vị thì hai món còn lại đều có dung lượng khoảng 500 đơn vị. Về phần Ác Ma thì thực thể hóa ra một thanh trường kiếm và một cây roi, đều cháy rực giống như vũ khí mà chính Ác Ma sử dụng, chắc hẳn chính là do hai thứ vũ khí đó thực thể hóa nên. Mỗi món đều có dung lượng gần 1000 đơn vị."

Bùi Kiều giật mình. Như vậy thì tính ra, tổng dung lượng của tất cả Thiên Sinh Vũ Khí do Centaur và Ác Ma thực thể hóa phải vào khoảng hơn 3000 đơn vị.

Nếu tính cả mấy món Thiên Sinh Vũ Khí mà hắn lấy được lúc đầu thì tổng dung lượng ít nhất cũng phải khoảng 6000 đơn vị rồi. Vậy là hóa ra lại không lỗ mà thậm chí còn là lãi lớn rồi.

Nói đến đây thì nụ cười của Varotian, Johnan và mọi người xung quanh bỗng nhiên trở nên có phần lúng túng. Mãi một lúc lâu sau, David ở bên cạnh mới mở lời nói thẳng: "Chúng tôi đã bàn bạc một chút rồi. Bùi Kiều, bởi vì lần này công lao của anh là lớn nhất, mà anh lại sử dụng Giải Phóng cả trận nên chắc chắn sau đây cần phải đi đổi lượng lớn Thực Phẩm Chấp Niệm để bổ sung. Vậy nên chúng tôi tình nguyện bỏ ra số Thiên Sinh Vũ Khí dung lượng 3500 đơn vị để đổi lấy thanh kiếm và cây roi lửa do Ác Ma thực thể hóa nên. Về phần ba món Thiên Sinh vũ Khí do Centaur thực thể hóa ra, chúng tôi chỉ cần lấy khẩu súng bắn tia, còn dây cương và móng ngựa đều thuộc về anh. Như vậy có được không?" Nói xong câu cuối cùng thì chính bản thân David – một người tính tình hào sảng – cũng phải nhăn nhó, dường như đang lúng túng vô cùng.

Bùi Kiều chột ngẩn ra, mãi một lúc lâu sau mới trả lời: "Các anh... muốn dùng số Thiên Sinh Vũ Khí tổng dung lượng 3500 đơn vị để đổi lấy hai thanh Thiên Sinh Vũ Khí dung lượng gần 2000 đơn vị? Vậy không phải là thua thiệt lớn à? Mà lần này nếu không có các anh cứu viện thì tôi cũng không thể tiêu diệt được con Ác Ma màu đỏ kia. Vậy mà còn muốn chia cho tôi những hai món Thiên Sinh Vũ Khí. Như vậy thì thật..."

Lời Bùi Kiều nói lại làm cho những người xung quanh càng cúi đầu thấp hơn nữa. Chỉ có Nannia ngồi kế bên là cười khinh thường: "Người mới là người thua thiệt lớn đấy! Nên nhớ hai món Thiên Sinh Vũ Khí đó là do quý quái Chân Ma cấp đỉnh cao thực thể hóa ra, làm sao có thể chỉ đo đếm bằng dung lượng được? Nói chung, Thiên Sinh Vũ Khí do quý quái Chân Ma cấp đỉnh cao thực thể hóa ra có thể đổi được số Thiên Sinh Vũ Khí bình thường có tổng dung lượng gấp từ 1.8 lần đến 2 lần so với dung lượng của vũ khí cấp Chân Ma đỉnh cao đó. Tuy đúng là khi đổi Thực Phẩm Chấp Niệm thì chỉ tính dung lượng thôi nhưng ai lại ngờ tới mức lấy luôn Thiên Sinh Vũ Khí cấp Chân Ma đỉnh cao đi đổi Thực Phẩm Chấp Niệm đây? Ít nhất là bọn họ đã trả thiếu cho người số dung lượng Thiên Sinh Vũ Khí từ 300 đến 500 đơn vị. Ha ha, người cũng thật giống tên ngốc Cung Diệp Vũ kia, chắc tới giờ cũng vẫn chẳng biết giá trị quy đổi giữa các cấp bậc Thiên Sinh Vũ Khí đâu."

Bùi Kiều nghe vậy thì lập tức cảm thấy lửa giận bốc lên đầu. Có điều không phải giận dữ với những người trước mặt mà là giận dữ với cái gã Dương Húc Quang đang ở Trung Quốc xa xôi kia. Nên nhớ là toàn bộ số Thiên Sinh Vũ Khí lấy được trong ảo giới Phong Đô đều là Thiên Sinh Vũ Khí cấp Chân Ma, rồi chắc tên Dương Húc Quang kia hiểu rõ Cung Diệp Vũ không biết tới sự chênh lệch giá trị nên hắn đã lấy luôn giá trị của Thiên Sinh Vũ Khí bình thường để chia Thực Phẩm Chấp Niệm cho mình. Còn không biết là tên đó đã nuốt mất của mình bao nhiêu Thực Phẩm Chấp Niệm đây. Sao mà không phần mộ cho được!

Bùi Kiều hít sâu một hơi, hắn quyết định sau khi về nước sẽ đi tìm Dương Húc Quang để nói cho rõ ràng chuyện này, để xem có lấy được thêm một rương thuốc lá chấp niệm nữa hay không. Nghĩ vậy mới làm hắn bình tĩnh lại được, lúc này mới nhìn về phía mọi người cười nói: "Cứ đổi với giá đó đi. Hiện tại tôi đã có Anh Dũng Súng và Thiên Sinh Vũ Khí cấp Ma Vương Bạo Viêm Cự Phủ, vậy nên có giữ hai thanh Thiên Sinh Vũ Khí này cũng không phát huy được nhiều tác dụng, mà hiện tại tôi lại đang cần lượng lớn Thực Phẩm Chấp Niệm. Nếu được thì tôi còn ba món Thiên Sinh Vũ Khí nữa đây, các anh cũng đổi cho tôi với tỷ lệ như vậy luôn đi. Có được không?" Nói xong, Bùi Kiều liền lấy ra ba món Thiên Sinh Vũ Khí do Sói Mặt Người thực thể hóa và hai món Thiên Sinh Vũ Khí do con quỷ quái có hình dạng người máy thực thể hóa ra.

Trước tiên, Bùi Kiều lấy hai món Thiên Sinh Vũ Khí đó đưa cho David, suy nghĩ một chút rồi lại lấy thêm một món trong số Thiên Sinh Vũ Khí do Sói Mặt Người thực thể hóa đưa cho Johnan. Hắn nhìn hai người và nói với về chân thành: "Cám ơn các anh đã giúp đỡ tôi. Mà lần này cũng đã hy sinh nhiều người như vậy, lại đều là đồng bọn và chiến hữu của các anh. Nếu như có thể, xin thay tôi quan tâm, giúp đỡ người nhà bọn họ. Xin hãy nhận lấy cả ba món Thiên Sinh Vũ Khí này và làm tất cả những gì có thể để đền bù cho những linh hồn đã mất kia, nếu không tôi chắc chắn sẽ luôn canh cánh trong lòng, sau này cũng không thể tiến xa thêm được nữa."

Johnan và David ngạc nhiên nhìn nhau rồi Johnan mới lên tiếng: "Anh có nhầm lẫn gì không? Cả hai đoàn đội của chúng tôi chỉ chết tổng cộng bảy tên Tự Do Linh Hồn mà thôi. Tuy quả cầu lửa mà lúc đó con Ác Ma dùng đúng là có uy lực rất lớn nhưng Tự Do Linh Hồn cũng không dễ bị tiêu tan đến vậy đâu. Trừ khi bị quỷ quái nuốt sống hoặc bị vũ khí của quỷ quái đánh trúng trực tiếp, chứ còn công kích tầm xa như vậy không có hiệu quả gì đâu. Cùng lắm là đánh tan hình thái linh hồn của bọn họ thôi, chỉ cần sau một khoảng thời gian hoặc có linh hồn đặc thù với năng lực chữa trị là sẽ cứu sống được. Chẳng lẽ anh cho là tất cả bọn họ đều đã chết cả rồi sao?"

“H...à?” Lần này thì Bùi Kiều đã hoàn toàn ngây người. Hắn ngu ngơ hỏi: “Không chết? Vậy mà tôi còn áy náy mãi, rồi vì cái cảm giác áy náy đó mà xông vào liều mạng với con Ác Ma kia. Hóa ra bọn hắn lại không chết?”

Johndan và David lập tức bật cười ha ha, rồi đến cả đám Tự Do Linh Hồn xung quanh cũng đều cười phá lên. Thậm chí còn có vài người bay tới vỗ vỗ vai Bùi Kiều.

Bùi Kiều chỉ biết lắc đầu cười khổ, nhưng hắn cũng không cảm thấy cần phải giải thích gì cả. Tới lúc này hắn như chợt hiểu ra vì sao đòn công kích Đạn Năng Lượng của Anh Dũng Súng nhìn thì có vẻ như uy lực rất khủng bố nhưng thật ra lực sát thương với quỷ quái Chân Ma cấp lại khá nhỏ, phải đâm vào cơ thể chúng rồi bắn mới có hiệu quả. Xem ra nguyên nhân của chuyện đó cũng là vì đây là một đòn công kích tầm xa.

Tuy là nhầm lẫn nhưng Bùi Kiều vẫn đưa ba món Thiên Sinh Vũ Khí ra: “Dù có thể nào thì vẫn cảm ơn vì sự trợ giúp của các anh. Nếu không có các anh, có lẽ tôi đã không thể trụ được tới khi viện quân tới. Hy vọng sau này chúng ta sẽ vẫn là bạn bè. Nếu lại có cơ hội được cùng các anh chiến đấu, tôi sẽ cảm thấy vô cùng vinh hạnh.”

Johndan và David cùng đứng lên. Bọn họ nhận lấy Thiên Sinh Vũ Khí dành cho mình xong mới nói với dáng vẻ cực kỳ nghiêm túc: “Không, được cùng anh sống vai chiến đấu mới là vinh hạnh của chúng tôi.” Lần này, cả hai người nhận lấy mấy món Thiên Sinh Vũ Khí một cách tự nhiên, không có chút không vui nào.

Sau khi giải quyết xong việc với Johndan và David, tiếp theo Bùi Kiều liền bàn bạc về giá trị quy đổi dung lượng của hai món Thiên Sinh Vũ Khí do Sói Mặt Người thực thể hóa ra. Hai món Thiên Sinh Vũ Khí này có tổng dung lượng khoảng 1000 đơn vị, lại cũng do quỷ quái Chân Ma cấp thực thể hóa ra nên cuối cùng mọi người quyết định tính cả hai món Thiên Sinh Vũ Khí này và hai thanh vũ khí do Ác Ma thực thể hóa để đổi cho Bùi Kiều 5000 đơn vị Thiên Sinh Vũ Khí bình thường.

Qua là niềm vui lớn! Nếu đổi toàn bộ thành Thực Phẩm Chấp Niệm thì đã đủ để hắn có thể tăng chấp niệm bản thân lên hơn 600 đơn vị rồi. Vậy là đã vượt qua điều kiện về mức chấp niệm thấp nhất của cường giả Chân Ma cấp rồi.

Hơn nữa, sau khi tính lại, tuy Bùi Kiều nhận thấy chấp niệm của mình đã hao hụt mất gần 100 đơn vị nhưng hắn lại cảm nhận rõ ràng rằng:

Cường độ chấp niệm của hắn... đã mạnh hơn.

Ngay khi còn đang chiến đấu với Ác Ma trong Nam Bắc Chiến Trường, Bùi Kiều đã bắt đầu cảm thấy chấp niệm trong cơ thể mình đang thăng hoa và trở nên mạnh mẽ hơn, thậm chí chất lượng của chấp niệm đã biến đổi tới mức nghiêng trời lệch đất.

Trước kia, mỗi đơn vị chấp niệm của Bùi Kiều có thể chứa được hai đơn vị năng lượng tiêu chuẩn. Được như vậy chính là do hắn đã sẵn sàng vứt bỏ tính mạng vì món nợ ân tình với Cung Diệp Vũ. Lúc đó tâm tính hắn hoàn toàn chân thật, bản tâm thông suốt, khiến cho chấp niệm trở nên trong vắt như ngọc lưu ly. Sau đó là một trận ác chiến với quỷ quái Ma Vương cấp, làm cho chấp niệm của hắn chấn động vài lần, khiến cho nó giống như được gột rửa qua vậy. Cuối cùng khiến sức chứa năng lượng của chấp niệm tăng lên một tầng mới.

Tuy vẫn kém xa sức chứa gấp mười lần của Cung Diệp Vũ nhưng cũng vẫn rất ít người có thể đạt được sức chứa năng lượng gấp đôi lượng chấp niệm như hắn. Thế nên, việc chất lượng chấp niệm trở nên mạnh hơn là phần thưởng còn quý giá hơn bất kỳ món Thiên Sinh Vũ Khí nào lấy được trong ảo giới lần đó.

Còn trong trận chiến tại Nam Bắc Chiến Trường lần này, tuy hắn không thể một lần nữa tìm được tâm tính thực sự, cũng không thể làm bản tâm thông suốt, nhưng trận này hắn một mình tác chiến, lại trải qua vài lượt cảm xúc dâng trào cực độ. Đầu tiên là sự gột rửa của cảm xúc phẫn nộ! Nhất là khi hắn cho rằng hơn bảy mươi tên Tự Do Linh Hồn kia đã từ vong toàn bộ. Cảm xúc phẫn nộ khi ấy đã đạt tới cực điểm.

Đồng thời hắn còn được cổ ý chí uy nghiêm của trường khí thể do Ác Ma phát ra mài giũa. Tuy cổ ý chí đó chỉ nhằm để đè ép hắn, nhưng điều này cũng không phải là không có lợi cho hắn. Chống cự với sự đè ép đó, ngược lại cũng chính là một dạng tôi luyện cho chấp niệm.

Tiếp đó là nỗi tuyệt vọng khi Bao Viêm Cự Phù bị cắn nuốt, rồi đến lúc hắn giết chết Ác Ma cảm xúc đau thương bị dẫn dắt từ những lời ai oán của nó. Cuối cùng là sự sung sướng đến phát điên khi tìm lại được Bao Viêm Cự Phù đã mất. Những cảm xúc đó thực sự có thể hình dung là ‘vui mừng đến tột đỉnh, giận dữ đến tột độ’, đó chính là những cung bậc cảm xúc cực đoan nhất mà con người có thể gặp phải, nếu như người sống trải qua thì rất có thể sẽ vì vậy mà đột tử.

Nhưng với linh hồn của người chết thì không cần phải lo điều đó. Có điều, lại rất ít linh hồn có thể dẫn phát được những cảm xúc đó ra từ chân tâm của chính mình. Ví dụ như khi Bùi Kiều thấy hơn bảy mươi người kia chết đi, hắn thật sự đã muốn báo thù cho bọn họ, đó là sự phẫn nộ thật sự phát ra từ tận đáy lòng hắn. Chính nhờ loại tình cảm phát ra thuần túy bản tâm, giống như một đứa trẻ sơ sinh, không màng tới kết quả đó đã khiến hắn được ý chí phẫn nộ gột rửa.

Đến khi mọi người đi hết, chỉ còn Dương Đình Thiên trong phòng, Bùi Kiều mới dạn dò hắn vài câu rồi lập tức nhắm mắt tĩnh tọa, đi vào trạng thái toàn tâm cảm nhận chấp niệm.

Trước khi đi vào Nam Bắc Chiến Trường, chấp niệm của Bùi Kiều đã có trạng thái giống như ngọc lưu ly, tuy trong vắt nhưng vẫn còn những bóng khi mờ mờ, có cảm giác giống như đôi chỗ bên trong miếng thủy tinh lại có những mảng màu sắc khác... Nhưng lúc này, chấp niệm của Bùi Kiều đã giống như một miếng thủy tinh thuần một màu. Mặc dù trong miếng thủy tinh này vẫn còn lẫn không ít bóng khi nhưng độ trong thì đã hơn hẳn trạng thái ngọc lưu ly lúc trước. Hơn nữa, khi nhìn kỹ thì dường như trong lòng khối chấp niệm này còn có những tia sáng kì lạ chớp nháy đều đặn.

(Thì ra là vậy! Đúng như lời Cung Diệp Vũ đã giải thích: linh hồn thực chất được tạo thành từ chấp niệm. Nhưng không phải là loại chấp niệm có thể

nhìn thấy bằng mắt thường này mà là một loại chấp niệm ở trong tư tưởng, một loại cảm xúc, hoặc có thể gọi là ‘một loại bản tâm’. Bởi vì linh hồn thể chỉ là ý thức thuần túy, vậy nên loại trạng thái của tinh thần là rất quan trọng. Liệu có phải trạng thái tinh thần đó chính là cái mà trong các tôn giáo hay thần thoại vẫn nói: nhất niệm thành Phật, nhất niệm thành Ma?)

Bùi Kiều giật mình khi thấy dung lượng chấp niệm của mình đã tăng lên gấp hai. Lúc này, tỷ lệ giữa chấp niệm và năng lượng đã đạt tới 1:4, làm cho hắn khiếp sợ tới mức khó mà hình dung nổi. Sau khi suy nghĩ cẩn thận về những gì diễn ra trong trận chiến tại Nam Bắc Chiến Trường vừa rồi, hắn đã hiểu ra được một bí quyết, chính là tác dụng quan trọng của những cơn chấn động cảm xúc đối với chấp niệm.

Nhưng đó cũng không phải kiểu chấn động cảm xúc do cố ý tạo ra. Nếu một người tự nhốt mình trong phòng rồi tìm cách làm bản thân tức giận hoặc đau đớn, vậy thì dù có uất ức tới ngất đi hoặc chịu đau đớn do chấp niệm tan vỡ cũng chắc chắn không thể làm cường độ của chấp niệm tăng lên được. Lý do là vì cảm xúc của người này không hề phát ra từ bản tâm, mà chỉ vì muốn mạnh lên mới tìm cách làm mình phẫn nộ và đau đớn. Việc đó thuần túy chỉ là tự hành xác mà thôi.

Sau một lúc lâu quan sát chấp niệm bên trong cơ thể, Bùi Kiều mới mở mắt, thở dài một hơi nhẹ nhõm, rồi như lẩm bẩm tự nói: “Giờ thì ta đã hiểu vì sao Diệp Vũ luôn phóng túng cảm xúc của mình như vậy. Thì ra là thế! Thì ra là thế!”

Lý do mà Cung Diệp Vũ luôn phóng túng cảm xúc của mình, một mặt vì đó chính là bản tính của hắn, tính cách trời sinh như vậy. Mặt khác thì đó cũng là một biện pháp để nâng cao thực lực. Thực ra thì đến lúc này Bùi Kiều mới hiểu được nguyên lý của chuyện đó. Linh hồn được tạo thành từ đủ các loại cảm xúc và khi mỗi một loại cảm xúc đạt tới mức được phát ra từ bản tâm thì đều sẽ khiến cho cường độ của chấp niệm tăng mạnh, qua đó làm cho sức chứa năng lượng của chấp niệm cũng tăng lên. Đây chính là phương pháp để linh hồn Nhập Ma cấp tăng lên thực lực.

Kể từ lúc gặp được Cung Diệp Vũ, thật ra Bùi Kiều đã bắt đầu tổng kết ra lộ trình thăng cấp của linh hồn. Đó là bắt đầu từ Nhập Ma cấp tới Chân Ma cấp, rồi đến Chân Ma cấp đỉnh cao, cuối cùng là Ma Vương cấp. Trong đó thì Bùi Kiều cũng đã phân tích được cách thức thăng cấp trên lý thuyết. Nhưng nói ra thì cũng thật buồn cười, giống như ‘người đứng trong Lô Sơn’ (1) thì chỉ biết mình đang ở Lô Sơn mà không biết cụ thể là ở đâu, Bùi Kiều cũng không nắm rõ được quá trình cụ thể để thăng cấp từ cấp đầu tiên là Nhập Ma tới Chân Ma cấp. Hắn chỉ biết rằng đầu tiên dung lượng chấp niệm phải đạt tới ít nhất là 500 đơn vị, sau đó phải tìm được bản tâm – ‘nhân’ của chính mình, nhận biết và quán triệt bản tâm. Nhờ đó mà đạt tới được Chân Ma cấp.

Nhưng làm thế nào mới tìm được bản tâm của mình? Làm thế nào để nhận biết được đó là bản tâm? Làm thế nào để quán triệt bản tâm mình? Tất cả vẫn đang chìm trong một màn sương mù, thậm chí cả Cung Diệp Vũ cũng không biết phải giải thích cho hắn như thế nào. Đó là những điều chỉ có thể tự hiểu ra chứ người khác không thể dạy cho được!

Phải đến lúc này, hắn mới có thể nhìn rõ được cánh cửa mở ra cấp độ Chân Ma.

Phương pháp đó chính là phải trải qua các loại cảm xúc, mà còn phải cảm nhận những cảm xúc đó bằng tâm tính thật sự, bằng bản tâm của chính mình. Rồi từ trong số những cảm xúc hoặc ý chí đó, chọn ra một điều phù hợp với bản tính của mình nhất để làm ‘nhân’ của mình. Sau đó dung hợp chấp niệm vào ‘nhân’, như vậy sẽ tạo ra được trường khí thể, và hiệu quả của trường khí thể cũng chính là ý chí hay cảm xúc mà mình đã lựa chọn kia. Ví dụ như Ngụy Nguơu Đầu là phẫn nộ, Ác Ma thì là uy nghiêm, còn Cung Diệp Vũ lựa chọn bá đạo. Tất cả mọi người đều như vậy.

Đây thực sự là một món quà lớn quá sức tưởng tượng. So với số Thiên Sinh Vũ Khí có tổng dung lượng đến vài nghìn hay so với đoạt lại được Bạo Viêm Cự Phù cũng quý giá hơn rất nhiều.

Khiến cho Bùi Kiều lần đầu tiên cảm thấy mình đã tới được rất gần Chân Ma cấp.

Trong lòng Bùi Kiều cảm thấy vui mừng không sao tả xiết, thậm chí cả thân thể cũng có phần run lên. Mỗi một lúc lâu sau, tâm trạng mới bình tĩnh lại được, hắn quay qua nói với Dương Đình Thiên gần đó: “Dương Đình Thiên, sau này dù người có làm bất cứ chuyện gì cũng phải dùng tâm tính thực sự, cảm xúc thực sự của bản tâm để xử lý. Cho dù là tức giận, vui, buồn, đau đớn, tất cả đều phải dùng bản tâm để cảm nhận. Làm được như vậy thì người đã đi được nửa đường tới Chân Ma cấp rồi đó.”

Dương Đình Thiên đang ngồi trên salon, hắn vốn vẫn đang quan sát Bùi Kiều nhắm mắt trầm tư. Cả nửa ngày sau thì thấy Bùi Kiều bỗng nhiên mở mắt nhưng toàn thân lại run rẩy liên tục như đang lên cơn động kinh, sau đó đột nhiên lại mở miệng nói mấy câu rất khó hiểu. Dương Đình Thiên cũng không hiểu nổi, hắn hỏi: “Ngươi không điên đấy chứ? Sao bỗng nhiên nói cái gì điên khùng vậy?”

Bùi Kiều lập tức bó tay. Hắn thầm quyết định rằng sau này mà có cơ hội thì phải cho Dương Đình Thiên ‘bay’ vài lần nữa (2) để hắn khỏi phải suốt ngày làm cái vẻ mặt ‘ông tướng’ kia. Bùi Kiều còn đang âm mưu thì chợt nghe Dương Đình Thiên nói: “Lúc trước trong thời gian ngươi đang hôn mê, ta nhân tiện đã thử nghiệm được một năng lực mới.” Nói xong, Dương Đình Thiên liền lấy ra cây trường thương từ trong mắt của mình rồi ném qua cho Bùi Kiều.

Bùi Kiều đón lấy thanh trường thương rồi hỏi với vẻ khó hiểu: “Thanh Thiên Sinh Vũ Khí này có vấn đề gì? Chẳng lẽ ngươi sử dụng được năng lực đặc thù của nó rồi à?”

Dương Đình Thiên lại chỉ lắc đầu: “Không phải. Ngươi cứ thử xem xem dung lượng của thanh Thiên Sinh Vũ Khí đó là bao nhiêu đi đã.”

Bùi Kiều nhũn mày, sau đó đưa ý niệm của mình tập trung vào thanh Thiên Sinh Vũ Khí này. Cả nửa ngày sau, hắn mới kêu lên đầy kinh ngạc: “Sao dung lượng của thanh Thiên Sinh Vũ Khí này lại giảm đi rồi? Sao con số hàng đơn vị của dung lượng lại là 9 được?”

Đây là một hiện tượng không thể nào hiểu nổi, bởi vì gần như toàn bộ Thiên Sinh Vũ Khí đều có dung lượng là một số tròn chục. Trừ những Thiên Sinh Vũ Khí cấp thấp nhất chỉ có dung lượng dưới 50 đơn vị thì những Thiên Sinh Vũ Khí còn lại chắc chắn đều có con số hàng đơn vị của dung lượng là số 0. Toàn bộ đều như vậy! Nhưng lúc này đây, thanh trường thương trên tay Bùi Kiều lại có con số hàng đơn vị của dung lượng là số 9. Tình huống như

vậy đúng là không thể lý giải nổi.

Dương Đình Thiên nghe xong thì liền lấy từ trong túi ra một miếng kim loại nhỏ màu bạc nhìn giống như miếng sắt. Miếng sắt nhỏ đó nhanh chóng biến thành một chất lỏng màu bạc trong tay hắn. Dương Đình Thiên lấy lại cây trường thương từ tay Bùi Kiều, tiếp theo, chỉ thấy chất lỏng màu bạc trong tay Dương Đình Thiên giống như trở thành kim loại ở dạng lỏng, chảy xuống thanh trường thương. Chỉ một thoáng sau, chất lỏng màu bạc trên thanh trường thương đã biến mất, còn hình dạng thanh trường thương kia thì cũng không có gì thay đổi. Làm xong, Dương Đình Thiên mới ném cây trường thương cho Bùi Kiều lần nữa rồi nói: “Người xem lại đi.”

Bùi Kiều nghi hoặc nhìn thanh trường thương trên tay. Trong đầu hắn chợt xuất hiện giả thuyết mơ hồ. Nhưng giả thuyết đó thật sự quá mức kinh tế hãi tục nên chính hắn cũng không quá tin vào nó. Nhưng dù vậy, hắn vẫn đưa ý niệm tiến vào trong cây trường thương đó. Quả nhiên, con số hàng đơn vị của dung lượng đã biến thành số 0.

Dương Đình Thiên cũng lộ vẻ hưng phấn. Hắn vội nói: “Vi năng lực đặc thù của ta đã thăng cấp nên vừa trở về thì ta đã bắt đầu thử nghiệm liên tục. Kết quả là ta phát hiện mình không những có thể hòa tan Thực Phẩm Chấp Niệm một cách dễ dàng mà thậm chí cả Thiên Sinh Vũ Khí cũng hòa tan được. Có điều là mỗi lần chỉ hòa tan ra được 1 đơn vị chấp niệm, muốn hòa tan tiếp thì sẽ phải nghỉ ngơi rất lâu. Thế nên ta đã nghĩ: liệu có thể bổ sung chấp niệm của cây trường thương này bằng chấp niệm của Thiên Sinh Vũ Khí khác hay không? Nếu như làm được, vậy chỉ cần ta có đủ thời gian, dung lượng của cây trường thương này sẽ được gia tăng không giới hạn!”

Bùi Kiều cũng lập tức cảm thấy phấn khích. Hắn vội lấy ra vài món Thiên Sinh Vũ Khí không dùng tới trong Nhẫn U Minh rồi nói ngay: “Làm thử xem! Nhanh lên nào!”

Nhưng Dương Đình Thiên lại cười khỏ trả lời: “Thử rồi. Lúc trước ta đã mượn cây rìu của David để làm thử. Đúng là có thể hòa tan chấp niệm của cả Thiên Sinh Vũ Khí khác. Nhưng chấp niệm của mỗi một món vũ khí lại chỉ có thể hòa tan vào chính món vũ khí đó chứ không thể dung hợp được với Thiên Sinh Vũ Khí khác. Khi ta thử dung hợp như vậy thì lập tức cảm nhận được một lực ngăn cản rất lớn, khiến cho chất lỏng màu bạc không thể tiến vào trong Thiên Sinh Vũ Khí. Xem ra năng lực của ta chưa đủ mạnh để triệt tiêu lực cản đó. Nếu năng lực đặc thù này có thể mạnh hơn chút nữa thì có khi sẽ làm được.”

Bùi Kiều cũng thầm thất vọng, nhưng hắn vẫn nói với vẻ vui mừng: “Dù sao thì đây vẫn là một phát hiện cực kỳ quan trọng. Cuối cùng thì chúng ta cũng đã có những cái nhìn đầu tiên về năng lực của người. Cố gắng trở nên mạnh mẽ hơn nữa đi. Nếu thật sự có thể lấy chấp niệm của các Thiên Sinh Vũ Khí dư thừa để tăng cường cho các Thiên Sinh Vũ Khí mạnh thì... chúng ta đã có 80% khả năng có thể đối phó với ngày tận thế năm 2012.”

Tuy chưa thể thực hiện được mục tiêu nhưng cả hai người vẫn cảm thấy rất phấn khích. Khi họ đang định thảo luận xem nên làm thế nào để tăng cường sức mạnh của năng lực đặc thù thì một linh hồn đàn ông da trắng bay tới trước cửa. Người này Bùi Kiều cũng biết, chính là người đã tiến hành cuộc kiểm tra tư cách Tránh Thoát Giả cho Bùi Kiều khi hắn lần đầu tới Nam Bắc Chiến Trường. Hình như hắn tên là Smith Lee thì phải.

Smith Lee đứng ngoài gõ cửa rất lịch sự, mặc dù cửa phòng đang mở rộng. Đến khi thấy Bùi Kiều gật đầu mời, hắn mới đi vào phòng. Trước hết, hắn lịch sự gật đầu với Dương Đình Thiên rồi mới nói với Bùi Kiều: “Tiền sinh Bùi Kiều, sau khi anh tiến vào Nam Bắc Chiến Trường không lâu thì có một tin nhắn thoại từ Washington gửi tới cho anh, tin nhắn đó là của cô Jenny – người đi cùng khi anh thực hiện bài kiểm tra tư cách Tránh Thoát Giả.”

Bùi Kiều đầu tiên là hơi bất ngờ, rồi lập tức bật cười nói: “Vậy à? Chút nữa tôi sẽ gọi thẳng lại cho cô ấy. Thu hoạch lần này rất lớn nên tôi cũng đang có ý định tặng cho cô ấy một ít. Đúng rồi, ở đây các anh có số điện thoại của nhà cô ấy không?”

Cơ mặt Smith Lee khẽ giật giật, sau đó mới thì thào nói: “Tin tức đó được Jenny gửi đi trước khi cả nhà cô ấy bị quỷ quái tấn công giết hại. Mà nội dung tin nhắn cũng quá ngắn, chỉ có một từ, hiển nhiên là được gửi đi trong lúc vội vã. Anh... đã không thể nào liên lạc với cô ấy được nữa!”

“Cái gì?”

Bùi Kiều nghe tin như thể sét đánh ngang tai, lập tức nhảy xuống từ trên giường. Hắn túm lấy cổ áo Smith Lee nhấc lên và gần như rống vào mặt gã: “Cái gì? Người nói cả nhà Jenny bị quỷ quái tấn công? Trong nhà họ có còn ai sống sót không?”

Smith Lee bị túm cổ áo quá mạnh, làm toàn thân hắn đau đớn vô cùng. Hiện tại, chấp niệm của Bùi Kiều đã có sức chứa gấp bốn lần Tự Do Linh Hồn bình thường, vậy nên có thể đoán được lực lượng khi hắn bùng nổ sẽ lớn tới mức nào, hành động vừa rồi đã không khác gì một đòn toàn lực của quỷ quái bình thường.

Bùi Kiều cũng nhận ra mình dùng lực quá mạnh. Hắn thả cổ áo Smith Lee ra, cố gắng nén cơn tức giận của mình lại, từ từ ngồi xuống mép giường: “Nói đi! Chuyện gì đã xảy ra? Vì sao nhà Jenny lại bị quỷ quái tấn công? Chẳng lẽ lần quỷ quái thực thể hóa tại Washington vừa rồi vẫn chưa kết thúc hay sao?”

Smith Lee còn đang kinh hồn bạt vía, khiếp sợ vì sức mạnh khủng bố mà Bùi Kiều thể hiện. Hơn nữa, không biết vì nguyên nhân gì mà khi Bùi Kiều bình tĩnh lại thì trong phòng lại xuất hiện một cỗ áp lực kỳ lạ. Có cảm giác... có chút gì đó giống như trường khí thể.

Có điều giờ cũng không phải lúc để tìm hiểu căn cứ vấn đề này. Đối mặt với cơn giận của Bùi Kiều, hắn chỉ có thể thầm cười khỏ: “Không phải! Đợt quỷ quái thực thể hóa vừa rồi của Washington đúng là đã được trấn áp hoàn toàn. Quỷ quái tấn công gia đình Jenny rất có thể là số trường hợp cá biệt lần trốn ở đâu đó. Thế nên...”

Bùi Kiều lập tức quát: “Không thể có chuyện đó! Jenny có Thiên Sinh Vũ Khí, quỷ quái bình thường không phải đối thủ của cô ấy, cho dù gặp phải Nhập Ma cấp đỉnh cao cũng phải đánh mới biết kết quả. Trừ khi gặp phải quỷ quái Chân Ma cấp, nhưng hành động của Chân Ma cấp sẽ gây ra ảnh hưởng rất lớn, không thể có chuyện chính phủ không phát hiện được. Hoặc có kẻ cũng nắm giữ Thiên Sinh Vũ Khí đánh lên, tấn công trí mạng khi cô ấy

không đề phòng.”

“Đừng vậy! Là có kẻ ‘thấy tiền sáng mắt’, muốn cướp Thiên Sinh Vũ Khí của cô ấy.”

Bùi Kiều đứng bật dậy. Con giận trong lòng hấn lúc này đã sôi trào tới khó mà tưởng tượng nổi. Nhất là khi nhớ tới những giọt nước mắt khi nhận được Thiên Sinh Vũ Khí và vẻ mừng rỡ như trẻ nhỏ của cô, sự phẫn nộ trong lòng hấn càng không bút nào tả xiết.

“Cho dù là ai, tổ chức nào, thậm chí quốc gia nào, ta cũng sẽ băm các nguoi thành muôn mảnh!”

Chú thích:

1. Lô Sơn (Lur Son): một dãy núi lớn tại tỉnh Giang Tây, Trung Quốc. Có tới 99 ngọn núi hợp lại, cực kỳ hùng vĩ, tráng lệ. Thường có mây mù bao phủ, thậm chí thấy cả cảnh tượng mây mù đổ từ trên đỉnh núi xuống như thác nước. Vậy nên có câu nói ý là: chỉ biết đang đứng ở Lô Sơn chứ không biết được cụ thể là chỗ nào vì mây mù quá dày.

2. Dương Đình Thiên bay: ý nói tới việc Bùi Kiều biến thành khổng lồ rồi ném bay Dương Đình Thiên đi như lúc trong Nam Bắc Chiến Trường.

Bạn đang đọc truyện *Tử Vong Khai Đoan* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Q.4 - Chương 10: Chương 9-1: Nỗi Giận! (1)

Có thể coi Jenny là ân nhân của Bùi Kiều. Tuy rằng ân tình ngày đó không lớn như ơn cứu mạng của Cung Diệp Vũ, hơn nữa cô giúp Bùi Kiều cũng vì có mục đích, thế nhưng người Trung Quốc vẫn có câu: ‘Nhận ơn như giọt nước dưới mái hiên, phải dùng lễ như dòng suối lớn để báo đáp’. Đương nhiên là loại người ‘không tìm không phôi’(1) thì sẽ chẳng bao giờ muốn hiểu điều đó. Nhưng với một kẻ có ý định tiến cấp Chân Ma, thậm chí là Ma Vương cấp như Bùi Kiều thì không gì quan trọng hơn là tuân theo bản tâm của mình, vậy nên hấn cần phải báo ơn cho thật tốt!

Lúc cảm tạ đám David sau trận đánh vừa rồi, thật ra hấn chỉ cần tặng họ một món Thiên Sinh Vũ Khí là hợp lý rồi, nếu tặng hai món thì đã là hậu tạ rất lớn. Nhưng hấn lại tặng cho bọn họ tới ba món Thiên Sinh Vũ Khí, đó là vì làm vậy mới phù hợp với bản tâm của hấn!

Làm sao có thể định giá tính mạng bằng tiền tài được?!

Dù trong thế giới của người sống hay trong giới linh hồn thì tiền tài hoặc Thiên Sinh Vũ Khí được coi trọng hơn những Tự Do Linh Hồn yếu ớt kia. Nhưng đây là bản tâm của Bùi Kiều! Nó không cho phép hấn làm như vậy! Thế nên mặc dù sẽ phải chịu thiệt một chút, nhưng nếu có thể báo đáp phần nào những người đã cùng hấn vào sinh ra tử, tin tưởng hấn, cùng hấn kề vai tác chiến, vậy thì hấn tình nguyện chịu thiệt! Đó chính là bản tâm của hấn!

Đối với Jenny cũng vậy.

Nếu như bản thân hấn không có năng lực, thân mình cũng lo không nổi thì chắc hấn cũng chẳng thể lo được chuyện người khác. Nhưng nếu như hấn đã có năng lực thì hấn cũng muốn tìm cách giúp Jenny nâng cao thực lực. Thậm chí, nếu sau này phát triển tốt thì hấn còn muốn đưa Jenny vào đoàn đội của mình. Nguyên nhân là vì hấn coi Jenny như ân nhân!

Vậy mà cả nhà ân nhân của hấn đã bị giết hại. Mà chuyện đó lại xảy ra vào ngay khi hấn đang trong Nam Bắc Chiến Trường hoặc sau khi Jenny nhận được Thiên Sinh Vũ Khí. Vậy nên Bùi Kiều không thể không tức giận.

Nếu như trước kia, khi chưa nhìn rõ được bản tâm mình, làm gì cũng chỉ biết cẩn thận, cầu yên ổn thì hấn sẽ không thể nào nghĩ tới những điều đó. Cùng lắm là khắc sâu mối hận đó vào trong lòng, chỉ đến vậy mà thôi.

Nhưng hiện tại, Bùi Kiều đã không còn là chính hấn khi còn sống. Giờ hấn đã biết cái gì là bản tâm và cũng biết làm thế nào để đạt được bản tâm của mình. Nếu dùng một câu để miêu tả về sự thay đổi của hấn thì đó là: hành động theo trái tim!

Hơn nữa, không chỉ riêng tâm tính của hấn thay đổi mà cả thực lực và địa vị cũng đã khác xa lúc xưa.

Lúc trước hấn chỉ là một kẻ làm công nho nhỏ, không quyền không thế. Rồi sau đó dù được kiểm tra công nhận là Cao Đẳng Tránh Thoát Giả nhưng vì thời gian chết còn ngắn nên thực lực còn yếu, thế nên chính phủ muốn đóng băng hấn, Tránh Thoát Giả khác thì coi thường, thậm chí còn có ác ý với hấn. Nếu không có sự giúp đỡ lớn lao của Cung Diệp Vũ thì có khi cả thù giết cha hấn cũng không báo được.

Sông có khúc, người có lúc. Hiện tại, Bùi Kiều là người duy nhất sở hữu Thiên Sinh vũ khí cấp Ma Vương! Có thể điều khiển quý quái Ngụy Nguư Đầu Chân Ma cấp! Và quan trọng nhất là hấn còn có năng lực đặc thù Valkyrie. Trong chiến dịch Nam Bắc Chiến Trường lần này, chắc hấn hơn một nghìn Tự Do Linh Hồn ở đây đã biết được thực lực của hấn – một Cao Đẳng Tránh Thoát Giả có thể sử dụng Giải Phóng! Tuy vẫn chưa thể sánh được với ba gã cường giả Chân Ma cấp, nhưng cũng đủ để không có bất kỳ quốc gia hay thế lực nào dám xem thường rồi!

Vậy nên, lúc Bùi Kiều từ trên lầu đi xuống sau khi hấn vừa gầm lớn lên, cả đại sảnh vốn đang ồn ào lập tức trở nên yên tĩnh. Tất cả đều đổ dồn ánh mắt

về phía thân hình đầy lạnh lẽo của Bùi Kiều. Cùng với đó, bọn họ còn cảm nhận được một cỗ uy áp. Cỗ uy áp đó rất mờ nhạt, phần lớn mọi người sẽ không để ý tới nó, chỉ có một vài Trách Thoát Giả là biến sắc. Mỗi người bọn họ đều nhìn về phía Bùi Kiều với vẻ vô cùng thận trọng.

Bùi Kiều cũng không để ý tới thái độ của bọn họ mà chỉ đi tìm bọn Lý Lâm. Một lát sau, hắn tìm thấy bọn họ trong một góc của đại sảnh, hắn nói thẳng với họ: “Bây giờ ta giao cho các ngươi nhiệm vụ đầu tiên, và cũng là nhiệm vụ để đánh giá năng lực của các ngươi: Ta muốn biết tất cả những gì đã xảy ra với gia đình Jenny – chính là gia đình của Tự Do Linh Hồn bình thường được ta tặng Thiên Sinh Vũ Khí. Không lâu trước, cả nhà cô ấy đã bị đã bị quỷ quái giết hại. Nhưng ta không tin điều đó! Chuyện này chắc chắn có dấu vết mờ ám, các ngươi đi điều tra cho ta. Bất kỳ tin tức nào cũng không được bỏ sót... Nếu có kẻ nào dám ngăn cản các ngươi hoặc cố ý phá hoại bằng chứng thì các ngươi phải báo lại ngay cho ta.”

Ban đầu, sáu người Lý Lâm còn hơi hoang mang, nhất là khi thấy Bùi Kiều tiến về phía bọn họ với vẻ mặt nghiêm túc như vậy, bọn họ còn tưởng rằng mình đã làm việc đã phạm phải sai lầm gì. Mãi cho đến khi nghe Bùi Kiều nói xong, cả sáu người mới hơi sững sờ, sau đó đồng loạt làm động tác chào theo nghi thức quân đội. Mỗi người trong bọn họ đều là những chiến binh tinh nhuệ nhất trong các đơn vị bộ đội đặc chủng của Trung Quốc, dù Lý Lâm thì cũng là một quân nhân nổi bật. Lúc này, sau khi tiếp nhận mệnh lệnh xong, trên người bọn họ bỗng xuất hiện một loại khí thế lạnh lùng. Sau khi chào xong thì không nói một lời, lập tức rời khỏi đại sảnh.

Lập tức, không khí đang hết sức tĩnh lặng của đại sảnh lại lần nữa bắt đầu trở nên huyền ảo. Trong đó, một vài Tự Do Linh Hồn là người Mỹ, nhất là những ai có người nhà tại Washington thì đều chạy vội tới những nơi có đặt điện thoại công cộng. Bọn họ đều muốn hỏi xem có phải Washington lại vừa có quỷ quái thực thể hóa hay không.

Cùng lúc đó, Varotian cũng tới trước mặt Bùi Kiều rồi hỏi: “Có chuyện gì xảy ra vậy? Washington có quỷ quái thực thể hóa sao? Sao tôi lại không hề nhận được tin tức gì cả?”

Bùi Kiều lắc đầu: “Anh có biết một cô gái tên là Jenny không? Chính là cô bé đã dẫn tôi tới Nam Bắc Chiến Trường lần đầu khi tôi tiếp nhận kiểm tra Trách Thoát Giả đấy.”

Varotian gật đầu nói: “Bọn tôi đương nhiên biết rõ cô ấy là ai. Dù sao thì bất kỳ Cao Đẳng Trách Thoát Giả nào cũng là nguồn lực quan trọng nhất với mỗi quốc gia. Vậy nên sau khi anh rời khỏi đây, quốc gia chúng tôi đã cho điều tra toàn bộ quá trình anh xuất hiện tại Mỹ, cô bé Jenny này cũng là một đối tượng được điều tra. Hình như anh nợ cô ấy một món Thiên Sinh Vũ Khí nhỉ.”

Lúc này, David, Johnan và những người có quen biết Bùi Kiều đều đã có mặt tại đây. Bọn họ đều thán kinh hãi khi nhìn Bùi Kiều, nhất là khi họ cảm nhận được áp lực như có như không phát ra từ trên người hắn.

Bùi Kiều nhìn mọi người xung quanh một lượt rồi mới nói: “Đúng vậy! Một trong những lý do đến Mỹ lần này của tôi là để tặng cho cô ấy một món Thiên Sinh vũ Khí. Vài ngày trước, sau khi tôi mang tới cho cô ấy một món Thiên Sinh Vũ Khí rồi lập tức tiến vào Nam Bắc Chiến Trường. Nhưng vừa rồi, người phụ trách của ảo giới này là Smith Lee nói cho tôi biết: cả nhà Jenny đã bị sát hại và có vẻ như là việc do quỷ quái gây ra. Hừ hừ, anh có tin cái loại lời giải thích ngớ ngẩn tại đó không? Một Tự Do Linh Hồn có Thiên Sinh Vũ Khí trong tay lại sợ quỷ quái bình thường sao? Cho dù gặp Nhập Ma cấp đỉnh cao thì cũng phải đánh mới biết được kết quả. Còn Chân Ma cấp thì sẽ gây ảnh hưởng rất lớn, làm sao có thể giết chết cả nhà cô ấy mà không gây tổn hại gì xung quanh được?!”

Sắc mặt Varotian liền biến đổi. Nụ cười vẫn luôn treo trên gương mặt của cái gã nhìn như một vị quý tộc này cũng dần biến mất. Hắn lập tức nhìn về cách đó không xa nói: “Smith Lee, anh tới đây một chút! Tôi có chuyện muốn hỏi.”

Smith Lee đã đứng chờ ở cách đó không xa từ trước. Hắn xoay người đi đến với dáng vẻ giống y như một vị quân gia. Hắn tới trước mặt Varotian nói: “Thưa thiếu gia, tiêu thư... Hai người muốn hỏi gì về chuyện của Jenny ư?”

Varotian còn chưa kịp trả lời thì Namia sau lưng hắn đã bước ra nói: “Đừng có gọi ta là tiểu thư! Ta nói rồi: phải gọi bằng tên của ta!”

Smith Lee nghe xong chỉ biết cười khò. Nhưng về mặt của Varotian thì lại chẳng thể hiện chút vui cười nào, hắn nghiêm túc nhìn Smith Lee: “Jenny có để lại tin tức hoặc manh mối gì không? Gia đình họ bị sát hại khi nào? Trước đó tình hình Washington có gì lạ không? Hoặc Jenny có biểu hiện gì khác thường không?”

Smith liền vội lôi từ trong ngực áo ra một chiếc điện thoại di động rồi trả lời: “Đây là bản sao của đoạn ghi âm mà tôi đã thu được. Bản gốc thì đã được giữ trong hầm chứa, nếu muốn đối chiếu thì lúc nào cũng có thể đi lấy.” Nói xong, hắn liền ấn vào một nút trên chiếc di động. Chiếc điện thoại bắt đầu phát ra một loạt các tạp âm. Một lát sau, chợt có giọng phụ nữ hoảng hốt kêu lên một từ ‘black’ trong tiếng Anh. Sau đó thì không còn âm thanh nào nữa.

Bùi Kiều và Varotian liếc nhìn nhau. Bùi Kiều lên tiếng hỏi trước: “Trước đó có kẻ nào đáng ngờ ra vào Washington không? Mà các ngươi dựa vào đâu mà dám khẳng định kẻ sát hại gia đình Jenny là quỷ quái mà không phải là linh hồn?”

Smith Lee cười khò nói: “Có kẻ nào đáng ngờ ra vào Washington thì tôi cũng không biết. Tôi thực sự chỉ là người trông coi cái ảo giới này thôi. Còn xác định thù phạm sát hại gia đình Jenny là quỷ quái thì là nhờ một dụng cụ được các nhà khoa học sáng tạo ra. Dụng cụ đó đã tìm được dấu vết tội nghiệt của quỷ quái trong căn phòng mà cả gia đình Jenny bị sát hại. Dấu vết của tội nghiệt thực sự rất đậm đặc. Vậy nên mới dám kết luận là do quỷ quái gây ra.

Varotian ở bên cạnh liền lắc đầu nói: “Sao quỷ quái lại có thể chọn mỗi một nhà của Jenny để ra tay được? Trong lần trấn áp quỷ quái thực thể hóa tại Washington vừa rồi, Jenny còn chưa có Thiên Sinh Vũ Khí và cũng không có biểu hiện gì khác thường. Hơn nữa, đúng như lời Bùi Kiều đã nói: có Thiên Sinh Vũ Khí trong tay thì về cơ bản, quỷ quái Nhập Ma cấp không thể làm gì được cô ấy, còn quỷ quái Chân Ma cấp thì sẽ gây ra ảnh hưởng rất lớn khi xuất hiện... Vậy nên rất có thể chuyện này do linh hồn làm.” Nói tới đó thì hắn liếc nhìn Bùi Kiều với vẻ đầy lo lắng, nhưng rồi lại lắc đầu không nói gì

thêm nữa.

Bùi Kiều cố gắng lục lọi trong trí nhớ của mình những tin tức có liên quan tới ‘black’, hắn cảm thấy dường như nắm được điều gì đó, nhưng nghĩ kỹ thì lại không rõ ràng ra được. Vậy nên hắn chỉ có thể tạm gác suy nghĩ này sang một bên, đồng thời lại nói với Varotian: “Ta muốn làm vài việc. Hy vọng chủ nhà như người sẽ không trách.”

Varotian nghe vậy thì cười khỏ: “Cho dù muốn trách cũng chẳng làm nổi. Ta làm sao trách cứ nổi một cường giả đã bước vào ‘tâm Chân chi lộ’(2)...”

“Tâm Chân chi lộ?” Bùi Kiều hơi sững sốt, có điều giờ không phải là lúc để suy nghĩ xem ‘con đường đi tìm bản ngã’ đó cụ thể là cái gì. Chỉ thấy hắn xoay người lại nhìn về phía Đám Tự Do Linh Hồn trong đại sảnh, sau đó từ từ bay lên cao hơn hai mét, điều đó làm cho tất cả mọi người có mặt đều nhìn về phía hắn.

“Bắt đầu từ lúc này, phong tỏa toàn bộ Tự Do Linh Hồn có mặt tại đây! Còn Tránh Thoát Giả và Cao Đẳng Tránh Thoát Giả có thể hành động tự do. Phong tỏa cho tới khi tiểu đội hậu cần của ta điều tra được rõ ràng sự việc. Đồng thời cũng phong tỏa toàn bộ Tự Do Linh Hồn trên nước Mỹ, về phần Tránh Thoát Giả và Cao Đẳng Tránh Thoát Giả thì được hành động tự do. Các ngươi có thể nghỉ lại đây hoặc Washington tùy ý, nhưng không được rời khỏi Washington hoặc nước Mỹ. Thời hạn phong tỏa là bảy ngày. Nếu sau bảy ngày vẫn chưa điều tra được rõ thì các ngươi có thể đi. Nhưng ta phải trước: nếu chưa hết bảy ngày mà các ngươi dám rời khỏi nước Mỹ, vậy thì thật xin lỗi...”

Bùi Kiều yên lặng nhìn đám người trước mặt, một lúc sau mới gằn giọng nói ra từng từ một: “Chúng ta không chết không thôi!”

Ầm! Cả đại sảnh lập tức trở nên vô cùng huyền ảo, đủ loại ngôn ngữ từ khắp các quốc gia đồng loạt vang lên. Thậm chí một vài Tự Do Linh Hồn không tham gia trận chiến với con Ác Ma màu đỏ lúc trước còn lập tức lấy Thiên Sinh Vũ Khí của mình ra, dường như chỉ cần nghe thêm một lời không lọt tai thì sẽ sẵn sàng ra tay.

Đám Tránh Thoát Giả có mặt thì lại bị dọa cho nhảy dựng. Bởi vì hầu hết Tránh Thoát Giả ở đây đều cùng tham gia trận chiến với con Ác Ma màu đỏ, vậy nên bọn họ đương nhiên là biết rõ cái gã thanh niên có vẻ hơi gầy ốm kia kinh khủng tới mức nào. Tình cảnh thê thảm của một đòn cuối cùng trong hình thái người khổng lồ lồi điện vẫn còn rõ ràng trong óc bọn họ, thế thì bọn họ làm sao còn dám đi khiêu khích Bùi Kiều. Trong mắt bọn họ, cảnh tượng trong thời khắc cuối cùng, khi Bùi Kiều đã mất cả người bên dưới mà vẫn xông vào liều mạng với con Ác Ma màu đỏ, hắn thật đúng là một tên côn đồ điên cuồng, đánh không thắng cũng phải cắn mất của người ta một miếng thịt! Đó chính là cái gọi là: mềm sợ cứng, cứng sợ ngang ngược, ngang ngược sợ càn quấy, càn quấy lại sợ chán sống. Trong mắt bọn họ thì Bùi Kiều chính là một tên chán sống tới tột độ!

Varotian đứng bên cạnh cũng chỉ biết cười khỏ. Trái với hắn, cô nàng Narnia đứng bên cạnh thì hai mắt tỏa sáng. Có điều cô nàng cũng không tỏ vẻ thù địch hay sát ý gì với Bùi Kiều, cũng không biết là vì cái gì mà cô hưng phấn như vậy.

Bùi Kiều cũng chẳng thèm để ý tới những việc đó. Sau khi đã hiểu thông suốt ‘tâm’ của chính mình, lúc này mọi việc làm của hắn đều dựa vào bản tâm của mình. Nếu như không báo thù được cho Jenny thì đó mới là điều hắn sẽ ân hận cả đời. Vậy nên cho dù lúc này có phải buộc tội toàn bộ những người này cũng không sao, giống như lúc trước hắn hào phóng với bọn họ vậy. Đều là làm theo bản tâm của chính hắn!

Đại sảnh cuối cùng cũng dần ổn định lại. Nhưng ánh mắt mọi người vẫn đổ dồn vào Bùi Kiều, trong đó cũng không ít những cái nhìn thù địch. Bản thân Bùi Kiều cũng loáng thoáng nghe thấy liên tục có người nói hắn quá kiêu ngạo và cả nhắc gì đó tới mấy chữ ‘Cung Diệp Vũ’ nữa.

(Hừ hừ! Cho là ta ‘cáo mượn oai hùm’ - mượn danh Cung Diệp Vũ để ra oai à? Có điều đó cũng chỉ là vài linh hồn bình thường mà thôi, không cần phải để ý tới bọn hần... Khi tìm được hung thủ, chắc chắn phải băm chúng thành trăm mảnh!)

Lòng Bùi Kiều giờ đã vô cùng kiên định, đã không thể bị ảnh hưởng bởi những lời bàn tán thoáng qua kia nữa. Hắn từ từ hạ xuống từ không trung, lại nhìn quanh tất cả một lần rồi nói: “Nhớ cho kỹ lời ta nói! Các ngươi có thể tự do hành động và nghỉ ngơi tại nơi này và Washington, nhưng không được rời khỏi hai nơi này và cũng không được rời khỏi nước Mỹ. Nếu không... ta sẽ cho các ngươi hối hận vì đã sinh ra trên đời.” Nói xong, hắn cũng không để ý tới cái nhìn của cả đám mà một mình bước lên lầu trên.

Hắn vừa đi khuất thì không khí trong đại sảnh lập tức sôi trào như thể người ta đổ nước vào chảo dầu sôi. Những Tự Do Linh Hồn đã tham dự trận chiến với con Ác Ma màu đỏ thì còn đỡ, bọn họ chỉ thầm cảm thấy may mắn vì mình không có liên quan gì tới sự việc của Jenny. Nhưng với những kẻ không tham dự trận chiến đó thì lại khác: rất nhiều những lời chửi mắng thô tục liên tục vang lên. Nhất là sau khi biết Bùi Kiều là người của tổ chức linh hồn Trung Quốc, bọn họ càng mắng to hắn là loại tiểu nhân ý thể Cung Diệp Vũ để phách lối gì đi đó.

Đám Tránh Thoát Giả ở xung quanh chỉ khẽ cau mày. Bọn họ đã được tận mắt chứng kiến thực lực của Bùi Kiều, vậy nên cũng biết rõ là hắn có tư cách để làm như vậy. Nhưng khi bọn họ còn chưa kịp lên tiếng thì đã nghe thấy Varotian vỗ tay mạnh vài cái, tất cả liền bị hắn thu hút sự chú ý. Lúc này hắn mới nói: “Các vị... các vị đang chửi bởi một Cao Đẳng Tránh Thoát Giả đã bước vào ‘tâm Chân chi lộ’ đó. Các vị tốt nhất là nên hy vọng kẻ đứng bên cạnh không bí mật đi báo việc đó cho Bùi Kiều, còn không thì hãy cầu cho hắn ‘không tìm được bản ngã’ của mình. Bằng không thì lời chửi bởi của các vị hôm nay rất có thể sẽ biến thành đao kiếm về lại trên người các vị một ngày nào đó đấy. Hãy nhớ lại cho cẩn thận tình cảnh khi Cung Diệp Vũ bước vào ‘tâm Chân chi lộ’ và cả cuộc ‘đại thanh tẩy’ sau khi hắn trở thành ‘Chân’... Các vị thật sự nên cảm thấy may mắn vì không có liên quan gì tới sự việc của Jenny đi. Nếu không...”

Varotian mỉm cười nhìn quanh. Sau đó hắn cũng không nói thêm gì nữa mà cất bước đi sang căn phòng tin tức, liên lạc ở cạnh bên. Hắn muốn tiến hành thông báo chuyện này cho tổ chức linh hồn nước Mỹ, đồng thời... cũng muốn phong tỏa hành động của tất cả Tự Do Linh Hồn nước Mỹ.

Sau khi nghe Varotian nói xong, sắc mặt của những kẻ vừa mới chửi bới lập tức trở nên tái nhợt, toàn thân run rẩy như thể lên cơn động kinh...

‘Tâm Chân chi lộ’ còn có tên khác... chính là ‘con đường Chân Ma cấp’!

Chú thích: 1. Loại người không tìm không phổi: ý chỉ những kẻ không biết suy nghĩ, không hiểu đạo lý. 2. Tầm Chân chi lộ: là con đường đi tìm ‘Chân’. Chân ở đây là chân chính, chân thực. Tầm Chân chi lộ nghĩa là con đường để tìm lại bản chất thật của mình, có thể hiểu là tìm tới bản ngã. Đồng thời chữ ‘chân’ cũng là ‘chân’ trong Chân Ma cấp, nên có thể hiểu là con đường tìm kiếm Chân Ma cấp. Đây là biện pháp chơi chữ rất hay nên giữ nguyên.

Bạn đang đọc truyện *Tử Vong Khai Đoan* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Q.4 - Chương 11: Chương 9-2: Nỗi Giận! (2)

Varitian là một người đồng tính nổi tiếng khắp thế giới... a, vấn đề đang được nói đến ở đây là tuy vậy, hắn lại là một người rất tinh tế, tỉ mỉ. Không thể nào bỏ qua công lao quản lý giới linh hồn nước Mỹ của hắn, khiến cho nó trở nên chặt chẽ, không một kẽ hở, giống như một cái thùng sắt kín bưng. Mà lúc này, khi phải đối mặt với một cường giả đã bước vào Tầm Ma Chi Lộ như Bùi Kiều, phản ứng của hắn cũng không thể nói là không nhanh.

Lúc này, thà phải đắc tội với toàn bộ Tự Do Linh Hồn nước Mỹ chứ tuyệt đối không thể làm trái ý Bùi Kiều!

“Đúng như vậy! Bùi Kiều đã bước vào Tầm Chân Chi Lộ, đây là chuyện chắc chắn. Rất có thể khi chấp niệm của hắn đạt tới 500 đơn vị thì sẽ lập tức đạt tới Chân Ma cấp.” Varotian nhìn về phía những gương mặt lớn tuổi trên màn hình, trả lời bằng giọng không cảm xúc.

Trong số những người này, có người là tướng quân, có người lại chính là tổng thống Mỹ vẫn thấy xuất hiện trên TV, còn có vài người chưa từng lộ mặt trước công chúng. Lúc này, tất cả bọn họ đều dùng ánh mắt khiếp sợ nhìn Varotian, tựa như không thể tin vào những điều hắn vừa nói.

Một lúc lâu sau mới có một lão già mở miệng hỏi: "Nhưng chẳng phải là các nhà khoa học đã kiểm tra rồi hay sao? Họ nói Trách Thoát Giả bình thường phải mất trên mười năm, còn Cao Đẳng Trách Thoát giả cũng phải mất hơn hai năm mới có thể bước vào cảnh giới Chân Ma cấp được. Chẳng lẽ đồng số liệu mà đám nhà khoa học đó tìm ra chỉ là giấy lộn hay sao?"

Varotian lắc đầu rồi trả lời: "Không, quy trình kiểm tra do các nhà khoa học thực hiện vẫn có giá trị rất lớn. So với linh hồn bình thường, Trách Thoát Giả có ý chí cứng cỏi hơn và cũng đến gần bản tâm của mình hơn nên, vậy nên mới có thể chặt đứt được tội nghiệt. Còn ý chí của Cao Đẳng Trách Thoát giả thì càng cứng rắn hơn nữa. Sở dĩ cần thời gian hai năm và mười năm là vì bọn họ cần thời gian đi trải nghiệm và tự rèn luyện tâm trí, tẩy rửa để linh hồn trở nên thuần túy thì phải mất thời gian, đó là điều đương nhiên. Nhưng các người đã quên mất khái niệm “thiên tài”. Có người cần mười năm, thậm chí là hai mươi năm mới có thể học xong đại học, nhưng có người chỉ cần hai ba năm đã thi đậu tiến sĩ, linh hồn cũng có người như vậy!"

Tổng thống Mỹ đột nhiên hỏi: "Ý anh nói tên Bùi Kiều này là một thiên tài?"

Varotian gật đầu nói: "Không chỉ có hắn, mà cả ‘người đứng đầu’ cũng vậy. Có một câu nói của Phật giáo phương đông rất phù hợp để nói về bọn hắn: ‘Nhất niệm thành Phật, nhất niệm thành Ma.’ Phật và Ma cũng giống như Thượng Đế trong tín ngưỡng của chúng ta. Bọn họ thậm chí có thể trở thành Thượng Đế chỉ trong ‘một suy nghĩ’ thì còn có thành tựu nào mà không đạt được?"

Nghe xong, đám trung niên và lão già trên màn hình cùng trở nên trầm ngâm, yên lặng. Mãi lâu sau, tổng thống Mỹ lại mở lời: "Vậy lấy danh nghĩa của anh, ban hành lệnh phong tỏa đối với toàn bộ giới linh hồn nước Mỹ và tất cả Tự Do Linh Hồn đang có mặt tại Mỹ, thời gian phong tỏa là bảy ngày. Đồng thời, lệnh cho CIA tham gia điều tra cái chết của Jenny. Nếu cần, anh có thể điều động đội X."

Varotian gật đầu rồi nhìn thẳng tổng thống Mỹ nói: "Tôi cũng hy vọng dùng danh nghĩa quốc gia để thông báo cho Trung Quốc về việc Bùi Kiều đã tiến vào Tầm Chân Chi Lộ."

Một người trung niên bỗng cau mày nói: "Varotian, việc này có quá dư thừa không? Dù sao thì chúng ta cũng đã phong tỏa giới linh hồn nước Mỹ rồi."

Varotian lại lắc đầu nói: "Không, không dư thừa chút nào, vì mọi việc diễn ra quá trùng hợp. Ngay sau khi Bùi Kiều tặng Thiên Sinh vũ khí cho Jenny, cả nhà cô ấy liền bị giết. Hơn nữa, lại đúng vào lúc Bùi Kiều vừa tiến vào Nam Bắc chiến trường. Tôi nghi rằng có người muốn đánh lén Bùi Kiều. Hắn có năng lực Valkyrie đặc thù, lại là Cao Đẳng Trách Thoát giả thứ chín, tiềm lực vô hạn. Giết Jenny có thể làm cho tâm thần hắn hỗn loạn."

Đám người trên màn hình lập tức lại lộ vẻ thận trọng, một lão mang quân hàm thượng tướng hỏi: "Ý anh nói đây có thể là hành động của Những Kẻ Sa Đoạ?"

Varotian nói thẳng: "Không chắc! Đây chỉ là suy đoán thôi. Cũng có thể là họ thật sự bị quỷ quái giết chết, đây là kết quả tốt nhất. Nhưng nhiều khả năng là có kẻ nổi máu tham nên đã đánh lén Jenny và gia đình cô ấy – đó là kết quả tệ nhất. Thậm chí còn tệ hơn cả trường hợp Những Kẻ Sa Đoạ muốn đánh lén Bùi Kiều. Bởi vì không có bất kỳ người nào, tổ chức nào, thậm chí quốc gia nào có thể chống chọi được con thịnh nộ của hai cường giả Chân Ma cấp."

Hai gã! Đúng vậy, là hai gã! Một người là Bùi Kiều sắp tiến vào Chân Ma cấp. Người còn lại là kẻ người đứng đầu Tổ Chức Linh Hồn Trung Quốc đồng thời cũng là cường giả Chân Ma cấp người mạnh nhất thế giới từ lâu – Cung Diệp Vũ – một cường giả đã bước vào Chân Ma cấp từ lâu và thậm

chỉ còn được đồn rằng đã đạt tới Chân Ma cấp đỉnh cao, một người đàn ông có thể một mình khiêu chiến cả Tổ Chức Linh Hồn của một quốc gia.

Đám quyền cao chức trọng trên màn hình lập tức trở nên luống cuống. Tuy thoát nhìn vẫn vẫn rất bình tĩnh nhưng Varotian có thể thấy sự bối rối ẩn trong mắt bọn họ, hẳn còn loáng thoáng thấy được có kẻ mấp máy môi lẩm bẩm mấy chữ ‘tên điên’ gì gì đó.

"H... h... hiểu rồi. Giờ nhiệm vụ của anh là dùng hết khả năng để trấn an Bùi Kiều, còn chúng tôi sẽ gửi thông báo cấp quốc gia đến cho Trung Quốc." Tổng thống Mỹ gật đầu nói rồi vội vã ngắt kết nối.

Những người còn lại cũng lần lượt ngắt kết nối, chỉ còn lão già mờ mắt lúc trước là còn giữ màn hình đối thoại. Hắn nhìn Varotian rồi nói: "Varotian, tôi không cần biết anh dùng biện pháp gì, nhưng nhất định phải lung lạc cho được Bùi Kiều, dốc hết toàn lực hỗ trợ hắn. Tôi biết, cường giả Chân Ma cấp đều là những kẻ luôn làm theo bản tâm, chắc chắn không thể xảy ra chuyện lấy oán báo ân. Việc có được quan hệ bạn bè với hắn sẽ ảnh hưởng rất lớn tới sự hưng suy của gia tộc chúng ta khi năm 2012 tới. Chuyện này rất hệ trọng đấy!"

Varotian nhìn thoáng lão già rồi trả lời ‘đã biết’ với giọng lạnh nhạt. Hắn đang định tắt máy thì lão già kia đột nhiên chống người đứng lên, ghé sát vào màn hình mà nói: "Tôi không muốn lại xảy ra chuyện như giữa em gái anh và Cung Diệp Vũ trước kia, hiểu không? Gia tộc Morgan chúng ta không còn Trách Thoát Giả hay Cao Đẳng Trách Thoát Giả thứ ba nào đâu. Vậy nên chúng ta nhất định phải lôi kéo được Bùi Kiều. Dù phải trả giá lớn thế nào chẳng nữa!"

Bờ môi Varotian khẽ run lên, bàn tay cũng siết chặt vì kích động, có điều cuối cùng vẫn đáp lại một câu ‘đã biết’ lạnh lùng. Sau đó cũng không thèm để ý tới thái độ phản ứng của lão già này mà lập tức ngắt kết nối. Cặp mắt hắn lúc này lạnh ngắt như băng giá, tàn mát ra sát ý ngùn ngụt.

Một lúc lâu sau, hắn mới lặng lẽ lấy cuốn Kinh Thánh trong ngực áo ra, vừa mở xem vừa thì thào tự nói: “Thần yêu trần thế (1)! Thần thật sự yêu trần thế sao?”

Tại một nơi cách đó rất xa, sau khi đóng kết nối với Varotian thì đám quyền quý kia lại mở ra một kết nối khác. Bọn họ im lặng nhìn nhau, một lúc sau, màn hình của Tổng Thống Mỹ mới: "Xem ra kế hoạch thành lập đội quân linh hồn cần phải được xúc tiến mạnh hơn. Nếu không, càng lúc sẽ có càng nhiều cường giả Chân Ma cấp xuất hiện. Chỉ cần xuất hiện thêm ba người... Không! Chỉ cần hai người nữa thôi thì dù có thực hiện thì kế hoạch này cũng không còn ý nghĩa gì nữa."

Những người còn lại tuy vẫn giữ được bình tĩnh nhưng đều nhẹ gật đầu. Lúc này tổng thống Mỹ mới hạ lệnh cho một gã viên chức đứng cạnh mình: "Thông báo cho chính phủ Trung quốc biết về tình hình của Bùi Kiều. Còn nữa, sử dụng mật mã linh hồn thông báo cho họ một việc: hai tháng sau sẽ tổ chức Hội Nghị Thượng Đỉnh mười bảy nước tại đảo Phục Sinh trên Thái Bình Dương để thảo luận về việc thành lập quân đội linh hồn."

Đương nhiên, Varotian không hề biết những chuyện này.

Tiếp đó, Mỹ bắt đầu tiến hành phong tỏa, không cho phép bất kỳ Tự Do Linh Hồn nào ra vào, mà lý do cụ thể cũng không thông báo cho tổ chức linh hồn của các quốc gia khác. Chỉ một ngày sau, đã có quốc gia thắc mắc về động thái này, nhưng cùng lúc đó thì tại Trung Quốc, Cung Diệp Vũ đã ra một tuyên bố với toàn bộ giới linh hồn, nội dung là: trong bảy ngày, cấm Tự Do Linh Hồn của tất cả các quốc gia xuất nhập nước Mỹ, hết thời hạn bảy ngày thì dỡ bỏ lệnh cấm này. Lập tức, không một quốc gia nào trên thế giới dám công khai thắc mắc gì nữa! Có điều, những hành động âm thầm thì rõ ràng đã được triển khai mạnh mẽ: lần lượt từng đặc vụ là người sống của các nước tiến vào nước Mỹ, dò xét xem chuyện gì đã xảy ra.

Lúc này, Bùi Kiều đang có mặt tại nhà Jenny ở Washington, nghe nhóm Lý Lâm báo cáo.

“Chiến đấu giữa linh hồn và quỷ quái rất khác biệt với chiến đấu của người sống với nhau. Trong đó, điểm khác biệt lớn nhất chính là: trừ khi linh hồn cố ý, nếu không thì chiến đấu của họ sẽ không ra ảnh hưởng tới vật chất xung quanh. Nhưng chúng tôi đã phát hiện được vài điểm bất thường ở hiện trường.”

Lý Lâm dẫn Bùi Kiều và Dương Đình Thiên đi trong một hành lang nhỏ trong nhà Jenny. Nơi đây Bùi Kiều cùng Dương Đình Thiên đã từng tới, nhưng lúc này cảnh còn, người mất. Cô bé thích cười, tính tình hào phóng, được tặng thanh loan đao thì hồn nhiên khóc như trẻ nhỏ của ngày đó đã không còn nữa.

Lý Lâm chỉ vào một vết tích thật sâu trên bờ tường rồi nói: "Từ vết cắt này cho thấy, dấu vết được tạo ra bởi một vũ khí sắc bén cắt qua."

Bùi Kiều tức giận nói: "Nói nhảm! Là do vũ khí sắc bén hay do móng vuốt tạo nên thì ta nhìn qua cũng biết."

Lý Lâm cười cười, cũng không để ý mà nói tiếp: "Hơn nữa, đây còn là vết tích do một thanh loan đao gây ra. Hình dạng của vết chém rõ ràng là dấu vết gây ra bởi đầu đao cong đặc trưng mà chỉ vũ khí dạng loan đao mới có. Vậy nên vết cắt này chỉ có thể là do vũ khí dạng loan đao tạo thành."

Bùi Kiều lập tức nhìn kỹ vết tích lưu lại, hơn nửa ngày sau mới lên tiếng: "Đúng vậy, quả thực là do loan đao tạo thành. Nói vậy thì Jenny đã chiến đấu ở chỗ này, nhưng sao hiện trường lại chỉ có một vết chém?"

Một gã bộ đội đặc chủng đứng cạnh Lý Lâm lập tức tiếp lời: "Chúng tôi chỉ tìm được một dấu tích này mà thôi. Nếu bị quỷ quái đánh lên thì đáng ra sẽ phải xuất hiện mảng lớn dấu vết chiến đấu hoặc không có bất cứ một dấu vết nào mới đúng. Vậy thì vì sao ở đây lại có một dấu vết duy nhất? Chúng tôi cho rằng, đây là lời nhắn Jenny để lại."

Bùi Kiều lập tức nhìn vết cắt kỹ hơn. Thoạt nhìn chỉ là thẳng một đường, chung quanh cũng không có chữ hay hình ảnh gì. Có vẻ bản thân dấu vết này không phải là lời nhắn. Nghĩ tới đây, Bùi Kiều nhanh chóng đi về cuối con đường nhỏ. Quả nhiên, tại đó có một chiếc điện thoại. Hắn đi tới rồi tính toán khoảng cách giữa chiếc điện thoại bàn và vết cắt kia. Sau đó hắn liền vẫy tay với Dương Đình Thiên: "Dương Đình Thiên, người tới đây làm động tác gọi

điện thoại đi."

Dương Đình Thiên nhún vai, cũng đi tới, cầm lấy cái máy điện thoại rồi hỏi: "Sau đó thì sao?"

"Giờ người hãy thiêu đốt chấp niệm rồi chạy trốn, thoát khỏi hành lang này, đồng thời tay làm động tác như đang nắm một thanh loan đao." Bùi Kiều nói tiếp.

Hai tay Dương Đình Thiên lập tức làm động tác nắm lại, sau đó thiêu đốt năng lượng tiêu chuẩn rồi chạy về phía ra khỏi hành lang. Mà trong khoảnh khắc khi hắn chạy đi thì Bùi Kiều cũng thiêu đốt tiêu chuẩn năng lượng bám sát theo, đồng thời cũng phát lực bỏ nhào tới. Nhào tới sau lưng Dương Đình Thiên thì việc đầu tiên Bùi Kiều làm là tóm lấy hai tay đang làm động tác nắm loan đao.

Phản ứng của Dương Đình Thiên cũng nhanh, hắn giật mạnh hai tay lại còn cơ thể vẫn giữ nguyên tư thế lao về phía trước. Nhưng sức lực của hắn lại không thể so được với Bùi Kiều, vậy nên không những không giật được tay ra mà còn bị trượt ngã ra một bên, về phần hai tay làm động tác cầm loan đao thì vẫn bị Bùi Kiều giữ chặt.

"Đứng rồi, chính là như thế này. Lúc ấy Jenny đang gọi điện thoại thì bị tấn công bất ngờ, cô ấy liền cố gắng chạy thoát ra khỏi hành lang này. Mà người đánh lén kia cũng lập tức đuổi theo, sau đó nhanh chóng giữ được thanh loan đao của cô ấy. Cô ấy định dùng sức hai tay vừa kéo vừa chạy trốn tiếp. Nhưng sức của cô ấy không bằng người kia nên bị kéo giật lại."

Bùi Kiều thả Dương Đình Thiên ra. Hắn vuốt lên vết cắt ở vách tường rồi nói: "Vết cắt này đúng là tin tức mà cô ấy lưu lại cho chúng ta. Nếu là quý quái đánh lén, cô ấy sẽ không nghĩ tới việc nhấn nhủ gì với tôi, vì dù sao thì ta cũng sẽ báo thù cho gia đình cô ấy. Cho nên giống như các anh nói, hoặc là cá gian phòng đều có dấu vết chiến đấu, hoặc là không có một dấu vết nào. Bởi vì linh hồn có thể xuyên qua vật chất."

"Chỉ khi bị tấn công bởi linh hồn thì cô ấy mới nghĩ tới việc để lại nhấn, vậy nên mới đốt cháy năng lượng tiêu chuẩn để công kích vào vật chất. Cô ấy muốn nói cho ta biết, kẻ tấn công cô ấy là linh hồn chứ không phải quý quái!"

Bùi Kiều quay phắt lại nhìn đám người Lý Lâm rồi nói: "Điều tra. Tiếp tục điều tra! Tìm hiểu tất cả những linh hồn nhập cảnh vào Mỹ, cả xuất cảnh cũng vậy. Dù là quần áo màu đen, da màu đen, thậm chí tóc đen hoặc trên người có bớt màu đen cũng tính. Điều tra toàn bộ bọn họ cho ta."

Cùng lúc đó. Tại đất nước Thụy Điển nơi châu Âu xa xôi, mười một gã linh hồn áo đen đang bước từ trên máy bay xuống. Một gã mặt sẹo trong đám hít sâu một hơi rồi nói: "Khí hậu Châu Âu vẫn mát mẻ nhất. Nước Mỹ kia khói bụi mù mịt, chỗ nào cũng có một đồng Tự Do Linh Hồn cứt chó cứ ra ra vào vào, phiền chết đi được. Ha ha ha, ở đây vẫn là tốt nhất."

Gã đàn ông cầm đầu vẫn giữ sắc mặt nghiêm túc của mình. Hắn lạnh lùng liếc qua gã mặt sẹo rồi mới nói với những người còn lại: "Các người tới Tổ Chức Linh Hồn nước Pháp đợi ta. Đừng có gây sự! Ta đi giao Thiên Sinh Vũ Khí cho chủ nhân xong sẽ quay lại ngay. Nhất là người đó!." Hắn trừng mắt liếc gã mặt sẹo.

Gã mặt sẹo thoáng ngạc nhiên, nhưng rồi lại cười ha ha nói: "Đội trưởng, đừng có khô khan như vậy chứ! Chẳng qua chỉ là lóc xương róc thịt con nhãi kia bằng mấy nghìn đao, khiến cho nó phải tiêu tan vì không chịu nổi thống khổ thôi mà. Rồi cũng chỉ cần nuốt linh hồn của cha mẹ và em trai nó thôi. Có sao đâu nào. Ai bảo nó dám chém tôi một đao chứ."

Gã cầm đầu vẫn lạnh lùng nhìn hắn. Đến khi giọng của gã mặt sẹo càng lúc càng nhỏ, hắn mới lên tiếng: "Ta nói lần cuối: ngoan ngoãn chờ đợi, không được đi gây sự, nếu không đừng trách ta vô tình." Nói xong, gã chậm rãi bay lên, tiếp theo liền thấy mất hẳn lóe sáng lên. Một thanh đại đao đã xuất hiện ở dưới chân. Cũng không biết hắn đã làm gì, chỉ thấy một tia chớp lóe lại là hắn đã bay đi hơn nghìn mét, không bao lâu sau đã biến mất trên bầu trời.

Mười người còn lại thấy vậy thì cười toe toét, cùng nhau đi ra khỏi phi trường. Bọn hắn không biết rằng, tại một lục địa khác, có một gã đàn ông đang chìm trong lửa giận ngút trời.

Chú thích: 1. Thần yêu trần thế: Một câu nói nổi tiếng trong đạo Thiên Chúa. Có một bài hát là "Chúa yêu trần thế". Nhưng ở đây tác giả không dùng "Chúa" mà dùng "Thần", có lẽ là một cách nói tránh.

Bạn đang đọc truyện *Tử Vong Khai Đoan* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Q.4 - Chương 12: Chương 9-3: Nổi Giận! (3)

Thời gian bảy ngày, nói dài thì cũng không dài, mà nói ngắn thì cũng chẳng ngắn. Vậy nên đám Tự Do Linh Hồn đang có mặt ở Mỹ cũng không quá khó chịu, ngoại trừ có chút tức giận vì sự bá đạo của Bùi Kiều thì cũng không có cảm xúc gì khác...

Dù sao, đó cũng là một linh hồn đang bước trên Tầm Chân Chi Lộ, cách cảnh giới Chân Ma nửa bước chân, sắp đứng trên đỉnh thế giới... Họ không đủ khả năng trêu vào một gã có thực lực như vậy.

Bây giờ này, bọn người Lý Lâm cũng thu thập được rất nhiều tin tình báo. Cung may mà có CIA trợ giúp nên họ đã lấy được toàn bộ video giám sát

của tất cả các sân bay cùng tin tức về Tự Do Linh Hồn ở khắp nước Mỹ. Hơn nữa, Dương Húc Quang cũng đã vội vã từ Trung Quốc bay sang Mỹ. Nhờ có sự trợ giúp của người nổi tiếng mưu trí trong Tổ Chức Linh Hồn Trung Quốc này, mà cuối cùng bọn họ cũng tìm ra được vài kẻ khả nghi từ trong vô số tin tức tình báo kia.

"... Căn cứ theo lời khai của anh, chúng tôi đã kiểm tra quán bar mà anh nói rằng đã đến trong đêm hôm đó. Chính xác, đúng là cả đêm hôm đó anh đều ở trong quán bar. Tuy điều đó vẫn chưa thể chứng minh anh không liên can đến vụ án, nhưng hiện tại anh có thể rời khỏi đây. Cảm ơn anh đã hợp tác mấy ngày qua. Đây là ba điều thuốc lá chấp niệm, coi như để cảm ơn anh vì đã hợp tác." Dương Húc Quang đóng cặp văn kiện trên tay lại, hần ním cười nói chuyện với gã linh hồn người da đen có khuôn mặt dữ tợn ngồi đối diện.

Gã linh hồn người da đen mặt mũi dữ tợn lúc này lại biểu lộ vẻ cung kính không hợp với diện mạo dữ tợn của mình chút nào. Nhất là lúc thấy Dương Húc Quang lấy ra ba điều thuốc lá, gã liền lộ vẻ quá đỗi vui mừng, cẩn thận nhận lấy rồi vuốt ve ba điều thuốc cả nửa buổi. Sau đó mới chột bưng tỉnh trả lời Dương Húc Quang: "Không có gì, không có gì. Nếu còn cần tôi hỗ trợ thì cứ liên hệ, số điện thoại của tôi thì các anh biết rồi đây."

Dương Húc Quang cười nhẹ, sau đó có vài tên lính Mỹ tới dẫn gã linh hồn da đen kia ra khỏi phòng thẩm vấn. Sau khi đám người rời đi, Dương Húc Quang lại thờ dãi rồi bắt đầu xoa xoa hai bên thái dương. Tuy đã không còn là người sống nhưng sự mệt mỏi đầu óc sau khi phải làm việc mờ ám thì vẫn không khác khi còn sống chút nào.

Lúc này, thấy Bùi Kiều và Dương Đình Thiên từ cửa phòng thẩm đi vào, hần lập tức nói: "Người hay thật đấy! Lúc ta thẩm vấn nghi can thì bỏ chạy mất. Hơn nữa, tại sao ta lại phải bỏ thuốc lá chấp niệm của mình ra để bồi thường chứ? Người cũng không phải là không biết tốc độ đốt thuốc lá của cái gã Cung Diệp Vũ kia nhanh tới mức nào. Đã thế hần còn chỉ chăm chăm lấy của ta, nói lấy một điều, mà tay lại quơ hần một cây. Người thật là..."

Bùi Kiều cười lớn, đi tới kéo ghế ngồi rồi mới lên tiếng: "Tên nhóc nhà người còn dám ở đó oán trách à? Nói thật đi, người biến thù được bao nhiêu thực phẩm chấp niệm? Đùng tưởng ta không biết Thiên Sinh vũ khí cấp Chân Ma có thể đòi được lượng thực phẩm chấp niệm gấp từ 1.8 tới 2 lần dung lượng của chính nó nhé."

Dương Húc Quang sừng sốt một chút, sau đó mới lúng túng cười: "Ta có giữ lại một ít thừa ra... để cho những kẻ cùng chúng ta vào ảo giới lúc đầu. Tuy khi ấy bọn họ chạy trốn, nhưng dù gì cũng đều là người của tổ chức một nước, không thể không để ý bọn họ nghĩ gì. Chưa cần nói tới chuyện khác, chỉ riêng việc nghĩ rằng Cung Diệp Vũ thù ghét mình, đã đủ khiến cho bọn họ lúc nào cũng thấy sợ hãi rồi dễ sinh ra như suy nghĩ cực đoan. Như vậy sẽ rất dễ xảy ra chuyện không hay! Lần này ta dùng danh nghĩa Cung Diệp Vũ chia cho bọn họ một ít thực phẩm chấp niệm nên cuối cùng cũng đã trấn an được tâm lý họ. Đúng rồi, việc này đừng nói cho Diệp Vũ biết đấy."

Bùi Kiều cười cười nói: "Yên tâm đi, ta cũng đoán được phần nào hành động của người... Vụ án thế nào rồi? Trong số những người bị tình nghi có ai khác thường không?"

Dương Húc Quang cười khổ rồi trả lời: "Không có gì đáng ngờ cả. Nói một cách chính xác thì tất cả những người bị tình nghi đều có nhân chứng hoặc là chứng cứ ngoại phạm, không thể chứng minh được gì. Mà thực lực của những người này cũng không mạnh, không đủ để áp đảo Jenny khi cô ấy có Thiên Sinh vũ khí trong tay. Nếu muốn giết chết Jenny một cách im lặng như vậy thì bọn họ còn chưa đủ thực lực."

Bùi Kiều thờ dãi, một lúc lâu sau mới lên tiếng: "Nói vậy là không có chút manh mối nào sao?"

"Không, trái lại là đằng khác, manh mối đã rất rõ ràng." Nụ cười của Dương Húc Quang càng thêm khổ não. Hần mở cặp văn kiện ra lấy mấy tấm hình rồi nói: "Đây là những người bị tình nghi duy nhất còn lại. Cho dù là xét theo thực lực, theo lời nhắn 'màu đen' hay là động cơ đi nữa, thì khả năng những người này là kẻ gây án vẫn lớn nhất... và cũng là những kẻ phiến toái nhất."

Bùi Kiều chẳng thèm nghe giải thích mà cầm luôn đồng ảnh chụp này lên xem. Trong tầm mắt hần là hình ảnh của những người mặc áo choàng đen. Những người này hần đã từng gặp qua! Đó là lúc hần vừa mới tới chiến trường Nam Bắc, đang định tiến vào trong. Trong căn biệt thự bên ngoài chiến trường, hần có nhìn thấy những người này. Đúng là đám lính đánh thuê mà Lý Lâm từng nhắc tới. Bọn người này coi trời bằng vung, chỉ biết nghĩ tới lợi ích. Nghe nói chúng thường giết Tự Do Linh Hồn để cướp lấy Thiên Sinh vũ khí của họ. Có thể gọi chúng là khối u ác tính của giới linh hồn.

Ánh mắt Bùi Kiều chột trở nên sắc lạnh. Hần đập mạnh xấp hình xuống bàn rồi nói: "Có cách nào để chứng minh được là bọn chúng đã cướp thanh loan đao ấy không? Nếu bọn chúng phủ nhận, ta lại không đưa ra được chứng cứ, cũng không thể vô duyên vô cớ mà đánh giết bọn chúng chứ?"

Dương Húc Quang sừng sốt một chút rồi mới cười rộ lên nói: "Người và Cung Diệp Vũ quả thật là hoàn toàn khác nhau. Ngày trước, khi hần vừa bước vào Tầm Chân Chi Lộ thì cũng là lúc chúng tôi đi đến châu Âu đòi Thực Phẩm Chấp Niệm. Lúc ấy hần không thèm quan tâm là có chứng cứ hay không có chứng cứ, nổi giận là lập tức rút đao giết người... Cũng tốt, nếu như người cũng giống Cung Diệp Vũ thì chắc ta sẽ mệt chết mất. Thật ra thì cũng có cách để xác định xem bọn chúng có lấy thanh loan đao kia hay không."

"Có một loại linh hồn đặc thù, năng lực của bọn họ chính là tìm kiếm quý quái trong phạm vi lớn. Với Thiên Sinh vũ khí, họ cũng có thể cảm nhận được rất mạnh. Chỉ cần một người từng tiếp xúc với một món Thiên Sinh Vũ Khí nào đó chưa quá một tháng, thì linh hồn đặc thù đó có thể nhận biết được mùi của món Thiên Sinh Vũ Khí đó trên cơ thể của người này. Nhưng mà những linh hồn đặc thù này rất hiếm thấy. Cả thế giới cũng chỉ có hai người mà thôi: một tại nước Pháp và một tại nước Nga."

Bùi Kiều khẽ gật đầu. Hần vừa nhìn vào tư liệu của mười một tên lính đánh thuê này vừa nói: "Đám lính đánh thuê này đi đến Pháp sao? Vậy thì tốt, ta cũng đi Pháp. Đúng rồi, nhân tiện người cho ta một bản tư liệu về linh hồn đặc thù kia, ta đến Pháp rồi sẽ đi tìm hần trước." Nói đến đây, Bùi Kiều bỗng nhiên nhìn về phía Dương Húc Quang nói: "Lần đi Pháp này, có thể ta sẽ gây ra rất nhiều chuyện, cũng có thể sẽ giết lầm người tốt. Những chuyện này chắc sẽ phải nhờ người dọn dẹp hộ... nhưng người đừng cố ngăn cản ta. Dù thế nào đi nữa, ta cũng nhất định phải giết chết kẻ đã sát hại cả nhà Jenny, dù chúng có là một tổ chức, hay là một quốc gia."

Nụ cười của Dương Húc Quang biến mất. Lúc này, hắn nói rất nghiêm túc: "Yên tâm đi, dù lần này ngươi có làm gì đi nữa thì ta cũng sẽ không cản. Phải biết rằng, hiện tại ngươi đã bước trên Tầm Chân Chi Lộ, là khi mà tất cả những việc ngươi làm đều tuân theo tâm tính thực sự của mình, và cũng là giai đoạn quan trọng nhất trên con đường trở thành cường giả Chân Ma cấp của ngươi. Vậy nên chắc chắn ta sẽ không ngăn ngươi. Hơn nữa, ta cũng hiểu cách làm người của ngươi, ngươi sẽ không gây ra tội ác tày trời gì đâu. Bởi vì làm vậy là trái với bản tâm của ngươi, sẽ khiến ngươi không thể đạt tới Chân Ma cấp. Ngươi không phải là kẻ lấy bá đạo làm gốc cho bản tâm như Cung Diệp Vũ, vậy nên nếu không tìm được ‘nhân’ thực sự thì ngươi sẽ không làm những việc như giết sạch cả nhà người ta, nhô cổ tận gốc. Nên ta yên tâm với cách làm việc của ngươi."

Nói tới đây, Bùi Kiều bỗng hơi ngần ra. Hắn đột nhiên nghĩ tới bản tâm và ‘nhân’ của chính mình. Sau khi chấp niệm đã đạt đến tới 500 đơn vị, lúc đó sẽ cần dung hợp một loại ý chí hoặc là cảm xúc nào đó vào chấp niệm của bản thân... Vậy hắn nên lựa chọn loại ý chí hay cảm xúc nào? Hay nói cách khác, hắn nên dùng loại ý chí hoặc cảm xúc nào để làm bản tâm của mình?

Ngày hôm sau, không cần đợi tới khi kết thúc lệnh cấm, Bùi Kiều và Dương Đình Thiên đã nhanh chóng rời khỏi Mỹ để đến Pháp. Đồng thời, Dương Húc Quang cũng vội vàng trở về Trung Quốc... Lúc này, Cung Diệp Vũ đang dẫn theo rất nhiều thành viên của Tổ Chức Linh Hồn Trung Quốc tiến vào ảo giới. Lần này, cũng vì biết Bùi Kiều đã bước vào Tầm Chân Chi Lộ nên Dương Húc Quang mới phải vội vàng từ Trung Quốc chạy tới, nếu giờ mọi việc đã xong thì hắn cũng phải nhanh chóng trở về... Thật đúng là số vất vả! Có điều, Dương Húc Quang đến Mỹ cũng không phải chỉ vì giúp Bùi Kiều tìm ra thủ phạm, mà còn để chuyển cho Bùi Kiều một tin tức quan trọng!

Năm xưa, khi những Kẻ Sa Đọa xuất hiện, tuy chúng đã bị tổ chức linh hồn toàn thế giới dốc toàn lực tiêu diệt, giết chết phần lớn nhưng vẫn còn một vài Kẻ Sa Đọa sống sót chạy trốn. Sau này không biết bọn chúng lẫn trốn ở đâu, nhưng vì là linh hồn nên chắc chắn không thể xảy ra chuyện sinh bệnh chết hay chết già gì gì đó. Cho nên chắc chắn những Kẻ Sa Đọa này vẫn đang tồn tại ở một nơi nào đó trên thế giới, im lặng chờ đợi cơ hội phản công các tổ chức linh hồn trên thế giới.

Thêm nữa, tuy cùng là kẻ thù của các tổ chức linh hồn nhưng Kẻ Sa Đọa lại không giống như đám quỷ quái không có ý thức. Tuy chúng đã sa đọa, luôn có cảm giác khát máu với linh hồn bình thường và người sống, nhưng chúng lại không ngu ngốc. Những năm gần đây cũng có rất nhiều sự kiện dường như có bóng dáng của chúng đứng đằng sau. Trong đó, đáng sợ nhất là bọn chúng có thể sẽ tiến hành đánh lên và ám sát những linh hồn ưu tú của giới linh hồn, phần lớn là linh hồn đặc thù, có số ít là Tránh Thoát Giả hoặc những nhân viên ưu tú có tiềm lực.

Mà nhân vật như Bùi Kiều – mới chỉ chết hơn nửa năm đã bước vào Tầm Chân Chi Lộ - thì càng là mục tiêu ám sát hàng đầu của chúng.

Nhưng Bùi Kiều cũng không quá bận tâm chuyện này. Vì hắn có Ngự Nguư Đầu bên người! Sau trận chiến với Ác Ma, hắn đã nạp đầy năng lượng cho Bạo Viêm Cự Phù. Vì lo lắng nên Bùi Kiều đã thử triệu hồi Ngự Nguư Đầu, mà Ngự Nguư Đầu cũng không làm cho hắn thất vọng, vẫn là Ngự Nguư Đầu Chân Ma cấp, chỉ đáng tiếc là nó cũng không có bất kỳ dấu hiệu nào là sẽ trở nên mạnh mẽ hơn. Với chuyện này thì hắn cũng chẳng biết làm thế nào.

Nhưng dù sao, hiện tại thì con Ngự Nguư Đầu này cũng vẫn là vũ khí lợi hại của hắn, hơn hẳn những vũ khí khác. Đó cũng là điều giúp hắn có thể giăng co, thậm chí là chiến thắng dù gặp phải cường giả Chân Ma cấp!

Còn về những kẻ có cảnh giới dưới Chân Ma cấp, hắn đã hoàn toàn không cần bận tâm tới, chỉ cần thực lực bản thân hắn đã đủ giết chết đối phương, mà thậm chí còn không tốn chút sức lực nào.

Đây chính là cảnh giới lúc này của hắn! Chấp niệm có sức chứa gấp bốn lần! Có được ký hiệu lôi điện và lực lượng lôi điện!

Vậy nên không cần phải quá cẩn thận, Bùi Kiều cùng Dương Đình Thiên lên một chuyến bay thẳng tới Pháp, đáp xuống Paris ngay trong đêm hôm đó. Mà lúc này, đám lính đánh thuê áo choàng đen kia vẫn đang vui vẻ trong một quán rượu tại Paris, không hề biết rằng Bùi Kiều đã nhắm thẳng vào bọn chúng!

Cuồng nộ và báo thù...

Cái chết và giết chóc!!

Bạn đang đọc truyện *Tử Vong Khai Đoan* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Q.4 - Chương 13: Chương 10-1: Nhượng Mày, Rút Kiếm! (1)

Sau khi hai người Bùi Kiều đến Pháp thì Dương Đình Thiên lại trở thành người cầm đầu.

Lý do cũng không phải vì Dương Đình Thiên muốn làm thủ lĩnh, mà chủ yếu là vì Bùi Kiều chưa bao giờ tới nước Pháp. Hơn nữa, hắn cũng chỉ biết qua loa một vài câu tiếng Pháp đơn giản. Còn theo như lời Dương Đình Thiên nói thì trước kia hắn đã từng đến Pháp nhiều lần. Về phần hắn tới làm gì à, nào thì mua sắm súng ống khí giới, thuê mướn lính đánh thuê nước Pháp, hay mua bán buôn lậu các loại...

"Nói cách khác thì đều là làm ăn phi pháp hả." Bùi Kiều lắc đầu nói.

Dương Đình Thiên tức giận lườm hăm một cái rồi nói: "Người thấy việc mà chúng ta sắp làm có coi là phi pháp hay không? Thế nên đừng có dùng cách nhìn của người sống để đánh giá mọi thứ nữa. Đối với chúng ta, pháp luật chẳng hề đại diện cho thiện và ác, nó chỉ đơn thuần là khuôn phép của tầng lớp thống trị áp đặt lên kẻ bị trị mà thôi. Người và ta liệu vẫn còn là kẻ bị trị nữa ư?"

Bùi Kiều thoáng trầm ngâm giây lát rồi bật cười ha hả: "Quả thật không thể coi là kẻ bị trị nữa. Ta chính là ta. Mà ta lại không phải là ta. Haha..."

Chỉ thấy Bùi Kiều ngửa đầu cười một tràng, dáng vẻ vô cùng thoải mái rồi cất bước đi về phía trước.

Dương Đình Thiên hơi sững sốt và cũng không hiểu hết ẩn ý trong những lời kia của Bùi Kiều. Ta chính là ta. Mà ta lại không phải là ta. Ý nghĩa của hai câu này thật sự rất nhiều, chắc hẳn không phải chỉ như nghĩa đen của mặt chữ. Nhưng không hiểu ý nghĩa câu nói cũng không sao, vì giờ đây hẳn cảm thấy áp lực do Bùi Kiều phát ra càng rõ ràng hơn. Tuy vẫn chưa thể sánh được với những trường khí thế mà hẳn từng đối mặt, và cổ áp lực này cũng chỉ thuần túy là áp lực chứ không hề có bất kỳ tinh thần, cảm xúc hay ý chí nào pha trộn, nhưng nó đúng là càng lúc càng trở nên rõ ràng hơn.

(Thì ra là vậy ! Hóa ra ý nghĩa của Tầm Chân Chi Lộ là như vậy : không lúc nào không trong trạng thái cảm thụ cảm xúc và có thể đột phá cực hạn của bản thân bất cứ lúc nào. Nhưng mà... dung lượng chấp niệm của Bùi Kiều chưa đạt được 500 đơn vị, nên dù có đột phá cực hạn cũng chưa thể tiến vào Chân Ma cấp. Mà nếu lãng phí cơ hội báo thù lần này, thì không biết đến bao giờ mới lại gặp được cơ hội đột phá cực hạn lần nữa)

Dương Đình Thiên suy nghĩ một chút thì đột nhiên nghĩ tới vấn đề đó, liền nhìn về phía Bùi Kiều đang đi phía trước với vẻ lo lắng. Mà Bùi Kiều lại bỗng nhiên nói như thể hiểu rõ hẳn đang nghĩ gì: "Không thể gượng ép được, chỉ có thể để cảm xúc được dẫn đường thôi. Ta là bản tâm, bản tâm lại là ta."

Nói xong, bước chân của hắn càng thêm dứt khoát mà gấp gáp.

Nhưng mà...

"Này Bùi Kiều, đừng đi nhanh vậy. Phía đó là đường ra máy bay, bên này mới là lối ra kia mà. Có thấy mấy biển chỉ dẫn bằng tiếng Pháp kia không? Trên đó ghi rất rõ ràng đấy."

"H... hà?"

Dù có chút 'khó khăn', nhưng với sự dẫn đường của Dương Đình Thiên, hai người đã rất dễ dàng tới tổng bộ của Tổ Chức Linh Hồn Nước Pháp. Lúc này là khoảng 8 giờ tối, là lúc cuộc sống về đêm của Paris bắt đầu và không ngờ khung cảnh của Tổng Bộ Tổ Chức Linh Hồn nước Pháp lại cũng rất náo nhiệt, chỉ nhìn qua cũng thấy ít nhất hơn nghìn linh hồn đang ở đây.

Bề ngoài của Tổng Bộ Tổ Chức Linh Hồn Pháp khác hẳn với tổng bộ của Trung Quốc và Mỹ. Tổng Bộ Tổ Chức Linh Hồn Trung Quốc thì nhìn chỉ như một tòa nhà cao tầng bình thường, rất phù hợp với thói quen ẩn mình và đơn giản của người Trung Hoa. Còn Tổng Bộ tổ chức của nước Mỹ thì lại là một: công sự dưới lòng đất. Nơi đó mang hơi hướng của một căn cứ quân sự bí mật, thiết bị an ninh tầng tầng lớp lớp, có lẽ một đội quân tấn công cũng khó lòng công phá, cũng rất đúng với đặc tính thích đảm bảo an toàn bằng khoa học kỹ thuật của người Mỹ.

Về phần Tổng Bộ Tổ Chức Linh Hồn Pháp thì... nhìn từ ngoài vào lại rất giống một cái hộp đêm.

"Không phải nhìn bề ngoài giống hộp đêm mà nó thực sự là một cái hộp đêm đấy. Trước đây, có lần đến Pháp, ta đã cùng vài đối tác đến chỗ này giải trí. Nó chính là một hộp đêm rất nổi tiếng ở Paris... Nơi này là Tổng Bộ Tổ Chức Linh Hồn Pháp thật à?" Dương Đình Thiên cầm địa chỉ của Tổng Bộ Tổ Chức Linh Hồn Pháp lấy được từ Mỹ lật qua lật lại xem cả chục lần, cuối cùng cũng phải tin rằng địa chỉ mà hai người cần đến chính là nơi này. Lần này thì cả Bùi Kiều cũng thấy chuyện này thật quái dị. Cho dù Tổng Bộ Tổ Chức Linh Hồn Pháp có bề ngoài là một cái nhà xí thì hẳn cũng sẽ không thấy quái lạ... nhưng nó lại ở trong một cái hộp đêm thì đúng là khó mà không làm người ta cảm thấy không thể tưởng tượng nổi.

Dù thấy khó tin nhưng hai người vẫn đi về phía hộp đêm đó. Quả nhiên, tại cửa ra vào chỗ đó có mấy tên Tự Do Linh Hồn đứng canh, có điều bọn họ đang ở trong trạng thái mà người thường không thể nhìn thấy. Khi thấy Bùi Kiều và Dương Đình Thiên đi tới, mấy người đó cũng không có phản ứng gì đặc biệt, chỉ có một gã trong số đó tiến lại phía hai người nói: "Thang máy số 2 và số 4 đang bảo trì. Xin hãy sử dụng thang máy số 1 và số 3."

Nói xong, hắn cũng chẳng thèm để ý tới phản ứng của bọn Bùi Kiều, lập tức quay lại chỗ mấy người đứng canh cùng mình. Bùi Kiều không biết tiếng Pháp nên nghe mà chẳng hiểu gì cả, hắn quay lại hỏi Dương Đình Thiên với vẻ quái lạ: "Hắn nói gì đó? Hỏi lại lịch của chúng ta à?"

Dương Đình Thiên cười khế nói: "Làm gì có chuyện ấy. Đây cũng chẳng phải khu vực quân sự cấm gì, Tự Do Linh Hồn của bất kỳ quốc gia nào cũng có thể tự do ra vào mà. Hắn chỉ thông báo rằng thang máy số 2 và 4 đang sửa chữa, chúng ta chỉ có thể dùng thang máy số 1 và 3."

"... Sao ta cứ cảm thấy quái dị sao ấy nhỉ." Bùi Kiều lắc đầu nói. Lần tìm trong hộp đêm cả nửa ngày, cuối cùng hai người cũng tìm thấy thang máy trong một góc khuất. Mà cửa của cả bốn chiếc thang máy đều không thể mở được nên nếu không phải linh hồn thì không thể đi vào để sử dụng. ... Nhưng chính như vậy lại làm cho hai người không thể nào hiểu nổi: nếu đã che giấu phiền phức như vậy thì sao không để linh hồn đi xuyên xuống dưới đất luôn đi. Vậy thì chẳng phải sẽ đến thẳng được tổng bộ hay sao?

"Tư duy của người Pháp quả là khó mà hiểu được..." Bùi Kiều vừa day day huyệt thái dương vừa nói.

Bỏ qua đoạn lăm nhăm này. Tiếp đó, sau khi hai người đã vào được Tổng Bộ Tổ Chức Linh Hồn Pháp, điều đầu tiên họ nhận thấy là nơi này được xếp đặt rất giống với tổng bộ ở Trung Quốc và Mỹ. Mấy tầng đầu tiên cũng là nơi ban bố nhiệm vụ cho Tự Do Linh Hồn, tầng càng sâu thì độ khó của nhiệm vụ càng cao. Ở những tầng sâu đó, trong đám linh hồn cũng đôi khi xuất hiện Trách Thoát Giả và linh hồn ở đây hầu như cũng đều sở hữu Thiên Sinh Vũ Khí.

Mục tiêu của hai người Bùi Kiều rất đơn giản, chính là đi tìm một linh hồn đặc thù tên là Rena, có năng lực đặc thù ‘Đôi Mắt Cửa Thần’. Đó là năng lực có thể nhìn thấy được sự tồn tại của quỷ quái trong một phạm vi lớn, đồng thời còn rất nhạy cảm với Thiên Sinh Vũ Khí: nếu trong khoảng thời gian một tháng gần đây, một ai đó đã từng chạm vào một món Thiên Sinh Vũ Khí, thì năng lực này có thể cảm nhận được mùi của Thiên Sinh Vũ Khí đó trên cơ thể người này, rồi từ mùi đó tìm được vị trí của món Thiên Sinh Vũ Khí kia.

Có thể nói rằng loại năng lực như vậy đã là vô cùng quý giá và mạnh mẽ. Tuy còn chưa thể sánh được với năng lực mạnh nhất như Valkyrie của Bùi Kiều, nhưng cũng đủ để trở thành một trong những loại nhân tài mà các quốc gia mong muốn có được nhất. Chỉ cần có một linh hồn như vậy canh gác trong tổng bộ thì tổ chức linh hồn đã không thể bị quỷ quái đánh lén, hơn nữa khi tiến vào ảo giới cũng sẽ có rất nhiều mặt thuận lợi. Ví dụ như có thể nhanh chóng tìm được quỷ quái Chân Ma cấp đơn độc hoặc quỷ quái Nhập Ma cấp đỉnh cao. Vậy nên, có thể nói rằng người có năng lực như vậy gần như chính là trung tâm của một đoàn đội.

Đương nhiên, nếu tên năng lực đã là ‘mắt’ thì thực lực sẽ không thể nào mạnh được. Vậy nên trong một đoàn đội, những người này luôn được rất nhiều Tự Do Linh Hồn, thậm chí cả Tránh Thoát Giả bảo vệ, kỹ càng đúng như người ta bảo vệ đôi mắt của chính mình vậy. Mà việc Bùi Kiều và Dương Đình Thiên cần làm là đi tìm người có năng lực này, hơn nữa còn muốn nhờ cô ấy trợ giúp mình.

“Việc này không hề dễ đâu.”

Bùi Kiều và Dương Đình Thiên đã ngồi trong một gian phòng rất giống phòng thẩm vấn hơn mười phút. Sau khi bọn họ đến nơi tiếp tân của Tổng Bộ Tổ Chức Linh Hồn Pháp và nói rằng mình muốn tìm Rena thì liền bị nhân viên ở đây dẫn tới căn phòng giống như phòng thẩm vấn này. Mà còn làm cho người ta thấy khó chịu hơn nữa là vách tường của căn phòng này lại làm bằng Hợp Kim Siêu Điện Từ. Đối đãi thế này đúng là chẳng khác gì coi hai người như những phần tử nguy hiểm hay tội phạm.

Nhưng dù sao thì làm như vậy có vẻ cũng là điều hợp lý, vì cô gái tên Rena này chính là một nhân vật rất quan trọng với Tổ Chức Linh Hồn Pháp. Cả thế giới cũng chỉ có hai người có được năng lực đặc thù Đôi Mắt Cửa Thần, số lượng chỉ nhiều hơn người có năng lực Valkyrie trước kia mà thôi, đến giờ có thêm Bùi Kiều thì số lượng người sở hữu hai loại năng lực này mới ngang bằng nhau. Có thể nói rằng đây chính là năng lực đặc thù quý hiếm hàng đầu. Vậy nên Tổ Chức Linh Hồn Pháp cẩn thận như vậy cũng không phải là chuyện quá đáng gì.

Hai người cũng không phải chờ lâu, chỉ một lát sau đã có ba người đàn ông gồm hai người sống và một linh hồn đi vào phòng. Bọn họ vừa đi vào thì trước hết là nhìn nhìn Bùi Kiều, sau đó mới liếc thoáng qua Dương Đình Thiên một chút. Tiếp theo, linh hồn kia bỗng nhiên đi tới, đập ‘rầm’ xuống mặt bàn một chồng tài liệu cao ngất, sau đó hắn mới nhìn về phía Bùi Kiều nói: “Xin chào, tôi là Lauren, Cao Đẳng Tránh Thoát Giả thứ năm và cũng là đoàn trưởng của Tổ Chức Linh Hồn Pháp. Anh chắc hẳn là Bùi Kiều, Cao Đẳng Tránh Thoát Giả thứ chín?” Hắn nói bằng tiếng Anh rất rõ ràng lưu loát nên Bùi Kiều cũng có thể nghe hiểu được.

Bùi Kiều gật đầu nói: “Tôi chính là Bùi Kiều. Chúng tôi muốn gặp Rena, làm phiền các anh sắp xếp một chút. Sẽ không tốn nhiều thời gian đâu, chỉ muốn nhờ cô ấy giúp xác nhận một vấn đề thôi...”

Rầm!

Lauren chợt vỗ mạnh xuống bàn rồi nói lớn: “Đừng có dùng cái loại giọng điệu ra lệnh đó với tao. Mày tưởng rằng mình là Cung Diệp Vũ à? Mà dù là Cung Diệp Vũ thì tao cũng chẳng sợ đâu. Thế nên đừng có cáo mượn oai hùm với tao. Tưởng rằng có cái danh Cao Đẳng Tránh Thoát Giả thứ chín và thành viên của Tổ Chức Linh Hồn Trung Quốc thì có thể dùng giọng điệu ra lệnh đó với người khác sao?”

Bùi Kiều lập tức bắt đầu cảm thấy... khó nào. Hắn đã biết cái về thù địch này là gì rồi. Có lẽ là trước kia, Cung Diệp Vũ đã gây ra chuyện gì đó cho người này hoặc cho Tổ Chức Linh Hồn Pháp. Người ta không làm gì được Cung Diệp Vũ nên chỉ biết trút giận lên một gã Trung Quốc khác là Bùi Kiều đây mà. Thật đúng là oan uổng rồi.

“Tôi không có mục đích nào khác, chỉ muốn nhờ Rena làm giúp một việc mà thôi. Mà đương nhiên là sẽ không bắt cô ấy làm không công, chúng tôi sẽ làm một giúp cô ấy một việc để trả công cho sự trợ giúp lần này.” Bùi Kiều lựa chọn từ ngữ một chút rồi mới lên tiếng.

Lauren lại cười khẩy một tiếng: “Mày có thể làm được gì? Hay là lại làm con gà con nấp dưới cánh của Kẻ Đứng Đầu? Đúng không hả tay mơ thứ chín mới chết có nửa năm?”

Về mỉm cười trên mặt Bùi Kiều dần trở nên lạnh lẽo. Hắn không đáp lại mà chỉ dùng đầu ngón tay gõ xuống bàn từng nhịp một đều đều. Một lúc lâu sau mới nói: “Ta không quan tâm giữa ngươi và Cung Diệp Vũ có ân oán gì, nhưng việc của ta thì không liên quan gì tới việc đó. Vậy nên ngươi đứng nên xử trí theo cảm tính để rồi chuốc lấy chuyện gì ngoài ý muốn. Ta không tới đây để gây sự, chỉ muốn tìm gặp Rena mà thôi. Xin hãy chú ý tới lời nói của ngươi, ngươi đang gây hấn với ta đó.”

Lauren đầu tiên là sững sờ, sau đó chợt cười phá lên: “Khiêu khích mày thì sao nào? Thắng ngu x này. Đừng tưởng cả thế giới đều sợ cái gã Kẻ Đứng Đầu của bọn mày. Chúng mày cùng lắm cũng chỉ làm vương làm tướng trong nước mày thôi. Có biết Châu Âu bọn tao có tới hai cường giả Chân Ma cấp không hả? Chỉ một mình mày tới đây mà còn dám kiêu ngạo vậy à! Ha ha...”

Lauren nói tới đó rồi cũng không thêm đề ý tới phản ứng của hai người Bùi Kiều mà lật giờ chồng tài liệu trước mặt rồi nói: “Theo tin tình báo mà bọn tao thu được, mày mới tham chiến tại ảo giới Nam Bắc Chiến Trường của nước Mỹ và giờ giới linh hồn nước Mỹ đang trong thời gian phong tỏa bảy ngày nên tin tức của bọn tao đã bị gián đoạn. Nhưng tại sao mày lại có thể xuất hiện tại Pháp? Nói ra hết đi rồi sau đó bọn tao có thể cân nhắc một chút...”

Nhưng hắn còn chưa nói xong thì trước mặt đã tối sầm. Một lực kéo rất mạnh tác động lên cổ áo của hắn, rồi ‘rầm’ một tiếng, đập cả khuôn mặt hắn xuống mặt bàn, đè dí xuyên qua cả chồng tài liệu... Lại nói, nước Pháp này cũng thật xa xỉ, cả cái bàn này cũng được làm bằng hợp kim Siêu Điện Từ, vậy nên linh hồn thể có thể cảm nhận được rõ ràng sự tồn tại của nó.

Bùi Kiều đè chặt đầu Lauren trên mặt bàn rồi mới nói như thể gần từng chữ một: “Tao không có thời gian để chơi trò đoán chữ với mày ở đây, cũng không có thời gian để quan tâm tới tranh chấp của mày với Cung Diệp Vũ. Muốn báo thù thì mày tự con mẹ nó đi tìm hấn mà báo thù, đừng có ở chỗ này ra uy ra quyền. Lão tử chỉ hỏi mày một lần cuối cùng: Rena đang ở đâu?”

Gã Lauren này bị Bùi Kiều đè chặt mặt xuống bàn mà không tài nào gãy giữa ra nổi. Mà hấn dù sao cũng là một Cao Đẳng Tránh Thoát Giả dày dặn kinh nghiệm chiến trường, nên lập tức đoán ra được người trước mặt này thực lực hơn xa hấn. Tuy không biết là hơn về chất lượng hay số lượng chấp niệm nhưng tóm lại là mạnh hơn hấn nhiều. Vậy nên hấn cũng nhanh chóng dừng việc gãy giữa của mình lại, rồi không ngờ lại trả lời rất bình tĩnh: “Mày có biết mình đang làm gì không? Đánh lên tao trong tổng bộ của chính nước tao đấy. Thế này thì dù là Cung Diệp Vũ cũng đừng mong cứu được mày nhé. Tao không giam mày lại nửa năm trở lên là không được rồi!”

Bùi Kiều chỉ khẽ nhủ mày, sau đó ánh sáng lóe lên trong mắt, Anh Dũng Súng lập tức đã xuất hiện trong tay. Hấn dí mũi súng vào đầu Lauren rồi nói: “Tao biết Cao Đẳng Tránh Thoát Giả như mày rất khó chết, mà tao vốn cũng không có ý định giết mày. Giờ tao cho mày thêm một cơ hội nữa. Rena đang ở đâu?”

Lauren nhìn thấy lưỡi dao của Anh Dũng Súng nhưng lại bật cười ha hả: “Có gan thì chém...”

Còn chưa dứt lời thì một tia sáng trắng đã lóe lên. Đầu của Lauren đã bị lưỡi dao của Anh Dũng Súng cắt phăng. Mà không chỉ có đầu hấn, cả cái bàn làm bằng hợp kim Siêu Điện Từ bên dưới cũng đã bị chặt làm đôi.

Bùi Kiều ném Lauren sang một bên như ném một cái túi rác, không để ý xem tên đó đã chết hay chưa mà quay sang nhìn hai người sống kia: “Rena đang ở đâu...”

“Đừng ép ta phải tiêu diệt tổ chức linh hồn của nước các người.”

Chú thích: 1. Dương mi kiểm xuất sao: nhường mày, rút kiếm, là một câu thành ngữ của TQ, ý nghĩa khá rộng, chỉ hành động quyết đoán, không chần chừ, cũng có thể hiểu là không thích cãi lý, chỉ thích động tay chân (nghe khá là trẻ trâu ^^)

Bạn đang đọc truyện *Tử Vong Khai Đoan* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Q.4 - Chương 14: Chương 10-2: Nhường Mày, Rút Kiếm! (2)

Hai gã người sống đều mặc vest đen, đeo kính râm cũng màu đen, bộ dạng nhìn y như mấy tay đặc vụ bước ra từ bộ phim Men in Black. Tuy vậy, có thể thấy là tố chất tâm lý của bọn họ cũng vô cùng tốt, dù sao thì người sống mà có thể làm việc cho tổ chức linh hồn thì đều không phải kẻ tầm thường. Bọn họ đều biết rất rõ sự lợi hại linh hồn, nhất là những linh hồn sở hữu Thiên Sinh Vũ Khí thì sự lợi hại càng kinh khủng hơn xa sự tưởng tượng của người thường. Vậy nên hai người này cũng không hề có ý định rút súng ra, tuy thực ra bọn họ đều có đạn Siêu Điện Từ trong người.

Một người trong số đó nói: “Anh có biết mình đang làm gì không? Đánh lên lãnh đạo của Tổ Chức Linh Hồn Pháp ngay tại tổng bộ của chính chúng tôi! Sự việc này sẽ gây ra tranh chấp quốc tế đó. Tốt nhất là anh hạ vũ khí xuống ngay lập tức. Chúng tôi...” Bùi Kiều chẳng thêm quan tâm đến lý lẽ của hấn, vung tay chém tới một đao. Một tiếng ‘xẹt’ vang lên, đầu của tên kia đã bay lên cả vài mét. Lập tức, một cột máu tươi phun lên, chạm tới cả trần căn phòng, nhuộm nơi đó thành một căn phòng lấm tẩm điểm đỏ.

Chém xong một đao, Bùi Kiều lại đưa Anh Dũng Súng lên, nhắm vào gã người sống còn lại rồi nói: “Rena đang ở đâu? Câu này ta đã hỏi hơn một lần rồi đấy.”

Lúc này, gã người sống kia còn đang kinh sợ tới trợn ngược mắt. Tuy Bùi Kiều vừa mới chém đầu Lauren, nhưng Lauren là một Cao Đẳng Tránh Thoát Giả, chém đầu như vậy cũng chưa làm hấn tiêu tán được. Thế nên bọn họ mới không quá để ý tới sự uy hiếp của Bùi Kiều, cho rằng hấn cũng lấm cũng chỉ đang to mồm la lối om sòm mà thôi. Nhưng ai ngờ Bùi Kiều lại lập tức giết chết một người sống... Đó không phải là linh hồn, mà là một người sống thật sự bị chặt đầu, chặt đi rồi thì không thể nào mọc ra cái khác được! Đến lúc này thì gã người sống kia mới biết rằng không phải Bùi Kiều đang cố la lối om sòm, mà hấn đã hóa điên thật rồi...

“Trong phòng sinh hoạt của tầng bốn, khu A. Người sẽ không trốn thoát được đâu...” Gã người sống này cũng không dám kiên trì nói hạ vũ khí gì đó nữa. Người ngoại quốc thường thường đều rất hiểu tình hình, khi gặp phải hoàn cảnh nguy hiểm đến tính mạng thì họ sẽ không tiếp tục ngoan cố. Thậm chí quy định quân đội của nhiều quốc gia còn ghi rõ rằng khi không có hy vọng thắng lợi thì được phép đầu hàng. Điều đó đúng là trái ngược với các nước Á Châu.

Bùi Kiều cũng không tiếp tục làm khó dễ tên người sống này. Hấn hạ súng xuống rồi cười khẩy: “Ai nói là ta muốn chạy? Nói chuyện từ tế thì các người lại không muốn nghe, đến lúc ta phô bày ra thực lực mới tỏ ra biết điều. Chẳng lẽ thực sự tưởng rằng ta là quả hồng mềm, ai muốn nắn, muốn bóp thế nào cũng được hay sao?” Sau khi nói xong những lời này thì Bùi Kiều cũng không nhìn lại gã người sống kia nữa mà ngẩng đầu, nhìn vào camera giám sát ở góc tường cười lạnh lẽo, sau đó mới mở cửa phòng đi thẳng ra ngoài.

Dương Đình Thiên cũng đi theo sau nhưng chẳng nói câu nào, chỉ lẳng lẳng lấy ra thanh Thiên Sinh Vũ Khí trường thương và đồng thời cũng móc ra một ít gạo chấp niệm từ trong ngực áo. Sau đó, cây Thiên Sinh Vũ Khí trường thương đã được phủ lên một lớp ánh sáng màu trắng bạc. Hắn đã dùng hành động trực tiếp để tỏ rõ lập trường của mình: Bùi Kiêu muốn chiến, hắn theo tới!

Phòng thẩm vấn kia cũng ở ngay tầng bốn nên hai người cũng chẳng phải đi quá xa thì đã tìm được phòng sinh hoạt của khu A. Và giờ khắc này thì cả tổng bộ của tổ chức linh hồn nước Pháp đã rơi vào hỗn loạn. Tiếng còi báo động chói tai đồng thời vang lên ở khắp mọi nơi, linh hồn và người sống đều cảm vũ khí của mình chui ra từ khắp các phòng. Đến khi hai người Bùi Kiêu tới được phòng sinh hoạt tại khu A, thì trong đại sảnh của nơi đó đã đứng chật ních hơn năm mươi tên Tự Do Linh Hồn, lại còn có vài chục gã người sống cầm súng chĩa về phía lối vào. Sau lưng đám người này chính là linh hồn đặc thù có năng lực Đồi Mất Cửa Thần mà nước Pháp coi như quốc bảo. Đó là linh hồn của một thiếu nữ, tuổi nhìn như khoảng hai mươi, có mái tóc màu hạt dẻ thật dài nhưng đôi mắt thì khép chặt, không biết nguyên nhân của việc đó là do năng lực của cô hay cô bẩm sinh đã bị mù.

Bùi Kiêu đi vào đại sảnh rồi nhìn thoáng qua đội hình trước mặt xem. Hắn không nói gì mà chỉ lạnh lùng cười một tiếng, sau đó nhắc Anh Dũng Súng lên rồi đi thẳng về phía trước. Thời gian chậm chậm trôi qua, huyệt súng của Anh Dũng Súng cũng dần dần xuất hiện những tia chớp nổ vang liên tục, cứ như thể khẩu súng này vốn được tạo thành từ lõi điện vậy.

Mắt thấy Bùi Kiêu và Dương Đình Thiên càng ngày càng đến gần đám người thì một gã người sống tầm tuổi trung niên trong số đó bỗng cất cao giọng hô lên: “Cao Đẳng Trách Thoát Giả thứ chín! Chúng tôi nghi ngờ anh đã sa đọa. Căn cứ theo Công Ước Quốc Tế thứ bảy về linh hồn, chúng tôi sẽ bắt giữ anh! Anh có quyền nói, nhưng mọi điều anh nói đều có thể được sử dụng làm bằng chứng chống lại anh. Lúc này, anh phải hạ vũ khí ngay lập tức, hợp tác để chúng tôi bắt giữ. Nếu không, chúng tôi sẽ tiến hành xử tử ngay tại chỗ!”

Dương Đình Thiên nghe nói vậy thì lập tức đi tới sau lưng Bùi Kiêu, nhanh chóng phiên dịch lại đoạn vừa rồi cho hắn nghe.

Bùi Kiêu thoáng sững sờ rồi chợt bật cười ha hả: “Ý người nói là: các người có quyền sai bừa hai con mèo, ba con chó đến để gây khó dễ và nhục mạ ta, bắt ta phải ngoan ngoãn nghe lời, đợi ở đó, còn bắt ta phải khai thật kỹ càng những chuyện xảy ra tại Mỹ cho các người nghe. Nếu ta không nghe lời hoặc hơi phản kháng thì các người sẽ phán định rằng ta đã sa đọa, sẽ xử tử ta... Ý là vậy phải không?”

Gã trung niên kia rõ ràng có thể nghe hiểu tiếng Anh, nhưng chẳng hiểu hắn nghĩ như thế nào mà vẫn cứ một mực trả lời bằng tiếng Pháp: “Nhưng anh đã giết người trước! Chẳng những đã tấn công người lãnh đạo tổ chức linh hồn của chúng tôi, mà còn tấn công nhân viên người sống! Là linh hồn mà lại giết người sống là trái với Công Ước Linh Hồn Thế Giới! Chúng tôi có quyền nghi ngờ anh đã sa đọa!”

Dương Đình Thiên lại phiên dịch tiếp những lời vừa rồi cho Bùi Kiêu. Bùi Kiêu nghe xong thì nhún mày rồi nói: “Nói cách khác, chỉ cần căn cứ vào Công Ước Linh Hồn Thế Giới là có quyền nghi ngờ người khác là Kẻ Sa Đọa, sau đó có thể tước vũ khí và có quyền giam giữ đối phương phải không? Và nếu như đối phương không tuân thì có thể... trực tiếp giết chết?”

Người nọ cũng không chần chừ, lập tức mở miệng đáp lại vẫn bằng tiếng Pháp: “Không sai. Đó chính là Công Ước...”

“Công cái con mẹ mày!”

Bùi Kiêu nghe được mấy từ tiếng Pháp công ước gì đó thì cũng hiểu mà không cần phiên dịch. Hắn gào luôn lên bằng tiếng Trung, đồng thời dưới chân cũng lóe lên ánh chớp, chỉ nháy mắt sau đã nhảy vào trong đám Tự Do Linh Hồn đứng hàng đầu, gươm tay chém xuống. Mấy tên Tự Do Linh Hồn đứng hàng đầu lập tức bị chém làm hai đoạn. Những Tự Do Linh Hồn bình thường này đâu thể so được với Trách Thoát Giả, bị chém làm hai đoạn thì hoàn toàn tiêu tán ngay lập tức, biến thành một đám năng lượng tiêu chuẩn.

Không ai có thể ngờ rằng tốc độ của Bùi Kiêu lại có thể nhanh đến như vậy, chỉ lóe lên một cái đã vượt qua khoảng cách hơn trăm mét, từ phía xa nhảy ngay tới bên cạnh. Mà hắn lại còn có thể dứt khoát đến thế, vung tay một cái đã đánh tan ba gã Tự Do Linh Hồn, không có một chút do dự nào. Đám người xung quanh cũng chỉ sững sờ trong giây lát. Vài tên Tự Do Linh Hồn ở gần nhất rống lên một tiếng rồi chĩa Thiên Sinh Vũ Khí của mình về phía Bùi Kiêu.

Mặc dù Bùi Kiêu mới chết được hơn nửa năm, nhưng bốn tháng đầu tiên trong đó đã phải giãy giụa sinh tồn trong Địa Ngục. Sau khi trở về dương gian lại liên tục gặp phải các trận biến động lớn trong ảo giới. Cho đến sau trận chiến với Ác Ma trong Nam Bắc Chiến Trường, thì có thể nói rằng: trừ ba cường giả Chân Ma cấp, chỉ còn rất ít Trách Thoát Giả và Tự Do Linh Hồn có kinh nghiệm chiến đấu so được với hắn. Nhất là loại Tự Do Linh Hồn được các nước nuôi dưỡng, bình thường chỉ đi làm loại nhiệm vụ như phòng ngự và đánh đuổi vài con tiểu quỷ đi lang thang một mình thì lại càng không thể sánh nổi. Vậy nên đám này không tạo cho hắn được một chút uy hiếp nào cả!

Bùi Kiêu thậm chí còn lười để ý đến những kẻ đó. Dưới chân hắn lại lóe lên ánh chớp, rồi chỉ nghe được mấy tiếng nổ ‘đùng đùng’ vang lên thì hắn đã nhảy vào giữa đám Tự Do Linh Hồn rồi xông về phía tên quan chức trung niên kia.

Lại mất thêm không tới một giây, hắn đã đánh văng và vượt qua ít nhất hai người nữa. Sau đó, vọt thẳng tới trước mặt tên quan chức trung niên kia, chẳng thèm nói một lời, lập tức đưa tay tóm lấy cổ tên kia rồi nhắc thẳng lên.

“Người... người dám giết ta à? Có biết ta là ai không? Người dám giết ta thì ngay cả Cung Diệp Vũ cũng không che chở nổi cho người! Linh đánh thuê toàn thể giới sẽ đều đuổi giết người!” Tên trung niên này cũng đã bị dọa cho toàn thân run lẩy bẩy. Thế nhưng hắn cũng rất kiên cường, cái cổ rõ ràng đang bị kẹp chặt mà vẫn có thể gào thét lên được.

“Chát!” Bùi Kiêu cho tên này một cái bạt tai thật mạnh. Lúc này, hắn đang thiếu đốt Năng Lượng Tiêu Chuẩn nên có thể chạm được vào người sống. Cái bạt tai này cũng thật mạnh, tiếng ‘chát’ âm vang cả đại sảnh, sau đó thì nửa khuôn mặt của gã trung niên đã sưng phù lên, hàm răng trong miệng không biết đã đi bao nhiêu chiếc.

“Có muốn hết nữa không?” Bùi Kiều nhìn thẳng vào mắt của gã trung niên rồi gần từng chữ một nói.

Lúc này, cả đám Tự Do Linh Hồn lẫn quan chức người sống xung quanh đều không dám nhúc nhích một chút nào. Xem ra gã quan chức trung niên đang bị Bùi Kiều kẹp cổ hiển nhiên là một người có địa vị không tầm thường, thậm chí còn là một nhân vật rất quan trọng của giới chính trị nước Pháp. Và lúc này thì hẳn đang bị Bùi Kiều tóm cổ nhắc lên giữa không trung như thể người ta nhắc con gà con vậy. Người xung quanh sợ Bùi Kiều nổi nóng rồi giết chết gã quan chức này, thế nên cả đám đều không dám tiến lên dù chỉ một bước. Cả đại sảnh lập tức trở nên yên lặng.

Trong mắt gã trung niên quan chức hiện đầy vẻ tàn ác, thù hận. Hắn há to miệng như thể muốn gào lên, nhưng cuối cùng vẫn không thể không ‘lễ phép’ nói: “Người có biết ta là ai không? Người dám đối xử với ta như vậy thì cũng chính là người đang khiêu khích chính phủ nước Pháp đó!”

Nhưng Bùi Kiều lại chỉ cười hắc hắc rồi nói: “Người là người, chính phủ nước Pháp là chính phủ nước Pháp. Đừng có con mẹ nó* ở đó mà lẫn lộn mấy thứ đó với nhau. Ta cũng sẽ không giết người nên tốt nhất là người cũng đừng có giờ trở. Ta đã nói ngay từ đầu rồi rồi: ta chỉ muốn nhờ Rena giúp đỡ một chút. Ta thậm chí còn muốn cảm tạ sự trợ giúp của cô ấy, có cơ hội thì sẽ báo đáp thật tốt. Đáng tiếc là các người đều nghe mà không hiểu vấn đề, lại chỉ biết chăm chăm mang nỗi oán hận với Cung Diệp Vũ ra để đối đầu với ta. Chẳng qua là cảm thấy ta không có thực lực như Cung Diệp Vũ, nên chắc hẳn cũng không có kiểu tính tình ‘coi trời bằng vung’ như hắn. Thế nên mới cảm thấy có thể tùy ý nắm bóp ta đúng không?”

Vừa nói, Bùi Kiều vừa nhẹ nhàng thả tên quan chức này xuống đất, sau đó lại vừa mỉm cười vừa sửa lại cổ áo bị nhàu nát của hắn. Thế nhưng, khi tên quan chức trung niên kia còn chưa kịp có biểu lộ gì thì một tiếng ‘chát’ vang lên, lại một bạt tai trời giáng vào má bên kia, đánh văng hắn ra xa hơn mấy mét, lại bay mất thêm mấy cái răng..

“Vậy mà người còn con mẹ nó dám dùng mấy lời buồn nôn kia để hù ta. Đừng tưởng ta không biết người âm mưu gì. Chẳng qua là muốn lợi dụng ta để chen ép giới linh hồn Trung Quốc và Cung Diệp Vũ mà thôi. Nhưng mà thật đáng tiếc. Ta chính là ta, mà ta lại không phải là ta. Làm sao có thể để các người lợi dụng được?” Bùi Kiều lại cười hắc hắc, rồi cũng không thêm đề ý tới phản ứng của gã trung niên kia mà cất bước, đi tới trước mặt thiếu nữ nhắm mắt.

Bạn đang đọc truyện *Từ Vong Khai Đoan* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Q.4 - Chương 15: Chương 10-3: Nhượng Mày, Rút Kiếm! (3)

Quanh người thiếu nữ này còn có vài tên nhân viên, bọn họ lập tức xông lên chắn trước mặt cô rồi đưa súng lên nhắm vào Bùi Kiều. Bùi Kiều khẽ nhún mày, đang định nhắc súng lên tiêu diệt mấy tên này thì không ngờ thiếu nữ nhắm mắt ở đằng sau kia lại bước lên rồi đẩy bọn họ sang một bên. Cô cất lời với một giọng nói mang tới cho người nghe cảm giác trống rỗng rất kỳ lạ, như thể tiếng nói đó được vọng tới từ một chân trời xa xôi nào đó. Cô nói: “Các anh không phải là đối thủ của hắn, đừng làm chuyện tự sát... Hơn nữa, hắn cũng không phải là Kẻ Sa Đoạ. Trên người hắn không có ‘mùi’ của Kẻ Sa Đoạ.” Bùi Kiều thấy vậy thì cũng hạ súng xuống: “Tiểu thư Rena đó ư? Thật là có lỗi khi phải để cô gặp mặt trong tình huống như thế này. Tôi rất chân thành xin cô giúp đỡ, nhưng không ngờ cái đám rác rưởi, giới bọ này lại cứ quấy rầy mãi. Thế nhưng lời tôi hứa lúc trước vẫn giữ nguyên hiệu lực: xin cô giúp đỡ tôi một lần, sau này tôi cũng sẽ dốc hết sức để giúp lại cô một lần. Xin thể không nuốt lời!”

Sắc mặt của Rena chẳng thể hiện sự giận giữ, mà cũng chẳng có vẻ vui mừng. Cô chỉ trả lời với giọng bình thản đều đều: “Vậy thì giết những người này ít thôi là được. Như vậy mới là thật sự báo đáp tôi... Nói đi, anh muốn tôi làm gì? Không phải là muốn tôi đi theo đoàn đội của anh tiến vào ảo giới để tìm một con quý quái Chân Ma cấp nào đó đấy chứ?” Tuy biểu cảm của cô rất nhạt nhưng vẫn không tự chủ được mà làm lộ ra vẻ trào phúng trong giọng nói của mình.

Bùi Kiều khẽ lắc đầu, nói: “Không phải. Tôi chỉ hi vọng cô giúp tôi tìm ra hung thủ... sát hại một người bạn của tôi. Tuổi của cô ấy có lẽ cũng khoảng như cô... Tôi đã tặng cho cô ấy một thanh Thiên Sinh Vũ Khí, nhưng khi tôi trở về từ ảo giới thì nghe tin cô ấy và cả nhà đã bị giết cả. Tôi không tin chuyện đó do quý quái gây ra nên đã điều tra một hồi. Cuối cùng cũng đã phát hiện ra kẻ có khả năng là hung thủ nhất, nhưng tôi lại không có chứng cứ rõ ràng và cũng không tìm được bọn chúng. Vậy nên tôi mới tới đây xin cô trợ giúp. Xin cô hãy giúp tôi tìm được ‘mùi’ của thanh Thiên Sinh Vũ Khí kia.”

Biểu cảm lạnh nhạt của Rena lúc này mới có sự thay đổi. Cô mờ đi đôi mắt của mình ra, thế nhưng mắt của cô lại không hề có tròng mắt, ở vị trí đáng ra là tròng mắt lại chỉ có một màu trắng xám, nhìn qua đúng là hơi đáng sợ. Dung mạo của cô vốn chỉ rất bình thường, giờ lại phối hợp thêm đôi mắt này thì xem ra cô đúng là có tố chất đóng vai nữ quỷ trong phim kinh dị đấy.

Cô cũng chỉ nhìn thoáng qua Bùi Kiều rồi nhắm mắt lại lần nữa: “Thật xin lỗi, tôi sinh ra đã bị mù nên khi trở thành linh hồn rồi cũng vẫn bị mù... Anh có thể đưa tay cho tôi được không? Tôi cần phải cảm nhận được những thanh Thiên Sinh Vũ Khí mà anh đã từng chạm vào.”

Bùi Kiều khẽ gật đầu rồi lập tức đưa tay về phía Rena. Sau khi Rena nắm chặt lấy tay hắn thì trên người bắt đầu tỏa ra ánh sáng màu xanh lá nhàn nhạt. Chỉ sau vài giây, vẻ mặt của cô chợt biến đổi rất mạnh, có điều là ngay sau đó thì đã bình tĩnh trở lại: “Đó là món Thiên Sinh Vũ Khí nào?... Trong vòng một tháng gần đây, anh đã tiếp xúc với quá nhiều Thiên Sinh Vũ Khí. Tôi không biết món chúng ta đang nói tới cụ thể là cái nào.”

Toàn bộ người xung quanh đều đồng loạt choáng váng. Cho dù là người sống hay là Tự Do Linh Hồn thì người ở đây cũng đều biết Thiên Sinh Vũ Khí

quý giá tới mức nào. Lời Rena vừa nói đã cho thấy thực lực của Bùi Kiều hoặc là thể lực của hắn là thứ mà bọn họ tuyệt đối không thể dây vào được. Bởi vì trong vòng một tháng mà có thể tiếp xúc với số lượng rất lớn Thiên Sinh Vũ Khí, thì trừ người giữ kho Thiên Sinh Vũ Khí, cũng chỉ còn những đội trưởng của những đoàn đội cực mạnh hoặc là thành viên đầu não của một tổ chức linh hồn mà thôi. Mà bộ dạng của Bùi Kiều thì nhìn kiểu nào cũng không thấy giống một gã giữ kho. Nên nói cách khác... những lời vừa rồi đã âm thầm nói lên thực lực hoặc thể lực to lớn của Bùi Kiều.

Bùi Kiều lại chẳng để ý tới phản ứng của người xung quanh, hắn vội nói: “Là một thanh loan đao, Thiên Sinh Vũ Khí bình thường cấp Nhập Ma, dung lượng ước chừng khoảng...” Còn chưa nói xong thì không ngờ Rena đã buông tay hắn ra.

Rena gật đầu nói: “Ừ, tôi xác nhận được ‘mùi’ của thanh loan đao đó rồi. Anh đưa những kẻ bị tình nghi đó đến trước mặt thì tôi có thể làm chứng được. Có điều là phải tìm được bọn chúng trước khi hết một tháng từ khi bọn chúng tiếp xúc với món Thiên Sinh Vũ Khí đó. Nếu không thì tôi cũng không thể giúp gì được cho anh.”

Bùi Kiều lập tức cười nói: “Không cần đến một tháng. Những kẻ đó lúc này đang có mặt tại nước Pháp nên chúng tôi sẽ đi tìm bọn chúng ngay. Vậy nên tôi muốn nhờ cô tìm giúp vị trí của bọn chúng luôn được không?”

Rena thoáng sững sốt, rồi chỉ chớp lát sau, cô mỉm cười nói: “Những người đó... là thành viên Tổ Chức Linh Hồn Nước Pháp của chúng tôi sao?”

Bùi Kiều lại vội nói: “Không phải là thành viên của tổ chức linh hồn. Bọn chúng là một đám lính đánh thuê. Vậy nên tôi mới nói bọn chúng là những kẻ tình nghi số một. Do đó cô không cần sợ tôi sẽ làm gì bất lợi cho Tổ Chức Linh Hồn Nước Pháp. Tôi cũng đâu có định đến đây trêu chọc bọn họ, là tại bọn họ ‘ý thể hiếp người’, muốn bắt nạt tôi nên tôi không thể không ra tay đó thôi.”

Lúc này thì Rena mới có thể thở phào một hơi. Cô nói với vẻ buồn phiền: “Nhưng ai mà ngờ được rằng anh đã bước vào... Ài! Không thể ngăn cản được anh. Cũng chỉ tại bọn họ không biết mà thôi. Tôi xin anh hãy tha thứ cho lỗi lầm của bọn họ. Tôi cũng không cần lời hứa của anh đâu, chỉ xin anh làm việc đó mà thôi.”

Bùi Kiều thở dài một tiếng, rồi nghiêm túc trả lời: “Vậy là cô đã biết rồi? Thế thì chắc hẳn cô cũng hiểu được một lời hứa của tôi có giá trị thế nào chứ? Đó chính là lời hứa mà một khi đã chấp nhận thì sẽ không bao giờ vi phạm đấy. Đến thời khắc quan trọng, nó sẽ đủ để cứu mạng cô, hoặc thậm chí là cả nhà của cô. Chỉ vì đám cận vệ này... có đáng không?”

Rena gật đầu thật dứt khoát. Lúc này, ở dung mạo tầm thường của cô bỗng chiếu như tỏa ra ánh hào quang thánh khiết. Cô nói: “Đáng lắm! Bởi vì, tôi yêu Tổ quốc tôi! Cũng giống như anh vậy.”

“Hiểu rồi! Tôi đồng ý với cô. Chỉ cần bọn họ không tiếp tục ngăn cản và uy hiếp tôi, thì tôi cũng sẽ không ra tay với bọn họ nữa...” Bùi Kiều thở dài rồi nói tiếp: “Và lời hứa kia vẫn sẽ có hiệu lực như trước. Hãy quý trọng lời hứa đó. Đến lúc cần thì hãy nói cho tôi biết, cho dù là lên trời, xuống biển thì nhất định tôi cũng sẽ cho hoàn thành nó cho cô.” Nói xong, hắn lại thở dài cảm thán một chút, nhưng rồi cũng không nói thêm câu nào nữa.

Trên khuôn mặt của Rena đã hiện lên vẻ quá đỗi vui mừng. Cô cũng không nói gì thêm, nhưng ánh sáng màu xanh trên người thì bỗng bùng lên rực rỡ. Mãi một lúc lâu sau thì ánh sáng màu xanh phát ra từ người cô mới biến mất, mà cơ thể cô cũng run rẩy mạnh một trận, sau đó mới cất lời: “Đúng rồi, tôi đã cảm nhận được ‘mùi’ của thanh loan đao đó. Đúng là có người ở Paris đã từng tiếp xúc với thanh Thiên Sinh Vũ Khí này. Vị trí hiện tại của bọn họ là ở một con đường cách nơi này không xa, là ở... Chà, có lẽ để tôi dẫn anh tới đó thì hơn, không thì chắc anh không tìm được chỗ đó đâu.”

Bùi Kiều quá đỗi vui mừng, hắn nói: “Thật ư? Vậy thì lại phải làm phiền cô rồi. Chúng ta đi thôi.” Nói xong, hắn đi tới bên người Rena rồi vòng tay bế cô lên mà chẳng để ý tới tiếng kêu hoảng sợ đầy dễ thương của cô, dưới chân lóe lên ánh lôi điện, định sẽ đi ngay lập tức.

Nhưng đúng lúc này, không ngờ cái gã quan chức trung niên đang bò lê dưới đất lại run lẩy bẩy đứng lên rồi nói với vẻ đầy thù hận: “Tốt nhất là mày hãy cẩn thận một chút, đừng có đập phải viên đá trên đường rồi trượt chân ngã chết. Cả người nhà của mày cũng phải cẩn thận nữa đấy. Biết đâu...” Những lời này lại được hắn nói bằng tiếng Trung rất lưu loát.

“Rắc!”

Một tiếng nứt gãy giòn vang khi Bùi Kiều đập một cái xuống đùi của gã quan chức đó. Lập tức, gã quan chức trung niên gào lên như thể heo bị chọc tiết. Hắn điên cuồng giãy giụa, hồng thoát khỏi cái chân của Bùi Kiều, nhưng sức lực của hắn làm sao có thể so được với Bùi Kiều? Cái đập kia mạnh đến nỗi tên trung niên này bị ghim chặt xuống đất, như thể một con cá bị đóng đinh lên cái thớt vậy.

Bùi Kiều cũng chẳng nói gì, hắn chỉ nhẹ nhàng đặt Rena xuống. Rồi mặc cho Rena níu kéo và kêu la sợ hãi, hắn vung Anh Dừng Súng trong tay chém xuống. Lại không ngờ bỗng nhiên có một thanh trường thương màu bạc phóng ra từ bên cạnh, chặn Anh Dừng Súng lại. Một tiếng kim loại va chạm vang vọng, Anh Dừng Súng và thanh trường thương màu bạc cùng dừng lại ngay phía trên, cách đỉnh đầu của gã quan chức trung niên chỉ vài centimet. Tên quan chức trung niên kia thì đã bị dọa tới vãi cả cứt đá ra quần, miệng há to mà lại quên cả kêu gào, chỉ biết nhìn chăm chăm vào lưỡi dao đang lơ lửng cách đỉnh đầu của mình chỉ vài centimet.

“Không thể giết hắn! Hắn là Phó Thủ Tướng của Pháp, cũng là kẻ thừa kế của một tập đoàn tài phiệt lớn của Châu Âu. Giết hắn sẽ gây ra tranh chấp quốc tế thật đấy... Cung Diệp Vũ vất vả lắm mới từ bỏ được quyền lãnh đạo của tổ chức linh hồn, nhưng nếu chuyện này xảy ra thì hắn sẽ phải vì người mà một lần nữa đứng ra nhận quyền lãnh đạo. Người muốn khiến hắn phải khó xử hay sao?”

Thanh trường thương này đúng là Thiên Sinh Vũ Khí của Dương Đình Thiên. Lúc hắn nghe thấy tên quan chức trung niên này đe dọa thì biết ngay là chuyện này hỏng bét rồi... Hắn biết Bùi Kiều và mình là cùng một loại người. Đó là loại người mà người thân cũng chính là ‘ngịch lân’(1) của mình. Nếu tên kia nhục mạ Bùi Kiều mấy câu thì cùng lắm là hắn sẽ đập cho tên này một trận rồi bỏ qua. Mà hắn còn mới hứa với Rena xong nên có khi cả đánh tên kia một trận cũng sẽ lười ra tay. Nhưng lúc này, khi người thân bị đe dọa thì Bùi Kiều đã thực sự nổi sát ý. Nếu chém xuống một đao kia thì không

chỉ đơn giản là gã quan chức trung niên này chết, mà rất có thể sẽ làm dấy lên sự phẫn nộ của những người xung quanh... Khi đó thì rất có thể sẽ làm ảnh hưởng đến bản tâm của hắn. Nhất là lúc này hắn lại đang bước đi trong Tầm Chân Chi Lộ, đó mới là hậu quả đáng sợ nhất.

Bùi Kiều vốn còn đang ra sức ấn Anh Dũng Súng xuống, nhưng sau khi nghe hết những lời kia thì mới yên lặng rút súng về. Nhưng rồi lại lấy tay nhắc cổ tên kia lên rồi nói: “Nghe cho rõ đây! Hôm nay tao sẽ không giết mày, nhưng mà mày cũng nên hiểu cho rõ những điều tao nói: Mày! Và người trong nhà của mày, hãy cẩn thận bỗng nhiên có lưỡi dao từ trong tường đâm ra, vì đao kiếm thì không có mắt đâu... Nếu như người nhà của tao bị thương tổn gì, dù chỉ là một chút, thì chắc chắn tao sẽ không quan tâm có phải do mày làm hay không. Tao sẽ giết chết mày và toàn bộ người trong nhà mày, rồi đến những người có quan hệ với người trong nhà của mày, tao cũng sẽ giết sạch! Rõ rồi chứ!”

“Ồ Trung quốc có một câu nói như thế này: ‘giặc đến bên cạnh thì cả quốc gia cũng chẳng cứu nổi người’. Nếu lá gan của mày đủ lớn thì cứ thử trả thù tao xem. Đến lúc đó, để xem ai có thể che chở cho mày an toàn. Bọn hắn? Hay là bọn hắn?” Bùi Kiều vừa nói vừa chỉ vào bọn Tự Do Linh hồn rồi lại chỉ về phía đám người sống phía xa. Lúc này, hắn mới nhắc chân lên, lại bế Rena lên lần nữa rồi đi về hướng lối ra.

Dương Đình Thiên cũng lập tức đi theo sau Bùi Kiều. Trên đường đi, ba người gặp phải hàng trăm, hàng nghìn Tự Do Linh Hồn dàn trận đứng đợi, nhưng vì Rena ở bên cạnh nên tất cả đều sợ ‘ném chuột vỡ bình’, vậy là không kẻ nào dám nhúc nhích gì. Mà đến khi ba người đã rời khỏi tổng bộ của Tổ Chức Linh Hồn Nước Pháp rồi mà vẫn có hơn một nghìn Tự Do Linh Hồn theo sau ở phía xa xa. Trong đó có tới ít nhất mấy trăm người cầm Thiên Sinh Vũ Khí và còn có tới bảy, tám tên Trách Thoát Giả. Xem ra, nếu chỉ tính lực lượng tăng trung thì giới linh hồn nước Pháp quả xứng làm một đại cường quốc đấy!

Đến lúc này thì Bùi Kiều mới vừa cười, vừa nói với Rena: “Hóa ra đây là suy tính của cô khi muốn cùng đi với tôi đây à? Vì sợ tôi sẽ đại khai sát giới ngay trong tổ chức linh hồn ư?”

Rena đang tựa ở trên ngực Bùi Kiều, cô đỏ mặt lên nói: “Đúng vậy. Tôi đã thấy cây Bạo Viêm Cự Phũ, còn cả con quỷ quái Chân Ma cấp đáng sợ kia và cả việc anh đã bước vào Tầm Chân Chi Lộ nữa. Nếu anh thật sự muốn đại khai sát giới thì tổ chức linh hồn nước Pháp của chúng tôi sẽ chỉ một con đường là diệt vong mà thôi... Thật sự xin lỗi.”

Bùi Kiều lại cười lên ha ha: “Không cần phải xin lỗi đâu. Yêu nước vốn là lẽ thường tình của con người. Điều đó không cần lý do, thậm chí không do lý trí quyết định cũng vẫn là điều hợp tình hợp lý. Nhưng mà, với tôi thì... Ha ha ha...”

Nói đến đó thì Bùi Kiều lại cười càng sáng khoái. Từ nhỏ đến lớn, hắn cũng vẫn luôn thu mình và nhẫn nhục, lúc nào cũng ép buộc chính mình phải luôn cố gắng. Về sau cũng chỉ là nhân viên bình thường của một công ty nhỏ. Cả cuộc đời tầm thường vô vi (2), sống như một cái xác không hồn, nhiều lúc hắn ngẫm nghĩ mà thôn thức không thôi. Thế nhưng ai có thể đoán được cuộc đời rồi sẽ gặp những gì? Lúc này đây, hắn lại có thể hành hung nhân vật đầu não của một quốc gia nào mà vẫn bình yên vô sự, có thể tùy tâm báo ân báo thù mà không quản thiện ác ra sao. Chỉ riêng niềm sung sướng này thôi đã là điều cả đời người cũng khó gặp... Cho dù ngay lúc này mà có phải chết đi thì cũng đã sao?

Đại trượng phu sống ở trên đời cũng chỉ đến vậy!

Trong tiếng cười ha ha của Bùi Kiều, áp lực phát ra từ thân thể hắn lại trở nên rõ ràng chưa từng thấy. Những nó vẫn còn tiếp tục tăng lên, càng lúc càng rõ ràng..

Bạn đang đọc truyện *Từ Vong Khai Đoan* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Q.4 - Chương 16: Chương 11-1: Đôi Cánh Sa Đọa - Fallen Wings! (1)

Theo lời chỉ dẫn của Rena, hai người Bùi Kiều quả thật đã tìm được nơi phát ra ‘mùi’ của thanh Thiên Sinh Vũ Khí loan đao kia một cách dễ dàng... Đây là một phố đèn đỏ, cũng tức là nơi có thể hoạt động mại dâm một cách hợp pháp. Cả con đường đầy các hộp đêm và quán bar, ngoài đường thì đứng đầy các người đẹp ăn mặc vô cùng nóng bỏng. Vậy nên, dù không được giới thiệu thì chỉ cần nhìn qua, người ta cũng sẽ hiểu ngay con đường này là nơi thế nào.

Khi tới nơi này, Bùi Kiều, Dương Đình Thiên và Rena đương nhiên đều đang trong trạng thái linh hồn bình thường. Vậy nên người sống sẽ không nhìn thấy bọn họ, thế nhưng phía sau ba người lại có mấy trăm tên Tự Do Linh Hồn đi theo... và đương nhiên là còn có mấy trăm nhân viên người sống của tổ chức linh hồn. Mà tất nhiên là đám nhân viên người sống này chẳng thể có khả năng tàng hình hay gì gì đó. Vậy nên, khi đám nhân viên người sống đó ùn ùn kéo đến thì lập tức, cả con đường lặng ngắt như tờ. Thậm chí, một vài kẻ có giấu má túy trong người còn lạng lè lùi vào trong bóng tối, nghĩ rằng nếu thấy không ổn thì sẽ chuồn ngay lập tức.

Bùi Kiều cũng chẳng để ý tới đám đông sau lưng, hắn vẫn vừa bế Rena, vừa đều đều tiến bước, Dương Đình Thiên thì vẫn theo sát phía sau. Đi theo sự chỉ đường của Rena, hai người đã đi về hướng một quán bar nhỏ không mấy bắt mắt. Sau khi tới trước cửa quán bar, Rena mới nghiêm mặt nói nhỏ: “Anh để tôi xuống đây đi. Người mà anh cần tìm đang ở ngay trong chỗ này.”

Bùi Kiều cười cười, nhẹ nhàng đặt Rena đứng xuống một bên. Sau đó, hắn nói với Dương Đình Thiên: “Dương Đình Thiên, người ở đây bảo vệ cô ấy

một chút nhé. Ta vào đó lôi bọn kia ra đây để Rena chỉ ra kẻ nào đã từng chạm vào thanh loan đao ấy, để cho bọn chúng hết đường chối cãi.”

Dương Đình Thiên khẽ gật đầu, giơ lên thanh trường thương màu trắng bạc trong tay rồi nói: “Ta sẽ canh ở đây. Dù người có đi vào thì cũng sẽ không kẻ nào chạy thoát khỏi cửa quán bar đó được đâu.”

Bùi Kiều cũng chẳng nói nhiều, lập tức quay người đi tới cửa ra vào của quán bar. Trước lúc đi vào, hắn còn cố tình quay lại nhìn về phía đám đông mấy trăm Tự Do Linh Hồn và người sống ở phía xa xa rồi lạnh lùng nhếch mép cười, có vẻ như thực sự chẳng thèm để ý tới bọn họ.

Nhìn từ bên ngoài thì quán bar này có vẻ cũng không lớn, nhưng không gian bên trong thì lại có vẻ rộng rãi hơn nhiều. Ngoài sảnh chính có đặt quầy bar thì còn mấy lối đi nhỏ dẫn tới một vài phòng khác. Sau khi Bùi Kiều đi vào sảnh chính, trong ánh đèn mờ mờ của quán bar, hắn thấy tại các bàn ở bốn phía đều có những cặp nam nữ đang quấn lấy nhau, thậm chí có đôi còn đang quan hệ ngay tại chỗ. Hắn hơi nhíu mày, sau đó liền bắt đầu thiếu chút năng lượng tiêu chuẩn, khiến mình hiện hình trong mắt người sống.

Chỗ Bùi Kiều đang đứng khá là tối tăm nên dù hắn bỗng nhiên xuất hiện cũng không ai để ý. Vậy nên, hắn lập tức vẫy tay gọi một cô nàng mặc đồ hầu gái rất mát mẻ gần đây. Cô nàng kia cũng cười duyên dáng rồi lướt tới cạnh hắn.

“Tôi có hẹn với bạn ở đây. Bọn họ đã tới trước, là một đám người mặc áo choàng màu đen ấy. Họ ở phòng nào vậy?” Bùi Kiều mỉm cười rồi nói với cô nàng hầu gái này bằng tiếng Anh.

Cô hầu gái vẫn giữ nguyên nụ cười duyên dáng của mình. Cô chỉ nhìn thoáng qua nhìn Bùi Kiều vài lần, thấy quần áo hắn mặc tuy có vẻ rất bình thường, nhưng trong mắt của người thanh niên này lại có một loại khí chất kỳ lạ mà cô mới chỉ thấy được vài lần ở một số rất ít các vị khách tới đây. Những vị khách đó đều là những danh nhân nổi tiếng hoặc đại gia giàu có, mà khí chất của những người đó lại còn kém xa so với chàng thanh niên nhìn như rất bình thường trước mắt này. Với một người từng trải cuộc đời như cô hầu gái này thì cặp mắt nhìn người sẽ rất chính xác, vậy nên dù chỉ mới nhìn thoáng qua nhưng cô đã thầm khẳng định Bùi Kiều là người có địa vị vô cùng cao. Vậy nên cô chẳng hề nghĩ tới việc Bùi Kiều đang nói bậy bạ để lừa mình. “Mời ngài đi theo tôi. Bạn của ngài đang ở phòng VIP số 2.” Cô hầu gái xoay người đi vào một lối đi nhỏ, còn Bùi Kiều thì không nhanh, không chậm theo sau, giống như hắn chỉ đang nhân nhả dạo chơi vậy.

Không lâu sau, hai người đã đi tới cửa của căn phòng số 2 kia. Lúc này, bên trong đó đang liên tục vang lên đủ loại tiếng rên rỉ. Thế nhưng, những tiếng rên này lại không phải là tiếng rên sung sướng, mà nó thể hiện một sự thống khổ nào đó. Ngay cả một người từng trải cuộc đời, luôn tươi cười duyên dáng như cô hầu gái nghe thay những âm thanh đó cũng phải biến sắc. Nhưng phản ứng của cô cũng cực nhanh, nụ cười tươi tắn lập tức lại xuất hiện trên môi. Sau đó, cô đưa tay gõ cửa.

Vài giây sau, cánh cửa kia mở ra. Một gã đàn ông khoác trên người tấm áo choàng đen xộc xệch đi ra, gầm gừ với giọng điệu đầy tức tối: “Cút!” Tiếng nói còn chưa dứt thì cái đầu của gã đã rời khỏi cổ. “Cốp!” Cái đầu rơi xuống một bên, phát ra âm thanh của vật chất va chạm, thế nhưng trên cái cổ không đầu lại chẳng có giọt máu nào rơi ra.

Mà không ngờ chấp niệm của gã đó cũng khá là mạnh mẽ, trúng phải một đao như vậy mà cũng chưa tiêu tán. Xem ra tên này cũng không phải là một Tự Do Linh Hồn bình thường rồi.

Người ra tay đương nhiên là Bùi Kiều. Sau khi hắn tiện tay chém một đao thì lập tức gỡ nhẹ vào sau ót cô nàng hầu gái kia một cái, để cô ta tự ngã sấp ở một bên. Gỡ xong một cái, Bùi Kiều liền sút ngay một phát vào cái đầu đang nằm dưới đất, đồng thời lại vác cả cái thân hình không đầu kia lên rồi cất bước đi vào trong phòng.

Cả căn phòng này đều chìm trong bóng tối. Mà sau khi Bùi Kiều chém ra một đao thì những tiếng rên rỉ trong phòng cũng lập tức ngừng lại và trong mắt của những kẻ có phản ứng nhanh nhất cũng đã lóe lên những tia sáng đủ màu sắc (1). Đến khi Bùi Kiều đá bay cái đầu lâu và vác theo cơ thể không đầu của gã đàn ông kia đi vào phòng, thì cả chín tên mặc áo choàng đen đều đã rút Thiên Sinh Vũ Khí của mình ra và đồng loạt chia về phía Bùi Kiều. Về phần những cô gái còn lại trong phòng, một nhóm thì dường như còn chưa kịp hiểu chuyện gì vừa xảy ra, một nhóm thì bắt đầu gào lên một cách kinh hãi.

Một gã người da đen trong bọn nghe thấy thì bức bối. Hắn đang cầm hai cây rìu giống y như nhau. Một cây rìu trên tay hắn vung lên, cái mũi của một cô gái đang la hét bên cạnh lập tức bị chém đứt, khiến cô ta ngã sang một bên, co quắp toàn thân.

Tới lúc này thì tất cả những cô gái ở đây đều đồng loạt rơi vào hoảng loạn, vừa gào thét chói tai, vừa vội chạy về phía cửa phòng, ngay cả việc mình chưa mặc quần áo cũng quên mất, chỉ còn biết chạy bán sống bán chết. Vậy là chỉ sau mấy giây, căn phòng đã trở lại yên tĩnh như thường, có điều là phía sảnh bên ngoài thì lại vang lên rất nhiều những tiếng la hét.

Đến lúc tất cả những cô gái kia đều đã chạy rồi thì Bùi Kiều mới không nhanh không chậm, chọn bừa một chỗ ngồi xuống, sau đó mới lên tiếng: “Vì sao lại đánh lên Jenny?”

Cả chín kẻ trước mắt đều đang nhìn chăm chăm Bùi Kiều không chớp mắt. Một kẻ trong số đó từ từ cúi xuống, đưa tay lên về phía cơ thể không đầu của gã đàn ông kia. Đến khi tay của hắn chạm vào cơ thể của tên kia, một ánh hào quang bỗng chốc lóe lên trên tay hắn. Lúc những tia sáng đó lóe lên, cái đầu của gã mở cửa liền biến thành một làn khói rồi chui vào bên trong cơ thể của hắn. Không lâu sau, gã đàn ông mới bị chặt đầu đã có thể ngồi dậy, trên mặt đầy vẻ uể oải, những ánh mắt nhìn về phía Bùi Kiều thì lại tràn ngập căm hận. Bùi Kiều thấy không ai trả lời câu hỏi của mình thì khẽ nhíu mày, lại hỏi một lần nữa: “Tại sao lại đánh lên Jenny? Ta hỏi lại lần nữa.”

Mười kẻ này cuối cùng cũng không nhịn được nữa. Gã linh hồn người da đen vừa chém cô gái người sống kia rống lên: “Bọn ông đây giết người như giết kiến, biết thế mà nào được cái con Jenny mà nầy nói là ai. Mà hôm nay không phải chỉ có con Jenny kia đâu, cả mấy cũng sắp bị bọn ông làm thịt rồi!”

Bùi Kiều gật đầu hỏi tiếp: “Ngươi nói vậy có nghĩa là: dù ngươi giết ai thì ngươi cũng chẳng quan tâm? Chỉ cần muốn giết là cứ giết thôi đúng không... Vậy thì đến vấn đề thứ hai: đao đâu? Thanh Thiên Sinh Vũ Khí loan đao kia đâu rồi?”

Hai chữ ‘loan đao’ vừa bật ra khỏi miệng Bùi Kiều thì ánh mắt của cả đám đều đồng loạt co rút lại. Tuy bọn chúng không trả lời nhưng vẻ mặt thì đã nói lên hết thảy. Chính đám người này đã tấn công Jenny! Chính bọn chúng là những kẻ ngửi thấy hơi tiền nên nổi máu tham và quyết định cướp lấy loan đao!

“Hiểu rồi...”

Từ lúc biết tin về cái chết của cả nhà Jenny, Bùi Kiều đã luôn phải đè nén nỗi phẫn nộ điên cuồng của mình từ khi còn ở Mỹ cho tới tận bây giờ. Lúc này đây, sự phẫn nộ đó đã hoàn toàn bùng phát mà không còn phải lo ngại gì nữa. Bùi Kiều không nói thêm một lời nào nữa, hần đứng lên rồi chân đạp mạnh, nhào về phía một cô gái ở gần nhất.

Trừ kẻ bị Bùi Kiều chặt đầu, số dĩ chín tên còn lại không dám ra tay trước là vì bọn chúng có kinh nghiệm chiến đấu vô cùng phong phú. Chỉ nhìn vào động tác và tốc độ của Bùi Kiều thì bọn chúng đã biết ngay là hần rất mạnh. Cho dù Bùi Kiều không tấn công bất ngờ mà chiến đấu trực diện, thì cũng không một kẻ nào ở đây dám khẳng định rằng mình chắc chắn đỡ được một đao kia của hần. Một đao đó có thể nói là không chút tỳ vết. Dù là tốc độ, lực lượng, góc độ...v.v... cũng đều đã đạt tới một mức cực hạn nào đó... Cực hạn của những kẻ dưới Chân Ma cấp! Nếu muốn tăng lên tốc độ, lực lượng hay độ chính xác thì phải đột phá tới Chân Ma cấp mới có thể làm được.

Mà đến khi Bùi Kiều nói tới Jenny, rồi lại hỏi về thanh Trời Sinh Vũ Khí loan đao thì đám này đã hiểu ngay tại sao Bùi Kiều lại tìm tới chúng. Hơn nữa, đến lúc này thì một vài kẻ trong đám này cũng đã thấy được diện mạo của Bùi Kiều nhờ vào ánh sáng mờ mờ xung quanh... Đó là gã Cao Đăng Tráng Thoát Giả thứ chín, một linh hồn người Trung Quốc tên là Bùi Kiều!

Khi thấy Bùi Kiều bỏ nhào về phía mình thì cô gái bị hần chọn làm mục tiêu cũng quát khẽ một tiếng, vung vẩy một thanh Thiên Sinh Vũ Khí có hình thù kỳ lạ về phía Bùi Kiều. Nhưng Thiên Sinh Vũ Khí của cô ta cũng mới chỉ vung lên độ một nửa thì Bùi Kiều đã vọt tới trước mặt, một tay tóm lấy cổ họng cô ta rồi nhấc lên, tay kia vung vẩy Anh Dũng Súng như bay. Sau mấy đao ‘doet doet’ chém xuống, toàn bộ tay chân của cô ta đã bị chặt đứt. Bùi Kiều cũng chẳng thèm nhìn ‘tác phẩm’ của mình hay sự thống khổ của cô ta, hần tiện tay ném cái ‘khúc thịt’ đó sang một bên như ném một thứ rác rưởi, sau đó lại nhấc Anh Dũng Súng lên, chặn lại mấy thanh Thiên Sinh Vũ Khí đang đánh về phía mình.

Trừ gã bị chặt đầu đang rơi vào chấn động chấp niệm thì toàn bộ những kẻ còn lại cũng đã không còn ý định đứng yên. Nhất là khi thấy Bùi Kiều lại mở màn tấn công trước trước, cả bọn lập tức hú lên những tiếng quái dị, vung lên Thiên Sinh Vũ Khí trong tay, nhào về phía Bùi Kiều.

Lúc này đây, Bùi Kiều đã mạnh mẽ hơn rất nhiều lúc mới tiến vào Nam Bắc Chiến Trường. Với sức chứa gấp bốn lần lượng chấp niệm, Bùi Kiều đã mạnh hơn rất rất nhiều so với phần lớn thành viên của giới linh hồn!

Không chỉ sức chứa của chấp niệm tăng lên mà chất lượng của nó cũng trở nên bền chắc hơn. Lợi ích của chuyện này không chỉ là chứa được nhiều năng lượng tiêu chuẩn hơn, hay giảm được sự hao tổn khi sử dụng Giải Phóng, mà còn ở sự nâng cao tổ chất cơ bản của linh hồn thể, như lực lượng, tốc độ, phản ứng... Biểu hiện của loại nâng cao tổ chất này cũng rất dễ nhận thấy, ví dụ như về sức lực khổng lồ lúc này của Bùi Kiều, nếu nói theo cách của người sống thì ‘xé xác hổ báo, vung tay ném đi’ cũng đều là chuyện đơn giản.

Nhất là khi thiêu đốt năng lượng tiêu chuẩn thì sức lực của hần lại càng lớn tới mức khó tin. Tình hình của hần lúc này cũng đang thể hiện điều đó. Đối mặt với nhóm tấn công đầu tiên gồm bốn người, hần lập tức thiêu đốt Năng Lượng Tiêu Chuẩn, rồi tiện tay vung Anh Dũng Súng quét qua. Vậy mà cả bốn kẻ kia đều không chịu nổi lực đạo của hần, bị hất bay ra ngoài. Bùi Kiều cũng không đứng yên đợi nhóm thứ hai tấn công đến, dưới chân hần lóe lên ánh chớp, một giây sau đã vọt tới trước mặt một trong số bốn kẻ bị hất bay, cánh tay lại lần nữa chop cổ nhấc lên. Sau đó, vài đao ‘doet doet’ vung lên, kẻ này cũng bị chém thành ‘khúc thịt’ tương tự như cô gái đầu tiên.

Mà phải đến lúc này thì nhóm tấn công thứ hai gồm bốn kẻ khác mới đến. Bùi Kiều lại tiện tay vung súng quét ngang, chỉ nghe thấy mấy tiếng kim loại va chạm vang lên, bốn kẻ này cũng bị đánh văng ra xa như mấy tên trước. Thậm chí, một kẻ trong số đó còn không giữ được Thiên Sinh Vũ Khí của mình, để nó rơi văng ra đất.

“Chúng mày, sẽ không chạy thoát nổi, dù chỉ một đứa!”

Bùi Kiều chẳng thèm để ý tới ánh mắt thù hận như muốn giết người của kẻ mà hần đang xách cổ như người ta xách con gà con, chỉ vừa cười lạnh lẽo, vừa bắt đầu chặt tay, chặt chân, biến gã đó thành ‘khúc thịt’ thứ ba, sau đó lại ném sang một bên. Như vậy, trong số mười tên mặc áo choàng đen ở đây, một tên đang rơi vào trạng thái chấn động chấp niệm, ba tên bị Bùi Kiều chế thành ‘khúc thịt’, sáu tên còn lại thì lao lên tấn công như thể đã hóa rồ. Thế nhưng ngay cả thuộc tính đặc biệt của Thiên Sinh Vũ Khí mà đám người này còn không sử dụng được thì làm sao có thể là đối thủ của Bùi Kiều? Hần chỉ cần giơ tay nhấc chân là đám này không bay ngược trở lại thì cũng ngã lăn ra đất, cơ bản là một chiêu của Bùi Kiều cũng không đỡ nổi, hoàn toàn không phải là đối thủ!

Đến khi lại thêm một tên bị gọt thành ‘khúc thịt’ thì năm kẻ còn lại dường như cuối cùng cũng đã hạ quyết tâm. Một gã mặt sẹo trong đám chọt gào lên: “Mẹ kiếp! Đừng chần chừ nữa! Tất cả chúng ta cùng sử dụng sức mạnh thật sự đi!” Nói xong, trên người hần đã bắt đầu tuôn ra những làn khói đen kịt.

Bốn kẻ còn lại thấy vậy cũng chỉ còn cách nghiêng răng làm theo, trên người cũng bắt đầu tuôn ra những làn khói đen đặc như tên kia. Cũng đúng lúc này, Thiên Sinh Vũ Khí trên tay bọn chúng lại đồng thời phát ra đủ loại hào quang, rõ ràng là đã bắt đầu sử dụng thuộc tính đặc biệt của Thiên Sinh Vũ Khí. Bùi Kiều thấy vậy thì liền cảm thấy rất thú vị. Thế nên hần cũng không vội vã tấn công mà đứng đấy chờ, để xem cái thứ gọi là ‘sức mạnh thật sự’ mà năm tên này sẽ lấy ra là cái gì. Khi mà hần còn đang khinh thường thì bỗng thấy mấy đám sương khói đen kịt kia đang liên tục ngưng tụ lại. Chỉ sau chốc lát, chúng đã biến thành một thứ mà Bùi Kiều vô cùng quen thuộc... Đúng! Thứ đen kịt trên người năm tên này chính là tội nghiệt!

Đến khi tất cả tội nghiệt đều đã hoàn toàn dung nhập vào cơ thể cả bọn, sau lưng tất cả bọn chúng đều đã có thêm một đôi cánh màu đen... Không phải

là kiểu cánh dơi như của Ác Ma trong Nam Bắc Chiến Trường mà là những đôi cánh giống như cánh chim, chỉ có điều những đôi cánh này đều một màu đen kịt.

Bùi Kiều thấy vậy nhưng chỉ cười khẩy hắc hắc và cũng đã âm thầm đoán được chuyện gì vừa xảy ra. Tuy hắn cũng chưa dám khẳng định nhưng cũng là không sao cả. Dù sao thì hắn đã quyết tâm phải giết sạch đám trước mặt này, thế bọn chúng có biến thành cái dạng gì cũng sẽ không ảnh hưởng tới quyết định của hắn.

Sau khi quyết định xong, trong mắt Bùi Kiều bỗng có một luồng sáng vàng kim chói mắt bùng lên. Ngay sau đó, một cây rìu khổng lồ màu vàng kim đã xuất hiện trên mặt đất. Đồng thời, trường khí thể phần nộ cũng xuất hiện rồi bao phủ cả quán bar này lại. Khi năm kẻ trước mắt vừa mới hoàn toàn mọc ra cánh chim màu đen thì ánh hào quang màu vàng kim của cây rìu khổng lồ bỗng bùng lên càng thêm chói mắt. Chỉ sau một, hai giây, khi ánh sáng màu vàng kim kia dần yếu đi thì trong phòng đã xuất hiện một quái vật thân người đầu bò, cao hơn mười mét, toàn thân màu vàng lợt. Thậm chí, vì thân hình quá cao mà đầu của nó còn vươn ra ngoài căn phòng gian phòng bên ngoài. Trường khí thể phần nộ đúng là phát ra từ trên người của quái vật đầu bò này.

“Uỳnh!”

Một tiếng nổ lớn vang lên. Vừa thực thể hóa xong, Ngưu Đầu lập tức vung tay đập một gã linh hồn ở gần nó nhất. Không chỉ gã linh hồn đó mà ngay cả vách tường của căn phòng cũng bị đập tan tành. Cú nện này đã đánh cho gã linh hồn kia bay thẳng ra xa mấy trăm mét, đâm xuyên qua không biết bao nhiêu căn phòng và kiến trúc, sống chết không rõ...

“Như vậy... bắt đầu hiệp hai nào!”

Bạn đang đọc truyện *Từ Vong Khai Đoan* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Q.4 - Chương 17: Chương 11-2: Đôi Cánh Sa Đọa - Fallen Wings! (2)

Những Đôi Cánh Sa Đọa - The Fallen Wings

Như đã biết, tổ chức The Fallen Wings với thành phần là những Kẻ Sa Đọa. Tuy đến giờ vẫn chưa có thông tin khẳng định trong truyện nhưng chúng ta gần như đã có thể khẳng định chúng chính là những kẻ đã gây ra những thảm họa trong ảo giới gần đây.

Trong đoạn đối thoại của thủ lĩnh tổ chức này với thuộc hạ của mình. Hắn gọi Ngưu Ngưu Đầu của Bùi Kiều là thủ triệu hồi và cho biết bọn chúng cũng có 5 con như vậy nhưng đẳng cấp thấp hơn nên yếu hơn. Mà ta biết rằng Ngưu Ngưu Đầu là do Bạo Viêm Cự Phù - một TSVK cấp Ma Vương thực thể hóa. Như vậy cũng có thể hiểu là tổ chức này có ít nhất 5 TSVK cấp Ma Vương. Như vậy, ta có thể suy đoán rằng tổ chức này có một biện pháp nào đó khiến cho quý quái tiến giai Ma Vương Cấp, sau đó ngay khi quý quái tiến giai, lúc chúng yếu nhất thì tổ chức này sẽ giết quý quái để thu lấy TSVK cấp Ma Vương (có thể chúng cài 'boom' trong cơ thể quý quái trước khi quý quái tiến giai) Như vậy, ta có thể thấy tổ chức này tuy mang tiếng là khát máu nhưng thực ra rất có lý trí, khôn ngoan và mưu lược (hoặc ít nhất người đứng đầu của chúng là vậy)

Tuy nhiên, suy đoán vẫn chỉ là suy đoán, chúng ta chỉ có thể khẳng định sự có trong Nam Bắc Chiến Trường là do chúng gây ra, còn sự việc của Phong Đô thì có liên quan đến chúng hay không vẫn là ẩn số.

Dương Đình Thiên và Rena đang đứng bên ngoài quán bar. Khác với vẻ kinh ngạc của Rena, Dương Đình Thiên lại tỏ ra vô cùng thản nhiên. Hắn là đồng bọn của Bùi Kiều, đã thấy tận mắt thấy được thực lực của bạn mình và cũng rất tin tưởng vào thực lực đó.

Ngoài hai người họ thì xa xa bên ngoài còn có mấy trăm Tự Do Linh Hồn và thêm mấy trăm nhân viên người sống. Vừa rồi, vì thấy Bùi Kiều rời đi nên bọn họ đã có ý định ra tay. Nhưng sau khi thấy thanh trường thương sáng như bạc trong tay Dương Đình Thiên, bọn họ đành tiếp tục chờ đợi, tránh cho Rena bị thương khi hai bên đánh nhau. Đó chính là điều mà bọn họ lo ngại nhất.

Khi hơn một nghìn người ở đây đang âm thầm tính toán kế hoạch, bỗng nhiên, từng đợt ý chí phần nộ tuôn ra từ trong quán rượu, giống như một cơn sóng thần hung tợn, điên cuồng tràn ra khắp bốn phía. Những người sống bình thường ở gần đó lập tức hôn mê ngã xuống, tiếp theo, Dương Đình Thiên và Rena cũng bị trường khí thể phần nộ này bao phủ. Dương Đình Thiên thì còn tốt một chút, ít ra thì hắn cũng là người đã từng 'làm quen' với trường khí thể này. Vậy nên, thân hình hắn chỉ loạng choạng một chút rồi lập tức có thể bình yên vô sự đứng nguyên chỗ cũ. Nhưng Rena bên cạnh thì rõ ràng là không chịu nổi áp lực của trường khí thể phần nộ này, lập tức ngã gục xuống đất.

Đám người ở phía xa còn chưa cảm nhận được sự tồn tại của trường khí thể phần nộ. Vậy nên khi bọn họ thấy Rena ngã xuống thì lập tức có rất nhiều người kinh sợ hô lên. Gần trăm Tự Do Linh Hồn ở gần nhất liền nhanh chóng chạy về phía Rena, nhưng chỉ vừa mới chạy lại được vài bước thì trường khí thể phần nộ kia đã tràn tới, bao phủ bọn họ. Chỉ trong nháy mắt, những linh hồn có chấp niệm không đủ mạnh đều đồng loạt ngã xuống, dù là linh hồn có chấp niệm mạnh thì toàn thân cũng run rẩy bầy. Trong đám người này, chỉ có vài tên Tránh Thoát Giả là có thể đứng thẳng, nhưng chỉ cần nhìn vào nét

mặt của bọn họ là biết ngay: bọn họ đang vô cùng hoảng hốt. Bởi vì...

Đó là trường khí thế! Là thứ mà chỉ cường giả Chân Ma cấp hoặc quý quái Chân Ma cấp mới có!

Nhưng vào ngay lúc này, tất cả chợt thấy một cánh tay khổng lồ từ trong quán bar vung ra, đập tung vách tường và đồng thời đánh một linh hồn bay tít ra xa. Linh hồn kia bị đánh bay đi hơn mấy chục mét, nhưng khi chuẩn bị đâm vào một tòa nhà thì hần đã bắt đầu tiêu tán, rồi nhanh chóng phân giải thành một đồng lớn Năng Lượng Tiêu Chuẩn và còn... một tia tội nghiệt nhỏ.

Uy lực thật là khủng khiếp! Chỉ một cú đâm rất đơn giản mà thôi, thậm chí không cần dùng tới Thiên Sinh Vũ Khí mà một cú đâm đã đủ để hoàn toàn đánh tan linh hồn kia!

Một cú đâm của Ngụy Ngưu Đầu quá nhanh và bất ngờ, thế trận của bốn kẻ mặc áo choàng đen còn chưa kịp thay đổi. Thực ra, trong khoảnh khắc khi trường khí thế phần nộ xuất hiện thì những kẻ này đã hiểu ngay chuyện gì vừa diễn ra... Cái gã Cao Đẳng Tránh Thoát Giả thứ chín tên là Bùi Kiều này, có một cường giả Chân Ma cấp nấp bên cạnh? Hoặc là... một con quý quái Chân Ma cấp?

“Chạy!”

Gã mặt sẹo rỗng lớn một tiếng, dang đôi cánh màu đen rồi bay xuyên thẳng từ trong quán rượu ra bên ngoài. Thừa dịp Ngụy Ngưu Đầu vừa mới tung ra một cú đâm, còn chưa kịp thu thế mà ba kẻ còn lại cũng mỗi người một hướng, bay tránh ra xa con quái vật đầu bò này. Chỉ sau nhiều nhất là một, hai giây, cả bốn kẻ này đã hoàn toàn bay thoát ra bên ngoài quán bar.

Khi mà đám Tự Do Linh Hồn và nhân viên người sống ở bên ngoài quán bar còn đang bị trường khí thế phần nộ khiến cho khiếp sợ không thôi, thì bỗng thấy bốn tên linh hồn có đôi cánh chim màu đen bay ra từ trong quán bar. Lập tức, mấy trăm người cùng đồng loạt gào to. Hơn nữa còn là cùng gào lên một từ tiếng Pháp:

“Kẻ Sa Đoạ!”

Dương Đình Thiên đang đứng ở ngay gần cửa quán bar. Hần không phải loại chỉ biết bập bẹ mấy chữ như Bùi Kiều, mà là người có thể thật sự nghe hiểu tiếng Pháp. Vậy nên hần lập tức hiểu ngay đám người kia kêu gào gì. Hần nhú mồm, trong đầu cũng nhanh chóng nhớ lại tất cả tin tức liên quan tới Kẻ Sa Đoạ.

Những Kẻ Sa Đoạ...

Mọi linh hồn đều được hình thành sau khi con người chết đi, nhưng linh hồn lại đều bị một màn tội nghiệt màu đen trói buộc. Đến lúc nửa đêm, bọn họ sẽ bị thứ tội lỗi này kéo vào trong một vết nứt không gian. Người khác thì có thể không biết, nhưng Bùi Kiều thì biết bên trong khe nứt không gian đó chính là Địa Ngục trong truyền thuyết!

Ngoài những người bị kéo vào trong khe nứt không gian thì còn có một số rất ít linh hồn được Tránh Thoát Giả cứu. Những linh hồn đó được gọi là Tự Do Linh Hồn, cũng là thành phần nhân lực chính của tổ chức linh hồn các nước trên thế giới.

Thế nhưng, vạn vật trên thế gian không gì là tuyệt đối. Vì linh hồn cũng là do ý thức của con người chết đi rồi biến đổi thành, thế nên đương nhiên cũng sẽ có được trí nhớ và ý thức của mình khi còn sống, sẽ biết vì sao mà mình chết... Vậy nếu một người bị kẻ thù giết chết thì sao? Vậy khi linh hồn này thoát khỏi tội nghiệt rồi sẽ đi báo thù phải không?

Thế nên, trong số những Tránh Thoát Giả xuất hiện đầu tiên, có một nhóm được gọi là Những Kẻ Báo Thù, đã giết hại rất nhiều người sống để trả thù. Ban đầu, chuyện này đã làm các quốc gia vô cùng lo lắng về mối quan hệ giữa linh hồn và người sống, họ đã nghĩ đến việc ban hành luật pháp gì gì đó để trừng phạt tội phạm là linh hồn. Thế nhưng chỉ không lâu sau đó, toàn bộ những linh hồn báo thù này bắt đầu sa đoạ từng người một. Bọn họ biến thành một loại quái vật vừa có chấp niệm, lại vừa có tội nghiệt, trở thành một loại sinh mạng thể có cả đặc điểm của cả quý quái lẫn linh hồn. Tất cả những Kẻ Sa Đoạ đều tràn đầy sự thù địch và sát ý đối với cả người sống cũng như linh hồn. Hơn nữa, bọn chúng còn có thêm năng lực cắn nuốt linh hồn của người sống và linh hồn để làm cho bản thân trở nên mạnh mẽ hơn. Chính vì vậy mà chúng đã trở thành kẻ thù chung của toàn thế giới!

Nghe nói mỗi khi có Kẻ Sa Đoạ xuất hiện thì lập tức sẽ bị Tự Do Linh Hồn, Tránh Thoát Giả, Cao Đẳng Tránh Thoát Giả và thậm chí cả cường giả Chân Ma cấp trên toàn thế giới vây giết. Vậy nên đã không còn bất kỳ một Kẻ Sa Đoạ nào tồn tại trên đời! Cũng chính vì vậy, khi Bùi Kiều mới vừa xuất hiện tại nước Mỹ, chính phủ Trung Quốc cũng nhanh chóng tìm ra nguyên nhân dẫn đến cái chết của cha hần, thế là bọn họ nghĩ ngay tới chuyện đóng băng hần, tránh cho hần sa đoạ rồi gây ra tổn thất lớn. Nguyên nhân chính là như vậy. Ngay khi bốn gã linh hồn có cánh chim màu đen trên lưng xuất hiện thì đám linh hồn nước Pháp lập tức rống lên mấy chữ “Kẻ Sa Đoạ”. Xem ra... dấu hiệu của Kẻ Sa Đoạ là có cánh chim màu đen trên lưng đấy.

Bốn gã linh hồn sa đoạ mới bay ra khỏi quán bar thì lập tức thấy có tới mấy trăm linh hồn và thành viên người sống của tổ chức linh hồn vây chặt cứng xung quanh quán bar. Sắc mặt của cả bốn đều trở nên quá đỗi hoảng sợ, thậm chí kêu hồng bét. Tên mặt sẹo bỗng nhiên lớn tiếng rống lên: “Đám cừ non ngu muội, các ngươi thật may mắn khi có thể phá vỡ được ma pháp của chủ nhân, tìm thấy chúng ta khi đang trong trạng thái nguy trang... Nhưng cũng sẽ chỉ đến thế mà thôi! Các ngươi sẽ không bao giờ tìm được vị trí của chủ nhân, cũng như kế hoạch của Người đầu. Thế nên... hãy sợ hãi đi, run rẩy đi hồi bấy cừ ngu xuẩn của Thần! Các ngươi sẽ chẳng thể ngăn nổi rồng thần và ác mang tận thế hàng lâm đâu! Ha ha ha...”

Bốn gã linh hồn kia thấy có tới mấy trăm Tự Do Linh Hồn và nhân viên người sống vây kín xung quanh, thì tự biết là đã không còn đường nào để chạy. Vậy nên bọn chúng liền không chút e dè, rống lên chửi rủa và cười nhạo như đã hóa rồ. Bỗng ngay lúc đó, một cánh tay khổng lồ xuyên ra từ trong quán bar, tóm lấy một tên trong số đó. Tên kia còn chưa kịp kêu một tiếng thì đã bị bàn tay khổng lồ bóp nổ tung thành Năng Lượng Tiêu Chuẩn và tội nghiệt. Sau đó, thân hình khổng lồ của Ngụy Ngưu Đầu từ từ bay ra khỏi quán bar, Bùi Kiều thì đang đứng trên bờ vai của nó.

“Nói như vậy, các người chính là đám linh hồn được gọi là Những Kẻ Sa Đọa phải không? Hà hà, lại có thể hấp thụ tội nghiệt giống như quỷ quái à? Thế nào mà tài liệu nói các người có sát ý rất mạnh với cả người sống lẫn linh hồn. Ngay cả ý thức của các người cũng đang dần biến thành ý thức của quỷ quái đúng không?” Bùi Kiều nhìn tia tội nghiệt đen kịt đang không ngừng thôn phệ Năng Lượng Tiêu Chuẩn trong tay Ngụy Nguư Đầu thì nhủ mảy. Trong tay hắn lập tức ngưng tụ ra một quả cầu sét nhỏ, sau đó tiện tay ném về phía tia tội nghiệt kia.

Không biết quả cầu sét kia thật ra là do thứ gì tạo thành mà lại có sức sát thương mang tính hủy diệt với tội nghiệt: chỉ vừa tiếp xúc một chút, tia tội nghiệt đã bị quả cầu sét bao trùm rồi hoàn toàn biến mất không chút dấu vết.

Gã mặt sẹo chứng kiến cả quá trình tia tội nghiệt bị đánh tan, khuôn mặt không chút cảm xúc của hắn cuối cùng cũng hiện lên vẻ bất lực. Mãi lâu sau, hắn mới lên tiếng: “Cao Đăng Trách Thoát Giả thứ chín, chúng ta phải thừa nhận rằng đã nhìn lầm người. Không ngờ người lại có thể triệu hoán ra một con Chân Ma cấp. Mà thực lực của người cũng đã mạnh mẽ đến mức này, mới đó mà đã tiến vào Tâm Chân Chi Lộ... Người thực sự mới chỉ chết có nửa năm sao?”

Bùi Kiều nhìn ba kẻ còn lại, cười lạnh lẽo rồi nói: “Không sai. Ta thật sự mới chết cách đây nửa năm... Như vậy, câu vừa rồi là lời trần trối của các người đấy hả?” Nói xong, Bùi Kiều đưa tay chỉ về hướng ba kẻ kia. Ngụy Nguư Đầu dưới chân hắn lập tức rống vang một tiếng, sau đó lập tức vọt về phía ba kẻ trước mặt với tốc độ vô cùng nhanh.

Trên người ba kẻ này đều có một đôi cánh chim màu đen, vậy nên tốc độ bay có thể nói là vô cùng nhanh. Nếu ở trong môi trường ảo giới, với tốc độ bay đó, có thể bọn chúng sẽ có cơ hội thoát khỏi sự truy kích của Bùi Kiều và Ngụy Nguư Đầu. Nhưng đáng tiếc đây lại là thế giới sự thực! Ở đây, bất kỳ linh hồn nào cũng có thể bay, và tốc độ bay của mỗi người cũng chỉ do thực lực của chính họ quyết định mà thôi. Mà thực lực của ba kẻ này lại chênh lệch quá lớn so với Ngụy Nguư Đầu, vậy nên cơ bản là không thể chạy nổi. Lập tức, lại thêm một kẻ bị Ngụy Nguư Đầu bóp nổ tung thành Năng Lượng Tiêu Chuẩn và tội nghiệt.

Gã mặt sẹo kia thấy vậy thì bỗng cười phá lên như điên dại, đồng thời giơ tay cao Thiên Sinh Vũ Khí trong tay, lao về phía Bùi Kiều lao đến. Vừa phóng đi, hắn còn vừa gào thét: “Chính ông mày giết cả nhà cái con Jenny đó đấy. Vậy thì sao nào? Tao còn nuốt linh hồn của cả nhà nó nữa kia! Vậy thì sao? Chính tay tao cầm dao cắt từng miếng thịt, cho tới khi con Jenny kia đau quá mà chết đi mới thôi đấy thì sao? Mày đến đây mà cắn tao này! Đám Cao Đăng Trách Thoát Giả chúng mày làm sao hiểu được nỗi thống khổ của bọn tao! Bọn Tự Do Linh Hồn kia làm sao biết được những gì bọn tao đã trải qua? Lũ già nhân giả nghĩa chúng mày! Chúng mày...”

Tiếng nói còn chưa dứt thì lưỡi dao lập lòe ánh lói điện của Anh Dũng Súng đã khẽ lướt qua người hắn. Tên mặt sẹo lập tức bị chém thành hai đoạn, một đồng Năng Lượng Tiêu Chuẩn nổ bung tràn ra xung quanh. Về phần tia tội nghiệt màu đen thì đã bị lói điện trên lưỡi dao trực tiếp đánh tan thành hư vô, không để lại dù chỉ một chút dấu vết.

Kẻ duy nhất còn lại cũng không lao bừa lên tấn công như gã mặt sẹo vừa rồi. Hắn biết thực lực của hai bên chênh lệch thực sự đã quá lớn. Mặc dù không có trường khí thể của Ngụy Nguư Đầu thì chỉ với chấp niệm có dung lượng gấp bốn lần, Bùi Kiều đã có ưu thế áp đảo tuyệt đối so với bọn hắn. Mà lúc này còn có sự đè ép của trường khí thể, khiến bọn hắn chỉ có thể phát huy được tối đa là 50 – 60% thực lực, vậy là sự chênh lệch với Bùi Kiều càng thêm to lớn. Dù là về tốc độ, lực lượng hay vẫn sức phản ứng đều kém quá xa. Trừ khi có thể dùng phương thức đoàn đội vây công, còn không thì cơ bản không thể nào địch nổi.

Tên này hình như đã có sẵn ý định nào đó. Hắn vậy mà không tỏ ra sợ hãi chút nào, rống lớn lên nói: “Bùi Kiều! Chẳng lẽ người không muốn biết ‘bộ mặt thật’ của thế giới này sao? Thật ra, thế giới này...”

Nhưng không hiểu chuyện gì xảy ra, khi hắn mới nói tới đó thì thân thể bỗng nhiên tự nổ tung, biến thành Năng Lượng Tiêu Chuẩn và tội nghiệt. Mà không chỉ có mình hắn, trong quán bar cũng bay ra mảng lớn tội nghiệt. Hiện nhiên là những kẻ bị Bùi Kiều chém đứt đứt tay chân trong quán bar cũng đã tự nổ tung mà chết giống như tên vừa rồi.

Mà thứ tội nghiệt này cũng không bắt đầu thôn phệ Năng Lượng Tiêu Chuẩn như bình thường mà lại bắt đầu tụ tập, ngưng tụ lại với nhau, sau đó từ từ bay tới trước mặt, cách Bùi Kiều khoảng hơn 10m. Cuối cùng, nó từ từ biến thành một hình người màu đen. Mặc dù diện mạo rất mơ hồ, không thể thấy rõ được hình dáng cụ thể ra sao, nhưng nhìn vào hình dáng bên ngoài thì có vẻ là một nam giới.

Thứ hình người này rõ ràng hoàn toàn do tội nghiệt tạo thành!

Hình người kia đầu tiên là nhìn quanh bốn phía, sau đó mới như thể mỉm cười nói với Bùi Kiều: “Cao Đăng Trách Thoát Giả thứ chín – Bùi Kiều đúng không? Xin chào, Ta là đoàn trưởng của mấy tên không nên thân này, đồng thời cũng là đoàn trưởng của tổ chức The Fallen Wings. Hi vọng lần đầu gặp mặt này đã không làm cho người quá giận mình.”

Thế nhưng, Bùi Kiều cơ bản là chẳng thèm để ý đến hắn, trong tay đã nhanh chóng ngưng tụ ra một quả cầu sét, rồi không đợi cho hình người màu đen tiếp tục ba hoa gì thêm, hắn đã cười khinh bỉ: “Ta không cần biết người là ai, cũng mặc xác tên đoàn đội hay tổ chức của người là cái gì, mục đích của các người là cái gì ta cũng không quan tâm. Ta cũng không cần biết cái ‘bộ mặt thật của thế giới’ mà các người nói là gì. Mục đích của ta rất đơn giản: tiêu diệt toàn bộ những kẻ gây ra cái chết cho gia đình Jenny. Vậy nên ta nhất định phải hủy diệt tổ chức của các người. Chỉ đơn giản vậy thôi... Chờ đó, ta sẽ đến tìm các người!”

Nói xong, hắn không đợi cái hình người màu đen tiếp kia trả lời. Lập tức ném quả cầu sét trong tay đi. Quả cầu sét lập tức chui vào trong hình người màu đen. Về mặt của hình người màu đen chỉ mới kịp hiện ra vẻ ngạc nhiên thì đã bị quả cầu sét hoàn toàn thiêu rụi, không còn lại dù là một chút tội nghiệt nhỏ nhất.

Cùng lúc đó, trong một không gian bí mật dưới lòng đất của ảo giới Tòa Thành Ác Quỷ tại Đông Âu, một người đàn ông bỗng thét lớn rồi ngã vật xuống

đất. Sau lưng hắn có mười mấy tên linh hồn mặc áo choàng đen đang đứng. Cả bọn lúc này đều đang vô cùng lo lắng và hoảng hốt nhìn về phía người đàn ông kia. Lập tức, có mấy người định chạy tới đỡ người đàn ông này dậy.

Người đàn ông này có một mái tóc thuần một màu trắng bạc. Hắn xua tay với người muốn đỡ mình, sau đó tự đứng lên và nói với về phiên muộn: “Bọn họ chết cả rồi... Chẳng có cách nào khác. Không ngờ đối phương lại có được thú triệu hồi Chân Ma cấp của một tộc quần cấp cao. Mà ý chí của người họ cũng vô cùng kiên định, đã bước vào Tầm Chân Chi Lộ, dù đối mặt với sự hấp dẫn của bí mật mà vẫn giết chết hình chiếu của ta ngay lập tức, không do dự lấy một giây nào. Ta cơ bản là không thể dao động được tâm chí của hắn, dù chỉ một chút. Tâm chí như vậy thật kinh khủng, sợ rằng đã không kém chút nào so với tâm chí của Kẻ Đứng Đầu! Chỉ sợ nhiều nhất là nửa năm nữa, hắn sẽ tiến giai đến Chân Ma cấp. Hơn nữa, ý chí mà hắn lựa chọn để dung hợp vào trường khí thể chắc cũng sẽ vô cùng đáng sợ, sẽ không thua gì Kẻ Đứng Đầu đâu. Ài, lần này các ngươi đã trêu vào một kẻ địch không thể trêu rồi!”

Nghe được lời ấy, một tên trong đám mặc áo choàng đen lập tức bật dậy, chạy tới trước mặt gã tóc trắng bạc, khụy gối nửa quỳ xuống đất rồi nói lớn: “Chủ nhân, xin hãy trừng phạt tôi đi. Nếu chúng tôi không tham thanh Thiên Sinh Vũ Khí loan đao kia thì đã không trở phải tên Cao Đẳng Tránh Thoát Giả thứ chín, cũng không ngờ hắn mới chết có nửa năm mà đã mạnh đến vậy? Xin chủ nhân xử phạt!”

Người đàn ông tóc trắng bạc khoát tay rồi nói: “Không sao. Chính ta đã ra lệnh cho các ngươi đi săn tìm Thiên Sinh Vũ Khí khắp nơi. Có trách thì cũng chỉ có thể trách mệnh lệnh của ta mà thôi. Hơn nữa, cái gã Bùi Kiêu này... đúng là làm cho người ta không thể tưởng tượng nổi! Mới chết có nửa năm mà đã có thể tiến bộ đến mức này. Quả đúng là bản sao của Kẻ Đứng Đầu! Chỉ cần hắn có thêm hai năm nữa, có khi sẽ lại xuất hiện một Kẻ Đứng Đầu thứ hai...”

Lại có một người trong số mười mấy tên mặc áo choàng đen bước lên. Hắn cũng nửa quỳ xuống rồi nói: “Chủ nhân, đã vậy thì chúng ta hãy thừa cơ hắn còn chưa đạt tới Chân Ma cấp, tiêu diệt hắn trước đi! Chỉ cần chủ nhân cho phép chúng tôi mang đi một con thú triệu hồi Chân Ma cấp thì chúng tôi có thể tìm được cơ hội ám sát hắn!”

Người đàn ông tóc màu bạc chần chờ một chút, nhưng rồi lắc đầu: “Không được. Chúng ta cũng chỉ có năm con thú triệu hồi Chân Ma cấp mà thôi. Mà con có cấp bậc tộc quần cao nhất trong đó cũng chỉ thuộc hàng trung bình. Nếu chúng phải đối đầu với một đối thủ thuộc tộc quần đẳng cấp cao như Ngưu Đầu, thì ít nhất phải cần hai, ba con thú triệu hồi Chân Ma cấp mới có thể đánh ngang ngửa. Mà một khi thất bại thì sẽ làm kế hoạch của chúng ta bị chậm lại rất nhiều, vậy là cái lợi không bù nổi cái hại. Dù sao thì cũng không cần phải quá lo lắng về món nợ này. Kẻ Đứng Đầu cũng muốn giết chết chúng ta lâu rồi, giờ đến gã Bùi Kiêu này cũng muốn giết chúng ta. Kẻ nào trong số chúng cũng đều là phiên toái cả. Vậy chẳng thà không để ý đến bọn chúng nữa là xong. Chỉ cần có thể triệu hồi được rồng thần tà ác, thì lúc đó... cũng sẽ là lúc chúng ta thanh tẩy sạch sẽ cái thế giới này! Trước khi ngày tận thế năm 2012 diễn ra, thanh tẩy cái thế giới dơ bẩn này!” Cả đám hơn mười người kia đều hô to “vâng” một tiếng đầy hưng phấn.

Đến lúc này, người đàn ông tóc màu bạc mới quay lại nói với hơn mười người kia: “Tuy chuyện lần này hoàn toàn là sự cố ngoài ý muốn của chúng ta, nhưng chắc chắn cũng đã làm cho đám tổ chức linh hồn trở nên cảnh giác, nhất là với linh đánh thuê. Vô bực này đã không còn thích hợp cho chúng ta sử dụng nữa. Lệnh cho các thành viên lập tức di chuyển, tốt nhất là hãy trà trộn vào trong các tổ chức linh hồn, ẩn mình và cắt đứt liên lạc. Cho đến khi chính phủ các nước bắt đầu kế hoạch ‘Quân Đội Linh Hồn’ thì sẽ liên lạc lại.”

“Vâng!” Mười mấy tên mặc áo choàng đen lại lần nữa cúi đầu nhận lệnh một cách cung kính, dường như cả việc nhìn thẳng vào người đàn ông tóc màu bạc cũng không dám.

Lúc này, người đàn ông tóc màu bạc mới thở dài một tiếng. Sau đó, hắn đứng dậy, cất bước đi ra khỏi gian phòng này. Vừa đi, hắn vừa nói: “Ta phải rời khỏi căn cứ này khoảng một tháng. Các ngươi hãy tiếp tục thu thập Thiên Sinh Vũ Khí, đồng thời cũng phải chú ý tới kế hoạch ‘Quân Đội Linh Hồn’ của chính phủ thế giới.”

Một người trong số mười mấy tên mặc áo choàng đen vội đi ra. Hắn lớn tiếng hỏi: “Chủ nhân, Người định đi đâu vậy? Nếu có việc khẩn cấp thì chúng tôi phải liên lạc với Người bằng cách nào?”

Người đàn ông tóc màu bạc chần chờ một chút rồi trả lời: “Không cần phải liên lạc với ta. Nếu có chuyện thì đích thân ta sẽ liên lạc với các ngươi. Còn về mục đích chuyển đi này của ta...”

“Là để đi gặp một người đàn ông, vốn là kẻ mạnh nhất dưới Chân Ma cấp, có thể đột phá bất cứ lúc nào, nhưng đến tận bây giờ vẫn không có chút động tĩnh nào...”

“Varotian!”

Bạn đang đọc truyện *Tử Vong Khai Đoan* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Q.5 - Chương 1: Chương 1-1: Ta Là Bò Tát! (1)

Sau khi dùng quả cầu sét phá hủy hình người màu đen, đồng thời còn tiêu hủy sạch toàn bộ tội nghiệt, Bùi Kiêu lúc này mới nhú mày nhìn về nơi hình người màu đen vừa đứng, dường như đang suy nghĩ điều gì đó. Hắn chẳng phải là thánh hiền, không thể không có tật xấu, và tởm lại là một trong những tật xấu lớn nhất của loài người. Thật ra Bùi Kiêu cũng rất tò mò, rất muốn biết cái gọi là ‘bộ mặt thật của thế giới’ là cái gì.

Nhưng bí mật lại thường liền đi liền với nguy hiểm, nhất là loại bí mật có tầm cỡ ‘thế giới’ kiểu này. Nó có thể là một bí ẩn vô cùng lớn, thậm chí có thể chính là bí mật về Địa Ngục. Nếu như một bí mật kiểu như vậy bị vạch trần thì rất có thể, tất cả những người có mặt ở đây sẽ bị chính phủ thế giới diệt khẩu.

Trên thực tế, khi thực lực càng ngày càng tăng lên, sự hiểu biết với Chân Ma Cấp càng lúc càng sâu sắc và đồng thời, chính hấn cũng càng lúc càng gần tới Chân Ma cấp, thì sự nghi ngờ của Bùi Kiều với chính phủ thế giới và các tổ chức linh hồn cũng càng lúc càng lớn... Thực lực của các tổ chức linh hồn, thật sự chỉ có vậy hay sao?

Ngoài Tự Do Linh Hồn, nhân viên người sống và thêm loại đạn Siêu Điện Từ kia... Chẳng lẽ chính phủ thế giới không còn năng lực nào khác hay sao? Thật sự không làm gì được cường giả Chân Ma cấp ư?

Chính vì những nghi ngờ và lo lắng đó mà Bùi Kiều đã không để hình người màu đen nói ra ‘bí mật’ của hấn. Hoàn toàn tiêu diệt hình người màu đen đó trước mặt hơn nghìn người mà không để cho hấn nói chuyện dù chỉ một phút, Bùi Kiều còn cảm thấy sự dứt khoát này của mình thậm chí còn khiến hình người màu đen đó kinh ngạc, lúc sau cùng, hấn loáng thoáng nghe tên kia nói “không thể nào” gì đó.

(Tầm Chân Chi Lộ không đồng nghĩa với nóng nảy và không biết suy nghĩ đâu. Hừ hừ. Đầu tiên là người cho nổ tung đàn em của mình, không cho bọn chúng nói ra bí mật lớn kia, sau đó lại tự mình xuất hiện để nói cho ta biết à? Đầu ra chuyện đơn giản như vậy? Chẳng qua là muốn làm nhiễu loạn bản tâm của ta, khiến ta không thể tiến giai Chân Ma cấp đúng không? Nhưng ta cũng không phải là Cung Diệp Vũ, tính kế như vậy chẳng làm gì nổi ta đâu!)

Bùi Kiều cười khẩy hắc hắc mấy tiếng, không nói thêm lời nào nữa mà vẫy tay một cái với Ngụy Nguư Đầu. Quái vật đầu bò nhanh chóng biến thành một cây riêu không lồ màu vàng kim rực rỡ, sau đó lại biến thành một luồng sáng vàng bay vào trong mắt hấn. Lập tức, trường khí thế phần nộ vốn đang bao phủ khắp bốn phía đã biến mất không chút dấu vết. Nếu không phải trên tường quán bar vẫn còn một lỗ thủng lớn, có khi ai đó còn tưởng vừa rồi chỉ là một giấc mơ mà thôi.

“Jenny, tuy chúng ta chỉ tình cờ gặp gỡ nhưng cô đã từng giúp đỡ tôi, tôi coi như đã chịu ơn cô. Nhưng hôm nay, cả nhà cô bị giết, thậm chí còn hồn phi phách tán! Mối thù này tôi sẽ trả thay cho cô. Tôi nhất định sẽ tiêu diệt tập đoàn của Kẻ Sa Đọa, trả mối thù này!”

Bùi Kiều nhìn đám Năng Lượng Tiêu Chuẩn tứ tán trên bầu trời quán bar, miệng thì thầm khẽ nói một câu. Nhất là khi nghĩ đến hình ảnh Jenny ôm thanh loan đao trong tay, nụ cười hồn nhiên như một đứa trẻ, Bùi Kiều lại càng thấy đau lòng vô cùng. Trong đầu chợt hiện ra những vần thơ mà Cung Diệp Vũ vẫn thường xuyên ngâm nga, Bùi Kiều cũng ngâm lên mà chẳng để ý tới sự có mặt của những người xung quanh:

“Mười năm mài một kiếm, sương gió chưa từng trải. Nay mang ra trước quân, hỏi ai có chuyện bất bình.” (*)

“Đến khi nào cắt được đầu của những kẻ kia xuống, ta mới trả hết được đoạn ‘nhân – quả’ này.”

Khi Bùi Kiều hạ từ trên bầu trời xuống, Rena lập tức chạy tới bên cạnh, đồng thời kéo cánh tay hấn nói: “Có phải những linh hồn vừa rồi đều có đôi cánh màu đen không? Tuy mắt tôi không nhìn được, nhưng tôi có thể cảm nhận được sự xuất hiện của những tư tưởng hung ác và lạnh lẽo, gần giống như quý quái nhưng lại có điểm khác biệt. Đó là đặc điểm mà chỉ Những Kẻ Sa Đọa mới có.”

Bùi Kiều mỉm cười: “Không sai, sau lưng của bọn chúng đều có một đôi cánh chim màu đen. Nhìn có chút giống với hình tượng của các Thiên Thần Sa Đọa trong tôn giáo của các cô. Thế nào? Bọn chúng là cái đám Kẻ Sa Đọa đó hả?”

Rena gật đầu: “Ừ. Hình dáng như vậy thì đó đúng là Kẻ Sa Đọa rồi. Nhưng vậy thì quá kì lạ! Lúc mới tới đây, tôi cơ bản là không hề cảm nhận được sự tồn tại của Kẻ Sa Đọa. Kẻ Sa Đọa phát ra khí tức vô cùng lạnh lẽo, nên một khi chúng xuất hiện trong khu vực cảm ứng của tôi thì sẽ bị tôi phát hiện ra ngay lập tức. Nhưng khi mới tới đây, tôi lại không hề cảm nhận được sự có mặt của chúng. Phải một lúc sau khi anh vào trong đó, tôi đột nhiên lại nhận ra sự xuất hiện của bọn chúng, cứ như thể chúng đột nhiên bước ra từ trong không khí vậy.”

Bùi Kiều đang định hỏi kỹ một chút về đám Kẻ Sa Đọa này, thì bỗng thấy một lão già khoảng sáu mươi tuổi đi ra từ trong đám đông hơn nghìn người kia. Lão già này là một người sống, đi theo sau lão ta còn có mấy tên Tự Do Linh Hồn. Thấy lão ta đi tới, Dương Đình Thiên ở bên cạnh lập tức nói nhỏ với Bùi Kiều: “Lão ta là cha của tên Phó Thủ Tướng Pháp lúc trước, cũng là chủ tịch tập đoàn xuyên quốc gia của tên kia, đồng thời là một trong những người cầm quyền của Châu Âu. Cần thận một chút, tốt nhất là đừng có chọc tức lão.”

Nhưng Bùi Kiều lại chỉ cười ha hả, chẳng thèm để ý tới việc lão già kia đang tiến lại gần, chỉ quay sang hỏi kỹ hơn Rena về tình huống khi mấy tên Kẻ Sa Đọa kia đột nhiên xuất hiện. Còn Rena thì hiển nhiên là không biết lão già kia đang tiến lại. Cô chỉ đang lắng nghe và suy nghĩ hết sức chăm chú, mãi lâu sau cô mới nói: “Chuyện này rất quan trọng, phải báo cáo cho tổ chức linh hồn. Không ngờ trước kia còn chưa diệt hết Kẻ Sa Đọa, mà bọn chúng lại còn có thể ẩn mình giữa chúng ta. Chỉ không biết phương pháp che giấu mà bọn chúng sử dụng là gì, vậy mà lại có thể biến thành giống y như Tự Do Linh Hồn.”

Lão già kia đã đi đến bên cạnh, cũng nói chen vào: “Đúng vậy, chuyện này đúng là rất quan trọng. Không ngờ Những Kẻ Sa Đọa này lại có thể ẩn mình nhiều năm đến vậy. Chúng vẫn luôn trốn trong bóng tối, khiến trước kia chúng ta còn tưởng đã hoàn toàn tiêu diệt được bọn chúng. Lần này đúng là phải cảm ơn anh, Bùi Kiều. Nếu không có anh, có lẽ tổ chức linh hồn các nước sẽ đều phải hứng chịu những tổn thất vô cùng nghiêm trọng.”

Nói đến đây, lão ta liền bày ra vẻ mặt tươi cười vui vẻ, như thể Bùi Kiều chưa từng đánh hay chút nữa thì đập nát chân con trai hấn, bộ dạng từ đầu tới chân đều chỉ như một ông lão nhân hậu, không thể hiện ra một chút uy quyền nào. Lão ta đưa tay về phía Bùi Kiều rồi nói: “Bùi Kiều tiên sinh, thật sự xin lỗi vì chuyện xảy ra tại trụ sở. Tôi là trưởng gia tộc Robert, lúc này đến đây để xin lỗi thay cho đứa con không ra gì của mình.”

Bùi Kiều cười ha ha, bắt tay lão ta rồi nói: “Sao? Đã biết chuyện xảy ra ở Mỹ rồi hả? Biết ta có thực lực gì? Nên giờ mới đến nhìn bộ phải không? Yên tâm đi! Ta sẽ không ra tay với con trai người nữa. Nhưng những gì ta đã nói vẫn sẽ tiếp tục có hiệu lực. Nếu người nhà của ta gặp phải bất kỳ một chuyện ngoài ý muốn gì, chỉ cần không phải là bệnh tật tự nhiên, và tính mạng của họ bị nguy hiểm, vậy thì toàn bộ gia tộc của người, còn cả những ai có liên hệ máu mủ với gia tộc của người, tất cả đều sẽ chết. Kể cả người nhà và con cái của bọn họ cũng sẽ chết. Những lời này sẽ luôn có hiệu lực! Thế nên, nếu người không ngại, thì hãy chịu khó bỏ ra vài chục triệu mỗi năm mà thuê vệ sĩ, bảo vệ người nhà của ta cho tốt nhé.”

Lão già kia sùng sốt một hồi, sắc mặt cũng lập tức lạnh lẽo đi một phần, nhưng lão vẫn cười nói: “Bùi Kiều tiên sinh, anh thật hay nói đùa.”

“Nói đùa?” Bùi Kiều ha ha cười lớn. Hắn thả tay lão già kia ra rồi nói: “Đùa cái con mẹ người. Thấy người nhỏ yếu thì muốn lợi dụng, chà đạp, thấy người mạnh mẽ thì muốn lôi kéo, kết thân. Ta nói đùa mẹ người ấy. Người nhớ cho kỹ: tất cả những gì ta đã nói đều không sai dù chỉ một chữ! Lúc này, ta sẽ không ra tay với con người lần nữa, nhưng chỉ cần người nhà của ta gặp phải bất kỳ một tổn thương nào không phải do bệnh tật tự nhiên gây ra, cho dù là việc ngoài ý muốn, ta cũng sẽ cho cả gia tộc của người chôn cùng. Lời nói này sẽ có hiệu lực vĩnh viễn, cho đến khi ta hoàn toàn tiêu tan mới thôi. Đã hiểu chưa?”

Vẻ tươi cười của lão già kia lập tức cứng ngắc rồi biến thành băng lạnh. Lão ta chỉ đứng nhìn thật sâu Bùi Kiều một lát, rồi xoay người bỏ đi, không nói thêm dù chỉ là một câu.

Bùi Kiều cũng chẳng thèm để ý tới phản ứng của lão ta. Hắn đứng đó cười ha ha một hồi rồi mới quay lại nói với Rena: “Một lời hứa đáng giá nghìn vàng. Rena, từ lúc này, tôi đã nợ cô một lời hứa, chỉ cần điều cô muốn không trái với đạo nghĩa của tôi, vậy thì dù cô có muốn gì đi nữa, tôi cũng sẽ thực hiện! Cho dù là gì đi nữa!” Nói xong, hắn quay người rời khỏi khu phố đèn đỏ này như thể không nhìn thấy hơn nghìn người trước mặt. Dương Đình Thiên thở dài rồi cũng lập tức đi theo sau hắn.

Về phần hơn nghìn người kia, lúc trước thì đúng là có rất nhiều người nghĩ tới việc tấn công Bùi Kiều, chỉ tại có mặt Rena nên sợ ‘ném chuột vỡ bình’. Nhưng lúc này đây, cả một ngón tay bọn họ cũng không dám cử động, vì sợ sẽ làm Bùi Kiều hiểu lầm, khiến hắn lại gọi ra quái vật đầu bò kinh khủng kia tàn sát một trận. Chính mắt bọn họ đã thấy rất rõ cảnh tượng đám Kê Sa Đọa chỉ bị quái vật đầu bò bóp một cái là nổ tung, không phân kháng nổi một chút xú nào. Mà theo như các tài liệu của tổ chức linh hồn, thông thường thì Kê Sa Đọa đều mạnh hơn nhiều linh hồn cùng cấp. Vậy thì bọn họ xống lên có khác gì đi tự sát? Vậy là, cả nghìn người chỉ biết tro mắt nhìn hai người Bùi Kiều bỏ đi.

Mãi đến khi hai người Bùi Kiều đã đi ra khỏi khu phố đèn đỏ đó, Dương Đình Thiên mới phàn nàn: “Tuy lão già vừa không còn giữ chức vụ gì nữa, nhưng địa vị của lão ở Châu Âu vẫn rất cao. Gia tộc của hắn có phần giống với gia tộc Morgan của nước Mỹ, thật ra cả chuyện ai sẽ trúng cử Tổng Thống cũng do bàn tay của bọn họ thao túng. Người chọc tức lão ta như vậy... Không, đã không phải là chọc tức nữa, mà là đe dọa rồi. Người không nghĩ tới việc hắn sẽ sử dụng sức mạnh của chính phủ để gây rắc rối cho người à? Người đứng là quá nóng nảy rồi đấy.”

Bùi Kiều chỉ khẽ cười: “Người biết không? Khi ta mới có được danh hiệu Cao Đẳng Tránh Thoát Giả, lúc theo Cung Diệp Vũ trở lại Trung Quốc từ Mỹ, ta cũng luôn lo lắng y như người bây giờ vậy. Ta lo lắng vì cái cách Cung Diệp Vũ đối đãi với đám quan chức của chính phủ Trung Quốc. Chẳng lẽ hắn không lo sợ chính phủ âm thầm tìm cách gây rắc rối cho hắn? Hơn nữa, những mâu thuẫn như vậy còn được tích lũy không ngừng, rồi đến một ngày nào đó nó sẽ bùng nổ. Khi đó thì chẳng phải sự việc sẽ càng kinh khủng hơn sao? Ta và Dương Húc Quang đều nghĩ như vậy, sau đó còn nhiều lần ngầm sắp xếp kế hoạch nhằm làm giảm sự căng thẳng giữa hai bên.”

“Nhưng! Người sai rồi! Ngay cả ta lúc đó và Dương Húc Quang cũng đều sai rồi.”

Bùi Kiều nhìn thẳng phía trước, trong đôi mắt sáng ngời đầy thần thái không có một chút do dự hay chần chừ nào. Hắn nói như thể đang tự nói một mình: “Chưa đến Chân Ma cấp thì sẽ mãi mãi không biết bản tâm là gì, mãi mãi không thể hiểu được ‘nhân’ là gì, mãi mãi không biết phải làm thế nào để có thể quán triệt được ‘nhân’ của chính mình. Ban đầu ta cũng giống như người bây giờ, mặc dù có thể giải thích được ý nghĩa của những từ ngữ này, nhưng cũng chỉ là giải thích mà thôi. Như vậy... mãi mãi không đủ.”

“Nhân quả, nhân quả! Hôm nay, ta và gia tộc Robert nhận lấy mối nhân quả này. Người thường thì chỉ sợ ‘quả’, ‘quả’ ở đây là khả năng bọn họ trả thù. Nhưng ta thì lại sợ ‘nhân’, ‘nhân’ mà ta sợ là không phân định rõ ràng ân oán với bọn họ. Bỏ Tất sợ nhân, người phạm sợ quả chính là như vậy đó thôi.”

“Ngày trước, ta và Dương Húc Quang chỉ biết lo sợ ‘quả’ là chính phủ trở mặt, giống như người bây giờ sợ hãi ‘quả’ là gia tộc Robert trả thù. Thế nên, ta của ngày trước, Dương Húc Quang và cả người bây giờ đều chỉ là người phạm. Còn ta lúc này và Cung Diệp Vũ thì lại sợ không thể giải quyết hết ‘nhân’. Ví như ta sợ ‘nhân’ là không thể báo thù được cho Jenny, sợ ta không thể quán triệt được ‘nhân’ vào bản tâm chính mình. Thế nên, chúng ta là Bỏ Tất, còn các người là người phạm. Cái gọi là nhất ‘niệm thành Phật, nhất niệm thành ma’ chính là như vậy.”

“Ha ha ha.” Bùi Kiều cao tiếng cười lớn. Lúc tiếng cười dừng lại, hắn mới nói tiếp: “Chúng ta đi đôi Thực Phẩm Chấp Niệm thôi. Ta muốn dung lượng chấp niệm nhanh chóng đạt 500 đơn vị. Bởi vì...”

“Ta sắp đột phá rồi!”

Bạn đang đọc truyện *Từ Vong Khai Đoan* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Q.5 - Chương 2: Chương 1-2: Ta Là Bỏ Tất! (2)

Vì Bùi Kiều vội đi báo thù cho Jenny, nên tất cả Thiên Sinh Vũ Khí lấy được trong Nam Bắc Chiến Trường của nước Mỹ, hẳn đều giao cả cho đám Varotian. Có điều là lượng Thiên Sinh Vũ Khí bình thường có tổng dung lượng lên tới 5000 đơn vị cũng là một con số rất lớn, đám Varotian lúc đó cũng chưa thể gom đủ ngay lập tức. Vậy nên, khi Bùi Kiều đã đến Italy và đang đi tìm linh hồn đặc thù có năng lực chế tạo Thực Phẩm Chấp Niệm, thì Varotian mới lên đường rời khỏi nước Mỹ, đi đến địa điểm hẹn gặp với Bùi Kiều tại Italy.

Đến ngày hôm nay thì lệnh cấm bảy ngày tại nước Mỹ đã hết. Vì vậy mà những thông tin về biến cố xảy ra trong Nam Bắc Chiến Trường, sau đó là lệnh cấm của Bùi Kiều và chính phủ nước Mỹ giờ này đã lan truyền khắp nơi trên thế giới. Nhất là với những quốc gia có tổ chức linh hồn thì những tin tức này lại càng đáng sợ đến không thể nào tưởng tượng nổi. Các tin tức liên quan tới hoạt động của Bùi Kiều đều trở nên quý giá, được đầu não của các quốc gia đưa vào ưu tiên điều tra hàng đầu. Tất cả những gì liên quan tới Bùi Kiều, bao gồm thông tin từ lúc hắn còn sống, rồi tài liệu về bốn tháng biến mất sau cái chết của hắn, sau đó là thông tin liên quan tới chứng nhận Cao Đẳng Tránh Thoát Giả của hắn tại Mỹ... Lúc này, tất cả những tài liệu đó đều đã trở thành các tài liệu mật cấp cao nhất. Mỗi quốc gia đều lập ra một nhóm khoảng hơn mười người bao gồm nhân viên cô vấn và nhân viên tình báo, với mục tiêu là tìm ra bí mật đã giúp một gã linh hồn tay mơ mới chết nửa năm như Bùi Kiều tiến vào Tầm Chân Chi Lộ. Rất nhiều nhà khoa học người da trắng thậm chí còn tuyên bố: chỉ cần tìm ra bí mật này thì giới linh hồn sẽ lập tức bước vào thời đại ‘sản xuất hàng loạt’ cường giả Chân Ma cấp.

Bùi Kiều đang đọc một tờ báo do giới linh hồn Italy phát hành, hắn gõ gõ lên dòng title tuyên bố có thể sản xuất hàng loạt Chân Ma cấp trên báo rồi cười khẩy: “Làm sao mà sản xuất được? Đúng là không hiểu thì không biết sợ. Đến ghen của mỗi cá thể trong loài người còn khác nhau, thậm chí ghen của hai cha con còn có sai khác rất nhỏ kia mà. Trên đời này không thể tồn tại hai thứ hoàn toàn giống nhau, ý thức và tinh thần của mỗi cá thể cũng sẽ hoàn toàn khác nhau. Phải thấy được ‘rồi tìm ra ‘nhân’ của bản thân, sau đó mới quán triệt ‘nhân’ của chính mình. Làm sao có thể sản xuất được quá trình này? ‘Nhân’ của ta đâu phải là ‘nhân’ của người. Sự thật là như vậy.”

Cho đến hôm nay, Bùi Kiều và Dương Đình Thiên đã đến Italy được hai ngày, một mặt là họ chờ Varotian tới, mặt khác là Bùi Kiều muốn có trạng thái tinh thần bình thản để cảm thụ cuộc sống thường ngày. Nói ra thì cũng thật kỳ lạ! Trước khi bước vào Tầm Chân Chi Lộ, gần như mỗi phút, mỗi giây, Bùi Kiều đều đang lo lắng về việc ngày tận thế năm 2012 đến gần. Nhưng sau khi đã bước vào Tầm Chân Chi Lộ, về ngoài của hắn lại dường như vô cùng bình thản. Thậm chí, có thể nói là hắn hoàn toàn không bận tâm tới việc mình đã lãng phí hai ngày vừa qua. Dương Đình Thiên thấy hắn gọi điện thoại về trò chuyện với em gái cả ngày, không thì lên mạng chơi game, đọc tiểu thuyết, chán rồi thì lại lang thang quán bar, cửa hàng khắp nơi, nhìn qua chẳng giống một người sắp tiến vào Chân Ma cấp chút nào, ngược lại là có vẻ giống một vị công tử nhà giàu vô công rồi nghề nào đó.

Dương Đình Thiên tức giận nói: “Đến cả ta suốt ngày được người dạy phải cảm nhận cảm xúc, thả lỏng ý thức để cảm thụ bản tâm mà còn chẳng hiểu gì thì càng chẳng cần phải nói tới kẻ khác. Dù sao cũng không hiểu được phương pháp thực hiện thì tốt nhất là không suy đoán lung tung nữa, biết đâu lại tìm được cách khác để thực hiện hơn cũng nên.”

Bùi Kiều trầm ngâm một chút rồi nói: “Đúng là loại trạng thái này rất khó hình dung, sau khi tiến vào mới có thể hiểu rõ. Tuy vậy, nhìn theo một cách khác thì cũng có thể hình dung một cách rất đơn giản. Có điều là cách hiểu của mỗi người về cùng một vấn đề lại khác nhau nên rất có thể sẽ có người đi vào những lối rẽ sai lầm. Theo như cách hiểu của ta, thật ra thì bản tâm chính là một loại ý chí hoặc cảm xúc nào đó. Lúc mà người có thể hành động hoàn toàn theo sự dẫn đường của bản tâm mà không chút đắn đo, lo nghĩ thì chính là lúc người đã bước vào Tầm Chân Chi Lộ.”

“Nhưng con người là sinh vật phức tạp đến cỡ nào? Con người có tới gần như là vô cùng vô tận các loại ý chí và cảm xúc. Ví dụ, chỉ riêng ‘dục vọng’ đã có thể chia ra làm vô số các loại ý chí và cảm xúc, như là dục vọng tiền bạc, dục vọng ăn uống, hay tình dục... Vô cùng nhiều! Vậy nên, khi một người còn chưa phải là Chân Ma cấp, hoặc chưa tiến vào Tầm Chân Chi Lộ, mà nghe Chân Ma cấp hay người đã tiến vào Tầm Chân Chi Lộ giải thích, thì sẽ nhận được lời khuyên là phải cho cảm xúc dẫn đường để làm những điều mà sau thẳm cõi lòng thực sự mong muốn. Đó chính là lúc mà người ta bước vào lối rẽ sai lầm.”

Bùi Kiều nói đến đây thì nhìn thẳng Dương Đình Thiên: “Giống như người vậy! Người đừng tưởng ta không vì sao mà mấy ngày hôm nay, tinh thần của người trở nên sa sút. Là vì sau khi người nghe xong những gì nói, biết rằng muốn tiến cấp Chân Ma thì phải để cảm xúc dẫn đường. Mà cảm xúc lớn nhất trong lòng người là gì nào? Chính là em gái của người! Vì vậy mà người bắt đầu trở nên buồn rầu, cho rằng cả đời mình cũng không thể bước vào Chân Ma cấp. Đó chính là lối rẽ sai lầm của người.”

Dương Đình Thiên sùng sốt một chút, sau đó mới hỏi lại: “Không phải ý nghĩa của ‘để cảm xúc dẫn đường’ là phải loại bỏ những tư tưởng tà ác và xấu xa trong lòng, chỉ để lại những gì tốt đẹp hay sao? Sau đó mới đi quán triệt những điều tốt đẹp này... Đó chẳng phải là để cảm xúc dẫn đường để tiến cấp Chân Ma hay sao?”

Nhưng Bùi Kiều lại lập tức lắc đầu phủ nhận: “Không! Người nhầm rồi. Thế nên ta mới nói người đã đi nhầm đường. Trên đời có cái gọi là bản tâm đúng và bản tâm sai sao? Không hề! Cái gọi là đúng và sai chẳng qua chỉ là những điều chúng ta được dạy từ khi còn nhỏ, được quyết định bởi quy phạm đạo đức của thế giới này. Khi người muốn để cho cảm xúc dẫn đường, và rồi đã làm được như vậy, được ném trái cảm giác sáng khoái, nhưng đồng thời, lương tâm lại thấy tội lỗi, đó chính là đã đi sai đường. Ý nghĩa của câu ‘nhất niệm thành Phật, nhất niệm thành ma’ cũng không chỉ đơn giản như nghĩa đen của mặt chữ. Phật cũng là ma, ma cũng là Phật. Khi người có thể tùy theo lòng mình mà làm bất cứ chuyện gì, hơn nữa, cũng không cảm thấy chần chừ hay tội lỗi lương tâm, thì dù mỗi ngày người giết cả ngàn người, ăn tươi nuốt sống trăm ngàn đứa trẻ nhưng lại không cảm thấy do dự, mà trong lòng chỉ có khoái cảm, vậy thì người đã quán triệt được bản tâm của mình, đã bước vào Tầm Chân Chi Lộ, đã sắp thành cường giả Chân Ma cấp. Có điều, những cường giả Chân Ma cấp như vậy cũng chính là Kẻ Sa Đọa rồi.”

Nói đến đây, Bùi Kiều chợt thở dài: “Lúc trước ta còn không hiểu, chỉ đến khi hình người màu đen xuất hiện sau khi đánh chết mấy tên Kẻ Sa Đọa, thì ta mới nghĩ thông suốt được tất cả. Hình người màu đen kia cũng là một cường giả Chân Ma cấp. Tuy thứ xuất hiện lúc đó chỉ là một cái hình chiếu được hình thành từ ý niệm của hắn, nhưng ta vẫn có thể cảm nhận được trường khí thể của hắn. Đó là trường khí thể giết chóc, cũng có thể gọi là trường khí thể ‘tĩnh hóa’.”

Lúc trước, Dương Đình Thiên vốn còn cho là mình đã hiểu được một phần những gì Bùi Kiều nói, đã biết phải làm thế nào để có thể tiến cấp Chân Ma, nhưng giờ hắn càng nghe thì càng thấy mình sai lầm, thậm chí bắt đầu cảm thấy không hiểu nổi. Bùi Kiều thấy vậy thì vội vàng nói: “Được rồi, không cần phải suy nghĩ quá nhiều đâu. Thật ra, lúc này mà nói những chuyện đó với người thì vẫn còn hơi sớm. Có biết vì sao tổ chức linh hồn lại thống kê rằng

Tránh Thoát Giả và Cao Đẳng Tránh Thoát Giả phải chết hơn 5 năm thì mới có thể tiếp xúc được tới Tầm Chân Chi Lộ không? Nguyên nhân không chỉ vì điều kiện chấp niệm đạt 500 đơn vị đầu, mà quan trọng hơn là linh hồn cần có thời gian để cảm thụ các loại cảm xúc và ý chí... Còn ta cần thời gian ngắn như vậy là vì ta khác các người.”

Dương Đình Thiên sững sốt nói: “Người khác chúng ta ở chỗ nào?”

Bùi Kiều ngược nhìn khung cảnh ngoài cửa sổ: “So với người sống thì linh hồn dễ dàng cảm nhận các dạng cảm xúc và ý chí hơn nhiều. Đó là do cấu tạo thân thể của linh hồn. Khi không còn sự trói buộc và ngăn cách của cơ thể vật chất, linh hồn chỉ còn do chấp niệm và Năng Lượng Tiêu Chuẩn hình thành, thân thể linh hồn như vậy sẽ dễ dàng cảm nhận được các dạng cảm xúc và ý chí. Nhưng ta thì lại có thể dễ dàng cảm nhận hơn các người gấp trăm lần, bởi vì ta có được năng lực đặc thù Valkyrie. Thực tế thì công dụng chính của năng lực này là giúp cảm nhận các loại cảm xúc và ý chí. Vậy nên, ta cho rằng không phải cả thế giới chỉ có ba cường giả Chân Ma cấp, mà cả cô gái Bắc Âu có được năng lực Valkyrie chắc chắn cũng là một Chân Ma cấp.”

Dương Đình Thiên lúc này mới gật đầu như thể hiểu ra điều gì đó, đồng thời cũng tạm gác những ý tưởng về Chân Ma cấp và Tầm Chân Chi Lộ sang một bên. Xem ra hẳn chỉ có thể từ từ trải nghiệm từng bước, rồi sau đó sẽ cảm nhận từng chút một, về chuyện này thì hẳn chẳng thể nào so sánh được với thiên phú của Bùi Kiều.

Lúc này, Bùi Kiều lại cười rộ lên: “Dương Đình Thiên, đi mở cửa hộ ta đi. Người mà chúng ta chờ đợi đã tới rồi.”

Dương Đình Thiên hơi sững sờ. Quả nhiên, ở cửa lớn vang lên tiếng chuông cửa. Đến khi Dương Đình Thiên đi ra mở cửa thì thấy Varotian đang đứng bên ngoài, mỉm cười sán lạn nhìn hắn.

Dương Đình Thiên lập tức quay phát lại, nhìn chăm chăm Bùi Kiều hỏi: “Người đã có được trường khí thể rồi sao? Làm sao cảm nhận được sự hiện diện của linh hồn khác vậy?”

Bùi Kiều vừa cười vừa nói: “Đâu có dễ dàng như vậy! Chẳng qua chỉ là một loại cộng hưởng thôi. Đúng không? Cường giả đã bước vào Tầm Chân Chi Lộ - Varotian?”

Varotian cười ha hả, hắn cũng chẳng giải thích gì, chỉ theo sau Dương Đình Thiên đi vào trong phòng khách. Lần này hắn đi Italy một mình, cô nàng Nannia có biệt danh Cuồng Chiến Sĩ vẫn hay đi cùng hắn lúc này lại không đi theo.

Varotian ngồi bừa luôn xuống một chiếc ghế gần hắn, rồi cũng không hỏi han hay xin phép gì, cầm ly cà phê còn dở trên bàn lên rồi... uống luôn. Ly cà phê đó là của Bùi Kiều đang uống dở, khi hắn thấy Varotian uống thì cơ mặt co quắp lại, dường như muốn xông tới cướp lại ly nước. Cũng may là tuy ngón tay có hơi giật giật nhưng cuối cùng hắn vẫn nhịn được.

Bộ dạng uống cà phê của Varotian vô cùng tao nhã, uống xong còn rút khăn tay ra lau miệng. Sau đó hắn mới cười với Bùi Kiều: “Cà phê của khách sạn bao giờ cũng có một vài khuyết điểm nhỏ. Lần sau anh đến Mỹ, tôi sẽ cho các anh thưởng thức loại cà phê tự tay tôi rang. Đó là loại cà phê đặc biệt được trồng tại trang trại riêng của nhà tôi, bảo đảm là hương vị tuyệt vời hơn cà phê ở đây nhiều.”

Bùi Kiều khoát tay chặn lại ngay: “Miễn đi. Tôi không muốn uống cà phê tự tay anh rang. Thôi nói chuyện chính đi, có mang tới 5000 đơn vị dung lượng Thiên Sinh Vũ Khí không đấy? Tôi không biết anh còn là linh hồn đặc thù cơ đấy.” Nói xong, hắn liền nhìn chăm chăm thẳng vào hai mắt Varotian.

Varotian không tức giận, vẫn giữ vẻ mỉm cười đầy quý phái của mình khi gật đầu đáp lại. Chỉ thấy hắn lấy trong người ra một cái túi da nhỏ cỡ lòng bàn tay, rồi dốc ngược cái túi xuống lắc lắc. Từ trong túi da lập tức liên tục rơi ra một đồng lớn Thiên Sinh vũ Khí. Không bao lâu sau, cả phòng khách đã chất đầy một đồng Thiên Sinh Vũ Khí với đủ mọi kiểu dáng. Từ đao kiếm, giáo mác, cho đến chùy, rìu, loan đao, cung, nỏ, nã, súng ống đều có cả. Nhìn qua nơi này thật giống như một cái kho chứa đạo cụ đóng phim chiến tranh vậy.

Varotian đồ hết đồng Thiên Sinh Vũ Khí này ra xong rồi mới cười nói: “Tổng cộng là 5100 đơn vị dung lượng Thiên Sinh Vũ Khí, chúng tôi nâng giá thêm cho anh 100 đơn vị dung lượng nữa. Mà anh đúng là làm người khác phải bất ngờ đấy, mới có mấy ngày ngắn ngủi mà đã đến giai đoạn giữa của Tầm Chân Chi Lộ rồi. Chỉ sợ lần sau gặp lại thì anh đã là cường giả Chân Ma cấp ở trên cao vời vợi rồi!”

Bùi Kiều cũng chẳng làm bộ thanh nhã gì, hắn vậy mà lập tức chạy tới cảm nhận từng món Thiên Sinh Vũ Khí, sau đó lại tính toán tổng dung lượng của chúng. Đang kiểm tra thì nghe Varotian nói vậy, hắn cũng cười trả lời: “Vậy còn anh? Cũng may mà mấy hôm vừa rồi, sự cảm thụ cảm xúc của tôi mới tăng lên một tầng, nếu không thì đúng là không thể cảm nhận được áp lực như có như không trên người anh. Nếu nói tới việc đã đi được bao xa trên Tầm Chân Chi Lộ, vậy thì anh còn tiến xa hơn tôi mới đúng? Chắc hẳn chỉ còn cách đích đến một bước chân cuối cùng là sẽ lập tức bước qua cánh cửa Chân Ma cấp. Ít nhất là tôi còn chưa thể che giấu được áp lực mà mình phát ra như anh. Tôi cũng rất tò mò, vì sao anh dừng lại tại đó lâu đến vậy, hết lần này đến lần khác cũng không chịu đột phá?”

Varotian hơi ngạc nhiên nhưng vẫn mỉm cười như trước: “Anh có đồng ý nói cho tôi biết những gì anh đã trải qua trong bốn tháng ngay sau khi chết không? Tại mặt của chính phủ các nước trên thế giới đều đang nhìn chăm chăm vào anh đấy. Bọn họ đều cho rằng nguyên nhân khiến anh tiến cấp nhanh đến vậy chính là những gì anh đã trải qua trong bốn tháng đó. Anh có đồng ý kể lại những gì mình đã trải qua trong bốn tháng đó cho tôi nghe không?”

Động tác kiểm tra Thiên Sinh Vũ Khí trên tay Bùi Kiều chợt dừng lại, hắn nói với vẻ trầm ngâm: “Bây giờ vẫn chưa phải lúc. Nhiều nhất là sau nửa năm nữa, đến lúc đó chắc chắn tôi sẽ kể rõ lại những gì mình đã trải qua trong bốn tháng đó.”

Varotian liền khoát tay rồi cười nói: “Vấn đề của tôi cũng chưa thể nói ra được. Tuy không thể nói cụ thể là khi nào có thể nói ra như anh, nhưng sớm muộn gì rồi anh cũng sẽ biết thôi.”

Nói đến đây thì cả hai đều không nói thêm gì nữa, Varotian ngồi yên từ từ thưởng thức cà phê, còn Bùi Kiều thì im lặng kiểm tra Thiên Sinh Vũ Khí. Đến khi đã kiểm tra xong tất cả Thiên Sinh Vũ Khí, Bùi Kiều mới ngẩng đầu lên nói: “Chính xác. Đúng là 5100 đơn vị dung lượng.”

Varotian mỉm cười nói: “Nếu đã giao hàng xong thì tôi cũng phải trở về ngay đây. Đoàn đội đang ở Mỹ chờ tôi cùng đi vào Thành Phố Vàng nữa. Đúng rồi, tuy sau khi về nước anh cũng sẽ biết tin này nhưng tôi vẫn nói sớm cho anh nghe trước. Vì những kẻ anh giết ở Pháp vừa rồi lại là Kẻ Sa Đọa, nên tổ chức linh hồn trên toàn bộ thế giới đều đang vô cùng kinh hoàng. Bọn họ quyết định sẽ tổ chức Hội Nghị Thượng Đỉnh của giới linh hồn, gồm mười bảy quốc gia có tổ chức linh hồn, tại Đảo Phục Sinh trên Thái Bình Dương, vào hai tháng sau – tức là ngày 7 tháng 3. Trước lúc đó, tốt nhất là anh hãy tiến cấp Chân Ma đi. Đây là lời khuyên và cũng là cảnh báo. Nếu đến lúc đó mà vẫn chưa tìm được ý chí hoặc cảm xúc phù hợp với bản tâm của mình nhất, thì hãy cứ lựa chọn ý chí hoặc cảm xúc tốt nhất mà anh đang có để dung hợp với chấp niệm đi.”

Bùi Kiều lập tức thấy hứng thú. Hắn cũng không để ý tới đám Thiên Sinh Vũ Khí kia nữa mà ngồi ngay ngắn lại trên ghế, mắt nhìn chăm chăm vào Varotian: “Tại sao? Tại sao phải vội vàng như vậy? Anh cũng biết là một khi ý chí hoặc cảm xúc đã dung hợp với chấp niệm, thì sẽ không thể nào thay đổi được nữa. Hiện tại, các ý chí và cảm xúc mà tôi có được theo thứ tự là: anh dũng, phần nộ, uy nghiêm, kiên nghị, tổng cộng bốn loại ý chí và cảm xúc. Trong đó, tuy uy lực của phần nộ là lớn nhất, nhưng mức độ phù hợp với bản tâm của tôi lại quá thấp. Uy nghiêm có áp lực mạnh nhất nhưng cũng không quá phù hợp với bản tâm của tôi. Về phần anh dũng, cả uy lực và mức độ phù hợp với bản tâm đều không tệ, nhưng cũng chỉ là ‘không tệ’ mà thôi. Cuối cùng là kiên nghị, phù hợp với bản tâm của tôi nhất nhưng uy lực thì lại chẳng có gì đáng nói. Tôi đã suy nghĩ rồi, nếu muốn cảm nhận được ý chí hoặc cảm xúc có uy lực lớn nhất, mà lại phù hợp với bản tâm nhất thì có lẽ còn phải đi ảo giới Ác Ma Thành một chuyến, chắc sẽ mất khoảng nửa năm. Chuyện này liên quan tới thực lực và thành tựu sau này của tôi, vậy nên nếu anh không thể nói ra lý do hợp lý thì tôi chỉ có thể coi là anh đang nói đùa.”

Varotian cười khở rồi nói: “Chỉ sợ cả Dương Húc Quang cũng sẽ đề nghị anh như vậy... Mà thôi, dù sao thì còn có Cung Diệp Vũ đứng phía trước bảo vệ cho anh, có lẽ anh chưa tới Chân Ma cấp cũng sẽ không sao. Tóm lại là anh cứ tự mình quyết định đi. Tôi nói thẳng nhé, sau khi lãnh đạo các nước quyết định thời gian tổ chức hội nghị tại Đảo Phục Sinh, ba gã linh hồn đặc thù có năng lực tiên đoán tương lai rất mạnh của Anh, Ai Cập và Ấn Độ đều đã đồng loạt đưa ra cảnh báo. Theo như lời của họ, vào ngày 7 tháng 3, sẽ có một cái bóng khổng lồ che đi ánh mặt trời của Đảo Phục Sinh. Bóng đen đó được tạo ra bởi một con rồng khổng lồ màu đen và vô số những đôi cánh màu đen. Chúng tôi đã phân tích những lời tiên đoán này và đưa ra kết luận là rất có thể tập đoàn Kẻ Sa Đọa sẽ tấn công Đảo Phục Sinh. Khi đó, một trận chiến đẫm máu sẽ là điều không thể tránh khỏi. Phải biết rằng, tập đoàn Kẻ Sa Đọa có ít nhất ba tên cường giả Chân Ma cấp. Nếu như trong trận chiến năm xưa, chúng không thật sự bị tiêu diệt thì đã có ít nhất ba tên... Mà quan trọng nhất là Kẻ Sa Đọa thường mạnh hơn các linh hồn cùng cấp. Vậy nên, trừ Kẻ Đứng Đầu là Cung Diệp Vũ thì chúng ta đều có thể gặp phải nguy hiểm.”

Nói đến đây, Varotian liền đứng lên: “Tôi chỉ nói đến vậy thôi. Chuyện của anh thì anh hãy tự quyết định, sự phát triển của tương lai quan trọng hơn hay tính mạng của chính mình quan trọng hơn? Tôi nghĩ bản tâm của anh có thể tự quyết định được.”

Sau đó, Varotian cũng không nói thêm gì nữa, lập tức đi về phía cửa ra. Một lát sau, tiếng cửa ra vào đóng lại thì bóng Varotian cũng biến mất khỏi tầm mắt hai người Bùi Kiều.

Bùi Kiều và Dương Đình Thiên đều rơi vào trạng thái yên lặng trầm tư. Sau một lát, Bùi Kiều đứng dậy, thu toàn bộ đồng Thiên Sinh Vũ Khí trên mặt đất vào trong Nhẫn U Minh, sau đó nói với Dương Đình Thiên: “Chúng ta đi đổi Thực Phẩm Chấp Niệm thôi. Sau đó phải trở về Trung Quốc luôn. Còn hai tháng nữa, không biết có đủ không đây!”

Về phần Varotian, hắn cũng không biết hai người Bùi Kiều sẽ quyết định hành động thế nào. Nhiệm vụ lần này của hắn vốn chỉ là giao đồng Thiên Sinh Vũ Khí kia cho Bùi Kiều, còn việc nói ra tin tức kia thì chủ yếu là do hắn nể mặt Cung Diệp Vũ mà thôi. Về phần Bùi Kiều sẽ quyết định thế nào ư? Một người đã bước vào Tầm Chân Chi Lộ, thì sẽ chẳng còn chuyện gì có thể làm hắn do dự, băn khoăn nữa đâu. Chắc hẳn Bùi Kiều đã có sẵn quyết định cho mình rồi.

Vậy là Varotian lên một chiếc xe hơi thể thao chờ sẵn ở bên ngoài khách sạn của Bùi Kiều, nói lái xe đưa ra sân bay còn bản thân thì ngồi suy nghĩ gì đó ở ghế sau. Mãi đến khi chiếc xe này đã chạy được vài phút, lông mày Varotian bỗng nhiên dựng ngược lên. Hắn móc ra từ trong ngực áo cuốn Kinh Thánh vẫn luôn mang theo người. Sau đó mới nói: “Kẻ Sa Đọa? Muốn ám sát ta sao? Mục tiêu chính của các người không phải là tên Cao Đăng Tráng Thoát Giả thứ chín đã bước vào Tầm Chân Chi Lộ ư? Xác định nhầm mục tiêu à?”

“Mục tiêu là Varotian – kẻ đã chờ đợi tại bước cuối cùng của Tầm Chân Chi Lộ suốt hai năm qua! Vậy nên, chắc không sai đâu.” Gã lái xe cười nhạt một tiếng rồi đáp lại.

“Rocky Constantine?”

Đồng tử Varotian co rút lại. Lập tức, trên tay hắn bùng lên một vầng sáng vàng rực rỡ, như thể trong tay hắn là một vầng mặt trời thu nhỏ!

Bạn đang đọc truyện *Từ Vong Khai Đoan* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Q.5 - Chương 3: Chương 2-2: Con Mắt Của Loki! (2)

Varotian cũng là người từng chứng kiến và tham gia ‘trận chiến đó’, thế nên hắn cũng hiểu rõ con mắt kia đáng sợ đến cỡ nào. Thứ đó đã vượt lên trên

một tầng so với những Thiên Sinh Vũ Khí khác, đó là Thiên Sinh Vũ Khí Có Tên Thật – cấp độ cao hơn của Thiên Sinh Vũ Khí!

Đây là bí mật mà chỉ có một số cực ít người mới biết được! Có lẽ trên cả Trái Đất, số người biết được chuyện này cũng không quá số ngón trên một bàn tay. Thậm chí, ngay cả Cung Diệp Vũ được mệnh danh là Kẻ Đứng Đầu cũng không biết bí mật này... Khi dung lượng của một món Thiên Sinh Vũ Khí vượt qua 3000 đơn vị, thì trước tên của món Thiên Sinh Vũ Khí này sẽ xuất hiện một tiền tố danh xưng. Ví dụ, tên đầy đủ của Con Mắt Của Loki là... Âm khí - Con Mắt Của Loki, đó chính là cái tên mà bọn họ biết được khi lần đầu chạm vào món Thiên Sinh Vũ Khí này.

Nhưng sau đó đã liên tiếp xảy ra một loạt biến cố, khiến cho chỉ vài người sống sót sau ‘trận chiến đó’ mới biết tên đầy đủ, hoặc có thể nói là tên thật của Thiên Sinh Vũ Khí này... Âm khí – Con Mắt Của Loki, đó chính là tên đầy đủ của Thiên Sinh Vũ Khí mạnh nhất thế giới, dung lượng 3400 đơn vị này!

Giờ phút này, con mắt của tên thanh niên tóc màu bạc đã hoàn toàn biến thành một màu hỗn độn, bên trong có một ký hiệu hình tam giác kỳ dị chuyển động xoay tròn, vô cùng thần bí, người ta chỉ cần nhìn hình tam giác kia là sẽ cảm thấy như cả linh hồn cũng đang bị nó hút đi.

Thanh niên tóc bạc cười phá lên như phát điên: "Chúng mày chỉ biết bên trong Con Mắt Của Loki còn tồn tại một tia tội nghiệt, nhưng lại không biết rằng cái tia tội nghiệt đó lại chính là chấp niệm còn sót lại của con rồng hóa đá mà chúng ta đã tìm thấy trước đó! Đó là Jörmungandr! Thế giới Xà! (1) Nó vẫn chưa chết đâu, chỉ cần tao hiến tế cho nó đủ tội nghiệt, đủ chấp niệm, đủ Năng Lượng Tiêu Chuẩn, là có thể làm cho nó sống lại một lần nữa! Ha ha ha..."

Sắc mặt Varotian đã trở nên tái mét, hân lạnh lùng nhìn tên thanh niên tóc màu bạc: “Cậu điên rồi sao? Lúc đó, chỉ có mỗi cơ thể bị hóa đá, mà thiếu chút nữa là nó đã tiêu diệt tất cả chúng ta. Cả anh trai của cậu cũng chết vào lúc đó... Cậu đã quên hết rồi sao? Giờ còn muốn triệu hoán hung thủ đã sát hại anh trai mình tới đây à? Cậu điên thật rồi!”

Tên thanh niên tóc bạc giận dữ gào lên: “Đúng đấy, tao điên rồi đấy! Nhưng ai đã ép tao phát điên? Mày nói cho tao biết? Vì sao mà anh trai tao chết? Mày nói ngay đi! Mẹ kiếp, chính phủ thế giới lại muốn thực hiện kế hoạch quân đội linh hồn một lần nữa kia! Đừng có nói với tao là mày không biết chuyện đó! Lý do chúng muốn tổ chức Hội Nghị Thượng Đỉnh của tổ chức linh hồn mười bảy nước tại Đảo Phục Sinh là gì? Chẳng phải là vì muốn thực hiện kế hoạch quân đội linh hồn sao? Chẳng lẽ mày định tro mắt chúng thực hiện kế hoạch đó một lần nữa sao? Để trận bi kịch trước kia sẽ lại lần nữa tái hiện? Trả lời tao! Trả lời ngay đi!”

Nghe những lời đó, ánh hào quang của cuốn Kinh Thánh trên tay Varotian cũng thoáng trở nên ảm đạm, dường như phản chiếu tâm trạng của chính hắn, lúc này đang vô cùng do dự.

Thanh niên tóc bạc hơi ngần ra rồi lập tức cười phá lên: “Tao hiểu rồi! Vì sao chỉ còn thiếu một bước cuối cùng, mà mày lại dừng lại, chậm trễ đột phá đến Chân Ma cấp? Tao biết rồi... Hóa ra là vì mày áy náy! Chuyện lúc trước? Hay là chuyện hiện tại? Hoặc là áy náy vì cái kế hoạch quân đội linh hồn sẽ được triển khai kia? Đã có vật cản xuất hiện trước mắt của mày! Hóa ra, không phải là mày không muốn đột phá, mà cơ bản là mày không thể đột phá nổi! Ha ha ha, hóa ra là tao đã đánh giá mày quá cao!”

Varotian cũng chỉ thờ dài mà không giải thích gì, cuốn Kinh Thánh trên tay bỗng tỏa ra ánh sáng càng thêm rực rỡ, liền đó, xung quanh hắn bắt đầu ngưng tụ nên vài chùm sáng màu vàng kim. Những chùm sáng này dần dần biến thành hình tượng những thiên sứ bằng ánh sáng, trong tay chúng cũng đều cầm Thập Tự Kiếm bằng ánh sáng. Sau khi chúng hiện ra, lập tức đồng loạt giờ kiếm ánh sáng trong tay, cùng đâm về một điểm nào đó giữa không trung. Chúng định dùng cách kết hợp sức mạnh để cứng rắn đâm rách không gian kỳ dị này!

“Ngu xuẩn! Tưởng tao sẽ để mày làm vậy sao? Đừng tưởng suốt những năm qua, chỉ có mày là tiến bộ! Tao cũng đã mạnh hơn rồi đấy! Ha ha. Trước kia, ngoài tao ra thì còn bốn kẻ cũng biết đến sự tồn tại của Thiên Sinh Vũ Khí Có Tên Thật. Có lẽ chúng mày cũng không biết ý nghĩa của cái gọi là Thiên Sinh Vũ Khí Có Tên Thật là gì đúng không? Vậy hôm nay... tao sẽ cho mày biết ‘tên thật’ là cái gì!”

“Giải phóng tên thật! Âm khí – Con Mắt Của Loki!”

Tên thanh niên tóc màu bạc hét lên một tiếng với âm điệu trầm bổng du dương rất kỳ lạ, cứ như thể hắn đang kể một thiên sử thi nào đó. Mà khi hắn hét lên những âm điệu đó, hình tam giác kỳ dị trong con mắt hắn không ngờ lại dần trôi ra bên ngoài, sau đó xoay tròn rất nhanh! Tiếp theo, trong thế giới hỗn độn này, ngay trên đỉnh đầu hai người, bỗng từ đâu xuất hiện một đám mây đen khổng lồ!

Kể thì dài nhưng sự việc thì diễn ra rất nhanh. Những thanh Thập Tự Kiếm của đám thiên sứ ánh sáng do Varotian điều khiển vừa mới hội tụ tại cùng một điểm, thì đám mây đen trên bầu trời cũng đã hoàn toàn tản đi, để lộ ra hình ảnh của thứ thực sự bên trong đó... Đó là một quái vật khổng lồ vừa giống rắn, vừa giống rồng, dài ước chừng 700 – 800 m, cơ thể cuộn tròn, khắp toàn thân là vẩy đen như mực, có tất cả bảy cái móng vuốt khổng lồ.

Đầu sư tử, sừng hươu, miệng cá sấu, cổ rùa, thân rắn, vẩy cá, bụng là vỏ con trai, tay hổ, vuốt ung, đuôi cá, bên thân có những đám mây đen vờn quanh, lúc ẩn lúc hiện, thấy đầu không thấy đuôi. Sinh vật này mà là rắn cái nổi ợ! Đây rõ ràng là hình tượng của rồng trong truyền thuyết, thần thoại Trung Quốc đấy chứ!

Con rồng đen này vừa xuất hiện, chẳng gào thét, mà cũng chẳng có cử động gì, chỉ há miệng hút mạnh một cái. Một lực hút khủng khiếp bỗng chốc sinh ra, mấy tên thiên sứ ánh sáng thậm chí không chống cự nổi một giây, lập tức bị hút vào trong miệng rồng. Mà không chỉ mấy tên thiên sứ ánh sáng, ngay cả ánh hào quang màu vàng kim trên người Varotian cũng bị hút đi. Sau khi những chùm sáng đó trôi vào miệng con rồng đen thì đến cả một tiếng động cũng không còn phát ra.

“Ha ha ha, đã hiểu chưa, Varotian? Đây mới là uy lực thực sự của Thiên Sinh Vũ Khí Có Tên Thật! Phải đọc lên tên thật thì nó mới có thể giải phóng sức mạnh thật sự! Con Mắt Của Loki không chỉ đơn giản là tạo ra ảo giác và không gian ảo, mà trong không gian này, tồn tại tất cả những chiến sĩ, quý quái mạnh mẽ nhất mà tao đã từng gặp, từng thấy. Tuy mỗi chiến sĩ hoặc quý quái đều chỉ đánh được một đòn, nhưng thế đã là mạnh tới không thể tưởng

tượng nổi rồi! Ha ha, trước kia định để cho Kẻ Đứng Đầu ném thử ‘món quà bất ngờ’ này trước tiên, nhưng nếu như đã quyết định giết mày thì cứ cho mày thấy được uy lực của Thiên Sinh Vũ Khí Có Tên Thật trước đi. Mày phải cảm thấy vinh hạnh đây...”

Toàn thân gã thanh niên tóc bạc run lẩy bẩy, nhưng giọng nói thì lại thể hiện sự hưng phấn và sung sướng không thể giấu. Dù vậy nhưng bằng mắt thường cũng có thể thấy được thân thể hắn đang trở nên gầy quắt lại rất nhanh. Hình tượng vốn rất đẹp trai phong độ, nhưng lúc này, nhìn hắn lại ốm yếu chẳng khác gì nạn dân của vùng chiến tranh, da mặt dán chặt vào xương, hai con mắt cũng hõm vào thật sâu.

Sau khi con rồng khổng lồ màu đen hút hết mấy chùm sáng kia thì cũng lập tức tan biến thành hư vô. Tên thanh niên tóc bạc thờ dốc một trận rồi nói: “Được rồi! Mày đã được chiêm ngưỡng sức mạnh của rồng, giờ thì chết đi! Tao lại ‘ưu tiên’ dùng kẻ này để giết mày, bảo đảm mày sẽ chết ngay mà không thấy đau đớn gì... Varotian, bạn cũ của tao, đây là sự nhân từ cuối cùng mà tao dành cho mày đó! Vĩnh biệt...”

Tiếng nói vừa dứt, ký hiệu hình tam kỳ dị đang lơ lửng trước mắt thanh niên tóc bạc lại một lần nữa xoay tròn cực nhanh. Ngay sau đó, bên cạnh thanh niên tóc bạc dần liên tục hiện ra những tia chớp màu tím, giống như trong hư không bỗng nhiên xuất hiện một đám mây mang đầy những tia chớp tím. Ánh sáng màu tím đó thậm chí chói lọi tới mức người ta không thể nhìn thẳng, cho đến khi ánh chớp tím yếu dần thì một thanh Tử Lôi Dao khổng lồ, dài đến ba, bốn mét đã xuất hiện ở đó. Một bàn tay bỗng nhiên xuất hiện từ hư không, nắm lấy thanh Tử Lôi Dao khổng lồ. Chỉ sau một thoáng, chủ nhân của cánh tay đó cũng đã dần diện ra từ hư không.

Người này đúng là Cung Diệp Vũ khi đang sử dụng Giải Phóng! Mà đây còn là loại Giải Phóng ở mức sâu bằng cách đồng thời thiêu đốt cả trường khí thể và chấp niệm! Lúc này, toàn thân Cung Diệp Vũ có dòng điện tím chạy quanh, giống như chiến thần đến từ Viễn Cổ Hồng Hoang, trường khí thể bá đạo màu tím vô song vô cùng quét ngang không gian, thậm chí ngay cả thanh niên tóc bạc đứng bên cạnh cũng không ngăn cản nổi, phải lùi về phía xa hơn mấy chục mét mới có thể đứng vững lại. Đó mà là ảo giác cái gì chứ! Đây rõ ràng chính là một Cung Diệp Vũ bằng xương bằng thịt... Kẻ chân chính mạnh nhất thế giới!

Thực ra, lúc con rồng đen khổng lồ biến mất, Varotian đã lập tức liên điều động hết công suất của cuốn Kinh Thánh trên tay, không chỉ tạo ra một vầng sáng vàng hơi mỏng bao ngoài cơ thể mà còn tạo ra hơn mười thanh trường thương bằng ánh sáng vây quanh bốn phía cơ thể mình. Nhưng khi những tia chớp tím đầu tiên xuất hiện, một dự cảm rất xấu đã ập tới tâm trí của hắn, rồi đến khi Tử Lôi Dao và Cung Diệp Vũ xuất hiện thì hắn chỉ còn biết thờ dài, để cho ánh sáng phòng vệ và hơn mười thanh trường thương dần tự động tan biến. Lúc này, trong lòng hắn đã chỉ còn lại nỗi tuyệt vọng, chỉ biết cười khổ sở, nhìn cuốn Kinh Thánh trong tay lâm bảm: “Thần yêu trần thế... Bởi vì Thần yêu trần thế, yêu sinh linh như vậy, thế nên nếu chúng ta biết tin vào Chân Thần, tất sẽ được hào quang của Thần che chở...”

Chú thích:

1. Jörmungandr: còn được gọi là Mãng xà trần gian, một con rắn khổng lồ trong thần thoại Bắc Âu, kẻ địch của Thor trong trận chiến Ragnarok.

Bạn đang đọc truyện *Từ Vong Khai Đoan* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Q.5 - Chương 4: Chương 2-3: Con Mắt Của Loki (3)

Cái danh xưng Kẻ Đứng Đầu hay Kẻ Mạnh Nhất của Cung Diệp Vũ chẳng phải chỉ là một cái biệt danh tự đặt, mà đó là kết quả sau rất nhiều trận chiến, nhất là chiến đấu cùng những kẻ mạnh trên thế giới và đương nhiên là còn hai gã cường giả Chân Ma cấp còn lại, nhờ đó mới từng bước lấy được địa vị ‘mạnh nhất’. Nếu không phải vậy, ‘văn vô đệ nhất, võ vô đệ nhị’(1), cũng là cường giả, làm gì có ai thích thừa nhận người khác mạnh hơn mình? Làm được chuyện đó đâu phải đơn giản? Cách duy nhất là phải đánh cho đối phương phục, vậy mới có thể lấy được vị trí đứng đầu. Mà Cung Diệp Vũ, chính là người đàn ông đã đánh cho tất cả anh hùng thiên hạ phải phục!

Nếu như phải đối mặt với bất kỳ một ai khác, thậm chí phải đối mặt với cả hai gã Chân Ma cấp còn lại, hoặc quý quái Chân Ma cấp cùng một lúc, Varotian cũng sẽ không tuyệt vọng như thế này. Nhưng khi phải đối diện với hình chiếu của Cung Diệp Vũ, thì hắn không thể không tuyệt vọng. Bởi vì, hắn đã có thể coi là một trong những người quen thuộc Cung Diệp Vũ nhất trên đời rồi! Varotian biết đạo của Cung Diệp Vũ cũng chính là đạo của hắn, chỉ cần lòng Cung Diệp Vũ không do dự, thì đạo của hắn cũng sẽ không bao giờ do dự. Mà cái hình chiếu của Cung Diệp Vũ kia lại đang bị thanh niên tóc bạc điều khiển, vậy thì liệu có do dự được không? Không đâu... Thế nên, một đạo lúc này của Cung Diệp Vũ là không thể can nổi rồi!

Nhưng không ngờ, khi Varotian chỉ còn biết tuyệt vọng nhắm mắt đọc Kinh Thánh, thì Tử Lôi Dao trong tay hình chiếu của Cung Diệp Vũ lại bỗng trở nên run rẩy không ngừng. Sau đó là cả trường khí thể màu tím cũng cùng rung động liên tục, tình huống nhìn qua đúng là vô cùng quái lạ. Còn tên thanh niên tóc bạc ở phía xa thấy vậy thì phát hoảng, chỉ thấy hắn vội phụt một luồng khí gì đó lên hình tam giác kỳ dị thì hình chiếu của Cung Diệp Vũ mới ngừng run rẩy, đồng thời còn đưa Tử Lôi Dao lên, chìa về Varotian ở phía xa.

“Thật không thể tưởng tượng nổi! Rõ ràng chỉ là một hình chiếu được sao chép ra từ trí nhớ của ta, thế mà lại có phản kháng mệnh lệnh của chủ nhân là ta ư? Chẳng lẽ vì cái hình chiếu đó cũng có bản tâm bá đạo, nên giống như bản gốc, nó cũng muốn bị ta khống chế sao? Đúng là không thể hiểu nổi...” Thần sắc gã thanh niên tóc bạc cũng trở nên nghiêm túc chưa từng thấy, hắn lâm bảm nói.

Nhưng Varotian thì lại không kịp suy nghĩ nữa vấn đề đó! Bởi vì lúc này, tất cả những mà hắn có thể thấy là một luồng sét màu tím đang cuộn cuộn kéo tới. Có lẽ một giây sau, hắn sẽ bị chém thành hai đoạn, sau đó vĩnh viễn hóa thành hư vô...

Thế nhưng, khi hắn còn chưa cảm nhận được sự đau đớn hay giải thoát gì, thì ở một nơi trong thế giới hư vô này, một quả cầu sét màu bạc rất lớn bỗng xuất hiện rồi ầm ầm phát nổ. Cảnh tượng lúc đó dường như tình cảnh khi trời đất hình thành, thế giới xung quanh trở nên hỗn loạn vạn vật. Sau đó, toàn bộ thế giới hư vô lập tức vỡ vụn, như một mặt thủy tinh vỡ tan tành. Sau nháy mắt, Varotian thấy mình đã trở lại thế giới hiện thực, bầu trời, mặt đất, con người, xe cộ, nhà cửa... Hắn vậy mà đã thoát khỏi không gian ảo do Con Mắt Của Loki chế tạo ra! Mà cũng lúc này, thanh Tù Lôi Dao không gì không phá nổi kia đã chỉ còn cách đầu hắn hơn 10cm. Với khoảng cách đó, không cần đến 0.1 giây, đầu của hắn sẽ bị thanh Tù Lôi Dao này bổ làm hai nửa. Thế nhưng, khi Tù Lôi Dao đi đến khoảng cách đó thì bỗng ngừng lại.

“Cung Diệp Vũ! Sao lại là ngươi? Mà sao lại vung đao chém Varotian thế kia!?”

Có tiếng người kêu lên kinh ngạc, Varotian quay lại thì thấy một người không lồ với đầy tia chớp quán quanh đang đứng dưới đường, cầm một khẩu súng kỳ lạ lớn tới bảy, tám mét, họng súng vẫn còn vang lên từng đợt tiếng sấm “đùng đoàng”. Đó chẳng phải là hình dạng của Bùi Kiều khi sử dụng Giải Phóng của Anh Dũng Súng đây sao!

Bùi Kiều lúc này cũng đang khiếp sợ đến không thể hình dung nổi! Vừa mới rồi, khi hắn cảm nhận được trường khí thể giết chóc thì lập tức vội vàng dẫn theo Dương Đình Thiên chạy tới. Thế nhưng mới chạy được không xa thì trường khí thể giết chóc kia lại bỗng nhiên biến mất, đến khi hắn chạy tới vị trí hiện tại thì chỉ thấy một chiếc xe đã nổ tung, vụ cháy do nó gây ra khiến đường bị tắc, nhưng ngoài ra thì không còn bất kỳ dấu vết chiến đấu nào khác...

Thế nhưng, không hiểu là trùng hợp hay số phận sắp đặt mà Bùi Kiều lại có năng lực đặc thù Valkyrie. Ngoại việc miễn cảm một cách dị thường với các loại trường khí thể, thì năng lực này còn giúp hắn rất nhạy cảm với các loại ý chí, cảm xúc. Thế nên, sau khi hắn đến hiện trường một lát, thì đã bắt đầu cảm nhận được một cỗ ý chí chấn động rất mờ nhạt liên tục được truyền ra từ một điểm giữa không trung... Đó là ý chí của bóng tối, thứ ý chí bóng tối đó thuần túy là tà ác, không phải giết chóc mà chỉ thuần túy là bóng tối!

Tuy ngay lúc đó thì Bùi Kiều còn chưa thể giải thích được vì sao trên đời lại có thể tồn tại một thứ ý chí không có liên hệ với cảm xúc và tâm trạng như vậy, nhưng điều đó cũng không khiến hành động tiếp theo của hắn phải chậm lại. Bùi Kiều lập tức Giải Phóng Anh Dũng Súng, sau đó nạp lực lượng lõi điện và Năng Lượng Tiêu Chuẩn vào súng, đến khi trên mũi súng đã ngưng tụ được một chùm sáng năng lượng, hắn giờ súng nhắm bắn thẳng vào nơi phát ra ý chí bóng tối kia.

Những gì diễn ra tiếp theo chính là điều mà Varotian đã thấy, một quả cầu năng lượng sáng chói nổ tung, cường ép phá vỡ ảo không gian nhân tạo, kéo cả Varotian lẫn thanh niên tóc bạc về thế giới hiện thực. Cùng với đó, hình chiếu của Cung Diệp Vũ đang tấn công Varotian cũng ngừng lại ngay tức thì, đến khi Bùi Kiều kinh ngạc hô to thì hình chiếu đó cũng lập tức tan thành hư vô, không còn sót lại một chút gì.

Nói ra thì có vẻ dài dòng, nhưng tất cả thực tế chỉ diễn ra trong một, hai giây mà thôi. Lúc này, tên thanh niên tóc bạc kia mới cười phá lên ha ha: “Lại gặp mặt lần nữa rồi, tên Cao Đẳng Tránh Thoát Giả thứ chín – Bùi Kiều... ngươi lại cản trở chuyện lớn của ta lần nữa! Nhưng cũng không sao, trận chiến hôm nay có thể dừng lại tại đây. Nếu đã chứng thực rằng Varotian không thể tiến vào Chân Ma cấp, vậy thì có giết hắn hay không cũng không quan trọng nữa, ha ha ha... Chúng ta sẽ còn gặp lại, Varotian, và cả gã may mắn thứ chín kia nữa...”

Tiếng của gã thanh niên tóc bạc càng ngày càng yếu, rồi khi cả Bùi Kiều lẫn Varotian đều chưa kịp làm gì thì cơ thể của hắn đã dần dần trở nên trong suốt, như thể đang tan biến vào không trung vậy, chỉ một lát sau thì đã không còn lại chút dấu vết nào nữa.

Nhưng Bùi Kiều lại chẳng thèm để ý tới những gì tên thanh niên đó nói, hắn lập tức tập trung toàn bộ tinh thần, cảm nhận sự chấn động của ý chí ở xung quanh, đồng thời nạp năng lượng cho Anh Dũng Súng trong tay một lần nữa. Có điều là lần này thì hắn chờ mãi mà không thấy có chút dấu hiệu nào, ý chí bóng tối lạ lùng kia cũng đã hoàn toàn biến mất. Xem ra, lần này thì gã thanh niên tóc bạc đã thật sự đi mất rồi.

“Gặp lại một lần nữa? Trường khí thể giết chóc... Là thủ lĩnh của đám Fallen Wings kia à?” Bùi Kiều thờ ra một hơi, từ từ thu nhỏ Anh Dũng Súng, đồng thời cũng thoát khỏi trạng thái người không lồ, trở về hình dạng nguyên bản. Đến lúc này, hắn mới quay lại nhìn Varotian ở cách đó không xa.

Varotian đang đứng nhìn lên bầu trời với một đôi mắt ngây dại, như thể đang nhìn gã thanh niên tóc bạc bỏ đi vậy. Một lúc lâu sau, hắn mới cười khổ rồi nhìn Bùi Kiều nói: “Phải cảm ơn anh rồi. Lần này mà không có anh thì chắc tôi đã tiêu tan thật rồi.”

Bùi Kiều cũng chẳng làm bộ khách sáo, hắn nói luôn: “Trước hết, chúng ta hãy trở lại tổng bộ của Tổ Chức Linh Hồn Italy, tôi có rất nhiều chuyện cần hỏi anh đây. Ví dụ như cái gã tóc bạc kia là ai, và dường như hắn rất thân quen với anh, còn cả việc tại sao vừa rồi lại có hình ảnh của Cung Diệp Vũ xuất hiện. Đó đều là những việc mà tôi bắt buộc phải hỏi.”

Varotian lại cười khổ lần nữa. Hắn chẳng thể từ chối người vừa mới cứu mạng mình, đành phải theo Bùi Kiều và Dương Đình Thiên trở lại tổng bộ của Tổ Chức Linh Hồn Italy. Mà lúc này, tổng bộ của Tổ Chức Linh Hồn Italy đã trở nên vô cùng hỗn loạn! Dù sao, nếu cường giả hoặc quý quái Chân Ma cấp xuất hiện ở khu đông dân cư thì sẽ gây ra ảnh hưởng rất lớn. Vậy nên, khi còn chưa rõ tình hình thực tế ra sao thì cả tổng bộ Tổ Chức Linh Hồn Italy đã chìm trong tiếng còi báo động, triệu tập toàn bộ linh hồn có mặt ở gần đó tới tổng bộ.

Bùi Kiều cũng chẳng thèm quan tâm bọn họ làm trò khi gì, chỉ tìm bữa một phòng nghỉ không người đi vào. Sau khi cả Varotian và Dương Đình Thiên đều đã đi vào, Bùi Kiều liền phát tán áp lực của mình ra khắp phòng, sau đó hắn mới nói: “Trừ khi là cường giả Chân Ma cấp, nếu không thì không ai có thể nghe được chúng ta nói chuyện... Nói đi, kẻ đó là ai? Anh và hắn có quan hệ thế nào? Và vì sao mà hắn có thể triệu tập Cung Diệp Vũ tấn công anh? Tôi muốn biết tất cả những điều đó.”

Ngoại hình của Varotian lúc này cũng đã khôi phục như bình thường, lại là một bộ trang phục cha sứ dài liền thân, hình tượng và khí chất lại lần nữa biến thành một công tử quý tộc. Hắn ngồi xuống một cái ghế sofa, sau đó mới cười khổ: “Ngoài những điều không thể nói, những cái khác thì tôi sẽ nói hết...”

“Hắn tên là Rocky Constantine... Là kẻ đứng đầu của tập đoàn The Fallen Wings, cái tập đoàn đó thì đương nhiên chỉ có một rồi...”

“Còn về việc tại sao hần lại có thể triệu hồi ra Cung Diệp Vũ, đó là vì hần có một Thiên Sinh Vũ Khí dung lượng 3400 đơn vị: Con Mắt Của Loki. Tên đầy đủ là Âm Khí – Con Mắt Của Loki, một Thiên Sinh Vũ Khí có tên thật...”

Chú thích:

1. Văn vô đệ nhất, võ vô đệ nhị: trong văn chương thì không có kẻ giỏi nhất, trong võ học thì không thể có hai kẻ cùng mạnh nhất.

Bạn đang đọc truyện *Tử Vong Khai Đoan* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Q.5 - Chương 5: Chương 3-1: Nửa Bước Chân Ma (1)

Ngoài những bí mật mà mình không thể nói, Varotian đã nói cho Bùi Kiều nghe toàn bộ những gì mà hần biết... Cũng có thể là vẫn còn một vài điều, nhưng chắc hần cũng chỉ là những chuyện nhỏ nhặt mà thôi.

Theo lời Varotian, gã thanh niên tóc bạc kia tên là Rocky Constantine, thủ lĩnh – được cho là đã bị tiêu diệt – của tập đoàn những Kẻ Sa Đoạ. Tập đoàn những Kẻ Sa Đoạ có tên là Những Đôi Cánh Sa Đoạ – The Fallen Wings, ý chỉ đôi cánh màu đen của bọn chúng, và chúng cũng dùng luôn cụm từ đó làm tên cho tập đoàn của mình.

Nghe nói, ban đầu gã Rocky này cũng chưa phải là cường giả Chân Ma cấp, nhưng sau khi hần hấp thụ tội nghiệt, trở nên sa đoạ thì lập tức trở thành một gã cường giả Chân Ma cấp. Hơn nữa, vì một vài chuyện mà trước khi sa đoạ, hần đã có được món Thiên Sinh Vũ Khí mạnh nhất: Âm khí – Con Mắt Của Loki. Cả hình chiếu của Cung Diệp Vũ và không gian ảo đều là tác phẩm được tạo ra bởi Con Mắt Của Loki.

“Chắc chỉ có ba, bốn người trên thế giới là biết được bí mật này, đó là khi dung lượng của một thanh Thiên Sinh Vũ Khí vượt qua 3000 đơn vị, vậy thì dù thanh Thiên Sinh Vũ Khí này là do quý quái Nhập Ma cấp, Chân Ma cấp, hay thậm chí là Ma Vương cấp thực thể hóa ra, nó cũng sẽ xuất hiện tên thật. Dấu hiệu của việc đó là phía trước tên của Thiên Sinh Vũ Khí xuất hiện một tiền tố, ví dụ như Âm Khí là tiền tố của Con Mắt Của Loki, và tên thật của nó là: Âm Khí – Con Mắt Của Loki. Tuy tôi cũng không thực sự hiểu rõ về tên thật của Thiên Sinh Vũ Khí, nhưng chắc chắn rằng tên thật này không chỉ đơn giản là tên của vũ khí thay đổi, mà một khi đọc cái tên thật đó lên thì sẽ sử dụng được uy lực đáng sợ hơn nhiều Giải Phóng. Đó là những điều tôi biết về Thiên Sinh vũ Khí có tên thật.” Varotian nói.

Bùi Kiều cau mày suy tư thoáng chốc, sau đó mới hỏi: “Thiên Sinh Vũ Khí cấp Ma Vương có dung lượng hơn 3000 đơn vị thì tôi còn có thể hiểu được. Lần trước, tôi và bọn Cung Diệp Vũ tiến vào ảo giới Phong Đô, đã gặp phải hai con quý quái Ma Vương cấp, gồm một con Ngưu Đầu và một con Mã Diện. Trong quá trình chiến đấu, Mã Diện bị Ngưu Đầu ăn mất, rồi sau khi con Ngưu Đầu kia đang chuẩn bị chính thức tiến cấp Ma Vương – cũng có thể gọi là Nửa Bước Ma Vương, thì bị chúng tôi hoàn toàn tiêu diệt. Sau đó nó đã thực thể hóa ra thành Bạo Viêm Cự Phù dung lượng 1800 đơn vị này. Về sau, tôi nghĩ lại, cảm thấy nếu quý quái Ma Vương cấp chính thức mà thực thể hóa ra Thiên Sinh Vũ Khí, thì rất có thể dung lượng sẽ đạt tới 3000 đơn vị. Vậy nên anh nói là Thiên Sinh Vũ Khí cấp Ma Vương thì tôi còn hiểu. Nhưng làm thế nào mà Thiên Sinh Vũ Khí do quý quái Nhập Ma cấp và Chân Ma cấp thực thể ra lại có dung lượng hơn 3000 đơn vị được?”

Varotian thoáng nở nụ cười, hần chỉ về phía Dương Đình Thiên nói: “Trước kia ta có một tên đồng bạn, hần đã tiêu tán trong khi chiến đấu với con quý quái Ma Vương cấp đầu tiên mà chúng ta gặp phải. Hần có một năng lực đặc thù là có thể hòa tan Thiên Sinh Vũ Khí thành chấp niệm tinh khiết, sau đó lại có thể dùng chấp niệm tinh khiết này để tăng cường sức mạnh cho Thiên Sinh Vũ Khí khác. Tuy phần lớn chấp niệm sẽ bị mất mát trong quá trình đó, nhưng chỉ cần có đầy đủ nguyên liệu và thời gian, thì hần hoàn toàn có thể làm cho dung lượng của Thiên Sinh Vũ Khí cấp Nhập Ma đạt tới 3000 đơn vị.”

Bùi Kiều và Dương Đình Thiên đều giật mình, về mặt cả hai người đồng thời hiện lên vẻ quá đỗi vui mừng. Có điều là giờ vẫn đang nói chuyện với Varotian, nên Bùi Kiều mới cố nén nỗi vui mừng này xuống, hần tiếp tục hỏi: “Được rồi. Tạm thời gác lại vấn đề này. Tôi muốn hỏi một chút về thông tin của cái gã Rocky kia. Ví dụ như vì sao mà hần sa đoạ? Ví dụ như hần có thể đang ẩn núp ở nơi nào? Ví dụ như quy mô của cái đám The Fallen Wings này ra sao?”

Varotian nói với vẻ bất đắc dĩ: “Thành thật xin lỗi. Tôi không thể nói cho anh biết lý do dẫn tới việc hần sa đoạ, vấn đề này có liên quan tới chuyện cá nhân của tôi. Còn về hần có thể trốn ở chỗ nào? Nếu như tôi biết thì đã mang người đi tiêu diệt hần lâu rồi, chứ sao lại để cho hần mò tới ám sát mình như thế này? Về phần quy mô của The Fallen Wings ra sao thì tôi cũng không biết nốt, nguyên nhân cũng như trên. Có điều, tôi có thể khẳng định với anh một chuyện... Chắc chắn hần sẽ xuất hiện tại Hội Nghị Thượng Đỉnh mười bảy nước tổ chức trên Đảo Phục Sinh. Nếu như anh muốn báo thù cho Jenny, muốn giết hần, thì đó sẽ chính là cơ hội tốt nhất. Nhưng đồng thời, tôi cũng phải nhắc nhở anh, giống như tôi đã nói lúc trước, uy lực của Âm Khí – Con Mắt Của Loki khủng bố hơn nhiều những gì chúng ta tưởng tượng. Thiên Sinh Vũ Khí Có Tên Thật đã là điều hoàn toàn khác với Thiên Sinh Vũ Khí bình thường. Nếu như đến lúc ấy mà anh vẫn chưa phải cường giả Chân Ma cấp, thì không những không thể giết được hần, mà thậm chí chính bản thân anh cũng sẽ vô cùng nguy hiểm! Thế nên, tốt nhất là anh hãy mau chóng bước vào đến Chân Ma cấp đi. Mau chóng dung hợp một ý chí hay cảm xúc nào đó vào chấp niệm đi thôi!”

Bùi Kiều yên lặng nhẹ gật đầu. Bỗng hần chợt nghĩ tới điều gì đó, tò mò hỏi: “Mà cái Đảo Phục Sinh đó có cái gì đặc biệt vậy? Vì sao Hội Nghị Thượng

Đình mười bảy nước lại chọn chỗ đó để cử hành? Suốt ngày nghe anh nói hội nghị Đào Phục Sinh, hội nghị Đào Phục Sinh... Sao lại cứ thích chọn cái chỗ hoang vu hẻo lánh như vậy để tổ chức hội nghị?”

Varotian há hốc, hần nhìn Bùi Kiều với vẻ quái lạ rồi hỏi: “Chẳng lẽ anh chưa bao giờ đọc hết tài liệu về các ảo giới trên Trái Đất hay sao? Hay là Tổ Chức Linh Hồn Trung Quốc cố tình che giấu thông tin với anh?”

Mặt Bùi Kiều đỏ bừng lên, hần cười khổ nói: “Thì tôi mới chết chưa được nửa năm. Bốn tháng đầu tiên tạm thời không nói tới, chỉ mới được công nhận là Cao Đăng Trách Thoát Giả cách đây hơn hai tháng. Sau đó tôi lại tiến vào đến ảo giới Phong Đô, hấp thu Thực Phẩm Chấp Niệm rồi tiếp tục đi vào Nam Bắc Chiến Trường. Gần như cả thời gian ở với người nhà cũng không có. Anh cảm thấy tôi liệu có còn thời gian dư thừa để mà nhàn rỗi đọc kỹ đồng tư liệu về ảo giới đó không? Tôi chỉ mới đọc tư liệu về Phong Đô và Nam Bắc Chiến Trường mà thôi.”

Varotian gật đầu nói: “Cũng đúng. Cũng vì anh tiến bộ quá nhanh, nên cả tôi cũng quên mất là anh mới chỉ chết không lâu... Đào Phục Sinh chính là lối vào của ảo giới Thành Phố Atlantic. Từ nơi ấy, có thể tiến vào ảo giới có độ khó 32 người trong lòng Thái Bình Dương. Đương nhiên, nếu chỉ có vậy thôi thì cũng không có gì là đặc biệt. Mà điều đặc biệt là: không biết vì nguyên nhân gì mà môi trường địa chất của Đào Phục Sinh lại vô cùng kỳ lạ. Ở đó, linh hồn chẳng những không thể trôi nổi tự do, mà còn không thể xuyên qua vật chất, người sống bình thường cũng có thể nhìn thấy linh hồn thể bằng mắt thường. Trên Đào Phục Sinh, linh hồn thể dường như có lại cơ thể của người sống, thậm chí cả súng ống bình thường cũng có thể làm tổn thương linh hồn thể. Đó cũng chính là nơi tốt nhất để người sống đối kháng với linh hồn hoặc quỷ quái!”

Bùi Kiều giật mình nhìn Varotian. Phải một lúc lâu sau, hần thở dài nói: “Vậy ư? Nói cách khác, loại hợp kim điện tử gì đó có thể tổn thương linh hồn, rất có thể được chế tạo ra từ chính vật chất của đảo này?”

Varotian gật đầu khẳng định: “Chính xác! Hợp Kim Siêu Điện Tử chắc chắn phải được trộn vào một loại nguyên tố vi lượng nào đó có trên đảo này. Thế nên Đào Phục Sinh hiện đang nằm trong phạm vi quản lý của quân đội. Thực ra, cái mà người đời vẫn gọi là Đào Phục Sinh chỉ là một hòn đảo không người ở gần đảo thật, được chính phủ các nước dựng lên, rồi tạo ra trên đó mấy bức tượng hình đầu người nhái theo đảo thật. Còn Đào Phục Sinh thật đã trở thành vùng cấm của tổ chức linh hồn từ lâu rồi. Đừng nói là đến đó du lịch, thăm quan, chỉ ai vô tình nhìn thấy là sẽ lập tức bị diệt khẩu.”

Bùi Kiều nghe xong những gì Varotian nói, thì hần mới thực sự hiểu được thời gian còn lại của mình ít ỏi đến cỡ nào. Lúc trước, hần cho rằng cái gọi là Hội Nghị Thượng Đình mười bảy nước này, chẳng qua chỉ là dịp để mười bảy quốc gia có tổ chức linh hồn lôi kéo lẫn nhau mà thôi. Nhưng đến giờ thì hần mới hiểu rằng: cái hội nghị mười bảy nước này phải rất quan trọng thì mới được tổ chức tại Đào Phục Sinh... Mà có thể nói rằng, Đào Phục Sinh này chính là thành lũy cuối cùng của loài người!

Cứ suy nghĩ một chút đi, nguyên nhân cơ bản khiến đám quỷ quái kia khủng bố đến như vậy, chính là vì người sống bình thường không thể dùng vũ khí và sức lực để đối kháng với chúng. Giá thành chế tạo của đạn Siêu Điện Tử quá đắt đỏ, số lượng lại cũng quá ít, không thể đủ để cung ứng cho một trận đánh quy mô nhỏ. Nếu muốn như chiến tranh bình thường, đánh một trận mà tiêu tốn hết hơn một trăm nghìn tấn Hợp Kim Siêu Điện Tử, vậy thì đúng là nằm mơ.

Nhưng nếu như cả người sống bình thường cũng có thể thấy được đám quỷ quái kia, rồi đến vũ khí lạnh bình thường cũng có thể tiếp xúc với chúng, có thể làm thương tổn và giết chết chúng, vậy thì đám quỷ quái đó chẳng qua cũng chỉ là một chủng tộc không có văn minh, hình dạng đáng sợ một chút, sức lực lớn một chút, tốc độ nhanh một chút mà thôi. Nếu chúng thật sự muốn đối đầu với đao kiếm, súng ống, máy bay, đại pháo của quân hiện đại đội loài người, thì dù là có vài chục con, vài trăm con, thậm chí là vài nghìn, vài chục nghìn quỷ quái Ma Vương cấp, cũng chắc chắn sẽ bị xóa sổ một cách đơn giản!

Xã hội loài người phát triển mấy nghìn năm qua, cho đến một, hai trăm năm gần đây, trình độ khoa học kỹ thuật đã có những bước nhảy vọt, đã không còn là điều mà đám quỷ quái chỉ biết dựa vào thân thể để chiến đấu kia có thể so sánh được. Nếu như cả hai phe đều có thể nhìn thấy và tiếp xúc lẫn nhau, vậy thì một quả bom nguyên tử ném xuống dưới, dù Ma Vương cấp nào cũng sẽ chết đến không thể chết hơn được nữa, Địa Ngục kia dù có kinh khủng đến mức nào cũng sẽ không làm nên trò trống gì! Nếu một quả bom nguyên tử chưa giết được? Yên tâm! Tài năng khác thì loài người có thể không có, nhưng chế tạo vũ khí giết chóc thì chắc chắn là tài năng hạng nhất, 100% có thể trong thời gian ngắn chế tạo ra vũ khí đủ để hủy diệt cả Trái Đất...

Nhưng điều kiện tiên quyết là vật chất phải tiếp xúc được với quỷ quái. Còn như hiện tại, trừ khi quỷ quái và linh hồn muốn, nếu không thì người sống cơ bản là không thể nhìn thấy được họ, càng không cần nói tới tiếp xúc gì đó. Súng ống vô dụng, bom đạn vô dụng, vũ khí hạt nhân vô dụng, phương pháp khoa học kỹ thuật vô dụng, vậy thì nhân loại còn đánh kiểu gì nữa? Với thể loại chỉ có thể bị đánh, mà không thể đánh trả như vậy thì dù văn minh nhân loại có tiến bộ thêm mấy trăm năm nữa cũng chỉ có thể bị hủy diệt mà thôi.

Chính vì vậy mà khi Bùi Kiều nghe được hiện tượng của Đào Phục Sinh thì trong đầu hần lập tức sinh ra một ý tưởng... biến Đào Phục Sinh này thành phòng tuyến cuối cùng và cũng là mạnh nhất của loài người, một nơi duy nhất mà những phương pháp khoa học kỹ thuật có tác dụng với quỷ quái!

Chẳng trách sao các quốc gia lại biến nơi đó thành cấm địa! Đào Phục Sinh này nhỏ như vậy, chỉ sợ không chứa nổi một trăm nghìn người. Một khi ngày tận thế năm 2012 đến, nơi ấy rất có thể sẽ biến thành nơi tránh nạn của những kẻ quyền lực nhất, giàu có nhất thế giới. Vậy thì bọn họ không giữ khu vực mới là lạ.

Varotian thấy Bùi Kiều đã chìm vào suy tư, hần mới đứng dậy, vỗ lưng Bùi Kiều một cái rồi nói: “Tóm lại, hãy làm hết sức để tăng cường thực lực trước khi hội nghị diễn ra đi! Tôi có linh cảm, lần hội nghị Đào Phục Sinh này, rất có thể sẽ biến thành một cuộc chiến tranh giữa Những Kẻ Sa Địa với linh hồn bình thường chúng ta, và thậm chí là với cả thể giới người sống... Đến lúc đó, sẽ không ai an toàn cả.” Nói rồi, hần nhắc chân đi về phía cửa lớn.

Bạn đang đọc truyện *Từ Vong Khai Đoan* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Q.5 - Chương 6: Chương 3-2: Nửa Bước Chân Ma (2)

Bùi Kiều bị vỗ một cái thì giật nảy người, bình tĩnh từ trong dòng suy tư. Cái vỗ này vỗ vào sau lưng của hắn, hơn nữa còn là bị Varotian vỗ, điều đó khiến cho Bùi Kiều cảm thấy rất cực kỳ mất tự nhiên, không tự chủ mà lại hiện ra ba chữ ‘đồng tính nam’ trong đầu. . . Thế nhưng hắn vẫn lập tức hỏi: “Muốn trở về nước Mỹ à? Đi một mình thôi sao? Anh không sợ cái thằng Rocky kia lại chạy đến ám sát lần nữa à?”

Bước chân Varotian thoáng ngừng lại, nhưng rồi lại lập tức bước về phía trước. Hắn vừa đi vừa nói: “Không sao. Mặc dù Rocky là Kẻ Sa Đọa, nhưng bản chất của Chân Ma cấp chắc hắn vẫn sẽ không thay đổi. Trừ khi bản tâm chính là ‘lừa đảo’, nếu không thì Chân Ma cấp sẽ không nói dối. . . Nếu như hắn đã nói là không giết tôi nữa, vậy chắc hắn sẽ không ám sát một lần nữa đâu. Nếu có giết, thì có lẽ cũng chỉ giết trong chiến đấu khi chúng tấn công Đảo Phục Sinh thôi.”

Thấy hắn đã sắp bước ra khỏi phòng, Bùi Kiều lại vội vàng hỏi với theo: “Vấn đề mà Hội Nghị Thượng Đỉnh mười bảy nước muốn thảo luận là gì? Tại sao lại phải chọn một nơi quan trọng như Đảo Phục Sinh để họp? Chỉ vì sợ đám Kẻ Sa Đọa quấy rối sao? Chắc anh phải biết chủ đề của hội nghị này là cái gì chứ?”

Varotian lại hơi dừng lại, đến khi hắn đã bước ra khỏi phòng, giọng nói mới đều đều truyền lại:

“Kế hoạch quân đội linh hồn. . .”

Kế hoạch quân đội linh hồn. . . Đó là cái loại kế hoạch gì vậy?

Xế chiều ngày hôm đó, Bùi Kiều đến nhận từ anh chàng linh hồn đặc thù mập số Thực Phẩm Chấp Niệm khoảng 4500 đơn vị. Rồi cũng ngay tối hôm đó, hắn và Dương Đình Thiên lên máy bay chuyên dụng do Lý Lâm điều khiển, cùng nhau trở về Trung Quốc.

Ngồi trên máy bay, Bùi Kiều vẫn đang không ngừng suy nghĩ xem kế hoạch quân đội linh hồn kia là cái dạng kế hoạch gì. Nếu như chỉ nhìn vào nghĩa đen của một chữ, thì quân đội linh hồn có lẽ là để chỉ việc tiến hành huấn luyện quân đội hóa với Tự Do Linh Hồn. Trước kia, đã từng có quốc gia tiến hành huấn luyện linh hồn theo hình thức quân đội, để có thể thống nhất hành động của linh hồn theo sự chỉ huy, nhưng kết quả là không giải quyết được gì vấn đề gì. Nguyên nhân quan trọng nhất chính là không có vũ khí đồng bộ để sử dụng.

Thiên Sinh Vũ Khí có số lượng rất thưa thớt, mà lại có rất nhiều kiểu dáng, loại hình khác nhau, phần lớn lại là vũ khí lạnh, nếu là vũ khí nóng thì còn có loại tầm gần, tầm xa. Hơn nữa, linh hồn cũng chẳng thể dùng cách rèn luyện thân thể để nâng cao thể chất. Bởi vì bản chất của linh hồn thật ra chỉ là một luồng tư tưởng mà thôi, rèn luyện thân thể cơ bản là không có ích lợi cái rắm gì cả.

Hơn nữa, sự miễn cảm của linh hồn thể còn lớn hơn nhiều so với người sống, sự chi phối của cảm xúc với hành động cũng càng dữ dội hơn người sống nhiều. Nên nếu muốn huấn luyện bọn họ thành những cỗ máy chỉ biết tuân theo mệnh lệnh thì độ khó đúng là đã lớn đến mức không thể nào tưởng tượng nổi. Vậy nên kế hoạch này đã không giải quyết được một vấn đề gì cả.

Vậy nên, một kế hoạch như vậy không thể nào là nội dung bàn thảo chính của một hội nghị gồm mười bảy nước và được tổ chức tại một nơi chuyên dùng để phòng ngự quý quái và linh hồn như Đảo Phục Sinh. Do đó, có thể khẳng định chắc chắn rằng: chủ đề của hội nghị này không thể đơn giản như vậy được.

“Dương Đình Thiên, và cả các vị, các người hiểu như thế nào về ‘sức chiến đấu của quân đội’ ?” Bùi Kiều bỗng nhiên ngắt đầu, nhìn về phía Dương Đình Thiên bên cạnh và năm tên thành viên của tổ hậu cần rồi hỏi.

Dương Đình Thiên dường như đang suy nghĩ về những điều Varotian nói lúc trước về năng lực của mình, làm sao để có thể dùng chấp niệm của Thiên Sinh Vũ Khí này để làm tăng lên chấp niệm cho Thiên Sinh Vũ Khí khác? Đang nghĩ tới ngáy người thì đột nhiên nghe Bùi Kiều hỏi vậy, hắn cũng thuận miệng trả lời:

“Hiểu thế nào về sức chiến đấu của quân đội à? Kỷ luật và đồng bộ ư?”

Năm người kia cũng đều hơi ngạc nhiên một chút, mỗi người trong số đó đều có giải thích của riêng mình:

“Huấn luyện nghiêm khắc và kỷ luật nghiêm minh.”

“Phối hợp công thủ rõ ràng.”

“... sử dụng vũ khí quy mô lớn và đồng loạt.”

“...”

Các loại đáp án được đưa ra tầng tầng lớp lớp, nhưng Bùi Kiều lại tinh ý nhận ra một điểm chung trong số đó... chính là số lượng! Một người đương

nhien không thể nào là quân đội! Mười người cũng không được... trăm người, nghìn người, cũng chỉ là một bộ phận nhỏ của quân đội mà thôi. Phải là những đội ngũ hàng chục nghìn người, thậm chí trăm nghìn người trở lên mới có thể được gọi là quân đội! Hay nói cách khác, như vậy mới có thể phát huy được sức chiến đấu khi tác chiến theo đơn vị hàng tập đoàn...

“Đúng vậy! Chính là số lượng rồi.”

Bùi Kiêu thì thảo luận bầm bầm câu này. Sau đó, hần đột nhiên như hoảng sợ, lập tức suy nghĩ lại thật kỹ về mối quan hệ của kế hoạch quân đội linh hồn và ‘số lượng’. Càng suy nghĩ, sắc mặt của hần càng trở nên khó coi hơn. Một lúc thật lâu sau, hần bỗng ngẩng đầu, nói với Dương Đình Thiên: “Lần này, sau khi trở về Bắc Kinh, ta muốn lập tức hấp thu Thực Phẩm Chấp Niệm, cũng không đi ảo giới Phong Đô hoặc ảo giới có độ khó cao khác nữa. Đến khi lượng chấp niệm đạt tới 500 đơn vị, ta sẽ lập tức bắt đầu dung hợp ý chí vào trong chấp niệm... Cứ lựa chọn ý chí phần nộ đi, dù sao thì uy lực của nó cũng lớn nhất, chỉ là độ phù hợp với bản tâm có hơi thấp mà thôi. Nhưng đó cũng không phải là vấn đề gì quá lớn, sau này ta chỉ cần thường xuyên có cảm xúc phần nộ nhiều hơn là được. Rồi sẽ có phương pháp để tăng độ phù hợp lên thôi!”

Dương Đình Thiên thoáng sững sốt nói: “Chẳng phải ngươi làm như vậy thì sẽ ảnh hưởng không tốt đối với sự phát triển sau này của mình sao? Thật ra, ta nghĩ ngươi cũng không cần lo lắng quá mức về những điều Varotian đã nói đâu. Dù tập đoàn Kê Sa Đọa có mạnh tới đâu đi nữa thì cũng chỉ có ba, bốn tên Chân Ma cấp là cùng, phe chúng ta cũng có ba cường giả Chân Ma cấp, mà còn có Kê Đứng Đầu là Cung Diệp Vũ trấn giữ, ngươi lại có cả một con quỷ quái Chân Ma cấp là Ngụy Ngưu Đầu nữa, vậy nên có thêm người thì cũng chỉ làm chiến đấu nhẹ nhàng hơn một chút mà thôi. Ngươi mà dung hợp bây giờ, về sau có khi sẽ phải hối hận đấy! Thậm chí ta còn nghi ngờ Varotian cố ý xui dãi để ngươi nhanh chóng dung hợp đó. Làm sao mà việc tập đoàn Kê Sa Đọa tấn công Hội Nghị Thượng Đình mười bảy nước lại có thể mang tới nguy hiểm lớn đến vậy chứ?”

Nhưng Bùi Kiêu lại lắc đầu cười khò: “Không phải, lúc trước chúng ta đều đã hiểu sai ý của Varotian. Hần đầu có nói là nguy hiểm đến từ sự tập kích của tập đoàn Kê Sa Đọa? Rõ ràng là hần đang cố nói rằng... Hội Nghị Thượng Đình mười bảy nước, hay nói cách khác là mười bảy quốc gia có tổ chức linh hồn mới là mối nguy hiểm thực sự!”

Nói đến đây, hần đưa mắt nhìn về phía năm tên nhân viên của tổ hậu cần, rồi mới quay lại nói với Dương Đình Thiên: “Ta nói thật nhé, tuy đây mới chỉ là phán đoán trước mắt của ta, nhưng nếu như cái tên kế hoạch ‘quân đội linh hồn’ mà Varotian nói cho chúng ta biết là chính xác – mà khả năng hần nói lung tung ra cái tên đó là không hề lớn, thế thì: quân đội! Đương nhiên là phải có số lượng thành viên đủ lớn thì mới có thể tạo thành quân đội, mà ngươi nghĩ thử xem: hiện tại trên thế giới có tất cả bao nhiêu Tự Do Linh Hồn? Làm thế nào mà huấn luyện bọn họ thành quân đội được? Thế nên, khả năng nêu trên là không thể tồn tại, vậy thì chỉ còn lại một khả năng khác... Đó chính là: chính phủ thế giới, rất có thể đang nắm trong tay một phương pháp để chế tạo linh hồn đặc thù ở quy mô lớn, nhưng vì một nguyên nhân hoặc thiếu sót nào đó, khiến trước đây bọn họ không dám sử dụng loại phương pháp này. Và lúc này đây, bọn họ đang có ý định sử dụng loại phương pháp này để chế tạo quân đội linh hồn...”

“Cái gọi là kế hoạch quân đội linh hồn, rất có thể chính là việc dùng linh hồn làm cơ sở để phát triển binh khí! Bọn họ đang có ý định biến linh hồn thành vật phẩm tiêu hao và nguyên vật liệu đó!”

“Nếu như chuyện đó là có thật... Vậy thì trước khi hội nghị bắt đầu, ta nhất định phải có được thực lực Chân Ma cấp! Ngươi cứ suy nghĩ một chút đi: nếu chuyện này là thật, vậy thì phản ứng của Cung Diệp Vũ sẽ như thế nào?”

“Đến lúc đó, ta tất sẽ phải cùng tiến, cùng lùi với hần!”

Bạn đang đọc truyện *Từ Vong Khai Đoan* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Q.5 - Chương 7: Chương 3-3: Nửa Bước Chân Ma (3)

Giờ đã là hai mươi ngày sau khi Bùi Kiêu và Dương Đình Thiên trở về ngôi biệt thự ở ngoại ô Bắc Kinh. Trong khoảng thời gian này, Bùi Kiêu đã liên tục hấp thu Thực Phẩm Chấp Niệm. Vậy nên lúc này, hơn 4500 đơn vị Thực Phẩm Chấp Niệm nhận được lúc trước đã chỉ còn lại khoảng 1000 đơn vị, 3500 đơn vị còn lại đã được Bùi Kiêu hấp thu dung hợp hết. Lúc này, chấp niệm của bản thân hần đã tăng một mạch vượt qua mốc tiêu chuẩn 500 đơn vị, thậm chí còn đạt đến con số 700 đơn vị. Nguyên nhân là vì chấp niệm của hần có cường độ chứa gấp bốn lần, nên ngoài việc mỗi ngày có thể hấp thụ nhiều Thực Phẩm Chấp Niệm hơn người khác, thì tỷ lệ chấp niệm hần hấp thụ được cũng tăng rất nhiều. Vậy nên, sau khi hần hấp thụ 3500 đơn vị Thực Phẩm Chấp Niệm, thì đã khiến cho chấp niệm của bản thân tăng lên đến 600 đơn vị. Tỷ lệ này đã vượt xa so với tỷ lệ hấp thụ Thực Phẩm Chấp Niệm của linh hồn bình thường!

Nhưng sau khi chấp niệm vượt qua mốc 500 đơn vị, hần vẫn chưa thể đập đồ rào cản cuối cùng, để có thể hoàn toàn tiến vào Chân Ma cấp. Vấn đề nằm ở chỗ hần vẫn chưa có được ý chí có mức độ phù hợp cao với bản tâm của mình.

Linh hồn muốn tiến giai từ Nhập Ma cấp đến Chân Ma cấp, ngoài việc phải nhận biết, tìm được bản tâm ‘nhân’ của mình, còn phải làm được việc quan trọng nhất là quán triệt bản tâm ‘nhân’ đó. Mà cái gọi là ‘quán triệt’, chính là đem một cái ý chí hoặc cảm xúc nào đó dung nhập vào trong chấp niệm của chính mình, làm cho chấp niệm xảy ra biến đổi và thăng hoa, từ một linh hồn bình thường tiến giai thành sinh mạng thể dạng linh hồn ở tầng thứ cao hơn. Nói vậy cũng có thể hiểu được độ khó trong đó lớn thế nào.

Có thể nói rằng: Chân Ma cấp và Nhập Ma cấp, tuy đều là linh hồn nhưng đã là hai loại sinh vật hoàn toàn khác nhau! Cũng giống như mèo và sư tử đều là động vật, cùng thuộc họ nhà mèo, nhưng mèo thì vẫn chỉ là mèo, không thể nào là sư tử!

Ban đầu Bùi Kiều nghĩ rằng, nếu như đã quyết định phải tiến cấp Chân Ma trong thời gian sớm nhất có thể, vậy hẳn sẽ chọn ý chí phần nộ có uy lực lớn nhất để làm bản tâm của mình. Mặc dù độ phù hợp của ý chí phần nộ với bản tâm của hẳn không cao, nhưng chắc hẳn uy lực sẽ đủ để bù lại sự thiếu hụt đó, sau này hẳn sẽ thật cố gắng để hiểu thêm về ý chí phần nộ. Có lẽ vậy cũng là một biện pháp tốt.

Nhưng ai ngờ, khi hẳn muốn dung hợp ý chí phần nộ vào chấp niệm của bản thân, thì mới phát hiện ra đó là một chuyện cực kỳ khó khăn. Chẳng biết có phải là do độ phù hợp của ý chí này với bản tính của hẳn quá thấp hay không mà hẳn lại không tài nào dung hợp nổi!

Bùi Kiều lúc này đã đứng ở đoạn cuối trên Tầm Chân Chi Lộ, chấp niệm đã trong vắt như ngọc lưu ly, đã nắm chắc bản tâm mình, sự cảm nhận và thấu hiểu với cảm xúc và ý chí đã đủ, cường độ mạnh yếu của chấp niệm đã đạt yêu cầu, số lượng chấp niệm nhiều hay ít cũng đã đạt tiêu chuẩn, thế mà ai ngờ vẫn không dung hợp nổi... Nguyên nhân cơ bản vẫn là vì độ phù hợp của ý chí phần nộ với bản tính của hẳn quá thấp.

Bùi Kiều biết tính tình của chính mình là kiêu kiển nghị, thông minh và có đôi chút lười biếng, đã tâm không quá lớn, sẽ không vì tiền tài vật chất mà làm gì mạo hiểm. Cách xử sự trong cuộc sống dường như là trung dung, nhưng thật ra, tình cảm ẩn sâu trong lòng lại rất mãnh liệt, chỉ cần người khác dám vì hẳn mà không tiếc tính mạng, vậy thì hẳn cũng sẽ vì một lời hứa mà không để ý tới mạng mình, giống như lúc trong ảo giới Phong Đô, khi hẳn cuối cùng đã quyết định chọn ở lại.

Với bản tính như vậy, đúng là ý chí phần nộ cũng không quá phù hợp với hẳn bản tâm của hẳn. Tuy ý chí phần nộ có uy lực cực lớn, nhưng đúng ra thì nó phù hợp hơn với những linh hồn có tâm lý phản nghịch, trong lòng họ lại có những lý tưởng xa vời không thể thực hiện, luôn phải gánh chịu áp lực. Nói cách khác là ý chí phần nộ rất thích hợp với những thanh niên hay giận giữ, hoặc là loại người nung nấu ý định báo thù, mang trong người nỗi thù hận như biển, chứ không phù hợp với người vừa có chút tư tưởng thực tế, lại có cả tư tưởng theo chủ nghĩa anh hùng lãng mạn như hẳn.

“Ài! Giá mà có cách gì có thể dung nạp hết mọi ý chí thì tốt quá! Trong những loại ý chí và cảm xúc mà ta cảm nhận được, thật ra thì kiên nghị là vô cùng phù hợp với bản tâm, một khi dung hợp thì chắc chắn sẽ thành công ngay lập tức. Nhưng có lẽ áp lực của trường khí thể do ý chí kiên nghị sinh ra sẽ rất yếu, sợ là làm suy yếu 30% năng lực của kẻ địch cũng khó. Vậy là tôi đa cũng chỉ có thể áp chế cho thực lực đối phương giảm xuống khoảng một tầng mà thôi, so ra còn không bằng hiệu quả triệt tiêu áp lực của trường khí thể khác. Như vậy thật quá yếu!” Bùi Kiều ngồi trên ghế sa lông, than thở kêu lên.

Nơi Bùi Kiều đang ngồi là ngay tại phòng khách nhà mình. Dương Đình Thiên thì đang luyện tập năng lực đặc thù trong căn phòng trên gác mái của hẳn, em gái Bùi Kiều thì đang đi học chưa về, còn người đang ngồi đối diện với Bùi Kiều là Cung Diệp Vũ và cô bạn gái Vu Nữ Trần của hẳn. Hai người này đang ôm nhau cười đùa rúc rích, mà chẳng hề bận tâm là mình đang ngồi ngay trong phòng khách và Bùi Kiều thì đang ngồi yên vị ngay trước mặt họ.

Bùi Kiều than thở một câu xong, chợt nhận ra hai người kia chẳng thèm để ý tới lời hẳn nói chút nào, ngược lại còn càng bày ra mấy lời tình tứ ngọt ngào. Trên trán hẳn lập tức nổi đầy gân xanh, xiết chặt quả đấm rồi rít lên: “Muốn hôn hít thì lên phòng đi! Đừng có làm mấy việc tẻ nhị ở ngay phòng khách như vậy!”

Nhưng Cung Diệp Vũ chỉ vừa cười ha ha vừa trả lời: “Chúng ta thân mật ở chỗ của chúng ta, ngại cứ việc suy nghĩ ở chỗ của ngại, chẳng ảnh hưởng gì đến nhau cả! Mà ngại vội vàng cái gì chứ? Dù sao thì cũng đã tiến vào Tầm Chân Chi Lộ rồi đó thôi? Một tháng trước, ta vừa mới đi vào tuần tra vòng ngoài của ảo giới Phong Đô, nếu không thì lúc ấy ta cũng chạy tới Mỹ tìm ngại rồi. Lại nói tiếp, đây mới là lần đầu tiên ta thấy một người tiến vào Tầm Chân Chi Lộ đấy. Ha ha ha...”

Bùi Kiều tức giận nói: “Đừng có ở đó mà khoác lác. Ngươi nói đây là lần đầu tiên ngươi nhìn thấy một người tiến vào Tầm Chân Chi Lộ à? Thế lúc trước ngươi tiến cấp Chân Ma kiểu gì hả? Chẳng lẽ không trải qua Tầm Chân Chi Lộ hay sao?”

Về tươi cười của Cung Diệp Vũ chợt tắt, hẳn nghiêm túc nói: “Ừ, trước kia ta không hề trải qua Tầm Chân Chi Lộ. Chẳng qua là sau mỗi lần chiến đấu với quỷ quái Chân Ma cấp, ta lại cảm thấy quen thuộc và cảm nhận rõ hơn với ý chí do trường khí thể của quỷ quái phát ra. Sau đó dung lượng chứa của chấp niệm tăng lên, chất lượng của chấp niệm cũng tăng lên. Rồi đến lúc ta chém giết một trận thật lớn ở Châu Âu, ta đột nhiên cảm thấy đám da trắng kia đúng là một bọn chỉ biết bắt nạt kẻ yếu, sợ hãi kẻ mạnh, và ta cần phải dùng một bài học thật bá đạo để dạy dỗ chúng mới được. Tiếp theo, chẳng biết ta đã có cái trường khí thể bá đạo này từ lúc nào. Vậy là thành Chân Ma cấp! Thế nên lúc đầu ta mới nói các ngại phải thuận theo bản tâm của mình mới được, nhưng còn quá trình tiến cấp từ Nhập Ma lên Chân Ma thế nào thì ta lại không biết. Đến bây giờ, ngại tự tổng kết ra rằng: phải thường xuyên cảm thụ, trải nghiệm các loại cảm xúc và ý chí để có thể tôi luyện và gột rửa chấp niệm của mình, cuối cùng mới dung hợp một cảm xúc hoặc ý chí phù hợp với bản tâm nhất. Nếu như ngại không tổng kết ra quá trình này, thì có khi ta tiến cấp Ma Vương rồi cũng vẫn không biết ấy chứ!”

“囧!”

Bùi Kiều cảm thấy nét mặt của mình chắc chắn là đang giống như cái ký hiệu kia. Hẳn đã không còn biết nên hình dung về Cung Diệp Vũ như thế nào nữa! Gọi hẳn là một tên thiếu não mới đúng? Hay gọi là một kẻ lỗ mãng không tìm không phổi mới hợp đây? Đã tiến cấp từ lâu rồi mà còn không biết mình tiến cấp bằng cách nào? Xem ra, hẳn có thể đến được cảnh giới hiện tại, hoàn toàn là vì thiên phú quá mức đáng sợ đấy!

Lúc này, Vu Nữ Trần đang được Cung Diệp Vũ ôm trong lòng bỗng nhoe nhoét miệng cười, rồi nói: “Mấy ngày này, tôi cứ nghĩ mãi về những điều mà anh đã nói. Là những chuyện mà anh đã gặp sau khi tiến vào Tầm Chân Chi Lộ vài ngày đấy...”

Bùi Kiều nghe vậy thì hai mắt sáng ngời. Hẳn vội vàng hỏi: “Hả? Cô có suy đoán gì với mấy chữ ‘quân đội linh hồn’ sao? Theo cô thì ý nghĩa của cụm từ đó là gì? Tôi cũng đã hỏi Dương Húc Quang, những gì hẳn nghĩ cũng không khác với suy luận của tôi là mấy. Ít nhất có thể khẳng định một điều: muốn tạo thành quân đội thì chính phủ thế giới chắc chắn phải có phương pháp để tạo ra số lượng rất lớn Tự Do Linh Hồn. Mà cho dù biện pháp đó là gì đi nữa, thì chắc hẳn cũng đều là cách cực kỳ tàn ác...”

Nhưng Vu Nữ Trần lại lắc đầu. Cô vừa cười vừa nói: “Tôi không nói tới chuyện đó. Bởi vì dù có rút ra kết luận gì về sự kiện đó đi nữa, tôi cũng đều rất tán thành với quan điểm của Diệp Vũ. Chính là ‘nước tới thì lấp đất ngăn, binh tới thì tướng ra đỡ’, chỉ cần không trái với bản tâm chính mình, vậy thì dù

phải đối mặt với ‘thiên quân vạn mã’ cũng sẽ không hối hận. Hơn nữa, dù sao thì chính phủ thế giới cũng là chính phủ do người sống tạo thành, bọn họ chắc hẳn sẽ không dám làm cần quá mức. Bởi vì nếu bọn họ dám làm như vậy, thế thì chưa cần nói tới tập đoàn Kê Sa Đa, mà ngay cả đám linh hồn các người cũng sẽ không bỏ qua cho bọn họ. Vậy nên mới cần mở hội nghị để lãnh đạo mười bảy nước bàn bạc. Lý do chính là như vậy! Điều mà tôi đang nói tới là chuyện khác, chuyện liên quan tới Âm Khí – Con Mắt Của Loki mà tên Rocky kia sở hữu.”

Bùi Kiều lắc đầu cười khổ: “Đương nhiên là tôi biết tên Rocky kia và Âm Khí – Con Mắt Của Loki đều đang che giấu một bí mật nào đó rất to lớn. Ví dụ như sao lại có chuyện, trong một ảo giới nào đó từng tồn tại một con quỷ quái Ma Vương cấp mà chúng ta lại không hề hay biết? Mà dường như cũng không ai trên đời biết về chuyện đó? Chính phủ thế giới cũng chưa từng nói tới. Đúng là có rất nhiều những bí ẩn trong chuyện này...”

Vu Nữ Trần vẫn bình thản mỉm cười, cô chậm rãi nói: “Tôi cũng không nói tới chuyện đó... Tôi đang muốn nói về ý chí bóng tối mà anh đã nhắc đến lúc trước.”

Bạn đang đọc truyện *Từ Vong Khai Đoan* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Q.5 - Chương 8: Chương 3-4: Nửa Bước Chân Ma (4)

Bùi Kiều cảm thấy gần xanh đã lại bắt đầu nổi đầy trán mình. Cái đôi tình nhân trước mắt này, một kẻ thì lỗ mãng, một người giáo hoạt! Nhất là cái cô nàng Vu Nữ Trần này, giọng nói thì dịu dàng dễ nghe, vẻ ngoài thì xinh đẹp chẳng kém tiền nữ, nhưng tính cách thì đúng là quá đáng sợ, làm cho người ta cảm thấy tức lộn ruột mà không làm gì được.

Thế nhưng! Vu Nữ Trần quả thật có được trí tuệ rất đáng nể. Bùi Kiều nghe được câu nói của cô thì lập tức cảm thấy như có ánh sáng lóe lên trong đầu, vội nhớ lại thời điểm mà mình cảm nhận được ý chí bóng tối kia.

Vu Nữ Trần lại nói tiếp: “Tuy tôi không phải là linh hồn, không thể nào tưởng tượng nổi các loại ý chí, cảm xúc, hay trường khí thế mà các anh nói tới cụ thể là như thế nào, nhưng tôi cũng cho rằng: những cái gọi là ý chí, cảm xúc đều là những thứ được sinh ra từ chủ thể là con người. Ví dụ như phần nộ, kiên nghị, bá đạo gì gì đó, đối tượng tạo ra chúng chẳng phải đều là con người sao? Đã như vậy, tại sao lại có thể xuất hiện ý chí thuần túy là bóng tối đây? Anh nói rằng lúc ấy anh đã cảm nhận được rất rõ ràng, ý chí đó đúng là bóng tối thuần túy, không có thiện, không có ác, chỉ thuần túy là bóng tối mà thôi. Diệp Vũ cũng nói là đến giờ thì bản tâm của anh đã rất vững chắc, không hề thua kém cường giả Chân Ma cấp chút nào. Thế nên, nếu anh đã cảm thấy đó là ý chí của bóng tối, vậy thì chắc hẳn nó đúng là ý chí bóng tối rồi. Nếu đã vậy thì tôi lại suy luận một chút: có ý chí của bóng tối, vậy liệu có ý chí nguy nga của núi non trùng điệp? Có ý chí bao la của biển rộng vô bờ? Có ý chí Đại Đạo của trời đất vô biên?”

Bùi Kiều nghe vậy thì hai mắt sáng rực, giống như trước mắt hần đột nhiên xuất hiện một cánh cửa lớn. Tuy rằng hần vẫn đang phải ở bên ngoài cửa, chưa thể biết được đằng sau cánh cửa lớn đó là gì, nhưng điều ẩn sau cánh cửa đó lại có sức hấp dẫn vô cùng lớn với hần, khiến cho hần ngóng trông đến đỏ cả mắt.

(Tùy tâm sở dục, không cần phải đắn đo quá nhiều!)

Bùi Kiều lập tức đứng bật dậy: “Còn một tháng nữa là hội nghị mười bảy nước tại Đảo Phục Sinh chính thức khai mạc. Tôi quyết định sẽ dành thời gian một tháng này để đi du lịch khắp Trung Quốc, để xem có thể cảm nhận được ý chí của trời đất hay không. Hãy yên tâm! Cho dù có cảm nhận được hay không, một tháng sau, tôi cũng sẽ nhanh chóng trở về tham dự hội nghị. Trong thời gian này, xin nhờ hai người quan tâm giúp người nhà của tôi và Dương Đình Thiên.” Nói xong, hần cũng chẳng kịp tới tạm biệt Dương Đình Thiên một tiếng, đã lập tức bay thẳng ra khỏi biệt thự.

Phải đến khi Bùi Kiều đã bay mất được một hồi lâu, Cung Diệp Vũ mới trợn mắt há hốc mồm nhìn về phía Vu Nữ Trần: “Những gì em nói không phải là thật đấy chứ? Trời đất vũ trụ cũng có các loại ý chí của riêng mình thật đấy à? Nếu đúng là vậy, một khi hần mà cảm nhận được, hiểu được thì trường khí thế sẽ mạnh đến cỡ nào đây! Mẹ nó! Nếu biết trước chuyện này, thì mình đã lấy trường khí thế Đại Đạo trong truyền thuyết rồi. Không thì kém hơn một chút, lấy trường khí thế Thiên Đạo cũng được, thậm chí hạ thấp chút nữa, dùng trường khí thế ‘thánh nhân chi đạo’(1) cũng tạm ổn. Ôi, thua lỗ rồi! Thua lỗ rồi!”

Vu Nữ Trần nghe hần nói thì đã ôm bụng cười bò lăn. Cô nhìn hần cười tùm tùm: “Đấy cũng chỉ là suy đoán mà thôi. Hơn nữa, tuy linh hồn thể là do tinh thần, chấp niệm tạo thành, nhưng dù vậy cũng là tinh thần và chấp niệm của con người. Dùng một sinh mạng thể nhỏ bé để tìm hiểu ý chí của thiên nhiên bao la khổng lồ sẽ khó khăn tới mức nào? Mà nhất là chưa nói tới việc liệu vạn vật trong trời đất có ý chí thật hay không. Về phần Đại Đạo, Thiên Đạo, ‘thánh nhân chi đạo’ mà anh vừa nói... Anh không cảm thấy là gần đây mình đã xem quá nhiều tiểu thuyết huyền ảo trên internet à? Hi hi, nếu đạo này anh nhân rồi tới vậy, thì tốt nhất là ngày mai hãy dành thời gian đưa em đi dạo phố nhé!”

Cung Diệp Vũ vốn đang nghe rất chăm chú, nhưng đến khi nghe được hai chữ ‘dạo phố’ cuối cùng thì vẻ mặt nhanh chóng biến thành nhăn nhó khổ sở, cả căn phòng chỉ còn lại tiếng cười vang như chuông bạc của Vu Nữ Trần...

Bùi Kiều đương nhiên là không hề biết những lời mà Vu Nữ Trần vừa nói. Lúc này, hần đang dùng toàn bộ tâm trí để cảm nhận và thấu hiểu ý chí của cả thế giới. Trước kia, để có thể tồn tại, hần vẫn luôn tuân theo những quy luật của xã hội một cách vô thức, chính vì vậy nên mới bị trói buộc vào xã hội. Ví như làm việc, ăn uống, ngủ nghỉ, giao tiếp, thậm chí là bợ đỡ, nịnh nọt, liều mạng bỏ tới nơi có địa vị cao hơn, tiền tài, quyền lực, địa vị... Hết thấy những điều ấy đều trói buộc ước mơ, ý chí và tư tưởng của con người!

Mà lúc này đây, tuy Bùi Kiều vẫn còn những điều phải lo lắng, cũng đã trải nghiệm đủ loại sinh tử chiến đấu, nhưng nếu so với một người sống bình thường, thì những gì trôi buộc hẳn đã là ít hơn rất nhiều. Nhất là sau khi hẳn bước vào Tầm Chân Chi Lộ, hiểu thấu tâm, tâm tình còi mõi, bản tính chân thật, bản tâm tình lặng như ánh trăng dưới giếng cổ... Tất cả những điều đó giúp hẳn một lần nữa thoát khỏi sự trôi buộc của thế tục. Nhất là khi hẳn đang muốn quan sát được thế giới tự nhiên như lúc này, loại cảm giác tâm linh thoát khỏi trần thế này lại càng tăng lên rất rõ ràng.

Bay khỏi Bắc Kinh, nơi đầu tiên mà Bùi Kiều đến là sa mạc Gobi mênh mông. Hẳn ngắm nhìn mặt đất bao la như vô cùng vô tận, một gốc cây, ngọn cỏ hiem hoi vươn lên từ lòng đất, thế giới không một bóng người, chỉ có một linh hồn là hẳn bồng bềnh giữ hư không. Mà càng đi sâu vào sa mạc, từ nơi đó, trong tầm mắt chỉ còn là ‘cát vàng vạn dặm, tình không vô biên’, cả không gian tràn ngập một cỡ ý chí thê lương mà bao la, trời cao và đất rộng, không lồ đến mức không thể hình dung nổi!

“Đại mạc cô yên trực, trường hà lạc nhật viên”

(Sa mạc cô đơn một cột khói, sông dài sắp tắt mặt trời tròn.)

Bùi Kiều lơ lửng giữ không trung cách mặt đất mấy chục mét, nhìn cảnh tượng mặt trời lặn và cảm nhận ý chí thê lương của sa mạc. Tuy hẳn không thể cảm nhận được ý chí đó một cách rõ ràng như khi cảm nhận trường khí thể của quỷ quái Chân Ma cấp, cũng không cụ thể như ý chí hay cảm xúc mà linh hồn đặc thù phát tán, nhưng nhìn cảnh tượng thê lương trước mắt, hẳn vẫn có thể cảm nhận được một chút loại ý chí không lồ đến khó mà hình dung của đại tự nhiên này. Tuy chỉ có thể cảm nhận được một phần rất nhỏ, nhưng loại ý chí này thật sự vô cùng khổng lồ, rõ ràng chỉ có một chút như vậy mà đã khiến cho cường độ chấp niệm của hẳn lại lần nữa tăng lên một cấp, đạt tới dung lượng chứa gấp năm lần!

Bùi Kiều không hề dừng lại, thậm chí cả quá trình cảm ngộ kia cũng đã được hẳn hoàn thành trong vô thức. Tốc độ bay của hẳn rất nhanh, chẳng mấy chốc đã vượt qua sa mạc rộng lớn, đi đến vùng núi tuyết Tây Tạng.

Nơi này lại cho hẳn cảm nhận hoàn toàn khác với sa mạc. Khắp nơi là những dãy núi cao vút trong mây, dưới chân núi là rừng xanh cây biếc, phủ trên núi là tuyết trắng tinh khôi. Nếu như ý chí của sa mạc là thê lương mà rộng lớn, vậy thì ý chí của những dãy núi tuyết trập trùng này là vĩnh hằng mà nguy nga, vô cùng khổng lồ, là sự vĩnh hằng từ những thời đại xa xưa tới tận lúc này, không thể nào hình dung, chỉ có thể cảm nhận...

Tiếp sau núi tuyết là biển rộng. Bùi Kiều dường như đã đi vào một trạng thái vô thức rất khó hình dung, trong đầu hẳn chỉ còn lại ước muốn được cảm nhận hết thấy vô cùng vô tận những ý chí của đại tự nhiên. Cho đến khi hẳn đi đến cửa biển, từ trên cao hàng trăm mét nhìn xuống đại dương bao la như vô biên vô hạn, nhìn dòng Trường Giang cuộn cuộn đổ vào biển lớn. Ý chí này... là bao dung!

Kiên nghị! Anh Dũng! Phần nộ! Uy nghiêm! Thậm chí là giết chóc, tàn độc, nóng nảy, khủng bố, từ vong...

Đó là tất cả những cảm xúc và ý chí mà Bùi Kiều đã có, hoặc đã từng thấy qua, cảm nhận qua, tiếp xúc qua. Khi hẳn đi tới nơi Trường Giang hòa vào biển lớn, ngẩng đầu trông về phía biển rộng xa xa, hẳn đã tiếp xúc được một ý chí dường như có thể bao dung hết thấy mọi ý chí trên thế gian này. Hết thấy mọi ý chí hẳn đã từng thấy đều lập tức hòa tan vào với nhau thành một khối, dần dần trở thành một khối cầu hoàn mỹ, như một viên trân châu. Sau đó, cả khối ý chí, cảm xúc ngưng tụ lại về một điểm, dung hợp vào trong chấp niệm của hẳn, hòa làm một thể...

“Trăm sông đổ về biển lớn, chứa đựng tất thảy...”

Bùi Kiều bỗng nhiên rống to một tiếng, hai luồng hào quang lập lòe bắn ra từ trong mắt của hẳn, một luồng hóa thành Anh Dũng Súng, một luồng hóa thành Bạo Viêm Cự Phù, lại có mười luồng ánh sáng khác bắn ra từ U Minh Nhãn của hẳn, cũng đồng dạng hóa thành mười thanh Thiên Sinh Vũ Khí khác nhau. Mười thanh Thiên Sinh Vũ Khí này chính là những gì mà hẳn thu được sau khi tiêu diệt tiêu đội của Kẻ Sa Đọa ở nước Pháp, nhưng có điều là trong mười thanh Thiên Sinh Vũ Khí này lại có những tia tội nghiệt rất nhỏ, bám chắc như giòi trong xương. Vì có chấp niệm của Thiên Sinh Vũ Khí bao bọc bên ngoài, nên lôi điện của hẳn không thể đánh được tới chúng. Lúc này, tất cả chúng đều đang bay lơ lửng phía sau hẳn.

Mười thanh Thiên Sinh Vũ Khí vừa xuất hiện thì đều đồng loạt chớp lên ánh hào quang của chính mình, giống như cả mười thanh Thiên Sinh Vũ Khí đều đang sử dụng năng lực đặc thù của mình vậy. Mà theo nhịp chớp nháy của ánh hào quang, liên tục có các tia tội nghiệt chui ra từ trong Thiên Sinh Vũ Khí rồi nhanh chóng tan rã vào trong hư không. Ngay sau đó, hào quang của cả mười thanh Thiên Sinh Vũ Khí đồng loạt ánh lên rực rỡ, như thể chúng đang vui mừng vì đã thoát khỏi sự kìm kẹp của tội nghiệt.

Bùi Kiều khẽ vẫy tay, mười hai thanh Thiên Sinh Vũ Khí chợt đồng loạt bay lên, xoay tròn xung quanh cơ thể hẳn giống như đang được những cánh tay vô hình nào đó điều khiển, mà khi hẳn vẫy tay một lần nữa thì tất cả chúng lại đồng loạt dừng chuyển động, nhìn qua có vẻ vô cùng huyền diệu.

“Đây chính là trường khí thể của ta...”

“Bao dung!”

Chú thích:

1. Thánh nhân chỉ đạo: đạo của thánh nhân.

Bạn đang đọc truyện *Tử Vong Khai Đoan* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Q.5 - Chương 9: Chương 4: Thành Viên Thứ Ba

Dịch: Shun

Hành trình của Bùi Kiều đã tốn tất cả khoảng hai mươi ngày. Đầu tiên là đi một mạch từ Bắc Kinh đến sa mạc Gobi, tự thân trải nghiệm ý chí thể lương dường như vĩnh hằng không thay đổi. Tiếp theo, hần từ sa mạc đi tới vùng núi tuyết Tây Tạng, ngắm nhìn núi tuyết nguy nga hùng vĩ, ngắm nhìn nóc nhà của thế giới như trường tồn cùng thời gian. Sau đó lại đi xuôi dòng Trường Giang, cho đến nơi Trường Giang hòa mình vào biển, ngắm nhìn sóng cả cuộn cuộn, trăm sông đổ về biển liên tục như thể không bao giờ dừng lại, cảm nhận ý chí ‘biển lớn dung nạp trăm sông’, khiến cho hần cuối cùng cũng có thể dung hợp tất cả những ý chí và tình cảm mà mình có, cùng với những ý chí của tự nhiên mà mình đã được trải nghiệm vào trong chấp niệm bản thân, tạo thành một trường khí thể hình cầu bao quanh hần, nhìn giống như một viên ngọc lớn.

Thế nhưng, khi Bùi Kiều lần đầu cảm nhận trường khí thể của mình thì lại không thấy nó có áp lực gì cả, cũng không có hiệu quả tăng cường gì cho bản thân. Tuy đúng như lời Cung Diệp Vũ từng nói, nó có hiệu quả giống như giác quan của bản thân kéo dài ra khỏi cơ thể, mà hơn nữa là tất cả những gì có trong phạm vi trường khí thể đều được chiếu thẳng vào trong đầu một cách hết sức rõ ràng, không có chút cản trở nào. Nhưng chẳng lẽ trường khí thể này không hề có chút lực tác động nào với bên ngoài hay sao? Thế thì hình như kém những trường khí thể khác hơi nhiều thì phải!

Nhưng Bùi Kiều lại chẳng hề lo lắng chút nào. Trái lại, hần lúc này còn đang mừng như điên!

Câu nói ‘thông tin quyết định tất cả’ quả thật không hề sai! Ví như lần này, nguyên nhân chính khiến hần có thể cảm nhận và hiểu được ý chí của tự nhiên như hôm nay, chính là vì lúc trước hần vô tình cảm nhận được ý chí hắc ám kia, từ đó mới suy luận ra rằng: tự nhiên cũng có thể có ý chí. Sau đó hần mới có thể dung hợp trường khí thể bao dung này thuận lợi như vậy.

Đương nhiên, nếu là một người nào khác, mặc dù dung hợp thành công ra trường khí thể bao dung này, nhưng có thể sẽ vì thấy trường khí thể này không có bất kỳ năng lực phụ trợ nào mà buồn phiền, hoang mang, từ đó làm ảnh hưởng tới bản tâm. Nhưng cũng chính vì sự khác biệt thông tin mà Bùi Kiều lại có thái độ khác hẳn. Bùi Kiều là từng chính mắt nhìn thấy quý quái Ma Vương cấp, vậy nên hần biết rõ hình thù trường khí thể của quý quái Ma Vương cấp ra sao. Và đó cũng là nguyên nhân khiến lúc này hần đang quá đổi vui mừng.

Ngày ấy, khi phải đối mặt với Ngưu Đầu và Mã Diện Ma Vương cấp, hần chỉ cảm thấy những cỗ áp lực rất mạnh, nhưng lại không thể cảm nhận được thuộc tính trường khí thể của chúng. Nguyên nhân là vì khi thực lực đạt đến Ma Vương cấp, toàn bộ trường khí thể sẽ được ngưng tụ vào trong thân thể chứ không tiết ra ngoài một chút nào nữa, nhờ đó mà có thể luôn duy trì trạng thái Giải Phóng.

Hiện tại, trường khí thể của hần đã có dạng khối cầu, cũng có đôi chút giống với trường khí thể của Ma Vương cấp. Chỉ khác là khối cầu này của hần lại chỉ bao ngoài cơ thể! Nếu thả ra hết cỡ thì phạm vi bao phủ của trường khí thể có thể đạt tới mấy nghìn mét, nhưng nếu muốn ngưng tụ vào cơ thể, thì cố hết sức cũng chỉ có thể co lại thành một viên cầu có đường kính từ bốn đến năm mét. Đây là giới hạn mà lúc này hần đạt tới. Và hần cũng biết rằng: ngày mà hần có thể ngưng tụ khối cầu lớn bốn, năm mét này hoàn toàn chui vào trong thân thể, sẽ là ngày hần đột phá đến Ma Vương cấp!

“Nhưng xét đến cùng thì trường khí thể của ta vẫn rất khác với trường khí thể của Chân Ma cấp khác, và tuy khá giống trường khí thể Ma Vương cấp nhưng rồi cũng không giống hoàn toàn. Vậy thì cứ gọi nó là Nửa Bước Chân Ma đi. Ha ha. Ngày mà ta thành ‘ma’ chính thức thì cũng là ngày ta tiến vào Ma Vương Cấp!” Bùi Kiều đứng giữa không trung cười to ha ha một trận. Hần chỉ cảm thấy mọi áp lực trong lòng đều đã biến mất. Tất cả mọi lo âu, từ kế hoạch quân đội linh hồn biết được mấy ngày trước cho tới ngày tận thế năm 2012, dường như bỗng chốc tan thành mây khói.

Thật ra thì Bùi Kiều cũng biết đây chẳng qua chỉ là hiệu ứng tâm lý, vì thực lực bỗng nhiên tăng mạnh nên khiến hần có cảm giác những khó khăn trước kia chẳng đáng nói đến nữa. Cảm nhận thì là vậy nhưng khó khăn thì thực ra vẫn không ít. Huống hồ, tuy trong mắt giới linh hồn thì thực lực Chân Ma đã là hàng ngũ những kẻ đứng đầu, nhưng nếu ném vào trong những ảo giới khó khăn nhất như Ác Ma Thành, thì sợ rằng cũng chỉ là những nhân vật tăng giữa khó khăn giành giật sự sống mà thôi. Còn nếu như trong Địa Ngục thì sợ rằng ngay cả tăng giữa cũng không đạt tới. Muốn có thể đảm bảo sinh tồn thì hần phải đạt tới Ma Vương cấp mới được! Nguyên nhân chính khiến hần phấn khích như vậy là vì quá trình ngưng tụ trường khí thể bao dung quá thuận lợi. Hay nói cách khác, độ khó khi hần đột phá Chân Ma cấp ít hơn cả mười lần so với người thường.

Tuy tâm tình đang rất sáng khoái nhưng Bùi Kiều cũng không tiếp tục cảm ngộ ý chí tự nhiên nữa. Dẫu rằng làm vậy là rất hợp với bản tâm của hần và cũng sẽ có tác dụng hỗ trợ rất lớn với việc rèn luyện trường khí thể bao dung, nhưng giờ đã là tháng hai, hần còn phải trở về Bắc Kinh, chuẩn bị cùng đoàn thể đến Đảo Phục Sinh để tổ chức phòng ngự, chờ đợi Hội Nghị Thượng Đỉnh mười bảy nước khai mạc. Vậy nên hần đã không còn thời gian để đi cảm ngộ những ý chí tự nhiên khác nữa.

Ngay khi Bùi Kiều đang bay dọc theo Trường Giang để trở về Bắc Kinh được khoảng hai, ba ngày thì hần bỗng nhiên cảm nhận được một cỗ ý chí truyền tới từ phía Tây Nam. Cỗ ý chí này rõ ràng tới mức, dù cách xa không biết bao nhiêu nghìn kilomet, nhưng Bùi Kiều vẫn có thể cảm nhận được như ở ngay gần bên. Đúng vậy, Bùi Kiều đã từng gặp được loại lực ý chí này, chính là loại lực ý chí mà hần đã gặp khi đi cứu Dương Đình Thiên. Đây là lực ý chí mà chỉ linh hồn đặc thù mới tỏa ra.

Vì vậy, Bùi Kiều quyết định không chạy về Bắc Kinh nữa. Hần đồng thời thiêu đốt Năng Lượng Tiêu Chuẩn và lực lượng lõi điện. Trong tiếng nổ bùng vang vọng, tốc độ bay lập tức tăng lên gấp vài chục lần. Giờ phút này hần đã là Chân Ma cấp, chấp niệm đã chứa được lượng năng lượng gấp bảy lần. Nói một cách khác, lúc này hần đã có gần 800 đơn vị chấp niệm, đủ để chứa được 5000 đơn vị Năng Lượng Tiêu Chuẩn. Hơn nữa, cường độ và chất lượng của chấp niệm đều đã tăng vọt. Vậy nên, lúc này hần bay hết tốc độ thì thậm chí còn nhanh hơn cả máy bay dân dụng vài lần, nếu nhìn xuống thì chỉ thấy mặt đất trôi về phía sau với tốc độ chóng mặt. Chỉ sau vài giờ ngắn ngủi, hần đã từ bờ biển bay đến vùng núi Tứ Xuyên, và hần cũng cảm thấy đã ngày càng tiếp cận với cỗ lực ý chí kia, đó là ý chí của sự kiên trì.

Đây là vùng giáp ranh với Tây Tạng! Nơi được mệnh danh là vùng nghèo khổ nhất của miền biên giới tây nam Trung Quốc. Ở nơi này, vẫn còn sót lại những xóm nhỏ nằm sâu trong núi. Tại những xóm núi như vậy, ngoài vài con đường mòn do tổ tiên đời đời đạp xuống mà thành, thì không còn bất kỳ

con đường nào nối với thế giới bên ngoài. Thậm chí, cho đến ngày nay, ở những thôn xóm như vậy vẫn còn những người chưa từng nhìn thấy ánh đèn điện, không có nước sạch để uống. Thế nhưng những con người đó vẫn sống sót một cách kiên cường, giống như những cây lá nơi miền gió tuyết, vẫn kiên cường sống sót. Sinh tồn!

Điểm đến của Bùi Kiều trong chuyến này là một xóm núi như vậy. Xóm núi này tọa lạc trong một thung lũng nằm giữa hai tòa núi, gần đó là một mảnh ruộng bậc thang nằm ở một bên rìa dốc núi. Giờ đang là tháng hai, nên lúc này, ngoài một ít hoa màu thì trên mảnh ruộng đó không còn gì khác.

Mà ở phía xa xa của xóm núi nhỏ này, đi qua một thung lũng dưới núi khác, còn có một xóm núi khác nữa. Có điều là xóm núi này còn nhỏ hơn xóm núi trước đó rất nhiều. Nhìn vào số lượng các gian nhà trong xóm thì số dân chắc chỉ bằng nửa xóm trước, điều kiện tự nhiên cũng khó khăn hơn xóm trước, sườn núi làm ruộng bậc thang dốc hơn, số lượng những đường ruộng cũng ít hơn.

Bùi Kiều bay đến phía trên đỉnh núi. Hắn chỉ nhìn thoáng qua một vòng rồi cũng không tiếp tục để ý đến hai xóm núi nhỏ này nữa, hắn nhanh chóng tập trung toàn bộ tinh thần vào ý chí kiên trì kia. Chẳng mấy chốc, hắn đã cảm nhận được nơi phát tán cố ý chí kia. Vị trí đó chính là xóm núi lớn hơn một chút trong hai xóm núi. Mà đường như vị trí cụ thể chính là một khe suối chảy qua thung lũng?

Tuy nói là suối, nhưng thật ra đó là một dòng chảy được tạo ra để dẫn nước từ trên núi xuống khi tuyết tan. Đầu xuân, khi tuyết bắt đầu tan, dòng suối này sẽ biến thành một dòng sông nhỏ trong nháy mắt. Dòng nước sẽ cuộn cuộn như vậy cho tới khi cuối thu bắt đầu vào đông thì lại trở nên khô cạn. Mà lúc này đang là cuối tháng hai, đầu tháng ba, là thời kì mà dòng nước chảy càng ngày càng mãnh liệt, nhìn qua đúng là đã bắt đầu có dáng vẻ của một dòng sông nhỏ.

Bùi Kiều đoán rằng linh hồn kia đã chết trên chính dòng suối này. Rất có thể là dòng nước từ trên đỉnh núi chảy xuống đột ngột tăng mạnh khiến người kia không kịp đề phòng mà bị cuốn đi. Người bình thường mà bị cuốn vào loại lũ quét miền núi này thì đúng là chẳng khác hòn đá, viên sỏi là mấy, cơ bản là không thể sống nổi. Chỉ không biết có phải người kia chết như vậy thật hay không.

“Nhưng người sống lâu dài tại vùng núi này thì chắc hẳn phải biết rõ khoảng thời gian này sẽ thường có nước lũ như vậy chứ? Làm sao mà lại để bị cuốn đi như vậy nhỉ?” Bùi Kiều thì thảo tự nói một mình, tuy trong lòng còn nhiều thắc mắc nhưng vẫn bay nhanh về phía trước.

Khi Bùi Kiều dung hợp được trường khí thể bao dung tại cửa biển của Trường Giang là vào khoảng mười giờ sáng, còn trên đường hắn bay đến đây, tuy vì thực lực tăng mạnh nên tốc độ bay hơn xa trước kia nhưng cũng phải mất trọn vẹn một buổi chiều mới tới nơi. Lúc này đã là hoàng hôn, mặt trời đang tỏa ra những tia sáng xé chiều cuối cùng của một ngày, dường như nhuộm cả một vùng đồi núi thành một màu vàng kim óng ánh, ngay cả dòng suối mà Bùi Kiều đang bay bên trên dường như cũng biến thành một dòng chảy vàng lóng lánh. Bùi Kiều cũng chỉ phải bay vài phút là đã tìm thấy người mà mình cần, hắn thấy trên mặt nước có linh hồn của một nam giới trẻ tuổi ngồi yên lặng.

Nhìn vẻ ngoài thì người thanh niên này mới chỉ khoảng hai mươi ba, hai mươi tư tuổi, hình thức có thể nói là điển trai, có điều không phải là đẹp trai kiểu lạnh lùng như Dương Đình Thiên mà là đẹp kiểu thư sinh. Ở anh chàng này có nét gì đó thơ ngây, khiến cho người ta nhìn vào thì sinh ra cảm giác là trẻ hơn tuổi thật. Lúc này, anh ta đang bị những vòng tội nghiệt đen tối quấn quanh, khiến cho phải ngồi yên chịu trận một chỗ, như bất kỳ linh hồn bình thường nào khác.

Nhưng có một điều khá đặc biệt. Đa số người sau khi chết đi hóa thành linh hồn, rồi lại phát hiện mình bị tội nghiệt trói buộc thì sẽ lập tức rơi vào trạng thái hoảng loạn, điên cuồng. Thế nhưng người thanh niên này thì lại không như vậy. Anh ta đang ngồi yên trên mặt nước một cách hết sức bình tĩnh, chỉ là thần sắc thì có vẻ hơi buồn phiền. Thậm chí, khi thấy Bùi Kiều bay tới thì cũng chỉ có lúc đầu là anh ta tỏ ra hơi hoảng sợ, nhưng sau đó thì lập tức bình tĩnh lại ngay.

“Không sợ à? Cậu đã chết nữa đấy.” Bùi Kiều đáp xuống bên cạnh người thanh niên này. Hắn tò mò hỏi anh ta.

Người thanh niên liền khẽ cười đáp lại: “Đương nhiên tôi biết là mình đã chết. Lúc trước tôi thấy dân thôn gào khóc vớt xác mình từ dưới suối lên, tôi gọi kiêu gì họ cũng không nghe thấy, cứ thế mà mang xác tôi đi xa dần. Còn tôi thì bị cái thứ màu đen này trói ở đây, chẳng nhúc nhích đi đâu được. Đã vậy thì sợ hãi với lo lắng cũng có được ích gì? Cứ yên tâm ngồi chờ Ngưu Đầu Mã Diện, Hắc Bạch Vô Thường gì gì tới đón đi còn tốt hơn... Nhưng mà phải nói nhẽ, bây giờ Địa Phủ cũng cải cách rồi sao? Sứ giả đi dẫn đường cho người chết giờ cũng mặc trang phục hiện đại à? Có điều như vậy lại hay! Ít ra thì anh không mặc mấy thứ trang phục kỳ dị nào đó. Nếu không thì đúng là tôi chỉ còn biết tuyệt vọng với Địa Phủ thôi.”

Bùi Kiều thoáng ngẩn ra rồi lập tức cười phá lên: “Ha ha. Tâm tính của cậu thật là tốt đấy. Tôi đúng là sứ giả. Nhưng không phải là Hắc Bạch Vô Thường, lại càng không phải là Ngưu Đầu Mã Diện. Tôi là sứ giả sẽ dẫn cậu vào một thế giới mới. Đội trưởng sau này của cậu.”

Vừa nói, Bùi Kiều vừa vươn tay về phía đám tội nghiệt. Trong thoáng chốc, những trí nhớ và trải nghiệm của người thanh niên này ùa vào trong đầu của hắn.

Người thanh niên này tên là Trương Hằng.

Trương Hằng...

Trương Hằng được sinh tại một bệnh viện nào đó của Nam Kinh. Lúc sinh ra, trong phòng không có hương thơm lạ xuất hiện, cũng không có Linh Chi mọc lên khắp nơi, càng chẳng có rồng thiêng sa từ trên trời xuống, nói tóm lại, hắn chỉ là một đứa bé rất bình thường...

Cha mẹ của hắn đều là thương nhân, là những người đã từ chức rồi xuống miền biển làm ăn sau khi bắt đầu thời kì mở cửa cải cách. Đến những năm 90 thì gia sản đã có mấy triệu, ở cả Nam Kinh và Thượng Hải đều có nhiều đất đai và cửa hàng, đã được coi là giàu có. Đó chính là hoàn cảnh lớn lên của Trương Hằng. Tuy vì bận rộn việc làm ăn nên cha mẹ đúng là không quan tâm hắn nhiều, nhưng rất may là từ nhỏ thì tính cách Trương Hằng đã thuộc loại vô tư vui vẻ, cởi mở hòa đồng, vậy nên hắn cũng không cảm thấy cô đơn, lạnh lẽo gì và có thể lớn lên một cách bình thường, trở thành một người

bình thường với tâm tính bình thường.

Thế nhưng tính cách của hắn lại có một điểm rất không hay! Đó chính là làm gì cũng không bền lòng...

Trương Hằng! Trương Hằng! Cha mẹ đặt cho hắn cái tên này là vì mong muốn sau này hắn sẽ biết sống một cách kiên nhẫn, nhưng ai ngờ sự đòi không như mong muốn. Có lẽ bởi vì tính cách vô tư, có lẽ bởi vì tính tình cời mớ, thoải mái, không câu nệ nên ngược lại, chẳng thể có lòng kiên nhẫn như những kẻ cổ chấp. Thông thường, dù chỉ mới làm một việc gì đó không bao lâu, mà bỗng gặp phải khó khăn, thì hắn sẽ lập tức buông tay đầu hàng. Vậy hóa ra lại hoàn toàn trái ngược với ý nghĩa cái tên của hắn. Điều đó cũng đã khiến cho cha mẹ hắn vô cùng bất ngờ.

May mà gia đình Trương Hằng xem như thuộc vào tầng lớp giàu có, gia sản lên đến mấy triệu tại thời điểm những năm 90, đối với thời đại đó gia đình như vậy đã coi như là giàu sang rồi. Hơn nữa, cha mẹ Trương Hằng cũng không phải kiểu người có tiền thì nảy sinh thói hư tật xấu. Ngược lại, họ vẫn luôn luôn duy trì bản tính tiểu thương, mua bán cẩn thận, đầu tư tích lũy, chính vì thế mà gia đình Trương Hằng ngày càng trở nên giàu có. Nhờ đó mà tính cách thiếu quyết tâm của Trương Hằng cũng không tạo ra ảnh hưởng gì quá lớn đối với hắn, nên đi học thì đi học, nên kết hôn thì kết hôn, nên kế thừa gia nghiệp thì kế thừa gia nghiệp, nhân sinh như thế một đường quỹ tích đã được vẽ ra sẵn, hắn chỉ việc cứ vậy mà đi theo là được.

Cho đến khi gặp cô ấy...

Đó là một lần gặp gỡ tình cờ trong trường đại học, tại một bữa liên hoan tụ tập rất nhiều sinh viên. Bởi vì tính cách Trương Hằng rất nhiệt tình và cời mớ cho nên các mối quan hệ trong trường của hắn không tệ. Hơn nữa gia đình Trương Hằng giàu có, tính tình hắn cũng hào phóng rộng rãi, thế nên những dịp liên hoan thường đều do hắn đặt chỗ và liên lạc với các bạn học, có thể xem như là chủ trì kiêm luôn việc lên danh sách những người tham gia.

Lần đó hắn liên lạc với các tân sinh viên mới nhập học, do đã là “lớp đàn anh” sinh viên năm 2 nên Trương Hằng rất nhiệt tình đối với những chuyện như vậy, hắn đã chọn được một nơi để tổ chức tiệc đứng từ trước, người tham dự chỉ cần nộp ba mươi tám đồng là có thể tiệc tùng thoải mái. Liên hoan như vậy không có gì là quá xa xỉ, thế cho nên chỉ trong một khoảng thời gian rất ngắn Trương Hằng đã tụ tập được mười mấy sinh viên lớp dưới. Mọi việc vẫn diễn ra theo đúng kế hoạch, cho đến khi gặp một nữ sinh lớp dưới.

“Thật xin lỗi, tôi muốn dành thời gian buổi tối để đọc sách.”

Đây là một thiếu nữ thanh tú, hầu như không có gì xuất sắc, chỉ có thể dùng hai chữ bình thường để hình dung. Cô có mái tóc dài đen bóng như nhung rất bắt mắt, nhưng da dẻ hơi ngăm ngăm và thô ráp, dường như thường xuyên phải dầm mưa dãi nắng. Mà cô cũng không hề tô mề kè mắt, son môi nước hoa các loại cũng không sử dụng, trang phục trên người đơn giản nhưng rất sạch sẽ. Gọi nên trong tâm trí người khác hình ảnh về đóa sen trên mặt nước, không màu mè không rực rỡ, mặc cho mưa nắng khắc nghiệt vẫn luôn tươi đẹp, thuần khiết không một tí vết...

Bản tính vui vẻ của Trương Hằng khiến cho người khác có ấn tượng rằng hắn là một người phóng khoáng và đĩnh đạc, nhưng thực tế thì đầu óc của hắn cũng là khá tinh tế. Vừa nhìn thấy thiếu nữ này là hắn đã đoán ngay được nguyên nhân cô từ chối... Đó chính là ba mươi tám đồng lệ phí tham gia. Đối với hắn, hoặc là đối với phần lớn những người khác cũng vậy, đó chỉ là một số tiền rất nhỏ, ăn một bữa cơm hết ba mươi tám đồng thực sự là không đắt. Nhưng đối với thiếu nữ này mà nói, ba mươi tám đồng rất có thể chính là tiền chi tiêu ăn uống trong vòng một tuần rồi. Trương Hằng nhìn xem trang phục sạch sẽ trên người nàng, có một số chỗ bị giặt giữ nhiều đến mức bạc màu, xem ra bộ quần áo này cũng đã được mặc rất lâu...

“Nhưng mà tôi lỡ trả tiền rồi! Dự tính bao nhiêu người tham gia thì tôi đã thanh toán trước bấy nhiêu tiền. Vốn dĩ mục đích bữa liên hoan này là để chào mừng tân sinh viên, lẽ dĩ nhiên là do các sinh viên khóa trên chúng tôi mời. Mà bạn không đi thì chủ quán cũng sẽ không trả lại tiền cho tôi, như vậy sẽ rất là lãng phí. Thế nên bạn hãy nghỉ ngơi một ngày đi, không đọc sách một ngày cũng không sao, cùng mọi người liên hoan ăn uống vui vẻ một bữa, sau khi nghỉ ngơi sẽ tiếp tục đối mặt với cuộc sống trong trường đại học.”

Trương Hằng chạy theo thiếu nữ, hắn vừa cười vừa nói, trong lòng đã quyết định sẽ tự bỏ tiền túi ra nộp lệ phí tham gia thay cho cô.

Quả nhiên, thiếu nữ thoáng sững sờ khi nghe Trương Hằng nói vậy. Đúng như hắn đã đoán, với tính cách tiết kiệm của cô, hiển nhiên là không thể để lãng phí chút nào. Tuy vừa mới từ chối xong, nhưng sau khi đắn đo cân nhắc một lúc lâu, cô cuối cùng cũng đồng ý với đề nghị của Trương Hằng, quyết định tham gia vào buổi liên hoan.

Chuyện sau đó thì có vẻ như đã không cần Trương Hằng phải lo lắng nữa, bởi hắn làm đến mức như vậy thì đã là hết lòng quan tâm giúp đỡ rồi. Thế nhưng trái lại, Trương Hằng có vẻ như còn tiếp tục lo nghĩ nhiều hơn nữa. Tính cách hắn vốn khoáng đạt, cời mớ, có vẻ ngoài lịch lãm, tùy hứng; tuy nhiên, bên dưới vẻ ngoài thư sinh nho nhã đó còn ẩn chứa một tấm lòng hào hiệp đầy nhiệt huyết, chẳng thể ‘nhắm mắt làm ngơ’ khi thấy chuyện ‘bất bình’. Tuy hiện tại thiếu nữ kia còn chưa gặp phải chuyện gì bất bình, nhưng Trương Hằng đã cảm thấy cần phải suy tính xa hơn mới được.

Từ sắc mặt xanh xao của thiếu nữ thì có thể đoán rằng thường ngày cô ăn uống chắc rất tiết kiệm. Mà lần tiệc đứng này, mặc dù lệ phí tham gia chỉ là ba mươi tám đồng, nhưng mà thức ăn đồ uống, rượu bia thịt cá, trên cơ bản là muốn gì cũng có. Nếu như ở một dịp khác, hắn là thiếu nữ còn có thể kiểm chế, nhưng hiện tại là tiệc buffet đã nộp tiền sẵn, vậy thì chần chừ cô sẽ mặc sức ăn uống thỏa thích. Thực ra thì vậy cũng không có gì là sai, nhưng mà người thành phố bình thường, ai lại ăn nhiều như vậy chứ? Nếu chỉ có một mình cô ở đó mặc sức đánh chén thịt cá, thì sau này, sẽ khó mà không làm cho người ta nhìn vào bằng ánh mắt kỳ thị...

Do vậy, trong bữa tiệc lần đó, cách Trương Hằng ăn uống còn gây chú ý hơn thiếu nữ nhiều, vợ vét liên tục như hổ đói, trên tay đầy thịt cá, đồ nướng chiên xào gì cũng bỏ bụng tới tấp, hết món này sang món khác, vì vậy mà đã thu hút gần như toàn bộ sự chú ý của những người tham gia. Về phần thiếu nữ, cô ngồi ở một góc vắng, vừa nhìn Trương Hằng, vừa yên lặng ăn đồ ăn...

“... Ta cảm thấy, trong vòng mười năm tới, chỉ cần nuốt phải chút dầu mỡ là sẽ nôn ọe ngay lập tức.”

Ngày hôm sau, Trương Hằng thăm nghĩ khi vừa xoa bụng vừa đi từ nhà vệ sinh ra. Nhưng lúc đó, lại có một chuyện khiến cho hắn cảm thấy ngạc nhiên.

Thiếu nữ kia đang cầm một cái bọc nhỏ đứng bên cạnh sân thể dục, đợi khi Trương Hằng vừa bước ra từ nhà vệ sinh, cô liền đi tới một cách tự nhiên rồi đưa cái bọc nhỏ đang cầm trong tay cho hắn.

“Cầm lấy đi. Đun cái này lấy nước uống sẽ giúp hỗ trợ tiêu hóa và chữa đau bụng... Và, cảm ơn vì chuyện ngày hôm qua.”

Thiếu nữ cười nói với Trương Hằng với vẻ rất tự nhiên.

Tuy dung mạo của người thiếu nữ này thực sự rất bình thường, cùng lắm thì có thể xem là xinh xắn, mà Trương Hằng cũng không phải chàng khờ chưa từng yêu đương – từ lúc học cấp ba thì hắn đã quen biết với mấy người bạn gái rồi, đến khi học đại học cũng có hẹn hò, nhưng cũng vì tính cách dễ chán nản nên cứ sau một thời gian là lại chia tay đường ai nấy đi. Có điều là hắn còn trẻ tuổi, ngoại hình cũng không tệ, tiền bạc không thiếu mà tính cách cũng tốt, vậy nên bạn gái hắn xưa nay đều có thể coi là người đẹp. Vậy nên, nếu theo tiêu chuẩn chọn bạn gái xưa này thì thiếu nữ này rõ ràng là chưa đủ lọt vào mắt xanh của hắn.

Thế nhưng, giờ phút này, đôi mắt sáng trong tinh khiết cùng với vẻ cười nói vô tư của người thiếu nữ lại khiến Trương Hằng cảm thấy một loại cảm giác vô cùng mong lung và rất khó hình dung, giống như vừa bị điện giật, làm cho hắn chỉ biết đứng ngây ra. Mãi đến khi thiếu nữ ấn cái bọc vào tay hắn rồi từ từ bỏ đi, hắn mới như bừng tỉnh, mở cái bọc ra xem thì thấy bên trong đựng là một đám các loại lá thuốc...

“Đôi mắt ấy... Có lẽ, từ lâu lắm rồi, điều ta vẫn luôn chờ đợi chính là chủ nhân của đôi mắt ấy...”

Sau đó là quá trình chủ động theo đuổi của Trương Hằng – rất khó tin nhưng dường như chỉ vì một nụ cười. Nhưng thiếu nữ kia thì lại có vẻ như rất bàng hoàng và sợ hãi, cô không ngừng trốn tránh sự theo đuổi của Trương Hằng. Chuyện như vậy khiến cho các bạn cùng phòng của cô đều cảm thấy rất khó hiểu, họ liền cố gắng tạo cơ hội cho Trương Hằng và cô ở gần nhau. Nhưng người thiếu nữ lại dường như có một trái tim sắt đá, cô tránh né thẳng thừng những sự quan tâm và theo đuổi của Trương Hằng. Tối cuối cùng, cô thậm chí còn không thèm tỏ thái độ phản ứng với Trương Hằng nữa.

Cho đến thời điểm này, cái tính cách dễ bỏ cuộc của Trương Hằng dường như đã biến mất không chút dấu vết. Không hiểu là vì quá si mê thiếu nữ, hay vì điều gì khác mà hắn có thể ‘mặt dày’ theo đuổi, chẳng thêm dè ý tới thái độ lạnh nhạt của người ta, cứ vậy mà lãng nhãng không thôi... Mỗi quan hệ giống như ‘oan gia’ của hai người cứ duy trì như vậy, đuổi đuổi trốn trốn suốt hai năm. Cho đến khi... thiếu nữ nhận được kết quả chẩn đoán ung thư.

“Đừng lo! Hiện nay khoa học đã rất tiến bộ, chắc chắn có phương pháp chữa được. Em hãy lạc quan lên, đừng suy nghĩ nhiều. Anh nhất định sẽ chữa khỏi bệnh cho em!”

Trương Hằng vừa đi đi lại lại vừa kêu gào trong phòng bệnh. Lúc này, về lịch lãm, tùy hứng trước nay của hắn đã biến đâu mất, thay vào đó là thái độ điên cuồng chưa từng thấy, giống như sẵn sàng nhảy vào cắn xé ai đó ngay lập tức. Tuy liên tục theo đuổi hai năm mà thiếu nữ chưa từng chấp nhận, nhưng Trương Hằng cũng đã rất thân quen với cô, những tình cảm mơ hồ ban đầu cũng đã trở thành yêu thương tha thiết càng khắc sâu trong lòng. Giờ phút này, chợt nghe tin thiếu nữ đã mắc phải căn bệnh vô phương cứu chữa, trong lòng hắn chỉ cảm thấy đau đớn vô hạn, dường như ngay cả linh hồn cũng run rẩy, chính nỗi thống khổ đến cực điểm này đã khiến hắn rơi vào trạng thái điên cuồng như vậy.

Mà lúc này, không biết là do bệnh tật ảnh hưởng hay đang sợ hãi mà sắc mặt của thiếu nữ cũng đã tái nhợt. Thế nhưng cử động của cô thì vẫn nhanh nhẹn, hoạt bát, không có vẻ mệt mỏi ốm yếu gì. Cô nhẹ nhàng ôm lấy Trương Hằng từ phía sau, miệng thì thảo nói:

“Đừng lại đi, đừng như vậy nữa. Như thế này không giống anh ngày thường chút nào...”

“Ngày thường, mặc dù luôn tỏ ra lạnh nhạt, nhưng mà sự cố gắng của anh, sự kiên trì của anh, sự dịu dàng của anh... tất cả những điều đó, em đã khắc ghi trong lòng từ lâu... Em đã thích anh từ lâu rồi, nhưng anh biết tại sao em lại phải trốn tránh không? Bởi vì... chúng ta sẽ mãi mãi chẳng thể được ở bên nhau, mãi mãi không thể...”

“Em là một đứa trẻ lớn lên từ xóm núi, giống như những đứa bé vùng sâu vùng xa anh vẫn hay thấy nói đến trên sách báo ấy. Em chính là một trong số đó! Hơn nữa, nơi em lớn lên còn khó khăn hơn, nghèo khổ hơn... Học phí của em có được là nhờ làng xóm cùng nhau gom góp lại mà có, là làng xóm cười tiễn em rời khỏi núi, là những người dân nghèo biết đến một chữ đàng hoàng em trở về. Vậy thì làm sao em có thể lưu luyến sự phồn hoa nơi phố thị này được? Em phải quay về, nhất định phải về, mang kiến thức về cho quê nhà, cho bọn trẻ. Em muốn dạy học cho lũ trẻ, để càng có nhiều trẻ em được bước chân ra khỏi vùng núi kia như em. Vậy nên, dù em có thích anh nhiều đến thế nào, em cũng không thể ở lại với anh được... không thể được...”

Thiếu nữ thấp giọng khóc, mặc dù cô đang âm thầm thút thít sau lưng, Trương Hằng vẫn có thể tưởng tượng được khuôn mặt tuyệt vọng của cô lúc này... Hắn chưa bao giờ thấy cô khóc. Trong suốt hai năm qua, cho dù cô gặp phải khó khăn đến mức nào, dù Trương Hằng có làm phiền cô ra sao, cô cũng chưa bao giờ khóc. Cô vẫn luôn kiên cường như đóa hoa dại trên đỉnh núi cao, trong gió lạnh thấu xương vẫn âm thầm nở rộ...

Nhưng giờ đây, cô đã tuyệt vọng tới rơi lệ...

“Em đã luôn cố chống lại. Dù là chống lại sự cám dỗ của những phồn hoa nơi thành thị hay chống lại sự theo đuổi của anh, em chưa bao giờ đầu hàng, vẫn luôn tình nguyện chịu khổ, vẫn mong muốn trở về xóm núi kia. Nhưng mà... nguyện vọng này không thể thực hiện được nữa rồi. Tất cả mọi người đều đang chờ em trở về, nhưng em đã không thể trở về được nữa. Trương Hằng, em không về được nữa...”

Trương Hằng chỉ biết yên lặng đứng đó. Trên lưng áo hắn, đã ướt đầm nước mắt, ngấm vào da của hắn, máu thịt hắn, linh hồn hắn...

Bụng hộp tro cốt của thiếu nữ trên tay, Trương Hằng mặc kệ tất cả những nỗ lực phản đối của cha mẹ, thậm chí mặc kệ việc cha mẹ dọa sẽ hủy bỏ quyền thừa kế của mình, hắn dứt khoát bước lên con đường thiếu nữ đã để lại... đi đến xóm núi nơi cô sinh ra, trở thành một thầy giáo tiểu học của một xóm núi nghèo khổ, hàng ngày dạy dỗ đám trẻ nhỏ của thôn này và một thôn khác còn khó khăn hơn ở gần đó. Chớp mắt, đã trôi qua năm năm.

Lãng quên tính cách dễ đầu hàng, chỉ còn nhớ lòng quyết tâm. Lãng quên phồn hoa chốn thành thị, chỉ còn nhớ xóm núi nghèo chất phác. Lãng quên đi những phù phiếm hoa lệ, chỉ còn nhớ những khuôn mặt ngăm ngăm tươi cười... Trương Hằng có thói quen vuốt một vật đặt trong túi áo ngực của mình. Đó là một tấm ảnh, tấm ảnh duy nhất chụp chung giữa hắn và cô trước khi cô mất. Lúc đó, biết được quyết định của Trương Hằng, cô đã cười rất tươi, rất động lòng người. Dù cho lúc đó đầu cô đã rụng hết tóc, dù cho người đã gầy gò tựa như chỉ còn da bọc xương, nhưng nụ cười yên bình ấy vẫn khiến cho Trương Hằng như sống lại giây phút mình nhận được bọc lá thuốc trên sân trường ngày đó...

Xinh đẹp động lòng người. Dường như, cả cuộc đời này của ta cũng chỉ là để chờ đợi chủ nhân của đôi mắt ấy...

Xuân đến, tuyết tan, những cây cầu gỗ nhỏ mà người trong thôn bắc qua suối đều gãy đổ, Trương Hằng chỉ còn cách cống mấy đũa nhỏ qua suối. Một lần, đứng lúc hắn qua suối như vậy thì bỗng có dòng nước xiết cuốn tới, khiến cho cả hắn và mấy đũa nhỏ đều bị cuốn đi. Lúc đó, hắn chỉ kịp lấy hết sức đẩy đũa nhỏ vào bờ, còn bản thân thì bị dòng nước cuốn đi, trôi về phía hạ du...

“Vương Tuyết Liên, người yêu của anh... Lần này, anh nhất định sẽ kiên trì. Lần này, anh sẽ không đầu hàng, trừ khi anh đã chết. Đến lúc đó, khi ta gặp lại nhau, anh mới dám nâng cao đầu cười thoải mái, giống như dáng vẻ của anh khi theo đuổi em trước kia. Có như vậy, anh mới không thấy thẹn với lương tâm...”

“Vì thế, anh sẽ mãi kiên trì, cho đến khi chết...”

Bạn đang đọc truyện *Tử Vong Khai Đoan* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Q.5 - Chương 10: Chương 5: Lên Đường Tới Đảo Phục Sinh

Dịch: Shun

Bùi Kiều chặt đứt tội nghiệt cho Trương Hằng xong, chẳng nói gì mà chỉ vừa đứng nhìn anh ta vừa cười dài ha hả một trận. Một lúc lâu sau, hắn mới vỗ mạnh bả vai Trương Hằng một cái: “Tốt! Rất tốt! Người là người tốt...”

Trương Hằng lập tức có chút cảm giác dở khóc dở cười. Anh chàng đẩy tay Bùi Kiều ra rồi nói: “Bị người khác đánh giá là người tốt đã là chuyện chẳng vui về gì rồi (1). Thế chuyện gì còn khó chịu hơn là bị người khác đánh giá là người tốt đây? Chính là kẻ khen mình tốt lại là một gã đàn ông đấy... Được rồi, dẫn ta đến Địa Phủ đi. Chắc là còn có thời hạn vào cửa đúng không? Truyền thuyết cũng có nói mà: Diêm Vương bảo người chết canh ba, thì chắc chắn người không được ở lại đến canh tư. Đi thôi đi thôi, ta không thể chờ để được vào xem Địa Phủ nữa rồi!”

Về mặt Bùi Kiều thoáng trở nên nặng nề. Hắn đột nhiên hỏi: “Để có thể gặp lại cô bé kia sớm một chút đúng không à? Tên là Vương Tuyết Liên nhỉ? Cái tên đó đúng là rất có hương vị của nơi xóm núi xa rồi thế tục này đây. Người muốn cố gắng để được nhanh chóng gặp lại cô bé ấy sao?”

Trương Hằng thoáng sùng sốt, nhưng bộ dạng tươi cười đầy cởi mở của anh ta vẫn y như trước: “Đúng vậy đấy. Xem ra đám thần tiên các người đúng là cái gì cũng biết! Không sai, ta đúng là muốn mau chóng gặp lại cô ấy. Không biết những năm qua cô ấy sống thế nào, sinh hoạt tại Địa Phủ không biết có được trôi chảy như ý hay không, có tìm được công việc tốt không? Ài! Càng nghĩ càng cảm thấy hồi hộp quá. Đi nhanh nhanh thôi!”

Tâm trạng Bùi Kiều dường như càng nặng nề. Hắn không biết có nên đánh vỡ sự kỳ vọng của Trương Hằng hay không... Thế giới này không hề có Địa Phủ! Chỉ có Địa Ngục... và người con gái mà Trương Hằng yêu tha thiết kia, có lẽ đã hoàn toàn biến mất rồi.

“Trương Hằng, hãy bình tĩnh lại! Ta sẽ nói với người một vài chuyện... về hiện thực của thế giới, về những gì liên quan tới những linh hồn như chúng ta...” Bùi Kiều cũng chỉ chần chừ một chút. Hắn lúc này đã là cường giả Chân Ma cấp, sở hữu trường khí thể bao dung mà người đời mới nghe nói lần đầu, hành động theo tâm chứ không lo lắng quá nhiều, vậy nên hắn chỉ thoáng chần chừ rồi cũng lập tức kể hết với Trương Hằng những gì liên quan tới giới linh hồn.

Lúc đầu, Trương Hằng vừa nghe vừa thể hiện biểu cảm đầy hưng phấn, nhưng rồi càng nghe về sau, tâm trạng anh càng trở nên nặng nề. Đến khi nghe xong, anh chẳng nói gì mà chỉ yên lặng ngồi xuống, ở đó thờ dài cả buổi.

Vì Bùi Kiều đã khu trừ toàn bộ tội nghiệt cho Trương Hằng, nên dù lúc này đã sắp đến nửa đêm nhưng cũng không có gì phải lo lắng, điều đáng ngại thật sự là trạng thái tinh thần của Trương Hằng giờ sẽ ra sao! Nói thật, so với Dương Đình Thiên thì kỳ vọng mà Bùi Kiều đặt vào anh chàng Trương Hằng này còn lớn hơn nữa! Đó là vì tính cách tự do, phóng khoáng của Trương Hằng có nét rất gần với hành động theo ‘tâm’. Tuy kẻ có loại tính cách này thường thường sẽ rất thiếu quyết tâm và kiên trì, nhưng bản thân Trương Hằng thì lại có được những yếu tố đó nhờ vào những gì anh ta đã trải qua.

Hơn nữa, tính cách anh ta còn rất quang minh chính đại, ẩn chứa hào khí hiệp nghĩa. Chỉ vậy thôi đã đủ để Bùi Kiều cảm thấy quý mến. Cứ suy nghĩ một chút đi, một chàng công tử con nhà giàu nơi thành thị, chỉ vì giấc mơ của người con gái mà anh ta yêu, lại sẵn sàng vứt bỏ cuộc sống sung sướng của mình để đến một xóm núi nghèo khó dạy học, mà còn dạy cực kỳ chân thành và nhiệt huyết! Người như vậy, có đời nào lại bán đứng đồng đội vì lợi ích hay không?

Thế nên, sau khi Bùi Kiều chặt đứt tội nghiệt cho Trương Hằng, hắn mới khen liền mấy câu ‘rất tốt’ như vậy, chính là vì hắn rất kỳ vọng vào Trương

Hằng. Cứ xem tính cách đặc biệt như vậy thì Trương Hằng đúng là vô cùng thích hợp để trở thành Chân Ma cấp, hơn nữa quá trình trở thành Chân Ma cấp cũng sẽ rất dễ dàng. Riêng điểm ấy thì Dương Đình Thiên không thể nào so sánh được với anh chàng này, dù sao thì chấp niệm trong lòng của Dương Đình Thiên cũng quá khó để có thể đạt được... Bùi Kiều lúc này chỉ lo rằng vì niềm hy vọng của Trương Hằng tan vỡ mà khiến cho tâm tính anh ta biến chất. Khi đó mà muốn khôi phục bản tâm thì chắc chắn sẽ phải tốn rất nhiều thời gian và công sức đấy.

Không ngờ sau khi Trương Hằng buồn bã một hồi thì bỗng cười phá lên ha ha, sau đó lại ngửa đầu lên trời gào thét một tràng, sau cùng mới hét lên mấy câu: “Nếu ngày hôm qua đã không thể trở lại, vậy hôm nay ưu phiền thì được ích gì? Thật ra lâu nay ta vẫn biết, người chết như nến tắt, trôi qua như một giấc mộng, không thể thay đổi, chỉ có thể ghi nhớ trong lòng. Cho dù hôm nay có ở đây nhớ mong duyên kiếp thì liệu có thể quay về trong giấc mộng đó được hay sao? Được rồi, được rồi...”

Trương Hằng lúc này mới nhìn Bùi Kiều nói: “Ta muốn đi gặp bà con thôn dân một chút. Năm năm này, ta đã được họ quan tâm rất nhiều, giờ đột ngột chết đi đúng là chưa quen được. Đường như chuyện ngày hôm qua vẫn còn ở ngay trước mắt, cảm thấy như thể ngày mai lại sẽ đi đưa bọn nhỏ qua sông. Ha ha. Những đứa trẻ này đúng là thật khó, chỉ có một gian phòng cỏ tranh do cả thôn cùng dựng lên, thiếu thốn chiếu sáng mà đến cả bộ sách giáo khoa duy nhất cũng là do bà con vất vả đi săn heo rừng bán mới mua được. Ài. Năm năm này, đã nhiều lần ta tưởng mình không thể kiên trì được nữa, nhưng nhìn đôi mắt khát vọng của thôn dân, ta lại nhớ tới đôi mắt trong ngần như nước của cô ấy, thế là đã không hay không biết mà chịu đựng được đến giờ. Nếu không có vì tai nạn lần này, có lẽ ta cũng sẽ dành nốt quãng đời còn lại của mình ở nơi đây.”

Lúc này sắc trời đã tối, nhưng ánh chiều tà xiên xiên vẫn còn lưu lại một vài vệt sáng nơi đỉnh núi cao, chiếu rọi vào nền tuyết trắng phau. Ở dưới núi là thảm cây rừng xanh biếc, hẻm núi tĩnh lặng chỉ còn lại những tiếng chim hót vang. Nếu không kể tới việc nơi này quá nghèo khó thì đây thực ra cũng là một chỗ đáng để sống nốt quãng đời còn lại.

Trương Hằng thò tay vỗ mạnh khuôn mặt mình mấy cái, sau đó mới nói lớn: “Không nên nghĩ ngợi những thứ này nữa. Lại nói tiếp, cũng đã năm năm rồi ta không về gặp cha mẹ. Mấy hôm trước có việc ghé vào thị trấn còn nói chuyện điện thoại với họ. Tuy cha vẫn không thêm đề ý tới ta, nhưng mẹ thì vẫn khóc nghẹn như mọi lần... Ài! Ta đã khiến cho bọn họ phải lo lắng và khổ sở lâu như vậy rồi, giờ cũng nên trở về thăm họ rồi. Chỉ không biết là liệu họ có gạt mình hoảng sợ hay không, khi thấy con trai mình đã biến thành quỷ trở về thăm. Ha ha ha...” Nói xong lời cuối cùng, tiếng cười của Trương Hằng lại càng trở nên thoải mái.

Bùi Kiều cũng cười phá lên ha ha, cảm thấy tính tình của tên thanh niên trước mặt này đúng rất hợp với mình. Hắn lại vỗ vai Trương Hằng rồi nói: “Nhanh đi gặp lại bà con đi. Nhưng mà ngươi cũng đừng có thiêu đốt Năng Lượng Tiêu Chuẩn, hiện hình ra để rồi hù dọa bọn họ. Người sống trên núi rất mê tín, họ cho rằng chỉ có linh hồn của người chết oan thì không được siêu thoát. Nếu để bọn họ biết linh hồn của ngươi vẫn còn ở nguyên đây thì chắc hẳn sẽ càng tự trách bản thân đấy.”

Trương Hằng cũng cười cười. Thân thể anh bỗng bồng bềnh bay lên rồi phóng về phía xóm núi kia. Nhưng chỉ vừa mới bay đi được mấy mét thì hắn bỗng như nhớ ra điều gì đó, liền dừng lại hỏi: “Đúng rồi. Lúc trước ngươi có nói là Tự Do Linh Hồn kiếm tiền rất dễ hả? Dù là đi làm một nhiệm vụ dễ nhất cũng có thể kiếm được mấy chục nghìn à?”

Bùi Kiều có hơi ngần ra: “Đúng rồi, Tự Do Linh Hồn kiếm tiền đúng là rất dễ. Nhưng chắc ngươi hề không thiếu tiền mới đúng chứ? Cha mẹ của ngươi là thương nhân rất giàu kia mà?”

Trương Hằng chỉ biết cười khổ não: “Suốt năm năm nay, ta chưa hề lấy một đồng nào của họ cả... Hơn nữa, đây là vì các bà con nơi này, ta muốn dùng tiền do chính mình kiếm được để làm cho họ vài điều. Ta hy vọng có thể dùng chính ta tiền kiếm được để mở một con đường nhựa dẫn vào trong thôn, cũng mong có thể kéo đường dây điện về cho họ, mong có thể xây cho lũ trẻ một phòng học thật khang trang, mong có thể mời được một vài giáo viên về để dạy lũ trẻ.”

Bùi Kiều im lặng một hồi, rồi hắt lại lần nữa thờ dài: “Rồi sẽ có cơ hội thôi...”

“Vậy ư?” Trương Hằng quay người bay về hướng xóm núi, bay đi rồi nhưng tiếng nói của anh vẫn vang vọng đến tai: “Thế thì, ta có thể yên tâm rời khỏi nơi này rồi.”

Đến khi Trương Hằng trở ra từ xóm núi thì trời đã gần sáng. Nhìn về một môi và sắc mặt khổ sở của Trương Hằng, Bùi Kiều biết là tâm trạng anh ta cũng không phải thoải mái như biểu hiện bề ngoài. Dù sao thì đó cũng là cái chết của chính anh ta, chẳng ai có thể đứng dung với cái chết của chính mình, cho dù là thánh nhân cũng vậy. Vậy nên Bùi Kiều cũng chẳng cố an ủi Trương Hằng, chỉ lẳng lặng dẫn hắn bay ra khỏi vùng núi này.

Hôm nay đã là ngày một tháng ba, chỉ còn vài ngày nữa là sẽ đến ngày bảy tháng ba - ngày khai mạc Hội Nghị Thượng Đỉnh mười bảy nước. Với tốc độ của Bùi Kiều thì hắn sẽ chỉ mất khoảng bảy, tám tiếng để bay từ nơi này - Từ Xuyên tới Bắc Kinh, nhưng bây giờ lại còn có thêm Trương Hằng. Nếu Bùi Kiều muốn kéo theo anh ta bay trở về thì có khi sẽ phải mất tới mấy ngày. Vậy thì không ổn! Dù sao cũng không thể để đến sát ngày bảy tháng ba mới bắt đầu khởi hành chứ?

Hội Nghị Thương Đỉnh mười bảy nước lần này có ý nghĩa vô cùng trọng đại, bọn Kê Sa Đọa thì đứng ngoài rình lom lom. Mà Trung Quốc lúc này đã có vị thế rất cao trong số các tổ chức linh hồn trên thế giới, là quốc gia duy nhất có tới hai cường giả Chân Ma cấp và trong số đó còn có người đứng đầu toàn thế giới! Thực lực như vậy đúng là đã hơn xa những quốc gia còn lại, mặc dù số lượng Tự Do Linh Hồn và Trách Thoát Giả hơi ít hơn các quốc gia khác, những thực lực tổng hợp thì vẫn mạnh hơn. Vậy đã đủ để được xưng là tổ chức linh hồn mạnh nhất rồi.

Vậy nên, có thể nói là Tổ Chức Linh Hồn Trung Quốc có địa vị hết sức quan trọng trong Hội Nghị Thượng Đỉnh mười bảy nước lần này. Cho dù là những quyết định của hội nghị hay chuyện đối phó với tập đoàn Kê Sa Đọa, cũng chắc chắn không thể thiếu được sự tham gia của Tổ Chức Linh Hồn Trung Quốc và phải nhờ tới thực lực của Bùi Kiều và Cung Diệp Vũ mới được. Mà một sự kiện lớn như vậy, đương nhiên không thể để chỉ mình hai người họ chạy tới như thể đi du lịch, phải sắp xếp xem người nào bảo vệ, người nào tấn công và đủ loại chức trách khác nữa. Tuy những việc này đã có Cung Diệp Vũ và người của hắn lo liệu thay cho Bùi Kiều, nhưng dù sao thì giờ Bùi Kiều cũng đã có một đoàn đội riêng. Mặc dù đoàn đội hiện tại mới

chỉ có hấn và Dương Đình Thiên, cộng thêm anh chàng Trương Hằng – tay mơ tới mức không thể tay mơ hơn thì cũng mới chỉ có ba người... Cùng lắm tính thêm cả gã Lý Lâm rất có thể cũng là một linh hồn đặc thù là bốn người, nhưng dù vậy thì hấn cũng nhất định phải tham dự vào chuyện này.

Thế nên, chậm nhất là ngày hai tháng ba, hấn phải về đến Bắc Kinh. Nhưng nếu dẫn theo Trương Hằng thì quá vướng víu, vậy thì hấn chỉ còn cách đáp máy bay mà thôi. Do đó, sau khi rời khỏi vùng núi kia, hai người liền bay thẳng về hướng thủ phủ của Tứ Xuyên. Tại đó, Bùi Kiều hiện hình rồi tìm nơi gọi điện thoại về Bắc Kinh cho Lý Lâm vốn đang chờ lệnh tại tổ chức linh hồn. Chỉ vài giờ sau, Lý Lâm đã cùng năm thành viên khác của tổ hậu cần có mặt. Bọn họ dùng hai xe việt dã quân sự đưa Bùi Kiều và Trương Hằng tới một sân bay quân sự bí mật ở vùng ngoại ô.

Trương Hằng đã bị những gì mình thấy làm cho trợn lồi cả mắt từ lâu rồi. Tuy anh đã được nghe Bùi Kiều nói cho biết rất nhiều chuyện của giới linh hồn, cũng biết bản thân mình là một loại linh hồn đặc thù nào đó có số lượng rất ít. Tuy không ít bằng số lượng các Cao Đẳng Tránh Thoát Giả như Bùi Kiều, nhưng cũng đã là những nhân tài rất quý hiếm của giới linh hồn, nhưng anh đúng là chẳng thể tưởng tượng được địa vị của Bùi Kiều lại cao đến như vậy! Chỉ nói một câu mà có ngay xe quân đội đến đón hấn? Vậy có phải là quá khó tin không?

Đám Lý Lâm cũng không để ý lắm tới biểu cảm và những tiếng than thở liên tục của Trương Hằng, bọn hấn đang báo cáo lại cho Bùi Kiều những sự kiện lớn của giới linh hồn đã diễn ra trong khoảng thời gian hấn đi vắng vừa rồi.

Khi đang trên đường đi tới sân bay, Bùi Kiều bỗng vừa cười vừa lấy ra từ U Minh Nhẫn sáu thanh Thiên Sinh Vũ Khí loại cận chiến. Ngay khi đám Lý Lâm đang nhìn hành động của hấn với ánh mắt tò mò thì hấn lại đưa mấy thanh Thiên Sinh Vũ Khí đó cho bọn hấn, đồng thời nói: “Ta đã tiến giai Chân Ma cấp thành công, trường khí thể của ta là bao dung, trường khí thể này có một đặc tính khá kỳ quặc, đó là có thể làm cho Năng Lượng Tiêu Chuẩn của ta bám vào trên Thiên Sinh Vũ khí trong một thời gian dài. Hơn nữa, dường như cả người sống cũng có thể sử dụng được những Thiên Sinh Vũ Khí có Năng Lượng Tiêu Chuẩn của ta bám vào như vậy. Các người hãy giữ lại những Thiên Sinh Vũ khí này bên người, thử xem có thể sử dụng để chiến đấu với quỷ quái hay không. Nếu như dùng được thì sau này các người hãy giữ lại sáu thanh Thiên Sinh Vũ Khí đó mà phòng thân. Các người làm nhân viên hậu cần của ta thì chắc chắn sẽ gặp phải nhiều nguy hiểm, lực sát thương của súng điện từ quá nhỏ nên dùng Thiên Sinh Vũ Khí vẫn thích hơn.”

Sáu người Lý Lâm nghe hấn nói mà trợn mắt há hốc mồm. Đây đúng là chuyện lần đầu tiên bọn họ mới nghe nói đến. Thiên Sinh Vũ Khí cũng giống như linh hồn hoặc và quỷ quái, cơ bản là người bình thường không thể chạm vào được. Trừ khi có linh hồn thiếu đốt Năng Lượng Tiêu Chuẩn để làm cho Thiên Sinh Vũ Khí hiện ra, như vậy thì người sống mới có thể tiếp xúc được với nó. Nếu không phải vậy thì làm gì có chuyện chính phủ giao Thiên Sinh Vũ Khí cho Tự Do Linh Hồn để làm các nhiệm vụ? Chính phủ đương nhiên là tin tưởng người sống hơn xa linh hồn, nếu có thể thì bọn họ chỉ muốn người sống sử dụng Thiên Sinh Vũ Khí mà thôi.

Thế mà lúc này, Bùi Kiều lại có thể phá vỡ chân lý đó, khiến người sống cũng có thể sử dụng được Thiên Sinh Vũ Khí ư? Chuyện này đúng là kinh thế hãi tục, một khi chính phủ các nước thế giới biết được, chỉ sợ sẽ gây chấn động dư luận toàn thế giới mất! Lúc đó, có khi vị thế và giá trị con người của Bùi Kiều sẽ còn tăng cao hơn lúc này gấp bội cũng nên.

Trong sáu người thì Lý Lâm là kẻ không giấu nổi sự hưng phấn của mình. Sờ dĩ hấn không để ý tới lời cha mẹ mà nhất quyết gia nhập tổ chức linh hồn, chính là vì hi vọng có thể tìm được phương pháp giải quyết quỷ quái cũng như vượt qua ngày tận thế năm 2012. Nhưng dù tìm kiếm thế nào, nhưng thứ không phải lực lượng của chính mình thì vẫn không thể khiến hấn yên tâm. Nhưng giờ đây... hấn vậy mà đã có thể sử dụng được Thiên Sinh Vũ Khí rồi ư?

Quả nhiên, Lý Lâm có thể nhắc được một cây rìu nhỏ trong tay Bùi Kiều lên. Hấn cẩn thận từng ly từng tí cầm cây rìu một tay đó, như thể sợ sẽ làm hư hại nó vậy. Cảm giác khi cầm thứ này thật quá kỳ diệu, rõ ràng trong tay có cảm giác như đang chạm vào kim loại, nhưng bàn tay lại không cảm thấy bất cứ một sức nặng nào, có cảm giác còn nhẹ hơn bột biển nhiều... Không, phải là hoàn toàn không có trọng lượng mới đúng! Loại cảm giác mâu thuẫn này khiến cho Lý Lâm ngây người trong chốc lát, sau đó mới thử vung vẩy cây rìu trong tay vài cái, lúc này mới phá lên cười vui sướng.

Năm người còn lại cũng đã không thể chờ đợi để được cầm thử Thiên Sinh Vũ Khí nữa. Trong mắt bọn họ đều lộ ra vẻ vui sướng đến khó tả, ánh mắt nhìn về phía Bùi Kiều thể hiện đầy sự cảm kích.

Bùi Kiều vừa cười vừa nói: “Được rồi, đừng có làm ra vẻ quá khích như vậy nữa. Sau này mà có Thiên Sinh Vũ Khí tốt hơn thì ta sẽ đổi cho các người. Nhưng các người cũng phải nhớ rằng: lý do các người có thể sử dụng được những Thiên Sinh Vũ Khí này là vì ta đã để Năng Lượng Tiêu Chuẩn của mình bám vào trên đó. Mà vì có liên quan tới cường độ chấp niệm của bản thân, nên ta không thể để lại quá nhiều Năng Lượng Tiêu Chuẩn. Nếu như giữ nguyên không sử dụng thì có lẽ năng lượng sẽ đủ duy trì chừng 70 ngày – cái này chắc có liên quan tới cường độ chấp niệm gấp 7 lần của ta. Nhưng một khi các người chiến đấu với quỷ quái thì Năng Lượng Tiêu Chuẩn bám trên đó sẽ bị tiêu hao hết nhanh chóng. Các người thấy ánh sáng phát ra từ Thiên Sinh Vũ Khí mà mình đang cầm chứ? Ánh chớp lập loè màu trắng đó chính là Năng Lượng Tiêu Chuẩn của ta, một khi tiêu hao hết thì dù có thấy nhưng các người cũng sẽ không chạm vào những Thiên Sinh Vũ Khí này được nữa. Vậy nên, sau này nếu có chiến đấu với quỷ quái thì cũng phải thật cẩn thận đấy!”

Mọi người nghe vậy thì rung mình, cũng đồng loạt gật đầu vâng, dạ. Sau đó, Lý Lâm điều khiển máy bay, đưa mọi người cùng trở lại Bắc Kinh.

“Đúng rồi, lúc trước các người có nói rằng trong Thành Phố Vàng bỗng nhiên cũng xuất hiện rất nhiều quỷ quái Chân Ma cấp. Chuyện đó giờ thế nào rồi?” Đang trả lời một vài vấn đề của Trương Hằng thì Bùi Kiều bỗng nhớ ra điều gì, quay sang hỏi mấy tên đội hậu cần đang ngồi bên cạnh.

Một người trong số đó nói: “Lần này, một đội linh hồn do nước Mỹ thành lập tiến vào trong đó. Theo như người trốn về kể lại, bọn hấn phát hiện ở trong ảo giới đó có một cái cung điện kỳ lạ dưới lòng đất. Sau đó bỗng nhiên xuất hiện sáu con quỷ quái Chân Ma cấp vây công bọn họ, trừ vài người không tiến vào trong cung điện đó trốn thoát ra ngoài thì phần lớn những người còn lại đều bị nhốt ở trong đó, kể cả Varotian và Nannia. Đúng rồi, nghe nói sau khi biết chuyện này, ba ngày trước, Cung Diệp Vũ đã một mình đi đến nước Mỹ, dường như hấn muốn đi cứu viện đội linh hồn của nước Mỹ...”

Bùi Kiều lập tức kinh sợ quát lên: “Cái gì? Vào lúc này?! Bọn Varotian điên rồi sao? Không biết Hội Nghị Thượng Đỉnh mười bảy nước sắp bắt đầu sao?”

“Nếu như hội nghị sắp bắt đầu, mà bọn họ lại không có ở đó... Không phải, không có bọn họ cũng không sao, nhưng nếu Cung Diệp Vũ không có ở đó...”

Bùi Kiều thực sự lo lắng tới khó mà hình dung nổi. Hắn nghĩ tới cái hình chiếu của Cung Diệp Vũ mà gã thanh niên tóc màu bạc triệu hoán ra, dù lúc này đã là cường giả Chân Ma cấp, nhưng hắn vẫn không tự tin là có thể chống được một đòn toàn lực của cái hình chiếu đó...

Nếu như không có Kẻ Đứng Đầu trấn giữ... vậy thì Hội Nghị Thượng Đỉnh đảo Phục Sinh rồi sẽ ra sao đây!?

Chú thích:

1. Người tốt: người TQ thời nay thường quan niệm người tốt là sẽ phải chịu khổ. Vậy nên người khác đánh giá là người tốt thì cũng khá gần với ngọc và khờ khạo.

Lúc Bùi Kiều trở lại Bắc Kinh thì hắn mới biết tình hình đang tệ tới mức nào. Tuy Cung Diệp Vũ đã bàn giao quyền hành của Tổ Chức Linh Hồn Trung Quốc, nhưng tốt xấu gì thì hắn cũng đã từng nắm giữ toàn bộ tổ chức linh hồn trong nhiều năm liền. Vậy nên dù có nắm quyền lực hay không, cũng phải có mặt hắn trấn giữ thì cả Tổ Chức Linh Hồn Trung Quốc mới không rơi vào hỗn loạn. Đó là một loại uy vọng, và cũng là một loại biểu hiện của sức mạnh.

Lúc trước, khi mới nghe tin Hội Nghị Thượng Đỉnh của tổ chức linh hồn mười bảy nước sẽ được tổ chức vào ngày 7 tháng 3, đám Tự Do Linh Hồn trên thế giới còn không cảm thấy sự kiện này có gì là quá quan trọng. Nhưng rồi sau đó, những tin đồn về Đảo Phục Sinh bắt đầu lan truyền, điều đó đã khiến giới linh hồn vui mừng quá đỗi, ai cũng cho rằng: chỉ cần có thể thu xếp cho người nhà tới trú ẩn ở đó, thì dù thế giới có bị quỷ quái thực thể hóa tấn công cũng không phải sợ nữa.

Ngay sau đó, tin đồn về những lời tiên tri báo trước nguy hiểm của ba linh hồn đặc thù có năng lực tiên đoán tương lai mạnh nhất cũng xuất hiện. Lúc này, toàn bộ các tổ chức linh hồn trên thế giới mới nhận thức rõ được tính nguy hiểm của sự việc. Lập tức, họ nhanh chóng gọi về tất cả những nhân viên đang đi làm nhiệm vụ trên khắp thế giới của mình, bao gồm cả Tự Do Linh Hồn, Trách Thoát Giả, Cao Đẳng Trách Thoát Giả đang chiến đấu trong các ảo giới. Đợi đến khi hội nghị bắt đầu, họ sẽ phái đi ra lực lượng chiến đấu tinh nhuệ nhất của quốc gia mình.

Thế mà tại một thời điểm quan trọng như vậy, Cung Diệp Vũ – người được mệnh danh là mạnh nhất thế giới và là trụ cột của Tổ Chức Linh Hồn Trung Quốc bỗng nhiên lại rời khỏi tổ chức, một mình đi tới ảo giới Thành Phố Vàng? Mà thành Phố Vàng hiện giờ còn đang xuất hiện những biến đổi dị thường, cùng một lúc xuất hiện rất nhiều quỷ quái Chân Ma cấp?

Tình hình khi Bùi Kiều về tới Bắc Kinh địa khái là như vậy. Cả Tổ Chức Linh Hồn Trung Quốc đã rơi vào hỗn loạn, ngay cả Dương Húc Quang và Nhậm Trấn – hai vị ‘quan văn quan võ’ của Cung Diệp Vũ cũng không biết phải làm thế nào. Bọn họ thậm chí còn không biết Cung Diệp Vũ đi Mỹ lúc nào hay nơi hắn muốn đi là đâu. Mà không chỉ có họ, tại sân bay và trên máy bay đều không hề có ghi chép gì về sự xuất hiện của hắn. Hắn cứ như thể đột nhiên tan biến vào không khí vậy! Nếu không phải Cung Diệp Vũ nhờ Vu Nữ Trần nhắc lại với mọi người thì chắc hẳn ai cũng nghĩ hắn đã bị tập đoàn Kê Sa Đọa bí mật ám sát mất rồi.

Đến khi Bùi Kiều trở về, Dương Húc Quang và Nhậm Trấn lập tức chạy tới biệt thự của hắn. Đi cùng hai người còn có Vương Trạch Hằng – người hiện đang giữ vị trí đứng đầu của Tổ Chức Linh Hồn, cũng chính là người quan chức trung niên mà trước kia Bùi Kiều đã từng quen biết. Đi cùng hắn ta là toàn bộ những Trách Thoát Giả còn lại của Trung Quốc.

Bùi Kiều dĩ nhiên là hiểu được tình hình lúc này đã nghiêm trọng tới mức nào. Có thể nói rằng: mất đi Cung Diệp Vũ trấn thủ, trong lần Hội Nghị Thượng Đỉnh mười bảy nước này, vị thế đàm phán của Tổ Chức Linh Hồn Trung Quốc sẽ bị hạ thấp rất nhiều. Mà nếu như tập đoàn Kê Sa Đọa thật sự tấn công, lại thiếu đi Kẻ Đứng Đầu chống đỡ, vậy thì thật khó mà hình dung được Hội Nghị Thượng Đỉnh này sẽ nát thành cái dạng gì!

“Ài, từ trước khi thư cầu cứu của Mỹ được gửi tới thì chúng ta cũng đã nói cho Cung Diệp Vũ nghe về tầm quan trọng của Hội Nghị Thượng Đỉnh mười bảy nước này rồi, thế mà hắn vẫn liều lĩnh chạy tới Mỹ như vậy. Thế này thật đúng là...” Vương Trạch Hằng vừa thấy Bùi Kiều thì lập tức oán thán liên tục. Lần này gặp lại, phong thái của gã này đã khác hẳn mấy tháng trước. Tuy rằng một người có thể được đảm nhiệm vị trí đứng đầu của tổ chức linh hồn, thì trước kia không thể nào là một kẻ vô danh hay không có địa vị trong chính phủ, thế nhưng, lúc đó gã chẳng qua cũng vẫn chỉ là một nhân viên chính phủ mà thôi, sao có thể uy phong như việc đứng đầu tổ chức linh hồn lúc này? Thế nên, ngay cả lúc nói chuyện cũng có thể thấy được phong thái và uy thế hoàn toàn khác của gã. Có điều, đó cũng chỉ là khi gã giao tiếp với người khác mà thôi, còn với một cường giả Chân Ma cấp như Bùi Kiều thì lại là việc hoàn toàn khác.

Bùi Kiều nghe thì cười xòa nói: “Vô tổ chức, vô kỷ luật đúng không? Ha ha ha, hắn vốn là người như vậy mà. Có phải ngươi mới gặp hắn lần đầu đầu mà còn thắc mắc? Nếu hắn biết Varotian và Nannia gặp nguy hiểm mà lại ngồi yên không để ý, thì đó mới thật sự không phải là hắn...” Nói đến đây, Bùi Kiều bỗng lén lút liếc nhìn Vu Nữ Trần bên cạnh.

Vào lần nói chuyện với Varotian tại Italy, Bùi Kiều đã nghe được một vài chuyện. Có vẻ như trước khi quen Vu Nữ Trần, Cung Diệp Vũ và Nannia từng có một phen tình nghĩa. Chỉ là không biết về sau đã có chuyện gì mà hai người đã không thể như nguyện, tính cách của Nannia cũng từ dịu dàng, thanh lịch trở thành nóng tính như bây giờ, thậm chí còn vì phương thức chiến đấu liều mạng mà bị người đời đặt cho biệt danh Cuồng Chiến Sĩ. Và Bùi Kiều không tin là Vu Nữ Trần không hề hay biết gì những chuyện đó.

Quả nhiên, Vu Nữ Trần thấy Bùi Kiều liếc trộm mình thì bật cười hi hi rồi nói: “Yên tâm đi. Ta cũng không ghen ghét gì tình địch đã thất bại của mình đâu. Lần này Diệp Vũ đi Mỹ, ta cũng đồng ý đấy, vậy nên ngươi không cần phải quá cẩn thận khi nói chuyện như vậy đâu.”

Bùi Kiều khẽ gật đầu rồi mới tiếp tục nói với Vương Trạch Hằng: “Dù sao thì chuyện cũng đã xảy ra rồi, chúng ta có ngồi đây oán trách thế nào thì cũng

chẳng thay đổi được gì. Vậy nên, việc cần làm bây giờ là phải nhanh chóng nghĩ cách để giải quyết vấn đề. Dương Húc Quang, trước đó các người đã quyết định thế nào? Trước khi đi Mỹ, hẳn đã sắp xếp và quyết định phải làm thế nào với Hội Nghị Thượng Đỉnh mười bảy nước lần này?”

Dương Húc Quang ở bên nghe vậy thì cười khổ nói: “Chúng ta quyết định lần này Cung Diệp Vũ sẽ làm trưởng đoàn, ngoài các Tránh Thoát Giả bọn ta còn có người và Dương Đình Thiên, sau đó chọn thêm một trăm tên Tự Do Linh Hồn sở hữu Thiên Sinh Vũ Khí cùng tới Đảo Phục Sinh. Với đội ngũ như vậy, một mặt đã đủ để chấn nhiếp đội ngũ của tổ chức linh hồn các quốc gia khác, một mặt cũng đủ để ứng phó nếu tập đoàn Kẻ Sa Đọa đột kích. Nhưng giờ thì...”

Bùi Kiêu lại gật đầu một cái nữa, hẳn quay sang nói với Vương Trạch Hằng: “Vương Trạch Hằng, ta muốn hỏi người một vấn đề rất quan trọng. Nội dung thật sự mà Hội Nghị Thượng Đỉnh mười bảy nước lần này muốn thảo luận là gì? Ta có một nguồn tin cho biết: hội nghị này là để quyết định xem có thực hiện kế hoạch quân đội linh hồn hay không. Vậy thì quân đội linh hồn thực chất là dạng quân đội gì? Nếu đội ngũ của Tổ Chức Linh Hồn Trung Quốc chúng ta phải đi hơi yếu một chút thì có gây ảnh hưởng gì tới hội nghị này không?”

Vương Trạch Hằng khẽ biến sắc, nhưng hẳn dù sao cũng là kẻ lão luyện trong chốn quan trường, lập tức khôi phục biểu cảm rồi nói: “Quả là ta có biết chuyện kế hoạch quân đội linh hồn sẽ được đưa ra thảo luận trong hội nghị, nhưng quân đội linh hồn thực chất là dạng quân đội gì, hoặc kế hoạch này sẽ được thảo luận cụ thể như thế nào thì ta lại chưa đủ năng lực để được biết rõ. Có lẽ các người vẫn chưa biết, những người tham gia thảo luận tại Hội Nghị Thượng Đỉnh của tổ chức linh hồn mười bảy nước không phải là lãnh đạo của các tổ chức linh hồn, mà là những nhà lãnh đạo thực sự của một nước lớn. Ví dụ như người tham gia thảo luận của nước Mỹ là tổng thống Mỹ, của nước Anh là thủ tướng Anh, còn người đại diện cho quốc gia chúng ta là chủ tịch... Tất cả đều là những vị đầu não thực sự khổng lồ của một quốc gia. Vậy nên hội nghị này sẽ thảo luận cụ thể điều gì thì ta cơ bản là không hề biết.”

“Còn về điều mà người lo lắng, nếu thực lực của đoàn đội do Tổ Chức Linh Hồn Trung Quốc phái đi quá yếu thì có thể gây ra ảnh hưởng không tốt nào không. Ta có thể trả lời rất rõ ràng rằng: chắc chắn là có! Thực ra, sau khi tin tức về thời gian và địa điểm tổ chức Hội Nghị Thượng Đỉnh mười bảy nước được công bố, chủ tịch có nói qua với ta về vấn đề này. Ông ấy nói rằng Tổ Chức Linh Hồn Trung Quốc phải phái đi lực lượng mạnh nhất có thể. Bởi vì điều đó có thể liên quan tới lợi ích của Trung Quốc trong kế hoạch quân đội linh hồn. Nhưng giờ thì...”

Vương Trạch Hằng cũng lại cười khổ lần nữa, trong vẻ nhăn nhó của gã còn có chút giống như nghiêng răng nghiêng lợi. Bùi Kiêu thậm chí còn nghĩ: nếu gã này mà có đủ thực lực và điều kiện, chắc hẳn sẽ nhảy vào cắn ngay một miếng thịt to của Cung Diệp Vũ...

“Đã như vậy... lần này ta sẽ làm trưởng đoàn. Hơn nữa, lúc này vẫn còn cách ngày 7 tháng 3 một chút thời gian nữa, hội nghị cũng chẳng thể thảo luận xong xuôi và kết thúc nhanh chóng trong vòng một vài ngày, vậy nên Cung Diệp Vũ vẫn có thể sẽ kịp chạy tới nơi. Trước đó, ta sẽ nhận trách nhiệm làm người dẫn đầu Tổ Chức Linh Hồn Trung Quốc, trấn thủ Đảo Phục Sinh!”

Bùi Kiêu thoáng chút trầm ngâm rồi cuối cùng quyết định nói. Đồng thời, trường khí thể bao dung trên người hẳn cũng tràn ra bốn phía. Tuy trường khí thể bao dung không thể làm suy yếu đối phương hoặc tăng cường năng lực cho phe mình như các trường khí thể khác, nhưng mặt khác, nó quả thật cuộn cuộn mênh mông và hùng hậu hơn bất cứ một trường khí thể nào khác. Giống như thể biển lớn bao la có thể dung nạp hết thảy mọi thứ, trường khí thể của Bùi Kiêu cũng cho người ta cảm giác như vậy, đó chính là ý chí mà hẳn đã lĩnh ngộ được khi ngắm nhìn biển rộng mênh mông.

Quả nhiên, khi Bùi Kiêu tỏa trường khí thể của mình ra xung quanh, mọi người có mặt đầu tiên là sửng sốt, rồi đến khi bọn họ hoàn toàn cảm nhận được áp lực của trường khí thể này thì lập tức trở nên mừng rỡ. Dương Húc Quang vừa vui mừng vừa kinh ngạc hỏi: “Người đã tiến cấp rồi hả? Bùi Kiêu, người đã thật sự là cường giả Chân Ma cấp sao? Sao lại như vậy! Chẳng phải người mới chỉ tiến vào Tầm Chân Chi Lộ được hơn một tháng đó ư? Làm sao có thể tiến cấp nhanh vậy được?”

Bùi Kiêu khẽ cười: “Ta làm sao mà không thể được chuyện đó? Tầm Chân Chi Lộ chính là con đường để tìm kiếm và quán triệt bản tâm của chính mình, không ai có thể đều không thể, thậm chí ngay cả chính mình cũng không thể! Lúc nào tiến vào, lúc nào chấm dứt, hết thảy đều phải theo tự nhiên. Ta biết là nhiều năm qua người vẫn không thể nào tiến vào được Tầm Chân Chi Lộ, vì vậy mà cũng không thể trở thành cường giả Chân Ma cấp, chứ còn chấp niệm của người thì chắc hẳn đã vượt qua tiêu chuẩn thấp nhất 500 đơn vị từ lâu rồi đúng không?”

Dương Húc Quang trả lời với vẻ đáng chất: “Chấp niệm của ta đã đạt tới hơn 600 đơn vị rồi. Ta cũng không sử dụng được Giải Phóng giống như người, những năm qua vẫn luôn hấp thu Thực Phẩm Chấp Niệm, rồi chấp niệm của chính ta cũng tự tăng trưởng, cứ liên tục tích lũy như vậy... Không tiêu hao đi mà chỉ tích lũy lại, thế nên đương nhiên đã có không ít chấp niệm. Nhưng vậy thì cũng được ích gì đây? Một ngày chưa thành Chân Ma cấp, vậy nếu chỉ xét trên mặt thực lực, Tránh Thoát Giả thật ra cũng chẳng có gì hơn so với Tự Do Linh Hồn.”

Bùi Kiêu vỗ vai Dương Húc Quang rồi nói: “Chuyện này không phải cứ muốn là được, chỉ có thể thuận theo tự nhiên mà thôi. Đến khi nào người thông suốt bản tính mình, hiểu và cảm nhận được các loại ý chí cũng như cảm xúc, thì đó là lúc người tiến vào đến Tầm Chân Chi Lộ... Bây giờ bàn lại một chút chuyện đi Hội Nghị Thượng Đỉnh lần này. Ta làm trưởng đoàn, những người còn lại không thay đổi, trước dự định thế nào thì giờ cứ vậy mà làm. Về phần cách ứng xử với các tổ chức linh hồn khác, ta biết là trước kia Cung Diệp Vũ đã gây thù oán với rất nhiều người, lần đi Pháp và Italy vừa rồi ta cũng đã hiểu được phần nào. Nhưng nếu bọn họ dám mở tới tận cửa ải, vậy thì xin lỗi nhé, cần đánh thì đánh... đáng giết sẽ giết! Phải để cho bọn họ hiểu rằng: dù không có Cung Diệp Vũ, lão tử cũng vẫn gánh vác được!”

Bùi Kiêu đã là cường giả Chân Ma cấp! Tuy bởi vì mới tiến cấp đến Chân Ma nên thực lực thế nào thì người ngoài còn không biết và chắc hẳn người khác cũng sẽ cho là hẳn chưa bằng được các cường giả Chân Ma cấp lâu năm, nhưng đó cũng chỉ là một chuyện vô cùng nhỏ mà thôi. Cứ nghĩ một chút đi, cả thế giới cũng chỉ có ba gã cường giả Chân Ma cấp, giờ có thêm Bùi Kiêu thì cũng chỉ là bốn người mà thôi. Có thể nói rằng hẳn đã là một trong số những cường giả tối cao của thế giới, mặc dù có yếu hơn ba người còn lại một chút thì cũng vẫn là người cầm quyền trời sinh của giới linh hồn. Một người có địa vị như vậy gánh vác trọng trách trấn giữ một quốc gia thì cũng là chuyện hoàn toàn hợp tình hợp lý.

Dưới tình huống như vậy, sự hỗn loạn của Tổ Chức Linh Hồn Trung Quốc dần dần lắng xuống. Sau đó, Dương Húc Quang và Vương Trạch Hằng hợp tác cùng nhau, bắt đầu tiến hành tuyển chọn và sắp xếp nhân lực tham gia hành trình Đảo Phục Sinh lần này. Tới ngày 4 tháng 3, có tất cả ba chiếc

chuyên cơ cùng nhau cất cánh tại một sân bay ở Bắc Kinh, đích đến của chúng là một hòn đảo nằm trên Thái Bình Dương nhưng lại không hề xuất hiện trên bản đồ thế giới... Đảo Phục Sinh.

Trong số ba chiếc chuyên cơ đó, chiếc lớn nhất, xa hoa nhất là của chủ tịch và các vị lãnh đạo quốc gia người sống, bọn họ mới là những người thực sự tham dự hội nghị. Ngoài ra, cả Vương Trạch Hằng cũng ngồi trên chiếc máy bay đó, tất cả nhân viên đều là người sống, dù chỉ là một tên tự do linh hồn cũng không được phép đặt chân lên đó.

Hành khách trên hai chiếc chuyên cơ còn lại là tổng cộng hơn một trăm hai mươi tên Tự Do Linh Hồn. Những Tự Do Linh Hồn đó đều sở hữu Thiên Sinh Vũ Khí, hơn nữa lượng chấp niệm cũng thuộc hàng cao trong Tổ Chức Linh Hồn Trung Quốc. Tuy số lượng Trách Thoát Giả có hơi ít một chút nhưng thực lực của đội ngũ như vậy đã là không tệ, dù không có Bùi Kiều trấn thủ thì lực lượng cũng đã đủ để vây giết một con quỷ quái Chân Ma cấp bình thường rồi.

Ngoài hơn một trăm hai tên tự do linh hồn có Thiên Sinh Vũ Khí này, thực lực của trưởng đoàn Bùi Kiều mới là chiến lực thực sự của Tổ Chức Linh hồn Trung Quốc. Vị trí này ban đầu là của Cung Diệp Vũ, nhưng chẳng hiểu sao tên đó lại đột nhiên chạy tới Mỹ cứu viện Varotian, vậy nên vị trí này hiện tại do Bùi Kiều - một gã cường giả Chân Ma cấp chân chính tạm thời nắm giữ!

Tuy Bùi Kiều tự giễu Chân Ma cấp của mình là Nửa Bước Chân Ma, nhưng sau khi thảo luận cùng bọn Dương Húc Quang xong, mọi người mới biết trường khí thể bao dung của hắn hóa ra lại vô cùng đặc biệt và cũng vô cùng mạnh mẽ, chắc chắn không phải là thứ vô dụng như lời hắn nói.

Mặc dù không có công dụng làm suy yếu đối phương hoặc tăng cường sức mạnh bản thân như các trường khí thể thông thường, nhưng trường khí thể bao dung này lại giống như trường khí thể của Chân Ma cấp đỉnh cao, có thể chuyển hóa thành lực phòng ngự hoặc tăng cường lực công kích, cũng như có thể nhìn thấy được bằng mắt thường. Có được những công dụng đó có lẽ chính là vì sự ngưng tụ của trường khí thể bao dung này. Trường Khí Thể vốn luôn phân tán ra môi trường xung quanh, nhưng một khi Bùi Kiều ngưng tụ nó thành một khối cầu có đường kính vài mét, thì hắn có thể dễ dàng chuyển đổi nó thành sức phòng ngự hoặc tấn công. Nhưng dù sao thì hắn cũng không phải Chân Ma cấp đỉnh cao, một khi chuyển đổi như vậy thì trường khí thể của hắn sẽ bị tiêu hao rất nhanh, đến khi bị tiêu hao hết trường khí thể thì đúng là không bằng cả Chân Ma cấp bình thường rồi.

Nhưng dù thế đi nữa, một Chân Ma cấp bình thường mà lại có thể sử dụng được thực lực của Chân Ma cấp đỉnh cao, tuy chỉ có thể sử dụng trong thời gian rất ngắn nhưng đã là vô cùng đáng sợ rồi. Vậy nên, trừ những người chỉ biết phán đoán bằng kiến thức thông thường, còn những ai hiểu rõ về thực lực của Bùi Kiều người thì đều khẳng định chắc như đinh đóng cột rằng: Bùi Kiều đã là cường giả số hai thế giới chỉ sau Cung Diệp Vũ... Thậm chí, hắn còn áp đảo cả hai gã cường giả Chân Ma còn lại!

Với một đội ngũ như vậy, cho dù đã mất đi sự trấn giữ của Cung Diệp Vũ, cũng vẫn hoàn toàn đủ sức uy hiếp bất kỳ tổ chức linh hồn nào khác!

“Đảo Phục Sinh, Kẻ Sa Đoạ... và cả kế hoạch quân đội linh hồn nữa! Ta đến rồi đây!”

Bạn đang đọc truyện *Từ Vong Khai Đoan* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Q.5 - Chương 11: Chương 6-1: Phách Lỗi Lên Đài (1)

Đảo Phục Sinh...

Đương nhiên không phải Đảo Phục Sinh giả được tạo ra để làm điểm du lịch, mà là Đảo Phục Sinh chân chính! Diện tích của nó lớn hơn hòn đảo du lịch giả gấp khoảng ba lần, đã có thể coi là một đảo lớn. Bùi Kiều đang đọc tài liệu về Đảo Phục Sinh. Theo đó, hòn đảo này hiện đang do Mỹ, Anh, Pháp, Đức, Nha, Trung, tất cả sáu nước cùng quản lý, từ đó chia cả đảo này ra thành sáu phần lãnh địa, mỗi nước lại kiến tạo công trình quân sự và tiến hành nghiên cứu của riêng mình.

Theo tài liệu này mô tả, bên dưới Đảo Phục Sinh là di tích của một đô thị cổ đại khổng lồ. Phần lớn di tích đã chìm sâu xuống biển và Đảo Phục Sinh này chính là phần duy nhất còn nổi trên mặt nước của đô thị cổ này. Từ khi sáu quốc gia tìm được Đảo Phục Sinh này thì đã không ngừng khai quật di tích đô thị cổ phía dưới đảo, từ đó lấy được khoa học kỹ thuật của nền văn minh cổ kia. Thậm chí, theo tài liệu này nói thì cả công nghệ chế tạo Hộp Kim Siêu Điện Từ cũng lấy được từ việc khai quật đảo.

“Nói cách khác, nguyên nhân khiến Đảo Phục Sinh có được đủ loại đặc tính kỳ lạ, ví dụ như có thể bắt buộc quỷ quái và linh hồn phải hoàn toàn thực thể hóa, không thể tàng hình và đi xuyên qua vật chất, tính chất trở nên giống như do vật chất tạo thành, chính là do di tích đô thị cổ đại kia sao?” Bùi Kiều vừa đọc tài liệu trên tay vừa lẩm bầm nói với hai người trước mắt.

Hai người trước mắt hắn chính là Dương Húc Quang và Vu Nữ Trần. Sự có mặt của Dương Húc Quang thì còn dễ hiểu, với thực lực và địa vị của mình thì hắn đương nhiên là một trong những người chắc chắn có mặt trong chuyến này. Nhưng còn Vu Nữ Trần, cô nàng này lại nặng nề đòi đi theo, mà cái lý do cô đưa ra cũng vô cùng hợp lý: nếu như Đảo Phục Sinh được xây dựng để làm thành lũy và phòng tuyến cuối cùng của nhân loại, vậy thì dù nơi này có xảy ra chiến đấu khốc liệt đến mức nào thì chắc chắn bên trong căn cứ cũng sẽ vô cùng an toàn, nếu không thì lãnh đạo mười bảy nước đã không chọn nơi này để tổ chức hội nghị rồi đúng không? So sánh với việc ở lại Bắc Kinh, tuy tại tổng bộ vẫn còn gần nghìn Tự Do Linh Hồn, nhưng sức chiến đấu thật sự của bọn họ thì được bao nhiêu? Nếu lại xuất hiện một lần quỷ quái thực thể hóa nữa, vậy thì cô cũng vẫn có thể gặp nguy hiểm. Thế nên cứ đi theo mọi người tới Đảo Phục Sinh còn tốt hơn.

Nói thật, lúc ấy Bùi Kiêu và Dương Húc Quang đều cảm thấy có chút dở khóc dở cười. Hội Nghị Thượng Đỉnh mười bảy nước lần này, bất kỳ Tự Do Linh Hồn nào có thực lực hơi mạnh một chút thì sẽ đều cảm thấy không ổn, người khác trốn còn không kịp, thế mà cô nàng này lại sống chết đòi đi theo! Tuy hai người Bùi Kiêu đều muốn từ chối, nhưng một là vì trí tuệ của Vu Nữ Trần quả thật đáng nể, nhất là trong việc Bùi Kiêu cô động được trường khí thể bao dung, có thể nói là hấn chịu ơn rất lớn của cô, vậy nên khó mà mở miệng từ chối. Thứ hai chính là vì liên quan tới Cung Diệp Vũ, bản tâm của Cung Diệp Vũ là bá đạo, chính vì vậy mà nhiều khi làm việc như một kẻ thiếu suy nghĩ, chẳng ai đoán được hấn sẽ làm gì tiếp theo. Nếu hấn thật sự xuất hiện tại Hội Nghị Thượng Đỉnh mười bảy nước, rồi lỡ có chuyện gì chọc giận hấn, vậy hấn nổi giận và giết sạch cả lãnh đạo mười bảy nước cũng không chừng. Thế nên, cho Vu Nữ Trần đi cùng cũng có thể coi là một cách ‘bảo hiểm an toàn’.

Vậy là giờ phút này Vu Nữ Trần cũng đang có mặt trên chuyên cơ đi Đảo Phục Sinh. Lúc này, ba người đang ngồi trong một phòng đọc sách nhỏ trên máy bay, trên tay là tài liệu về Đảo Phục Sinh mới nhận được từ Vương Trạch Hằng.

Vì Đảo Phục Sinh là cửa vào của ảo giới Atlantis nên với giới linh hồn, sự tồn tại của hòn đảo này cũng không phải bí mật gì. Thế nhưng, tới nay thì những bí ẩn của nơi này vẫn luôn là một câu hỏi lớn thách thức toàn bộ giới linh hồn. Ở nơi này, linh hồn và quý quái đều không thể đi xuyên qua vật chất, cứ như thể từng tắc đất nơi đây đều được làm bằng Hợp Kim Siêu Điện Từ vậy! Hơn nữa, tất cả linh hồn cũng như quý quái đều không thể ở trạng thái tàng hình khi ở đây. Nơi này thật sự giống như tên gọi của chính nó: Đảo Phục Sinh! Tại đây, cho dù linh hồn của người đã chết từ lâu hay là quý quái, cũng đều như thể một lần nữa sống lại, trở thành một sinh mạng thể bình thường.

Cả thế giới cũng chỉ có nơi này là có những tính đặc biệt như vậy. Thế nên, dù sự tồn tại của Đảo Phục Sinh không phải bí mật trọng đại gì, nhưng những tính chất đặc biệt của nó thì vẫn là một câu đố hóc búa chưa thể giải... Ít nhất là các vị đứng đầu của tổ chức linh hồn thế giới đều không biết.

Theo như tài liệu mà mọi người đang đọc, di tích viễn cổ bên dưới Đảo Phục Sinh được phát hiện vào năm 1982. Quốc gia đầu tiên phát hiện ra nơi này là nước Mỹ, về sau tiếp tục khai quật di tích viễn cổ thì các nước khác như Anh, Pháp, Đức, Nga, Trung Quốc, Nhật Bản, Italy lần lượt gia nhập. Còn về những tính chất đặc biệt của Đảo Phục Sinh đối với linh hồn và quý quái thì tới năm 1997 mới được phát hiện. Từ đó đảo này được Mỹ, Anh, Pháp, Đức, Nga, Trung chia ra quản lý. Mỗi nước xây dựng phòng ngư, tiến hành nghiên cứu đặc tính của đảo và tiếp tục khai quật di tích trong lãnh thổ của mình.

Tài liệu này cũng không giải thích rõ tại sao Đảo Phục Sinh lại có những đặc tính kỳ lạ nhằm vào linh hồn và quý quái như vậy. Nhưng từ một vài ý rải rác trong đó thì rất có thể những tính chất đó đều xuất phát từ di tích cổ đại dưới lòng đất kia. Thế nên Bùi Kiêu mới hỏi như vậy.

Dương Húc Quang ở bên cạnh cười ha ha: “Ngươi còn chưa vào trong ảo giới Atlantis kia, mà cũng chưa đọc kỹ hết tài liệu về ảo giới này đúng không? Thế ta hỏi ngươi, trong trí tưởng tượng của ngươi, ảo giới Atlantis kia sẽ có bộ dạng như thế nào? Ví dụ như ảo giới Nam Bắc Chiến Trường là một cái chiến trường, Thành Phố Vàng thì là một khu rừng rậm, ảo giới Phong Đô thì giống như Địa Phủ trong truyền thuyết. Thế ngươi cho rằng cái ảo giới Atlantis này sẽ có hình dạng thế nào?”

Bùi Kiêu hơi ngần ra: “Chắc là cảnh tượng dưới đáy biển đúng không? Thể hiện khung cảnh của di tích thành phố Atlantis trong truyền thuyết đúng không? Tường đồ, nhà sập đúng không? Còn quý quái chắc là loài cá hoặc có hình dạng hồn ma con người trong lời đồn?”

Dương Húc Quang lắc đầu nói: “Ta đảm bảo là ngươi không tin nổi đâu. Bên trong cái ảo giới Atlantis này, toàn bộ khung cảnh đều là công nghệ cao mà con người không thể tưởng tượng nổi. Ví dụ như người máy chiến đấu, máy bay trinh sát loại nhỏ, thậm chí có cả máy móc hình dạng động vật. Phương pháp tấn công của chúng là súng laser hoặc vũ khí laser gì đó. Hơn nữa, toàn bộ kiến trúc nơi đó đều được làm bằng kim loại với thiết kế khoa học kỹ thuật tương lai, bên ngoài thì vận vẹo bẻ ngoặt, bên trong lại bằng phẳng khác hẳn. Đó chính là ảo giới có độ khó ba mươi hai người này đây.”

Bùi Kiêu nghe mà tròn tròn mắt. Tuy tới nay thì hấn đã được đi vào hai ảo giới, một là Nam Bắc Chiến Trường, hai là Phong Đô, nhưng hai ảo giới này đều là những nơi xuất hiện trong truyền thuyết hoặc địa điểm có thật trong lịch sử, một vài ảo giới còn lại trên thế giới cũng đều giống như vậy, tại sao lại chỉ có cái ảo giới Atlantis kia là quái dị như vậy? Tại sao lại xuất hiện một ảo giới toàn công nghệ cao?

“Chuyện này thật quá bất hợp lý. Ảo giới là một không gian được hình thành do sự tập hợp trí tưởng tượng của chúng sinh. Nói cách khác, phải là thứ mà chúng sinh cho rằng ‘có thể tồn tại’ hoặc là ‘có thể xuất hiện’, vậy thì ảo giới đó mới có thể tồn tại. Thế thì loại ảo giới công nghệ cao như vậy làm sao có thể xuất hiện được? Mặc dù có thể sẽ có người tưởng tượng ra khung cảnh khoa học kỹ thuật tương lai, nhưng làm sao có chuyện tất cả chúng sinh đều tưởng tượng giống hệt nhau được? Đúng là không thể tưởng tượng, không thể giải thích nổi!” Bùi Kiêu vừa nói chuyện, vừa lật xem những hình ảnh về Đảo Phục Sinh trong tài liệu trên tay, đồng thời cố tìm xem trong đó có giải thích nào về sự tồn tại của ảo giới Atlantis. Có điều, tuy tài liệu có vẻ là một quyển sách rất dày, nhưng cơ bản là không có dòng nào nói về nguyên nhân hình thành ảo giới Atlantis. Xem ra đúng như những gì mà bọn hấn bàn lúc trước: sự tồn tại của ảo giới Atlantis vẫn là một câu đố nan giải.

Vu Nữ Trần ở bên cạnh bỗng nhiên nói: “Nói đến di tích cổ đại làm tôi nhớ tới lời tiên đoán Maya rằng ngày 21 tháng 12 năm 2012 là ngày cuối cùng của thời đại này gần đây lan truyền trên mạng. Nghe nói thời đại này của chúng ta là nền văn minh thứ năm trên Trái Đất, trước đó đã từng có bốn nền văn minh khác diệt vong. Tất cả đều diệt vong vì một thảm họa tận thế nào đó để một nền văn minh khác bắt đầu. Đảo Phục Sinh này là lối vào ảo giới Atlantis, mà phía dưới Đảo Phục Sinh còn có một di tích cổ đại, chẳng lẽ di tích này chính là di tích của nền văn minh Atlantis, văn minh thuộc đời đại thứ tư của Trái Đất sao?”

Nền văn minh Maya, đó là một nền văn minh hùng mạnh tại Châu Mỹ vào thời kỳ trung cổ. Nhưng kỳ lạ là: sau khi người da trắng đến Châu Mỹ, nền văn minh này đã hoàn toàn biến mất không lâu sau đó. Thậm chí ngay cả những người thừa kế dòng máu đó cũng đã không còn tìm thấy được nữa. Có lời đồn rằng bọn họ đã bị bệnh tật mà người da trắng mang đến tàn phá cả chủng tộc. Nhưng cơ thể của nhân loại chính là một tác phẩm kỳ diệu đến không thể kỳ diệu hơn được nữa của tự nhiên. Khó có thể có loại virus, bệnh tật nào có khả năng hoàn toàn tiêu diệt cả một chủng tộc, cho dù là những bệnh dịch kinh khủng nhất như AIDS hay virus Ebola cũng sẽ có một số cực ít, cực nhỏ số người tự sinh ra kháng thể, từ đó miễn dịch. Vậy nên, trừ khi trong thời gian ngắn, sử dụng vũ khí virus cực mạnh trên diện rất rộng thì mới có thể tàn sát tập thể hoàn toàn một chủng tộc. Nhưng mấy trăm năm trước – thời kì mà cả chủng tộc của văn minh Maya biến mất thì không thể nào xảy ra chuyện như vậy.

Có điều, tuy tất cả bọn họ đều đã biến mất, nhưng nề văn minh của họ vẫn còn để lại một vài di tích và ghi chép trong các di tích đó, và quan trọng nhất trong số đó là lịch và những ghi chép về truyền thuyết của họ. Lịch của nền văn minh Maya thực sự rất chính xác, thậm chí còn chính xác hơn rất nhiều so với lịch hiện đại mà ngày nay loài người đang sử dụng, và theo như lịch của người Maya ghi lại thì ngày cuối cùng chính là ngày 21 tháng 12 năm 2012. Mà lúc đó... cũng là ngày mà các nhà khoa học của tổ chức linh hồn dự đoán rằng sóng điện từ sẽ đạt tới ‘điểm tới hạn’. Một ngày này, lại được hai nền văn minh khác nhau cùng đánh dấu lại!

Trong thần thoại của nền văn minh Maya, họ cho rằng trong lịch sử Trái Đất đã từng tồn tại bốn nền văn minh ngoài nền văn minh loài người, bọn họ gọi mỗi nền văn minh đó là một Kỷ Mặt Trời! Mỗi nền văn minh đều đã bị hủy diệt ở ngày tận thế của nó. Rồi sau đó, từ đồng tro tàn của thời đại trước sẽ lại một lần nữa hình thành nên một nền văn minh mới, một thế giới mới. Và nền văn minh của loài người thì là Kỷ Mặt Trời thứ năm, nền văn minh của Kỷ Mặt Trời thứ tư chính là nền văn minh nổi tiếng trong truyền thuyết... Atlantis!

Bạn đang đọc truyện *Từ Vong Khai Đoan* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Q.5 - Chương 12: Chương 6-2: Phách Lôi Lên Đài (2)

Dịch: Shun

Bùi Kiều vừa đọc tài liệu trên tay, bên tai văng vẳng những lời của Vu Nữ Trần về nền văn minh Maya, một lát sau hắn mới lên tiếng: “Ta bắt đầu dần tin vào truyền thuyết của người Maya rồi đây. Ngay cả linh hồn và quỷ quái như chúng ta mà cũng có thật, rồi còn có rất nhiều những điều được cho là sự tưởng tượng của người đời lại thật sự tồn tại, giờ còn xuất hiện di tích Atlantis của kỷ thứ tư, có khi những thần thoại, truyền thuyết khác cũng có thật, chỉ không biết trong những câu chuyện đó có bao nhiêu phần là thật thôi.”

Dương Húc Quang bỗng nhiên cau mày, lẩm bẩm nói: “Lại nói tiếp, ta cũng có nghiên cứu qua về các thần thoại, truyền thuyết của văn minh Maya. Vì thấy tận thế trong tiên đoán của người Maya và thời điểm sóng điện từ đạt đến ‘điểm tới hạn’ lại là cùng một ngày, thế nên ta đã lưu ý nghiên cứu nền văn minh đã mất này. Không biết các ngươi có chú ý tới những tin tức về bốn nền văn minh cổ mà người Maya đã quy nạp hay không?”

Bùi Kiều và Vu Nữ Trần đều thoáng sùng sốt, tiếp theo hai người đều như sực tỉnh, cùng nhìn chăm chăm vào Dương Húc Quang.

Dương Húc Quang cũng không câu giờ, hắn nói luôn: “Nền văn minh thứ tư là Atlantis. Trong truyền thuyết của người Maya, họ nói rằng văn minh Atlantis là nền văn minh am hiểu sử dụng ánh sáng, còn gọi là nền văn minh ánh sáng. Ánh sáng đấy! Chẳng lẽ các ngươi thật sự không liên tưởng tới điều gì sao?”

Bùi Kiều chợt hiểu ra. Hắn lập tức nói: “Điện? Năng lượng? Năng lượng ánh sáng? Nền văn minh Atlantis là nền văn minh am hiểu sử dụng công nghệ cao và năng lượng laser sao?”

Dương Húc Quang lập tức liền gật đầu nói: “Đúng vậy, quái vật trong ảo giới Atlantis đều là người máy, vậy thì chúng lấy năng lượng từ đâu? Có thể là điện năng, cũng có thể là dạng năng lượng khác, nhưng tóm lại là vẫn không thể tách khỏi phạm trù khoa học kỹ thuật đúng không? Hơn nữa, phương thức công kích của bọn chúng chủ yếu là dùng súng Laser và các loại vũ khí laser. Vậy nếu như cái ảo giới này thật sự thuộc về văn minh Atlantis trước kia, thì các ngươi thấy sao? Có lẽ đã từng thật sự tồn tại văn minh Atlantis, và mà nền văn minh này là một nền văn minh có trình độ khoa học kỹ thuật vô cùng phát triển! Mà điện từ kim loại mà loài người tìm được từ di tích của văn minh cổ đại kia chính là một phương pháp khoa học kỹ thuật được nền văn minh này nghiên cứu để chuyển môn đối phó với quỷ quái!”

Vu Nữ Trần cũng cảm thấy phấn khích theo. Cô gái nhỏ này cũng vội nói: “Tôi hiểu rồi! Nói cách khác, trước kia Trái Đất đã từng tồn tại văn minh Atlantis, sau đó văn minh này cũng gặp phải sự kiện sóng điện từ đạt tới điểm giới hạn. Khi ấy, đã có rất nhiều ảo giới xuất hiện, cùng với đó là linh hồn và quỷ quái. Nhưng nền văn minh này có trình độ khoa học kỹ thuật cao hơn rất nhiều so với nhân loại, bọn họ đã nghiên cứu ra được phương pháp dùng vật chất để gây thương tổn được cho quỷ quái. Thậm chí họ còn chế tạo ra một đô thị - Đảo Phục Sinh ngày nay, nhằm mục đích biến quỷ quái thành sinh mạng thể dạng vật chất, từ đó tiêu diệt chúng. Đây có lẽ chính là nguyên nhân mà văn minh Atlantis được truyền thuyết Maya gọi là văn minh ánh sáng! Laser, điện năng, và cả các loại năng lượng khác... Đó quả thực có thể gọi là văn minh ánh sáng đấy!”

Dương Húc Quang cũng cười hắc hắc: “Còn cả nền văn minh kỷ thứ ba, văn minh Lemuria! Trong truyền thuyết của người Maya, đó là một nền văn minh khai thác nguồn năng lượng của thực vật từ khi chúng bắt đầu nảy mầm. Chúng ta có thể cho rằng đây là nền văn minh cùng loại với năng lực Druid trong truyền thuyết Châu Âu hoặc là triệu hoán sư (1) hay không? Sử dụng năng lực của sinh vật, nhất là thực vật để tiến hành công kích, một nền văn minh đặc biệt đi theo hướng phát triển thiên nhiên sao? Đường nhiên, cụm từ sử dụng ‘mầm thực vật’ cũng có thể hiểu theo cách khác. Ví dụ như sử dụng thực vật để tạo ra phương pháp sản xuất mới nào đó, như luyện đan chẳng hạn...”

Tuy Bùi Kiều và Vu Nữ Trần nghe vậy thì đều nhú mày, nhưng sau một lát thì cả hai cũng vô thức nhẹ gật đầu. Bùi Kiều nói: “Quả là có khả năng này. Cứ nghĩ một chút đi, trong thần thoại Trung Quốc có đủ các loại thiên tài địa bảo (2). Ví dụ như Chu quả nghìn năm, Nhân Sâm vạn năm... Tuy thể giới này của chúng ta cơ bản là không thể xuất hiện những thứ như vậy, nhưng biết đâu một nền văn minh khác lại có cách nào đó để có thể tạo ra những thực vật chứa đựng năng lượng khổng lồ, nếu ăn vào thì có thể đạt được hiệu quả ‘thoát thai hoá cốt’ giống như các loại thiên tài địa bảo trong truyền thuyết. Khả năng này có thể lắm chứ? Dù sao ngoài truyền thuyết của Maya thì kể cả từ xưa tới nay, từ trong nước tới nước ngoài đều có rất nhiều thần thoại nhắc tới tin tức về các loại thiên tài địa bảo, nghe nói ăn những thứ đó vào thì sẽ thành tiên thành thần. Biết đâu đó chính là truyền thuyết về nền văn

minh của kỷ thứ ba này!”

Dương Húc Quang càng cảm thấy đắc ý – dù sao thì tin tức này cũng là do hần nhắc tới và suy đoán ra mà. Hần lập tức lại nói: “Còn cả nền văn minh của kỷ thứ hai - Mesopotamia, theo như truyền thuyết Maya thì đây là một nền văn minh âm thực. Thực ra, ta có suy đoán như thế này: nền văn minh của kỷ thứ hai, cũng chính là văn minh Mesopotamia mới thực sự là những người nắm giữ phương pháp tạo ra cái gọi là thiên tài địa bảo, thậm chí là phương pháp khoa học kỹ thuật để luyện chế cái gọi là tiên đan, nhưng vì một lý do nào đó, thậm chí có thể cũng là do sóng điện từ đạ tới điểm giới hạn... mà đã bị hủy diệt. Nhưng nền văn minh của bọn họ cũng không bị tiêu diệt hoàn toàn, mà có một bộ phận người kế thừa được văn minh của họ thoát khỏi ngày tận thế, sau đó xây dựng nên văn minh Lemuria của kỷ thứ ba. Nhưng là vì văn minh bị đứt đoạn, cho nên bọn họ đã bị thất truyền rất nhiều phương pháp nuôi trồng các loại sinh vật mạnh mẽ cũng như thiên tài địa bảo, do đó nên mới phải biến dị thành văn minh không chế thực vật. Vì vậy nên thực ra văn minh của kỷ thứ hai và thứ ba có cùng một nguồn gốc, là ‘cha truyền con’, chỉ khác là một cái thì mạnh mẽ hơn một chút, một cái thì yếu hơn một chút.”

Bùi Kiều hơi suy nghĩ một chút, rồi cũng nhẹ gật đầu. Hần lại hỏi tiếp: “Thế còn văn minh của kỷ đầu tiên thì sao? Trong truyền thuyết Maya có nhắc tới nền văn minh đó không?”

Dương Húc Quang vội vàng nói: “Nền văn minh đó được gọi là Root Daya(3). Là nền văn minh mạnh mẽ nhất trong số các kỷ mặt trời. Nghe nói người của nền văn minh này có con mắt thứ ba và con mắt này có rất nhiều những uy năng to lớn. Ví dụ như tiên tri, ví dụ như gây sát thương, ví dụ như trị liệu các loại. Đồng thời, người của thế giới đó đều là do thần chuyển thể mà thành. Nghe nói, khi phụ nữ của nền văn minh này muốn có con, họ sẽ liên lạc với thần ở trên bầu trời, đến khi có thần muốn đầu thai thì người phụ nữ này mới có thể mang thai và đứa trẻ được sinh ra chính là thần chuyển thể. Có phải nghe rất quen thuộc không? Con mắt thứ ba nghe có vẻ rất giống các năng lực của linh hồn đặc thù phải không? Ví dụ như tiên tri, ví dụ như sát thương, ví dụ như chữa trị. Hơn nữa đứa trẻ mà phụ nữ sinh ra lại là thần đầu thai... Có ai cảm thấy thần này rất giống linh hồn không?”

Bùi Kiều cười khổ nói: “Càng bàn bạc nhiều thì lại càng cảm thấy tin tưởng vào thần thoại Maya nhiều hơn. Nhất là sau khi tổng hợp và suy đoán các tin tức có được từ thần thoại Maya thì nền văn minh của bốn kỷ kia dường như đúng là có thật vậy... Không phải, mà rất có thể đó đúng là sự thật. Nếu so ra thì nền văn minh của kỷ thứ năm chúng ta hóa ra lại yếu ớt đến không chịu nổi...”

Lúc này, Vu Nữ Trần ở bên cạnh bỗng lẩm bẩm nói: “Có điều làm tôi cảm thấy tò mò, nếu như bốn nền văn minh cổ kia mạnh đến vậy... Vậy thì sao bọn họ còn bị tiêu diệt? Những văn minh khác tạm thời không bàn đến, nhưng nếu nền văn minh đầu tiên và thứ hai mạnh đến như vậy, thì dù có xuất hiện rất nhiều quỷ quái cũng không thể hoàn toàn chiến thắng bọn họ mới đúng chứ? Vậy thì làm sao mà bọn họ lại bị diệt sạch đây? Chẳng lẽ cả chạy ra ngoài vũ trụ cũng không làm kịp? Hoặc có thể là...”

“Thực ra nền văn minh đầu tiên không bị tiêu diệt, mà là họ đã tìm được một phương thức tiến bộ văn minh khác. Năng lực của bọn họ nghe kiểu gì cũng giống như linh hồn hoặc quỷ quái, vậy chẳng lẽ toàn bộ cư dân của nền văn minh đầu tiên đều đã chuyển biến hình thái của sinh mạng, trở thành linh hồn hoặc quỷ quái sao? Nếu thế... có khi nguyên nhân các nền văn minh gặp phải tận thế thực ra là...”

“Là do sau khi nền văn minh đầu tiên chuyển đổi thành hình thức sinh mạng linh thể, bọn họ muốn quay lại hủy diệt những nền văn minh khác?”

“Vậy thì di tích của nền văn minh thứ hai và ba đâu? Nếu văn minh Atlantis là khoa học kỹ thuật, vậy thì hình thức văn minh của các nền văn minh khác là gì? Tu chân? Luyện đan? Triệu hoán? Ma pháp? Năng lượng sinh vật? Di tích văn minh của bọn họ đâu?”

Chú thích:

1. Triệu hoán sư: summoner, chuyên dùng việc triệu hồi quái thú để sử dụng. Druid cũng là năng lực cho phép triệu hồi quái vật nhưng còn đi kèm với năng lực hóa thú.
2. Thiên tài địa bảo: ý chỉ những bảo vật do trời đất sản sinh ra.
3. Root Daya: thực tế là người dịch không tìm được thông tin về cái tên này. Theo tài liệu tìm được thì nền văn minh của người ba mắt được gọi bằng một cái tên khác. Nhưng nếu tác giả đã dùng tên đó thì dịch giả xin để nguyên như vậy.

Bạn đang đọc truyện *Tử Vong Khai Đoan* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Q.5 - Chương 13: Chương 6-3: Phách Lối Lên Đài (3)

Dịch: Shun

Trong suốt hành trình chuyến bay đến Đảo Phục Sinh, ba người Bùi Kiều không hề nói cho ai khác biết những gì mà họ đã thảo luận. Ngay cả Dương Đình Thiên và Trương Hằng mà Bùi Kiều cũng không nói. Dù sao thì những điều đó cũng chỉ là phỏng đoán của bọn họ mà thôi, trong đó thì suy luận về văn minh thượng cổ có đủ cơ sở để thành lập hay không cũng còn khó nói. Chưa kể chuyện này còn liên quan tới giả thuyết về ngày tận thế, đề truyền ra ngoài sẽ không mang lại điều gì tốt đẹp. Có điều là cuộc thảo luận này cũng khiến ba người nảy ra một vài ý tưởng, nếu là có cơ hội thì cả ba rất muốn vào di tích văn minh thượng cổ đó để xem xét, biết đâu sẽ có phát hiện gì mới.

Tạm gác lại những chuyện đó, rạng sáng ngày hôm sau, cả đoàn đã tới được đích đến của chuyến đi - Đảo Phục Sinh. Ba chiếc thuyền cơ bản lướt đáp xuống một sân bay ở phía đông nam của hòn đảo. Sân bay này có treo quốc kỳ của Trung Quốc, thể hiện rằng nơi đây là một phần lãnh thổ của Trung Quốc, nằm ở một phần sáu Đảo Phục Sinh do Trung Quốc sở hữu.

Hòn đảo này nhìn qua có vẻ rất rộng lớn, đủ để có thể thu xếp cho ít nhất một trăm nghìn người sinh sống hoàn toàn thoải mái. Đương nhiên, nếu không cần lo tới vấn đề nhu yếu phẩm và hoàn cảnh sống thì một triệu người cũng có thể xấp xếp được!

Trước khi hạ cánh xuống đảo, Bùi Kiều đã nhanh chóng xem xét diện tích cũng như địa hình của đảo. Tuy địa hình cả hòn đảo vô cùng thuận lợi, hầu như không có khu vực nào quá dốc hay quá gồ ghề, gần như đều là dạng địa hình thoải dốc hoặc bán sơn địa (1), rất thích hợp để xây dựng các loại công trình kiến trúc, thế nhưng cái chính là hòn đảo vẫn quá nhỏ. Nếu đảo này có thể lớn cỡ Australia thì đã không cần lo lắng về vấn đề tị nạn khi tận thế rồi, nhưng rất tiếc, hòn đảo này cũng lắm là xấp xếp được chỗ ở cho hơn một trăm nghìn người mà thôi! Như vậy thì có lẽ ngay cả toàn bộ chính khách, nhà khoa học, nhà văn hóa, danh nhân, tỷ phú trên thế giới cũng không chứa hết được, đâu ra còn chỗ cho người bình thường nữa đây?

Lúc thuyền cơ bản bay đến trên bầu trời Đảo Phục Sinh, trên máy bay liền vang lên một thông báo: “Các vị linh hồn xin chú ý! Chúng ta sắp tiến vào khu vực Đảo Phục Sinh, xin mời lập tức dừng mọi hành động xuyên qua vật chất và trở về vị trí ghế ngồi của mình. Xin lặp lại một lần nữa...” Thông báo này lặp đi lặp lại ba lần rồi mới ngừng.

Bùi Kiều lập tức nhìn về phía Dương Húc Quang rồi hỏi với vẻ kinh dị: “Không phải trước kia có linh hồn đã bị mắc kẹt trong vật chất đấy chứ?”

Dương Húc Quang cười khổ trả lời: “Chính xác, những linh hồn đầu tiên đặt chân tới Đảo Phục Sinh không hề biết gì về tính chất đặc biệt của nơi này. Nên lúc ở trên máy bay, vẫn có một vài linh hồn đang đi xuyên qua kim loại. Kết quả là những linh hồn đó đều bị mắc kẹt lại trong kim loại. Mặc dù sau đó đã lập tức rời khỏi khu vực Đảo Phục Sinh, nhưng những linh hồn kia lại lập tức tan biến, dường như chưa từng tồn tại vậy...” Nói đến đây, Dương Húc Quang bỗng nhiên như nghĩ ra điều gì đó, trợn trừng hai mắt thật to.

Không chỉ có hắn, cả Bùi Kiều và Vu Nữ Trần ngồi bên cạnh cũng trợn to hai mắt. Ba người trợn mắt nhìn nhau không nói gì như vậy một lúc thật lâu. Cũng không biết bao lâu sau, khi một loại cảm giác kỳ lạ bao phủ Bùi Kiều và Dương Húc Quang, hai người mới như bừng tỉnh khỏi cơn khiếp sợ, nhưng Vu Nữ Trần thì lại dường như không hề cảm nhận được loại cảm giác kỳ lạ đó, cô vẫn trầm ngâm im lặng như cũ.

“Chẳng lẽ đó mới thực sự là bộ mặt thật của hợp kim điện tử ư?” Bùi Kiều lắc đầu, hắn nói: “Chỉ có một số rất ít quốc gia là có thể chế tạo được loại hợp kim điện tử này, mà không chỉ có vậy, trong giới linh hồn cũng không hề có một chút phương pháp nào liên quan tới việc chế tạo thứ này. Có thể thấy chính phủ thế giới không chế bí mật này nghiêm ngặt tới mức nào! Chẳng lẽ đây chính là nguyên nhân sao? Phải làm cho linh hồn hòa tan vào trong kim loại thì mới có thể chế tạo ra được thứ đó?”

Dương Húc Quang nói với vẻ vô cùng nghiêm túc: “Trước mắt không nên vội vã đưa ra những kết luận như vậy. Dù sao thì cũng không ai biết quá trình chế tạo thứ hợp kim điện tử này thật sự ra sao. Có khi chính phủ đã dùng quỷ quái để thay thế cho linh hồn cũng nên. Nói tóm lại, không nên tùy tiện nói cho Cung Diệp Vũ biết những phỏng đoán này... Ít nhất là trước khi chúng ta tìm ra sự thật thì không nên nói cho hắn biết.”

Hai người còn lại đương nhiên là hiểu được tính nghiêm trọng của sự việc này. Ngay cả Vu Nữ Trần cũng gật đầu đồng ý.

Thực tế, sự kiện này đúng là quá sức kinh thế hãi tục! Nếu như chính phủ thế giới thật sự sử dụng linh hồn để làm nguyên liệu chế tạo hợp kim điện tử, vậy thì đã có thể giải thích tại sao sản lượng hợp kim điện tử trên thế giới lại thấp đến vậy. Nhưng nếu đó là sự thật, vậy thì đó chẳng phải là mưu sát sao! Không phải, còn kinh khủng hơn cả mưu sát, đó là tàn sát! Chẳng khác nào hành động ăn thịt người! Tuy linh hồn đã không còn là người sống, nhưng bọn họ vẫn còn có trí nhớ và ý thức của người sống, quả thực vẫn có thể coi là con người. Vậy mà lại sử dụng bọn họ để làm nguyên liệu... Nếu chuyện đó là thật, vậy thì toàn bộ giới linh hồn sẽ chao đảo, thậm chí là cả thế giới người sống cũng sẽ chao đảo. Lúc đó, sẽ không còn con đường nào khác cho chính phủ thế giới ngoài bị lật đổ.

Mang theo phỏng đoán nghiêm trọng như vậy, ba người cùng với hơn trăm tên linh hồn còn lại cùng bước xuống thuyền cơ bản. Quả nhiên là chỉ cần đi qua ranh giới vô hình xung quanh Đảo Phục Sinh thì linh hồn đã có trạng thái giống như cơ thể mình bằng vật chất, đồng thời cũng không thể nào đi xuyên qua bất kỳ vật chất hay trời nổi bồng bềnh trong không khí nữa. Linh hồn thể dường như đã thật sự biến thành người sống, một lần nữa trở thành thực thể!

Hiển nhiên là có rất nhiều người trong đám hơn một trăm Tự Do Linh Hồn này lần đầu tiên được tới Đảo Phục Sinh. Bọn họ vô cùng ngạc nhiên khi cảm nhận thế giới xung quanh. Theo như lời bọn họ nói thì ở nơi này có cảm giác giống như đang ở trong ảo giới vậy. Có điều, so với sự lo lắng và cảm giác nguy hiểm mà ảo giới mang lại thì nơi này hiển nhiên là an toàn hơn rất nhiều. Vậy nên đám linh hồn càng có thể yên tâm để thoải mái cảm giác tất cả những gì xung quanh. Vậy là trong thoáng chốc, cả đoàn bắt đầu trở nên lộn xộn.

Ở phía xa xa bên kia, chiếc thuyền cơ bản của các nhà lãnh đạo đã đáp xuống trước bọn Bùi Kiều hơn mười phút, những người trên đó giờ này đã được lực lượng quân đội đóng trên đảo đón đi từ lâu. Sân bay có vẻ vô cùng trống trải, trừ ở phía xa xa có vài nhóm binh sĩ đang thao luyện thì không còn ai khác. Lúc này, cả hòn đảo còn đang chìm trong màn sương mù buổi sớm, khiến không gian có vẻ rất tĩnh mịch mà thâm lặng. Xem ra, chính đám linh hồn ồn ào này lại là tác nhân phá vỡ sự yên bình nơi đây. Phải đến cả nửa ngày sau, nhờ có sự chỉ huy của Dương Húc Quang mà đám linh hồn này mới trật tự lại, mà lúc này, Vương Trạch Hằng cùng với vài tên quân nhân từ đầu tiên tới chỗ mọi người.

Cầm đầu đám quân nhân là một người đàn ông mang quân hàm thiếu tướng khoảng năm mươi tuổi, bộ dạng có phần phúc hậu nhưng quân phục trên người thì thẳng tắp không một nếp nhăn, nhìn qua đúng là rất có khí chất nhà binh. Hắn đi tới trước mặt mọi người, không hề khách sáo gì mà chỉ nhìn hơn trăm Tự Do Linh Hồn rồi nói: “Đầu tiên các người hãy đi nhận nơi ở. Ngay sau đây, thượng tá Vương Trạch Hằng sẽ dẫn các người đến đó. Nơi này không giống với thế giới bên ngoài, thế nên các người không thể làm việc theo quy củ của tổ chức linh hồn. Từ tám giờ tới bắt đầu giới nghiêm, đặc biệt nghiêm cấm đi đến những khu vực quân sự và các phòng nghiên cứu quan trọng. Nếu làm trái, xử bắn tại chỗ bất luận lý do!”

Nói đến đây, vị thiếu tướng này hơi dừng một chút, tựa như đang đợi mọi người tiêu hóa hết những gì hắn mới nói, rồi hắn nói tiếp: “Nói thật, ta thà tin

tướng binh lính của ta, còn hơn là đặt niềm tin vào đám binh dân bình thường chuyển biến thành Tự Do Linh Hồn các người. Nhưng rất tiếc, cấp trên vẫn quyết định giao chức trách phòng ngự hội nghị cho các người. Trong mười bảy nước, các người là đội ngũ đến nơi đây muộn nhất. Ba giờ chiều ngày hôm nay, đội ngũ của mười sáu nước khác và các người sẽ có cuộc thảo luận về công tác bố trí phòng ngự tại phòng hội nghị lớn. Đến lúc đó, các người cần phải tham gia đúng giờ, đừng có làm mất thể diện của quốc gia chúng ta.” Nói xong, người đàn ông này dường như đã không còn đủ kiên nhẫn để có thể đối mặt với hơn một trăm tên linh hồn trước mặt này nữa, lập tức quay người đi về phía xa, đám quân nhân đi cùng cũng theo hắn đi mất, chỉ có Vương Trạch Hằng là đứng lại.

Hơn một trăm người có mặt dường như đều sững sờ vì những gì vừa nghe được. Một hồi lâu về sau, trong đám bỗng có người mắng ầm lên, hiển nhiên đó đều là những người đã quen tự do tự tại, giờ không chịu nổi kiểu đối đãi như vậy. Hơn nữa, những lời mắng chửi của bọn họ càng ngày càng trở nên khó nghe, đến mức Bùi Kiều cũng không chịu được, phải nhíu mày.

“Tất cả câm miệng hết cho lão tử!”

Bùi Kiều vừa quát lớn, vừa phóng ra trường khí thế của hắn rồi nói tiếp: “Nếu như kẻ nào cảm thấy bất mãn, vậy thì hãy tự quyết định xem bản thân có muốn tuân thủ quy tắc ở đây hay không. Nếu có ai cảm thấy những quy tắc này xâm phạm tới tự do hoặc lợi ích của mình, vậy thì cứ việc không tuân thủ là được, nhưng có hậu quả gì thì hãy tự mình gánh lấy. Các người cũng tự mình con mẹ nó suy nghĩ một chút đi, đừng có như một bọn nhu nhược, người ta đi rồi mới tỏ ra hùng hùng hổ hổ. Đừng tưởng rằng Cung Diệp Vũ không có ở đây, thì sẽ không ai quản chế được các người. Có gan thì cứ gây chuyện đi, để xem ta có nhu nhược hơn Cung Diệp Vũ nhiều lắm không?” Bùi Kiều nhìn hơn một trăm Tự Do Linh Hồn ở đây, nói lớn rồi cười lạnh.

Sau khi nói xong, hắn cũng chẳng thèm quan tâm đám linh hồn này sẽ phản ứng ra sao, quay sang nói với thằng Vương Trạch Hằng: “Vậy thì hãy đưa bọn ta tới chỗ ở đi. Hi vọng không phải quân đội đóng ở đây cố tình làm khó dễ rồi phân cho bọn ta một nơi ở cực kỳ đơn sơ đấy.”

Lời binh:

Dường như vừa đặt chân lên đảo thì đã có rắc rối tìm tới với bọn Bùi Kiều. Mọi chuyện sẽ tiếp tục diễn biến ra sao? Đón đọc *Từ Vong Khai Đoan* được thực hiện bởi nhóm Vô Hạn Chi Tâm

Chú thích:

1. Bán sơn địa: loại địa hình vừa có đồi núi vừa có những vùng bằng phẳng.

Bạn đang đọc truyện *Từ Vong Khai Đoan* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Q.5 - Chương 14: Chương 6-4: Phách Lối Lên Đài (4)

Dịch: Shun

Vương Trạch Hằng liền cười khò: “Làm gì có chuyện đó. Nơi ở của các người là khu tiêu chuẩn khách sạn ba sao đấy. Nơi này vẫn thường đón tiếp những nhân vật quan trọng, đương nhiên không thể xây dựng những nơi ở tạm bợ rồi. . . Người cũng không nên trách người vừa rồi. Vì mấy ngày hôm nay chúng ta tới trễ, rồi bên ngoài còn có lời đồn rằng Cung Diệp Vũ đang bị vây khốn tại ảo giới Thành Phố Vàng của nước Mỹ, nên gần đây thường xuyên có linh hồn của quốc gia khác lấy cớ chúng ta tới trễ để tới đây khiêu khích. Vì phải giữ quan hệ quốc tế mà người đóng ở đây chẳng thể làm gì, chỉ có thể nhìn đám kia. Còn vị kia là người đã đóng giữ ở đây hơn mười năm, là một quân nhân làm việc rất nghiêm túc.”

Bùi Kiều khẽ cười: “Ừ, ta cũng tin hắn là một quân nhân mẫu mực. Nhưng người vừa nói có linh hồn của quốc gia khác tới đây khiêu khích à? Chuyện này là thế nào?”

Về cười khò của Vương Trạch Hằng càng thêm sâu, hắn vừa thờ dãi vừa nói: “Còn lý do nào khác ngoài việc hai cường giả Chân Ma cấp còn lại đều đã đến. Bọn họ đều là người da trắng, so ra thì người da vàng chúng ta chỉ có một mình Cung Diệp Vũ là cường giả Chân Ma cấp. Tuy Cung Diệp Vũ được xưng là người mạnh nhất thế giới, nhưng hai người còn lại dường như vẫn ngằm không chịu phục. Hơn nữa, về số lượng thì hai vẫn lớn hơn một, nên người da trắng vẫn luôn cho là bọn họ mạnh hơn chúng ta rất nhiều, mà lần này Cung Diệp Vũ lại không rõ tung tích, thế nên khó tránh khỏi. . . Đúng rồi, ta còn chưa công bố việc của người đâu.”

Về tươi cười của Bùi Kiều biến mất. Hắn cau mày một lúc, sau đó bỗng lại cười rồi nói: “Không sao, chưa thông báo thì đừng thông báo nữa. Đến chiều nay thì bọn họ cũng sẽ biết cả thôi. . . Đi nào! Trước hết hãy đưa bọn ta đến nơi tá túc đã. Chẳng phải buổi chiều sẽ tổ chức thảo luận tại phòng hội nghị sao? Chúng ta đến quá đúng lúc đấy nhỉ.”

Thật ra, từ khi Bùi Kiều tiến vào giới linh hồn đến nay, hắn đã thấy được một vài khía cạnh của nó. Ví dụ như những vấn đề liên quan tới chủng tộc. . . Thật ra, đừng thấy những quốc gia phương tây và người da trắng luôn miệng nói những điều hoa mỹ, cái gì tự do, cái gì dân chủ, cái gì không kỳ thị chủng tộc gì gì đó, nguyên nhân chính là vì bọn họ vẫn đang đứng ở vị trí đỉnh cao của thế giới. Dù là quân sự, khoa học kỹ thuật hay văn hóa thì cũng đều được người da trắng dẫn dắt thế giới. Tuy chẳng vui về gì, nhưng đây đúng là sự thật của thế giới.

Mà tại giới linh hồn, số lượng linh hồn của người da trắng cũng là nhiều nhất! Dù là Tự Do Linh Hồn bình thường hay Tránh thoát Giả, Cao Đẳng Tránh

Thoát Giả, hay thậm chí là linh hồn đặc thù thì người da trắng cũng đều nhiều nhất. Nhưng lại có một điều chắc chắn khiến bọn họ vô cùng tức giận, đó là danh hiệu người mạnh nhất thế giới lại nằm trong tay một người da vàng! Đó chẳng phải là người kia tự phong, mà thật sự là hắn đã đánh để lấy được danh hiệu người mạnh nhất thế giới. Đó chẳng khác nào một cái tát thật mạnh vào thể diện của người da trắng! Chính vì vậy mà bọn họ mới thường có thái độ thù địch với Tổ Chức Linh Hồn Trung Quốc, thậm chí là với người da vàng. Điều này Bùi Kiều đã nhận ra được từ chuyến đi nước Pháp vừa rồi. Nếu nói là bọn họ căm hận Cung Diệp Vũ, chẳng bằng nói rằng người da trắng oán hận vì ưu thế của mình bị lấy mất. Nỗi oán hận này cơ bản là không thể giải quyết được hoàn toàn, dù là hoàn toàn đánh phục bọn họ cũng không thể giải quyết được. Trừ khi Cung Diệp Vũ mất vị trí người mạnh nhất thế giới, hoặc là lại xuất hiện thêm một cường giả mạnh hơn bọn họ, để bọn họ hiểu được rằng: ‘không có chủng tộc nào là ưu tú nhất’. Vậy mới có thể giải quyết được mọi chuyện. Khi Bùi Kiều đang nghe nói có Tự Do Linh Hồn của quốc gia khác tới nơi này khiêu khích thì hắn đã âm thầm đưa ra quyết định của mình.

Sau đó, Vương Trạch Hằng dẫn đám hơn một trăm linh hồn này đi tới nơi ở. Quả nhiên, nơi này đúng là được xây dựng theo kiểu một khách sạn, cả nội thất và vật dụng đều rất đầy đủ, đúng là so với khách sạn ba sao bình thường còn tốt hơn một chút, tất cả đều hài lòng với việc ở lại nơi này. Sau đó là công việc phân chia phòng của bọn Dương Húc Quang. Bùi Kiều chẳng quan tâm tới việc này, hắn bỏ đi tìm Trương Hằng và Dương Đình Thiên.

Vài ngày trước, Trương Hằng và Dương Đình Thiên đã gặp mặt nhau. Dương Đình Thiên cũng biết Trương Hằng là một tên linh hồn đặc thù như mình, và có thể sẽ là một thành viên của đoàn đội trong tương lai, thế nên hắn cũng không làm bộ lạnh lùng gì với Trương Hằng. Mà Trương Hằng lại vốn là một người có tính tình rất cởi mở, vậy là chẳng mấy chốc hai người đã khá thân quen. Tuy Trương Hằng còn chưa phát hiện ra được năng lực đặc thù của mình như Dương Đình Thiên, có điều tính cách của hắn lại rất không cầu nệ, vậy nên chưa biết thì chưa biết cũng không sao. Những ngày qua, hắn vẫn luôn nghiên cứu một thanh Thiên Sinh Vũ Khí. . . một thanh trường cung có tên là Lưu Phong.

Lúc Bùi Kiều đưa Trương Hằng về đến Bắc Kinh, hắn liền lôi tất cả Thiên Sinh vũ Khí trên người mình ra cho Trương Hằng chọn lựa. Không ngờ Trương Hằng lại chọn cây trường cung này. Theo lời giải thích của Trương Hằng, nhờ có việc ở trong núi nhiều năm, nên tốt xấu gì thì hắn cũng đã học được bộ kỹ thuật cung tên của dân xóm núi. Tuy ngày nay thì người dân xóm núi cũng đã đều dùng súng hỏa mai để đi săn, những cũng còn có những tay thợ săn già lão luyện tự chế cung bằng trúc để đi săn. Những lúc rảnh rỗi, Trương Hằng thường hay đi theo những lão thợ săn già này luyện cung. Tuy không dám nói bắn bách phát bách trúng nhưng ít nhất thì hắn cũng dùng cung thành thạo hơn hẳn các loại vũ khí lạnh khác.

Lúc này, hai người đang theo Bùi Kiều đi vào phòng của hắn. Sau khi đã yên vị rồi, Bùi Kiều mới nói với hai người: “Trong hội nghị chiều nay, nếu đám người da trắng có ý định làm khó dễ chúng ta, thì ta định sẽ đại náo một trận. Bằng không thì người da trắng sẽ xem thường lực lượng của chúng ta, sau này bọn họ sẽ lại càng thêm ngạo mạn, cho rằng ngoài Cung Diệp Vũ ra thì tất cả chúng ta đều là hạng tôm tép hết. Nếu có đánh nhau thật, Dương Đình Thiên, ta hi vọng ngươi có thể chú ý bảo vệ Trương Hằng một chút.”

Tuy có hơi ngắn ra vì bất ngờ, nhưng Dương Đình Thiên vẫn bình tĩnh gật đầu, hứa sẽ để tâm tới chuyện này. Trương Hằng ở bên cạnh nghe vậy vội vàng nói: “Thật à? Ngươi chuẩn bị chiều nay đánh nhau à? Lại nói đến đây, ta còn từng thấy linh hồn hay quý quái chiến đấu bao giờ. Tình hình sẽ như thế nào nhỉ? Có phải là Thiên Sinh Vũ Khí bay đầy trời như pháp bảo (1) không? Hay là kiểu như bùa chú, mà pháp bắn khắp nơi?”

Bùi Kiều lập tức cảm thấy có chút dở khóc dở cười: “Chính ngươi cũng có Thiên Sinh Vũ Khí đó thôi! Ngươi cảm thấy chiến đấu của linh hồn thể sẽ là dạng gì? Hay là ngươi thử dùng cây cung này để ném người xem có thành pháp bảo bay đầy trời được hay không!”

Trương Hằng lập tức phản bác ngay: “Nhưng đó là vì ta là người mới! Ngươi có hiểu không? Cho dù ta có pháp bảo hay là pháp thuật thật đi nữa thì cũng chẳng đánh thắng nổi những tay lão luyện lâu năm. Nhưng ngươi thì phải khác chứ! Ngươi là cường giả Chân Ma cấp cơ mà, làm sao có thể so sánh với ta được? Phương thức công kích của ngươi chắc chắn là không giống bọn ta đúng không?”

Bùi Kiều bắt lực võ vai Trương Hằng rồi nói: “Liệu có gì khác được chứ? Sau này ngươi đi tới bước của ta lúc này thì tự nhiên sẽ hiểu. . . Dương Đình Thiên, vậy là ta xin giao sự an nguy của Trương Hằng cho ngươi đấy. Đến lúc đó chắc chắn ta sẽ phá thật lớn! Không thể không cho đám da trắng này một cái bặt tai thật mạnh rồi!”

Trên thực tế, cùng lúc đó, tại vài chỗ khác trên đảo, cũng đang có nhiều đoàn đội của các quốc gia khác nhau lên kế hoạch hạ uy phong của Tổ Chức Linh Hồn Trung Quốc. Bọn họ muốn thừa dịp phe mình có tới hai cường giả Chân Ma cấp, còn Kẻ Đứng Đầu Thế Giới của đối phương thì lại không có mặt, đúng là một cơ hội rất tốt để cho Tổ Chức Linh Hồn Trung Quốc một cái bặt tai thật nhớ đời!

Và như vậy, dưới sự mong đợi của rất nhiều người, vào lúc ba giờ chiều, hơn một trăm người bọn Bùi Kiều cùng đi đến đỉnh một ngọn núi nằm ở trung tâm của hòn đảo. Tại đó chỉ có duy nhất một tòa kiến trúc rất bề thế, tuy chỉ có khoảng hơn mười tầng lầu, nhưng bề rộng thì lại tới cỡ nửa sân bóng lớn, nhìn qua dường như không giống một tòa nhà, mà lại có phần giống như một quả núi nhỏ. Bên cạnh tòa nhà là rất nhiều các công sự phòng ngự, bên trong đầy những súng máy, tháp canh, rồi cả giàn pháo đất đôi đất, đất đôi không đủ loại, làm người ta có cảm giác như nơi này là một sở huy ở tiền tuyến vậy.

Dưới sự dẫn đường của nhân viên công tác trong tòa nhà, bọn Bùi Kiều được đưa vào bên trong. Tại lầu hai của tòa nhà này có phòng hội nghị dành riêng để tổ chức cuộc thảo luận về bố trí phòng ngự của tổ chức linh hồn mười bảy nước. Lúc hơn trăm người bọn Bùi Kiều vào đến phòng họp thì mới phát hiện bên trong ngồi đầy áp người. Lập tức, gần hai, ba nghìn linh hồn có mặt trong hội trường đồng loạt quay lại nhìn chăm chăm cả đám, chỉ vậy đã là một áp lực rất lớn! Tổ chức linh hồn của mọi quốc gia đều đã đến đủ! Tất cả dường như đều muốn hạ uy phong của Tổ Chức Linh Hồn Trung Quốc ngay từ lúc bọn họ vào cửa.

Bùi Kiều cười khẩy một tiếng, một luồng sáng màu vàng kim bắn ra từ trong mắt của hắn. Lập tức, một cây rìu màu vàng kim khổng lồ dài tới 10m xuất hiện trên mặt đất, rồi chưa tới hai, ba giây sau, cây rìu khổng lồ đã biến thành một quái vật đầu bò thân người cao hơn 10m, một cổ khí thể phần nộ đến cuồng quét ra bốn phía.

Trường khí thể bao dung của Bùi Kiều cũng không chịu để bị tụt lại phía sau, cũng lập tức theo sau trường khí thể phần nộ tràn ra xung quanh. Mặc dù không có tác dụng làm suy yếu đối phương, nhưng nếu chỉ tính riêng về áp lực thì trường khí thể bao dung còn mạnh hơn cả trường khí thể phần nộ. Một

đợt quét qua như vậy, đã rất nhiều Tự Do Linh Hồn ở gần đó không thể ngồi thẳng được nữa, thậm chí rất nhiều người còn run rẩy toàn thân.

“Ai?!”

“Khi đội ngũ của chúng ta còn chưa tới nơi, ai đã chạy tới khiêu khích tại nơi quân đội của chúng ta đóng giữ!”

“Bước ra đây cho lão tử! Để lão tử xé xác nó ra!”

Lời bình:

Một trận chiến “chào sân” dường như là điều không thể tránh khỏi! Liệu Bùi Kiêu có phải một mình chống lại cả hai cường giả Chân Ma cấp da trắng? Đón đọc *Tử Vong Khai Đoan* được thực hiện bởi nhóm Vô Hạn Chi Tâm

Chú thích:

1. Pháp bảo: bảo vật của người tu tiên

Bạn đang đọc truyện *Tử Vong Khai Đoan* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Q.5 - Chương 15: Chương 6-5: Phách Lối Lên Đài (5)

Hành động của Bùi Kiêu quả là ngạo mạn tới cực điểm! Mấy nghìn Tự Do Linh Hồn ở đây đều là lực lượng tinh nhuệ nhất của cả mười bảy tổ chức linh hồn trên thế giới. Có thể nói rằng, dù có hai, ba con quỷ quái Chân Ma cấp bồng nhiên xuất hiện ở hội trường này, thì chỉ cần tất cả cùng kéo lên cũng đủ nhấn chìm bọn chúng, vậy mà điều Bùi Kiêu đang làm lại giống y như vậy! Hơn nữa, cách làm của hắn còn rất ngạo mạn, chẳng những quét trường khí thể của mình ra bốn phía mà còn phát ngôn gây hấn, ngang nhiên đòi giết người!

Hội trường này lớn vô cùng, hơn nữa còn xây dựng theo kiến trúc dạng hình thang. Có nghĩa là người có thực lực càng cao thì chỗ ngồi ở vị trí càng cao, chỗ cao nhất cách mặt sân khoảng 3.5m, gần như bao quát tất cả từ trên cao và đối diện với cửa ra vào bên dưới. Ở vị trí cao nhất đó đang có hai người ngồi, bọn họ vừa thấy quái vật đầu bò xuất hiện thì đầu tiên là khẽ cau mày, rồi đến khi Bùi Kiêu cũng phóng ra trường khí thể của mình thì trên người họ cũng đồng loạt phát ra trường khí thể. Lấy bọn họ làm trung tâm, hai trường khí thể hợp lại rồi cùng vọt về trường khí thể của Bùi Kiêu.

“Đến hay lắm!”

Diễn biến này mới thực sự là cái Bùi Kiêu đang đợi. Hắn chẳng phải là thằng ngốc, đương nhiên sẽ không làm chuyện ngớ ngẩn như lấy sức một mình để khiêu chiến cả mấy nghìn Tự Do Linh Hồn trước mặt. Đó là thứ nhất, thứ hai là hắn cũng chẳng có lý do gì để mà khiêu chiến bọn họ. Cái hắn muốn chẳng qua chỉ là lập uy một chút, không cần phải khiến cho quan hệ đôi bên vì vậy mà trở nên quá căng thẳng. Vậy nên cái mà hắn đợi thật ra chính là sự phản công của hai gã cường giả Chân Ma cấp kia!

Trường khí thể bao dung là thứ đến từ tự nhiên trời đất, là kết quả của việc cảm nhận và ngắm nhìn biển cả, có thể nói là nó trời sinh đã mạnh hơn bất kỳ một trường khí thể nào khác! Trừ khi một cường giả Chân Ma hoàn toàn nhìn thấu được tâm tính của mình, ngưng luyện toàn bộ trường khí thể vào trong cơ thể, khiến cho ‘nhân’ tiến cấp thành ‘đạo’ từ đó thành tựu cường giả Ma Vương cấp, vậy thì trường khí thể của họ mới có thể đạt tới cùng cấp độ với trường khí thể bao dung, còn không thì trường khí thể bao dung trời sinh đã mạnh hơn tất cả một bậc!

Tình hình lúc này cũng đang thể hiện điều đó! Tuy trường khí thể bao dung không hề có chức năng làm suy yếu hay tăng cường gì, nhưng chỉ vừa tiếp xúc thoáng qua thì hai trường khí còn lại đã như thể bị sóng lớn tràn qua. Cả hai trường khí thể đồng loạt bị nhấn chìm, rồi giống như sông đổ vào biển, mỗi lần bị trường khí thể bao dung phủ lên, chúng lại hoàn toàn tiêu tan mà không để lại một chút dấu vết nào.

Người bên ngoài nhìn vào thì có lẽ còn không cảm thấy có gì quá ghê gớm, nhưng sắc mặt hai cường giả Chân Ma cấp thì lại lập tức hiện ra vẻ vô cùng kinh sợ. Cả hai đều là đàn ông da trắng, một người khoảng hai mươi mấy tuổi, tóc màu nâu đen, mũi ưng lông mày xé, hình mẫu đàn ông lạnh lùng điển hình, người còn lại khoảng ba mươi mấy tuổi, tóc cũng màu nâu, khuôn mặt phúc hậu có vẻ rất hiền hòa. Lúc trường khí thể bao dung ‘nuốt mất’ trường khí thể của bọn họ, cả hai đều đồng loạt đứng bật dậy khỏi chỗ ngồi của mình, người trung niên đáng vẻ hiền lành còn chưa có hành động gì đặc biệt, nhưng tên thanh niên thì tức giận hừ một tiếng, một luồng sáng màu nâu bắn ra từ trong mắt. Một giây sau, hắn đã tung người nhảy cao gần bảy, tám mét, nhào thẳng về phía Bùi Kiêu.

“Ai chà chà! Lão tử đang dạy dỗ mấy kẻ phá phách, một cường giả Chân Ma cấp như ngươi lại chạy đến gây sự à? Chẳng lẽ tưởng rằng Cung Diệp Vũ không có ở đây thì Tổ Chức Linh Hồn Trung Quốc sẽ chỉ còn lại toàn tôm tép hay sao? Người da trắng các ngươi tưởng muốn làm gì thì làm à?” Bùi Kiêu hét lớn một tiếng, trong mắt cũng đồng loạt lóe lên mắt luồng sáng. Anh Dũng Súng và cả đám Thiên Sinh Vũ Khí lấy được từ nhóm Kẻ Sa Đoạ – lúc trước đã đưa cho bọn Lý Lâm sáu thanh, bốn thanh còn lại Bùi Kiêu cũng đã luyện hóa – năm món vũ khí cùng bay lơ lửng sau lưng hắn.

Người thanh niên Chân Ma cấp kia sử dụng một cây búa tạ khổng lồ, dài khoảng trên dưới hai mét. Hắn cứ thế mà vung vẩy cây búa – thứ mà nếu làm bằng vật chất trong thực tế thì ít nhất cũng phải nặng tới cả tạ, hung hãn đập về phía Bùi Kiêu.

Bùi Kiều tiện tay nắm lấy Anh Dũng Súng trong số năm món Thiên Sinh Vũ Khí đang bay lơ lửng sau lưng, rồi vung lên đón đỡ cây búa khổng lồ đang nện xuống từ trên đỉnh đầu. “Choang!” Một tiếng kim loại va chạm ngân vang, Bùi Kiều đứng nguyên tại chỗ không nhúc nhích. Ngược lại, thanh niên tóc nâu đen có thể từ trên cao đánh xuống, vậy mà lại không địch nổi lực đạo của Bùi Kiều, bị đánh văng ra xa hơn mười mét. Lúc rơi xuống, sàn nhà nơi hắn tiếp đất thậm chí còn bị giẫm cho giật nứt ra.

Nơi này là Đảo Phục Sinh, ở đây, linh hồn và quý quái dường như cũng tồn tại ở dạng vật chất, cũng bị trọng lực trói buộc, cũng phải tuân theo các quy tắc vật lý, ví dụ như quán tính, ví dụ như phản lực... Lý do mà bọn họ vẫn có thể nhảy cao hơn mười mét, là vì linh hồn có thể tiêu đốt Năng Lượng Tiêu Chuẩn, nhờ đó mà có được sức lực khổng lồ và làm được những động tác mà người bình thường khó có thể tưởng tượng nổi.

Trường khí thế của gã thanh niên này là tự do. Mặc dù, áp lực của nó với bên ngoài không ra sao, khả năng làm suy yếu kẻ địch cũng không ra gì, nhưng nó lại có thể nâng cao rất nhiều tố chất cơ bản của thân thể. Chưa đạt tới Chân Ma cấp đỉnh cao mà lại có thể nâng cao chỉ số cơ bản, vậy nên đó cũng có thể coi là một trường khí thế không tệ. Thế nhưng, rất tiếc là trường khí thế tự do này lại gặp phải trường khí thế bao dung, chỉ vừa mới bị trường khí thế bao dung tràn qua thì lập tức tan biến không còn dấu vết. Vậy nên so với gã trung niên Chân Ma cấp kia thì tên thanh niên này còn vừa sợ vừa giận hơn nhiều, thế nên mới lập tức chạy lên tấn công ngay lập tức.

Nhưng Bùi Kiều lẽ nào lại sợ hắn? Tuy trường khí thế bao dung không có tác dụng làm suy yếu hay tăng cường gì, nhưng hắn lại đã có thể ngưng tụ nó lại thành dạng hình cầu, có được thực lực như Chân Ma cấp đỉnh cao, có thể chuyển hóa trường khí thế thành sức tấn công, lực phòng ngự, sức lực hoặc tốc độ v.v... của bản thân, có thể nhìn thấy được bằng mắt thường như trường khí thế của Chân Ma cấp đỉnh cao. Vậy nên, trong lần độ sức sơ bộ này, tuy hắn đứng trên mặt đất, còn tên thanh niên kia từ trên cao đánh xuống, nhưng hắn thì đứng nguyên không nhúc nhích mảy may, còn tên kia thì bị đánh văng ra xa. Nhìn qua là biết, cao thấp đã rõ!

Tên thanh niên kia đứng vững lại rồi cũng không tiếp tục tấn công. Ngược lại, sắc mặt hắn lại biến thành lúc xanh lúc trắng, giống như người ta về mặt khi hát tuồng vậy. Biểu cảm của gã Chân Ma cấp trung niên phía sau cũng không khác gì hắn. Hai người này cũng chẳng phải hạng xoàng xĩnh gì. Nếu đã tiến giai được đến Chân Ma cấp, vậy thì có thể tưởng tượng được chấp niệm kiên cường đến độ nào, tự thân còn phải trải đủ chuyện đời, bản tính đã vô cùng rõ ràng, không thể thiếu được bất kỳ một yếu tố nào. Cả hai người đều là những kẻ thân trải trăm trận, từng đạo bước bên tử vong. Vậy nên, một lần va chạm đơn giản vừa rồi đã nói lên rất nhiều vấn đề, mà quan trọng nhất trong đó là... Bùi Kiều vừa mới chuyển hóa trường khí thế thành sức mạnh thân thể, điều mà chỉ Chân Ma cấp đỉnh cao mới làm được!

Bùi Kiều đỡ xong một đòn, liền cười khẩy một tiếng. Hắn cũng mặc kệ tên thanh niên kia có tấn công tiếp hay không, phất một tay lên, bốn thanh Thiên Sinh Vũ Khí sau lưng lập tức bắn về phía tên thanh niên kia. Một loạt những tiếng keng keng vang lên, tên thanh niên kia cố hết sức mới có thể dùng cây búa tạ trong tay đỡ lấy bốn món Thiên Sinh Vũ Khí kia. Đúng lúc đó, Bùi Kiều đã bất ngờ xuất hiện ngay trước mặt tên thanh niên này, Anh Dũng Súng trong tay hắn nhè đầu tên kia chém xuống. Tên thanh niên kia tuy vội dùng búa đỡ được lưỡi đao, nhưng vẫn bị đè cho quý khụy xuống đất, thậm chí nửa người dưới còn bị đè cho lún xuống sàn nhà.

Lúc này, cường giả Chân Ma cấp trung niên kia dường như mới sức tỉnh, tung người nhảy khỏi chỗ ngồi trên bục cao, xông về nơi hai người chiến đấu phía ngoài. Đồng thời, trong đôi mắt hắn lóe lên ánh sáng màu xanh lam, trên hai tay liền xuất hiện một đôi găng tay da màu xanh lam, chỉ mới gần tiếp cận Bùi Kiều mà nắm đấm tay trái đã rung lên liên hồi. Một trận tiếng xé gió rít lên bên tai, một giây sau, Bùi Kiều đã phải lùi lại hơn mười mét.

Nhân cơ hội này, thanh niên tóc nâu hét lớn một tiếng rồi bật nhảy dựng lên. Cây búa của hắn bùng lên ánh sáng chói mắt, đồng thời trường khí thế tự do của hắn cũng bùng lên mãnh liệt từ trong cơ thể hắn, liên tục đánh thẳng vào trường khí thế bao dung đang bao bọc khắp bốn xung quanh, mạnh mẽ mở ra một không gian bên trong trường khí thế bao dung. Sau đó, trong mắt hắn lại lóe lên một tia sáng tối đen, trong tay lại xuất hiện thêm một lá chắn thật lớn.

Gã Chân Ma cấp trung niên vội kéo tên thanh niên này lại, rồi lạnh lùng nói với Bùi Kiều: “Ngươi không thấy mình quá ngạo mạn, bá đạo sao? Vừa vào phòng đã đòi đánh đòi giết! Dù là Cung Diệp Vũ cũng chưa từng ngạo mạn như vậy. Hừ hừ, ngươi mới tiến cấp Chân Ma được bao lâu? Mười ngày? Hay hai mươi ngày? Chẳng lẽ ngươi tưởng rằng có thể một mình khiêu chiến tất cả chúng ta sao?”

Nhưng Bùi Kiều lại ngửa đầu cười ha hả: “Vừa bước vào ta đã nói rồi: kẻ ta muốn tìm là kẻ dám chạy tới nơi quân đội của chúng ta đóng quân khi đội ngũ của chúng ta còn chưa tới nơi kia mà! Vậy thì liên quan cái rắm gì tới các ngươi? Chẳng lẽ hai vị tiền bối Chân Ma cấp các ngươi chính là những kẻ không để ý thân phận và địa vị của mình để chạy tới khiêu khích sao? Vừa rồi ai động thủ trước? Mẹ kiếp, lúc lão tử bị công kích thì các ngươi vui sướng chế giễu, khi lão tử đánh thắng thì ngươi nhảy ra nói này nói nọ à? Trên đời này lại có miếng ngon đến vậy à? Đừng tưởng lão tử không biết mưu đồ của các ngươi là gì! Không phải là muốn thừa dịp Cung Diệp Vũ không có ở đây để ra sức hạ nhục, chèn ép uy thế của ngươi da vàng à? Ta nhỏ vào! Hôm nay không dạy cho các ngươi một bài học thì hai tên Chân Ma cấp các ngươi còn tưởng mình là thứ gì ghê gớm lắm! Ngươi Ngươi Đầu! Đánh cho lão tử!”

Quái vật đầu bò cao hơn 10m nghe vậy thì ngửa đầu lên trời rống to một tiếng, âm thanh của nó nặng nề như sấm, thậm chí vì quá mức vang dội mà khiến cho những cửa sổ phía xa cũng bị sóng âm làm giật nứt. Sau tiếng rống đó, Ngươi Ngươi Đầu sai bước phóng đi, mỗi một bước đều làm sàn xi-măng lôm xôm, để lại trên sàn những dấu móng bò rõ nét. Người ở xung quanh dường như cảm thấy cả mặt đất... không phải, hẳn là cảm thấy cả tòa nhà khổng lồ này đang run lên! Khoảng cách cỡ 20m, Ngươi Ngươi Đầu chỉ sai hai, ba bước là vượt qua, lập tức nâng quả đấm khổng lồ đập tới gã thanh niên Chân Ma cấp kia.

Bùi Kiều gọi ra Ngươi Ngươi Đầu ngay từ lúc mới bước vào cửa, thế nhưng nó lại không khiến người ta chú ý, đó là bởi vì trường khí thế bao dung của hắn quá sức thần kỳ, mà trường khí thế phản nộ của Ngươi Ngươi Đầu cũng bị bao ở bên trong đó. Hơn nữa, về sau Bùi Kiều và tên thanh niên Chân Ma cấp kia lại đánh lộn, vì vậy mà làm cho tất cả mọi người đều tập trung sự chú ý vào hai người bọn họ. Mãi đến lúc này, Bùi Kiều vừa ra lệnh thì quái vật cao hơn 10m lập tức lao nhanh ra rồi tống ra một đám. Người xung quanh lúc này mới cảm nhận được sự khủng bố của quái vật này, một đám kia nện xuống, dường như cả Thái Sơn cũng sẽ nổ nát! Cổ lực đạo kia thật quá mức khủng bố, nhất là tại nơi quý quái và linh hồn bị buộc phải thực thể hóa như Đảo Phục Sinh này, một đám tung ra, ngay cả đám Tự Do Linh Hồn ngồi ở phía xa xa cũng cảm thấy áp lực lớn đến mức như không thở nổi!

Đám Tự Do Linh Hồn ở xa như vậy mà còn cảm thấy không thờ nổi thì càng không cần phải nói đến tên thanh niên đang phải ngheh tiếp chính diện quả đấm này, sắc mặt của hắn đã trở nên nghiêm túc mà lại có phần lúng túng. Thế nhưng, rõ ràng hắn cũng không tránh né, mà giờ lá chắn lớn trong tay lên rồi dồn sức cầm thật chặt một đầu của nó xuống mặt đất. Lập tức, một tiếng kim loại va chạm vang rền, cả tên thanh niên lẫn lá chắn của hắn cùng bị đánh trượt thẳng tắp ra xa mấy chục mét, rồi đâm mạnh vào một cây cột trụ. Một tiếng “rầm” lớn vang lên, cây cột trụ đường kính 4m đã bị đâm gãy nát, còn tên thanh niên kia vẫn tiếp tục bị trượt thêm khoảng 20m nữa rồi mới có thể ngừng lại được. Tuy vậy, sắc mặt hắn cũng đã tái nhợt không còn chút máu.

Chính khoảnh khắc khi tên thanh niên bị đánh lui, trường khí thể bao dung của Bùi Kiều đang từ trạng thái khuếch tán bỗng co lại cực nhanh tới trong phạm vi mấy mét, tạo thành hình dạng một khối cầu với độ tròn nhẵn rất cao. Khi trường khí thể bao dung được ngưng tụ lại thành trạng thái mà mắt thường có thể thấy được giống như trường khí thể của Chân Ma cấp đỉnh cao như thế này, nó có thể chuyển hóa thành sức tấn công, lực phòng ngự, sức mạnh, thậm chí là... tốc độ!

Toàn thân Bùi Kiều như thể biến thành một dòng điện màu bạc. Khi gã Chân Ma cấp trung niên còn chưa kịp tỉnh táo lại thì Bùi Kiều đã lướt qua khoảng cách gần trăm mét, bất ngờ vọt tới ngay trước mặt tên thanh niên tóc nâu. “Keng” một tiếng vang vọng khi Anh Dũng Súng chém vào lá chắn lớn. Góc chém này vô cùng tinh tế, chém ngược từ dưới lên, khiến tên thanh niên chưa kịp phản ứng thì lá chắn đã bị Bùi Kiều hất văng khỏi tay, bay thẳng lên trần gian phòng. Một giây sau, Bùi Kiều đã không nói không rằng, giẫm một chân lên lồng ngực tên thanh niên, còn mũi dao của Anh Dũng Súng thì chĩa thẳng vào giữa hai hàng lông mày của tên đó.

Gã Chân Ma cấp trung niên ở phía xa xa, khi hắn thấy trường khí thể của Bùi Kiều nhanh chóng co lại thì mới như sự tỉnh, đang định phóng tới chỗ tên thanh niên tóc nâu. Thế nhưng Bùi Kiều lại đã vọt tới chỗ tên thanh niên tóc nâu trước một bước! Bùi Kiều sử dụng trường khí thể để gia tăng tốc độ khiến cho hắn đứng là chỉ biết vừa hít khói vừa than thở, cơ bản là chẳng thể đuổi kịp. Sau đó lại thấy Bùi Kiều không chế được đôi phương chỉ sau một chiêu, hoàn toàn dễ bẹp tên thanh niên tóc nâu xuống đất. Đến đây thì gã trung niên cũng chỉ còn biết thở dài, từ từ dừng lại rồi đứng nguyên tại chỗ.

Mắt Bùi Kiều nhìn xuống tên thanh niên đang nằm bẹp trên mặt sàn, thấy trên mặt tên đó toàn biểu cảm nhục nhã, hắn cười lạnh rồi nói: “Còn muốn ra oai phủ đầu với ta không? Còn muốn thừa dịp Cung Diệp Vũ không có ở đây để làm khó dễ chúng ta không? Cái hôm nay ta muốn làm chính là cho các ngươi một cái tát thật nhớ đời, để cho các ngươi hiểu được rằng, thời đại của người da trắng đã qua rồi! Từ lúc Cung Diệp Vũ bắt đầu bắt đầu xuất hiện thì đã qua rồi! Việc ta làm lúc này chỉ là bước lên đạp cho các ngươi thêm một cái nữa mà thôi! Ta hỏi ngươi: có phục hay không?”

Biểu cảm của tên thanh niên tóc nâu vốn đã đầy vẻ nhục nhã, sau khi nghe vậy thì càng giống như hóa điên, hắn rống to: “Không phục! Lão tử không phục! Có giỏi thì buông chân ra, chúng ta tìm nơi trống trải đánh một trận ra trò thử xem, cả Giải Phóng cũng còn chưa dùng! Lão tử không phục!”

“Không phục?” Bùi Kiều ha hả cười to một trận, ngẩng đầu lên nhìn về phía mấy nghìn Tự Do Linh Hồn xung quanh, cả mấy nghìn người vậy mà không một ai dám nhìn thẳng, khi bị ánh mắt hắn đảo qua thì vội liếc đi chỗ khác. Một lát sau, Bùi Kiều mới cúi đầu, tiếp tục nhìn tên thanh niên tóc nâu nói: “Không phục thì cứ con mẹ nó bò lê dưới đất như vậy cho lão tử! Nói thật cho ngươi biết...”

Nói đến đây, Bùi Kiều hạ thấp thanh âm, dùng âm lượng mà chỉ hắn và tên thanh niên tóc nâu mới có thể nghe được để nói: “Hôm nay ta đến đây chính là để lập uy! Vì ân oán của các ngươi với Cung Diệp Vũ, còn cả cái tư tưởng luôn cho người da trắng là tài trí hơn người, thế nên các ngươi sẵn sàng chèn ép tất cả những chủng tộc có thể uy hiếp tới địa vị của các ngươi, chính vì vậy mà tất cả những điều này đã được các ngươi trút lên đầu bọn ta! Sắp tới sẽ là một trận đại chiến với tập đoàn Kẻ Sa Đồ, chẳng ai có thể chấp nhận được việc có những đồng minh thù địch với mình như thế này. Vậy nên trước hết, ta sẽ đánh cho các ngươi phải phục thì thôi, giống như cách Cung Diệp Vũ đã làm năm xưa! Hôm nay người dám bất chấp tình hình mà gây chuyện, kết quả là giờ đã rơi vào tay ta, có gan thì ngươi cứ nói là không phục đi, ta sẽ đánh cho đến khi nào ngươi chịu phục thì thôi!”

Sắc mặt tên thanh niên tóc nâu lập tức đỏ bừng. Hắn hung ác quát lên: “Mẹ kiếp! Đồ khỉ da vàng nhà mày! Nếu hôm nay mà mày để lão tử chạy thoát được, sau này tao không giết chết cả nhà mày thì không xong! Có gan thì mày giết tao...”

Lời còn chưa dứt, mũi dao trong tay Bùi Kiều đã cắm thẳng xuống. Đồng thời, nơi huyệt súng cũng lóe lên ánh chớp lập lòe...

Bạn đang đọc truyện *Từ Vong Khai Đoan* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Q.5 - Chương 16: Chương 7-1: Hoàn Toàn Áp Đảo (1)

Anh dũng súng kết hợp với trường khí thể bao dung đâm một nhát, đầu của thanh niên kia lập tức vỡ nát. Không chỉ vậy, trong họng Anh Dũng Súng còn có ánh chớp lập lòe, đó là dấu hiệu năng lượng đang được tập trung vào họng súng, chỉ cần Bùi Kiều xuống tay, cho dù người thanh niên này là cường giả Chân Ma cấp, chấp niệm cứng cỏi đến mức nào đi nữa thì chắc chắn cũng sẽ tiêu tán. Dưới công kích như vậy, cho dù là Chân Ma cấp đỉnh cao như Ác Ma màu đỏ tại Nam bắc chiến trường, hoặc là Ngưu Đầu nửa bước Ma Vương cấp trong Phong Đồ cũng không chống đỡ nổi, huống gì là thanh niên Chân Ma cấp bình thường trước mặt?

Vụt vụt vụt!

Bỗng có mấy tiếng xé rách không khí liên tiếp vang lên, ngay sau đó là vô số quyền ảnh màu xanh lam ập tới. Về phần lãnh tươi cười như Phật di Lặc của ông chủ trung niên lúc trước đã biến mất, biểu cảm trên mặt hắn đã chuyển thành dữ tợn và hung ác, giống như vẻ mặt của một đạo phủ đã từng xử tử không biết bao nhiêu tù tội vậy. Bàn tay đeo găng da của hắn lúc này đã biến thành những quyền ảnh màu xanh lam, mỗi một quyền đánh ra đều tạo ra

tiếng xé gió dữ dội, sau giây lát đã như có hàng trăm ngàn quyền ảnh lao đến. Uy thế mãnh liệt như vậy khiến ngay cả Bùi Kiều cũng cảm thấy không thể ngăn cản, chỉ có thể lập tức vận dụng sức mạnh lôi điện dưới chân, lao nhanh về phía trước hơn mười mét, lúc này mới tránh được đòn tấn công bất ngờ. Khi hắn quay đầu nhìn lại thì đã thấy người đàn ông trung niên Chân Ma cấp đứng bên cạnh tên thanh niên kia.

"Bùi Kiều, Cao Đăng Trách Thoát Giả thứ chín, cường giả Chân Ma cấp thứ tư, chúng ta thừa nhận ngươi có thực lực và địa vị ngang hàng với mình, hành động và ý định lúc trước của ngươi chúng ta cũng sẽ bỏ qua. Ta thừa nhận, lúc trước chúng ta quả thật có ý định thừa dịp Cung Diệp Vũ không ở đây để nhân cơ hội lập uy. Dù sao Cung Diệp Vũ cũng hơi quá đáng, chỉ cần đụng chạm gì đến hắn, mặc kệ tốt hay xấu, cho dù là ai cũng khó thoát khỏi cái chết. Nếu như ngươi là chúng ta, thì liệu có muốn trả thù hay không?" Người đàn ông trung niên Chân Ma cấp lạnh lùng nhìn Bùi Kiều, trên hai tay hắn là ánh sáng màu lam dày đặc, đúng là do Thiên Sinh Vũ Khí dạng bao tay kia tạo thành.

Bùi Kiều liếc nhìn đôi phương sau đó nói: "Chắc chắn sẽ trả thù! Nhưng mà ngươi đừng có âm thầm thay đổi khái niệm như vậy, ta cũng từng học qua triết học đấy. Cái mà ngươi gọi là trả thù, chính là không thể trêu vào Cung Diệp Vũ thì sẽ nhằm vào những 'quả hồng mèm' (1) là đám Tự Do Linh Hồn cùng quốc gia với hắn đúng không? Vậy nếu ta đánh không lại các ngươi, sau này ta cũng có thể thừa dịp các ngươi không có mặt để hành hạ đám Tự Do Linh Hồn của quốc gia các ngươi đúng không? Hắc hắc, chúng ta đều là cường giả Chân Ma cấp, còn muốn nói chuyện kiểu lơn lẹo đó làm gì? Ta hỏi ngươi: chẳng lẽ hành động lần này của các ngươi không mang cái tư tưởng người da trắng nhất định đứng trên đầu người da vàng hay sao? Có gan thì ngươi con mẹ nó lấy bản tâm của mình ra thề đi!"

Thần sắc của gã Chân Ma cấp trung niên liên biến đổi. Hắn mở miệng định nói gì đó vài lần, nhưng sau cùng cũng vẫn chán nản lắc đầu: "Đúng như lời ngươi nói. Lần này chèn ép Tổ Chức Linh Hồn Trung Quốc các ngươi là vì chúng ta muốn thừa dịp Diệp Vũ không có ở đây, cho các ngươi biết rằng thế lực đứng đầu của cái thế giới này vẫn là người da trắng. Ngươi nói không sai..."

Gã trung niên Chân Ma cấp vừa nói ra những lời này, mấy nghìn Tự Do Linh Hồn xung quanh lập tức xôn xao. Dù sao, có một số việc chỉ có thể thực hiện âm thầm mờ ám, tuyệt đối không thể công khai trước mặt người khác. Hiện tại là thế kỷ hai mốt, những người kêu gào ủng hộ dân chủ tự do, lớn tiếng phản đối kì thị chủng tộc đều là người của những quốc gia Âu Mỹ phát đạt này. Họ lúc nào cũng sẵn sàng lên án tập tục của các quốc gia khác, như là ăn thịt chó, ăn thịt cá gì gì đó. Đường như tất cả những gì trên đời không giống cách bọn họ làm thì đều là không dân chủ, không tự do, là kì thị chủng tộc vậy!

Nhưng mà giờ phút, người đứng đầu của bọn họ... một trong số bốn cường giả Chân Ma cấp hiếm hoi trên thế giới lại chính miệng thừa nhận vấn đề kì thị chủng tộc! Làm sao bọn họ có thể chịu nổi chuyện như vậy! Chẳng khác gì lột da mặt rồi còn tát cho một cái thật đau chứ!

Bùi Kiều đang đứng tại chỗ lập tức cười lớn, hắn chỉ Anh Dũng Súng về phía gã trung niên trước mặt, sau đó lại chỉ về phía những Tự Do Linh Hồn xung quanh rồi nói: "Nhìn đi, đây chính là cái các ngươi gọi luôn miệng gọi là dân chủ, luôn miệng gọi là tự do, luôn miệng gọi là bình đẳng. Ha ha ha, cha ông của các ngươi cũng chỉ là đám tội phạm, là lũ kẻ cướp, kẻ trộm mà thôi. Trước là cướp bóc của người da đen, sau lại cướp bóc của người Anh-điêng, phá hủy nền văn minh của bọn họ, cướp đoạt tài sản, xâm chiếm đất đai, đến giờ lại cao giọng nói là dân chủ, tự do, bình đẳng? Ta nhỏ! Các ngươi đều chỉ là một đám trộm gà trộm chó, một đám kẻ cắp xấu xa! Chẳng khác gì những kẻ trước mặt thì miệng đầy nhân nghĩa đạo đức, sau lưng lại ăn thịt người không thêm nhả xương! Đến giờ cũng xé cái mặt nạ của mình xuống rồi sao?"

Trong số mấy nghìn Tự Do Linh Hồn xung quanh, thì có ít nhất hai ba nghìn là người da trắng, tối đa chỉ có vài trăm linh hồn là người da đen, mấy trăm Tự Do Linh Hồn còn lại là người da vàng tối từ tổ chức linh hồn của các quốc gia như Nhật Bản, Hàn Quốc... Tuy đám Tự Do Linh Hồn người da đen và da vàng đều không lên tiếng nói câu nào, nhưng nhìn nét mặt của bọn họ rõ ràng là đang thầm cảm thấy rất thoải mái, thậm chí một số Tự Do Linh Hồn của Nhật Bản còn vui cười ra mặt.

Nhưng mà phần đông còn lại, hai ba nghìn Tự Do Linh Hồn da trắng thì lại không thể chịu đựng nổi. Khung cảnh lập tức trở nên huyền ảo, bốn phía xung quanh Bùi Kiều liên tục lóe lên ánh sáng của Thiên Sinh Vũ Khí, thậm chí còn có một số Tự Do Linh Hồn đã thiêu đốt Năng Lượng Tiêu Chuẩn, nháy ra khỏi chỗ ngồi, sẵn sàng biến khán phòng này thành chiến trường vây công Bùi Kiều.

Thế nhưng Bùi Kiều lại giống như không hề nhìn thấy phản ứng của mấy trăm Tự Do Linh Hồn này, hắn chỉ đứng tại chỗ cười lớn, sau đó lan tỏa trường khí thể bao dung của mình ra rồi nói: "Các ngươi tưởng rằng hai vị thủ lĩnh của các ngươi là ai? Chính trị gia? Tỉ phú? Danh nhân? Siêu sao điện ảnh? Không, bọn họ chính là cường giả Chân Ma cấp! Không nhìn thấy được bản tâm, không thấu triệt bản tính, làm sao có thể trở thành cường giả Chân Ma cấp? Nếu bọn họ có gan lấy con mẹ nó bản tâm của mình ra thề rằng mình muốn bình đẳng dân tộc? Dám thề bọn họ không có ý định chèn ép người da đen và da vàng không? Nếu như bọn họ dám nói thì ta sẽ lập tức nhận thua, thừa nhận trận đánh nhau này là do lỗi của ta. Ha ha ha, nếu chỉ một câu xin lỗi mà khiến bản tâm của hai cường giả Chân Ma cấp rung chuyển, thực lực rơi xuống khỏi Chân Ma cấp, vậy thì ta lời to rồi."

Cơ thể gã trung niên run lên bần bật, ánh sáng màu lam trên bao tay của hắn trở nên lúc sáng lúc tối. Mấy giây sau hắn mới khẽ thở dài, xoay người lại nhìn về phía đám Tự Do Linh Hồn đang lao tới, trường khí thể trên người bùng lên mãnh liệt, hét lớn: "Tất cả đều con mẹ nó dừng lại cho lão tử!"

Không ngờ trường khí thể của người đàn ông trung niên này lại là kiểu ngạo, đặc tính chính là cực kỳ cứng cỏi. Trường khí thể kiểu ngạo vừa xuất hiện thì lập tức áp chế tất cả, hơn nữa gã trung niên cũng đích thân lên tiếng, thế nên đám Tự Do Linh Hồn đều lập tức dừng cả lại, thậm chí có người vì dừng gấp khi đang chạy quá nhanh nên ngã lăn ra đất. Tất cả đều sững sờ nhìn về phía người đàn ông trung niên.

Sau khi hét lớn, người đàn ông trung niên quay lại nhìn Bùi Kiều rồi nói: "Đúng như lời ngươi nói. Rất nhiều người ở đây đã đánh mất lý trí, vậy nên chuyện này không thể trách bọn họ đúng không? Dù sao thì trong thế giới của người sống, người da vàng da đen có năng lực gì? Thế nhưng trong thế giới linh hồn này, thế giới quan đó của chúng ta đã bị Cung Diệp Vũ hoàn toàn đập nát. Mà đó lại chính là niềm kiêu hãnh và tự tin của chúng ta! Ngươi nghĩ những kẻ đã mất đi niềm kiêu hãnh và sự tự tin thì tương lai liệu còn tiền đồ gì đáng nói nữa không?"

Nói đến đây, gã trung niên nhìn thật sâu vào Bùi Kiều, rồi bỗng cúi gập người xuống thật sâu: "Sự việc hôm nay là lỗi của chúng ta, muốn chèn ép Tổ Chức Linh Hồn Trung Quốc các ngươi cũng là ý của ta, nếu như ngươi có gì không bằng lòng, muốn trút giận thì ta xin hầu, có điều không phải ở chỗ này, cũng không phải tại thời điểm này! Bây giờ là lúc chúng ta thảo luận kế hoạch bố trí phòng ngự và nghênh chiến tập đoàn Kẻ Sa Đọa. Ta nghĩ ngươi

chắc không phải là kẻ không quan tâm toàn cuộc đấu nhĩ? Cái khác ta không dám nói, nhưng ta có thể cam đoan một điều: chỉ cần Hội Nghị Thượng Đỉnh mười bảy nước trên Đảo Phục Sinh này chưa kết thúc thì bất kỳ Tự Do Linh Hồn nào bên phía chúng ta có hành vi khiêu khích hoặc gây chuyện đều sẽ bị trừng phạt nghiêm khắc! Tuyệt đối không nương tay! Hi vọng người có thể chấp nhận lời xin lỗi này của ta.”

“Thế nhưng người da trắng chúng ta cũng không tệ đến mức như người nói! Ít nhất, sau khi làm sai, chúng ta có can đảm thừa nhận, thậm chí có thể hạ mình quỳ xuống tạ tội. Người da vàng các người có thể làm được như vậy sao?”

(Là một bậc anh hùng!)

Bùi Kiều lập tức sinh ra cảm giác như vậy. hần cũng nhìn thật sâu vào gã trung niên một lúc, sau đó đồng thời thu hồi trường khí thể bao dung và thu lại Ngụy Nguơu Đầu vào trong mắt, lúc này mới lên tiếng: “Ta hiểu những chuyện người làm, cũng hiểu lý do tại sao người phải làm như vậy. Nhưng ta không thể nào chấp nhận được việc người lấy chúng ta làm đá lót chân... Được rồi, việc này kết thúc ở đây. Ta chấp nhận lời xin lỗi của người, nhưng ta có một yêu cầu.”

Gã trung niên đứng thẳng lên, hần nhìn về phía Bùi Kiều với thái độ ngang hàng: "Mời nói."

Bùi Kiều nhìn người trung niên trước mặt, rồi lại nhìn về phía thanh niên Chân Ma cấp đang bắt đầu hồi phục, lúc này mới lên tiếng: “Chúng ta đã là linh hồn, không còn giống như người sống, thế nên đương nhiên không thể đánh giá địa vị dựa trên quyền thế hay tiền bạc, mà phải dựa trên cấp độ và sức mạnh... Như vậy, ta muốn trở thành tổng chỉ huy của hành động lần này! Tất cả các người đều phải nghe theo sự chỉ huy của ta!”

Lời vừa nói ra, mấy nghìn Tự Do Linh Hồn da trắng xung quanh lại một lần nữa trở nên ồn ào, trong đó còn có rất nhiều người chửi bậy thật lớn, phun ra đủ loại từ ngữ dơ bẩn. Nhưng Bùi Kiều lại như thể không nghe thấy, hai mắt hần chỉ chăm chú nhìn về phía người đàn ông trung niên, xem xem đối phương sẽ phản ứng như thế nào.

Sắc mặt người đàn ông trung niên chợt nhảy dựng, một lúc lâu sau hần mới trả lời: “Nếu như mệnh lệnh của người có vấn đề thì sao? Lỡ người có ý ra lệnh lung tung, lấy việc công để trả thù việc tư thì sao đây?”

Bùi Kiều cười hắc hắc rồi nói: “Đơn giản thôi. Ta làm tổng chỉ huy, người da trắng các người cử ra một người, người da đen cũng cử ra một người, hai người này sẽ là phó chỉ huy. Nếu cả hai phó chỉ huy đều cảm thấy mệnh lệnh của ta có vấn đề, thì các người có thể bác bỏ mệnh lệnh. Đó là thứ nhất, thứ hai là ta có thể thề ngay tại đây: tuyệt đối không ‘lấy việc công trả thù tư’ trong chiến dịch chống tập đoàn Kẻ Sa Đoạ lần này, tuyệt đối không cố tình đẩy các người vào chỗ chết! Thế nào? Lời thề của một cường giả Chân Ma cấp, các người có tin không?”

Gã trung niên lại im lặng hồi lâu, mãi sau mới thở dài: “Đồng ý... Ài, người Trung Quốc các người đúng là được trời ưu ái. Đầu tiên là mọc ra một Cung Diệp Vũ sức mạnh vô địch, bá đạo vô cùng, không chỉ lập trường không thể lay chuyển mà cả đao cũng không thể ngăn cản, giờ lại còn lại ra một gã vừa có trí vừa có lực như người. Xem ra, giới linh hồn sau này sẽ về tay các người thật rồi. Ài...” Nói xong mấy câu đó, hần liền xoay người đi về phía chỗ ngồi của mình ở trên bục điều hành, chỉ là bóng dáng hần dường như có vẻ gì đó rất đỗi hui.

Bùi Kiều cũng không tiếp tục tỏ ra kiêu ngạo gì nữa, hần cũng yên lặng quay người đi về phía có hơn trăm người của Tổ Chức Linh Hồn Trung Quốc. Đám người này đã kinh sợ đến nỗi ngây dại từ lâu rồi, lúc này cả đám đang nhìn về phía Bùi Kiều như thể nhìn người anh hùng của mình, trong mắt mỗi người đều vô thức ánh lên vẻ kiêu hãnh.

Thực ra thì đây mới chính là mục đích của Bùi Kiều...

Bản thân là một cường giả Chân Ma cấp nên đương nhiên hần biết phải làm thế nào mới đạt đến cấp Chân Ma. Dù sao thì đó cũng là chuyện hần đã tự mình trải qua, thế nhưng những gì hần trải qua lại chỉ là kinh nghiệm của riêng hần, chỉ có thể tự hiểu mà không thể giải thích thành lời, người khác muốn đạt đến Chân Ma cấp thì không thể sao chép cách làm của hần, mà chỉ có tự mình trải qua mới được!

Trên thực tế, để đạt đến Chân Ma cần hội tụ đủ điều kiện trên nhiều điều kiện, và điều kiện lớn nhất trong đó là nhất định phải hiểu rõ bản tâm của mình, biết được bản tính của mình, tìm được và nắm rõ "nhân" của chính mình!

Vì sao số lượng Trách Thoát Giả và Cao Đẳng Trách Thoát Giả của Trung Quốc lại ít hơn nhiều so với các nước khác, cho dù tính theo tổng số hay là theo tỷ lệ Trách Thoát Giả trên dân số? Nguyên nhân cơ bản là vì ‘cái tôi’ của người Trung Quốc đã bị đè nén quá lâu. Điểm này thì hoàn toàn trái ngược lại với sự cố vũ phát triển cá tính con người tại các quốc gia Âu Mỹ, thế nên mới có kết quả như vậy.

Nhưng dù sao thì đó cũng là chuyện của thế giới người sống, nếu như người sống không quan tâm thì dù linh hồn có muốn can thiệp cũng chẳng làm được gì. Nếu đã không thể nâng cao số lượng, vậy tại sao không nâng cao chất lượng để thay thế? Đó chính là ý tưởng của Bùi Kiều.

Thật ra thì Cung Diệp Vũ chính là người tạo ra bước khởi đầu cho ý tưởng rất hay này. Sự nổi lên của hần giống như sao chổi xuất hiện giữa màn đêm, vừa xuất hiện đã đập tan sự lũng đoạn sức mạnh trong giới linh hồn của người da trắng. Tuy chỉ một mình nhưng lại có thể mạnh mẽ đánh cho hai cường giả Chân Ma cấp khác phải hàng phục, đoạt lấy danh hiệu kẻ mạnh nhất, nhờ đó mà giúp đám Tự Do Linh Hồn người da vàng được một phen trút đi cục tức trong lòng.

Trên thực tế, những gì gã trung niên kia nói lúc trước không hề sai: trong thế giới của người sống, người da trắng thật sự quá xuất sắc! Cho dù người da vàng không bị mất đi bản sắc văn hóa, lãnh thổ sinh sống và tài nguyên dồi dào như người da đen, nhưng dù sao cũng đã bị người da trắng kéo cho vãn minh tụt hậu vài trăm năm, giờ tuy có gắng sức đuổi kịp, nhưng cũng sẽ bị phần lớn các quốc gia Âu Mỹ giàu có bao vây. Nói là bình đẳng, đó mà là bình đẳng cái gì? Sợ dĩ trong thế giới người sống, người da trắng có thể dùng tâm tính ngang hàng để đối đãi với người da vàng là bởi vì bọn họ đã đứng ở vị trí cao hơn tuyệt đối sẵn rồi. Thế nên, việc người có địa vị cao hơn lại có thái độ đối đãi ngang hàng, ngược lại chính là thể hiện niềm kiêu hãnh vì sự vượt trội của bọn họ!

Nhưng giới linh hồn lại hoàn toàn khác thế giới của người sống. Tại đây, không tồn tại ưu thế tuyệt đối của khoa học kỹ thuật hay của cái! Tuy số lượng Tự Do Linh Hồn da vàng và da đen hơi ít, nhưng sức mạnh thì vẫn là sức mạnh. Một Tự Do Linh Hồn da trắng chiến đấu với một Tự Do Linh Hồn da vàng thì thực lực ai mạnh hơn người đó thắng chứ màu da không quyết định điều gì cả, đó mới thực sự là bình đẳng! Chính vì vậy mới khiến cho thái độ của linh hồn người da trắng ít đi sự ‘bình đẳng’ thường thấy, thay vào đó là ra sức kỳ thị và đối xử cay nghiệt với linh hồn người da vàng, dùng chuyện đó để biểu dương tài trí hơn người của bọn họ. Nguyên nhân khiến bọn Cung Diệp Vũ bị đối xử bất công khi lần đầu đi Châu Âu đôi Thực Phẩm Chấp Niệm chính là như vậy!

Trừ khi người da trắng chiếm ưu được ưu thế tuyệt đối một lần nữa, nếu không thì bọn họ vẫn sẽ chỉ có thể dùng loại thái độ kỳ thị và cay nghiệt này để duy trì tư thái hơn người của mình!

Thế nhưng cách làm đó đã bị Cung Diệp Vũ đập cho vỡ vụn, giống như tát một cái thật mạnh vào mặt bọn họ vậy. Cường giả mạnh nhất thế giới lại là người da vàng? Đây chính là một loại rào cản đối với bản tâm! Thế nên sau khi Cung Diệp Vũ xuất hiện, tuy người da trắng có nhiều Tự Do Linh Hồn, nhiều Trách Thoát Giả đến vậy, kể cả bảy tên Cao Đẳng Trách Thoát Giả còn lại cũng không hề xuất hiện thêm bất kỳ một cường giả Chân Ma cấp nào nữa! Nguyên nhân chính là do Cung Diệp Vũ với màu da vàng của hắn đã cười lên trên đầu của bọn họ!

Ý định của gã trung niên Chân Ma cấp kia là muốn thừa dịp Cung Diệp Vũ không có ở đây, chèn ép tổ chức linh hồn của Trung Quốc một phen, khiến cho những Tự Do Linh Hồn đầy tiềm năng do gã lãnh đạo tin rằng: Cung Diệp Vũ chỉ là một thiên tài ngoại lệ, ngoài hắn ra, đám linh hồn da vàng còn lại đều chỉ là lũ vô dụng, dùng chuyện như vậy để giải tỏa rào cản trong nội tâm của đám linh hồn da trắng. Vì thế nên khi thấy Bùi Kiều tỏa ra trường khí thế, hơn nữa còn tỏ vẻ kiêu ngạo, tên thanh niên Chân Ma cấp kia mới kích động, muốn lập tức chèn ép Bùi Kiều như vậy, bởi vì nếu làm được vậy thì kế hoạch của bọn hắn sẽ được hoàn thành thuận lợi.

Có điều, Bùi Kiều lại là kẻ dễ bị chèn ép vậy sao? Thật ra trước khi đến đây, nghe nói có Tự Do Linh Hồn đến khiêu khích tại khu vực đóng quân của Tổ Chức Linh Hồn Trung Quốc, hắn đã mơ hồ đoán được lý do. Sau đó khi bước vào phòng hội nghị, thấy ngoài Tổ Chức Linh Hồn Trung Quốc thì các tổ chức còn lại đều đã đến đầy đủ, Bùi Kiều lập tức hiểu ra nguyên nhân của mọi chuyện. Do vậy, dù có phải kết thù với mấy nghìn Tự Do Linh Hồn tại đây thì hắn nhất định cũng phải phản công thật mạnh!

Cung Diệp Vũ đã đập tan bức tường của người da trắng, Cung Diệp Vũ đã thấp lên hào khí không thể cản ngày nay, Bùi Kiều không thể để tất cả mất đi trong tay mình!

Không đơn giản như vậy, Bùi Kiều còn muốn nâng cổ hào khí đó lên cao hơn nữa! Muốn cho hơn trăm tên Tự Do Linh Hồn do mình dẫn đi nhờ lần xung đột này mà kiếm được lợi ích! Để cho bản tính của bọn họ có thể thăng hoa và hào hùng hơn! Vì thế... thậm chí hắn dám đánh giết một trận!

Cho dù thực sự đánh giết một trận... thì chuyện này vẫn đáng làm. Hôm nay hắn làm những chuyện này, tuy rằng ghi thù với phe người da trắng, nhưng lại giành được cảm tình từ phía người da đen, Nhật và Hàn Quốc. Vụ làm ăn này không lỗ!

Thế nhưng gã trung niên Chân Ma cấp kia cũng không hổ là nhân vật kiệt xuất đã đạt đến Chân Ma cấp trước cả Cung Diệp Vũ. Hắn quyết định rất nhanh, nhận tất cả tội lỗi về bản thân, chẳng những nhìn thẳng bản tâm của mình, mà còn khiến cho đám Tự Do Linh Hồn da trắng đang vướng vào mặt bản tâm sự tỉnh lại... Đúng vậy, mắc phải sai lầm cũng không sao, quan trọng là người da trắng mới chính là dân tộc có can đảm nhận sai và thay đổi, hơn xa người da vàng đã sai mà còn kiên quyết căm rắng không chịu nhận. Chỉ một câu nói như vậy đã khiến cho kế hoạch của Bùi Kiều mất đi hơn nửa tác dụng, cũng làm cho đám Tự do Linh Hồn của Nhật Bản nảy sinh tâm lý phản kháng với phía Trung Quốc...

Người đàn ông trung niên Chân Ma cấp kia là người Đức, năm đó nước Đức gây ra chiến tranh thế giới thứ hai, ngay cả thủ tướng cũng đã quỳ xuống xin lỗi, hành động quả thực khiến cho người khác phải kính nể. Mà so ra, cách làm của người Nhật Bản thì thật là... (2)

Chính vì vậy nên Bùi Kiều mới thăm đánh giá người trung niên này là một nhân vật kiệt xuất!

Thực ra, từ khi bắt đầu, cả hai bên đều đã muốn dùng Tự Do Linh Hồn của phe kia làm đá lót chân, áp đảo đối phương, thể hiện sự ưu tú của phe mình. Từ đó nâng cao và cô đọng hào khí, ý chí, tâm tính phe mình... Hai bên thật ra đã giao chiến ngay từ đầu! Thừa dịp Cung Diệp Vũ không có mặt để giao chiến!

Có điều vậy cũng không sao cả. Làm được đến đây là đã kiếm được món lợi lớn hơn cả mong đợi của Bùi Kiều rồi. Thậm chí hắn có thể mơ hồ cảm nhận được, trong số hơn trăm Tự Do Linh Hồn và Trách Thoát Giả đi theo mình, có người đang dần tỏa ra một cỗ chấn động của ý chí, Đó chính là dấu hiện khi cường độ chấp niệm được nâng cao!

(Nếu có thể tiến thêm một bước, khiến cho Trung Quốc xuất hiện thêm một cường giả Chân Ma cấp nữa, có được thế vô địch thiên hạ, khi đó trong hơn một trăm người này không biết sẽ có bao nhiêu người trở thành cường giả Chân Ma cấp... Hà hà, trường khí thế của ta cô đọng được khi ngắm nhìn biến cả bao quát phạm vi Thượng Hải, hơn nữa còn có năng lực Valkyrie trợ giúp, ta có thể thấy rất rõ được sự thay đổi về ý chí, cảm xúc, bản tâm, tâm tính của người khác. Mặc dù thực lực ta không bằng Cung Diệp Vũ, nhưng về lĩnh vực này thì ta lại hiểu biết hơn xa hắn. Tuy hành động dùng mấy nghìn Tự Do Linh Hồn da trắng làm đá lót đường, để bồi dưỡng nên thành tựu cho hơn trăm người kia cũng không quá có lợi với việc đối phó tận thế, nhưng dù sao thì ‘không cùng tổ tiên, lòng dạ tất sẽ khác’. Thay vì giữ lại một lực lượng đồng đảng những kẻ thù địch với mình, thì xây dựng một lượng nhỏ đồng minh còn có lợi hơn nhiều!)

Trong đầu Bùi Kiều hiện ra rất nhiều ý tưởng, Hắn cũng không thêm ra vẻ, lập tức nhắc chân đi tới bên cạnh người đàn ông trung niên, tìm chỗ ngồi ở vị trí cao nhất ngồi xuống. Rồi chẳng hề đề ý đến chuyện xung quanh đều là linh hồn người da trắng, cũng mặc kệ vẻ trợn trừng mắt của bọn họ, chỉ quát lớn: “Vụ lúc này bắt đầu hội nghị! Chúng ta cần quyết định công tác bố trí phòng ngự trong lần Hội Nghị Thượng Đỉnh mười bảy nước lần này!”

Chú thích:

1. Bóp quả hồng mềm: cũng giống như câu "mềm nắn rắn buông" của tiếng Việt.

2. Thủ tướng Đức quỳ xuống: Cựu thủ tướng Tây Đức Willy Brandt từng quỳ gối, xin lỗi với các nạn nhân của thế chiến. Chính phủ TQ cũng muốn thủ tướng Nhật làm điều tương tự, nhưng không được. Đây trở thành một cái cớ để chính quyền TQ tuyên truyền sự thù ghét của người TQ với Nhật. Thế nhưng có lẽ họ đã "lờ" quên mất là mình chẳng bao giờ xin lỗi khi đi xâm lược ai, và cũng quên luôn 2 quả bom nguyên tử mà Nhật phải nhận

Bạn đang đọc truyện *Tử Vong Khai Đoan* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Q.5 - Chương 17: Chương 7-2: Hoàn Toàn Áp Đảo (2)

Bùi Kiều chẳng phải là một kẻ bất tài. Trái lại, chỉ cần có cơ hội thì hắn sẽ thể hiện được rất nhiều điều!

Trước khi tử vong, sở dĩ hắn ‘tâm thường vô vi’ (1), cẩn thận chặt chẽ, nguyên nhân là do sự áp đặt của xã hội với con người. Người chỉ được phép là ‘người’ mà thôi, là hồ cũng phải nằm sấp, là rồng cũng phải cuộn mình! Xã hội thực tế chính là thứ lạnh băng tàn khốc như vậy, chẳng khác gì những trình tự máy tính đã được lập trình hoàn hảo, không có bất kỳ một kẻ nào có thể thay đổi được. Cho dù trên đời có những người gặp may mắn, ví dụ như trúng xổ số, tìm được mỏ dầu, mỏ vàng, cũng chẳng qua là nhảy từ địa vị cũ lên một địa vị khác tốt hơn trong sự sắp đặt của thế giới, vẫn chẳng thể thoát khỏi sự quản lý của hệ thống xã hội.

Nhưng giới linh hồn thì lại khác, đây là một thế giới mà người ta sẽ tuân theo bản tính chân thực nhất, là thế giới nơi mà ý chí cá nhân, ý thức, năng lực, bản tâm quyết định thực lực và địa vị của mỗi người. Sau khi Bùi Kiều tiến cấp Chân Ma, hắn đã hoàn toàn vứt bỏ những sự chặt chẽ cẩn thận, sự tâm thường vô vi trước kia. Lúc này, đây mới thực sự là hắn!

Vậy là vai trò chủ đạo trong việc bố trí phòng ngự của Hội Nghị Thượng Đỉnh mười bảy nước lần này đã được giao cho Bùi Kiều. Chỉ trong nửa buổi chiều, việc bố trí phòng ngự cho các đội ngũ của cả mười bảy quốc gia đều đã xong xuôi, đội ngũ của quốc gia có thực lực hơi yếu thì được bố trí phòng thủ phía trong, đội mạnh hơn một chút thì bảo vệ vòng ngoài. Tất cả mọi vị trí, phương hướng đều được tính toán, kể cả tòa nhà hiện tại cũng đã sắp xếp người trông giữ. Bùi Kiều xử lý mọi việc rất công bằng, minh bạch, không hề cố ý gây khó dễ bất kỳ đội ngũ nào, thậm chí đội ngũ của Tổ Chức Linh Hồn Trung Quốc còn được bố trí ngoài cùng nhất! Vậy nên, dù là trong đám da trắng thì vẫn có không ít người thầm nể phục hắn, đã không còn ai phản đối hay đàm tiếu gì nữa.

“Nếu như đã bố trí xong các khu vực phòng ngự, vậy thì bắt đầu từ ngày 3 tháng 6, ta hi vọng các vị sẽ tới đóng giữ tại khu vực được giao cho mình quản lý. Ân oán trước kia, thậm chí ân oán lần này ta cũng không quan tâm. Thật ra, ta là một người rất dễ tính, chỉ cần người không phải kẻ địch của ta, vậy thì khi có lợi, tất cả mọi người đều sẽ được hưởng, ta đảm bảo ta không phải một kẻ keo kiệt hay cay nghiệt gì. Nhưng nói trước, các người phải sửa ngay tư tưởng thị thị chúng tộc cho lão từ trước đã, bằng không thì ta cũng không phải một kẻ lương thiện gì đâu. Đừng tưởng ta hiền lành gì hơn Cung Diệp Vũ đó!”

Đó là những lời cuối cùng của Bùi Kiều trước khi hắn rời khỏi hội trường. Sau khi nói, hắn lập tức đứng dậy rời khỏi phòng hội nghị. Mấy nghìn đôi mắt cứ thế lăm lăm dõi theo, cho đến khi hắn và đoàn Trung Quốc hoàn toàn bước ra khỏi phòng mới thôi. Sau đó, hội trường lần nữa rơi vào yên lặng không một tiếng động thật lâu...

Có lẽ đúng như những gì Bùi Kiều đã nói với gã Chân Ma cấp trung niên: ngay khi xuất hiện, sự tồn tại của Cung Diệp Vũ đã hoàn toàn phá vỡ sự lũng đoạn sức mạnh và địa vị của người da trắng, còn sự trỗi dậy của Bùi Kiều thì đã hoàn toàn dập tắt hy vọng trở lại của họ, mà trước khi đâm lên còn cho một cái bạt tai thật đau... Không cần biết thế giới người sống như thế nào, văn hóa, khoa học kỹ thuật như thế nào, nhưng chỉ cần giới linh hồn còn tồn tại một ngày, thì ở đó, địa vị của người da vàng không kém một chút nào so với người da trắng!

“Kết quả cũng không tệ nhỉ...”

Trong căn phòng của Bùi Kiều, lúc này đang tụ tập hơn hai mươi người. Tuy phòng của hắn là loại phòng lớn nhất, cho hai mươi người ngồi trong phòng khách là hoàn toàn không thành vấn đề, thế nhưng khi thực sự cho hai chục người đi vào thì đúng là có vẻ khá chật chội, nhất là nơi này lại là Đào Phục Sinh, linh hồn ở đây chẳng khác gì người sống. Trong số hai mươi mấy người này, ngoài hai người Dương Đình Thiên và Trương Hằng, còn có Vu Nữ Trần, Dương Húc Quang, các Tránh Thoát Giả còn lại và vài Tự Do Linh Hồn mạnh nhất của Tổ Chức Linh Hồn Trung Quốc, nếu không phải không gian căn phòng có hạn thì có khi cả đoàn Trung Quốc đều sẽ kéo vào đây cũng nên.

Thực ra, lúc ban đầu, khi Bùi Kiều nhận trọng trách làm trưởng đoàn, dẫn đầu đội ngũ đi Đào Phục Sinh, tuy vì hắn đã là cường giả Chân Ma cấp nên không ai phản đối ra mặt, nhưng thực ra vẫn có người thầm ghen ghét. Ghét ghét vì Bùi Kiều không có được thực lực và uy vọng lớn đến không thể không phục như Cung Diệp Vũ, rồi lúc vừa xuống máy bay, Bùi Kiều lại thẳng thừng mắng mỏ, khiến cho những người này lại càng cảm thấy bất mãn hơn.

Rồi cho đến khi hội nghị diễn ra, Bùi Kiều đại diện thần uy (2), chẳng những nhẹ nhàng đánh gục một gã cùng cấp Chân Ma, mà sau đó còn dùng lý lẽ và uy thế khiến cho đám người da trắng kia không dám manh động. Hành động lần này đúng là đã khiến cho đám linh hồn của Tổ Chức Linh Hồn Trung Quốc vừa mừng vừa sợ, từ đó sinh ra sự nể phục vô cùng với Bùi Kiều. Dù sao thì Bùi Kiều không quá nóng tính và cũng không phải kẻ lỗ mãng, không thêm quan tâm thiệt hơn như Cung Diệp Vũ. Như vậy tính ra, địa vị mà hắn có được cũng là xứng đáng.

Lúc này đã về tới khu sinh hoạt, mặc dù nơi này cũng có TV, máy tính, thậm chí cả rạp phim loại nhỏ cũng có, nhưng lúc này mọi người đều đang hưng phấn nên chẳng ai quan tâm tới mấy thứ đó, tất cả đều chỉ mong được chạy tới gặp Bùi Kiều. Còn lúc này thì Bùi Kiều đang xay hạt cà phê... Chính là chỗ cà phê Thực Phẩm Chấp Niệm mà hắn đã đổi ở Châu Âu, hắn cũng chỉ còn vài trăm đơn vị thứ xa xỉ này mà thôi.

Nếu như khách đã đến thì đương nhiên Bùi Kiều sẽ không keo kiệt, hắn xay hết đến mấy đơn vị cà phê chấp niệm, lọc thật sạch rồi pha cho mỗi người một ly, sau đó lại mời mọi người rất nhiều thuốc lá. Mọi người có mặt thấy vậy thì đều mặt mày hớn hờ, càng cảm thấy Bùi Kiều đáng mến, khi nói chuyện cũng thoải mái hơn rất nhiều. Ngoài việc hơi chút ca thán vì Bùi Kiều hành động có phần quá mức trong hội nghị hôm nay, thì đã không còn lại bất kỳ sự bất mãn nào trước kia. Nhưng quan trọng hơn là mọi người đều tỏ ý rằng sẽ cùng tiến, cùng lùi với Bùi Kiều, điều gì nên làm thì sẽ làm, tuyệt đối không có chuyện thờ ơ, lãnh đạm.

Thật ra những gì Bùi Kiều mới làm mới chính là ý chí bao dung mà hắn đã lĩnh ngộ được... Bao dung này không phải là bao dung cho sự mạo phạm, hay bao dung cho sự ác ý, sự thù địch của kẻ khác. Đó chỉ là cô hủ! Là nhu nhược!

Bao dung thực sự là phải chấp nhận vạn vật! Thiện cũng được, ác cũng tốt, sống cũng chấp nhận, mà giết cũng có thể. hết thảy tùy vào tâm! Nhưng mà đó cũng vẫn chỉ là mặt ngoài. Bao dung chân chính phải là lực lượng!

Ví dụ như một cái ảo nhỏ bé thì liệu có thể chứa đựng được bao nhiêu (*)? Một trận nước lũ tràn qua là lập tức tan vỡ!

(*Bao dung còn có nghĩa là chứa đựng – người dịch)

Cái này cũng chịu đựng, cái kia cũng chịu đựng, người này đâm người một cái, kẻ kia tát người một phát, vào tận nhà lửa người mà người vẫn lấy ‘bao dung’ làm cái cớ để lờ đi, đó không gọi là bao dung! Cái đó gọi là cô hủ, là nhu nhược, có lẽ cũng gọi là không có lực lượng nên đành chịu nhục, gọi là bao dung chẳng qua cũng chỉ để nghe cho sang mà thôi...

Bùi Kiều ngắm nhìn đại dương mà cô động nên trường khí thể bao dung, thứ đầu tiên hắn thấy được ở đại dương là sự to lớn, dài rộng và vô biên. Đại dương, trước hết phải có to lớn, dài rộng, vậy mới có thể thành tựu được đại dương! Mặc dù có to lớn, nhưng mà còn phải là biển mới được, nếu là một hồ nước mà muốn dung nạp bất kỳ vật gì, vậy thì chẳng qua cũng chỉ là một vũng nước thối mà thôi. Hơn nữa, không phải đại dương lúc nào cũng gió êm sóng lặng, một khi phần nổi là lập tức sóng cả cuộn trào, phong ba bão tố, thậm chí là sóng thần... Đó mới chính là bao dung!

Thế nên, tuy lúc trước Bùi Kiều đã tức giận, đã sẵn sàng giết người, đã uy phong lẫm liệt, vừa thiện lại vừa ác, lại vẫn giữ được tín nghĩa, thế nhưng lúc này, nụ cười của hắn lại không có bất kỳ vẻ kiêu ngạo gì, thân thiện hết như chàng hàng xóm nhà bên. Lúc này, hắn đang hào phóng lấy Thực Phẩm Chấp Niệm của bản thân ra đãi mọi người, mỗi người đều được một phần như nhau.

“Ha ha ha, đã nói mà! Ở xa như vậy mà có thể ngửi được mùi cà phê thì đây chắc chắn chỉ có thể là cà phê chấp niệm mà thôi, đúng không nào?”

Bỗng nhiên, từ ngoài cửa truyền vang lên một tràng tiếng Anh. Liền đó, một gã da trắng to con từ ngoài cửa đi thẳng vào, rồi chẳng hề làm khách, nhìn thấy ly cà phê của Bùi Kiều trên bàn thì hai mắt tỏa sáng như thể muốn cầm lên uống thử ngay vậy.

Bùi Kiều cũng nhận ra ngay gã da trắng to con này, đó đúng là David – anh chàng Tránh Thoát Giả người Đức to con với tính cách hào sảng đã từng kề vai chiến đấu cùng Bùi Kiều tại Nam Bắc Chiến Trường. Mà đi theo sau David còn có vài tên Tránh Thoát Giả đội viên của anh ta. Lúc bước vào cửa, đám này có vẻ còn sợ hãi, nhất là lúc thấy Bùi Kiều ngồi đó, biểu cảm sợ hãi của họ lại càng thêm rõ ràng, chẳng hề có chút vui vẻ nào giống như David.

Bùi Kiều cũng chẳng thèm để ý bọn họ, lập tức đứng dậy bắt tay David rồi nói: “Ta còn tưởng rằng các người sẽ không thèm gặp ta nữa chứ! Dù sao thì vừa rồi ta cũng đã có mâu thuẫn lớn như vậy với các người.”

David bắt chặt tay Bùi Kiều, vung vẩy mấy cái, lúc này mới cười ha hả: “Làm gì có chuyện đó! Người mâu thuẫn với người không phải là ta, mà là cái đám nhảm chán kia cơ mà! Lúc ở hội trường người nằng nặc là hay đây, cả đám ngồi xung quanh ta đều xanh hết cả mặt ha ha ha...”

Bùi Kiều cũng cười ha hả, mời cả đám ngồi xuống rồi hỏi: “A? Vậy là các người không thèm để ý sao?”

David còn chưa trả lời thì ngoài cửa lại vọng tới những câu nói bằng tiếng Anh khác: “Chẳng lẽ chúng ta để ý thì có thể thay đổi được cách làm của người sao? Cho dù hôm nay có buộc phải giết người thì chắc chắn người cũng sẽ làm đúng không? Dù sao thì lúc này người đang ngồi ở vị trí đứng đầu một tổ chức linh hồn, thế nên có những việc người không thể làm theo ý muốn cá nhân mình.”

Bùi Kiều cười nhìn về phía cửa ra vào. Tại đó đang đứng một thanh niên da trắng tươi cười âm ỉ. Đó chính là Johnan – chàng trai người Anh mà Bùi Kiều đã kết bạn trong trận chiến Nam Bắc Chiến Trường. Anh ta cũng không ngại bước vào phòng, cũng có mấy tên Tránh Thoát Giả theo sau anh ta cùng đi vào. Cũng không biết có phải là trùng hợp hay không, mà khi bước vào phòng, mấy tên Tránh Thoát Giả đi theo Johnan cũng tỏ ra sợ hãi, nhất là lúc thấy Bùi Kiều nhìn về phía mình, vẻ sợ hãi của bọn họ càng trở nên rõ ràng.

Bùi Kiều cười nói: “Ở Trung quốc chúng ta, có một câu nói để chỉ chuyện này, gọi là ‘tên đã lên dây, không thể không bắn’. Ai cũng muốn lấy cổ hào khí kia về cho tổ chức của mình, và cũng chẳng ai có thể vứt bỏ tổ chức của mình để rồi trở thành tội đồ thiên cổ. Quả thực là ta không thể làm khác! Dù sao thì vẫn phải lo nghĩ cho những kẻ yếu – thành phần chính của giới linh hồn.”

Đúng vậy! Phải lo cho kẻ yếu! Bởi vì cường giả, ví dụ như vài tên Chân Ma cấp, hoặc Nhập Ma cấp đỉnh cao, hoặc là đại bộ phận Tránh Thoát Giả, bọn họ đều là người đã có được ý chí vô cùng kiên định, đều tự có nhận thức về thế giới quan của riêng mình, đều có điều mà bản thân một lòng hướng tới, sẽ không thể bị ngoại cảnh làm dao động một cách dễ dàng. Cường giả không đơn giản là mạnh mẽ ở mặt lực lượng, mà còn bao gồm cả tính cách, thế giới quan, ý chí, mục tiêu... Mà ở giới linh hồn thì tất cả những điều đó đều đại biểu cho thực lực.

Vậy nên, cường giả sẽ không cần tới những thứ như ‘sự ưu tú của chủng tộc’ để cổ vũ chính mình, bởi họ hiểu: chỉ có cá nhân ti tiện, chứ không có chủng tộc ti tiện! Nhưng kẻ yếu thì lại không làm được như vậy, nhất là khi bọn họ đã mất đi ưu thế và địa vị do màu da, quốc tịch của mình mang lại. Cảm giác mất mát lúc đó sẽ khiến cho bọn họ cảm thấy cần phải thật nhanh chóng lấy lại cảm giác ưu tú cho chủng tộc của mình. Đó cũng chính là biểu hiện của giới linh hồn Âu Mỹ lúc này, đó chính là tư tưởng của kẻ yếu, mà trong một cộng đồng thì kẻ yếu lại chiếm số đông.

Bùi Kiều nói xong câu đó, hần chợt nhận ra phòng khách của mình có vẻ đã quá chật chội cho từng này người. Hần liền dứt khoát nói: “Thôi! Chúng ta đi tìm một gian đại sảnh lớn để tụ tập đi. Gọi hết thành viên trong đoàn đội của các người tới đây, bên chúng ta thì có hơn một trăm người rồi. Lần này ta sẽ lấy Thực Phẩm Chấp Niệm ra mời tất cả đánh chén một trận. Thế nào hả?”

David lập tức liền tươi cười hơn hờ nói: “Nào dám chối từ! Mà bọn ta vốn là đến ăn trực của người đây. Ai bảo người nhà giàu lắm tiền chứ! Hay lắm, vậy để ta trở về gọi các thành viên còn lại trong đội tới, đội của ta lần này có mười một người tới đây, trừ mấy người chúng ta ở đây thì còn có mấy người đang chờ ở nhà nghỉ. Để ta quay về gọi nhé.”

Johann quay sang nói với David: “Tiện đường người cũng gọi luôn hộ mấy tên đội viên của ta nhé. Ta còn có vài việc muốn nói riêng với Bùi Kiều, tạm thời chưa đi được.”

David cũng không chối từ mà tươi cười gật đầu, sau đó lập tức đi nhanh ra ngoài cửa.

Tiếp theo, mọi người nhanh chóng di chuyển địa điểm, có người thì đi gọi những người còn lại của Tổ Chức Linh Hồn Trung Quốc. Bùi Kiều nghe Johann nói có việc cần trao đổi với mình thì cố ý đi rời lại đằng sau đoàn người một quãng, lúc này mới nói với Johann: “Sao? Có chuyện gì khẩn cấp à?”

Johann ngó nhìn xung quanh, lúc này mới nói nhỏ: “Trước khi tới đây, ta có nhận được lá thư điện tử nặc danh. Thư này dùng một mật mã đặc biệt để viết, và đó lại là bộ mật mã mà ta và Varotian đã cùng chế ra từ khi còn sống, trên thế giới cũng chỉ có ta và hắn mới biết. Người cũng biết cả ta và hắn đều có xuất thân quý tộc đây, thế nên sẽ có những việc cần trao đổi mà không muốn người ngoài biết được.”

Bùi Kiều gật đầu nói: “Ừ, ta cũng đã từng nghe Dương Húc Quang nhắc tới chuyện này. Hình như Varotian và cô nàng ‘Cuồng Chiến Sĩ’ Nannia kia đều là người gia tộc Morgan của nước Mỹ đúng không? Đó chính là gia tộc nắm giữ quyền lực thật sự của nước Mỹ, còn ‘thâm căn cố đế’ hơn cả gia tộc Rockefeller (3) rất nhiều. Hơn nữa, bọn họ cũng là gia tộc lớn thuộc giới quý tộc nước Anh đúng không? Thật đúng là khó mà tưởng tượng nổi, những vị đại quý tộc như các người lại có được ý chí kiên cường đến vậy, trở thành cả một đám Trách Thoát Giả.”

Johann thoáng cười khổ rồi nói: “Nếu không có ý chí kiên cường, có khi bọn ta đã chết từ lâu rồi cũng nên... Nhưng chuyện cần nói lúc này không phải là về thời khi bọn ta còn sống. Sau khi giải xong nội dung trong bức thư điện tử viết bằng mật mã kia, ta đã lập tức xóa nó đi, bởi vì nếu những nội dung viết trong thư này là sự thật, vậy thì nó tuyệt đối không thể tiết lộ ra ngoài, nhất là không được để chính phủ thế giới biết được!”

Bùi Kiều lập tức thấy hứng thú, hần tò mò hỏi: “À? Có bí mật gì sao? Mà này, chẳng phải Varotian đang bị vây trong Thành Phố Vàng? Làm thế nào mà hắn có thể gửi thư điện tử cho người được?”

Johann lại ngó xung quanh vài lần, lúc này mới nói với âm lượng càng thêm nhỏ hơn vừa rồi: “Người hãy dùng trường khí thể bao phủ xung quanh đi. Tuy khả năng ở lối đi thể này có máy nghe trộm không cao, nhưng cẩn thận một chút vẫn tốt hơn...”

Bùi Kiều cũng hiểu chuyện này có thể rất nghiêm trọng, vậy nên hắn cũng không nói nhiều, lập tức tỏa ra trường khí thể, bao phủ toàn bộ phạm vi vài mét xung quanh hai người, hình thành một không gian biệt lập hình cầu, không một âm thanh nào có thể truyền ra khỏi trường khí thể này. Làm xong hắn mới nói: “Được rồi đây, người nói đi, thế này thì chắc chắn không một ai có thể nghe được những gì chúng ta nói.”

Johann kinh ngạc nhìn quanh, một hồi lâu sau mới như bừng tỉnh, cười khổ: “Đã là Chân Ma cấp đỉnh cao... Nhưng sao lại không có màu thế? Chẳng lẽ trường khí thể của người là loại không màu à (4)? À quên, giờ không phải là lúc nói cái này. Trong thư kia có giải thích cận kề những nội dung chính của kế hoạch quân đội linh hồn, hơn nữa không chỉ có kế hoạch quân đội linh hồn mà còn những phân nhánh khác của kế hoạch đó, đó là kế hoạch... sản xuất Chân Ma cấp! Thế như trong thư nói, nhờ vào việc khai quật di tích Atlantis viễn cổ, đến nay trong tay chính phủ thế giới đã có ít nhất từ ba đến bốn tên Chân Ma cấp!”

“Hơn nữa... lần này Varotian bị nhốt trong Thành Phố Vàng, rất có thể chính là một kế hoạch do mấy tổ chức linh hồn Âu Mỹ sắp đặt, nhằm mục đích dẫn dụ Cung Diệp Vũ. Bọn họ muốn diệt trừ Kẻ Đứng Đầu!”

Chú thích:

1. Vô vi: ở đây có thể hiểu là sống thu mình.
2. Đại hiển thân uy: thể hiện sức mạnh vượt trội
3. Morgan và Rockefeller: đây là hai gia tộc lớn có thật và có tầm ảnh hưởng lớn đến tài chính nước Mỹ.
4. Màu của trường khí thể: trường khí thể của CMC đỉnh cao có thể nhìn thấy được bằng mắt thường nên nó thường có hình dạng và màu sắc. Như trường khí thể của Cung Diệp Vũ là khối khí tím với những tia sét tím, của Ác Ma là khối khí màu đỏ với những quả cầu lửa đỏ rực.

Bạn đang đọc truyện *Từ Vong Khai Đoan* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Q.5 - Chương 18: Chương 8-1: Kế Hoạch Linh Hồn (1)

“Những ghi chép đầu tiên nói về văn minh Atlantis mà con người tìm được là từ Tài Liệu Biển Chết (1). Phải! Người không hề nghe nhầm! Tại một hang động nào đó gần Biển Chết, người ta phát hiện một tấm da dê, nội dung trên đó được viết bằng một loại mật mã bí ẩn. Tài Liệu Biển Chết này mới là đồ thật, còn thứ mà người đời biết đến chỉ là đồ giả thôi. Tài Liệu Biển Chết thật ban đầu được cất giữ tại Anh, sau đó nó bị đặc nhiệm của Đức trộm mất trong Chiến Tranh Thế Giới thứ hai, sau khi Đức thua thì tài liệu này bị người Mỹ cướp về, từ đó về sau vẫn do nước Mỹ lưu giữ.”

Johann nói thấp giọng: “Tất cả nội dung trong Tài Liệu Biển Chết đều được ghi bằng một loại ký hiệu mà loài người chưa từng được biết đến. Hơn nữa, chỉ có tổng cộng 10 ký hiệu trong bộ ký hiệu này. Các nhà khoa học đã phân tích và chỉ ra rằng mười ký hiệu này tương đương với các con số từ 0 đến 9 của loài người. Mười loại ký hiệu này được tổ hợp để tạo thành một mật mã lớn của Tài Liệu Biển Chết.”

“Trước kia thì trình độ khoa học kỹ thuật đương nhiên là chưa đủ để giải được mật mã này. Thậm chí lúc ban đầu, vì đủ loại nguyên nhân mà khi lần đầu nhìn thấy Tài Liệu Biển Chết, người ta đã có ý định phá hủy nó đi. Thế nhưng không biết Tài Liệu Biển Chết này được tạo thành bởi chất liệu gì mà bền chắc đến độ khó tưởng tượng nổi! Dù cắt, đốt, ngâm axit, cũng đều không thể hủy hoại, vậy nên cuối cùng mới được coi là bảo bối rồi cất giấu kỹ. Mãi đến thế chiến thứ hai, mật mã học trở nên thịnh hành, sau khi nước Đức lấy được Tài Liệu Biển Chết, họ dùng phương pháp mật mã học hiện đại tiến hành giải mã. Có điều là khi nước Đức giải mã mật mã này đến giai đoạn cuối cùng thì tài liệu này lại rơi vào tay người Mỹ. Từ đó về sau, tin tức về Tài Liệu Biển Chết đã hoàn toàn bị che giấu, người đời không biết thêm được chút thông tin nào về nó nữa.”

Bùi Kiều hơi chút sững sốt, rồi kinh ngạc hỏi: “À? Thế thì làm thế nào mà người lại biết được về cái Tài Liệu Biển Chết này vậy?”

Johann hơi cười cười: “Ta chết sau Varotian khoảng ba năm, lúc đó thì lý luận về ngày tận thế còn chưa xuất hiện. Đến khi lý luận đó xuất hiện thì ta và Varotian đã cùng bí mật đưa ra một vài phỏng đoán, nhờ thế lực của mình mà bọn ta đã tìm được một vài manh mối, và manh mối lớn nhất trong đó chính là những tin tức có liên quan tới Tài Liệu Biển Chết. Chúng ta cũng không biết Tài Liệu Biển Chết hiện nay được cất giữ ở đâu, nhưng là từ bộ phận mật mã đã giải được, chúng ta tìm được hai thông tin quan trọng, đó là ‘Phong Thần Giả’ và ‘văn minh Atlantis’.”

“Phong Thần Giả? Đó là cái gì? Văn minh Atlantis thì biết rồi, đó chắc hẳn chính là nền văn minh kỹ thuật của Trái Đất mà truyền thuyết Maya đã nhắc tới đúng không? Nhưng chúng ta đang nói tới kế hoạch quân đội linh hồn và kế hoạch sản xuất Chân Ma cấp kia mà! Đừng có đột ngột đổi đề tài như vậy chứ?” Bùi Kiều cau mày, vì chuyện có liên quan tới an nguy của Cung Diệp Vũ nên hẳn đã có phần mất kiên nhẫn.

Johann thì lại chẳng vội vàng gì, hắn vẫn trả lời bằng bộ không nhanh không chậm: “Đừng có làm cái vẻ mặt nóng vội như vậy. Nên nhớ người là vị cường giả Chân Ma cấp thứ tư, mà hơn nữa còn là một Chân Ma cấp hơi mạnh hơn hai người còn lại, trên đời này có quá ít những việc có thể làm người có cái vẻ nóng vội đó. Tuy người ngoài không thể nghe thấy những gì chúng ta nói, nhưng nếu có ai nhìn vào vẻ mặt của người thì chẳng lẽ không đoán được là chúng ta đang nói chuyện rất quan trọng sao? Hơn nữa, những điều ta nhắc tới đều có liên quan tới kế hoạch quân đội linh hồn đấy...”

“Thật ra, cả kế hoạch quân đội linh hồn và kế hoạch sản xuất Chân Ma cấp cũng chỉ được gọi là Kế Hoạch Linh Hồn mà thôi, trong thư mà Varotian gửi cho ta có giải thích rất cặn kẽ điểm này... Ban đầu, nước Mỹ giải mã được một phần nội dung của Tài Liệu Biển Chết. Nội dung đó cụ thể là gì thì người ngoài không được biết, nhưng từ khi có được nội dung đó thì nước Mỹ bắt đầu tiến hành khai quật Đảo Phục Sinh. Vậy nên, ban đầu việc khai quật này hoàn toàn là do nước Mỹ độc chiếm. Nhưng sau đó, việc khai quật dường như gặp phải vấn đề, không biết là về tài chính, nhân lực hay một vấn đề nào khác. Nhưng tóm lại là vì vậy mà họ đã chủ động cung cấp thông tin cho năm nước lớn còn lại, theo thứ tự là Anh, Pháp, Nga, Đức, Trung, từ đó mới tạo thành cục diện sáu nước cùng hợp tác như ngày nay. Mà trong mấy chục năm khai quật qua, hạng mục khoa học kỹ thuật quan trọng nhất mà sáu nước khai quật được chính là Kế Hoạch Linh Hồn.”

“Theo như lời Varotian, tại thời điểm khai quật được thông tin về Kế Hoạch Linh Hồn, người ta cũng đồng thời khai quật được một vài ghi chép về lịch sử của văn minh Atlantis. Theo như trong đó, tại thời điểm cuối cùng của văn minh Atlantis, thế giới bỗng xuất hiện rất nhiều quỷ quái vô hình vô chất nhưng lại có thể tấn công sinh mệnh khác, đồng thời còn xuất hiện rất nhiều các ảo giới được nói tới trong các thần thoại, tôn giáo của Atlantis. Thế nhưng, theo như ghi chép lịch sử này, điểm khác biệt lớn nhất của văn minh Atlantis với văn minh của loài người chúng ta, là sau khi bọn họ chết đi thì sẽ không xuất hiện linh hồn! Thế nên bọn họ chỉ có quỷ quái, không có linh hồn!”

“Thế nhưng bù lại, trình độ khoa học kỹ thuật của văn minh Atlantis lại quá mức phát triển. Không chỉ trên Trái Đất mà trên toàn bộ hệ mặt trời, trừ hai hành tinh xa nhất bên ngoài, còn lại mọi hành tinh đều có người của văn minh Atlantis cư trú và khai thác sản vật, thậm chí họ có thể trực tiếp thu năng lượng mặt trời từ bên ngoài không gian, từ đó cung cấp cho toàn hệ mặt trời sử dụng. Chính nhờ khoa học kỹ thuật đã phát triển đến mức độ này nên khi đối mặt với quỷ quái thực thể hóa, trừ lúc đầu chết mất một số người, thì sau đó họ đã có thể vận dụng công nghệ để tiêu diệt đám quỷ quái kia. Hơn nữa, bọn họ còn bắt đầu nghiên cứu nguyên nhân dẫn đến sự thực thể hóa của quỷ quái, cũng như sự xuất hiện của các ảo giới...”

Nói tới đây thì Johann bỗng dừng lại. Bùi Kiều đang nghe rất nhập tâm nên vội giục: “Sau đó thì sao? Nguyên nhân là gì? Tiếp theo thế nào?”

“Không có tiếp theo đâu.” Johann khoát tay, làm bộ bó tay rồi trả lời.

“Không có? Không có tiếp theo? Người đừng có kể chuyện kiểu xỏ lá vậy chứ! Thế này chính là làm việc kiểu thái giám đấy (2)!” Bùi Kiều đầu tiên là sững sờ, sau đó thì buồn bực nói.

Johann cũng chỉ biết cười khổ trả lời: “Thật sự là không có phần sau. Thư điện tử kia chỉ nói tới đó, rồi giải thích rằng phần tài liệu ghi chép tìm được của văn minh Atlantis chỉ nói tới đó, phần sau có thể chưa khai quật được, hoặc đã bị thời gian hủy hoại mất rồi. Nói tóm lại, chúng ta không hề biết kết quả

điều tra về nguồn gốc quý quái, sự hình thành các ảo giới của văn minh Atlantis ra sao. Thế nhưng, trong những dòng cuối cùng của tài liệu đó có viết rằng: sau khi hai thành viên cuối cùng của Biệt Đội Năng Lượng Ánh Sáng điều tra tường tận và sống sót trở về, họ đã xác minh Vực Sâu Bóng Tối là thật sự tồn tại, hơn nữa còn sắp phủ xuống Trái Đất. Vì vậy, văn minh Atlantis lập tức thực hiện Kế Hoạch Linh Hồn.”

“Kế Hoạch Linh Hồn là sản phẩm kết tinh khoa học kỹ thuật cao cấp nhất của văn minh Atlantis, cũng là nguyên nhân khiến người Maya gọi văn minh Atlantis là văn minh ánh sáng. Theo như tư liệu khai quật được giải thích, nội dung của Kế Hoạch Linh Hồn là đưa nhận thức, tinh thần, trí nhớ, v.v... của sinh mạng thể ở dạng vật chất chuyển hóa thành sinh mạng thể ở dạng năng lượng.”

Nói đến đây, Johnan lại cười cười, ánh mắt của hắn thoạt nhìn vô cùng tự nhiên, giống như thể đang nói một chuyện gì rất đáng mừng với Bùi Kiều, thể nhưng miệng hắn thì lại nói ra những bí mật lớn nhất của thế giới này.

“Người đã xem qua The Matrix rồi chứ? Trong phim đó, một siêu máy tính tạo ra một thế giới giả lập như thật, tinh thần của toàn bộ loài người thì đều trao đổi và sinh tồn trong thế giới giả lập đó. Kế Hoạch Linh Hồn này có phần giống với nội dung của The Matrix, có điều không phải là sáng tạo ra thế giới giả lập gì đó, mà là sử dụng mã điện tử để ghi lại toàn bộ trí nhớ, ý thức, suy nghĩ, tinh thần, tính cách, v.v... Sau đó, thực thể hóa tất cả những gì thuộc về mặt tinh thần của con người... Hay nói một cách đơn giản thì chính là quá trình chuyển đổi một sinh mạng thể thành dạng linh hồn!”

“Lúc trước ta mới nhắc tới đúng không? Người của văn minh Atlantis không giống loài người chúng ta, bọn họ không hề có linh hồn xuất hiện sau khi chết như chúng ta... Nói một cách chính xác thì khi gần tới thời điểm sống điện tử tới hạn, con người chết đi mới sinh ra linh hồn. Nhưng với người của văn minh Atlantis thì dù đã đến ngày tận thế rồi, họ vẫn không hề sinh ra linh hồn. Thế nên, Kế Hoạch Linh Hồn của người Atlantis chính là việc họ tự chuyển biến mình thành dạng linh hồn.”

“Nhưng theo những tài liệu khai quật được thì quá trình chuyển đổi này vô cùng phức tạp, thậm chí cả nền khoa học của văn minh Atlantis cũng không thể tiến hành hoàn mỹ. Họ cũng từng tiến hành thí nghiệm, nhưng hoặc là người được thí nghiệm tử vong, hoặc là thành công chuyển biến thành linh hồn thể nhưng lại nhanh chóng tiêu tán, hoặc là biến đổi luôn thành quý quái. Mà trình độ của văn minh Atlantis lúc đó đã vô cùng cao, mỗi người đều có thể sống lâu hơn nghìn năm, vậy nên tính mạng của mỗi một người Atlantis đều vô cùng quý giá. Chính vì vậy mà thí nghiệm này đã lập tức phải chịu áp lực dư luận rất lớn, khiến họ bắt buộc phải dừng việc dùng chính người Atlantis để làm thí nghiệm. Vậy là, họ bắt đầu nghĩ tới loài người vốn rất gần với người Atlantis, hoặc có thể nói là một loài có cấu trúc gen gần như loài người ngày nay: vượn.”

Johnan cười khổ nói: “Nếu không phải biết rằng Varotian sẽ không bao giờ nói chuyện nhảm nhí, thì có khi ta đã cho là hắn bịa chuyện lừa gạt ta... Theo như tài liệu đó nói, người Atlantis dùng vượn để tiến hành thí nghiệm, đồng thời họ phân giải quý quái mà mình bắt được thành các yếu tố tinh thần và ý chí nòng cốt rồi dung hợp những thứ đó với loài vượn. Về sau thì hình thành một giống loài mới, vừa có thể thực thể hóa tinh thần như quý quái, vừa có tính vật chất như người Atlantis. Bọn họ đặt tên cho giống loài này là... Loài Người!”

“Mà muốn thuận lợi áp dụng Kế Hoạch Linh Hồn thì cần phải khiến cho các các loại cảm xúc mà con người có thể cảm nhận được phát triển tới mức lớn nhất. Ví dụ như sử dụng các loại thuốc kích thích, khiến cho con người cảm thấy đau đớn, tuyệt vọng, bi thương, hạnh phúc, hoặc bất kỳ một loại cảm xúc nào khác dâng trào tới mức cực đoan, sau đó rút ra linh hồn của bọn họ, nghiền nát chúng để lấy được tinh thần và ý chí trụ cột nhất. Đó chính là khái quát về Kế Hoạch Linh Hồn và cũng là nguồn gốc của hết thảy những kế hoạch khác.”

“Bởi vì khi đang chìm trong cảm xúc cực đoan, tinh thần và ý chí trụ cột thu được... Thật ra ta nghĩ cái thứ tinh thần trụ cột đó chính là chấp niệm. Khi chìm trong cảm xúc cực đoan đó thì chấp niệm thu được sẽ là cứng rắn nhất. Với lượng lớn chấp niệm như vậy, có thể tạo thành vật chất chế tạo giáp phòng vệ - chính là Hộp Kim Điện Tử, cũng có thể dùng để chế tạo vũ khí - ta nghĩ chính là Thiên Sinh Vũ Khí Nhân Tạo, hoặc là dùng để gia tăng cường độ tinh thần và ý chí của người Atlantis, sau khi cường độ đạt đến tối đa thì có thể hình thành Người Năng Lượng - thứ này là gì thì ta cũng không hiểu. Mặt khác, cũng có thể dung hợp rồi sử dụng cùng công nghệ không chế điện tử, từ đó khiến cho người dung hợp có thể điều khiển được chấp niệm dù ở dạng vật chất. Ta cảm thấy, những điều cuối cùng này chính là nội dung của kế hoạch Quân Đội Linh Hồn đấy!”

Chú thích:

1. Tài liệu biển chết: là có thật, được xem là cuốn Kinh Thánh đầu tiên trên thế giới.
2. Làm việc kiểu thái giám: thái giám bên trên thì là đàn ông nhưng bên dưới thì lại không có gì. Ý chỉ kiểu làm việc chỉ có đầu mà không có cuối, đến chỗ quan trọng nhất thì lại thiếu sót.

Bạn đang đọc truyện *Từ Vong Khai Đoan* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Q.5 - Chương 19: Chương 8-2: Kế Hoạch Linh Hồn (2)

Tin tức này quả thật đã khiến cho người nghe phải khiếp sợ!

Nguồn gốc của loài người lại là sản phẩm do một nền văn minh khác tạo ra ư? Mà hơn nữa, lại chỉ vẩn vẩn là nguyên liệu của quá trình chế tạo vũ khí thôi! Điều này quả thật quá sức khinh khủng, hoàn toàn đủ để phá hủy tất cả nhận thức mà loài người cho là mình đã hiểu được!

Bùi Kiều cũng trợn trừng mắt kinh sợ, hắn quả thật không thể ngờ nội dung thật sự của kế hoạch Quân Đội Linh Hồn lại là như vậy. Đúng là quá khó tin!

Tuy trước đây, từ thần thoại Maya và những thông tin phân tích được từ Đảo Phục Sinh, hần đã đoán được rằng rất có thể văn minh tiền sử thật sự từng tồn tại, thế nhưng hần chưa bao giờ tưởng tượng nổi rằng loại người lại là sản phẩm do nền văn minh tiền sử đó chế tạo ra?

Johnan tiếp tục nói: “Thật ra thì nguồn gốc của loài người đã là đề tài tranh cãi lâu nay của giới sinh vật học. Tuy học thuyết loài người tiến hóa lên từ vượn người gần như đã là nhận thức chung mà ai cũng biết, nhưng còn vượn người thì từ đâu ra? Sự cách biệt về tiến hóa giữa vượn người và khỉ hoặc các loài linh trưởng khác là lớn vô cùng, không thể nào hoàn thành chỉ trong vài trăm nghìn năm tiến hóa. Theo như những hóa thạch mà giới sinh vật học tìm được, giữa vượn người và khỉ không hề có bất kỳ một loài trung gian nào khác, cứ như thể dùng một cái rồi khỉ biến thành vượn người vậy, thế nên nó mới trở thành một đề tài tranh cãi không có hồi kết. Nếu như những gì trong thư nói là thật, vậy có khi loài người đúng là sản phẩm do người Atlantis chế tạo ra cũng nên.”

Bùi Kiều đang bị tin tức này làm cho kinh sợ vô cùng, mà lúc này cũng đã đi tới sảnh lớn, bên trong tụ tập gần hai trăm người, vô cùng ồn ào, huyền ảo. Thế nên hần không tiếp tục thảo luận thêm với Johnan gì nữa, chỉ nói vội: “Tôi nay người đường đi đâu cả. Ta có hai người rất đáng tin cậy, trí tuệ của họ là điều mà cả ta cũng phải nể phục, chúng ta cùng thảo luận với họ, biết đâu sẽ nhìn rõ ra được nhiều điều. Mà vừa hay một người trong số đó lại là vợ của Cung Diệp Vũ, nếu Cung Diệp Vũ quá thật gặp phải chuyện không hay thì cũng nên nói cho cô ấy biết trước.”

Johnan cũng im lặng gật đầu, rồi hần nói: “Ban đầu, ta định nói tin tức này cho Nowitz Talon – chính là cường giả Chân Ma cấp người Đức mà người mới giao thủ đó. Tuy trước kia ta chưa tiếp xúc với hần, nhưng nghe Varotian nói, hần là một người có tính cách rất cẩn trọng, ngoài việc có phần kiêu ngạo thái quá về vinh quang của dân tộc Germanic (1) thì không còn khuyết điểm nào nữa. Nhưng giờ người cũng đã là Chân Ma cấp, mà chúng ta cũng coi như đã từng kề vai chiến đấu cùng nhau, thế nên ta mới đổi ý đưa tin cho người. Dù sao thì tin tức này cũng thật sự quá sức quang trọng, nếu lộ ra thì chắc chúng ta sẽ không được chết yên lành đâu. Thế nên khi chọn người để tiết lộ thì phải thật cẩn thận chọn lựa đấy. Tốt nhất là phải vô cùng vô cùng cẩn thận nhé!”

Bùi Kiều thoáng chút chần chừ khi nghĩ tới mối quan hệ có phần không rõ ràng của Dương Húc Quang với giới lãnh đạo của chính phủ Trung Quốc. Có điều sự chần chừ này cũng chỉ thoáng quá trong một khoảnh khắc ngắn ngủi mà thôi! Hần nhớ lại những lúc cùng làm việc với Dương Húc Quang, nhất là về nghiêm túc và chân thành hiện ra trong đôi mắt tên kia khi cảnh báo mình tuyệt đối không được phản bội Cung Diệp Vũ. Điều đó khiến Bùi Kiều lập tức bỏ qua sự lo ngại vừa rồi.

Hần nói rất nghiêm túc: “Điều này thì người có thể yên tâm, ta cũng hiểu được tầm quan trọng của tin tức này. Nếu như chính phủ thật sự nắm giữ một đám Chân Ma cấp nhân tạo, vậy thì dù thực lực của bọn chúng có kém so với Chân Ma cấp ‘chính hiệu’ bao nhiêu đi nữa, thì chỉ riêng mặt số lượng cũng đã là một vấn đề không dễ giải quyết. Thế nên ta chắc chắn sẽ không bắt cần làm bừa. Ta xin khẳng định hai người đó là người ta tín nhiệm và cũng là người Cung Diệp Vũ tín nhiệm.”

Johnan lúc này mới nói: “Vậy thì ta yên tâm. Ta biết người là một kẻ nghe một hiểu mười. Mặc dù có nhiều việc, nhìn qua thì tưởng như là hành động nóng nảy của người, giống như cách làm việc không để ý tới bất kỳ điều gì của Cung Diệp Vũ, nhưng ta lại nhìn ra được, thực ra người luôn hiểu rõ tất cả những gì mà mình làm, mọi hành động đều là kết quả của sự suy tính tỉ mỉ. Thế nhưng, lần này ta vẫn hi vọng người có thể cẩn thận nhiều hơn một chút... Nói không dễ nghe một chút, việc ta tiết lộ tin tức này cho người có thể sẽ dẫn đến những hậu quả rất lớn, nếu như bị lộ ra thì sợ rằng không chỉ bản thân ta, mà có khi ngay cả gia tộc của ta cũng sẽ...”

Bùi Kiều vỗ mạnh vai hần một cái rồi nói: “Yên tâm đi! Chúng ta đã cùng kề vai chiến đấu, coi như là chiến hữu, cũng coi như đồng bọn. Người đừng nhìn vào biểu hiện quyết liệt của ta trong hội nghị hôm nay. Đó chẳng qua chỉ là vì không thể không tranh, người không đi tranh giành thì người khác sẽ giành mất, sau đó thoải mái đập lên đầu người. Ngày hôm nay, tại nơi này, ta hứa với người, lời hứa của một Chân Ma cấp: chỉ cần sau này người không phụ ta, thì với tình nghĩa của chúng ta, cũng như công lao đưa tin hôm nay, ta sẽ sẽ không bỏ mặc người, nhất định sẽ bảo vệ người và gia tộc của người đến cùng!”

Lòng Johnan thấy vui mừng như điên. Tuy ngoài mặt thì có vẻ như hần vẫn bình tĩnh, thế những đôi mắt sáng rực của hần thì đã nói rõ tất cả. Thật ra, hần lựa chọn truyền tin tức này cho Bùi Kiều là vì hần nghi ngờ mình đang bị theo dõi. Người ta vẫn nói rằng: không có nơi nào trên thế giới này có thể giữ được bí mật tuyệt đối. Sở dĩ có những cái gọi là bí mật, chẳng qua chỉ là vì sự việc không quá quan trọng hoặc nghiêm trọng mà thôi. Nếu như là một sự việc nghiêm trọng, ví dụ như buôn bán vũ khí hạt nhân, hoặc khủng bố tấn công lớn gì đó, vậy thì chắc chắn sẽ để lại dấu vết và bị tìm ra. Hơn nữa, lần này Johnan nhận được bức thư điện tử kia cũng quá đột ngột. Vì sao mà Varotian lại tiết lộ bí mật này cho hần vào đúng lúc này? Vì sao không nói từ trước kia? Rồi lại vào ngay lúc Varotian đang bị vây trong Thành Phố Vàng? Trong chuyện này có đủ loại nghi vấn. Vậy nên cuối cùng Johnan đã đi đến một kết luận... Đó chính là hần không an toàn! Hoặc có thể nói rằng: hần và cả gia tộc của hần đều đang không an toàn!

Tốt nhất là giữ im lặng? Không! Nhất định phải tiết lộ bí mật này cho một ai đó thì hần mới có thể bảo toàn mạng sống, bởi vì ‘người chết thì không thể tiết lộ bí mật’ – đây đã là một định luật luôn đúng từ cổ đến nay. Tuy rằng Varotian và hần có thể coi là bạn bè thân thiết, khả năng tên kia hãm hại hần là không lớn, nhưng cũng khó có thể bảo đảm rằng bản thân Varotian không bị người khác giám sát. Một khi hần đã biết được tin tức này thì chẳng mấy chốc nhưng quốc gia kia sẽ lần ra dấu vết, và như vậy, hần và gia tộc của hần đã rơi vào vòng nguy hiểm. Mặc dù hần là một kẻ có tiếng tăm và thực lực của giới linh hồn nước Anh, gia tộc của hần cũng là một đại tộc quý tộc lâu đời thâm căn cố đế, nhưng nếu so với sự liên hợp của chính phủ các nước thế giới, vậy thì hần và gia tộc của hần cũng chẳng khá hơn con ruồi, con kiến là bao.

Ngay khi nhận ra được chuyện này, điều đầu tiên mà hần nghĩ tới chính là nhanh chóng chuyển tin tức này cho Kẻ Đứng Đầu. Chỉ cần có Kẻ Đứng Đầu ‘đi trước mở đường’, đám chính phủ thế giới sẽ đưa mắt tập trung vào Kẻ Đứng Đầu. Chỉ cần Kẻ Đứng Đầu không nói ra sự tồn tại của hần, vậy thì trước khi Kẻ Đứng Đầu bị giải quyết, khả năng chính phủ thế giới để ý tới Johnan sẽ là rất thấp.

Nhưng chính ngay lúc đó, chẳng hiểu sao Kẻ Đứng Đầu lại đột nhiên rời khỏi Trung Quốc, rồi cũng chạy vào Thành Phố Vàng. Vậy là Johnan lập tức nghĩ tới khả năng chính phủ thế giới đang lên kế hoạch diệt trừ Kẻ Đứng Đầu. Trong mắt chính phủ thế giới, Kẻ Đứng Đầu là một tên côn đồ chuẩn mực, hơn nữa còn là một tên côn đồ không chấp nhận trong mắt mình có bất kỳ một hạt cát nào. Nếu như chính phủ thế giới thực hiện Kế Hoạch Linh Hồn mà bị Kẻ Đứng Đầu biết được, vậy thì không phải chính phủ thế giới sẽ gặp phải phiền phức, mà có khi đám đầu não của chính phủ các nước sẽ bị hần cho ‘tắm máu’ cũng nên. Người đó chính là một tên côn đồ như vậy! Vậy nên trước khi thực hiện kế hoạch thì phải giải quyết Kẻ Đứng Đầu, thế mới có

thể đảm bảo kế hoạch được thực hiện suôn sẻ.

Cũng vì vậy mà Johnan càng cảm thấy tin tưởng vào những tin tức trong bức mật thư. Thật ra thì người thứ hai mà Johnan ngầm tới từ ban đầu cũng là Bùi Kiều. Lý do ngoại trừ việc Bùi Kiều là người gần đạt tới Chân Ma cấp nhất trên thế giới, thì quan trọng hơn cả là vì bản thân Johnan và Bùi Kiều có tình bạn hữu khi đã từng kề vai chiến đấu cùng nhau. Mà tính cách của Bùi Kiều lại là kiểu ân oán phân minh, khi kiếm được món lợi lớn trong Nam Bắc Chiến Trường còn rộng rãi chia xẻ cho các thành viên đoàn đội cùng tham gia chiến đấu, sau đó lại chỉ vì một Tự Do Linh Hồn mà ngàn dặm đuổi giết hung thủ, từ Mỹ chạy tới Pháp, thậm chí còn đại náo một trận tại Pháp. Từ đó hoàn toàn có thể nhìn ra được bản tính của Bùi Kiều.

Mà bây giờ Bùi Kiều đã là Chân Ma cấp, thậm chí thực lực rất có thể còn cao hơn cả hai gã cường giả Chân Ma cấp lâu năm còn lại. Điều đó càng khiến Johnan vui mừng quá đỗi, lập tức đến nơi nghỉ lại của Bùi Kiều để gặp hân ngay trong buổi tối. Và cũng đúng lần này, hân nhận được lời thể sẽ bảo vệ cả mình và gia tộc từ Bùi Kiều, tới lúc này thì hân mới có thể thả lỏng thần kinh ít nhiều.

Lời thể của một cường giả Chân Ma cấp chính là một bảo bối giữ mạng! Trừ khi cường giả Chân Ma cấp này sa đoạ, nếu không thì dù có chết hân cũng sẽ không trôi bỏ lời thể của mình, nếu không thì hân sẽ mất đi thực lực Chân Ma cấp!

Buổi tối hôm đó, một bữa tiệc linh đình được tổ chức tại nơi đóng quân của Tổ Chức Linh Hồn Trung Quốc, Bùi Kiều đem ra 500 đơn vị Thực Phẩm Chấp Niệm chiêu đãi tất cả! Tuy tính ra thì chẳng qua mỗi người trung bình cũng chỉ được mấy cái bánh bao, một chén cháo, vài hạt cà phê, nhưng đối với những kẻ chưa bao giờ được nhắm nháp qua Thực Phẩm Chấp Niệm, mà từ khi chết đi đến nay cũng đã không còn được hưởng thụ cảm nhận vị giác, thì được hưởng phần Thực Phẩm Chấp Niệm này đã là phúc đức quá lớn của bọn họ, vì vậy mà càng thêm cảm kích Bùi Kiều hơn một phần.

Chuyện chè chén đó tạm không nói tới, đến lúc tiệc tàn, Bùi Kiều không thèm quan tâm tới việc Dương Húc Quang đang hớn hờ khoác lác với Trương Hằng, cứ vậy kéo tên kia tới phòng mình, đồng thời còn gọi cả Vu Nữ Trần cùng tới. Ba người và thêm cả Johnan cùng vào phòng Bùi Kiều, tới khi Bùi Kiều thả ra trường khí thể của mình bao phủ cả căn phòng, Johnan mới một lần nữa kể lại những gì hân biết.

Johnan cũng không lạ gì hai người trước mặt... Nói một cách chính xác thì hân đều đã xem qua tư liệu về hai người này rồi: một người là kẻ đa mưu túc kế mà Cung Diệp Vũ tin cậy nhất trong Tổ Chức Linh Hồn Trung Quốc, người còn lại thì là bạn gái Cung Diệp Vũ. Vậy nên Johnan chẳng hề có ý định giấu giếm gì bọn họ, kể lại toàn bộ những gì mình biết, nhất là nội dung trong bức thư điện tử kia cũng đọc lại toàn bộ.

Tin tức Johnan mang đến quả là khiến người ta phải chấn động, hai người nghe xong thì ngây ra hồi lâu, mãi cũng chưa tỉnh táo lại được. Phải tới mấy phút sau, Dương Húc Quang mới vỗ vỗ khuôn mặt ngây dại của mình rồi nói: “Trước hết chúng ta hãy làm rõ một vài điểm đã nhé. Đầu tiên, Tài Liệu Biển Chết... Ặc, thứ đó có thật à? Đương nhiên không phải là ta nghi ngờ ngươi, chỉ là muốn biết thứ đó có thật sự tồn tại hay không thôi?”

Johnan cười khỏ đáp: “Đúng, thứ đó thật sự tồn tại. Mặc dù ta chưa tận mắt nhìn thấy, nhưng theo nguồn tin của ta và Varotian thu được thì... vật đó thật sự tồn tại!”

Dương Húc Quang lúc này mới nói tiếp: “Vậy là chính phủ nước Mỹ biết được bên dưới Đảo Phục Sinh có tồn tại di tích văn minh Atlantis từ Tài Liệu Biển Chết. Thế nên Mỹ mới là nước đầu tiên đi khai quật Đảo Phục Sinh, sau đó không biết vì nguyên nhân gì mà Mỹ mời năm cường quốc còn lại cùng tham gia khai quật, tạo nên cục diện hiện giờ của Đảo Phục Sinh. Và ở trong quá trình khai quật đó, sáu nước đã tìm được một hạng mục khoa học kỹ thuật rất quan trọng của nền văn minh viễn cổ, đó chính là Kế Hoạch Linh Hồn của văn minh Atlantis... Là như vậy phải không?”

Johnan gật đầu khẳng định: “Đúng! Đó chính là nội dung quan trọng nhất mà bức thư nói tới.”

Dương Húc Quang bỗng ồ lên một tiếng, rồi hỏi lại với vẻ khó hiểu: “Vậy thì vấn đề đặt ra tiếp theo là... làm thế nào mà mỗi quốc gia trong số đó lại có được tới vài tên Chân Ma cấp? Đó là Chân Ma cấp đấy chứ chẳng phải rau cải trắng đâu! Làm sao nói có là có ngay được? Trước tiên có thể khẳng định được một điểm, đó là muốn thực hiện Kế Hoạch Quân Đội Linh Hồn thì cần có lượng lớn người sống dùng làm nguyên liệu. Có lẽ chính vì hạn chế này nên các nước còn do dự, bằng không thì không thể có chuyện chỉ thực hiện một thời gian ngắn lúc đầu rồi sau đó đóng lại hoàn toàn. Ta giả sử rằng muốn tạo ra một cường giả Chân Ma cấp thì ít nhất cần 500... Không, phải cần 1000 người sống làm nguyên liệu! Nếu mỗi quốc gia đều có vài tên Chân Ma cấp, vậy thì những người sống dùng làm nguyên liệu này lấy từ đâu ra? Rồi đưa bọn họ tới nơi nào để biến người sống thành nguyên liệu? Từ nguyên liệu đó tạo ra Chân Ma cấp bằng cách nào? Rồi tới khi nào thì hoàn thành cả quá trình đó?”

“Trên thế giới này không có bí mật nào là tuyệt đối! Kế hoạch lớn đến vậy, nhiều người, nhiều quốc gia tham gia đến vậy, mà không phải chế độ của quốc gia nào cũng là thống trị tuyệt đối, làm sao có thể đảm bảo những cấp dưới biết chuyện có thể 100% giữ bí mật? Kể hồ trong này chẳng phải quá lớn sao?”

Johnan liền cười khỏ trả lời: “Ta cũng hiểu là chuyện này rất khó tin. Nhưng ta tin rằng không thể có chuyện Varotian dùng loại chuyện cỡ này để lừa gạt ta, giờ cũng có phải ngày Cá Tháng Tư (2) đâu? Hơn nữa, các người có thấy chuyện này xảy ra rất đúng lúc không? Vừa ngay lúc mười bảy nước quyết định tổ chức Hội Nghị Thượng Đỉnh, Kế Sa Đoạ tấn công, đúng lúc đó thì Varotian bị nhốt trong Thành Phố Vàng, rồi càng khó hiểu hơn là Cung Diệp Vũ cũng chạy vào Thành Phố Vàng... Có nhầm mắt cũng có thể đoán được chuyện này ẩn giấu âm mưu lớn nào đó. Còn về chuyện làm sao giữ bí mật được âm mưu lớn như vậy, đúng là khó có nơi nào để thực hiện...”

“Không!”

Khi nghe xong tin tức lần này, vì lo lắng mà hai mắt Vu Nữ Trần đã đỏ hoe và ứa nước mắt, lúc này cô bỗng vừa lau nước mắt vừa nói: “Có lẽ có nơi mà không ai chú ý tới, khiến cho người ta dám to gan nghiên cứu những thứ đó... Thành Phố Vàng!”

Ba người còn lại đều ngẩn ra, rồi Bùi Kiều tỉnh ngộ trước, hân vội hỏi: “Ý của cô là...”

Nước mắt vẫn tràn ra từ đôi mắt Vu Nữ Trần, nhưng lúc này cô cũng không cố lau đi nữa, mà vừa mặc cho nước mắt giàn ra, vừa nói: “Nếu như có thể

khẳng định rằng Kế Hoạch Linh Hồn là hoàn toàn có thật, hơn nữa lại có phương pháp để chuyển hóa vật chất thành linh hồn thể, vậy thì làm thế nào chúng ta có thể khẳng định rằng chính phủ không nắm giữ phương pháp để cho người sống tiến vào ảo giới đây? Mọi người hãy nghĩ lại đi, trên cơ bản thì toàn bộ các ảo giới đều được tự do ra vào, chỉ riêng có Thành Phố Vàng, ngoài Varotian dẫn đội đi vào thì ngày thường luôn bị nước Mỹ đóng cửa với lý do tài sản riêng của quốc gia. Cũng vì có sự tồn tại của Nam Bắc Chiến Trường là ảo giới đơn giản nhất, đã đáp ứng nhu cầu của phần lớn Tự Do Linh Hồn nên bình thường không ai chú ý tới Thành Phố Vàng. Mọi người nhớ lại những tin tức mà thành viên trong đội của Varotian chạy ra khỏi Thành Phố Vàng kể lại đi: bọn họ phát hiện một tòa kiến trúc rất quái lạ, rồi còn chưa kịp tiến vào trong đó thì bỗng có một đám quỷ quái Chân Ma cấp trước giờ chưa từng thấy xuất hiện tấn công, sau đó thì bị vây khốn. Tin tức có phải như vậy không? Vậy nói một cách khác...”

“Có thể bọn họ đã phát hiện ra tòa nhà dùng để nghiên cứu Kế Hoạch Linh Hồn?!” Cả bốn đồng thanh.

Sau khi nói xong câu đó thì cả bốn người đều cùng lặng đi. Thế nhưng, sự trầm lặng này cũng không kéo dài bao lâu, chỉ hơn mười giây sau, Bùi Kiều bỗng vụt đứng dậy... Cơ bắp toàn thân hần căng ra, trong mắt liên tục có ánh sáng của Thiên Sinh Vũ Khí lóe lên, dường như hẳn có thể gọi chúng ra bất kỳ lúc nào.

“Đến rồi! Ý chí bóng tối! Ý chí thật khủng khiếp, giống như bầu trời đang sập xuống vậy... Tại sao bọn chúng lại tấn công vào ngay lúc này cơ chứ!?” Bùi Kiều gần như rít lên qua kẽ răng.

Lúc này, trên bầu trời cách Đảo Phục Sinh không xa, mấy trăm tên linh hồn có đôi cánh đen đang bay lượn. Đi theo người dẫn đầu của mình, bọn chúng đang nhanh chóng lao thẳng về phía Đảo Phục Sinh. Mà kẻ cầm đầu của bọn chúng là một linh hồn cũng có đôi cánh đen và một mái tóc màu bạc, trong đôi mắt hẳn có một biểu tượng hình tam giác liên tục xoay tròn...

Và phía trên đầu của đám linh hồn này, còn cao hơn cả trên tầng mây, ở độ cao đã đạt tới 10000m, một quái vật dài khoảng nghìn mét, toàn thân đầy vẩy đen kịt, xung quanh thân mình có những đám mây đen vờn quanh...

Bòmer từ, sừng hươu, miệng cá sấu, cổ rùa, thân rắn, vẩy cá, bụng con trai, chân hổ, vuốt ung, đuôi cá. . .

Đây là một sinh vật trong thần thoại Trung Quốc - Thất Trảo Hắc Long! (3)

Chú thích:

1. Germanic: người Đức
2. Cá tháng tư: ngày ¼ là ngày quốc tế nói dối.
3. Thất trảo hắc long: rồng đen bảy vuốt.

Bạn đang đọc truyện *Từ Vong Khai Đoan* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Q.5 - Chương 20: Chương 9-1: Ma Vương Cấp Chân Chính (1)

Mấy trăm tên Linh Hồn Sa Đoạ từ trên bầu trời hạ xuống, nhờ có đôi cánh của mình mà bọn chúng có thể bay lượn trên bầu trời dù đã đi vào phạm vi Đảo Phục Sinh. Cũng vì có những đôi cánh đó nên lần đột kích này của bọn chúng quả thật đã diễn ra vô cùng thần tốc, hơn nữa lại là vào buổi tối – thời điểm sự cảnh giác của tất cả đều giảm xuống thấp nhất. Thời điểm này, ngoài quân đội sáu nước đóng trên đảo và những ai làm nhiệm vụ canh giới thì lực lượng chiến đấu chính là đám linh hồn chắc chắn đều đang không hề đề phòng gì, dù sao thì khi còn sống bọn họ cũng chỉ là người bình thường chứ không phải là quân đội, binh lính gì cả. Vậy nên đương nhiên lần đột kích này đã làm cho cả đám loạn hết lên!

“Giết! Tất cả những gì di chuyển, những gì còn sống, giết chết tất cả cho ta! Ta muốn tắm máu Đảo Phục Sinh! Ha ha ha...”

Thanh niên tóc màu bạc từ trên bầu trời rơi nhanh xuống, vừa chạm mặt đất, hần lập tức dang lớn đôi cánh đen, một trường khí thể đen nhanh lập tức liên tục tỏa ra từ trên người. Đặc điểm của trường khí thể đạt tới Chân Ma cấp đỉnh cao – trường khí thể có thể thấy được bằng mắt thường lúc này đây lại đang xuất hiện trên người gã thanh niên tóc bạc! Hần dường như đã hóa điên, vừa rống to, vừa cười điên loạn, tư thái phóng đảng vô cùng!

Mấy trăm tên Linh Hồn Sa Đoạ kia đều có Thiên Sinh Vũ Khí trong tay, chỉ lạ là Thiên Sinh Vũ Khí của bọn chúng đều phát ra làn khí màu đen giống như tội nghiệt chứ không có màu sắc nào khác, không hề có ngoại lệ. Thứ khí đen đó lại không hề ăn mòn hay làm tổn thương đám Kê Sa Đoạ, mà chúng hòa vào với Thiên Sinh Vũ Khí, từ đó khiến cho những Thiên Sinh Vũ Khí này có thể sử dụng được các thuộc tính đặc biệt của chúng. Không chỉ vậy, uy lực của chúng cũng lớn đến khó mà tưởng tượng, ít nhất là mạnh gấp đôi so với uy lực thuộc tính đặc biệt của Thiên Sinh Vũ Khí bình thường!

Mấy trăm tên Kê Sa Đoạ này rõ ràng đều có kế hoạch và mục tiêu của mình, vừa chạm xuống mặt đất, lập tức chia làm sáu nhóm, phóng về nơi đóng của quân đội sáu nước trên Đảo Phục Sinh, chỉ có một mình thanh niên tóc bạc sau khi gào thét một hồi thì dang cánh bay về phía tòa nhà lớn ở trung tâm Đảo Phục Sinh. Tốc độ của hắn cực nhanh, dường như hóa thành một vệt đen bắn đi, chỉ sau vài chục giây ngắn ngủi đã bay tới bên ngoài tòa nhà lớn kia.

“Bán!”

Trên mặt đất xung quanh tòa nhà lớn đó được dựng lên một đồng những công sự phòng ngự và vũ khí phòng thủ. Những người điều khiển hệ thống phòng ngự này đều là những binh sĩ tinh nhuệ nhất của tất cả các quốc gia, vậy nên họ đương nhiên sẽ không hỗn loạn khi bị tấn công bất ngờ như đám Tự Do Linh Hồn mười bảy nước. Trái lại, ngay khi tên thanh niên tóc bạc bay tới gần thì đã có mấy quả tên lửa đất đối không bắn về phía hắn!

Nơi này là Đảo Phục Sinh! Là nơi bất kỳ linh hồn hay quý quái nào cũng đều phải thực thể hóa thành dạng vật chất. Ý nghĩa cái tên của nơi này đúng như nghĩa đen của từ ngữ, là nơi để được “phục sinh”!

Trong phạm vi Đảo Phục Sinh, tên lửa đương nhiên có thể tạo tổn thương lớn cho quý quái. Mà tòa nhà này được đặt ở trung tâm của đảo, vậy nên dĩ nhiên không thể chỉ là một khu hội nghị bình thường, ở phần trung tâm của tòa nhà còn có những khu vực với chức năng đặc biệt mà không nhiều người được biết. Vậy nên xung quanh tòa nhà này, có thể nói là cứ ‘năm bước một lính canh, trăm bước một chốt gác’, khắp nơi là công sự, tháp canh, súng ống. Đứng nói là mấy trăm người, dù là một đạo quân hơn mười nghìn quân tấn công cũng có thể chống đỡ được!

Chỉ có điều... còn số ‘mười nghìn quân’ kia là áp dụng với ‘quân’ là người sống thôi! Bởi vì từ khi Đảo Phục Sinh quân đội các quốc gia đóng giữ đến nay, vẫn chưa từng có việc quý quái thực thể hóa xảy ra, mà cũng càng không có bất kỳ tên linh hồn nào rảnh rỗi đến sinh sự. Thế nên, dù đội quân đóng giữ nơi này là tinh nhuệ nhất của các quốc gia, nhưng trước nay cũng chưa từng phải chống lại quý quái tấn công. Do vậy, những biện pháp phòng ngự ở đây có hiệu quả hay không, thì đây mới là lần đầu tiên kiểm chứng.

Mấy quả tên lửa đất đối không đầu tiên đã phóng thẳng về phía xa. Chúng cho thấy rõ mình là sản phẩm của công nghệ cao, tốc độ cực nhanh, chỉ chớp mắt đã bay tới trước mặt thanh niên tóc màu bạc. Tên thanh niên tóc màu bạc đang lơ lửng giữa không trung, cách mặt đất chừng trăm mét, toàn thân liên tục phát ra trường khí thể màu đen, quả là một cái bia ngắm quá tốt. Tên lửa bắn trúng! “Àm, âm, âm”. Mấy tiếng nổ lớn liên tiếp vang lên, một vùng lửa sáng rực khuếch tán hơn trăm mét, gần như nhuộm cả một khoảng trời đêm thành màu đỏ rực. Chớ có đùa! Đây là vũ khí hiện đại hạng nặng có thể ‘nấu nát như’ cả mấy bay vận tải hạng nặng đó!

“Ha ha ha...”

Ngay khi đám binh lính bên dưới còn đang cố gắng nhìn xem đằng sau màn khói lửa của vụ nổ là gì, thì từ bên trong đó bỗng vang lên từng tràng cười lớn. Sau đó, ngay dưới sự quan sát chăm chú của tất cả, từng đợt trường khí thể màu đen liên tục khuếch tán ra từ trong đám khói lửa. Chỉ thoáng chốc sau, không gian trăm mét xung quanh vụ nổ đã không còn lại chút khói lửa nào, trong không khí chỉ còn lại một vài tàn lửa đang dần tàn lụi. Và ở chính nơi đó, gã thanh niên tóc màu bạc đang bình yên vô sự đứng đấy, vụ nổ dữ dội vừa rồi thậm chí chẳng làm rách nổi góc áo hắn!

“Ha ha ha... Vậy ra đây chính là sức mạnh của Chân Ma cấp đỉnh cao sao? Là oai lực của trường khí thể sau khi được ngưng tụ đó sao? Là cảnh giới khiến cho Kẻ Đứng Đầu Cung Diệp Vũ có thể hoành hành thiên hạ mà không cần kiêng nể gì ai đó sao? Ha ha ha... Giờ lão tử cũng đã là Chân Ma cấp đỉnh cao rồi! Anh hai ơi, anh có thấy được không? Em cũng đã là Chân Ma cấp đỉnh cao rồi!”

Tên thanh niên tóc bạc đứng đó cười lớn một cách phóng khoáng mà chẳng thêm để ý tới đám binh sĩ bên dưới đang vội vã thao tác các loại vũ khí nhắm về phía mình, từ đôi mắt hắn dường như còn có những điểm ánh sáng như ẩn như hiện rơi xuống. Mãi tới khi lại có thêm mấy quả tên lửa bắn về phía mình, hắn mới một lần nữa đưa mắt nhìn tới đám người bên dưới.

“Hôm nay tất cả các người đều sẽ phải chết! Anh hai, ngày em báo thù cho anh đã tới rồi!”

Trường khí thể màu đen tuôn mạnh ra từ trên người tên thanh niên tóc bạc, chỉ cuộn tới một đợt thì đã hoàn toàn bao trùm mấy quả tên lửa đang bắn đến kia. Tiếp đó là mấy tiếng nổ lớn vang lên, chỉ thấy trong trường khí thể màu đen bỗng bùng lên mấy quả cầu ánh sáng trắng chói lòa. Rõ ràng là sức công phá của mấy quả tên lửa kia đã hoàn toàn bị trường khí thể màu đen bao trùm, không thể phát ra ngoài dù chỉ một chút, vậy nên mới tạo thành cảnh tượng như vậy.

Tên thanh niên tóc màu bạc ngao mạn cười to một hồi rồi chột vung tay lên, những khối cầu lửa sáng rực đang bị trường khí thể màu đen giữ chặt liền tức bị ném xuống mặt đất. Trận địa dưới mặt đất lập tức phải hứng chịu một loạt những vụ nổ dữ dội rồi nhanh chóng chìm vào biển lửa, rất nhiều binh sĩ phía dưới bị nó tan xác hoặc chết cháy trong biển lửa, những tiếng gào thét kinh sợ và đau đớn vang lên khắp mọi nơi. Tên thanh niên tóc bạc thì lại dường như chẳng thêm quan tâm tới những gì diễn ra bên dưới, mặc cho liên tục có đạn súng máy bắn tới, hắn xoay người bay về phía tòa nhà không ló phía trước...

Cùng lúc đó, tại nơi đóng quân của Trung Quốc, khi Bùi Kiêu cảm nhận được cổ ý chí bóng tối như thể vô biên và trường khí thể của nó đè xuống từ trên bầu trời, hắn lập tức vọt ra khỏi khu nhà nghỉ. Theo sát sau hắn là Dương Húc Quang và Johnan, về phần Vu Nữ Trần thì đã trốn vào hầm trú ẩn dưới lòng đất. Dù sao tại Đảo Phục Sinh này, linh hồn và quý quái đều không thể xuyên qua vật chất, vậy nên chỉ cần thành viên của Tổ Chức Linh Hồn Trung Quốc không bị diệt sạch thì Vu Nữ Trần sẽ còn an toàn trong hầm.

Lúc ba người Bùi Kiêu lao ra khỏi khu nhà thì cũng có khoảng trăm tên linh hồn từ trong lao ra theo, ngoài người của Tổ Chức Linh Hồn Trung Quốc thì còn có thành viên đội của Johnan và David. Vì lúc này vẫn còn sớm nên mọi người còn chưa trở về nơi đóng quân của quốc gia mình mà vẫn đang tụ tập vui vẻ, cũng vì vậy mà khi nghe nói Kẻ Sa Đọa tấn công thì cả bọn đều đồng loạt vọt ra cả.

“Chuyện gì xảy ra vậy? Chẳng phải ngày ba tháng bảy mới khai mạc Hội Nghị Thượng Đỉnh mười bảy nước sao? Vì sao đám Kẻ Sa Đọa này lại tấn công sớm như vậy?” David dẫn đầu đám đồng vọt ra đầu tiên, vừa tới chỗ Bùi Kiêu thì vội hỏi.

Tuy Đảo Phục Sinh vốn là một đảo hoang ở giữa biển khơi bao la, xa rời nền văn minh của loài người, nhưng chính phủ sáu nước đã cải tạo nơi này nhiều lần từ lâu, hơn nữa vì có ý định biến nó thành pháo đài cuối cùng để chống lại quý quái thực thể hóa, vậy nên đảo này gần như đã trở thành một hòn đảo ‘không ngủ’, dù là đã khuya nhưng vẫn đèn đuốc sáng như ban ngày. Thế nên, khi mọi người chạy ra ngoài rồi đổi mắt nhìn lên bầu trời phía xa thì

lập tức thấy có mấy trăm tên linh hồn có đôi cánh chim màu đen từ trên trời bay xuống, sau đó lại chia làm sáu nhóm rồi chia ra đi tới các hướng khác nhau.

Nhưng chỉ có một mình Bùi Kiêu mới cảm nhận được cụ thể: có một luồng ý chí bóng tối rất lớn không gia nhập vào bất kỳ nhóm nào trong sáu nhóm kia, mà một mình bay về phía tòa kiến trúc lớn ở trung tâm của đảo. Thế nhưng ý chí bóng tối đó cũng không phải cái Bùi Kiêu thực sự lo lắng, bởi vì thực lực của ý chí bóng tối đó cũng chỉ là Chân Ma cấp mà thôi, có lẽ là Chân Ma cấp đỉnh cao, nhưng vẫn chưa đến mức không thể thể thắng nổi...

Thứ thực sự khiến cho Bùi Kiêu không dám làm gì thiếu suy nghĩ là một ý chí bóng tối vĩ đại ngự ở nơi cao không biết bao nhiêu nghìn mét trên bầu trời. Ý chí bóng tối đó dường như bao phủ cả bầu trời! Tuy không thể nhìn thấy bằng mắt thường, nhưng nhờ có trường khí thể của mình, Bùi Kiêu có thể cảm thấy ý chí đó dường như lớn vô bờ, cứ như đó chính là bầu trời đêm, quả thật chính là như ‘Thái Sơn áp đỉnh’ (1), vô biên vô bờ, khủng bố vô hạn, như thể chỉ cần ý chí bóng tối kia hạ xuống thì sẽ lập tức ép Đào Phục Sinh này thành bột phấn vậy. Trên bầu trời, là thần, là ma!

Có điều, không cho Bùi Kiêu đủ thời gian để cảm nhận cụ thể được thêm điều gì, một nhóm trong sáu nhóm của tập đoàn Kê Sa Đọa đã công thẳng tới nơi đóng quân của Trung Quốc. Vì tốc độ bay rất lớn nên tuy khoảng cách khá xa nhưng chỉ thoáng chốc là đám Kê Sa Đọa đã vọt tới. Kê cầm đầu của đám này là một gã to con trọc đầu, nhìn qua thì có vẻ là người da trắng. Hắn vừa bay vừa gào thét: “Mọi người đừng sợ! Kê Đứng Đầu đã bị nhốt trong Thành Phố Vàng, giờ là lúc Tổ Chức Linh Hồn Trung Quốc yếu nhất, hãy nhân cơ hội này tiêu diệt toàn bộ bọn chúng. Như vậy sẽ phá được bản tâm của Kê Đứng Đầu, sau này chúng ta vây giết Kê Đứng Đầu cũng sẽ ít anh em phải hy sinh hơn. Thế nên... giết đi!”

Gã to con đầu trọc gào lên điên cuồng, trong tay hắn cầm một dây xích lớn dài tới bảy, tám mét, một đầu có gắn quả cầu sắt lớn, lúc vung múa tạo ra những tiếng xé gió vang dội. Thứ vũ khí đó nhìn giống y như quả cầu sắt của loại xe phá dỡ chuyên dụng, chỉ quả cầu thôi đã cao cỡ một người chưa trưởng thành, uy thế khi vung múa đúng là vô cùng hãi người.

Nhưng đó còn không phải điều quan trọng nhất! Khi đám Kê Sa Đọa đông chừng trăm tên này bay tới trên đầu mọi người, trên người gã đầu trọc to lớn bỗng tuôn mạnh ra một trường khí thể. Tuy áp lực không lớn, uy lực cũng không có gì đặc biệt nhưng đó rõ ràng là một trường khí thể và còn là trường khí thể thuần túy do ý chí bóng tối tạo nên. Chỉ thoáng chốc, đã có một đám Tự Do Linh Hồn bị trường khí thể đó bao phủ.

“Hừ hừ... Chân Ma cấp đã thành rau cải trắng rồi sao? Vậy mà lại xuất hiện thêm một kẻ có được trường khí thể bóng tối? Ý chí bóng tối đó cũng là ý chí chủ quan của tự nhiên trời đất, đời nào lại dễ dàng cô đọng được như vậy?”

Bùi Kiêu khinh thường hừ một tiếng, trường khí thể bao dung của bản thân cũng lập tức khuếch tán ra bốn phía. Chỉ vừa va chạm, trường khí thể bóng tối kia lập tức bị trường khí thể bao dung hoàn toàn đánh tan, rõ ràng là độ ngưng tụ của trường khí thể bóng tối kia quá thấp, quá yếu ớt, đừng nói là trường khí thể bao dung của Bùi Kiêu mà thậm chí cả trường khí thể của những Chân Ma cấp bình thường nhất cũng không bằng. Nó giống như... giống như trường khí thể đó không có thật vậy!

(Biết mà! Trường khí thể bóng tối kia quý hiếm như vậy, sao có thể giống như rau cải trắng, ai ai cũng có vậy được? Hiển nhiên là chuyện này có liên quan tới thực thể như thần như ma trên bầu trời kia rồi. Có lẽ thực thể trên đó... là Ma Vương cấp chân chính! Không phải loại ‘Nửa Bước Ma Vương’ như Ngưu Đầu, Mã Diện trong Phong Đô, mà là Ma Vương cấp chân chính!)

Ma Vương cấp! Cấp độ mà sau khi linh hồn sẽ đạt tới sau khi đã vượt qua Chân Ma cấp, vượt qua Chân Ma cấp đỉnh cao!

Một cấp độ mà trước kia mới chỉ tồn tại trên lý thuyết!

Chú thích:

1. Thái Sơn áp đỉnh: trong truyền thuyết, Thái Sơn là một tron những ngọn núi không lồ nhất thế gian. Thái Sơn áp đỉnh nghĩa là Thái Sơn đè xuống từ trên trời, ý chỉ áp lực rất lớn.

Bạn đang đọc truyện *Từ Vong Khai Đoan* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Q.5 - Chương 21: Chương 9: Ma Vương Cấp Chân Chính (2)

Cho dù thực thể trên bầu trời kia có là quỷ, là thần hay là ma đi nữa thì việc trước mắt vẫn là phải giải quyết xong đám Kê Sa Đọa đang đột kích này. Sau đó, nếu như thực thể trên bầu trời kia muốn tham chiến, vậy đánh không lại thì chẳng lẽ không biết chạy hay sao? Dù sao thì Hội Nghị Thượng Đỉnh mười bảy nước lần này cũng là để thảo luận về kế hoạch Quân Đội Linh Hồn, nếu như tin tức mà Varotian gửi kia là thật, vậy thì Bùi Kiêu còn ước gì cho cái hội nghị này bị phá tanh bành ra ấy chứ!

Bùi Kiêu cũng không phải một kẻ ôm tham vọng ghê gớm gì. Mặc dù sau khi giao chiến cùng Ác Ma trong Nam Bắc Chiến Trường, rồi từ Mỹ ngạo mạn đi tới Châu Âu, về sau đi tới Đào Phục Sinh này lại tỏ ra có phần hung hăng phách lối, nhưng cũng không phải là vì tranh đoạt quyền thế gì gì đó. Lý do chẳng qua là vì sau khi tiến vào Chân Ma cấp, hắn hiểu được rằng: muốn làm chấp niệm tăng cấp thì bản tâm cần phải thông suốt mới được. Chính vì vậy nên mới phải làm việc thuận theo bản tâm, tâm cho rằng làm thế nào là đúng thì sẽ làm như vậy, không vì hậu quả có thể xảy ra của việc hành động như

vậy mà để cho tâm mình bị khuất nhục. Điều đó chính như lời hán nói: “Ta là Bồ Tát, sao có thể giống như người trần mà e sợ ‘quái’?” Hân lúc này đã không còn cẩn thận, chặt chẽ như khi còn sống, chỉ cần hân cảm thấy làm như vậy là đúng, vậy thì hân sẽ dám thẳng tay đánh cược vào quyết định của mình!

Thật ra, tất cả những thứ như quyền lực, địa vị, dã tâm gì đó, đều không phải điều hân quan tâm, bởi vì những thứ đó không phải bản tâm của hân, hân chỉ đơn giản là muốn có thể an toàn sống sót qua ngày tận thế năm 2012 cùng với mẹ, em gái và một vài người đồng bạn thân thiết mà gần đây mới gặp gỡ...

Thế nên, nếu như cái Kế Hoạch Linh Hồn kia thực sự như những gì Varotian đã nói, vậy thì đại khái là hân có thể ‘hoàn toàn thanh thân’ mà đứng ngoài chuyện này, mặc cho chính phủ và tập đoàn Kê Sa Đọa đánh nhau sống chết. Với năng lực đặc thù Valkyrie, lại cả Ngụy Nguư Đầu trợ lực, chắc chắn hân sẽ có thể liên tục tìm được thêm đồng đội, còn sợ không nâng cao được thực lực nữa hay sao? Vậy thì còn phải trông mong gì vào chính phủ nữa? Chẳng lẽ hân còn phải quan tâm tới tiền tài và địa vị của thế tục hay sao?

(Có điều, bỏ đi ngay lúc này thì cũng không ổn! Chẳng lẽ tất cả đều đang chiến đấu, thế mà một Chân Ma cấp như ta lại bỏ đi... Tóm lại, trước hết cứ trấn áp, hoặc là tiêu diệt hết cái đám Kê Sa Đọa trước mặt này đã. Sau đó, ta sẽ chạy tới tòa nhà trung tâm, khiến chính phủ phải công khai Kế Hoạch Linh Hồn ra ngoài. Nếu cái kế hoạch đó thực sự làm cho người ta không thể chịu nổi thì bỏ đi cũng không muộn. Nhưng trước đó còn phải báo thù cho Jenny nữa. Xem ra, hiện tại phải làm thật nhiều hết cỡ cái đám Kê Sa Đọa này mới được!)

Đã có ý định rõ ràng, Bùi Kiêu cũng không tiếp tục chậm trễ nữa, bởi vì tất cả những người xung quanh này, hoặc là thuộc lực lượng tinh nhuệ của Tổ Chức Linh Hồn Trung Quốc, hoặc là những chiến hữu đã từng cùng hân kề vai chiến đấu, vào sinh ra tử, bất cứ người nào chết đi cũng sẽ khiến cho hân đau đớn. Thế nên, đôi mắt hân lập tức lóe lên ánh sáng màu vàng kim, một cây rìu không lồ màu vàng kim xuất hiện. Sau đó, ánh sáng vàng trên cây rìu bùng lên chói lọi, khiến cho trong thoáng chốc, người ta không thể nhìn thẳng vào nó. Đến khi ánh vàng yếu bớt thì một quái vật thân người đầu bò cao hơn mười mét đã đứng đó giữa vầng sáng.

Phía bên kia, gã to con trọc đầu vốn là đang phóng ra trường khí thể bóng tối, nhưng ngay khi trường khí thể bao dung nhẹ nhàng chạm vào thì trường khí thể của hân lập tức bị hòa tan, biến mất. Trong giây lát, tên này và đám Kê Sa Đọa bên cạnh vẫn còn ngẩn ra, chưa hiểu chuyện gì vừa diễn ra. Nhưng đến khi quái vật thân người đầu bò màu vàng lợt xuất hiện, gã kinh hoàng hét lên: “Là Bùi Kiêu! Chính là kẻ đã bước vào Tầm Chân Chi Lộ... Không phải! Hân đã là Chân Ma cấp! Mẹ kiếp, thằng ngu nào đi điều tra tin tức của Trung Quốc vậy hả? Ngay cả điều này mà cũng không biết nữa!”

Có điều là lúc này hai bên đã nhanh chóng thu hẹp khoảng cách, đã không còn thời gian cho gã trọc kêu ca gì nữa. Mà tên này cũng có thể nói là một kẻ gan lỳ, biết rõ là phải đối mặt với một Chân Ma cấp chân chính như Bùi Kiêu mà cũng không hề lùi bước, gã vung quả cầu sắt trong tay vun vút, trên người bốc lên từng đám khí đen kịt. Đám khí đen đầy sau đó lại chui hết vào quả cầu sắt, khiến cho ánh sáng đen của quả cầu lập tức càng trở nên lan rộng, nhìn vào dường như một khối không gian đen kịt vậy. Trong tiếng xé gió dữ dội, quả cầu nện thẳng xuống đầu Bùi Kiêu.

Nhưng vậy cũng chẳng khiến Bùi Kiêu phải chú ý, dù sao đối phương cũng chỉ là một tên Chân Ma cấp hàng nhái mà thôi. Lại có mấy luồng ánh sáng bắn ra từ trong mắt Bùi Kiêu, Anh Dũng Súng và bốn món Thiên Sinh Vũ Khí khác đã lơ lửng trước mặt, năm món Thiên Sinh Vũ Khí này dường như tạo ra một tấm khiên ngăn cản quả cầu sắt kia. Một tiếng kim loại va chạm vang dội! Vượt khỏi dự đoán của Bùi Kiêu, năm món Thiên Sinh Vũ Khí bên trong vỏ trường khí thể của hân lại không ngăn được đòn oanh kích quả cầu sắt kia, ngoài Anh Dũng Súng vẫn có thể trôi nổi trước mặt thì bốn món Thiên Sinh Vũ Khí còn lại đã bị đập văng ra tứ phía. Tuy chúng vẫn trôi nổi lơ lửng trong không khí như trước, nhưng trường khí thể của Bùi Kiêu bên trong thì rõ ràng đã bị đánh tan không ít.

“Lực đạo thật lớn... Không đúng! Đây là trọng lực?”

Bùi Kiêu thấy chỉ một đòn mà bốn trong số năm món Thiên Sinh Vũ Khí của mình đã bị đánh bay thì đầu tiên là than thở rằng chất lượng của bốn món Thiên Sinh Vũ Khí kia quả kém nên chỉ có truyền vào rất ít trường khí thể, ít hơn nhiều so với Anh Dũng Súng. Thế nhưng khi hân vừa nắm chặt Anh Dũng Súng, định xông lên giành lợi thế tấn công trước thì lại đột nhiên cảm thấy cơ thể trở nên rất nặng nề, như thể thoáng cái đã tăng thêm hai, ba trăm ký vậy. Cảm nhận đó là hoàn toàn chính xác, ngay cả mặt đất nơi hân đứng cũng nứt vỡ ra vì sức nặng. Nếu không phải sau khi trường khí thể bao dung tràn ra, cảm giác đó lập tức bị xua đi thì có khi hân sẽ vì chuyện này mà rất mất mặt đấy.

Gã to con trọc đầu cười ha ha nói: “Có sự ‘chúc phúc’ của Thế Giới Xà mà ta còn phải sợ một tên tay mơ mới tiến vào Chân Ma cấp như ngươi hay sao? Cút đi chết đi!”

Tên trọc rống to một tiếng, lại vung quả cầu sắt khổng lồ lên định tấn công. Bất ngờ, Ngụy Nguư Đầu vẫn đứng một bên từ khi hiện ra bỗng ngửa đầu rống lớn một tiếng, sau đó giờ cái quả đầm to như chum nước của nó lên nện xuống đầu gã trọc. Gã trọc lúc này đang bay cách mặt đất khoảng bảy, tám mét – nếu không thì hân cũng chẳng thể dùng nổi quả cầu sắt kia để tấn công Bùi Kiêu. Vậy nên, lúc một thân hình màu vàng lợt khổng lồ xuất hiện trước mặt gã, thì ngay sau đó là một quả đầm khổng lồ nện thẳng xuống phía hân. Nếu thật sự bị quả đầm khổng lồ như vậy nện xuống thì có khi hân sẽ bẹp dí luôn cũng nên.

Gã trọc không dám gào rống mấy thứ kì quặc gì nữa, quả cầu sắt đang vung vẫy trong tay lập tức được quăng về phía năm đầm khổng lồ. Một tiếng “ùng” trầm đục cực lớn vang lên, mặc dù quả cầu sắt và quả đầm ‘bằng da bằng thịt’ của Ngụy Nguư Đầu va chạm nhưng âm thanh lại nặng nề giống như tiếng của một chiếc chuông cổ. Ngay khoảnh khắc hai bên va chạm, trường khí thể phản nộ của Ngụy Nguư Đầu bỗng trở nên cực kỳ mãnh liệt, lại còn được trường khí thể bao dung của Bùi Kiêu thúc đẩy, uy lực của nó gần như đạt tới trường khí thể có thể thấy bằng mắt thường, lúc ngưng tụ lên năm đầm thì uy lực đòn tấn công lập tức lớn gấp mười lần. Một đòn chạm trán, quả cầu sắt lập tức ‘ầm’ một tiếng vỡ tan tành!

Thiên Sinh Vũ Khí mà cũng có thể bị vỡ?

Lần này thì không chỉ gã trọc lập tức ngậy đại, mà ngay cả Bùi Kiêu đang đứng một bên vận hành trường khí thể bao dung để phối hợp với Ngụy Nguư Đầu cũng ngẩn người. Thiên Sinh Vũ Khí cũng có thể bị nghiền nát? Rõ ràng cũng có thể bị gãy vỡ như vật chất thông thường ư?

Có thể là sau khi trường khí thể được ngưng tụ thì có khả năng nghiền nát được chấp niệm của Thiên Sinh Vũ Khí, hoặc cũng có thể là vì tính chất đặc biệt của Đào Phục Sinh này, nhưng hiện tại cũng không phải là thời điểm để đi tìm hiểu tí mĩ những thứ này. Có lẽ gã to con trọc đầu và Bùi Kiều có thể kinh ngạc, ngẩn người vì cảnh tượng Thiên Sinh Vũ Khí bị nghiền nát, nhưng Ngụy Nguru Đầu thì cơ bản lại không biết cái gì gọi là kinh ngạc. Sau khi đâm nát quả cầu sắt, nó chỉ bị đẩy lùi lại mấy bước, sau đó lại rống lớn một tiếng nữa, tiếp tục bước tới nện cho gã trọc thêm một đấm. Một tiếng ‘rầm’ vang rền, lần này gã trọc đã bị đập trúng, và còn bị đập cho lún sâu vào trong nền đất, chỉ còn mỗi cái đầu nhô lên.

Nhưng gã trọc này cũng không hổ danh là linh hồn có được trường khí thể, tuy là cái trường khí thể này có liên quan gì đó tới sự ‘chức phúc’ của Thế Giới Xà, nhưng nếu chỉ tính về độ bền bỉ của chấp niệm thì gã trọc này vẫn vượt xa những linh hồn bình thường, tuy bị trúng một đòn chính diện đã được tăng cường sức mạnh bằng trường khí thể của Ngụy Nguru Đầu, vậy mà gã trọc vẫn có thể gầy giữa thân hình lún sâu dưới nền đất của mình. Thế nhưng rất tiếc, Ngụy Nguru Đầu lại giống như một người máy không cảm xúc, không nghỉ ngơi, nó lập tức nhắc chân rồi đập liên tục xuống mặt đất. Khi một loạt những tiếng ỳnh, ỳnh liên tiếp vang lên, thậm chí người xung quanh còn có thể cảm thấy mặt đất đang chấn động liên tục, còn gã trọc kia thì đã không biết sống chết ra sao!

Bùi Kiều cũng không tiếp tục chú ý tới tên to con trọc đầu kia nữa. Hắn nhắc Anh Dững Súng lên rồi xông thẳng vào trong đám Kê Sa Đọa, một nhát chém xuống, lập tức có mấy tên Kê Sa Đọa bị chém thành hai khúc, cho dù chúng đã ngăn cản hay chống đỡ cũng không có tác dụng. Bùi Kiều lúc này có lực lượng lôi điện tăng tốc, lại dùng cả trường khí thể bao dung để tăng cường sức mạnh, tốc độ, sức phản ứng v.v... mỗi một nhát chém xuống là một vầng sáng bạc lóe lên, tuy uy thế chưa thể bằng được luồng sét màu tím của Cung Diệp Vũ, nhưng lúc này hắn tung hoành trong sân, cũng đã là không ai địch nổi. Chỉ sau mười mấy giây ngắn ngủi, đã có hơn hai mươi tên Kê Sa Đọa bị chém thành mảnh nhỏ. Tuy bọn chúng còn chưa hoàn toàn tiêu tan những cũng đã không còn chút năng lực hành động đáng nói nào nữa rồi.

Bạn đang đọc truyện *Từ Vong Khai Đoan* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Q.5 - Chương 22: Chương 9: Ma Vương Cấp Chân Chính (3)

Từ lúc Bùi Kiều thả ra Ngụy Nguru Đầu đầu, sau đó hắn và tên trọc kia chạm trán một đòn, đến Ngụy Nguru Đầu đánh nát món Thiên Sinh Vũ Khí nhìn như quả cầu sắt, rồi nó đập gã kia lún vào đất xong đập đập liên hồi, cả quá trình đó thực ra chỉ diễn ra trong vài giây. Sau đó, Bùi Kiều như hóa thành một luồng sáng bạc ngang dọc trong chiến trường, bất kỳ tên linh hồn nào bị luồng sáng trắng quét qua, hoặc lập tức bị chia năm xẻ bảy, hoặc bị chém thành hai nửa. Tuy vì tất cả đều là linh hồn nên chẳng thể có cảnh máu me văng tung tóe như người sống, nhưng tràng cảnh cũng vô cùng kinh dị, thế nên cả đám linh hồn sa đọa kia đều cứng ngắc cả lại, sau đó không biết kẻ nào gào lên một tiếng rồi có mấy tên vội phóng lên trời bỏ trốn, những kẻ còn lại cũng đều lộ ra vẻ do dự, hoảng sợ.

Lòng Bùi Kiều cũng hơi thả lỏng, hắn vốn đang suy nghĩ xem nên dùng trường khí thể trong lâu thì không ‘thua lỗ’. Phải biết rằng tuy trường khí thể bao dung của hắn có thể ngưng tụ để mô phỏng ra uy năng của trường khí thể có thể thấy được bằng mắt thường của Chân Ma cấp đỉnh cao, nhưng dù sao đó cũng chỉ là hiệu quả sau khi cô đọng trường khí thể bình thường lại mà thôi, vẫn còn nhiều hạn chế so với trường khí thể có thể thấy bằng mắt thường thật sự. Ngoài việc tiêu tốn nhiều gấp bội so với trường khí thể có thể thấy được bằng mắt thường khi dùng trong cùng một khoảng thời gian, tốc độ hồi lại cũng chậm hơn rất rất nhiều, gần như bị hạn chế thời gian sử dụng. Thế nên, nếu một loạt những hành động vừa rồi đã tạo được hiệu quả uy hiếp với kẻ địch thì sự tiêu hao vừa rồi của hắn có thể nói là không lỗ.

Thế nhưng khi Bùi Kiều còn chưa kịp hoàn toàn tập trung lại, thậm chí phần lớn đám linh hồn sa đọa còn chưa kịp chạy mất, mấy tên Kê Sa Đọa bỏ chạy đầu tiên cũng mới chỉ bay xa được hơn trăm mét, thì bỗng có một cổ áp lực vô cùng khủng khiếp từ trên bầu trời giáng xuống, đè ngay lên phía trên đầu mấy tên Kê Sa Đọa đang bỏ trốn kia. Thật đúng như ‘Thái Sơn áp đỉnh’, chỉ thuần túy là áp lực của ý chí, không thấy bất kỳ phương thức công kích nào, cũng không có tác dụng của trường khí thể, nhưng mấy tên linh hồn sa đọa kia lại tựa như trúng võ, đứng đứng nổ tung. Từ luồng khí màu đen, đến Năng Lượng Tiêu Chuẩn đều nổ tung, ngoài Thiên Sinh Vũ Khí rơi xuống đất thì tất cả những gì còn lại đều dần tan biến vào hư không. Cảnh tượng giống như một quả pháo hoa với thành phần là luồng khí đen và Năng Lượng Tiêu Chuẩn bùng nổ vậy...

Bùi Kiều thấy vậy thì lạnh run cả người. Người khác có lẽ còn không nhìn ra được, nhưng vừa rồi, hắn rõ ràng đã thấy một cái móng vuốt khổng lồ màu đen lớn hơn trăm mét đột nhiên xuất hiện giữa không trung rồi bóp nát mấy tên Kê Sa Đọa bỏ chạy. Mấy tên Kê Sa Đọa đó thậm chí không kịp kêu một tiếng thì đã bị cái chân rồng khổng lồ đó bóp cho nổ tung rồi hoàn toàn tiêu tán!

Trời ạ! Đó là cái gì! Có phải chính là thực thể không biết tên ở trên bầu trời kia không?

Cảnh tượng vừa rồi làm Bùi Kiều khiếp sợ không thôi. Mặc dù hắn đã cô đọng được trường khí thể bao dung, cũng đã từng nhìn thấy Chân Ma cấp đỉnh cao, thậm chí là Ma Vương cấp không hoàn chỉnh cũng đã thấy, thế nhưng khi cái chân khổng lồ kia bất ngờ hiện ra, hắn vẫn đột ngột cảm thấy một áp lực không thể chống đỡ, to lớn vô cùng, thậm chí khi đối mặt với Cung Diệp Vũ hắn cũng chưa bao giờ có cảm giác như vậy... Thực thể trên bầu trời kia, là thứ mà sức người có thể chống lại được thật sao?

“Giết!”

Bùi Kiều dù sao cũng đã thành tựu Chân Ma, tâm tính của hắn đã cứng cỏi tới mức hầu như không thể bị dao động. Ngay khi mấy tên Kê Sa Đọa bị bóp chết thì hắn cũng hiểu rằng: giờ thì đám người trước mặt kia chắc chắn sẽ liều chết đến cùng, không có chuyện thua mà bỏ chạy nữa rồi. Đã vậy thì hắn cũng không keo kiệt trường khí thể nữa, sau khi rống to một tiếng, dẫn đầu nhảy vào trong đám Kê Sa Đọa, theo sát phía sau là Dương Húc Quang,

Johanan, David, còn có đám thành viên tinh nhuệ của Tổ Chức Linh Hồn Trung Quốc, cả Dương Đình Thiên cũng xách ngọn thương được phủ một lớp chấp niệm vọt lên. Về phần Trương Hằng... thì đang đứng xa xa kéo cung ngắm bắn. Thế nhưng không biết có phải vì đây là lần đầu tiên hắn chiến đấu hay là vì những Kẻ Sa Đọa kia nhìn không khác gì người bình thường, mà hắn chỉ kéo cung mãi rồi lại không bắn một phát nào. Nhưng dù sao thì hắn cũng chỉ là một tay mơ mà thôi, có tham chiến hay không thì cũng không ảnh hưởng gì tới thế cục cuộc chiến.

Tuy nói trường khí thể bao dung của Bùi Kiêu không có chức năng tăng cường hay suy yếu gì, nhưng Ngụy Nguư Đầu có mặt ở đây cũng không phải là chỉ là để làm cảnh. Con quái vật cứ giẫm mãi cho tới khi mặt đất dưới chân nó trào đầy ra Năng Lượng Tiêu Chuẩn, trường khí thể phần nộ của nó lập tức tràn ra bốn phía một cách không e dè gì cả. Hơn nữa, cũng không biết có phải là vì đã đi theo Bùi Kiêu khá lâu, mà không hiểu sao Ngụy Nguư Đầu đã bắt đầu sinh ra một chút trí khôn. Lần này, trường khí thể phần nộ khuếch tán ra khắp bốn phía, nhưng lại chỉ làm suy yếu và áp chế đám linh hồn sa đọa kia, còn ‘người nhà’ ở xung quanh thì lại không bị ảnh hưởng chút nào. Mà ở đây còn có Bùi Kiêu với thực lực vượt xa tất cả, thế nên dù đám Kẻ Sa Đọa ôm quyết tâm liều chết chiến đấu nhưng vẫn chẳng thể lật ngược được thế cờ. Chỉ vài phút sau, khi tên linh hồn sa đọa cuối cùng bị chém thành mảnh nhỏ thì tất cả mọi người đồng loạt hoan hô âm lên. Trong số đó lại có mười mấy người bắt đầu chạy ủa ra xung quanh, nhanh chóng thu nhặt Thiên Sinh Vũ Khí mà đám Kẻ Sa Đọa để lại.

Thành quả của trận đánh nhỏ vừa rồi đúng là rất huy hoàng: gần trăm tên linh hồn sa đọa, trong đó còn có một gã cường giả Chân Ma cấp có thể sử dụng được trường khí thể, vậy mà đã hoàn toàn bị tiêu diệt trong chưa đầy mấy phút ngắn ngủi. Hơn thế nữa, bên phe mình, ngoài mấy tên linh hồn bị chém rụng tay chân, cần được linh hồn đặc thù chữa trị thì không ngờ lại không chết một ai! Chiến tích này quả đúng là vô cùng huy hoàng!

Tất cả mọi người lúc này đều đang nhìn về phía Ngụy Nguư Đầu đứng thẳng bất động với ánh mắt hăm mộ, đồng thời cũng nhìn về phía Bùi Kiêu với vẻ sùng bái. Thậm chí còn có người khẽ thì thầm với nhau rằng: dù hôm nay Cung Diệp Vũ làm đoàn trưởng thì chiến tích này cũng chỉ có thể đến vậy mà thôi, xem ra đúng là đã đến lúc để Tổ Chức Linh Hồn Trung Quốc trỗi dậy rồi, lúc trước thì có một Kẻ Đứng Đầu Cung Diệp Vũ, giờ lại chui ra thêm Người Đứng Thứ Hai Thế Giới – Bùi Kiêu, cứ thế này thì rồi cường giả Chân Ma cấp thứ năm của thế giới rồi cũng sẽ xuất thân từ Tổ Chức Linh Hồn Trung Quốc cũng nên...

Nhưng lúc này thì Bùi Kiêu còn có lòng dạ thanh thản nào để mà đi nghe những thứ đó? Tất cả sự tập trung của hắn đều đang hướng về phía thực thể trên bầu trời kia. Ngoài lúc trước bỗng nhiên đánh xuống thì sau đó, cái thứ trên bầu trời đó bỗng nhiên lại trở nên im lìm tĩnh lặng. Thế nhưng tĩnh lặng không đồng nghĩa với nguy hiểm biến mất, có nhiều lúc, sự tĩnh lặng càng làm người ta cảm thấy khủng bố hơn! Cũng giống như bão tố giấu trong lòng trong đại dương sâu thẳm, trước khi bão tới, biển hóa ra lại thường rất lặng sóng. Giờ phút này cũng giống như vậy, thứ trên bầu trời kia, giống như một con bão vô cùng khủng khiếp đang trốn ở sâu trong biển cả, hằng biết lúc nào sẽ hóa thành gió bão kinh khủng ập vào đất liền. Ý chí bóng tối không lồ tràn ngập bầu trời kia tuy không có một cử động nhỏ nào, nhưng bản thân nó đã giống như một quả núi khổng lồ, lúc nào cũng đe dọa, đè ép người ta bên dưới.

“Khủng bố!”

Trong đầu của Bùi Kiêu, chỉ có hai chữ này mới đủ để hình dung về thực thể kia.

(Nếu như lực lượng mạnh mẽ tới vậy, thì sợ rằng khả năng chạy trốn được cũng không lớn. Mà khả năng đánh bại được thực thể này cũng gần như bằng không, trừ khi Cung Diệp Vũ chạy tới Đảo Phục Sinh, sau đó lại tập trung lực lượng của hai gã Chân Ma cấp còn lại... Không! Cho dù là vậy cũng không có cơ hội! Thực thể trên bầu trời kia cũng không phải là Ma Vương cấp chưa hoàn chỉnh, ý chí bóng tối che khuất cả bầu trời kia đã không còn là năng lực của sinh vật nữa rồi. Trừ khi...)

Bùi Kiêu càng nghĩ thì trong lòng càng thấy bất lực. Nhưng chính lúc này, trong đầu hắn bỗng nghĩ tới nguyên nhân đám Kẻ Sa Đọa chọn ngay lúc này để tấn công Đảo Phục Sinh. Suy luận từ thời gian và sự kiện thì mục tiêu của chúng chắc chắn là Hội Nghị Thượng Đình mười bảy nước, và rất có thể chính là để ngăn cản kế hoạch linh hồn được triển khai. Mà hiện tại thì lãnh đạo của cả mười bảy nước đều đang có mặt trên đảo, thế nhưng bọn họ đều đã biết đến ba lời tiên tri kia, vậy mà vẫn bất chấp nguy hiểm để tới đây sao? Nguyên nhân chỉ có thể là hoặc bọn họ quá tự tin tới mức mù quáng, hoặc là... bọn họ có vũ khí bí mật! Vũ khí bí mật thật sự có thể đối kháng được sự tấn công của tập đoàn Kẻ Sa Đọa!

(Nếu điều đó là thật, vậy thì còn một con đường sống. Nhưng vẫn phải tính toán thật kỹ về thực lực thật sự của chính phủ mới được. Nhất là sau khi kế hoạch linh hồn đã được triển khai...)

Cùng lúc đó, trong tòa nhà không lồ ở trung tâm Đảo Phục Sinh, nói đúng hơn là một chỗ ở sâu bên dưới tòa nhà này hơn trăm mét, mười bảy người lớn tuổi đang cùng ngồi quây thành một vòng tròn lớn. Mà mười bảy người này đều là những người nắm quyền thực sự tại quốc gia của mình, thậm chí sở hữu cả lãnh thổ riêng trong lòng quốc gia, là những kẻ một cái dặm chân cũng có thể ảnh hưởng tới tiền độ, cuộc sống của ngàn vạn người. Có thể nói toàn bộ bọn họ đều là những người thực sự quyền lực nhất thế giới.

Một lão già da trắng ước chừng khoảng sáu mươi tuổi trong số đó cất lời: “Đã thảo luận lâu như vậy rồi, cũng nên đi đến một kết luận đi thôi. Tuy ban đầu mười bảy nước chúng ta đã nhất trí rằng phải có ít nhất mười ba nước đồng ý thì mới có thể thông qua nghị quyết, để một lần nữa khởi động Kế Hoạch Quân Đội Linh Hồn, nhưng chắc giờ các vị cũng hiểu được tình hình đã nghiêm trọng tới mức nào. Chẳng lẽ các vị vẫn cảm thấy tình hình còn đang nằm trong tầm kiểm soát của các vị ư?”

Mười sáu người còn lại chỉ im lặng không nói gì, yên lặng ngồi không nhúc nhích. Cũng không biết bao lâu sau, một vị trung niên khác có vẻ ngoài khá oai hùng chợt cất tiếng: “Chỉ còn cách thời điểm phải đưa ra nghị quyết cuối cùng hai ngày... Đến lúc đó bỏ phiếu cũng được. Còn hiện giờ, phải giải quyết đám Kẻ Sa Đọa đang tập kích đã. Tôi đề nghị khởi động Hệ Thống Phòng Ngự Linh Hồn cấp thấp của Đảo Phục Sinh!”

“Tán thành.”

“Tán thành.”

“Tán thành...”

Tất cả mọi người có mặt đều nói ra hai chữ đó. Sau đó, chỉ thấy mỗi người bọn họ đều lôi ra một thiết bị kỳ lạ đeo dưới tay, rồi đặt thiết bị đó vào một chỗ lõm trên bàn trước mặt mình. Trong chốc lát, cả căn phòng đã đầy những tia sáng kỳ dị.

Cùng lúc đó, trên mặt đất Đảo Phục Sinh, những bức tượng đá hình đầu người đã tồn tại không biết bao nhiêu năm tháng trên Đảo Phục Sinh, đôi mắt chúng bỗng tuôn ra ánh sáng trắng chói mắt, rực rỡ, từng luồng ánh sáng đều bắn hướng về phía chân trời trước mặt...

“Khởi động Hệ Thống Phòng Ngự Linh Hồn cấp thấp của Đảo Phục Sinh!”

Bạn đang đọc truyện *Từ Vong Khai Đoan* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Q.5 - Chương 23: Chương 10: Thế Giới Xà – Jormungand! (1)

Tượng đá hình đầu người! Đó là một thứ dấu ấn của nền văn minh thời tiền sử mà chỉ riêng Đảo Phục Sinh thật và Đảo Phục Sinh giả - nơi được các nước dựng lên để làm thắng cảnh du lịch mới có. Chỉ khác một cái là thật còn một cái là giả.

Những tượng đá hình đầu người thật này đã có niên đại tồn tại vô cùng lâu, thậm chí đã tồn tại từ trước khi loài người xuất hiện. Ngoài một số ít người biết rõ về văn minh Atlantis thì hầu như cả loài người, không ai biết nguồn gốc của những tượng đá này là từ đâu ra... và chúng có tác dụng gì.

Mãi đến lúc này, những tượng đá khổng lồ này mới phát huy tác dụng thật sự của chúng. Mỗi một tượng đá hình đầu người đều bắn ra ánh sáng trắng sáng rực từ trong mắt. Trên đảo có ít nhất là mấy nghìn tượng đá hình đầu người, chính vì vậy nên cảnh tượng lúc này biến thành vô số cột sáng trắng từ trên đảo bắn lên không trung. Mà càng thêm kỳ diệu là những cột sáng trắng này lại không đi theo đường thẳng tắp, mà khi đi đến giữa không trung rồi bắt đầu uốn cong và cùng hội tụ lại tại một điểm, biến thành một màn sáng trắng sáng rực bao phủ toàn bộ Đảo Phục Sinh. Chỉ sau giây lát, cả Đảo Phục Sinh đã sáng như ban ngày. Nhưng một lát sau, ánh sáng của màn sáng đó dần tắt đi rồi biến mất, mọi người có mặt đều cảm thấy dường như không có gì thay đổi. Một màn hoành tráng vừa rồi chẳng lẽ chỉ là để vui mắt hay sao?

Nhưng mấy vị cường giả Chân Ma cấp trên Đảo Phục Sinh thì lại sắp lòi roi con mắt ra ngoài mắt rồi! Cũng chỉ có những kẻ có được trường khí thể như bọn họ mới có thể cảm nhận rõ ràng. Làm sao lại không có gì thay đổi cho được? Phải là gần như đã làm hoàn toàn thay đổi Đảo Phục Sinh mới đúng!

Trường khí thể ! Nói chính xác một cỗ áp lực cùng loại với áp lực của trường khí thể đột ngột xuất hiện bao trùm toàn bộ Đảo Phục Sinh. Cảm xúc hoặc ý chí của trường khí thể này là thứ rất khó hình dung, nó chỉ nhằm vào tội nghiệt mà thôi! Đây là một trường khí thể chống tội nghiệt vô cùng lớn, chẳng những có thể bao phủ toàn bộ Đảo Phục Sinh mà cả vùng biển 10km xung quanh đảo cũng đều nằm trong tầm bao phủ, thậm chí không trung cách đảo nghìn mét cũng nằm trong tầm bao phủ, giống như một cái chụp lớn bao bọc Đảo Phục Sinh lại. Đây thực sự là một trường khí thể khổng lồ tới mức khó mà hình dung!

Dưới sự bao phủ của trường khí thể kia, những đám tội nghiệt thoát ra khỏi Kê Sa Đoạ sau khi chúng bị bọn Bùi Kiêu tiêu diệt bỗng nhiên như sôi trào, phát ra những tiếng xèo xèo, giống như bản thân nó cũng là một loại sinh mạng vậy. Đám khí đen này sôi sục một hồi rồi sau đó chợt nổ tung giữa không trung, vụ nổ thậm chí còn hất bay mất Tự Do Linh Hồn đứng gần đó. Sức nổ của chúng hoàn toàn không khác gì thuốc nổ mạnh, chỉ khác là không có ánh sáng, khói lửa mà chỉ thấy những vòng sóng xung kích lan tỏa thôi.

Tình cảnh như vậy đúng là làm người ta quá mức kinh ngạc! Trên đời lại có trường khí thể lớn đến như vậy tồn tại? Hơn nữa uy lực của cái trường khí thể đó lại khủng bố đến thế? Đó mà là trường khí thể khi gì nữa? Rõ ràng là khắc tinh của tội nghiệt đó chứ!

Khi Bùi Kiêu thấy đám tội nghiệt kia nổ tung, đầu tiên hắn cũng hơi bàng hoàng, có điều sau đó cũng nhanh chóng bình tĩnh lại. Theo như những tin tức đến nay đã biết, nhất là tin tức về việc chính phủ thế giới khai quật di tích Atlantis, vậy thì chuyện vừa xảy ra gần như có thể nói là đương nhiên.

Nếu như trước kia, văn minh Atlantis cũng đã gặp phải sự kiện quỷ quái thực thể hóa, vậy thì đương nhiên người Atlantis sẽ dùng sức mạnh của khoa học kỹ thuật để chống lại quỷ quái. Ở thời đó có sự tồn tại của Kê Sa Đoạ hay không thì không dám chắc, nhưng thành phần cấu tạo chính của quỷ quái chắc chắn vẫn là tội nghiệt. Nếu có một trường khí thể chống tội nghiệt bao trùm cả một thành phố, vậy thì còn sợ gì quỷ quái đột ngột thực thể hóa rồi tấn công cư dân thành phố nữa đây?

Hơn nữa, mặc dù đối với quỷ quái Chân Ma cấp thì trường khí thể này có hiệu quả không lớn, nhưng chắc chắn là vẫn sẽ hạn chế được sức mạnh của quỷ quái Chân Ma cấp. Nhiều thì không dám nói nhưng làm suy yếu đi 30 – 40% là hoàn toàn không thành vấn đề. Như vậy, trường khí thể này quả thật đáng được gọi là khắc tinh của quỷ quái.

(Có điều, một trường khí thể như thế này chắc chắn là tiêu tốn rất khổng lồ, chắc hẳn không thể nào liên tục mở ra 24/24. Đó là thứ nhất, mà thứ hai thì trường khí thể này vờn vờn chỉ có hiệu quả với Chân Ma cấp thông thường là hết cỡ, còn với Chân Ma cấp đỉnh cao thì gần như không có bất cứ tác dụng gì, càng không cần nói tới thực thể trên bầu trời kia... Có lẽ ngoài trường khí thể này, chính phủ sẽ còn phương pháp nào khác để tấn công quỷ quái?)

Bùi Kiêu thờ dài một tiếng rồi nói với mọi người xung quanh: “Đi thôi! Chúng ta đi giúp tổ chức linh hồn của các quốc gia khác!” Nói xong, hắn lập tức

thieu đốt Tiêu Chuẩn Năng Lượng rồi chạy vút đi trước.

Những người còn lại hơi sững sờ những cũng lập tức theo sau hần mà không bàn cãi gì. Cho dù lúc trước Tổ Chức Linh Hồn Trung Quốc có thù oán gì với tổ chức linh hồn các nước Âu Mỹ, nhưng lúc này thì tất cả đều đang đứng ở cùng phe ‘loài người’, tập đoàn Kê Sa Đọa đang là kẻ thù chung. Vậy nên nếu mình đã giải quyết xong đối thủ của bản thân, thì không thể nào ngồi yên một chỗ nhìn người khác bị chém giết. Phải thừa dịp đám Kê Sa Đọa còn chưa chiến thắng tổ chức linh hồn của các quốc gia khác, xông lên trước sau đánh gọng kìm, ‘thông ass’ bọn chúng mới là khôn ngoan!

Chính vì như thế, khi Bùi Kiều đưa ra đề nghị thì mọi người chẳng những không phản đối, mà ngược lại còn có vẻ phấn khích vì mới thắng trận, tất cả đồng loạt theo sau Bùi Kiều tiến lên.

Quốc gia có nơi đóng quân gần Trung Quốc nhất là nước Đức. Trong nơi đóng quân của nước Đức thì không chỉ có thành viên của Tổ Chức Linh Hồn nước Đức mà còn có mấy tổ chức linh hồn nữa của Châu Âu cũng ở đây. Dù sao thì cả Đảo Phục Sinh cũng chỉ có sáu quốc được trú đóng thôi, nhưng cả thế giới thì lại có tới mười bảy tổ chức linh hồn. Thế nên ngoài Trung Quốc ra thì mỗi khu còn lại gần như đều có hai hoặc ba quốc gia cũng đóng giữ.

Tình hình nơi đóng quân của tổ chức linh hồn nước Đức lúc này cũng là như thế, đang có khoảng bốn năm trăm tên Tự Do Linh Hồn tự thân chiến đấu, đối thủ của bọn họ là hơn một trăm tên linh hồn sa đọa có đôi cánh đen. Tuy về số lượng thì dường như Tự Do Linh Hồn có ưu thế tuyệt đối, nhưng tình cảnh chiến trường thì lại hoàn toàn trái ngược, có thể nói là Tự Do Linh Hồn đang bị vây đánh, tàn sát!

Nguyên nhân là bởi vì Kê Sa Đọa có đôi cánh chim, có thể tự do bay lượn trên không trung. Ở thế giới bên ngoài thì điểm ấy cũng chẳng ảnh hưởng gì vì bất kỳ linh hồn nào cũng có thể bay, có cánh thì cũng lắm là linh hoạt hơn một chút, đánh nhau chưa chắc ai sợ ai. Thế nhưng đây lại là Đảo Phục Sinh, tại đây linh hồn cũng chịu sự trói buộc của trọng lực, nhưng kẻ nào có cánh thì vẫn có thể bay được. Có thể nói rằng: có thể bay cũng đồng nghĩa với việc có thể thoải mái vây đánh kẻ khác, cho dù quân số của đối phương có đông hơn nhiều thì bản thân cũng sẽ không thể nào bị bao vây!

Tình hình lúc này chính là như vậy. Trên trăm tên Kê Sa Đọa đang bay giữa không trung cách mặt đất khoảng 4 – 5m, cứ một lúc thì mấy tên lại cùng đồng loạt lao xuống dùng Thiên Sinh Vũ Khí vây đánh một Tự Do Linh Hồn. Chỉ một người thì làm sao có thể cản nổi cả một đám vọt xuống bất ngờ từ trên trời? Người này lập tức sẽ bị chém thành mảnh nhỏ, thậm chí không ít người còn tiêu tan ngay tức khắc. Phe Tự Do Linh Hồn đang vô cùng hoảng loạn còn Kê Sa Đọa thì chiếm được thế chủ động tuyệt đối.

Ở một chỗ cách đó không xa, một thiếu nữ cả thân thể chìm trong làn khói đen đang đấu với vị trung niên tướng mạo hiền hòa. Thiếu nữ có một mái tóc màu nâu đỏ dài đến eo, mặc một bộ đồ bó sát như dính sát vào da màu đen, tốc độ di chuyển cực nhanh. Nhưng điều làm người ta khó hiểu là thân hình của cô ta lại có vẻ mờ ảo, không rõ, như thể có gì đó bóp méo ánh sáng chiếu qua cô. Ở phía sau cách cô khoảng 2 – 3 cm lại có một vật thể nhìn giống như một cái bóng màu đen, mà từng đường nét của bóng đen đó lại giống y như cô gái kia... Rõ ràng cái bóng đó chính là bản sao của cô gái!

Hơn nữa, cái bóng đen này dường như cũng không phải chỉ là một hình ảnh hư ảo, mà là vật chất thực sự. Mỗi khi cô gái này đưa cây dao găm trong tay ra tấn công vị trung niên thì cái bóng đen này cũng lập tức làm động tác y hệt như cô ta, hơn nữa lúc bóng đen đó đánh trung vị trung niên thì cũng sẽ tạo ra âm thanh va chạm giống như Thiên Sinh Vũ Khí mà cô gái sử dụng. Quả đúng như đằng sau cô gái bóng xuất hiện thêm một cô ta thứ hai vậy!

Mà vị trung niên này cũng chính là cường giả Chân Ma cấp của nước Đức – người đã có mâu thuẫn với Bùi Kiều trước khi hội nghị bố trí phòng ngự bắt đầu. Hai tay hần lúc này đang đeo một đôi Thiên Sinh Vũ Khí có dạng bao tay, đôi găng tỏa ra ánh sáng màu xanh lam rực rỡ, mỗi khi nắm đấm hần vung lên là từng chùm sáng màu xanh lam chớp nháy liên hồi. Hơn nữa, tốc độ di chuyển của vị trung niên này còn nhanh đến mức thần kỳ, khắp nơi đều thấy bóng hần, mỗi giây đều tung ra vài cú đấm, vậy nên cô gái cùng cái bóng đen sau lưng đều chỉ biết di chuyển tránh né. Tuy cô gái có lợi thế bay được nhưng thế chủ động rõ ràng là hoàn toàn nằm trong tay vị trung niên kia.

“Ronnie! Hóa ra đúng là ngươi không chết! Ta thật sự lấy làm lạ đấy. Lúc ấy rõ ràng là ngươi đã bắt đầu tiêu tán. Tên Rocky kia làm thế nào mà cứu sống được ngươi vậy! Mà giờ ngươi rõ ràng là đã có trường khí thể. Sao ngươi có thể thành tựu được Chân Ma cấp!” Vị trung niên vừa liên tục chạy vòng quanh tấn công vừa hét lớn hỏi với thái độ kinh ngạc.

Cô gái kia tuy không thể đối chọi được với thế công cũng như tốc độ mãnh liệt của vị trung niên, nhưng nhờ có cái bóng đen kia đỡ đòn thay và đôi cánh có thể bay thoát đi bất cứ lúc nào nên tuy đánh không lại nhưng vị trung niên cũng không gây được tổn thất gì cho cô ta. Cô ta vừa bay vòng vòng chờ dịp vọt xuống vừa cười khanh khách: “Nowitz oi, ngươi tự đại quá đấy! Ai nói với ngươi là bắt đầu tiêu tán thì chắc chắn là sẽ chết vậy? A ha ha, có phải ngươi đang rất thèm thường ta? Muốn chơi ta? Dùng miệng hay là xx? Mà đúng là đã nhiều năm rồi chúng ta không làm cùng nhau đấy nhỉ? Ha ha, có muốn thử kiểu mới lạ trên trời với ta không? Chắc là sẽ rất thú vị đấy...”

Vị trung niên Nowitz lập tức giận đến tím bầm mặt, ánh sáng màu xanh lam trên đôi găng của hần cũng theo đó mà càng trở nên rực rỡ hơn rất nhiều. Nhưng cô gái kia lại có thể bay được, vừa thấy ánh sáng của đôi găng thay đổi thì đã lập tức bay vút lên cao. Lúc bay cao khoảng 10m rồi, cô ta mới tiếp tục cười khanh khách: “Lam Quyền Thánh Sứ? Tiếng tăm của cái danh hiệu này thật là lớn đấy! Những năm qua, dù ta luôn phải trốn chui trốn lủi, nhưng cái danh hiệu này vẫn thường dội vào bên tai. Người ngoài có nhiều kẻ thậm chí còn phỏng đoán rằng ngươi đã đạt đến Chân Ma cấp đỉnh cao, hiện giờ chỉ đang chờ cơ hội để đánh một trận với Kê Đứng Đầu, báo thù việc bị cướp mất ngôi vị ‘người mạnh nhất thế giới’. Nhưng lúc này xem ra, ngươi chẳng hề có chút tiến bộ nào cả? A! Có phải tại vì trước kia ta đã phá bản tâm của ngươi, vậy nên cả đời này ngươi cũng sẽ không tiến nổi một tấc, một thước nào nữa?”

Nowitz càng tức giận hơn nữa, vẻ mặt của hần lúc này giống hệt như Kim Cương trợn mắt (1). Hần gầm lên: “Tại sao! Lần trước, khi đánh chết ngươi ta cũng đã từng hỏi ngươi như vậy! Tại sao lại phải làm như vậy? Châm ngòi xung đột vào tình nghĩa của mấy người bọn ta, phá bản tâm của ta, khiến cho ta không thể nào tiến bộ được nữa. Tại sao khi đó ngươi lại làm như vậy? Ta nhớ rằng lúc ấy ngươi chưa hề sa đọa kia mà! Chẳng lẽ khi ấy ta đã làm gì có lỗi hay không tốt với ngươi sao? Trả lời đi!”

Biểu cảm của cô gái kia chợt trở nên lãnh đạm, cô ta đưa một ngón tay lên, nhẹ nhàng lắc lư một chút rồi nói: “Ha ha, vậy là đến giờ ngươi vẫn không biết gì cả. Đây gã người Đức kiêu ngạo, ta nói cho ngươi biết...” Lúc nói đến những chữ sau cùng thì biểu cảm của cô ta đã thay đổi từ đùa cợt thành

lãnh đạm, ngay sau đó lại chợt trở nên dữ tợn vô cùng.

“... Ta không phải vật sở hữu hay thú cưng của ngươi!”

Cô gái thét lớn, tay kéo mạnh như muốn lòi một thứ gì đó ở bên trong dao găm ra. Từ trong con dao găm dài vài tấc bỗng nhiên chui ra một ‘con dao găm’ hoàn toàn do bóng đen tạo thành, tính chất của nó dường như cũng giống hệt cái bóng đen sau lưng cô gái, tuy do bóng đen tạo thành nhưng lại dường như là vật chất thực sự. Hai tay cầm hai con dao găm, cô ta bắt đầu xoay tròn giữa không trung, từng vòng khí đen theo đó được khuếch tán ra bốn phía. Thứ khí đen này không tan rã, mà lại ngưng tụ xung quanh cô ta, cô gái càng xoay tròn thì thứ khí đen này lại tụ lại càng nhiều. Đến khi cô ta đã xoay trong nhanh đến mức cơ thể dường như biến thành một xoáy ốc màu đen thì một mảng lớn khí đen cũng bị hút về phía cô ta, hình thành nên một cái phễu khổng lồ màu đen với đường kính chừng 3 – 4m. Sau đó cái phễu dần thăng từ trên xuống.

Tuy xoáy khí màu đen có tốc độ cực nhanh, nhưng với tốc độ của Nowitz thì hẳn hoàn toàn có thể né được. Nhưng ngay khi chân Nowitz vừa nhấc, định né đi thân thể hắn bỗng như trở nên nặng gấp mấy lần, thân thể vốn bén nhảy bỗng trở nên nặng nề như làm bằng chì, bằng sắt. Thậm chí sức nặng quá lớn còn làm chân của hắn lún cả xuống mặt đất. Chỉ thoáng chốc người thì vòng xoáy khí đen đã chặn ngay trên đỉnh đầu của hắn, mắt thấy sẽ đâm xuống ngay lập tức.

Vòng xoáy khí màu đen còn chưa chạm tới mà Nowitz đã cảm thấy da mặt đau rất vô cùng, dường như có vô số lưỡi dao đang cắt phá thân thể của hắn. Hắn cũng không dám khinh thường nữa, lập tức rống to một tiếng, ánh sáng màu lam trên người càng phát ra chói mắt. Lúc này, cả cái đầu và mắt của hắn cũng đã phát ra ánh sáng màu xanh lam đậm. Chìm trong ánh sáng màu xanh lam chói lòa, hai nắm đấm của hắn tung thẳng lên trên, một vòi rồng màu xanh lam cỡ nhỏ với Nowitz là trung tâm xuất hiện, phóng lên cao...

Xoáy khí màu đen và vòi rồng màu xanh lam va chạm rất mạnh vào nhau, gây ra từng đợt gió mạnh quét qua bốn phía, mặt đất xi măng xung quanh bị bóc lên từng lớp rồi hất bay. Một cái hồ đường kính vài mét xuất hiện tại hiện trường, Nowitz vẫn đứng nguyên tại chỗ, trừ quần áo có hơi chút rách nát thì cơ thể không hề tổn hại chút nào, chỉ có điều ánh sáng màu xanh lam chói lòa trên cơ thể hắn lúc trước giờ đã biến mất, chỉ có đôi găng tay là vẫn ánh lên màu xanh lam.

“Ronnie, chiều nay là ngươi học từ chính Thánh Lam Quyền Pháp của ta. Đã nhiều năm như vậy rồi, mặc dù giờ đã thành Kê Sa Đọa, đã thành Chân Ma cấp, thế nhưng ngươi vẫn không thể sửa được nhược điểm của chiêu này. Nơi mạnh nhất lại là chỗ yếu nhất, nơi phát lực mạnh nhất của đỉnh ốc xoay tròn lại chính là nơi yếu nhất vì nó là chỗ duy nhất đứng yên... Ngươi không thay đổi gì cả.” Sau một đòn đó thì Nowitz không thừa thắng truy kích, mà đứng lại nhìn về phía khối bóng đen trước mặt rồi nói.

Bên trong khối bóng đen kia đúng là cô gái tên Ronnie bị đánh bay sau khi đối chiêu thất bại. Cô ta run rẩy đứng lên rồi cười nhạo nói: “Còn ngươi thì sao? Điểm mạnh nhất mới là chỗ yếu ớt nhất ư? Chẳng phải sự kiêu ngạo của ngươi mới là điểm yếu của ngươi sao? Đã bị phá bản tâm từ lâu như vậy rồi thì còn trở nên mạnh mẽ cái thà gì nữa? Giờ ngươi thậm chí còn yếu hơn cả lúc ngươi mạnh mẽ nhất trước kia. Khi ấy, nếu như ta trúng một đòn toàn lực của ngươi thì chắc chắn đã nát thành mấy mảnh rồi. Hừ hừ, bảo sao mà ngươi bị Kê Đứng Đầu đánh bại bằng mười đao! Đạp nát bản tâm của ngươi đúng là việc làm quá đúng đắn. Ha ha ha. Đáng đời lắm...”

Cô gái vừa cười lớn vừa từ từ bay lên không trung, còn Nowitz đứng cách đó không xa thì sắc mặt cũng lần nữa hiện ra vẻ giận giữ. Nhưng sau đó, hắn lại thở dài rồi nói: “Cho dù ngươi có nói gì đi nữa, thì hôm nay ta cũng phải giết ngươi... Ân oán giữa hai chúng ta, chỉ có thể chấm dứt khi một trong hai chết đi mà thôi!”

“Đúng! Ta cũng nghĩ như vậy đấy.” Cô gái cười khẩy, rồi mặc cho thân thể đang run lẩy bẩy, hai tay vẫn nắm chặt hai con dao găm, đôi cánh lông vũ màu đen vỗ mạnh, định lao xuống tấn công tiếp.

Nhưng đúng vào lúc này, trên Đảo Phục Sinh chợt liên tục có vô số những luồng ánh sáng trắng sáng rực phóng lên trời. Những luồng sáng này được bắn ra từ chính mắt của những bức tượng đầu người bằng đá khổng lồ có rất nhiều trên đảo. Chỉ liếc qua cũng thấy có ít nhất mấy nghìn luồng sáng như vậy, mỗi luồng đều to bằng cổ tay đứa trẻ, một mảng trắng xóa hội tụ lại ở trên bầu trời hòn đảo. Ngay sau đó, từ điểm hội tụ tạo thành một màn ánh sáng trắng bao phủ xuống cả hòn đảo. Nhưng chỉ thoáng chốc sau, cả màn sáng đó bỗng nhiên biến mất hoàn toàn, cứ như thể cảnh tượng kỳ vĩ vừa rồi chỉ là một ảo giác vậy.

Nhưng ngay lúc đó, một gã linh hồn sa đọa đang tham gia hỗn chiến đột nhiên phát nổ. Cả cơ thể hắn hoàn toàn nổ tung rồi lập tức tiêu tán, sức nổ lớn không thua gì một quả tên lửa đạn đạo đã thổi bay mấy tên Tự Do Linh Hồn ở gần đó, thậm chí có một tên Tự Do Linh Hồn ở quá gần vụ nổ còn lập tức bị nổ chết tan xác.

Sau đó, cục diện trận chiến lập tức rơi vào hỗn loạn. Đám Kê Sa Đọa cứ từng người một tự động nổ tung, chiến trường như thể bỗng nhiên rơi vào trận địa ném bom rải thảm, hoàn toàn chìm trong những vụ nổ chỉ có sóng xung kích mà không có khói lửa. Mà còn có ít nhất ba trăm Tự Do Linh Hồn bị mắc kẹt trong làn sóng xung kích như bất tận kia và đương nhiên là bọn họ cũng bị vạ lây vì những trận nổ tung liên tiếp này. Trên chiến trường lập tức xuất hiện rất nhiều năng lượng tiêu chuẩn phiêu tán!

Nowitz ngẩng người nhìn cảnh tượng trước mắt. Mà đúng lúc này, toàn thân Ronnie bỗng nhiên co giật dữ dội, cái bóng sau lưng cô cũng run lên liên hồi rồi biến mất. Nhưng vẫn còn may là còn có từng vòng trường khí thể bóng tối bao lấy cô, giúp cho cô không đến nỗi lập tức nổ tung như những Kê Sa Đọa khác. Có điều, nhìn tình thế lúc này của cô thì có lẽ chẳng bao lâu nữa cũng sẽ nổ tung ngay tại chỗ thôi.

Nowitz thấy vậy thì dường như hoảng hốt muốn nhào tới. Nhưng rồi chân của hắn chỉ nhấc lên một chút rồi đã nặng nề đặt xuống, đôi mắt đầy vẻ phức tạp nhìn về phía cô gái đang quần quai đau đớn trong cơn co giật...

(Có lẽ... đây là kết thúc tốt nhất cho chúng ta. Giống như khi ấy, khi ta quyết định tự tay giết chết ngươi...)

Nowitz dứt khoát xoay người bỏ đi, chạy tới hiện trường nơi vừa xảy ra hàng trăm vụ nổ của đám Kê Sa Đa, định đi điều tra xem đã có bao nhiêu Tự Do Linh Hồn tử vong do sự việc vừa rồi. Thế nhưng, ngay khi hắn vừa mới đi không được mấy bước, bỗng một tiếng gầm kinh khủng vang lên từ trên bầu trời...

Âm thanh kia xa xưa mà uy nghiêm, dường như truyền đến từ nơi tận sâu trong vũ trụ, văng vẳng vào tận nơi sâu thẳm nhất trong linh hồn mỗi người. Chỉ một tiếng gầm nhưng đã làm cho người nghe tim đập liên hồi, giống như gặp phải một điều vô cùng đáng sợ!

Chỉ thấy một con rồng màu đen với thân hình dài chừng nghìn mét – một con rồng bảy vuốt khổng lồ từ trên bầu trời hạ xuống...

Chú thích:

1. Kim cương tròn mắt: thể hiện vẻ mặt và cái nhìn rất dữ tợn.

* Hình tượng Nowitz được lấy từ class Monk trong game Dungeon & Fighter.

Bạn đang đọc truyện *Tử Vong Khai Đoan* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Q.5 - Chương 24: Chương 10: Thế Giới Xà – Jormungand! (2)

1000 mét dài bao nhiêu? Một con rồng khổng lồ dài 1000 mét là dài ra sao?

Nếu như chỉ tính tới chiều dài, 1000 mét thực ra cũng không phải quá lớn, lái xe thì cũng lắm là chỉ vài phút là hết, mặc dù là đi bộ cũng chẳng phải quá xa. Thế nhưng, đó chỉ là với mặt khoảng cách địa lý thôi.

Cứ nghĩ một chút đi: cả ngọn Everest cũng chỉ cao hơn so với mực nước biển khoảng 8000 mét thôi, mà đó là ngọn núi cao nhất thế giới. Còn một tòa nhà chọc trời hiện đại ngày nay cũng chỉ cao khoảng hai, ba trăm mét, nhưng chỉ cần đứng dưới đất nhìn lên thì hiệu quả thị giác đã vô cùng choáng ngợp rồi. Còn sinh vật, một con voi cũng chỉ cao vài mét thôi. Thế thì thử tưởng tượng một sinh vật dài tới 1000 mét là thế nào? Đó quả là chỉ nghe đã thấy rợn người!

“Sinh vật tưởng tượng huyền thoại...”

Nowitz có phần ngây dại nhìn con rồng đen khổng lồ đang từ từ hạ xuống từ trên bầu trời, hắn thì thảo tự nói. Mà khi con rồng đen khổng lồ kia hạ xuống như thái sơn áp đỉnh thì trường khí thế bóng tối như vô biên của nó cũng từ trên bầu trời áp xuống.

“Sinh vật tưởng tượng huyền thoại? Nghĩa là sao?”

Phía bên kia, bọn Bùi Kiều đang tiến về nơi đóng quân của Tổ Chức Linh Hồn Đức. Khi con rồng đen khổng lồ kia hạ xuống thì tất cả thành viên của Tổ Chức Linh Hồn Trung Quốc đều đồng loạt linh hải hô lên một tiếng “long”, còn Johnan và David thì lại đồng thanh hô lên cụm từ ‘sinh vật tưởng tượng huyền thoại’.

Bùi Kiều lúc này đang vô cùng căng thẳng, trường khí thế của ý chí bóng tối kia đang dần hạ xuống như ‘Thái Sơn áp đỉnh’ (1), dường như chỉ một giây một phút sau thôi sẽ nghiền Đảo Phục Sinh này thành tro bụi, quả thực là khủng bố tới cực điểm. Có lẽ, so ra thì những linh hồn không phải Chân Ma cấp cũng chỉ cảm thấy một chút áp lực thôi, thế nhưng với những cường giả Chân Ma cấp như Bùi Kiều thì lại có thể cảm nhận được cỗ ý chí kia to lớn và khủng bố cỡ nào.

Khác biệt lớn nhất của Ma Vương cấp và Chân Ma cấp là ở chỗ trường khí thế của Ma Vương cấp đã hoàn toàn cô đọng vào trong cơ thể. Vậy nên trừ khi bản thân mình muốn, còn không thì người khác sẽ không thể nào cảm nhận được sự tồn tại của trường khí thế đó, làm vậy thì đương nhiên sẽ không có tác dụng suy yếu đối phương hoặc gia tăng bản thân gì. Có điều, tuy trường khí thế không lộ ra nhưng áp lực từ ý chí thì vẫn còn đó. Đó quả thực là thứ đáng sợ đến mức khủng bố!

Bị cỗ áp lực đó đè nén khiến cho Bùi Kiều đã căng thẳng đến mức không thể hình dung nổi. Nhưng dù sao thì có căng thẳng hơn nữa thì cũng chẳng có tác dụng gì, vậy nên hắn đã cố ép bản thân không để ý tới cỗ áp lực kia nữa. Vừa hay lúc này bọn Johnan nói ra cụm từ ‘sinh vật tưởng tượng huyền thoại’, hắn liền thuận miệng hỏi đó là gì.

Tuy Johnan không thể nào cảm nhận được cỗ ý chí thuần bóng tối dường như vô cùng kia, nhưng chỉ riêng hình ảnh một con rồng khổng lồ dài cả nghìn mét hạ từ trên trời xuống cũng đã đủ để ruột gan hắn xoắn hết cả lại, thế nên hắn cứ thể trả lời theo phản xạ tự nhiên: “Đó là cách gọi mà tổ chức linh hồn dùng cho một số tộc quân quý quái đặc biệt... Chúng ta đều biết rằng phần lớn quý quái đều là những thứ mà con người sợ hãi được thực thể hóa, ví dụ như hồn ma, zombie, hay là vampire, người sói gì đó. Nhưng ngoại trừ những tộc quân quý quái đó thì còn có những loài quý quái là sinh vật trong thần thoại, truyền thuyết của các dân tộc trên thế giới, ví dụ như Unicon, Griffin, Mermaid (2)... Chúng là những sinh vật mà ngay cả trong truyền thuyết thì số lượng cũng vô cùng ít ỏi, còn thực lực thì lại rất mạnh mẽ.”

“Trong quá trình mở rộng vùng kiểm soát và điều tra các ảo giới trên thế giới, giới linh hồn đã phát hiện ra một quy luật. Đó chính là: nếu trong truyền

thuyết, một sinh vật càng mạnh mẽ bao nhiêu thì thực lực của tộc loại quỷ quái đó sẽ càng mạnh mẽ hơn bấy nhiêu. Nếu như trong truyền thuyết, loài sinh vật đó chỉ có mấy chục con, vậy thì trong ảo giới sẽ chỉ có một vài con, hầu như đều là quỷ quái Chân Ma cấp, sinh vật như vậy gọi là Loài Tượng Tượng. Ví dụ như quái vật thân người đầu bò mà người triệu hoán ra kia, từ thông tin từ các tài liệu tôn giáo, ta đoán đó hẳn là quỷ tốt Ngưu Đầu của Địa Ngục trong thần thoại phương Đông? Thực ra thì tại phương Tây, Ngưu Đầu cũng thuộc vào Loài Tượng Tượng.”

“Về phần Loài Tượng Tượng Huyền Thoại... thì còn vượt xa các tộc loại tượng tượng bình thường. Thậm chí theo ghi nhận của chính phủ các nước thì đến nay, ngay cả một con cũng chưa từng thấy. Ví dụ như Người Không Lỗ Titan, hay như chính sinh vật trước mắt này: Rồng...”

Hình tượng rồng của phương Tây giống như con thần lằn, chỉ khác là sau lưng có thêm một đôi cánh như cánh dơi. Còn rồng của phương Đông thì giống như một con rắn khổng lồ, chỉ khác là còn có chân như chân chim ưng. Thế nhưng, cho dù là rồng của phương Đông hay phương Tây thì hình tượng con rồng vẫn có những điểm tương đồng đến kỳ lạ. Sự tương đồng này là vô cùng khó giải thích, bởi vì ở thời xa xưa, giữa hai nền văn hóa không hề có bất kỳ sự trao đổi nào, vậy mà lại có thể ‘vẽ’ ra những sinh vật có nhiều điểm tương đồng đến vậy. Thậm chí ngay cả tên gọi cũng rất tương tự. Chuyện như vậy thì không thể nào chỉ giải thích là “trùng hợp ngẫu nhiên” được.

Nhưng dù là giống thần lằn hay giống rắn thì cả rồng phương Đông lẫn rồng phương Tây đều có chung một đặc điểm nổi bật là mạnh mẽ! Vô cùng mạnh mẽ! Trong truyền thuyết, Satan – nhân vật phản diện lớn nhất trong thần thoại phương Tây có hình dạng là một rồng đen khổng lồ!

Mà hình tượng của con sinh vật đang từ từ hạ xuống từ trên trời kia rõ ràng là một con rồng ‘thuần’ phương Đông. Thậm chí cả ‘mây vờn quanh’ cũng giống! Lúc này sinh vật dài cả nghìn mét kia còn đang từ từ hạ xuống, thế nên người ta có thể thấy rõ ràng quanh cơ thể nó có từng đám nửa giống sương mù, nửa giống mây đen bao quanh, khiến cho thân hình lúc ẩn lúc hiện. Thật đúng là rất có phong thái “Thần Long thấy đầu không thấy đuôi”.

Thế nhưng, cho dù phong thái có mạnh mẽ cỡ nào, thần bí ra sao, cao quý đến đâu thì vẫn có một thực tế vô cùng rõ ràng: con rồng đen khổng lồ này chính là quỷ quái, là kẻ địch! Hơn nữa, nhìn vào hình thể của nó, thực lực của nó, chẳng mấy ai có thể tin rằng nếu con rồng này di một cái móng của nó qua thì mình còn có thể sống sót nổi. Con rồng khổng lồ này thậm chí còn chưa tấn công mà uy thế này đã đủ để phần lớn người có mặt sinh ra cảm giác không thể địch lại!

Tốc độ của con rồng đen này dường như cũng chẳng phải quá nhanh. Từ trên đỉnh cao nó đổ tới mặt đất cũng chỉ khoảng 10000 mét mà nó bay mất tới hơn năm phút. Tuy vậy, chính sự từ từ đó lại làm cho áp lực của nó càng trở nên khủng bố. Sau khi phần lớn linh hồn sa đọa có mặt trên đảo tự phát nổ thì chiến trường trên đảo cũng từ từ lắng xuống, và lúc này, ngoài tòa nhà ở trung tâm đảo thì tất cả những ai còn lại trên đảo đều đang trợn trừng mắt nhìn con rồng khổng lồ kia từ từ hạ xuống. Phải đến khi con rồng này hạ xuống chỉ còn cách đảo chừng nghìn mét, nó bỗng dừng lại rồi cao giọng gầm lên một tiếng, một luồng khí đen liền từ trong miệng nó phun xuống, giống như Ngân Hà từ trên chín tầng trời rơi xuống, có điều nước của Ngân Hà này lại thuần một màu đen.

Mảng lớn khí đen được phun ra, nhưng lại không thể lập tức chạm tới được Đảo Phục Sinh, bởi vì nó không thể phá được bức màn sáng màu trắng trên không cách đảo nghìn mét. Khi khí đen vừa tới cách đảo khoảng nghìn mét thì màn sáng màu trắng lập tức xuất hiện cản nó lại, màn sáng trắng nhìn như mỏng manh mà lại rắn chắc vô cùng, mặc cho khí đen có ăn mòn cỡ nào thì màn sáng vẫn sừng sững không đổ, thậm chí cả rung động một chút cũng không thấy, cứ như thể khí đen kia thực ra chẳng hề tồn tại. Có điều là khi màn sáng trắng xuất hiện thì hiện tượng tự động phát nổ của đám Kê Sa Đọa cũng ngừng lại, vậy nhưng bọn chúng cũng đều rơi vào tình trạng linh hồn chấn động dữ dội, đã không còn sức lực chiến đấu, chỉ có thể để mặc cho đám Tự Do Linh Hồn ào lên chém thành mảnh vụn.

Tuy nhiên, không phải là không có ngoại lệ! Tại nơi đóng quân của năm quốc gia ở năm hướng khác nhau, có tất cả năm luồng khí đen phóng vút lên trời rồi cùng đồng loạt bay hướng về phía tòa nhà trung tâm hòn đảo, mà cả năm luồng khí đen này đều phát ra trường khí thể của ý chí bóng tối. Đó rõ ràng chính là năm tên linh hồn sa đọa Chân Ma cấp mới thoát khỏi hiểm cảnh... hay nói đúng hơn là năm tên Chân Ma cấp không hoàn chỉnh.

Bùi Kiêu lo lắng nhìn tình cảnh đầy nguy cơ trên bầu trời. Con rồng đen khổng lồ kia dường như có phần e ngại màn sáng trắng, tuy nó liên tục phun ra khí đen để ăn mòn màn sáng nhưng tạm thời vẫn chưa có cách nào phá thủng màn sáng. Thế nhưng, trên thế giới này chẳng thể nào có động cơ vĩnh cửu (3), ngay cả linh hồn và quỷ quái cũng phải sử dụng Năng Lượng Tiêu Chuẩn, vậy thì một thứ có thể ngăn cản được đòn tấn công của Ma Vương cấp như màn sáng kia chắc chắn phải sử dụng một số năng lượng vô cùng khổng lồ. Hay nói cách khác, khi năng lượng cạn kiệt thì cũng sẽ là lúc mọi người phải đối mặt trực tiếp với con rồng đen khổng lồ kia. Chưa cần nói tới những thứ khác, chỉ riêng cái thứ khí đen kia thôi, uy lực chắc chắn đã tới mức ‘chạm phải là thương, đụng phải là chết’, khi đó thì ai mà sống nổi đây?

(Nên đi hay ở lại? Nên chạy hay nên nấp?)

Bùi Kiêu cảm thấy vô cùng do dự. Với thực lực của hắn, chỉ cần thoát ra khỏi phạm vi Đảo Phục Sinh, thì dù có phải cõng theo một người sống như Vu Nữ Trần cũng vẫn có thể bay cực kỳ nhanh. Nếu nhìn vào tốc độ của con rồng kia thì nó chắc chắn không thể nào đuổi kịp hắn, vậy nên nếu muốn chạy thì giờ chính là thời cơ tốt nhất... Nhưng hắn chạy rồi thì chắc chắn tình thế Đảo Phục Sinh cũng sẽ tan vỡ. Ít nhất thì đám người của Tổ Chức Linh Hồn Trung Quốc cùng với hai đoàn đội của Johnan và David chắc chắn sẽ đi theo hắn, thế nhưng trên đảo còn mấy nghìn Tự Do Linh Hồn và mấy chục nghìn binh sĩ. Trong tình thế như vậy mà bỏ chạy thì thật khiến người ta cảm thấy như đang trở thành kẻ phản bội...

Nhưng nếu không đi, thế thì làm thế nào đánh lại con rồng đen khổng lồ kia đây?

“Chúng ta rút lui...” Bùi Kiêu cố gắng đè nén sự khó chịu và bất an do cảm giác trở thành kẻ phản bội mang tới. Lúc này đây, dù có phải vi phạm bản tâm thì hắn cũng muốn rút lui... Dù sao, có rất nhiều chuyện phải sống sót thì mới làm được, nếu chết tại Đảo Phục Sinh này rồi thì mọi thứ đều chấm dứt.

Nhưng chính lúc hắn đang định mở miệng nói mọi người cùng nhau rút lui thì bỗng nhiên một hồi chuông điện thoại di động vang lên. Cặp mắt của tất cả mọi người đều không hẹn mà cùng đổ dồn về nơi chuông vang lên, tiếp theo, tất cả liền thấy Dương Húc Quang luồng cuống lòi ra một chiếc điện thoại di động. Thế nhưng, khi Dương Húc Quang nhìn thấy tên của người gọi tới thì vẻ mặt lập tức biến thành vui mừng không sao tả xiết, vội vàng bắt máy trả

lời: “Cung Diệp Vũ! Ngươi ở đâu vậy? Đã thoát khỏi Thành Phố Vàng rồi sao?”

Tiếng nói của Cung Diệp Vũ quả nhiên vang lên từ điện thoại. Hắn hiển nhiên là cũng đang rất lo lắng nên vừa bắt máy đã vội vàng rống lớn: “Đưa máy cho Bùi Kiều nhanh lên!”

Dương Húc Quang nghe vậy thì tuy có chút không vui nhưng vẫn lập tức ném di động qua cho Bùi Kiều, mà Bùi Kiều vừa bắt được điện thoại cũng lập tức trả lời ngay: “Ta đây! Cung Diệp Vũ, ngươi đang ở đâu vậy?”

Tiếng Cung Diệp Vũ trả lời vang lên: “Đang ở trên Thái Bình Dương, còn cách Đảo Phục Sinh khoảng mười phút lộ trình. Lúc trước ta vẫn liên tục gọi điện thoại cho các ngươi, nhưng hình như ở chỗ các ngươi bị chắn tín hiệu nên hoàn toàn không gọi được. Vừa mới rồi tín hiệu bỗng nhiên khôi phục, nhưng không biết bao lâu nữa thì sẽ lại bị chắn mất. Thế nên ta nói ngắn gọn...”

Bùi Kiều nghe vậy thì theo bản năng liếc nhìn màn sáng trắng trên bầu trời, lập tức hiểu ra vì sao tín hiệu điện thoại bị mất... Có lẽ chính là chính phủ thế giới đã tiến hành phong tỏa thông tin liên lạc của khu vực này, không cho Tự Do Linh Hồn liên lạc với bên ngoài trong thời gian diễn ra hội nghị. Lúc này vì con rồng đen khổng lồ tấn công nên đã tạo thành ảnh hưởng, khiến hiệu quả chắn sóng của khu vực này bị mất tác dụng.

“Giờ Rocky chắc đã bắt đầu tấn công Đảo Phục Sinh rồi đúng không? Có phải hắn mang tới một con rồng đen khổng lồ? Con rồng đó là Thế Giới Xà – Jormungand trong thần thoại Bắc Âu! Là một trong ba con quỷ quái Ma Vương cấp đỉnh cao mà văn minh Atlantis đã bắt được và chuyển hóa. Nhưng chắc hẳn nó hiện tại còn chưa hoàn chỉnh, chắc chắn tên Rocky kia chưa thể chữa trị hoàn toàn được cho nó. Thế nên ngươi hãy lập tức đi gọi Nowitz và tên Chân Ma cấp còn lại tới, ba người các ngươi hãy cùng vây đánh cái con Jormungand kia. Yên tâm, hiện tại nó còn chưa có được ý thức của bản thân, chỉ có thể bị điều khiển như máy móc thôi. Rocky phải cùng lúc dùng đầu óc làm nhiều việc nên không thể điều khiển nó một cách hoàn mỹ, thế nên chắc chắn sự linh hoạt và tốc độ của nó không quá cao. Các ngươi nhân cơ hội này tấn công vào vị trí cảm của nó, ở đó có một cái vây mọc ngược gọi là nghich lân của nó. Đó chính là nơi yếu nhất trên cơ thể của nó, chỉ cần đánh vào đó thì sẽ làm nó tạm thời suy yếu, thậm chí khiến nó bị thương. Kéo dài thời gian giúp ta! Ta sẽ dùng hết sức để chạy tới đó thật nhanh!” Những lời cuối cùng Cung Diệp Vũ nói gần như là đang hét lên, có thể thấy được là hắn đang vội vã tới mức nào.

Bùi Kiều suy nghĩ ngược lại thật nhanh một lượt, hắn vội nói: “Làm sao mà ngươi biết được tất cả những điều này? Còn nữa, cái con Thế Giới Xà Jormungand kia mạnh mẽ hơn nhiều so với những gì ngươi tưởng tượng đấy. Cho dù nó còn chưa hoàn chỉnh nhưng cũng vẫn có được thực lực Ma Vương cấp chân chính. Cho dù có thêm ngươi thì chúng ta cũng không có hy vọng chiến thắng, thế nên ta đang định đưa mọi người trước hết rút lui. Huống hồ, ngươi có biết chân tướng của kế hoạch Quân Đội Linh Hồn không? Kế hoạch đó...”

“Ta biết rồi!” Cung Diệp Vũ lại gầm lên: “Ta biết rất rõ đấy! Chuyện liên quan tới kế hoạch Quân Đội Linh Hồn tạm bỏ đấy, sau khi trận chiến lần này kết thúc, tự tay ta sẽ cho bọn chúng ném quả bom. Nhưng trước đó, chúng ta phải đánh tiếp trận này! Hơn nữa nhất định còn phải đánh thắng! Tại Thành Phố Vàng, ta đã cứu được bọn Varotian, lúc này họ cũng đang ở bên cạnh ta. Bọn họ đã nói hết cho ta nghe chuyện về kế hoạch Quân Đội Linh Hồn rồi. Hơn nữa, chúng ta còn tìm được rất nhiều điều quan trọng tại một phòng thí nghiệm bên trong Thành Phố Vàng. Chúng ta đã tìm được những thứ còn khó tin hơn cả kế hoạch Quân Đội Linh Hồn...”

“Tin ta đi Bùi Kiều! Cho dù thế nào thì cũng không được để cho Rocky tiến xuống lòng đất của tòa nhà trung tâm Đảo Phục Sinh! Ở đó có thứ vô cùng quan trọng nhất để giúp chúng ta đối chọi với tận thế. Rocky chỉ cho rằng đó là sản phẩm của kế hoạch Quân Đội Linh Hồn, nhưng hắn không biết rằng thứ đó còn quan trọng hơn xa kế hoạch Quân Đội Linh Hồn! Chỉ cần giữ được thứ đó thì mặc dù loài người không đối chọi nổi với tận thế, cũng sẽ không bị diệt sạch. Vậy nên dù bất cứ giá nào chúng ta cũng nhất định phải thắng trận này!”

Bùi Kiều lại lần nữa ngẩng đầu nhìn bầu trời, cảm thụ cỗ ý chí bóng tối như vô biên vô hạn trên đầu mình. Hắn nghiêng răng nói: “Ở đó có cái gì? Cung Diệp Vũ, hãy thuyết phục ta đi! Nếu không ta thật sự rất muốn rời khỏi nơi này ngay lập tức! Đây là một trận chiến không có cửa thắng! Nếu không có thứ đáng để ta lấy mạng ra liều, vậy thì chắc chắn ta sẽ không ở lại đâu! Ngươi cũng biết ta còn có người cần bảo vệ, không thể vứt bỏ tính mạng vì một điều vô nghĩa!”

Lúc này, điện thoại trên tay Cung Diệp Vũ dường như bị một ai khác giật lấy, trong loa vang lên một hồi lạo xạo. Sau đó, Bùi Kiều liền nghe thấy giọng nói của Varotian vang lên, cái gã quý tộc luôn luôn giữ vẻ thanh nhã kia mà lúc này giọng nói cũng đầy sự nôn nóng, cứ như mới nuốt trọn một thùng thuốc nổ, xem ra tâm trạng của hắn cũng đang rất gấp gáp. Hắn cũng rống lên: “Đó chính là Siêu Máy Tính Trung Tâm! Là kết tinh quan trọng nhất của văn minh Atlantis, cũng là máy tính chế tạo bằng chấp niệm duy nhất của văn minh Atlantis, sử dụng chấp niệm của chính một trong ba con quỷ quái Ma Vương cấp đỉnh cao mà người Atlantis bắt được và chuyển hóa để chế tạo ra. Trong đó có ghi chép lại tất cả Kế Hoạch Linh Hồn và các chi nhánh của nó, và cả phương thức khống chế ảo giới cũng như phong ấn lỗ hổng không gian! Cái Siêu Máy Tính đó chính là thứ quan trọng nhất để có thể khống chế được ảo giới! Chỉ cần con người chúng ta có thể chiếm được một cái ảo giới bảo la thì cả người sống cũng sẽ có thể tiến vào trong đó. Như vậy thì dù tận thế có ập tới, loài người cũng sẽ không bị diệt sạch. Khi đó, những ai mà ngươi muốn bảo vệ sẽ có không gian an toàn để sống sót... Thứ như vậy, ngươi nói có đáng để dùng tính mạng đánh lấy hay không!?”

Chú thích:

1. Thái Sơn áp đỉnh: Thái Sơn đè xuống từ trên trời.
2. Unicorn: loại ngựa có một sừng dài trên trán. Griffin: sinh vật có thân và chân sau của sư tử, còn đầu, cánh và chân trước của đại bàng. Mermaid: người cá (nửa trên là người, nửa dưới là thân cá)
3. Động cơ vĩnh cửu: từ để chỉ động cơ có thể chạy mà không cần nhiên liệu.

Lời bình:

Trận chiến khốc liệt nhất đang tới! Liệu Bùi Kiêu sẽ làm gì để có thể giữ vững phòng thủ tới khi Cung Diệp Vũ đến?

Bạn đang đọc truyện *Tử Vong Khai Đoan* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Q.5 - Chương 25: Chương 11: Binh Chia Hai Đường! (1)

Máy tính trung tâm? Máy tính bằng chấp niệm? Hoàn toàn điều khiển một ảo giới?

Lúc kết thúc cuộc gọi cũng là thời điểm mà tâm tình Bùi Kiêu như trở nên dậy sóng. Thực ra, ngay từ trận chiến với Ác Ma trong Nam Bắc Chiến Trường thì Bùi Kiêu đã được nghe thoáng về việc không chế toàn bộ ảo giới này. Khi ấy, trong đầu hắn đã mơ hồ nhen nhóm lên một ý tưởng thế này: nếu như quý quái có khả năng hoàn toàn điều khiển một ảo giới, vậy thì linh hồn cũng là sinh mạng thể ở dạng năng lượng như chúng, vì sao lại không thể hoàn toàn điều khiển một ảo giới?

Hiện tại, nhờ Varotian mà hắn đã biết đến sự tồn tại của cái máy tính trung tâm kia. Tuy tạm thời còn chưa thể biết được chuyện này thật giả ra sao, nhưng dù chỉ vậy thì cũng đã vô cùng đáng giá để hắn lấy mạng ra giành giật.

Lý do gì khiến hắn phải chạy đi liều mạng khắp nơi, cố sức trở nên mạnh mẽ? Chẳng phải là vì để có thể giúp cho chính bản thân hắn, người nhà và một vài người có quan hệ tốt đẹp với hắn có thể sống sót qua ngày tận thế năm 2012 hay sao?

Người chưa tận mắt thấy Địa Ngục thì chắc chắn sẽ chưa thể nào tưởng tượng nổi nơi đó kinh khủng tới mức nào. Chưa cần nói tới những cái khác, chỉ riêng đám quý quái ở trên bình nguyên tầng thứ nhất, nếu như toàn bộ bọn chúng chạy xuống Trái Đất, vậy thì nền văn minh nhân loại chắc chắn là đi tong rồi, tuyệt đối không có khả năng nào khác! Còn về chuyện có thể có người sống sót, sau đó sinh tồn trong hoàn cảnh tận thế hay không, cái đó thì còn phải xem xem Địa Ngục sẽ thực thể hóa trong bao lâu.

Nhưng nếu như tồn tại một cái ảo giới có thể điều khiển được thì sao đây? Hơn nữa, còn có thể cho cả người sống bình thường tiến vào và thậm chí sinh sống trong đó? Trừ Nam Bắc Chiến Trường là ảo giới cấp thấp nhất đã bị hỏng mất thì những ảo giới khác, ví dụ như có thể điều khiển ảo giới khổng lồ như Phong Đô, vậy thì sẽ chứa được hàng chục triệu người! Thậm chí, nếu như môi trường sống trong ảo giới cũng có thể thay đổi trở nên giống như trong thế giới thực, cũng có thể gieo trồng lương thực, khi đó thì dù chứa được hàng trăm triệu dân cũng không phải là điều quá viễn vông! Đây thực sự là hy vọng lớn nhất của loài người!

Dù cho Bùi Kiêu có trở nên mạnh mẽ nhiều hơn nữa, thì cùng lắm là ba năm sau có thể đạt tới thực lực của con rồng đen trên bầu trời kia. Như vậy thì có lẽ hắn đã có thể bảo vệ được cho người nhà và bạn bè thân thiết, tới hết cỡ chắc cũng chỉ đủ bảo vệ cho nơi cỡ một thị trấn nhỏ và cư dân ở đó, nhiều người hơn nữa thì hắn cũng bó tay. Vậy thì sao có thể so được với khả năng hoàn toàn điều khiển một ảo giới của cái máy tính trung ương kia đây?

Thế nên giờ là lúc để tính mạng chiến đấu rồi!

(Thế nhưng, phải chiến đấu như thế nào đây? Con rồng đen này tên là Thế Giới Xà, tuy rằng nó cũng có nhược điểm trong truyền thuyết của rồng là “nghịch lân”, nhưng hình thể của nó khổng lồ như vậy, còn cả thứ khí đen nó phun ra kia nữa. Cơ bản là không thể nào tiếp cận được nó... Trừ khi nhảy thẳng lên trên người nó!)

Bùi Kiêu ngẩng đầu nhìn chằm chằm vào con rồng màu đen khổng lồ trên đỉnh đầu, sau đó hắn bỗng nghiêng răng nói với mọi người còn lại: “Các người hãy đi liên lạc với đoàn đội của những tổ chức linh hồn khác rồi sau đó đi ngăn Rocky Constantine và tập đoàn Kẻ Sa Đoạ của hắn lại! Bằng bất cứ giá nào cũng không được để cho hắn tới gần tầng ngầm dưới lòng đất của tòa nhà trung tâm. Ta sẽ đi kéo dài thời gian của con rồng kia, tốt nhất là sẽ cố gắng tấn công được thân thể nó. Không thể để cho nó đánh vỡ màn phòng vệ quá nhanh, nếu không thì tất cả chúng ta đều sẽ phải chết.”

Những ai đứng gần Bùi Kiêu đều nghe được rất rành mạch cuộc điện thoại vừa rồi. Giờ phút này, đầu óc bọn họ còn đang rất choáng ngợp, chẳng thể nghĩ được gì khác ngoài cái máy chủ trung tâm và việc hoàn toàn điều khiển một ảo giới. Thế nên, khi Bùi Kiêu nói xong thì bọn họ còn chưa phản ứng ngay được, phải đến mấy giây sau thì đám Dương Húc Quang, Johnan, David và cả Dương Đình Thiên, Trương Hằng mới kêu ầm lên. Dương Húc Quang vội vàng nói: “Với sức chiến đấu của người, lại thêm cả trường khí thể bao dung mạnh như một cái ‘bug’, gần như có thể sánh được với trường khí thể ‘hài hòa’ trong truyền thuyết rồi! Thế mà người không đi chặn Rocky mà đi đâu? Nếu người ra tay, lại thêm hai tên Chân Ma cấp còn lại nữa thì chắc chắn sẽ giết chết tên Rocky kia ngay tại chỗ. Mặt khác thì người làm thế nào mà tiếp cận được Thế Giới Xà Jormungand đây?”

Bùi Kiêu khẽ lắc đầu nói: “Đương nhiên ta biết phải đi ngăn cản tên Rocky kia. Hơn nữa lại có thêm hai tên cường giả Chân Ma cấp còn lại cùng ra tay, vậy thì dù không dám nói chắc chắn giết được, nhưng dù hắn có mạnh cỡ nào cũng đừng hòng tới gần được tầng ngầm dưới lòng đất. Nhưng đảm bảo chắc chắn hắn không xuống được tầng ngầm thì có ích gì? Chỉ cần con rồng đen khổng lồ kia phá được màn chắn phòng ngự trên bầu trời, thì thứ khí đen nó phun ra sẽ gần như chắc chắn tiêu diệt toàn bộ chúng ta. Cái con Thế Giới Xà này chính là quý quái Ma Vương cấp đỉnh cao, dù vừa rồi trong điện thoại có nói nó còn chưa hoàn thiện nhưng cũng không phải thứ chúng ta có thể đối chọi được...”

Trương Hằng đứng bên lập tức nói xen ngang: “Nếu đã không thể đối chọi nổi thì người còn lên đó làm gì? Nói thật, muốn đánh con rồng này thì chẳng bằng dùng vũ khí tầm xa tấn công nó. Nếu như số lượng đủ nhiều, có khi sẽ...”

Trương Hằng nói còn chưa dứt lời thì đúng lúc này, bỗng đồng loạt có ít nhất hơn trăm quả tên lửa được phóng lên từ khắp các nơi trên Đảo Phục Sinh.

Hàng trăm vệt sáng chói mắt phóng thẳng lên bầu trời với mục tiêu chính là con quái vật khổng lồ đang liên tục phun ra dòng khí đen.

Kích thước của hơn trăm quả tên lửa này còn lớn hơn một ít so với đám tên lửa đất đối không được bố trí gần tòa nhà trung tâm đảo. Tuy mọi người ở đây chẳng phải chuyên gia hay người say mê quân sự gì, nhưng cứ nhìn vào kích thước của mấy quả tên lửa này thì ai cũng đoán rằng sức công phá của chúng không hề nhỏ. Chẳng thế thì chính phủ các nước đã không mang chúng đi phòng ngự nơi quan trọng như Đảo Phục Sinh. Đây có lẽ chính là vũ khí mà chính phủ thế giới định dùng để ứng đối trong trường hợp Đảo Phục Sinh bị quỷ quái tấn công ở quy mô lớn, chỉ là giờ thì ngọn đòn này đã phải đem ra để đối phó với Thế Giới Xà Jormungand trước rồi.

Tốc độ của hơn trăm quả tên lửa kia cũng cực kỳ nhanh. Chỉ sau chưa tới mười giây thì quả tên lửa đầu tiên đã xuyên qua màn sáng phòng ngự một cách dễ dàng rồi đâm thẳng vào cơ thể con rồng đen khổng lồ. Tức khắc, một vụ nổ mãnh liệt với ánh lửa trắng sáng rực bùng lên, bao trùm một phần thân thể của con rồng khổng lồ. Quả cầu lửa kia sáng rực như một mặt trời thu nhỏ, mà đúng thời điểm khi ánh lửa của vụ nổ mạnh nhất thì liên tiếp có thêm tên lửa đâm vào thân thể con rồng, chỉ sau khoảng từ một tới hai giây, toàn bộ cơ thể khổng lồ của con quái vật đã chìm trong ánh lửa chói lóa. Sóng xung kích của vụ nổ tràn xuống từ trên cao hơn nghìn mét vẫn vô cùng mạnh mẽ, mặt đất giống như bị một trận vòi rồng quét qua, khiến cho không ít cát đá nhỏ bị cuốn tung lên trời. Trong khoảnh khắc, mọi người đều không tự chủ được mà nhắm mắt lại, cho đến khi ánh sáng của vụ nổ trên bầu trời và cát bay đá chạy dưới mặt đất đã yếu bớt, tất cả mới vội vàng nhìn chăm chăm về nơi vừa diễn ra vụ nổ trên bầu trời.

Ở bên trong ngọn lửa của vụ nổ kinh hoàng kia, thân thể khổng lồ của con rồng vậy mà đã bị tác cho nát thành nhiều mảnh! Từ những miệng vết thương trên cơ thể nó, có thể thấy được cơ bắp, xương thịt và cả một loại máu màu vàng kim óng ánh chảy ra! Cái con rồng khổng lồ mà nhìn kiểu gì cũng không giống sinh vật sống này lại có cơ thể hoàn toàn khác với cơ thể bằng Năng Lượng Tiêu Chuẩn của các loại quỷ quái thông thường. Cơ thể nó vậy mà lại không khác gì cơ thể của một sinh vật sống bình thường?!

Tuy từ vậy cho đến da con rồng này đều một màu đen kịt, nhưng cơ bắp, máu thịt và cả xương cốt trong cơ thể thì lại có một màu vàng kim lấp lánh, dường như được đúc thành từ vàng ròng vậy. Phần lớn máu thịt rơi vãi ra của con rồng đều rơi xuống mặt đất Đảo Phục Sinh phía dưới, khiến cho cả hòn đảo dường như bỗng có một trận mưa vàng ròng phủ xuống. Sau khi chạm vào mặt đất, linh hồn hay người sống thì những thứ máu tươi, thịt vụn này mới dần dần tan biến vào hư không.

Sức công phá của hơn trăm quả tên lửa kia thật đúng là kinh khủng, đến lúc này mà trên bầu trời vẫn còn đang bốc cháy ngùn ngụt. Tại đó, thân thể khổng lồ dài nghìn mét, lớn mấy chục mét của con rồng đen đã bị vụ nổ cắt thành nhiều khối, mỗi khối đều đang bị lửa đốt ngút trời. Cảnh tượng này đã cho thấy rõ ràng rằng sức công phá mà khoa học kỹ thuật của loài người tạo ra được cũng vô cùng khủng bố. Thế nhưng, cảnh tượng này không làm cho Bùi Kiều vui mừng hoan hô như mọi người xung quanh, ngược lại, hàng lông mày của hắn càng nhíu chặt lại.

Nguyên nhân là vì hắn cảm nhận được ý chí bóng tối trên bầu trời không hề yếu bớt một chút nào. Trái lại, sau khi thân thể của con rồng khổng lồ kia bị nổ thành nhiều mảnh thì áp lực do ý chí bóng tối mang tới lại càng thêm khổng lồ, càng lúc càng kịch liệt. Nếu như lúc trước, áp lực do ý chí bóng tối đó mang lại giống như ‘Thái Sơn áp đỉnh’ thì giờ đây, áp lực đã như thể do toàn bộ Ngũ Nhạc cộng lại (1), càng lúc càng khổng lồ, càng lúc càng ngưng tụ. Thế này có chỗ nào giống bị thương nặng cơ chứ? Rõ ràng là chỉ khiến cho con rồng khổng lồ kia nổi giận, điên tiết mà thôi!

Quả nhiên, đúng lúc này, con rồng đen khổng lồ đã nát thành nhiều mảnh kia lại lần nữa găm lên một tiếng chấn động tận sâu linh hồn. Ngay sau đó, xung quanh cơ thể con rồng bỗng nhanh chóng xuất hiện mấy chục đám mây đen. Những đám mây đen này sau đó lập tức ngưng tụ vào thân thể con quái vật, chỉ vài giây sau, cơ thể nát thành mấy khối của con rồng đã hồi phục như ban đầu. Không chỉ có vậy, trên cơ thể con quái vật còn dâng lên từng vòng trường khí thể đen kịt như thể thực chất. Trường khí thể đó đã không phải chỉ là một đám màu sắc như trường khí thể của Chân Ma cấp đỉnh cao, mà nó đã giống hệt như vật chất thực sự ngưng tụ nên. Chỉ một cái cuốn qua, toàn bộ chỗ lửa còn lại trên cơ thể con rồng đã bị trường khí thể bóng tối hút ra rồi tụ lại một chỗ, tạo thành một quả cầu lửa thuần một màu trắng sáng rực, đường kính khoảng tầm 100m.

Tiếp theo, tất cả chỉ thấy trường khí thể màu đen kia đẩy quả cầu lửa kia bay xuống hòn đảo, còn màn sáng trên bầu trời lại chẳng hề ngăn cản quả cầu lửa đó một chút nào. Vậy là trước cái nhìn trừng trừng của tất cả mọi người, quả cầu lửa sáng rực bị ném về một nơi ở phía nam của đảo. Một giây, hai giây... vài giây sau, từ một chỗ cách xa nơi này trên đảo truyền tới một tiếng nổ dữ dội kèm theo ánh lửa và tro bụi, giống như một quả bom hạt nhân cỡ nhỏ phát nổ. Người ở bất kỳ nơi nào trên đảo cũng có thể thấy rõ ràng một đám mây hình nấm do ánh lửa và tro bụi tạo thành bốc lên cao mấy trăm mét, cùng với đó là gió quét và cát bụi lan ra bốn phía. Tiếng hoan hô ở hiện trường lập tức bị cắt đứt, giống như con vịt đang kêu cạp cạp ầm ầm thì bỗng bị người ta bóp chặt lấy cổ, từ cổ họng mỗi người chỉ còn phát ra những tiếng ặc ặc, không hiểu là vì quá sợ hãi hay vì bị dọa cho phát hoảng...

Nếu như nơi mà quả cầu lửa kia rơi xuống là ngay trên đầu bọn họ, vậy thì kết cục sẽ là như thế nào đây...

“Nhìn rõ rồi chứ. Tuy Rocky cũng là một mối đe dọa, nhưng nếu so sánh thì cái con Thế Giới Xà trên bầu trời kia mới là mối uy hiếp lớn nhất! Hơn nữa, có vẻ như nó đúng là không hoàn chỉnh, khi sử dụng trường khí thể thì sẽ không thể sử dụng được ‘hơi thở của rồng’. Còn lúc phun ra ‘hơi thở của rồng’ thì khả năng phòng ngự sẽ hạ thấp. Thế nên, chỉ cần trèo lên được cơ thể nó thì ta sẽ có cơ hội công kích vào ‘ngịch lân’ của nó. Dù nó có ngừng phun khí đen mà dùng trường khí thể tấn công ta, thì ta cũng chỉ cần nhảy ra khỏi cơ thể nó để tránh là được... Nhưng dù thế nào, nếu nó cứ tiếp tục phun ‘hơi thở của rồng’ như vậy tiếp, chỉ sợ chúng ta cũng chẳng còn mấy cơ hội nữa.” Bùi Kiều nghiêng răng nói.

Nhưng đúng lúc này, ở vị trí trung tâm Đảo Phục Sinh – cũng chính là nơi đặt tòa nhà khổng lồ, liên tiếp tuôn ra năm trường khí thể bóng tối, hơn nữa ở đó còn có trường khí thể bóng tối mạnh nhất có mặt từ trước. Vậy là lúc này, ở trung tâm của Đảo Phục Sinh có tới tổng cộng sáu tên cường giả Chân Ma cấp! Tuy năm tên trong số đó rất có thể chỉ là Ngụy Chân Ma cấp, nhưng lực lượng như vậy cũng đã là rất kinh khủng rồi.

Thế nhưng, năm trường khí thể bóng tối kia còn chưa hoàn toàn triển khai thì bỗng cũng ở vị trí trung tâm Đảo Phục Sinh đó lại chọt bùng lên bảy cỗ trường khí thể khác. Có điều là bảy trường khí thể kia lại khiến cho người ta có cảm thấy rất kỳ quái: nó giống như một tờ giấy trắng vậy! Ngoài bản thân trường khí thể ra thì rõ ràng là không thể cảm nhận được bất kỳ cảm xúc hay ý chí nào từ bảy trường khí thể kia. Chúng giống như... giống như những người máy vậy!

“Đã chui ra rồi sao? Những Chân Ma cấp nhân tạo của kế hoạch Quân Đội Linh Hồn...”

Bùi Kiều vừa nhìn về phía đó vừa thì thào như tự nhủ mấy câu. Đến lúc này, hắn cũng không tiếp tục dây dưa với mọi người nữa, liền hỏi thẳng Dương Húc Quang: “Trong nơi đóng quân của quân đội Trung Quốc ở đây có trực thăng chứ?”

Dương Húc Quang sững sờ trả lời: “Quả là có. Nhưng người thật sự quyết định bay lên trên đó sao? Ta sợ rằng chỉ với thực lực của chúng ta thì không thể nào chống được tên Rocky kia...”

Bùi Kiều cũng chẳng nghe tên đó nói hết, hắn xoay người đi về phía Dương Đình Thiên và Trương Hằng, vừa đi hắn vừa nói: “Yên tâm đi, đám Chân Ma cấp nhân tạo của kế hoạch Quân Đội Linh Hồn đã xuất hiện rồi. Ta cảm nhận được, ở tòa nhà đằng kia có ít nhất bảy tên Chân Ma cấp nhân tạo. Các người hay tranh thủ thời gian đi tập hợp những Tự Do Linh Hồn còn sống sót trên đảo, chỉ cần ngăn chặn Rocky là được, mười phút sau Cung Diệp Vũ sẽ đến. Khi đó mới là lúc quyết đấu thật sự.”

Trong khi nói thì Bùi Kiều cũng đã chạy tới trước mặt hai người Dương Đình Thiên và Trương Hằng, hắn nói nhỏ bằng âm lượng mà chỉ có hai người mới có thể nghe được: “Thực lực của các người còn rất yếu, còn chưa so được với Nhập Ma cấp đỉnh cao chứ chưa nói tới Chân Ma cấp, thế nên một lúc nữa chiến đấu thì đừng quá liều mạng, giữ cho được tính mạng của chính mình mới là tốt nhất. Giờ ta đưa một ít trường khí thể bao dung vào người các người, đến lúc nguy cấp, nó sẽ có thể nhanh chóng phân giải trường khí thể đối địch muốn bao phủ các người. Nếu như thật sự đến lúc đó... hãy bỏ chạy đi.” Nói xong, hắn đưa tay vỗ vai hai người một cái, cả hai lập tức cảm thấy một cỗ lực lượng khó hình dung nào đó tiến vào trong cơ thể, thế nhưng khi cẩn thận cảm nhận thì lại không thấy gì cả. Tình hình như vậy đúng là có phần kỳ dị.

Làm xong tất cả, Bùi Kiều cũng không dừng lại nữa, dưới chân hắn lóe lên ánh chớp lập loè, quay người vọt về phía nơi đóng quân của quân đội Trung Quốc. Vài giây sau, hắn đã mất hút trong khu kiến trúc chằng chịt kia, hiện trường chỉ còn lại mọi người nhìn nhau...

Cùng lúc tại nơi quan trọng nhất của Đảo Phục Sinh đồng thời xuất hiện năm trường khí thể bóng tối và thêm bảy trường khí thể không có bất kỳ ý chí hay cảm xúc nào, con rồng đen khổng lồ giữa không trung bỗng nhiên cũng như cảm thấy có phần sốt ruột. Lúc trước, sau mỗi lần phun ra khí đen thì nó phải dùng lại nghỉ mấy chục giây, nhưng lúc này thì nó lại liên tục phun ra thứ khí đen đó mà không ngừng nghỉ lấy một giây. Dưới sự ăn mòn liên tục của thứ khí đen kịt như mực kia, màn sáng cản bước con rồng đen cuối cùng cũng lần đầu tiên xuất hiện những gợn sóng chấn động, giống như một viên đá nhỏ ném xuống mặt nước phẳng lặng.

Màn sáng sắp vỡ...

Chú thích:

1. Ngũ Nhạc: năm dãy núi nổi tiếng của TQ, trong đó có Thái Sơn. Cụ thể gồm: Hằng Sơn, Hành Sơn, Thái Sơn, Tung Sơn, Hoa Sơn.

Bạn đang đọc truyện *Từ Vong Khai Đoan* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Q.5 - Chương 26: Binh Chia Hai Đường! (2)

Bùi Kiều cũng có thể coi là một người lòng dạ sắt đá. Vậy nên nếu đã quyết định sẽ dùng hết sức để ngăn cản Thế Giới Xà Jormungand, đập tan ý đồ với Máy Chủ Trung Tâm của tập đoàn The Fallen Wings thì hắn cũng quyết đoán rằng phải lập tức lên trời để chặn đánh Thế Giới Xà ngay. Nếu không, một khi màn sáng bảo vệ bị phá hỏng, thì với cái sức mạnh mà quái vật kia vừa thể hiện, sợ rằng sẽ chẳng có mấy kẻ trên đảo này có thể sống sót!

Quảng đường lần này Bùi Kiều phải chạy qua cũng không ngắn, nhưng hắn chỉ mất không đến mấy chục giây là tới. Vừa rồi chạy đi, hắn gần như đã dùng hết tất cả sức lực từ lúc cha sinh mẹ đẻ đến giờ, chỉ còn thiếu mỗi điều sử dụng Giải Phóng hóa thành người khổng lồ mà thôi. Không bao lâu sau khi lượn quanh một đám chằng chịt công trình kiến trúc, tầm mắt của hắn đã trở nên rộng rãi, trước mặt hắn là một khu đất bằng rộng lớn, đủ cho cả máy bay chiến đấu và máy bay cỡ lớn lên xuống. Tại đây còn có hơn mười điểm dựng các bệ phóng tên lửa vẫn đang nghỉ ngơi, hiện trường còn có rất nhiều binh sĩ chạy tới chạy lui, tình hình này đúng là cảnh tượng nơi chiến trường ác liệt.

Lúc Bùi Kiều vội vã xông tới đây với ánh chớp lập loè dưới chân, đã có người phát hiện ra hắn từ rất xa, rồi khi thấy hắn lao thẳng tới, ai nấy đều căng thẳng và mờ hồ. Cho tới khi hắn tới nơi rồi dừng lại, không thấy hắn có đôi cánh màu đen sau lưng, mọi người mới dám thở phào một hơi. Sau đó, trừ vài người chạy ra đón thì ai nấy lại bận rộn với việc chuẩn bị cho dàn tên lửa, đưa từng quả đạn đạo khổng lồ vào vị trí, chuẩn bị một lần nữa oanh kích con quái vật khổng lồ trên bầu trời.

Bùi Kiều cũng không có sức đâu mà quan tâm quá nhiều, thấy một đám sĩ quan đang chạy lại phía mình, hắn liền kéo mạnh một người trong số đó lại gần rồi nói thẳng luôn: “Bố trí cho ta một chiếc trực thăng, đồng thời hãy thông báo với chỉ huy của các người rằng sau khi ta cất cánh thì hãy dừng việc bắn tên lửa đạn đạo cũng như bất kỳ một hình thức tấn công tầm xa nào khác, đừng có tạo thêm cho ta bất kỳ một mối nguy hiểm nào nữa. Phải nhớ cho kỹ đây!”

Bùi Kiều nói vừa nhanh vừa vội, khiến cho tên sĩ quan kia mới nghe xong cũng chưa phản ứng kịp, chỉ biết sững sờ nhìn hắn. Lúc này Bùi Kiều đang nóng lòng như lửa đốt, còn lấy đâu ra thời gian mà đi dây dưa với đám người này, hắn bực mình hét lên: “Chuẩn bị cho ta một chiếc trực thăng, ta phải bay lên trời để ngăn cản con rồng kia. Còn nữa, nói với chỉ huy của các người rằng ta là Bùi Kiều!” Nói dứt lời, hắn đã chạy về phía một chiếc trực thăng đậu phía xa, chẳng quan tâm chút nào tới phản ứng của đám binh sĩ.

Mãi đến lúc này, mấy tên sĩ quan kia mới kịp phản ứng, vì thấy chuyện này rất khẩn cấp nên một người trong đó lập tức nói vào thiết bị liên lạc đeo trên vai: “Khu vực số ba có chuyện quan trọng cần báo cáo, xin được mở đường dây liên lạc khẩn cấp với sở chỉ huy tại tổng bộ!”

Phía bên kia, Bùi Kiêu cũng không thêm đề ý chút nào tới mấy vấn đề ‘hành chính’ của đám sĩ quan kia, bởi vì hắn tin tưởng rằng giới lãnh đạo của lực lượng quân đội trên đảo này biết phân biệt cái gì nặng, cái gì nhẹ. Một loạt đạn đạo vừa rồi chẳng những không hiệu quả mà còn khiến cho toàn quân đóng giữ trên đảo của một quốc gia bị tiêu diệt. Thế nên giờ này đám lãnh đạo chắc chắn đã thấy được đây rõ là một hành động không sáng suốt. Thế nhưng bọn họ cũng không thể không tiếp tục vận chuyển đạn đạo tới tấn công tiếp. Nguyên nhân chính là vì cái uy thế khủng bố của con rồng kia: chỉ riêng với thể tích khổng lồ và thứ ‘hơi thở của rồng’ mà nó phun ra, ai cũng hiểu rằng một khi màn chắn bảo vệ bị phá, cả Đảo Phục Sinh sẽ lập tức phải đối mặt với nguy cơ hủy diệt! Thế nên, dù có phải đối mặt với nguy cơ lần nữa bị đạn đạo của chính mình bắn ngược, quân đội cũng chỉ còn cách tiếp tục kiên trì bắn đạn đạo để kéo dài thời gian.

Mà với cái yêu cầu sử dụng trực thăng bay lên trời để giao chiến với con rồng khổng lồ kia, nếu là do một Tự Do Linh Hồn bình thường tới nói với giới lãnh đạo quân đội thì đương nhiên là ‘khó nghe’ lắm, thậm chí có khi còn bị đuổi cổ ra ngay cũng nên. Nhưng nếu người nói là Bùi Kiêu thì lại là chuyện khác! Đầu tiên là vị địa vị của hắn: có thể nói hắn là người đứng thứ hai trong Tổ Chức Linh Hồn Trung Quốc chỉ sau Cung Diệp Vũ! Tiếp theo thì chính là thực lực. Sau lần gây náo loạn hội nghị ngày hôm qua, chính phủ các nước chắc chắn không thể không biết tới thực lực của hắn. Hành động ‘một mình chọi hai’ của hắn đã khiến cho chính phủ các nước lập tức đánh giá thực lực của hắn rất cao, cho rằng chỉ một mình hắn mà có thể chiến thắng được hai Chân Ma cấp khác hợp lực, đã là người mạnh thứ hai thế giới chỉ sau Cung Diệp Vũ rồi.

Tuy rằng tình hình thực tế cũng không đơn giản như vậy nhưng người ngoài không phải Chân Ma cấp thì không hiểu được. Mặc dù trong trận đại chiến ngày hội nghị, Bùi Kiêu đã chiếm được ‘cửa trên’ một cách tuyệt đối, nhưng có được thành quả đó thật ra là vì hắn đã dùng tính chất đặc biệt của trường khí thể bao dung, đánh cho hai người còn lại một mạch không kịp trở tay, hơn nữa hắn còn có Ngụy Nguư Đầu là một con quý quái Chân Ma cấp đứng phục bên ngoài. Thế cho nên người ta mới sinh ra ảo giác là hắn chiếm ưu thế tuyệt đối. Nhưng thật ra, mọi Chân Ma cấp đều có thể sử dụng Giải Phóng, vậy nên tên Chân Ma cấp trẻ tuổi mới nhất định không phục, nói muốn tìm nơi rộng rãi đánh một trận ra trò, nguyên nhân chính là như vậy. Trong hàng ngũ Chân Ma cấp, ngoài Chân Ma cấp đỉnh cao như Cung Diệp Vũ thì thực lực những người khác cũng sẽ không chênh lệch quá lớn, Bùi Kiêu thực ra cũng chỉ hơn người khác một chút thôi.

Nhưng chính phủ các nước thì lại không thể biết được những chuyện sâu xa đó. Thế nên trong suy nghĩ của bọn họ, đẳng cấp của Bùi Kiêu đã vượt xa người khác, sắp đạt tới tầng thứ của Cung Diệp Vũ rồi. Và đó thực ra cũng là nguyên nhân mà Bùi Kiêu cố tình làm náo loạn lớn mấy trận... Nếu không có được cái uy như vậy, thì sau này - khi hắn muốn xây dựng một đoàn đội linh hồn đặc thù, không biết sẽ còn phải đối mặt với bao nhiêu thế lực và âm mưu cản trở. Tuy hắn không hề có ý định ép ai đó tham gia vào đoàn đội của mình, nhưng hắn cũng chẳng thích thú gì việc làm không công rồi để người khác hưởng thành quả. Dù sao thì cái thế giới này cũng thực sự rất tàn khốc, cái gọi là ‘trung thành’ và ‘đạo nghĩa’ thực ra cũng chỉ tồn tại khi cái lợi do sự ‘phân biệt’ mang lại không đủ đó thôi. Thế nên, nếu biết rằng sau này mình sẽ sinh ra xung đột với chính phủ các nước, tổ chức linh hồn hay một gia tộc cỡ bự nào đó, thì chẳng bằng ngay từ bây giờ hãy tỏ ra thật mạnh mẽ và ngang tàng, khiến cho những kẻ có mưu đồ phải chùn bước mà từ bỏ lòng tham của mình. Nếu như vậy mà còn chưa đủ... thế thì hắn cũng sẽ không keo kiệt việc sử dụng vũ lực – giống như Cung Diệp Vũ vậy!

Đúng như dự đoán của Bùi Kiêu. Khi hắn báo ra tên của mình cho mấy tên sĩ quan kia thì trọng lượng lời hắn nói quả nhiên đã trở nên khác hẳn. Giống như việc một tên ăn mày nói rằng ‘ngày mai thị trường chứng khoán sẽ sụp đổ’ và tổng thống Mỹ nói rằng ‘ngày mai thị trường chứng khoán sẽ sụp đổ’, tuy hai người cùng nói một câu nhưng chắc chắn trọng lượng và hiệu quả thì hoàn toàn khác biệt.

Quả nhiên, chỉ hơn một phút sau, một đội bay và vài tên sĩ quan đã từ đằng xa vội vã chạy lại. Một người trong đó nói lớn: “Bùi Kiêu, bọn họ sẽ đưa anh bay tới lưng rồng. Đây là súng bắn pháo hiệu, khi nào anh rời khỏi người con rồng đó thì hãy bắn quả pháo hiệu này lên trời, trực thăng sẽ đến đón anh ngay. Anh có thể yên tâm rằng đây là những phi công trực thăng ưu tú nhất của quân đội chúng ta, trừ những yếu tố do con rồng kia gây ra thì chắc chắn bản thân mấy bay sẽ không có vấn đề gì!”

Bùi Kiêu tiện tay cầm lấy khẩu súng pháo hiệu, không nói gì thêm mà bỏ luôn vào U Minh Nhẫn. Sau đó hắn mới hỏi lại viên sĩ quan kia: “Đã liên lạc được với các quốc gia còn lại chưa? Tình hình thế nào rồi? Bọn họ có đồng ý tạm thời ngừng phóng tên lửa đạn đạo không?”

Một viên sĩ quan khác vội vàng trả lời: “Đã liên lạc được với Mỹ, Anh, Đức, Nga. Bọn họ nghe nói anh muốn tự mình bay lên thì đã quyết định đồng ý dùng phóng đạn đạo. Thế nhưng, bên Pháp thì... không liên lạc được. Không biết quân đội của bọn họ có còn ai sống sót không, nhưng tín hiệu liên lạc thì đã bị cắt đứt, bên phía chúng ta đã phái người chạy sang đó rồi, sẽ hết sức ngăn bọn họ tiếp tục bắn đạn đạo.”

Bùi Kiêu im lặng một lúc. Vụ nổ lớn vừa rồi quả thật có thể so được với nổ bom hạt nhân cỡ nhỏ, gần như một phần năm diện tích Đảo Phục Sinh đã bị vụ nổ san phẳng, thậm chí ngay cả lúc này, đứng ở sân bay này mà vẫn có thể thấy được ở đó bốc lên tro bụi mù mịt, qua đó có thể tưởng tượng được vụ nổ kia dữ dội tới mức nào. Mà nơi đó chính là vị trí mà nước Pháp đóng quân... Xem ra, ở bên đó, hầu như đã không còn ai sống sót nữa rồi.

Mấy tên sĩ quan kia thấy Bùi Kiêu không hỏi gì thêm thì cũng ngậm miệng không nói gì nữa, lập tức quay người chạy về phía xa. Mấy tên đội bay thì thuận theo trào lưu tác trực thăng nhanh thoăn thoắt, xem ra quả thật đều là những tay lão luyện cả. Không cần chờ tới khi Bùi Kiêu ra lệnh thì trực thăng đã bắt đầu khởi động, chẳng mấy chốc mà mấy bay đã rời khỏi mặt đất, nhanh chóng bay cao lên bầu trời trên đỉnh đầu. Mà lúc này, màn sáng trên bầu trời đã chấn động càng lúc càng mạnh, dưới sự ăn mòn và xâm lấn của khí đen, màn sáng lúc này dường như đã xuất hiện trăm ngàn lỗ thủng, nhìn giống như một cái sàng bằng ánh sáng khổng lồ. Phải liên tục chịu đựng ‘hơi thở rồng’ tấn công, màn sáng này đã sắp đi tới giới hạn cuối cùng của nó rồi!

(Từ sau khi chết đi, đây chắc hẳn là lần thứ hai mà ta quyết định làm một chuyện hoang đường một cách dễ dàng đến thế đó nhỉ...)

Bạn đang đọc truyện *Từ Vong Khai Đoan* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [EbookFull\(chấm\)Net](http://EbookFull(chấm)Net).

Q.5 - Chương 27: Binh Chia Hai Đường! (3)

Dịch: Shun

Bùi Kiều ngồi ở cửa khoang trực thăng, nhìn khoảng cách giữa mình và con rồng khổng lồ kia càng ngày càng thu hẹp. Tuy nhìn từ xa thì đã cảm thấy sinh vật này quá sức to lớn, nhưng phải đến khi càng lúc càng tiếp cận như thế này, thì mới có thể cảm nhận hết được sự khổng lồ đến khó có thể tưởng tượng của nó. Không những vậy, sinh vật này còn có một cô ý chí bóng tối đã cô đọng tới mức dường như thành vật chất thật sự, mặc dù trường khí thể không khuếch tán ra ngoài nhưng tác dụng làm suy yếu của ý chí này còn rõ ràng hơn cả các trường khí thể thông thường. Lúc này, không chỉ Bùi Kiều cảm nhận được rõ ràng mà ngay cả mấy tên phi công cũng đều lộ ra vẻ bồn chồn, bản năng của sinh vật nói cho họ biết: phía trước đây nguy hiểm, đây chết chóc!

“Bay đến sau lưng nó đi, không nên đáp xuống từ chính diện, tìm mọi cách tránh những thứ khí đen kia ra!” Bùi Kiều ước lượng khoảng cách từ trực thăng tới con rồng đen khổng lồ, khi thấy còn cách khoảng ba tới bốn trăm mét, hần lập tức nói với người quân nhân lái trực thăng

Phi công lái trực thăng và cả người phụ lái bên cạnh nếu có thể được tuyển làm phi công phục vụ trên Đảo Phục Sinh thì hiển nhiên là cả kỹ thuật, kinh nghiệm, tố chất tâm lý... đều thuộc hàng xuất sắc nhất. Vậy nên, tuy họ nghe Bùi Kiều đột ngột chỉ đạo nhưng cũng không hề tỏ ra lúng túng một chút nào, thậm chí trực thăng còn không hề lắc lư dù chỉ một chút. Cứ như thế cái trực thăng này đã định sẵn bay như ý Bùi Kiều trước cả khi hần ra lệnh vậy. Trực thăng bay qua bên cạnh con rồng, tiếp tục bay cho tới khi lên tới không trung bên trên lưng nó thì dừng lại. Khi các thành viên phi hành đoàn đang định hỏi xem Bùi Kiều muốn hạ cánh lúc nào thì không ngờ đã thấy hần bỗng khom người, bật vọt lao ra ngoài khi máy bay còn đang ở giữa không trung. Vừa nhảy ra ngoài, Bùi Kiều đã bắt đầu tiến vào trạng thái Giải Phóng, điện sét màu bạc quán quanh và thân thể ngày càng biến lớn, còn chưa đáp xuống lưng rồng mà hần đã biến thành một người khổng lồ cao hơn 10m với điện sét quán quanh cơ thể.

Một tiếng “rầm” lớn, Bùi Kiều đâm mạnh xuống cơ thể con rồng đen khổng lồ... Đúng là đâm xuống rất mạnh chứ không phải ví von! Không biết vì nguyên nhân gì mà ngay khi tiến vào phạm vi 20m gần con rồng, Bùi Kiều bỗng cảm thấy cơ thể đột ngột phải chịu một áp lực vô cùng, giống như cơ thể hần bỗng nhiên trở nên nặng gấp mười lần, thậm chí hai mươi lần. Vậy nên khi hần đáp xuống người con rồng thì chỉ phản lực từ va chạm đã khiến hần đau đến mức muốn học máu.

(Đúng rồi, ngay cả trường khí thể bóng tối cũng có thể thay đổi được trọng lực, vậy thì đương nhiên là con rồng đen này có thể làm được điều tương tự. Nói đến mới nghĩ tới, lúc trước con rồng này có thể ép sức công phá của đạn đạo thành một quả cầu, có khi chính là bằng cách sử dụng trọng lực nén ép này, sau khi ép sức công phá đó thành một khối rồi mới ném trở lại Đảo Phục Sinh. Trọng lực cơ đấy! Một trường khí thể đáng sợ tới mức nào...)

Cho tới bây giờ, hầu như tất cả những trường khí thể mà Bùi Kiều đã biết đều là do một ý chí, cảm xúc của người hoặc sinh vật nào đó ngưng tụ mà thành, chỉ có trường khí thể bao dung của hần và trường khí thể bóng tối là thuộc phạm vi ý chí của tự nhiên. Trường khí thể bao dung của hần thì không cần nói tới, dù sao thì giờ còn chưa đạt tới Chân Ma cấp đỉnh cao, còn rất nhiều công dụng của trường khí thể mà Bùi Kiều chưa dùng được, tuy vậy nhưng trường khí thể của hần cũng đã vô cùng mạnh mẽ. Còn về trường khí thể bóng tối này, nó quả là mạnh tới mức đáng sợ! Về mặt chức năng suy yếu kẻ địch thì không cần phải bàn cãi gì, cứ nhìn vào tác dụng của thứ trọng lực kia là có thể thấy năng lực này kinh khủng tới mức nào... Suy nghĩ một chút đi: thứ gì được cho là sức mạnh lớn nhất trong cả vũ trụ? Chính là hố đen, và đó thực ra chính là hình thái của trọng lực khi nó lớn tới mức cực đoạn đó thôi. Tuy Thế Giới Xà cũng không ngưng tụ ra được hố đen, nhưng tạo ra trọng lực lớn gấp mười lần trọng lực bình thường đã là quá đủ để làm người ta phải khiếp đảm rồi.

Bùi Kiều nặng chừng 55kg, tại trong phạm vi Đảo Phục Sinh, linh hồn dường như bị vật chất hóa và cũng bị trọng lực tác dụng, còn giờ thì hần đang cảm thấy như mình nặng tới một tấn rưỡi vậy. Vừa hạ xuống lưng rồng, đầu khối hần lập tức bị ép khụy, chút nữa thì quỵ rạp xuống. Nếu là người bình thường, chắc chắn chỉ cần chạm tới da thịt con rồng này thì đã nát thành thịt vụn, dù là những thứ máy móc sắt thép cũng chắc chắn không có kết cục tốt hơn: trọng lực gấp ba mươi lần, đủ để bất kỳ loại xe tăng, máy bay nào cũng nát thành sắt vụn!

“Ngụy Ngru Đầu! Ra đây!”

Bùi Kiều liền lập tức phóng ra trường khí thể bao dung của mình, hơn nữa còn không dám khuếch tán ra xa mà cố gắng thu nhỏ hết sức thành một quả cầu bao quanh thân thể. Đồng thời, trong mắt hần có ánh sáng màu vàng kim rực rỡ bắn ra, thân hình cũng cao khoảng 10m của Ngụy Ngru Đầu đã xuất hiện bên cạnh hần.

Trường khí thể bao dung quả nhiên có tác dụng phân tách và làm tan rã trường khí thể khác, mặc dù trường khí thể của con rồng này là một trường khí thể của Ma Vương cấp nhưng trường khí thể của Bùi Kiều lại vẫn có thể làm giảm hơn phân nửa mức ảnh hưởng của nó. Dưới sự bảo vệ của trường khí thể bao dung, từ chỗ sắp ngã quỵ xuống, Bùi Kiều đã có thể đứng thẳng lên được, hần ước chừng trọng lượng cơ thể đang vào khoảng 200 - 300 kg, vậy là trọng lực còn lớn hơn bình thường cỡ khoảng năm, sáu lần.

(Đáng sợ! Không hổ là thực lực của Ma Vương cấp chân chính. Mà theo lời của Varotian thì con Thế Giới Xà này thực tế là một Ma Vương cấp đỉnh cao. Nếu như nó có 100% sức mạnh, vậy chỉ sợ là bất cứ kẻ nào không có được thực lực Chân Ma cấp, chỉ cần lại gần nó thôi cũng đã bị trọng lực đè chết rồi... Thật quá khủng khiếp! Trường khí thể của ta đang bị tiêu tốn rất nhanh, nhiều nhất là chỉ duy trì sử dụng được hai phút. Xem ra, đã không còn lựa chọn nào nữa...)

Bùi Kiều nếu như đã quyết định leo lên mình rồng để đánh nó, vậy thì đương nhiên là hần đã dám lấy mạng mình ra đánh bạc. Chỉ cần bảo vệ được máy chủ trung tâm đó, thì dù hần và Cung Diệp Vũ có phải hợp lực để đi ‘giết người cướp của’ cũng phải cướp cho được thứ kia từ tay chính phủ thế giới.

Mà nếu như cả mạng mà hấn cũng dám lấy ra đánh bạc, vậy còn thứ gì mà hấn không nỡ bỏ ra nữa?

“Ngụy Nguư Đầu... Hai mươi giây sau, tiến hành tự phát nổ!”

Bùi Kiêu rống to một tiếng, sau đó lập tức cầm đầu chạy về phía đầu rồng. Phải ương ngạnh chống lại trọng lực gấp năm, sáu lần khiến cho tốc độ của hấn giảm đi không ít, nhưng cũng may là hấn còn có lực lượng lõi điện để tiến hành gia tốc, nhờ đó mà sau hai mươi giây, hấn chắc hấn cũng đã chạy được 400 – 500m. Khi ấy, chắc hấn hấn cũng đã có thể đến được chỗ ‘ngịch lân’ của con rồng, và đó cũng sẽ là lúc Ngụy Nguư Đầu phát nổ, nhờ vậy mà khiến con rồng phải phân tán sự chú ý để chữa trị thân thể... Đó là lúc mà hấn định tung ra một đòn mạnh nhất!

Về phần Ngụy Nguư Đầu phát nổ, tuy rằng làm vậy cũng không khiến cho bản thân Bạo Viêm Cự Phù tan nát, nhưng tất cả Năng Lượng Tiêu Chuẩn bên trong nó sẽ bị dùng hết, vì vậy mà không thể tự ngưng tụ thành hình thái Ngụy Nguư Đầu được nữa và sẽ từ chỗ này rơi xuống mặt đất dưới kia. Có trời mới biết Bạo Viêm Cự Phù sẽ rơi xuống nơi nào! Có lẽ nó sẽ rơi xuống biển, có lẽ là nơi nào đó trên mặt đất Đảo Phục Sinh, cũng có thể sẽ bị người sống hay linh hồn nào đó nhặt được. Khi đó, khả năng Bùi Kiêu có thể tìm lại được Bạo Viêm Cự Phù sẽ là rất nhỏ... Có lẽ sẽ mãi mãi mất đi cây Thiên Sinh Vũ Khí cấp Ma Vương này thôi.

Nhưng nếu cả mạng mà còn dám lấy đánh cược, vậy chẳng lẽ còn ngại cược thêm cây Bạo Viêm Cự Phù này sao?

Bùi Kiêu có thể nói là đã quyết chí rồi: “Dù sao thì đến cả mạng mà lão tử còn dám liều, vậy thì chỉ mấy món đồ còn tính toán gì? Nếu như chết rồi thì mọi thứ đều kết thúc, còn nếu may mắn sống sót và chiến thắng con rồng này, vậy thì dù có mất đi Bạo Viêm Cự Phù cũng đáng! Chỉ cần có thể lấy được mấy chủ trung tâm kia...”

“16, 15,..., 6, 5,... 1”

Bùi Kiêu vừa ra sức chạy vừa âm thầm đếm ngược thời gian, ngay khi vừa đếm tới 0, trường khí thể bao dung bao trùm bên ngoài đột nhiên bị kéo rút toàn bộ vào trong cơ thể. Bùi Kiêu đồng thời thiêu đốt cả chấp niệm của bản thân và trường khí thể bao dung! Lần đầu tiên, sau khi cô động ý chỉ bao dung, bước vào Chân Ma cấp, hấn đồng thời thiêu đốt cả chấp niệm bản thân và trường khí thể để tiến hành Giải Phóng – hành động còn được gọi là Giải Phóng Mức Độ Sâu!

Trong chốc lát, toàn thân Bùi Kiêu đều bốc lên dòng điện tương có hình thái như một chất lỏng màu bạc, khiến cho cơ thể hấn như thể biến thành một người máy bằng thủy ngân, thân thể lại một lần nữa to lớn thêm mấy mét, chỉ có điều phần lớn thêm này đều do điện tương dạng như chất lỏng màu trắng bạc tạo thành. Mà không chỉ thân hình to ra, ngay cả hình dáng của hấn cũng xuất hiện thay đổi rất lớn. Đầu tiên là khuôn mặt hấn, nó vốn là một khuôn mặt của một người rất trẻ tuổi, nhưng lúc này điện tương dạng lỏng màu trắng bạc lại ngưng tụ ra một thứ giống như chòm râu dài, tiếp theo khuôn mặt biến thành một bộ mặt rất uy nghiêm nhưng chỉ có một mắt trái, nhìn qua giống như một người đàn ông khoảng hơn bốn mươi tuổi rất to lớn, tráng kiện. Phần điện tương còn lại thì chảy về phía Anh Dững Súng, bao bọc và làm nó biến hình. Chỉ trong tích tắc ngắn ngủi, cây súng kia đã biến thành một ngọn thương không lồ màu trắng bạc bên trên khắc đầy những phù văn ký hiệu kỳ lạ.

Những ký hiệu bắt mắt nhất của ngọn thương này nhìn qua có vẻ giống như ký tự của bảng chữ cái alphabet (1). Khi dòng ánh sáng trắng chuyển động, nó dường như làm những ký tự này sáng ngời lên, dòng chữ đó dường như là: GUNGNIR... (2)

Bùi Kiêu lúc này còn lấy đầu ta đầu óc để tìm hiểu những thứ đó? Toàn bộ sự tập trung của hấn đầu đang dồn cả vào cái đầu rồng khổng lồ trước mặt. Khi một vụ nổ lớn và làn sóng xung kích xuất hiện sau lưng Bùi Kiêu, quả nhiên con rồng kia cũng tức giận ngoài đầu lại. Trong nháy mắt cái đầu rồng đưa lên, Bùi Kiêu đã thấy được phía dưới cổ nó có một mảng vẩy màu tím, nhìn khác hẳn so với vẩy màu đen kịt toàn thân nó. Bùi Kiêu đã bất chấp, không cần phải suy nghĩ nhiều, hấn lập tức nhấc vũ khí đang cầm trong tay, lao thẳng về phía mảng vẩy màu tím kia.

Trong khoảng khắc đó, Anh Dững Súng đã biến thành một ngọn thương màu trắng bạc, giống như một ngôi sao băng đâm toạc bầu trời u tối, cắm thẳng vào khu vực vẩy màu tím dưới cằm rồng. Chỉ thoáng chốc sau, thứ máu màu vàng kim lỏng lách đã phủ kín cả cơ thể Bùi Kiêu...

Chú thích:

1. Bảng chữ cái alphabet: là bảng chữ cái của tiếng Anh.
2. Gungnir: ngọn thương của Odin trong thần thoại Bắc Âu.

Bạn đang đọc truyện *Tử Vong Khai Đoan* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Q.5 - Chương 28: Chương 12: Thần Chiến Binh Khổng Lồ Obelisk! (1)

Lúc trước, đứng trên mặt đất nhìn cảnh thân thể con rồng bị nổ nát, máu tươi thịt vụn văng ra, Bùi Kiêu đã có cảm tưởng con rồng này là một sinh vật sống thực sự. Còn lúc này, khi đã đâm ngập ngọn thương vào mình rồng, từ vết thương lập tức phun ra một dòng máu rồng màu vàng kim, Bùi Kiêu lập tức bị dòng máu dội khắp toàn thân. Hơn nữa, dòng máu này cũng rất ấm và ướt áp, giống như máu của sinh vật sống thực sự, mà sau khi máu rồng tưới

lên, Bùi Kiều thể mà lại cảm thấy thoải mái, dễ chịu đến mức khó tin.

Nhưng đáng tiếc là thứ cảm giác thoải mái đó cũng chỉ diễn ra trong vùn vụt một nháy mắt. Tuy đúng là Bùi Kiều đã cảm Anh Dũng Súng đâm vào thân mình con rồng, nhưng đến khi hắn định bóp cò thì lại ngạc nhiên phát hiện ra khẩu súng của mình có gì đó không ổn. Rõ ràng chỉ mới đây thôi, ngón tay hắn còn đặt trên cò súng, thế nhưng giờ bóp cò thì hắn mới nhận ra là ở đó chẳng có cái cò súng nào và cả họng súng cũng chẳng thấy đâu nữa! Ngược lại, thứ hắn đang cảm là một thanh cán hình trụ dài nhẵn, giống như một cây thương dài.

Sự bất ngờ làm hắn ngã ra một lúc, nhưng chính lúc này, một cỗ trọng lực kinh khủng áp thẳng xuống thân thể hắn, như thể hắn bỗng nhiên bị thứ gì nặng hàng chục tấn đè xuống người. Trọng lực đó không chỉ đè hắn quỵ rạp xuống mà cả ngọn thương đầy ký hiệu trên tay cũng vỡ tan thành những mảng đồng điện màu bạc.

Rõng có ‘ngịch lân’, động vào sẽ phải chết!

Trong hệ thống thần thoại của Trung Quốc, truyền thuyết về rồng có thể nói là nhiều vô số kể, nhưng dù là trong những câu chuyện khác nhau, rồng có thể mạnh có thể yếu, có thể lớn có thể nhỏ, có thể ‘chính’ có thể ‘tà’, có thể là thần có thể là yêu, nhưng tất cả đều có một điểm chung, đó chính là trên người rồng có một chỗ vẩy mọc ngược so với những chỗ khác, chỗ vẩy đó gọi là nghịch lân. Bất kể một con rồng có lương thiện, chính trực tới mức nào, nhưng nếu có người dám chạm vào chỗ ‘ngịch lân’ này, vậy thì con rồng và kẻ đó, chỉ có một được phép sống tiếp. Đó chính là câu chuyện về ‘ngịch lân’.

Bùi Kiều lúc này đúng là đang đi ‘chạm vào nghịch lân’... nói đúng ra là lấy vật nhọn chọc vào đó. Tình cảnh như thế, đừng nói là một con rồng dài cả nghìn mét thể này, mà dù là một người bình thường gặp phải thì hắn cũng sẽ nổi điên mà liều sống chết với Bùi Kiều. Con rồng khổng lồ không để ý tới màn sáng gần như đã sắp bị nghiền nát phía dưới, ngược lại, thân hình nó bỗng điên cuồng giãy giụa, vặn vẹo, trên người xuất hiện một tầng trường khí thể đen nhánh như mực. Chẳng trách Bùi Kiều lại cảm thấy trọng lực đè nén khủng bố tới vậy, hẳn lúc này đã bị kẹt trong trường khí thể của con rồng đen khổng lồ - trường khí thể của một Ma Vương cấp chân chính!

Một người nặng hơn năm mươi kilogam lại phải chịu trọng lực tác dụng lên đến mười tấn, đó là chuyện kinh khủng tới cỡ nào! Một tấn là gấp 20 lần năm mươi kilogam, mười tấn là gấp 200 lần trọng lực, và lúc này Bùi Kiều đang cảm thấy mình nặng hàng chục tấn, vậy thì còn không phải là trọng lực gấp nghìn lần hay sao?

Trọng lực không chỉ đơn giản là sức nặng cỡ nào. Trên đời không thiếu lực sĩ có thể nâng được sức nặng ngang với trọng lượng của mình, nhưng bọn họ chắc chắn không thể nâng nổi chính mình. Cái ‘chính mình’ này thật ra chính là một loại biểu hiện của trọng lực, khối lượng riêng của người càng lớn thì tác dụng của trọng lực lên người cũng càng mạnh. Chưa cần nói tới trọng lực gấp nghìn lần, chỉ cần trọng lực gấp hai lần thì người thường đã đau tim mà chết rồi, còn nếu ném một người sống bình thường vào hoàn cảnh của Bùi Kiều lúc này thì người đó còn chẳng kịp kêu một tiếng đã nát thành đồng thệ nhão rồi. Dù Bùi Kiều không phải là người sống nhưng chắc chắn hắn cũng không thể chịu nổi trọng lực kinh khủng cỡ đó. Sau khi ngọn thương đầy ký hiệu bằng đồng điện tương màu bạc vỡ vụn thì tiếp theo là tầng thân thể bao bên ngoài cũng bằng đồng điện của hắn từng mảng vỡ vụn, giống như một bức tượng thạch cao, từng mảng vỡ tan thành bột phấn.

“A!”

Trước mắt lúc này đã là sinh tử tồn vong, khi Bùi Kiều cảm nhận được trọng lực khủng bố tác dụng lên người thì ngọn thương màu bạc đầy ký hiệu trên tay cũng vỡ tan, để lộ ra hình dạng ban đầu của Anh Dũng Súng. Sau đó mặt ngoài thân thể hắn liên tục rơi rụng ra những mảng đồng điện tương màu bạc, nhưng không chỉ có vậy, ngay cả bản thể của Anh Dũng Súng cũng bỗng phát ra những tiếng ken két như kim loại bị vặn xoắn. Rồi ngay trước mắt hắn, Anh Dũng Súng vốn thẳng tắp bắt đầu bị cong vượn rồi vỡ nát bắt đầu từ vị trí mũi dao. Chỉ chưa tới một giây sau, Anh Dũng Súng đã vỡ tan thành mảnh vụn!

Không chỉ Anh Dũng Súng mà cả cơ thể Bùi Kiều cũng bắt đầu vặn vẹo gấp khúc. Đó là một sự đau đớn còn kinh khủng hơn cả nỗi thống khổ do linh hồn bị xé rách, có phần giống như khi chấp niệm bị chấn động nhưng khác là cơ thể vẫn còn cử động được. Ngay trong nháy mắt khi Anh Dũng Súng bị nghiền nát, Bùi Kiều cũng điên cuồng hét lên... rồi sau đó, bắt đầu thiêu đốt chấp niệm, thiêu đốt trường khí thể, thiêu đốt lực lượng lõi điện! Ba loại năng lượng mạnh nhất của hắn đồng thời thăng hoa giúp cho đồng điện tương màu bạc vừa bị nghiền nát một lần nữa xuất hiện bên ngoài cơ thể. Tuy tầng điện này cũng vẫn bị nghiền nát ngay lập tức nhưng sau đó lại có ngay một tầng đồng điện tương màu bạc mới xuất hiện thay thế. Nhờ vậy, Bùi Kiều không ngờ có thể cứng rắn chống lại đòn tấn công bằng trọng lực gấp nghìn lần này!

Nhưng tiếc rằng con rồng đen khổng lồ cũng không phải chỉ biết ở yên một chỗ. Nó lại lần nữa phát ra một tiếng gào vang vọng tận sâu linh hồn, rồi quay vụt lại, há miệng phun ra một luồng ‘hoi thờ của rồng’ đen kịt về phía Bùi Kiều. Luồng ‘hoi thờ rồng’ này đen kịt như mực, lao tới cuộn cuộn như lũ lớn, lập tức nhấn chìm, đồng thời đẩy văng thân hình người khổng lồ lõi điện cao hơn 10m của Bùi Kiều ra khỏi cơ thể con rồng. Không chỉ vậy, thứ ‘hoi thờ rồng’ đen kịt này còn có tính ăn mòn vô cùng kinh khủng, dù là tầng đồng điện tương màu bạc phủ ngoài cơ thể Bùi Kiều cũng không ngăn cản nổi. Từ lúc bị trọng lực trói chặt bên ngoài cơ thể con rồng, tới khi bị luồng ‘hoi thờ rồng’ đẩy bay tới giữa không trung, chỉ không tới hai, ba giây nhưng cơ thể Bùi Kiều đã hoàn toàn tan rã trong luồng hoi thờ rồng đen kịt...

Không trung cách con rồng đen khổng lồ chừng 200m, luồng hoi thờ rồng đậm đặc vẫn ngưng tụ chứ không tản đi, tiếp tục bắn về phía xa. Mà ở trong luồng hoi thờ rồng đó, sau cùng thì người ta đã không còn nhìn thấy được một chút xiu bóng hình nào của Bùi Kiều nữa. Ở nơi đó chỉ còn lại hai ký hiệu kỳ lạ phát sáng lấp lờ lơ lửng. Không biết hai ký hiệu này được cấu thành từ cái gì mà ngay cả thứ ‘hoi thờ rồng’ kinh khủng kia cũng không thể ăn mòn được mây may. Không chỉ có vậy, hai ký hiệu này dường như còn đang ngày một sáng hơn, bên trên bề mặt chúng còn liên tục có đồng điện xẹt qua. Sau khi hai ký hiệu này liên tục phát ra những tiếng điện nổ lách tách mỗi lúc một nhanh thì chúng bỗng nhiên rực lên ánh sáng vô cùng chói mắt, dường như thực sự là sấm sét từ bầu trời đánh xuống. Ánh sáng đó thậm chí xuyên thấu qua luồng hoi thờ rồng, soi rọi cả bầu trời...

Sau khi phun ra luồng hoi thờ rồng hất văng Bùi Kiều, không ngờ con rồng đen khổng lồ không tiếp tục phun khí đen xuống dưới nữa mà lại bắt đầu cuộn tròn thân hình, những đám mây đen quanh cơ thể bắt đầu bị kéo tới dưới cổ nó. Xem ra cái chỗ ‘ngịch lân’ kia quả thật là điểm yếu của nó, tuy một đòn

kia của Bùi Kiều không thể gây ra vết thương nguy hiểm tính mạng nhưng cũng đã khiến quái vật này bị thương. Mà vết thương này có vẻ như còn nghiêm trọng hơn cả vụ nổ của hơn trăm quả tên lửa đạn đạo lúc trước, vì vậy mà nó không thể không dừng tấn công để chữa trị vết thương tại vị trí ‘ngịch lân’.

“Báo cáo bộ chỉ huy! Bùi Kiều đã thất bại, hiện giờ không biết còn sống hay không. Lặp lại! Bùi Kiều đã thất... đội đã...!”

Chiếc trực thăng đưa Bùi Kiều bay lên lúc này đang lơ lửng trên không trung cách con rồng vài trăm mét. Tại đó, mấy tên thành viên đội bay đang dùng kính viễn vọng dõi theo hành động của Bùi Kiều, đến khi thấy thân thể hắn hoàn toàn tan rã thì một người trong số đó mới cảm bộ đám lên liên lạc với bộ chỉ huy. Thế nhưng viên sĩ quan mới nói được một nửa thì bỗng chứng kiến một điều dị thường xuất hiện.

Ngay thời khắc này, từ bên trong luồng hơi thở rồng đen kịt đã bao phủ Bùi Kiều kia bỗng bắn ra hàng loạt những tia sáng trắng lấp lánh. Sau đó, một quang ảnh sáng màu bạc lớn tầm 20m bắn ra từ trong luồng hơi thở rồng, xé rách thứ khí đen kịt kia một cách nhẹ nhàng. Ngay sau đó, quang ảnh bạc đổi hướng, lao thẳng về phía cái đầu rồng khổng lồ với tốc độ cực nhanh.

Thông qua kính viễn vọng, thành viên đội bay thấy được bên trong quang ảnh bạc là một kỵ sĩ khổng lồ với lời điện quán quanh toàn thân!

Đó là một người khổng lồ cao hơn 10m với toàn bộ cơ thể, râu tóc cho đến vũ khí cầm trên tay đều do điện tương màu bạc cấu thành. Người khổng lồ lời điện này có bề ngoài của một người đàn ông chột mắt tầm hơn bốn mươi tuổi, cơ bắp toàn thân cuộn cuộn, dưới cằm là một chòm râu dài, trên tay cầm một ngọn thương dài màu bạc hiện đây nhưng ký hiệu phù văn kỳ lạ. Người khổng lồ này đang cưỡi trên một con ngựa tám chân khổng lồ, hình thể vô cùng dũng mãnh cũng do điện tương tạo thành (1). Tuy con ngựa này không có cánh giống như loài Pegasus trong thần thoại (2), nhưng nó lại có thể di chuyển bằng cách đập lên dòng điện sét, chính vì vậy mà khiến nó có thể chạy giữa hư không như đi trên đất bằng. Không chỉ có thế, tốc độ của con ngựa này còn nhanh tới mức khiến người ta phải khiếp sợ, nó giống như thực sự hóa thành một tia chớp phóng đi giữa không trung. Mấy thành viên đội bay chỉ vừa nhìn thấy hình ảnh người khổng lồ cưỡi con ngựa tám chân xuất hiện thì một giây sau, người khổng lồ kia đã cưỡi ngựa lao thẳng về phía đầu rồng, ngọn thương trong tay phóng vút ra.

Ngọn thương màu bạc được phóng ra, lập tức bùng lên ánh sáng màu bạc chói mắt, giống như một tia chớp xé tan màn đêm, lại giống như một ngôi sao băng xé dọc bầu trời, chói chang đến độ người ta không thể nhìn thẳng. Chỉ trong nháy mắt, ngọn thương bạc lướt qua khoảng cách 200m, cắm sâu vào một hốc mắt con rồng, sau đó ‘xoẹt’ một tiếng rồi nổ tung, biến thành một khối điện tương màu bạc bắn tứ tung, mạnh mẽ thổi bay hơn nửa cái đầu rồng...

Chú thích:

1. Gã chột râu dài cưỡi con ngựa tám chân: hình tượng của Odin Allfather - người đứng đầu chư thần Asgard trong thần thoại Bắc Âu
2. Pegasus: loài ngựa có cánh trong thần thoại Hy Lạp

Lời bình:

Bùi Kiều sống chết ra sao? Nhân vật mới xuất hiện thực tế là ai?

Bạn đang đọc truyện *Từ Vong Khai Đoan* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Q.5 - Chương 29: Thần Chiến Binh Khổng Lồ Obelisk! (2)

Con rồng khổng lồ dường như vẫn phát hiện ra được sự tồn tại của người khổng lồ lời điện. Tuy một nửa cái đầu của nó bị thổi bay nhưng có vẻ như vết thương này còn không nặng bằng khi nó bị đâm vào ‘ngịch lân’. Chỉ thấy những đám mây đen xung quanh kéo tới thì cái đầu nó đã bắt đầu được tái tạo. Đồng thời, miệng rồng há to, lại một luồng ‘hơi thở rồng’ kên kịt như mực được nó phun ra. Không chỉ có vậy, trường khí thể bóng tối như vật chất thực sự kia lại một lần nữa xuất hiện, kết thành một tầng dày đặc bao ngoài cơ thể nó.

“Tyrfing”

Mất thấy con rồng ngoác ra cái miệng khổng lồ, từ miệng người khổng lồ cưỡi con ngựa tám chân cũng vang lên những âm tiết kỳ lạ. Âm thanh của hắn âm ỉ nổ lớn, như sấm rền vang, lập tức, trên tay hắn đã xuất hiện một thanh kiếm lớn cầm hai tay màu bạc. Tiếp theo, hắn không ngờ lại thúc ngựa vọt tới nghênh đón luồng hơi thở của rồng, kiếm trong tay vung chém về phía làn khí đen như mực. Chớp mắt sau, luồng hơi thở rồng mãnh liệt như nước lũ đã bị xé đôi ra từ giữa! Không một chút hơi thở rồng nào chạm được đến hắn, tất cả bị chia làm hai rồi trôi dọc qua hai bên. Tuy nhiên, sau một đòn đó thì thanh kiếm lớn màu bạc cũng bị nghiền nát, tan biến vào hư không.

“Mjohir!”

Người khổng lồ lời điện lại hét lớn một tiếng nữa, sau một hồi âm thanh ầm ầm như sấm rền vang lên, lại một cây búa lớn vô cùng mạnh mẽ khác xuất hiện trong tay người khổng lồ lời điện. Và hắn, lại một lần nữa phóng cây búa đó bay đi..

“... Máu của sắt thép, trái tim của lửa rực... tay rên nghìn kiếm, thân trải trăm trận... không một lần thua, không một tri kỷ... Bởi vậy mà đời này đã không còn bất kỳ ý nghĩa...”

Từ miệng người khổng lồ lôi điện liên tục vang lên những âm tiết cổ xưa, có chút giống như tiếng Germanic cổ (1), nhưng lại có nhiều điểm khác biệt. Âm thanh đó vang dội, cuộn cuộn như tiếng sấm, mà khi âm thanh này vang lên thì cây búa kia cũng đã bay tới trước con rồng khổng lồ. “Choang” một tiếng lớn khi cây búa đập vào bên ngoài trường khí thể bóng tối. Ngay sau đó, một vầng sáng như sét đánh lóe lên, trường khí thể bóng tối đã bị cây búa kia đập ra một vết rách lớn hơn trăm mét. Sau đó, cây búa tiếp tục đập cực mạnh xuống đầu con rồng! Một đập này không chỉ nện nát bảy đầu rồng mà còn xuyên thẳng qua nó rồi bay tiếp ra ngoài, không biết đã bay tới nơi nào trên biển cả bao la...

(Đây... đây là chuyện gì?)

Bùi Kiêu chỉ biết ngây dại nhìn tất cả những gì trước mắt... Nói một cách chính xác là hắn đang nhìn qua đôi mắt của người khổng lồ lôi điện. Hắn chẳng những ‘nhìn’ thấy trên tay mình liên tiếp xuất hiện các loại Thiên Sinh Vũ Khí, từ ngọn thương màu bạc đầy những ký hiệu kỳ lạ, đến thanh kiếm lớn có thể chém đôi được ‘hoi thờ rồng’ rồi tới cây búa mạnh tới không thể tin nổi vừa rồi. Chỉ trong chưa tới mười giây ngắn ngủi, ‘hắn’ đã thực thể hóa ra ba thanh Thiên Sinh Vũ Khí, hơn nữa còn cả đoạn âm tiết quái lạ mà ‘hắn’ đọc kia nữa! Hắn cơ bản là không hề nghe hiểu đó là ngôn ngữ gì, thế nhưng lại có thể biết được ý nghĩa trong đó, giống như hắn trời sinh ra đã biết. Nhưng điều quan trọng nhất là... cơ thể hắn đang ‘bật cơ chế tự động chiến đấu’, hắn hoàn toàn không thể điều khiển cơ thể mình một chút nào...

(Mà không phải vừa rồi mình đã hoàn toàn tiêu tán vì luồng hơi thở của rồng kia sao? Thế nào mà mình vẫn còn sống đây?)

Bùi Kiêu tìm đủ mọi cách để giành lại quyền điều khiển cơ thể, thế nhưng hắn dường như chỉ là một người ngoài đứng xem, hay giống như khi đang mơ: chỉ có thể ‘thấy’ những gì mắt thấy mà không thể điều khiển được dù là một gốc cơ thể. Cảm giác đó thật quá quái dị! Ngay khi hắn đang cố sức giãy giụa thì khung cảnh xung quanh bỗng mờ đi rồi thay đổi. Hắn bỗng nhiên đang có mặt tại một chiến trường nào đó...

Nơi này là một chiến trường khổng lồ lớn như thể vô biên vô hạn, khắp nơi đều có thi thể của đủ các loại sinh vật, đồng thời cũng có rất nhiều quỷ quái đang tiêu tán. Sói khổng lồ mặt người, chim mặt người khổng lồ, đầu người khổng lồ có xúc tu – những loại quỷ quái mà Bùi Kiêu đã từng thấy ở Địa Ngục và còn rất nhiều những loài quỷ quái mà Bùi Kiêu chưa từng thấy khác có mặt khắp nơi trên chiến trường này. Trên chiến trường rộng lớn tới không thấy điểm cuối này còn có rất nhiều các loại sinh mạng thể đang chiến đấu cùng đám quỷ quái kia, trong đó có người khổng lồ cao vài chục mét, có sinh vật có cánh sau lưng như thiên sứ, thậm chí có cả những sinh vật có hình dạng giống như ác quỷ trong truyền thuyết phương tây. Chỉ có điều... số lượng những sinh vật này quá ít, so với biển quỷ quái đông tới mức không thấy điểm cuối kia, số lượng những sinh vật này thậm chí không bằng một phần chục nghìn, tất cả đều đang bị truy đuổi, bị vây đánh, bị tiêu diệt...

Thời gian chậm chậm trôi qua, Bùi Kiêu giống như một kẻ vô hình đang xem một bộ phim cũ. Hắn thấy trận chiến của nơi này đã sắp kết thúc, số lượng của tất cả những sinh vật kia cuối cùng đã chỉ còn lại mấy chục mà thôi. Tuy vậy, có thể thấy rằng mấy chục sinh vật này đều mạnh mẽ vô cùng, thậm chí cả những con quỷ quái có trường khí thể nhìn thấy được bằng mắt thường cũng không phải đối thủ của bọn họ. Thời gian dần trôi, ngày đã dần tới hoàng hôn, ánh mặt trời chói chang dần được thay bằng màu sắc nhạt nhòa tại thời khắc cuối cùng của một ngày...

Tới lúc này, cả chiến trường đã chỉ còn lại hai sinh vật sống cuối cùng. Một trong số đó là một người đàn ông hùng tráng cười một con ngựa tám chân. Hắn vung múa một ngọn thương dài màu bạc, mỗi lần hắn đâm xuống là ngọn thương lại tuôn ra ánh sáng bạc rực rỡ, mà mỗi lần hắn đâm thì chắc chắn lại có một con quỷ quái tiêu tan, biến mất vào hư không như chưa từng tồn tại. Người sống còn lại là một cô gái vô cùng xinh đẹp, cười trên một con ngựa có cánh. Có điều là cô gái này lại mặc một bộ giáp kim loại, tay cầm trọng kiếm dùng hai tay, khiến cho cô thậm chí nhìn còn uy mãnh hơn cả người đàn ông hùng tráng kia. Mỗi lần thanh kiếm lớn của cô vung lên là lại một mảng lớn ánh sáng bạc tuôn ra, mà đám quỷ quái chỉ cần chạm phải ánh sáng bạc đó thì sẽ lập tức tiêu tán, ngay cả quỷ quái Chân Ma cấp đỉnh cao cũng không thể ngăn cản một chút nào.

Đúng lúc này, bỗng nhiên trên bầu trời nứt ra một khe hở không gian màu đen khổng lồ. Từ trong đó, có sáu vật thể phát ánh sáng đen khổng lồ lần lượt bay ra, giống như sáu vầng mặt trời đột nhiên xuất hiện, chỉ khác rằng ánh sáng mà sáu vật thể này phát ra lại là màu đen... Không, nói chính xác thì sáu vật thể này đã ‘nuốt’ mất toàn bộ ánh sáng ở xung quanh chúng, thế nên nhìn chúng mới giống như phát ra ánh sáng màu đen...

Lúc toàn bộ cả sáu vật thể phát ánh sáng đen đã chui ra từ trong khe không gian, hai trong số sáu vật thể đó liền bắn ra hai cột sáng màu đen, bao phủ ngay tại trên người cô gái xinh đẹp và người đàn ông hùng tráng. Ngay khi bị cột sáng đen chiếu vào thì ngựa của hai người đã lập tức tan nát thành Năng Lượng Tiêu Chuẩn vì không chịu nổi, còn hai người thì cũng bị trói chặt toàn thân, không động đậy được chút nào.

“Hai vị sinh mệnh còn có thể chống cự đến sau cùng, những vị anh hùng đã kéo dài trận chiến tận thế này tới thời khắc hoàng hôn, chúng ta đã nhận định được tư chất của các ngươi. Các ngươi có đủ tư cách để tiếp nhận ‘thần vị’ thứ bảy và thứ tám... Hãy gia nhập cùng chúng ta! Dưới sự chứng kiến của hoàng hôn ngày tận thế, quỳ lạy đi, chúng ta sẽ ban cho ngươi sự vĩnh hằng!”

Một hồi thanh âm phiêu hốt vang lên từ trong một sáu quảng sáng đen. Ngay sau đó, toàn bộ quỷ quái xung quanh, bất kể chúng có thực lực mạnh tới đâu, mới vừa rồi còn hung tợn, tàn bạo, khủng bố cỡ nào thì giờ cũng đều đồng loạt khom người, quỳ lạy sáu quảng sáng tối tăm trên bầu trời.

“Mơ tưởng! Odin ta không bao giờ quỳ! Cho dù thân này tan thành tro bụi, ta cũng sẽ chiến đấu tới vĩnh hằng!”

Người đàn ông hùng tráng kia lập tức gào lên, hắn ra sức giãy giụa trong cột sáng, đáng tiếc là dù có làm gì cũng vẫn không thể cử động được dù là một chút xíu. Cuối cùng, hắn chỉ có thể quay đầu nhìn sang cô gái xinh đẹp bên cạnh rồi nói: “Xin lỗi, Valkyrie! Khi ngươi nói cho chúng ta biết rằng nguy hiểm đã cận kề, bởi vì chưa bao giờ toàn tâm toàn ý tin tưởng ngươi, vì kẻ khác châm ngòi chia rẽ, vì quyền lực và tham lam... chúng đã làm dơ bản lĩnh hồn của ta, làm hoen ố thần thánh trang nghiêm của ngươi, để cho ngươi một mình cô độc chiến đấu tới lúc này... Không ai trong chúng ta có tư cách làm bạn đồng hành của ngươi, nhưng xin ngươi hãy tiếp tục tin tưởng, tiếp tục chờ đợi! Mất trái của ta nói cho ta biết, trong một tương lai xa xôi sau này, ngươi sẽ tìm được những người bạn đồng hành chân chính cho mình. Ở tương lai xa xôi đó, ngươi sẽ không bao giờ phải cô độc chiến đấu nữa...”

“Khi ấy! Người sẽ có những người bạn đồng hành chân chính! Ở đó... có người mà người có thể tin cậy và trợ giúp cho người, cùng người kẻ vai chiến đấu!”

Sau khi nói xong những lời đó, thân hình người đàn ông hùng tráng bỗng run lên dữ dội. Tiếp theo, một tia điện lóe lên từ trong cơ thể hắn, chỉ trong khoảng khắc, cơ thể người đàn ông đó tự động nổ tung ngay bên trong cột sáng đen. Sức công phá của vụ nổ thậm chí còn phá tan tành cột sáng màu đen. Đến khi ánh sáng chói lòa của vụ nổ tan đi thì người ta đã không còn thấy được một chút gì sót lại của người đàn ông đó nữa.

“Không!”

Cô gái xinh đẹp hét lớn một tiếng, ánh hào quang màu bạc trên người cô cũng chớp lên chói lọi. Nhưng cô còn chưa kịp phát nổ tự sát thì từ trên bầu trời lại có thêm năm cột sáng đen đồng loạt chiếu xuống bao phủ cô, từ đó hoàn toàn đè ép ánh sáng bạc của cô xuống, đồng thời cô cũng từ từ bị kéo lên trời theo cột sáng kia, dần dần đổi hướng bay về phía khe hở tối đen trên bầu trời, sau cùng thì hoàn toàn biến mất trong khe hở không gian tối đen đó.

Bùi Kiều yên lặng nhìn những gì diễn ra trước mắt, giống như thực, giống như ảo. Hắn cũng không thể nào nói rõ được những gì trước mắt là gì, chỉ cảm thấy giống như mình đang ở trong một giấc mơ. Mà phải đến lúc cô gái kia hoàn toàn biến mất trong khe hở không gian thì hình ảnh xung quanh mới chợt mờ đi, sau đó hắn cảm thấy được con đau đớn dữ dội trên khắp toàn thân, lúc này Bùi Kiều mới lại cảm thấy thế giới xung quanh là chân thật.

Bùi Kiều đã lại có thể điều khiển được cơ thể của mình. Chẳng qua là cơ thể của hắn lúc này đã sắp ‘nát như tương’. Con ngựa tám chân mà lúc trước hắn cưỡi đã không thấy đâu nữa, trên người không còn một vũ khí nào nữa, ngay cả tầng điện tương bao ngoài cơ thể cũng đã bị nghiền nát tới không còn lại một chút nào. Tuy lúc này hắn vẫn ở trong trạng thái người không lồ nhưng hơn nữa cơ thể đã tan nát, một cánh tay và hai cái chân đã hoàn toàn bị xé mất và hắn đang bị giữ ở giữa một móng vuốt không lồ. Chính cái vuốt này đang từ từ xé nát cơ thể hắn.

Đúng vậy! Khi hắn tỉnh táo lại từ trong ảo ảnh kia thì thấy mình đang nằm trong lòng một cái vuốt của con rồng đen khổng lồ, cơ thể bị những cái móng giữ chặt, không thể động đậy hay nhúc nhích tạo nào. Mà lúc này, hắn còn đang rơi vào trạng thái chấp niệm chân động và trường khí thể bao dung cũng đã bị thiêu đốt cạn kiệt. Lúc này đây, hắn chẳng khác gì một con côn trùng nhỏ bé bị vuốt rồng tóm lấy.

Hoàn cảnh hiện tại, có thể nói đã là sống chết trước mắt, thế nhưng không hiểu vì nguyên nhân gì mà lúc này Bùi Kiều lại cảm thấy lòng mình bình thản một cách lạ lùng. Có thể vì trong ảo ảnh vừa rồi, hắn đã cảm nhận được sự kiên cường bất khuất của người đàn ông kia: thà tự sát, tiêu tán thành hư vô cũng không đời nào quỳ xuống trước kẻ khác. Cái chết hào hùng đó dường như đã cảm nhiễm hắn, khiến cho hắn dù đã sắp cận kề cái chết cũng vẫn bình tĩnh một cách kỳ lạ. Chỉ có điều, trong tim hắn vẫn còn thoáng thấy có phần tiếc nuối... Cô gái xinh đẹp ấy, dường như vô cùng thân quen với hắn. Cảm giác đó rất khó hình dung, hắn thật sự rất muốn nhìn thấy cô một lần nữa...

(Trong tim... dường như vẫn muốn nói với nàng một lời xin lỗi, và còn muốn cho nàng biết, những ngày tháng hạnh phúc nhất của ta...)

Bùi Kiều chịu đựng nỗi thống khổ vì linh hồn bị xé rách mang tới, hắn từ từ nhắm hai mắt lại. Dù sao đi nữa, hắn cũng đã dốc hết sức rồi, nhưng con rồng này quá mạnh mẽ, quá đáng sợ! Cơ bản thì nó không phải thứ mà hắn có thể một mình chống lại.

“Ít nhất... cũng đã kéo dài được vài phút của nó chứ hả? Chỉ không biết là, cái gã lúc nào cũng có trạng thái rất xứng với danh hiệu đó, cái gã Cung Diệp Vũ đó còn cách Đào Phục Sinh này bao xa...”

Ngay khi Bùi Kiều vừa mới nhắm hai mắt của mình lại, con rồng kia dường như cũng cảm thấy đã hành hạ ‘con côn trùng’ trong tay đủ nhiều. Nó hít mạnh vào một hơi, định lại lần nữa phun ra một luồng hơi thở rồng vào móng vuốt của mình. Bỗng nhiên đúng lúc này, từ phía chân trời xa xôi lóe lên một luồng chớp màu tím sáng lòa! Không biết tia chớp tím kia bắn tới từ cách bao xa, thế nhưng chỉ trong chớp mắt nó đã tới ngay trước mặt con rồng. “Đùng” một tiếng, Từ Đạo nổ vang, ánh đao chợt hiện, chém thẳng xuống vuốt rồng...

“Chết đi!”

“Trảm lòi địa ngục!”

Chú thích:

1. Germanic cổ: tổ tiên của người Anh và người Đức.

Lời bình:

Cuối cùng thì Cung Diệp Vũ cũng đã tới được Đào Phục Sinh? Bùi Kiều liệu có "tai qua nạn khỏi" lần này?

Bạn đang đọc truyện *Từ Vong Khai Đoan* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Q.5 - Chương 30: Thần Chiến Binh Khổng Lồ Obelisk! (3)

Dịch: Shun

Cùng thời điểm Bùi Kiều lên trực thăng bay đi nghênh chiến Thế Giới Xà Jormungand thì trận đánh bên ngoài tòa nhà trung tâm Đảo Phục Sinh cũng đã tiến vào giai đoạn khốc liệt nhất. Từ bên ngoài là một đồng lớn lô-cốt, tháp súng máy, dàn phóng tên lửa, tới bên trong là những tay súng bắn tia, vũ khí hợp kim điện từ... vậy nên dù Rocky có thực lực Chân Ma cấp đỉnh cao nhưng đoạn đường vừa đi vừa phá này cũng đã làm tổn của hắn không ít thời gian. Mà thời gian càng lâu thì hắn cũng càng thấy bức bối hơn.

Nhất là sau khi màn sáng bảo hộ xuất hiện, đám Kẻ Sa Đọa trên Đảo Phục Sinh liên tục tự nổ tung, lúc đó ngay cả một kẻ có thực lực Chân Ma cấp đỉnh cao như hắn cũng bị chấn động chấp niệm. Thế nhưng, không biết hắn làm trò gì, chỉ thấy trong mắt hắn bỗng nhiên xuất hiện một ký hiệu hình tam giác kỳ dị. Ngay lập tức, con rồng không lồ trên bầu trời đột nhiên lao thẳng xuống, xuất hiện ở ngay phía trên màn sáng, đến khi đó thì con chấn động chấp niệm của Rocky cũng biến mất.

“Vây là không sai rồi. Đám heo lãnh đạo kia đã phá giải được bí mật của Đảo Phục Sinh rồi sao? Như vậy... các ngươi lại đã biến bao nhiêu sinh mạng nữa thành pin sống rồi?” Rocky ngẩng đầu nhìn màn sáng trên bầu trời với vẻ phức tạp, rồi hắn bỗng nhiên tức giận gầm lên, đòn tấn công trút xuống đám quân đội bên dưới càng mãnh liệt hơn.

Tuy gần mười nghìn quân phòng ngự nơi này điên cuồng phản kháng, nhưng bọn họ cơ bản là không thể xuyên thủng được trường khí thể bóng một tởm chút nào. Hơn nữa, chỉ cần hơi chạm phải trường khí thể đó thì ngay cả sắt thép cũng sẽ nát thành mảnh vụn, còn nếu là người thì sẽ lập tức hóa thành đồng thịt nhão. Đó cơ bản chính là đánh đầu thắng đầu, không gì cản nổi! Chỉ duy nhất có đạn pháo là sẽ khiến hắn hơi dừng lại một chút, có điều như vậy thì cũng chẳng có tác dụng gì mấy. Đối mặt với sức mạnh của một Chân Ma cấp đỉnh cao, người sống thật sự không có một chút sức chống cự nào!

Phải tới lúc có thêm năm tên Kẻ Sa Đọa Chân Ma cấp khác đồng loạt tụ tập tới trung tâm Đảo Phục Sinh, cả bọn đều phóng ra trường khí thể bóng tởm của mình, tới đó thì hệ thống phòng ngự của tòa nhà trung tâm mới hoàn toàn tê liệt, không thể ngăn cản nổi sáu kẻ này xông vào trong tòa nhà. Chỉ thấy trường khí thể của Rocky bắn về phía trước, lập tức khoét ra một lỗ thủng hơn 10m trên bức tường, cả sáu tên nghênh ngang đi qua lỗ thủng vào trong tòa nhà.

“Thế nào mà lại chỉ có năm người các ngươi? Còn một người nữa đâu rồi?” Rocky dẫn đầu đi vào sâu trong tòa nhà, vừa đi hắn vừa hỏi.

Năm người kia lặng thinh một hồi. Mãi một lúc lâu sau, một gã trong đám mới trả lời: “Andy Sky chịu trách nhiệm khu vực của Tổ Chức Linh Hồn Trung Quốc, có thể hắn đã...”

Rocky liền đáp: “Chẳng phải Cung Diệp Vũ đang bị nhốt trong Thành Phố Vàng hay sao? Lũ heo kia định mượn dịp này để tiêu diệt tên đó kia mà? Vây thì làm sao mà Andy lại bị Tổ Chức Linh Hồn Trung Quốc giết hả? Ủng hộ ta cho hắn trường khí thể bóng tởm! Thăng ngu ngốc này...”

Năm tên kia lại lần nữa im thin thít. Phải đến cả nửa ngày sau, Rocky mới tiếp tục hỏi: “Còn các tổ chức linh hồn khác thì sao? Sức chiến đấu của bọn chúng tới đâu? Không cần phải kể tới hai tên kia làm gì! Các ngươi cùng lắm cũng chỉ có thể coi là ‘Nửa Bước Chân Ma’ thôi, gần như không có cửa để đánh bại bọn chúng đâu.”

Cả đám nghe vậy thì mặt lập tức buồn xo. Cô nàng xinh đẹp tên Ronnie lúc trước đã chiến đấu với vị Chân Ma cấp người Đức Nowitz Talon, cô ta nói trước: “Bọn họ vẫn giữ được 100% sức mạnh, chiến đấu vừa rồi gần như không tiêu hao chút nào, ước chừng chỉ vài phút nữa là sẽ đuổi tới đây.”

Rocky cười hiềm ác rồi đáp lại: “Cứ để chúng tới đi. Con Mắt Loki của ta sẽ mở mạng tầm mắt cho chúng, rồi nhân đó giải quyết dứt điểm chúng luôn, tránh cho sau này đang chiến đấu thì chúng kéo tới phá đám! Hừ hừ, chẳng mấy chốc mà Jormungand sẽ phá tan được Hệ Thống Phòng Ngự Linh Hồn sơ cấp, trừ khi đám chính phủ thế giới đã sửa chữa được hệ thống phòng ngự trung cấp, còn không thì làm sao có thể cản được Jormungand? Nó chính là một trong Tam Đại Ma Vương cấp đỉnh cao do văn minh Atlantis tạo ra: Thế giới Xà Jormungand... Hoặc có thể gọi là Thần Rồng Bầu Trời - Osiris. Trừ khi dùng Hệ Thống Phòng Ngự Linh Hồn trung cấp để khởi động Thần Chiến Binh Không Lò Obelisk, còn không thì cả cái đảo này cũng sẽ biến mất!”

Lúc này, Rocky đang dùng trường khí thể bóng tởm của hắn tạo ra trọng lực, liên tục phá thùng sàn nhà, không ngừng chui sâu xuống lòng đất bên dưới tòa nhà. Có điều là bắt đầu từ tầng trệt, sàn nhà không ngờ lại được làm toàn bộ bằng một lớp cực dày hợp kim Siêu Điện Từ. Vây nên dù là dùng trọng lực để nén, rồi cả sáu người còn dùng Thiên Sinh Vũ Khí không ngừng oanh kích, nhưng tốc độ chui xuống vẫn rất chậm, mất khoảng 30s mới có thể phá thùng được một tầng.

Lúc sáu người đã chui xuống dưới được khoảng mười tầng, cách mặt đất bên trên khoảng 50m, một tên thanh niên trong đám mới bỗng nhiên hỏi: “Thủ lĩnh, vì sao người lại có thể chắc chắn rằng Thần Chiến Binh Không Lò Obelisk kia đang ở trên Đảo Phục Sinh này? Mà tại sao Thế Giới Xà Jormungand lại còn được gọi là Thần Rồng Bầu Trời Osiris vậy?”

Rocky im lặng một lúc, sau đó mới nói: “Từ nhiều năm về trước, trong một lần mạo hiểm, ta đã tìm được một bí mật của chính phủ thế giới. Lúc ấy, bọn chúng tưởng rằng ta đã chết, nếu không thì chắc đã tìm cách thủ tiêu từ khi ta chưa đạt tới Chân Ma cấp rồi... Theo như những gì ta tìm hiểu được, ngày trước văn minh Atlantis cũng gặp phải việc quỷ quái thực thể hóa như chúng ta ngày nay. Có điều là nền khoa học kỹ thuật của văn minh Atlantis lúc đó đã vượt qua văn minh loài người ngày nay không biết bao nhiêu nghìn lần. Bọn họ vốn cũng không phải là sinh mệnh sinh ra trên Trái Đất, mà là dân chạy nạn đến từ một nơi xa xôi trong vũ trụ. Lúc ấy gặp phải quỷ quái thực thể hóa, bọn họ liền dùng toàn bộ nguồn lực để bắt được ba con quỷ quái Ma Vương cấp đỉnh cao mạnh nhất lúc ấy, theo thứ tự là Thế Giới Xà - Jormungand, Thủy Tổ Của Người Không Lò - Ymir, Chim lửa bắt từ Phoenix. Sau đó bọn hắn lại gán cho chúng tên của những sinh vật trong truyền thuyết của mình, lần lượt gọi là Thần Rồng Bầu Trời Osiris, Thần Chiến Binh Không Lò Obelisk, Rồng Thần Mặt Trời Có Cánh - Ra. Ngoài Thần Rồng Bầu Trời không thể lấy được do một sự cố nào đó thì cả Thần Chiến Binh Không Lò và Rồng Thần Mặt Trời đều rơi vào tay chính phủ...”

Nói đến đó, mặt mũi Rocky bỗng hiện lên vẻ đầy dẫy tội, hắn cười lạnh lẽo: “Cũng nhờ có sự cố năm đó mà ta hiểu được bản chất thật của đám chính phủ heo chó kia. Chúng đều là một lũ súc sinh háms lợi, trong mắt chúng, sinh mạng có là cái thá gì chứ... Có điều, hôm nay chính là ngày tất cả phải

chấm dứt! Tâm nguyện của chúng ta, cố gắng của chúng ta, ngày hôm nay, cuối cùng cũng sẽ được đền đáp!”

Mặc dù nói chuyện đầy khí thế, nhưng không vì vậy mà tốc độ của sáu người này chậm lại chút nào. Trái lại, vì một nỗi tức giận khó hiểu nào đó mà khiến cho công kích của bọn họ càng thêm mạnh, tốc độ chui xuống cũng vì vậy mà càng lúc càng nhanh. Không bao lâu sau, bọn họ đã xuống sâu tới khoảng 100m, nhưng đúng này, ở một nơi nào đó phía trên đỉnh đầu bọn họ bỗng có hai cỗ trường khí thể đột ngột kéo tới. Ý chí ở trong hai trường khí thể đó chính là tự do và kiêu ngạo. Đúng là hai gã cường giả Chân Ma cấp còn lại trên thế giới đuôi đến.

Thiếu nữ mặc đồ đen bó sát tên là Ronnie kia chợt ngừng đầu nhìn lên với ánh mắt phức tạp, nhưng lập tức sau đó cô ta đã nhìn lại, điềm nhiên như không có chuyện gì, tiếp tục cùng năm kẻ còn lại dùng Thiên Sinh Vũ Khí phá sản mở đường. Có điều, tất cả thần thái trong cái ngừng đầu của cô ta đã bị Rocky thấy hết.

“Ronnie... vẫn còn nghĩ tới Nowitz Talon sao? Nghĩ tới cái gã muốn tự tay giết chết người...” Rocky vừa sử dụng trường khí thể bóng tối, vừa hỏi với giọng nhàn nhạt.

Ronnie thoáng sững sờ, rồi lập tức lắc đầu. Cô ta trả lời với giọng đầy lạnh lùng: “Trở thành Kẻ Sa Đọa cũng có nghĩa là đã hoàn toàn cắt đứt với tất cả những liên hệ trước kia. Chúng ta vừa giống quỷ quái vừa giống linh hồn, nhưng lại không phải bất kỳ bên nào, chúng ta là những kẻ bị vứt bỏ, những kẻ bị lãng quên...”

“Đúng vậy, chúng ta là những kẻ bị lãng quên. Chúng ta không có bạn bè, chỉ có đồng bọn, chúng ta không có gia đình, chỉ có chiến hữu...” Rocky yên lặng ngừng đầu lên, hần nhìn về phía trên đầu một lát rồi mới nói tiếp: “Nhân duyên ngày xưa giờ đều đã cắt đứt. Hôm nay, dù là đối mặt với bất kỳ kẻ nào, ta cũng sẽ không hề nương tay!”

Ngay khi đám Kẻ Sa Đọa lại vừa phá thêm hai tầng nữa, hai trường khí thể phía bên trên cũng đã càng lúc càng tới gần, sáu người cũng đã gần xuống tới nơi cách mặt đất 150m, bọn họ đang định đẩy nhanh tốc độ công kích, nhanh chóng xuyên thêm tầng sàn nhà hợp kim Siêu Điện Từ trước mặt, thì đúng lúc này, một mũi giáo nhọn từ dưới mặt đất xuyên thẳng lên. Biện cố bất ngờ làm một tên thanh niên trong đám Kẻ Sa Đọa không kịp đề phòng, bị mũi giáo đâm thẳng vào bụng, chỉ còn một chút là gần như sẽ bị ngọn giáo hoàn toàn xuyên thủng cơ thể.

“A!”

Tên thanh niên kia vì không đề phòng mà bị ngọn giáo gần như xuyên qua người. Sự việc bất ngờ làm những kẻ xung quanh không kịp phản ứng, khi bọn họ còn chưa kịp tỉnh táo lại thì trên ngọn giáo kia bỗng tuôn ra dòng điện cực mạnh. Mấy tiếng đùng đùng nổ vang, cơ thể tên thanh niên kia đã bị nổ tan thành mấy mảnh. Tuy vì hắn là cường giả Chân Ma cấp – dù chỉ Nửa Bước Chân Ma cấp, có được bằng cách cưỡng ép tăng trưởng nhưng chấp niệm cũng đã dị thường chắc chắn, cơ bản là không thể bị giết đơn giản như vậy, thế nên dù bị nổ tan thành mảnh nhỏ cũng vẫn chưa bị tiêu tán.

Rocky nhìn thấy cảnh này thì hai mắt nhảy dựng. Hắn cũng không lập tức nhảy lên đánh giết, thậm chí còn ngăn bốn người còn lại xông ra, mà chỉ tỏa ra trường khí thể, gom các mảnh vụn của tên thanh niên kia lại một chỗ. Sau đó, chỉ thấy toàn thân hắn bùng lên trường khí thể đen sì như mực, bao phủ cả cái sảnh lớn mà sáu người đang đứng lại. Không quá mấy giây sau, sàn nhà dưới chân đám Kẻ Sa Đọa chợt vỡ tung ra một lỗ lớn. Từ lỗ hổng, bảy bóng người khổng lồ phủ kín dưới áo giáp vụt lao lên.

Lời binh: Những kẻ mới xuất hiện kia thực tế là gì? Bọn chúng đứng về phe nào trong trận chiến này? Đón đọc *Tử Vong Khai Đoan* được thực hiện bởi nhóm Vô Hận Chi Tâm.

Bạn đang đọc truyện *Tử Vong Khai Đoan* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Q.5 - Chương 31: Thần Chiến Binh Khổng Lồ Obelisk! (3)

Cùng thời điểm Bùi Kiều lên trực thăng bay đi nghênh chiến Thế Giới Xà Jormungand thì trận đánh bên ngoài tòa nhà trung tâm Đảo Phục Sinh cũng đã tiến vào giai đoạn khốc liệt nhất. Từ bên ngoài là một đồng lớn lô-cốt, tháp súng máy, dàn phóng tên lửa, tới bên trong là những tay súng bắn tỉa, vũ khí hợp kim điện từ... vậy nên dù Rocky có thực lực Chân Ma cấp đỉnh cao nhưng đoạn đường vừa đi vừa phá này cũng đã làm tổn của hắn không ít thời gian. Mà thời gian càng lâu thì hắn cũng càng thấy bức bối hơn.

Nhất là sau khi màn sáng bảo hộ xuất hiện, đám Kẻ Sa Đọa trên Đảo Phục Sinh liên tục tự nổ tung, lúc đó ngay cả một kẻ có thực lực Chân Ma cấp đỉnh cao như hắn cũng bị chấn động chấp niệm. Thế nhưng, không biết hắn làm trò gì, chỉ thấy trong mắt hắn bỗng nhiên xuất hiện một ký hiệu hình tam giác kỳ dị. Ngay lập tức, con rồng khổng lồ trên bầu trời đột nhiên lao thẳng xuống, xuất hiện ở ngay phía trên màn sáng, đến khi đó thì con chấn động chấp niệm của Rocky cũng biến mất.

“Vây là không sai rồi. Đám heo lãnh đạo kia đã phá giải được bí mật của Đảo Phục Sinh rồi sao? Như vậy... các người lại đã biến bao nhiêu sinh mạng nữa thành pin sống rồi?!” Rocky ngừng đầu nhìn màn sáng trên bầu trời với vẻ phức tạp, rồi hắn bỗng nhiên tức giận gầm lên, dồn tấn công trút xuống đám quân đội bên dưới càng mãnh liệt hơn.

Tuy gần mười nghìn quân phòng ngự nơi này điên cuồng phản kháng, nhưng bọn họ cơ bản là không thể xuyên thủng được trường khí thể bóng một tới chút nào. Hơn nữa, chỉ cần hơi chạm phải trường khí thể đó thì ngay cả sắt thép cũng sẽ nát thành mảnh vụn, còn nếu là người thì sẽ lập tức hóa thành

đồng thị nhào. Đó cơ bản chính là đánh đầu thẳng đó, không gì cản nổi! Chỉ duy nhất có đạn pháo là sẽ khiến hắn hơi dừng lại một chút, có điều như vậy thì cũng chẳng có tác dụng gì mấy. Đối mặt với sức mạnh của một Chân Ma cấp đỉnh cao, người sống thật sự không có một chút sức chống cự nào!

Phải tới lúc có thêm năm tên Kẻ Sa Đọa Chân Ma cấp khác đồng loạt tụ tập tới trung tâm Đảo Phục Sinh, cả bọn đều phóng ra trường khí thể bóng tối của mình, tới đó thì hệ thống phòng ngự của tòa nhà trung tâm mới hoàn toàn tê liệt, không thể ngăn cản nổi sáu kẻ này xông vào trong tòa nhà. Chỉ thấy trường khí thể của Rocky bắn về phía trước, lập tức khoét ra một lỗ thủng hơn 10m trên bức tường, cả sáu tên ngênh ngang đi qua lỗ thủng vào trong tòa nhà.

“Thế nào mà lại chỉ có năm người các người? Còn một người nữa đâu rồi?” Rocky dẫn đầu đi vào sâu trong tòa nhà, vừa đi hắn vừa hỏi.

Năm người kia lặng thinh một hồi. Mãi một lúc lâu sau, một gã trong đám mới trả lời: “Andy Sky chịu trách nhiệm khu vực của Tổ Chức Linh Hồn Trung Quốc, có thể hắn đã...”

Rocky liền đáp: “Chẳng phải Cung Diệp Vũ đang bị nhốt trong Thành Phố Vàng hay sao? Lũ heo kia định mượn dịp này để tiêu diệt tên đó kia mà? Vậy thì làm sao mà Andy lại bị Tổ Chức Linh Hồn Trung Quốc giết hả? Uống công ta cho hắn trường khí thể bóng tối! Thăng ngu ngốc này...”

Năm tên kia lại lần nữa im thin thít. Phải đến cả nửa ngày sau, Rocky mới tiếp tục hỏi: “Còn các tổ chức linh hồn khác thì sao? Sức chiến đấu của bọn chúng tới đâu? Không cần phải kể tới hai tên kia làm gì! Các người cùng lắm cũng chỉ có thể coi là ‘Nửa BƯỚC Chân Ma’ thôi, gần như không có cửa để đánh bại bọn chúng đâu.”

Cả đám nghe vậy thì mặt lập tức buồn xo. Cô nàng xinh đẹp tên Ronnie lúc trước đã chiến đấu với vị Chân Ma cấp người Đức Nowitz Talon, cô ta nói trước: “Bọn họ vẫn giữ được 100% sức mạnh, chiến đấu vừa rồi gần như không tiêu hao chút nào, ước chừng chỉ vài phút nữa là sẽ đuổi tới đây.”

Rocky cười hiềm ác rồi đáp lại: “Cứ để chúng tới đi. Con Mắt Loki của ta sẽ mở mang tầm mắt cho chúng, rồi nhân đó giải quyết dứt điểm chúng luôn, tránh cho sau này đang chiến đấu thì chúng kéo tới phá đám! Hừ hừ, chẳng mấy chốc mà Jormungand sẽ phá tan được Hệ Thống Phòng Ngự Linh Hồn sơ cấp, trừ khi đám chính phủ thế giới đã sửa chữa được hệ thống phòng ngự trung cấp, còn không thì làm sao có thể cản được Jormungand? Nó chính là một trong Tam Đại Ma Vương cấp đỉnh cao do văn minh Atlantis tạo ra: Thế giới Xà Jormungand... Hoặc có thể gọi là Thần Rồng Bầu Trời – Osiris. Trừ khi dùng Hệ Thống Phòng Ngự Linh Hồn trung cấp để khởi động Thần Chiến Binh Không Lỗ Obelisk, còn không thì cả cái đảo này cũng sẽ biến mất!”

Lúc này, Rocky đang dùng trường khí thể bóng tối của hắn tạo ra trọng lực, liên tục phá thủng sàn nhà, không ngừng chui sâu xuống lòng đất bên dưới tòa nhà. Có điều là bắt đầu từ tầng trệt, sàn nhà không ngờ lại được làm toàn bộ bằng một lớp cực dày hợp kim Siêu Điện Từ. Vậy nên dù là dùng trọng lực đè nén, rồi cả sáu người còn dùng Thiên Sinh Vũ Khí không ngừng oanh kích, nhưng tốc độ chui xuống vẫn rất chậm, mất khoảng 30s mới có thể phá thủng được một tầng.

Lúc sáu người đã chui xuống dưới được khoảng mười tầng, cách mặt đất bên trên khoảng 50m, một tên thanh niên trong đám mới bỗng nhiên hỏi: “Thù linh, vì sao người lại có thể chắc chắn rằng Thần Chiến Binh Không Lỗ Obelisk kia đang ở trên Đảo Phục Sinh này? Mà tại sao Thế giới Xà Jormungand lại còn được gọi là Thần Rồng Bầu Trời Osiris vậy?”

Rocky im lặng một lúc, sau đó mới nói: “Từ nhiều năm về trước, trong một lần mạo hiểm, ta đã tìm được một bí mật của chính phủ thế giới. Lúc ấy, bọn chúng tưởng rằng ta đã chết, nếu không thì chắc đã tìm cách thủ tiêu từ khi ta chưa đạt tới Chân Ma cấp rồi... Theo như những gì ta tìm hiểu được, ngày trước văn minh Atlantis cũng gặp phải việc quỷ quái thực thể hóa như chúng ta ngày nay. Có điều là nền khoa học kỹ thuật của văn minh Atlantis lúc đó đã vượt qua văn minh loài người ngày nay không biết bao nhiêu nghìn lần. Bọn họ vốn cũng không phải là sinh mệnh sinh ra trên Trái Đất, mà là dân chạy nạn đến từ một nơi xa xôi trong vũ trụ. Lúc ấy gặp phải quỷ quái thực thể hóa, bọn họ liền dùng toàn bộ nguồn lực để bắt được ba con quỷ quái Ma Vương cấp đỉnh cao mạnh nhất lúc ấy, theo thứ tự là Thế giới Xà – Jormungand, Thủy Tổ Của Người Không Lỗ – Ymir, Chim lửa bắt từ Phoenix. Sau đó bọn hắn lại gán cho chúng tên của những sinh vật trong truyền thuyết của mình, lần lượt gọi là Thần Rồng Bầu Trời Osiris, Thần Chiến Binh Không Lỗ Obelisk, Rồng Thần Mặt Trời Có Cánh – Ra. Ngoài Thần Rồng Bầu Trời không thể lấy được do một sự cố nào đó thì cả Thần Chiến Binh Không Lỗ và Rồng Thần Mặt Trời đều rơi vào tay chính phủ...”

Nói đến đó, mặt mũi Rocky bỗng hiện lên vẻ đầy dửng dưng, hắn cười lạnh lẽo: “Cũng nhờ có sự cố năm đó mà ta hiểu được bản chất thật của đám chính phủ heo chó kia. Chúng đều là một lũ súc sinh háms lợi, trong mắt chúng, sinh mạng có là cái thứ gì chứ... Có điều, hôm nay chính là ngày tất cả phải chấm dứt! Tâm nguyện của chúng ta, cố gắng của chúng ta, ngày hôm nay, cuối cùng cũng sẽ được đền đáp!”

Mặc dù nói chuyện đầy khí thế, nhưng không vì vậy mà tốc độ của sáu người này chậm lại chút nào. Trái lại, vì một nỗi tức giận khó hiểu nào đó mà khiến cho công kích của bọn họ càng thêm mạnh, tốc độ chui xuống cũng vì vậy mà càng lúc càng nhanh. Không bao lâu sau, bọn họ đã xuống sâu tới khoảng 100m, nhưng đúng này, ở một nơi nào đó phía trên đỉnh đầu bọn họ bỗng có hai cỗ trường khí thể đột ngột kéo tới. Ý chỉ ở trong hai trường khí thể đó chính là tự do và kiêu ngạo. Đúng là hai gã cường giả Chân Ma cấp còn lại trên thế giới đuổi đến.

Thiếu nữ mặc đồ đen bó sát tên là Ronnie kia chợt ngừng đầu nhìn lên với ánh mắt phức tạp, nhưng lập tức sau đó cô ta đã nhìn lại, điềm nhiên như không có chuyện gì, tiếp tục cùng năm kẻ còn lại dùng Thiên Sinh Vũ Khí phá sản mở đường. Có điều, tất cả thần thái trong cái ngừng đầu của cô ta đã bị Rocky thấy hết.

“Ronnie... vẫn còn nghĩ tới Nowitz Talon sao? Nghĩ tới cái gã muốn tự tay giết chết người...” Rocky vừa sử dụng trường khí thể bóng tối, vừa hỏi với giọng nhàn nhạt.

Ronnie thoáng sửng sốt, rồi lập tức lắc đầu. Cô ta trả lời với giọng đầy lạnh lùng: “Trở thành Kẻ Sa Đọa cũng có nghĩa là đã hoàn toàn cắt đứt với tất cả những liên hệ trước kia. Chúng ta vừa giống quỷ quái vừa giống linh hồn, nhưng lại không phải bất kỳ bên nào, chúng ta là những kẻ bị vứt bỏ, những kẻ bị lãng quên...”

“Đúng vậy, chúng ta là những kẻ bị lãng quên. Chúng ta không có bạn bè, chỉ có đồng bọn, chúng ta không có gia đình, chỉ có chiến hữu...” Rocky yên lặng ngẩng đầu lên, hần nhìn về phía trên đầu một lát rồi mới nói tiếp: “Nhân duyên ngày xưa giờ đều đã cắt đứt. Hôm nay, dù là đối mặt với bất kỳ kẻ nào, ta cũng sẽ không hề nương tay!”

Ngay khi đám Kẻ Sa Đọa lại vừa phá thêm hai tầng nữa, hai trường khí thể phía bên trên cũng đã càng lúc càng tới gần, sáu người cũng đã gần xuống tới nơi cách mặt đất 150m, bọn họ đang định đẩy nhanh tốc độ công kích, nhanh chóng xuyên thêm tầng sàn nhà hợp kim Siêu Điện Từ trước mặt, thì đúng lúc này, một mũi giáo nhọn từ dưới mặt đất xuyên thẳng lên. Biến cố bất ngờ làm một tên thanh niên trong đám Kẻ Sa Đọa không kịp đề phòng, bị mũi giáo đâm thẳng vào bụng, chỉ còn một chút là gần như sẽ bị ngọn giáo hoàn toàn xuyên thủng cơ thể.

“A!”

Tên thanh niên kia vì không đề phòng mà bị ngọn giáo gần như xuyên qua người. Sự việc bất ngờ làm những kẻ xung quanh không kịp phản ứng, khi bọn họ còn chưa kịp tỉnh táo lại thì trên ngọn giáo kia bỗng tuôn ra dòng điện cực mạnh. Mấy tiếng đùng đùng nổ vang, cơ thể tên thanh niên kia đã bị nổ tan thành mấy mảnh. Tuy vì hắn là cường giả Chân Ma cấp – dù chỉ Nửa Bước Chân Ma cấp, có được bằng cách cưỡng ép tăng trưởng nhưng chấp niệm cũng đã dị thường chắc chắn, cơ bản là không thể bị giết đơn giản như vậy, thế nên dù bị nổ tan thành mảnh nhỏ cũng vẫn chưa bị tiêu tán.

Rocky nhìn thấy cảnh này thì hai mắt nhảy dựng. Hắn cũng không lập tức nhảy lên đánh giết, thậm chí còn ngăn bốn người còn lại xông ra, mà chỉ tỏa ra trường khí thể, gom các mảnh vụn của tên thanh niên kia lại một chỗ. Sau đó, chỉ thấy toàn thân hắn bùng lên trường khí thể đen sì như mực, bao phủ cả cái sảnh lớn mà sáu người đang đứng lại. Không quá mấy giây sau, sàn nhà dưới chân đám Kẻ Sa Đọa chợt vỡ tung ra một lỗ lớn. Từ lỗ hổng, bảy bóng người không lồ phủ kín dưới áo giáp vụt lao lên.

Lời bình: Những kẻ mới xuất hiện kia thực tế là gì? Bọn chúng đứng về phe nào trong trận chiến này? Đón đọc *Tử Vong Khai Đoan* được thực hiện bởi nhóm *Vô Hạn Chi Tâm*

Bạn đang đọc truyện *Tử Vong Khai Đoan* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Q.5 - Chương 32: Thần Chiến Binh Khổng Lồ Obelisk! (4)

Quả nhiên, mấy cái bóng kia đúng là bảy người có hình thể khổng lồ, toàn thân đều được bao trong lớp giáp dày những mảnh kim loại phát ánh sáng bạc long lanh, kiểu dáng có phần giống với áo giáp của các kỵ sĩ châu Âu thời trung cổ, chỉ khác là chúng có kích thước lớn hơn rất nhiều lần. Bảy người mặc áo giáp kín mít kia cao tới bốn tới năm mét, tay cầm những thanh giáo một đầu nhọn dài cũng tới bốn, năm mét. Đó chính là loại giáo dài hình trụ, một đầu nhọn, vũ khí của kỵ binh giáp nặng Châu Âu thời trung cổ.

Bảy tên khổng lồ mặc áo giáp kín mít vừa chui lên từ sàn nhà, tất cả đều lập tức tự triển khai trường khí thể của bản thân. Nháy mắt sau, những trường khí thể đó đã đồng loạt tràn lên đối kháng với trường khí thể có thể thấy được bằng mắt thường của Rocky. Điều xảy ra sau đó mới khiến cho người ta phải kinh ngạc: trường khí thể của bảy tên khổng lồ kia không hề mảnh liệt, mà cũng không phải trường khí thể có thể thấy được bằng mắt thường của Chân Ma cấp đỉnh cao, nhưng khi hai bên vừa va chạm thì không ngờ lại có thể từng bước đẩy lùi được trường khí thể bóng tối của Rocky. Thậm chí, tới khi trường khí thể bóng tối đã bị đẩy lùi ra khỏi hơn một nửa đại sảnh rồi mà những trường khí thể đó vẫn ép tiếp, như thể muốn ép cho trường khí thể bóng tối hoàn toàn tan vỡ bằng mọi giá vậy.

Rocky còn chưa kịp nói gì, nhưng bốn người còn lại thì đã quá khiếp sợ. Bọn họ đồng thời phát ra trường khí thể bóng tối của mình, hòa vào trong trường khí thể của Rocky, đến lúc đó thì trường khí thể bóng tối mới dừng bị đẩy lùi, hai bên từ từ hình thành thế giằng co lẫn nhau.

“Thù linh! Bảy người này là ai vậy?! Trong tay chính phủ lại có tới bảy tên cường giả Chân Ma cấp hay sao? Mà sao trường khí thể của chúng lại có thể mạnh đến vậy? Rõ ràng là không hề có cả áp lực lẫn ý chí, rõ ràng không phải trường khí thể của Chân Ma cấp đỉnh cao, vì sao lại có thể mạnh tới vậy? Có thể dễ dàng áp đảo trường khí thể bóng tối của thù linh người?” Một gã đàn ông trung niên to con vội hỏi.

Rocky híp mắt nhìn về phía bảy tên khổng lồ áo giáp kín mít trước mặt rồi bỗng cười khẩy: “Đây chính là Kế Hoạch Linh Hồn mà ta đã từng nói với các người đấy. Nói một cách chính xác thì phải là Kế Hoạch Sản Xuất Chân Ma cấp. Không ngờ tiến độ thực hiện của chính phủ nhanh như vậy, ngay cả phần sâu thẳm này trong kế hoạch đó cũng đã thực hiện được. Hơn nữa, nhìn vào bảy tên Chân Ma cấp này thì chỉ sợ bọn chúng đã sắp hoàn thành cả kế hoạch rồi... Các người có cảm nhận được không? Bên trong trường khí thể của bọn chúng không tồn tại bất kỳ ý chí nào, chỉ thuần túy là trường khí thể. Mặt khác, các người tưởng bên trong những bộ giáp kia có linh hồn sao? Không! Đó chỉ là những cỗ máy thôi, ngoài bộ vì xử lý thì tất cả những thứ còn lại đều là máy móc tạo ra bằng khoa học kỹ thuật. Máy móc vốn không có cái gọi là tư duy hay ý thức, vậy nên trường khí thể của chúng đều trống rỗng như một tờ giấy trắng. Vì vậy mà dù có bao nhiêu Chân Ma cấp máy móc đi nữa thì trường khí thể của chúng vẫn có thể dung hợp vào nhau thành một thể. Bảy trường khí thể hợp lại thì đương nhiên có thể chống được trường khí thể của ta rồi. Mà không chỉ có vậy...”

Rocky cũng không vội vàng tiến hành công kích bảy tên khổng lồ kia, ngược lại, hắn đưa mắt nhìn về phía trên đỉnh đầu. Quả nhiên, trong cái nhìn chăm chú của hắn, hai luồng ánh sáng theo lỗ thủng trên trần nhà bỗng bay thẳng xuống. Lập tức, trong đại sảnh này đã xuất hiện thêm hai người đàn ông da trắng, một trung niên và một thanh niên.

Hai người vừa mới xuất hiện này lập tức bày ra tư thế phòng thủ trong chiến đấu, thế nhưng sau đó, khi nhận rõ tình hình của hiện trường lúc này thì cả hai

cùng đồng thời kinh hãi. Hai người họ phát hiện ra, nơi này ngoài đám Kê Sa Đọa của Rocky còn có bảy kẻ có hình dạng con người, mặc áo giáo kín bụng và khó tin là tất cả cũng đều là Chân Ma cấp. Tình hình như vậy không làm cho người ta khiếp đảm mới là lạ! Phải biết rằng Chân Ma cấp không phải là rau củ bán ngoài chợ, cả thế giới cũng chỉ biết tới sự tồn tại của bốn Chân Ma cấp cường giả, mà một trong số đó lại còn là ‘newbie’ vừa mới lên cấp không lâu. Cả trái đất có mấy tỷ người, mỗi ngày cũng chết mất cả triệu người, thế mà chỉ sản sinh được bốn gã Chân Ma cấp như vậy thôi đó!

Kê Sa Đọa tạm thời không tính vào, vì chỉ cần linh hồn bình thường bị sa đọa thì chỉ trong thời gian ngắn, thực lực sẽ tăng lên nhiều, đây gần như đã là ‘kiến thức phổ cập’. Nhưng còn bảy tên Chân Ma cấp mặc áo giáp kia thì là thứ gì? Nhìn tình hình đám này đang giằng co với tập đoàn Kê Sa Đọa thì rõ ràng là người của phe chính phủ rồi. Thế nhưng vì sao hai người Nowitz lại chưa bao giờ nghe nói tới việc chính phủ có trong tay bảy tên Chân Ma cấp cường giả chứ?

Bởi vì tình hình cực kỳ phức tạp nên sau khi xuất hiện, hai người này cũng không dám lập tức công kích. Mà ngay sau đó, từ lỗ hổng trên trần nhà, lại liên tiếp có người nhảy xuống. Chỉ sau ít phút, sau lưng hai người kia đã đứng đầy hơn ba trăm linh hồn, trong đó có hơn một trăm người là của Tổ Chức Linh Hồn Trung Quốc, số còn lại là tập hợp từ tổ chức của các quốc gia khác. Sau khi đám đông này đi vào cũng bị tình hình của hiện trường làm cho ngây người, ngoài một vài người nhỏ giọng hỏi han người khác thì phần lớn đều yên lặng quan sát với vẻ vô cùng nghiêm túc.

Tình hình các bên án binh bất động như thế kéo dài được khoảng năm phút thì người thanh niên có được trường khí thể tự do kia cuối cùng cũng không nhịn được nữa, hần quát lớn: “Rocky! Người biết người đã làm ra trò hay ho gì không? Lần trước không giết chết được người, người không những không biết điều cụp đuôi mà trốn một chỗ, mà lần này còn dám tổ chức tấn công quy mô lớn. Đội ngũ của ta... Đội ngũ của ta đã chỉ còn bảy người sống sót! Mẹ kiếp nhà người! Sao người không chết luôn đi hả?”

Tuy rất nhiều ở đây chưa từng thấy Rocky, nhưng cái mái tóc dài màu bạc của hắn thực sự rất làm người khác chú ý. Mà lúc này trên người hắn còn đang tuôn ra trường khí thể bóng tối đen kịt, thế nên ai nhìn vào cũng biết hắn là kẻ cầm đầu đám Kê Sa Đọa. Nghe người thanh niên kia quát lên, Rocky lại ngửa mặt lên trời cười phá lên. Hắn cười sảng sặc liên mấy giây, sau đó mới dừng lại rồi lạnh lùng nói: “Chỉ có linh hồn của bọn người là người, còn linh hồn của bọn ta thì không phải à? Người bảo đội của người chỉ còn bảy người? Thế đội ngũ của ta thì còn bao nhiêu? Papi, người tưởng mình là cái thá gì? Lấy tư cách gì mà dám gào thét trước mặt ta? Lúc ta thành tựu Chân Ma cấp thì người không biết còn đang bú mẹ ở cái xô xinh nào đâu! Thứ như người có tư cách nói chuyện ở đây à?”

Thanh niên kia nghe vậy thì sững sờ, ngay sau đó liền chuyển thành giận dữ tím mặt, trường khí thể tự do trên người hắn bùng lên mãnh liệt, nhìn dáng vẻ dường như muốn nhào lên giao chiến với Rocky ngay lập tức vậy. Thế nhưng, không ngờ đúng lúc đó thì Nowitz Talon ở bên cạnh lại kéo hắn lại. Trên hai tay của Nowitz vẫn là đôi bao tay phát ánh sáng xanh lam rực rỡ, hắn nhìn Rocky chăm chú rồi nói: “Rocky, người cũng không cần phải ở đó mà khoe khoang thâm niên của mình. Nếu không phải vì nể mặt anh trai người, thì nói thật lúc trước đã chẳng ai thèm đếm xỉa tới người... Những chuyện ấy giờ tạm không nói nữa, linh hồn chúng ta và Kê Sa Đọa các người trời sinh đã là kẻ thù không đội trời chung, trận chiến lần này chắc chắn sẽ là không chết không thôi! Nhưng có lẽ chúng ta nên thay đổi chiến trường đi. Tuy ta không biết mục đích của người là gì, tại sao lại tấn công tòa nhà này, nhưng nếu bọn ta đã có mặt ở đây thì có thể khẳng định là mục đích của người đã không thể đạt được rồi. Thế thì chẳng thà hãy đổi địa điểm để thỏa thích so tài một trận, nếu như người có thể chiến thắng bọn ta thì đương nhiên là không ai ngăn nổi người nữa rồi! Người thấy thế nào?”

Rocky lại lần cười phá lên can rở, sau đó hắn lại gầm lên dữ tợn: “Người đừng có con mẹ nó mở mồm ra là nhắc tới anh trai ta! Cũng vì lần ấy người kiếm cơ không đi vào trong đó, cho nên cơ bản là người không hề biết chuyện gì đã xảy ra bên trong! Hơn nữa, người có tư cách gì mà đòi khiêu chiến ta? Một tên Chân Ma cấp bị phá mất bản tâm, lúc trước là người mạnh nhất thế giới nhưng giờ chỉ là một con chó mất nhà. Một tên tay sai như vậy thì lấy tư cách gì mà khiêu chiến ta? Người tưởng ta đứng đây là vì ta sợ mấy tên Chân Ma cấp nhân tạo này à? Là ta muốn một mẻ hốt trọn đám ruồi muỗi các người, tránh cho sau này bị đám các người phá hỏng việc lớn đó thôi!”

“Chân Ma cấp nhân tạo?” Rất nhiều người trong số đám linh hồn có mặt không tự chủ được mà thì thầm nhắc lại cụm từ đó, ánh mắt bọn họ nhìn về phía mấy tên khổng lồ trùm giáp kín mít kia lúc này càng trở nên ngờ vực.

Nhưng Rocky lại chẳng cho bọn họ thời gian để suy nghĩ, hắn hét lên bằng một loại ngôn ngữ cổ nào đó:

“Ám Khí – Con Mắt Của Loki!”

Cùng lúc tiếng hét của Rocky vang lên, một ký hiệu hình tam giác kỳ dị cũng bay ra từ trong mắt của hắn. Ký hiệu đó liên tục xoay tròn, đảo loạn. Nếu người ta nhìn vào cái ký hiệu đó lúc này, sẽ thấy sự xoay chuyển của nó vô cùng kỳ dị, nhìn vào đó lâu thậm chí sẽ khiến họ có cảm giác như cả linh hồn cũng bị sự chuyển động của cái ký hiệu đó hút đi.

Những người có mặt ở đây, không ai không phải là tinh nhuệ của các tổ chức linh hồn, hơn nữa, có thể sống sót sau trận chiến và đột tự phát nổ của đám Kê Sa Đọa thì đương nhiên đây phải là những người mạnh mẽ nhất, chấp niệm vững chắc nhất. Thế nhưng, khi ký hiệu kia xuất hiện thì không một ai có mặt có thể giải thích được đó là thứ gì, ai nấy nhìn về phía ký hiệu hình tam giác với vẻ vô cùng hoảng sợ. Trực giác nói cho bọn họ biết: thứ đó vô cùng nguy hiểm... Nguy hiểm tới mức trí mạng!”

“Thế giới bóng tối!”

Sau một tiếng rống nửa của Rocky, một mảng bóng tối với chính hắn là trung tâm nhanh chóng khuếch tán ra khắp xung quanh. Thứ bóng tối này không giống như trường khí thể bóng tối trên người Rocky. Nếu trường khí thể bóng tối giống như vật chất thực sự, giống như khối đen hay mực đen thì thứ bóng tối này lại giống như một không gian hư vô, trống rỗng thực sự. Tốc độ của thứ bóng tối đó cực nhanh, mọi người gần như chỉ vừa thấy trước mặt có bóng tối lóe lên, đến khi kịp tỉnh táo lại thì đã thấy mình đang ở trong một thế giới vô cùng kỳ dị, tất cả không gian xung quanh đều là một mảng đen kịt, giống như đang ở sâu trong vũ trụ mênh mông, chỉ khác là không thể nhìn thấy một ánh sao nào, tất cả đều một vùng hỗn độn.

Rocky và tất cả mọi người lúc này đều đang đứng trong không gian bóng tối hỗn độn. Thậm chí cả bảy tên trùm giáp kín mít kia cũng bị kéo vào nơi này, nhưng làm cho người ta ngạc nhiên là: bảy tên mặc áo giáp kia, vừa rồi còn rất ‘trật tự’ nhưng vừa tiến vào không gian này xong, bọn chúng ngay lập tức

trở nên điên cuồng. Cả đám khổng lồ giờ cao những ngọn giáo dài trong tay, lao về phía đám Rocky, không còn chút nào đáng vẻ giữ thế giằng co như vừa rồi nữa.

“Ra vậy à? Các ngươi nhận được lệnh phải phòng ngự ở nơi cách mặt đất 180m đúng không? Nếu không tiến tới độ sâu đó thì các ngươi sẽ không tấn công người ngoài, nhưng khi đi vào thế giới bóng tối này, toàn bộ giác quan của các ngươi bị cách ly, thế nên các ngươi cho rằng mình đã bị đưa đi khỏi độ sâu 180m, chính vì vậy nên bọn ngươi mới tới tấn công ta...” Rocky cười điên dại với cái thần thái can rở của mình. Không đợi cho bảy tên mặc áo giáp kia kịp tới gần, ký hiệu hình tam giác kỳ dị trước người hắn đã chợt tăng tốc độ xoay lên cực lớn. Lập tức, một đám mây đen kịt rộng chừng vài mét vuông đột nhiên xuất hiện chắn trước Rocky và bảy tên khổng lồ.

“Àm!”

Tên khổng lồ xông tới gần Rocky nhất bỗng văng ngược lại sau một tiếng va chạm lớn, còn từ trong đám mây đen kia thì có một đôi cánh tay đeo găng màu xanh lam đậm đưa ra. Tiếp theo, trong những tiếng hô kinh ngạc của đám lính hồn, Nowitz Talon – vị Chân Ma cấp cường giả người Đức bỗng chui ra từ trong đám mây đen kịt kia. Nhưng điều không thể hiểu nổi được ở đây là: Nowitz Talon vẫn đang đứng ngay trước đội ngũ của đám lính hồn. Vậy thì làm thế nào mà ngay trước mắt tất cả mọi người, lại xuất hiện thêm một ‘hắn’ khác nữa?

“Nowitz Talon! Kẻ mạnh nhất thế giới trước kia! Hãy tự nhìn lại xem giờ ngươi đã yếu ớt tới mức nào! Đây là hình ảnh của ngươi trong trí nhớ của ta trước kia. Khi ấy, ngươi thực sự như một vòi rồng cuốn phăng mọi thứ cản đường, ngay cả anh trai ta cũng không phải đối thủ của ngươi... Khi ấy, ngươi mới xứng với cái danh hiệu Lam Quyền Thánh Sứ. Còn bây giờ, ngươi... chẳng qua chỉ là rác rưởi mà thôi.” Rocky vẫn giữ nguyên cái thần thái và biểu cảm can rở của mình, hắn vừa đứng đó vừa cười sáng sủa như điên như dại.

Tiếng cười điên dại của Rocky dường như là một mệnh lệnh nào đó cho Nowitz Talon bước ra từ trong đám mây đen kia. Chỉ thấy ánh sáng mà đôi bao tay màu xanh lam của hắn phát ra chợt trở nên chói lọi vô cùng, hơn thế nữa, ánh sáng xanh lam đó còn nhanh chóng bao phủ toàn thân hắn. Chỉ sau giây lát, toàn thân hắn đã được bao phủ trong ánh sáng rực rỡ. Lúc này, nhìn hắn giống như một vị sứ giả của thần thánh với ánh thân quang màu xanh lam, trong ánh sáng xanh lam thuần khiết mà thần thánh, hắn dường như là hóa thân của thần linh.

Tiếp theo, mọi người liền thấy tên Nowitz Talon đó liên tục chuyển động hai tay, tốc độ nhanh tới mức mắt thường khó mà theo kịp, nhìn giống như bỗng xuất hiện rất nhiều ảo ảnh hai tay hắn ở khắp nơi. Hơn nữa, từng vòng ánh sáng màu xanh lam bắn ra tạo thành hình dạng vòi rồng, đồng loạt kéo cả sáu tên khổng lồ còn lại đến gần hắn. Sau đó, trong tích tắc, như thể xuất hiện mười mấy ‘hắn’ đồng loạt tấn công sáu tên khổng lồ giáp sắt kia, oanh kích liên tục không ngừng nghỉ, giống như vòi rồng quét qua!

“Siêu vòi rồng quyền!”

Rầm rầm rầm! Sau vô số tiếng nầm đám oanh liên hồi, lớp áo giáp của một trong đám khổng lồ vỡ tan nát. Sau đó, một đồng lớn máy móc dưới lớp áo giáp ầm ầm nổ tung. Trong làn sóng xung kích của vụ nổ, còn có một mảng lớn tội nghiệt trào ra...

Lời binh: Nowitz Talon liệu có thể ‘vượt qua được chính mình’? Đội quân lính hồn liệu có thể ngăn cản được bước tiến của Rocky? Cuộc chiến trên bầu trời diễn biến tiếp ra sao? Đón đọc *Từ Vong Khai Đoan* được thực hiện bởi nhóm Vô Hạn Chí Tâm

Bạn đang đọc truyện *Từ Vong Khai Đoan* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Q.5 - Chương 33: Thần Chiến Binh Khổng Lồ Obelisk! (5)

Cùng thời điểm Rocky sử dụng Ám Khí – Con Mắt Của Loki, tại một nơi cách mặt đất chừng 200m, rất nhiều lãnh đạo các quốc gia trên thế giới đang cùng có mặt trong một phòng họp. Mười bảy nhà lãnh đạo đang ngồi lặng tại chỗ của mình, bọn họ không nói gì với nhau, chỉ hoặc là hút thuốc, hoặc là suy tư hay thậm chí là ngẩn người, chẳng ai biết bọn họ thực sự đang suy nghĩ điều gì.

Cho đến một hồi lâu sau, cả phòng họp bỗng rung chuyển mạnh một trận. Ngay lập tức, trên bàn các vị lãnh đạo thế giới đồng loạt xuất hiện những hình ảnh lập thể, hình ảnh nó thể hiện chính là những gì đang diễn ra tại một đại sảnh ở phía trên nơi này chừng 50m. Lúc này, đại sảnh đó đổ vỡ khắp nơi, mấy nghìn con quỷ quái đủ thể loại không biết chui từ đâu ra đang điên cuồng đánh giết trong đó, mà đối thủ của chúng là khoảng mấy trăm tên lính hồn.

“Các vị, giờ đã là thời khắc sau cùng rồi! Tuy tôi không thể không thừa nhận Kế Hoạch Linh Hồn là cực kỳ vô nhân đạo, nhưng chắc chắn các vị cũng hiểu được tầm quan trọng của kế hoạch này chứ? Hiện tại, chúng ta chỉ đủ khả năng để sử dụng hệ thống phòng ngự linh hồn sơ cấp, hoặc có thể vận dụng hệ thống phòng ngự linh hồn trung cấp nhưng chỉ giới hạn trong thời gian năm phút. Đối mặt với Ma Vương cấp đỉnh cao, chúng ta hoàn toàn không có khả năng ngăn cản! Hơn nữa, trong Tài Liệu Biện Chết và Máy Chủ Trung Tâm cũng đã ghi lại cụ thể rằng còn có bảy tên ‘Sứ Giả Bóng Tối’ vượt qua Ma Vương cấp. Ngay cả văn minh Atlantis có nền khoa học kỹ thuật vượt hơn chúng ta hàng trăm năm cũng đã vì không kịp đề phòng mà bị hủy diệt, nói gì tới chúng ta đây? Thế nên, tôi đề nghị lập tức bãi bỏ lệnh cấm với Kế Hoạch Linh Hồn! Chúng ta vẫn còn ba năm để chuẩn bị cho kế hoạch. Nếu thật sự không thể chống đỡ được nữa... Ít nhất chúng ta cũng có thể khởi động cái Đào Phục Sinh này, cho nó bay vào trong vũ trụ, đợi cho ngày tận thế qua đi thì sẽ trở về, vậy cũng coi như đã bảo tồn được hạt giống của nền văn minh loài người!”

Vừa lên tiếng là một người đàn ông da đen, đó chính là vị tổng thống Mỹ mà người ta vẫn thường thấy xuất hiện trên truyền hình. Khi nói những lời đó, ông ta còn nóng nảy tới mức đập bàn đứng lên, cứ như thể mọi người ở đây mà không đồng tình thì sẽ lập tức dùng vũ lực ép buộc vậy.

Những người còn lại yên lặng nhìn ông ta một hồi, sau đó một người đàn ông khác chừng năm mươi tuổi liền nói: “Biểu quyết một lần nữa đi thôi. Tôi tán thành việc bãi bỏ lệnh cấm Kế Hoạch Linh Hồn...”

“Tán thành!”

“Tán thành!”

“Tán thành!”

...

“Phản đối...”

“Phản đối!”

“Tán thành!”

Sau một vòng biểu quyết, chỉ có mười người tán thành, bảy người còn lại vẫn giữ ý kiến phản đối. Cả hội nghị lại một lần nữa rơi vào không khí lạnh lẽo. Tổng thống Mỹ cuối cùng cũng không kiên nhẫn được nữa, ông ta nói lớn: “Tôi xin hỏi một chút Trung Quốc, Nhật Bản, Nga, Ấn Độ, Ai Cập, Ý, Canada, vì sao các vị vẫn còn phản đối? Chẳng lẽ hy sinh tính mạng của một số ít người để cứu vãn nền văn minh của loài người, chuyện như vậy mà còn quá khó quyết định hay sao?!”

Bảy người kia đều trầm ngâm không nói, đến một hồi lâu sau, thủ tướng Nhật Bản mới lắc đầu trả lời: “Tôi nghĩ các vị đều biết. Nguyên nhân khiến mười bảy nước chúng ta có thể tạo thành Tổ Chức Linh Hồn Thế Giới, chính là bởi vì mỗi quốc gia chúng ta đều được tổ tiên truyền lại chìa khóa để mở ra Máy Chủ Trung Tâm. Đương nhiên, còn có những chìa khóa đã mất đi theo sự diệt vong của dân bản địa nguyên thủy, nhưng điều đó cũng không ảnh hưởng tới việc chúng ta mở ra được kho tin tức trong Máy Chủ Trung Tâm. Vậy nên tôi nghĩ chắc các vị cũng đều đã xem qua rồi đúng không? Thực tế thì văn minh Atlantis chính là nền văn minh có nhiều khả năng vượt qua tận thế nhất trong cả bốn nền văn minh cổ. Thế nhưng bọn họ lại thất bại! Nguyên nhân chính là vì bọn họ đã thực hiện cái Kế Hoạch Linh Hồn này đó thôi!”

Người đại diện của sáu quốc gia phản đối còn lại đều yên lặng nhẹ gật đầu. Chủ tịch Trung Quốc cũng nói: “Tôi tán thành ý kiến của Nhật Bản. Đúng là nhờ có Kế Hoạch Linh Hồn mà văn minh Atlantis đã có thể trụ đến sau cùng, thậm chí đánh cho bốn tên Sứ Giả Bóng Tối trọng thương, khiến cho chúng không thể không lâm vào trạng thái ‘hôn mê dài hạn’, do vậy mà đã không thể làm gì ảnh hưởng tới nền văn minh kỷ thứ năm – cũng chính là đường lối phát triển của văn minh loài người chúng ta. Thế nên chúng ta đã không đi vào ‘văn minh linh hồn’ như kỷ thứ nhất, không đi vào ‘văn minh tu chân’ như kỷ thứ hai và cũng không đi theo ‘văn minh ma pháp’ như kỷ thứ ba. Trái lại, với dấu ấn được khắc sâu vào tiềm thức do những người sáng tạo nên chúng ta – văn minh Atlantis để lại, loài người đã đi theo hướng phát triển khoa học kỹ thuật. Quả thực, nếu toàn bộ Kế Hoạch Linh Hồn được triển khai, hơn nữa chúng ta còn có thể khôi phục toàn bộ các phần trong kế hoạch, vậy thì dù là đám quỷ quái hiện nay, các ảo giới hay thậm chí xâm nhập ba tầng đầu của ‘Vực Sâu’ cũng hoàn toàn khả thi. Nhưng còn tận thế thì sao bây giờ? Chẳng qua cũng chỉ là đi vào vết xe đổ mà thôi! Thậm chí, vì không đạt được tới tầm như văn minh Atlantis khi xưa, chúng ta có thể còn không đủ sức chống lại dù chỉ một tên Sứ Giả Bóng Tối. Đó sẽ chính là kết cục của chúng ta! Mặt khác, cũng không cần nói tới việc chạy trốn vào vũ trụ đâu. Nếu có thể chạy thoát thì vì sao văn minh Atlantis lại cố thủ Trái Đất tới cùng. Nên nhớ rằng quê hương của bọn họ là từ chòm sao Nhân Mã kia, thế thì vì cái gì mà bọn họ không bỏ chạy? Là vì Sứ Giả Bóng Tối đã là thần rồi đó!”

Nghe thấy lời ấy, những người còn lại – dù là người phản đối hay đồng ý cũng đều ít nhiều nhẹ gật đầu, chỉ duy nhất tổng thống Mỹ vẫn nóng nảy như trước: “Nhưng chẳng lẽ không thử một lần mà đã chấp nhận bỏ cuộc? Chẳng lẽ muốn chúng ta chẳng làm gì, chỉ ngồi yên chờ tận thế hàng lâm? Huống hồ đám linh hồn kia đều là một lũ coi trời bằng vung, chỉ sợ chưa đến tận thế thì bọn chúng đã khiến cho thế giới này loạn lên rồi. Nhất là cái gã Trung Quốc kia kia...”

Chủ tịch Trung Quốc cười dài, thái độ của ông ta không nóng không lạnh, chỉ uống một ngụm trà trước mặt, sau đó mới nói: “Ông đang nói tới Cung Diệp Vũ đấy à? Thật ra, cá nhân tôi thì rất thích thú hẳn. Tuy có những lúc làm việc không đủ thận trọng, nhưng đứa nhỏ này là một người tâm địa tốt, ông đã bao giờ thấy một Chân Ma cấp nói dối hay vi phạm bản tâm chưa? Thực ra, nếu lúc thật sự gặp phải hoàn cảnh nguy hiểm sinh tử, tôi sẽ cảm thấy tin tưởng Cung Diệp Vũ và đám linh hồn kia hơn nhiều lũ Chân Ma cấp nhân tạo của chúng ta. Dù sao thì mấy thứ đó cũng...” Nói tới đó thì chủ tịch Trung Quốc dừng lại.

Tổng thống Mỹ mở miệng định nói gì đó, nhưng cuối cùng cũng chỉ có thể yên lặng thờ dài. Ngữ điệu trong lời nói của ông ta cũng đã bình tĩnh trở lại: “Nhưng nếu chỉ trông chờ vào bọn họ... chẳng thể nào vượt qua được tận thế đâu!” Lúc này, tổng thống Nga bỗng nhiên cất lời: “Thật ra thì ý kiến của tôi cũng không khác là mấy so với ý kiến của hai vị lãnh đạo của Trung Quốc và Nhật Bản. Giống như một câu thành ngữ của Trung Quốc, thực hiện Kế Hoạch linh Hồn chẳng khác nào ‘uống rượu để giải khát’, tuy có thể giải quyết được tình thế nguy cấp trước mắt nhưng lại làm hủy diệt mất hy vọng lớn nhất của chúng ta. Vậy nên chúng ta có lẽ vẫn nên chờ tiếp đi. Ít nhất cũng nên đợi đến khi ‘hy vọng cuối cùng’ kia xuất hiện. Như vậy, biết đâu chúng ta có thể...”

Tổng thống Nga nói tới đó thì dừng lại, tất cả mọi người cũng đều im lặng. Một hồi lâu sau, chủ tịch Trung Quốc bỗng nhiên nói: “Tôi muốn nói thêm một câu, thảo luận một chút về vấn đề xử lý Cung Diệp Vũ. Lần này nước Mỹ và nước Anh chưa thông báo gì với chúng tôi mà đã một mình bắt đầu săn xuất Chân Ma cấp nhân tạo, có ý định bắt lấy Cung Diệp Vũ. Tôi hy vọng đây sẽ là lần cuối cùng chuyện như vậy xảy ra.”

Nét mặt tổng thống Mỹ và thủ tướng Anh đồng thời cứng lại, hai người quay qua liếc nhìn nhau rồi thủ tướng Anh lên tiếng trả lời: “Tôi đâu cảm thấy chuyện này có chỗ nào không ổn? Trước khi chưa đóng cửa Kế Hoạch Linh Hồn, chẳng phải chúng ta đã thống nhất rằng: khi có linh hồn sắp tiến cấp Ma Vương một cách tự nhiên thì sẽ bắt lấy để dùng làm nguyên liệu đó sao? Chẳng phải Cung Diệp Vũ kia đã sắp tiến cấp Ma Vương đó sao?”

Chủ tịch Trung Quốc vẫn giữ nguyên vẻ mặt mỉm cười không nóng không lạnh của mình. Ông ta tuổi đã chừng trên dưới sáu mươi, vẻ ngoài giống như một ông lão hiền lành tốt bụng, thế nhưng khi nghe được lời ấy, bàn tay ông ta liền nắm chặt lại rồi đặt lên bàn. Ông ta yên lặng nhìn thủ tướng Anh rồi nói: “Đó có vẻ đúng là cái mà chúng ta cần phải thảo luận đấy nhỉ? Sau khi quyết định dừng lại Kế Hoạch Linh Hồn thì những điều liên quan tới nó đã thông qua trước nó cũng phải dừng lại, chứ sao có thể dùng cái cách nói ‘quyết định từ trước’ đó để lấp liếm sự thật như vậy? Được rồi! Tôi hy vọng đây sẽ là lần cuối cùng biết được những chuyện tương tự, nếu không thì có lẽ tôi sẽ buộc phải tin rằng có kẻ phân biệt chủng tộc, cố ý chèn ép chủng tộc không phải người da trắng đó!”

Lời này vừa nói ra thì phần lớn những người có mặt đều biến sắc, chỉ có mấy nhà lãnh đạo người da vàng và da đen là hơi cúi thấp đầu. Có điều là nhìn qua cũng thấy bọn họ đang cố che đi sự vui vẻ trên nét mặt.

Sắc mặt thủ tướng Anh lập tức trở nên vô cùng khó coi, tổng thống Mỹ thấy vậy thì lập tức nói tránh đi: “Đó hình như không phải là nội dung bàn thảo chính của chúng ta thì phải? Nên quay lại chủ đề đi thôi. Tôi thì không nghĩ rằng toàn bộ những gì ghi lại trong Tài Liệu Biển Chết và Máy Chủ Trung Tâm là chính xác... Có lẽ văn minh Atlantis cố ý nói quá để che đậy thất bại và giữ gìn sự kiêu hãnh của bọn họ? Bởi vì nếu như thật sự có ‘thứ như vậy’ tồn tại thì sao ba nền văn minh trước đó lại bị hủy diệt? Những nền văn minh đó làm gì có Kế Hoạch Linh Hồn nào đâu?”

Lúc này, tổng thống Canada bỗng nhiên nói: “Về vấn đề này thì có lẽ tôi có thể giải thích được một phần. Các vị có lẽ cũng biết, tuy rằng quốc gia của tôi không hề có ảo giới, nhưng lại là quốc gia đã khai quật được nhiều di tích của người Maya nhất. Trong đó cũng có rất nhiều những ghi chép về ngày tận thế, bốn nền văn minh cổ. Sau khi sử dụng Máy Chủ Trung Tâm phiên dịch, các nhóm nghiên cứu của chúng tôi đã tìm được một vài các ghi chép rất đặc biệt...” Nói đến đây, tổng thống Canada liền nhấn vào một điểm trên bàn, lập tức, trước mặt tất cả mọi người liền xuất hiện một hình chiếu 3D.

“Trong những ghi chép về ba nền văn minh đầu tiên... Nói một cách chính xác, trừ văn minh kỷ thứ nhất không được ghi chép tí mảy may thì văn minh kỷ thứ hai và thứ ba đã được ghi chép, giải thích rất kỹ. Nhất là văn minh kỷ thứ hai, bọn họ đúng là đã tìm được những ‘thứ đó’, trong đó có Đông Hoàng Chung, Thái Cực Đồ, Bàn Cổ Phiến là đã gần đạt tới ‘thứ đó’. Nhưng vì Sứ Giả Bóng Tối đã âm thầm can thiệp vào thời đại đó, đứng sau lần lượt giật dây ba trận thế chiến: Chiến Tranh Long Phụng, Chiến Tranh Vu Yếu, Chiến Tranh Phong Thần. Vì vậy mà khiến cho ‘thứ đó’ bị nghiền nát, kỷ thứ hai sau đó thất bại trong trận chiến tận thế.” (1)

“Văn minh của kỷ thứ ba cũng có nguyên nhân tương tự, lần lượt có chiến tranh của Titan và thần hệ Olympus, chiến tranh của thần hệ Ai Cập và thần hệ Hy Lạp, chiến tranh của thần hệ Wanes và thần hệ Aesir, và còn rất nhiều các cuộc chiến của các thần hệ lớn nhỏ khác nữa, kết quả là ‘thứ đó’ cũng bị nghiền nát. Trong các văn bản của người Maya đều nói rõ Sứ Giả Bóng Tối chính là những kẻ đứng sau giật dây tất cả.” (2)

Nói đến đây, tổng thống Canada mới nhìn tất cả một lượt rồi nói: “Nhưng chúng ta đã vô cùng may mắn, bởi vì văn minh kỷ thứ tư là của người tới từ ‘bên ngoài’, họ không có linh hồn nên bị Sứ Giả Bóng Tối ảnh hưởng cực ít. Tuy nhiên, cũng vì nguyên nhân đó ‘thứ đó’ của bọn họ không thể hoàn thiện. Nhưng sau cùng thì bọn họ đã đánh cho bốn tên Sứ Giả Bóng Tối bị thương nặng, điều này đã tạo cho nền văn minh của chúng ta lợi thế rất lớn! Lúc mà chúng thức tỉnh – nhiều khả năng là từ trước Chiến Tranh Thế Giới thứ nhất, trừ Chiến Tranh Thế Giới thứ nhất và thứ hai nổ ra do bị chúng ảnh hưởng, Chiến Tranh Lạnh đã không xảy ra. Sau đó, càng gần tới năm 2012 thì ảnh hưởng của chúng càng nhỏ. Vậy nên khả năng chúng ta tìm được ‘thứ đó’ cũng càng lúc càng lớn. Chính vì tình thế như vậy, tôi kiên quyết phản đối tiến hành Kế Hoạch Linh Hồn!”

Chú thích:

1. Đông Hoàng Chung: chung là chuông, Bàn Cổ Phiến: phiến là một dạng lá cò.

2. Titan: những người khổng lồ trong thần thoại Hy Lạp. Thần hệ Olympus (hay thần hệ Hy Lạp) là các vị thần trong thần thoại Hy Lạp, có các vị thần như Zues, Poseidon, Hades.

Thần hệ Wanes và Aesir: chính là các vị thần Bắc Âu, người đứng đầu Wanes là Freja, đứng đầu Aesir là Odin. Sau một quá trình đánh nhau thì Freja về làm vợ Odin (Odin đại ca no.1)

Thần hệ Ai Cập: Amun và Ra là hai vị thần quyền lực nhất của thần hệ này. Sau này, vì một lý do mà 2 vị này kết hợp lại thành Amun-ra và... vô đối. (Rất mong độc giả đóng góp về các thần hệ này!)

Bạn đang đọc truyện *Từ Vong Khai Đoan* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Q.5 - Chương 34: Thần Chiến Binh Khổng Lồ Obelisk! (6)

Mọi người có mặt trong phòng họp đều lặng thinh. Dù là ngồi lặng lẽ đọc những tài liệu trên màn hình lập thể, hay thậm chí ngồi ngẩn ra thì cũng không ai nói câu nào, cứ như thể ‘im lặng’ đã trở thành thói quen của tất cả những người tham gia cái hội nghị này vậy. Chủ tịch Trung Quốc yên lặng nhìn tất cả mọi người trước mặt rồi yên lặng thở dài. Thật ra, ông ta hiểu rất rõ vì sao những quốc gia phát triển Âu Mỹ lại muốn thực hiện Kế Hoạch Linh Hồn tới vậy. Vấn đề vẫn là vì lợi ích đó thôi... Có lẽ còn là để cố gắng lấy được cơ hội ‘giấy giữa’ cuối cùng cho người da trắng..

Tình hình trước mắt đã rất rõ ràng: phần lớn những lời tiên đoán trong Tài Liệu Biển Chết và Máy Chủ Trung Tâm đều đã trở thành sự thực. Tự Do Linh Hồn xuất hiện, các ảo giới xuất hiện, quý quái thực thể hóa xuất hiện, thậm chí cả ba con Ma Vương cấp đỉnh cao của thời đại trước cũng đã xuất hiện,

vậy thì ‘thứ đó’ mà bọn họ nói tới – Thiên Sinh Vũ Khí Đỉnh Cao Của Nền Văn Minh chắc hẳn cũng nên xuất hiện mới hợp lý?

Cái gọi là Thiên Sinh Vũ Khí Của Nền Văn Minh, cũng không phải là Thiên Sinh Vũ Khí do chấp niệm của quý quái thực thể nên, mà là thứ được hình thành từ sự tưởng tượng, suy nghĩ, mơ mộng và niềm tin của hàng tỷ người trong suốt hàng ngàn năm. Đến nay, mười bảy nước của tổ chức linh hồn đã thực sự tìm được hai món Thiên Sinh Vũ Khí Của Nền Văn Minh, mỗi món đều có dung lượng hơn 10000 đơn vị. Hơn nữa, đó còn đều là các Thiên Sinh Vũ Khí có tên thật vô cùng mạnh mẽ. Đó là Vương Khí – Excalibur (1) và Cuồng Khí – Như Ý Kim Cô Bồng (2), đến nay vẫn chưa từng lấy ra dùng là vì bọn họ có mục đích riêng đó thôi. Những vũ khí bí mật mà tổ chức linh hồn mười bảy nước cất giấu còn to lớn hơn nhiều những gì mà đám linh hồn vẫn phỏng đoán!

Còn về phần Thiên Sinh Vũ Khí Đỉnh Cao Của Nền Văn Minh... Đó là thứ đã vượt xa toàn bộ các loại Thiên Sinh Vũ Khí trên đời, vượt qua cả Thiên Sinh Vũ Khí có tiền tổ, tên thật, là những thứ vũ khí chỉ được nhắc tới trong các truyền thuyết về mở trời dựng đất! Chính như các Thiên Sinh Vũ Khí Của Nền Văn Minh ở kỷ thứ hai: Đông Hoàng Chung, Bàn Cổ Phiên, Thái Cực Đồ cũng đã không còn cái gọi là ‘tiền tổ’ hay ‘tên thật’ gì nữa, thế nhưng sức mạnh của chúng thì lại vượt xa hết thảy, thậm chí khiến cho cả Sứ Giả Bóng Tối cũng phải vô cùng e ngại. Đó chính là những thứ đang được nói tới.

Nhưng cái thứ Thiên Sinh Vũ Khí Đỉnh Cao Của Nền Văn Minh này, bắt buộc phải được ngưng tụ từ sự tưởng tượng của vô số người liên tục qua hàng nghìn năm. Cũng có nghĩa là: sự tiếp nối của nền văn minh không được gián đoạn, nhất định phải luôn có đời sau truyền lại, có như vậy mới có thể ngưng tụ được món Thiên Sinh Vũ Khí Đỉnh Cao Của Nền Văn Minh này! Không chỉ vậy, còn có một điều kiện bắt buộc khác, đó là trong thời gian ngưng tụ không được có quá nhiều quý quái sinh ra!

Theo như ghi chép của Tài Liệu Biển Chết và Máy Chủ Trung Tâm, thứ gọi là quý quái thực ra đều được tạo thành bởi một loại năng lượng kỳ diệu nào đó trong trời đất. Vậy nên mỗi khi có một con quý quái được sinh ra thì loại năng lượng này sẽ lại mất đi một ít, tuy trời đất tự có cơ chế để khôi phục lại loại năng lượng này, nhưng nếu như cùng thời điểm mà có quá nhiều quý quái sinh ra thì loại năng lượng trời đất này sẽ bị sụt giảm nghiêm trọng. Mà Thiên Sinh Vũ Khí Đỉnh Cao Của Nền Văn Minh cũng cần loại năng lượng này để ngưng tụ, kết quả là thời gian ngưng tụ Thiên Sinh Vũ Khí Đỉnh Cao Của Nền Văn Minh sẽ bị kéo dài. Nếu như khi tận thế phủ xuống mà Thiên Sinh Vũ Khí Đỉnh Cao Của Nền Văn Minh còn chưa được ngưng tụ xong, vết rách không gian hoàn toàn kết nối với hiện thực sẽ làm năng lượng trời đất rơi vào hỗn loạn, lúc đó Thiên Sinh Vũ Khí Đỉnh Cao Của Nền Văn Minh sẽ hoàn toàn tan vỡ, biến mất. Vậy nên chỉ có một cách duy nhất là phải ngưng tụ được vũ khí đỉnh cao đó trước khi tận thế kéo tới!

Những thông tin vừa nêu chính là các tài liệu đã tìm được tại các di tích Maya mà tổng thống Canada muốn nói. Thật ra, ngay tại trong Tài Liệu Biển Chết và phần dữ liệu thông thường của Máy Chủ Trung Tâm cũng có đề cập tới chuyện này. Trong đó có nêu: sâu bên trong vết rách không gian có sự tồn tại của các Sứ Giả Bóng Tối. Để ngăn chặn sự hình thành một cách tự nhiên của Thiên Sinh Vũ Khí Đỉnh Cao Của Nền Văn Minh, bắt đầu từ kỷ thứ hai, bọn chúng đã liên tục gây ảnh hưởng với các nền văn minh đương thời, giật dây nội chiến, khiến cho năng lượng trời đất bị hao hụt, từ đó phá hoại sự hình thành của Thiên Sinh Vũ Khí đỉnh cao. Trên thực tế, chiến tranh thế giới thứ nhất và thứ hai trong lịch sử của loài người đều có bóng dáng của Sứ Giả Bóng Tối phía sau.

Chủ tịch Trung Quốc biết rất rõ, mục đích thật của Kế Hoạch Linh Hồn chính là để chế tạo ra những con quý quái mạnh mẽ mà người chế tạo có thể điều khiển được. Để chế tạo mỗi một Chân Ma cấp nhân tạo, sẽ tiêu tốn năng lượng trời đất bằng năng lượng cần thiết để sinh ra khoảng 1 triệu con quý quái bình thường. Tuy phần lớn năng lượng cần thiết đó sẽ bị thất thoát vô ích trong quá trình chế tạo, thế nhưng thiệt hại của năng lượng trời đất thì lại không ít hơn con số đó một chút nào. Vậy nên, triển khai Kế Hoạch Linh Hồn cũng đồng nghĩa với việc Thiên Sinh Vũ Khí Đỉnh Cao Của Nền Văn Minh sẽ không bao giờ ra đời!

(Bọn họ đang lo sợ đó thôi. Dù Thiên Sinh Vũ Khí Đỉnh Cao Của Nền Văn Minh có thực sự ra đời, thì người có khả năng điều khiển được nó lớn nhất cũng chỉ là Cung Diệp Vũ hoặc Bùi Kiêu mới nổi lên kia, còn người da trắng bọn họ thì đã không có cơ hội rồi. Nếu đã không thể chiếm được thì chẳng thà tiến hành Kế Hoạch Linh Hồn còn hơn – đó hẳn là điều mà bọn họ nghĩ. Bảo sao mà vừa thấy Bùi Kiêu tiến vào Tầm Chân Chi Lộ, bọn họ đã vội đề nghị thảo luận để mở lại Kế Hoạch Linh Hồn. Có lẽ khi đó, bọn họ đã nhận ra rằng mình không thể nào đoạt được món Thiên Sinh Vũ Khí Đỉnh Cao Của Nền Văn Minh kia nữa...)

Chủ tịch Trung Quốc chợt nở nụ cười tự giễu bản thân. Nếu như thay đổi địa vị cho nhau, khi người da vàng đang nắm vị thế chủ đạo của thế giới, nhưng kẻ có thể sử dụng Thiên Sinh Vũ Khí Đỉnh Cao Của Nền Văn Minh lại chỉ có thể là người da trắng, có lẽ ông ta cũng sẽ có quyết định tương tự...

“... Vậy, tôi đề nghị một lần bỏ phiếu về việc mở lại Kế Hoạch Linh Hồn.”

Ngay khi chủ tịch Trung Quốc đang suy nghĩ miên man, thủ tướng Anh lại bắt đầu nói mấy câu gì đó, sau đó ông ta lại đưa ra yêu cầu bỏ phiếu để tiến hành Kế Hoạch Linh Hồn một lần nữa. Một vòng bỏ phiếu mới bắt đầu, các vị lãnh đạo lại lặng lẽ đưa ra quyết định của mình.

“Tán thành.”

“Tán thành.”

“Phản đối.”

...

Kết quả vẫn không thay đổi, vẫn có bảy quốc gia phản đối việc mở lại Kế Hoạch Linh Hồn. Có điều, lần này phòng họp không yên tĩnh được bao lâu! Bởi vì lúc này, trận chiến trong đại sảnh phía bên trên đã có những chuyển biến lớn: tên khổng lồ giáp trụ cuối cùng đã bị đánh nát vụn, mấy trăm tên linh hồn đang phải khổ sở chống đỡ, mỗi giây đều có mấy Tự Do Linh Hồn bị đánh tiêu tán, đám quý quái đông nghịt lúc trước giờ cũng chỉ còn lại mấy chục con. Có điều, trong đám quý quái còn lại đó lại có mấy con quý quái Chân Ma cấp đang tung hoành đánh giết. Thế nhưng, điều đáng sợ nhất phải là... Rocky. Lúc này, tên đó đã biến thành một người khổng lồ toàn thân đen kịt như mực cao gần trăm mét!

Người khổng lồ đen kịt này mặt mũi dữ tợn, trên đầu có chín cái sừng cong, toàn thân đầy vảy, gai xương nhô dài, miệng phun khói đen, mắt bốc lửa đen, giống như một ma thần tới từ thời đại hồng hoang vậy. Mà kỳ lạ nhất là: cả hai tròng mắt của tên khổng lồ này đều có một ký hiệu hình tam giác kỳ dị, mỗi khi đôi mắt đó nhìn về phía một Tự Do Linh Hồn hay một nơi nào đó trong đại sảnh thì nơi ấy lập tức sẽ bốc lên ngọn lửa đen nghìn ngút, Tự Do Linh Hồn chỉ cần chạm phải khói đen của ngọn lửa đó là sẽ bị đốt thành tro bụi, chạm trực tiếp vào lửa thì sẽ bị đốt rụi trong nháy mắt. Ngọn lửa đen đó quả thật là không gì không đốt được, ngay cả sàn nhà bằng hợp kim Siêu Điện Từ cũng bị nung chảy. Chỉ sau hơn mười giây ngắn ngủi, một ngọn lửa đen đã đốt từ đại sảnh cách mặt đất 150m xuống tới tầng cách mặt đất 180m..

Mất thấy cảnh này, phần lớn các vị lãnh đạo đều kinh sợ, trợn mắt nhìn nhau... Mà trong lúc đó, ngọn lửa đen kia vẫn đang tiếp tục nung chảy sàn nhà bằng hợp kim Siêu Điện Từ để đi xuống, một tầng rồi lại một tầng!“Là Thân Thể Tà Thần... Quả nhiên, nếu như năm đó tên Rocky này không tiêu tán rồi chết đi, vậy thì hẳn hẳn là đã lấy được Thế Giới Xà - Jormungand, khả năng hẳn lấy được cả Con Mắt Của Loki cũng cực lớn! Giờ nhìn cảnh này thì hẳn rõ ràng là đã dung hợp được với Âm Khí – Con Mắt Của Loki, không những vậy, còn có thể mượn sức mạnh của Thế Giới Xà để Giải Phóng ra hình thái thật sự của Tà Thần Loki.” Một vị lãnh đạo thở dài nói.

Nét mặt tổng thống Mỹ đầy vẻ nghiêm trọng, ông ta nhìn mọi người một hồi rồi lên tiếng: “Tôi đề nghị... ngay lập tức mở Hệ Thống Phòng Ngự Linh Hồn trung cấp, khởi động Thần Chiến Binh Không Lỗ Obelisk!”

Những người còn lại cũng sững sốt một hồi. Một nhà lãnh đạo là một phụ nữ trung niên lên tiếng: “Nhưng chẳng phải Hệ Thống Phòng Ngự Linh Hồn trung cấp vẫn còn chưa hoàn thiện sao? Mà sử dụng Thần Chiến Binh sẽ cần sử dụng năng lượng quá lớn, tôi e rằng những người trong ‘bể chứa’ sẽ không đủ sức duy trì công suất đâu!”

Thủ tướng Anh nói lớn: “Không duy trì nổi cũng phải duy trì! Giới hạn thấp nhất của chúng ta là nơi cách mặt đất 150m. Vượt qua độ sâu đó cũng có nghĩa là đã có thể tạo ra uy hiếp cho Máy Chủ Trung Tâm. Đó là điều tuyệt đối không thể chấp nhận! Cho dù có phải mạo hiểm tính mạng của toàn bộ người trong ‘bể chứa’ cũng quyết không được để cho Máy Chủ Trung Tâm hư hại dù chỉ một chút... Cho dù chúng ta không thực hiện Kế Hoạch Linh Hồn nữa, nhưng muốn tìm được Thiên Sinh Vũ Khí Đỉnh Cao Của Nền Văn Minh cũng vẫn phải dùng tới Máy Chủ Trung Tâm kia mà? Các vị! Tôi tán thành việc sử dụng Hệ Thống Phòng Ngự Linh Hồn trung cấp!”

“... Tôi tán thành.”

“Tán thành.”

“Tán thành.”

...

Cùng lúc đang bỏ phiếu, mọi người có mặt dường như đã biết trước kết quả của lần bỏ phiếu này, ai nấy đều lấy ra một vật có hình thù kỳ lạ đang đeo trên cổ mình, rồi đặt nó vào một vị trí lõm xuống trên bàn trước mặt. Ngay lập tức, một luồng ánh sáng vụt lóe lên trong căn phòng...

Ngay lúc đám lửa đen đang từ trên cao rơi xuống, thiêu rụi tất cả, hòa tan tất cả những gì gặp phải, cứ thế chui sâu xuống bên dưới, khi nó đã đến nơi cách mặt đất khoảng 200m, đột nhiên, từ một nơi sâu dưới mặt đất không biết bao nhiêu mét, một quả đấm khổng lồ phóng thẳng lên, thế như chẻ tre xuyên thủng mọi sàn nhà, vách tường trên đường đi, dù là hợp kim Siêu Điện Từ dày tới cỡ nào cũng không ngăn cản được mấy mảy. Chỉ sau khoảng hai, ba giây, khi ngọn lửa màu đen sắp xuyên thủng sàn tầng nơi cách mặt đất 200m, quả đấm khổng lồ kia đã trước một bước xuyên thủng sàn nhà từ dưới lên. Chỉ nghe ‘xèo’ một tiếng, ngọn lửa đen vừa chạm vào đã bị nắm đấm khổng lồ miết thành hư vô. Không dừng lại ở đó, nắm đấm kia còn vẫn tiếp tục phóng thẳng lên, gây ra những tiếng ầm ầm không ngớt khi xuyên thủng vô số sàn nhà, vách tường. Sau đó, khi phóng tới tầng cách mặt đất 150m, nó đâm thẳng vào tên khổng lồ đen kịt. Vì nắm đấm vẫn phóng lên tiếp nên người khổng lồ đen kịt bị dán chặt ở trên đó, hứng chịu trước nhất các va chạm khi nắm đấm xuyên qua hết lớp sàn nhà này tới lớp sàn nhà khác. Cuối cùng, khi nắm đấm hoàn toàn đánh thủng cả tòa nhà, đưa ra bên ngoài rồi dừng lại thì người khổng lồ đen kịt mới bị hất văng tít lên trời.

Trời ạ! Chỉ riêng nắm đấm thôi đã lớn tới 40 – 50m, cả cánh tay phải dài tới 200 – 300m! Đó là một cánh tay dường như làm bằng kim loại, bên ngoài sáng trắng lấp lóe, dường như bên trong rõ ràng, sống động. Lúc này, cánh tay đó đang dựng thẳng trên mặt đất như một ngọn núi nhỏ.

“Gào!!!!!!!!!!”

Lúc Rocky biến thành người khổng lồ bị đánh bay ra khỏi tòa nhà, từ sâu trong lòng đất vang lên một tiếng rống long trời lở đất, thanh âm cuộn cuộn như biển cả sóng thần, như núi lửa phun trào!

Chú thích:

1. Excalibur: thanh kiếm trong huyền thoại của vua Arthur, nước Anh.
2. Như Ý Kim Cô Bồng: tên đầy đủ cây gậy của Tôn Ngộ Không, chắc ai cũng biết chứ nhỉ?

Bạn đang đọc truyện *Tử Vong Khai Đoan* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Q.5 - Chương 35: Kịch Chiến Đảo Phục Sinh! (1)

Trên bầu trời, Bùi Kiêu đang bị nắm trong cái vuốt rồng khổng lồ màu đen. Với một sinh vật thần thoại dài tới 1000m, thì một người cao chừng mười mét đúng là chẳng khác gì con côn trùng hơi to một chút... Thậm chí, nếu bị nắm lấy là một người bình thường, vậy nói đó là ‘con côn trùng hơi to một chút’ còn là có phần nói quá.

Con rồng đen dường như vô cùng căm tức kẻ cả gan đánh lên ‘ngịch lân’ của nó, vậy nên nó đã hành hạ kẻ to gan đó bằng cách từ từ xé nhỏ cơ thể của hắn ra. Sau khi cào xé một hồi lâu thì con rồng đã phá hủy mất hơn nửa cơ thể bằng lôi điện của Bùi Kiêu, đến khi thấy hắn đã không chút sức phản kháng nào nữa thì nó mới hít sâu một hơi, chuẩn bị phun ra hơi thở rồng của mình. Nhưng đúng lúc này, một luồng sét màu tím từ đằng xa bắn nhanh tới đây.

Luồng sét tím này rất khác so với loại sét màu bạc của Bùi Kiêu. Với loại sét màu bạc của Bùi Kiêu, tuy gọi là sét nhưng đúng ra thì phải nói đó là một dạng năng lượng thì chính xác hơn. Ví dụ như đòn Quả Cầu Sét hay Đạn Năng Lượng của Anh Dũng Súng chẳng hạn, thật ra thì vẫn có thể nhìn thấy được đường đạn, tốc độ còn lâu mới đạt tới vận tốc ánh sáng. Vậy nên, có thể nói loại sét màu bạc đó thực ra chỉ là một dạng năng lượng có hình dạng giống như tia sét mà thôi.

Nhưng còn luồng sét màu tím kia thì lại giống như sấm sét thực sự, mới lóe lên ở phía rất xa mà chỉ tích tắc sau đã đến ngay trước mặt, vượt qua ít nhất là mười mấy kilomet chỉ trong chớp mắt. Ngay sau đó, ánh chớp lóe lên bên trên cái vuốt rồng khổng lồ. Tiếp theo, Bùi Kiêu cảm thấy mình đang nhanh chóng rơi xuống phía dưới. Cái vuốt rồng đang tóm lấy hắn đã bị chặt đứt rồi sao?!

Bùi Kiêu còn chưa kịp tỉnh táo lại thì luồng sét tím kia đã cuốn nhanh tới trước mặt. Sau đó, như một vòi rồng ập tới, nó chém cho cái vuốt rồng đang tóm chặt lấy Bùi Kiêu kia nát vụn, máu thịt màu vàng rồng lập tức văng tứ tung. Tiếp theo, luồng sét tím đó liền cuốn luôn lấy Bùi Kiêu rồi lập tức bay vụt ra xa khỏi khu vực này.

Tốc độ của luồng sét tím kia đúng là nhanh tới mức khó tin. Tuy vẫn còn lâu mới có thể đạt tới vận tốc ánh sáng, nhưng Bùi Kiêu thấy chỉ trong nháy mắt mà mình đã bị đưa tít ra xa, khoảng cách chính xác thì không rõ nhưng ít ra lúc này hắn thấy thân hình của con rồng khổng lồ chỉ còn bằng hạt vừng mà thôi. Mà trước mắt lúc này lại xuất hiện một máy bay vận tải quân sự, cửa khoang còn đang mở ra, luồng sét tím kia liền lôi Bùi Kiêu bay thẳng vào trong khoang máy bay. Rồi Bùi Kiêu còn chưa kịp hiểu ra nhìn rõ gì thì cửa khoang đã đóng sầm lại.

Cả quá trình vừa rồi dường như thật sự chỉ diễn ra trong ‘chớp mắt’. Từ lúc luồng sét màu tím xuất hiện, rồi chặt đứt cái vuốt rồng khổng lồ, tiếp theo tóm lấy Bùi Kiêu rồi tháo chạy ra xa, tất cả đều diễn ra với tốc độ không thể tin nổi, thậm chí Bùi Kiêu còn chưa kịp nhìn xem luồng sét tím kia là ai... Tuy vậy, không nhìn thì hắn cũng biết chắc luồng sét tím đó là ai. Có điều, hình như Cung Diệp Vũ cũng không mạnh tới mức đó thì phải?

Quả nhiên không sai, sau khi bị ném xuống sàn khoang máy bay, Bùi Kiêu liền thấy Cung Diệp Vũ toàn thân được bao bọc bởi những tia điện sét màu tím đứng đó, trong tay hắn đang cầm một thanh đao khổng lồ là bản phóng to của Tù Lôi Đao, dài tới 4-5m. Nhưng điều làm người ta cảm thấy khác thường là tóc trên đầu hắn lúc này lại dài hơn bình thường rất nhiều, hơn nữa mái tóc đó còn thuần một màu tím. Có điều là trạng thái đó cũng không duy trì được bao lâu, hắn cũng nhanh chóng ngã vật xuống đất, toàn thân co quắp, ngoác miệng thở phì phò rất mất hình tượng. Cùng lúc, ánh sáng tím trên người hắn nhanh chóng biến mất, mái tóc cũng biến trở lại hình dạng bình thường.

“Mệt chết đi được! Chẳng khác nào lúc chưa tới Chân Ma cấp đã dùng Giải Phóng! Giải Phóng của Ma Vương cấp đúng là không đơn giản như vậy.” Cung Diệp Vũ vừa thở phì phò vừa nói lớn.

Bùi Kiêu lúc này đang rơi vào tình trạng chấn động chấp niệm, cơ bản là chẳng thể mở miệng nói được gì, chỉ có con mắt là còn có thể chuyển động được một chút. Hai mắt đảo qua đảo lại một hồi, hắn thấy trong khoang máy bay này, ngoài mấy tên người sống ăn mặc kiểu quân đội thì chỉ còn Varotian, cô em gái Namia và mấy lính hồn là thành viên trong đoàn đội của tên ‘cha sứ’ kia. Lúc này, cả đám đó đang nhìn về phía Bùi Kiêu với vẻ ân cần, quan tâm, chỉ có Namia là nhìn chằm chằm về phía Cung Diệp Vũ.

Vừa thấy hai người vọt vào trong khoang, Varotian liền chạy ngay tới cạnh Bùi Kiêu nói: “Hãy nhanh chóng ổn định trạng thái, đè nén chấn động chấp niệm xuống. Thế Giới Xà Jormungand không đơn giản như vậy đâu, muốn giết chết nó thì càng gần như không thể! Chúng ta chỉ có thể làm hết sức để kéo dài thời gian và làm nó bị thương – tốt nhất là trọng thương, tới khi Rocky kiệt sức phải lùi bước thì có thể coi là thành công. Giờ đang là lúc cần tới sức mạnh của ngươi đây.”

Bùi Kiêu lúc này đang có vô vàn những thắc mắc trong đầu, nhưng không may là miệng của hắn lại đang không mấp máy được xúu nào, thế nên chỉ có thể mở miệng ra để ra hiệu là mình đã hiểu tình hình. Còn Varotian thì dường như lại có thể hiểu rõ được điều Bùi Kiêu muốn hỏi là gì, hắn im lặng một hồi rồi nói: “Yên tâm đi. Sau khi trận chiến này kết thúc, ta sẽ nói rõ tất cả cho các ngươi. Cả Kế Hoạch Quân Đội Linh Hồn, Kế Hoạch Chân Ma cấp nhân tạo, nguyên nhân khiến Rocky sa đọa... và cả những gì liên quan tới Thiên Sinh Vũ Khí Của Nền Văn Minh nữa, ta sẽ nói cho các ngươi biết tất cả!”

“Thiên Sinh Vũ Khí Của Nền Văn Minh? Đó là cái gì?” Cung Diệp Vũ đang nằm co quắp rất mất hình tượng bên cạnh nghe vậy thì bỗng nói: “Ta nói này Varotian. Hình như ngươi hơi quá khôn lỏi rồi đây. Lúc trước ta cứu ngươi, ngươi đã thề lên thề xuống là sẽ kể hết toàn bộ mọi chuyện cho ta, thế mà giờ lại lòi ra chuyện gì nữa hả? Nhanh nói đi, cái thứ Thiên Sinh Vũ Khí Của Nền Văn Minh đó cụ thể là gì?”

Varotian cười khổ rồi nói: “Những chuyện này đều vô cùng phức tạp, giải thích hết thì không biết sẽ tốn bao nhiêu thời gian. Thế nên trước hết cứ giải quyết xong trận này đi đã. Ngươi cũng khôi phục nhanh lên đi, một hồi nữa ngươi còn phải làm chủ lực đó.”

Cung Diệp Vũ cũng không muốn nói nhiều nữa, hắn liền nhắm mắt yên lặng điều chỉnh trạng thái cơ thể. Varotian thì ở bên cạnh thì thảo như tự nói: “Thế Giới Xà! Đó là một trong ba con quỷ quái Ma Vương cấp đỉnh cao mà văn minh Atlantis dùng các thành quả của Kế Hoạch Linh Hồn để bắt được trong

thời điểm tận thế của bọn họ. Nó cũng là một sinh vật trong truyền thuyết của loài người, trong thần thoại Bắc Âu, nó là một con rắn khổng lồ dài tới mức thân mình đủ kéo dài trọn một vòng thế giới, sau đó miệng ngậm lấy đuôi của chính mình. Bao trọn một vòng Trái Đất, thật ra, có thể hình dung câu nói này nghĩa là Thế Giới Xà có năng lực... điều khiển trọng lực.”

“Tam Đại Ma Vương cấp đỉnh cao của văn minh Atlantis theo thứ tự là: Thế Giới Xà, văn minh Atlantis gọi nó là Osiris – Thần Rồng Bầu Trời, điều khiển trọng lực; Thủy Tổ Người Không Lồ, được văn minh Atlantis gọi là Obelisk – Thần Chiến Binh Không Lồ, điều khiển không gian; cuối cùng là Chim Bất Tử, người Atlantis gọi là Ra – Thần Rồng Mặt Trời Có Cánh, điều khiển năng lượng. Cho dù là khi tận thế hoàn toàn xảy ra thì Tam Đại Ma Vương Cấp Đỉnh Cao này cũng thuộc hàng mạnh mẽ nhất, đỉnh cao nhất, dù là với trình độ khoa học kỹ thuật rất cao như văn minh Atlantis, cũng đã phải dốc hết nguồn lực cả dân tộc mới bắt và thu phục được.”

“Theo như những tài liệu mà ta tìm được, vì thực lực đã quá mạnh mẽ, hoặc vì nguyên nhân nào đó mà tam đại Ma Vương cấp đỉnh cao đã gần như là ‘bất tử, bất diệt’. Dù cả nền văn minh Atlantis đều bị hủy diệt trong tận thế, nhưng dấu ấn chấp niệm của ba con quái vật này thì lại vẫn không hề sứt mẻ, chỉ cần bỏ đầy năng lượng, tội nghiệt và chấp niệm vào dấu ấn đó thì chúng sẽ một lần nữa sống dậy. Đương nhiên, chúng sẽ không còn mạnh như lúc đỉnh cao, nhưng dù vậy thì vẫn hơn xa các Ma Vương cấp bình thường. Nhất là con Thế Giới Xà này, trường khí thể bóng tối của nó có thể điều khiển được trọng lực, thật sự là một nhân vật vô cùng kinh khủng... Chẳng biết các ngươi có thể khiến nó trọng thương được hay không!” Lúc này, chiếc máy bay quân sự đang nhanh chóng tiến về phía Đảo Phục Sinh, thân hình của con rồng đen khổng lồ trên bầu trời cũng dần trở nên rõ ràng. Hiện tại, màn sáng phòng hộ đã bị nghiền nát hoàn toàn, cả hòn đảo đã ở ngay trước mặt con rồng. Thế nhưng, một chuyện làm cho người ta cảm thấy khó hiểu là con rồng này còn chưa hạ xuống mặt đất, mà vẫn đang lơ lửng giữa không trung, liên tục phát ra những tiếng gào rú với mặt đất phía dưới, cả những nơi cách xa hơn 10km cũng vẫn có thể nghe được tiếng gầm chói tai của nó.

Tất cả mọi người lúc này đều đang ngóng nhìn ra ngoài cửa sổ máy bay, vừa ngạc nhiên, vừa kinh sợ con quái vật khổng lồ kia. Ngoài Cung Diệp Vũ trầm ngâm suy nghĩ gì đó thì những người còn lại đều lăm lăm mấy chữ ‘sinh vật thần thoại’ gì đó.

“Nó... dường như đang e ngại điều gì đó!” Cung Diệp Vũ nhìn cảnh tượng bên ngoài hồi lâu rồi bỗng nhiên mở miệng nói như vậy.

Varotian nhíu mày, rồi đột nhiên như nhớ ra điều gì đó, hần hét lớn vào trong buồng lái: “Cho máy bay bay cao lên và đổi góc nhìn! Chúng ta cần phải nhìn toàn cảnh bên dưới Đảo Phục Sinh!”

Phi công lập tức đáp rằng đã nhận lệnh. Không bao lâu sau, chiếc máy bay quân sự đã bay vòng tới một hướng khác. Tại vị trí này, mọi người có thể thấy càng rõ ràng hơn con rồng khổng lồ cũng như quang cảnh bên dưới Đảo Phục Sinh. Quả nhiên, trên đảo thực sự có thứ khiến con rồng phải e dè... Tại trung tâm Đảo Phục Sinh, một cánh tay dài khoảng trăm mét chìa thẳng lên trời!

Cả cánh tay sáng loáng như bạc, giống như hoàn toàn được đúc từ kim loại, nó vươn ra từ tòa nhà trung tâm Đảo Phục Sinh, dựng thẳng đứng cao lên tới hàng trăm mét, chỉ riêng nắm đấm cũng đã lớn hơn chục mét. Nói là trên nắm tay thì người có thể đứng, trên cánh tay thì ngựa có thể phi cũng hoàn toàn không quá lời. Nhưng thế cũng vẫn chưa hết, ngay lúc này, một tiếng gầm vang lên từ bên dưới Đảo Phục Sinh, tiếng gầm đó không giống như tiếng rồng ngâm vang vọng, hư ảo của Thế Giới Xà, mà đây về hung bạo, cuộn cuộn không dứt như âm thanh của núi lửa phun trào, hay tiếng nổ của một quả bom hạt nhân. Tiếng gầm đó thậm chí tạo thành sóng âm xung kích từ vị trí tòa nhà trung tâm lan ra khắp xung quanh.

“Thần Chiến Binh Obelisk... Bọn chúng đã khởi động hệ thống phòng ngự linh hồn trung cấp rồi!” Varotian ngây dại nhìn cánh tay khổng lồ vươn lên khỏi mặt đất, dường như không thể tin vào cái mà mắt mình đang nhìn thấy. Mãi một hồi lâu sau, hần mới gượng giữ gầm lên: “Mẹ kiếp! Hành vi này của bọn chúng hoàn toàn là tàn sát hàng loạt! Những sinh mạng thể trong ‘bể chứa’ không thể nào chịu nổi chuyện này, tất cả bọn họ sẽ chết hết... Tại sao lại khởi động Thần Chiến Binh?! Nếu như nó mất kiểm soát rồi phát điên thì thiệt hại gây ra sẽ còn đáng sợ hơn nhiều Thế Giới Xà! Đám lộn chính phủ này, bọn chúng sợ chết tới vậy sao!?”

Nói xong tới câu cuối cùng thì Varotian đã gượng giữ tới tím đen mặt, phong thái quý tộc mà hần vẫn thể hiện lúc này đã biến mất sạch sẽ, những gì còn lại dường như chỉ là sự phát cuồng mà thôi.

“Vậy là đủ rồi!”

Cung Diệp Vũ bỗng nhiên vỗ mạnh vai, đánh thức Varotian từ trong cảm xúc điên loạn. Cung Diệp Vũ nhìn hần rồi nói: “Vậy là đủ rồi! Trước hết cứ đánh xong trận này đã. Đã là đàn ông thì trước tiên phải hiểu rằng: luôn luôn phải dám chịu trách nhiệm cho hành động của mình! Nếu bọn chúng đã dám thực thi Kế Hoạch Linh Hồn, khởi động cái con Thần Chiến Binh này, thế thì bọn chúng cũng sẽ phải gánh lấy toàn bộ trách nhiệm đó. Tất cả mọi chuyện, hãy chờ đánh xong trận này đi. Đến lúc đó, nếu chúng thực sự gây ra tội ác tày trời, dù trời không phạt người... thì ta cũng sẽ giết người!”

“Chuẩn bị xong chưa?” Cung Diệp Vũ không nói thêm gì nữa, hần chỉ mở cửa khoang máy bay vận tải. Sau đó, đứng ở ngưỡng cửa nhìn ra ngoài, hần bỗng nhiên hỏi.

“Ừ.” Sau lưng Cung Diệp Vũ, Bùi Kiêu chẳng biết đã đứng đấy từ lúc nào. Lúc này, thân thể hần đã hoàn toàn lạnh lẽo, chỉ có sắc mặt là có vẻ vẫn một màu, tuy vậy thì giờ nhìn hần cũng đã tốt hơn không biết bao nhiêu lần so với cái bộ dạng thảm hại lúc trước. Ngay khi hần trả lời bằng một tiếng ngắn gọn vừa rồi thì trên người cũng bắt đầu xuất hiện những ánh điện màu bạc sáng chói.

Cung Diệp Vũ hít một hơi thật sâu, sau đó rống lớn: “Vậy thì... đánh đi!”

Tiếng nói còn chưa dứt, Cung Diệp Vũ đã hóa thành một luồng sét màu tím bắn ra khỏi cửa khoang máy bay. Ngay phía sau hần, Bùi Kiêu cũng hóa thành một ánh chớp màu bạc lao ra ngoài...

Bạn đang đọc truyện *Tử Vong Khai Đoan* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Q.5 - Chương 36: Kịch Chiến Đảo Phục Sinh! (2)

Trận chiến Đảo Phục Sinh lúc này đã tiến tới giai đoạn cao trào! Mấy trăm tên linh hồn bị Rocky kéo vào trong một không gian kỳ lạ. Từ những lời hán nói mà mọi người nghe được, không gian kỳ lạ này dường như tên là ‘Thế Giới Bóng Tối’!

Ở trong cái Thế Giới Bóng Tối này, Rocky đã sử dụng những kỹ năng, năng lực mà mọi người mới thấy, thậm chí là mới nghe nói lần đầu: hán thật sự có thể triệu hồi ra đủ loại cường giả Chân Ma cấp và rất nhiều các loại quỷ quái đáng sợ! Mọi người chỉ thấy cứ mỗi khi hình tam giác kỳ dị kia chuyển động thì sẽ lại có một đám mây đen kịt xuất hiện, sau đó chắc chắn sẽ có một gã linh hồn rất mạnh hoặc một con quỷ quái đáng sợ nào đó nhảy ra từ bên trong.

Đương nhiên, nếu như chỉ có vậy thì cũng thôi. Bởi vì dù là cường giả linh hồn hay quỷ quái đáng sợ thì sau khi xuất hiện, chúng cũng chỉ có thể đánh được một đòn mà thôi. Ví dụ như cái tên Nowitz Talon được gọi ra đầu tiên kia, một đòn như vòi rồng của hán quả là uy mãnh tới cực điểm, chỉ một chiêu đã đủ đánh tan nát hai tên khổng lồ mặc giáp trụ, khiến cho lượng lớn tội nghiệt tràn ra từ trong hai bộ giáp ngay sau đó. Nhưng sau khi tung ra một đòn đó thì Nowitz Talon được gọi ra kia cũng tan biến thành hư vô.

Nhưng đó hóa ra mới chỉ là bắt đầu! Kẻ thứ hai mà Rocky triệu hồi ra chính là Papi – cường giả Chân Ma cấp người Anh. Thế nhưng sau khi xuất hiện, ảo ảnh của Papi không tung ra một đòn mạnh mẽ như ảo ảnh của Nowitz Talon, mà lại xông thẳng lên tự kích nổ. Trong tiếng nổ âm âm vang vọng, lại có hai khổng lồ giáp trụ tan nát... Dù là ảo ảnh thì vẫn là Chân Ma cấp cơ mà? Dồn hết sức tự phát nổ thì sức công phá đương nhiên là rất lớn rồi.

Rocky thấy cảnh đó thì cười sảng sặc như hóa điên: “Không phải có ý đầu Papi à! Chỉ tại thực lực của ngươi yếu quá, làm ta chẳng biết phải cho chiến đấu với đám Chân Ma cấp nhân tạo này kiểu gì. Thế nên ta thấy ngươi cứ đánh bằng kiểu tự phát nổ như vừa rồi là hay nhất đấy. Ha ha ha...”

Papi vốn cũng là một người nóng tính, hán đã muốn lao lên liều mạng với Rocky từ trước, giờ lại bị chế nhạo như thế thì làm sao nhịn được? Hán hét lớn một tiếng rồi lao vút về phía Rocky. Thế nhưng, khi hán mới lao đi được nửa đường thì lại một đám mây đen khác xuất hiện chắn giữa hán và Rocky. Lập tức, một quả đấm to lớn có lõi điện quấn quanh tống thẳng ra từ trong đám mây, “rầm” một tiếng nện lên người Papi, đánh cho hán bay thẳng ra xa mấy chục mét. Không chỉ bị đấm bay mà lõi điện màu bạc trên quả đấm còn chạy sang người Papi, khiến cho hán toàn thân bị giật xèo xèo.

Từ trong đám mây, ảo ảnh Bùi Kiều trong trạng thái người khổng lồ lõi điện bước ra. Ảo ảnh này cũng cao chừng 10m, toàn thân cũng có lõi điện màu bạc lấp lóe, nhìn qua đúng là giống như đúc người thật.

Papi tuy bị một đấm đánh bay ra xa, nhưng chỉ sau giây lát ngảy người, hán đã nhảy dựng lên rồi hét lớn với mọi người còn lại: “Đó chắc chắn là đồ giả! Tuy cũng có đặc điểm riêng của bản gốc nhưng lại yếu hơn không biết bao nhiêu lần so với Bùi Kiều thật! Đó không phải là thực lực hiện tại của Bùi Kiều mà là thực lực của Bùi Kiều trong trí nhớ của Rocky!”

Rocky nghe vậy thì hơi sững sờ, nhưng sau đó hán lập tức bật cười ha hả: “Thật sao? Vậy là tên Cao Đăng Tránh Thoát Giả thứ chín đó đã trở nên mạnh hơn nhiều rồi sao? Lần trước gặp, hán còn chưa thành tựu Chân Ma. Nói vậy là... hán đã là tên Chân Ma cấp thứ tư rồi hả? Thế nào mà trong sáu ‘Thiên Vương’ của ta lại chết mất một người. Nhưng cũng chẳng sao, trận chiến Đảo Phục Sinh lần này, ta cũng sẽ giết chết hán thôi.” Nói xong, Rocky nhẹ nhàng vung tay lên. Lập tức, ảo ảnh Bùi Kiều liền xông ra, lao thẳng về phía ba tên khổng lồ mặc giáp trụ còn lại. Đồng thời, trên tay ‘Bùi Kiều’ cũng xuất hiện một cây Anh Dững Súng phóng to, trong họng súng lóe lên ánh lõi điện màu bạc, hiển nhiên là đã tràn đầy năng lượng, đã có thể bắn ra Đạn Năng Lượng bất cứ lúc nào.

Nói ra cũng thật trùng hợp, trên những ngọn giáo dài của đám khổng lồ mặc giáp trụ cũng có lõi điện màu bạc quấn quanh. Ngay khi ảo ảnh Bùi Kiều nhào tới phía chúng thì đám này cũng nhắc giáo đâm ngược lại. Lập tức, một tiếng nổ lớn vang vọng, tia điện phóng tứ tung.

Phía bên kia, đám linh hồn do Nowitz cầm đầu đương nhiên là không thể chỉ đứng xem trò vui. Nowitz rống to một tiếng, dẫn đầu nhào về phía đám người Rocky. Lúc này, ánh sáng xanh lam trên người hán bùng lên mãnh liệt, tuy không bằng được ảo ảnh của chính hán vừa rồi, nhưng uy thế cũng đủ để không ai dám nghi ngờ việc hán đã từng là người mạnh nhất thế giới.

“Còn chưa tới lượt các ngươi đâu!”

Rocky liếc nhìn đám đông mấy trăm linh hồn đang nhào tới. Đột nhiên, đôi mắt hán biến thành một mảng đen kịt. Không còn trông đen, cũng không có trông trắng. Tất cả chỉ thấy hán lại vẫy tay một cái, ký hiệu hình tam giác kỳ dị trước người hán lần nữa xoay tròn, rồi lại một đám mây đen như mực khác xuất hiện. Lập tức, một con quỷ quái khổng lồ màu đỏ rực có hình dạng như con cua xuất hiện. Không chỉ vậy, con quỷ quái này còn là một Chân Ma cấp...

Rocky liền tiếp triệu hồi ra vài con quỷ quái Chân Ma cấp, tất cả đều hoặc tung ra một đòn toàn lực, hoặc lập tức tự phát nổ luôn. Tuy đám linh hồn cũng biết né tránh, biết phòng ngự chứ không ngu ngốc đứng ngây ra một chỗ như đám khổng lồ giáp trụ, nhưng dù vậy thì đám quỷ quái Chân Ma cấp kia cũng đủ khiến cả đám luống cuống tay chân một lúc, cuối cùng đã không còn thời gian đầu mà đi tấn công bọn Rocky. Tình huống như thế, có vẻ như đám linh hồn đã rơi vào thế yếu tuyệt đối.

Nhưng thực ra, chỉ có bản thân đám Rocky mới biết, mỗi khi Rocky gọi ra một Chân ma cấp, dù là quỷ quái hay linh hồn thì thân thể hán cũng khẽ run lên. Đương nhiên, cái run lên này rất nhẹ, nếu không quan sát kỹ thì sẽ không thể thấy được. Tuy nhiên, với những kẻ thân cận với Rocky như năm người

kia, điều đó lại làm cho bọn họ vô cùng lo lắng. Một người trong số đó nói nhỏ: “Chủ nhân, tại sao lại phải dây dưa với bọn chúng như vậy? Cứ gọi ra Thế Giới Xà hoặc Cung Diệp Vũ để giải quyết luôn bọn chúng không tốt hơn sao?”

Rocky lại khẽ lắc đầu. Hắn nói nhỏ bằng âm lượng gần như chỉ đủ cho người ngay bên cạnh nghe thấy: “Đó là những vũ khí cuối cùng của chúng ta: một là Thế Giới Xà, hai là Cung Diệp Vũ, phải đến khi tới được Máy chủ Trung Tâm mới có thể dùng, nếu không thì sẽ không thể nào phá được vỏ ngoài của thứ đó. Mặt khác, các người cũng biết đám Chân Ma cấp nhân tạo này thực ra là cái gì đó thôi... Vậy nên, chỉ cần phá hủy bảy con Chân Ma cấp nhân tạo này thì ‘viện quân’ của chúng ta sẽ tới. Khi ấy, thừa dịp hỗn loạn, chúng ta sẽ đồng loạt thả ra cả mấy con quỷ quái Chân Ma cấp đã thu phục được. Và đó cũng sẽ chính là lúc chúng ta tiến tới độ sâu 200m!”

Phía bên kia, ảo ảnh Bùi Kiều mặc dù không có được thực lực như Bùi Kiều thực sự nhưng cũng không hề tầm thường: lực lượng lôi điện, thân thể không lồ, còn có Anh Dũng Súng ngưng tụ Đan Năng Lượng! Một đòn toàn lực như vậy ngay cả Chân Ma cấp đỉnh cao cũng không chịu nổi, càng không cần nói tới ba tên Chân Ma cấp nhân tạo ị ạch, đần độn kia. Sau một tiếng nổ lớn như sét đánh vang rền, ảo ảnh Bùi Kiều biến mất và ba tên Chân Ma cấp nhân tạo còn lại cũng hoàn toàn vỡ vụn, lại có một đám lớn Năng Lượng Tiêu Chuẩn và tội nghiệt trào ra.

Rocky ở phía xa thấy vậy thì mừng lớn mất. Hắn cười ha hả: “Tốt! Bắt đầu đi, Thomas! Hãy mở cánh cửa của Thế Giới Bóng Tối ra! Ta muốn kéo hết đám quỷ quái Chân Ma cấp trong căn cứ ở Ác Ma Thành tới đây!” Cùng lúc nói những lời này, cái ký hiệu hình tam giác kỳ dị đang lơ lửng trước mặt hắn bỗng nhanh chóng phân tách ra, biến thành mấy ký hiệu đen nhánh riêng biệt, chớp sáng lấp lờ.

“Hãy phục sinh cho ta, hồi những vong linh lòng đầy oán hận và thù hận. Hãy nhìn về phía những kẻ đã hành hạ, tra tấn các người tới chết! Đứng lên và tiêu diệt hết kẻ thù của các người đi!”

“Ám Khí – Con Mắt của Loki!”

Ngay sau khi Rocky lớn tiếng hét lên tên thật Thiên Sinh Vũ Khí của mình, một đám mây đen lớn đột nhiên xuất hiện từ hư không. Nó lập tức bao phủ mảnh vỡ của bảy tên khổng lồ giáp trụ, đồng thời cũng hút hết đám tội nghiệt đang trôi nổi bên ngoài vào trong đó. Sau đó, từ bên trong đám mây đen liên tiếp vang lên đủ loại âm thanh, tiếng gào thét, tiếng khóc rống, tiếng bi thương, tiếng giận dữ, đủ loại âm thanh với điểm chung là sự thống khổ vô bờ bến. Hơn nữa, những âm thanh này còn liên miên bất tận, như thể có hàng trăm, hàng nghìn người đang gào thét trong đó vậy.

Sự việc diễn ra quá sức đột ngột, khiến cho bọn linh hồn đang dây dưa với đám ảo ảnh Chân Ma cấp không kịp làm gì ngăn cản, ngược lại còn bị những âm thanh kinh khủng kia dọa cho dựng ngược tóc gáy. Rồi khi cả đám còn chưa kịp có phản ứng gì thì từ trong đám mây đen đó đã liên tục có quỷ quái chui ra. Đám quỷ quái này có đủ mọi loại hình, từ hình dạng như con người, tới hình dạng động vật, thậm chí có cả những thứ buồn nôn không ra hình thù gì, vừa liên tục chui ra khỏi đám mây đen vừa gào thét không dứt. Chỉ sau vài giây ngắn ngủi, đã có gần trăm con quỷ quái chui ra khỏi đám mây đó.

Không chỉ có vậy, sau lưng Rocky lúc này xuất hiện một cánh cửa lớn. Từ trong cánh cửa đó, một quái vật đầu dê thân người cao năm, sáu mét đi ra, trường khí thể của nó lập tức tràn ra bốn phía. Tiếp sau đó, lại thêm một quái vật nửa người, nửa rắn, có bốn cánh tay và một bộ xương khô đầy gai nhọn từ trong cánh cửa đi ra. Cả ba quái vật đều có trường khí thể của riêng mình, chúng rõ ràng đều là Chân Ma cấp.

“Ha ha ha. Cái đám nhân tạo vỡ vụn đó, nếu không có máy chủ trung tâm điều khiển, cũng không có đủ số lượng để tạo thành ưu thế thì làm được trò trống gì? Chỉ một Chân Ma cấp chân chính cũng đủ sức làm thịt mười tên nhân tạo như vậy rồi! Trừ khi có thể chuyển đổi bọn chúng thành ‘Kẻ Phán Bội’, thế nhưng đã mất đi ‘Vòng Giam Cầm’ thì làm sao các người chuyển đổi chúng thành Kẻ Phán Bội được đây? Ha ha ha... Vậy nên giờ ta chính là...”

Rocky đứng đó cười rộ lên một cách càn rỡ. Lúc hắn đang nói thì mấy cái ký hiệu phù văn màu đen lại một lần nữa lắp ghép, tổ hợp lại với nhau thành hình tam giác kỳ dị lúc trước. Hắn đang định phát tay, ra lệnh tấn công một lần nữa thì đúng lúc đó, người trung niên đứng sau lưng hắn – chính là người tên Thomas được ra lệnh mở cánh cửa lớn – bỗng nhiên rút Thiên Sinh Vũ Khí của mình ra rồi đâm thật mạnh vào lưng Rocky, xuyên thủng cơ thể hắn từ sau ra trước. Chuyện kỳ dị không chỉ có vậy, trong miệng người trung niên này còn phát ra tiếng rên rĩ, gào gừ mà chỉ quỷ quái mới có. Sau đó, trong cái nhìn không thể tin nổi của tất cả, cơ thể hắn bắt đầu tan chảy thành một loại chất lỏng sền sệt quái dị. Chất lỏng đó theo cây Thiên Sinh Vũ Khí của hắn chảy lên người Rocky. Chỉ sau một, hai giây ngắn ngủi, người trung niên kia đã hoàn toàn bị hòa tan thành chất lỏng rồi bao trọn cơ thể Rocky vào bên trong.

“... Đã có Kẻ Phán Bội rồi sao? Súc sinh! Đám súc sinh chính phủ thế giới này!”

Những người xung quanh đều kinh hãi tròn tròn mắt, ngây dại nhìn biến cố mới xảy ra trước mắt. Ngay khi Rocky bị một dao xuyên người rồi bị chất lỏng sền sệt bao phủ mất, thế giới hỗn loạn lập tức bắt đầu vỡ vụn thành từng mảng, rất nhanh sau đã hoàn toàn tan vỡ như một tấm kính lớn vỡ nát, khung cảnh của đại sảnh lúc trước hiện ra trước mắt mọi người. Và trong đám chất lỏng kỳ dị kia, tiếng gào thét của Rocky vẫn truyền ra như trước.

“Ám Khí – Con Mắt Của Loki... Bản Thể Loki!”

Trong tiếng hét lớn của Rocky, một mảng lớn lửa đen từ bên trong mãnh liệt bốc lên, thiêu rụi chất lỏng sền sệt. Đồng thời thân hình của Rocky cũng điên cuồng phóng to, 10m... 20m... 50m... 100m!

Một Ma Thần khổng lồ cao hơn trăm mét phút chốc đã xuất hiện tại đây!

Bạn đang đọc truyện *Từ Vong Khai Đoan* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [EbookFull\(dot\)Net](http://EbookFull(dot)Net).

Q.5 - Chương 37: Kịch Chiến Đảo Phục Sinh! (3)

Tình thế trận chiến Đảo Phục Sinh có thể nói là đổi chiều liên tục. Ban đầu là Kẻ Sa Đọa đột kích, hệ thống phòng ngự linh hồn được mở ra, sau đó mấy trăm tên Kẻ Sa Đọa gần như hoàn toàn chết hết, phía chính phủ thế giới dường như chiếm ưu thế tuyệt đối. Nhưng ai ngờ Thế Giới Xà Jörmungandr bắt đầu tấn công, cả Đảo Phục Sinh lâm vào tình trạng có thể bị diệt toàn quân bất cứ lúc nào. Tới lúc này, tập đoàn Kẻ Sa Đọa đã chỉ còn sót lại vài tên cường giả mạnh nhất, cả đám theo chân Rocky xâm nhập tới tầng ngầm ở độ sâu cách mặt đất 150m. Tại đây, Rocky sử dụng kỹ năng giam cầm của Thế Giới Bóng Tối, lôi toàn bộ linh hồn ở gần đó và cả đám Chân Ma cấp nhân tạo vào Thế Giới Bóng Tối của hắn. Sau đó, không biết vì nguyên nhân gì mà Thế Giới Bóng Tối tan vỡ, từ bên trong tràn ra mấy nghìn con quỷ quái đủ loại và ba con quỷ quái Chân Ma cấp... Đương nhiên, những điều này đều đã được chính phủ đoán trước, tuy nhiên, việc tại đây bỗng nhiên lại xuất hiện một người không lồ như ma thần cao đến trăm mét thì lại là chuyện không ai đoán được!

Người không lồ như ma thần này cao khoảng 100m, quanh người có những quang sáng đen bay quanh, miệng phun khói đen, mắt bốc lửa đen. Vừa xuất hiện từ Thế Giới Bóng Tối, thân hình hắn liên tục phóng to, thậm chí trong quá trình đó còn húc đổ rất nhiều trần nhà bên trên, tới khi cái đầu cao tới nơi chỉ còn cách mặt đất khoảng 50m thì hắn mới ngừng phóng to. Mỗi khi tay chân hắn cử động, cả tòa nhà sẽ rung lắc dữ dội như gặp động đất, đất đá, bê tông, sắt thép từ bên trên rơi xuống như mưa. Thậm chí có mấy tên linh hồn và quỷ quái quá xui xẻo, bị ‘trận mưa’ này rơi trúng, lập tức nát như tan biến.

Thế còn chưa hết, sau khi ma thần này xuất hiện, từ đôi mắt của hắn liên tục phun ra một loại lửa đen kịt. Thứ lửa này không có gì là không thể đốt tan: đất đá đốt, thủy tinh đốt, bê tông cũng đốt, thậm chí cả hợp kim Siêu Điện Tử cũng bị đốt tan chảy. Vậy nên, chỉ trong nháy mắt, căn phòng ở vị trí đầu của hắn đã biến thành một cột lửa đen hùng vĩ. Cột lửa đó nhanh chóng lan ra, trở thành một đường lửa đen dẫn chạy xuống các tầng bên dưới. Tuy tốc độ hạ xuống của đường lửa này cũng không nhanh nhưng lại không có bất cứ một thứ gì có thể cản được bước tiến của nó, tất cả những gì trên đường đi của nó đều tan thành tro bụi. Vậy nên, chẳng mấy chốc mà đường lửa đen kia đã sắp lan tới tầng tại độ sâu 200m. Đúng lúc này, từ một nơi ở độ sâu lớn hơn nhiều 200m, một nắm đám màu bạc lớn tới mức khó tin đột ngột lao lên. Nắm đám đó chẳng những nhẹ nhàng dập tắt đường lửa đen mà còn tiếp tục xuyên qua lòng đất, tạo thành một đường đánh xuyên cả tòa nhà, đồng thời còn hung bạo nện thẳng lên người Rocky đang biến thành ma thần cao trăm mét, sức công phá của cú đâm hất tung Rocky lên tít trời cao. Sau đó, nắm đám kia liền cứ vậy mà dựng thẳng đứng giữa tòa nhà như một ngọn núi nhỏ!

Một đám như trời giáng kia không chỉ đánh cho Rocky đang biến thành ma thần bay lên cao tới mấy trăm mét, mà thân hình như ma thần của hắn cũng bị đánh thành một đám xoắn xuýt, vụn vụn... Tuy nhiên, cơ thể ma thần này dường như cũng có được năng lực giống như con rồng đen không lồ. Chỉ thấy trên người hắn bỗng tuôn ra một đồng lớn những đám mây mù màu đen, mấy giây sau, khi mây mù tan hết, người ta thấy thân thể ma thần cao trăm mét kia đã lành lặn hoàn hảo như chưa từng bị thương.

“Thần Chiến Binh Không Lồ Obelisk! Vậy là đám chính phủ thế giới đã có thể sử dụng được hệ thống phòng ngự linh hồn trung cấp rồi sao? Thế nào... cứ nghĩ tại sao không có Vòng Giam Cầm mà chúng vẫn chế tạo được Kẻ Phản Bội. Có điều các người sẽ dùng được bao lâu đây? Năm phút? Hay là mười phút? Hà hà... Nếu các người đã muốn hủy diệt thế giới khi mà tận thế còn chưa tới, vậy thì ta cũng sẽ không ngại giúp một tay, kéo dài thời gian của Obelisk. Trước kia đã có không ít thành trì của văn minh Atlantis bị phá hủy trong cơn điên của Obelisk, ha ha ha, vậy là bọn người cũng muốn ném thử điều đó đúng không?”

Sự xuất hiện của quả đám sắt thép không lồ kia chẳng những không làm cho Rocky kinh hoàng, ngược lại, hắn vừa cười nói, vừa tiếp tục bay lên cao vài trăm mét nữa... Lúc này, trên lưng cơ thể ma thần của hắn xuất hiện một đôi cánh xương vô cùng lớn, mỗi lần đôi cánh chuyển động lại có khí đen ủa ra, giúp cho hắn có thể bay lơ lửng ở mấy trăm mét trên không trung. Tiếng cười điên loạn của hắn từ không trung vọng xuống mặt đất, ong ong vang dội, thậm chí cả ở phòng họp dưới lòng đất 200m của các vị lãnh đạo mười bảy nước cũng vẫn có thể nghe thấy.

“Ha ha, đồ hoang tưởng! Với cái thân thể Loki nửa mùa kia mà người đòi làm đối thủ của Thần Chiến Binh Obelisk? Phải biết rằng Obelisk do chúng ta điều khiển có thể phát huy tới 50% thực lực thật sự, còn Osiris mà người phục sinh chắc chắn chỉ có khoảng 20% thực lực thôi. Vậy nên năm phút đã là quá đủ rồi!” Thủ tướng Anh nghe được lời Rocky thì cười nhạo một hồi, như thể Rocky đang đứng ngay trước mặt ông ta vậy.

Mười sáu người còn lại chỉ trầm ngâm ngồi yên, lặng lẽ nhìn diễn biến trên màn ảnh lập thể trước mặt. Trên màn hình, Rocky trong hình thái ma thần cao trăm mét đang trôi nổi giữa không trung, toàn thân có khói đen lượn quanh, trong mắt có lửa đen bốc cháy. Tuy miệng hắn cười nói càn rỡ nhưng thân thể không lồ thì lại không hề có ý định nhào xuống tấn công cánh tay sắt thép sừng sững đưa ra từ tòa nhà trung tâm, hắn chỉ đứng nguyên giữa trời làm nhảm la hét mà thôi.

Thế nhưng, Rocky không hành động không đồng nghĩa với việc Thần Chiến Binh cũng không hành động. Chợt nghe một tiếng động lớn ầm ầm vang lên từ tòa nhà trung tâm, cánh tay kia bắt đầu di chuyển, bò ra ngoài. Không bao lâu sau, một cái đầu lớn gần trăm mét chui ra khỏi tòa nhà, màu sắc cũng là thuần sáng bạc, hình dáng giống như một người máy, chỉ có đôi mắt nó lại có ánh hào quang rực rỡ chớp nháy. Ánh sáng đó giống như cầu vồng, mọi màu sắc đều có thể thấy được bên trong.

Một hồi tiếng động ầm ầm liên tiếp vang lên, một mảng lớn của tòa nhà trung tâm sụp đổ khi người không lồ kia cuối cùng cũng chui ra khỏi tòa nhà. Thân hình không lồ của nó lúc này đã hoàn toàn lộ ra!

Đó là một người không lồ dường như làm bằng sắt thép, lúc đứng lên thì cao khoảng 800m, giống như một ngọn núi nhỏ. Hơn nữa, thân hình người không lồ này còn vô cùng cường tráng, dù ai nhìn vào cũng sẽ không nghi ngờ sức mạnh cơ bắp của nó. Mà sau khi người không lồ sắt thép này xuất hiện thì Rocky đang trong trạng thái ma thần lập tức vỗ cánh bay tít ra xa. Đứng thấy tên này nói năng càn rỡ mà tưởng rằng hắn thật sự không sợ người không lồ kim loại kia! Hắn hiểu rất rõ sức chiến đấu của người không lồ kim loại này, biết rằng đó là thứ mà mình tuyệt đối không thể chiến đấu trực diện cùng. Đừng nói là hắn, dù là Thế Giới Xà cũng không dám đánh xáp lá cà trực diện với thứ trước mặt này. Có thể nói, Thần Chiến Binh Không Lồ

Obelisk chính là quý quái đánh cận chiến mạnh nhất. Nếu so với nó thì Ngưu Ngưu Đầu của Bùi Kiều còn không đáng được tính là số lẻ nữa kia.

Ngay khi Rocky vỗ cánh bay lên cao thì bỗng nhiên, người khổng lồ kim loại kia vụt mở bàn tay ra, từ trong đó lập tức bùng lên ánh sáng rực rỡ, hoa lệ, giống như từng vòng cầu vồng phóng ra, tạo thành hình dạng một cái phễu ánh sáng phóng lên cao. Rocky còn chưa kịp bay quá trăm mét thì đã bị thứ ánh sáng rực rỡ kia bắt kịp rồi bao phủ trong đó. Sau đó, hán kinh hoàng phát hiện mình đang bay giật lùi! Dù đang vỗ cánh bay về phía trước nhưng hướng di chuyển thì rõ ràng lại quái dị lùi về sau. Mà lùi lại phía sau cũng đồng nghĩa với việc càng lúc càng lại gần Thần Chiến Binh!

Ngay khi Rocky đang hoảng sợ đến nỗi ‘hồn bay phách lạc’, chuẩn bị gọi Thế Giới Xà Jörmungandr tới giúp thì hán bỗng thấy từ phía xa xoi ngoài kia chọt có hai luồng sét, một tím một bạc phóng tới với tốc độ cực nhanh. Luồng sét màu tím đi trước có tốc độ nhanh tới không thể tin nổi, chỉ lập lòe mấy cái đã phóng tới trước mặt Thế Giới Xà Jörmungandr. “Đùng” một tiếng nổ lớn vang lên, lôi điện màu tím như vô biên nổ bùng ra bốn phía. Đồng thời, Rocky thấy được trong luồng sét tím đó có một thanh đao màu tím không lồ, dài tới mấy mét... Từ Lôi đao!

“Cung Diệp Vũ! Không thể nào! Làm sao mà ngươi còn sống được? Chẳng phải đám chính phủ thế giới muốn tiêu diệt ngươi ư? Sao ngươi vẫn còn sống được?!” Rocky vừa sợ vừa giận, rống to lên mấy tiếng. Thanh âm của hán cuộn cuộn vang xa, dù ở cách xa mười mấy kilomet vẫn nghe thấy rõ ràng. Có điều là hán cũng chỉ có thể kêu được tới đây thôi, bởi vì hán đã bị kéo lại rất gần Thần Chiến Binh rồi. “Rầm” một tiếng thật lớn vang lên, thân thể khổng lồ của Rocky đã bị đánh cho nát vụn, khoảng 20m thân hình bên trên thì còn có thể coi là nguyên vẹn, còn phần bên dưới thì đã thành một đám thịt nát, máu me văng tứ tung.

Nói tới thì cũng thật kỳ lạ, thân hình lúc này của Rocky rõ ràng cũng có dạng máu thịt giống như con rồng đen khổng lồ, chỉ khác là máu thịt của con rồng đen rơi xuống từ trên cao nghìn mét, chạm xuống đất mới bắt đầu tan biến, còn máu thịt của Rocky chỉ cần văng ra xa vài chục mét là đã bắt đầu tan biến thành Tiêu Chuẩn Năng Lượng.

Nhưng, dù hơn nửa thân hình đã bị cú đâm vừa rồi đánh nát, thì mắt Rocky vẫn nhìn chăm chăm về phía bầu trời trên cao, nơi luồng sét tím đang liên tục lượn quanh tấn công con rồng đen khổng lồ... người mạnh nhất thế giới – gã đàn ông đứng trên đỉnh cao của sức mạnh – Cung Diệp Vũ!

Sau khi cùng Bùi Kiều nhảy ra khỏi khoang máy bay, trên người Cung Diệp Vũ lập tức bùng lên ánh sét tím rồi bắn đi, hán nghiêm nhiên có thể đứng giữa không trung, dường như không chịu bất cứ tác động nào từ môi trường đặc biệt của Đảo Phục Sinh. Những người trong khoang máy bay không hề ngạc nhiên với việc này, đương nhiên là họ đã biết rằng Cung Diệp Vũ sẽ không rơi xuống. Thế nhưng, hành động của Bùi Kiều thì lại làm cho bọn họ kinh ngạc không thôi: hán vậy mà cũng nhảy ra ngoài không chút chần chừ! Cùng lúc nhảy ra ngoài, ánh chớp bạc trên người hán cũng chọt trở nên chói sáng, rất nhanh sau, một con ngựa lớn tám chân vô cùng tráng kiện đã xuất hiện phía dưới hán. Mỗi khi chân của con ngựa này đạp xuống, bên dưới sẽ lập tức xuất hiện những dòng điện sét, đập lên những luồng sét này, nó có thể đi lại giữa không trung, cũng không chịu tác dụng của trọng lực một chút nào.

Cung Diệp Vũ quay lại nhìn Bùi Kiều một chút rồi nói: “Lúc trước ta dùng trường khí thế cũng đã cảm nhận được một phần, chỉ tại ở xa quá nên không thể tới kịp. Giờ mới dám khẳng định là ngươi có thể di chuyển được trên không trung... Tốt! Cùng ta tiến lên nào!” Tiếng nói còn chưa dứt, hán đã theo luồng sét màu tím bay thẳng ra xa, chỉ chớp mắt đã đi xa mấy nghìn mét. Bùi Kiều thấy vậy thì kéo cương, thúc ngựa, lập tức cũng hóa thành một ánh chớp màu bạc phóng đi, tuy tốc độ còn không so được với Cung Diệp Vũ nhưng cũng đã vô cùng nhanh.

Tuy lúc trước, khi hóa thân thành người đàn ông trung niên, Bùi Kiều chẳng thể may mắn điều khiển được cơ thể mình, nhưng cảm nhận và phương pháp điều khiển lực lượng lôi điện biến hóa thì hán vẫn nhớ rõ ràng. Chỉ tại thực lực lúc này có hạn, hán chẳng thể nào chế tạo được ngọn thương, thanh kiếm hay cây búa Thiên Sinh Vũ Khí có sức mạnh kinh khủng kia, chỉ đủ sức tạo ra con ngựa tám chân có thể đi giữa không trung này. Cũng may là như vậy vừa vặn giúp hán có thể đi theo Cung Diệp Vũ tấn công con rồng đen khổng lồ. Tuy giờ hán không còn Anh Dũng Súng nhưng lực lượng lôi điện thì vẫn còn, chắc hẳn Quả Cầu Sét cũng có thể gây được chút thiệt hại cho con rồng này chứ?

Khi Bùi Kiều còn đang nhớ lại những gì đã thấy, đã trải qua khi không thể điều khiển được cơ thể, thì Cung Diệp Vũ đằng trước đã tích đủ lực. Lúc này, hán toàn thân dâng tràn chiến ý, một mình đi đầu xông qua hơn 10km, đón đầu con rồng đen rồi dồn sức chém xuống một đao. Ánh sáng tím lại một lần nữa bùng lên rực rỡ, một đao hung ác chém vào sống lưng con rồng.

“Xuân Lôi Bạo Cức!” (1)

Ánh sáng tím chói lòa, lôi điện văng tứ tung, đồng thời, trường khí thế màu tím xung quanh Cung Diệp Vũ cũng bốc lên ngùn ngụt. Lúc này đây, Cung Diệp Vũ dường như thật sự là thần linh hạ phàm, khí thế bá đạo, chiến ý cao ngất, công kích mãnh liệt, dù đối thủ là một con rồng dài tới nghìn mét thì cũng lòng không run, tay không chùn. Ngược lại, đối thủ đáng sợ dường như chỉ càng kích thích cho chiến ý của hán bốc cao. Sau khi chém xuống một đao trực diện, Cung Diệp Vũ liền mượn phản lực nhảy lên cao hơn trăm mét, thanh Từ Lôi Đao dài tới bốn, năm mét trên tay bỗng chói sáng lên chói lọi như một mặt trời màu tím thu nhỏ. Tay cầm vàng sáng chói lọi như vậy, lại một đao nữa bổ mạnh xuống.

“Thiên Toàn Lôi Chuyển!”

Một đòn này lần nữa khiến cho ánh chớp màu tím bùng lên mãnh liệt. Hơn nữa, móng lớn lôi điện lần này còn ngưng tụ lại, hóa thành vô số lưỡi đao bằng lôi điện bắn khắp nơi, chém cho thân thể con rồng bị cắt chém vô số vết sâu hoắm, máu thịt màu vàng rồng tung tóe khắp nơi. Đòn thứ hai này gần như đã chém nát một khoảng thân rồng dài tới 50m.

Hai lần trăm kích đã gây ra thiệt hại không nhỏ cho con rồng khổng lồ, mà con vật này cũng không phải không có não, đương nhiên không thể nào để cho người ta muốn đánh muốn chém tùy thích. Tuy có thể vì thân hình quá lớn nên không tránh khỏi việc xúc giác tại nhiều nơi trên cơ thể không nhạy bén, phản ứng có phần chậm chạp, nhưng trường khí thế bóng tối thì tuyệt nhiên không thể kém nhạy bén. Ngay sau khi trúng đòn trăm kích thứ hai của Cung Diệp Vũ, trên người con rồng đã nhanh chóng tuôn ra trường khí thế một màu đen nhánh. Tuy nhiên, trường khí thế nhanh nhưng Cung Diệp Vũ còn nhanh hơn, khi trường khí thế màu đen còn chưa kịp lan tới thì luồng sét tím kia đã bắn ra xa, rồi khỏi phạm vi bao phủ của trường khí thế bóng tối.

“Ha ha ha, con rồng ngu ngốc nhà ngươi! Ngươi tưởng ta không biết trường khí thể bóng tối của ngươi có hiệu quả gì chắc? Điều khiển trọng lực chứ gì? Nhưng dù hiệu quả lớn đến mấy mà không đánh trúng được thì liệu có tác dụng gì hả? Con rồng ngu nhà ngươi!”

Cung Diệp Vũ đứng giữa không trung, vừa cười ha hả vừa mắng xối xả. Tuy thần thái của hắn cũng có vẻ cực kỳ ngông cuồng, nhưng sự ngông cuồng đó lại không giống với Rocky. Sự ngông cuồng của Cung Diệp Vũ là thứ thật sự phát ra từ chính trong bản tâm của hắn, chẳng những không làm người ta ghét mà còn mang lại cảm giác tự nhiên, dễ gần.

Con rồng đen khổng lồ thì dường như chẳng thèm quan tâm tới những gì Cung Diệp Vũ nói. Thừa dịp trường khí thể màu đen buộc Cung Diệp Vũ phải lùi lại, từng đám mây đen lập tức xuất hiện rồi bao phủ những nơi bị thương trên thân thể. Chỉ vài giây sau, cả thân thể con rồng đã được chữa trị hoàn tất! Ngay cả người kinh nghiệm như Cung Diệp Vũ cũng mới lần đầu thấy sức hồi phục khủng bố tới vậy, lập tức gây ra một hồi vì kinh ngạc.

Nhân cơ hội diễn biến chậm lại này, Bùi Kiều đã kịp tới nơi, hắn lập tức quát lớn: “Cung Diệp Vũ! Không nên tới gần con rồng đen khổng lồ đó. Trường khí thể bóng tối của nó có thể điều khiển tới mấy trăm lần trọng lực. Có khi ngươi cũng không chịu nổi đâu!”

Cung Diệp Vũ vẫn nhìn chăm chăm vào con rồng đen cách đó không xa, hắn đáp mà không quay đầu lại: “Ừ, ta biết chứ. Lúc trước đã được nghe Varotian nói về năng lực và thực lực của con Thế Giới Xà này rồi. Nghe nói lúc mạnh nhất, nó có thể điều khiển được trọng lực tới gấp 10000 lần, còn giờ ít nhất cũng đạt từ vài trăm tới nghìn lần trọng lực, chúng ta cơ bản là không thể tới gần được... Nhưng mà, cái thứ này cũng quá khôn lỏi đấy chứ? Thân thể vừa bị thương đã lập tức chui vào trường khí thể phòng thủ, sau đó chữa thương, đợi cho thân thể khôi phục xong mới thu lại trường khí thể. Thứ quái thai như vậy thì đánh đến đời nào mới chết được?”

Lúc hai người nói chuyện, con rồng khổng lồ cuối cùng cũng ngước cái đầu như quả núi của mình lên. Sau đó, nó hít sâu vào một hơi rồi lập tức phun ra một luồng hơi thở rồng đen kịt thẳng về phía hai người. Nhưng may mắn là hai người lúc này còn ở cách con rồng khá xa, thấy luồng hơi thở rồng phóng tới, mỗi người một bên trái phải lập tức tránh đi, do đó mà không bị thương chút nào.

Bùi Kiều né đi luồng hơi thở rồng này xong, hắn bỗng nhiên nói: “Này Cung Diệp Vũ, con rồng này tuy đúng là rất mạnh, đúng là chẳng khác gì ‘vũ khí đánh cả bản đồ’ (2), thế nhưng sự linh hoạt và tốc độ thì lại quá thấp nhỉ. Chỉ cần một người có thể bay, tốc độ cũng không quá chậm thì nó gần như bó tay rồi. Tuy nó có thể dùng trường khí thể bóng tối để phòng thủ, lại có thể nhanh chóng khôi phục vết thương, có thể nói là gần như đã đạt tới ngưỡng bất tử, bất diệt, nhưng sự linh hoạt và tốc độ thế này thì đúng là quá kém. Vậy ngươi nghĩ liệu nó có còn cách thức tấn công nào khác không? Ví dụ như trong truyền thuyết có nói rằng bọn rồng đều biết ‘ma pháp của rồng’ gì gì đó...”

Cung Diệp Vũ nghe vậy thì thoáng sững sốt, rồi hắn lập tức bật cười ha hả nói: “Ha ha ha... Không thể nào có chuyện buồn cười như vậy đâu. Ngươi nhìn cho rõ đi, con rồng đen trước mặt này chính là rồng Trung Hoa nhè, làm sao lại giống như đám ‘rồng thần lẩn’ đó được (3). Đừng tưởng ta không biết gì nhé! Ta đây đã đọc một đồng tiểu thuyết huyền ảo gì gì đó nhè. Nào là Học Trò Ma Pháp, Hành Trình Vô Định, Lối Phạt Chân Lý, Vô Hạn Khủng Bố, Từ Vong Khai Đoan gì gì đó... mấy thứ đó có khi ta còn đọc nhiều hơn ngươi nhè. Trong đó có chỗ nào nói rồng Trung Hoa biết ma pháp rồng gì đâu. Nếu là tiên thuật các loại thì còn có khi...”

Cung Diệp Vũ vừa nói xong thì bỗng nghe con rồng kia cao giọng hét lên, mây mù màu đen quanh thân thể dần dần ngưng tụ dày đặc thành những khối như vật chất thực sự, biến thành mấy chục khối phù văn kí hiệu khổng lồ phát ra ánh sáng đen lập lòe. Những phù văn ký hiệu này có hình thù vô cùng kỳ dị, không phải chữ viết của bất kỳ ngôn ngữ nào mà Bùi Kiều và Cung Diệp Vũ biết đến. Hơn nữa, mỗi lần ánh sáng đen kia lóe lên thì những ký hiệu này sẽ lại sinh ra một sự thu hút kỳ lạ, nếu như dùng mắt thường nhìn thẳng vào đó thì sẽ có cảm giác như cả linh hồn cũng sẽ bị hút mất, vô cùng khó hình dung. Mà khi những ký hiệu này dần được sắp xếp theo một trình tự nhất định, không gian xung quanh con rồng khổng lồ bắt đầu trở nên mờ ảo, vụn vụn, như thể có một thứ gì đó chuẩn bị xuất hiện vậy.

Bùi Kiều và Cung Diệp Vũ thấy vậy thì liếc nhìn nhau. Rồi gần như đồng thanh, cả hai cùng hô lên: “Cái mớ quạ đen xui xẻo nhà ngươi!” Cả hai lại cùng sững sốt, sau đó bật cười ha hả.

Nhưng đáng tiếc, tình thế trước mặt này, không phải chỉ cười một tràng là giải quyết xong. Khi không gian xung quanh con rồng ngày một trở nên vụn vụn, mong lung, hai người Bùi Kiều cùng lúc cảm thấy cơ thể mình trở nên nặng nề một cách dị thường, dù chưa đạt tới gấp mấy chục lần nhưng trọng lực tác dụng lên thân thể ít nhất cũng đã lên tới gấp mười lần. Không chỉ có trọng lực, ngay khi tốc độ của hai người Bùi Kiều chợt chậm lại vì trọng lực gia tăng, từ trong khối không gian mong lung vụn vụn bên người con rồng đen cộng vang lên những tiếng nổ đùng đùng rất lớn. Chỉ mấy chục giây sau, bỗng có mấy luồng sét màu đen chợt phóng ra từ trong không gian vụn vụn kia, bổ thẳng về phía hai người Bùi Kiều và Cung Diệp Vũ.

Điều mây khiến gió, sấm chớp vang trời! Rồng trong thần thoại Trung Hoa, có thể hô mưa gọi gió, là thần linh điều khiển lôi điện!

Chú thích:

1. Xuân lôi bạo cực: cực là giết, sấm sét mùa xuân tàn sát khắp nơi.

Thiên toàn lôi chuyển: sấm sét trời cao xoay vòng

2. Vũ khí đánh toàn bản đồ: ý nói trong game, trong một số game sẽ có những vật phẩm, trang bị mà khi có được là sẽ đánh được tới bất kỳ vị trí nào trên bản đồ.

3. Rồng thần lẩn, ma pháp của rồng: người TQ khinh thường gọi rồng phương Tây là thần lẩn có cánh. Rồng trong truyền thuyết phương Tây có thể sử dụng được một loại pháp thuật dành riêng cho loài rồng.

Bạn đang đọc truyện *Từ Vong Khai Đoan* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Q.5 - Chương 38: Kịch Chiến Đảo Phục Sinh! (4)

Trận chiến Đảo Phục Sinh gồm tổng cộng ba chiến trường. Một là trên bầu trời, Cung Diệp Vũ và Bùi Kiều chiến đấu với Thế Giới Xà Jörmungandr. Hai là trên mặt đất, Rocky đang chạy loạn bốn phía, né tránh sự truy kích của Thần Chiến Binh Không Lỗ Obelisk. Ba là trận hỗn chiến tại nơi dưới lòng đất 150m... Tại đây, mấy nghìn quỷ quái – trong đó có ba con Chân Ma cấp đang đánh giết với mấy trăm linh hồn do hai cường giả Chân Ma cấp dẫn đầu. Tuy nhiên, dù nói linh hồn có mặt tại đây đều là lực lượng tinh nhuệ nhưng lúc này, bọn họ đang rơi vào thế yếu tuyệt đối.

Nguyên nhân cũng không phải là vì mấy trăm linh hồn tinh nhuệ này không bằng mấy nghìn con quỷ quái bình thường. Dù sao thì trước khi đến đây, đám linh hồn này cũng đã đánh lớn một trận với đám Kẻ Sa Đọa, nhất là lúc cuối, Kẻ Sa Đọa đồng loạt tự phát nổ, sức phá hoại đúng là đã cho bọn linh hồn ăn đầy ‘trái đắng’, cho dù không chết thì cũng bị chấn động chấp niệm rất lâu. Trên thực tế, lúc sau cả đám cùng kéo đến tòa nhà trung tâm Đảo Phục Sinh này, nguyên nhân là vì bản năng đi theo đám đông của bọn họ chứ chẳng phải vì muốn đi ‘đánh giặc’ gì. Dù sao cả Đảo Phục Sinh này cũng đều là chiến trường, nếu đột nhiên lại có một đám Kẻ Sa Đọa kéo tới thì linh hồn đi riêng lẻ gặp phải sẽ chết chắc.

Nói cách khác, mấy trăm linh hồn tinh nhuệ này thật ra đã là một đoàn quân mệt mỏi rồi, số lượng tuy nhiều nhưng sức chiến đấu thật sự chỉ tương đương với một đoàn đội đứng tiêu chuẩn khoảng một trăm năm mươi người mà thôi. Mặc dù trong đội ngũ còn có hai cường giả Chân Ma cấp, nhưng hai người này lúc đầu cũng đã phải đánh với Kẻ Sa Đọa, vừa rồi lại phải đánh với đám quỷ quái Chân Ma cấp ảo ảnh mà Rocky gọi ra, vậy nên giờ họ cũng đã mệt rồi. Đó là còn chưa nói tới việc đối phương cũng có tới ba Chân Ma cấp quỷ quái. Vậy nên lúc này phe linh hồn bị áp đảo cũng không có gì là lạ.

Hơn nữa, điều còn đáng sợ hơn là rõ ràng mấy nghìn con quỷ quái này lại có... tính kỷ luật. Cứ mỗi một tới hai nghìn con quỷ quái lại đi theo một con Chân Ma cấp, sau đó cứ vậy thay phiên nhau ủa lên tấn công bọn linh hồn. Vì vậy mà, đám linh hồn vốn dùng đoàn kết làm sức mạnh, lúc này lại bởi vì tới từ nhiều quốc gia khác nhau, không có kinh nghiệm hợp tác chiến đấu nên ngược lại rơi vào hỗn loạn, bị bọn quỷ quái hàng lối nghiêm chỉnh bao vây tầng tầng. Tình huống đúng là quái dị tới không thể tin nổi!

Nowitz Talon – cường giả Chân Ma cấp người Đức, lúc còn sống, hẳn từng là một thành viên trong quân đội Đức, mà quân hàm hình như còn tương đối cao. Lúc này, hắn cau mày nhìn về phía thế trận của đám quỷ quái kia, hồi lâu sau mới cay đắng nói: “Trong đám quỷ quái này, có tới ít nhất mấy trăm con là quân nhân... Hoặc có thể nói: khi còn là loài người, bọn họ chính là quân nhân.”

Nói đến đây, Nowitz lập tức nói lớn bằng tiếng Anh: “Mọi người hãy tìm lấy những người thân quen, tới từ cùng một quốc gia với mình rồi chia ra chạy lên tầng trên! Nhớ là phải đi cùng với người mà mình thân quen!” Nói xong, toàn thân hắn lặn nửa bùng lên ánh sáng màu xanh lam rực rỡ. Tiếp theo, lại một chiêu như vòi rồng được hắn đánh ra – chính là chiêu mà ảo ảnh của hắn đã sử dụng trong Thế Giới Bóng Tối lúc trước. Chỉ có điều, không biết vì nguyên nhân gì mà khi xoáy tạo thành vòi rồng lúc này có phạm vi dường như nhỏ hơn so với khi ảo ảnh của hắn sử dụng. Cũng may là ở chỗ này quỷ quái chen chúc, chiêu này cũng vẫn có thể kéo gần trăm con quỷ quái vào phạm vi của vòi rồng. Sau một hồi tiếng náo nhào xuống rầm rầm, gần trăm con quỷ quái đó đều đã tan thành Năng Lượng Tiêu Chuẩn!

Bên kia, mấy trăm linh hồn phía sau hắn cũng thoáng sững sờ. Có điều bọn họ dù sao cũng đều là những linh hồn tinh nhuệ có kinh nghiệm vô cùng phong phú. Trong ảo giới, nếu gặp phải tình huống tương tự, đoàn đội bị bao vây bởi bầy quỷ quái quá mạnh, gần như không có cơ hội chiến thắng, lúc đó thì những người mạnh nhất trong đoàn sẽ tự động ở lại cản đường cho những người khác mau chóng rút lui. Đó chính là phương pháp bảo toàn lực lượng tối ưu của các đoàn đội linh hồn, vậy nên tình huống này cũng không có gì quá xa lạ với đám linh hồn. Tiếp theo, sau khoảng mười giây đôi chút hỗn loạn, từng nhóm khoảng mười linh hồn chia nhỏ ra chạy về các hướng, rút ra khỏi đại sảnh.

Trong đám hỗn loạn nhỏ này thì người của Tổ Chức Linh Hồn Trung Quốc dường như là hỗn loạn nhất. Nguyên nhân cũng không phải vì bọn họ vô tổ chức hay thiếu kinh nghiệm gì, mà là vì trong mấy trăm linh hồn này thì người Trung Quốc là đông nhất. Chính vì trước khi đám Kẻ Sa Đọa phát nổ thì Bùi Kiều hầu như đã diệt hết chúng rồi, thế nên khi đó người của Tổ Chức Linh Hồn Trung Quốc gần như không hao tổn gì. Lúc này phải tìm kiếm người quen với mình để bỏ chạy, vì số lượng nhiều nên đương nhiên sẽ gây ra một hồi hỗn loạn.

Tuy vậy, nơi này dù sao cũng là chiến trường, hơn nữa kẻ thù còn là một đám quỷ quái có kỷ luật ‘quái đản’, vậy nên sẽ không ai thừa hơi để tìm kiếm quá cầu kỳ gì đó, chỉ cần là người đã từng phối hợp hoặc có quen biết thì sẽ tự động tụ thành nhóm nhỏ khoảng mười người cùng nhau chạy trốn. Trong những nhóm như vậy, bốn người Dương Đình Thiên, Trương Hằng, Dương Húc Quang và Nhậm Trần cũng tụ tập với nhau, tìm lấy một lối đi mà hầu như không có ai khác chọn chung để chạy vào.

Tòa nhà trung tâm Đảo Phục Sinh có thể nói là cực kỳ lớn. Có lẽ, nếu xét về độ cao thì tòa nhà này cũng không có gì quá nổi bật, thế nhưng diện tích mà nó chiếm giữ thì thậm chí còn hơn cả mấy cái sân bóng cộng lại. Trên mặt đất đã vậy, mà khu vực dưới lòng đất còn khổng lồ hơn! Chỉ riêng cái đại sảnh vừa rồi đã có mười mấy cái lối đi dẫn ra các hành lang xung quanh, không biết là thông đi những đâu. Sau khi gần ba mươi đội linh hồn chia ra chạy tứ tán vào các hành lang đó, gần như không có nhóm nào gặp lại nhóm khác tại các chỗ giao nhau. Chỉ thế thôi đã đủ hình dung được sự phức tạp như một mê cung khổng lồ của nơi này.

Lúc đám bốn người Dương Đình Thiên chạy vào một lối đi, phía sau bọn họ có ít nhất là trăm con quỷ quái bám theo. Nhưng cũng may là bốn người đều chưa đạt tới Chân Ma cấp, thế nên ba con quỷ quái Chân Ma cấp cũng không nhe bọn họ mà đuổi theo. Vậy nên chỉ cần giải quyết xong trăm con quỷ quái phía sau thì bốn người có thể coi là đã tạm thời an toàn.

Đang vừa căng sức ra chạy, Dương Húc Quang chợt quay sang nói với Dương Đình Thiên: “Dương Đình Thiên! Người có thể vừa chạy vừa phủ một

lốp chấp niệm cho Thiên Sinh Vũ Khí của chúng ta được không? Nếu có thứ đó thì bọn ta chắc hẳn sẽ nhẹ nhàng dọn sạch cái đám quỷ quái này.”

Nhưng Dương Đình Thiên lại lắc đầu nói: “Không thể làm được! Vừa hòa tan xong chính là lúc chấp niệm cực kỳ thiếu ổn định, chỉ cần chấn động hơi mạnh một chút cũng sẽ khiến cho nó nổ tung. Trừ khi người đang có ý định để bốn người chúng ta bị chấp niệm thổi bay, còn không thì tốt nhất là bỏ ý định đó đi.”

Dương Húc Quang nghe vậy thì thở dài. Nhưng ngay sau đó, hắn bỗng hưng phấn hô lên: “Mau! Mau hòa tan Chấp Niệm Thực Phẩm mà người mang theo người. Nhanh lên!”

Dương Đình Thiên hơi sững sờ. Nhưng hắn cũng không phải là kẻ ngu, lập tức đã hiểu ra ý của Dương Húc Quang. Hắn cũng không nói nhiều thêm, liền thọc tay vào trong ngực áo, móc ra một bao thuốc lá chấp niệm. Sau đó, bao thuốc lá nhanh chóng bị hòa tan thành một đám chất lỏng màu bạc trong tay hắn. Bởi vì đang chạy nhanh, cho nên chất lỏng màu bạc vừa hình thành đã bắt đầu có hiện tượng giống như sôi sục, mà mức độ sôi sục đó còn càng ngày càng mạnh hơn. Dương Đình Thiên cũng không dám coi thường việc này, hắn lập tức quay phắt người, ném đám chất lỏng màu bạc về phía sau, trúng ngay người một con quỷ quái xông tới gần nhất. Lúc vừa bị ném trúng, con quỷ quái này còn lập tức rống to như đang muốn thị uy, hù dọa Dương Đình Thiên. Thế nhưng, khi nó mới gào được nửa chừng thì chất lỏng màu bạc đã phát nổ rất lớn, sức công phá thậm chí còn lớn hơn nhiều lần so với chất nổ chuyên dụng. Dù sao thì lần này Dương Đình Thiên hòa tan hẳn một gói đầy thuốc lá, sức phá hoại sinh ra lớn thế nào không cần nói cũng có thể đoán được.

Sóng xung kích của vụ nổ lan nhanh ra bốn phía, chẳng những hoàn toàn đánh sập hành lang sau lưng bốn người mà cả bốn cũng bị sóng xung kích hất bay ra xa. Trong đó thì Trương Hằng là thảm nhất, cả người hắn bị hất văng vào vách tường, khiến cho văng đầu hoa mắt, chứt nửa bị bất tỉnh tại chỗ. Ba người còn lại cũng không khá hơn là bao, ít nhất phải đến khoảng mười phút sau mới đứng dậy nổi. Sau khi thấy lối đi phía sau đã hoàn toàn bị đánh sập, ba người mới có thể thực sự thở phào nhẹ nhõm.

“Mẹ nó chứ! Ở đâu mọc ra nhiều quỷ quái mạnh tới vậy. Mà quan trọng nhất là bọn chúng còn có kỷ luật, biết phối hợp chiến đấu, lại còn có ưu thế số lượng. Trừ khi Bùi Kiều hoặc Cung Diệp Vũ có mặt, rồi thêm khoảng một, hai nghìn Tự Do Linh Hồn phối hợp mới có thể tiêu diệt hết được chúng. Chứ nếu không, ta thấy dù là đoàn đội hay quốc gia nào cũng không đủ sức làm đối thủ của chúng.”

“Chẳng phải chúng chui ra từ người đám mặc áo giáp đó sao?” Nhậm Trần vừa phui bụi trên người, vừa đứng lên, lạnh lùng nói.

Dương Húc Quang nghe vậy thì mặt cứng đờ, không nói được nửa lời. Đúng lúc này, Trương Hằng loạng choạng đứng lên. Tên này thật đúng là người theo ‘chủ nghĩa yên ổn’ (1), mới thấy lối đi bị đánh sập thì lập tức cười to ha ha, bộ dạng rất là không tìm không phổi. Giờ lại nghe Dương Húc Quang và Nhậm Trần nói chuyện, hắn chẳng cần nghĩ mà nói chen ngang vào: “Ta nghĩ cái đám áo giáp kín mít kia được tạo ra bằng chính quỷ quái ấy. Chứ nếu không thì làm sao lại dễ chuyển hóa thành quỷ quái đến vậy được? Nhưng đám áo giáp đó hình như là người của phe chính phủ... A! Chẳng lẽ chính phủ đã đi bắt tới mấy nghìn con quỷ quái như vậy cơ à? Hay là bọn họ dùng chính Tự Do Linh Hồn để chế tạo đám áo giáp đó nhỉ?” Dương Đình Thiên vươn tay ra gõ “cốc” một tiếng vào đầu Trương Hằng rồi nói: “Đừng có tự suy diễn rồi lại tự phát biểu như vậy nữa đi.”

Trương Hằng vừa xoa đầu vừa nói: “Nhưng đó rất có thể chính là sự thật mà! Chẳng phải lúc trước gã Chân Ma cấp người Đức cũng nói vậy sao? Hắn nói: có tới mấy trăm con quỷ quái rất có thể đã là quân nhân khi còn sống. Nếu như khi sống là người, vậy chết rồi chẳng phải sẽ trở thành Tự Do Linh Hồn sao?”

Dương Húc Quang lúc này mới cười khổ não: “Không sai! Chắc hẳn đến giờ đã không chỉ có chúng ta nghi ngờ chuyện này. Mấy trăm linh hồn hôm nay có mặt, lúc còn sống ai ai cũng là người tài giỏi, ưu tú, sau khi thành linh hồn cũng đều là những tay lão luyện, tinh tường, có nhiều chuyện chúng ta chưa hẳn đã biết nhiều bằng họ. Nhất là hôm nay Nowitz nhắc nhở câu kia, giờ hẳn là đã rất nhiều người nghi ngờ... Nếu như Kế Hoạch Linh Hồn đúng như những gì chúng ta phỏng đoán, vậy thì điều đầu tiên có thể khẳng định, chính là chính phủ thế giới và linh hồn chúng ta đã là kẻ thù không đội trời chung. Chỉ là, không biết sau trận Đảo Phục Sinh này, thế cục thế giới rồi sẽ biến thành cái dạng gì nữa.”

Cả nhóm bỗng rơi vào trầm ngâm, trong đầu mỗi người đều thử tưởng tượng xem điều gì sẽ xảy ra khi chuyện này bị vạch trần ra trước thế giới. Nhưng cả đám cũng không trầm ngâm được lâu, bởi vì họ bỗng nghe được từ đằng sau đồng hồ nát của hành lang vang lên những tiếng gõ vỡ âm âm, hiển nhiên là có quỷ quái ở đằng sau đồng hồ nát đang muốn mở đường tới đây. Mà dựa theo sức công phá của đối phương thì đó hẳn phải là Nhập Ma cấp đỉnh cao.

Xem ra cái đồng hồ nát này cũng sẽ chẳng ngăn được đám quỷ quái kia bao lâu. Bốn người quay lại nhìn nhau, đều cảm thấy được người đối diện có cùng suy nghĩ với mình. Tuy vậy nhưng mọi người cũng không quá hoảng hốt, dù sao thì lúc này cũng không phải như vừa nãy, bị cả trăm con quỷ quái đuổi sát nút. Lúc này cả bốn đã có được thời gian nghỉ ngơi và chuẩn bị, hơn nữa thực lực của Dương Húc Quang và Nhậm Trần trong nhóm cũng không phải là thấp, vậy nên giờ có phải chiến đấu với trăm con quỷ quái bình thường thì cũng không phải vấn đề gì quá lớn.

Dương Đình Thiên liền lấy ra Thực Phẩm Chấp Niệm, tạo ra chất lỏng màu bạc rồi phủ cho Thiên Sinh Vũ Khí của mỗi người một tầng chấp niệm đó. Trương Hằng cũng đưa cây cung Thiên Sinh Vũ Khí của mình cho Dương Đình Thiên, đang xem Dương Đình Thiên bọc cho cây cung của mình một tầng chấp niệm màu bạc, hắn bỗng nhiên hỏi với vẻ khó hiểu: “Lại nói tiếp này... Lúc trước chúng ta bị đám đồng quỷ quái bao vây, có ai trong các người để ý thấy năm tên Kẻ Sa Đọa đây tó của gã Rocky kia biến đi đâu không?”

Ba người còn lại đều thoáng sững sờ, sau đó Dương Húc Quang mới hét toáng lên: “Thôi chết rồi! Năm tên kia chắc hẳn đã tìm cách chui xuống tầng cách mặt đất 200m... Mẹ kiếp! Rocky hóa thành khổng lồ rồi lại một đồng lớn quỷ quái xông ra náo loạn làm chúng ta quên mất bọn chúng. Năm tên đó chắc hẳn đã thừa cơ hỗn loạn mà lên sâu xuống lòng đất. Con mẹ nó! Bọn Kẻ Sa Đọa này đúng là giỏi chớp thời cơ!”

Lúc đàn quỷ quái hỗn loạn xông lên, mấy tên Kẻ Sa Đọa kia đã mất tăm mất tích. Giờ nghĩ tới mục đích của bọn chúng khi tấn công tòa nhà này, dĩ nhiên chỉ có thể là vì Máy Chủ Trung Tâm trong truyền thuyết kia. Thế nên giờ bọn chúng đã chạy về hướng nào cũng không phải là điều quá khó đoán.

Hơn nữa, nắm tên Kê Sa Địa kia đều có được thực lực Chân Ma cấp! Mặc dù chỉ là loại Chân Ma cấp hàng nhái được người khác ban cho sức mạnh nhưng cũng không phải là thứ mà những linh hồn bình thường có thể sánh bằng. Năm kẻ này lợi dụng lúc hỗn loạn mà lên xuống tầng sâu quả là một nước cờ vô cùng cao tay. Giờ thì có trời mới biết liệu chính phủ có còn... thừa tên khổng lồ áo giáp nào để mà phòng thủ dưới sâu hay không. Nhưng dù là có đi nữa thì phòng thủ cũng bất lợi hơn nhiều so với tấn công, hơn nữa, vừa phòng thủ còn phải vừa bảo vệ an toàn cho một đồ vật! Lỡ như đám Kê Sa Địa kia đã điên cả, dù liều chết cũng muốn phá hoại Máy Chủ Trung Tâm, lúc đó thì chắc chỉ có những kẻ đạt tới tầm cỡ như Cung Diệp Vũ hoặc Bùi Kiêu, mới có thể cam đoan bảo vệ được Máy Chủ Trung Tâm kia an toàn 100%.

Nghĩ tới đó thì tâm trạng cả đám đều trở nên nặng nề, nhất là Dương Húc Quang. Là người được xem như nhân vật mưu trí nhất trong đoàn đội, những điều mà hắn cần phải suy tính nhiều hơn kẻ khác rất nhiều. Hơn nữa, hắn cũng đã biết rõ tầm quan trọng của Máy Chủ Trung Tâm kia. Nói một cách không dễ nghe thì đó chính là hy vọng sống sót của cả đám, nếu như nó bị hư hại, vậy khi tận thế tới, tất cả đều sẽ xong đời.

“Chúng ta phải nghĩ cách tìm cho bằng được bọn Nowitz! Hơn nữa, còn phải tìm được thật nhanh, có vậy mới có thể ngăn được năm kẻ kia lại. Chỉ có Chân Ma cấp mới có thể ngăn được Chân Ma cấp, nhất là khi kẻ địch cũng có ý thức như linh hồn chứ không phải quỷ quái điên loạn...” Dương Húc Quang bật dậy rồi vội vàng nói với ba người còn lại.

Dương Đình Thiên thì đang tập trung phủ chấp niệm cho mấy món Thiên Sinh Vũ Khí, Nhậm Trần thì vốn ít nói, nên dĩ nhiên là chỉ còn Trương Hằng tiếp chuyện với hắn: “Nhưng chỗ này thật đúng là không khác gì cái mê cung, chúng ta làm thế nào để tìm được họ đây? Trừ khi có bản đồ... mà vậy cũng chưa được! Có bản đồ thì chúng ta cũng chỉ biết mình đang ở đâu thôi, có trời mới biết bọn họ đã chạy tới chỗ nào rồi.”

Dương Húc Quang nghe vậy thì cười hắc hắc bí hiểm: “Chuyện này cứ để ta lo là được. Dù sao thì chỗ này cũng chẳng liên quan gì tới mình, có phá hoại một chút cũng chẳng sao đúng không? À, còn quên nói cho các người biết: khi còn sống ta chính là một hacker nổi tiếng thế giới! Nơi này rõ ràng chính là một khu phòng thí nghiệm không lồ, vậy nên chỉ cần tìm được hệ thống thông tin chính và máy tính kết nối, sau đó ta sẽ biểu diễn cho mà xem, há há...”

(Chính phủ thế giới, Máy Chủ Trung Tâm, Kế Hoạch Linh Hồn, văn minh Atlantis... Mấy lão già kia, các người còn giấu giếm những bí mật gì nữa? Giờ đã đến lúc ta biết hết rồi đây!)

Dương Húc Quang đưa cao ngọn thương dài lúc này đang phát ra ánh sáng bạc lóng lánh, hắn rống lớn lên: “Trước tiên hãy dọn dẹp đám quỷ quái này đã! Sau đó chúng ta sẽ đi tìm máy tính và mạng thông tin quan trọng!”

Tiếng nói vừa dứt, đồng đồ nát chặn đường phía sau chợt nổ tung tóe. Từ phía sau, cái đầu xấu xí của một con quỷ quái nhô ra, sau khi đảo quanh xem xét tình hình thì rống lớn lên với bốn người. Mà Trương Hằng, lúc này là người phản ứng nhanh nhất, dây cung của cây cung lớn phát sáng bạc lấp lánh trong tay đã được kéo căng. Sau một tiếng ‘vút’ vang lên, một tia sáng trắng vụt phóng đi. Lập tức, cái đầu quỷ quái kia đã bị bắn tan tành...

Chú thích:

1. Người theo chủ nghĩa yên ổn: là những người làm mọi cách để tránh xung đột.

Bạn đang đọc truyện *Từ Vong Khai Đoan* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Q.5 - Chương 39: Kịch Chiến Đảo Phục Sinh! (5)

Dương Đình Thiên và Trương Hằng là hai linh hồn đặc thù mà Bùi Kiêu tìm kiếm được. Phẩm hạnh và đạo đức của họ đều đã được Bùi Kiêu công nhận, họ sẽ là những thành viên quan trọng trong đoàn đội của Bùi Kiêu sau này. Tuy hiện tại, năng lực của hai người còn yếu, nhưng là một linh hồn đặc thù, tiềm năng phát triển của họ chắc chắn sẽ không kém hơn Cao Đăng Trách Thoát Giả. Sau này, khi đã hoàn toàn nắm được và rèn luyện cho năng lực của mình trở nên mạnh mẽ, tại những thời điểm nhất định, họ có thể còn quan trọng hơn cả người có thực lực Chân Ma cấp!

Giống như lúc này, Dương Đình Thiên sử dụng năng lực hòa tan chấp niệm rồi phủ nó lên bên trên Thiên Sinh Vũ Khí, khiến cho sức sát thương của vũ khí lên quỷ quái tăng đến vài lần. Có thể nói là chạm nhẹ sẽ bị thương, đánh trúng là chết chắc! Vừa rồi, Trương Hằng bắn ra một mũi tên từ cây cung đang được phủ chấp niệm của mình. Tuy mũi tên thì được tạo nên trực tiếp bởi Năng Lượng Tiêu Chuẩn trong người hắn, nhưng sau khi bắn ra thì mũi tên đó cũng được bọc lên một lớp chấp niệm màu bạc. “Choang” một tiếng giòn vang, cái đầu của con quái vừa chui ra đã bị bắn vỡ tung, mà chẳng những là vỡ đầu, cơ thể của con quỷ quái đó cũng lập tức phân rã thành Năng Lượng Tiêu Chuẩn và một đồng lớn tội nghiệp.

“Oa! Mạnh thế cơ à?”

Trương Hằng ngẩng ra nhìn cây cung lớn màu bạc trên tay mình. Cây cung này vốn màu xanh lá, nghe nói còn có thuộc tính đặc biệt là ‘gió’. Có điều thực lực của Trương Hằng thì quá yếu, cơ bản là không ‘đủ trình’ để sử dụng được thuộc tính đặc biệt đó, thế nên hắn chỉ biết dùng cây Thiên Sinh Vũ Khí này để bắn tên như một món vũ khí bình thường. Vốn thời gian Trương Hằng gia nhập đoàn đội cũng còn rất ngắn, mà lúc được chọn Thiên Sinh Vũ Khí thì hắn cũng chẳng xem xét gì cây cung này nhiều, chỉ thấy rằng thứ này dường như hợp với mình hơn các loại Thiên Sinh Vũ Khí khác. Chính vì vậy mà hắn cũng chẳng thèm tìm hiểu hay tập luyện gì cả... Nói cách khác thì trận này mới là lần đầu tiên hắn dùng tới thứ vũ khí này để chiến đấu! Lúc này thấy chỉ một mũi tên mà đã bắn nổ một con quỷ quái, hắn không kinh ngạc mới là lạ.

“Tiếp tục tấn công đi! Đừng có đứng ngây ra như vậy!” Dương Húc Quang ở bên cạnh lập tức rống lên. Đồng thời, cây trường thương màu bạc trên tay

hắn bỗng tỏa sáng chói lọi. Một giây sau, cây trường thương đó đã rời tay hắn bay đi, phóng về phía lỗ hồng của đồng đồ nát. Mấy con quỷ quái ở gần đó bị cây thương xẹt qua lập tức vỡ tan rồi tiêu tán. Không chỉ có vậy, ngay khi ngọn thương đó cắm xuống đất, một vòng băng giá lập tức xuất hiện với trung tâm chính là ngọn thương, tất cả quỷ quái trong phạm vi vòng băng giá lập tức bị đóng băng cứng ngắc.

Chính Dương Húc Quang cũng bị sức sát thương một đòn vừa rời của chính mình làm cho lú lờ. Tuy thực lực của hắn đúng là không kém, có thể nói là thứ hạng khá cao dưới Chân Ma cấp, nhưng thực lực thực tế của hắn thì chắc chắn không thể đạt tới trình độ vừa rồi... Ít nhất, một đòn bình thường không thể cùng lúc đánh chết tới mấy con quỷ quái và làm đóng băng khoảng ba mươi con quỷ quái khác như vừa rồi, muốn làm được vậy thì hắn phải dốc toàn lực mới được. Xem ra, sau khi Thiên Sinh Vũ Khí được phủ chấp niệm thì uy lực sẽ tăng ít nhất từ ba đến năm lần!

(Có vẻ như Bùi Kiều đã tìm được một chiến hữu rất lợi hại rồi đây! Năng lực đặc thù của cái tay Dương Đình Thiên này thật quá mạnh mẽ. Sức chiến đấu của cả đoàn đội lập tức tăng lên gấp vài lần, thậm chí mười lần. Còn cả anh chàng Trương Hằng này cũng là người có phẩm hạnh rất tốt. Bùi Kiều quả thật đã tìm được một đám đồng bọn rất tuyệt!)

Dương Húc Quang thầm cảm thán mấy câu xong cũng nhanh chóng dẹp những suy nghĩ này qua một bên, đồng thời hô lớn với Nhậm Trần bên cạnh: “Nhậm Trần! Đánh ngay vào chỗ đó!”

Nhậm Trần lúc này đã bắt đầu kéo cây vĩ cầm của mình. Một hồi tiếng đàn du dương vang lên, cùng lúc, sau đồng đồ nát bỗng nhiên liên tiếp có những cây trụ băng từ dưới đất đâm lên. Trong những tiếng choang, choang liên tiếp, đám quỷ quái bị đóng băng liên tục bị những trụ băng đó đâm trúng rồi vỡ vụn, chẳng mấy chốc đã hóa thành một đám Năng Lượng Tiêu Chuẩn và tội nghiệt bay đi.

“Thật là lợi hại!” Trương Hằng vừa than thở vừa đưa cao cây cung lớn trong tay, nhắm bắn liên tiếp về phía lỗ hồng của đồng đồ nát.

Không thể không nói, quỷ quái bình thường đều chẳng có tạo trí tuệ nào, chỉ thuần túy là những cỗ máy điên cuồng, hung bạo, cứ ‘ngửi thấy’ người sống hay linh hồn là điên dại lao lên. Tình hình phía sau đồng đồ nát kia cũng đang đúng như vậy. Nếu như đám quỷ quái này có trí khôn, biết tìm cách mở rộng lỗ hồng đầu tiên để cả đám cùng lúc vọt ra, vậy thì bốn người dù sao cũng chỉ là Nhập Ma cấp như Dương Đình Thiên chắc chắn sẽ luống cuống tay chân một hồi, thậm chí có thể xuất hiện thương vong. Thế nhưng đám quỷ quái ngu ngốc này chỉ biết lao tới đập phá ‘bức tường’ ngay trước mắt chúng theo bản năng. Kết quả là mỗi con phá ra một lỗ nhỏ, chẳng những không đủ cho bản thân chui qua mà còn tạo điều kiện cho bọn Dương Đình tấn công chúng qua những lỗ hồng đó. Vậy là, chỉ sau vài phút ngắn ngủi, cả đám hơn trăm con quỷ quái đều đã hoàn toàn tan thành Năng Lượng Tiêu Chuẩn và tội nghiệt.

Dương Húc Quang đi tới chỗ lỗ hồng lớn, nhìn sang bên kia một hồi rồi quay lại, cười khổ nói với ba người: “Chẳng có cái Thiên Sinh Vũ Khí nào cả! Dù sao cũng đều là một đám quỷ quái bình thường mà. Được rồi, dù có thì cũng chỉ là một vài món ‘hàng lớn’ thôi. Đi nào, chúng ta đi điều tra xem tình hình tầng này ra sao. Nếu tìm được một máy tính có thể kết nối đến máy chủ thì sẽ đến lượt ta trở tài.”

Ba người còn lại cũng chẳng có ý kiến gì khác, đều lập tức theo sau Dương Húc Quang đi vào một hành lang nhỏ sâu tít tắp. Mà đến lúc này thì cả bọn mới có thời gian để cẩn thận nghiên cứu cái khu tầng ngầm dưới lòng đất này. Nơi này, trừ những phòng trưng bày và phòng chứa thiết bị thì phần lớn đều đặt đầy các loại máy móc và dụng cụ mà cả đám mới thấy lần đầu. Đầu đầu cũng có thể thấy những đồ vật khảo cổ hay hài cốt sinh vật đủ ‘kỳ hình quái trạng’, nhìn qua cứ y như bảo tàng trưng bày người ngoài hành tinh vậy. “Xem ra nơi này đúng là di tích của văn minh Atlantis cổ đại rồi. Hơn nữa, nhìn quy mô không lồ như vậy thì trước kia Đảo Phục Sinh này hẳn phải là một thành phố rất lớn mới đúng... Thậm chí đây có thể còn là trung tâm của cả nền văn minh, nếu không thì vật quan trọng như Máy Chủ Linh Hồn Trung Tâm sao lại được đặt tại đây!” Dương Húc Quang vừa đi vừa nói với ba người còn lại.

Dương Đình Thiên bỗng nhiên mở miệng nói: “Nếu như cái văn minh Atlantis này trước kia mạnh tới như vậy, thậm chí chế tạo được cả thứ như Máy Chủ Linh Hồn Trung Tâm, vậy thì tại sao bọn họ không trốn vào trong một cái áo gió nào đó? Chẳng phải làm vậy thì ít nhất cũng sẽ bảo tồn được hạt giống của nền văn minh sao? Thế nhưng bọn họ cuối cùng đã bị diệt sạch! Như vậy, có khi phải xem xét lại công dụng của cái Máy Chủ Linh Hồn Trung Tâm kia chẳng?”

Ba người còn lại đều sửng sốt. Bọn họ cẩn thận ngẫm lại, liền cảm thấy sự việc đúng như Dương Đình Thiên vừa nói. Trình độ khoa học kỹ thuật của loài người hiện nay còn kém xa văn minh Atlantis, vậy nếu đến cả văn minh Atlantis còn bị diệt sạch trong tận thế thì loài người làm sao mà vượt qua nổi đây? Hơn nữa, nếu cái Máy Chủ Linh Hồn Trung Tâm kia thực sự có thể điều khiển hoàn toàn một áo gió, vậy thì không thể giải thích được việc tại sao văn minh Atlantis lại bị diệt sạch. Như vậy suy ngược lại, công dụng thực sự của cái Máy Chủ Linh Hồn Trung Tâm kia là gì cũng còn là điều khó nói.

Dương Húc Quang cười khổ: “Đúng thật. Cứ theo như đó thì Máy Chủ Linh Hồn Trung Tâm hẳn là không thể có công dụng lớn tới mức chúng ta được nghe. Thế nhưng, nếu cả chính phủ thế giới cũng coi thứ đó như bảo bối bất khả xâm phạm, vậy thì nó chắc chắn sẽ còn có công dụng đặc biệt nào đó. Lại nói, bọn họ chắc chắn còn nắm giữ nhiều thông tin mà chúng ta không biết. Thời nay có câu nói ‘tin tức quyết định tất cả’ chẳng phải vô căn cứ. Vậy nên giờ chúng ta cứ đi tìm máy tính đi đã. Ta đã sắp không chờ nổi để được khám phá những bí mật đó rồi!”

Máy tính cũng không quá khó tìm. Những căn phòng dọc theo hành lang của tầng ngầm này đầu đầu cũng có máy móc, dụng cụ, thế nên cả bọn chỉ tìm khoảng mười căn phòng là đã thấy được một căn phòng có dạng như phòng lưu trữ dữ liệu, bên trong có một máy tính đang mở. Dương Húc Quang cũng chẳng hề khách sáo, lập tức ngồi xuống bên máy tính, các ngón tay liên tục gõ rào rào không dứt. Ba người còn lại tuy cũng biết sử dụng máy tính nhưng cũng đều chỉ làm được mấy trò nghịch ngợm phổ thông thôi, giờ nhìn xem một màn toàn những câu lệnh trôi như thác nước thì văng hết cả đầu. Chỉ có Dương Húc Quang là mắt sáng lóe lóe, tay gõ rào rào liên tục.

“... Không được rồi. Cái máy tính này thậm chí còn không đáng được coi là máy tính nội bộ. Nó chỉ kết nối tới một phần xa mãi bên ngoài của máy chủ, không có bất cứ một quyền hạn truy cập nào, thậm chí cả quyền hạn tít mãi vòng ngoài cũng không thực hiện được. Thế nhưng máy chủ của nó thì lại mạnh mẽ tới biến thái, tường lửa là loại tường lửa thiết lập bằng hình thái lượng tử mà ta mới thấy lần đầu, có lẽ là lập trình theo công nghệ của người Atlantis. Không được! Ít nhất cũng phải tìm được một máy nội bộ mới có thể tra được chút thông tin.” Dương Húc Quang ngồi lì bên máy tính hơn mười phút, sau cùng mới chán nản lắc đầu nói.

Về mặt ba người còn lại đều hiện ra sự thất vọng. Nhưng đúng lúc đó, Dương Húc Quang bỗng nhiên nhấn nút Enter một cái, trên màn hình máy tính lập tức hiện ra một sơ đồ địa hình lập thể. Ba người nhìn kỹ thì thấy đúng là bản vẽ cấu tạo của khu tầng ngầm này. Có điều, theo như những gì hiện ra trên màn hình thì đây chỉ là bản đồ của những tầng cách mặt đất từ 190m trở lên, dưới mức đó thì không hiện thị bất cứ một thứ gì khác. Rất hiển nhiên là từ tầng 190m trở xuống, ngay cả nhân viên nghiên cứu và nhân viên công tác cũng đều không được phép tiến vào.

“Mọi người nhìn xem: bắt đầu từ tầng 180m thì mới bắt đầu có các khu vực đặt máy nội bộ. Chắc hẳn đó đều là những khu vực nghiên cứu rất quan trọng, phải sử dụng tới công năng tính toán của các máy chủ lớn, các loại máy tính thông thường không thể nào thực hiện được những chức năng tính toán như vậy. Nếu như có được loại máy này, dù không đảm bảo phá được tường lửa nhưng ta chắc hẳn sẽ lấy được những tài liệu không quá quan trọng.”

Dương Húc Quang cười cười nhìn về phía ba người: “Tính thế nào đây? Có muốn đặt cược một lần không? Đây chính là cơ hội tốt để có thể khám phá những bí mật mà chính phủ đang che giấu đấy. Nhưng tiền cược sẽ chính là tính mạng của chúng ta! Nguy cơ không chỉ đến từ nắm tên Kê Sa Đọa mà còn tới từ chính phủ thế giới nữa. Những bí mật kia rất có thể đủ khiến bọn họ giết chúng ta diệt khẩu đó.”

Ba người còn lại đều trầm ngâm không nói. Một lát sau, Dương Đình Thiên mới cười khẩy nói: “Tuy thực lực của mấy người chúng ta còn chẳng đáng gì, chỉ sợ bất kỳ một tên Chân Ma mặc giáp nào cũng có thể giết sạch chúng ta, thế nhưng chính phủ thế giới có dám làm vậy không? Chưa cần nói tới Cung Diệp Vũ đang trên đường chạy tới đây, chỉ thực lực của Bùi Kiều đã đủ khiến bọn họ phải dè chừng! Vậy nên ta không tin chính phủ thế giới có can đảm ra tay với chúng ta.”

Trương Hằng và Nhậm Trần cùng khẽ gật đầu, Dương Húc Quang thì cười hắc hắc nói: “Được lắm! Vậy mục tiêu của chúng ta là tầng 180m!

Bạn đang đọc truyện *Từ Vong Khai Đoan* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Q.5 - Chương 40: Kịch Chiến Đảo Phục Sinh! (6)

Cùng thời điểm bốn người Dương Húc Quang, Dương Đình Thiên, Trương Hằng và Nhậm Trần quyết định dấn thân vào một hồi hành động bí mật mạo hiểm, trận chiến phía trên mặt đất cũng đã bước vào giai đoạn gay gắt. Thế Giới Xà lúc này đang thể hiện ra thực lực xứng đáng với cái danh hiệu một trong Tam Đại Quỷ Quái Ma Vương Cấp Đỉnh Cao của mình. Tuy hiện tại nó cũng chỉ có thể sử dụng được vài phần thực lực chân chính, chỉ có vài chiêu: trường khí thể bóng tối điều khiển trọng lực, mây mù màu đen chữa trị thân thể và giờ là dùng một loại ký hiệu phù văn màu đen để chế tạo ra lôi điện màu đen, thế nhưng chỉ vậy thôi cũng đã đủ để đánh cho Bùi Kiều và Cung Diệp Vũ tới tấp mất mồi...

Thật đúng là ‘sống dờ chết dờ’! Thứ lôi điện màu đen kia không biết được hình thành từ loại năng lượng nào mà mỗi lần đánh xuống đều tạo ra hiệu ứng ăn mòn giống như hơi thở của rồng. Không những vậy, mỗi đợt tấn công của thứ đó đều cùng lúc phun tung ra cả mấy nghìn tia sét. Nếu như không phải vì một nguyên nhân không rõ nào đó mà độ chính xác của những tia sét này rất thấp, hầu như chỉ phóng bừa ra theo kiểu cầu may thì có lẽ Bùi Kiều đã tan xác ngay từ đợt tấn công đầu tiên.

So với hẳn thì Cung Diệp Vũ thoải mái hơn rất nhiều. Tên này có thực lực Chân Ma cấp đỉnh cao, trường khí thể màu tím thấy được bằng mắt thường có thể chuyển hóa thành sức tấn công, phòng ngự hoặc tốc độ bất cứ lúc nào. Hơn nữa, trường khí thể bá đạo của hắn quả thật có uy lực vô cùng lớn, tuy nó không có mấy loại thuộc tính ngộ ngộ như trường khí thể của Bùi Kiều, nhưng nếu chỉ tính riêng về uy lực thì nó vượt xa trường khí thể bao dung. Vậy nên dù Cung Diệp Vũ có bị tia sét đen kia đánh trúng thì cũng lắm là khiến hắn chật vật một chút, cả người cháy đen sì như một anh châu phi, ngoài ra thì dường như không hề hấn chút nào.

Nhưng còn Bùi Kiều thì lại không được như vậy. Trường khí thể bao dung quả thật có vài loại công dụng đặc biệt, nếu tính tới uy lực thì thực ra cũng không hề thấp, năng lực mạnh nhất của trường khí thể bao dung chính là chuyển hóa trường khí thể thành các dạng lực phòng ngự, tấn công, tốc độ. Thế nhưng đó dù sao cũng chỉ là mô phỏng, không thể so được với trường khí thể của Chân Ma cấp đỉnh cao chân chính! Chỉ cần bị một tia sét màu đen đánh trúng thì Bùi Kiều sẽ cảm thấy mình như sắp vỡ nát, lập tức sẽ tiêu tan thành tro bụi. Thế nhưng, không hiểu sao cứ mỗi lần hắn rơi vào tình trạng như sắp tiêu tán đó thì trong cơ thể sẽ đột ngột xuất hiện một luồng lôi điện chạy dọc, kéo hắn ra khỏi trạng thái đó. Sau mấy lần thoát chết liên tục kiểu đó thì chính hắn cũng cảm thấy mình dường như đã biến thành một con gián đánh không chết...

Có điều, dù thực sự là con gián thì cũng chỉ là con gián hơi khỏe chút thôi, chắc chắn không có chuyện đánh mãi không chết! Vậy nên nhân lúc vừa tránh được một luồng sét đen, đồng thời cũng lại gần được Cung Diệp Vũ, Bùi Kiều kéo mạnh cương, kiểm con ngựa tám chân lại rồi nói lớn: “Không ổn rồi Cung Diệp Vũ! Thứ sấm sét đen này cứ như thể là vô cùng vô tận vậy. Cứ đà này, có khi con rồng đen còn chưa hết hơi thì chúng ta đã bị ‘quản’ chết rồi cũng nên. Phải nghĩ cách giải quyết tình trạng này ngay đi!”

Sau khi con rồng đen không lồ dùng trường khí thể bóng tối tạo ra những ký tự phù văn màu đen trôi nổi trong không trung, xung quanh nó liền xuất hiện mảng lớn không gian mờ lung, vặn vẹo. Sau đó, từ trong không gian vặn vẹo kia bắt đầu bay ra những quả cầu sét màu đen cực lớn, tiếp theo từ trong những quả cầu sét đó liên tục có những luồng sét đen phóng ra. Mấy nghìn luồng sét bỗng chốc giăng đầy không trung, khiến cho Bùi Kiều và Cung Diệp Vũ sợ tới mức lập tức phải chạy bán sống bán chết. Cũng may là độ chính xác của những luồng sét đen này không hiểu sao lại vô cùng thấp, gần như chỉ là bắn loạn ra bốn phía, nhờ đó mà hai người mới có thể may mắn sống sót. Chỉ sau khoảng hai phút, hai người đều đã bị vài luồng sét đen bắn trúng, thế nhưng những quả cầu sét khổng lồ kia chẳng những không thu nhỏ dần đi mà những luồng sét đen chúng phóng ra lại dường như càng lúc càng chính xác hơn. Chính điều đó mới khiến cho Bùi Kiều cuống quýt như vậy.

Cung Diệp Vũ tuy có thể chống chịu được những luồng sét đen kia, nhưng hẳn dù sao cũng không phải kẻ thích tự ngược đãi bản thân, thế nên đương nhiên không thể chấp nhận tiếp tục bị sét đánh như vậy. Chưa kể bản thân hắn còn là người nóng tính, thế nên nghe Bùi Kiều nói vậy, hắn cũng rống lên luôn: “Đúng đây, cứ thế này thì chúng ta trước sau cũng xong đời... Mặc kệ đi! Ta sẽ tấn công vào điểm yếu của nó. Bùi Kiều, ngươi dùng quả cầu sét mở đường, chặn đám sét đen trên đường cho ta!”

Bùi Kiều hét lớn một tiếng đồng ý, lập tức kéo cương ngựa. Tám cái chân ngựa khua lên dồn dập, đập lên những tia chớp bạc, chỉ sau chớp mắt, Bùi Kiều và con ngựa đã phi lên cao hơn trăm mét. Sau đó, thân hình Bùi Kiều nhanh chóng phóng to, biến thành một người khổng lồ toàn thân đầy tia chớp quấn quanh. Tuy không biến thành bộ dạng người trung niên uy mãnh nhưng hình thái khổng lồ lôi điện của hắn lúc này cũng đã cao hơn trước kia khoảng hai mét. Hơn nữa, khi cơ thể hắn phóng to, con ngựa tám chân hắn cũng theo đó phóng to, biến thành một con ngựa sét dài hơn mười mét.

Xong xuôi, Bùi Kiều mới khép hai tay lại, dồn toàn bộ lực lượng lôi điện trong người vào lòng bàn tay. Hơn nữa, lúc này trong trạng thái Giải Phóng, hai ký hiệu phù văn lôi điện trong cơ thể liên tục sản sinh ra lực lượng lôi điện, vậy nên hắn cũng không keo kiệt, đưa cả lực lượng lôi điện mới tạo ra đổ vào lòng bàn tay, khiến cho quả cầu sét trong tay nhanh chóng phóng to với tốc độ mà mắt thường cũng thấy được, cuối cùng, thậm chí đạt tới đường kính mấy mét! Không chỉ vậy, quả cầu sét này còn được hắn dồn vào phần lớn trường khí thể bao dung. Có thể nói rằng quả cầu sét này đã là gần như toàn bộ sức mạnh của hắn hiện tại.

Lập tức, Bùi Kiều hét lớn một tiếng rồi ném mạnh quả cầu xuống dưới. Quả cầu sét màu bạc có đường kính tới mấy mét đó bay đi với ánh sáng chói lọi, như thể một ngôi sao chói màu bạc rơi xuống từ chín tầng trời. Trên đường đi của nó, tất cả những luồng sét đen chạm phải đều bị đánh tan toàn bộ. Tiếp theo, sau một tiếng đùng đùng rất lớn, nó nổ tung bên ngoài trường khí thể bóng tối. Lúc quả cầu sét lớn nổ tung, nó tuôn ra một mảng lớn sấm sét màu bạc bắn ra bốn phía, liên tục xé rách trường khí thể bóng tối ra thành những mảng nhỏ. Cùng lúc với vụ nổ, trường khí thể bao dung lúc trước được nhét vào quả cầu sét cũng đồng thời bung ra, hòa tan một mảng lớn trường khí thể của con rồng. Trong khoảnh khắc, bên ngoài cơ thể con rồng đã xuất hiện một vùng trống chừng mấy trăm mét không được trường khí thể bóng tối che chắn. Đó chính là thời cơ tốt nhất để tấn công nó!

“Hay lắm!”

Cung Diệp Vũ đã tự lực chờ thời khắc này từ lâu, giờ vừa thấy bên ngoài cơ thể con rồng xuất hiện mảng lớn trống không, hắn lập tức kéo theo một luồng sét tím lao nhanh tới. Hơn nữa, lần này ra tay còn là một tuyệt chiêu, một đao chém sâu vào bên trong cơ thể con rồng khổng lồ!

“Nộ Lôi Tê Thiên Liệt Địa!” Hào quang màu tím lướt qua, không gì cản nổi!

Cùng lúc đó, một nơi trên mặt biển cách Đảo Phục Sinh ước chừng 10km, một chiếc du thuyền nhỏ đang yên lặng dập dềnh đứng trên mặt biển. Trên chiếc thuyền này, có chín người đang dùng kính viễn vọng để quan sát bầu trời Đảo Phục Sinh. Lúc Cung Diệp Vũ sử dụng một đòn tuyệt chiêu, lập tức liền có vài người trong số đó hô lên trầm trồ.

Một cô gái trong số đó lớn tiếng than thở: “Ngầu quá đi mất! Quả không hổ danh là người đứng đầu thế giới! Đúng không chị Valkyrie?”

Những người còn lại cũng đều bắt đầu cất lời phụ họa. Đúng lúc này, một cậu thiếu niên bỗng nói: “Có phải chúng ta cũng nên xuất quân rồi không? Năng lực che đậy khí tức của Mary cũng tốn rất nhiều sức lực, mà cô ấy đã duy trì liên tục hai ngày hai đêm rồi. Đội trưởng, nên để cô ấy nghỉ ngơi một chút chứ?”

Bên cạnh cậu ta, một tên thanh niên khác cười gian há há rồi nói: “Được rồi đây, Reinhardt. Tuy ai cũng biết cậu và Mary có gì gì đó, nhưng cũng không cần phải lộ liễu như vậy chứ! Nhìn kìa, cậu làm Mary ngượng đỏ chín mặt rồi! Đội trưởng, đừng nghe nó nói nhé!”

Thiếu niên có tên Reinhardt là một cậu chàng người da trắng đẹp trai, mái tóc thuần một màu vàng. Cậu ta nghe vậy thì mặt đỏ lên, vụng trộm liếc nhìn thiếu nữ bên cạnh. Cô bé tên Mary kia cũng trộm liếc nhìn cậu ta, bốn mắt chạm nhau, cả hai đỏ bừng mặt, vội quay đầu nhìn đi nơi khác, không dám nhìn đối phương tiếp nữa.

Mà người được cả nhóm này gọi là đội trưởng, là một cô gái tóc vàng tuổi khoảng hai mươi hai, hai mươi ba. Cô lúc này đứng phía trước, quay lưng lại với cả đám, cũng đang nhìn về phía bầu trời Đảo Phục Sinh nhưng không dùng kính viễn vọng mà chỉ quan sát trận chiến bằng mắt thường. Về mặt cô bình thản như nước, không thể nhận ra một chút xú cảm xúc nào.

“Bây giờ vẫn chưa phải thời cơ để xuất kích. Chúng ta phải chờ tới thời khắc quyết định, một lần đột kích đánh bại cả Thế Giới Xà và Rocky. Chứ với thực lực của hai người họ thì dư sức chạy trốn...”

Cô gái quay đầu nhìn về phía những người còn lại, thản nhiên nói: “Tình huống cơ bản chính là như vậy. Mọi người tiếp tục chờ đợi. Mary, tiếp tục sử dụng kỹ năng che đậy... Mục đích của chúng ta chỉ có một: cướp lấy Vòng Giam Cầm”

Cái quay đầu lại này, làm lộ ra dung mạo xinh đẹp nghiêng nước nghiêng thành của cô... Dung mạo đó, không ngờ lại giống như đúc cô gái bị kéo vào trong cột sáng đen trong ảo ảnh của Bùi Kiều!

Và cô, dường như cũng tên là... Valkyrie!

Bạn đang đọc truyện *Tử Vong Khai Đoan* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Q.5 - Chương 41: Kịch Chiến Đảo Phục Sinh! (7)

Năng lực của linh hồn đặc thù thật sự có trăm nghìn dạng kỳ lạ. Chỉ riêng những năng lực mà chính phủ các nước thống kê được đã lên tới mấy chục, mà đó còn là vì linh hồn đặc thù có số lượng rất ít, nếu không thì số lượng các loại năng lực tìm thấy chắc hẳn còn lớn hơn nhiều.

Đảo Phục Sinh chính là một khu quân sự tối mật, có thể nói đây chính là nơi tập trung toàn bộ khoa học kỹ thuật và vũ khí quân sự cao cấp nhất của mười bảy nước cũng như các quốc gia nhỏ phụ thuộc vào họ. Cả hòn đảo luôn được đặt trong tình trạng an ninh nghiêm ngặt, thiết bị giám sát hoạt động 24/24, đừng nói là một chiếc du thuyền, chỉ sợ ngay cả một con cá hồi lớn bơi qua cũng sẽ bị tình báo ghi lại. Vậy mà thực sự lại có một chiếc du thuyền xuất hiện ngay bên ngoài hòn đảo này! Chuyện này chắc hẳn có liên quan mật thiết tới năng lực đặc thù ẩn nấp của thiếu nữ kia.

Cùng thời điểm đội ngũ của chín người kia đang ẩn nấp ngoài rìa chiến trường, tại nơi cách mặt đất 170m, tầng ngầm bên dưới tòa nhà trung tâm Đảo Phục Sinh, bốn người Dương Đình Thiên đang phải chật vật chạy trốn tới bờ hơi tai. Nguyên nhân là vì từ khi bước vào tầng 170m, khắp nơi bỗng xuất hiện đầy những hệ thống súng máy phòng ngự tự động và các loại cửa an ninh yêu cầu mật khẩu, chỉ cần nhập sai mật khẩu ba lần thì cả hành lang lập tức sẽ rơi vào tình trạng báo động, vô số các loại súng ống bỗng nhiên xuất hiện. Hơn nữa, đó còn đều là những vũ khí công nghệ cao mà bốn người mới thấy lần đầu, ví dụ như vũ khí Gauss, vũ khí laser, vũ khí điện quang, vũ khí sóng âm, rất nhiều loại... Ban đầu bốn người không hề chuẩn bị, kết quả là ngoài Trương Hằng và Nhậm Trần đi cuối nên tránh được, còn Dương Đình Thiên và Dương Húc Quang thiếu chút nữa đã bị đánh cho nát bét.

Cũng may phương thức tấn công của Nhậm Trần là tạo ra những cột băng trên phạm vi rộng, nhờ đó mà đã nhanh chóng phá hủy hết các thiết bị trong hành lang này. Nếu không phải vậy, hai người kia mà hoàn toàn rơi vào đợt tấn công kinh khủng vừa rồi thì sợ rằng giờ đã lạnh ít dữ nhiều. Nhưng dù không chết thì hai người họ Dương cũng lập tức rơi vào con chấn động chấp niệm, bọn họ dường như thống khổ đến nỗi chỉ muốn chết ngay đi cho xong. Trương Hằng ở bên cạnh thấy vậy thì sợ xanh mặt, cứ như thể người đang phải chịu chấn động chấp niệm là chính hắn vậy. Phải tới lúc Nhậm Trần vỗ nhẹ một cái, hắn mới vực tỉnh, thôi run lấy bảy, mặt mũi thì đầy vẻ xấu hổ.

“Không phải sợ. Có khi chút nữa ngươi cũng sẽ giống vậy đấy.” Nhậm Trần liếc nhìn hắn rồi điềm nhiên như không nói.

Trương Hằng liền cảm thấy dở khóc dở cười, hắn rất muốn nói với Nhậm Trần rằng: ngươi rất có triển vọng trở thành một trong những kẻ miệng lưỡi độc địa nhất quả đất. Nhưng rồi nhìn Nhậm Trần vẫn giữ tư thế chuẩn bị kéo đàn, hắn lại chẳng còn can đảm để nói ra câu đó. Vừa rồi hắn đã chính mắt thấy thực lực của Nhậm Trần tới mức nào, khỏi cần phải bàn, chỉ cần một cây cột băng ‘vô tình’ chui lên dưới chân cũng dư sức phá nát ‘cửa sau’ của hắn cả chục lần. Thế nên cuối cùng hắn cũng chỉ biết ngậm miệng nhin đi, coi như đã tiếp nhận cái lời bình dã man “về sau ngươi cũng có thể bị như vậy” kia.

Trương Hằng và Nhậm Trần ở một bên yên lặng chờ đợi con chấn động chấp niệm của hai người họ Dương qua đi. Khi chờ được khoảng mười phút, sàn nhà nơi họ đứng bỗng nhiên thì thoảng lại rung lên từng hồi, giống như chấn động từ vụ nổ ở nơi nào đó truyền tới. Chuyện này chắc hẳn do chính mấy tên Chân Ma cấp sa đọa gây ra, bọn chúng có lẽ đã đến được tầng sâu 200m và đang ra sức phá hoại, mà cũng có thể là chúng đang giao chiến với lực lượng phòng ngự ở dưới đó. Vậy nên, tuy thực lực bốn người Dương Húc Quang không ra sao nhưng ngược lại, lúc này lại đang khá an toàn, cả bọn cứ vậy lặng lẽ chờ chấn động chấp niệm qua đi, mà cũng không bị bất kỳ người sống hay quỷ quái nào tới làm phiền.

Sau đó, bốn người lại bắt đầu di chuyển, lần này thì cả bọn đều cẩn thận hơn rất nhiều, trên đường đi luôn tìm kiếm kỹ càng các loại thiết bị an ninh, báo động. Nếu như người sống hầu như chẳng thể làm gì được những thiết bị này, thì linh hồn lại có vô số cách để loại bỏ chúng, ví dụ như đóng băng cả hệ thống hoặc dùng dòng điện để phá cả đường dây... nói chung là có rất nhiều cách. Hơn nữa, cửa mã khóa có lẽ ngăn được người sống, chứ với linh hồn có Thiên Sinh Vũ Khí nơi tay, phá cửa xông qua là hết sức dễ dàng. Vậy nên chỉ cần cẩn thận một chút thì những thứ máy móc này chẳng thể nào ngăn nổi bốn người tiếp tục xâm nhập.

Cứ như vậy, bốn người cuối cùng cũng đã từ tầng 170m tiến xuống được tầng 180m. Mà vừa xuống được đến tầng này thì trước mắt cả bọn đã là cảnh tượng khói bụi mù mịt, đồ vỡ khắp nơi, trên mặt đất thì đầy những người máy đã bị phá hỏng. Mà cứ nhìn vào những phần còn lại thì đám người máy này hẳn là có đủ mọi loại hình từ hình dạng giống người, dạng động vật và cả không ít những người máy dạng con nhen. Xem ra đây chính là những thành quả khoa học kỹ thuật mà chính phủ lấy được từ di tích Atlantis. Mà có vẻ như chính phủ rất không tin tưởng vào người sống, bọn họ thả dùng đám người máy này phòng ngự tầng 180m chứ không để bất kỳ một người sống nào đặt chân tới đây. Xem ra, ở dưới này chắc hẳn có điều gì đó khiến cho chính phủ không dám đặt sự tin tưởng vào người sống.

Mà ngoài những phần hỏng nát của người máy thì ở đây còn có thể thấy được tội nghiệt và Năng Lượng Tiêu Chuẩn chưa tiêu tan hết, mà số lượng của chúng cũng không hề ít. Đây chắc hẳn là vài con quỷ quái thông thường chui qua lỗ thủng từ bên trên xuống tới nơi này.

“Được rồi, đừng để ý nhiều nữa. Có trời mới biết chính phủ thế giới có còn vũ khí bí mật nào chưa đem ra hay không. Mà mục tiêu của chúng ta cũng không phải những thứ này. Nhanh đi tìm mấy tính kết nối mạng nội bộ đi thôi, vậy mới có thể sớm biết rõ đằng sau tấn kịch này thực sự là gì. Đi nào! Đi nào!” Dương Húc Quang liếc nhìn ba người còn lại, thấy bọn họ đều bị cảnh tượng xác người máy đầy đất dọa cho ngây người. Dù sao thì đây cũng đang là thế giới hiện thực, vậy mà bỗng nhiên lại có bao nhiêu người máy như trong phim khoa học viễn tưởng xuất hiện thế này, ai không thấy choáng ngợp mới là đáng ngờ đấy. Biết vậy nên Dương Húc Quang mới đành phải làm người dẫn đầu, nhắc nhở ba người còn lại.

Tuy tình huống bất ngờ như vậy nhưng cũng có cái tốt, đám quỷ quái kia có vẻ như đã kéo nhau cùng chết với đám người máy này, khiến cho cả khu vực có vẻ như đã không còn mối nguy hiểm nào nữa. Đám quỷ quái và người máy còn lại dường như cũng đã chạy tít tới nơi nào, giúp cho bốn người có thể chạy thẳng một mạch mà không gặp phải một sự tấn công nào. Cũng không biết hôm nay có phải ngày may mắn của bốn người hay không mà trên đường đi, ngoài đồng người máy đã thành sắt vụn và tội nghiệt của quỷ quái đang tiêu tan dần, họ không gặp phải bất cứ một vật gì còn có thể hoạt động, thậm chí cả cạm bẫy, thiết bị bảo vệ cũng không thấy nốt. Vì vậy mà con đường tới phòng máy chủ của họ không ngờ lại ‘bình yên’ tới mức khó tin. Lúc tới được phòng máy chủ, cả bọn thậm chí còn không tin nổi là mình lại có thể đến được mục tiêu dễ dàng tới vậy. Chẳng lẽ nơi quan trọng thế

này mà không có người máy hay thứ gì đó mạnh mẽ bảo vệ hay sao?

Nhưng dù sao thì lúc này cũng đã tìm được máy kết nối nội bộ, sau khi dặn dò ba người còn lại nhớ chú ý cảnh giới để mình làm việc, Dương Húc Quang lập tức ngồi xuống máy tính, tay gõ rào rào liên tục. Ba người còn lại dù sao cũng chẳng hiểu những gì Dương Húc Quang đang làm, thế nên họ liền mặc kệ hẳn làm gì thì làm, bản thân thì tản ra bốn phía cảnh giới và chú ý xem liệu có còn quỷ quái hay người máy trốn ở góc khuất nào đó hay không. Rất nhanh, cả căn phòng chỉ còn lại tiếng gõ bàn phím đều đều của Dương Húc Quang.

Cả nửa ngày sau, lúc ba người còn lại đều đã dần cảm thấy hết kiên nhẫn, Dương Húc Quang bỗng nhiên cười hắc hắc nham hiểm. Ba người cũng không biết là tên đó đã phá được tường lửa hay làm được trò gì, chỉ thấy hắn bỗng lấy ra một đĩa máy tính nho nhỏ rồi cho vào trong ổ đọc của máy tính. Ngay sau đó, màn hình máy tính vốn toàn câu lệnh trắng đen loằng ngoằng bỗng nhiên biến thành hình dạng của một đồng... nòng nọc chạy khắp màn hình.

“Hắc hắc, cái tường lửa lượng tử này bình thường thì đúng là ta không phá nổi, nhưng lúc này năm tên Chân Ma sa đọa đang phá phách khắp nơi, máy chủ của nơi này phải điều khiển rất nhiều người máy chiến đấu, vậy chắc chắn sẽ làm thiếu hụt tài nguyên của máy chủ. Hắc hắc, thế thì hãy ném thử Ếch Xanh Dâng Hương thế hệ thứ tư – loại virus máy tính mà ta mới chế tạo được cách đây vài tháng đi.” Dương Húc Quang vừa nói vừa liên tục cười gian. Trong tiếng cười của hắn, đám nòng nọc chạy khắp màn hình từ từ lột xác, biến thành những con ếch xanh, chân trước của bọn ếch này lại còn ôm một cây hương, chứng cứ vậy mà đứng nguyên chỗ... chấp tay khấn vái y như con người.

(Hương: hay nhang)

Cùng lúc đó, tại tầng ở độ sâu 200m, hơn một trăm người máy toàn thân lỏng lẻo đang chiến đấu cùng với năm kẻ có đôi cánh đen. Những người máy ở đây cũng không phải làm bằng kim loại, mà do những khối tinh thể trong suốt ghép lại, mỗi khi chuyển động thì những đường dẫn năng lượng trong cơ thể chúng lại có ánh sáng lóe lóe chạy dọc, nhìn qua lại dường như có nét giống với Thiên Sinh Vũ Khí. Đòn tấn công của những thứ này khiến cho ngay cả năm tên Kẻ Sa Đọa đạt tới Nửa Bước Chân Ma cũng không dám đón đỡ chính diện, chỉ có thể dùng tốc độ và sự linh hoạt để đánh du kích. Nhưng dù vậy thì Chân Ma vẫn cứ là Chân Ma, lúc này đã có hơn mười người máy tinh thể bị đánh nát, chỉ cần có đủ thời gian thì trước sau gì đám Kẻ Sa Đọa cũng sẽ dọn dẹp hết hơn trăm tên người máy này.

Bỗng nhiên đúng lúc này, thân thể hơn trăm tên người máy tinh thể kia đột nhiên phát sáng rực rỡ, khiến năm tên Kẻ Sa Đọa sợ tới nhảy dựng, tưởng đám người máy đó định tung độc chiêu gì. Nhưng không ngờ, ngay sau đó thì ánh sáng của đám người máy này lại bắt đầu tắt dần đi, trên người bốc lên đầy khói xanh, chẳng mấy chốc đã đổ rầm xuống đất không nhúc nhích. Năm tên Kẻ Sa Đọa liền ngơ ngác nhìn lẫn nhau, cơ bản là không hiểu nổi trước mắt vừa xảy ra chuyện gì.

“Chẳng lẽ Máy Chủ Linh Hồn Trung Tâm đã gặp phải sự cố gì rồi à?” Một tên thanh niên trong đám khó hiểu nói.

Bốn người còn lại cũng chẳng thể đưa được ra câu trả lời hợp lý nào. Sau cùng, Ronnie vẫn tỉnh táo nhất, cô ta nói lớn: “Không cần phải để ý nhiều vậy làm gì. Đám người máy tinh thể này quả thật rất mạnh. Tuy trước kia đã từng nghe nói nhưng không ngờ hiệu quả khắc chế với Chân Ma cấp của chúng lại lớn đến vậy, đã vậy còn không hề bị suy yếu bởi trường khí thể hay trọng lực. Nhưng giờ thì tốt rồi, đám người máy này đã xong đời, giờ mục tiêu chính là phòng điều khiển. Tất cả đều phải cẩn thận, có trời mới biết trong đó liệu còn tăng phòng ngự chết tiệt nào hay không.” Rõ ràng là Ronnie có vị thế đứng đầu trong nhóm năm người này, sau khi cô ta nói xong thì cả bốn người còn lại đều lớn tiếng đồng tình. Tiếp theo, cả năm liền vỗ cánh, bay nhanh vào trong một hành lang trước mặt. Không lâu sau, trước mặt bọn họ xuất hiện một cánh cửa lớn làm bằng tinh thể hơi mờ đục, nhìn có vẻ vô cùng cổ xưa. Qua lớp tinh thể mờ đục, có thể lờ mờ thấy được phía bên có từng đợt ánh sáng vàng kim chiếu rọi. Năm người liếc nhìn nhau rồi cùng lấy ra Thiên Sinh Vũ Khí của mình, phía trên đó lập tức bắt đầu tuôn ra từng đám khí đen xì như mực. Tới khi Thiên Sinh Vũ Khí của cả năm người đã ngập tràn khí đen, bọn họ đồng loạt đưa vũ khí đánh về phía cánh cửa lớn bằng tinh thể kia. Chuyện ngoài dự đoán lại lần nữa xảy ra, cánh cửa tinh thể không ngờ lại quá yếu ớt, vừa chịu một đòn đã vỡ nát thành các khối vụn tinh thể. Tới lúc này thì cả bọn cuối cùng cũng thấy rõ được khung cảnh bên trong.

Phía bên trong là một khối cầu ánh sáng màu vàng kim khổng lồ có đường kính khoảng 300m. Nhìn xuyên qua màn ánh sáng, người ta có thể thấy loáng thoáng được bên trong có một vật thể có dạng tròn như quả trứng, không phải làm bằng kim loại, cũng không phải bằng gỗ hay đá, nói chung là không thể xác định được nó làm bằng chất liệu gì. Ánh sáng màu vàng kim chói mắt được phát ra từ chính vật thể hình trứng khổng lồ đó.

Ở xung quanh vật thể hình trứng này có đặt vô số các loại máy móc dụng cụ, cũng có rất nhiều các loại đường dẫn kết nối với bên ngoài của nó. Từ trong ‘quả trứng’ đó liên tục có những dòng ánh sáng màu vàng kim theo các đường dẫn chạy ra ngoài rồi đi vào đủ các loại máy móc không đọc nổi tên ở xung quanh, cả không gian căn phòng tràn ngập ánh sáng màu vàng kim, giống như khung cảnh trong một bộ phim khoa học viễn tưởng nào đó vậy.

Năm người kia đều bị ‘quả trứng’ khổng lồ trước mặt làm cho sững sờ hồi lâu. Mãi một lúc sau, bọn họ mới tỉnh táo lại, Ronnie lắc đầu nói: “Không ngờ cái Máy Chủ Linh Hồn Trung Tâm này lại khổng lồ đến vậy. Lúc trước tôi còn tưởng nó chắc chỉ bằng cỡ cục đá nhỏ thôi, thế mà hóa ra lại lớn đến mấy trăm mét thể này...”

Tuy bốn người còn lại cũng bị cảnh tượng làm cho choáng ngợp, nhưng dù sao cả bọn cũng không phải người bình thường, đã nhanh chóng ổn định lại đầu óc. Một người trung niên trong đám trầm giọng nói: “Cái Máy Chủ Linh Hồn Trung Tâm này chính là thứ làm nên Kế Hoạch Linh Hồn, không còn nó thì cũng sẽ không còn Kế Hoạch Linh Hồn nào nữa. Ronnie, chúng ta làm gì đây? Lập tức phá hủy thứ này ư?”

Trong mắt Ronnie lóe lên vẻ hung ác, cô ta gật đầu khẳng định rồi nói: “Chính xác! Mục đích của chuyến này chính là cái Máy Chủ Linh Hồn Trung Tâm này. Bằng bất cứ giá nào cũng phải phá hủy nó! Hừ hừ, còn nhớ cái đám bị biến thành người không ra người, quỷ không ra quỷ ở mấy tầng trên không? Bọn họ chính là vật hi sinh cho cái Kế Hoạch Linh Hồn này đó. Thủ lĩnh đã từng nói, những kẻ bị biến đổi thành ‘Kẻ Phản Bội’ trong Kế Hoạch Linh Hồn thậm chí còn không biết mình đã bị biến đổi thành thứ như vậy. Bọn họ vẫn giữ nguyên được ý thức, trí nhớ và tư tưởng của bản thân, chỉ không có trí nhớ về việc đã bị chuyển đổi mà thôi. Tới thời điểm mệnh lệnh của kẻ điều khiển được đưa ra, họ mới trong phút chốc biến đổi thành bộ dạng kia rồi ra tay giết chết chính người mà mình tin tưởng, thân cận nhất. Tôi nghĩ, nếu Thomas còn giữ được thần trí trong khi bị biến đổi thành cái bộ dạng kia, hẳn chắc hẳn sẽ khóc đến cạn nước mắt, khi thấy chính tay mình thương tổn tới người có ơn lớn với bản thân... Ra tay đi!”

Về hung ác cũng hiện lên trong mắt những người còn lại, tất cả cùng vùng lên Thiên Sinh Vũ Khí của mình, từng luồng sáng đen lập tức sắp được bắn ra. Tới lúc này, đám này đã không còn tiếc bất cứ gì nữa, tất cả đều có ý định dốc hết sức phá hủy cái Máy Chủ Linh Hồn Trung Tâm này ngay lập tức. Một đòn hợp lực của năm tên Nửa Bước Chân Ma đã đủ tương đương với sức công phá một đòn của Cung Diệp Vũ rồi!

Nhưng đúng lúc này, quảng sáng phía ngoài Máy Chủ Linh Hồn Trung Tâm bỗng nhiên vặn vẹo, nhộn nhạo một trận. Đến lúc ánh sáng ổn định trở lại thì phía ngoài quảng sáng đã xuất hiện hình ảnh lập thể của mười bảy người, mà mười bảy hình ảnh lập thể này dường như chính là hình ảnh của mười bảy vị đầu não các quốc gia đang ngồi trong một phòng họp nào đó.

“Dừng tay lại, đám Kê Sa Đọa kia! Các ngươi có biết mình đang làm cái gì không? Các ngươi đang tự tay phá hủy hy vọng cuối cùng của loài người đó!” Một trong số mười bảy vị kia quát lớn.

Năm người nhìn hình ảnh lập thể của mười bảy người kia, cùng cười khinh miệt. Gã trung niên lúc trước cười lớn: “Hy vọng cuối cùng? Phải là hy vọng cuối cùng của đám quyền quý, giàu có các người mới đúng chứ hả? Biến tất cả người trên thế giới này, cả người sống lẫn linh hồn thành nguyên liệu cho Kế Hoạch Linh Hồn, để giúp cho đám ‘ưu tú, danh nhân, giàu có’ các người sống sót, có phải vậy không?”

Mười bảy người kia nghe vậy cũng không hề lộ ra vẻ khiếp đảm hay bối rối gì, tất cả bọn họ đều là những tay già đời lão luyện, kinh nghiệm chính trường đầy mình. Trên thế giới này, chính trị gia chính là một đám xấu xa, bẩn thỉu, mà làm một kẻ đứng đầu quốc gia như bọn họ, có thể nói chính là xấu xa trong xấu xa, bẩn thỉu trong bẩn thỉu, đương nhiên sẽ không thể lung túng chỉ vì một câu chất vấn như vậy. Ngược lại, một người trong số đó chợt hỏi với vẻ dường như rất hứng thú: “Thế à? Vậy các ngươi cho rằng dạng tương lai nào là thích hợp cho thế giới này? Có lẽ Kế Hoạch Linh Hồn thật sự chỉ có thể bảo vệ tính mạng của những dạng người như ngươi nói, nhưng đó chẳng phải cũng là đã lưu giữ được hạt giống của loài người sao? Chẳng lẽ ngươi muốn lúc tận thế đến, tất cả loài người trên cả thế giới cùng nhau diệt vong, vậy mới là đúng đắn đó hả?”

Gã trung niên nghe vậy thì giận bầm mặt, hẳn đang muốn tiếp tục tranh cãi thì Ronnie bỗng nhiên phát tay chặn lại: “Không cần phải tranh cãi với bọn chúng làm gì. Dù sao thì trong mắt chúng, bọn ta cũng chỉ là những quân cờ có thể vứt bỏ bất cứ lúc nào, hoặc cùng lắm cũng chỉ là những nguyên liệu có ích mà thôi, trong mắt chúng đã không còn có cái gọi là sinh mệnh nữa rồi. Thế nên, tốt hơn là chúng ta nhanh phá hủy cái Máy Chủ Linh Hồn Trung Tâm này, sau đó lập tức ra ngoài theo thủ lĩnh rồi khỏi đây. Dù sao thì thủ lĩnh chắc chắn không thể chống chọi được với Thần Chiến Binh Obelisk quá lâu, chúng ta không thể làm chậm chân của Người.”

Bốn người còn lại nghe vậy thì khẽ gật đầu, không để ý tới hình ảnh lập thể của mười bảy người kia nữa mà đều vùng Thiên Sinh Vũ Khí của mình, đánh mạnh về phía ‘quả trứng khổng lồ’ màu vàng kim. Thế nhưng, năm luồng ánh sáng đen được đánh ra chỉ vừa tiếp xúc với tầng ánh sáng vàng bao bên ngoài ‘quả trứng’ thì đã bị màn ánh sáng đó chặn lại. Sau đó, một ngọn lửa màu vàng kim đột nhiên bùng lên dữ dội, thiêu rụi hoàn toàn những ánh sáng đen kia. Một đòn hợp lực dốc hết sức của năm người kia, vậy mà thậm chí không thể phá nổi tầng ánh sáng màu vàng bao bên ngoài ‘quả trứng’!

Không chỉ có vậy, ngay khi bên ngoài ‘quả trứng’ khổng lồ kia bùng lên ngọn lửa màu vàng kim, một cỗ uy áp mạnh tới mức kinh khủng đột nhiên xuất hiện trong căn phòng. Sự việc đột ngột khiến cho một người trong đám năm người không kịp đề phòng, bị đè bẹp rầm xuống đất, bốn người còn lại cũng phải chịu áp lực vô cùng khổng lồ, khiến cho bọn họ đang bay cũng rơi thẳng xuống đất, cả nửa ngày cũng không đứng thẳng dậy nổi.

“Thật ngu xuẩn! Trước thấy các ngươi đều đã đạt tới thực lực Chân Ma cấp, vì quý trọng người tài và cần tập hợp lực lượng để đối phó với tận thế nên mới muốn khuyên nhủ các ngươi một phen. Ai ngờ bọn ngươi lại dốt nát, ngu xuẩn tới vậy chứ... Rocky chắc đã nói cho các ngươi biết rồi đúng không? Văn minh Atlantis khi xưa đã bắt và chuyển đổi được thành công tổng cộng ba con quỷ quái Ma Vương cấp đỉnh cao. Ngoài Thần Rồng Bầu Trời Osiris bị Rocky lấy mất, Thần Chiến Binh Khổng Lồ Obelisk phòng ngự trung tâm đảo, vậy các ngươi nghĩ con quỷ quái Ma Vương cấp đỉnh cao cuối cùng ở chỗ nào?”

Trên hình ảnh lập thể, tổng thống Mỹ lắc đầu thờ dài. Lúc này, ông ta vừa dùng ánh mắt như nhìn người chết nhìn đám Kê Sa Đọa, vừa nói: “Con quỷ quái Ma Vương cấp đỉnh cao thứ ba, Thần Rồng Mặt Trời Có Cánh – Ra, hình thái nguyên thủy của nó chính là cái Máy Chủ Linh Hồn Trung Tâm này đó! Và nó cũng chính là kẻ mạnh nhất trong Tam Đại Quỷ Quái!”

Trong tiếng nói vang vọng, ngọn lửa màu vàng kim bên ngoài ‘quả trứng’ đã ngưng tụ lại, tạo thành hình dạng một con chim dài 30m bằng lửa. Lông vũ toàn thân nó do ngọn lửa vàng kim tạo thành, giống như chim công nhưng lại chói sáng hoàn mỹ hơn rất nhiều lần... Đó chính là sinh vật trong truyền thuyết: Phượng Hoàng!

Cùng lúc đó, tại tầng cách mặt đất 180m, bốn bốn người Dương Đình Thiên đang nhìn tới muốn lòi mắt vào những hình ảnh trên màn hình máy tính. Đó chỉ là một đoạn phim tư liệu trong kho dữ liệu ở tầng ngoài mà thôi. Thế nhưng, chỉ đó thôi thì đã đủ cho người ta biết được thứ Năng Lượng Tiêu Chuẩn mà chính phủ sử dụng trong các tổ chức linh hồn từ lâu mà có...

Bạn đang đọc truyện *Tử Vong Khai Đoan* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Q.5 - Chương 42: Kịch Chiến Đảo Phục Sinh! (8)

Bốn người Dương Đình Thiên ngây dại nhìn những hình ảnh hiện ra trên màn hình máy tính, đó là một vài đoạn ghi hình các thí nghiệm nghiên cứu. Bởi vì các video tài liệu này được sắp xếp theo thứ tự thời gian thực hiện, nên hiện giờ bốn người đang xem những video cũ nhất, chính là các đoạn ghi hình về các thí nghiệm đầu tiên của Kế Hoạch Linh Hồn cách đây nhiều năm.

Hình ảnh trong đoạn phim liên tục có mười người xuất hiện. Những người này gần như là sự tập hợp của đủ mọi chủng tộc, màu da, tuổi tác, giới tính. Trong số họ có cả người da trắng, da vàng, da đen, có người lớn tuổi, người trẻ tuổi, thậm chí còn có một bé gái chỉ khoảng mười một, mười hai tuổi... Tất cả những người này đều đang được đặt trên bàn thí nghiệm và bị gây tê, tuy cơ thể họ không thể cử động nhưng tinh thần thì lại minh mẫn tới mức dị thường. Qua hình ảnh video, bốn người thậm chí có thể thấy những người này đều đang không ngừng run rẩy, thậm chí nhiều người nơi khóe mắt còn có nước mắt chảy ra.

Sau đó, trên hình ảnh xuất hiện một vài người mặc trang phục phòng thí nghiệm màu trắng tới gần những mười người kia, đo đạc lấy số liệu của họ, đồng thời còn diễn giải quá trình làm thí nghiệm với thiết bị ghi hình.

“Như chúng ta đã biết, cường độ của linh hồn sinh ra sau khi con người chết đi phụ thuộc vào nghị lực, ý chí của họ khi còn sống. Đây là lý thuyết thực nghiệm được các quốc gia nghiên cứu ra, nhưng cũng đã được chứng thực qua các ghi chép của văn minh Atlantis. Không chỉ vậy, theo như người Atlantis thì cường độ linh hồn của một người còn phụ thuộc vào cảm xúc của người đó ngay khoảnh khắc trước khi họ chết đi. Ví dụ các cảm xúc như thù hận, thống khổ, tuyệt vọng... Trạng thái cảm xúc càng mạnh thì khi chết đi, cường độ linh hồn lại càng tăng cao.”

Người diễn giải là một nhân viên nghiên cứu tóc đã hoa râm. Ông ta vừa nói vừa chỉ đạo những nhân viên nghiên cứu khác tìm cho một người đàn ông trung niên bị bắt làm thí nghiệm một loại thuốc nào đó. Chỉ vài giây sau, người đàn ông trung niên kia bắt đầu co giật rất mạnh, miệng thét lên nhưng tiếng khàn đặc, dường như đang vô cùng đau đớn. Nhưng sự đau đớn đó cũng không kéo dài bao lâu, sau một lúc kêu gào thì cơ thể ông ta bỗng mềm nhũn, gục xuống không nhúc nhích. Ngay sau đó, một đám ánh sáng mờ lung giống như sương mù xuất hiện bên trên ông ta, chỉ hai ba giây sau, đám ánh sáng kia đã biến thành hình dạng của người đàn ông trung niên mới chết, linh hồn đó vừa xuất hiện liền ngay đại rơi xuống đất. Xem ra nơi làm thí nghiệm chính là Đảo Phục Sinh này, vậy nên linh hồn mới dễ dàng thực thể hóa tới vậy.

Mấy nhân viên nghiên cứu gần đó lập tức cầm một dụng cụ dạng ống dài tới gần, đưa về phía linh hồn kia. Chỉ một tiếng “vút” nhỏ vang lên, linh hồn kia còn không kịp giãy giụa chút nào thì đã bị cái ống kia hút mất. Sau đó, một nhân viên nghiên cứu chạy tới nhìn số liệu rồi thông báo: “Cường độ chấp niệm 93 đơn vị, tội nghiệt 21 đơn vị, Năng Lượng Tiêu Chuẩn 93 đơn vị.”

Tiếp theo, người tóc hoa râm kia lại chỉ đạo chọn một người sống khác để tiếp tục làm thí nghiệm. Lần này bọn họ chọn một cô gái tuổi còn khá trẻ, cô gái này bị tiêm liên vài liều thuốc một lúc. Sau khi bị tiêm thuốc, giống như người đàn ông trung niên, cô ta cũng vùng giãy giụa trong cơn thống khổ. Nhưng không chỉ như lần trước, lần này cô gái không những không chết ngay mà còn vùng vẫy trong đau đớn rất lâu. Thậm chí vì giãy giụa quá mạnh trong khi cơ thể bị cố định mà khiến một cánh tay của cô bị gãy, thế nhưng cô gái dường như không hề cảm thấy gì, vẫn chỉ biết giãy giụa điên loạn như dã thú. Mãi tới khi trên cơ thể cô dần nổi đầy những vết tụ máu, trông như máu sắp phun ra đầy người, cơ thể cô mới dần mềm nhũn rồi gục xuống. Trong cơn thống khổ vừa rồi, thậm chí cả phần vành mắt của cô cũng bị vỡ nát vì giãy giụa quá mạnh, khiến lúc này khuôn mặt cô nhìn qua dữ tợn, đáng sợ vô cùng!

Không bao lâu sau, linh hồn của cô gái trẻ đã xuất hiện. Máy tên nhân viên nghiên cứu bên cạnh lại dùng một cái ống hút linh hồn cô ta đi như lần trước. Một nhân viên sau khi xem xét số liệu thu được thì báo cáo: “Cường độ chấp niệm 114 đơn vị, cường độ tội nghiệt 37 đơn vị, Năng Lượng Tiêu Chuẩn 114 đơn vị.”

Người tóc hoa râm gật đầu, hẩn nhìn vào ống kính của thiết bị ghi hình rồi nói: “Như vừa thấy, khi sự thống khổ lúc tử vong tăng lên thì cường độ chấp niệm cũng sẽ tăng lên, tương tự, cường độ tội nghiệt và Năng Lượng Tiêu Chuẩn sinh ra cũng sẽ tăng lên. Biên độ tăng lên trong khoảng từ 20% đến 30%. Đây đã là một con số rất khó tin nhưng vẫn chưa phải là mức cao nhất.”

Nói xong, người tóc hoa râm lại chỉ đạo những còn lại tiếp tục làm việc. Vừa chỉ đạo, hẩn vừa đi tới bên cạnh một người bị thí nghiệm còn sống rồi nói: “Bé gái này là một trẻ mồ côi, tuy nhiên cô bé còn có một người anh trai, tình cảm của hai người rất sâu sắc. Nhưng cách đây hai năm, anh trai của cô bé đã chết sau một tai nạn giao thông, từ đó cô bé đã mắc phải chứng tự kỷ. Theo lẽ thường, một người tư tưởng chưa trưởng thành, ý chí cũng không kiên định như vậy thì sau khi chết đi, linh hồn sinh ra sẽ rất yếu ớt, thế nhưng chúng tôi đã tìm được cách để làm cho cường độ chấp niệm tăng lên cực lớn, biên độ gia tăng thậm chí còn vượt qua 100%!”

Trong khi người đàn ông kia nói, đã có nhân viên nghiên cứu tới tìm cho cô bé kia một liều thuốc. Lần này, cô bé kia ngược lại không hề giãy giụa mà lại nằm yên như đang ngủ say, thế nhưng ngủ chưa được bao lâu thì cô bé bắt đầu la khóc ầm lên, đồng thời còn luôn miệng gọi các từ như “anh ơi”, “đừng đi”, thân thể cũng vùng vẫy mạnh, hai tay liên tục đưa lên giống như muốn nắm lấy thứ gì đó. Nhưng đến cuối cùng, cơ thể cô bé cũng rũ xuống, nằm yên không nhúc nhích nữa.

“Vừa rồi chúng ta đã dùng thuốc gây ảo giác do chính văn minh Atlantis tạo ra, khiến cho bé gái kia không ngừng phải trải qua thời khắc mà anh trai mình chết đi trong mơ, làm cho tinh thần đi tới ngưỡng thống khổ và tuyệt vọng cùng cực. Như vậy khi sinh ra linh hồn...” Người tóc hoa râm vừa nói vừa chỉ vừa cô bé đã nằm bất động trên bàn thí nghiệm.

Không bao lâu sau. Từ thi thể của cô bé kia quả thật đã xuất hiện một ánh sáng mờ lung như sương khói. Cùng xuất hiện với linh hồn cô bé là một đám mây đặc tội nghiệt quay xung quanh. Mà khi linh hồn cô bé vừa xuất hiện thì một nhân viên nghiên cứu bên cạnh đã lập tức đưa cái thiết bị giống như ống lớn lên, hút linh hồn cô vào trong đó. Lát sau, một nhân viên nghiên cứu hô lớn lên số liệu: “Chấp niệm 241 đơn vị, tội nghiệt 97 đơn vị, tạo ra Năng Lượng Tiêu Chuẩn... 482 đơn vị! Sức chứa đạt tới gấp hai lần!”

Người đàn ông tóc hoa râm nghe xong khẽ gật đầu, tiếp theo mới quay lại nhìn vào thiết bị ghi hình nói: “Đúng như vậy. Sự thống khổ càng lớn thì sau khi chết đi, cường độ chấp niệm, tội nghiệt và Năng Lượng Tiêu Chuẩn thu được cũng càng lớn. Đây là kết luận trước mắt đã tìm được nhưng nguyên lý ở đây là gì thì đến nay vẫn chưa tìm ra, ít nhất là trước khi hoàn toàn nắm giữ được khoa học kỹ thuật của văn minh Atlantis, chúng ta sẽ chưa thể làm rõ được tất cả những bí ẩn này. Tương tự như vậy, chúng ta còn có một vấn đề quan trọng khác: Năng Lượng Tiêu Chuẩn từ đâu mà ra? Vì sao mà dù cường độ của linh hồn là bao nhiêu, thì cũng chỉ trong nháy mắt khi linh hồn đó được hình thành, nó sẽ được đổ đầy Năng Lượng Tiêu Chuẩn? Đây là một vấn đề đang cần tăng cường nghiên cứu thật mạnh, nhằm giải quyết tình trạng không đủ Năng Lượng Tiêu Chuẩn để cung ứng cho các tổ chức linh

hồn. Cá nhân tôi đề nghị sử dụng phương pháp vừa rồi để tạo ra lượng lớn Năng Lượng Tiêu Chuẩn. Nếu khiến cho tinh thần con người đạt tới mức cực độ thống khổ nhưng vẫn có thể sống sót trong một thời gian dài, vậy thì chấp niệm sẽ gia tăng với biên độ lớn đến dị thường. Cho tới nay, mức chấp niệm lớn nhất chúng ta từng đạt được là hơn 700 đơn vị với sức chứa gấp tám lần. Cá nhân tôi tin tưởng rằng đây mới chỉ là khởi đầu...”

Dương Húc Quang đập mạnh xuống bàn phím một cái, khiến đoạn ghi hình bị tắt đi giữa chừng. Cả bốn người ngây dại hồi lâu, rồi cũng không biết bao lâu sau, hai tay Nhậm Trần bỗng khép chặt lấy cơ thể chính mình, toàn thân co rút lại: “Năng Lượng Tiêu Chuẩn trong cơ thể ta lấy từ chính những linh hồn kia ư? Chính là như vậy ư?”

Thiếu nữ vẫn luôn giữ dáng vẻ lạnh băng kia, lúc này lại run rẩy như một đứa trẻ, trên khuôn mặt xinh đẹp là vẻ sợ hãi cùng cực, như thể chỉ ngay khoảnh khắc sau đó sẽ lập tức hét âm lên vậy. Dương Húc Quang vội vàng chạy lại ôm chặt Nhậm Trần vào lòng, vừa an ủi cô vừa nói: “Yên tâm đi, có nhớ ta vẫn luôn có thói quen thu gom Năng Lượng Tiêu Chuẩn không? Năng Lượng Tiêu Chuẩn mà người và Cung Diệp Vũ thường sử dụng đều là những thứ ta thu gom được từ trên chiến trường đấy. Đã rất lâu rồi chúng ta không đi lấy Năng Lượng Tiêu Chuẩn từ tổ chức linh hồn, mà ta lại còn là người có năng lực đặc thù Không Gian Lưu Trữ nữa đó thôi. Vậy nên người yên tâm đi nhé!”

Nhậm Trần khó nhọc ngẩng đầu lên hỏi: “Thật vậy ư? Thật sự không phải Năng Lượng Tiêu Chuẩn từ những người này ư?”

Dương Húc Quang lập tức cười rạng rỡ: “Yên tâm đi, ta đã bao giờ lừa gạt gì người chưa nào?”

Nhậm Trần lúc này mới lặng lẽ khẽ gật đầu, rồi chẳng biết cô lấy sức lực đâu ra, liền đẩy Dương Húc Quang ra. Dương Húc Quang đầu tiên là thoáng sửng sốt, sau đó mới vừa cười khổ vừa quay đi, trở lại bên bàn phím nói: “Không biết vì nguyên nhân gì mà tường lửa của máy chủ đã hoàn toàn biến mất, khiến cho chúng ta giờ có cơ hội tìm hiểu thêm một phần bí mật... Ta biết rằng những điều này đều rất tàn ác, nhưng chúng ta vẫn bắt buộc phải xem. Hơn nữa còn phải nhớ khắc sâu tất cả vào trong lòng. Nếu như ta đoán không sai thì sau trận chiến Đảo Phục Sinh lần này, cục diện thế giới sẽ hoàn toàn đảo lộn đó.” Nói xong, hắn lại lần nữa nhấn lên bàn phím, trên màn hình lại bắt đầu chiếu một đoạn video mới.

Khung cảnh trong đoạn phim là một kiến trúc giống như một căn phòng vô cùng rộng lớn. Căn phòng này được đặt đầy kín các lồng kính có hình dạng như những chiếc quan tài, đám nhân viên nghiên cứu mặc đồ màu trắng của phòng thí nghiệm cũng đi lại khắp nơi, chỉ khác rằng người thuyết trình trong video này lại là một người đàn ông trung niên.

Người đàn ông trung niên kia nói về phía thiết bị thu hình: “Lần thứ ba vận hành thử nghiệm Bể Chứa... Qua hai lần thất bại trước, chúng ta đã có thể kết luận rằng con người thực sự có một mốc giới hạn tinh thần nhất định. Nếu như vượt quá giới hạn đó mà cơ thể không chết, vậy thì cơ thể này sẽ bắt đầu có được các đặc tính của linh hồn, cũng có nghĩa là trở thành một người sống có đặc điểm như linh hồn. Tuy nhiên, rất đáng tiếc rằng khi tinh thần của một người đã vượt quá giới hạn, người đó sẽ lập tức rơi vào trạng thái điên loạn, vì vậy mà không thể dùng bọn họ làm binh sĩ được nữa. Có lẽ đó cũng là nguyên nhân mà văn minh Atlantis đã không sử dụng người sống đạt tới ‘giới hạn’, mà lại biến bọn họ thành một thứ khác... Bể Chứa.”

“Nói thật, tuy đây đã là lần thứ ba tôi chịu trách nhiệm vận hành thử nghiệm Bể Chứa, nhưng rất nhiều cơ chế của nó đến nay vẫn không hề hiểu rõ. Thậm chí có thể nói rằng, chúng ta vẫn chưa tìm hiểu hết được 100% các nguyên lý của Bể Chứa này. Nếu không phải vậy thì chúng ta đã có thể tự tin mà khẳng định rằng: Bể Chứa chính là một bước nhảy vọt trong cuộc cách mạng công nghệ của nhân loại. Bạn cứ thử nghĩ mà xem, 100 người vượt qua ‘giới hạn’ sẽ cung cấp được năng lượng tương đương với một nhà máy điện hạt nhân loại nhỏ, mà lại không hề ô nhiễm, không tiêu tốn nhiên liệu, chỉ cần duy trì dung dịch dinh dưỡng và phí tổn bảo vệ, bảo dưỡng thiết bị. Thậm chí, khi chúng ta đã hoàn toàn nắm giữ được công nghệ chế tạo người máy của văn minh Atlantis, chúng ta hoàn toàn có thể dùng năng lượng thu được từ Bể Chứa để vận hành người máy, sau đó dùng chính những người máy đó để làm các công việc duy trì Bể Chứa. Và như vậy, động cơ vĩnh cửu không thể tồn tại trong vật lý học đã xuất hiện!”

Gã đàn ông trung niên này thật đúng là một kẻ cuồng nghiên cứu, hắn càng nói càng phấn khích, đến những câu sau cùng thậm chí còn hét tướng lên. Mấy tên nhân viên bên cạnh thấy không ổn thì vội kéo ống tay áo hắn một cái, gã trung niên lúc này mới như bừng tỉnh, vừa cười cười xấu hổ vừa nói tiếp: “Động cơ vĩnh cửu các loại chỉ là giấc mơ của cá nhân tôi. Đương nhiên, vấn đề gấp rút nhất lúc này là kiến tạo xong Bể Chứa. Hai lần trước chúng ta xây dựng Bể Chứa thất bại, nguyên nhân là vì chúng ta chưa nghiên cứu đủ về công suất phát năng lượng của phản ứng. Vì Bể Chứa sử dụng chính con người đạt tới ‘giới hạn’ để sản xuất năng lượng, nên đương nhiên không thể giống như nhà máy điện nguyên tử - vận hành đạt tới 90% công suất mà vẫn ổn định. Sau khi nhóm nghiên cứu của chúng tôi thảo luận, đã thống nhất rằng công suất lớn nhất chỉ có thể đạt tới 70%. Nếu như vượt qua mốc này, cơ thể của người đạt tới ‘giới hạn’ sẽ dần suy yếu, sau thời gian dài suy yếu thậm chí sẽ dẫn tới tử vong. Còn nếu như công suất vượt qua 95%, vậy thì có khả năng rất cao là những người đạt tới ‘giới hạn’ kia sẽ tự nổ tung vì đã phát ra năng lượng quá lớn trong thời gian ngắn. Đó chính là nguyên nhân thất bại của hai lần vận hành thử trước...”

Nói đến đó, người đàn ông kia vẫy tay ra hiệu một cái, ống kính máy ghi hình lập tức chuyển về phía những lồng kính như quan tài phía sau hắn ta. Lúc này, mọi người có thể thấy được, trong tất cả những lồng kính đặt chặt kín căn phòng kia... đều có người sống đang nằm! Tất cả người sống đó đều nằm yên không nhúc nhích như đang ngủ say. Mà đặc biệt là những người này lại có một vài điểm khác với người thường, ví dụ như có người miệng lớn hơn bình thường một chút, có người tai dài hơn một chút, có người cổ dài hơn, có người trên mặt lại có vậy nhỏ... Tóm lại là nhìn qua thì không thấy có gì lạ, nhưng nếu nhìn kỹ sẽ thấy những người này đúng là có những đặc điểm khác biệt nhỏ với người thường.

Cả không gian nơi này gần như không có gì khác ngoài những lồng kính nên tạo ra vẻ trống trải dị thường. Ở đây ít nhất phải có mười nghìn lồng kính, thậm chí có thể tới một trăm nghìn cái... Nói cách khác, có thể có đến một trăm nghìn sinh mạng bị giam cầm ở đó!?

Gã trung niên kia tiếp tục nói: “Để cho bọn họ không ngừng sản sinh ra Năng Lượng Tiêu Chuẩn, thì điều bắt buộc là phải để ý thức của họ cảm nhận được nỗi thống khổ. Bất kể dạng thống khổ nào cũng đều được: tuyệt vọng, đau đớn, điên loạn, dạng nào cũng đều được. Vậy nên, kết hợp sử dụng dịch dinh dưỡng của chúng ta với thuốc gây ảo giác của văn minh Atlantis, chúng ta đã đạt được hiệu quả cao tới phi thường: chỉ cần 15 phút đã có thể tạo ra một nghìn người đạt tới ‘giới hạn’ hoặc tạo ra đủ dinh dưỡng để duy trì nhu cầu của mười nghìn người trong một ngày. Còn về những người trong Bể Chứa, họ sẽ mãi chìm trong những giấc mơ, ý thức cảm thụ lập đi lập lại các dạng thống khổ và không ngừng sản xuất ra Năng Lượng Tiêu Chuẩn...”

Xem xong đoạn ghi hình này, bốn người lại lần nữa rơi vào trạng thái ngây dại. Mãi một hồi lâu sau, Dương Húc Quang mới cười khổ: “Xem ra Cung

Diệp Vũ sắp tới sẽ có nhiều việc phải làm lắm đây... Đám súc sinh trời đánh này!” Dương Húc Quang đã không nhìn được nữa mà gào ầm lên, vẻ tươi cười của hắn lúc này đã biến thành dữ tợn và tràn ngập sát ý!

Dương Đình Thiên liền vỗ vai hắn rồi nói: “Xem tiếp những nội dung sau đó đi... Chúng ta giờ chỉ có thể đứng ngoài xem mà không thể làm gì để ngăn cản. Việc duy nhất chúng ta có thể làm là ghi nhớ những thông tin này, để có thể nói cho những người khác biết nơi đây đã diễn ra những gì... Sau đó, tiêu diệt đám súc sinh này!”

Dương Húc Quang khẽ gật đầu, hắn lại tiếp tục gõ bàn phím, vừa nhìn những thông tin hiện ra vừa nói: “Tiếp theo... Há? Kế hoạch cải tạo, tăng cường sức mạnh cho người nhà của lãnh đạo mười bảy nước? Phân nhánh của Kế Hoạch Linh Hồn... Thí nghiệm nâng cao năng lực của người sống?”

Màn hình máy tính lại thay đổi, những hình ảnh mới hiện ra...

Bạn đang đọc truyện *Từ Vong Khai Đoan* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Q.5 - Chương 43: Kịch Chiến Đảo Phục Sinh! (9)

Tại các nơi khác trên Đảo Phục Sinh, những người còn lại cũng không hề biết tình hình của bốn người Dương Đình Thiên ra sao. Lúc này, trận đánh trên bầu trời cũng đã bước vào giai đoạn cao trào nhất. Thân thể ma thần vốn cao tới trăm mét của Rocky vừa mới bị Thần Chiến Binh Không Lỗ Obelisk đánh cho ‘nát như tương’. Nếu không nhờ có Thế Giới Xà lập tức ném ra một đám mây đen, chữa trị hoàn toàn cho hắn thì có khi giờ Rocky đã tan thành khối bụi rồi cũng nên.

“... Không thể không thừa nhận, ta đã tính sai!”

Sau khi đã được chữa trị hoàn tất, Rocky cũng không lần nữa lao lên dây dưa với Thần Chiến Binh, mà trên người lại bùng mạnh lên trường khí thể bóng tối. Trường khí thể của hắn vọt lên cao tới vài trăm mét, xuyên qua màn sáng phòng vệ vốn đã trăm ngàn lỗ thủng, sau đó dễ dàng dung hợp với trường khí thể bóng tối của con rồng đen khổng lồ.

Cùng lúc, Thần Chiến Binh Obelisk lại đưa tay, phóng ra một luồng ánh sáng rực rỡ, hoa lệ, bao phủ cả cơ thể Rocky vào bên trong. Thần Chiến Binh lập tức vọt mạnh lên cao, lần nữa tung ra một quyền khủng bố về phía Rocky. Trên đầu nắm đấm của tên khổng lồ, không gian từng tắc vỡ vụn như thủy tinh! Một đòn chân chính của hắn có sức công phá khủng khiếp tới như vậy, nếu bị đánh trúng thì đừng nói là Rocky, ngay cả con rồng đen trên bầu trời kia cũng sẽ tan xương nát thịt. Thậm chí... cả cái Đảo Phục Sinh này cũng sẽ bị đập nát như!

Nhưng khi một đòn đánh nát không gian kia vọt tới, xuyên vào trong trường khí thể bóng tối thì lại không đánh trúng bất cứ một thứ gì. Chỉ trong nháy mắt vừa rồi, Rocky đã lách mình tới được bên cạnh đầu của con rồng đen khổng lồ. Không rõ là bằng cách nào nhưng quả thật chỉ trong chớp mắt vừa rồi, hắn đã vượt qua khoảng cách lên tới nghìn mét!

“Không ngờ rằng chính phủ thế giới thật sự dám bỏ qua sự an nguy của Bể Chứa, để mặc cho mấy tỷ đô-la Mỹ tan thành bọt xà phòng, chỉ để sử dụng Thần Chiến Binh Obelisk này vài phút. Mà lại càng không ngờ đám heo đó còn vô dụng đến vậy, đã vậy được rồi mà còn không giết nổi Cung Diệp Vũ. Thật là ta quá thất vọng... Mà thôi, để hôm nay ta cho các ngươi xem sức mạnh khi Thế Giới Xà Jörmungandr kết hợp với Vòng Giam Cầm...”

Rocky đứng lơ lửng giữa không trung bên trên cái đầu rồng khổng lồ, thân thể vẫn là người khổng lồ cao tới trăm mét. Chẳng qua lúc này cũng là thời điểm Cung Diệp Vũ vừa dùng một đạo toàn lực Chân Ma đỉnh cao để đánh xuyên rồi chui thẳng vào trong cơ thể Thế Giới Xà. Không những vậy, kết hợp với sử dụng trường khí thể bá đạo, thực lực của Cung Diệp Vũ đã tới mức cực mạnh, khi hắn dốc hết sức thì cả Thế Giới Xà cũng không thể ngăn cản nổi. Lúc này, người ta có thể thấy được liên tục có những quả cầu sét màu tím nổ tung từ bên trong cơ thể của con rồng khổng lồ, từng đám máu thịt nổ văng tứ tung như hơi nước bay đi sau khi bong bóng tan vỡ. Mắt thấy Cung Diệp Vũ như sắp đánh nát con rồng từ bên trong nó thì Rocky bỗng xuất hiện ngay trên đầu rồng. Rồi không biết hắn làm trò gì mà bỗng có một ký hiệu hình tam giác kỳ dị bay ra từ trong mắt hắn, tiếp đó dần biến thành hình dạng một vòng tròn với đường kính khoảng 50cm. Ngay sau đó, vòng tròn kia bay tới, chui thẳng vào vị trí ngực hắn.

“Ám khí – Con Mắt Của Loki! Giải Phóng Tên Thật!”

“Ring of Nibelungen!” (1)

Thời khắc Rocky quát lớn một tiếng, vòng tròn kia bay vào chính giữa ngực hắn. Tức thì, những mảng mặt đất đá đã nứt vỡ, bong chóc, xe cộ không được cố định, những khối bê tông của các tòa nhà đổ nát, thậm chí cả một vài người sống liền bắt đầu bay lên khỏi mặt đất. Sau đó, trong một cảnh tượng không thể tin nổi, tất cả từ từ bay về phía con rồng đen khổng lồ, giống như trọng lực của cả thế giới bỗng chốc đã đổi chiều.

Cung Diệp Vũ đang sáng khoái ‘đập phá’ bên trong cơ thể con rồng thì lại phải chịu tác động hoàn toàn ngược lại với những gì diễn ra bên ngoài. Một lực đẩy vô cùng khổng lồ đột ngột xuất hiện, đẩy hắn văng ra ngoài như một quả đạn pháo rời nòng. Một tiếng ‘ầm’ lớn vang lên, ‘quả đạn pháo màu tím’ gây ra một tiếng nổ lớn khi xé tan bức tường vận tốc âm thanh, trong khoảnh khắc như biến thành một ngôi sao băng màu tím lóng lánh bay khỏi bầu trời. Có trời mới biết hắn đã bị thổi bay tới nơi nào rồi!

“Ha ha ha, tưởng rằng Thế Giới Xà điều khiển trọng lực là chỉ có ‘hút’ thôi sao? Trọng lực là bao gồm cả lực hút lẫn lực đẩy đó Cung Diệp Vũ à. Giờ thì tên ngu ngốc nhà ngươi hãy bay ra ngoài vũ trụ mà làm một vì sao đi nhé! Vậy là từ nay ta đã không còn phải nhìn thấy cái tên quái vật không nên có mặt trên đời như nhà ngươi rồi!” Rocky đứng đó cười phá lên can rở. Chỉ là, không hiểu hắn có biết rằng... thân thể ma thần cao tới trăm mét lúc này của hắn nhìn kiểu nào cũng thấy giống quái vật. Một con quái vật lại kêu gào mắng người khác là quái vật?! Chuyện này đúng là làm cho người ta cảm thấy thật quái gở.

Đến khi Rocky cười điên dại một hồi xong, hắn ngẩng đầu liếc nhìn Bùi Kiều. Thế nhưng hắn cũng không nhảy tới tấn công Bùi Kiều, mà cơ thể lại dần hạ xuống, chìm vào trong đầu con rồng đen. Tới lúc hơn nửa thân dưới cơ thể không lồ của hắn đã dung hợp vào với con rồng, gần như chỉ còn phần thân người từ ngực trở lên, sự dung hợp này mới dừng lại.

“Ha ha ha! Đây chính là cấp độ sức mạnh của Thế Giới Xà đó sao? Tuy chỉ có thể sử dụng được khoảng 20%... nhưng vậy cũng đã là quá đủ rồi! Khi sức mạnh giống như của thần này đã được điều khiển bởi ta, chứ không phải chỉ đánh bằng bản năng của Thế Giới Xà như vừa rồi, vậy thì đã quá đủ để hủy diệt các người và cả cái Đảo Phục Sinh này rồi!” Sau khi hơn nửa người đã dung hòa vào cơ thể của con rồng đen, Rocky nhắm nghiền hai mắt lại, một hồi lâu sau, hắn mở mắt, đồng thời lại cất cái điệu cười sảng sặc can rở mà khó nghe, đã trở thành ‘thương hiệu’ của mình.

Nhưng đúng lúc này, Thần Chiến Binh Obelisk dưới mặt đất lại lần nữa đưa tay, phóng ra luồng ánh sáng rực rỡ hoa lệ, bao phủ cả thân hình của con rồng khổng lồ lại. Sau đó, con rồng bắt đầu bị kéo xuống phía dưới với tốc độ rất nhanh... Nói chính xác thì dường như khoảng không gian nơi con rồng đen lơ lửng đang bị thay đổi vị trí, bị dời tới không gian dưới mặt đất.

“Muốn chết! Chỉ là một con rối thậm chí không có cả bản năng mà thôi. Dù ngươi có thể sử dụng được cấp độ sức mạnh cao hơn Thế Giới Xà thì cũng có làm được gì?” Rocky cao giọng gầm lên. Tiếp theo, trường khí thể bóng tối toàn thân ào ào tụ lại thành một khối. Trường khí thể trải dài khắp toàn thân rồng dài nghìn mét, lúc này vậy mà đã ngưng tụ lại thành một khối cầu đen đặc đường kính chỉ hơn 30m. Quả cầu kia đen thẫm thẫm như một hố đen vũ trụ, trôi nổi trước miệng con rồng. Mà lúc này thì khoảng cách giữa con rồng khổng lồ và Thần Chiến Binh cũng đã chỉ còn khoảng trăm mét ngắn ngủi, Thần Chiến Binh đã nâng cánh tay lên, chuẩn bị tung ra quả đấm với sức công phá đạt tới cấp độ phá nát không gian của mình. Nhưng không ngờ, đúng lúc này thì Rocky đã điều khiển con rồng đen cướp thời cơ, phát động tấn công trước!

“Pháo Co Rút!”

Con rồng đen đang bị Rocky điều khiển gầm lên một tiếng vang dội, quả cầu đen thẫm thẫm trước miệng giống như Long Châu (2) của nó lập tức quay tròn với tốc độ cực nhanh. Một lực hút vô cùng kinh khủng bỗng tỏa ra xung quanh, mỗi khi lực hút lan ra, không gian xung quanh khối cầu liền rơi vào tình trạng vặn vẹo dữ dội, thậm chí cả ánh sáng xung quanh cũng bị khối cầu đó nuốt mất. Mà không chỉ đứng yên một chỗ, quả cầu đó lập tức bay vọt về phía Thần Chiến Binh Khổng Lồ Obelisk với tốc độ cực nhanh. Ngay khi nắm đấm của Thần Chiến Binh mới đưa lên thì quả cầu đen kia đã đâm thẳng vào trước ngực hắn. Rồi hầu như không có một chút sức chống cự, thân hình khổng lồ cao tới 800m kia lập tức bị đánh lún sâu vào lòng đất, sau đó còn tiếp tục bị đẩy ‘bay’ tít ra xa. Mặt đất dường như phải hứng chịu một trận động đất cấp mười hai, liên tục có những vết nứt lan khắp nơi, mặt đất bên trên khu vực mà Thần Chiến Binh đã ‘bay’ qua thậm chí còn lập tức bị đẩy trời hẳn lên cao. Đó hiển nhiên là những dấu vết khi Thần Chiến Binh ‘bay’ đi trong lòng đất! Một đòn này, đã cho Thần Chiến Binh đang ở trung tâm Đảo Phục Sinh ‘bay’ thẳng ra xa hơn 10km, thậm chí gần như đánh sập một phần khu vực bên ngoài của đảo. May là lúc trước chiến đấu đã kéo chiến trường ra cách xa tòa nhà trung tâm của hòn đảo, nếu không thì trúng phải đòn này, tòa nhà trung tâm kia hẳn là đã bị san phẳng!

“Ha ha ha, đã nhìn thấy chưa? Đây chẳng phải là sức mạnh của thần đó sao! Chỉ vụn vụn là 20% sức mạnh của Thế Giới Xà mà đã khủng bố tới vậy, thế thì ai có thể ngăn cản được ta đây? Ai có thể chống lại nổi ta? Ha ha ha, hồi đấm phàm tục kia, ta chính là...” Rocky lại phá lên cười ha ha. Tuy giờ phút này hắn đang trong hình thái ma thần, thế nhưng cái thần thái can rở vô cùng kia thì lại không khác lúc trước một chút nào, cứ như thể cái tướng mạo ma thần này vốn cũng đã trông can rở y hệt như hắn vậy.

“Trí tuệ người bình thường...”

Ngay khi Rocky còn đang cười sảng sặc như điên dại trên bầu trời, một giọng nữ trong trẻo bỗng đột ngột vang lên ngay bên tai hắn. Thậm chí, khi hắn còn chưa có cơ hội để tập trung trở lại, thì một vầng sáng chói mắt đã lóe lên ngay cạnh hắn. Một giây sau, phản kết nối với con rồng đen của cơ thể hắn đã bị chặt đứt, nửa người còn lại bên trên cứ thế mà bay tít lên cao.

“Ngươi đã phạm phải ba sai lầm chí mạng. Thứ nhất: ngươi đáng ra không nên dồn toàn bộ lực lượng của tập đoàn Kê Sa Đọa vào một đợt tấn công duy nhất. Có Thế Giới Xà Jörmungandr trong tay, ngươi muốn đến hay muốn đi cũng không ai cản nổi. Khi còn chưa biết được các ‘lá át chủ bài’ trong tay chính phủ, ngươi nên đánh nhiều trận nhỏ lẻ để khiến chính phủ phải lộ hết bài. Thậm chí ngươi có thể đánh du kích, vài ngày tới phá một lần. Ngươi đã biết rõ nhược điểm của Bê Chứa, nên hẳn phải biết là nếu dụ được Thần Chiến Binh Khổng Lồ Obelisk ra sớm thì chẳng mấy chốc Bê Chứa sẽ quá tải, khi đó thì Thần Chiến Binh sẽ chỉ còn là đồng sắt vụn. Lúc đó ngươi mới dồn toàn bộ lực lượng Kê Sa Đọa vào chiến trường, thế thì thắng lợi thuộc về ngươi sẽ là điều không thể nghi ngờ. Tiếc rằng ngươi không những không làm vậy, mà còn khiến cho tập đoàn Kê Sa Đọa vốn là lực lượng quyết định thắng bại hầu như bị diệt sạch, để đổi lấy kết quả chỉ là diệt đi một bộ phận Tự Do Linh Hồn mà thôi. Mà điều đó thì hầu như chẳng giúp ích gì được cho kế hoạch phá hủy Máy Chủ Linh Hồn Trung Tâm của ngươi. Ngu xuẩn...”

“Thứ hai...”

Quầng sáng chói mắt kia dần dần yếu đi, để lộ ra bên trong là một người đẹp Bắc Âu đẹp tới khuynh đảo thế gian, một mái tóc dài óng ả tung bay, khiến cho dung nhan nàng càng thêm đẹp đẽ. Chỉ có điều biểu cảm của nàng lại quá sức lạnh nhạt, không biểu hiện ra bất kỳ một gợn cảm xúc nào.

“Thứ hai... ngươi không nên chọn thời điểm tấn công Đảo Phục Sinh vào lúc hội nghị mười bảy nước vừa bắt đầu. Cho dù Kế Hoạch Linh Hồn có được thông qua trong hội nghị này đi nữa, thì chuyện thực thi nó cũng không phải thể chỉ ‘ngày một, ngày hai’. Ngươi hoàn toàn có thể chờ tới khi Đảo Phục Sinh phòng thủ không quá cần mật, rồi cho Kê Sa Đọa đóng giả thành Tự Do Linh Hồn bình thường, tới tiến hành đánh lén. Khi ấy thì tỷ lệ thành

công sẽ lên tới 70%. Đáng tiếc là người không làm vậy. Là vì người tự nhận rằng có sức mạnh của Thế Giới Xà thì đã là vô địch, có thể không coi tất cả ra gì? Vậy nên, người ngược lại chọn thời điểm Đảo Phục Sinh phòng thủ nghiêm ngặt nhất, tập trung lực lượng dày nhất để tấn công. Hành vi đó là kết quả thể hiện sự tin quá lớn của người đó sao?”

“Thứ ba...”

Người đẹp Bắc Âu lạnh lùng kia đang ngồi trên một con Pegasus (3), tay cầm một thanh kiếm lớn màu bạc, mỗi khi thanh kiếm chuyển động đều có ánh sáng bạc lan tỏa. Đồng thời, nàng còn mặc một bộ giáp thủy tinh nửa người, che chắn các phần quan trọng trên cơ thể, thoát nhìn vừa xinh đẹp vừa uy vũ. Nhưng quan trọng nhất là quanh nàng còn có một trường khí thể tồn tại! Người đẹp chấn động hồn phách này vậy mà cũng là một cường giả Chân Ma cấp?!

“Valkyrie! Kẻ có năng lực Valkyrie! Sao người lại có mặt ở đây? Mà người... lại còn là Chân Ma cấp? Không thể nào! Không thể nào...” Nửa thân trên bị tách khỏi con rồng khổng lồ của Rocky vẫn có thể bay giữa không trung. Hắn vừa lớn tiếng gào thét, mắt vừa liên tục phun ra ngọn lửa màu đen về phía con ngựa bay do Valkyrie điều khiển.

“Thứ ba... Người không được phép tính toán tỷ lệ thành công dựa trên vận may của mình và vận rủi của kẻ khác. Tự tưởng tượng cho mình là ‘nhân vật chính’ đó chính là biểu hiện rõ nhất của trí tuệ người bình thường. Có Vòng Giam Cầm – hay còn gọi là Ring of Nibelungen trong tay, người có thể tạm thời dung hợp với Thế Giới Xà, rồi nghĩ rằng chỉ cần dùng một chiêu mạnh nhất với toàn bộ sức mạnh là có thể đánh bại Obelisk, sau đó dễ dàng đoạt được thắng lợi cuối cùng? Đầu tiên thôi bay Cung Diệp Vũ ra ngoài vũ trụ, sau đó quan sát Bùi Kiều, xác định rằng hắn không còn sức chiến đấu đáng kể nào, vậy là người có thể vô tư rồi? Thế nên người lập tức dùng tuyệt chiêu, giúp ta phát hiện ra thời kỳ suy yếu hai mươi giây không thể sử dụng trường khí thể bóng tối của Thế Giới Xà... Trong lúc này, thứ đó chẳng qua cũng chỉ là một đồng thịt khổng lồ mà thôi.”

“Chưa kể... người cũng đã quá coi thường kẻ mạnh nhất thế giới rồi đấy. Đây là thực lực chân chính của bản thân hắn chứ không phải thứ sức mạnh vay mượn như người đâu...”

Valkyrie nói mà khuôn mặt không hiện lên bất cứ một biểu hiện cảm xúc nào. Con ngựa có cánh nàng cười né qua ngọn lửa đen, sau đó một lần nữa hóa thành một quang sáng chói mắt phi thẳng về phía cơ thể chỉ còn nửa thân trên của Rocky. Luồng ánh sáng đâm thẳng xuyên qua lồng ngực của Rocky, khiến cho trên người hắn lại có thêm một lỗ thủng to bự.

Lúc này thì Rocky đã kinh hoàng thực sự rồi. Hắn gào lớn một tiếng, định kéo một đám mây đen bay quanh con rồng đen về phía mình, hòng chữa trị thân thể một lần nữa. Nhưng đúng này, từ trên đỉnh cao tới vô cùng tận của bầu trời, một luồng sét giống như con rồng do ánh sáng tím tạo thành ầm ầm đánh xuống, gần như chỉ trong một phần nhỏ tích tắc, xẹt qua rồi bỏ đôi cơ thể ma thần của Rocky.

“Thiên Địa Lôi Phách Đồ Chân Long!”

Đó quả nhiên đúng là Cung Diệp Vũ! Hắn nắm thanh Tử Lôi Dao đã biến thành khổng lồ từ trên cao bổ xuống, chẳng những bỏ đôi thân thể ma thần của Rocky mà còn hùng lực khí thế chém xuống cái đầu rồng khổng lồ. Một tiếng “ùnh” lớn vang dội, như thể sấm sét thiên nhiên thực sự đánh xuống, phải đến hơn nửa cơ thể của con rồng đã bị đòn này chém vỡ tan. Mà sức công phá của đòn này còn chưa hết, sau khi đánh trúng con rồng, luồng sét tím kia tiếp tục lao đi, đánh lên Đảo Phục Sinh phía dưới, cùng với tiếng nổ lớn ầm ầm là một đám mây hình nấm bốc lên ngùn ngụt. Tuy không biết Đảo Phục Sinh đã bị phá thành dạng gì, nhưng chỉ nhìn vào sức công phá của đòn vừa rồi thì nó quả thật đã sánh ngang với đòn nén năng lượng vụ nổ của hơn trăm quả tên lửa đạn đạo rồi ném ngược về Đảo Phục Sinh lúc trước của con rồng đen. Sức công phá đó, khủng bố, vô cùng...

“Vậy cho nên, người chẳng qua cũng chỉ có trí tuệ của người bình thường mà thôi...”

Valkyrie cười con Pegasus lẳng lặng bay giữa không trung. Nàng vừa thì thầm tự nói, vừa nhìn vào trong lòng bàn tay mình. Ở nơi đó, một chiếc nhẫn bằng vàng kiểu dáng cổ xưa lẳng lặng nằm yên. Mà khi mắt nàng nhìn tới chiếc nhẫn này, biểu cảm không chút cảm xúc chợt có chút thay đổi, trong đôi mắt đẹp thoáng bùng lên ánh sáng của sự cuồng nhiệt...

“Cuối cùng cũng đã lấy được người rồi. Ring of Nibelungen... Chiếc nhẫn kiếp trước, chiếc nhẫn trong giấc mơ của ta...”

Chú thích:

1. Ring of Nibelungen: Nibelung là cách gọi hoàng tộc của một vùng Châu Âu cổ rộng lớn (bao gồm Anh, Đức, Bắc Âu...). Ring of Nibelungen hay Ring of nibelung là tên gọi một chuỗi các vở nhạc kịch do Richard Wagner – một nhà soạn nhạc sử thi người Đức viết, lấy tư liệu từ các giai thoại, truyền thuyết Châu Âu cổ. Có một vật phẩm xuyên suốt trong tác phẩm là một cái “Ring” (có khi là nhẫn, có khi lại là vòng và trong tiếng Anh thì ‘ring’ vừa có nghĩa là nhẫn, vừa có nghĩa là vòng) Ý nghĩa của cái tên này có thể hiểu là ‘Chiếc nhẫn hoàng gia’. Tuy nhiên, vì đặc điểm có lúc được nói tới như nhẫn, lúc lại là vòng trong thực tế, thêm nữa ngay cả trong TVKD thì tác giả cũng có lúc miêu tả vật này là nhẫn, có lúc lại miêu tả là vòng, thế nên có lẽ để nguyên tên tiếng Anh sẽ là hợp lý hơn cả.

2. Long châu: viên ngọc (hình tròn) của rồng.

3. Pegasus: loài ngựa có cánh lông vũ, có thể bay được trong truyền thuyết Châu Âu.

Bạn đang đọc truyện *Tử Vong Khai Đoan* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Q.5 - Chương 44: Ngựa Bài! (1)

Chiêu Thiên Đả Lôi Phách Đồ Chân Long của Cung Diệp Vũ quả thật quá sức kinh khủng. Tuy trước đó, đòn Pháo Co Rút mà Rocky dùng khi điều khiển con rồng đen rất kinh khủng, thật sự đủ sức thay đổi địa hình một khu vực rộng lớn, nhưng không vì thế mà một đòn kia của Cung Diệp Vũ bị lu mờ, nó cũng đủ để được xưng tụng là ‘kinh thiên động địa’. Dưới một chiêu đó, chẳng những phần thân thể còn lại của Rocky bị bỏ trôi mà ngay cả hơn nửa thân thể con rồng đen cũng bị chém tan tành. Thậm chí, vì sức ép của trường khí thể màu tím quá lớn nên ngay cả cơ thể được xưng là ‘bất tử bất diệt’ của Thế Giới Xà cũng hồi phục rất chậm. Thế thì chúng ta càng không cần phải nói tới Rocky, cơ thể ma thân của hắn lúc này đã bắt đầu tiêu tán, phân giải ra một đồng lớn tội nghiệt đen thui.

“... Cung Diệp Vũ, Valkyrie, lũ heo chính phủ thế giới, và cả... tên ‘nhân vật phụ’ Bùi Kiều kia... giỏi lắm! Các ngươi giỏi lắm! Lần này ta nhận thua, nhưng đừng tưởng rằng đây đã là kết thúc! Chỉ cần linh hồn sa đọa bọn ta còn chưa chết sạch, thì nhất định sẽ có ngày ta quay trở lại! Chờ đó, chờ đó...”

Giọng nói của Rocky bỗng vang lên từ trong đám tội nghiệt đang tiêu tán, chỉ là âm thanh rất trầm thấp và yếu ớt, chẳng hề phù hợp với bộ dạng ngạo mạn, can rở lúc trước của hắn. Tiếng nói đó vang lên cho tới những chữ cuối cùng rồi dần dần biến mất, đồng thời, gần nửa đoạn cơ thể còn lại của con rồng đen trên bầu trời và ba quảng sáng đen trong tòa nhà trung tâm Đảo Phục Sinh cũng cùng lúc biến mất. Cứ như thế, một đám lớn khí đen đặc hoàn toàn biến mất ngay trước mắt mọi người, cứ như thể chúng chưa từng tồn tại vậy. Trên bầu trời lúc này chỉ còn lại những đám mây đen bao phủ phạm vi mấy kilomet, chỉ là con rồng đen khổng lồ lúc trước ẩn hiện trong đó nay đã biến mất không để lại chút dấu vết nào.

“Biến mất? Làm thế nào mà biến mất cả rồi!?”

Ngay sau khi con rồng đen và Rocky cùng biến mất không lâu, một luồng sáng tím từ trong đám mây hình nấm trên mặt đất vụt bay vọt ra. Cung Diệp Vũ toàn thân sáng rực ánh tím, hắn cứ vậy đứng thẳng giữa không trung, kinh ngạc nhìn về phía đám mây mù đen đặc trên bầu trời. Ở chỗ đó đã không còn thấy bóng dáng con rồng đen hay Rocky đâu nữa! Không chỉ mắt nhìn không thấy mà ngay cả áp lực khủng bố như ‘Thái Sơn áp đỉnh’ lúc trước cũng đã biến mất, đó mới là nguyên nhân chính khiến Cung Diệp Vũ nhận định rằng Rocky và Thế Giới Xà đều đã biến mất.

“Chính xác! Ngoài Rocky và tập đoàn Kẻ Sa Đọa của hắn thì Thế Giới Xà Jörmungandr thật ra chỉ là một hình chiếu thôi, đó là năng lực mà bất cứ quý quái Ma Vương cấp nào cũng có. Tuy bản thể thật sự của nó đã bị chôn vùi từ lâu trong dòng lịch sử xa xưa, nhưng ‘dấu ấn sinh mệnh’ của nó thì đã vinh hằng bất diệt, trừ khi bị sinh mạng thể hùng mạnh hơn cứng rắn hơn xóa mất, còn không thì dù hình chiếu ở đây tiêu tan cũng chỉ khiến nó chìm vào giấc ngủ say. Nhưng Rocky thì lại có thể gửi dấu ấn sinh mệnh của hắn vào hình chiếu của Jörmungandr, nhờ đó có thể sống lại bất cứ lúc nào. Thế nên lúc trước ta mới nói, chỉ cần hắn dùng Thế Giới Xà đánh lên thì dù hắn muốn đến muốn đi cũng chẳng ai ngăn được.” Valkyrie vừa bình thản liếc nhìn Cung Diệp Vũ, vừa điềm nhiên cất chiếc nhẫn vàng phong cách cổ xưa vào trong túi, sau đó mới nói với vẻ mặt không chút cảm xúc.

Cung Diệp Vũ hơi sững sờ, mãi tới lúc này hắn mới chú ý tới sự xuất hiện của người con gái xinh đẹp tới kinh động hồn phách này. Hắn sững sờ nói: “Valkyrie? Nữ Chiến Thần Băng Giá? Sao ngươi lại có mặt ở đây? Bao nhiêu năm không thấy mặt, vậy mà ngươi còn chưa chết cơ à?”

Valkyrie bình thản liếc nhìn hắn, trên khuôn mặt không biểu hiện một chút xú tức giận nào, cô vẫn trả lời hắn bằng giọng ‘phẳng lặng’ như nước: “Kẻ Đứng Đầu, tuy ta ẩn nấp, âm thầm tích lũy thực lực nhưng sức mạnh của ngươi mới là thứ khiến cho ngươi ta phải sợ hãi, thán phục... Đã đạt tới ngưỡng cửa của Ma Vương cấp rồi sao?”

Cung Diệp Vũ nghe vậy thì chỉ cười ha hả mà không trả lời. Lúc này, Bùi Kiều cũng từ trên cao hạ xuống, bay đến ngang tầm hai người. Chỉ có điều, vì lúc này hắn đang tròn mắt, ngây ngốc nhìn Valkyrie nên bộ dạng khá là buồn cười, cứ như một thanh niên mới từ trong núi đi ra, lần đầu nhìn thấy thiếu nữ đẹp. Đường như hắn đã hoàn toàn bị vẻ đẹp của người con gái kia làm cho mê mẩn rồi!

Cung Diệp Vũ thấy vậy thì có phần lúng túng cười gượng. Theo như hắn biết thì cô nàng Valkyrie này là linh hồn đặc thù đầu tiên trên thế giới được tổ chức linh hồn ghi nhận là có năng lực Valkyrie. Vì thường ngày bộ dạng cô ta luôn là ‘lạnh như tượng băng, người khác chớ tới gần’ nên người biết được thường hay gọi cô là Nữ Chiến Thần Băng Giá. Mặt khác thì hành tung của cô ta cũng bí ẩn tới dị thường. Bình thường gần như sẽ không bao giờ thấy cô xuất hiện, mà mặc dù có đột nhiên xuất hiện thì cũng chỉ là tới trụ sở tổ chức linh hồn để đổi Thực Phẩm Chấp Niệm và lượng lớn Năng Lượng Tiêu Chuẩn. Thêm nữa, người ta không biết cô hoạt động ở ảo giới nào, bởi vì không hề có ghi chép nào về đoàn đội của cô tại các cửa ra vào ảo giới, nhưng rõ ràng là đôi khi cô và đoàn đội của cô vẫn xuất hiện để đối Thiên Sinh Vũ Khí lấy Thực Phẩm Chấp Niệm, điều đó chứng tỏ đoàn đội của cô đúng là vẫn thường xuyên ra vào ảo giới. Vậy là những gì liên quan tới người con gái này lại càng mang nhiều sắc thái huyền bí hơn.

Valkyrie chính là một người lạnh băng, ‘xa lánh’ người khác cả ngàn dặm như vậy. Thế nhưng, lúc này đối diện với cái nhìn chăm chăm không kiêng nể gì của Bùi Kiều, cô chẳng những không giận giữ mà còn ngạc nhiên quan sát lại hắn. Sau đó, đôi hàng mi thanh tú của cô khẽ nhúc nhích, giống như đang cố nhớ lại điều gì đó. Một cử chỉ nhỏ như vậy, nhưng người thể hiện lại là một người đẹp khuyên đảo thế gian, thế nên sức cuốn hút phát ra từ đó lại trở nên to lớn phi thường, đủ khiến bất kỳ ai nhìn vào cũng phải điên đảo linh hồn. Chỉ có điều, hai người có mặt ở đây, một là Cung Diệp Vũ: tính tình tự nhiên mà thần kinh thì bền chắc, hơn nữa lại rất si tình với Vu Nữ Trần, khi nhìn người khác giới chỉ luôn nhìn với con mắt chiêm ngưỡng cái đẹp thuần túy. Người còn lại là Bùi Kiều thì đang rơi vào cảm giác khiếp sợ vô cùng, chẳng còn tâm trạng nào mà cảm nhận vẻ đẹp của mỹ nhân. Vậy nên rất đáng tiếc, phong thái nghiêng nước nghiêng thành của Valkyrie lúc này lại không có ai thưởng thức.

Valkyrie trầm tư một hồi rồi nói với Bùi Kiều: “Ta hình như biết ngươi rất rõ... Không, phải là trong thế giới trước kia của ta, ta nhớ rằng có sự tồn tại của ngươi. Ngươi là ai? Vì sao ta lại cảm thấy thân thiết đến như vậy?”

Bùi Kiều chợt kéo vạt cương con ngựa tám chân, chạy thẳng tới bên người Valkyrie. Sau đó, không ngờ lại ‘ngang nhiên’ nắm chặt lấy bàn tay trắng như ngọc của cô, đồng thời còn cuồng quýt nói: “Valkyrie, ngươi vẫn còn sống! Tốt quá! Ta là... ta là?”

Trong một khoảnh khắc ngắn ngủi, Bùi Kiều dường như đã bị một cái gì đó điều khiển. Hắn đột nhiên cảm thấy một niềm vui sướng lớn lao đến không thể hình dung tràn ngập cõi lòng, khiến cho hắn thậm chí đột ngột chạy lại nắm tay Valkyrie. Nhưng đến khi nói mình là ai thì cảm giác bị điều khiển kia lại bỗng tan biến mất, hắn lúc này mới giật mình tỉnh táo lại, vội buông tay Valkyrie ra rồi nói: “Thành thật xin lỗi vì sự thất lễ vừa rồi. Tôi là Bùi Kiều, một thành viên của Tổ Chức Linh Hồn Trung Quốc. Đây là lần đầu tiên chúng ta gặp mặt, quý cô Valkyrie... Nhưng tôi thực sự cảm thấy dường như đã biết cô từ rất lâu rồi. Tôi xin thề đây không phải là lời nói dối bịa ra để tán tỉnh gì đó!”

Valkyrie yên lặng nhìn đôi tay mình. Mới khoảnh khắc vừa rồi, khi người thanh niên trước mặt nắm chặt lấy tay cô, cô bỗng như cảm thấy trái tim băng giá của mình dường như đã bất ngờ rung lên những nhịp đập rộn ràng. Đó là một loại cảm giác vui mừng kỳ diệu không thể nói rõ thành lời, không thể viết rõ thành chữ. Tuy chỉ xảy ra trong một khoảnh khắc, nhưng là một cường giả Chân Ma cấp – bản tâm đã hoàn toàn sáng tỏ, cô gần như có thể khẳng định chắc chắn nó là thật. Thế nên, cô theo bản năng mỉm cười rồi nói: “Ừ, ta cũng cảm thấy dường như chúng ta đã thân thiết từ rất lâu rồi. Giống như là, trước kia, chúng ta đã từng luôn ở bên nhau.”

Dung mạo Valkyrie vốn đã là nghiêng nước nghiêng thành, thậm chí so với Vu Nữ Trần còn xuất sắc hơn nhiều. Đó là một vẻ đẹp thánh khiết, dường như không hề nhiễm chút bụi trần, giống như một vị nữ thần hạ phàm. Lúc trước cô giữ vẻ lạnh lùng băng giá còn đỡ, tuy cũng đã đủ khiến nam giới bình thường ngẩn ngơ nhưng ít ra còn chưa ảnh hưởng được các cường giả Chân Ma cấp đã quán triệt bản tâm mình. Nhưng lúc này, cô đột ngột phá vỡ ‘chiếc mặt nạ’ băng giá của mình bằng một nụ cười tự nhiên mà bình thản, khiến cho cả kẻ hào sảng như Cung Diệp Vũ và người đang có chuyện rất đau đầu như Bùi Kiều đều phải ngẩn nhìn tới ngây người. Đến một hồi lâu sau, nụ cười của Valkyrie biến mất, biểu cảm trở lại lạnh lùng băng như trước thì hai tên này mới thoát khỏi trạng thái ‘ngẩn ngơ’ kia.

Không chỉ riêng hai người Bùi Kiều, lúc này, trên một chiếc du thuyền loại nhỏ đậu tại vùng biển bên ngoài Đảo Phục Sinh, có tám người cũng đang trợn mắt, ngoác miệng, bộ dạng kinh ngạc tới cực điểm. Mỗi người bọn họ đều đang dùng kính viễn vọng quan sát diễn biến trên bầu trời Đảo Phục Sinh. Đến cả nửa ngày sau, một người đàn ông trung niên trong đó mới lên tiếng: “Mới rồi... đội trưởng vừa mới cười đấy à?”

Những người còn lại đều ngơ ngác gật đầu rầm rập. Sau đó, lại có một cô gái hỏi: “Mọi người chắc chắn hôm nay không phải là ngày tận thế 21 tháng 12 năm 2012 đấy chứ?”

Vẫn giữ vẻ ngơ ngác, cả đám lại đều tấm tắc gật đầu...

Dù có thể nào thì lúc này, Rocky và Thế Giới Xà Jörmungandr đều đã bị đánh bại, cả ba tên Kê Sa Đọa còn lại dưới lòng đất cũng đã biến mất cùng bọn chúng. Chiến dịch Đảo Phục Sinh cuối cùng đã chấm dứt. Chờ sau khi chính phủ thế giới ‘dọn dẹp’ xong đám lớn quỷ quái đang lang thang khắp nơi dưới lòng đất thì sẽ không còn gì có thể đe dọa tới Máy Chủ Linh Hồn Trung Tâm nữa. Nhưng đây mới chỉ là khởi đầu mà thôi...

Sau khi những tên còn sót lại của đám Kê Sa Đọa biến mất, chính phủ thế giới sau cùng cũng đã phát hiện việc làm của bốn người Dương Đình Thiên. Thế nhưng khi chính phủ phát hiện tài liệu bí mật và các phim ghi hình của mình bị lộ thì bốn tên kia đã ra khỏi khu vực tầng ngầm trung tâm Đảo Phục Sinh, chuẩn bị thoát ra khỏi khu vực bảy bố phòng ngự phía bên ngoài. Vậy là chính phủ thế giới vội vàng lệnh cho quân đội bên ngoài chặn bắt bốn người lại, nhưng đám Dương Đình Thiên làm gì có chuyện ngoan ngoãn chịu trời, bọn họ đã biết được những bí mật to lớn và bản thủ của chính phủ, nếu bị bắt trở lại khu vực tầng ngầm dưới lòng đất thì kết quả chắc chắn sẽ là bị biến đổi thành thứ gọi là ‘Kê Phán Bội’. Thế nên bọn họ thà chết cũng không chịu để bị bắt, lập tức trốn vào một công sự phòng ngự đã bị phá hủy, điên cuồng chống trả lại.

Chỉ là, thực lực của bốn người dù sao cũng chỉ thường thường, đã không phải Chân Ma cấp mà cả Thiên Sinh Vũ Khí Có Tên Thật mạnh mẽ gì gì đó cũng không có nốt. Tuy cả khu vực công sự bên ngoài tòa nhà trung tâm đã bị Rocky đánh tan tành, nhưng dù sao thì mục đích chính của Rocky cũng là phá hủy Máy Chủ Linh Hồn Trung Tâm, chẳng có hơi đâu mà đi đuổi giết đám binh lính người sống, thế nên trong khu vực công sự này vẫn còn rất nhiều binh lính người sống. Sau khi nhận được lệnh, đám binh lính này lập tức bao vây, dùng lượng lớn súng đạn tấn công bốn người, bọn Dương Đình Thiên đã bị dồn vào một góc như thế này thì chắc chỉ sau vài phút là cả bốn sẽ bị bắn cho tiêu tan hoặc bị bắt giữ, không còn bất kỳ một khả năng nào khác.

Nhưng đúng lúc này, bỗng có một mảng lớn sấm sét màu tím từ trên trời giáng xuống, đánh thẳng vào đám quân đội đang tấn công cái công sự nát bét kia. Một loạt những tiếng nổ ầm ầm vang lên, theo sau đó là khói bụi bốc lên mù mịt, ít nhất trăm người đã tan thành tro bụi, không để lại bất kỳ một dấu vết nào cho thấy đã từng tồn tại trên thế gian. Đồng thời, lại mấy quả cầu sét màu bạc từ trên trời rơi xuống, tạo ra thêm một chuỗi những tiếng nổ ầm vang, lại thêm gần trăm tên binh lính nhờ đó mà xong đời.

Bùi Kiều cưỡi con ngựa lớn tám chân hạ xuống từ trên trời, bên cạnh hắn là nàng Valkyrie cưỡi con Pegasus màu bạc. Đồng thời, Cung Diệp Vũ lừ lừ đi ra từ trong đám khói bụi của vụ nổ do những luồng sét tím gây ra, một tay hắn cầm Tù Lôi Dao, một tay chỉ về phía đám binh lính trước mặt nói: “Vi sao tấn công thành viên trong đội của ta? Cho ta nghe một câu giải thích hợp lý, nếu không thì tất cả các người đều sẽ phải chết!”

Trường khí thế màu tím, lôi điện màu tím, còn có thanh Tù Lôi Dao kia! Màu tím dường như chính là màu sắc đại diện cho Cung Diệp Vũ, mà hắn cũng quá nổi tiếng trong giới linh hồn, chỉ cần là người của tổ chức linh hồn thì khó mà tìm được ai không biết mặt hắn. Hắn chính là một sát tinh (1) còn kinh khủng hơn Rocky rất nhiều lần, được công nhận là người mạnh nhất thế giới, là kẻ chẳng những vô cùng bao che cho đồng bọn mà tính cách còn rất ‘dã man’. Cái ‘chiến công’ gần như hoàn toàn hủy diệt tổ chức linh hồn của một quốc gia vẫn còn đủ sức làm khiếp đảm bất kỳ kẻ nào nghe được.

Sự xuất hiện của Cung Diệp Vũ rõ ràng đã làm cho đám binh lính xung quanh loạn lên một hồi. Mãi một lúc lâu sau, một sĩ quan chỉ huy mới đi ra nói: “Ngài Cung, chúng tôi nhận được lệnh của bộ chỉ huy thông báo rằng bốn người này là Kê Sa Đọa còn sót lại. Cấp trên nói bọn họ đã trộm đi tài liệu thí nghiệm rất quan trọng, lệnh cho chúng tôi nhất định phải bắt giữ hoặc xử bắn tại chỗ, bằng mọi giá không được để cho bọn họ chạy thoát khỏi Đảo Phục Sinh. Chúng tôi thật sự không hề biết bốn linh hồn này là thành viên trong đội của ngài!”

Cung Diệp Vũ giận quá hóa cười, hắn nói: “Nếu các người đã nói mình chỉ là một đám lính lác mù tịt mọi thứ thì ta cũng không thèm so đo với các người nữa. Giờ đã biết rõ rồi thì rút ngay lập tức cho ta!”

Tên sĩ quan kia cười khò: “Nếu có thể được, hy vọng ngài Cung cho chúng tôi vài phút để báo cáo tình hình cho bộ chỉ huy. Dù sao thì lệnh trực tiếp từ bộ chỉ huy là loại mệnh lệnh phải hoàn thành bằng mọi giá, nếu giờ rút lui thì tất cả chúng tôi ở đây sẽ bị đưa ra tòa án binh hết. Thế nên...”

Cung Diệp Vũ lúc này đã điên tiết tới cực điểm, lại thêm việc bị mai phục và vây giết trong Thành Phố Vàng lúc trước, tất cả đều là âm mưu của chính phủ thế giới. Tất cả những sự khó chịu đó lúc này biến thành một cỗ lửa giận ngút trời, như núi lửa ầm ầm phun trào, khiến hắn định nhấc Tử Lôi Dao lên, một hơi làm thịt hết đám trước mặt. Đúng lúc đó, Bùi Kiều từ trên cao đáp xuống, giải tán con ngựa tám chân thành Năng Lượng Tiêu Chuẩn rồi bắt ngờ kéo Cung Diệp Vũ lại nói: “Đừng quá nóng nảy!”

Sau đó, Bùi Kiều liền nói nhỏ bằng âm lượng mà chỉ Cung Diệp Vũ mới nghe được: “Giờ chưa phải lúc để đánh bài ngựa với bọn chúng. Ngươi đã đánh rỗng rã mấy trận liền từ Thành Phố Vàng tới đây, chấp niệm đã sắp tới mức rơi vào chấn động rồi. Mà cũng đừng tưởng ta không biết, lúc đánh với Thế Giới Xà, chiêu Thiên Đả Lôi Phách Đồ Chân Long mà ngươi dùng lúc sau cùng kia đã lấy đi gần hết Năng Lượng Tiêu Chuẩn của ngươi, chấp niệm cũng đã bắt đầu bị chấn động. Giờ chẳng cần phải nói tới Thần Chiến Binh Obelisk, chỉ cần lòi ra mấy tên Chân Ma cấp nhân tạo cũng đủ giết ngươi, mà tình hình của ta thì cũng không khác ngươi là mấy. Một đòn vừa rồi đã đủ dọa đám chính phủ thế giới, khiến bọn chúng nghĩ chúng ta vẫn còn nhiều sức lực, như vậy hai bên cùng e ngại nhau, chúng sẽ không dám nghĩ tới chuyện giết người bịt miệng. Tóm lại, giờ cứ rời khỏi Đảo Phục Sinh trước, sau khi đã tìm hiểu rõ đầu đuôi ngọn ngành, thực lực cũng đã hồi phục xong, khi ấy chúng ta sẽ trở lại phá một trận long trời lở đất! Yên tâm, ta vẫn sẽ cùng ngươi kẻ vai chiến đấu!”

Cung Diệp Vũ nghe vậy xong mới từ từ hạ Tử Lôi Dao xuống, mắt nhìn chằm chằm vào tên sĩ quan chỉ huy kia. Tên sĩ quan kia thì đã sợ tới mức toàn thân ướt đẫm mồ hôi lạnh, bỗng thấy Cung Diệp Vũ khẽ gật đầu với mình, hắn như thể vừa được miễn tội chết, thở phào rồi lập tức xoay người chạy về phía đám binh lính của mình. Cung Diệp Vũ thì chẳng thèm nhìn đám binh lính kia nữa, ngược lại, hắn quay lại nhìn Bùi Kiều với đôi mắt sáng ngời: “Kẻ vai chiến đấu ư? Vậy... ta có thể vĩnh viễn cùng ngươi sánh vai chiến đấu sao?”

Bùi Kiều thoáng kinh ngạc một chút, sau đó liền ra sức vỗ mạnh vai Cung Diệp Vũ: “Đúng vậy! Chúng ta sẽ luôn luôn sánh vai chiến đấu...”

“Mãi cho tới chết!”

Chú thích:

1. Sát tinh: chỉ những kẻ mang tới chết chóc, là biểu tượng cho cái chết.

Bạn đang đọc truyện *Tử Vong Khai Đoan* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Q.5 - Chương 45: Ngựa Bài! (2)

Sau khi Rocky thua chạy, Thế Giới Xà Jormungand cũng cùng lúc biến mất. Bọn Bùi Kiều đang nói chuyện phiếm trên bầu trời thì Cung Diệp Vũ bỗng đưa mắt nhìn xuống dưới mặt đất. Dưới Đảo Phục Sinh, vẫn còn có chỗ đang vang lên tiếng bom đạn. Lúc đầu Bùi Kiều còn tưởng rằng đó là quân đội đang tiêu trừ quỷ quái hay Kẻ Sa Đọa còn sót lại, nhưng ngay sau đó thì Cung Diệp Vũ bỗng quát lớn một tiếng giận dữ, nói rằng đám binh lính kia đang tấn công bọn Dương Đình Thiên. Bùi Kiều nghe vậy, còn đang kinh sợ, chưa kịp nói gì thì Cung Diệp Vũ đã rống lớn một tiếng rồi vọt xuống dưới trước.

Tử Lôi Dao ầm ầm trầm xuống, lập tức giết chết hơn trăm tên binh lính. Mắt thấy Cung Diệp Vũ đã lao lên tấn công trước rồi, Bùi Kiều vốn còn đang có ý định khác đành phải lập tức thay đổi kế hoạch, lao xuống đánh bồi theo. Hắn vơ vét nốt những phần lực lượng lôi điện cuối cùng trong cơ thể, ngưng tụ thành vài viên cầu sét loại nhỏ rồi ném xuống dưới. Tuy sức công phá cũng không nhỏ, đã gây ra một chuỗi các vụ nổ rất lớn, nhưng cũng chỉ đến thế mà thôi, hắn lúc này đã như đèn cạn dầu! Nếu không nhờ có thuộc tính đặc biệt của trường khí thể bao dung, có thể cứng rắn đè ép con chấn động chấp niệm, thì sợ rằng giờ này hắn đã hôn mê lâu rồi đó.

Tiếp theo liền xảy ra một màn mà chúng ta đã biết, Bùi Kiều và Cung Diệp Vũ hằm hè với đám binh lính kia một hồi, mà bốn người Dương Đình Thiên trốn trong góc cũng chui ra, chạy về phía hai người Bùi Kiều. Trương Hằng chạy lại, đang định cất lời thì Bùi Kiều đã đưa mắt ra hiệu cho hắn, cả bốn thấy vậy thì lập tức ngậm miệng không nói năng gì nữa. Thời gian cứ vậy từng giây nặng nề trôi qua, bỗng thấy Valkyrie cưỡi ngựa bay đáp xuống đất, con ngựa có cánh lập tức tan rã thành Năng Lượng Tiêu Chuẩn, trong tay nàng chỉ còn lại thanh kiếm lớn màu bạc.

“Ngươi là Bùi Kiều, đúng chứ?” Valkyrie bỗng nhiên cất lời.

Bùi Kiều lúc này còn đang rối ren đủ chuyện, cả vấn đề liên quan tới dung mạo của Valkyrie cũng đã tạm bỏ lại sau đầu. Hắn còn đang suy nghĩ xem giờ phải duy trì quan hệ của nhóm mình và chính phủ ra sao, rồi tiếp theo đây nên đối thoại với bọn họ kiểu nào, bỗng nhiên nghe câu hỏi bất ngờ của Valkyrie làm hắn còn chưa kịp hiểu gì, chỉ có thể luống cuống “à” một tiếng.

Valkyrie cũng chẳng hề phiền lòng vì Bùi Kiều không tập trung nghe câu hỏi của mình, vừa thu Năng Lượng Tiêu Chuẩn được giải phóng sau khi con Pegasus phân giải vào thanh kiếm lớn màu bạc, cô vừa nói: “Ngươi đã làm một chuyện cực kỳ ngu xuẩn... Trong ấn tượng của rất nhiều người, Cung Diệp Vũ là một kẻ thô lỗ không chút trí tuệ. Nhưng thực ra đó không phải là ‘không có trí tuệ’ mà chính là ‘đại trí giả ngu’ (1). Theo như phân tích của ta về những gì hắn đã trải qua, mỗi khi gặp chuyện, hắn sẽ lập tức hô đánh hô giết, thực hiện những hành vi ngu xuẩn kiểu ‘giết cả nhà người ta’. Nhưng

những hành động đó thường là sẽ đem lại những hiệu quả vô cùng kỳ diệu. Ví dụ như có lần hấn gần như hoàn toàn tiêu diệt một tổ chức linh hồn của Châu Âu, phá vỡ tâm lý ‘người da trắng ưu tú nhất’ của đám linh hồn người da trắng, đồng thời khiến sự tự tin và ý chí người da vàng dâng cao. Tiếp tục phát triển theo chiều hướng đó, khả năng tương lai sau này, số lượng Chân Ma cấp người da vàng sẽ nhiều hơn người da trắng là không hề nhỏ.”

“Lại một ví dụ khác, hấn từng ra tay giết sạch thành viên của một đội lính đánh thuê vì bọn chúng đã tấn công thành viên của Tổ Chức Linh Hồn Trung Quốc. Sau đó, vì giận lây mà hấn thậm chí còn chạy đi đánh một đội lính đánh thuê khác. Có thể nói đó chính là loại hành vi ‘đã muốn giết cả nhà người ta thì dù có tới mấy trăm mạng cũng giết hết’, ngang ngược và bá đạo cực điểm. Hành động đó đã làm cho giới linh hồn người da trắng – vốn đang tức giận vì lúc trước bị hấn phá phách không chút nề nang – phải lập tức ngậm miệng ngồi yên. Theo như tin tình báo của ta, lúc đó mấy tổ chức linh hồn của người da trắng đang định họp sức giải quyết Cung Diệp Vũ, những đã bị sự tàn nhẫn và điên cuồng của hấn dọa cho chùn chân. Chính bởi vì không ai muốn dây với hạng côn đồ: mày đánh tao một cái, tao giết cả nhà mày. Thế nên chớ tưởng rằng hấn quá ‘thiếu lý trí’, trong nhiều trường hợp, chính sự như ‘thiếu lý trí’ đó sẽ mang lại những kết quả cao...”

Lúc nói những lời này, Valkyrie liếc nhìn Bùi Kiều với vẻ mặt ‘không cảm xúc’, bình thản như nước, mà cái nhìn đó cũng chỉ là một cái liếc mắt vô cảm thoáng qua thôi. Thế nhưng Bùi Kiều gặp phải cái nhìn ‘không cảm xúc’ đó thì lại cảm thấy rất hổ thẹn. ... Đúng vậy! Hấn cũng chẳng phải kẻ ngu, chỉ cần nhìn Valkyrie chuẩn bị năng lượng cho thanh kiếm và nghe cô nói tới những hiệu quả đặc biệt do sự ‘thiếu suy nghĩ’ của Cung Diệp Vũ mang lại thì hấn đã hiểu được chuyện gì vừa xảy ra. Hấn quả nhiên đã làm một chuyện cực kỳ ngu xuẩn! Từ việc chính phủ thế giới bắt chấp mọi hậu quả để ra lệnh tấn công bọn Dương Đình Thiên thì có thể thấy được ngay: hoặc chính phủ thế giới đã quyết định lộ mặt thật của mình, muốn lập tức chơi bài ngửa với đám Cung Diệp Vũ, hoặc đám Dương Đình Thiên đã làm chuyện gì đó mà chính phủ không thể bỏ qua, nên bọn họ bắt buộc phải đưa ra quyết định như vậy.

Mà dựa theo những gì tên sĩ quan kia mới nói thì mệnh lệnh bọn họ nhận được chỉ nhằm vào bốn người Dương Đình Thiên mà thôi. Nói cách khác, chính phủ thế giới chưa có ý định để lộ bộ mặt thật của mình, bọn họ chỉ muốn giữ cho bí mật của mình không bị lộ mà thôi. Nếu vừa rồi Cung Diệp Vũ không để ý bất cứ điều gì, liều lĩnh để bị rơi vào tình trạng kiệt sức cũng phải tàn sát một trận, giết đám binh sĩ này không còn một mống, thì có khi đám chính phủ sẽ vì vậy mà sợ bóng, sợ gió, cho là Cung Diệp Vũ vẫn còn rất sung sức, lại còn có Bùi Kiều trợ giúp. Mà chính phủ thế giới lại vừa thiệt hại nặng nề do bị Kẻ Sa Đọa tấn công, nên khả năng bọn chúng ‘tự kéo lỗ mũi mình xuống’ để nhận sai, xin giảng hòa sẽ là rất cao. Nếu sau này những tin tức này lộ ra, bộ mặt thật của chính phủ lộ rõ, vậy thì hai bên chỉ còn cách dùng thực lực chân chính và át chủ bài của mình để đối kháng trực tiếp, còn hôm nay thì có bình yên vô sự rồi khỏi đây.

Nhưng Bùi Kiều lại tự cho mình là thông minh, khuyên Cung Diệp Vũ tạm dừng, chờ tới khi khôi phục sức mạnh mới tính sổ với chính phủ. Nhưng hấn không nghĩ tới rằng: bọn hấn lúc này đều đã suy yếu tới cực điểm, nếu so ra thì chính phủ thế giới còn có ưu thế lớn hơn. Nếu chính phủ thế giới biết được bọn hấn đã như ‘đèn cạn dầu’, vậy thì khả năng rất lớn là bọn chúng sẽ nghĩ tới việc thừa cơ diệt cả hấn và Cung Diệp Vũ để bịt miệng, xóa bỏ đi mối uy hiếp không lồ vẫn luôn treo lơ lửng ngay trên đầu!

Chỉ cần suy nghĩ một chút là thấy ngay: một linh hồn Chân Ma cấp đại biểu cho điều gì? Chỉ cần kẻ đó không rơi vào môi trường đặc thù như Đảo Phục Sinh này, vậy thì muốn đến đâu, đi đâu cũng không gì ngăn cản nổi! Khi đó, kẻ này muốn giết ai thì người đó chết, muốn phá cái gì thì cái đó hỏng, sẽ còn đáng sợ hơn trăm ngàn lần bất kỳ tổ chức khủng bố nào trên đời. Chính phủ thế giới đương nhiên là rất sợ sự tồn tại của một nhân vật như vậy! Thế nên, nếu có cơ hội để giải quyết bọn Cung Diệp Vũ – dù là nhỏ nhất, chính phủ chắc chắn cũng sẽ không chút tiếc nuối mà ném ra át chủ bài của mình. ...

“Từ lúc người khuyên can Cung Diệp Vũ rồi bọn chúng chạy đi báo cáo chỉ huy, tới giờ đã qua 47 giây, nhưng chúng ta vẫn không thấy bất kỳ tin tức nào phản hồi lại. Như vậy, quyết định của bọn chúng chỉ có thể là...” Valkyrie bình thản nhìn về mặt đầy sự khổ sở và hối hận của Bùi Kiều, rồi liếc nhìn đồng hồ và nói tiếp.

Bùi Kiều phiền muộn tiếp lời: “Bọn chúng chuẩn bị ngựa bài rồi... Hà! Không xong rồi! Bọn chúng đang kéo dài thời gian! Chúng định đợi cho Thần Chiến Binh Không Lỗ Obelisk quay trở về! Đúng thật rồi, ta đáng ra phải nghĩ tới từ sớm rồi chứ: trên Đảo Phục Sinh này, thứ duy nhất địch nổi Cung Diệp Vũ chỉ có Thần Chiến Binh mà thôi! Mẹ kiếp, ta thật quá ngu xuẩn, sao không nghĩ tới sớm hơn chứ!”

Đang nói thì Bùi Kiều vụt nhảy lên cao mấy mét. Tiếp theo, một ánh chớp bạc hiện lên, con ngựa tám chân trắng kiện đã lập tức xuất hiện phía dưới hấn. Bùi Kiều nhanh chóng phi tới bên cạnh Cung Diệp Vũ, rồi mặc kệ tên kia có hiểu hay không, hấn rống lớn: “Cung Diệp Vũ! Giết đi! Giết sạch tất cả những kẻ trước mặt ngươi đi! Không cần suy nghĩ con mẹ gì hết, chính phủ thế giới muốn một mẻ diệt hết chúng ta đó!”

Cung Diệp Vũ đầu tiên là thoáng sửng sốt, sau đó khuôn mặt lập tức hiện lên nụ cười dữ tợn. Hấn cũng rống lớn lên: “Đừng lảm! Không cần phải suy nghĩ con mẹ gì cả! Từ lâu rồi đã thấy đám chính phủ thế giới này như bu***. Nào là quy tắc ngầm, nào là tình hữu nghị con mẹ gì đó. Bọn ông đẩy trời sinh tự do tự tại, không thích bị quản thúc, tại sao lại phải để ý tới đám hợm đời như cu* chúng mày? Phản con mẹ nó là xong!”

Nói xong, Cung Diệp Vũ gầm lên một tiếng điên cuồng, trường khí thể màu tím lần nữa bùng ra khắp xung quanh. Đồng thời, thanh Từ Lôi Dao trong tay hấn cũng nhanh chóng phóng to. Cung Diệp Vũ tuy đứng là thô lỗ nhưng hấn không hề ngu, hấn biết mình đã như đèn sắp cạn dầu nên vừa ra tay đã lập tức sử dụng Giải Phóng, thả tiêu tốn trường khí thể chứ không hề muốn lãng phí số Năng Lượng Tiêu Chuẩn ít ỏi còn lại trong cơ thể!

Cách đó không xa, đám quân đội vẫn luôn cảnh giác với tình hình bọn Bùi Kiều lúc này cũng đã nhận ra có gì đó không ổn. Nhất là sau đó thấy Cung Diệp Vũ bỗng gào to một hồi, tuy hấn gào lên bằng tiếng Trung nhưng phần lớn quân nhân ở đây cũng thông thạo được thứ ngôn ngữ này. Nghe được lời Cung Diệp Vũ, bọn họ quá kinh sợ, lập tức nâng súng lên, nhưng sau đó lại từ từ hạ súng xuống. Dù sao thì bọn họ cũng chỉ là một đám lính mù tịt mọi thứ, chỉ như ‘thiên lôi chỉ đâu đánh đấy’, bọn họ không biết rằng chính phủ thế giới muốn diệt tận gốc bọn Cung Diệp Vũ, thế nên cứ nghĩ rằng cái đám ‘nguy hiểm’ kia sẽ chẳng động tới mình. Tới lúc thấy Cung Diệp Vũ vụt nhảy lên cao, bọn họ mới lần nữa đưa súng lên, thế nhưng đã quá trễ, chỉ vừa thấy ánh sáng tím lóe lên trước mặt thì bọn họ đã bị chém thành từng khối vụn. Cung Diệp Vũ trong trạng thái Giải Phóng, chi vung tay chém bừa một đao nhưng hơn trăm người kia đều đã bị bao phủ trong phạm vi công kích của Từ Lôi Dao. Chỉ sau một đao, không một ai may mắn tránh được, tất cả đều đã bị chém thành mảnh vụn!

Ngay sau đó, Cung Diệp Vũ lại đưa mắt nhìn về phía một nhóm binh lính đang tụ tập cách đó không xa. Thế nhưng hấn mới nhìn tới đó thì thanh kiếm lớn trong tay Valkyrie đã giết vào trong đám binh lính đó, thanh kiếm trên tay cô không ngừng tỏa ra ánh sáng trắng chói mắt. Mà nói cũng thật lạ, không

hiếu thứ ánh sáng trắng đỏ là loại thuộc tính gì mà cứ ai dính phải nó là sẽ lập tức tan biến. Giống như linh hồn tan thành Năng Lượng Tiêu Chuẩn, người sống chạm phải thứ ánh sáng trắng đỏ cũng sẽ lập tức tiêu tan, chỉ khác là không tạo ra Năng Lượng Tiêu Chuẩn gì cả. Phương thức công kích như vậy đúng là quá sức kỳ dị!

Đến khi đã dọn sạch đám linh kia, Valkyrie chợt bật nhảy lên cao, con ngựa có cánh lập tức xuất hiện cho cô cười lên. Cô bay đến bên cạnh Bùi Kiều, đưa mắt nhìn ra bốn phía xung quanh. Xa xa bốn phía, đầy những bóng người đang ùn ùn kéo lại! Tất cả bọn họ đều là binh lính phòng ngự của tòa nhà trung tâm đảo, thậm chí còn có những binh sĩ đang thử vận hành những giàn phóng tên lửa lúc trước bị Rocky phá hỏng, rõ ràng là định sử dụng những vũ khí tầm sát thương rộng này để tấn công bọn Bùi Kiều.

Bùi Kiều lạnh lùng nhìn những diễn biến xung quanh, trong đầu đang không ngừng tính toán kế sách chạy trốn. Rồi chợt thấy Valkyrie tiến lại phía mình, mắt hần sáng lên rồi lập tức nói với cô: “Tại sao lại muốn giúp bọn ta? Chuyện này có liên quan gì tới người đâu? Kẻ mà chính phủ thế giới muốn tiêu diệt chỉ là bọn ta thôi mà. Người cũng dây vào đây làm gì vậy?”

Valkyrie lại liếc nhìn hần, có điều trong đôi mắt đẹp của cô dường như còn có chút khinh thường. Sau đó cô mới trả lời Bùi Kiều: “Ta đã lấy đi ‘Ring of Nibelungen’. Chính phủ thế giới luôn luôn giám sát mọi chuyện xảy ra trên đảo, nên bọn họ chắc chắn đã biết được chuyện này. Người vô tội mà nắm giữ báu vật cũng sẽ thành kẻ có tội, thế nên đi cùng các người sẽ giúp ta chia bớt hỏa lực từ chính phủ, đó là thứ nhất. Và thứ hai là... ta muốn đi theo người.”

Bùi Kiều hơi hoảng sợ một chút. Một người đẹp tới mức khuynh đảo thế gian như vậy, mà còn là người đẹp lạnh lùng, xa cách thế gian, thế mà cô ấy lại chủ động... tò tính với hần. Gặp phải tình huống đó thì chắc dù là ai cũng sẽ thấy có phần hoảng sợ.

“Người đã có mặt ở đó, trong ký ức đôi khi xuất hiện của ta. Tuy rằng ta không thể nhớ nổi người là ai, nhưng chắc chắn là người có liên quan tới trí nhớ đã mất đó. Nên ta muốn đi theo người, cho tới khi ta tìm lại được trí nhớ của mình... và cả cảm xúc nữa...” Valkyrie thoảng nắm lại hai tay, ra bộ thể hiện quyết tâm. Có điều là vì cô quả thật quá xinh đẹp, hơn nữa còn là một người đẹp lạnh lùng với thân hình nhỏ nhắn, xinh xắn, thế nên không hiểu sao một hành động như vậy lại biến thành rất ‘kute’, nhìn thế nào cũng thấy vô cùng dễ thương. Đến cả Bùi Kiều cũng không nhịn được mà nuốt nước bọt một cái.

Hần còn chưa kịp hỏi Valkyrie xem có kế sách gì tiếp theo thì bỗng thấy từ một nơi cực kỳ xa xôi bên ngoài Đảo Phục Sinh, một người khổng lồ với thân hình vô cùng to lớn trôi lên khỏi mặt biển, tiếp đó lẳng lặng đứng yên trên mặt nước. Tuy bộ ngực hần bị lõm hần xuống, thậm chí vỡ nát, và còn cách xa đến mười mấy kilomet, nhưng Bùi Kiều vẫn có thể cảm nhận được áp lực khủng bố tỏa ra từ người khổng lồ đó. Cao như núi lớn, sâu như vực thẳm...

Thần Chiến Binh Không Lò Obelisk! Một lần nữa xuất hiện!

Chú thích:

1. Đại trí giả ngu: người có trí tuệ siêu việt nhưng giả vờ hoặc sống trong lối một kẻ ngu.

Bạn đang đọc truyện *Tử Vong Khai Đoan* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Q.5 - Chương 46: Chuyển Biến Lớn.

Thần Chiến Binh Obelisk mạnh tới mức nào, mọi người ở đây đều đã tận mắt chứng kiến. Tuy động tác của nó có vẻ ích, đã thế lại còn bị đòn Pháo Co Rút của Thế Giới Xà khi kết hợp với Rocky đánh văng tít ra xa, nhưng một tay nó có chiêu phóng ra ánh sáng rực rỡ như cầu vồng, có thể phong tỏa một khoảng không gian, thậm chí chuyển đổi vị trí trong không gian, tay còn lại thì chỉ cần đâm bừa một cái cũng vỡ nát không gian, một cú đâm thôi cũng đủ để thổi bay một dãy núi lớn! Chẳng loại cường giả nào xứng đáng làm đối thủ của nó, chỉ những nhân vật đạt tới đỉnh cao của Ma Vương cấp như Thế Giới Xà Jörmungandr mới có thể chống lại được quái vật trông như một vị thần kim loại khổng lồ này.

Chỉ cần nghĩ một chút là sẽ thấy ngay thôi. Lúc trước Rocky ngưng tụ được hình chiếu của Thế Giới Xà Jörmungandr với 20% thực lực của bản thể, thế mà chỉ một chiêu đã có thể ‘lấp sông san núi’, gần như đập vỡ và nhấn chìm một phần năm diện tích Đảo Phục Sinh xuống đáy biển. Vậy mà cũng chỉ vền vẹn phá được phần ngực của Obelisk! Qua đó có thể thấy được sức phòng ngự của tên khổng lồ này khủng khiếp tới cỡ nào. Đừng nói là với tình trạng của bọn Cung Diệp Vũ lúc này, ngay cả khi hai người Cung Diệp Vũ và Bùi Kiều đều đang ở trạng thái sung mãn nhất, cũng không đủ sức để đối kháng với quái vật khổng lồ này, thậm chí khiến nó bị thương ngoài da thôi cũng khó mà làm được.

Thế nên khi Bùi Kiều thấy tên Thần Chiến Binh này một lần nữa xuất hiện, sắc mặt hần lập tức trắng bệch như tờ giấy. Giờ phút này, dù là kẻ ngu ngốc cỡ nào cũng biết: chỉ cần Thần Chiến Binh trở lại Đảo Phục Sinh, vậy thì tất cả những ai biết được bí mật của chính phủ sẽ phải chết hết. Bay? Chạy trốn?... Tất cả đều vô ích! Nếu đã bị luồng sáng rực rỡ kia chụp trúng, vậy thì tốc độ có nhanh đến mấy cũng vẫn sẽ bị giam lại trong không gian, rồi một quả đâm tung ra, đến không gian còn tan vỡ thì dù là thần hay ma cũng sẽ ‘tan xương nát thịt’!

“Đi! Cung Diệp Vũ, chúng ta mau chạy khỏi đây thôi! Dẫn theo bốn người bọn họ, đứng rồi, bạn gái Vu Nữ Trần của người cũng đang ở trên đảo này. Cô ấy đang ở tầng hầm bên dưới khu vực đóng quân của đoàn Trung Quốc. Chúng ta sẽ dẫn bọn họ cướp lấy một cái máy bay để chạy khỏi Đảo Phục Sinh này!” Bùi Kiều không còn thời gian để hỏi ý kiến Valkyrie nữa rồi, hần vội kéo cương ngựa, phi tới bên cạnh Cung Diệp Vũ hét lớn, tiếp đó lại định

chạy ngay về nơi đóng quân của Trung Quốc. Chẳng ngờ lại có một cánh tay nhỏ xinh trắng nõn như ngọc ở bên cạnh đưa ra, nhẹ nhàng cản hẳn lại. Chủ của cánh tay đó đương nhiên là Valkyrie, cô đưa tay chỉ về phía mấy giàn phóng tên lửa đang được điều chỉnh phía xa rồi nói: “Liệu máy bay có thể rời khỏi Đảo Phục Sinh được không? Phải biết rằng trong phạm vi 10km quanh Đảo Phục Sinh, thậm chí có thể xa hơn, đều là khu vực mà vũ khí bình thường có thể đánh trúng được quý quái. Thế thì một máy bay quân sự liệu có thể tự do bay khỏi phạm vi đảo hay không?”

Bùi Kiều chán nản nắm chặt hai quả đấm của mình lại. Chỉ cần hấn bình tĩnh lại một chút thì sẽ thấy ngay là kế hoạch vừa rồi của mình không ổn tới mức nào. Định cướp mấy bay để bay khỏi cái Đảo Phục Sinh đầy những súng ống tên lửa này? Chỉ sợ mấy lão cáo già của chính phủ thế giới còn đang cầu cho bọn họ lập tức bay lên trời bằng mấy bay ấy chứ. Khi ấy thì ngay lập tức sẽ có hàng trăm quả tên lửa bay tới, cho bọn họ ‘an hưởng’ một cái chết lãng xẹt. Có khi bọn chúng còn muốn điều đó xảy ra hơn cả việc đám Bùi Kiều lãng quăng chạy loạn trên đảo cũng nên!

Nhưng không làm vậy thì biết làm gì đây? Một khi Thần Chiến Binh trở lại Đảo Phục Sinh, vậy thì cả đám bị diệt sạch sẽ là kết quả không thể nghi ngờ, không còn bất kỳ con đường nào khác! Thế nào mà chính phủ thế giới chọn ngay lúc này để trở mặt. Mọi người lúc này thật chẳng khác gì ‘con rùa bị nhốt trong chum nước’, chỉ cần không đủ sức để phá hỏng Máy Chủ Linh Hồn Trung Tâm, vậy thì trên Đảo Phục Sinh này, kết quả của tất cả mọi người, chỉ có thể là chết!

(Tinh táo lại! Tinh táo lại ngay! Chắc chắn vẫn còn cách để thoát khỏi đây. Chắc chắn là có! Trời sẽ không tuyệt đường người, giống như trong sách cổ vẫn nói: đại đạo năm mươi, trời chỉ giữ bốn chín! Đến trời còn chưa lại một đường sống kia mà. Chắc chắn vẫn còn có cách mà ta chưa nghĩ tới!)

Bùi Kiều cứ ngồi trên con ngựa tám chân mà đầu đầu nhức óc suy tính. Hấn tính tới việc dốc hết sức đi đột phá tầng ngầm dưới tòa nhà trung tâm, chạy tới cạnh Máy Chủ Linh Hồn để khiến chính phủ phải e dè, từ đó có thể thoát được cảnh cùng đường ngày hôm nay. Nhưng hấn lại nghĩ tới việc có thể chính phủ còn có lá bài tẩy mai phục tại đó. Nếu chuyện đó là thật, vậy mọi người đang như đèn cạn dầu, chạy tới đó thì khác gì tự đâm đầu vào chỗ chết? Nhưng nếu như chạy trốn...

Valkyrie bình tĩnh nhìn Bùi Kiều suy nghĩ, bỗng cô đột ngột nói: “Thật ra thì chúng ta vẫn còn một con đường sống. Chỉ có điều, nếu chính phủ đã có thể tạo ra ‘Kẻ Phán Bội’ mà không cần có Vòng Giam Cầm, vậy có khả năng rất lớn là bọn chúng cũng đã nắm được phương thức đóng lại và mở ra ‘lối vào’. Vậy nên nếu chúng ta chọn con đường này, rất có thể sẽ bị giam cầm vĩnh viễn bên trong, không thể thoát ra được nữa...”

Bùi Kiều đầu tiên là kinh ngạc, sau đó là quá đỗi vui mừng. Hấn theo bản năng nắm lấy đôi tay trắng nõn như ngọc của Valkyrie, chỉ là lúc này hấn đang quá xúc động, chẳng còn tâm trí để cảm nhận làn da mềm mại mê hồn kia, hấn lập tức hỏi: “Không thể lo nhiều vậy được. Bây giờ thì sống sót mới là quan trọng nhất. Người nói xem, làm thế nào mới có thể tránh được đường cùng trước mặt này?”

Tuy bị Bùi Kiều bắt ngờ nắm lấy tay, nhưng biểu cảm của Valkyrie vẫn không thay đổi một chút nào, cô thản nhiên nói: “Con đường chạy trốn duy nhất, chính là ảo giới Atlantis City. Chỉ cần chạy vào trong đó, Thần Chiến Binh sẽ không thể theo vào vì thể tích quá lớn, người sống thì không vào được ảo giới còn đám linh hồn trên đảo cũng cần phải nghỉ ngơi mười ngày mới hồi phục, lúc đó bọn họ mới dám tiến vào để đuổi theo. Đây chính là cách duy nhất để chúng ta có thể chạy thoát vào lúc này.”

Bùi Kiều còn chưa kịp nói gì thì Cung Diệp Vũ bên cạnh đã lập tức lắc đầu nói: “Không được. Vu Nữ Trần cũng đang ở trên hòn đảo này. Ta sẽ không bao giờ bỏ cô ấy lại, nhưng người sống lại không thể vào được ảo giới. Còn nếu muốn ta giết để cô ấy biến thành linh hồn... ta không làm được. Và cũng sẽ không đòi nào cho phép – dù là ai đi nữa, làm tổn thương cô ấy!”

Bùi Kiều liền cười khổ. Thử đặt mình vào địa vị của Cung Diệp Vũ, nếu người đang có mặt trên Đảo Phục Sinh là em gái hay cha mẹ hấn thì hấn cũng không thể nào xuống tay giết họ được. Dù biết rằng sau khi chết, họ sẽ chuyển biến thành hình thái linh hồn, mình thậm chí sẽ càng dễ bảo vệ họ hơn, cũng có thể thoát khỏi tình thế hiểm nghèo trước mặt, nhưng bản tâm của hấn sẽ không cho phép hấn làm vậy, và cũng sẽ không cho phép bất cứ ai làm vậy. Điều này đã chạm tới bản tâm được quán triệt thông suốt của cường giả Chân Ma cấp, thế nên dù có khuyên nhủ, phân tích kiểu gì cũng sẽ vô ích. Và tình cảnh trước mắt của Cung Diệp Vũ chính là như vậy.

Nhưng không ai ngờ, Valkyrie ở bên cạnh bỗng nói: “Nếu chỉ có một người sống, vậy thì ta có cách giúp cho cô ấy đi được vào ảo giới...” Nói tới đó, Valkyrie lấy ra một chiếc nhẫn vàng phong cách cổ xưa, chính là Ring of Nibelungen mà cô đã moi ra từ lồng ngực của Rocky.

Valkyrie để chiếc nhẫn kia trong lòng bàn tay mình rồi nói: “Người đeo cái nhẫn này, có thể tiến được vào ảo giới. Nhưng... cái nhẫn này là của ta. Ta có thể cho người mượn dùng, nhưng người phải hứa với ta một chuyện.” Một tay Valkyrie cầm chiếc nhẫn, tay còn lại duỗi ra một ngón, chỉ về phía Bùi Kiều rồi nói.

Bùi Kiều nghe vậy thì tuy có chút ngạc nhiên nhưng vẫn lập tức gật đầu nói: “Được, người nói đi. Chỉ cần việc đó không vi phạm bản tâm của ta, thì dù là việc gì ta cũng sẽ làm cho người!”

Valkyrie khẽ gật đầu, cô ném luôn chiếc nhẫn cho Cung Diệp Vũ rồi nói: “Bây giờ ta còn chưa nghĩ ra được. Khi nào nghĩ ra ta sẽ nói cho người biết. Còn bây giờ, tiến vào ảo giới thôi! Nếu không sẽ không kịp nữa đâu.”

Như thể để chứng minh lời Valkyrie là chính xác, mặt đất bên dưới tòa nhà trung tâm Đảo Phục Sinh bỗng nhiên nứt ra một cái khe lớn. Từ trong đó dần dâng lên một trường khí thể vô cùng mạnh mẽ. Ý chí của trường khí thể đó là ánh sáng, hoàn toàn trái ngược với ý chí bóng tối của Thế Giới Xà, tuy nhiên lại đều là một loại ý chí của thiên nhiên. Tuy sự mạnh mẽ của trường khí thể này thể hiện không tới mức khủng bố như Thế Giới Xà, nhưng cũng đủ khiến cả đám lập tức thấy kinh sợ. Dù sao thì đánh liên miên mấy trận liên, tất cả mọi người thực sự đều đã như đèn cạn dầu.

Ba người liếc mắt nhìn nhau. Cung Diệp Vũ lập tức nắm lấy chiếc nhẫn, ánh sáng tím lại lần nữa bùng lên chói mắt trên người hấn, chỉ lóe lên một cái đã phóng qua hơn nghìn mét. Đến khi ánh sáng tím chỉ còn là một đốm sáng phía chân trời, người ta mới nghe tiếng hấn từ xa vọng lại: “Người dẫn mọi người tới lối vào ảo giới trước. Ta đi đón Vu Nữ Trần tới ngay.” Đến khi tiếng hô vọng lại nhỏ dần thì bóng dáng Cung Diệp Vũ đã khuất tầm mắt.

Valkyrie bỗng nhiên đưa tay ra sau, cột mái tóc vừa dài vừa mượt màu tím của mình lại (*). Tư thái cô như nữ thần băng giá đứng trong gió tuyết: cao quý, mạnh mẽ mà xinh đẹp chấn động lòng người. Sau đó, cô kéo mạnh cương con ngựa có cánh, bay vút về một hướng khác. Đến khi đã bay xa nghìn mét rồi, tiếng nói của cô mới vọng lại: “Ta cũng có một số việc cần phải xử lý. Sau đó sẽ tập hợp tại lối vào ảo giới.” Tiếng nói cũng nhỏ dần rồi tắt hẳn.

Bùi Kiều nhìn hai người kia mỗi người một hướng chạy thẳng đi mất. Hắn cũng chẳng thể làm gì hơn được, đành giải thể con ngựa tám chân, nhảy xuống đất rồi nói với Dương Húc Quang: “Dương Húc Quang, những gì mới rồi người đã nghe thấy cả rồi chứ? Mau dẫn bọn ta tới lối vào ảo giới đi. Còn chậm trễ sẽ không kịp nữa đâu.”

Bốn người Dương Húc Quang cũng hiểu điều gì là quan trọng. Nhất là sau khi bọn họ đã tìm ra được những bí mật bản thù của chính phủ thế giới – những bí mật mà dù bất kỳ cái nào lộ ra cũng đủ khiến chính phủ bị lật đổ. Vậy nên chính phủ không thể nào không giết hết bọn họ! Do đó mà lúc này không ai nói một câu nào thừa thãi, chỉ yên lặng chạy theo sau Dương Húc Quang, hướng về nơi có lối vào ảo giới Atlantis City trên Đảo Phục Sinh.

Ngay thời điểm đám Bùi Kiều quyết định tiến vào ảo giới, đã có gần mười nghìn binh sĩ nhanh chóng ủa tới bao vây vị trí bọn họ. Tuy hiện tại vòng vây còn chưa khép lại nhưng năm người đi được một lúc thì đã thấy đâu đâu cũng có bóng binh lính. Mà trình độ của đám quân nhân này cũng vô cùng cao, từ sử dụng súng ống, gài bom tới mai phục, dùng đủ các loại vũ khí cứng rắn chặn đường tiến lên của năm người, chỉ trong một thời gian ngắn đã tạo ra được một trận địa súng đạn gần như hoàn hảo. Cũng may là có Bùi Kiều đi cùng bốn người, tuy hắn đã như đèn sắp cạn dầu, nhưng khi cưỡng ép sử dụng Giải Phóng, vẫn còn có thể tạo ra được quả cầu sét. Chỉ nhờ vào sức phá hoại của thứ này mà Bùi Kiều đã dễ dàng đưa bốn người đi xuyên cả trận địa súng đạn dày đặc kia. Thời gian chậm chậm trôi đi, bọn Bùi Kiều đã càng lúc càng tới gần cửa vào. Thực ra thì cửa vào ảo giới Atlantis City cũng không cách tòa nhà trung tâm quá xa, ngày thường bọn Bùi Kiều thiêu đốt năng lượng thì chỉ đi mất khoảng 20 tới 30 giây mà thôi. Nhưng lúc này bị quân đội bao vây tầng tầng lớp lớp, cả bọn phải vừa đi vừa mở đường máu, cuối cùng hết tới gần 30 phút mới tới nơi. Mà ở lối vào của ảo giới, Valkyrie không ngờ lại đã đứng đó từ trước. Có điều là bên cạnh cô lúc này lại có thêm một cô bé xinh xắn dễ thương. Xem ra mới rồi Valkyrie chạy đi chính là để đón cô bé này.

Valkyrie nhìn về phía sau của năm người Bùi Kiều. Phía xa xa trong tầm mắt của cô, có gần mười nghìn quân nhân đang rầm rộ kéo tới đây, thậm chí còn có thể thoátáng thấy được những giàn phóng tên lửa đang được bọn họ di chuyển tới. Lúc này cả nhóm không đi chuyển nữa mà đứng yên trước cửa vào ảo giới, vậy nên đương nhiên đã trở thành những cái bia ngắm tốt nhất. Có thể chỉ năm phút nữa thôi, nơi đây sẽ bị đạn pháo san phẳng, khi ấy thì dù thực lực mọi người có cao hơn nữa cũng sẽ chết chắc.

“Chúng ta chỉ còn khoảng 30 giây an toàn nữa thôi. Cung Diệp Vũ còn chưa tới sao?” Valkyrie thoáng nhú mày nói.

Thời khắc này có thể nói là đã tới lúc nguy hiểm vô cùng, bản thân Bùi Kiều cũng cảm thấy vô cùng lo lắng. Hắn đang định nói vài câu trấn an mọi người, nói rằng nên chờ Cung Diệp Vũ thêm chút nữa thì đúng lúc này, toàn bộ Đảo Phục Sinh chợt rung chuyển kịch liệt. Thời khắc đó, người ta thấy một thân hình khổng lồ từ ngoài xa đã tới bên bờ biển của hòn đảo. Thân hình kia ngạo nghễ đứng thẳng nơi đó, cao tới ít nhất 800m, chính là một trong những lá bài tẩy mà chính phủ thế giới che giấu... Thần Chiến Binh Không Lỗ Obelisk!

Thần Chiến Binh vừa tới, lập tức nhắc chân tiến về phía mọi người. Tuy Đảo Phục Sinh cũng không hề nhỏ, nhưng đó cũng chỉ là khi so sánh với người bình thường mà thôi. Với người thường thì đương nhiên sẽ cảm thấy nó rất bao la rộng lớn, nhưng trong mắt một tên khổng lồ cao tới 800m thì hòn đảo này cũng chẳng khác gì một tảng san hô ngoài biển với người bình thường, chỉ đi vài bước là hết. Khoảng cách của tên khổng lồ kia và mọi người càng ngày càng gần, cứ tính theo tốc độ này thì đừng nói là 30 giây, chỉ sợ 10 giây nữa thôi là bản chân khổng lồ kia đã có thể đạp thẳng xuống đầu cả đám rồi.

Vì Thần Chiến Binh cao tới hơn 800m nên khi nó đứng thẳng thì như một tòa núi nhỏ, vậy nên dù ở xa thì mọi người cũng có thể thấy được hết sức rõ ràng. Lúc này, ngoài Valkyrie vẫn giữ nguyên biểu cảm lạnh băng ‘rất không phù hợp với hoàn cảnh’ của mình, thì sắc mặt những người còn lại đều đã trắng bệch như tờ giấy. Cô bé đứng cạnh Valkyrie méo xệch miệng, lập tức òa khóc: “Chị Valkyrie! Chúng ta chạy vào ảo giới ngay đi! Thứ kia sắp đến đây rồi! Lúc trước ma thần cao cả trăm mét mà nó dẫm một cái đã nát thành cám đó! Em không muốn chết như vậy đâu... Hu hu!” Nói tới câu cuối cùng thì cô bé đã khóc ầm cả lên.

Đám Bùi Kiều đều cảm thấy có phần lúng túng, khó xử. Bởi vì chuyện này thực ra không liên quan gì tới cô bé, thậm chí còn chẳng liên quan gì tới Valkyrie. Nguyên nhân chỉ là vì bọn họ tìm hiểu được bí mật của chính phủ thế giới nên mới dẫn tới tất cả những chuyện này. Hơn nữa, mối nguy hiểm ngay lúc này cũng là vì cả bọn đang phải chờ Cung Diệp Vũ. Nói cách khác, đều tại bọn họ nên cô bé này mới khóc lóc sợ hãi như vậy. Chính vì vậy mà cả đám mới thấy rất lúng túng.

Nhưng Valkyrie thì cơ bản là lại chẳng để ý tới cô bé này, cô vẫn chỉ bình tĩnh dõi mắt về phía xa. Mấy giây sau, cô bỗng nói: “Cung Diệp Vũ đã tới. Chúng ta đã có thể tiến vào ảo giới được rồi...”

Mọi người nghe vậy thì đều sửng sốt, sau đó cả đám vội nhìn về cùng hướng với Valkyrie. Quả nhiên, mọi người thấy một tia chớp tím lóe lên phía sau đám đông quân nhân đang phóng tới đây với tốc độ cực kỳ nhanh. Chỉ sau vài giây, tia chớp kia đã từ từ ngoài xa bay tới, phóng xuống trước mặt mọi người. Đứng là Cung Diệp Vũ công Vu Nữ Trần chạy tới.

Vừa đến nơi, Cung Diệp Vũ ngay lập tức mắng to lên: “Mẹ kiếp! Lúc trước các người chỉ nói là ở trong nơi đóng quân của đoàn Trung Quốc, nhưng chỗ đóng quân kia rộng như vậy kia mà! Nếu không phải ta may mắn gặp được đúng người của Tổ Chức Linh Hồn Trung Quốc thì đã không thể tìm được Vu Nữ Trần nhanh như vậy đâu!”

Đám Bùi Kiều quay qua nhìn nhau rồi đều cùng bật cười. Lúc trước vì quá lo lắng cho sự an nguy của Vu Nữ Trần mà Cung Diệp Vũ đã bỏ đi quá vội, khiến đám Bùi Kiều chẳng kịp nói cho hắn biết là người con gái của hắn cụ thể ở tòa nhà nào. Chẳng trách sao Cung Diệp Vũ có tốc độ cao nhất lại thành người đến muộn nhất.

Lúc này, Valkyrie liền chỉ chỉ về phía tên khổng lồ đang sai bước tiến tới nói: “Vào đi rồi nói sau. Bằng không thì các người sắp bị giẫm bẹp thành một

đồng bần nhào đó.” Nói xong, cô kéo theo cô bé tám mười ba, mười bốn tuổi bên cạnh nhảy thẳng vào trong lối vào. Trong chớp mắt, cả hai đã biến mất khỏi tầm mắt mọi người.

Những người còn lại nhìn nhau một cái rồi cũng lần lượt nhảy vào trong lối vào ảo giới. Đến cuối cùng chỉ còn lại Bùi Kiều và Cung Diệp Vũ chưa vào, hai người gần như cùng lúc nhìn về phía tòa nhà trung tâm hòn đảo. Nơi đó... chính là chỗ đám chính phủ thế giới ẩn náu.

“Bùi Kiều. Sau khi chúng ta trở lại, sẽ là lúc để tính sổ một lượt với bọn chúng phải không?”

“A, chắc chắn vậy!”

“Như vậy... cùng sát cánh chiến đấu lần nữa chứ!”

“Ừ, mãi cho đến chết!”

Tiếng nói chưa dứt, bóng dáng hai người đã biến mất sau lối vào ảo giới. Mà chỉ khoảng bảy, tám giây sau, một bàn chân khổng lồ từ trên trời giáng xuống, ỳnh ỳnh nghiền nát mặt đất nơi cả bọn mới đứng...

(*) Trước đó có sự nhầm lẫn, tóc của Valkyrie có màu tím chứ không phải vàng.

Bạn đang đọc truyện *Tử Vong Khai Đoan* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chăm)Net**.

Q.5 - Chương 47: Giải Quyết Vấn Đề Tiếp Tế (1).

Vừa bước qua cửa vào ảo giới, cảm giác như mộng như tỉnh lại ập tới với Bùi Kiều. Tới lúc hấn tỉnh táo lại, liền thấy trước mặt là một không gian đầy những kim loại màu bạc. Vì môi trường thay đổi quá lớn khiến cho hấn mới đầu còn chưa nhìn nhận rõ được mọi thứ xung quanh. Một lát sau, hấn mới nhận thức rõ ràng được vị trí và môi trường hiện tại của mình... Kim loại! Tất cả những gì trong tầm mắt của hấn đều là kim loại!

Nơi này là một căn phòng nhỏ, diện tích khoảng chừng 50 tới 60m². Tất cả mọi thứ xung quanh đều được tạo thành từ kim loại, từ trần nhà, vách tường hay cửa ra vào đều được làm bằng một thứ kim loại không rõ nào đó. Hơn nữa những thứ này cũng không phải làm bằng các nguyên khối kim loại, mà ở giữa còn có các đường ống năng lượng lập lòe ánh sáng xanh lá. Nhìn rất giống tạo hình các chiến hạm vũ trụ trong tương lai mà ta vẫn hay thấy trong phim khoa học viễn tưởng.

“Đây là di tích Atlantis đó à? Đúng là một thế giới công nghệ cao đấy nhỉ!” Bùi Kiều nhìn quanh rồi cảm thán nói.

Những người còn lại, Dương Đình Thiên, Trương Hằng, Nhậm Trấn, Cung Diệp Vũ, Vu Nữ Trần, Valkyrie và cô bé chưa biết tên kia, tổng cộng chín người đều đã bình yên vô sự, có mặt trong phòng. Nhưng ngoài Vu Nữ Trần đang tò mò nhìn trái, ngoảnh phải, Valkyrie và cô bé kia yên lặng ngồi yên một góc, tất cả những người còn lại đều đang nằm vật dưới đất thờ hồng học rất mất hình tượng. Trong đó thì biểu hiện chết vật nhất chính là Bùi Kiều và Cung Diệp Vũ, cơ thể cả hai không ngừng run bần bật, hiển nhiên là đang phải chịu nỗi thống khổ vô cùng lớn.

Tình hình lúc trước có thể nói đúng là nguy hiểm tới cực điểm, trận đánh với Rocky chẳng khác nào cừu từ nhát sinh. Qua trận này, có thể thấy Thế Giới Xà Jormungand không hổ danh là một trong ba con quỷ quái Ma Vương đỉnh cao mạnh nhất, là thành quả Kế Hoạch Linh Hồn của nền văn minh kỹ trước. Tuy nó chỉ vền vẹn là một hình chiếu với khoảng 20% thực lực bản thể nhưng đã có sức mạnh như hủy diệt trời đất. Nếu như không có lá bài bí mật của chính phủ thì dù Bùi Kiều và Cung Diệp Vũ có mạnh hơn nữa cũng sẽ chết chắc, đó là điều không thể nghi ngờ!

Nhưng sau khi đã đánh lui được Rocky và Thế Giới Xà thì đám Bùi Kiều lại không thể không đối mặt với chính lá bài bí mật đó của chính phủ thế giới, vì vậy mà cả bọn mới phải cùng chạy vào ảo giới Atlantis City. Sau khi đến được nơi này, bỗng nhiên thoát khỏi tình trạng sống chết cận kề, thần kinh thả lỏng cũng là lúc mọi người đã không thể gắng gượng đè nén những cơn chấn động chấp niệm được nữa, ai nấy đều ngã nhào xuống đất. Lúc này thì đừng nói là Tự Do Linh Hồn, ngay cả một tên lính người sống có súng trong tay cũng có thể dễ dàng cho bọn họ đi đời.

Valkyrie bên cạnh vẫn giữ nguyên biểu cảm lạnh băng của mình, chỉ là đôi mắt đẹp của cô thì lại nhìn chăm chăm vào Bùi Kiều. Trong đôi mắt ấy ánh lên vẻ nghiến cừu, nghiền ngẫm. Cô bé ngồi bên cạnh Valkyrie quay sang tò mò nhìn cô, thấy cô nhìn chăm chú Bùi Kiều đang đau đớn, lảo lộn dưới đất thì cũng nhìn theo, sau đó lại quay về nhìn Valkyrie, rồi lại quay ra nhìn Bùi Kiều... Sau khi nhìn qua nhìn lại mấy lần thì vẻ sợ hãi trên khuôn mặt non nớt của cô bé càng ngày càng nhiều.

“Chị Valkyrie... Không phải chị lại định phân giải hấn để giải phẫu đấy chứ?” Cô bé nói với âm lượng thật nhỏ và giọng thật thấp.

Valkyrie liếc mắt nhìn cô bé một cái, rồi lại tiếp tục nhìn chăm chăm Bùi Kiều: “Không cần. Đã giải phẫu mấy nghìn trường hợp rồi, có thêm hấn nữa thì cũng thế thôi... Người này là manh mối quan trọng để ta tìm lại trí nhớ và cảm xúc của mình, tạm thời chưa thể chết được.”

Hiện tại, tuy đám Bùi Kiều đều đang rơi vào tình trạng chấp niệm chấn động, thân thể không thể nhúc nhích nhưng tinh thần thì lại minh mẫn dị thường, có thể cảm nhận rất rõ ràng sự đau đớn của cơ thể mình cũng như những gì đang diễn ra xung quanh. Vậy nên tất cả đều nghe rất rõ ràng mẩu đối thoại của hai người Valkyrie, cả đám cùng thán thốt dạ...

(Phân giải rồi giải phẫu?)

(... Đã từng giải phẫu?)

(... Tạm thời chưa thể chết? Hay nói cách khác là khi nào hết công dụng thì chết đi cũng được hả?)

Lúc này cả đám đều đang không thể cử động, nếu người khác có ý xấu thì đúng là chỉ biết chờ chết, thế nên nghe Valkyrie nói xong thì vừa nghi vừa hoảng, ánh mắt nhìn về phía cô lập tức xen lẫn một vẻ sợ hãi khó tả. Người con gái này đột ngột xuất hiện giữa cuộc chiến, lai lịch và quá khứ của cô ra sao không ai biết, chỉ biết cô là linh hồn đặc thù đầu tiên có được năng lực Valkyrie. Cô thật sự có quá nhiều bí mật! Nhưng dù nói thế nào thì lần này cả đám có thể thoát khỏi cảnh cùng đường cũng là nhờ có cô. Chính vì vậy mà không ai coi cô là người ngoài, thậm chí cả lúc chấp niệm chấn động khiến thân thể tê liệt cũng để mặc cho diễn ra trước mặt cô... Có điều, từ những gì mà cô và đồng bọn trao đổi, có vẻ cô cũng không phải người lương thiện gì rồi.

Tuy là vậy nhưng sau cùng thì Valkyrie vẫn ngồi yên tại chỗ như trước. Với dáng vẻ bình thản mà tự tại như mây trời gió núi, cộng thêm dung mạo thánh khiết như một nữ thần, nhìn thế nào cũng giống một đại mỹ nhân cổ điển ung dung tự tại. Chỉ không hiểu sao thì thoảng đôi mắt cô lại như thể sáng rực lên ngọn lửa cuồng nhiệt rất hãi người, vì vậy mà khiến cho người ta không thể nào cảm thấy thực sự thoải mái. Thế nên sau khi những cơn chấn động chấp niệm dần qua đi, mọi người bắt đầu tìm chủ đề nói chuyện phiếm, nhằm xua tan đi không khí lúng túng lúc này.

“Valkyrie... Thật là người đã từng giải phẫu rất nhiều người đấy à?” Trương Hằng là tên tò mò nhất trong cả đám. Lúc hần thấy cả Bùi Kiều và Cung Diệp Vũ đều đã thoát khỏi cơn chấp niệm chấn động rồi thì mới lấy hết can đảm, hỏi nhỏ như thế thì thầm với Valkyrie.

Đôi mắt đẹp của Valkyrie quay qua liếc nhìn hần, khiến anh chàng Trương Hằng đang tuổi trai tráng lập tức đỏ bừng mặt, phải vội nhìn đi nơi khác. Tuy vậy thì giọng nói lạnh lẽo của người đẹp vẫn vang lên bên tai hần.

“Ừ, đã giải phẫu mấy nghìn ca rồi. Mục đích là để phân tích được quy cách tồn tại của chấp niệm bên trong linh hồn, hiệu quả tăng cường khi tội nghiệt xâm nhập vào chấp niệm, sự cô đọng lại của Năng Lượng Tiêu Chuẩn sau khi cường độ của chấp niệm tăng lên...” Valkyrie nghiêm túc liệt kê ra một tràng các nghiên cứu của mình.

Người xung quanh nghe vậy thì đều cảm thấy như mình đã mở hời đầy dẫu. Chỉ có Cung Diệp Vũ đột nhiên hỏi: “Người dùng linh hồn của người sống để làm vật thí nghiệm và giải phẫu ư?” Vừa nói, bàn tay cầm Tù Lôi Dao của hần cũng dần nắm chặt lại.

Valkyrie nhìn về phía hần, rồi lại nhìn thoáng qua thanh Tù Lôi Dao trong tay hần, cũng không làm gì khiến thêm căng thẳng mà trả lời thẳng: “Là Kẻ Sa Đọa... Nói một cách chính xác thì, trừ Rocky và bọn tay chân của hần ra, linh hồn bình thường bị tội nghiệt trói buộc đều sẽ bị sa đọa rồi biến thành quỷ quái.”

Bùi Kiều nghe vậy thì tim nhảy mạnh lên mấy cái. Hần vội hỏi: “Linh hồn bình thường sa đọa biến thành quỷ quái? Chẳng phải linh hồn bình thường đều bị hút vào vết rách không gian sao? Làm sao có thể sa đọa rồi biến thành quỷ quái được?”

Valkyrie lại đưa mắt nhìn về phía Bùi Kiều, trong đôi mắt đẹp thoáng hiện vẻ nghi ngờ. Tuy vậy, cô vẫn trả lời hần ngay mà không chút do dự: “Trừ những linh hồn bị kéo thẳng vào vết rách không gian thì thực ra, tất cả các ảo giới cũng đều hút linh hồn vào bên trong đó. Chỉ có điều là các ảo giới đều hút linh hồn đi bằng cách thức rất kỳ lạ, không thể dùng mắt thường quan sát được, thậm chí cả Tự Do Linh Hồn cũng không nhìn thấy, đó là hấp thu một loại năng lượng tinh thần ở dạng ‘vi hạt’. Sau khi đã rơi vào ảo giới thì linh hồn sẽ sa đọa rồi biến thành quỷ quái.”

Dương Húc Quang ở gần đó bỗng như nghĩ tới điều gì, hần vội hỏi: “Nếu là như vậy thì hần là trong đoàn đội của người có linh hồn đặc thù có năng lực gì đó liên quan tới cảm nhận năng lượng tâm linh đúng không? Vậy thì có thể hiểu tại sao không ai thấy các người ra vào ảo giới bao giờ. Với loại năng lực cảm nhận năng lượng tâm linh dạng vi hạt đó thì chắc hẳn các người đã phát hiện được rất nhiều ảo giới mà người đời không biết đến đúng không? Chia sẻ với chúng ta một chút có được không? Mấy ảo giới đó đều là chỗ chưa từng bị khai phá, giống như ‘trình nữ’ ấy. Có khi bên trong sẽ còn một ít quỷ quái Chân Ma cấp nhỏ yếu đấy nhì!”

Valkyrie điềm nhiên gật đầu thừa nhận: “Được thôi. Đến nay chúng ta đã tìm thấy tất cả sáu ảo giới mới. Cái có độ khó thấp nhất thì tương đương với Thành Phố Vàng, cao nhất thì chỉ thấp hơn Thành Ác Ma một chút thôi. Nếu muốn lấy được thông tin và vị trí của mấy cái ảo giới đó thì cứ lấy Thiên Sinh Vũ Khí ra đối đầu.”

Lúc Dương Húc Quang mới nghe Valkyrie nói tới đoạn đầu thì liền mặt mũi hớn hờ, quá đổi vui mừng, tới đoạn sau khi nghe Valkyrie nói tới việc phải lấy Thiên Sinh Vũ Khí trao đổi thông tin, hần đơ ra rồi ngượng ngùng nói: “Phần lớn Thiên Sinh Vũ Khí dư thừa đều đã bị bọn ta đổi thành Thực Phẩm Chấp Niệm cả rồi. Chắc đành để lần sau trao đổi vậy.”

Lúc này, Bùi Kiều bỗng thờ dãi một tiếng rồi nói với mọi người: “Nếu như chúng ta đã hoàn toàn trở mặt với chính phủ thế giới thì ta cũng không còn gì phải e dè nữa. Ta sẽ kể lại hết tất cả những gì mình đã trải qua trong bốn tháng từ sau khi từ vong cho tới khi xuất hiện tại nước Mỹ. Lúc ấy ta...”

Thế là Bùi Kiều kể lại toàn bộ hành trình của hần trong bốn tháng ở Địa Ngục, đặc biệt nhấn mạnh tới tình cảnh khi linh hồn bình thường bị biến thành quỷ quái. Hần kể lại tất cả mọi thứ, tất cả nguy hiểm đã trải qua cho tới khi trở lại được dương gian. Mọi người nghe hần kể mà ngạc nhiên tới không ngậm nổi miệng, giống như đang được nghe một câu truyện phiêu lưu đầy hấp dẫn nào đó vậy. Đến khi Bùi Kiều đã kể xong được một lúc lâu, cả đám mới như thể dần tỉnh táo lại, dường như vì chưa thể tin được những gì mới nghe nên cứ vậy sững sờ nhìn hần một hồi.

Chỉ có Valkyrie là hai mắt sáng ngời. Cô vội hỏi kỹ lại một số chi tiết, như các loại quỷ quái Bùi Kiều đã thấy trong Địa Ngục là gì, thực lực chúng ra sao, quá trình tiến hóa thành Chân Ma cấp của chúng như thế nào, thậm chí cô còn hỏi rất tỉ mỉ những gì liên quan tới các tầng sâu hơn của Địa Ngục.

Sau khi đã được trả lời hết, cô thở dài một hơi nói: “Quả nhiên giống như lời tiên đoán...”

Không chỉ có cô, cô bé bên cạnh cũng đang có vẻ vô cùng kinh ngạc. Cô lẩm bẩm: “Giống y như những gì mà anh Reinhardt đã nói.”

Bùi Kiều nghe vậy thì cũng thấy rất tò mò, hần hỏi: “Chẳng lẽ trong đoàn đội của người cũng có người từng thoát ra từ trong lỗ hổng không gian sao?”

Cô bé kia liếc mắt, thấy Valkyrie vẫn đang chìm đắm trong suy tư, dường như không nghe thấy câu hỏi nên mới lên tiếng trả lời Bùi Kiều: “Không phải vậy. Anh Reinhardt là người có năng lực tiên tri. Anh ấy từng có lần sử dụng mắt rất nhiều chấp niệm của Thiên Sinh Vũ Khí để tiên đoán về tình hình trong lỗ hổng không gian, bao gồm môi trường của tầng ngoài, chủng loại, số lượng, thực lực và cả hình dạng đặc trưng của quý quái tại đó. Và những lời tiên đoán đó lại giống hệt những gì người mới kể, vì vậy mà bọn ta mới kinh ngạc như vậy đây.”

Đúng lúc này, cả không gian ảo giới bỗng rung chuyển dữ dội, giống như ảo giới vừa bị một tác động lớn nào đó. Có điều chấn động này cũng biến mất luôn sau đó mà không để lại một chút dấu vết nào, cứ như thể nó chưa từng xảy ra vậy. Ngoài việc có mấy người đứng không vững nên bị ngã thì cũng không ai gặp tổn thương nào khác. Trên người Cung Diệp Vũ lúc này đã bùng lên ánh sáng tím, hần vừa cảnh giác ngó xung quanh vừa nói: “Không hề có quý quái mạnh mẽ nào xuất hiện gần đây. Vậy thì con chấn động vừa rồi là thể nào đây nhỉ?”

Valkyrie trầm ngâm rồi nói: “Chính phủ thế giới đã hoàn toàn bịt kín cái ảo giới này... Lối ra vào đã không tồn tại nữa.”

“Hay nói một cách đơn giản thì... chúng ta đã không ra ngoài được nữa rồi!”

Bạn đang đọc truyện *Tử Vong Khai Đoan* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Q.5 - Chương 48: Giải Quyết Vấn Đề Tiếp Tế (2)

Không thoát ra được nữa?

Đúng vậy, đã không thoát ra được nữa rồi!

Theo như lời Valkyrie, trong đoàn đội của cô có một thành viên có thể dùng phương thức tiêu tốn lượng lớn chấp niệm đã hấp thu từ Thiên Sinh Vũ Khí để dự đoán về những sự kiện cả trong quá khứ, hiện tại lẫn tương lai. Vì vậy mà cô đã khám phá được rất nhiều bí mật của chính phủ, bí mật lớn nhất trong số đó chính là sự tồn tại của Máy Chủ Linh Hồn Trung Tâm và Ring of Nibelungen.

Cái gọi là Vòng Giam Cầm hay Ring of Nibelungen, thật ra chính là một món công cụ dùng để kiểm soát năng lượng. Đó chính là thứ mà văn minh Atlantis đã khai quật được từ di tích của văn minh kỳ thứ ba, có thể thu giữ và điều khiển năng lượng, tạo thành một bộ hoàn hảo với Máy Chủ Linh Hồn. Máy Chủ Linh Hồn tạo ra năng lượng còn Vòng Giam Cầm điều khiển năng lượng đó.

Vốn theo lẽ thường, chính phủ thế giới đã mất đi Vòng Giam Cầm thì sẽ không thể nào hoàn toàn khống chế được Máy Chủ Linh Hồn. Nhưng rồi không biết bọn họ dùng cách gì mà có thể bỏ qua sự thiếu hụt của Vòng Giam Cầm, sử dụng một hệ thống năng lượng không hoàn chỉnh để tạo ra ‘Kẻ Phản Bội’. Chính là những kẻ giống như gã trung niên đã bắt ngờ đâm Rocky một nhát khi đám Kẻ Sa Đọa đang áp đảo tuyệt đối trên vách ngầm tòa nhà trung tâm Đảo Phục Sinh. Mà như vậy cũng có nghĩa là bọn họ đã nắm được phương pháp để hoàn toàn bịt kín một ảo giới.

“Lúc trước, văn minh Atlantis đã từng do thám tình hình bên trong lỗ hổng không gian, kết quả thu được về số lượng và trình độ quý quái trong đó đã làm cho bọn họ vô cùng hoảng sợ. Trong đó có ít nhất vài trăm nghìn quý quái Chân Ma cấp, vài chục nghìn Chân Ma cấp đỉnh cao, vài trăm Ma Vương cấp, hơn mười Ma Vương cấp đỉnh cao, thậm chí còn có bảy sinh vật có nguồn năng lượng dường như vĩnh cửu, lực lượng hùng mạnh vượt quá xa, văn minh Atlantis hoàn toàn không thể địch lại. Thế nên sau khi văn minh Atlantis bắt được ba con quý quái Ma Vương cấp đỉnh cao, bọn họ lập tức nghĩ tới việc nghiên cứu tìm cách sử dụng năng lượng khổng lồ của Ra để hoàn toàn bịt lại lỗ thủng không gian. Nhưng cuối cùng nghiên cứu đó đã gặp phải một rào cản không thể vượt qua. Đó chính là sự khác biệt về trình độ! Theo như tính toán của văn minh Atlantis, khi gần đến Điểm Tới Hạn, không gian ở phía bên kia lỗ hổng không gian sẽ không còn là á không gian giống như các ảo giới nữa, mà sẽ trở thành một thể giới hoàn chỉnh giống như thể giới vật chất của chúng ta. Như vậy, hai không gian đã là ngang hàng nhau, nếu bên này có thể dùng năng lượng để bịt lại ‘lỗ thủng’ trên vách ngăn, thì bên kia cũng có thể dùng năng lượng để mở lại ‘lỗ thủng’ đó. Khác biệt duy nhất giữa hai bên là văn minh Atlantis chỉ nắm giữ năng lượng cấp độ Ma Vương đỉnh cao, trong khi bên kia ‘bức vách’ lại có sinh vật nắm giữ năng lượng có cấp độ vĩnh hằng...”

Mọi người đang đi trong một hành lang đầy phong cách khoa học viễn tưởng trong ảo giới Atlantis City. Valkyrie đi ở chính giữa của đoàn người, vừa đi cô vừa giảng giải cho mọi người cách thức mà chính phủ dùng để phong tỏa ảo giới này.

“Hiện nay chính phủ thế giới đã tìm được thứ có thể thay thế cho Vòng Giam Cầm, lại cũng đã sử dụng được Máy Chủ Linh Hồn, vậy nên bọn họ đã có thể thực hiện được việc phong tỏa một ảo giới. Giờ đây, trừ khi trong chúng ta có người đạt tới được thực lực Ma Vương cấp đỉnh cao, nếu không thì chỉ có thể bị giam trong cái ảo giới này mãi mãi mà thôi.” Valkyrie nói tới đó thì cười mĩa mai rồi không nói thêm gì nữa.

Mọi người nghe vậy thì quay ra nhìn lẫn nhau với vẻ quái dị. Đúng lúc này thì Vu Nữ Trần bỗng nói: “Nói tới Vòng Giam Cầm thì đó hẳn là cái Ring of Nibelungen mà ta đang đeo này nhỉ? Có thể giúp ta tiến vào ảo giới trong khi vẫn còn là người sống, nguyên lý hẳn là vì nó có công dụng chuyển đổi và điều khiển năng lượng? Là chuyển đổi cơ thể sinh vật sống của ta thành cơ thể của sinh mệnh loại tinh thần, như vậy phải không?”

Valkyrie liếc Vu Nữ Trần với ánh nhìn có phần khen ngợi, sau đó mới trả lời: “Chính xác phải là thế này: ngươi vẫn còn là người sống như trước, không thể sử dụng Năng Lượng Tiêu Chuẩn để duy trì sự sống, ngươi vẫn cần ăn cần uống, nếu không thì không chết đói cũng sẽ chết khát. Điểm ấy thì ngươi không khác người sống bình thường chút nào.”

Vu Nữ Trần nghe vậy giật bắn người, lúc này mới nhớ tới vấn đề cực kỳ quan trọng vừa rồi. Những người khác là linh hồn thì đơn giản rồi, dù cái ảo giới này đã bị bịt kín nhưng bên trong còn có vô số quỷ quái để có thể săn giết, thu lấy Năng Lượng Tiêu Chuẩn cho cả bọn sử dụng. Nhưng còn Vu Nữ Trần thì sao đây? Cô là một người sống, không có lương thực và nhất là không có nước uống thì tối đa là ba ngày sau, cô sẽ chết! Chẳng lẽ cô thật sự không thể thoát khỏi ‘số chết’ của mình hay sao?

Cung Diệp Vũ lập tức cuống cuống gầm lên: “Con mẹ nó! Đi nhanh lên đi! Chúng ta mau tìm đường đến cửa ra ảo giới này. Để ta xem xem cái Máy Chủ Linh Hồn kia bịt đường có gì ghê gớm!”

Nhưng Bùi Kiều lại kéo ngay hần lại, đồng thời nhìn về phía Valkyrie nói: “Đừng có cuống! Nếu Valkyrie đã giúp chúng ta đưa Vu Nữ Trần vào đây thì cô ấy chắc hẳn cũng sẽ có cách để duy trì tính mạng cho bạn gái ngươi. Có đúng không Valkyrie?”

Valkyrie nhìn thật sâu Bùi Kiều, hồi lâu sau mới gật đầu: “Chính xác! Ta đúng là có cách giúp cô ấy sống sót. Rất đơn giản thôi... chỉ cần ăn Thực Phẩm Chấp Niệm là được.”

“Ring of Nibelungen ngay từ đầu đã có các loại công dụng kỳ diệu như biến đổi năng lượng, dung hợp năng lượng, thu giữ năng lượng, thậm chí là điều khiển năng lượng. Sau khi văn minh Atlantis lấy được cái nhẫn này, bọn họ đã cải tạo nó thành Vòng Giam Cầm, các công dụng của nó lại thêm càng nhiều. Chính phủ thế giới bắt buộc phải có được cái nhẫn này, nếu không thì bọn họ không thể nào thực hiện được một nhánh cao nhất của Kế Hoạch Linh Hồn... Kế Hoạch Siêu Nhân!”

Valkyrie nói tới đó thì chợt không nói gì nữa, chỉ nhìn về phía Bùi Kiều với ánh mắt chờ đợi.

Bùi Kiều thoáng sửng sốt. Lúc này hần đang đi song song với Valkyrie, thế nên hần có thấy được rất rõ ràng cái nhìn đầy vẻ mong đợi của cô dành cho mình. Không thể không thừa nhận rằng Valkyrie thực sự quá đẹp, một vẻ đẹp mang cho người ta cảm giác siêu phàm thoát tục, là kiểu đẹp mà chỉ cần xuất hiện ngoài đường là sẽ làm giao thông cả thành phố trở nên hỗn loạn. Nhưng Bùi Kiều dù sao cũng là cường giả Chân Ma cấp, tâm trí kiên định tới gần như không thể bị dao động, trong mắt hần không có sự say mê, điên đảo mà từ nơi sâu thẳm trong linh hồn cảm thấy hoài niệm, quen thuộc và một sự thân thiết nhẹ nhàng.

“Kế Hoạch Siêu Nhân... Kế Hoạch Siêu Nhân?” Bùi Kiều chỉ thần thờ trong nháy mắt, sau đó hần đã kịp phản ứng với điều Valkyrie mới nói. Hần vội nhìn về phía bốn người Dương Đình Thiên rồi nói: “Lúc trước các ngươi có nói là khi truy tìm tài liệu dưới lòng đất có thấy một thứ gọi là Kế Hoạch Siêu Nhân, nội dung kế hoạch là biến người nhà của lãnh đạo mười bảy nước thành những kẻ có sức mạnh vượt qua loài người có đúng không? Thế kết quả ra sao?”

Lúc trước bốn người Dương Đình Thiên đã giải thích ngắn gọn một chút về những gì mình tìm thấy dưới tầng ngầm của tòa nhà trung tâm Đảo Phục Sinh. Nơi đó có đủ loại bí mật như những thí nghiệm vô cùng tàn ác, sự tồn tại của ‘Bê Chứa’ và Máy Chủ Linh Hồn. Không những vậy, cả các phân nhánh của Kế Hoạch Linh Hồn, ví dụ như Kế Hoạch Siêu Nhân cũng nằm trong những nội dung mà bốn người bọn họ đã tìm kiếm. Bốn người Dương Đình Thiên đầu tiên là hơi ngần ra, sau đó Trương Hằng nhanh miệng nhất trả lời trước: “Kết quả à? Cơ thể của tất cả những người dùng làm thí nghiệm đều tự nổ tung, mà sau khi chết thậm chí còn không sinh ra linh hồn, thật sự hoàn toàn chết đi. Đây là những gì đã diễn ra chỉ mười mấy giây sau khi đám nhân viên nghiên cứu tiêm vào cơ thể họ một chất lỏng phát sáng nào đó.”

Bùi Kiều vội vàng nhìn về phía Valkyrie: “Chẳng lẽ thứ chất lỏng phát sáng mà bọn họ bị tiêm vào người kia chính là chấp niệm đã được hòa tan? Lúc trước ta còn tưởng nội dung của cái Kế Hoạch Siêu Nhân đó là dùng công nghệ cao để tạo ra những người có tổ chất thân thể như siêu nhân. Nhưng theo như cách ngươi nói, kế hoạch này là một nhánh cao cấp của Kế Hoạch Linh Hồn... Vậy chẳng lẽ, nội dung thật của nó là làm cho người sống có được năng lực giống như của linh hồn sao? Có thể dùng chấp niệm để làm cơ thể trở nên mạnh mẽ ư !?”

Valkyrie gật đầu nói: “Đúng vậy! Ý nghĩa sự tồn tại của Ring of Nibelungen chính là như vậy. Ta nghĩ lúc trước các ngươi cũng đều đã thấy cảnh tượng Rocky dung hợp với Thế Giới Xà rồi đúng không? Khi Tam Đại Ma Vương Đình Cao bị bắt, ‘dấu ấn tinh thần’ của chúng đã bị xóa đi, vì vậy mà sức chiến đấu của chúng đã giảm đi rất nhiều so với những quỷ quái Ma Vương cấp đỉnh cao bình thường, nhất là sẽ không thể dùng được một số chiêu thức rất mạnh. Giống như đòn Pháo Co Rút lúc trước, nó chỉ có thể sử dụng khi Rocky dung hợp với Thế Giới Xà, rồi để ý thức hần điều khiển cả hai thì mới phát ra được. Nhưng dung hợp chẳng lẽ lại đơn giản như vậy? Chưa cần nói tới việc thực lực hai bên chênh lệch quá lớn, chỉ riêng sự khác biệt về bản chất linh hồn giữa người và quỷ quái đã là rào cản vô cùng lớn rồi. Nếu không có sự hỗ trợ từ bên ngoài mà tên Rocky kia cứ cố cưỡng ép dung hợp, vậy thì kết quả duy nhất của hần sẽ là bị biến thành một phần dinh dưỡng của Thế Giới Xà. Thế nên hần phải có được cái nhẫn này bằng mọi giá... Đây là một thứ có thể thay đổi bản chất năng lượng, dung hợp năng lượng, thu giữ năng lượng và thậm chí điều khiển năng lượng! Là kiệt tác đỉnh cao của thuật luyện kim kỳ thứ ba!” Nói tới đó thì hai mắt Valkyrie đã sáng rực lên ánh hào quang của sự cuồng nhiệt, khiến người ta nhìn vào phải kinh hãi.

Dương Húc Quang ở gần đó bỗng hỏi: “Nói cách khác, chỉ cần đeo cái nhẫn này thì Vu Nữ Trần sẽ giống như linh hồn chúng ta, chỉ khác là không thể hấp thụ Năng Lượng Tiêu Chuẩn, nhưng lại có thể ăn được Chấp Niệm Thực Phẩm mà không bị nổ banh như mấy người bị bắt làm thí nghiệm kia, đúng vậy không?”

Valkyrie khẳng định đáp: “Đúng như vậy. Đây mới thực sự là Vòng Giam Cầm— Ring of Nibelungen! Nó hoàn toàn khác với mấy món hàng nhái có tỷ lệ rủi ro cao khi sử dụng kia. Thực tế, khi nghe các ngươi nói về công trình như Bê Chứa... ta cho rằng chính phủ đã tạo ra được một thứ để thay thế cho cái nhẫn này. Nếu như không thể loại bỏ được tác dụng phụ của dòng năng lượng, vậy thì cách tốt nhất là tạo ra một dòng năng lượng thuộc tính trái ngược với cường độ tương đồng để chúng triệt tiêu lẫn nhau. Đó hẳn chính là cách mà chính phủ thế giới đã làm để có thể sử dụng được Hệ Thống Phòng Ngự Trung Cấp, Thần Chiến Binh Không Lỗ Obelisk và tạo ra Kế Phán Bội.”

Nói tới Bê Chứa và Kẻ Phán Bội thì ngoài Valkyrie ra, sắc mặt những còn lại đều trở nên không dễ nhìn cho lắm, dù sao thì những chuyện đó cũng thật kinh tởm và quá sức tàn ác. Đây là những sự việc mà dù là cái nào bị lộ ra ngoài cũng sẽ khiến chính phủ của mười bảy nước lập tức sụp đổ, thậm chí dẫn tới việc các vấn đề nghiêm trọng nổ ra, như lượng lớn linh hồn làm phản, dân chúng bạo loạn, thậm chí tấn công khủng bố... Dù sao thì những hành động kia cũng đã hoàn toàn chà đạp lên giá trị sinh mạng của con người, trừ khi đám lãnh đạo kia đem chính người nhà của mình ra thực hiện những thí nghiệm đó, nếu không thì sẽ không có bất kỳ một ai chấp nhận được những chuyện này.

(Những gì cô ấy biết được thật sự rất sâu rộng đấy... Mà sự xuất hiện của cô ấy lần này cũng quá trùng hợp. Không chỉ vậy, lúc cô ấy ra tay chớp nhoáng đoạt lấy Ring of Nibelungen, thời cơ, phán đoán, thực lực, tin tức... những yếu tố không thể thiếu đều tập hợp đầy đủ, để rồi hoàn thành nhiệm vụ một cách hoàn hảo! Cô ấy quá bí ẩn, và cũng thật đáng sợ...)

Bùi Kiều nhìn thật sâu Valkyrie. Dù sâu thẳm trong lòng hẳn có cảm thấy thân thiết và quen thuộc với người con gái xinh đẹp này đến đâu, thì lý trí vẫn luôn nhắc nhở hẳn rằng phải cẩn thận với cô. Ít nhất là phải cảnh giác một chút – Bùi Kiều âm thầm tự nhắc nhở mình như vậy rồi quay ra nói với những người còn lại: “Được rồi, nếu Vu Nữ Trần có thể ăn được Thực Phẩm Chấp Niệm thì vấn đề quan trọng lúc này là... chúng ta còn bao nhiêu thực phẩm chấp niệm? Cũng không phải là nhiều vô kể đúng không? Ở đây ta còn mấy trăm đơn vị Thực Phẩm Chấp Niệm, nhưng mà ăn mãi rồi cũng hết, đến lúc đây thì sao đây?”

Bé gái bên cạnh Valkyrie bỗng nhiên rụt rè nói: “Quên mất, thật xin lỗi... tiên sinh Bùi Kiều và mọi người, em là linh hồn đặc thù có năng lực dung hợp Thực Phẩm Chấp Niệm..”

Cung Diệp Vũ quá đổi vui mừng, liền bật cười ha hả, đồng thời lại quen tay định vỗ vai cô bé kia mấy cái. Không ngờ cô bé kia lại sợ tới mức vội trốn ngay ra sau lưng Valkyrie, chỉ đưa khuôn mặt với đôi mắt đã rung rung nước nhìn về phía Cung Diệp Vũ, làm cho tên to xác kia đã đưa tay đến giữa chừng lúng túng một hồi. Tới khi Vu Nữ Trần kéo tai, lôi hẳn xuống, tên này mới cười xấu hổ hạ tay xuống.

Valkyrie nhẹ nhàng xoa đầu cô bé rồi nói: “Rất xin lỗi. Em ấy thường được nghe những lời tiên đoán của Reinhardt về các trận đánh hay hành động của người. Mà em ấy còn có chứng sợ hãi với giết chóc, máu tanh, thế nên đã sinh ra tâm lý sợ hãi đối với người.”

Cung Diệp Vũ nghe vậy lại càng cảm thấy lúng túng hơn. Cũng may tính tình hẳn là kiểu rất thoải mái, không câu nệ nên cũng chẳng so đo gì chuyện này, lại bật cười ha hả mấy tiếng cho qua chuyện. Bùi Kiều ở một bên liền phá vỡ không khí lúng túng, hẳn nói: “Nếu muốn ở lại ảo giới này thời gian dài, vậy thì ngoài việc Vu Nữ Trần cần đủ lượng Thực Phẩm Chấp Niệm, chúng ta cũng cần tích trữ Năng Lượng Tiêu Chuẩn dư thừa. Mặt khác, có ai ở đây có bản đồ cái ảo giới này không? Ta thì cơ bản là chẳng biết gì về nơi này.”

Không ngờ mới nói xong thì mọi người – trừ Dương Đình Thiên và Trương Hằng, ai nấy đều quay lại nhìn hẳn với vẻ kỳ quặc, khiến hẳn chẳng hiểu ra sao. Bùi Kiều hỏi lại với vẻ khó hiểu: “Sao thế? Ta nói gì sai à?”

Dương Húc Quang bật cười: “Cũng phải, dù thực lực tăng tiến cực nhanh nhưng thời gian người tiếp xúc với giới linh hồn cũng vẫn còn rất ngắn, hẳn là còn chưa xem qua tư liệu về nơi này đúng không? Ảo giới này, ngoài việc các hành lang đều có phong cách công nghệ tương lai thế này, thì mỗi đầu hành lang đều thông tới một cái sảnh – giống như cái chúng ta đã rơi vào lúc mới đến đây. Sảnh có diện tích dưới 100 m² là khu vực an toàn, bình thường sẽ không có quý quái xuất hiện bên trong, có thể dùng làm nơi nghỉ ngơi. Còn trong hành lang và các sảnh lớn hơn 100 m² thì đều có thể có quý quái. Số lượng của những sảnh lớn như vậy rất ít và đó đều là những nơi có lối ra khỏi ảo giới này, tuy nhiên bên trong đó sẽ luôn có rất đông quý quái. Vì thế mà độ khó của ảo giới này mới được đánh giá cao đến vậy.”

"Ngoài ra, ảo giới Atlantis City còn có một đặc điểm mà không ảo giới nào có. Đó chính là không thể nào vẽ được bản đồ. Nguyên nhân không chỉ vì các hành lang của nơi này giống y hệt nhau, mà điểm đặc biệt nhất là nơi này có tính ngẫu nhiên. Cho dù là đi vào sảnh nhỏ hay sảnh lớn thì chỉ cần có linh hồn ở trong đó, 30 giây sau, người ở bên trong sẽ bị dịch chuyển tới một sảnh ngẫu nhiên khác. Theo như những gì đã thăm dò được tới nay thì nơi này có ít nhất 6000 sảnh nhỏ, hơn mười sảnh lớn. Mặt khác, trên dưới, trước sau, trái phải, hoàn toàn không thể xác định được vị trí tương quan của các sảnh này với nhau. Chính vì vậy mà không thể nào xác định được bản đồ của ảo giới này.”

Bùi Kiều nghe xong thì kinh ngạc, không ngờ ảo giới này không chỉ có khung cảnh như trong phim khoa học viễn tưởng, quý quái thì là dạng người máy, mà ngay đến cả địa hình cũng dịch chuyển không gian như vậy? Đúng là hơi quá dị thường đấy nhỉ?

“Không chỉ đơn giản có vậy.” Dương Húc Quang bỗng nhiên cười bí hiểm rồi nói thêm: “Từ dữ liệu bọn ta tìm thấy dưới lòng đất tòa nhà trung tâm Đảo Phục Sinh, chính phủ thế giới cũng rất nhiều lần lên lút đưa các đoàn đội linh hồn do bọn họ khống chế tiến vào ảo giới này. Theo như tài liệu tìm được thì nguyên nhân việc đó là vì khung cảnh của ảo giới này giống hệt như khung cảnh của di tích Atlantis bên dưới Đảo Phục Sinh, thậm chí cả đám người máy cũng giống nhau. Thế nên chính phủ có ý đồ phá giải bí ẩn của nơi này. Thế nhưng mọi nỗ lực đều là tốn công vô ích, thậm chí còn vì vậy mà tổn thất rất nhiều Tự Do Linh Hồn. Vậy là không còn cách nào khác, chính phủ phải dừng kế hoạch đó lại, hơn nữa còn tuyên bố rằng ngoài một chút kỳ quặc thì ảo giới này chẳng chứa đựng bí mật nào cả.”

“Sai rồi!”

Bỗng nhiên, tiếng nói trong trẻo của Valkyrie vang lên. Mọi người đều quay lại nhìn cô theo bản năng, thậm chí cả cô bé trốn sau lưng cô cũng kinh ngạc ngược nhìn lên. Valkyrie lúc này mới thật chậm rãi nhả ra từng chữ một: “... Trong ảo giới này, có cất giấu một bí mật to lớn!”

Bạn đang đọc truyện *Tử Vong Khai Đoan* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [EbookFull\(dot\)Net](http://EbookFull(dot)Net).

Q.5 - Chương 49: Mê Cung (1)

Sau khi vừa vào ảo giới Atlantis City, mọi người quyết định nghỉ lại trong sảnh nhỏ một đêm. Vì tính chất đặc biệt của ảo giới này nên sảnh nhỏ gần như chính là nơi tuyệt đối an toàn, mọi người có thể thoải mái ngủ nghỉ mà không phải lo lắng gì. Sau một loạt những trận khổ chiến rùng rã trên Đảo Phục Sinh, lúc này ai nấy đều đã mệt mỏi rã rời, vừa đặt mình xuống là thi nhau ngáy o o.

Tối ngày hôm sau tỉnh dậy, cả bọn mới nhớ tới một vấn đề quan trọng... đã không còn nhiều Thực Phẩm Chấp Niệm!

Lúc ở trên Đảo Phục Sinh, vì lấy lòng mà Bùi Kiều đã lôi rất nhiều Thực Phẩm Chấp Niệm ra để chiêu đãi người ta. Thành ra lúc này hẳn đã không còn lại bao nhiêu Thực Phẩm Chấp Niệm, cũng lắm chỉ đủ cho Vu Nữ Trần ăn trong ba ngày. Nếu sau ba ngày mà chưa kiếm được Thiên Sinh Vũ Khí để chế tạo Thực Phẩm Chấp Niệm thì cũng chỉ còn cách lấy Thiên Sinh Vũ Khí của chính mình ra chế tạo. Nhưng làm vậy chẳng khác nào uống rượu để giải khát, vì làm vậy sẽ khiến thực lực của mọi người yếu đi, không còn đủ sức đánh lại quỷ quái Chân Ma cấp. Cứ kéo dài như thế thì rồi cũng có ngày cả đám kéo nhau chết không chỗ chôn!

Nói một cách khác, trong vòng ba ngày phải tiêu diệt được một lượng lớn quỷ quái bằng mọi giá, dù kiếm được Thiên Sinh Vũ Khí cấp Nhập Ma hay Chân Ma cũng đều tốt.

“Nếu chỉ chuyển đổi chấp niệm thành các loại thực phẩm bình thường nhất như lúa gạo, bột mì, nước ngọt, thì 1000 đơn vị Thiên Sinh Vũ Khí sẽ đủ chế tạo được mấy trăm kilogam lương thực và nước ngọt. Thế nên tốt nhất là chúng ta sẽ tạm dừng việc chế tạo các loại thực phẩm xa xỉ, chịu khó kham khổ một thời gian đi nhé.” Bùi Kiều nói với mọi người.

Những gì hắn mới nói cũng chính là đặc điểm của việc chuyển đổi chấp niệm thành Chấp Niệm Thực Phẩm: loại thực phẩm nào càng nhiều hương vị, hoặc có thể nói là bình thường làm ra càng nhiều gia vị – gọi chung là xa xỉ phẩm, thì cần càng nhiều chấp niệm để tạo thành. Ví dụ như 1 đơn vị chấp niệm có thể tạo ra được 1 kg gạo, nhưng nếu chế tạo thành muối thì chỉ được 100 tới 200 gram, mà nếu tạo ra trứng cá muối thì chỉ được mười mấy gram mà thôi.

Vì linh hồn đã không còn cần phải ăn uống để bổ sung năng lượng cho cơ thể, ăn uống chỉ là để làm tăng chấp niệm và thỏa mãn vị giác, vậy nên khi linh hồn đi đổi Thực Phẩm Chấp Niệm, hầu như ai cũng sẽ đổi lấy một lượng lớn xa xỉ phẩm, như rượu cao cấp, thuốc lá, hương liệu, v.v... Nhưng người sống thì lại hoàn toàn khác! Người sống ăn hoàn toàn là để đảm bảo duy trì tính mạng, thế nên so ra, với người sống thì thực phẩm càng đơn giản và ‘rẻ’ càng đảm bảo duy trì tính mạng lâu dài. Đó chính là nguyên nhân mà Bùi Kiều nói ra những lời như vừa rồi.

Tất cả đều rất đồng tình với đề xuất của Bùi Kiều. Sau khi ngủ dậy, mỗi người đều tự kiểm tra xem mình mang theo những gì vào ảo giới này. Trong không gian chứa đồ của Dương Húc Quang chỉ còn lại 200 tới 300 đơn vị Năng Lượng Tiêu Chuẩn và mấy tờ giấy ghi chép gì đó, Thiên Sinh Vũ Khí của hắn cũng chỉ có ngọn thương vẫn thường dùng để ném. Trong U Minh Nhân của Bùi Kiều thì còn vài trăm đơn vị Năng Lượng Tiêu Chuẩn và mấy thanh Thiên Sinh Vũ Khí lấy được từ đám Kẻ Sa Đoạ, chỉ tiếc rằng Bạo Viêm Cự Phù và Anh Dũng Súng của hắn đều đã mất trong trận chiến trên Đảo Phục Sinh. Vậy nên nhu cầu về Thiên Sinh Vũ Khí của Vu Nữ Trần đã rất cấp bách.

Những người còn lại, Thiên Sinh Vũ Khí của Dương Đình Thiên vẫn là một ngọn thương dài, của Trương Hằng vẫn là một cây cung lớn, của Nhậm Trần là một cây vĩ cầm, của Valkyrie là một thanh kiếm lớn dùng hai tay. Về phần cô bé kia – tên cô bé là Stana, tuy cũng có một thanh Thiên Sinh Vũ Khí dạng kiếm nhìn rất tinh xảo nhưng cô lại không phải thành viên tham gia chiến đấu. Theo như lời cô bé thì thậm chí từ khi vào đoàn đội của Valkyrie tới nay, cô vẫn chưa từng tham gia vào một trận đánh nào cả.

Nhưng dù vậy thì cũng chẳng sao! Tuy đoàn đội này chỉ có lẻ tẻ vài người, trong số đó lại còn có một người sống và một thành viên hậu cần gần như không có sức chiến đấu, nhưng bù lại thì có tới ba cường giả Chân Ma cấp! Cung Diệp Vũ, Bùi Kiều và Valkyrie, ba người này đã đủ đánh bại bất kỳ quỷ quái Chân Ma cấp nào rồi!

Sau khi hoàn thành công tác kiểm kê vật tư, mọi người không chậm trễ thêm nữa, lập tức rời khỏi sảnh nhỏ. Trên mỗi bức tường của sảnh nhỏ đều có một cánh cửa dẫn vào một hành lang khác nhau, cả bọn chọn một hành lang rồi đi vào. Nhưng trước khi rời khỏi sảnh nhỏ, cả Valkyrie lẫn Vu Nữ Trần đều ghi lại một dấu hiệu trong phòng, mà trùng hợp lại đều là kí hiệu số 0.

Cả hai cô gái này đều thuộc loại cực kỳ xinh đẹp. Tuy Valkyrie đứng là có phần đẹp hơn một chút, hơn nữa vẻ đẹp còn là kiểu thanh cao như một nữ thần, chỉ có điều là biểu cảm của cô lúc nào cũng trong tình trạng ‘cơ mặt ngừng hoạt động’, nếu nói không dễ nghe một chút thì quả thật đúng là ‘cứng như mặt người chết’. Còn Vu Nữ Trần lại có vẻ hoạt bát, đáng yêu khiến người ta phải thích thú. Mỗi người đều có nét động lòng người riêng nên cơ bản có thể xem như ngang nhau.

Thấy đối phương cũng đánh dấu như mình, cả hai không tự chủ được mà quay lại nhìn nhau một cái. Vu Nữ Trần thì thân nhiên cười một tiếng còn Valkyrie chỉ khẽ gật đầu một cái. Cả hai không nói gì, lập tức nhanh chóng bắt kịp đoàn người phía trước. Không ai để ý đến sự việc nhanh chóng trôi qua, giống như thể vừa rồi chỉ là một ảo giác.

Và như vậy, cả nhóm đã bước vào ngày ‘đi săn’ đầu tiên trong lúc bị vây khốn tại ảo giới Atlantis City...

Toàn bộ ảo giới Atlantis City thực sự đều do các sảnh lớn nhỏ và hành lang tạo thành. Mỗi một sảnh, dù lớn hay nhỏ, đều có bốn cánh cửa mở thông tới bốn hành lang khác nhau, mà mỗi hành lang lại dài ngắn khác biệt. Nếu hành lang ngắn thì thậm chí chỉ đi mười phút là sẽ tới được một sảnh khác, nếu hành lang dài thì có khi phải đi bộ mất bốn tới năm giờ mới hết. Ngoài ra, hoàn cảnh nơi này thật sự là ‘liên miên không có điểm cuối’! Mỗi hành lang đều cao tầm 7 – 8 m, rộng khoảng 4 - 5 m, dư sức cho xe hơi chạy bên trong. Vách tường, trần nhà, sàn nhà đều được làm bằng một thứ kim loại màu bạc,

trên đó có khám các đường ống dẫn năng lượng lập lòe ánh sáng màu xanh lá. Lúc mới đến nhìn vào thì còn thấy mới lạ, nhưng sau thời gian dài thì sẽ không tránh khỏi cảm thấy buồn tẻ... Nhưng dù sao cũng còn may là ở trong hành lang thì thoáng sẽ gặp phải quỷ quái, sau khi đánh đắm một hồi cũng sẽ thấy bớt buồn tẻ. Con quỷ quái đầu tiên mà cả nhóm gặp phải sau khi vào ảo giới này là một tên người máy hình dạng... xe tăng. Thân trên của nó cực lớn, có dạng giống người, nửa người bên dưới thì là một cái xe tăng với bánh xích khổng lồ. Tên người máy này cao chừng 3m, bề rộng khoảng 2m, đứng ở giữa lối đi chặn đường mọi người. Hai tay nó cầm hai thanh kiếm laser màu xanh lá liên tục xoay múa vang lên những tiếng xòen xọt. Tốc độ vung múa rất nhanh nên nhìn giống như tạo thành một màn sáng màu xanh, hơn nữa nó còn làm lụi áp thẳng tới, uy thế thật sự khác hẳn các loại quỷ quái thông thường khác.

(Chẳng trách sao ảo giới Atlantis lại được đánh giá độ khó cao tới vậy. Chỉ một con quỷ quái bình thường mà có được sức tấn công mạnh mẽ đến mức này! Nếu không tính tới việc số lượng quỷ quái quá ít mà chỉ tính riêng chất lượng quỷ quái, vậy thì con quỷ quái này thậm chí mạnh hơn nhiều so với mức trung bình của quỷ quái trong các ảo giới khác.)

Khi Bùi Kiều thăm so sánh một chút mới kinh ngạc phát hiện độ khó thực sự của ảo giới này hóa ra còn lớn hơn mình tưởng nhiều. Loại người máy này quá mạnh mẽ so với các loại Khô Lâu, U Linh, khuyết điểm duy nhất mà cũng là lớn nhất của chúng chính là số lượng quá ít. Mọi người đi từ sáng đến giờ mà mới chỉ gặp duy nhất một con này, mà lại còn không phải là Chân Ma cấp, từ đó có thể thấy được số lượng quỷ quái trong ảo giới này ít ỏi ra sao.

Tuy rằng quỷ quái càng mạnh thì khả năng sau khi nó tiêu tan sẽ thực thể hóa ra Thiên Sinh Vũ Khí càng lớn, nhưng số lượng quỷ quái nhiều hay ít cũng liên quan tới khả năng thực thể hóa của Thiên Sinh Vũ Khí. Nếu cái ảo giới Atlantis này ít quỷ quái đến vậy... thế thì liệu cả bọn có thể lo liệu đầy đủ được vấn đề lương thực cho Vu Nữ Trần hay không?

Tuy suy nghĩ là vậy nhưng khi thấy con quỷ quái người máy kia xuất hiện, Bùi Kiều vẫn lập tức thiêu đốt Năng Lượng Tiêu Chuẩn rồi lao ra. Nhưng khi hần thậm chí mới chỉ bước ra được ba bước thì đã thấy một luồng sét tím vụt lóe lên. Một tiếng ‘xẹt’ đánh gọn vang lên, tên người máy vừa rồi còn đang múa kiếm điên cuồng đã bị bỏ lăm đôi. Sau một tiếng nổ âm vang thì Năng Lượng Tiêu Chuẩn đã bung tràn ra khắp hành lang.

Cung Diệp Vũ lúc này hẳn là đang rất lo lắng cho người mình yêu, hần cơ bản là chẳng thèm để ý tới việc tên người máy kia vừa mới nổ tung, lập tức nhảy ngay vào trong ngọn lửa tìm kiếm. Nhưng một lát sau, hần chẳng thể làm gì khác là bực tức đứng lên, đồng thời còn mắng to: “Mẹ nó chứ! Nghèo đói đến vậy à? Một món Thiên Sinh Vũ Khí nhỏ nhất mà cũng không thực thể hóa được.”

So với những người còn lại chỉ vừa mới lấy được Thiên Sinh Vũ Khí của mình ra thì tốc độ phản ứng của Bùi Kiều đã là rất nhanh, nhưng ai ngờ Cung Diệp Vũ lại nóng ruột như ăn phải ‘doping’ như vậy. Mà tên đó cũng đã mạnh tới mức này rồi...

Bùi Kiều vừa nhìn Dương Húc Quang thu gom Năng Lượng Tiêu Chuẩn vừa nói với Cung Diệp Vũ: “Đã sắp chạm tới ngưỡng cửa của Ma Vương cấp rồi sao?”

Cung Diệp Vũ vốn đang buồn bực vì tìm mãi mới thấy một con quỷ quái mà nó lại không thực thể ra Thiên Sinh Vũ Khí, nghe thấy vậy thì liền nhếch miệng cười: “Đã chạm tới ngưỡng cửa rồi, nhưng còn một bước nữa chưa vượt qua được. Cơ bản thì giờ có thể gọi là Nửa Bước Ma Vương...” Nói tới đó thì hần bỗng thở dài, dáng vẻ khác hẳn với vẻ thoải mái, tự nhiên lúc bình thường.

“Chỉ có điều bước cuối cùng đó cũng là một cánh cửa mà ta phải vượt. Nếu bước qua được, sẽ lập tức thành Ma Vương! Còn nếu không qua được, vậy có cho ta thêm mười năm nữa cũng không thành Ma Vương được...” Cung Diệp Vũ thở dài rồi nói.

Bùi Kiều cũng không tiếp tục hỏi Cung Diệp Vũ xem cái bước cuối cùng kia là gì. Thực ra thì lúc sắp thành tựu Chân Ma cấp, Bùi Kiều cũng đã nuốt phải ‘trái đắng’ vì chuyện tương tự. Ban đầu, hần có đi hỏi Cung Diệp Vũ về những cảm giác và trải nghiệm của tên này khi thành Chân Ma cấp. Đến thời khắc quan trọng, hần định thử học theo cách của Cung Diệp Vũ, kết quả là ngược lại, khiến cho cảm nhận của bản thân bị lệch lạc, bản tâm bị đè nén. Mãi tới khi đụng độ con Ác Ma màu đỏ trong Nam Bắc Chiến Trường, cảm xúc và ý chí dâng trào cực độ, giúp hần đột phá tới Tầm Chân Chi Lộ. Thế nên, con đường của mỗi người là thứ chỉ của riêng người đó, cái có thể truyền dạy cho người khác chỉ là phương pháp để tìm kiếm và tiếp cận con đường của bản thân họ, chứ không thể chỉ ra con đường cụ thể được. Nếu không sẽ chỉ phản tác dụng, khiến người nghe bị trôi buộc vào con đường sai lầm. Cái cánh cửa cuối cùng mà Cung Diệp Vũ mới nhắc tới cũng là thứ tương tự như vậy.

Lại nói, thực lực mạnh nhất thế giới của Cung Diệp Vũ quả thật không phải chỉ là khoác lác, nói xuông. Thực lực của hần đã gần như vượt hẳn ra khỏi phạm trù Chân Ma cấp. Vậy nên dù tới tận buổi trưa mà cả nhóm cũng chỉ gặp được một con quỷ quái, nhưng điều đó cũng không làm mọi người mất bình tĩnh. Nguyên nhân chính là vì bị ảnh hưởng của Cung Diệp Vũ. Bùi Kiều lúc này thậm chí thấy rất tâm đắc với những lời Valkyrie đã nói: tuy Cung Diệp Vũ luôn hành động như một kẻ thiếu suy nghĩ, nhưng chính sự thiếu suy nghĩ ấy, trong nhiều trường hợp lại mang tới hiệu quả bất ngờ và thú vị.

Thật ra, khi mọi người biết sẽ bị vây khốn trong ảo giới này – thậm chí có thể sẽ bị vây khốn vĩnh viễn, ai cũng ít nhiều cảm thấy tâm trạng nặng nề. Tuy không nói hẳn ra nhưng mỗi người đều có cảm nhận như vậy. Không ai biết rồi tương lai của mình rồi sẽ ra sao. Sẽ tiêu tan trong ảo giới này? Hay là phải ở đây mãi mãi, giống như bị giam cầm cả đời?

Và biểu hiện quá đổi mạnh mẽ của Cung Diệp Vũ đã lập tức đánh tan nỗi lòng nặng nề này của mọi người. Thậm chí, khi hần nói rõ rằng mình đã tới thời điểm có thể đột phá tới Ma Vương cấp, ngay cả tâm trạng nặng nề của Bùi Kiều cũng lay động không ít. Tuy ảo giới này đã bị phong tỏa hoàn toàn, nhưng đó có phải là phong tỏa vĩnh cửu không? Không! Chỉ cần đủ sức thì có thể mở ra một lối đi mới. Mà khi Cung Diệp Vũ càng lúc càng mạnh... mọi người, có lẽ còn cơ hội trở về thế giới hiện thực?

Bạn đang đọc truyện *Từ Vong Khai Đoan* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Q.5 - Chương 50: Mê Cung (2)

Niềm hy vọng mới khiến cho tâm trạng mọi người đều trở nên tốt hơn rất nhiều, dường như cả bước chân tiến về phía trước cũng trở nên nhẹ nhõm, thanh thoát hơn hẳn. Vào lúc ba giờ chiều ngày hôm đó, sau khi đi qua bảy sảnh nhỏ, cả nhóm cuối cùng cũng đến được một sảnh lớn. Sảnh này rộng chừng 300 – 400 m², bên trong có hơn ba mươi tên người máy đứng chờ sẵn. Tất cả bọn chúng đều đồng loạt sử dụng vũ khí laser, cả cận chiến lẫn tầm xa đều có cả, sức tấn công đều lớn tới khó tin.

Có điều... thật vô cùng đáng tiếc là Cung Diệp Vũ lúc này lại như thể vừa ‘uống no doping’. Dù sao thì chuyện có kiếm được Thiên Sinh Vũ Khí hay không cũng liên quan trực tiếp tới tính mạng bạn gái hắn. Thực lực hắn vốn đã khủng bố mà lúc này lại có ‘động lực’ lớn đến vậy, thế nên đám quỷ quái kia chỉ có thể nhận lấy một kết cục duy nhất. Hơn ba mươi con quỷ quái rất mạnh, đều có thực lực Nhập Ma cấp đỉnh cao đã không đứng vững nổi 10 giây trước mặt Cung Diệp Vũ, tất cả đồng loạt biến thành những quả cầu lửa chói mắt, phóng Năng Lượng Tiêu Chuẩn ra đầy căn phòng.

“Ha ha ha... Có một món Thiên Sinh Vũ Khí này! Cuối cùng thì bữa tối cũng rơi ra rồi!” Sau khi chém loạn một hồi, như thể đã thành thói quen, Cung Diệp Vũ lại nhảy ngay vào trong vụ nổ tìm kiếm, mặc cho sóng chấn động vẫn còn lan tràn ra khắp xung quanh. Quả nhiên, hắn tìm thấy một món Thiên Sinh Vũ Khí dạng súng ngắn bắn laser trong vụ nổ.

Ngay lúc Cung Diệp Vũ sung sướng cười ha hả, những người còn lại cũng đều vui mừng vì kiếm được món Thiên Sinh Vũ Khí đầu tiên trong ảo giới này thì hai cô gái vô cùng xinh đẹp của nhóm – Valkyrie và Vu Nữ Trần lại âm thầm đánh dấu của riêng mình xuống một góc trong sảnh lớn này. Và rất trùng hợp, cả hai đều đánh dấu xuống số 1.

Sau đó, cả nhóm lại tiếp tục lang thang trên các hành lang liên miên như không có điểm dừng ấy. Trong thời gian này, trừ gặp phải vài con quỷ quái đơn lẻ thì cả bọn cũng không đụng phải bất kỳ nhóm quỷ quái nào đông hơn mười con nữa. Xem ra số lượng quỷ quái trong ảo giới này đúng là ít ỏi y như lời đồn. Nhưng dù sao thì kiếm được một món Thiên Sinh Vũ Khí dung lượng 180 đơn vị cũng là đủ rồi. Ít nhất thì cũng đã đủ thực phẩm cho Vu Nữ Trần ăn vài ngày.

Đến tầm chạng vạng tối, mọi người tìm một sảnh nhỏ, chuẩn bị dùng đây làm nơi nghỉ ngơi. Lúc này, ngoài Vu Nữ Trần đang nấu mỳ với vẻ vui tươi, hoạt bát thì mọi người đều đang tùm tùm tán chuyện, khoác lác. Đương nhiên, Valkyrie thì không được tính vào cái đám ‘mọi người’ kia. Cô lúc này đang đi đi lại lại khắp các góc sảnh nhỏ, mãi một hồi lâu sau cô mới điềm nhiên như không ngồi xuống cùng cả bọn.

Bùi Kiều vừa hút thuốc trên tay, vừa hỏi Valkyrie: “Không tìm được những con số các người đánh dấu à?”

Valkyrie lắc đầu nói: “Không tìm được. Số lượng sảnh đã đi qua còn quá ít. Thế này thì ít nhất cũng cần hơn một tháng mới có thể tìm được manh mối.”

Vu Nữ Trần đang nấu mì ở một bên cũng đột nhiên nói chen vào: “Một tháng cũng vẫn còn là hơi ít đấy. Với tốc độ một ngày đi được mười sảnh nhỏ, một sảnh lớn của chúng ta hiện nay, ta thấy ít nhất cũng phải mất từ ba tháng tới nửa năm. Có lẽ, thấp nhất cũng phải là một trăm ngày.”

Những người còn lại, trừ Dương Húc Quang ra thì ai nấy cũng mắt tròn, mắt đẹp, có vẻ như nghe mà chẳng hiểu gì. Trương Hằng khó hiểu hỏi: “Các người đang nói cái gì thế? Lúc trước hai cô này đi đánh dấu ta cũng thấy. Đó chẳng phải chỉ là cách tìm đường đơn giản nhất khi bị lạc sao? Mà làm vậy thì được gì? Cái mê cung này được gọi là mê cung vô hạn đó thôi?”

Ngoài Trương Hằng thì Dương Đình Thiên, Nhậm Trần, Cung Diệp Vũ và Stana cũng đều trưng ra vẻ mặt chẳng hiểu ra sao.

Bùi Kiều nhìn nhìn Valkyrie, Vu Nữ Trần và Dương Húc Quang, thấy ba người này dường như chẳng hề có ý định đứng ra giải thích gì cả. Thế là hắn đành phải tự mở miệng: “Khái niệm ‘vô hạn thuần túy’ không tồn tại. Tương tự, vô cùng lớn, vô cùng nhỏ cũng không thực sự tồn tại. Cho dù là vũ trụ cũng chỉ là lớn đến nỗi chúng ta không thể tưởng tượng hoặc không đủ năng lực để tới được biên giới mà thôi. Không thứ gì trong thế giới vật chất đơn thuần có thể dùng để định nghĩa được cho khái niệm ‘vô hạn’, đó chỉ là một khái niệm trừu tượng mà thôi, giống như các con số cũng chỉ là khái niệm trừu tượng. Tương tự là với khái niệm ‘tuyệt đối’, trên thế giới này không tồn tại vật chất tinh khiết tuyệt đối, cũng như không tồn tại hai vật giống nhau tuyệt đối. Chính là như vậy.”

Nói đến đây thời gian. Trừ mấy người ‘thông minh’ Bùi Kiều thì bộ dạng đám còn lại vẫn ngây ngây y như cũ. Dương Húc Quang bên cạnh mới khẽ cười rồi nói xen vào: “Thôi để ta giải thích, hắn nói nhiều thứ loạn quá. Nói một cách đơn giản thì: cả vũ trụ cũng có biên giới, vậy chẳng lẽ cái ảo giới Atlantis này còn rộng lớn hơn cả vũ trụ sao? Đó đương nhiên là chuyện không thể. Nguyên nhân mà cái ảo giới này được gọi là mê cung vô hạn có hai điểm. Một là vì ảo giới này thực sự rất lớn, lớn đến nỗi vượt quá phạm vi có thể thăm dò của chúng ta. Nếu nó lớn bằng Trái Đất thì chúng ta sẽ phải mất tới vài chục năm, thậm chí lâu hơn nữa mới có thể thăm dò hết. Nhưng khả năng này là rất rất thấp! Bởi vì nếu có một ảo giới lớn đến vậy thì chỉ sợ phần lớn quỷ quái ở trong đó đều sẽ là Chân Ma cấp. Thế nên khả năng đó là rất rất thấp.”

“Còn về khả năng thứ hai...” Dương Húc Quang cười cười, đưa lên hai ngón tay rồi nói: “Chính là chúng ta đang đi thành vòng tròn.”

“Vòng tròn?” Bọn Cung Diệp Vũ đồng loạt kinh ngạc hô lên.

Vu Nữ Trần có vẻ cũng chẳng thể chơi trò im lặng lâu hơn được nữa, cô vừa cười nhẹ nhàng vừa nói: “Đúng vậy đấy. Chúng ta đang đi thành vòng tròn. Dù sao thì sau khi chúng ta đi vào một sảnh nào đó, chúng ta sẽ bị dịch chuyển đi nơi khác. Thế nên cơ bản là chúng ta không thể đi thành một đường thẳng tấp mãi được. Chính hạn chế này đã làm chúng ta không thể đo đạc được độ lớn thực tế của ảo giới Atlantis City. Thế nên, biết đâu chúng ta chỉ đang đi qua đi lại giữa một vài sảnh thì sao?”

Trương Hằng như nghĩ ra điều gì, hần liền hỏi: “Vì vậy nên mới đánh dấu lại số thứ tự trong sảnh nhỏ và sảnh lớn, dùng cách này để nhận biết sảnh nào đã từng đi qua?”

Vu Nữ Trần vỗ tay một tiếng: “Bingo! Đáp án chính xác! Thế nên chúng ta mới để lại ký hiệu và chữ viết ở vị trí cánh cửa mà chúng ta đi vào. Như vậy, lần sau khi trở lại sảnh đó, chúng ta có thể chọn được chính xác con đường lần trước mình đã đi. Từ đó có thể thí nghiệm ra được một số chuyện.”

“Thí nghiệm ra được cái gì chứ?” Trương Hằng lại hỏi với vẻ khó hiểu: “Không phải là để ghi chép lại những sảnh chúng ta đã đi qua ư? Cứ như vậy tìm kiếm từng cái một, cuối cùng cũng có thể tìm tới được sảnh chúng ta chưa từng tới. Có khi sảnh đó sẽ chính là nơi chứa đựng bí mật thực sự của ảo giới này?”

“Nhưng mà làm thế nào mới tới được sảnh cuối cùng đó đây? Chẳng lẽ cứ dựa vào may rủi để đi thăm dò từng sảnh một trong vòng mấy chục năm sao?” Vu Nữ Trần lại cười dịu dàng. Bỗng một mùi khét lẹt bốc lên từ cái chảo mà cô đang cầm nơi tay. Cô giật mình hét lên một tiếng, đồng thời mắt cũng đã dâng lên đầy nước khi nhìn vào đám mì sấp cháy đen trong chảo.

Dương Húc Quang cười hà hà, nói tiếp vào chủ đề của Vu Nữ Trần: “Cũng bởi vì không tồn tại sự ‘ngẫu nhiên’ tuyệt đối, trừ khi đã là máy tính lượng tử có hình thức tư duy như con người, còn không thì dù là loại chương trình máy tính nào cũng phải có tính quy luật. Ý nghĩa của việc đánh dấu các ký hiệu như vậy chính là để tìm ra quy luật dịch chuyển của sảnh nhỏ và sảnh lớn. Có vậy thì mới có thể tới gần được ‘sảnh bí mật có thể tồn tại’ kia đây.”

Nói đến đây, Đám Cung Diệp Vũ mới đồng thanh à lên một tiếng, ra bộ ‘đã hiểu’. Hóa ra, tuy cả đám hết cách mới bị nhốt trong ảo giới này, nhưng dường như mọi chuyện lại đều đã được lên kế hoạch cả. Nếu giờ đã không thể rời khỏi đây thì chẳng bằng ra sức săn giết quỷ quái, tìm cách tăng cao thực lực bản thân, nhanh chóng đủ sức đánh vỡ ‘lối ra’. Mà nếu như sảnh bí mật kia thực sự tồn tại thì chỗ đó chắc hẳn sẽ có quỷ quái Chân Ma cấp rất mạnh mẽ hoặc thậm chí Ma Vương cấp. Nếu có thể đánh chết nó thì thu hoạch chắc chắn sẽ vô cùng khả quan. Khi ấy, có được lượng lớn Thiên Sinh Vũ Khí để tạo ra Thực Phẩm Chấp Niệm, thực lực mọi người cũng sẽ theo đó mà tiến nhanh.

“Cũng tốt!” Cung Diệp Vũ nghĩ vậy thì bật cười ha ha, hần lại nói: “Nếu đã chưa thể ra được, vậy hãy tận dụng thời gian này để làm tăng lên thực lực. Nơi này bị đóng kín thành ra lại chẳng có ai tranh giết quỷ quái với bọn ta. Ngược lại trở thành một cơ hội cày đồ rất tốt đấy, ha ha.”

Mọi người đều trầm gât đầu. Chỉ có Dương Đình Thiên là lo lắng nhìn Bùi Kiều rồi nói: “Chúng ta chịu trận ở đây thì thực ra cũng chẳng sao, nhưng.. em gái ta, rồi cả người nhà của người thì sao?” Nói tới đó thì giọng Dương Đình Thiên thậm chí đã có phần run lên, hiển nhiên là hần thực sự đang cực kỳ lo lắng cho sự an nguy của em gái mình.

Bùi Kiều khẽ cười an ủi Dương Đình Thiên: “Hãy tin tưởng ta. Tuy chúng ta có không ít kẻ địch trong các tổ chức linh hồn, nhưng đồng thời cũng có không ít bạn bè. Nhất là trong trận đánh Đảo Phục Sinh lần này, có thể nói là chúng ta đã liều mình chiến đấu với Rocky trước mặt bao nhiêu Tự Do Linh Hồn. Giờ đây, chính phủ thế giới chắc chắn sẽ không dám vu tội bừa bãi cho chúng ta. Khả năng lớn nhất là bọn họ sẽ tuyên bố chúng ta chết trận tại Đảo Phục Sinh. Như vậy, dù là để tiếp tục che đậy việc chúng ta mất tích hay là để xoa dịu và thu phục bọn Varotian, chính phủ thế giới cũng sẽ ra sức bảo vệ người nhà chúng ta – thân nhân của các anh hùng tử trận. Cái đó chính trị đấy.”

Dương Đình Thiên nghe vậy suy nghĩ một hồi rồi mới gât đầu đồng tình. Sau đó, hần liền buồn bực ngồi yên xuống, hiển nhiên là lý trí tuy đồng tình với Bùi Kiều, nhưng trái tim thì vẫn lo lắng trùng trùng.

Mà đúng lúc này, Valkyrie đột nhiên cất tiếng hỏi Vu Nữ Trần đang ăn mỳ: “Người có đói không?”

Vu Nữ Trần liền lấp bắp kinh hãi, chút nữa thì sặc. Hiển nhiên, tuy Valkyrie chỉ mới tiếp xúc cùng mọi người một thời gian ngắn ngủi, nhưng cái ấn tượng về tính cách lạnh băng của cô ấy đã in sâu vào đầu cả bọn. Vu Nữ Trần cơ bản là không thể tin rằng lại có ngày Valkyrie mở miệng bắt chuyện với mình trước, thế nên cô ngây ra mấy giây, sau đó mới gât đầu cười trả lời: “Cũng không đói lắm. Có điều bây giờ cũng đã muộn rồi. Không nên cứ nhịn lâu hơn nữa đúng không? Nếu không thì bữa tối sẽ biến thành bữa đêm mất, mà vậy thì thật không tốt cho dạ dày. Xin hỏi có chuyện gì không?”

Valkyrie khẽ gât đầu, nhưng cô cơ bản là không định trả lời câu hỏi của Vu Nữ Trần, chỉ lấy ra một cái đồng hồ cầm trên tay, nhìn kỹ vào thời gian trên đó: 19 giờ 37 phút...

Bạn đang đọc truyện *Tử Vong Khai Đoan* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Q.5 - Chương 51: Giải Mã Mê Cung (1)

Dịch: Shun

Biên tập: Ngô trung

Đã qua bốn tháng từ khi mọi người bắt đầu bị nhốt vào ảo giới Atlantis City – đó là nếu tính theo thời gian của thế giới thực. Lúc này, ở thế giới thực hẳn đã là tháng sáu, tháng bảy của mùa hè. Đương nhiên, trong ảo giới này thì sẽ không có sự thay đổi thời tiết hay nhiệt độ gì cả, nhiệt độ môi trường ở đây luôn ổn định giống như đang ở trong phòng điều hòa vậy.

Trong bốn tháng này, mọi người đã đi qua ít nhất là hai nghìn sảnh nhỏ, hơn hai trăm sảnh lớn, nhưng bất ngờ là lại chưa từng thấy một con quỷ quái Chân Ma cấp nào, cùng lắm là chỉ gặp được đàn quỷ quái khoảng bảy, tám chục con. Nhưng bù lại thì chất lượng quỷ quái trong ảo giới này lại vô cùng cao, nhất là quỷ quái Nhập Ma cấp đỉnh cao thì đi đâu cũng thấy. Vậy nên trong bốn tháng này, không những đảm bảo được vấn đề lương thực cho Vu Nữ Trần mà lượng chấp niệm của mọi người cũng tăng lên rất nhiều.

Dù sao thì trong bốn tháng này, mọi người đều ngày ngày chiến đấu, gần như cứ một hai ngày là sẽ lại kiếm được một món Thiên Sinh Vũ Khí. Tuy dung lượng của mấy món này cũng không lớn, nhưng cứ dần tích lũy thì cũng thành một món tài sản không nhỏ. Bốn tháng này, cả nhóm đã chuyển đổi gần 20000 đơn vị dung lượng Thiên Sinh Vũ Khí thành Chấp Niệm Thực Phẩm! Ngoài Vu Nữ Trần có thể không lo cơm ăn nước uống thì những người còn lại cũng được đánh chén thỏa sức. Sau bốn tháng, chấp niệm của bản thân Bùi Kiều đã tăng tới hơn 500 đơn vị, những người còn lại cũng tăng lên nhiều ít khác nhau. Có thể nói, ngoài ba cường giả Chân Ma cấp, lượng chấp niệm của những người còn lại cũng đều đã đạt tới tiêu chuẩn ‘cần’ của Nhập Ma cấp đỉnh cao: hơn 500 đơn vị chấp niệm, thực lực tăng lên ít nhất gấp đôi so với lúc mới tiến vào ảo giới này.

Nhưng một mặt khác, bốn tháng vừa qua ở trong ảo giới này, thật sự giống như một kiểu biến tướng của cầm tù. Thậm chí còn có áp lực đáng sợ hơn cả cầm tù bình thường! Bởi vì dù là bị bỏ tù – kể cả là tù chung thân, nhưng mà vẫn là sống tại thế giới sự thực vật chất, trong một môi trường quen thuộc, xung quanh vẫn có loài người tác động qua lại nhau. Nên dù là tù chung thân cũng không thể so sánh được với tình cảnh của mọi người lúc này.

Hiện tại, mọi người bị tách ra khỏi thế giới thực vật chất, mà lại còn gần như không có hy vọng trở về. Ngày nào cũng chỉ có thể làm đúng một việc là đi qua đi lại giữa các hành lang nhỏ hẹp và các sảnh lớn nhỏ trong một mê cung khổng lồ, mà còn là mê cung khổng lồ tới mức như không có điểm cuối. Lúc này, sức chịu đựng của mọi người đều đã gần tới giới hạn, nếu như tình hình trước mắt còn không có gì thay đổi thì...

“... Không được! Vẫn còn thiếu một chút nữa mới vượt qua được bước cuối cùng!”

Cung Diệp Vũ đang đứng ở giữa một đại sảnh, trên người có trường khí thể màu tím – lúc này đã biến thành dạng những đám mây mù màu tím cuộn cuộn chuyển động – vờn quanh khắp toàn thân. Màu sắc của trường khí thể đó giờ đã đậm đặc tới nỗi mắt thường không thể nhìn xuyên qua, hơn nữa nó còn đang không ngừng ngưng tụ về phía cơ thể Cung Diệp Vũ và càng ngưng tụ thì màu sắc lại càng đậm. Tuy nhiên màu sắc của nó vẫn là thuần một màu tím, không hề vì trở nên đậm hơn mà màu tím biến thành màu đen. Mà trường khí thể màu tím này còn dường như tự có sinh mạng của mình, nếu nhìn vào nó lâu thì sẽ có cảm giác như cả linh hồn cũng bị hút đi.

Đám sương mù màu tím đó không ngừng bị ép nhỏ và trở nên đậm đặc. Cuối cùng phạm vi của nó đã thu hẹp lại chỉ còn cách cơ thể Cung Diệp Vũ khoảng 10cm, dường như chỉ một chút nữa thôi là sẽ hoàn toàn ngưng tụ vào cơ thể hắn. Chỉ cần làm được điều này thì Cung Diệp Vũ sẽ lập tức trở thành một cường giả Ma Vương cấp chân chính, thực lực tăng lên không chỉ gấp mười lần hiện tại!

Có điều rất đáng tiếc là, sương mù màu tím đã ở trong trạng thái nén ép cực lớn này được một khoảng thời gian, nhưng từ lúc đạt tới trạng thái đó thì dù Cung Diệp Vũ làm thế nào, nó cũng không thể lại áp sát hắn thêm một phân nào nữa. Thậm chí, sau một thời gian, những phân mây mù tím ở gần hắn nhất bắt đầu có dấu hiệu không ổn định, sôi lục bục như nước sôi. Đến khi mặt Cung Diệp Vũ đã đỏ bừng bừng vì gắng sức thì một tiếng nổ lớn chợt vang lên, mây mù màu tím lập tức tan rã trở lại thành trường khí thể màu tím bao phủ cả đại sảnh, thậm chí áp lực bùng nổ lớn còn tạo thành một trận gió xoáy với Cung Diệp Vũ là trung tâm. Cũng may là lúc này thì những người còn lại đều đang đứng ở bên vách tường, cách xa trung tâm đại sảnh, vậy nên không có ai xui xẻo bị ảnh hưởng tới. Hơn nữa, nhìn điệu bộ cả đám đều đang nhả hơi thở, khoác lác với nhau thì có lẽ cũng đã quen với chuyện này, chắc hẳn đây không phải lần đầu tiên Cung Diệp Vũ thử nghiệm việc này trong bốn tháng qua.

Đúng vậy, chính vì đã bị vây trong ảo giới này được một thời gian, lối ra vào bị đóng lại nên mọi người đã kiểm tra rất cẩn thận các sảnh lớn mà mình từng đi qua. Nhưng có lẽ vì cấp độ thực lực chưa đủ mà cả ‘tường năng lượng’ bị lối ra vào, họ cũng không tìm thấy. Mất thấy thời gian cứ vậy ngày ngày trôi qua, ai nấy đều cảm thấy lòng đầy áp lực và phiền muộn. Thế nên Cung Diệp Vũ cũng càng nóng lòng muốn đột phá tới Ma Vương cấp, dù sao thì đó cũng là một điều kiện bắt buộc phải có để có thể trở về thế giới hiện thực.

Tiếc rằng không phải điều gì trên đời cũng đều cứ muốn là làm được. Cánh cửa Ma Vương cấp thật khó vượt qua. Giống như từ Nhập Ma cấp tiến vào Chân Ma cấp vậy, không chỉ cần dung lượng chấp niệm đạt tới ít nhất 500 đơn vị mà còn cần làm cho cường độ chấp niệm tăng lên, tìm được và hơn nữa là phải quản trị được bản tâm của mình, dung hợp một cảm xúc và ý chí nào đó vào trong chấp niệm để tạo thành trường khí thể, nhờ đó mà đạt tới Chân Ma cấp. Và Ma Vương cấp thì còn khó khăn hơn thế nữa. Dù sao thì Chân Ma cấp cũng đã có người đạt tới trước rồi, còn Ma Vương cấp thì chưa bao giờ có tiền lệ, tới nay thì Cung Diệp Vũ mới là linh hồn loài người đầu tiên thử việc này!

Và làm kẻ mở đường thì đương nhiên là chẳng dễ dàng gì. Trong tháng này, Cung Diệp Vũ đã liên tiếp vài lần thử đột phá từ Nửa Bước Ma Vương tới Ma Vương cấp chân chính, thế nhưng hắn vẫn chưa một lần thành công. Tình hình như vậy khiến cho tâm trạng của tất cả mọi người đều sa sút và thêm nặng nề. Trừ Valkyrie vẫn giữ nguyên cái bộ dạng lạnh như băng không hề phù hợp với hoàn cảnh thì đến cả cô bé Stana cũng có vẻ rất chán nản. Hành động của Valkyrie thì khá lạ lùng, cô chỉ lẳng lặng chờ đợi một mình, thì thoảng lại lấy đồng hồ đeo tay ra xem giờ.

Lúc Cung Diệp Vũ lại lần nữa đột phá Ma Vương cấp thất bại thì thời gian cũng đã khá muộn. Mọi người liền quyết định sẽ ở lại trong sảnh lớn này ngủ một đêm, có điều tâm trạng tất cả đều không tốt nên chẳng ai muốn trò chuyện gì cả, chỉ lẳng lặng lấy phần Thực Phẩm Chấp Niệm của mình ra ăn, định rằng sau khi ăn tối xong sẽ đi nghỉ ngơi luôn.

Không ngờ rằng đúng lúc này thì Valkyrie bỗng nhiên nói: “Chúng ta đã từng đi qua cái sảnh này...”

Tất cả mọi người dường như đã quen với việc ‘ngừng hoạt động’, vậy nên khi Valkyrie bất chợt nói một câu ‘bom tấn’ như vậy, cả đám mới đầu còn chưa kịp tỉnh táo, chỉ biết trừng mắt nhìn về phía cô. Sau đó cả bọn mới như bừng tỉnh, vội nháo nhác quay qua bốn vách tường, tìm xem ký hiệu mà hai cô gái để lại ở đâu.

Dù sao thì giờ cũng đã ở đây tới bốn tháng, mọi người đã phải chịu cái cảnh ‘một ngày dài tựa ngàn năm’ này đủ lắm rồi. Cứ thử tưởng tượng, mỗi sáng

tĩnh dậy là thấy một căn phòng kim loại trắng với các đường ống năng lượng xanh, trong các hành lang cũng không có gì chuyển biến khác thường ngoài mấy con quỷ quái Nhập Ma cấp đỉnh cao, dù đi vào sảnh lớn hay sảnh nhỏ cũng giống hệt cái mà mình đã từng vào trước đây nhưng lại không có bất kỳ vết tích nào của mình. Lâu dần như vậy, người ta sẽ bắt đầu sinh ra ý nghĩ: “có khi cái ảo giới này đúng là lớn đến vô hạn”. Thậm chí gần đây cả Bùi Kiêu, Dương Húc Quang và Vu Nữ Trần cũng bắt đầu dao động. Dù sao thì cũng đã qua bốn tháng, hơn một trăm hai mươi ngày, đi qua mấy nghìn sảnh nhỏ, mấy trăm sảnh lớn, thế mà không gặp lại bất cứ một sảnh nào... Chẳng lẽ cái ảo giới này đã hoàn toàn tách khỏi các giới hạn của vật chất? Hay là nó thực sự không lồ tới gần như vô biên? Vì vậy mà làm người ta cảm thấy dường như ‘vô hạn’?

Nhưng hết thấy những sự ‘ngừng hoạt động’, nặng nề, thậm chí là dao động kia đều đã bị âm ỉ đánh nát chỉ sau một câu nói của Valkyrie. Sau khi sừng sốt mấy giây, cả đám lập tức bùng bùng khí thế tìm kiếm khắp nơi. Đại sảnh này cũng không quá lớn, bảy tám người chia nhau tìm kiếm khắp nơi, chỉ mấy chục giây sau đã tìm kiếm hết một lượt. Nhưng đến khi đã tìm khắp mọi nơi, tất cả quay sang nhìn nhau rồi lại cùng nhìn về phía Valkyrie với ánh mắt khó hiểu. Cả đám đều đang nghi Valkyrie mới nói lung tung, bởi vì mọi người tìm khắp các bức tường mà không hề thấy ký hiệu hay con số nào cả.

Trước cái nhìn đầy nghi ngờ của mọi người, bộ dáng Valkyrie vẫn thản nhiên như mây trời gió núi. Cô chỉ nhẹ nhàng đưa ngón tay trở ra, chỉ lên trần căn phòng. Quả nhiên, tại một vị trí trên trần sảnh lớn này, có hai ký hiệu dạng con số nằm gần nhau. Một cái là của Valkyrie để lại, một cái khác đúng là do Vu Nữ Trần khắc lên.

Mọi người cuối cùng cũng đã tìm thấy những con số đánh dấu lại. Vậy nhưng khi nhìn thấy chúng thì cả bọn cũng lại tròn tròn mắt kinh ngạc hồi lâu. Mãi một lúc sau, Cung Diệp Vũ mới ngơ ngác hỏi: “Trần này, năng lực của em đã tới trình độ này rồi cơ à? Có thể bay lên cao tới gần 10m sao?”

Từ lúc Vu Nữ Trần đeo Ring of Nibelungen, giúp cô có thể ăn được Thực Phẩm Chấp Niệm, dần dần tinh thần của cô càng ngày càng tốt. Biểu hiện cụ thể là mắt sáng lấp lánh, cứ như thể phát ra ánh sáng vậy. Mà không chỉ có vậy, khoảng mười ngày sau khi bắt đầu ăn Thực Phẩm Chấp Niệm, cô đã có thể dùng suy nghĩ để nâng các vật thể nhỏ và nhẹ bay lên, ví dụ như hạt gạo, hạt đậu nành. Hơn nữa, càng về sau, khi đã duy trì ăn Thực Phẩm Chấp Niệm càng lâu thì niệm động lực của cô càng mạnh, đến bây giờ thì đã có thể nâng được vật có trọng lượng khoảng 30kg. Nếu như ở thế giới hiện thực thì cô đã có thể xem là nửa siêu nhân rồi.

Nhưng Vu Nữ Trần lại chỉ nhìn chăm chăm vào con số trên trần nhà với ánh mắt phức tạp, sau đó cô mới lắc đầu nói: “Không phải đâu, vì để đánh dấu lối vào và lối ra trong mỗi sảnh mà bọn em đều khắc số hiệu vào bên cạnh cửa ra vào của sảnh, chắc chắn chưa bao giờ khắc lên trần nhà thế kia. Nhưng con số kia thì đúng là nét chữ của em và quý cô Valkyrie...”

Lại nói, không chỉ có tinh thần lực của Vu Nữ Trần tăng mạnh mà cả tố chất thân thể của cô cũng đã được nâng cao vượt qua người thường. Mắt cô vốn bị cận thị nhẹ, thế nhưng lúc này lại có thể thấy được rành rành con số nhỏ xíu trên trần cách tới 10m. Qua đó đã có thể thấy được phần nào hiệu quả.

Những người còn lại đương nhiên cũng biết điều Vu Nữ Trần nói là thật, hai cô gái này luôn chỉ đánh số ở gần vị trí cửa ra vào của sảnh. Hơn nữa, nơi này là ảo giới, linh hồn chẳng thể nào tự do bay lượn, vậy thì ai lại rành rành tìm mọi cách để khắc lên trần nhà mấy con số kia chứ?

Dương Húc Quang ngẩng đầu nhìn con số trên trần nhà hồi lâu rồi nói: “Sảnh lớn số 37. Nhưng tại sao con số lại xuất hiện trên trần nhà đây? Thế này thì chẳng phải chúng ta sẽ không thể xác định được đâu là đường mà mình đã đi sao? Đây liệu có phải là một phương pháp che giấu của ảo giới này, sử dụng quỷ quái hoặc một cách thức nào đó để di chuyển vị trí của con số, từ đó khiến chúng ta rơi vào hỗn loạn?”

Không chỉ Dương Húc Quang nghi ngờ mà cả Bùi Kiêu và Vu Nữ Trần cũng đều không thể hiểu nổi. Mấy người nhìn lẫn nhau những đều không thấy ai có thể phân tích được tình hình trước mắt. Vậy là theo bản năng, cả bọn lại nhìn về phía Valkyrie.

Nhưng phản ứng của Valkyrie lại rất quái lạ. Cô lấy đồng hồ đeo tay của mình ra nhìn giờ, sau đó mới hỏi Vu Nữ Trần bên cạnh: “Ngươi có đói không?”

Vu Nữ Trần thoáng chút sững sốt, cô hoàn toàn không thể nghĩ ra tình hình kỳ lạ lúc này thì có liên quan gì tới con đói của mình. Tuy vậy thì cô vẫn trả lời: “Cũng không đói lắm. Nhưng lát nữa cũng sẽ chuẩn bị ăn một chút. Có vấn đề gì không?”

“Như vậy... tình huống cơ bản chính là như vậy. Bí mật của nơi này đã có thể nói là giải xong. Chỉ cần phải thí nghiệm một chút nữa là được.”

Valkyrie cất đồng hồ đeo tay. Và lúc này, vừa dùng một ánh mắt đầy lửa cuồng nhiệt nhìn về phía mọi người, cô vừa đáp lại bằng giọng nói thanh thúy của mình.

Bạn đang đọc truyện *Từ Vong Khai Đoan* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [EbookFull\(dot\)Net](http://EbookFull(dot)Net).

Q.5 - Chương 52: Giải Mã Mê Cung (2)

Dịch: Shun

Biên tập: Ngô trung, white_3n, mqhung

Bùi Kiêu thực sự cảm thấy cực kỳ lúng túng, nhất là mấy câu nói không nề nang chút nào của Cung Diệp Vũ còn khiến cho hình tượng của bọn hắn đã hoàn toàn trở thành một đám nhỏ mọn nữa đây. Thế nhưng ngoài dự liệu của mọi người, Valkyrie lại lắc đầu rồi nói tiếp: “Không phải vậy. Các người đi

đi. Ta chắc đến 80% là có thể để cho các người dễ dàng gặp lại bọn ta. Nếu các người không đi thì để bọn ta đi cũng được.”

Mọi người nghe vậy thì đều ngẩng ra, không biết phải nói gì. Vừa rồi mới nghe Valkyrie nói thì cả bọn còn tưởng cô ấy đã nổi giận nên nói thể để châm chọc bọn họ, nhưng rồi cô lại khẳng định một lần nữa ý định của mình, mà điều bộ cũng không hề giống đang nói đùa. Ba người lập tức trở nên nghiêm túc, bỏ sự đố kỵ với người ‘cùng nghề’ thành công hơn sang một bên. Dù sao thì trí tuệ của ba người cũng không tầm thường, thế nên chỉ trong thoáng chốc đã đưa ra được quyết định.

Ba người Bùi Kiều liếc nhìn lẫn nhau, sau đó Bùi Kiều ‘đại diện’ nói với Valkyrie: “Người nói thật sao? Đã chắc chắn tới 80% rồi ư? Người cũng biết là nói tới tỷ lệ thành công của một vấn đề cũng không phải chỉ là một con số như vậy. Nếu nói rằng đã chắc chắn tới 80% thì cũng có nghĩa là trừ trường hợp có sự cố bất ngờ xảy ra, nếu không sẽ là chính xác 100%. Người thật sự chắc chắn sao?”

Valkyrie vẫn giữ nguyên cái bộ dạng cứng ngắc như mặt người chết của mình nhìn lại rồi gật đầu khẳng định, sau đó lại nhìn chăm chăm vào Bùi Kiều với đôi mắt trong trẻo của mình.

“... Vậy thì, chúng ta đi thử một chút đi.”

Bùi Kiều quay lại nhìn về phía Cung Diệp Vũ: “Nhưng không thể tách ra. Thế nên tất cả chúng ta sẽ cùng đi theo lối đó. Vậy thì sẽ không có chuyện vứt bỏ hay không vứt bỏ gì. Thế đã được chưa?”

Dù sao thì ảo giới Atlantis cũng được gọi là một mê cung vô hạn. Nguyên nhân là vì mỗi khi tiến vào một sảnh nào đó thì đều sẽ bị dịch chuyển tới một địa điểm không biết trước khác, sau khi đã đi vào hành lang thì sẽ không thể quay lại sảnh vừa đi qua nữa. Thế nên Cung Diệp Vũ mới nói tới việc vứt bỏ hay không vứt bỏ, bởi vì nếu suy luận của Valkyrie sai lầm thì hai nhóm sau đó sẽ bị tách ra. Muốn gặp lại được cũng chỉ có thể trông chờ vào vận may. Và khi ấy thì sẽ phải mất vài tháng, vài năm hay thậm chí là vài chục năm để điều đó có thể xảy ra.

Nhưng đây cũng chỉ là để kiểm tra suy luận mà thôi, không nhất thiết phải chia chín người ra thành hai nhóm như vậy. Dù sao thì đêm nay cũng đã đi hết mười cái sảnh rồi, có đi thêm vài cái nữa cũng chẳng hề gì. Thế nên sau khi Bùi Kiều nói xong thì những người còn lại – trừ Valkyrie đều lập tức phụ họa, đồng tình.

Nhưng không ngờ là dù mọi người nói vậy nhưng Valkyrie vẫn không có ý thay đổi quyết định. Cô vẫn giữ nguyên vẻ thản nhiên như mây trời gió núi của mình, lắc đầu nói: “Không được. Bắt buộc phải tách ra mới được! Suy luận này chỉ có thể kiểm chứng khi chúng ta tách ra. Thế nên hoặc các người đi một chuyến, hoặc ta và Stana sẽ đi một chuyến, nhưng dù là ai đi thì cũng phải có người ở lại cái sảnh nhỏ này, nếu không thì suy luận sẽ không còn ý nghĩa gì nữa.”

Thế này thì đúng là nan giải rồi! Tám người còn lại ngồi túm lại quanh Valkyrie, ai nấy chau mày trầm tư. Lần này tách ra sẽ chính là một trận đánh cược vào sự chính xác trong suy luận của Valkyrie. Nếu như thất bại, vậy thì hai bên sẽ bị tách ra trong cái mê cung này, biết đâu sẽ chẳng thể nào gặp lại nhau được nữa, nói là ‘sinh ly tử biệt’ cũng không quá đáng.

Dương Húc Quang nhìn về khổ não của mọi người, hần cười khổ rồi nói với Valkyrie: “Hay là người giải thích chi tiết suy luận của mình ra để mọi người cùng tham khảo một chút được không? Dù sao thì một người sẽ nghĩ được ít vấn đề hơn nhiều người mà. Biết đâu bọn ta có thể phân tích được tính khả thi của suy luận đó tới đâu thì sao?”

Valkyrie khẽ lắc đầu thật nhẹ, cô không nói gì mà chỉ nhìn về phía Bùi Kiều, dường như đang muốn xem sự quyết đoán và lòng tin của hắn đối với mình tới đâu.

Bùi Kiều bị đôi mắt trong trẻo kia nhìn vào thì bỗng sinh ra một cảm giác ân hận cực độ tới mức khó có thể hình dung. Hơn nữa, cảm giác ấy đến rất nhanh và mãnh liệt, khiến cho ý thức của hắn thiếu chút nữa đã chìm sâu vào trong đó. Cũng may hắn đã là một Chân Ma cấp, bản tâm và chấp niệm đã vô cùng vững chắc, gần như không thể bị lay chuyển. Mà cảm giác ân hận kia cũng chỉ xuất hiện trong một chớp mắt rồi tiêu tan ngay sau đó mà không để lại một chút dấu vết nào, giống như vừa rồi chỉ là một ảo giác thoáng qua. Nhưng là một cường giả Chân Ma cấp, đã thấu hiểu bản tính và hoàn toàn quán triệt bản tâm nên dù chỉ là một tia cảm xúc nhỏ nhất hắn cũng vẫn có thể cảm nhận được rõ ràng. Thế nên Bùi Kiều đương nhiên biết rằng chắc chắn đó không phải ảo giác. Giả thuyết rằng Valkyrie đã dùng một phương thức nào đó để ảnh hưởng tới tinh thần của hắn cũng không có cơ sở, bởi vì cảm xúc kia tràn ra từ tận nơi sâu thẳm trong cõi lòng của hắn. Hơn nữa thì, cảm xúc ân hận ấy tuy chỉ xuất hiện trong vùn vụt một nháy mắt, nhưng lại to lớn như trời như biển, khổng lồ tới mức khó có thể hình dung. Nếu không phải vậy thì nó đã không thể gần như nuốt chửng mất ý thức của Bùi Kiều.

(Cảm giác vừa rồi thật đáng sợ. Giống như... như khi phải đối diện với Thế Giới Xà Jormungand – một Ma Vương cấp đỉnh cao! Không phải! Hắn là một thứ còn khủng bố hơn nhiều Thế Giới Xà!)

Cảm giác mãnh liệt trong sâu thẳm cõi lòng Bùi Kiều vừa rồi không chỉ ảnh hưởng tới cá nhân hắn mà cả những người xung quanh cũng có thể cảm nhận được rõ ràng, nhưng phản ứng của mỗi người thì lại khác nhau. Như lúc này, ba người thực lực yếu nhất là Stana, Trương Hằng và Vu Nữ Trần chỉ kinh ngạc nhìn Bùi Kiều. Dương Húc Quang, Nhậm Trần và Dương Đình Thiên thì kinh hãi đứng vụt dậy. Hai người cuối cùng thì phản ứng lại trái ngược nhau, Valkyrie vẫn ngồi nguyên tại chỗ, hai mắt nhìn Bùi Kiều sáng ngời hơn bao giờ hết, còn Cung Diệp Vũ thì lại nháy dưng, biến thành một luồng sét tím bắn ra xa hơn 10m, thậm chí cả thanh Tử Lôi Dao cũng đã xuất hiện trong tay.

“Chuyện gì vậy? Các người làm sao vậy?” Trương Hằng lúc này mới chú ý thấy những phản ứng kỳ lạ của mọi người xung quanh. Hắn vội vàng đứng dậy nhìn mọi người rồi hỏi với vẻ không hiểu gì cả.

Cung Diệp Vũ nhàn nhay. Hắn quay đầu lại nhìn Bùi Kiều rồi thảng thốt nói: “Vừa rồi từ trên người Bùi Kiều chợt xuất hiện một áp lực rất khủng khiếp. Mạnh tới mức khủng bố! Như trời như biển! Còn kinh khủng hơn cả áp lực của Thế Giới Xà Jormungand. Có điều chuyện đó chỉ diễn ra trong nháy mắt, sau đó thì áp lực đó đã biến mất không chút dấu vết. Bùi Kiều, vừa mới rồi người làm sao vậy?” Vừa nói, Cung Diệp Vũ vừa cất Tử Lôi Dao đi rồi đi

tới ngồi bịch một cái xuống cạnh Bùi Kiều. Người đàn ông này trước nay vẫn luôn quyết đoán và kiên định như vậy, nếu đã xác định tình huống vừa rồi là do ‘người nhà’ gây ra thì hẳn sẽ không hề phòng một chút nào nữa. Lòng dạ như vậy quả thật khiến người ta phải nể phục.

Thực tế thì người có thực lực càng mạnh sẽ càng cảm nhận được áp lực vừa rồi của Bùi Kiều khủng bố cỡ nào. Ví dụ như ba người Trương Hằng thì chỉ có cảm giác Bùi Kiều vừa mới làm một điều gì đó, ba người Dương Đình Thiên thì chợt cảm thấy một mối nguy hiểm cực độ xuất hiện, chỉ có Chân Ma cấp như Cung Diệp Vũ và Valkyrie mới có thể cảm nhận được áp lực này cụ thể ra sao. Bốn người Dương Đình Thiên, Trương Hằng, Dương Húc Quang và Nhậm Trấn nghe Cung Diệp Vũ nói thì đồng loạt kinh hãi. Bọn họ nhớ tới những tài liệu mật đã tìm thấy dưới tầng ngầm Đảo Phục Sinh, trong đó có tài liệu về những linh hồn bị cải tạo thành Kẻ Phán Bội..

Valkyrie dường như có thể đọc hết được suy nghĩ của bọn họ, cô nói: “Thực lực của Kẻ Phán Bội sẽ không thể tăng lên được nữa, sẽ chỉ biết làm theo mệnh lệnh của kẻ điều khiển như một cái máy thôi. Vậy nên Bùi Kiều không thể nào là Kẻ Phán Bội được. Bùi Kiều, chuyện gì vừa xảy ra vậy?”

Bùi Kiều liền cười khổ rồi nói: “Ta cũng không biết nữa. Chỉ là vừa rồi người nhìn ta, muốn ta lựa chọn có tin tưởng người hay không thì từ nơi sâu thẳm trong nội tâm của ta bỗng bùng lên một cảm xúc ân hận cực kỳ mãnh liệt. Ta thậm chí không thể kiểm soát được một chút nào, chút nữa thì đã bị cảm xúc ấy nuốt mất ý thức. Nếu thế thì không biết giờ ta đã biến thành cái bộ dạng gì rồi.”

Mọi người nghe vậy xong thì đều tấm tắc kêu kỳ lạ, chuyện thế này đúng là bọn họ cũng mới nghe lần đầu, chẳng thể đưa ra được lời giải thích hợp lý nào. Thế nên sau khi hỏi thăm một lượt thì cả bọn đều đã bỏ chuyện này qua một bên, Bùi Kiều thì tự nhắc nhở mình phải chú ý cảnh giác, cũng định rằng khi nào đó có thời gian sẽ tỉ mỉ tìm hiểu chấp niệm của bản thân mình, để xem xem có thứ gì kỳ lạ bị giấu bên trong linh hồn của mình không.

“... Nếu như trong lòng ta đã xuất hiện cảm giác ân hận như vậy thì hãy để một mình ta đi tìm hiểu cái lỗi đi đó đi!”

Bùi Kiều trầm hạ quyết tâm rồi nói với mọi người mà không chút do dự, đồng thời hẳn cũng nhìn thật sâu vào hai mắt Valkyrie, giống như muốn được hoàn toàn thấu hiểu người con gái mang vẻ đẹp xa rời thế gian này vậy.

(Ân hận ư? Còn cả những ký ức mà ta đã từng nhìn thấy trong trận chiến với Thế Giới Xà trên Đảo Phục Sinh...)

“Valkyrie, ta tin tưởng người! Hãy nói cho ta biết, làm thế nào để có thể từ lỗi đi đó trở về nơi này!”.

Bạn đang đọc truyện *Tử Vong Khai Đoan* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Q.5 - Chương 53: Giải Mã Mê Cung (3)

Dịch: Shun

Biên tập: Ngô trung, mqhung

Những lời Valkyrie nói cũng thật khó tin. Cô nói rằng chỉ cần đi qua hành lang đó, sẽ tới một sảnh lớn, bên trong đó có khoảng mấy chục con quỷ quái và đó là một sảnh mà cả nhóm chưa từng tới. Sau khi Bùi Kiều vào đó khắc số đánh dấu, muốn trở về thì phải chắc chắn không được đi nhầm đường, bởi vì muốn quay lại sảnh mọi người đang đứng chỉ có duy nhất một cách. Đầu tiên là cánh cửa đối diện với cánh cửa hẳn đi vào sảnh lớn, đi hết hành lang sau cánh cửa đó sẽ tới được một sảnh nhỏ mà mọi người đã từng vào. Sau đó, quay ngược trở lại, đi vào chính hành lang mà hẳn vừa đi vào, đi hết hành lang đó là sẽ trở lại chính sảnh nhỏ mà mọi người đang đứng.

Đường đi như vậy thì đúng là quá quái lạ, cơ bản là không thể tìm được một quy luật nào trong đó, nghe kiểu gì cũng giống như đang bịa chuyện linh tinh. Thế nên nghe xong thì mặt mũi ai cũng đều đầy vẻ nghi ngờ, chỉ có cô bé Stana là luôn tỏ ra tin tưởng tuyệt đối Valkyrie, nếu không phải vì thực lực của cô bé này không đủ, mà năng lực đặc thù cũng rất quan trọng thì có khi mới nghe Valkyrie nói xong là cô bé này đã chạy thẳng vào trong hành lang kia rồi.

Nói xong, Valkyrie lại nhìn về phía Bùi Kiều với đôi mắt trong trẻo của mình. Tuy không nói trực tiếp thành lời nhưng ánh mắt kia đã đủ nói lên ý cô: cô muốn biết Bùi Kiều có tin tưởng mình hay không.

“Thế thì quyết định vậy đi, tin tưởng người bằng tính mạng một lần cũng có sao đâu?” Bùi Kiều cũng không để ý tới ánh mắt kinh ngạc và vẻ mặt nghi ngờ của những người khác, hẳn chỉ đứng dậy nói một câu đó rồi liền sai bước đi thẳng vào trong hành lang kia, mặc cho những người còn lại gọi thế nào hẳn cũng không để ý. Cuối cùng, chỉ có hai người Trương Hằng và Dương Đình Thiên đi theo hẳn. Vốn là mấy người Dương Húc Quang còn muốn đi theo khuyên can nhưng không ngờ lại bị Cung Diệp Vũ gọi quay lại.

Cung Diệp Vũ cũng rất dứt khoát, hẳn cũng không can ngăn ba người Bùi Kiều mà ngồi bịch luôn xuống đất rồi nói: “Các người không nên cố ngăn cản bọn Bùi Kiều... Hẳn cầu ‘nhân’ thì sẽ được ‘nhân’, nếu như đã quyết định thì dù kết quả ra sao cũng phải tự mình gánh lấy, có lẽ sẽ mất đi sự tin tưởng của đồng đội mới, có thể sẽ thua cuộc mất tính mạng của mình, có thể sẽ vĩnh viễn bị lạc trong cái mê cung này, nhưng dù kết quả ra sao thì đó cũng là điều mà hẳn đã lựa chọn. Vậy nên hãy cứ tin tưởng hẳn là được!” Nói xong, hẳn quay sang nhìn Valkyrie với vẻ rất nghiêm túc.

Dương Húc Quang ở bên cạnh liền há to miệng, dường như còn muốn lý luận gì đó nữa, nhưng rồi thấy Cung Diệp Vũ đã đưa ra quyết định, hẳn cũng

đàngh yên lặng ngồi xuống. Sau đó đến lượt Vu Nữ Trần và Nhậm Trần cũng thả người ngã ngồi xuống đất, cả bọn dõi ánh mắt đầy lo lắng về phía hành lang mà Bùi Kiều đã đi vào kia.

Stana ở bên cạnh thấy mọi chuyện thì cảm thấy rất quái lạ, cô bé ngồi xuống bên cạnh Valkyrie rồi nói nhỏ: “Mới vừa rồi còn nói cái gì mà không bao giờ vứt bỏ với phản bội cơ mà? Chẳng phải hần cũng là đồng bạn của ngươi sao? Cứ vậy nhìn hần lẳng lặng bỏ đi vậy à? Sao không đi cùng hần...”

Tiếng nói tuy không lớn nhưng với thực lực của Cung Diệp Vũ thì sao có thể không nghe thấy được. Hần yên lặng liếc nhìn cô bé rồi mới trầm giọng đáp: “Chính vì hần là đồng bạn của ta! Nên ta càng không thể ngăn cản hần... Người đàn ông một khi đã quyết định việc gì, thì phải gác ngộ dùng tính mạng để hoàn thành việc ấy! Chính vì hần là đồng bạn của ta, nên khi hần đã đưa ra quyết định thì việc duy nhất mà ta có thể làm là im lặng ngồi nguyên đây, chờ đợi hần quay trở lại. Đó mới là đồng bạn của ta! Làm sao ta có thể...”

“Làm sao có thể ngăn cản quyết định của đồng bạn mình đây?!”

Nói xong lời cuối cùng, tiếng nói của Cung Diệp Vũ đã dần biến thành một tiếng gầm lớn, khiến cho cô bé kia sợ tới mức vội bỏ chạy ra núp sau lưng Valkyrie, thế nhưng vẫn hé mắt ra nhìn trộm Cung Diệp Vũ. Hiển nhiên là cô bé không thể hiểu nổi tại sao một người thường ngày luôn cười hề hề, tính tình phóng khoáng, tự nhiên như tên kia lúc này lại dọa nạt ‘ngghiêm túc’ như vậy. Thực tế thì suốt bốn tháng qua, ngoại trừ việc thấy được Cung Diệp Vũ rất mạnh thì cô bé chẳng thấy một chút khí độ hay uy thế ‘người mạnh nhất thế giới’ ở hần. Phải cho tới giờ phút này, Cung Diệp Vũ trước mắt cô mới chân chính là người mạnh nhất thế giới, dù là xét ở khía cạnh thực lực hay khí độ đi nữa!

“Bộp bộp bộp!”

Valkyrie nghe vậy xong thì bỗng vỗ tay liên mấy tiếng. Về mặt Dương Húc Quang, Nhậm Trần và Vu Nữ Trần đều cùng nhẩn lại, lập tức sinh ra một cảm giác thù địch với Valkyrie. Dù sao thì Cung Diệp Vũ vừa nói xong thì Valkyrie lại vỗ tay, nhìn kiểu gì cũng giống như cô ấy đang châm chọc hần.

Chỉ có Cung Diệp Vũ là nhìn về phía Valkyrie với vẻ rất nghiêm túc, cơ thể hần thì vẫn ngồi bất động sừng sững như một quả núi, trên khuôn mặt cũng không biểu hiện bất kỳ vẻ tức giận hay vui mừng nào, dù không tỏa ra trường khí thế bá đạo nhưng uy thế cũng đã rất ghê gớm.

Valkyrie thì dường như lại không thêm để ý chút nào đến thái độ của những người khác, cô chỉ vừa nhìn vào hành lang kia vừa lẩm bẩm: “... Đồng bạn à?”

“... Trong một tương lai xa xôi sau này, sẽ tồn tại những đồng bạn thật sự của ngươi. Trong tương lai ấy, ngươi sẽ không bao giờ phải đơn độc chiến đấu nữa...”

“Khi ấy! Ngươi sẽ có những đồng bạn chính thức của mình! Ô đó... sẽ có những người tin cậy ngươi, trợ giúp cho ngươi và còn có thể kề vai chiến đấu bên cạnh ngươi!”

Valkyrie hơi thoáng ngẩng ra, dường như lại lần nữa nghe được những lời nói đầy chân thành của người đàn ông rất mực thân thiết, đã luôn kề vai chiến đấu với cô trong giấc mơ. Người ấy nói về một tương lai xa xôi, nơi mình sẽ có những đồng bạn đáng tin cậy, sẽ luôn cùng mình kề vai chiến đấu...

“Ừ! Đồng bạn!”

Giờ phút này ba người Bùi Kiều đang đi trong hành lang, chẳng hề hay biết về những gì xảy ra trong sảnh nhỏ. Tuy cả ba đều có phần đắm chiêu suy nghĩ nhưng phần lớn tư tưởng vẫn tập trung vào tình hình phía trước... Sảnh trước mặt kia liệu có phải là một đại sảnh không?

Đang đi thì Dương Đình Thiên bỗng nhiên nói: “Bùi Kiều, ngươi tin cô ấy thật à? Tuy đúng là cô ấy đã cứu mạng chúng ta, nhưng lai lịch của cô ấy thì quá bí ẩn. Trừ việc cô ấy là người đầu tiên có được năng lực Valkyrie thì chúng ta hầu như chẳng biết gì khác cả...”

Bùi Kiều lắc đầu nhưng rồi lại gật đầu, hần nói: “Chính xác! Cô ấy quá bí ẩn với chúng ta. Ngoài ra thì việc cô ấy biết quá nhiều thông tin cũng là một việc vô cùng khả nghi. Dù sao thì chúng ta cũng không hề biết trước về những bí mật dơ bẩn nhất của chính phủ thế giới, nhưng cô ấy thì chẳng những biết rất rõ, mà còn dùng điều đó để mai phục, chớp nhoáng đánh bại Rocky, cướp lấy Ring of Nibelungen, chỉ vậy thôi đã đủ để chúng ta không thể không nghi ngờ. Nhưng đó cũng chính là nguyên nhân mà ta tin tưởng cô ấy!”

“Bởi vì lúc này cô ấy đang là đồng bạn của chúng ta! Dù cô ấy cứu chúng ta vì mục đích gì và có ý định gì khi đi cùng chúng ta, nhưng ít nhất thì ngay lúc này đây, cô ấy là đồng bạn của chúng ta!”

Bùi Kiều quay đầu nhìn về phía hai người, hần nói với vẻ rất nghiêm túc: “Ta nghĩ các ngươi cũng đều có thể thấy được, đối với ta, cô ấy dường như luôn có một sự... à, là mong đợi? Không phải, là cảm xúc? Không, hần là một loại chú ý? Mà rất kỳ diệu là bản thân ta dường như cũng luôn cảm thấy thân thiết và tin tưởng cô ấy. Ta thể là trước kia ta chưa từng gặp cô ấy, cảm giác này giống như từ lúc sinh ra đã có vậy...”

Nói đến đó thì Dương Đình Thiên còn không phản ứng gì nhưng Trương Hằng đã cười há há rồi nói: “Lại nói, Valkyrie thật đúng là cô gái đẹp nhất mà ta từng thấy. Cái gì ngồi sao điện ảnh, thần tượng ca nhạc hay các loại tiểu thư danh giá thế giới đều không thể sánh bằng cô ấy. Có thể nói là vẻ đẹp của cô ấy khó có thể miêu tả bằng ngôn ngữ, thế nên ngươi có cảm giác như vậy với cô ấy cũng là hợp tình hợp lý, không có gì lạ cả. Há há...”

Sắc mặt Bùi Kiều hơi đỏ lên, hần trùng mắt với Trương Hằng rồi nói: “Đừng chuyển đề tài linh tinh như vậy... Nếu không tính tới cảm giác kỳ lạ của ta với cô ấy, thì trí tuệ của cô ấy cũng làm ta rất khâm phục. Hơn nữa các ngươi cũng đã thấy tình hình vừa rồi đó, nếu chia ra thật thì giữa chúng ta và hai người cô ấy sẽ sinh ra khoảng cách. Các ngươi nghĩ xem, với tình hình hiện nay mà xảy ra ngăn cách như vậy thì liệu chúng ta có thể kiên trì nổi tới lúc rời khỏi ảo giới này được không?”

“Thế cho nên, dù là vì cảm giác thân thuộc và ân hận tận sâu trong lòng ta với cô ấy, hay vì tình cảnh lúc này của chúng ta, ta cũng đều tình nguyện tin tưởng cô ấy...”

Bùi Kiều đã nói vậy thì Dương Đình Thiên và Trương Hằng đương nhiên cũng hiểu là không nên bàn thêm gì nữa. Ba người cứ vậy đi thẳng về phía trước, không để ý tới đã đi bao lâu, bao xa. Cuối cùng, nơi cuối hành lang, một cái sảnh lớn đã xuất hiện trước mắt. Mà nhìn qua khung cửa, bên trong quả nhiên có khoảng hai chục con quỷ quái loại người máy, tất cả đều là Nhập Ma cấp đỉnh cao, không có Chân Ma cấp. Vậy nên ba người cũng không phải lo lắng gì nhiều, lập tức phóng vào trong sảnh đó. Bùi Kiều lấy bừa ra một thanh Thiên Sinh Vũ Khí dạng kiếm có vẻ ngoài rất tinh xảo từ trong mắt, dẫn đầu vọt về phía đám quỷ quái người máy. Theo sau hắn, Dương Đình Thiên tay cầm một ngọn thương dài màu bạc, Trương Hằng đi sau cùng thì liên tục giương cung, bắn tên...

Không thể không thừa nhận, bị nhốt trong áo giới này bốn tháng, lại có ba cường giả Chân Ma cấp đi cùng ‘canh chừng’ đã giúp cho thực lực mọi người tăng trưởng vượt bậc. Chưa cần nói tới những cái khác, chỉ riêng việc chấp niệm của mỗi người đều đạt tới ít nhất 500 đơn vị đã là một sự thay đổi lớn. Có lẽ đối với cường giả Chân Ma cấp, số lượng chấp niệm nhiều ít cũng không ảnh hưởng quá lớn tới thực lực, nhưng với những ai còn là Nhập Ma cấp, chấp niệm đạt tới 500 đơn vị thì thực lực gần như sẽ lập tức tăng gấp hơn ba lần!

Nếu như lúc Trương Hằng mới nhận được món Thiên Sinh Vũ Khí dạng cung lớn tên là Lưu Phong này, mũi tên hắn bắn ra nhìn chỉ giống như mũi tên bình thường, giống như người sống bắn cung tên bình thường thôi, thì hiện tại, khi hắn nạp Năng Lượng Tiêu Chuẩn vào trong cây cung, mũi tên bắn ra sẽ phát ra ánh sáng màu xanh lá sậm, một khi bắn bay đi thì sẽ chỉ còn nhìn thấy một cái bóng xanh, tốc độ nhanh tới khó hình dung. Hơn nữa, nếu hắn tập trung tư tưởng vào cây cung Lưu Phong này, nó cũng sẽ phát ra ánh sáng xanh lá sậm, ánh sáng mũi tên cũng tăng cao, đồng thời sức công phá cũng tăng mạnh. Có thể nói là Trương Hằng giờ đã đạt được thực lực Nhập Ma cấp đỉnh cao.

Tuy nhiên, sự tiến bộ của Dương Đình Thiên so với Trương Hằng còn lớn hơn nhiều. Trong bốn tháng này, lượng chấp niệm của hắn chẳng những đã vượt qua mốc lớn 700 đơn vị mà năng lực đặc thù của hắn còn có tiến bộ lớn. Tuy đến nay hắn vẫn chưa thể dùng chấp niệm thu được từ việc hòa tan Thiên Sinh Vũ Khí để tăng cường chấp niệm cho Thiên Sinh Vũ Khí khác, nhưng giờ đã có thể dùng chấp niệm của chính mình để tăng cường cho Thiên Sinh Vũ Khí bất cứ lúc nào. Hơn nữa, khi chấp niệm hắn sử dụng càng nhiều thì tăng trưởng sức mạnh của Thiên Sinh Vũ Khí cũng càng lớn, trong trường hợp hắn sử dụng lượng chấp niệm lớn nhất có thể, sức mạnh của vũ khí có thể đạt tới ngang với trạng thái Giải Phóng! Có thể nói, bốn tháng qua, hắn chính là người có mức độ tăng trưởng thực lực mạnh mẽ nhất trong cả nhóm!

Và như vậy, với ‘đội hình’ gồm Bùi Kiều đi đầu càn quét, hai tên Nhập Ma cấp đỉnh cao yểm trợ hai bên, chỉ sau vài ba phút ngắn ngủi, trận đánh nhỏ đã kết thúc. Những trận chiến kiểu này đã thường xuyên diễn ra suốt bốn tháng qua, có đôi khi một ngày cả nhóm gặp tới hai lần. Mà đám người máy này cũng chỉ có vài chủng loại, phương thức tấn công, di chuyển cũng chỉ có đến vậy, ba người đã gần như thuộc lòng ‘đường đi nước bước’ của chúng. Vì vậy mà lúc này diệt bọn chúng, ba người thậm chí gần như không bị thương một chút xíu nào. Sau đó, Bùi Kiều tìm kiếm một hồi trong bãi chiến trường thì thu được một món Thiên Sinh Vũ Khí dạng búa, bên trên bề mặt thứ này có dòng điện xẹt qua. Hắn cho chiếc búa đó vào U Minh Nhẫn rồi bắt đầu tìm kiếm khắp các góc trong sảnh lớn này.

“Không có bất kỳ một ký hiệu hay con số nào cả!”

Sau khi đã tìm kiếm thật kỹ cả sảnh lớn này một lượt, Bùi Kiều mới nói với hai người Dương Đình Thiên như vậy.

Sau đó, cả ba đưa mắt nhìn về phía cánh cửa đối diện với cái mà mình đã đi vào – con đường trở về duy nhất theo như lời Valkyrie. Ba người nhìn lẫn nhau một cái, rồi sau cùng vẫn là Bùi Kiều quyết định: “Đi thôi! Ta tin Valkyrie chắc chắn sẽ không nói linh tinh đâu. Ta tin cô ấy...” Nói xong, hắn liền cất bước đi vào trong hành lang trước tiên.

Ở phía bên kia, những người còn lại đã đợi trong sảnh lớn ban đầu gần hai giờ đồng hồ. Thời gian cứ vậy trôi qua đã làm cho mọi người dần dần cảm thấy nóng ruột, có điều cả bọn thấy Cung Diệp Vũ vẫn đang ngồi yên lặng chờ đợi, vậy nên dù cả đám có cảm thấy rất bức bối nhưng cũng không có biểu hiện gì khác thường, chỉ tiếp tục chờ đợi trong không khí nặng nề.

Thời gian cứ vậy lặng lẽ trôi đi, mọi người lại đã đợi thêm khoảng 20 phút nữa. Lúc này, khi sự kiên nhẫn của cả bọn đã dần cạn kiệt thì bỗng có tiếng bước chân vang lên sau lưng Valkyrie. Sau đó, trong những cái nhìn chăm chăm không chớp mắt của mọi người, ba người Bùi Kiều đi vào phòng từ hành lang sau lưng Valkyrie. Thực tế là lúc rời khỏi đây, bọn họ đã đi vào hành lang ở phía trước mặt của Valkyrie...

Bọn họ vậy mà lại quay 180°, trở về từ hướng ngược lại so với lúc đi?

Bạn đang đọc truyện *Tử Vong Khai Đoan* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [EbookFull\(dot\)Net](http://EbookFull(dot)Net).

Q.5 - Chương 54: Trung Tâm (1)

Dịch: Shun

Biên tập: Zeromax, white_3n, Ngô trung, mqhung

“Các người đã bao giờ xem bộ phim Hypercube chưa?”

Valkyrie đang ngồi trên mặt đất của sảnh nhỏ, từ sau khi suy luận của cô được nghiệm chứng là chính xác, đã không còn ai nghi ngờ cô một chút nào nữa. Lúc này, ngoài việc muốn biết cô phá giải mê cung này như thế nào thì mọi người cũng chỉ còn lại sự chờ mong đối với trung tâm của mê cung mà thôi. Giờ đây, cả nhóm đã sắp có thể đi tới trung tâm thực sự của mê cung chứ không còn phải lang thang khắp các hành lang, sảnh lớn, sảnh nhỏ bất tận nữa!

Đương nhiên, nếu có thể biết được Valkyrie đã làm thế nào để suy luận ra được bí mật của mê cung này, thỏa mãn trí tò mò của tất cả, vậy thì đúng là không gì bằng rồi.

“Hypercube? Là bộ phim có những người bị giam trong các căn phòng hình vuông nhỏ hẹp liên thông với nhau, rất nhiều căn phòng trong số đó có cạm bẫy nguy hiểm, chỉ có một số ít là an toàn. Có phải bộ phim đó không?” Dương Húc Quang liền đáp ngay.

Valkyrie gật đầu nói: “Có phần tương tự, nhưng không giống vậy hoàn toàn. Chính xác mà nói, mê cung này quả thật xứng đáng được gọi là một mê cung vô hạn”

“A?”

Về mặt của mọi người lại càng hiện lên vẻ ‘chẳng hiểu gì’. Chỉ có cô bé Stana là trưng ra bộ dạng đắc thắng, cái mũi cứ như sắp vươn lên chọc thủng cả bầu trời, nhìn buồn cười mà lại vô cùng đáng yêu làm mọi người chỉ muốn chạy đến nheo cái má xinh xắn mấy cái.

Valkyrie thì lại vẫn giữ nguyên cái vẻ mặt ‘người chết không cảm xúc’ của mình, cô nói tiếp: “Lúc trước các người có nói cái ảo giới này đi ngược lại với các quy luật vật lý, nhưng thực ra nó hoàn toàn tuân thủ các quy tắc ấy đấy. Có cảm nhận như vậy chỉ là vì khi đi vào đây, các người đã bỏ quên mất một quy luật quan trọng nào đó, rồi còn bị cái ảo giới này làm mọi cách để nhiễu loạn nhận thức, vì vậy mà ngay từ đầu các người đã đưa ra các phán đoán và nhận định sai lầm”

Ba người Bùi Kiều liếc nhìn lẫn nhau, tất cả đều cùng cảm thấy vô cùng thắc mắc. Bùi Kiều không nhìn được nữa, hần liền hỏi: “A? Chúng ta đã bỏ quên mất quy tắc vật lý nào vậy? Quy tắc vật lý thì cũng chỉ có vài dạng thôi mà, mà những quy tắc có thể liên quan đến mê cung này thì có lẽ cũng chỉ có vài dạng là khoảng cách, tốc độ, thời gian... Thời gian?”

Valkyrie gật đầu đáp: “Đúng vậy, các người đã không để ý tới thời gian! Quy luật của ảo giới Atlantis City này có bao gồm cả thời gian nữa.”

Ba người nghe vậy thì đều cảm thấy vô cùng kinh ngạc. Vu Nữ Trần liền hỏi ngay: “Thời gian? Ta không thể nghĩ ra được có loại mê cung nào lại liên quan tới cả thời gian như vậy. Nếu như ngoài các yếu tố không gian, tốc độ, khoảng cách mà quy luật của mê cung này còn dính tới cả thời gian nữa, vậy thì nó đơn giản là không phải thứ con người có thể phá giải. Thế thì người làm thế nào mà phá giải được? Mặt khác thì dù liên quan tới thời gian đi nữa, điều đó cũng không thể giải thích được hiện tượng con số bỗng nhiên ‘chạy’ lên trần hay sàn nhà mà chúng ta đã thấy phải không?”

Valkyrie thì lại trả lời rất nghiêm túc: “Trong một số tình huống nhất định, thời gian thực sự có thể làm cho những con số này di chuyển đấy... Ví dụ như cả căn phòng này có thể biến đổi? Hoặc là, trừ bốn con đường mà chúng ta thấy ra thì trên trần nhà và sàn nhà, thậm chí cả trong các vách tường cũng có những lối đi khác nữa thì sao?”

Mọi người dõi mắt nhìn theo hướng tay của Valkyrie chỉ về khắp bốn phía trong sảnh nhỏ, nhìn trần nhà rồi nhìn sàn nhà, lại nhìn tới các vách tường xung quanh, thấy bất kỳ chỗ nào cũng nguyên vẹn, liền mạch, cơ bản là không thể tìm thấy một chút dấu vết nào cho thấy ở đây có một cái cửa ngầm gì gì đó. Thế nên nhìn chán một hồi rồi, cả bọn lại quay lại nhìn về phía Valkyrie, chỉ ba người Bùi Kiều là trầm ngâm như đang suy nghĩ chuyện gì đó.

“Như đã biết, cứ sau mỗi lần chúng ta đi vào trong một sảnh bất kỳ, bốn hành lang thông với sảnh đó sẽ lập tức có sự biến đổi. Ví dụ chúng ta đi từ sảnh nhỏ số 1 vào tới sảnh nhỏ số 2. Trong sảnh nhỏ số hai có 4 lối đi, chúng ta chọn ngay lối đi vừa đi vào để quay trở lại sảnh nhỏ số 1, nhưng cuối hành lang đó lại là sảnh nhỏ số 3, sảnh nhỏ số 1 dường như đã biến mất. Chúng ta đi lại lần nữa con đường vừa đi để từ sảnh nhỏ số 3 trở lại sảnh nhỏ số 2 và kết quả là lại đi tới sảnh nhỏ số 4, sảnh nhỏ số 2 dường như cũng đã biến mất. Chính vì vậy mà chúng ta đi đến một nhận định rằng mỗi khi chúng ta tiến vào một sảnh thì cả sảnh đó sẽ bị dịch chuyển tới một địa điểm khác trong mê cung, bốn cánh cửa trong sảnh sẽ dẫn ra bốn hành lang mới. Đây hẳn là ẩn tượng ban đầu của các người với mê cung này đúng không?” Valkyrie nhìn mọi người rồi từ từ nói. Mọi người nghe vậy thì đều khẽ gật đầu sau khi suy nghĩ qua một chút. Thực tế thì đây cũng chính là kết luận mà chính phủ thế giới đã thu được sau nhiều lần điều tra. Mà cơ bản là loại dịch chuyển ngẫu nhiên này lại chẳng có quy luật thực sự nào. Thế nên, sau khi đã tổn thất một lượng lớn Tự Do Linh Hồn cho cái ảo giới này, chính phủ thế giới đã không còn cách nào khác, đành phải xếp nó vào dạng ‘mê cung vô hạn’.

“Thực tế thì các người đã từng nghĩ tới vấn đề này chưa? Tại sao khi người của chính phủ được phái vào đây để thăm dò, bọn họ không đánh dấu lại ký hiệu? Chúng ta đều biết đây là phương pháp thông dụng nhất để tìm ra đường mà mình đã đi qua khi khám phá mê cung, nhưng vì sao từ lúc vào đây tới nay, chúng ta không hề tìm thấy bất kỳ một ký hiệu hay con số nào không phải của chính mình để lại?”

Khi Valkyrie nói đến đó thì vẻ hồ hững như mây trời gió núi của cô đã dần thay đổi. Về mặt cô lúc này ngược lại, thể hiện một sự cuồng nhiệt mãnh liệt tới khó hình dung, nếu muốn đề hình dung thì có thể nói là không khác gì về mặt của dê già khi thấy gái đẹp.

“Vậy nên chúng ta có thể suy đoán rằng, mỗi khi có linh hồn mới từ bên ngoài đặt chân vào trong ảo giới này, tất cả những dấu hiệu mà người đi trước để lại sẽ lập tức biến mất. Chính vì luôn có người liên tục ra vào mê cung nên bí ẩn của nó sẽ vĩnh viễn nằm ở mức ‘không thể giải nổi’. Mà lúc này, chúng ta bị nhốt ở đây, lối ra vào bị bịt mất, không có người mới đi vào, ngược lại đã trở thành một cơ hội tốt để có thể phá giải sự bí ẩn của mê cung được gọi là vô hạn này.”

Bùi Kiều gật đầu nói: “Đúng là có khả năng này. Thực ra thì ngay lúc mới vào ảo giới này, ta đã bắt đầu thắc mắc. Chẳng phải mọi người nói chính phủ thế giới đã thăm dò nơi này lâu rồi sao? Tại sao lại không thấy bất cứ dấu vết nào do bọn họ để lại? Cách giải thích của người rất hợp lý, nhưng vậy cũng

vẫn chưa trả lời cho câu hỏi từ đầu của bọn ta. Vì sao người lại cho rằng trong mỗi sảnh còn giấu sáu cửa ngầm khác nữa?”

Valkyrie liếc nhìn hần một cái rồi mới nói: “Đó chính là nguyên nhân ta nói tới chuyện vừa rồi trước. Có một vài vấn đề mà chúng ta có thể khẳng định, đầu tiên là cái ảo giới này cực kỳ rộng lớn. Chúng ta đã mất tới bốn tháng mới có thể quay lại một sảnh mà mình đã đánh dấu, mà đó là trong hoàn cảnh không có người mới tiến vào nơi này. Chúng ta đã phải đi qua mấy nghìn sảnh nhỏ, hàng trăm sảnh lớn mới có thể quay lại được một sảnh mà mình đã từng đi qua, từ đó có thể thấy được cái mê cung trong ảo giới này khổng lồ tới cỡ nào. Nhưng cũng chính vì vậy mà ta bắt đầu nghi ngờ khả năng sảnh sẽ bị dịch chuyển tới vị trí ngẫu nhiên khi chúng ta đi vào trong đó.”

Bọn Cung Diệp Vũ nghe vậy thì đúng như ‘vịt nghe sấm’, chẳng hiểu gì cả. Cuối cùng tên to con kia mới không nhịn được mà hỏi: “Vì sao việc ảo giới này rất rộng lớn lại làm khả năng sảnh bị dịch chuyển ngẫu nhiên giảm đi? Theo lẽ thường thì ảo giới càng lớn sẽ làm cho hiệu quả của việc dịch chuyển ngẫu nhiên càng lớn hơn mới phải chứ? Vậy thì khả năng có dịch chuyển ngẫu nhiên xảy ra phải càng cao hơn chứ?”

Ba người Bùi Kiều ở cạnh đó nghe vậy thì lắc đầu. Vu Nữ Trần nói nhỏ với hần: “Được rồi, ông xã, cứ nghe Valkyrie nói tiếp đi, có lẽ em cũng sắp đoán ra được rồi đây...”

“Nhưng sao lại vậy?” Cung Diệp Vũ vẫn giữ nguyên cái bộ dạng ngờ ngác rất mất hình tượng của mình, hần lại ngẩng ra mà hỏi lại.

“Bộp!” Vu Nữ Trần vỗ thật mạnh xuống vai Cung Diệp Vũ một cái... Thực ra thì cô đang định gõ đầu hần cơ, chỉ tiếc là vì chiều cao so với tên kia có hạn, thành ra cô chỉ có thể vỗ được vai của hần.

Người xung quanh thấy thế đều muốn bật cười, có điều là giờ đang là lúc Valkyrie chỉ ra đáp án, thế nên ai ai cũng đều đang tập trung tinh thần về phía cô, mong cô sớm đưa ra đáp án hoàn chỉnh.

Valkyrie thì vẫn không nhanh không chậm nói: “Đây thực ra cũng là một loại lối mòn trong tư duy logic. Khi mà diện tích càng lớn, hoàn cảnh càng phức tạp, như vậy thì độ khó của mê cung cũng càng cao. Trong hoàn cảnh như vậy, dịch chuyển ngẫu nhiên quả thật có thể làm tăng độ khó cho việc phá giải mê cung. Tuy nhiên, độ khó sẽ chỉ tăng lên rất nhỏ, tỷ lệ nghịch với độ lớn mê cung. Có thể hình dung như thế này: khi mê cung đã phức tạp tới độ việc phá giải nó gần như đạt tới ‘không thể phá giải’, vậy thì dù có thêm dịch chuyển ngẫu nhiên cũng sẽ chỉ làm độ khó tăng lên rất rất nhỏ. Vậy thì việc có thêm dịch chuyển ngẫu nhiên sẽ là thừa, càng làm là làm cho độ khó càng gần với ‘không thể phá giải’ thêm một chút xíu. Nếu như mê cung này chỉ có khoảng ba tới bốn trăm sảnh nhỏ, vậy thì việc dịch chuyển ngẫu nhiên sẽ làm độ khó tăng lên rất nhiều. Nhưng trong trường hợp độ khó đã đạt tới gần như ‘không thể giải’ mà lại có dịch chuyển ngẫu nhiên thì điều đó sẽ chỉ làm độ khó tăng lên cực kỳ ít. Mà không chỉ có vậy, hoàn cảnh đó biết đâu lại gây ra...”

Bùi Kiều lập tức nói tiếp: “Biết đâu khi dịch chuyển ngẫu nhiên lại rơi trúng vào một tỷ lệ vô cùng nhỏ, chuyển thẳng chúng ta tới vị trí quan trọng của mê cung. Phải vậy không?”

“Chính xác!” Valkyrie khẽ gật đầu rồi nói tiếp: “Thế nên trong hoàn cảnh này, dịch chuyển ngẫu nhiên, ngược lại sẽ làm giảm độ khó của mê cung. Vì vậy mà chúng ta càng tìm được nhiều sảnh mới thì ta lại càng nghi ngờ việc bị dịch chuyển ngẫu nhiên. Cho đến khi chúng ta tìm được sảnh đầu tiên có ký hiệu, sau đó liên tục tìm thấy các sảnh có đánh dấu khác, khi ấy thì khả năng có sự dịch chuyển ngẫu nhiên đã hạ thấp xuống dưới 10%. Khả năng lớn nhất có thể là chúng ta đã đi một vòng lớn trong mê cung, giờ đã trở lại khu vực lúc mới tiến vào.”

Đang nói, Valkyrie bỗng nhiên lấy ra một cây bút, sau đó bắt đầu vẽ ra cả một đám những vòng tròn lên mặt đất. Vừa vẽ cô vừa nói: “Nếu như khả năng có dịch chuyển ngẫu nhiên đã là bằng 0, vậy tiếp theo sẽ có hai vấn đề. Một là làm sao vẽ được bản đồ khái quát của mê cung trong ảo giới này. Hai là tại sao mỗi khi chúng ta tiến vào một sảnh thì lại không vẽ được sảnh trước đó nữa? Nếu như không phải dịch chuyển ngẫu nhiên thì cái gì đã làm chúng ta mất phương hướng đây?”

Bạn đang đọc truyện *Tử Vong Khai Đoan* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Q.5 - Chương 55: Trung Tâm (2)

“Những gì Valkyrie mới nói thực ra cũng không quá khó hiểu. Dù là từ các tài liệu do chính phủ công bố hay cảm nhận của mọi người sau khi bước vào ảo giới, mọi người cũng đều đi đến kết luận rằng các sảnh đã bị dịch chuyển tới vị trí khác. Như vậy thì mới có thể giải thích tại sao đi vào cùng một hành lang nhưng lại dẫn tới các sảnh khác nhau.

Mà vừa rồi thì Valkyrie đại khái đã chứng minh được việc dịch chuyển ngẫu nhiên đó là sai. Đây là cơ sở lý luận đầu tiên, từ đó sẽ nảy sinh ra hai vấn đề lớn khác cần giải quyết. Đầu tiên là sơ đồ khái quát của mê cung này ra sao, thứ hai là nếu như không có sự dịch chuyển ngẫu nhiên, vậy thì điều gì đã khiến cho người ta không thể quay lại được một sảnh mà mình vừa đi qua?

“Nói đúng ra thì vận may của chúng ta cũng là cực kỳ tốt. Tuy bị nhốt trong ảo giới này, không thể thoát ra nhưng người ngoài cũng không thể tiến vào, vậy nên những ký hiệu chúng ta để lại sẽ không bị biến mất. Mặt khác thì trong nhóm chúng ta còn có một người sống nữa.” Valkyrie vừa vẽ những vòng tròn trên mặt đất vừa ngừng đầu nhìn Vu Nữ Trần rồi nói.

Vu Nữ Trần ngạc nhiên hỏi lại: “Hả? Vì sao sự có mặt của ta lại là một điều may mắn? Chẳng lẽ ta chính là yếu tố quan trọng để phá giải bí ẩn của mê

cung này sao?”

“Chính xác! Người có một điều mà chúng ta không thể có.” Valkyrie gật đầu khẳng định. Cô đưa ngón tay nghịch mái tóc vàng óng của mình một chút rồi mới chăm chú nói: “Bởi vì chúng ta không cảm thấy đói, còn người thì có.”

“Đói? Cái đó thì có liên quan gì tới việc phá giải mê cung? Đói thì chỉ là... À!” Vu Nữ Trần còn định nói thì bỗng nhiên như nghĩ ra điều gì đó, chợt giật bắn người, miệng há hốc không ngậm lại nổi. Bộ dạng cô lúc này khác xa với vẻ thanh lịch lúc bình thường, từ đó có thể thấy được cô nàng đang choáng váng tới mức nào.

Không chỉ mình Vu Nữ Trần mà cả Bùi Kiều và Dương Húc Quang cũng đều ngoác miệng không đóng lại nổi, mắt nhìn chăm chăm về phía Valkyrie. Valkyrie cũng chẳng làm bộ khách sáo, cô chỉ liếc nhìn bọn hắn rồi nói: “Nghĩ ra rồi hả? Giờ biết vì sao ta thường xuyên hỏi Vu Nữ Trần có đói không rồi chứ?”

“Bởi vì sau khi chúng ta đi vào trong một sảnh nào đó, chúng ta sẽ bị dừng hoạt động một thời gian ngắn chừng hơn 10 phút. Trong khoảng thời gian này, cả sảnh đó sẽ bị xoay đi, thế nên dù chúng ta không thấy trong sảnh không có bất kỳ thay đổi nào, cánh cửa dẫn tới hành lang vẫn ở vị trí cũ, thế nhưng những hành lang đó đã không phải những hành lang thông với sảnh khi chúng ta chưa vào. Vậy nên đương nhiên là không thể trở về sảnh trước đó theo lối cũ được rồi!”

Cung Diệp Vũ ở bên vội vàng hỏi: “Nhưng vì sao chúng ta không cảm nhận được sự thay đổi đó của sảnh?”

Dương Húc Quang cười khổ: “Bởi vì tất cả mọi thứ trong sảnh đều dừng lại nên đương nhiên là người sẽ không cảm thấy được sự thay đổi của nó. Giống như những gì trong phim khoa học viễn tưởng ấy: khi thời gian dừng lại tại một nơi nào đó thì, tất cả mọi vật trong phạm vi nơi ấy sẽ dừng lại. Tới khi việc thời gian bị dừng lại chấm dứt thì chúng ta sẽ cảm thấy chỉ vừa qua một nháy mắt nhưng thời gian ở nơi khác thì có khi đã qua cả nửa ngày rồi.”

Trương Hằng cũng hỏi: “Nhưng thời gian ngừng lại thì chỉ là thời gian ngừng lại thôi chứ? Cái đó liên quan gì tới việc Vu Nữ Trần đói bụng? Vì sao nhờ có con đói của cô ấy mà lại giải mã được mê cung này?”

Bùi Kiều cũng cười khổ, hắn vỗ vai Trương Hằng rồi nói: “Thực ra thì rất đơn giản. Thời gian... chính là quy tắc vật lý khó nắm bắt bậc nhất. Dù cái ảo giới này có ghê gớm tới đâu thì cũng khó mà có thể thực sự làm cho thời gian dừng lại. Thế nên nói là làm thời gian dừng lại không chính xác bằng nói làm chúng ta dừng lại. À, tưởng tượng thế này đi: thời gian thực ra vẫn trôi đi như thường, chỉ có điều là khi căn phòng xoay vị trí, chúng ta sẽ rơi vào tình trạng như bị ‘điểm huyết’. Lúc đó không thể động đậy, không thể suy nghĩ, thậm chí ngừng trao đổi chất, tim ngừng đập. Nhưng tất cả những điều đó chỉ xảy ra với chúng ta mà thôi, còn thời gian thì vẫn trôi qua như thường.”

“Có thể nói cho dễ hiểu thế này: bình thường đến khoảng 7 giờ tối là Vu Nữ Trần sẽ thấy đói bụng, nhưng mà sau khi đi qua hết mười cái sảnh thì đã là chừng 10 giờ tối. Thế nhưng với cơ thể ấy thì lúc này mới chỉ vào khoảng 6 giờ tối. Nói vậy đã hiểu chưa? Đó chính là nguyên nhân vì sao cô ấy không thấy quá đói! Một hai lần thì còn có thể hiểu được, nhưng nếu điều đó lại liên tục xảy ra thì là không bình thường. Nếu vậy thì thời gian bị mất kia đã đi đâu rồi? Chính là vào lúc chúng ta bị ngừng hoạt động khi sảnh xoay hướng đó!”

Atlantis City là ảo giới được chính phủ thế giới gọi bằng cái tên ‘Mê Cung Vô Hạn’, thậm chí cả bọn Bùi Kiều cũng đã từng nghĩ như vậy sau khi thăm dò nó. Nhưng một khi bí ẩn của nơi này đã được làm sáng tỏ thì mọi người đều bình tĩnh, hóa ra cái gọi là mê cung vô hạn cũng chỉ là một trò ảo giác che mắt mà thôi. Tuy rằng lúc này còn phải tính toán cẩn thận một lượt để vẽ ra được sơ đồ cụ thể của toàn bộ ảo giới, nhưng có lẽ đây cũng không phải vấn đề gì quá lớn. Bởi vì không cần kể tới Valkyrie, chỉ riêng ba người Bùi Kiều, Dương Húc Quang và Vu Nữ Trần cũng đã chắc chắn rằng mình có thể vẽ ra được sơ đồ mê cung rồi! Đương nhiên, điều kiện hàng đầu vẫn là phải tìm được thêm nhiều sảnh có ký hiệu khác. Càng tìm được nhiều sảnh có ký hiệu thì sơ đồ mê cung vẽ được sẽ càng chính xác!

Nói ra thì bí mật của ảo giới Atlantis City cũng tương đối đơn giản. Mỗi một sảnh có tổng cộng 10 lối đi thông với nó. Ngoài bốn cái có thể thấy rõ ràng trên bốn bức tường, trần nhà, sàn nhà và bên trong bốn vách tường còn giấu 6 cửa dẫn tới 6 lối đi khác. Mỗi khi có người đi vào một sảnh, tất cả bọn họ cũng như quý quái trong sảnh – nếu có, sẽ bị ngừng hoạt động hoàn toàn. Sau đó, sảnh này sẽ xoay hướng, giấu đi bốn hành lang lúc đầu và mở ra bốn hành lang ngầm khác thế vào đúng vị trí của các cánh cửa trên tường. Vì các hành lang đều giống hệt nhau nên khi sảnh xoay đi thì người trong đó cũng sẽ không phát hiện ra điều gì lạ. Cứ như vậy, người ta sẽ bị rơi vào một vòng lặp luẩn quẩn khi không thể về lại sảnh trước dù quay trở lại cùng một cánh cửa, dần dần sinh ra ảo giác là sảnh đã bị dịch chuyển ngẫu nhiên tới nơi khác.

Chính bản thân Bùi Kiều cũng không thể không thừa nhận rằng chín người bọn họ đã quá sức may mắn. Tuy bị giam cầm, không thể rời khỏi ảo giới nhưng đồng thời cũng tránh được việc có người mới tiến vào nơi này, nhờ đó mà những ký hiệu bọn họ đánh dấu sau khi đi vào đã không bị mất đi. Tương tự, vì sự có mặt của Vu Nữ Trần mà cả bọn không thể không ngày ngày tìm giết quý quái để lấy Thiên Sinh Vũ Khí chế tạo Thực Phẩm Chấp Niệm, nhưng rồi lại chính nhờ ‘đặc tính người sống’ của Vu Nữ Trần mà Valkyrie đã tìm ra được quy luật thực sự của ảo giới này!

“Thật đúng là giống như ma thuật vậy! Nói ra thì nghe có vẻ đơn giản, nhưng nếu muốn tìm ra quy luật thật sự, hoàn toàn phá vỡ bức màn bí ẩn của ảo giới này thì quả là cần phải có trí tuệ hơn người mới làm được. Chúng ta quả là không bằng được người rồi!” Dương Húc Quang thở dài rồi chân thành nói với Valkyrie.

Cô bé Stana bên cạnh liền cười hề hề đắc thắng: “Đó là điều đương nhiên rồi! Chị Valkyrie là ai cơ chứ? Bọn ta đã biết bao lần thoát hiểm trong ảo giới nhờ có chị ấy đấy! Một cái mê cung nho nhỏ thế này thì làm sao có thể gây khó dễ được cho chị ấy!”

Lần này thì thậm chí cả ngẩng đầu lên, Valkyrie cũng không thèm làm, chỉ tiếp tục vẽ những vòng tròn chằng chịt trên mặt đất.

(Quả thật là trí tuệ của cô ấy cao tới mức làm người ta phải sợ hãi, thán phục. tuy bí mật của cái mê cung này nói ra thì có vẻ đơn giản, nhưng để tìm ra được nó trong hoàn cảnh không có bất kỳ dấu hiệu nào như thế này thì đúng là trí tuệ đã không giống của con người rồi. Có điều là tính cách của cô ấy

có vẻ lại không được tốt cho lắm, làm người ta lúc nào cũng thấy quá lạnh lùng, hoặc có thể nói là giống như không có cảm xúc vậy. Ngẫm ra thì lại có phần giống như nhân vật thiếu nữ ‘ba không’ trong một bộ anime...)

Bùi Kiều vừa nghĩ tới đó thì liền lắc đầu. Hắn đi tới bên Valkyrie, ngồi xuống bên cạnh rồi nói: “Hay là để chúng ta cùng hợp sức, vẽ ra sơ đồ hoàn chỉnh của cả ảo giới này đi. Dù sao thì số lượng những sảnh có ký hiệu mà chúng ta tìm được vẫn còn quá ít, mới chỉ là một phần nhỏ của mê cung này. Chúng ta phải tìm thêm nhiều sảnh hơn nữa mới được.”

“... Thực ra thì vẫn còn chưa tìm được đáp án của vấn đề cuối cùng.” Valkyrie vẫn ngồi nguyên đó, đáp lời mà không ngẩng đầu lên.

Những người còn lại, hoặc là đang khiếp sợ vì trí tuệ của Valkyrie, hoặc là đang nghĩ người nghĩ gì đó, hoặc đang vui mừng vì cuối cùng cũng phá giải được bí mật của mê cung, đã sắp có thể đi tìm đường thoát ra. Vì ai nấy đều đã tin phục trí tuệ siêu phàm của Valkyrie nên khi nghe cô nói vậy thì cả đám đều vậy cả lại. Cung Diệp Vũ đồng dặc hỏi: “Còn có vấn đề gì khó nữa? Chẳng phải đã phá giải được toàn bộ bí mật của mê cung sao? Giờ chỉ cần phải ra sức tìm kiếm sảnh mới là được, có đúng không?”

Nhưng Valkyrie lại lắc đầu nói: “Còn một vấn đề cuối cùng nữa: là quy luật xoay vòng của các sảnh. Chỉ có hoàn toàn nắm giữ quy luật xoay vòng đó thì mới có thể lên kế hoạch để đi tới bất kỳ vị trí nào ta muốn. Còn nếu không tìm được quy luật xoay vòng đó thì dù có vẽ ra được bản đồ hoàn chỉnh của mê cung, chúng ta cũng sẽ không thể đến được ‘khu vực quan trọng nhất’. Thế nên giờ phải nhanh chóng giải quyết vấn đề nan giải này.”

Mọi người nhìn về phía đám vòng tròn lớn nhỏ mà Valkyrie vẽ trên mặt sàn, quả nhiên thấy trong mỗi vòng tròn đều có đánh các con số, đều là số hiệu của các sảnh mà cả bọn đã đi qua. Trong đám chằng chịt đó còn có các đường thẳng nối liền các vòng tròn lại với nhau, hơn nữa thì các đường thẳng đó đều tỏa ra từ vị trí sảnh mà cả bọn đang đứng, sảnh đó cũng chính là vòng tròn lớn nhất trong tất cả các vòng tròn mà cô vẽ. Những tuyến đường kia nhìn vô cùng bắt mắt nên cái nhìn của mọi người đều đổ dồn vào đó. Nhìn một lúc thì sắc mặt Bùi Kiều bỗng trở nên xám ngắt.

“Chờ... chờ một chút! Tuyến đường này có phải chính là tuyến đường mà vừa rồi ta, Dương Đình Thiên và Trương Hằng đã đi hay không?” Sắc mặt Bùi Kiều thì xám ngắt, giọng nói thì run run.

Valkyrie lại điềm nhiên ngẩng đầu lên như chẳng có vấn đề gì. Cô liếc nhìn hắn một cái, ý tứ trong ánh mắt rõ ràng là muốn nói: đã biết rồi sao còn có hỏi.

“Đến bây giờ người mới đang suy luận quy luật xoay của các sảnh, thế thì người lấy đâu ra tuyến đường để ba người chúng ta đi rồi quay lại đây? Chẳng phải người nói đã chắc chắn tới 80% rồi sao? Nếu cả quy luật xoay vòng của các sảnh còn chưa tìm ra thì người lấy đâu ra 80% để chắc rằng chúng ta có thể quay trở lại đây?” Bùi Kiều vẫn đang giữ cái sắc mặt xám ngắt, tiếng nói run run rất khác so với hình tượng thường ngày của mình. Mà không chỉ có hắn, tới lúc này thì cả Dương Đình Thiên và Trương Hằng cũng đều đã hiểu ra mọi chuyện, sắc mặt cả hai cũng đã xám xịt như tro.

“À... Ta lừa người đấy.”

Bạn đang đọc truyện *Từ Vong Khai Đoan* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Q.5 - Chương 56: Trung Tâm (3)

Bùi Kiều thật sự chỉ hận không thể nhảy tới bóp chết Valkyrie. Tuy sự việc đã qua được hơn một tháng nhưng mỗi khi thấy Valkyrie liếc nhìn mình là toàn thân hắn lại lạnh run từ trong ra ngoài. Nếu người gây ra chuyện này là một người khác, không phải kẻ đã từng có ơn cứu mạng mình, cũng không phải một đại mỹ nhân đẹp khuynh đảo thế gian, vậy có lẽ hắn đã nhào tới đám thẳng vào mặt lâu rồi!

Theo như phỏng đoán của Bùi Kiều, Dương Húc Quang và Vu Nữ Trần, lúc ấy cả nhóm chỉ mới tìm được bảy sảnh có để lại ký hiệu, kết hợp với tuyến đường đã đi qua và tổng hợp các trường hợp xoay chiều có thể xảy ra, ba người cùng đưa ra một kết luận: dù với trí tuệ tựa như không phải loài người của Valkyrie thì lúc đó cô ấy cũng lắm cũng chỉ chắc chắn khoảng 50% là tối đa! Đó đã là mức đánh giá cao nhất, còn có khi khả năng thực tế chỉ khoảng 30 – 40% cũng nên. Thế mà lúc ấy cô nàng lại dám đồng dặc tuyên bố cao hơn gấp đôi... .

Chính vì vậy mà Bùi Kiều mới thấy khiếp sợ. Đúng là càng nghĩ càng cảm thấy sợ hãi, lúc ấy hắn ôm thái độ cực kỳ tin tưởng mà tiến vào hành lang kia, tưởng rằng đã chắc tới 80% thì cũng có thể coi là đáng để liều lĩnh. Nhưng ai ngờ khả năng chính xác thực ra lại chỉ có 30 – 40%? Nếu lúc ấy ba người không may mắn, vậy thì kết cục thế nào không nói cũng biết: chắc chắn sẽ hoàn toàn bị tách ra khỏi mọi người, có khi còn vĩnh viễn không bao giờ gặp lại được nữa cũng nên!

Dù là như vậy, nhưng sau hơn một tháng tiếp tục thăm dò, cả nhóm đã liên tiếp tìm được thêm mấy trăm sảnh có ký hiệu. Ngoài việc ghi chép lại vị trí của các sảnh có ký hiệu này thì cả nhóm còn bắt đầu thử tìm quy luật xoay chuyển của sảnh. Sau vài lần thất bại thì cuối cùng mọi người cũng đã tính ra được quy luật xoay hướng đó. Sau đó, cả bọn gần như có thể tự do qua lại giữa các sảnh có đánh dấu. Hơn nữa, dưới sự chỉ đạo của Valkyrie và ba người Bùi Kiều, cả nhóm cũng đã vẽ ra được bản đồ một khu vực lớn của mê cung này.

Từ sự phân bố của mấy trăm sảnh đã được đánh dấu thì có thể thấy được địa hình cả ảo giới này có dạng giống như một tổ ong hình cầu, càng gần khu

vực trung tâm thì số lượng sánh càng nhiều, càng ở phía ngoài thì số lượng sánh càng ít.

Mặt khác, quy luật xoay chiều của các sánh cũng không phải là một dạng cố định như thuận chiều kim đồng hồ, ngược chiều kim đồng hồ, mà chúng sẽ xoay chiều theo một hàm số nhất định. Thực ra, từ lúc bắt đầu suy luận tới quy luật xoay chiều thì Bùi Kiều và Dương Húc Quang đã bị loại khỏi cuộc chơi. Về mặt trí tuệ thì hai người cũng không kém cạnh, nhưng khi cần tới phương diện học thức thì cả hai đúng là kém Valkyrie và Vu Nữ Trần xa lắc xa lơ. Thực tế là từ lúc hai cô gái kia bắt đầu áp dụng các phương pháp phân tích hàm số để thảo luận thì về mặt hai người đã không khác gì về mặt đám Cung Diệp Vũ, nhìn cứ y như ‘vịt nghe sấm’. Cũng vì vậy mà cả hai đã bị bọn Cung Diệp Vũ cười nhạo cả nửa ngày, khiến cho hai anh chàng luôn tự hào thông minh của chúng ta buồn phiền một hồi lâu.

Tính toán theo quy luật mà cả nhóm đã phát hiện được, nếu như các sánh không xoay tròn và tất cả cửa trong sánh đều xuất hiện, vậy thì chỉ cần đi mãi theo hành lang ở bên trần nhà trong mỗi sánh là sẽ tới được khu vực trung tâm. Tuy nhiên, tính theo hàm số của quy luật xoay vòng thì tỷ lệ cánh cửa phía trên trần nhà xuất hiện sẽ chỉ khoảng...1%. Nói cách khác, mọi người gần như sẽ phải đi qua 100 sánh mới có thể tiến sâu vào bên trong thêm một tầng, hơn nữa trong quá trình đó còn phải đi theo một lộ trình cụ thể, nếu đi sai thì sẽ phải tính toán quy luật xoay vòng lại từ đầu.

Như vậy, tình huống hiện tại của cả nhóm chính là: phải tốn rất nhiều công sức mới có thể tiến vào một tầng sâu hơn. Hơn nữa, phải liên tục tính toán quy luật xoay vòng của các sánh và không thể sai lầm, nếu không thì sẽ là kiếm củi ba năm thiêu một giờ. Thế nhưng đó còn chưa phải tin tức xấu nhất, tin xấu nhất là độ phức tạp của hàm số xoay vòng tầng sau sẽ cao hơn tầng trước rất nhiều! Cũng có nghĩa là việc tiến lên đúng hướng sẽ càng lúc càng khó...

Nhưng là vậy đi nữa thì cả bọn lúc này cũng đã không có sự lựa chọn nào khác, bởi vì bị nhốt trong ảo giới này cũng chẳng khác nào phải ‘đi tù không thời hạn’. Thế nên, nếu chỉ ngồi đợi mà chẳng làm gì thì thật lãng phí thời gian, vậy chẳng bằng cứ đi thăm dò cái ảo giới này hết một lượt còn có ý nghĩa hơn. Hơn nữa, Cung Diệp Vũ lúc này cũng đang bị cản lại trước ngưỡng cửa Ma Vương cấp, nếu đến được trung tâm của ảo giới này thì rất có thể sẽ gặp được quý quái mạnh mẽ, đó ngược lại cũng có thể là cơ hội để thực lực của hắn đột phá.

Vậy là vào khoảng tháng thứ năm bị nhốt trong ảo giới Atlantis City, cả nhóm bắt đầu thử tiến vào sâu bên trong ảo giới này. Nhờ có bản đồ tầng ngoài đã khá chi tiết và khả năng tính toán không thua gì một cái máy tính của Valkyrie mà tới ngày thứ năm sau khi bắt đầu kế hoạch, cả nhóm đã tới được tầng thứ hai. Sau đó, đến ngày thứ mười lăm thì mọi người tới được tầng thứ ba và ngày thứ ba mươi lăm thì tới được tầng thứ tư...

Phải đến tháng thứ sáu bị nhốt trong ảo giới này, cả nhóm mới lần đầu tiên đụng độ với một con quý quái Chân Ma cấp của Atlantis City!

Một con quý quái Chân Ma cấp có dạng người máy!

Nhưng dĩ nhiên là nó cũng chẳng thể làm nên điều gì đặc biệt. Tuy đoàn đội của bọn Bùi Kiều chỉ có chín người, nhưng về thực lực thì có thể nói đây chính là đoàn đội mạnh nhất thế giới. Ngoài ba con quý quái Ma Vương cấp đỉnh cao, chín người này đã đủ sức địch lại toàn bộ các tổ chức linh hồn hay đoàn đội trên thế giới! Ba cường giả Chân Ma cấp, năm Nhập Ma cấp đỉnh cao và thêm một cô nàng ‘siêu nhân’ Vu Nữ Trần có được niệm động lực, đừng nói là một con quý quái Chân Ma cấp, thậm chí gặp phải quý quái Ma Vương cấp cũng chưa thể nói chắc ai thắng ai thua. Thế nên tên người máy Chân Ma cấp này đã chẳng phải vấn đề gì lớn lao.

Thế nhưng cũng có điều làm cho cả bọn bất ngờ: nó có một vài loại kỹ năng rất ‘lạ’. Tuy chỉ là một Chân Ma cấp thông thường, không hề có trường khí thể thấy được bằng mắt thường của Chân Ma cấp đỉnh cao, nhưng con quý quái dạng người máy cao gần 10m này lại có thể sử dụng trường khí thể của nó để tăng cường sức tấn công hoặc phòng ngự. Con quý quái Chân Ma cấp này là người máy có dạng giống con người, chỉ khác ở chỗ hai tay của nó lại là hai khẩu pháo, mỗi phát đạn của nó có sức công phá lớn đến khó tin. Nhưng đáng sợ hơn là nó lại có thể dung hợp trường khí thể vào quả đạn pháo rồi bắn ra, khi đạn pháo trúng mục tiêu rồi phát nổ thì trường khí thể trên đó cũng đồng thời phát nổ theo, từ đó khiến sức công phá tăng gấp mấy lần. Nhất là với những linh hồn chưa có được trường khí thể thì loại công kích này càng có sức sát thương mang tính trí mạng. Đừng nhìn bọn Dương Đình Thiên đã là Nhập Ma đỉnh cao, nếu bị bắn trúng thì nhiều nhất là sau ba phát đạn, bọn hắn sẽ tan thành mây khói. Chắc chắn không thể có cơ may nào khác!

Cũng may là đoàn đội này cái khác có thể không nhiều, nhưng cường giả Chân Ma cấp thì chắc chắn là đủ nhiều đấy. Dưới sự vây đánh của ba tên cường giả Chân Ma cấp, tên người máy Chân Ma vốn được đánh giá là khá mạnh này cuối cùng cũng chỉ chống đỡ được chưa tới một phút, sau đó đã bị một đao của Cung Diệp Vũ xé ra thành mảnh nhỏ, nổ tung thành một đồng Năng Lượng Tiêu Chuẩn và một món Thiên Sinh Vũ Khí.

“Kiếm laser... Quá ngẫu!”

Thanh kiếm laser này là một món Thiên Sinh Vũ Khí có dung lượng 1200 đơn vị. Ở trạng thái bình thường nó chỉ là một cái chuôi kiếm, sau khi đưa Năng Lượng Tiêu Chuẩn vào, từ phần trên của nó sẽ phóng ra một chùm laser màu xanh lam sậm tạo thành thân kiếm. Chưa cần nói tới chuyện khác, chỉ riêng tạo hình này đã là ngẫu tới mức khó hình dung rồi. Vì vậy mà khi Bùi Kiều nhận lấy thanh kiếm laser tên là Lam Tinh Kiếm này, xung quanh lập tức có mấy tên nhìn tới với ánh mắt thèm thuồng.

Anh Dũng Súng của Bùi Kiều đã bị phá hủy trong trận chiến Đảo Phục Sinh, thậm chí cả Bạo Viêm Cự Phù cũng đã mất khiến hắn không còn món Thiên Sinh Vũ Khí tốt nào nữa, điều đó đã hạn chế hắn phát huy thực lực rất nhiều. Chính vì vậy mà thanh kiếm laser Thiên Sinh Vũ Khí này về tay hắn là chuyện đương nhiên.

Thực tế thì khi Bùi Kiều vung thanh kiếm laser này, nhìn chùm laser màu lam chói sáng long lanh trên tay mình, hắn cũng cảm thấy vô cùng vui thích. Dù sao thì thanh kiếm laser này cũng có bề ngoài quá là ngẫu, tuy uy lực chưa biết ra sao nhưng ngoại hình thì rõ ràng là đẹp đẽ hơn xa Anh Dũng Súng. Hơn nữa, thanh Thiên Sinh Vũ Khí này có dung lượng lên tới 1200 đơn vị, vậy nên chỉ cần thuộc tính của nó không quá mức rác rưởi, thì chắc kiêu gì cũng sẽ mạnh hơn Anh Dũng Súng nhiều mới hợp lý.

“Hay thật đấy! Vậy là giờ đã từ chiến binh trong Final Fantasy trở thành hiệp sĩ Jedi rồi đấy (1).” Trương Hằng ở bên cạnh chưa xót nói. Thực ra thì

chàng thanh niên này của chúng ta cũng rất hi vọng mình nhận được món Thiên Sinh Vũ Khí quá ngẫu này. Theo như lời hắn nói thì sau khi trở lại xã hội văn minh, hắn thì thoảng có thể đi tìm mấy tên bạn để khoe khoang một lượt, nếu lúc đó mà có một thanh Thiên Sinh Vũ Khí thật là ngẫu để khoe thì đúng là ‘nở mày nở mặt’.

“Bớt mơ mộng hão huyền đi! Cho dù sau này chúng ta có thực sự ra được khỏi đây, nhưng người cảm thấy mình sẽ đủ can đảm để nghênh ngang đi ngoài đường hay sao? Nên nhớ, giờ chúng ta đều đã thành những kẻ phản loạn cả rồi, hơn nữa không chỉ là kẻ phản loạn của một, hai quốc gia, mà là phản loạn đối với gần như toàn bộ chính phủ thế giới! Chúng ta không xuất hiện thì cũng thôi, bọn họ sẽ vì bịt miệng thế gian mà không làm khó dễ người nhà chúng ta. Nhưng nếu chúng ta lộ diện trở lại thì sao đây? Kết quả duy nhất sẽ là hai bên phải sống mái với nhau một phen! Chúng ta và bọn họ đã không thể chung sống hòa bình được nữa rồi! Bùi Kiều vừa múa Lam Tinh Kiếm vun vút vừa nói với Trương Hằng.

Trương Hằng nghe vậy thì liền thoảng chút buồn bã. So với những người còn lại ở đây thì hắn là một người bình thường nhất – dù xét về thân thể hay tư tưởng đi nữa. Hơn nữa thì hắn cũng còn khá ít tuổi, lúc bình thường hay mơ mộng thì luôn cho rằng việc chết đi rồi biến thành linh hồn thể này chính là một lần cuộc đời sang trang mới. Nhưng thực tế, sâu thẳm trong lòng hắn vẫn mong muốn có thể trở lại cuộc sống yên bình khi xưa, về bên cha mẹ, cùng bạn bè vui vẻ cười đùa. Vậy mà giờ Bùi Kiều lại nói cho hắn biết rằng: cuộc sống xưa kia ấy đã không bao giờ quay lại được nữa, hắn đã thực sự chết rồi...

Bùi Kiều thấy Trương Hằng buồn bã như vậy thì liền vỗ vai hắn nói: “Người cũng không nên bi quan như vậy. Một khi chúng ta trở về thế giới thực thì chắc chắn sẽ phải đánh một trận với chính phủ thế giới. Nếu trận này chúng ta thắng thì chính phủ thế giới sẽ sụp đổ, tuy không biết tình hình thế giới rồi sẽ diễn biến ra sao nhưng lúc đó người chắc chắn đã có thực lực để có thể bảo vệ cho bạn bè, người thân của mình. Đương nhiên, nếu thua thì khỏi cần nói nữa làm gì. Nhưng chuyện gì cũng nên nhìn về phía chiều hướng tích cực của nó, thế nên bây giờ chúng ta càng trở nên mạnh mẽ thì khi quay trở lại thế giới hiện thực, khả năng chúng ta chiến thắng lại càng cao. Nếu người có thể thành tựu Chân Ma, vậy thì dù chính phủ thế giới có phát hiện ra tung tích của người, bọn chúng cũng sẽ không dám làm gì người nhà của người. Dù sao thì nếu một Chân Ma cấp muốn đi phá hoại, vậy thì sẽ còn đáng sợ hơn nhiều bất kỳ phân tử khủng bố nào trên đời.”

Hai mắt Trương Hằng lập tức sáng ngời, miệng thào nhấc lại hai chữ ‘Chân Ma’.

Bạn đang đọc truyện *Tử Vong Khai Đoan* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Q.5 - Chương 57: Trung Tâm (4)

Tạm thời không đề cập tới các sự việc nhỏ nhỏ xen giữa câu chuyện nữa. Sau khi giải quyết xong con quỷ quái người máy Chân Ma cấp, cả nhóm quyết định dừng chân nghỉ ngơi một chút. Tận dụng thời gian đó, Valkyrie và Vu Nữ Trần liền bắt đầu tính toán hàm số xoay vòng của sảnh này. Tới hiện tại thì cả nhóm đã tới được khá gần khu vực trung tâm của ảo giới, vậy nên mức độ phức tạp của hàm số xoay vòng cũng đã cao tới mức kinh khủng, thậm chí cả Valkyrie cũng đã không thể chỉ nhắm tính mà ra kết quả được nữa! Ngoài việc phải viết ra trên giấy thì cô cũng cần có Vu Nữ Trần hỗ trợ một phần để tính toán nhanh hơn, tuy vậy thì hai cô gái cũng phải mất tới hơn 20 phút mới có thể tính ra được quy luật xoay vòng của sảnh hiện đang đứng.

“Đáng tiếc thật! Các hành lang mà lần xoay vòng này mở ra đều không dẫn vào tầng trong, chỉ có đường để đi tiếp trong tầng này mà thôi.” Vu Nữ Trần tính toán xong thì thở dài nói với mọi người.

Càng tới gần trung tâm của ảo giới thì tỷ lệ xoay vòng mở ra đường dẫn vào tầng sâu hơn càng thấp. Không còn cách nào khác, mọi người đành tiếp tục hành trình gian khổ mà nhắm chán của mình. Sau khi nghỉ ngơi một lúc, cả nhóm đi vào hành lang dẫn tới một sảnh khác cùng ở tầng này. Cứ như vậy, cả nhóm đã phải lang thang trong tầng này gần hai tháng ròng rã. Thời gian này, cả bọn không chỉ không ngừng tìm kiếm đường đi để đột phá tầng hiện tại mà đồng thời, còn đánh chết càng lúc càng nhiều quỷ quái người máy. Tuy vậy thì con đường quan trọng nhất, có thể dẫn tới trung tâm của ảo giới thì vẫn chẳng thấy tăm hơi đâu. Thời gian cứ vậy từng ngày trôi qua, cho đến khi cả bọn đã đi hết trọn một vòng của tầng này – cũng có nghĩa là trở lại sảnh đầu tiên mà mình đánh dấu của tầng này, lúc này thì tình hình mới có sự thay đổi.

“Tính ra rồi!”

Sau khi đã phải bỏ ra tới hai tháng để đi trọn một vòng của tầng khổng lồ này, tâm trạng của mọi người đều đã sa sút rất nhiều, thậm chí còn bắt đầu nghi ngờ sự tồn tại của cái gọi là ‘bí mật’ của ảo giới này. Biết đâu cái ảo giới này chẳng hề có cái gọi là ‘khu trung tâm’ hoặc có khi tầng này đã chính là khu trung tâm rồi? Dù sao thì trong hai tháng qua, mọi người đã chạm trán và giết chết tới chín con quỷ quái người máy Chân Ma cấp, mật độ quỷ quái Chân Ma cấp lớn tới vậy thực sự chỉ có thể thấy tại khu trung tâm của các ảo giới bình thường.

Khi ai nấy đều đang cảm thấy rất thất vọng thì cả bọn đã trở lại sảnh đầu tiên của tầng này, Valkyrie và Vu Nữ Trần lại lần nữa tính toán hồi lâu. Mà lần này thì hai người tính toán hết tới trọn một giờ đồng hồ, bản nháp phủ đầy cả mặt đất. Mãi hồi lâu sau, Vu Nữ Trần bỗng nhiên mới nhảy tung lên, hoan hô ầm ĩ, Valkyrie thì tuy vẫn giữ vẻ mặt ‘không cảm xúc’ nhưng ai cũng có thể thấy được cô thở ra nhẹ nhõm một hơi. Rõ ràng là sau cùng thì hai người cũng đã có sự đột phá!

“Giờ chúng ta chỉ cần đi vào lối này thì sẽ vào được tầng tiếp theo! A! Ông xã, có phải ta rất tuyệt không?” Vu Nữ Trần có vẻ như đang rất hưng phấn, vừa liên tục nhảy cả tung trên đồng bản nháp khắp mặt sàn, vừa cười to lanh lảnh. Thậm chí lúc nhìn tới Cung Diệp Vũ, cô nàng liền nhảy luôn vào ngực

hắn, vừa cười nói vừa làm nũng.

Cung Diệp Vũ thì chỉ biết ôm lấy người đẹp bé nhỏ của mình rồi cười há há ngây ngô. Tới lúc Valkyrie cũng đứng lên thì Vu Nữ Trần mới cảm thấy hành động của mình dường như có hơi tự nhiên thái quá, thật không hợp với hình tượng thực nữ thanh nhã của mình. Thế nên cô liền vội vàng nhảy xuống khỏi người Cung Diệp Vũ, đứng xuống đất xong lại điềm nhiên cười hi hi như không có chuyện gì.

Đám người Bùi Kiều cũng liền vội vàng chạy tới, Bùi Kiều cất lời trước: “Đã tính được kết quả rồi sao? Có phải là sảnh này đã xoay vòng, mở ra một con đường dẫn vào tầng sâu hơn không?”

Valkyrie khẽ gật đầu, cô còn chưa kịp nói gì thì Vu Nữ Trần bên cạnh đã cười hi hi nói: “Chính xác đấy! Đi qua hành lang này có thể vào được một tầng sâu hơn... Mà đó cũng chưa phải tất cả, chúng ta còn tính ra được một vấn đề quan trọng hơn thế nữa: Căn cứ theo kết quả mà hàm số mới rồi thể hiện thì đây rõ ràng đã là bước tính toán phức tạp nhất có thể tính ra được kết quả. Hiểu điều đó nghĩa là gì không? Một khi tiến thêm một tầng thì độ khó sẽ tăng lên một lần nữa, hàm số sẽ hoàn toàn thay đổi, hiểu ý của ta chứ?”

Bùi Kiều và Dương Húc Quang nghe vậy thì hai mắt sáng ngời. Cả hai quay sang liếc nhìn lẫn nhau rồi cùng bật cười ha ha. Những người còn lại thì chỉ cảm thấy khó hiểu, Cung Diệp Vũ gãi đầu gãi tai hỏi: “Vậy là ý gì? Nghĩa là sau khi chúng ta tiến vào tầng tiếp theo thì các người sẽ không thể tính ra nổi quy luật xoay vòng của các sảnh nữa, có phải vậy không?”

“Có thể hiểu như vậy.” Dương Húc Quang mỉm cười nói: “Tuy nhiên thì cũng có thể hiểu theo một cách khác... giống như cái gọi là ‘đi quá giới hạn’. Nếu như độ khó của hàm số này đã đạt tới mức lớn nhất có thể giải được, vậy khi vào tầng tiếp theo, độ khó lại tăng lên một mức lớn, chúng ta sẽ không thể tính ra được quy luật xoay vòng của sảnh nữa. Nhưng đồng thời, cũng có thể giải thích chuyện này theo một cách khác. Đó là ở tầng tiếp theo đã không còn có sảnh xoay vòng nữa mà là một cái gì khác phù hợp hơn chứ không phải mê cung nữa. Thế nên hoặc tầng tiếp theo sẽ là một mê cung mới, một vùng đất mới hoặc có thể... chính là trung tâm của ảo giới này! Vậy nên đã không cần phải tìm đáp án gì nữa!”

Bọn Cung Diệp Vũ đầu tiên là sững sờ rồi lập tức hoan hô ầm lên. Phải nói thật là sau mấy tháng rong rã ‘vạ vật’ trong cái ảo giới này, cho dù cả bọn có bao nhiêu lòng kiên nhẫn đi nữa thì đến lúc này cũng đã cạn sạch cả rồi. Thế nên giờ đây, bất kỳ sự thay đổi nào cũng đều là chuyện tốt, cho dù sự thay đổi đó có mang lại nguy hiểm cũng được. Tất cả mọi người đều mong mỗi một sự thay đổi xuất hiện, dù là dạng thay đổi nào thì cũng có thể chấp nhận được!

Tìm được đường dẫn vào tầng trong rồi nhưng cả nhóm cũng không hề cuống quýt, vội vã mà vẫn tiếp tục nghỉ ngơi, ăn cơm, tám chuyện khoác lác hoặc dứt khoát đi ngủ một giấc ngắn. Sau mấy tháng bị nhốt trong ảo giới này, không chỉ thực lực của mỗi người đều tăng lên rất nhiều mà cả tố chất tâm lý cũng đã tăng mạnh. Có thể mỗi người cũng đều còn nhược điểm của mình, nhưng giờ đây, dù là sự nhay bén trong chiến đấu, sự ăn ý trong phối hợp thậm chí cả kỹ xảo chiến đấu của mỗi người cũng đều đã tăng cao. Như lúc này đây, cả nhóm có thể sắp đi tới nơi quan trọng nhất của ảo giới này, thế nhưng tất cả lại có thể dùng tư thái bình thản nhất để đối mặt với chuyện đó. Thậm chí, trước trận đánh lớn còn có thể nhàn nhã ngồi ăn cơm, đây quả là điều bọn họ không thể tưởng tượng nổi trước khi bước vào ảo giới này.

Tối ngày hôm sau, qua một đêm ngủ nghỉ lấy sức, tinh thần ai nấy đều đã sáng khoái, sung mãn, dưới sự dẫn đường của Valkyrie và Vu Nữ Trần, cả nhóm cất bước đi vào một hành lang thông với sảnh.

Vừa tiến vào trong hành lang đó, sắc mặt ba người Bùi Kiều, Cung Diệp Vũ và Valkyrie đều cùng lúc trắng lại. Ba người liếc nhìn nhau rồi cùng khẽ gật đầu thể hiện mình cũng có chung nhận định với đối phương.

“Không thể sai được! Áp lực này... là quý quái Ma Vương cấp!” Cung Diệp Vũ nói cực kỳ nghiêm túc. Ánh chớp màu tím lóe lên từ mắt hắn, thanh Tù Lôi Dao phút chốc đã xuất hiện trong tay.

Bùi Kiều và Valkyrie cũng đều lấy ra Thiên Sinh Vũ Khí của mình, Bùi Kiều cầm kiếm laser Lam Tinh, Valkyrie cầm một thanh Thập Tự Kiếm lớn. Những người phía sau nghe được ba người nói vậy, cũng đồng loạt lấy ra Thiên Sinh Vũ Khí của mình, hết sức tập trung nhìn về phía lối đi phía trước.

Lại nói tiếp, phần lớn trong số chín người thì đây mới là lần đầu tiên họ đối mặt với một con quý quái Ma Vương cấp. Tuy quý quái Chân Ma cấp thì bọn họ đã gặp qua rất nhiều, thậm chí có lần, dưới tình huống không có sự trợ giúp của ba cường giả Chân Ma cấp nhưng cả bọn đã hợp lực, tiêu diệt được một con quý quái Chân Ma cấp. Nhưng rõ ràng là sự khác biệt giữa Ma Vương cấp và Chân Ma cấp là vô cùng lớn! Cứ xem trận chiến Đào Phục Sinh thì rõ, Thế Giới Xà Jörmungandr khủng bố ra sao, sự bất lực của tất cả trước sức mạnh của Thần Chiến Binh Obelisk như thế nào? Qua đó thì không cần nói cũng có thể thấy được sức mạnh của quý quái Ma Vương cấp ở trình độ nào.

Đương nhiên, Thế Giới Xà và Thần Chiến Binh Không Lỗi dù sao cũng đều là quý quái Ma Vương đỉnh cao còn sót lại từ thời đại của nền văn minh kỷ trước. Cứ nhìn vào sự chênh lệch của Chân Ma thông thường và Chân Ma đỉnh cao thì rõ: một Chân Ma đỉnh cao đủ sức đối kháng với mười Chân Ma bình thường! Vậy thì chênh lệch giữa Ma Vương đỉnh cao và Ma Vương thông thường hẳn là còn lớn hơn thế nữa.

Nhưng dù là vậy thì một Ma Vương cấp bình thường cũng mạnh mẽ hơn rất rất nhiều so với bất kỳ một Chân Ma đỉnh cao nào!

“Vốn là như vậy mới đúng đó thôi! Cứ nghĩ một chút đi, khi chúng ta còn chưa tới được khu trung tâm của ảo giới mà số quý quái Chân Ma cấp gặp phải đã gần đạt tới số hai con số kia mà. Chất lượng của cái ảo giới này cao hơn nhiều so với chúng ta dự đoán. Vậy nên nếu có ai nói rằng trung tâm của ảo giới này không có quý quái Ma Vương cấp, thế thì ta sẽ không thể nào tin được! Vì vậy nên hãy chuẩn bị đi, ta phải xông lên cắt *** nó!” Cung Diệp Vũ đi đầu cả đoàn. Hắn càng nói càng háng, tới những lời cuối cùng thì gần như đã rống ầm lên, đồng thời, trường khí thể màu tím cũng không ngừng tràn ra xung quanh. Chỉ sau nháy mắt, toàn bộ không gian hành lang mà tầm mắt mọi người có thể thấy được đã bị bao phủ trong trường khí thể màu tím.

(Lại đã mạnh mẽ hơn rồi sao? Lượng của chấp niệm đã vượt qua 2000 đơn vị rồi. Nhưng đáng sợ hơn là cường độ chấp niệm, e rằng đã đột phá sức chứa gấp 15 lần! Nhưng dù tới trình độ đó mà vẫn chưa thể đột phá tới Ma Vương cấp. Ài, ta vẫn còn kém cỏi lắm...)

Bùi Kiều đi ngay sau lưng Cung Diệp Vũ, hần vừa đi vừa thăm nghĩ, cuối cùng cũng chỉ biết thở dài một tiếng.

Ngay khi Bùi Kiều thoát mắt tập trung thì phía trước đã chợt có ánh sáng lóe lên. Đã tới điểm cuối của hành lang! Trong tầm mắt của cả nhóm là một không gian khổng lồ, giống như một quảng trường vô cùng lớn. Mặt sàn vẫn là kim loại màu bạc với các tuyến dẫn năng lượng màu xanh lá, cách mặt đất vài trăm mét cũng là trần nhà với các đường truyền năng lượng màu xanh. Chỉ khác là ở trung tâm của quảng trường này, có một khu vực diện tích khoảng 1000m² được bao phủ trong một màn chắn năng lượng màu trắng. Và bên ngoài màn sáng này là vô số, chỉ chút như kiến quỳ quái dạng người máy đứng canh.

Nếu chỉ có vậy thì cũng chẳng đáng kể gì. Dù sao thì quỳ quái tuy rất nhiều còn bọn Bùi Kiều thì chỉ có chín người, nhưng trong đó lại có tới ba cường giả Chân Ma cấp, một trong số đó lại là Cung Diệp Vũ – Người Mạnh Nhất Thế Giới! Đám còn lại cũng đều là Nhập Ma đỉnh cao, dù hai người yếu nhất trong số đó là Vu Nữ Trần và Stana cũng đủ sức đối phó được quỳ quái Nhập Ma đỉnh cao bình thường. Vậy nên chỉ cần có đủ thời gian thì mấy nghìn con quỳ quái người máy trước mặt này, cơ bản là không thành vấn đề.

Điều thực sự làm cho cả bọn chấn động, hay có thể nói là khiếp sợ... là ở bên trong màn sáng năng lượng kia có ba con quỳ quái!

Một con quỳ quái trong số đó, dài ước chừng 30 tới 40m, toàn thân đen kịt, chắc chắn chính là phiên bản thu nhỏ của Thế Giới Xà Jörmungandr, một con quỳ quái khác cao chừng hơn 30m, toàn thân như thể đều do một kim loại màu bạc nào đó đúc thành, cũng là bản thu nhỏ của Thần Chiến Binh Obelisk. Và một con quỳ quái cuối cùng, tuy chỉ dài khoảng 10m nhưng cả cơ thể đều chìm trong ngọn lửa trắng hồng rực, cả cơ thể nó cũng đều do ngọn lửa đó tạo thành. Nhìn kiểu gì cũng thấy giống hệt như bộ dạng của Phurong Hoàng trong truyền thuyết!

Hơn nữa, cả ba con quỳ quái đó... đều là Ma Vương cấp!

Bạn đang đọc truyện *Từ Vong Khai Đoan* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Q.5 - Chương 58: Đột Phá! (1)

Ba con quỳ quái Ma Vương cấp cùng lúc xuất hiện! Tuy mọi người đứng là chuẩn bị tư tưởng trước rằng sẽ có Ma Vương cấp xuất hiện nhưng đúng là không ai có thể tưởng tượng ra việc lại có tới ba con quỳ quái Ma Vương cấp thế này!

Được rồi, có tới ba con quỳ quái Ma Vương cấp cùng lúc xuất hiện thì cũng thôi, nhưng vì cái gì mà trong số ba con Ma Vương cấp này lại có hai con giống hệt như Thế Giới Xà và Thần Chiến Binh đây?

Cảnh tượng trong không gian rộng lớn phía cuối hành lang làm cho cả bọn phải trợn tròn mắt hồi lâu. Đầu tiên là thần kinh bị một đám đông chi chít tới mấy nghìn con quỳ quái làm cho chấn động, sau đó càng khiếp sợ hơn vì hình dạng của ba quái vật khổng lồ ở bên trong màn sáng tại vị trí trung tâm quảng trường. Tuy ở đây chỉ có ba người Bùi Kiều là có thể cảm nhận được rõ ràng áp lực khủng bố của ba con quỳ quái này, những người khác không dám khẳng định chắc chắn là Ma Vương cấp, nhưng trong trận chiến Đảo Phục Sinh, ngoài Vu Nữ Trần trốn dưới hầm trú ẩn thì những người còn lại cũng đều đã tận mắt nhìn thấy sự khủng bố của Thế Giới Xà Jormungand và Thần Chiến Binh Obelisk. Mà một rồng, một người máy trước mặt kia, tuy là bản thu nhỏ vô số lần nhưng thực sự là giống hai tên kia như đúc, thế nên cũng không khó hiểu tại sao mọi người lại bàng hoàng tới vậy. Tới khi chính miệng Cung Diệp Vũ nói ra mấy chữ ‘ba con Ma Vương cấp’ thì tất cả mới hoàn toàn tin rằng ba con quái vật kỳ lạ kia chính là Ma Vương cấp.

“Lùi lại phía sau!”

Ngay khi Cung Diệp Vũ tay nắm chặt Từ Lôی Dao, nhú này nhìn về phía xa, những người còn lại cũng đều đang ngậy ra, nhìn chăm chăm không chớp mắt thì Bùi Kiều đã là người phản ứng đầu tiên. Trong một khoảnh khắc, hần đã cảm thấy cực độ căng thẳng như thể trái tim cũng ngừng đập! Lập tức, một tay hần nắm lấy bả vai Cung Diệp Vũ, tay còn lại dường như vô tình nắm chặt lấy bàn tay nhỏ bé của Valkyrie rồi vội vàng kéo cả hai lùi lại phía sau. Thấy những người còn lại vẫn đang ngậy ra, hần cũng bất chấp, lập tức thiêu đốt Năng Lượng Tiêu Chuẩn, dùng sức một mình đẩy cả đám quay lại trong hành lang. Tới khi đi qua một khúc ngoặt, đã không thể nhìn thấy không gian bên ngoài hành lang nữa, hần mới dừng lại, thở phào một tiếng.

Những người còn lại lúc này đều bị xô ngã cả ra đất, còn Cung Diệp Vũ và Valkyrie, tuy thực lực hai người đều mạnh mẽ nhưng bị bất ngờ lôi kéo như vậy nên cũng có chút chật vật. Tới lúc này Bùi Kiều mới như sực nhớ, vội buông tay đang kéo Cung Diệp Vũ ra. Có điều, tay còn lại của hần lại đang nắm lấy một bàn tay trắng nõn, mềm mại, cảm giác giống như đang nắm lấy một khối ngọc tinh xảo mà đẹp đẽ. Cảm nhận đó không ngờ lại khiến hần cảm thấy khôngỡ buông tay, sau một thoáng chần chừ lại thành ra hần ngậy người không biết làm sao. Cho tới khi Valkyrie hơi khê cau mày, hần mới như giật mình bừng tỉnh, rồi như thể trên tay đang cầm một hòn than nóng đỏ, hần vội vàng thả bàn tay nhỏ bé của Valkyrie ra.

Tuy Valkyrie đúng là hơi nhú này, nhưng ánh mắt cô thì lại nhìn chăm chăm về phía cuối hành lang, giống như cô căn bản không hề biết Bùi Kiều cứ nắm lấy tay mình một hồi. Thậm chí đến khi Bùi Kiều thả tay ra, cô cũng không nói một lời nào, chỉ nhìn chăm chăm không chớp mắt về phía cuối hành lang.

Bùi Kiều cảm thấy hơi lúng túng, hần ho khan một tiếng rồi nói: “Mới rồi thật là quá nguy hiểm. Không ngờ khu trung tâm này lại có mối nguy hiểm kinh khủng như vậy. Chưa cần nói tới mấy nghìn con quỳ quái loại người máy, dù chúng ta có dốc hết sức cũng sẽ mất không ít công sức mới giết hết được, thế mà ở giữa đám đó lại còn có ba con quỳ quái Ma Vương cấp. Một khi bị ba tên này bao vây thì chỉ sợ ba người chúng ta cũng không thoát nổi, càng

không cần nói tới những người khác. Nguy hiểm! Thật sự quá nguy hiểm!”

Mới rồi mọi người bị tràng cảnh trước mặt khiến cho kinh hãi mà quên mất hoàn cảnh của mình, đến lúc này mới hơi chút an toàn, cả đám mới kịp hoàn hồn, khuôn mặt đều hiện lên vẻ ‘nghĩ mà sợ’. Vừa rồi trong đám mây nghìn con quỷ quái kia, chỉ nhìn vào độ lớn của thể hình thì có lẽ cũng có tới bảy, tám con Chân Ma cấp, hơn nữa còn có ba con Ma Vương cấp ở bên trong màn sáng trắng... Lực lượng như vậy thì đừng nói là chín người này, sợ rằng cả Đào Phục Sinh cũng có thể đâm bẹp, thực lực của cả loài người tổng hợp lại có khi cũng không bằng được, thế nên cũng không khó hiểu vì sao mà mọi người lại sợ hãi như vậy.

Tuy rằng tính cách Cung Diệp Vũ thẳng thắn mà nóng nảy nhưng hắn cũng không phải là kẻ ngốc. Sau khi nhìn thấy tràng cảnh trước mắt, dù hắn có đang hăng máu muốn đánh cũng liền có chút chột dạ. Mà tính tình của hắn thì lại rất ngay thẳng, nếu thâm tâm đã thấy không ổn thì sẽ không cố giấu giếm để giữ thể diện gì cả. Hắn nói thẳng: “Mấy con quỷ quái đó rất mạnh. Chúng ta chắc chắn chưa phải là đối thủ của chúng. Nếu chỉ có một con quỷ quái Ma Vương cấp thì ba người chúng ta hợp sức còn có khả năng đánh được một trận, nhưng giờ lại có tới ba con Ma Vương cấp... Được rồi, có lẽ nên quay trở lại thôi. Đành phải chờ ta thành tựu Ma Vương cấp rồi sẽ quay lại đánh với chúng một trận vậy.”

Những người còn lại nghe vậy thì đều thầm thở phào một tiếng. Trên thực tế, sau gần chín tháng đồng hành, ngoài thực lực và các tố chất chiến đấu, thứ tăng lên nhiều nhất trong khoảng thời gian này chính là sự thân thiết và mức độ ăn ý khi phối hợp với nhau của cả bọn. Trước kia, Dương Đình Thiên và Trương Hằng cơ bản là chẳng hề quen thân gì với Cung Diệp Vũ, họ chỉ biết về hắn qua cái danh hiệu kẻ mạnh nhất thế giới mà thôi. Phải đến sau chín tháng này, hai người mới dám chắc rằng mình đã hiểu hết về người đàn ông này... Thật ra hắn cũng rất đơn giản, chính là một kẻ tâm trí kiên định nhưng làm việc thì thiếu suy nghĩ...

Nói như vậy cũng không phải là để châm chọc Cung Diệp Vũ mà hắn thực sự là một kẻ làm việc chỉ theo bản tâm. Có thể nói rằng, so với các cường giả Chân Ma cấp khác thì hắn còn thấu hiểu bản tâm mình hơn nhiều, muốn tức giận thì sẽ tức giận, muốn cười thì sẽ cười, không bao giờ che giấu cảm xúc của mình dù chỉ là một chút, là một người đàn ông có tâm trí kiên định tới mức không thể lay chuyển. Tuy nói vậy thì nghe cũng êm tai nhưng loại người này thực sự có một khuyết điểm rất đáng sợ: chính là cố chấp! Giống như một con lừa, bướng bỉnh tới mức làm người ta bó tay! Một khi hắn đã quyết tâm điều gì thì dù mười con trâu cũng không kéo lại được. Nếu lúc này, hắn bỗng hóa điên, chẳng quan tâm chuyện gì mà chỉ muốn lao ra liều ‘người chết ta sống’ với lũ quỷ quái kia, vậy thì mọi người cũng chỉ còn cách đi theo. Dù sao thì... họ là đồng bạn!

Nhưng cũng còn may, lúc này Cung Diệp Vũ có vẻ đã thấy rõ được cái lợi, cái hại của tình thế, chẳng những không lỗ mắng lao lên mà ngược lại, còn là người đầu tiên nói về ‘sách lược rút lui’. Mọi người lúc này đều thở phào nhẹ nhõm, đưa mắt nhìn về phía Bùi Kiêu và Valkyrie.

Bùi Kiêu lúc này cũng gật đầu nói: “Đúng là vậy! Đối phương quá mạnh, hiện tại chúng ta không thể nào đánh nổi, thế nên tạm thời rút lui sẽ tốt hơn. Dù sao thì giờ cũng đã có thể chắc chắn rằng ảo giới này có một bí mật lớn, chúng ta không cần phải vội vàng giao chiến với chúng. Chúng ta còn có thời gian, hoàn toàn có thể có thể đợi đến khi lực lượng đủ mạnh rồi quay lại...”

“Còn đủ thời gian ư?” Valkyrie bỗng nhiên quay đầu nhìn về phía Bùi Kiêu. Cô nói bằng giọng điệu lạnh nhạt đặc trưng của mình: “Lúc này đã là cuối năm 2010, có biết điều đó đại biểu cho cái gì không? Nó đại biểu cho việc chúng ta chỉ còn cách tận thế năm 2012 vãn vẹn hai năm! Chúng ta đã tiêu tốn gần một năm trong ảo giới này rồi, giờ người cảm thấy chúng ta còn đủ thời gian không?”

Lời Bùi Kiêu còn chưa nói xong thì đã bị nghẹn cứng lại. Thực ra thì sao hắn lại không biết thời gian đã gấp gáp cơ chứ? Chỉ là sau một thời gian bị giam cầm trong ảo giới này, hắn cũng đã dần mất đi khái niệm thời gian. Ngày 21 tháng 12 năm 2012, cái ngày đó giờ dường như chỉ là một khái niệm mơ hồ trong đầu hắn. Nhiều lúc hắn giật mình tỉnh dậy từ trong giấc mơ hay khi đang mình tưởng, thế nhưng đập vào mắt lại vẫn là khung cảnh dường như vĩnh viễn không thay đổi của cái ảo giới này. Thế nên, hắn dần dần như đã quên mất thời gian là gì!

Valkyrie không để ý chút nào tới sự chần chừ ghê gớm trong lòng Bùi Kiêu, cô vẫn nói với ngữ điệu không nhanh không chậm: “Hiện tại chúng ta chỉ có một cách để rời khỏi ảo giới Atlantis City này, đó chính là Cung Diệp Vũ nhanh chóng đạt tới Ma Vương cấp, sau đó dùng lực phá lực, cưỡng ép đánh vỡ lớp năng lượng phong tỏa ảo giới này. Vậy thì chúng ta có thể trở về thế giới hiện thực, nhưng... lảng tránh thực tế thì liệu có thể tiến cấp Ma Vương được không?”

Lảng tránh thực tế...

Thật ra thì có ba người: Bùi Kiêu, Cung Diệp Vũ và Valkyrie là hiểu được ý nghĩa sâu xa nhất của bốn chữ này. Nếu nói một cách tương đối thì thực ra việc thành tựu Chân Ma cấp cũng không khó khăn như tưởng tượng. Khâu mấu chốt trong việc tăng cấp này thật ra chính là cảm nhận bản thân mình, nhìn thấu bản tâm. Nói một cách dân dã thì chính là biết bản thân mình là ai, tính cách là gì, trong các mối quan hệ với người khác, không thể vì lợi hay hại mà làm trái với bản tâm của mình, nói một cách đơn giản thì là phải vô cùng thành thật với chính bản thân mình. Chỉ cần làm được một bước này, như vậy thì khi gặp phải những chuyện kích thích cảm xúc, cường độ chấp niệm sẽ dần dần tăng lên.

Linh hồn thể, thật ra có thể nói rằng đó thuần túy chính là tinh thần, ý thức của con người tập hợp lại... Thế nên tinh thần càng mạnh, tư tưởng trong đầu càng mạnh, ý thức càng mạnh, thậm chí là cá tính càng mạnh thì khi sinh ra linh hồn cũng sẽ càng mạnh mẽ. Không chỉ vậy, trong đám linh hồn dần dần còn xuất hiện những người chỉ nhờ vào lực lượng của linh hồn mình mà thoát khỏi trói buộc của tội nghiệt. Đó chính là những kẻ được gọi là Trách Thoát Giả hay Cao Đẳng Trách Thoát Giả.

Thế nên, muốn tăng cường sức mạnh của linh hồn thể, khi còn đang là Nhập Ma cấp thì cách tốt nhất chính là không ngừng nhìn nhận chính mình, hiểu rõ bản tâm, kiên định với niềm tin của mình. Như vậy thì cường độ linh hồn sẽ càng lúc càng cao, cho đến khi có thể hòa một niềm tin hoặc cảm xúc của mình vào trong chấp niệm thì người đó sẽ trở thành một cường giả Chân Ma cấp!

Nhưng sau khi đã trở thành Chân Ma cấp, đã hiểu về bản tâm của mình đủ nhiều, niềm tin cũng đã rất mạnh mẽ, vậy thì lúc này, tiếp tục cố gắng hiểu rõ bản tâm hay nhìn nhận chính mình đã không còn tác dụng quá nhiều nữa. Những điều đó giờ chỉ còn tác dụng duy trì sự kiên định, không để bản tâm tan vỡ, nếu không thì thực lực sẽ giảm mạnh, thậm chí rơi khỏi Chân Ma cấp. Nhưng đó cũng chỉ là để giữ vững thực lực, còn nếu muốn tăng cường thực

lực thì chỉ có thể liên tục chiến đấu. Cùng với việc kinh nghiệm chiến đấu tăng lên, sử dụng thường xuyên trường khí thể sẽ giúp cho sự thấu hiểu của người đó với ý chí hay cảm xúc đã được hòa vào trường khí thể tăng lên, từ đó nâng cao chất lượng của trường khí thể. Cho tới khi trường khí thể có thể được nhìn thấy bằng mắt thường thì thực lực người này đã đạt tới Chân Ma cấp đỉnh cao!

Thế cho nên, khi thực lực đã đạt tới Chân Ma cấp, nếu muốn thực lực lại tăng nữa, vậy thì bắt buộc phải trải qua vô vàn trận chiến, bước đi giữa ranh sống và chết mới có thể khiến cho thực lực từ từ tăng lên. Còn nếu muốn giống như khi từ Nhập Ma đỉnh cao trở thành Chân Ma cấp, chỉ cần độn ngộ là một bước thành Ma, vậy thì điều đó là không thể nào!

Trên thực tế, thực lực của Cung Diệp Vũ thật sự là vô cùng, vô cùng mạnh mẽ và hắn đã đạt đến Chân Ma đỉnh cao từ nhiều năm trước. Đáng tiếc là trong thời gian trước, kẻ địch mạnh nhất mà hắn gặp phải cũng chỉ là Chân Ma cấp thôi. Mà trong đó thì số lần gặp phải quỷ quái Chân Ma cấp đỉnh cao cũng chỉ có vài lượt. Đó chính là một điều rất có hại cho việc tăng trưởng thực lực của hắn, bởi vì không có đối thủ thực sự mạnh, hắn không thể thu được thêm kinh nghiệm chiến đấu ở cấp độ cao hơn. Vì lẽ đó mà thực lực của hắn đã giậm chân tại Chân Ma cấp đỉnh cao từ nhiều năm nay. Cho tới khi hắn và đồng bọn gặp phải Ngưu Đầu Nửa Bước Ma Vương trong ảo giới Phong Đồ. Trong trận chiến gian nan, phải băng qua giữa cái sống và cái chết ấy, hắn đã đạt tới được thực lực như lúc này... Nửa Bước Ma Vương!

Bạn đang đọc truyện *Tử Vong Khai Đoan* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Q.5 - Chương 59: Đột Phá! (2)

Thật vậy, nếu muốn để Cung Diệp Vũ có thể đột phá trở thành một Ma Vương cấp chính thức thì cơ bản là không thể quá cẩn thận. Hơn nữa, tình thế lúc này đã là rất cấp bách, vậy thì cách duy nhất chỉ còn là... liều mạng!

Chiến đấu, cơ bản không phải là khi đã lên kế hoạch hoàn hảo, thực hiện an toàn, chỉ cần đánh là thắng chắc, đó không thể gọi là chiến đấu thực sự, chỉ có thể coi là một trò chơi thôi. Mà đột phá một cách thực sự thì lại chỉ có thể đạt được trong hoàn cảnh liều chết chiến đấu, trong hoàn cảnh tuyệt vọng, dùng khát vọng sinh tồn để một lần nữa gạt rửa ý chí, làm lòng tin thêm kiên định, cho tới khi thực lực đột phá được trở ngại, đó mới thực sự là đột phá!

Mà bây giờ, Cung Diệp Vũ cũng đang bị chặn trước một rào cản lớn như vậy. Nếu không thể gặp được đối thủ khiến hắn phải dốc toàn bộ lực lượng ra liều chết, vậy có khi cho hắn thêm mười năm nữa, hắn cũng chẳng thể đột phá được tới Ma Vương cấp.

Trên thực tế, không phải chỉ có Cung Diệp Vũ là bị chững lại, Bùi Kiều cũng có cảm giác tương tự. Sau chín tháng vừa rồi, thực lực của hắn đã tiến bộ nhanh chóng, cường độ và phạm vi bao phủ của trường khí thể bao dung gần như đã tăng lên gấp mấy lần, nếu hắn muốn, thậm chí có thể khiến nó bao trùm phạm vi lên tới 5000m², hơn nữa là thời gian duy trì việc thiêu đốt trường khí thể cũng đã tăng gấp bội. Có thể nói rằng, thực lực của hắn giờ phút này đã tăng gấp hai, ba lần so với mấy tháng trước, nhưng dù là vậy thì hắn vẫn không thể khiến cho trường khí thể hiện hình để thấy được bằng mắt thường. Thực lực của hắn cũng đang bị hãm lại, chưa thể đột phá được tới cảnh giới Chân Ma cấp đỉnh cao.

“Nhưng mà...” Tuy Bùi Kiều biết rằng những gì Valkyrie nói là sự thật, nhưng khi nghĩ tới ‘đội hình’ quỷ quái kinh khủng phía bên ngoài, hắn cũng chỉ có thể bất lực giải thích: “Nhưng mà người không cảm thấy đám quỷ quái ngoài kia ‘hoi’ quá đáng sợ sao? Dù muốn tìm đối thủ có thực lực mạnh để đột phá sự chững lại thì cũng phải tìm đối thủ yếu một chút chứ...”

“Ví dụ như thế nào? Đám Chân Ma cấp bình thường chúng ta đã gặp? Người cảm thấy nếu gom lại một trăm tên người máy Chân Ma cấp, để cho Cung Diệp Vũ nhảy vào chém giết chúng, có thể có ích hơn để hắn đánh một trận với đối thủ là Ma Vương cấp ư?” Valkyrie liếc nhìn Bùi Kiều rồi cười khinh thường.

Bùi Kiều lập tức cứng họng. Dù sao thì những gì Valkyrie mới nói cũng đều là sự thật, và điều đó lại càng khiến cho người ta khó đưa ra lựa chọn...

Lúc này, Cung Diệp Vũ mới chợt nói chen vào: “Valkyrie, ta thừa nhận là người nói không sai. Một trận đánh với đối thủ Ma Vương cấp chính là cái mà ta rất cần vào lúc này. Nhưng đồng thời, đối với ta thì tính mạng của đồng bạn còn quan trọng hơn so với thực lực của mình nhiều lắm! Nếu chuyện chỉ liên quan tới một mình ta thì cũng đơn giản, nhưng lúc này lại còn dính tới an nguy của bọn họ nữa. Trừ khi người có cách nào đó đảm bảo được sự an toàn cho họ, nếu không thì ta thà bỏ qua trận này còn hơn!”

Hiện giờ cả nhóm có thể trốn một cách an toàn trong hành lang này là vì đám quỷ quái kia chưa bước vào trạng thái chiến đấu. Bởi vì khi bước vào trạng thái chiến đấu, cường giả Chân Ma cấp sẽ phóng ra trường khí thể của mình, khi ấy thì trong phạm vi không gian bị trường khí thể bao phủ, dù không nhìn được bằng mắt nhưng cũng sẽ cảm nhận được tất cả ở trong. Thế thì càng không cần phải nói tới Ma Vương cấp, trường khí thể của chúng chắc hẳn có thể bao phủ phạm vi 10km một cách đơn giản. Vậy một khi giao chiến, những người trốn trong hành lang này chắc chắn sẽ bị phát hiện. Khi ấy thì chỉ cần vài ba con quỷ quái Chân Ma cấp xông vào là cũng đủ diệt gọn bọn họ. Đây chính là nguyên nhân Cung Diệp Vũ nói những lời vừa rồi.

Không ngờ Valkyrie nghe xong lại khẽ gật đầu giống như đó là chuyện đương nhiên. Cô nói: “Đương nhiên rồi! Vai trò của mỗi người ở đây đều cực kỳ quan trọng. Ngay sau khi rời khỏi ảo giới này, trở về thế giới thực thì chúng ta đã là phe thiểu số, sẽ phải đối đầu với chính phủ thế giới, rồi còn phải nghênh đón ngày tận thế năm 2012. Thế nên không ai trong chúng ta được phép chểnh mảng, mọi người đều là những sức chiến đấu cực kỳ quý giá. Điều đó ta hiểu, thế nên kế hoạch của ta cũng được xây dựng xoay quanh điều kiện tiên quyết là phải giữ được sự an toàn cho tất cả mọi người...” Nói tới đó thì Valkyrie bỗng nở một nụ cười âm ỉ, khiến cho cả thế giới cũng như chợt ảm đạm vì vẻ đẹp của mình.

(Rõ là lừa gạt người ta. Làm gì có chuyện chị Valkyrie lại nghĩ ra một kế hoạch để bảo vệ tất cả mọi người? Chị ấy không lòi cả bọn vào chỗ chết đã là may mắn rồi ấy chứ? Sau khi đã xong chuyện, chắc chắn chị ấy sẽ nói mấy chữ: ta lừa người đấy...)

Về mặt tất cả mọi người đều hiện lên vẻ tập trung chú ý, nhìn về phía Valkyrie, muốn nghe xem kế hoạch của cô cụ thể là thế nào, nhưng biểu cảm của cô bé Stana đứng ở ngoài cùng thì lại như muốn nói “quả là thế”. Có điều, không biết là vô tình hay cố ý mà ánh mắt Valkyrie bỗng liếc quét qua cô bé, khiến cho cô bé đang định cất lời nhắc nhở mọi người thì chợt nghẹn cứng họng lại, chỉ còn biết đứng yên một chỗ giống như một bé gái ngoan ngoãn.

(Anh Cung Diệp Vũ, anh Bùi Kiều, còn cả các anh chị khác nữa, thật sự xin lỗi, em chẳng qua cũng chỉ là một bé gái mà thôi. Hơn nữa, chị Valkyrie làm việc cũng luôn có chừng mực... Có lẽ thế...)

“... Tình huống cơ bản là như vậy. Chỉ cần làm đúng theo cách này thì khả năng thắng lợi của chúng ta sẽ được nâng cao đạt tới 70%. Đương nhiên, đây vẫn sẽ là một trận đánh rất ác liệt, nhưng ở một mức độ tương đối, sự an toàn của họ ít nhất sẽ được đảm bảo đầy đủ. Nếu đánh không lại mà muốn rút lui thì cũng chỉ có ba người chúng ta đứng mũi chịu sào chặn hậu, lúc ấy cũng có thể chạy vào trong hành lang một cách đơn giản, sau đó nhẹ nhàng trốn thoát!”

Sau khi nghe Valkyrie nói xong, trừ cô bé Stana thì những người còn lại đều đã kinh ngạc tới trợn mắt, ngoác miệng hồi lâu. Mọi người có biểu cảm như vậy cũng không phải vì phương pháp của Valkyrie có gì đó quá mức ảo diệu, thâm sâu, mà trái lại, cách làm mà cô đưa ra lại quá sức đơn giản, mọi người không cần phải suy nghĩ gì cũng có thể hiểu rõ ràng. Nhưng cũng chính vì vậy nên cả bọn mới kinh ngạc tới vậy. Nguyên nhân là vì... cách làm của Valkyrie đã hoàn toàn phá vỡ sự nhận thức về ‘phương thức chiến đấu với quỷ quái’ đã ăn sâu vào đầu cả bọn bấy lâu nay.

Cái gọi là ‘phương thức chiến đấu với quỷ quái’ chính là những cách thức, phương pháp được đúc kết ra từ vô vàn những kinh nghiệm chiến đấu của linh hồn khắp thế giới trước nay. Ví dụ như phương thức chiến đấu khi gặp một lượng lớn quỷ quái Nhập Ma cấp chính là cho lượng lớn Tự Do Linh Hồn bình thường thu hút chúng, để cho số ít linh hồn có Thiên Sinh Vũ Khí làm mũi nhọn, thừa cơ tiêu diệt chúng. Còn khi gặp phải quỷ quái Chân Ma cấp mạnh mẽ, vậy thì cần lượng lớn Tự Do Linh Hồn phân tán đám quỷ quái bình thường đi theo con Chân Ma cấp kia. Còn lại sẽ do những linh hồn có thực lực mạnh nhất, chấp niệm vững chắc nhất làm chủ lực và ‘là chần sống’ để thu hút sự chú ý và sự công kích, những người còn lại sẽ thừa cơ tấn công con Chân Ma cấp đó. Phương thức hoạt động quả thật có phần giống như phương pháp đánh Boss điển hình trong các game online.

Phương thức hoạt động như vậy thậm chí đã trở thành nền tảng để tổ chức linh hồn của các quốc gia hoạt động. Trên thực tế, không phải chưa từng có người nghĩ tới việc làm khác đi so với các phương pháp đó, tuy nhiên kết quả thường thường đều là khiến cho đoàn đội tổn thất nghiêm trọng. Dù sao thì những kinh nghiệm này cũng là được rất nhiều người tổng kết qua bao nhiêu năm tháng lâu dài chiến đấu thực tế. Những phương pháp kiểu như chính phủ muốn tạo ra một đội quân linh hồn theo kiểu kỷ luật quân đội, nhờ đó khiêu chiến với lượng lớn quỷ quái đều không thể thực hiện được.

Mà phương pháp của Valkyrie thì lại trực tiếp phá vỡ nhận thức về phương thức chiến đấu thông thường của mọi người. Chỉ với lực lượng là những người có mặt, cô đã bỏ trí một kế hoạch, tuy còn chưa thực sự thực hiện nhưng chỉ cần suy nghĩ một chút thì đã có thể thấy là khả năng thành công của nó là rất lớn. Một phương pháp như vậy... vì sao trước kia không ai nghĩ tới chứ? Chẳng lẽ thật sự giống như người ta vẫn nói: người đứng ngoài sáng mắt, người trong cuộc u mê?

Kế hoạch của Valkyrie thật ra cũng tương đối đơn giản, chủ chốt trong đó lại chính là sử dụng năng lực đặc thù của Dương Đình Thiên.

Năng lực đặc thù của Dương Đình Thiên chính là hòa tan Thực Phẩm Chấp Niệm hoặc chấp niệm của chính mình thành một thứ có dạng như chất lỏng màu bạc. Khi phủ loại chất lỏng màu bạc này lên bề mặt Thiên Sinh Vũ Khí sẽ khiến cho uy lực của Thiên Sinh Vũ Khí đó được tăng lên rất nhiều lần, thậm chí tới mức có thể phá tan cơ thể của quỷ quái Chân Ma cấp một cách đơn giản. Có thể nói đó chính là một loại năng lực tăng cường sức chiến đấu rất mạnh.

Nhưng trong kế hoạch của Valkyrie, năng lực đặc thù của Dương Đình Thiên đã không phải chỉ đơn giản là hậu cần hỗ trợ nữa. Mà nó đã thực sự trở thành sức chiến đấu chính trong trận này... Cô muốn Dương Đình Thiên liên tục chế tạo ra một lượng lớn loại chất lỏng màu bạc kia, tích trữ chúng vào một cái hồ bên ngoài hành lang. Trong lúc đó, ba người Bùi Kiều, Cung Diệp Vũ và chính cô sẽ có nhiệm vụ xâm nhập vào bầy quỷ quái để thu hút sự chú ý của chúng, hơn nữa còn phải tìm cách để thu hút thật nhiều Chân Ma cấp và ba con Ma Vương cấp tại khu trung tâm. Tới khi Dương Đình Thiên đã hòa tan được ít nhất là 10000 đơn vị dung lượng chấp niệm thành chất lỏng màu bạc, ba người sẽ dụ cả đàn quỷ quái tới hồ chất lỏng màu bạc đó. Sau đó... Àm! Trừ ba con Ma Vương cấp ra, có thể nói là thế giới đã không còn gì khác!

“... Như vậy thực sự khả thi chứ?” Bùi Kiều hỏi với giọng gần như run rẩy. Thực tế thì không chỉ có hắn mà sắc mặt những người còn lại cũng đều đang hết sức tương tự. Bố cục thế này quả thật là quá sức quái dị, rõ ràng là một phương thức chiến đấu rất thô thiển và bạo lực, thế nhưng lại có gì đó dường như rất nhịp nhàng ăn khớp, giống như một tác phẩm bề ngoài thô ráp mà bên trong thì tinh xảo vậy.

Valkyrie lại nhìn về phía Dương Đình Thiên rồi nói: “Dựa theo sức nổ của chất lỏng màu bạc mà chúng ta đã từng thấy Dương Đình Thiên tạo ra thì 10000 đơn vị chất lỏng đó phát nổ đã hoàn toàn đủ khiến Chân Ma cấp đỉnh cao bị thương nặng, thậm chí tiêu diệt nó. Mà lượng lớn đến như vậy cũng đã đủ khiến phạm vi vụ nổ không thua gì của vũ khí hạt nhân loại bình thường. Thế nên vấn đề quan trọng không phải là kế hoạch có khả thi hay không, mà là ở việc Dương Đình Thiên có thể tạo ra được lượng chất lỏng màu bạc nhiều tới vậy trong vòng 5 phút không!”

Dương Đình Thiên trầm ngâm một hồi, cuối cùng mới gật đầu nói: “Nếu chỉ chế tạo chất lỏng màu bạc chứ không phủ nó lên bề mặt của Thiên Sinh Vũ Khí thì... 5 phút là đủ rồi!”

Tuy nghe Dương Đình Thiên nói vậy, nhưng không hiểu sau Bùi Kiều vẫn cảm thấy kế hoạch này còn nhiều chỗ dường như không ổn, chỉ có điều là lúc này hắn lại không nghĩ ra được nó không ổn cụ thể ở chỗ nào. Cuối cùng chỉ có thể quay sang hỏi Valkyrie: “An toàn thật ư? Vụ nổ với sức công phá lớn tới vậy mà có thể bảo đảm được sự an toàn của bọn họ ư? Còn cả ba người chúng ta làm nhiệm vụ dụ quỷ quái tới nữa, an toàn của chúng ta cũng có thể đảm bảo sao?”

Valkyrie liếc nhìn Bùi Kiều, sau đó chợt quay đầu sang phía khác rồi nói: “Ta bảo đảm!”

Bạn đang đọc truyện *Tử Vong Khai Đoan* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Q.5 - Chương 60: Đột Phá! (3)

Dịch: Shun

Biên tập: Zeromax

Và như vậy, sau khi đã thảo luận một hồi, cả nhóm đã quyết định thử thực hiện kế hoạch mạo hiểm kia một lần. Dù sao thì cả bọn cũng đã phải đợi trong ảo giới này chín tháng rồi, dù sao thì lúc này thế giới hiện thực cũng chỉ còn cách ngày tận thế 2012 hai năm mà thôi, dù sao... Quá nhiều cái “dù sao” khiến cho cả bọn không thể không mạo hiểm một lần, bởi vì đối với bọn họ hiện giờ, mau chóng rời khỏi ảo giới này mới là chuyện quan trọng nhất.

Bùi Kiều vẫn còn cảm thấy có chút khúc mắc trong lòng, nhưng mặc cho hắn cảm thấy thế nào thì quả thật kế hoạch tác chiến của Valkyrie có khả năng thành công rất cao. Vậy nên sau khi đã thống nhất thực hiện kế hoạch, hắn cũng chỉ có thể cố gắng đè nén nỗi bất an trong nội tâm, cố gắng giữ trạng thái tinh thần bình tĩnh nhất. Lúc này, hắn đang cầm kiếm ánh sáng trong tay, đứng ở phía trước của cả nhóm, sống vai cùng Valkyrie và Cung Diệp Vũ.

“Cung Diệp Vũ, cho dù có thế nào thì ngươi cũng phải nhớ giữ tinh táo, đừng có vừa bắt đầu đánh là lại trở nên điên cuồng không dứt. Nhiệm vụ của chúng ta là làm mọi cách để dụ đàn quỷ quái vào bẫy chứ không phải tự tay diệt hết bọn chúng. Thời gian là trong vòng 5 phút, nhớ kỹ đấy!” Bùi Kiều nhảm lại kế hoạch trong đầu một lượt, khi cảm thấy thật sự đã không còn sai sót nào nữa, hắn mới nói với Cung Diệp Vũ bằng vẻ thật nghiêm túc.

Cung Diệp Vũ thoáng sùng sốt, sau đó mới bật cười ha ha: “Ha ha, ngươi cứ thư giãn một chút đi. Ta nhìn vậy chứ cũng là người biết cái gì nặng nhẹ đấy. Hơn nữa là ở đằng sau còn có vợ ta nữa, ngươi cảm thấy ta sẽ dễ bản thân biến thành một kẻ điên loạn hay sao?”

“Ngươi chắc chắn sẽ như vậy!” Bùi Kiều không thêm ý tới mấy lời nói nhảm của Cung Diệp Vũ, hắn lại tiếp tục nói bằng vẻ cực kỳ nghiêm túc: “Dù thế nào thì đây cũng là một trận chiến với Ma Vương cấp! Sau khi bắt phát nổ, ba con Ma Vương kia chắc chắn cũng sẽ bị thương nặng, khi ấy thì ngươi cứ thỏa thích dốc hết sức mà đánh. Nói tóm lại, lần này hành động phải hoàn toàn nghe theo sự chỉ huy của ta!”

Cung Diệp Vũ cũng không vì vậy mà không vui hay gì khác. Ngược lại, hắn liền vỗ vỗ vai Bùi Kiều mấy cái, không nói gì khác, chỉ có ánh sáng tím lóe lên trong mắt rồi Tử Lôi Dao đã xuất hiện trong tay. Tiếp đó, hắn lùi lại một bước, đứng sau lưng Bùi Kiều, dùng hành động đó để thay cho câu trả lời của mình: lần này hành động, Bùi Kiều là người chỉ huy.

Bùi Kiều khẽ thờ dai, lúc này mới nói với Valkyrie: “Ngươi hãy cam đoan lại một lần nữa: lần này hành động, ngươi chắc chắn có ít nhất 80% khả năng bảo đảm được an toàn cho bọn họ!”

Valkyrie nhìn chằm chằm hắn nói: “Ta cam đoan!”

“À... Về phần chúng ta, cũng có ít nhất 60% khả năng có thể giữ được tính mạng, cái này ngươi cũng có thể đảm bảo chứ?” Bùi Kiều chần chừ một chút, cuối cùng vẫn không nhận được mà hỏi.

Valkyrie hơi quay đầu nhìn sang phía khác rồi nói: “Ừ, ta cam đoan!”

“... Thế sao ngươi lại nhìn đi chỗ khác vậy?”

Dù thế nào thì mọi chuyện cũng đã được quyết định. Vậy nên, sau khi ba người Bùi Kiều hít sâu một hơi rồi đồng thời thiêu đốt Năng Lượng Tiêu Chuẩn và xông ra khỏi hành lang với Bùi Kiều dẫn đầu. Trường khí thể của ba người đồng thời tỏa ra, trường khí thể màu tím thấy được bằng mắt thường của Cung Diệp Vũ, trường khí thể bao dung của Bùi Kiều và trường khí thể hi vọng của Valkyrie, cả ba hòa hợp và bao dung lẫn nhau. Chỉ sau thoáng chốc, ba người đã lao ra hơn nghìn mét.

Ra khỏi hành lang, Cung Diệp Vũ xông lên vượt qua hai người còn lại, Tử Lôi Dao trong tay hắn tỏa sáng rực rỡ. Khi đã tới nơi cách lối vào hành lang hơn 2000m, hắn chém mạnh một đao xuống mặt đất. Một tiếng nổ âm âm vang lên, sau đó là một cái hố với đường kính chừng 20m, sâu 5 tới 6m xuất hiện. Chém xong một đao đó, Cung Diệp Vũ lại không hề dừng lại, đập mạnh vọt về phía trước. Tuy lúc mới đi ra thì Bùi Kiều đi đầu nhưng sau khi vọt đi mấy lần thì Cung Diệp Vũ đã bỏ xa Bùi Kiều và Valkyrie lại phía sau, dẫn đầu nhảy thẳng vào đàn quỷ quái. Tử Lôi Dao trong tay hắn như thực sự hóa thành một luồng sét chớp sáng khắp nơi, mấy chục con quỷ quái gần nhất còn chưa kịp kêu một tiếng thì đã bị nổ tan thành Năng Lượng Tiêu Chuẩn, phiêu tán vào không trung. Về phần những người còn lại trong hành lang, họ chờ sau khi ba người kia lao ra khoảng 10 giây, mới không ai báo ai mà đồng loạt lao ra ngoài. Vừa bước vào khu vực ngoài rìa của quảng trường rộng lớn như vô biên kia, con mắt của tất cả mọi người đều lập tức dồn về một vị trí rất bất mắt không xa: chính là cái hố lớn mà Cung Diệp Vũ mới “đào” lên. Tất cả nhanh chóng chạy về phía đó.

Trong sáu người thì chỉ có Vu Nữ Trần là người sống. Không thể thiêu đốt Năng Lượng Tiêu Chuẩn. Tuy nhiên, dù Vu Nữ Trần không thể sử dụng bất kỳ môn Thiên Sinh Vũ Khí nào nhưng thực lực của cô đã có thể sánh được với Nhập Ma cấp đỉnh cao. Lý do là vì niệm động lực hóa ra lại có rất nhiều công dụng tuyệt vời. Trong hơn chín tháng đã qua, Vu Nữ Trần thực sự đã dành rất nhiều tâm huyết để nghiên cứu về các công năng của niệm động lực

mà cô mới có được. Và gia tăng tốc độ chính là một trong các công dụng tuyệt vời đó! Niệm động lực chẳng những có thể nhắc cơ thể lên khỏi mặt đất, làm giảm bớt thể trọng mà còn có thể sử dụng như lực đẩy gia tốc. Thực ra, nếu chỉ tính riêng về tốc độ thì Vu Nữ Trần còn nhanh hơn nhiều bọn Dương Đình Thiên.

Khoảng cách 2000m, nói là dài thì cũng không dài lắm, nói là ngắn thì cũng không quá ngắn, cả bọn chỉ chạy khoảng 10 giây là tới nơi. Mà lúc này, ở xa xa phía trước đang liên tiếp bùng lên các vụ nổ kịch liệt, ánh hào quang và Năng Lượng Tiêu Chuẩn bắn tràn ra khắp không trung, xem ra bọn Bùi Kiêu đã bắt đầu quần thảo với đám quỷ quái. Vậy nên mọi người cũng không dám chậm trễ, Dương Húc Quang vừa chạy vừa lấy ra đủ các loại Thực Phẩm Chấp Niệm từ không gian trong cơ thể mình. Chỉ chốc lát, từng đồng gạo, bột mì, thịt, các loại gia vị, thậm chí cả các loại xa xỉ phẩm cũng đều đã được chất đầy trên mặt đất. Còn Dương Đình Thiên thì gần như đang ngồi luôn xuống bên miệng hố, từng đồng Thực Phẩm Chấp Niệm trong tay hắn liên tục được chuyển hóa thành chất lỏng màu bạc rồi chạy vào trong hố. Chỉ sau một lúc ngắn ngủn, dưới đáy hố đã xuất hiện một vùng chất lỏng màu bạc lỏng lánh, mà đó, mới chỉ vền vền là 100 đơn vị Thực Phẩm Chấp Niệm được chuyển hóa mà thôi.

Nếu được hỏi rằng: trong thời gian bị nhốt trong ảo giới này, ngoài thực lực ra thì mọi người lấy được thứ gì là nhiều nhất? Vậy thì chắc chắn tất cả đều sẽ có cùng một câu trả lời: là Thiên Sinh Vũ Khí, và đương nhiên là còn cả Thực Phẩm Chấp Niệm được chuyển hóa từ Thiên Sinh Vũ Khí!

Mặc dù cả chín người, kể cả người sống là Vu Nữ Trần và tám người còn lại, đều đã có thói quen một ngày ăn ba bữa và cũng không hề ăn dè xèn, nhưng sau chín tháng vừa rồi, số lượng Thực Phẩm Chấp Niệm mà cả nhóm đã tích lũy được cũng đã đạt tới gần 30000 đơn vị. Nhất là từ sau khi đã tìm được phương pháp để tiến vào khu vực trung tâm của ảo giới, càng tới gần khu vực trung tâm, số lượng quỷ quái càng đông đảo, cùng với đó là số lượng của quỷ quái Chân Ma cấp cũng càng lúc càng nhiều. Vì vậy nên sau mỗi ngày, cả nhóm gần như đều sẽ kiếm được hai, ba món Thiên Sinh Vũ Khí, dung lượng ước chừng đều khoảng 200 đơn vị. Cứ như vậy, số lượng Thực Phẩm Chấp Niệm dùng để dự trữ trong tay cả bọn đã dần đạt tới một con số đáng kinh ngạc.

Chính bởi vậy nên trong bố cục của mình, Valkyrie đã có thể gần như ‘không thèm đếm xia’ mà lấy ra tới 10000 đơn vị để dùng làm ‘thuốc nổ’. Mà những người còn lại thì cũng chẳng hề cảm thấy cách làm của cô có gì không ổn. Nguyên nhân đầu tiên là vì tất cả đều đã khát khao được ra ngoài sau khi đã bị giam cầm tại nơi này quá lâu, thứ hai cũng là vì số lượng Thực Phẩm Chấp Niệm trong tay cả bọn cũng rất dồi dào.

Lúc Dương Đình Thiên đang hết sức tập trung vào việc hòa tan Thực Phẩm Chấp Niệm, ba người Bùi Kiêu nhảy vào đàn quỷ giờ đã bị tách ra. Dù sao thì trước mặt cũng có tới mấy nghìn con quỷ quái người máy, mà thực lực của chúng thì hầu như thấp nhất cũng là Nhập Ma đỉnh cao. Khắp mọi nơi, đâu đâu cũng thấy những kiếm laser, súng laser, bom đạn có sức công phá lớn, sức sát thương của những vũ khí này quả thật rất đáng sợ, nếu ba người cứ đứng tụ lại thì sẽ thành ‘bia ngắm’ quá lớn, thế nên họ không thể không tách riêng ra. Cũng may là thực lực của ba người đều rất mạnh, dù hoạt động riêng lẻ cũng không lo bị quỷ quái đánh bại từng người một. Người đáng chú ý nhất đương nhiên chính là Cung Diệp Vũ. Toàn thân hắn lúc này đang phát ra ánh sáng tím loang loáng, vừa đánh vừa gầm rú như điên loạn, nhìn cái bộ dạng sung sướng của hắn quả là làm người ta không biết phải nói gì.

Bùi Kiêu vốn cũng định theo sát Cung Diệp Vũ, nếu thấy tên này mất kiểm soát thì sẽ lập tức cảnh tỉnh, nhắc nhở hắn. Nhưng rồi người tính chẳng bằng trời tính, bảy quỷ quái không ngờ lại quá sức đông đảo, chẳng còn cách nào khác, Bùi Kiêu đành phải từ bỏ ý định của mình, chỉ có thể tập trung giải quyết bảy quỷ quái đông như kiến xung quanh.

“Xẹt” một tiếng, Lam Tinh Kiếm trong tay Bùi Kiêu nhẹ nhàng vung lên, chỉ một kiếm đã chém con quỷ quái người máy cao hơn 3m trước mặt thành hai nửa. Thế nhưng ngay sau khi con quỷ quái này nổ tan thành Năng Lượng Tiêu Chuẩn thì phía sau vụ nổ đó đã lập tức ánh lên hơn mười luồng sáng lấp lánh. Mấy tiếng đùng đùng liên tiếp vang lên, Bùi Kiêu đã bị gần mười luồng laser bắn trúng.

Có lẽ trong thế giới hiện thực thì sức công phá của vũ khí laser là rất lớn, có thể xuyên thủng hầu hết vật chất, những những trùm laser ở đây thì dù sao cũng thứ do quỷ quái tạo ra, sức công phá mạnh yếu ra sao là do thực lực của chúng quyết định. Những trùm laser do quỷ quái Nhập Ma bắn trúng Bùi Kiêu chỉ khiến người hắn bị cháy đen một chút, hơi đau chứ không bị thương. Vì vậy mà Bùi Kiêu không thèm để ý chút nào, Lam Tinh Kiếm trong tay hắn quét ngang, lại có mấy tên người máy nổ tan thành Năng Lượng Tiêu Chuẩn. Thế nhưng điều đó dường như chẳng ích gì, hắn chưa kịp thở ra thì lại có càng nhiều hơn nữa quỷ quái người máy xông tới.

(Số lượng quả thật rất nhiều. Mấy nghìn người máy quỷ quái, cho dù không phải dè chừng ba con Ma Vương cấp thì giết sạch chúng cũng là không hề đơn giản... Dương Đình Thiên ơi, người phải nhanh lên đi!)

Bùi Kiêu vừa trầm nghĩ vừa lăm bầm. Ngay khi hắn vừa giết xong một đám lớn quỷ quái người máy thì cách đó không xa, bỗng nhiên bùng lên một luồng sáng chói lòa. Tại đó, một đám lớn quỷ quái tiêu tán thành Năng Lượng Tiêu Chuẩn, ngay sau đó, Valkyrie cưỡi con Pegasus màu bạc phóng lên không trung, ngênh chiến một ngọn lửa lớn sáng rực màu trắng đang ầm ầm lao tới.

Con người Bùi Kiêu lập tức co rụt lại. Bởi vì ngọn lửa trắng sáng rực kia rõ ràng là một chim không lồ toàn thân bốc cháy hùng hực. Hơn nữa, áp lực không lồ mà nó mang lại... Đúng như vậy, ba con quỷ quái Ma Vương cấp kia đã hành động rồi!

Hắn còn chưa kịp suy tính cẩn thận thì bỗng nhiên, ngay cách hắn không xa, một quả đám lớn tới mấy mét đột ngột xuất hiện rồi ầm ầm nện xuống. Không gian bên dưới quả đám đó xuất hiện tình trạng vặn vẹo biến hình, giống như xung quanh quả đám đó là chất lỏng, ngay cả không gian xung quanh cũng xuất hiện từng vòng chấn động lan ra. Ầm ầm ầm, từng đợt tiếng nổ vang dội liên tiếp vang lên, bất kỳ con quỷ quái người máy nào chắn trước quả đám đó đều sẽ lập tức nổ tung khi chạm phải, cơ bản là không thể ngăn cản dù chỉ một thoáng! Quả đám kia nhìn như chậm nhưng thực ra lại cực nhanh, từ lúc Bùi Kiêu nhìn về phía Valkyrie trên không trung cho tới khi hắn phát hiện quả đám kia rồi quay lại, thậm chí còn chưa tới một giây mà quả đám đó đã gần như đánh sạt tới trước mặt hắn. Trong lúc vội vàng, Bùi Kiêu chỉ kịp gầm lớn một tiếng, dùng tốc độ nhanh nhất ngưng tụ trường khí thể bao dung tới trước người, ngăn giữa hắn và quả đám kia. Lại một tiếng “rầm” đánh gọn vang lên, trường khí thể bao dung được Bùi Kiêu vội vàng ngưng tụ thành một khối lập tức đã bị đánh cho vỡ vụn. Và quả đám kia không hề dừng lại, ầm ầm đập lên người hắn, đánh cho hắn bay tít lên cao...

Bạn đang đọc truyện *Tử Vong Khai Đoan* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Q.5 - Chương 61: Đột Phá! (4)

Dịch: Shun

Lúc bị đánh bay lên trời, Bùi Kiều nhìn thấy ở phía xa xa bên kia, một luồng sáng tím đang chiến đấu cùng với một con rồng màu đen dài tới mấy chục mét, đó chắc hẳn chính là Cung Diệp Vũ rồi. Có điều, đó cũng đã là tất cả những gì hắn đủ thời gian để thấy, bởi vì chỉ một chớp mắt sau đó, nơi vừa trúng cú đâm trên người hắn chợt truyền tới nỗi đau đớn như thịt nát, xương tan, khiến cho hắn chút nữa thì đã lập tức hôn mê.

Nỗi đau đớn quá sức kịch liệt đó làm cho hắn đưa tay sờ vào ngực mình theo bản năng, thế nhưng không ngờ tay của hắn lại quờ vào không khí. Bùi Kiều quá sợ hãi, hắn vội cố gắng cúi đầu xuống nhìn ngực mình. Không nhìn thì còn đỡ, vừa nhìn vào thì cảnh tượng trước mặt đã làm hắn sợ tới mức ngược hết cả lông tóc. Đó là vì sức công phá của cú đâm kia, vậy mà đã đánh cho lồng ngực hắn tan rã! Tuy hắn còn chưa bị hóa thành Năng Lượng Tiêu Chuẩn, nhưng trên ngực của hắn quả là đang có một cái lỗ thông từ trước ra sau. Sức phá hoại của cú đâm kia... quá khủng bố!

Àm, âm, âm! Bùi Kiều bị cú đâm kia đánh bay đi ít nhất hơn nghìn mét. Một đường bay đi, hắn đã đâm nổ không biết bao nhiêu quỷ quái người máy. Chỉ biết khi hắn rơi xuống đất, con đường hắn bay qua đã biến thành một con đường tràn ngập Năng Lượng Tiêu Chuẩn! Vừa rồi hẳn là có ít nhất trăm con quỷ quái đã bị đâm nổ! Mà ở đầu bên kia của ‘con đường Năng Lượng Tiêu Chuẩn’, đang đứng một con quỷ quái người máy cao mấy chục mét, toàn thân màu trắng bạc.

“Thần Chiến Binh Không Lỗ Obelisk? Không phải, hẳn là một sản phẩm làm nhái theo Obelisk hả?”

Bùi Kiều chậm rãi đứng lên, một đợt ánh sáng lóe lên trên người, vết thương nơi lồng ngực hắn đã bắt đầu hồi phục như cũ bằng một tốc độ có thể thấy được bằng mắt thường. Vừa rồi, một đòn của Thần Chiến Binh ‘mini’ kia đã gần như khiến cho phần thân thể được tạo thành bằng hơn 100 đơn vị chấp niệm của Bùi Kiều hoàn toàn tan thành tro bụi. Mà kết quả đó có được còn là nhờ Bùi Kiều đã dùng trường khí thể bao dung cản nắm đấm kia lại một chút, nếu không phải vậy thì đòn vừa rồi chỉ ít cũng sẽ đánh vỡ phần thân thể tương đương với mấy trăm đơn vị chấp niệm của hắn. Khi ấy thì Bùi Kiều chắc chắn sẽ không thể đè nén thương tích của mình một cách nhẹ nhàng như vừa rồi.

Bị vây khốn trong ảo giới hơn chín tháng, mỗi ngày Bùi Kiều đều có những trận đánh với quỷ quái. Mặc dù những trận đánh ấy chưa đủ khốc liệt để có thể giúp hắn đột phá được sự chững lại trước mắt, nhưng cũng đã giúp hắn tích lũy được khá nhiều kinh nghiệm chiến đấu. Và quan trọng hơn cả, hắn quả thật đã đúc kết ra được vài tổng kết tâm đắc về linh hồn thể.

Trước hết, linh hồn thể là do tư tưởng, ý thức, tính cách và suy nghĩ trong đầu kết hợp tạo thành. Cũng có nghĩa là: tất cả những phương diện ngoài vật chất của một người là tinh thần và tất cả những tinh thần đó sẽ trở thành chấp niệm.

Mỗi một phần cơ thể linh hồn đều do chấp niệm tạo thành, và mỗi phần cơ thể đó lại chứa đựng một lượng chấp niệm khác nhau. Khi sức chứa chấp niệm của linh hồn tăng lên, lượng chấp niệm trong mỗi một bộ phận của cơ thể linh hồn cũng tăng lên theo. Ví dụ như ban đầu một linh hồn chỉ có 100 đơn vị chấp niệm thì cánh tay của người này sẽ chứa khoảng 10 đơn vị chấp niệm, nhưng khi thực lực tổng thể của người này tăng lên, tổng lượng chấp niệm đạt tới 1000 đơn vị thì lượng chấp niệm trong cánh tay có khả năng sẽ đạt tới 100 tới 200 đơn vị. Và khi lượng chấp niệm cơ thể chứa đựng càng lớn thì khả năng chống chịu với sức phá hoại cũng sẽ tăng lên.

Và không chỉ dung lượng chấp niệm mà cả cường độ của chấp niệm cũng có liên quan tới mức độ chống chịu của linh hồn. Hơn nữa, sự ảnh hưởng của cường độ chấp niệm tới sự chống chịu còn vượt xa sự ảnh hưởng của dung lượng chấp niệm tới yếu tố này. Từ những gì Bùi Kiều đúc kết ra được trong chín tháng qua, mức độ chống chịu với sự phá hoại của một linh hồn là tổng hợp của cường độ chấp niệm và dung lượng chấp niệm. Theo đó, hiện tại Bùi Kiều có hơn 1000 đơn vị chấp niệm và cường độ chấp niệm đạt sức chứa gấp 8 lần, vậy nếu giờ hắn có bị quỷ quái Chân Ma đỉnh cao xé tan thành mảnh nhỏ, hắn cũng vẫn có thể ngưng tụ, khôi phục cơ thể y như trước. Đó chính là ý nghĩa cụ thể của sức chống đỡ của linh hồn.

Căn cứ vào những tính toán và nghiên cứu suốt chín tháng qua của hắn, nếu một linh hồn hoặc quỷ quái bị đánh tan hơn 60% lượng chấp niệm tạo thành cơ thể, vậy thì nó sẽ hoàn toàn tiêu tan, biến thành Tiêu Chuẩn Năng Lượng. Còn nếu hơn 20% cơ thể chấp niệm bị đánh tan, nó sẽ rơi vào trạng thái chấn động chấp niệm, tạm thời mất sức chiến đấu.

Thế nhưng, với cơ thể đã có sức chống chịu mạnh như của hắn, thế mà bị tên ‘Thần Chiến Binh thu nhỏ’ kia đâm trúng một cái cũng đã lập tức tiêu tan mất hơn 100 đơn vị chấp niệm. Số lượng đó đã gần như bằng đúng 1/10 tổng chấp niệm của hắn! Điều đó có nghĩa là: nếu bị đánh trúng thêm một đâm nữa, hắn sẽ lập tức rơi vào trạng thái chấp niệm chấn động. Còn nếu lại ăn thêm bốn, năm đòn nữa... vậy thì hắn sẽ lập tức tan biến!

(Uy lực thật là khủng khiếp! Ta có thể thấy rõ toàn bộ cú đâm vừa rồi. Mặc dù không đạt được tới mức phá nát không gian như Thần Chiến Binh Không Lỗ trên Đảo Phục Sinh, nhưng cũng có thể làm cho không gian xung quanh quả đấm bị vặn vẹo. Uy lực đó thật quá kinh khủng. Đây chính là cái gọi là Ma Vương cấp sao? Quả là mạnh mẽ hơn Chân Ma cấp rất nhiều!)

Bùi Kiều thật sự không dám coi thường một chút nào. Vừa rơi xuống đất, hắn lập tức cố gắng thu trường khí thể lại hết mức có thể, ngưng tụ lại thành một khối cầu bao quanh, cách cơ thể chừng 2 tới 3m, tròn vo một khối! Tuy đến nay nó cũng vẫn chưa thể thực thể hóa thành thứ có màu sắc rõ ràng, nhưng nhờ có tính chất đặc biệt của trường khí thể bao dung, lúc này đây, dù là tốc độ, sức mạnh hay khả năng phòng ngự của cơ thể Bùi Kiều cũng đã tăng lên rất nhiều, giống như Cung Diệp Vũ khi đạt tới Chân Ma đỉnh cao vậy. Tuy mức độ tăng trưởng thực tế chắc chắn không thể đáng sợ tới vậy, nhưng chắc chắn là cũng không thua kém quá nhiều!

Ngoài ra, Bùi Kiều còn lập tức thiêu đốt chấp niệm của bản thân, cơ thể nhanh chóng biến lớn, trở thành một người khổng lồ có điện sét quán quanh toàn thân với chiều cao chừng 10m.

(Số lượng của trường khí thể bao dung tính ra vẫn ít lắm. Mà lúc này mới qua hơn một phút, còn cần phải kéo dài thêm bốn phút nữa. Trường khí thể bao dung còn phải chuyển đổi thành sức phòng ngự nên chưa thể dùng ‘Giải Phóng tầng thứ hai’. Hãy cứ dùng trạng thái người khổng lồ sấm sét để đánh du kích với nó thì hơn.)

Bùi Kiều cũng chẳng ngờ, con quỷ quái Ma Vương cấp trước mắt này thật chẳng khác nào Thần Chiến Binh thu nhỏ lại, khả năng cận chiến mạnh mẽ tới khó mà hình dung. Đối phó với loại quỷ quái như vậy thì đương nhiên là không thể chỉ cậy sức xông lên, chỉ có thể dùng tốc độ và sự linh hoạt để đánh du kích mà thôi... Nói đúng ra thì Cung Diệp Vũ lại vừa vận thích hợp để đánh với loại đối thủ thế này. Bởi vì đặc điểm của tên kia chính là tốc độ nhanh, lực tấn công mạnh mẽ, các ưu điểm đó vừa vận thích hợp để tạo thành lợi thế khi đối đầu tên Thần Chiến Binh thu nhỏ này. Còn về Bùi Kiều, sau khi sử dụng Giải Phóng, cơ thể hắn trở nên to lớn, sức mạnh tấn công tăng cao, đặc điểm như vậy lại là lợi thế khi đối đầu với con Thế Giới Xà thu nhỏ kia...

Ngay lúc Bùi Kiều mới nảy ra ý tưởng có nên thử đối đầu với Cung Diệp Vũ hay không thì tên Thần Chiến Binh thu nhỏ ở ngoài xa hơn nghìn mét kia đã sai bước phóng về phía hắn. Tuy nói nó là Thần Chiến Binh thu nhỏ, nhưng ‘thu nhỏ’ đó chỉ là khi so với Thần Chiến Binh thực sự cao mấy trăm mét, còn nó thực tế vẫn là một quái vật cao mấy chục mét, cao gấp mấy lần Bùi Kiều trong trạng thái Giải Phóng. Sinh vật khổng lồ như vậy phóng tới, thực sự sẽ khiến người ta có cảm giác như một ngọn núi đang đổ xuống đầu mình vậy.

Nếu chỉ có vậy thì cũng thôi, Bùi Kiều dù gì cũng là một cường giả Chân Ma cấp, ý chí của hắn đã kiên định tới gần như không thể bị dao động, chỉ là áp lực hay khí thế gì đó thì không thể dọa nổi hắn. Thế nhưng tên Thần Chiến Binh này lại không phải chỉ có mỗi áp lực. Khoảng cách hơn 1000m, tốc độ của nó cũng không phải là quá nhanh, quả thật rất phù hợp với loại hình nhân vật: tốc độ thấp nhưng lực tấn công và phòng ngự cao. Thế nhưng lại có một việc khiến cho Bùi Kiều phải kinh hãi xảy ra, tốc độ di chuyển của quái vật kia đúng là rất chậm, thậm chí còn chậm hơn một số quỷ quái người máy bình thường khác, thế mà chỉ sau hai, ba giây, tên Thần Chiến Binh thu nhỏ này đã vượt qua hơn 1000m. Lúc Bùi Kiều còn đang bối rối vì sự phán đoán thời gian và khoảng cách sai lầm của mình thì lại đã có một quả đấm khổng lồ nữa được tung về phía hắn.

Bùi Kiều chỉ cảm thấy uất ức tới độ muốn phun máu, giống như tung ra một quả đấm hết sức nhưng lại chỉ đánh vào không khí vậy. Theo cảm nhận và tính toán của hắn thì dù như thế nào đi nữa, tên Thần Chiến Binh kia cũng không thể có được tốc độ khó tin tới như vậy: đáng ra phải mất mấy chục giây mà nay rõ ràng chỉ chưa tới 2, 3 giây là đã tới trước mặt hắn?

Suy nghĩ như vậy cũng chỉ xuất hiện trong đầu Bùi Kiều một nháy mắt mà thôi. Bởi vì lúc này, quả đấm khổng lồ của Thần Chiến Binh thu nhỏ đã phóng tới ngay trước mặt hắn. Quả đấm đó vẫn đi kèm với sức mạnh làm bóp méo không gian, nó lao tới trong không khí mà giống như đang lao tới ở trong nước, từng vòng sóng rung động khuếch tán ra bốn phía. Phía đối diện, trường khí thể hình cầu bao trùm toàn thân Bùi Kiều vừa bị những vòng không gian rung động kia chạm phải thì lập tức tác tác vỡ vụn, vậy mà không thể ngăn cản được một chút nào. Quả đấm khổng lồ kia thoải mái đập lên lồng ngực của Bùi Kiều. Một tiếng rầm trầm đục, cả cơ thể hắn lại điên cuồng bay vút về phía sau.

Hoàn toàn không có sức chống trả, thất bại trong hoàn cảnh gần như bị áp đảo, đó chính là những ý nghĩ duy nhất trong đầu Bùi Kiều khi hắn một lần nữa bị đánh bay. Tuy nhiên, cũng nhờ có khoảng thời gian này mà hắn có dịp nhìn lên bầu trời và chiến trường của Cung Diệp Vũ phía xa. Hắn thấy, ngoài chiến trường của Cung Diệp Vũ, ánh sáng màu tím vẫn kiên cường đối chọi với trường khí thể bóng tối, còn trên bầu trời, Valkyrie đã lâm nguy, gần như chỉ có thể bị con chim lửa kia đuổi đánh.

(Quả không hổ danh là Tam Đại Ma Vương cấp đỉnh cao quỷ quái! Mặc dù là bản thu nhỏ cũng mạnh tới khủng bố. Một con điều khiển trọng lực, có thể tạo thành hố đen, một con điều khiển không gian, đánh nát không gian. Còn con chim lửa kia, hẳn là Thần Rồng Mật Trời Có Cánh rồi, hẳn là điều khiển năng lượng, ngọn lửa máu trắng hùng hực kia chắc chắn có uy năng vô cùng lớn. Ài, mỗi tên đều nắm giữ một loại năng lực... Chờ đã, nắm giữ một loại năng lực? Đúng! Nắm giữ được một loại năng lực!)

Bùi Kiều giờ phút này đang ở trong trạng thái Giải Phóng – Người Khổng Lồ Sấm Sét, tốc độ tư duy của hắn cũng vì vậy mà nhanh tới mức khó mà tưởng tượng nổi, khoảng thời gian lúc bị đánh bay đã đủ cho hắn nghĩ xong rất nhiều chuyện. Đúng lúc này thì trong đầu chợt lóe lên một linh cảm kỳ diệu, khiến cho hắn vui sướng tới khó hình dung, lập tức gầm lên như hóa điên. Dù rằng nơi này đang là chiến trường thảm khốc, dù rằng bản thân đang ở trong tình cảnh vô cùng nguy hiểm, nhưng trước khi rơi xuống đất, hắn vẫn kịp gầm lớn lên: “Cung Diệp Vũ! Là năng lực đấy! Muốn bước qua ngưỡng cửa Ma Vương cấp, dường như phải nắm giữ được một loại năng lực nào đó đấy!”

Lời vừa dứt thì Bùi Kiều cũng đã rơi xuống đất. Rồi mặc cho nỗi đau đớn kịch liệt bắt đầu dấy lên khắp toàn thân, mặc cho chấp niệm đang mạnh mẽ xuất hiện các triệu chứng bị chấn động, hắn lập tức thu toàn bộ trường khí thể bao dung vào trong cơ thể, cùng lúc đó vẫn tiếp tục thiêu đốt chấp niệm bản thân. Giải Phóng Tầng Thứ Hai, hay còn gọi là Giải Phóng Cấp Độ Sâu!

Cùng lúc đó, tại một cách xa nơi đó, đám người Trương Hằng cũng đang giao chiến với một đám quỷ quái người máy đông tới mấy trăm con. Trong khi đó, Dương Đình Thiên vẫn đang ngồi hòa tan chấp niệm, tạo ra chất lỏng màu bạc bên miệng hố... Dưới đáy hố lúc này đã tích tụ một tầng khá dày chất lỏng màu bạc kia, và số lượng vẫn còn đang không ngừng tăng lên...

Bạn đang đọc truyện *Từ Vong Khai Đoan* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Q.5 - Chương 62: Đột Phá! (5)

Dịch: Shun

Bùi Kiều đã sớm biết rằng quỷ quái Ma Vương cấp rất khủng bố, nhưng hắn thật không ngờ rằng Ma Vương cấp lại khủng bố tới vậy...

Hai cú đâm! Chỉ là hai cú đâm mà thôi, vậy mà cái phiên bản thu nhỏ của Thần Chiến Binh này đã đánh cho hắn ngất nghe tới biên giới của sự chấn động chấp niệm! Tới lúc này, nếu lại bị nện trúng mấy đâm nữa thì hắn sẽ hoàn toàn xong đời, biến ngay thành một đồng Năng Lượng Tiêu Chuẩn.

Vậy nên lúc này Bùi Kiều đã không còn dám giữ sức gì nữa. Cùng một lúc, hắn thiêu đốt cả chấp niệm của bản thân và trường khí thể bao dung, chỉ để có đủ sức để đối chọi được với con quỷ quái cấp Ma Vương trước mặt kia. Hắn, cũng đã liều mạng rồi!

Quả nhiên, sau khi sử dụng Giải Phóng Tầng Sâu, hình dạng trong trạng thái Người Không Lỗ Sấm Sét của Bùi Kiều cũng dần có sự biến đổi. Bên ngoài cơ thể của hắn nhanh chóng xuất hiện một tầng điện tương dày đặc màu bạc, tầng điện tương này giống như máu thịt của hắn, vừa xuất hiện đã không ngừng chuyển động, bao bọc lấy Bùi Kiều, khiến cho thân hình của hắn dần trở nên cường tráng. Thân hình ban đầu bình thường cân đối dần trở nên cơ bắp cuộn cuộn, chiều cao ban đầu tầm 10m cũng dần đạt tới 15 - 16m. Hơn thế nữa, bộ mặt còn là nơi có thay đổi rõ rệt nhất, một lớp điện tương vậy mà đã tạo thành vật trông như chòm râu dài dưới cằm, khuôn mặt cũng trở nên giống với một người đàn ông trung niên vạm vỡ, chỉ có điều khuôn mặt này lại bị chột một mắt.

Đây là lần thứ hai Bùi Kiều sử dụng Giải Phóng Tầng Sâu. Lúc này, so với khi sử dụng trong trạng thái mất ý thức ở Đảo Phục Sinh, hắn hoàn toàn tỉnh táo nên tình huống gặp phải càng làm hắn cảm thấy quá sức thần kỳ. Gần như chỉ trong nháy mắt, hắn cảm nhận được từ nơi sâu thẳm trong linh hồn của mình, dường như tuôn trào ra vô cùng vô tận sức mạnh. Hắn không biết cảm giác này có phải chỉ là ảo giác hay không, nhưng nó thực sự quá thần kỳ, sức mạnh dồi dào, mạnh mẽ vô song, khiến cho hắn cảm thấy dường như có thể dễ dàng phá tan cả trời đất bất cứ lúc nào!

(Liệu đây có phải chỉ là một thứ ảo giác hay không? Bởi vì sức mạnh bỗng chốc tăng vọt nên vô thức cảm thấy mình đã vô cùng mạnh mẽ...)

Bùi Kiều cũng có phần thấy không thể giải thích rõ được cảm giác của mình là thế nào, hắn rõ ràng cảm nhận được sự biến hóa sức mạnh của cơ thể, nhưng rồi lại sợ rằng đó chỉ là một ảo giác. Chính vì vậy mà trong một khoảnh khắc, hắn đã thoáng ngần ra. Và chỉ trong nháy mắt đó thôi, cái tên ‘Thần Chiến Binh mini’ mới đâm bay hắn kia đã sai bước đi động tới gần với tốc độ dường như dịch chuyển tức thời vậy.

“Con mẹ nó! Người đang kinh thường lão tử đây sao? Đắm trúng hai cái là tưởng rằng lão tử sợ một tên Ma Vương cấp thấp như ngươi phải không? Chết đi!”

Không hiểu sao Bùi Kiều chợt cảm thấy vô cùng tức giận, rồi lúc đầu óc hắn còn chưa kịp suy nghĩ cẩn thận gì thì miệng đã vô thức chửi lớn một tràng ầm ầm như sấm nổ, mà tiếng nói của hắn lại dường như ẩn chứa sự uy nghiêm vô cùng. Chỉ có điều, giọng nói phát ra đó lại chẳng phải là giọng của Bùi Kiều, nghe ra lại có chút khàn khàn như của một người đàn ông trung niên tầm hơn bốn mươi tuổi.

Không chỉ miệng gầm gừ mắng chửi mà tay Bùi Kiều còn vô thức đưa lên cao, trong nháy mắt đã ngưng tụ ra một quả cầu sét màu trắng bạc có đường kính khoảng 1m, cả quả cầu có điện sét chớp nháy mãnh liệt, thậm chí bề mặt nó còn có hiện tượng điện tương hóa.

Lúc Bùi Kiều đang định ném quả cầu sét này về phía trước thì chẳng hiểu sao cơ thể hắn lại lần nữa tự động vận hành. Chỉ thấy ngón tay hắn chợt búng nhẹ mấy cái, truyền một phần trường khí thể bao dung ngưng tụ trong tay vào quả cầu sét. Lập tức, quả cầu sét kia nhanh chóng biến đổi mạnh mẽ, kéo dài thành hình dạng dài nhỏ, hơn nữa mức độ biến đổi cũng càng lúc càng lớn. Chỉ sau nháy mắt ngắn ngủi, quả cầu sét lớn kia đã biến thành một ngọn thương dài màu trắng bạc nằm ngay trong lòng bàn tay Bùi Kiều. Khoảnh khắc đó, “vút” một tiếng, Bùi Kiều phóng ngọn thương dài trong tay lao về phía trước.

Tốc độ bay của ngọn thương màu bạc kia thật ra cũng không quá nhanh, nhưng sau khi nó bay đi, vậy mà không ngờ lại có được hiệu ứng giống như tên Thần Chiến Binh ‘mini’ kia: nhìn như chậm mà thực ra lại cực nhanh như thể dịch chuyển tức thời, chỉ chớp hiện mấy cái đã bay qua hàng trăm mét. Ngọn thương bạc cắm thẳng vào ngực của tên Thần Chiến Binh thu nhỏ. Sau đó, chỉ nghe một tiếng “đùng” cực lớn vang lên, tiếp đó là sự bùng lên của một quang sáng bạc chói lòa, giống như có một mặt trời màu bạc bỗng chốc nổ tung. Vậy còn chưa hết, oai lực của ngọn thương bạc kia quả thật lớn tới thần kỳ. Ngọn thương đó rõ ràng đã xuyên thủng cả cơ thể của tên Thần Chiến Binh thu nhỏ rồi bay đi tiếp, cuối cùng đâm xuống mặt đất cách đó hơn trăm mét. Lập tức, nơi đó lại ầm ầm nổ tung một trận nữa, khiến cho mấy trăm tên người máy xung quanh cũng tan biến thành Năng Lượng Tiêu Chuẩn.

“Ha ha ha, ta hỏi ngươi đã sợ chưa? Lúc trước lão tử đã tốn công thiết kế mười tám loại vũ khí, hợp lại thành một bộ tên là Killing 3000. Giờ ta hỏi ngươi có sợ không hả? Ha ha ha... Ặc? Killing 3000?” (1)

Bùi Kiều ném ngọn thương đi rồi đứng đó cười phá lên ha ha, âm điệu thê lương mà lại phóng khoáng. Thế nhưng, đang cười được nửa chừng thì ý thức hắn bỗng bừng tỉnh, đúng lúc đó thì giọng nói cũng lập tức trở lại bình thường. Mà không chỉ có giọng nói thay đổi lại như cũ, cái cảm giác sức mạnh tràn trề khắp toàn thân mới rồi cũng biến mất. Một cảm giác mất mát và trống rỗng lớn đến khó hình dung lập tức ủa ra từ tận sâu linh hồn hắn.

“Không phải vậy chứ? Chẳng lẽ lại giống như trong mấy cái tiểu thuyết huyền ảo, ta là một vị thần thánh gì đó chuyển thế đầu thai? Thế nhưng... chẳng lẽ đến cả thần thánh cũng thích xem phim của Châu Tinh Trì à?” Bùi Kiều thực sự cảm thấy không thể tin nổi. Trong vài giây ngắn ngủi vừa rồi, hắn cảm thấy cơ thể mình dường như đã bị một ý thức nào đó chi phối... Không! Không phải hắn cảm thấy vậy mà thực sự chính là như vậy! Cái kỹ xảo khi ngón tay hắn dùng trường khí thể để nén ép lực lượng lôi điện vừa rồi, đó là điều trước đây hắn thậm chí chưa từng nghĩ tới. Thêm nữa là những lời hắn nói lúc đó cũng chẳng phải những gì bản thân hắn muốn nói. Tất cả đều nói lên rằng: mới rồi, người điều khiển cơ thể này không phải là chính hắn!

Tuy chuyện này quả thật khiến cho Bùi Kiều rất sửng sốt, nhưng hắn cũng hiểu rằng giờ không phải lúc thích hợp để tìm hiểu cụ thể câu chuyện. Phía xa

xa, ánh điện chớp đã dần dần yếu bớt rồi tắt hẳn. Ở đó, tên Thần Chiến Binh ‘mini’ kia quả thật đã bị xuyên thủng ngực, một lỗ thủng đường kính tới hơn một mét nằm ngay tại nơi bị ngọn thương bạc xuyên qua. Tuy nhiên, với hình thể to lớn của tên Thần Chiến Binh thu nhỏ kia thì cái lỗ này dường như không phải điều gì quá to tát. Ít nhất thì tên Thần Chiến Binh đó không hề bị đánh ngã vật ra đất, chỉ đứng ngậy ra không nhúc nhích mà thôi.

Có điều, tuy tên Thần Chiến Binh ‘mini’ kia không thể nhúc nhích, nhưng trên chiến trường này, quý quái không phải chỉ có ba con Ma Vương cấp, xung quanh nơi này, đâu đâu cũng có những con quý quái bình thường khác. Nhân cơ hội này, tất cả đám quý quái bình thường xung quanh đều đồng loạt xông tới tấn công Bùi Kiêu trong hình dạng người khổng lồ. Dù sao thì lúc này hắn cũng cao tới mười mấy mét, đúng là một cái bia ngắm bắn bắt mắt. Trong nháy mắt, toàn thân hắn đã trúng liền một đồng lớn đạn pháo, cả người cứ như đang ngâm trong biển lửa.

Mà không chỉ có vậy, trong số đạn pháo đó vậy mà còn có một số làm cho trường khí thể bao bọc cơ thể hắn bị rung chuyển, tuy còn chưa thể làm hắn bị thương nhưng đây rõ ràng không phải là đòn tấn công mà quý quái Nhập Ma có thể tạo ra được. Trường khí thể của Bùi Kiêu bung ra, quét nhanh qua khắp xung quanh một lượt, hắn lập tức phát hiện xung quanh mình có hơn bốn con quý quái Chân Ma cấp! Những đòn tấn công làm rung chuyển trường khí thể của hắn đều do đám Chân Ma cấp này tạo ra.

(... Ý thức vừa rồi điều khiển thân thể ta, kỹ xảo và thủ pháp sử dụng trường khí thể của nó...)

Bùi Kiêu đang định sử dụng lực lượng lôi điện để đuổi giết đám quý quái người mày gần đó thì trong đầu bỗng hiện ra những kỹ xảo và thủ pháp ngưng tụ trường khí thể mà ý thức bí ẩn kia mới dùng. Tuy hắn cơ bản là không hề biết tới những thủ pháp và kỹ xảo kia, thậm chí còn chưa từng nghĩ tới, nhưng vừa rồi, ý thức kia dù sao cũng mượn thân thể hắn để thao tác, thế nên những cảm giác và động tác, cùng với phương pháp sử dụng cũng đều được hắn ghi nhớ rõ mồn một. Thế nên lúc này, hắn không vội vàng tấn công đám quý quái xung quanh nữa mà giờ một tay lên, bắt đầu ngưng tụ ra lực lượng lôi điện.

Không bao lâu sau, một quả cầu sét đã được ngưng tụ ra trong lòng bàn tay của hắn. Tiếp theo, hắn liền bắt đầu mô phỏng lại kỹ xảo và thủ pháp của cổ ý thức lúc trước, nén trường khí thể bao dung thành những dòng chảy thật nhỏ, vây lấy quả cầu sét rồi bắt đầu nhào nặn thật mạnh, đồng thời cũng đưa một vài luồng trường khí thể được xoay tròn ở tốc độ cao vào cường ép để nén quả cầu sét lại...

Phải biết rằng, đòn tấn công được tăng cường bằng trường khí thể đi kèm chính là một năng lực đặc hữu của Chân Ma cấp đỉnh cao. Cũng có nghĩa là trường khí thể cần phải được thực thể hóa thành màu sắc và hình dạng cụ thể thì mới có thể tạo được hiệu quả tăng cường sức mạnh cho đòn tấn công. Nếu không rõ thì có thể ví trường khí thể của Chân Ma cấp gần như hoàn toàn giống chiêu ‘vàng sáng’ trong trò chơi World Of Warcraft, chỉ có tác dụng hạn chế phe địch hoặc tăng cường phe mình. Như vậy hoàn toàn không thể sánh được với trường khí thể của Chân Ma cấp đỉnh cao, có thể chuyển hóa để tăng cường sức tấn công, phòng ngự và thậm chí là cả các chỉ số cơ thể.

Nhờ tính chất đặc biệt của trường khí thể bao dung mà khi Bùi Kiêu ngưng tụ nó vào gần cơ thể mình hết sức, hắn có thể tăng cường sức tấn công, phòng ngự cũng như các loại thuộc tính cơ bản trong một khoảng thời gian ngắn. Nhưng thực tế thì đó chỉ là một mảnh khoe nhỏ, hoàn toàn không giống với trường khí thể của Chân Ma cấp đỉnh cao. Đầu tiên là thời gian duy trì, mức độ tăng cường cách biệt không nhỏ, và quan trọng nhất là loại tăng cường này chỉ có tác dụng lên bản thân hắn chứ không thể đưa trường khí thể vào tăng cường cho đòn tấn công bằng lực lượng lôi điện. Chính bởi vậy nên mới nói rằng: trường khí thể của Bùi Kiêu còn thua kém trường khí thể của Chân Ma cấp đỉnh cao không chỉ một bậc.

Mà lúc này, sau khi Bùi Kiêu sử dụng những kỹ xảo ‘học lóm’ được kia, hắn cảm nhận được rõ ràng một phần trường khí thể của mình đã hòa vào trong lực lượng lôi điện, gần như đã không khác gì lúc Cung Diệp Vũ vận dụng trường khí thể bá đạo của hắn. Mà đây, không thể nghi ngờ, chính là năng lực đặc hữu của Chân Ma cấp đỉnh cao!

Bùi Kiêu hiện đang biến đổi vài luồng trường khí thể bao dung rất nhỏ thành hình dạng như ốc xoáy, vừa xoay tròn vừa đè ép khối cầu sét. Nói ra thì cũng thật sự kỳ diệu, lúc trước hắn vốn không thể hòa được trường khí thể bao dung vào trong lực lượng lôi điện, dù có làm thế nào thì cũng làm là khiến cho một tầng mỏng trường khí thể phủ lên bề mặt của lực lượng lôi điện, điều đó hoàn toàn không thể so được với việc hòa trường khí thể vào lực lượng lôi điện. Mà lúc này, khi quá trình đè ép càng lúc càng mãnh liệt, trường khí thể rõ ràng cũng càng lúc càng chui sâu vào trong quả cầu sét. Hơn nữa, quả cầu sét đó cũng bắt đầu thay đổi hình dạng, dần dần biến thành dạng dẹp dài với một đầu là mũi nhọn, mặt ngoài còn có màu ánh bạc lấp lánh. Đó dường như đã không còn thuần túy là lực lượng lôi điện, mà là một thứ kim loại do vật chất kỳ lạ nào đó tạo thành.

Mà còn không chỉ có vậy... Trong nháy mắt khi ngọn thương dài màu bạc đó được tạo thành, Bùi Kiêu thậm chí thấy được xung quanh nó xuất hiện một vòng ánh sáng màu trắng bạc...

Đó là trường khí thể! Trường khí thể có thể thấy được bằng mắt thường!

Chú thích:

1. Killing 3000: Tên gốc là Đoạt Nhĩ Mệnh 3000 – Lấy Mạng Người 3000. Một thứ được gọi là vũ khí trong phim hài của Châu Tinh Trì

Bạn đang đọc truyện *Từ Vong Khai Đoan* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Q.5 - Chương 63: Đột Phá! (6)

Dịch: Shun

Biên tập: mqhung

Tuy lúc này đang ở trên chiến trường, cũng đang trong thời khắc nguy cấp nhất nhưng Bùi Kiêu cũng không nhận được mà cười ồm lên một hồi. Sự vui sướng và phấn khích của hắn lúc này, khó có thể hình dung được bằng lời nữa.

Là một linh hồn thể, ngoài Thiên Sinh Vũ Khí là thứ liên quan trực tiếp tới tiền bạc và địa vị ra thì thực lực bản thân chính là thứ quan trọng hơn hết thảy!

Tính tất cả linh hồn trên thế giới, ngoài ba cường giả Chân Ma cấp từ xưa tới nay thì cũng chỉ còn một vị Chân Ma ở ẩn là Valkyrie và một Chân Ma mới toanh là Bùi Kiêu. Cả thế giới vậy là chỉ có năm cường giả Chân Ma cấp... Đương nhiên, còn có Rocky nhờ vào Thế Giới Xà để đạt tới Chân Ma cấp đỉnh cao và ba con quý quái Ma Vương cấp đỉnh cao, những chúng đều không thể xuất hiện và sử dụng sức mạnh của mình một cách tùy tiện nên tạm không tính. Vậy nên cả thế giới chỉ có năm cường giả Chân Ma cấp, nhưng lại chỉ có một mình Cung Diệp Vũ là Chân Ma cấp đỉnh cao!

Bởi vậy mà có thể thấy được, Chân Ma cấp đỉnh cao là quý giá tới mức nào, hơn nữa thực lực của họ cũng quả thật không phải là thứ các Chân Ma cấp bình thường có thể sánh bằng. Có thể nói rằng, một khi Bùi Kiêu có thể thực sự làm thực thể hóa trường khí thể, vậy thì cái danh Cường Giả Số Hai Thế Giới của hắn đã không cần phải bàn cãi nữa. Khi ấy thì dù gặp phải Rocky – cái gã nhìn như một Chân Ma đỉnh cao, nhưng thực tế chỉ là một Chân Ma bình thường, Bùi Kiêu cũng có thể dễ dàng chiến thắng.

Thế nên khi Bùi Kiêu nhìn thấy cái trường khí thể màu trắng bạc kia, hắn đã phấn khích tới mức tim cũng sắp bay khỏi lồng ngực. Hắn liền chẳng quan tâm tới ngọn thương dài mới ngưng tụ được kia, mà lập tức dồn toàn bộ sự tập trung và tư tưởng vào trường khí thể màu trắng bạc. Trong sự cảm nhận của hắn, trường khí thể bạc đó quả thật là do chính trường khí thể bao dung của mình thực thể hóa mà ra. Trong trường khí thể màu bạc đó, ngoài trường khí thể bao dung của hắn còn có sự tồn tại của một ít Năng Lượng Tiêu Chuẩn và lực lượng lõi điện. Ngoài ra, hắn còn thấy được cả hình chiếu ý chí của mình ở trong đó...

(Hình chiếu... A! Đúng là hình chiếu! Quý quái Ma Vương cấp cũng có thể có được hình chiếu của bản thân nó, khiến cho bản thân có thể cùng lúc có mặt ở nhiều nơi trong không gian. Vậy thì trong các điều kiện để có thể đạt tới được Ma Vương cấp, hình chiếu sẽ là thứ vô cùng quan trọng. Chân Ma cấp đỉnh cao là khi đã vô cùng gần tiếp cận Ma Vương cấp, như vậy, có thể chưa làm được việc dùng hình chiếu để phân thân, nhưng ít ra cũng có thể tạo được hình chiếu... Ta hiểu rồi!)

Bùi Kiêu thật sự là đã hưng phấn tới vág cả đầu. Hắn cứ vậy mà đứng như trời trồng, mắt nhìn chăm chăm vào ngọn thương trên tay, dáng vẻ chăm chú như thể chột quên mất cả đàn quân địch xung quanh. Thế nên khi hắn tỉnh táo lại thì thấy chấp niệm của mình đã sắp thật sự rơi vào tình trạng chấn động. Mà đám quý quái xung quanh dường như đã đánh hắn tới phát ngien, hòa lực trút xuống càng lúc càng mạnh hơn.

“Ta nhỏ! Cút mẹ các ngươi đi!”

Bùi Kiêu lúc này đang cảm thấy vừa hưng phấn, vừa kích động. Cảnh giới của hắn vốn bị kẹt đã hơn mười tháng qua, vậy mà không ngờ trong trận chiến lần này lại tìm được ý tưởng đột phá, thế thì làm sao hắn có thể không vui sướng cho được? Thế mà tại thời khắc đáng mừng như vậy, lại có một đám người máy phiền toái liên tục tấn công quấy rối? Bùi Kiêu lập tức lửa giận ngút trời, rống lớn một tiếng, mà đồng thời, từ nơi sâu thẳm trong linh hồn hắn cũng dường như vang lên tiếng cười ha hả của giọng nói phóng khoáng lúc trước.

“Hãy xem Killing 3000 của lão tử... Á? Tại sao lại gọi bằng một cái tên hiện đại như vậy, đầy tính khoa học kỹ thuật như vậy nhỉ?” Bùi Kiêu mới rống lên được một nửa thì đột nhiên chính hắn cũng cảm thấy kỳ quặc. Có điều là cái ý chí kỳ dị kia dường như cũng không cố ý kiểm soát hắn, huống hồ lúc này tình thế đang nguy cấp, hắn cũng chỉ đành thi thảm một câu “đội đấy” rồi lập tức nhắc ngọn thương dài trong tay lên, phi về phía một tên người máy Chân Ma cấp cách không xa.

Ngọn thương này có đi kèm với trường khí thể của Bùi Kiêu, hơn nữa còn không phải chỉ phủ một lớp mỏng bên ngoài, mà là trường khí thể dung hòa vào lực lượng lõi điện, rồi biến đổi lực lượng lõi điện thành thứ giống như vật chất thật sự. Một thương bay đi, ánh sáng chói lòa bùng lên giống như mặt trời hạ xuống sát bên, khiến người ta không thể mở mắt nhìn vào. Tới khi ánh sáng yếu dần, Bùi Kiêu mới mở mắt nhìn tới. Nơi tên người máy Chân Ma kia đứng giờ đã biến thành một khu vực khoảng 200m² với đầy điện sét tứ tung. Ở trong khu vực đó, tất cả quý quái, kể cả tên người máy Chân Ma cấp kia đều đã bị một đòn duy nhất đánh tan tành, biến thành một đám lớn Năng Lượng Tiêu Chuẩn bay đầy không gian.

“Quá... quá khủng!” Chính bản thân Bùi Kiêu cũng cảm thấy sững sờ. Hắn biết rằng đòn tấn công có trường khí thể nhìn thấy được đi kèm sẽ khủng bố tới mức phi thường – cái đó cứ nhìn Cung Diệp Vũ thì rõ. Nhưng hắn thật sự không ngờ sức công phá của nó lại lớn đến vậy. Sức công phá này đơn giản là còn lớn hơn nhiều đòn tấn công của Anh Dũng Súng khí Giải Phóng, mà đó chẳng qua chỉ là đòn tấn công bằng lực lượng lõi điện bình thường kết hợp với trường khí thể thôi! Nếu như có Thiên Sinh Vũ Khí mạnh mẽ, sử dụng Giải Phóng rồi dung hợp với trường khí nhìn thấy được... Sức công phá khi đó, sợ rằng sẽ dư sức phá hủy hơn 1000m²!

(Chân Ma cấp đỉnh cao đã khủng bố tới vậy rồi. Thế thì tuyệt chiêu toàn lực của Ma Vương cấp sẽ còn kinh khủng tới nhường nào? Rồi còn Ma Vương cấp đỉnh cao nữa? Ví dụ như đòn Pháo Co Rút của con Thế Giới Xà kia, nếu Thế Giới Xà trong trạng thái hoàn chỉnh, mạnh nhất mà dùng đòn đó thì sao? Chẳng phải sẽ lập tức sửa lại hình dạng một đại lục hay sao? Khó trách đó lại là tận thế! Quái vật như vậy, sức phá hoại lớn đến vậy, thật sự là còn khủng bố hơn bất kể một dạng chiến tranh hạt nhân nào!

Bùi Kiêu trầm nghĩ tới một vấn đề như vậy. Mà điều đó cũng không ảnh hưởng chút nào tới động tác của hắn. Nếu như đã tìm được và còn nắm chắc kỹ xảo và phương pháp để chế tạo ra ngọn thương màu bạc kia, vậy thì hắn đương nhiên sẽ không tiếp tục sử dụng đòn Quả Cầu Sét có uy lực chẳng ra sao kia. Chỉ thấy tay hắn liên tục bung bung, chỉ chỉ. Ngay sau đó, lại một ngọn thương dài màu bạc được phóng đi. Sau tiếng nổ ồm ồm vang dội, lại một tên người máy Chân Ma cấp đã bị nổ tan tành xác pháo.

Ngay lúc Bùi Kiều đang định chế tạo ngọn thương bạc thứ ba thì hần bỗng thấy lạnh sống lưng. Cảm giác lông tóc toàn thân dựng ngược một lần nữa kéo tới, hần không dám chậm trễ, tức khắc xoay vọt lại, ngọn thương bạc vừa ngưng tụ xong trong tay lập tức được phóng đi.

Ngay phía sau hần, chẳng biết từ lúc nào mà tên Thần Chiến Binh thu nhỏ kia đã âm thầm áp sát, lúc này chỉ còn cách hần khoảng 20m. Bùi Kiều vốn luôn sợ rằng tên Thần Chiến Binh thu nhỏ này sẽ âm thầm đánh lén, thế nên hần vẫn không ngừng đề ý, theo dõi vị trí của quái vật này. Vậy mà chỉ nháy mắt vừa rồi thôi, con quỷ quái này vậy mà vượt qua mấy trăm mét, tới ngay gần sau lưng hần. . . Đó còn gọi là tốc độ gì nữa chứ! Rõ ràng chính là dịch chuyển tức thời mới đúng!

Nhưng cũng còn may là mới đây, Bùi Kiều lâm trận đột phá, lúc này đã có thể miễn cưỡng sử dụng được trường khí thể nhìn thấy được bằng mắt thường. Tuy ngọn thương bạc thứ ba còn chưa hoàn toàn ngưng tụ xong nhưng sức công phá của nó cũng đã rất khổng lồ. Một tiếng ầm ầm nổ lớn vang lên, tuy quả đấm của Thần Chiến Binh thu nhỏ vẫn nện lên người Bùi Kiều như thường, nhưng đầu tiên là có sóng chấn động của vụ nổ cản lại ít nhiều, sau là phản lực của vụ nổ đẩy Bùi Kiều bay ngược nên thương tổn mà hần phải chịu lần này đã nhỏ hơn trước rất nhiều. . . Nhưng dù vậy, hần vẫn bị đánh bay xa cả mấy trăm mét, lần nữa rơi vào giữa một đàn người máy.

“Mẹ kiếp! Nó cứ dịch chuyển rồi đâm từng cú một như vậy thì căn bản là không thể địch nổi! Căn tốc độ có tốc độ, căn linh hoạt có linh hoạt, mà còn sức mạnh khủng bố tới mức phá vỡ không gian kia nữa. Nó quả thật chẳng khác nào một cái xe ủi khổng lồ làm lùi tiến lên. . .”

Bùi Kiều nhảy bật dậy khỏi mặt đất. Sắc mặt hần đã dần trở nên tái mét. Nguyên nhân không phải hần bị dọa hay đang sợ hãi gì đó. . . mà là đau! Đó là nỗi đau đốn, thống khổ ngấm vào tận sâu thẳm linh hồn, kinh khủng tới mức thực sự khó có thể dùng lời lẽ để diễn tả. Đúng vậy! Liên tục bị Thần Chiến Binh thu nhỏ đánh trúng ba đấm, hần cuối cùng đã không thể đè nén cơn chấn động chấp niệm được nữa, toàn thân co giật dữ dội, nhìn giống như người lên cơn động kinh. Mà cơ thể hần cũng dần thu nhỏ lại, trường khí thể cũng bắt đầu suy yếu đi. . . Đúng vậy, Bùi Kiều đang dần rơi khỏi trạng thái Giải Phóng.

(Có kiên trì chút nữa nào! Có lẽ cũng sắp hết năm phút rồi. . .)

Những tổn thương mà cơ thể Bùi Kiều phải chịu thật sự đã quá lớn. Trong cơ thể hần, chỉ ít có gần 35% lượng chấp niệm đã tê liệt vì phải chịu sự đả kích vượt quá sức chống đỡ của mình, tổn thương như vậy đã khiến hần không thể không rơi vào cơn chấn động chấp niệm. Mà lúc này, trong cái nhìn chăm chăm của Bùi Kiều, từ trong làn điện chớp đang tan dần phía xa xa, tên Thần Chiến Binh thu nhỏ kia sừng sững bước ra, lại lần nữa tiến về phía hần. Với cái loại tốc độ như thể dịch chuyển tức thời kia, cùng lắm là hai tới ba giây sau, quái vật đó sẽ tới trước mặt hần. Khi ấy, lại thêm hai đấm nữa. . . Buồn cười làm sao, vừa mới chạm được tới bên ngoài của cảnh giới Chân Ma đỉnh cao, thế mà ngay sau đó, hần đã sắp tan biến rồi!

Ngay lúc Bùi Kiều đang hoảng loạn tới mức khó mà tưởng tượng, liệu tất cả mọi cách để động đậy được thì bỗng thấy một vệt sáng bạc lóe lên trên bầu trời. Và bằng một cách đơn giản, vệt sáng kia tóm được rồi đưa hần bay thẳng lên không trung, ngay trước khi tên Thần Chiến Binh thu nhỏ tới nơi.

Tới lúc này thì Bùi Kiều mới nhìn rõ được rằng người cứu hần chẳng phải ai khác mà chính là Valkyrie. Lúc này Valkyrie vẫn đang ngồi trên con pegasus màu bạc vô cùng đẹp đẽ của cô, có điều là giờ thì con ngựa bay có vẻ đã vô cùng không ổn. . . Gần như cả bộ lông trắng muốt của nó đã bị cháy đen như than, một con pegasus có ngoại hình như vậy thật đúng là có phần quái dị.

Tuy nhiên, nếu so ra thì dường như bản thân Valkyrie còn không ổn hơn cả con ngựa bay này. Trên người cô, đâu đâu cũng có vết cháy đen, thậm chí nhiều chỗ trên trang phục còn bị đốt thủng. Có điều, không hiểu là vì thực lực của cô thật sự rất mạnh hay là vì thể chất trời sinh đẹp đẽ gì đó, mà tuy trang phục nhiều chỗ bị đốt trụi nhưng da thịt bên dưới thì vẫn trắng mịn như tuyết, ngay cả một vết tấy đỏ cũng không có, thậm chí dường như còn mờ hồ ánh lên màu xanh ngọc. Nhất là ở chỗ ngực của cô, trang phục ở đó bị đốt rụi mất một lỗ lớn, khiến cho hai quả thịt tròn tròn bên trong như ẩn như hiện, làm người ta nhìn vào lập tức thấy như máu nóng sôi sục.

Trùng hợp chính là, Valkyrie lúc này đang ôm lấy Bùi Kiều bằng một tay, thế nên mắt hần gần như là ‘phải bắt buộc’ nhìn thẳng vào ngực cô. Thậm chí vì con pegasus khi bay bị lạc lư qua lại nên đôi lúc, đầu hần sẽ vô tình đụng phải hai quả thịt kia. . . Mặc dù lúc này đang trong thời khắc sinh tử nguy nan, mặc dù lúc này Bùi Kiều đang phải trải qua cơn chấn động chấp niệm dữ dội, nhưng chẳng hiểu sao hần vẫn cảm thấy, mình dường như sắp say tới nơi rồi.

“Còn thiếu một chút nữa...”

Ngay khi đầu Bùi Kiều lại suýt chút nữa chạm phải hai quả thịt kia thì Valkyrie bỗng mở miệng nói như vậy. Bùi Kiều lập tức sợ tới mức toàn thân đều cứng ngắc, đáng tiếc là hần đang không thể mở miệng nói chuyện, nếu không thì hần nhất định sẽ kêu to lên mấy câu đại loại như: “Không phải. . . không phải ta cố ý chạm vào đâu.”

Chỉ có điều là Valkyrie dường như lại chẳng hề đề ý tới việc nét xuân sắc của mình bị lộ ra ngoài. Tất cả những gì có trong mắt cô là cảnh tượng ở mặt đất xa xa phía dưới. Ở đó, đám Dương Đình Thiên vẫn đang bận rộn làm việc của mình, mà ở trong cái hồ, chất lỏng màu bạc đã tạo thành một cái ao sâu ít nhất khoảng 3m. Mà không chỉ vậy, ngay phía dưới con ngựa bay màu bạc của Valkyrie, một luồng sét tím cũng đang đuổi sát theo, cùng cô tức tốc chạy về phía đám Dương Đình Thiên phía xa. Phía sau con ngựa bay màu bạc và luồng sét tím. . . mấy nghìn quỷ quái bình thường, gần mười con quỷ quái Chân Ma cấp và nhất là còn có một con rồng đen, một con chim lửa lớn và một người máy màu trắng bạc – ba con quỷ quái Ma Vương cấp cũng đuổi sát theo sau. . .

Bạn đang đọc truyện *Tử Vong Khai Đoan* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Q.5 - Chương 64: Cuồng Chiến Ma Vương! (1)

Dịch: Shun

Biên tập: Sam, Ngô trung

Lúc này đây, đám người Dương Đình Thiên cũng đã gần như sức cùng lực kiệt. Dương Đình Thiên thì chẳng cần phải nói rồi, đây là lần đầu tiên hắn hòa tan lượng Thực Phẩm Chấp Niệm không lồ tới vậy. Tuy tới giờ vẫn chưa thể hòa tan hết 10000 đơn vị như dự định ban đầu, nhưng chỉ ít cũng đã chuyển hóa xong hơn 7000 đơn vị Thực Phẩm Chấp Niệm thành chất lỏng bạc.

Không ai biết quy mô của vụ nổ lần này sẽ kinh khủng tới bậc nào. Trước kia bọn họ cũng đã từng làm loại thí nghiệm này, thế nhưng cùng lắm là hòa tan 1 đơn vị Thực Phẩm Chấp Niệm mà thôi. Lần đó, sức công phá của vụ nổ đã phủ kín hơn 30m², đồng thời ‘tiền’ hơn mười con quỷ quái bình thường về với tro bụi. Thậm chí, vì Dương Đình Thiên lúc ấy đứng quá gần nên đã bị sóng chấn động thổi bay mấy mét. Mà đó chẳng qua chỉ là sức công phá của 1 đơn vị Thực Phẩm Chấp Niệm được hòa tan thành chất lỏng bạc! Còn bây giờ, ở đây đã tích tụ được hơn 7000, gần 8000 đơn vị chất lỏng bạc. Chuyện này nói lên điều gì? Chính là nếu đồng chất lỏng bạc này mà hoàn toàn nổ tung thì sức công phá thậm chí có thể so với bom nguyên tử thật sự! Số lượng ở đây cũng không phải là đơn giản như 1+1=2. Trong lĩnh vực chất nổ, sức phá hoại của vụ nổ sẽ tăng gấp bội khi số lượng tăng lên, vậy nên nếu 1 đơn vị Thực Phẩm Chấp Niệm nổ tung đã có thể thổi bay 30m², vậy thì tất cả lượng Thực Phẩm Chấp Niệm đã hòa tan ở đây nổ tung, sợ rằng... cả khu vực trung tâm ảo giới này sẽ hoàn toàn bị vụ nổ nhấn chìm!

Trong đợt chiến đấu vừa rồi, tuy đã có ba người Bùi Kiều thu hút sự chú ý của phần lớn quỷ quái nhưng vẫn có một lượng không nhỏ quỷ quái xông về phía bọn Dương Đình Thiên, cũng may là trong số đó không có quỷ quái Chân Ma cấp. Vậy nên tuy rằng có phần chật vật và mệt mỏi, nhưng cuối cùng thì với thực lực của mình, bọn họ cũng đã trụ vững. Rồi không lâu sau đó, bọn họ thấy Bùi Kiều bị đánh bay qua bay lại như quả bóng, Valkyrie thì bị một con chim lửa lớn đuổi theo thiêu đốt, chỉ có Cung Diệp Vũ là có vẻ đánh đám quái lại được với phiên bản thu nhỏ của Thế Giới Xà. Tuy vậy nhưng từ chỗ đứng của mình, mọi người có thể thấy cả một khu vực bị bóng tối bao phủ, qua đó có thể thấy được con Thế Giới Xà thu nhỏ kia cũng kinh khủng tới bậc nào.

“Muốn sờ thì cứ sờ đi.” Phía bên kia, Valkyrie bỗng nói một câu mà Bùi Kiều không tài nào có thể đoán trước được. Cô nói tiếp với giọng điệu ‘phẳng lặng như nước’: “Sau khi thực lực đã tiến vào Chân Ma cấp thì làm thế nào để có thể giữ vững bản tâm và ý chí của chính mình, đó đã trở thành một ‘bài tập về nhà’ bắt buộc với mỗi cường giả. Trước kia, thực lực của cường giả Chân Ma cấp người Đức Nowitz Talon đã gần đạt tới Chân Ma cấp đỉnh cao, nếu không có chuyện bản tâm của hắn bị phá, khiến thực lực hạ thấp rất nhiều thì có khi giờ hắn vẫn là kẻ mạnh nhất thế giới cũng nên. Từ đó có thể thấy rằng tâm ma rất dễ sinh ra, một khi lòng cảm thấy không thoải mái cũng có thể dễ dẫn tới việc thực lực hạ thấp. Vậy nên nếu ngươi muốn sờ thì cứ sờ đi.”

Bùi Kiều liền tức tới mức như sắp phun máu đến nơi, hắn nói mà như thể gào lên: “Cái gì? Ngươi biết ngươi vừa nói gì không? Ngươi bảo ta sờ... sờ ngực của ngươi! Ngươi cho sờ cái đó... ngươi... ngươi...” Chính bản thân Bùi Kiều cũng không hiểu cảm xúc trong lòng mình là gì, hắn chỉ thấy cô gái này nói người khác ‘muốn sờ thì cứ sờ’, lại còn thân nhiên như vậy, thật giống như trước kia đã cho rất nhiều người làm như vậy rồi. Nghĩ tới đó thì không hiểu sao đầu óc hắn liền bốc lên một ngọn lửa giận ngút trời, điên cuồng tới mức khó mà hình dung, cứ như muốn lập tức hủy diệt tất cả những gì trước mặt vậy.

Sắc mặt dường như vĩnh viễn không bao giờ thay đổi của Valkyrie chợt hơi lộ ra vẻ ngạc nhiên. Cô cúi xuống nhìn ngực mình một chút, sau đó mới nói: “Ta thấy ngươi cứ trừng mắt nhìn xuống phía dưới, ta còn tưởng ngươi muốn tự tay kiểm tra con ngựa bay của ta chứ không nghĩ là ngươi muốn sờ ngực ta...”

Vừa nghe thấy vậy thì con giận điên cuồng của Bùi Kiều liền biến mất không chút dấu vết, cứ như thể nó chưa từng xuất hiện vậy. Bùi Kiều lập tức biết rằng con tức giận vừa rồi xuất phát từ chính ý chí kỳ lạ bên trong linh hồn hắn. Nhưng dù vậy thì tình huống lúc này của hắn cũng thật đáng khóc dở cười. Dường như ban đầu Valkyrie không hề biết là hắn muốn... sờ cái gì, nhưng sau một hồi nói nhảm thì chính hắn lại khai ra ý đồ đen tối của mình. Chuyện như vậy thật là khiến hắn phải cười đến méo cả mặt.

Nhưng mà... chẳng lẽ với trí tuệ của cô ấy mà lại không biết hắn đang thực sự nhìn cái gì? Hơn nữa, hắn còn ra sức ‘vô tình’ chạm đầu và mặt vào chỗ nào mà cô lại không biết sao?

“... Valkyrie, cảm ơn ngươi.”

Bùi Kiều nhìn Valkyrie với vẻ xấu hổ, rồi rất chân thành nói.

Valkyrie thì chỉ mỉm cười nhẹ nhàng như gió thổi, mây bay, sau đó cũng không để ý tới hắn nữa mà tập trung tất cả tinh thần vào tình hình trên chiến trường. Về phần Bùi Kiều, hắn chợt cảm thấy tâm tư của cô gái trước mặt này thật bí hiểm, hơn nữa trí tuệ của cô cũng cao tới mức thần kỳ. Với một người con gái hiếm thấy như vậy... trong lòng cô, đám người bọn họ có ý nghĩa gì đây?

Tạm không nói tới những suy nghĩ vẩn vơ của Bùi Kiều hay cuộc đối thoại đầy lúng túng giữa hắn và Valkyrie nữa. Lúc này, đã là 10 giây sau khi bọn Dương Đình Thiên nhận được hiệu lệnh rút lui khỏi vị trí ‘ao’ chất lỏng màu bạc. Tuy nhiệm vụ thu hút sự chú ý của ba người Bùi Kiều đã hoàn thành thuận lợi, nhưng Bùi Kiều lúc này đang rơi vào trạng thái chấn động chấp niệm, tình hình của Valkyrie nhìn có vẻ cũng không quá tốt. Còn Cung Diệp Vũ, tuy hắn thật sự có sức đánh trả Thế Giới Xà thu nhỏ, nhưng cũng là Chân Ma cấp, Bùi Kiều và Valkyrie đều thấy rõ là sức chiến đấu của Cung Diệp Vũ đang từ từ bị hạ thấp.

Thế cho nên... bọn hắn cũng sắp không trụ nổi nữa rồi!

Mắt thấy đám người Dương Đình Thiên đã chạy cả vào trong hành lang, chỉ còn lại một mình Trương Hằng đứng trước cửa vào, xem ra mọi chuẩn bị đều đã hoàn tất, chỉ còn đợi ba người Bùi Kiêu tới là sẽ cùng tiến vào trong hành lang.

Valkyrie khẽ gật đầu tỏ vẻ hài lòng, cô bỗng nói lớn: “Cung Diệp Vũ! Tới lúc dùng tuyệt chiêu rồi!” Cùng lúc Valkyrie nói lớn, ánh sáng trên người cô cũng bỗng chói trở nên rực rỡ. Đó là một loại ánh sáng không màu, tuy chói mắt nhưng lại không gây khó chịu. Ánh sáng đó lập tức bao phủ cả cô lẫn con ngựa bay màu bạc, tới khi ánh sáng rực rỡ đó yếu đi, người ta thấy mái tóc vàng kim óng ánh của cô đã biến thành thuần một màu tím (*)

Dưới mặt đất, ánh sáng trên người Cung Diệp Vũ cũng cùng lúc tăng vọt, Từ Lôi Dao trên tay hất nhanh chóng phóng to, trên thân đao đầy những tia chớp tím liên tục nổ vang. Thanh đao này trong phút chốc biến thành thuần một màu tím, dường như trở thành một vũ khí hoàn toàn do năng lượng tạo thành. Tiếp đó, Cung Diệp Vũ giảm mạnh chân dừng bước, quay lại đối diện với đàn quỷ quái đông như kiến đang cuộn cuộn kéo tới, hai tay giơ cao thanh Từ Lôi Dao lúc này đã biến thành dài tới ba, bốn mét.

“... Thiên Đà Lôi Phách Đồ Chân Long!”

Cung Diệp Vũ rống to một tiếng, lập tức, trong không gian kín bưng này bỗng chói vang lên từng hồi sấm nổ đùng đùng, giống như tiếng sấm báo hiệu trời xuân về. Từng luồng sét tím liên tục chui ra từ hư vô, giăng kín khắp không gian, sau đó, như trăm sông đổ vào biển, điên cuồng trút xuống Từ Lôi Dao. Người mướt thế sét! Thân hình Cung Diệp Vũ, tuy lúc này cũng vẫn chỉ cao hơn 1m8 như thường, nhưng nhìn vào lại giống như Chiến Thần giáng thế. Trên Từ Lôi Dao, những luồng sét tím dường như đã hóa thành một loại vật chất màu tím nào đó, sáng lóng lánh mê người. Tới đây, thế sét đã tới tới cùng, Cung Diệp Vũ lúc này này mới bỏ xuống một đao, một lần sét tím lập tức tràn ra như sóng thần, phóng về phía đàn quỷ quái. Trong nháy mắt, mấy trăm con quỷ quái thậm chí còn chưa kịp kêu một tiếng - trong đó còn có ba con Chân Ma cấp, chúng đồng loạt nổ tung, giải phóng ra một mảng lớn Năng Lượng Tiêu Chuẩn bay vào không gian...

“Khùng... khùng bỏ! Cung Diệp Vũ đã trở nên mạnh như vậy từ lúc nào chứ?” Bùi Kiêu tròn mắt há miệng nhìn cảnh tượng phía dưới. Hắn gần như không còn dám tin vào mắt mình: dưới một chiêu này của Cung Diệp Vũ, đã có gần nghìn con quỷ quái bị ảnh hưởng, rất nhiều trong số đó thậm chí nổ tan tành, mọi vật trong phạm vi gần 1000m² đều rơi vào tầm công kích của Từ Lôi Dao! Khùng bỏ - chỉ có từ đó mới đủ để hình dung về sức phá hoại của đòn này! Tuy vẫn chưa thể sánh được với Pháo Co Rút - chiêu thức đủ để thay đổi địa hình một lục địa của Thế Giới Xà thực sự, nhưng cũng đã là một trong những chiêu thức có uy lực lớn nhất mà Bùi Kiêu được chứng kiến từ trước tới nay. Nhìn cảnh tượng một khu vực rộng tới nghìn mét vuông đang chìm trong sự tàn phá điên loạn của những luồng sét tím, thật khiến người ta cảm giác như thần lôi đang mang tận thế tới trần gian.

Đôi mắt Valkyrie dường như lóe sáng, cô thản nhiên nói: “Xem ra trận chiến này đã giúp cho hắn ngộ ra rất nhiều điều. Người không thấy sao? Lúc đánh ra một đòn đó, quanh người hắn đã không còn trường khí thế màu tím...”

Bùi Kiêu như giật mình sức tỉnh, vừa rồi chính hắn cũng đã nhìn thấy rõ: tuy lúc đầu trên người Cung Diệp Vũ đúng là có xuất hiện trường khí thế màu tím, nhưng sau khi những luồng sét tím xuất hiện trong không gian thì trường khí thế bá đạo đúng là đã chợt biến mất. Lúc đó vì những luồng sét tím kia đột ngột xuất hiện từ hư vô nên đã thu hút hết sự chú ý của Bùi Kiêu, khiến hắn không để ý tới việc trường khí thế bá đạo đã biến mất trong phút chốc. Nếu là như vậy...

“Hắn đã đạt tới Ma Vương cấp rồi sao? Lúc trước, khi đang chiến đấu, ta chợt nghĩ tới sự chênh lệch lớn nhất giữa quỷ quái Ma Vương cấp và Chân Ma cấp. Ta nhận thấy mỗi con quỷ quái Ma Vương cấp đều sở hữu một loại năng lực đặc trưng nào đó. Ví dụ như với Thế Giới Xà thì là trọng lực, Thần Chiến Binh Không Lỗ thì là không gian, Thần Rồng Có Cánh là năng lượng. Đòn tấn công của chúng đều có những loại đặc tính đó đi kèm, vậy nên chúng mới khủng bố đến mức không thể chống cự. Không ngờ mới đó mà hắn đã tìm ra được loại thuộc tính đặc trưng cho mình. Là lôi điện ư?” Bùi Kiêu nhìn chăm chú vài giây rồi lập tức mừng rỡ kêu lên.

Nhưng Valkyrie lại lắc đầu: “Không đâu. Vẫn còn chưa hoàn toàn... Chỉ mới chạm được tới cánh cửa thôi. Người không cảm thấy chiêu này của hắn chỉ mới đánh ra được một nửa thôi sao? Vẫn là thực lực Nửa Bước Ma Vương như cũ thôi.” Vừa nói, cánh tay Valkyrie cũng từ từ đưa cao thanh kiếm thập tự to lớn của mình. Trên thanh kiếm, từng vầng sáng chói mắt dần ngưng tụ, Bùi Kiêu có thể nhìn thấy rất rõ ràng... Đó chính là trường khí thế! Trường khí thế có thể nhìn thấy được bằng mắt thường!

(Quả là thế... Thực lực của cô ấy cũng đã mạnh tới trình độ này, rõ ràng chính là một cường giả Chân Ma cấp đỉnh cao. Buồn cười cho ta lúc trước còn tưởng mình đã là cường giả số 2 của thế giới! Không ngờ cô ấy lại giấu kín kỹ tới vậy... Mà lại nghĩ tới lúc trước đám linh hồn bọn ta gần như không có sức chống trả lại chính phủ thế giới, đó mới chỉ là tổ chức quân sự công khai thôi, còn không biết trong dân gian còn có dạng lực lượng hay tổ chức mạnh mẽ nào ẩn mình nữa không? Thật đúng là không thể coi thường anh hùng trong thiên hạ.)

Khi trong đầu Bùi Kiêu đang xuất hiện những ý nghĩ như vậy, thì dưới cái nhìn chăm chú của hắn, thanh kiếm thập tự lớn trên tay Valkyrie đã chém mạnh về phía trước. Kiếm vừa chém xuống, ánh sáng chói mắt phía trên nó bỗng biến lớn rồi biến hình. Khi còn đang ở giữa không trung, thanh kiếm thập tự lớn đó đã biến thành một đôi cánh chim màu tuyết trắng khổng lồ, sải cánh dài tới hơn trăm mét. Đôi cánh từ trên cao giáng xuống, đâm mạnh xuống khu vực đang chìm trong sự phá hoại của lôi điện màu tím. Một tiếng nổ lớn ầm ầm vang lên, khu vực bị Cung Diệp Vũ đánh xuống kia lại được gia tăng thêm một sự phá hoại lớn nữa. Sau cùng, giữa ba người và quân đoàn quỷ quái cuộn cuộn đã xuất hiện một khu vực trống trải hơn nghìn mét.

(*) Trước có nói tới việc lão Zhhtty lúc thì tóc Valkyrie màu vàng, lúc thì màu tím làm ta không biết đường nào mà lần. Hóa ra là bình thường thì tóc cô ấy màu vàng, lúc dùng Giải Phóng thì tóc biến thành màu tím. Thế mà lão ấy không chịu nói rõ từ đầu haizz

Bạn đang đọc truyện *Tử Vong Khai Đoan* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Q.5 - Chương 65: Cuồng Chiến Ma Vương! (2)

Dịch: Shun

Biên tập: Sam, Ngô trung

Sau khi dùng xong chiêu này, Valkyrie thậm chí còn không đứng lại nhìn xem hiện trường của vụ nổ lớn kia đã thành thế nào, cô kéo mạnh cương con ngựa màu bạc, đưa Bùi Kiêu bay nhanh về phía trước mặt hai người. Trên mặt đất, Cung Diệp Vũ cũng đồng thời đuổi theo hai người. Cả hai bên lúc này đều đang trong trạng thái Giải Phóng, tốc độ đã cao tới mức khó có thể hình dung, vượt qua hơn 10km chỉ là chuyện diễn ra trong vài giây ngắn ngủi, họ hóa thành hai luồng sáng phóng đi như xé rách hư không. Trương Hằng lúc này đang đứng chắn trước lối ra vào, khi hắn còn chưa kịp nhận ra thì Valkyrie và Cung Diệp Vũ đã kẻ trước người sau, vọt tới trước mặt hắn.

Về mặt Trương Hằng tới giờ cũng vẫn còn có phần ngây ngậy. Hai đòn tấn công vừa rồi của Valkyrie và Cung Diệp Vũ thật sự là quá mức kinh thế hãi tục, khiến cho tới lúc này hắn vẫn còn có phần choáng ngợp. Phải tới khi Cung Diệp Vũ vỗ mạnh vai hắn một cái, Trương Hằng mới giật nảy người, đầu óc tỉnh táo trở lại. Tiếp theo, hắn dồn lực, giương cung, kéo dây cung ra đầy ắp như trăng rằm, nhắm thẳng về phía ao chất lỏng màu bạc phía xa.

Chấp niệm được hòa tan thành chất lỏng màu bạc có tính ổn định không hề cao, chỉ cần gặp phải lực tác động hơi lớn một chút thì sẽ lập tức nổ tung. Mới vừa rồi, khi hòa tan Thực Phẩm Chấp Niệm, Dương Đình Thiên đã phải làm vô cùng vô cùng cẩn thận, hơn nữa là thực lực của hắn cũng đã tiến bộ rất nhiều, thế nên mới có thể giữ chất lỏng màu bạc này ở trạng thái ổn định lâu đến vậy. Nhưng nếu như Thiên Sinh Vũ Khí đánh trực tiếp vào đó thì sau đó, chắc chắn sẽ là một vụ nổ vô cùng kinh khủng!

Valkyrie liếc nhìn Trương Hằng, rồi nhìn về phía Cung Diệp Vũ nói: “Cung Diệp Vũ, sau khi Trương Hằng bắn tên, ngươi phải lập tức dùng tốc độ lớn nhất để phá hủy cửa ra vào, hoàn toàn bịt lối đi lại. Tiếp đó, ngươi phải đứng ở phía trước dùng trường khí thể để bảo vệ bọn ta. Ngươi có làm được không?”

Tuy trên mặt Cung Diệp Vũ ít nhiều thể hiện vẻ mệt mỏi nhưng hắn vẫn cười hắc hắc: “Chuyện đó mà còn cần ngươi phải nói sao? Ta đương nhiên là sẽ làm vậy rồi! Tất cả đều là đồng bạn cùng nhau kẻ vai chiến đấu, ngươi cảm thấy ta sẽ không để ý tới an nguy của bọn họ hay sao?” Vừa nói, hắn vừa đưa cao Tù Lôi Dao đang ở trong trạng thái Giải Phóng. Tuy trên thanh đao lúc này không có trường khí màu tím nhưng lại có từng dòng chớp tím lúc ẩn lúc hiện, xẹt qua xẹt lại, thoạt nhìn uy thế còn lớn hơn cả so với trường khí thể màu tím.

Valkyrie khẽ gật đầu, lúc này cô mới nhìn về phía Trương Hằng rồi nói: “Nghe theo hiệu lệnh của ta. Sau năm giây nữa bắn tên... bốn.. ba... hai... một. Bắn”

Trương Hằng lúc này đang cố chăm chú tới mức cao nhất có thể. Nói một cách chính xác thì hắn đã cuồng tới mức lỏng to toàn thân dựng ngược... Đây là lần đầu tiên hắn đối mặt với nhiều quỷ quái tới vậy và cũng là lần đầu tiên hắn được giao một nhiệm vụ quan trọng tới vậy. Trong đầu hắn lúc này là một đồng hồ hỗn loạn, không có suy nghĩ gì cụ thể. Dù sao thì trước khi chết, hắn cũng chỉ là một người rất bình thường! Tuy có dùng khí để thay người con gái mình yêu đi miền núi chịu khổ, cũng có dùng khí hi sinh tính mạng để cứu một đứa trẻ trong thời khắc nguy cấp, nhưng vậy cũng không có nghĩa là hắn đủ dùng khí để đối mặt với tất cả những gì trước mặt... Ít nhất, đặt hết tính mạng của đồng bạn vào tay hắn, hắn còn chưa đủ dùng khí để nhận một nhiệm vụ như vậy.

Nhưng rồi tóm lại: ai làm người cũng đều bị ép phải bước tới thôi! Trương Hằng cơ bản là không có lựa chọn nào khác! Tuy nói rằng phần lớn linh hồn đều có thể dùng được đòn tấn công tầm xa, nhưng đó cũng chỉ là nói tương đối thôi. Nếu muốn đánh trúng được một mục tiêu cách xa khoảng 2000m, vậy trừ khi là cường giả Chân Ma cấp sử dụng tuyệt chiêu, còn không thì chỉ có những người chuyên môn về tấn công tầm xa như Trương Hằng mới làm được. Mà lúc này, ba người Bùi Kiêu đang là lực lượng chiến đấu chính, đương nhiên không thể tiêu tốn sức lực dùng tuyệt chiêu chỉ để dẫn nổ. Làm vậy thật sự là hoi ngu ngốc! Thế nên chẳng còn cách nào khác, Trương Hằng đành phải nhận trách nhiệm làm người dẫn nổ.

Thật đúng là ai làm người cũng bị ép phải liều! Trương Hằng tuy có phần suy nghĩ hỗn loạn, cũng có phần chột dạ vì nhiệm vụ nặng nề của mình, nhưng từ lúc Valkyrie bắt đầu đếm ngược 5 giây, thân thể đang run nhè nhẹ của hắn dần dần vững vàng lại, hai mắt dần có thần thái hơn, hoặc có thể nói toàn bộ sự tập trung của hắn đều đã tập trung vào cây cung lớn trên tay mình. Tới khi chữ ‘bắn’ thoát ra khỏi miệng Valkyrie, Trương Hằng chợt cảm thấy mình như bị thôi miên, ý thức rơi vào một cảnh giới rất khó để hình dung, vô cùng ‘không thực’. Hắn cảm thấy mình dường như đang xem phim, đứng từ bên ngoài nhìn chính mình kéo cung, sau đó một mũi tên màu xanh lá bay thẳng đi.

Cảm giác này thật sự kỳ diệu tới mức khó mà hình dung, nó giống như ta đứng ngoài xem một bộ phim về chính mình vậy. Chắc hẳn sẽ có người nhận thức thế này: đứng ở ngoài nhìn thì mọi động tác, góc độ dường như đều vô cùng rõ ràng. Ví dụ như xem người ta đấu võ thuật, hầu như mọi khán giả đều sẽ cảm thấy từng cú đấm, cú đá đều rõ ràng rành mạch. Nhưng nếu là chính bản thân đánh nhau, dù chỉ là đánh với tên côn đồ các kẻ đầu đường xó chợ đi nữa, thì chỉ cần hơi không cẩn thận là sẽ ăn đấm đầy mặt, hoàn toàn không thể nào nhìn thấy quỹ đạo cú đấm gì đó. Dù sao thì cũng chỉ là người bình thường chứ không phải người luyện võ, càng chẳng phải nhân vật trong tiểu thuyết gì đó, ở ngoài xem có thể vừa thấy là hiểu, nhưng thật sự đến lúc bản thân lâm trận, có khi lại chẳng làm được bất cứ thứ gì.

Tình hình của Trương Hằng lúc này chính là như thế. Tuy rõ ràng là chính bản thân hắn đang kéo cung, nhưng hắn lại như thể có thêm một ý thức thứ hai đứng xem từ bên ngoài. Ở đó, mỗi một động tác, mỗi một phần lực, tất cả hắn đều thấy vô cùng rõ ràng. Hồ sâu cách 2000m... Một mũi tên phóng ra!

Mũi tên màu xanh vừa bay đi, Valkyrie lập tức một tay nhắc Bùi Kiêu, một tay nhắc Trương Hằng, lao vọt vào sâu trong hành lang. Còn Cung Diệp Vũ đang đứng ngay lối ra vào, đột nhiên chém mạnh Tù Lôi Dao xuống, một mảng lớn sét tím bùng lên, lối vào của hành lang lập tức sụp đổ hoàn toàn. Cùng lúc lối vào sụp đổ, tại hồ sâu cách đó hơn 2000m, ánh hào quang chói lòa bùng lên...

...

Mọi người đẩy những khối kim loại màu bạc rơi chồng chất trên người mình ra, khi đã bò ra được tới khoảng trống trong hành lang, bộ dạng ai nấy cũng đều trông thật chật vật, mặt mũi lấm lem, tro bụi đầy người. Mà không ổn nhất trong cả đám lại là Vu Nữ Trần, cô lúc này dường như đã hôn mê, đang được Cung Diệp Vũ ôm trong lòng.

Cả đám khẩn trương dọn hết kim loại vỡ trên một khoảng trống, tạo thành một chỗ sạch sẽ bằng phẳng, Cung Diệp Vũ vội vàng lách tới, đặt Vu Nữ Trần nằm xuống đó. Sau đó, vừa hoảng hốt vừa hoang mang, hắn đặt tay lên ngực cô, định hô hấp nhân tạo nhưng có vẻ lại luống cuống không biết làm thế nào. Valkyrie ở bên nói hãy để cô làm hô hấp nhân tạo cho, Cung Diệp Vũ mới hấp tấp đứng lên, nhường chỗ cho Valkyrie tới cứu người.

Lúc trước, khi vụ nổ lớn xảy ra, cả hành lang này cũng lập tức rung chuyển dữ dội. Nhưng cũng may mà áo giới này lại có phong cách công nghệ cao tương lai, chấn động do vụ nổ lớn gây ra chỉ làm một phần phía ngoài của hành lang sụp đổ, còn sâu bên trong hành lang, vách tường và trần chỉ nứt vỡ chứ không hoàn toàn sập lờ.

Lúc trước, mặc dù không có quỷ quái Chân Ma chạy tới tấn công bọn Dương Đình Thiên, quỷ quái Ma Vương cấp cũng đều đang cuốn lấy bọn Cung Diệp Vũ, nhưng dù sao thì mấy người bọn họ cũng không phải là Chân Ma cấp. Phải đối mặt với hơn một trăm con quỷ quái người máy Nhập Ma đỉnh cao, cả bọn cũng đã phải gồng mình chống đỡ, vài người trong nhóm còn bị thương nặng, đã sắp rơi vào trạng thái chấn động chấp niệm. Nhưng có một chuyện khiến cho cả bọn phải ngạc nhiên, đó là về Vu Nữ Trần – vị trí vốn bị lo lắng nhất trong cả nhóm. Tuy niệm động lực của cô chỉ có thể nhắc được trọng lượng hơn 40kg, nhưng khi tác dụng lên quỷ quái thì lại thu được những hiệu quả không ngờ: mỗi khi quỷ quái ở gần cô bị niệm động lực tác động lên, chúng sẽ giống như bị axit cực mạnh giọt trúng, chỗ bị đánh trúng lập tức hòa tan, biến mất. Mà còn làm người ta ngạc nhiên hơn là quỷ quái bị niệm động lực hòa tan mà chết đi sẽ không giải phóng ra bất kỳ một đơn vị Năng Lượng Tiêu Chuẩn nào. Chúng dường như chỉ đơn giản là tan biến vậy!

Tình huống như vậy đương nhiên là rất quái lạ, có điều là tình hình lúc đó đang nguy cấp, cả đám không thể nào ngồi lại để thảo luận cụ thể. Vậy là cả bọn đành phải nén tò mò, cố gắng hoàn thành nhiệm vụ của mình, dù là người có trách nhiệm phòng ngự hay là Dương Đình Thiên đang cố sức hòa tan Thực Phẩm Chấp Niệm. Cứ vậy, vài phút đồng hồ ngắn ngủn chẳng biết đã qua từ lúc nào, tới khi Valkyrie lên tiếng ra hiệu, cả đám liếc nhìn nhau một cái, sau đó lập tức thoát khỏi mười mấy con quỷ quái bình thường đang vây xung quanh, dồn sức chạy về phía lối vào hành lang phía xa.

Cùng lúc đó, ba người Bùi Kiều còn đang cách lối vào hành lang hơn 10km, sau lưng họ là quân đoàn quỷ quái đông nghịt. Ba người không dám chạy quá nhanh, bởi vì thứ nhất là tốc độ của bọn Dương Đình Thiên không thể so được với ba người. Bọn họ không thể dùng được Giải Phóng nên tốc độ tối đa sẽ chỉ khoảng bằng 1/10 bọn Bùi Kiều. Vậy nên tuy bọn Bùi Kiều cách xa hơn 10km còn bọn Dương Đình Thiên chỉ cách khoảng mấy nghìn mét, nhưng nếu bọn Bùi Kiều chạy hết sức thì chắc chắn sẽ chui vào trong hành lang trước nhóm kia. Thế nên bọn Bùi Kiều không dám chạy quá nhanh, nguyên nhân thứ hai thì đương nhiên là muốn thu hút sự chú ý của đàn quỷ quái, dụ cho tất cả chúng đến thật gần cái bẫy.

Vậy là Bùi Kiều được Valkyrie ôm chặt trước ngực, lúc lên lúc xuống, lượn lách giữa không trung. Sau lưng cô là con chim được tạo thành bởi ngọn lửa trắng hùng hục liên tục truy kích. Con quái vật liên tục phun ra từng quả cầu lửa sáng trắng bay đi, chỉ cần sắp chạm tới hai người là sẽ lập tức nổ tung. Sức công phá của những quả cầu lửa đó không thua gì thuốc nổ đương lượng lớn, tạo ra sóng chấn động cuốn theo không khí nóng rực lan tới. Nơi này lại là giữa không trung nên khi bị sóng nhiệt kia thổi tới, Bùi Kiều lại có cảm giác giống như mình đang ngồi cáp treo đi qua miệng núi lửa phun trào vậy. Cũng may mà con pegasus của Valkyrie vô cùng dũng mãnh, tuy bị sóng chấn động nóng bỏng đánh cho loạng choạng nhưng cuối cùng vẫn có thể bay tiếp mà không bị rơi xuống đất.

“Bùi Kiều.” Giọng nói của Valkyrie bỗng vang lên.

Lúc này, Bùi Kiều chìm trong cơn chấn động chấp niệm dai dẳng. Có điều là tuy thân thể đau đớn, thống khổ tới cực điểm nhưng tinh thần của hắn thì lại minh mẫn còn hơn ngày thường. Tới giờ thì hắn đã hiểu vì sao mà sau khi trải qua chấn động chấp niệm, cường độ của chấp niệm sẽ được nâng cao. Bởi vì linh hồn là ý thức, tinh thần, tư tưởng của con người kết hợp lại tạo thành, thế nên lòng tin càng lớn, ý chí càng kiên định, tư tưởng càng thống nhất thì linh hồn sẽ càng mạnh. Mà nỗi thống khổ áp tới khi chấp niệm bị chấn động thì thực sự quá mức kinh khủng, giống như đang phải chịu cực hình ở Địa Ngục, nếu có thể chịu đựng qua nó, vậy thì dù là ý chí hay tinh thần cũng sẽ được rèn luyện và nâng cao rất lớn, khi đó thì đương nhiên là cường độ chấp niệm sẽ được nâng cao. Lại nói, tại sao khi sa đọa thì thực lực sẽ tăng cao? Truy ra thì nguyên nhân chính là ở tội nghiệt! Bên trong đó tràn ngập các loại thất tình lục dục của con người, còn bao hàm cả rất nhiều các loại tư tưởng, trí nhớ. Một khi linh hồn tiếp xúc với tội nghiệt, họ sẽ nhớ lại và ghi nhớ hết tất cả những thứ đó, như vậy thì thực lực tăng mạnh là chuyện đương nhiên.

Bùi Kiều lúc này đang trong tình trạng cực kỳ thống khổ và đồng thời gia tăng cường độ chấp niệm, thế nhưng chẳng hiểu sao mà sự tập trung của hắn lại bị hút hết vào hai trái tròn tròn trắng nõn, đẹp đẽ như ngọc mở trước mặt. Thi thoảng đầu và mặt hắn lại “bị” va đập vào hai trái tròn tròn đó, mỗi lần như vậy lại khiến toàn thân hắn tê rần, da gà nổi khắp...

Không biết là vì hưng phấn hay là vì cái gì khác, nhưng tóm lại, ý thức của hắn đang vô cùng, vô cùng muốn nhích nhích thân thể, tóm chặt lấy hai trái tròn tròn kia mà ôm, mà hôn... Mặc dù ý chí của hắn rất mạnh mẽ, cũng không phải kẻ hám sắc nhưng trong đầu lại vẫn không tự chủ được mà sinh ra ý nghĩ như thế, cứ như đã bị ma nhập vậy.

Phải tới khi Valkyrie bỗng nhiên gọi tên hắn, hắn sợ tới mức giật bắn cả người, tuy vẫn không thể động đậy nhưng đã thoát ra khỏi tư tưởng không đúng đắn do bị hai trái tròn tròn kia hấp dẫn. Mà tiếng nói của Valkyrie thì vẫn vang lên: “Muốn sờ vào à?”

Đầu óc Bùi Kiều chấn động, hắn vội nói bằng bản năng: “Không, ta không có ý dụng vào, cũng không muốn sờ vào. Ta chỉ... ta chỉ...” Nói tới đó thì Bùi Kiều mới chợt nhận ra cơn chấn động chấp niệm của mình đã dần dần lắng xuống. Trước kia, mỗi lần chấn động chấp niệm của hắn phải kéo dài ít nhất 10 phút mới kết thúc, chấp niệm mới hồi phục như cũ, thế mà lần này hắn lại hồi phục nhanh đến thế. Có điều là cơ thể hắn vẫn chưa thể cử động và giọng nói thì còn có phần lạc đi.

Bạn đang đọc truyện *Tử Vong Khai Đoan* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Q.5 - Chương 66: Cuồng Chiến Ma Vương! (3)

Dịch: Shun

Biên tập: Ngô trung, white_3n

Tình cảnh rung chuyển đổ vỡ trong hành lang cũng chấm dứt rất nhanh. Sau vài phút kéo dài, vụ nổ lớn cũng dần tan đi, tới lúc này thì cả hành lang đã đầy những vết rạn rách, nứt vỡ, cuối cùng khắp nơi bắt đầu đồng loạt sập đổ. Từng khối kim loại lớn nhỏ trút ầm ầm xuống đầu cả bọn. Tuy nơi này không phải thế giới thực nhưng linh hồn ở trong ảo giới thì cũng sẽ không khác người thường ở bên ngoài, cũng sẽ phải tuân theo quy tắc vật lý, bị vật nặng đè chết, bị vật sắc nhọn đâm bị thương. Nếu bị chôn vùi trong hành lang bị bịt kín này thì chẳng khác gì bị chôn sống... Kết quả ra sao, không cần nói cũng rõ!

Nhưng cũng may là trong số chín người có mặt ở đây thì có tới ba cường giả Chân Ma cấp, hơn nữa trong đó ít nhất còn có hai Chân Ma cấp đỉnh cao, thậm chí còn có một gã Nửa Bước Ma Vương. Thế nên, khi cả hành lang sụp đổ, Bùi Kiều, Valkyrie, Cung Diệp Vũ, cả ba người đồng loạt tỏa ra trường khí thể của mình. Trong đó, trường khí thể của Bùi Kiều chỉ có phần ngoài rìa là có lẫn một vài tia sáng trắng, trường khí thể của Valkyrie lại có tới năm màu sắc khác nhau, rực rỡ như cầu vồng, trường khí thể của Cung Diệp Vũ rất đậm đặc, có màu tím sáng rực tới chói mắt. Ba trường khí thể dung hòa vào nhau, kiên cường chống đỡ áp lực ngàn cân đè xuống, tạo thành một không gian nhỏ cỡ 7 - 8m² không bị những khối kim loại chôn lấp.

Nhưng bọn họ lại quên mất một điều... Trường khí thể tuy có thể vững vàng chống đỡ áp lực ngàn cân, nhưng lại chẳng thể tạo ra được không khí. Nhất là sau khi vụ nổ lớn ở bên ngoài bùng lên, không khí trong hành lang càng rút đi nhiều. Tuy linh hồn không cần phải hô hấp, nhưng tất cả lại quên rằng trong nhóm còn có một người sống là Vu Nữ Trần. Thế nên sau khi thấy sóng chấn động qua đi, cả bọn vừa mới thở phào một hơi thì mới thì mới phát hiện ra Vu Nữ Trần đã rơi vào tình trạng ngạt thở... Nhưng cũng may là Vu Nữ Trần giờ cũng đã thuộc vào phạm trù ‘siêu nhân’, chỉ số thể chất đã tốt tới mức khó tin. Có thể nói rằng, dù cô không sử dụng niệm động lực mà chỉ dùng sức mạnh thể chất thì cũng đã không kém các nhà võ thuật cao thủ thế giới, mười tên đàn ông lực lưỡng cùng nhào lên cũng đừng mong động vào được vạt áo của cô. Vậy nên cũng chỉ là bị ngạt thở vài phút, sau khi được Valkyrie hô hấp nhân tạo một hồi thì cuối cùng Vu Nữ Trần cũng bật họ khan mấy tiếng rồi từ từ tỉnh lại.

Mấy tên đàn ông đứng bên cạnh đều đang lấy tay bịt mũi lại... Đương nhiên là trừ Cung Diệp Vũ vừa chạy lại ôm lấy Vu Nữ Trần, mấy tên còn lại đều đang lấy tay bịt mũi, hết liếc ngang lại nhìn dọc. Trương Hằng vừa liếc trộm vừa nói: “Quá... quá kích thích! Nữ thần vừa hôn mị nữ... Bùi Kiều, ta đang chảy máu mũi à?”

Bùi Kiều cũng đang lấy tay bịt mũi, hẩn nhìn Trương Hằng một cái rồi nói: “Chưa, nhưng đúng là quá... Valkyrie cũng biết hôn người khác? Quá là... hoa mỹ!” Bùi Kiều ghen cả buổi mới thoát được ra hai chữ hoa mỹ để mô tả cảm giác của mình.

“Hoa mỹ? Ta chính là một ‘tác giả truyện tự xuất bản nữ giới’ (1) đây này!” Cô bé Stana ở bên cạnh liền khinh bỉ liếc xéo cả bọn: “Các người không được phép suy nghĩ bậy bạ về chị Valkyrie. Chị ấy chính là cô gái hoàn hảo nhất trên đời này, đám đàn ông thô bỉ các người mà cũng xứng chạm vào môi chị ấy? Cẩn thận ta cho các người biến hết thành dân gay bây giờ! Hừ hừ, ta chưa nói cho các người biết ư? Trước khi chết, mơ ước của ta chính là trở thành một họa sĩ manga đấy!” (Doujinshi)

Bởi vì đã tiếp xúc được gần một năm nên tới giờ thì mọi người đều đã thân quen nhau, cô bé Stana giờ đã trở về với bản tính thực sự của mình từ lâu. Giờ cô đã không còn giữ vỏ bọc ngoài e lệ, nhút nhát lúc ban đầu mà thể hiện một khả năng miệng lưỡi rất độc địa, đã thể còn có cái nghề nghiệp ‘tác giả truyện tự xuất bản nữ’ kia nữa... Thế nên nghe cô nói xong, sắc mặt cả đám đàn ông đều hơi tái đi, ai nấy lông tóc dựng ngược, vội bỏ tay đang bịt mũi xuống. Thế nhưng Stana còn chưa muốn tha cho họ, cứ nhìn chăm chăm mãi không thôi, khiến cả đám lạnh buốt cả sống lưng. Đừng đùa chứ! Cái tên gọi ‘tác giả truyện tự xuất bản nữ’ kia là gì, miệng lưỡi bọn họ đáng sợ ra sao? Đó chính là những nhân vật có đẳng cấp sánh ngang với ‘hội đàn ông đích thực’! Ít nhất không phải là những nhân vật mà loại người tầm thường như bọn họ có thể chống trả được...

Phải tới khi Vu Nữ Trần đã hồi tỉnh lại thì cả bọn mới có thời gian để xem xét hoàn cảnh của mình lúc này. Những gì trong tầm mắt của tất cả chỉ là một mảng khối mù đen dày đặc bao trùm khắp bốn phía, khiến cho tầm nhìn xa nhất chỉ được khoảng 100m. Những gì trong tầm mắt có thể thấy được là những đồng đồ nát ngổn ngang, mặt đất nứt vỡ chẳng chừa. Phải biết rằng kết cấu kim loại của ảo giới này là vô cùng vững chắc. Từ lúc mới tiến vào nơi này, mọi người đã từng làm thí nghiệm, kết quả thu được là độ cứng của kim loại ở đây còn cao hơn rất nhiều so với hợp kim Siêu Điện Từ, nếu không có cường giả Chân Ma cấp ra tay thì tất cả cả những người còn lại – kể cả dùng Thiên Sinh Vũ Khí đánh xuống cũng chỉ có thể gây ra một vết hằn mờ mờ mà thôi. Thế mà lúc này, khắp nơi đều là những vết nứt vỡ chẳng chừa, đan xen dài tới cả trăm mét, chạy mãi vào trong khu vực bị khối mù màu đen bao phủ. Có trời mới biết khu vực trung tâm ảo giới này đã bị vỡ vụn thành cái dạng gì! Từ đó có thể thấy được sức phá hoại của vụ nổ lần này do chấp niệm hòa tan thành chất lỏng bạc khủng khiếp tới mức nào.

Tất cả mọi người đều choáng ngợp, ngẩn ngơ trước tình cảnh trước mắt. Dù sao thì sức người có hạn, cả bọn cũng không phải quái vật khủng bố như Thế Giới Xà hay Thần Chiến Binh Không Lỗ, đương nhiên là chẳng thể đánh ra được đòn tấn công có sức phá hoại ngang với bom hạt nhân hay thiên tai khổng lồ thế này, dù là Cung Diệp Vũ – kẻ mạnh nhất trong cả nhóm cũng không làm được! Thế mà điều này lại có thể làm được một cách đơn giản nhờ vào năng lực đặc thù của Dương Đình Thiên, mà còn là làm được một cách xuất sắc! Thế nên mọi người càng thêm choáng ngợp, kế hoạch của Valkyrie quả thực đã hoàn toàn phá vỡ nhận thức thông thường của tất cả... Trong một số tình huống nhất định, người có năng lực đặc thù có thể sẽ trở thành sức chiến đấu chính, tác dụng thậm chí còn lớn hơn cả cường giả Chân Ma cấp!

“... Đã không còn quý quái nữa rồi!” Ba người Bùi Kiều cùng lan tỏa trường khí thể của mình ra xa, sau một hồi lâu thì Cung Diệp Vũ mới quay lại nhìn

mọi người mà cười ha ha.

Tới lúc này thì cả bọn mới có thể thở phào nhẹ nhõm. Dù sao thì mục tiêu của lần tác chiến này cũng là để tiêu diệt mấy nghìn con quỷ quái ở khu vực trung tâm ảo giới – trong đó quan trọng nhất đương nhiên chính là ba con Ma Vương cấp, lực lượng khổng lồ của chúng không phải là thứ mà chín người có thể đối kháng được vào lúc này. Đó là nguyên nhân mà kế hoạch của Valkyrie ra đời.

Sau khi đã kiểm tra vài lần và chắc chắn khu trung tâm ảo giới này đã không còn bóng dáng quỷ quái, mọi người liền lập tức hoan hô ầm lên. Cứ thử suy nghĩ một chút đi: lần nổ ‘bom’ này tiêu tốn khoảng 8000 đơn vị Thực Phẩm Chấp Niệm nhưng lại đạt được chiến thắng huy hoàng, giải quyết hết mấy nghìn con quỷ quái thông thường, hơn mười con Chân Ma cấp và ba con Ma Vương cấp! Chưa cần nói tới cái khác, chỉ riêng việc tiêu diệt hết đám quỷ quái này sẽ lấy được bao nhiêu Thiên Sinh Vũ Khí đã là vô cùng choáng ngợp. Bù đắp đủ số Thực Phẩm Chấp Niệm đã tiêu tốn là hiển nhiên, không cần bàn tới, quan trọng là Thiên Sinh Vũ Khí do ba con Ma Vương cấp chết đi thực thể ra kia. Đó là Thiên Sinh Vũ Khí cấp Ma Vương chân chính, sẽ mạnh mẽ hơn rất nhiều so với Bạo Viêm Cự Phù trước kia của Bùi Kiều!

Thậm chí... thậm chí có thể còn lấy được Thiên Sinh Vũ Khí Có Tên Thật giống như vũ khí của tên Rocky: Âm Khí – Con Mất Của Loki! Những thứ có sức mạnh vượt xa mọi Thiên Sinh Vũ Khí không có tên thật!

Ngoài những thành quả tất nhiên sẽ thu được này thì toàn bộ khu trung tâm của ảo giới Atlantis lúc này cũng đã được phơi bày trước mặt mọi người. Bí ẩn thực sự mà ảo giới này che giấu là gì? Tại sao nó lại là một mê cung gần như vô hạn? Vì sao tại trung tâm của ảo giới này lại có nhiều quỷ quái tới vậy? Thứ ở bên trong màn sáng mà ba con Ma Vương cấp vẫn luôn canh giữ là gì?

Đang lúc đám Trương Hằng đang vô cùng hân hoan, muốn lập tức đi nghiên cứu những thành quả lần này thu được và cả khám phá xem bí ẩn của ảo giới này tới cùng là cái gì, thì bỗng một tiếng gầm rống của dã thú vang lên từ sâu trong làn khói bụi dày đặc. Tiếng gầm vang dội khổng lồ thậm chí thổi bạt cả lớp khói bụi, từng vòng sóng chấn động như sóng thần cuộn cuộn lan tỏa.

Ba người Bùi Kiều không cần tới nửa giây suy nghĩ, lập tức mở bung trường khí thế của mình, sắc mặt bọn họ dần hiện lên vẻ thận trọng và cả tức giận. Vài giây sau, cả ba khề liếc nhìn nhau và cùng thấy được vẻ đồng tình trong mắt đối phương... Đúng vậy, vừa mới rồi còn không cảm nhận được sự có mặt của quỷ quái nhưng đến giờ, họ lại cùng cảm nhận được sự hiện diện của một quái vật cách đó mấy nghìn mét. Hơn nữa, đó cũng không phải một trong ba con quỷ quái Ma Vương cấp lúc trước, mà là một con Ma Vương cấp khác... Một con quỷ quái Ma Vương cấp tạo ra áp lực còn lớn hơn, thực lực còn mạnh hơn!

“Lùi lại! Tất cả mọi người quay trở lại hành lang sụp đổ vừa rồi, trước khi trận chiến kết thúc, không một ai được phép rời khỏi đó dù chỉ một bước! Dương Đình Thiên, Dương Húc Quang, nhanh dẫn bọn họ trở lại đi!” Bùi Kiều lập tức gào lên với mọi người phía sau. Cùng lúc lên tiếng ra lệnh, cơ thể hắn cũng đồng thời nhanh chóng biến lớn, chỉ sau chưa tới một, hai giây, hắn đã biến thành người khổng lồ sầm sét cao tới 10m. Mà đứng bên cạnh hắn, Cung Diệp Vũ và Valkyrie cũng đồng thời tiến hành Giải Phóng, mái tóc Valkyrie từ màu vàng kim biến thành màu tím, Từ Lôi Dao trong tay Cung Diệp Vũ một lần nữa biến thành một thanh đao khổng lồ dài tới 4-5m, cả ba đồng thời sử dụng lực lượng gần như lớn nhất của bản thân!

Có lẽ những người còn lại thì chỉ vờn vờn nghe được tiếng gầm gừ vang lên từ bên trong làn khói bụi, cũng lắm là cảm thấy có áp lực phát ra từ trong đó, nhưng ba người Bùi Kiều thì lại có thể cảm thấy rất rõ ràng. Bên trong làn khói bụi kia có tồn tại thứ quái vật gì? Hình dạng của nó thì tạm thời còn chưa thấy được, nhưng nếu chỉ nhìn vào áp lực và cường độ của trường khí thế, cường độ của con quỷ quái này thậm chí đã đạt tới đẳng cấp của Thế Giới Xà và Thần Chiến Binh Không Lỗi - hai quái vật hoàn toàn làm chủ trận chiến Đảo Phục Sinh!

“Không! Nó không phải là Ma Vương cấp đỉnh cao... Valkyrie, ngươi đã từng nói rằng Thế Giới Xà và Thần Chiến Binh lúc đó chỉ là hình chiếu của bọn chúng, thực lực chỉ bằng 20 - 30% của bản thể, thậm chí là ít hơn, có phải không?” Sau khi quát lớn nói những người còn lại lùi về, Bùi Kiều liền bắt đầu cảm nhận áp lực truyền ra từ trong làn khói bụi với vẻ thật nghiêm túc. Sau khi cảm nhận áp lực khổng lồ kia hồi lâu thì hắn bỗng quay lại hỏi Valkyrie.

Valkyrie hơi bất ngờ nhưng cô vẫn lập tức đáp lại với vẻ bình thản như trước: “Không sai! Thế Giới Xà và Thần Chiến Binh mà các ngươi đã gặp tại Đảo Phục Sinh chỉ là hình chiếu của chúng, chỉ có nhiều nhất là 20 – 30% thực lực của bản thể, thậm chí còn ít hơn. Chứ chẳng lẽ các ngươi tưởng rằng với thực lực Chân Ma cấp mà có thể chống lại được Ma Vương cấp đỉnh cao hay sao? Đó là chuyện không thể!”

Bùi Kiều khẽ gật đầu, rồi lại tiếp tục đưa mắt nhìn về phía màn khói bụi dày đặc. Hắn thì thào: “Nói cách khác, con quỷ quái trước mặt này có thực lực mạnh hơn so với Ma Vương cấp thấp nhưng lại yếu hơn so với Ma Vương cấp đỉnh cao. Vậy thì thực lực của nó hẳn phải là Ma Vương trung cấp!”

Trên thực tế, trước kia, trừ Ma Vương cấp vốn được cho rằng chỉ là một đẳng cấp phỏng đoán trên lý thuyết bởi vì chưa ai từng thấy qua, từ sau khi chính phủ thế giới tìm ra sự tồn tại của linh hồn, bọn họ đã tiến hành nghiên cứu và phân chia đẳng cấp của linh hồn cực kỳ rõ ràng, chi tiết. Ví dụ như hiện tại thì có ba đẳng cấp lớn là Nhập Ma cấp, Chân Ma cấp và Ma Vương cấp. Trừ Ma Vương cấp, còn Nhập Ma cấp được chia thành Trước Nhập Ma, Nhập Ma cấp và Nhập Ma Đỉnh Cao, Chân Ma cấp được chia nhỏ thành Tầm Chân Chi Lộ, Chân Ma cấp, Chân Ma đỉnh cao. Nếu cứ theo mạch suy luận đó thì Ma Vương cấp hẳn là cũng phải chia thành các cấp bậc nhỏ là Ma Vương cấp thấp, Ma Vương trung cấp và Ma Vương đỉnh cao, tuy rằng vẫn chưa thực sự rõ sự khác biệt trong đó nhưng có lẽ cũng có thể dùng để ước lượng tầng thứ thực lực của Ma Vương.

Với đẳng cấp thực lực như của Cung Diệp Vũ, đoán chừng là mới chạm tới được cánh cửa của Ma Vương cấp, có thể châm chước hết sức mà tính là đạt được thực lực của Ma Vương cấp thấp. Còn có thực lực cao hơn hai bậc, có lẽ chính là như bản thể của Thế Giới Xà và Thần Chiến Binh khi có 100% lực lượng. Mới rồi, mọi người gặp phải ba con quỷ quái là phiên bản thu nhỏ của Thế Giới Xà, Thần Chiến Binh và Thần Rồng gì gì đó, chắc hẳn chính là Ma Vương cấp thấp chân chính. Còn con quỷ quái mới xuất hiện mà mọi người còn chưa nhìn thấy kia... lại có thực lực Ma Vương trung cấp! Thực lực vượt rất xa Cung Diệp Vũ! Sắc mặt ba người Bùi Kiều đều thể hiện sự tập trung cao độ, nhờ vào sự cảm ứng của trường khí thế, bọn họ có thể cảm nhận rõ ràng sự đáng sợ của quái vật mới xuất hiện hơn xa sáu người còn lại, thực lực của nó gần như đã đạt tới đẳng cấp của Thế Giới Xà và Thần Chiến Binh trong trận chiến Đảo Phục Sinh, thực lực này cơ bản không phải là cái mà ba người hiện tại có thể đối chọi... Sợ rằng phải tới khi Cung Diệp Vũ thực sự đạt tới Ma Vương cấp mới có cơ hội thử sức một phen, còn với trình độ lúc này của bọn họ, khả năng thất bại ít nhất là 70%...

“Đúng rồi, lúc trước...” Bùi Kiều bỗng nhiên nảy ra một ý tưởng, hần vội quay sang nói với hai người còn lại: “Lúc trước khi ta đối mặt với con Ma Vương cấp kia thì bỗng nhiên giống như bị cái gì đó điều khiển... Các người còn nhớ mấy tháng trước, khi Valkyrie giải thích cho chúng ta về bí mật của ảo giới mê cung này, khi ấy chúng ta đã không tin tưởng cô ấy, thế là trong cơ thể ta bỗng bộc phát ra một luồng áp lực. Các người có còn nhớ không?”

Hai người còn lại vốn đang hết sức tập trung để cảm nhận con quỷ quái trong màn khói mù trắng xóa, bỗng nghe thấy Bùi Kiều nói vậy thì đều thoáng sửng sốt. Cung Diệp Vũ nói: “Đương nhiên là nhớ chứ! Áp lực lúc đó rất khủng bố, cảm nhận được một lần thì chắc chắn cả đời cũng không quên. Ý người nói là, cái áp lực đó đã điều khiển thân thể người ư?”

Bùi Kiều hơi khề gật đầu, nhưng rồi lại lắc đầu nói: “Ta cũng không biết có đúng vậy hay không nữa. Ta chỉ cảm thấy... cảm thấy ở sâu trong linh hồn của ta, dường như có ẩn náu một cỗ ý thức mà chính ta cũng không kiểm soát được. Thực ra, lúc phải một mình đối mặt với Thế Giới Xà trong trận chiến trên Đảo Phục Sinh, vì không ngờ Thế Giới Xà lại khủng bố tới vậy, nên thực ra... ta đã chết. Khi ấy, thậm chí ta có thể cảm nhận được rằng Thế Giới Xà đã hoàn toàn đánh tan chấp niệm của mình, không còn lại một chút gì, nhưng rồi không hiểu thế nào mà ta lại vẫn sống. Trong lúc đó, ta dường như đã bị ý thức kia điều khiển, đồng thời, ta còn thấy một đoạn hình ảnh không rõ nguồn gốc... Trong những hình ảnh đó, ta thấy người – Valkyrie. Khi ấy, ta và người kẻ vai chiến đấu, chống trả bảy quỷ quái trăm ngàn con, nhiều không đếm hết. Chỉ có điều những hình ảnh đó lại giống như một giấc mơ, có phần mông lung và mơ hồ, thế nên ta không thể dựa vào những gì thấy trong đó để ước đoán được khi ấy ta và người mạnh cỡ nào.”

“Thế là ý gì?” Cung Diệp Vũ nghe nhưng lại có phần không hiểu nổi. Hần nhìn Bùi Kiều với vẻ kỳ quặc rồi nói: “Nói cách khác, trong cơ thể người có tồn tại một con quỷ quái hoặc linh hồn khác vô cùng mạnh mẽ ư? Hơn nữa người lại còn thấy mình từng cùng Valkyrie kẻ vai chiến đấu? Valkyrie, có phải trong đoàn đội của người có kẻ có năng lực đặc thù ‘curó xác tái sinh’ gì đó?”

“Không phải!” Bùi Kiều vội vàng nói với hai người: “Người kia chính là ta! Tuy rằng hình dạng có khác, tính tình cũng khác, nhưng ta có thể cảm nhận được rất rõ ràng, người khi ấy cùng kẻ vai chiến đấu với Valkyrie chính là bản thân ta! Ý ta muốn nói là... liệu ta có phải là một nhân vật rất lợi hại nào đó thời cổ đại chuyển thể đầu thai hay không? Giống như truyền thuyết về luân hồi ấy!”

Nói đến đây, Bùi Kiều cũng mặc kệ hai người Cung Diệp Vũ và Valkyrie phản ứng ra sao, hần cứ thế nói tiếp: “Nếu như lúc ấy các người cảm thấy áp lực rất mạnh, thậm chí còn vượt qua cả Thế Giới Xà và Thần Chiến Binh trên Đảo Phục Sinh, vậy thì hần – hay là linh hồn núp trong ta, có thể có thực lực vô cùng mạnh mẽ, đủ sức địch lại con quỷ quái mới này. Vậy nên Valkyrie, người có cách nào thức tỉnh hần lại không? Giờ là lúc chúng ta cần tới sức mạnh của hần!”

Đúng lúc này thì từ trong màn khói bụi mù mịt lại vang lên một tiếng gầm lớn nữa. Mà lần này, đi kèm với tiếng gầm là một cơn gió lớn thổi quét tới, khói mù che trước mặt mọi người cũng theo đó bị thổi tan đi. Ngay sau đó, từ sâu trong màn khói bụi, một sinh vật có đôi cánh màu đen không lồ vỗ cánh bay thẳng ra, hình tượng của con quỷ quái kia lúc này cũng đã lộ rõ trước mặt ba người.

Đó là một con quỷ quái lai tạp quái dị... Một đôi cánh màu đen dài hơn 80m mọc trên một thân hình như làm bằng kim loại màu bạc cao khoảng 70m, giữa ngực còn có một quả cầu màu trắng sáng rực có đường kính khoảng 10m... Con quỷ quái này rõ ràng chính là phiên bản hợp thể của ba con quỷ quái Ma Vương là phiên bản thu nhỏ của Thế Giới Xà, Thần Chiến Binh và Thần Rồng Có Cánh!

Khoảng cách trăm mét xung quanh con quỷ quái này là một vùng không gian mờ ảo nhưng đó không phải trường khí thể gì cả. Ba người có thể cảm nhận được rất rõ ràng, con quỷ quái này thật sự có được thực lực Ma Vương cấp chân chính, toàn bộ trường khí thể của nó đều đã ngưng tụ vào trong cơ thể, không tiết ra ngoài một chút nào. Nguyên nhân của khu vực trăm mét mờ ảo kia, một là do nhiệt độ ở khu vực đó rất cao, không khí hỗn loạn làm ánh sáng bị bẻ cong khi đi qua, nhưng còn nguyên nhân đáng sợ hơn nữa: khu vực đó còn có trọng lực cao tới đáng sợ và hiện tượng không gian gấp khúc! Con quỷ quái này vậy mà lại có tất cả năng lực đặc trưng của ba con quỷ quái Thế Giới Xà, Thần Chiến Binh và Thần Rồng Có Cánh! Trọng lực, không gian, năng lượng!

Nhận ra được điều này càng khiến cho vẻ mặt của ba người trở nên khó coi hơn nữa. Đây đã không còn là phép tính $1 + 1 = 2$ đơn giản trong toán học nữa rồi! Khi mà ba loại năng lực cùng lúc tập trung vào một cá thể duy nhất, thực lực của nó sẽ điên cuồng tăng lên gấp năm, gấp mười lần. Nếu lúc trước ba người còn có ý tưởng thử sức, tìm điểm yếu của con quỷ quái này rồi hợp lực liều một phen, thì lúc này đây, ý tưởng duy nhất của cả ba chính là: chạy! Ngay lập tức chạy khỏi khu vực trung tâm ảo giới này bằng tốc độ nhanh nhất!

Nhưng khi ba người vô thức quay đầu nhìn lại phía sau, họ lập tức phát hiện ra một chuyện khiến cho tình hình của cả bọn trở nên vô cùng không ổn... Đó chính là sau vụ nổ lớn lúc nãy, tuy mấy nghìn con quỷ quái đã tan xác nhưng đồng thời, hành lang mà bọn họ đi vào – cũng là lối ra vào duy nhất của khu trung tâm này đã bị đánh sập hoàn toàn! Nói cách khác, nếu muốn rời khỏi khu vực trung tâm ảo giới rộng lớn này, một lần nữa trở lại bên trong mê cung, vậy trước hết phải dọn đi đống kim loại đã bị kín hành lang kia. Mà phải biết rằng thứ kim loại này cũng không hề giống đất đá bình thường, nó là một thứ kim loại mới có độ cứng và độ bền còn lớn hơn cả hợp kim Siêu Điện Từ, dù là Cung Diệp Vũ dốc hết sức đánh phá thì cũng phải mất tới vài phút mới có thể thông được đường... Phải biết rằng để đi qua được, không phải chỉ cần đục ra một lỗ nhỏ hay phá cửa, phá sàn nhà gì gì đó, mà là phải đánh nát khối lượng lên tới mấy chục nghìn tấn, thậm chí nhiều hơn nữa thứ kim loại màu bạc kia mới được!

“Nói cách khác... chúng ta chỉ có thể ứng chiến ư?” Giọng nói của Bùi Kiều đã có phần thể hiện sự bức bối, hần đưa mắt nhìn về phía hai người còn lại.

Khi Cung Diệp Vũ thấy rằng đã thực sự không còn đường lui, hần chẳng những không hề bức bối hay uể oải mà ngược lại, trên mặt hần lại đầy vẻ kiên định và hưng phấn... Đúng vậy, là cảm hứng hưng phấn của người chiến binh khi gặp phải một sự khiêu chiến rất lớn.

Bùi Kiều tức giận trừng mắt nhìn Cung Diệp Vũ rồi sẵng giọng nói: “Chớ có vội hưng phấn như vậy! Hiện giờ không phải lúc người đang một thân một mình chiến đấu, trừ hai người bọn ta ở đây còn có sáu tên đồng bọn ở phía sau cần người bảo vệ, một trong số đó còn là bạn gái của người đấy. Người muốn bọn họ đều toi mạng có hay sao? Trả lời ta đi!”

Gương mặt Cung Diệp Vũ vốn đang dần bùng lên vẻ hưng phấn, nghe vậy thì lập tức cứng đờ ra. Hần vừa lúng túng vừa không biết phải làm thế nào,

đành nói: “Ta biết, đương nhiên là biết! Nhưng ngoài chiến đấu ra thì chẳng lẽ ngươi còn cách nào tốt hơn sao? Chẳng phải giờ chúng ta chỉ còn duy nhất một cách là chiến đấu sao?”

“Đúng! Phải chiến đấu!” Bùi Kiều vẫn tức giận như cũ: “Nhưng không phải là cứ xông bừa lên, mạnh ai nấy đánh loạn xạ như kiểu của ngươi. Mới đây thôi, Valkyrie đã chứng minh cho chúng ta thấy rằng, nếu có sách lược hợp lý thì khả năng chiến thắng khi đối đầu với quỷ quái sẽ cao hơn rất nhiều! Valkyrie, ngươi có ý kiến gì về chuyện ta vừa nói không? Liệu trong người ta có thể tồn tại một ý thức với thực lực siêu cường nào đó không?”

Tới tận lúc này thì biểu cảm của Valkyrie vẫn rất lạnh nhạt, không sợ hãi mà cũng chẳng hưng phấn, cô chỉ trả lời Bùi Kiều với giọng đều đều: “Ngoài áp lực mà chúng ta đã từng cảm nhận được và những chiêu thức mà ý thức kia dùng khi điều khiển cơ thể ngươi chiến đấu trên Đảo Phục Sinh, ngươi còn bằng chứng nào chứng minh được rằng ý thức đó mạnh mẽ không?”

Bùi Kiều vội nói: “Ngươi không cảm thấy tốc độ tiếp cận tới thực lực Chân Ma đỉnh cao của ta là quá nhanh sao? Đó chẳng phải là một việc rất khó lý giải đó ư?” Nói đến đây, Bùi Kiều liền chỉ chỉ về phía những tia sáng trắng bạc ở ngoài rìa trường khí thể của mình, rồi hần lại nói tiếp: “Mới rồi, trước khi ta chiến đấu với phiên bản thu nhỏ của Thần Chiến Binh, trường khí thể của ta vẫn là trường khí thể bao dung nguyên bản. Đúng vậy, lúc đó nó không hề có bất cứ dấu hiệu hay uy lực nào của trường khí thể Chân Ma đỉnh cao, nhưng trong khi ta đang cùng chiến đấu với phiên bản thu nhỏ của Thần Chiến Binh, ý thức kia đã khống chế ta trong một thoáng chốc. Lúc ấy, hần đã sử dụng những quả cầu sét mà ta vẫn dùng theo cách...” Nói tới đó, Bùi Kiều duỗi một tay ra, nhanh chóng ngưng tụ ra một quả cầu sét giống như hần vẫn thường làm nhưng sau đó thì lại hơi khác một chút, hai người thấy tay hần khẽ chuyển động một chút. Sau đó, ngay dưới ánh mắt quan sát chăm chú của hai người, quả cầu sét từ từ biến đổi thành dạng dẹp dài, cuối cùng ngưng tụ thành một ngọn thương dài màu bạc, thời gian từ đầu tới cuối hết tới khoảng bốn, năm giây, mà thực tế thì tốc độ này đã là một trong những kết quả tốt nhất của hần!

Valkyrie và Cung Diệp Vũ đều là dân ‘nhà nghề’ của ‘nhà nghề’. Cung Diệp Vũ chính là người được tất cả mọi người thuộc giới linh hồn công nhận là người mạnh nhất thế giới, kinh nghiệm chiến đấu cũng như kiến thức của hần vô cùng phong phú là không cần bàn cãi. Có thể nói rằng, trong lĩnh vực chiến đấu, lĩnh vực về trường khí thể cũng như các phương thức chiến đấu của linh hồn, hần cũng đồng thời là người đứng đầu thế giới. Còn về Valkyrie, tuy không mấy nổi tiếng nhưng nếu đã là cường giả Chân Ma đỉnh cao ngưng tụ ra được trường khí thể thấy được bằng mắt thường thì chẳng lẽ kinh nghiệm và kiến thức còn hạn hẹp được hay sao? Thế nên sau khi nhìn thấy Bùi Kiều ngưng tụ ra ngọn thương màu bạc, cả hai đều không nói gì nữa mà cùng nhìn về phía hần với vẻ rất nghiêm túc.

Cung Diệp Vũ nói với vẻ rất nghiêm túc: “Đây là... kỹ xảo của Chân Ma đỉnh cao. Mà có khi còn cao hơn cả kỹ xảo của Chân Ma đỉnh cao một chút, tuy nhiên có thể khẳng định là kỹ xảo này mạnh mẽ tới phi thường! Ngươi nói là cái ý thức kia đã dạy cho ngươi kỹ xảo này à?”

“Kỹ xảo của Chân Ma đỉnh cao? Đó là cái gì?” Bùi Kiều đầu tiên là thoáng sững sờ, nhưng sau đó vẫn vội gật đầu nói: “Cũng không phải là ý thức kia dạy ta, mà là khi hần điều khiển cơ thể ta thì có sử dụng kỹ xảo này. Giờ ta làm đây chẳng qua chỉ là bắt chước cách của hần mà thôi. Vậy đây, các ngươi cảm thấy cái ý thức này có mạnh mẽ hay không?”

Chú thích:

1. Doujinshi: Thể loại truyện tranh (manga Nhật) do các họa sĩ không chuyên tự sáng tác và in ấn, không thông qua nhà xuất bản. Nữ doujinshi là các tác giả nữ của thể loại này. Ban đầu là cách gọi chung chung các tác giả nữ. Nhưng sau này, vì tác giả Doujinshi nữ thường viết truyện nam - nữ, đồng tính nên sau này, cụm từ Nữ Doujinshi được hiểu luôn là các tác giả vẽ Doujinshi về đề tài tình dục đồng tính hoặc tương tự.

Bạn đang đọc truyện *Tử Vong Khai Đoan* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Q.5 - Chương 67: Cuồng Chiến Ma Vương! (4)

Dịch: Shun

Valkyrie và Cung Diệp Vũ liếc nhìn lẫn nhau một cái. Tới lúc này, con quỷ quái do ba con Ma vương cấp dung hợp lại đã mở mắt, tuy vẫn chưa có hành động gì, cũng chưa chạy tới tấn công ba người nhưng áp lực nó tỏa ra thì đã càng ngày càng lớn. Nhờ cảm nhận bằng trường khí thể mà ba người biết quá trình hợp thể của quái vật này đã sắp hoàn tất, sau đó nó có thể sẽ triển khai tấn công ba người bất kỳ lúc nào!

Valkyrie nói với Bùi Kiều: “Mỗi giai đoạn cụ thể của linh hồn thể đều có các ứng dụng cụ thể, thiết thực đối với tăng trưởng thực lực của linh hồn. Ví dụ như Nhập Ma cấp là học được cách tiêu đốt Năng Lượng Tiêu Chuẩn để làm gia tăng tốc độ, sức mạnh, tốc độ phản ứng. Các chiêu thức và kỹ xảo chiến đấu trong giai đoạn này đều được sáng tạo và nghiên cứu ra trên cơ sở đó. Tiến thêm một bước, đạt tới Chân Ma cấp, lúc này thì các chiêu thức và kỹ xảo chiến đấu lại liên quan tới trường khí thể và Giải Phóng – các năng lực đặc trưng của Chân Ma cấp. Ta nghĩ là những điều này ngươi đều biết rõ đúng không? Vậy khi tiến thêm một bước, thực lực đạt tới Chân Ma cấp đỉnh cao thì sao? Sau khi có được trường khí thể thực thể hóa, chiêu thức và kỹ xảo chiến đấu sẽ lại được cải tiến một lần nữa. Mà vừa rồi, kỹ xảo làm biến đổi quả cầu sét thành mũi mâu sấm sét, chắc hẳn chính là một kỹ xảo chiến đấu cao hơn cả kỹ xảo của Chân Ma đỉnh cao... Đó là kỹ xảo chiến đấu của Ma Vương cấp!”

Thật ra thì những chuyện này Bùi Kiều cũng đều biết. Từ sau khi trở thành linh hồn, ngoài những tư liệu công khai lấy được từ tổ chức linh hồn hoặc nghe được một vài thông tin từ các đoàn đội lâu năm, hần chẳng hề có thầy giáo nào chỉ dạy, vậy nên các kỹ xảo chiến đấu của hần thực tế đều là được hoàn thiện thông qua thực chiến. Cũng chính vì vậy nên trong giới linh hồn mới có quan niệm đánh giá thực lực một người dựa theo thời gian người đó chết, dù

sao thì chết càng lâu, kinh nghiệm chiến đấu sẽ càng nhiều, càng dễ sáng tạo ra chiêu thức hoặc kỹ xảo các loại.

Ví dụ như Cung Diệp Vũ, dựa trên cơ sở là cảnh giới Chân Ma cấp đỉnh cao, hấn sáng tạo ra Tử Lôi Dao Pháp cực mạnh cực nhanh, đánh đâu thắng đó, có thể nói đó chính là chiêu thức và kỹ xảo chiến đấu hạng nhất trên cả thế giới. Hay ví như cường giả Chân Ma cấp người Đức Nowitz Talon – kẻ mạnh nhất thế giới trước khi Cung Diệp Vũ xuất hiện, hấn cũng căn cứ trên trường khí thể và Giải Phóng của mình để sáng tạo ra Thánh Lam Quyền của mình, uy lực cũng lớn đến không thể tưởng tượng. So ra, tuy tài năng và vận số của Bùi Kiều cũng thuộc dạng được trời thương, chỉ sau một thời gian ngắn đã tiến cấp Chân Ma, còn dung hợp được ý chí bao dung của trời đất, nhưng nếu thực sự so sánh về kỹ xảo chiến đấu và chiêu thức thì hấn quả thật còn kém Cung Diệp Vũ hay những Chân Ma cấp khác nhiều lắm. Cái này là vấn đề liên quan tới kinh nghiệm chiến đấu, cần thời gian tích lũy và đúc kết, nếu không thì hấn sẽ chẳng thể tự sáng tạo được chiêu thức hay kỹ xảo chiến đấu của riêng mình.

Thế mà lúc này, Valkyrie lại nói cho hấn biết rằng mấy động tác vung vẩy ngón tay, biến quả cầu sét thành mũi mâu màu bạc vừa rồi của hấn, lại là kỹ xảo chiến đấu của Ma Vương cấp? Thế chẳng phải là mạnh tới mức quá đáng rồi à!? Có điều, nghĩ kỹ thì cũng đúng, sức công phá của mũi mâu bạc này thật sự là lớn đến không thể tin nổi, vậy mà có thể làm bị thương con Ma Vương cấp là phiên bản thu nhỏ của Thần Chiến Binh. Hơn nữa, thứ này cũng tiêu tốn của hấn rất ít, không phải đắn đo quá nhiều như khi dùng Giải Phóng. Rất có thể nó đúng là kỹ xảo của Ma Vương cấp.

“Nói một cách khác, ý thức kia chỉ ít cũng có thực lực Ma Vương cấp?” Bùi Kiều đương nhiên là hiểu rõ sự mạnh mẽ của kỹ xảo cấp Ma Vương cũng như ý nghĩa của nó. Hấn lại liếc nhìn về phía con quỷ quái dung hợp ở phía xa xa. Quái vật này rõ ràng là đã mở được mắt ra, trong mắt nó chiếu ra từng luồng sáng bạc lờ lờ giống như tia laser định vị của súng ống vậy. Tuy lúc này nó còn chưa có hành động gì nhưng chỉ riêng uy thế đã quá mức kinh khủng, áp lực nó gây ra thậm chí còn mạnh hơn cả hình chiếu của Thế Giới Xà và Thần Chiến Binh lúc trên Đảo Phục Sinh, tuy còn cách xa nó hơn mười mấy nghìn mét nhưng ba người đều cảm thấy áp lực như của đại quân hàng trăm nghìn người ngưng tụ lại một chỗ, qua đó có thể thấy được thực lực của con quỷ quái này kinh khủng tới mức nào... Hoặc có thể nói rằng, đây mới là thực lực của Ma Vương cấp! Không phải một cái hình chiếu với 20 -30% thực lực, mà là Ma Vương cấp chân chính!

“Vậy hãy để cái ý thức kia của ta xuất hiện đi!” Bùi Kiều nhìn về phía Valkyrie nói: “Ta muốn mượn dùng lực lượng của hấn, thân thể các loại có thể tạm thời giao cho hấn! Có cách nào làm được việc này không?”

“Đi chết đi...”

Valkyrie nghe xong câu hỏi của Bùi Kiều, không ngờ cô lại nhàn nhạt trả lời như vậy, khiến cho cả Bùi Kiều và Cung Diệp Vũ đều đồng thời ngẩn ra. Hai người chưa bao giờ tưởng tượng được là Valkyrie cũng biết nói những câu như vậy, điều đó khiến về mặt bọn hấn chột thộn ra, hoàn toàn không biết phải phản ứng thế nào.

“Theo như những gì mà ngươi đã nói, khi ngươi gặp phải nguy hiểm cực độ hoặc đã gần chết, hoặc là tâm trạng của ngươi bị kích động, hoặc ngươi gặp phải sự vật, sự việc nào đó mà ý thức kia thân quen hay e ngại, thì nó sẽ tự xuất hiện. Thế nên, muốn cho ý thức kia xuất hiện thì cũng chỉ có hai cách, nhưng chúng ta lại không biết ý thức kia thân quen hay e ngại điều gì, thế nên chỉ còn có một cách mà thôi, đó chính là ngươi chết hoặc sắp chết. Khi đó, nếu ý thức kia còn muốn tiếp tục bảo vệ ngươi thì nó sẽ lại xuất hiện thôi.” Valkyrie cũng chẳng hề để ý tới về mặt quái dị của hai người, cô vẫn nói bằng giọng đều đều nhưng đôi mắt thì nhìn chăm chăm về phía con quỷ quái pha trộn khổng lồ phía xa, rõ ràng là cô cũng vô cùng e ngại quái vật này.

“Nhưng chết rồi thì làm sao sống lại được nữa?” Cung Diệp Vũ dường như nghe mà không rõ ý tứ trong lời nói của Valkyrie. Ý của cô cũng không phải là bảo Bùi Kiều thật sự chết đi mà là muốn hấn rơi vào hoàn cảnh vô cùng nguy hiểm, vào chỗ chết để tìm đường sống, điều này thì Bùi Kiều hoàn toàn hiểu.

Nhưng phải biết rằng đây cũng không phải diễn kịch hay giả vờ gì đó, mà là thực sự gần chết! Lỡ như có chuyện gì không lường trước được xảy ra với ý thức kia, khiến nó không thể xuất hiện... Vậy chẳng phải Bùi Kiều sẽ thực sự toi đời hay sao?!

Ngay khi Bùi Kiều đang thoáng chần chừ thì đúng lúc này, quái vật khổng lồ cao ít nhất 70 -80m, lưng có hai cánh, mắt chiếu ánh sáng kia bỗng ngửa đầu gào lớn một tiếng. Với trung tâm là cơ thể nó, không gian trong phạm vi nghìn mét xung quanh lập tức rơi vào trạng thái vô cùng hỗn loạn. Trọng lực, không gian, nhiệt độ, ba loại quy tắc khác biệt hòa trộn vào nhau, khiến cho cả không gian nghìn mét kia rơi vào trạng thái vô cùng đáng sợ. Cứ nhìn vào sự kinh khủng đó thì rất có thể, Nhập Ma cấp bình thường chỉ cần đi vào bên trong đó vài chục giây, có lẽ không cần con quỷ quái kia tấn công trực tiếp, cũng sẽ không chịu nổi mà nổ tan xác rồi.

Sau khi gào lên một tiếng, con quỷ quái pha trộn kia bắt đầu di chuyển một cách nhanh chóng về phía ba người bên này, mà rõ ràng là mỗi bước của nó chỉ có thể đi qua khoảng 30 -40m, nhưng khi chân nó hạ xuống thì cơ thể đã xuất hiện ở cách đó 200 -300m, cách thức giống như dịch chuyển tức thời hoặc rút ngắn không gian vậy! Rõ ràng mắt nhìn ra một khoảng cách nhưng thực tế lại được xa hơn hàng chục lần, điều này làm tính toán và nhận thức của người đối diện hoàn toàn trở nên sai lầm, cảm giác như đánh vào bông gòn, khiến cho ba người cảm thấy cực kỳ khó chịu.

“Được rồi! Nói nhiều như vậy là đủ rồi. Bùi Kiều, nếu ngươi muốn gọi cái ý thức kia ra thì làm nhanh đi! Nếu không thì... Ta sắp không nhịn được nữa rồi đấy!” Cung Diệp Vũ bỗng nhiên quay vút lại nhìn Bùi Kiều, hấn nói xong rồi lại lần nữa nhìn về phía con quỷ quái hỗn hợp phía xa đang xông tới, trường khí thể thuần một màu tím bỗng tràn ra xung quanh. Cùng lúc, một cỗ áp lực bắt đầu phát ra từ trên người hấn... Đó không phải áp lực do trường khí thể tạo ra mà là áp lực thuần túy về mặt tinh thần. Đó là điều mà Chân Ma cấp – dù là Chân Ma đỉnh cao cũng không tài nào làm nổi. Đó, là thực lực của Ma Vương cấp!

Sau khi áp lực tinh thần xuất hiện trên người Cung Diệp Vũ, trường khí thể màu tím vốn đang tràn ngập xung quanh lập tức co rút vào trong cơ thể hấn. Chỉ sau một, hai giây ngắn ngủi, trường khí thể màu tím đã cô đọng lại thành một lớp giống như vật chất mỏng tựa tờ giấy, dán sát trên da của hấn. Nháy mắt sau đó, Cung Diệp Vũ ngửa mặt lên trời, hét lớn một tiếng, ý chí bá đạo đại biểu cho trường khí thể của hấn chợt bùng lên vô cùng mạnh mẽ. Tuy rằng so sánh một ý chí với vật chất có vẻ không thỏa đáng cho lắm, nhưng sự thực là với Valkyrie và Bùi Kiều đang đứng bên cạnh Cung Diệp Vũ, khi tên kia hét lớn, cả hai đều cảm thấy như mình bỗng rơi vào bên trong một loại vật chất có tính chất bá đạo, mãnh liệt như biển rộng, lao nhanh như sóng thần, trong thoáng chốc, họ có cảm giác như mình sắp đứng không vững vì bị ý chí thuần túy bá đạo kia bao trùm!

Đến khi hai người tỉnh táo lại, trường khí thể cô đọng thành lớp mỏng trên da của Cung Diệp Vũ đã biến mất, thay vào đó, trên người hắn xuất hiện một bộ giáp thuần màu tím!

Chất liệu của bộ giáp này, dường như không phải vàng, cũng không phải gỗ, không phải kim loại mà cũng không phải đất đá, hầu như bao bọc toàn bộ thân thể Cung Diệp Vũ, trên bộ giáp dường như được khắc ấn đầy những ký hiệu phù văn, như quý thần, như rồng hổ, huyền diệu vô cùng, khó có thể tưởng tượng, mỗi khi Cung Diệp Vũ cử động, bộ giáp lại ánh lên màu tím huyền ảo, giống như một kiệt tác nghệ thuật bậc nhất thế gian, khiến cho ai nấy phải nhìn vào trầm trồ. Cung Diệp Vũ vốn chỉ cao 1m8 nhưng giờ này cả thân thể đã cao tới gần 3m, mà trừ khuôn mặt lộ ra thì mọi chỗ da thịt trên người hắn đều được phủ kín, khiến hắn nhìn qua giống như một người máy đến từ tương lai, uy mãnh tới khó mà hình dung.

“Đây... Chính là sức mạnh của Ma Vương cấp đó sao?”

Ngay cả bản thân Cung Diệp Vũ cũng không nghĩ rằng mình đột nhiên lại có sự biến đổi như vậy. Theo bản năng, hắn nắm chặt hai quả đấm của mình lại, bộ giáp kia lại dường như chính là một phần cơ thể của hắn, cử động rất thoải mái, dễ dàng, trong nắm tay lại tỏa ra từng luồng điện màu tím, dường như đó không phải nắm đấm của hắn mà là một quả cầu sấm sét vậy. Cung Diệp Vũ có cảm giác tràn trề sức mạnh, như thể một quả đấm cũng đủ sức hủy diệt thế giới, điều đó khiến hắn không nhịn được mà cười phá lên ha ha. Tính tình hắn vốn thuộc loại phóng khoáng – đó là nói dễ nghe, còn nói khó nghe chút thì chính là kẻ thô thiển không tìm không phổi, nên sau khi buông quả đấm ra, hắn rõ ràng lại như trẻ con nhay lò cò bặt chân một hồi. Sau khi ‘thử nghiệm’ một loạt động tác sau, hắn lại lần nữa cười phá lên.

“Bùi Kiều! Có lẽ người không cần phải mạo hiểm gọi cái ý thức kia ra nữa đâu. Sức mạnh của Ma Vương cấp thật quá kinh khủng, quả thật là mạnh mẽ hơn Chân Ma đỉnh cao gấp hàng chục, hàng trăm lần! Giờ người hãy xem ta này, ha ha ha...”

Bỗng nhiên đột phá đến Ma Vương cấp, lửa giận vì lúc trước bị sức mạnh của con quỷ quái dung hợp kia áp đảo lúc này lập tức bùng lên, Cung Diệp Vũ rống to một tiếng với Bùi Kiều và Valkyrie, sau đó đập mạnh một cái, vọt ra xa mấy nghìn mét, lao về phía con quỷ quái dung hợp.

Khi hai người Bùi Kiều đứng cạnh Cung Diệp Vũ, họ có thể thấy rõ ràng lúc trường khí thể bá đạo của hắn ngưng tụ thành bộ giáp màu tím, ý chí bá đạo và áp lực tinh thần thuần túy cùng đồng thời xuất hiện trên người hắn. Tuy áp lực đó còn kém xa con quỷ quái dung hợp, thậm chí cũng không thể bằng được Thế Giới Xà và Thần Chiến Binh trên Đảo Phục Sinh, nhưng hai người Bùi Kiều có thể cảm nhận rõ ràng: Cung Diệp Vũ lúc này đã mạnh gấp mười lần khi hắn chưa ngưng tụ ra áo giáp, thậm chí còn cao hơn nữa... Lúc Cung Diệp Vũ vung vẩy tay chân như một đứa trẻ, vền vền chỉ là mấy động tác lung tung nhưng đứng ngay gần bên, hai người rõ ràng thấy có gió xẹt cắt qua mặt làm đau nhức. Phải biết rằng, trong hai người thì một người là Chân Ma đỉnh cao, một người gần đạt tới Chân Ma đỉnh cao, nhờ có giác quan thứ sáu, nên nếu bị đánh lên thì dù hai người không phát hiện ra, trường khí thể cũng sẽ tự động tiến hành phòng ngự. Điều đó cho thấy, mấy cái vung vẩy tay chân của Cung Diệp Vũ hoàn toàn không có ác ý nhưng lại ẩn chứa sức mạnh vô cùng kinh khủng, hoàn toàn vượt khỏi phạm trù sức mạnh của Chân Ma cấp hay Chân Ma cấp đỉnh... Quả thật đã không hơn kém bao nhiêu so với Giải Phóng!

“Đúng rồi, một trong những dấu hiệu của thực lực Ma Vương cấp là có thể luôn luôn ở trong trạng thái Giải Phóng, chẳng lẽ giờ Cung Diệp Vũ đang ở trong trạng thái Giải phóng?” Bùi Kiều lúc này vẫn đang choáng ngợp vì sức chiến đấu vô cùng mạnh mẽ mà Cung Diệp Vũ mới thể hiện, một hồi lâu sau hắn mới thì thào nói: “Có khi hắn thật sự đấu được với con quỷ quái dung hợp này cũng nên. Ma Vương cấp thật quá mạnh mẽ, như thể biến thành một sinh vật khác vậy! Biết đâu hắn thực sự có thể...”

Nhưng Valkyrie lại cắt đứt lời hắn bằng một câu trả lời đầy khinh thường: “Đúng vậy, đột nhiên có được sức mạnh thật lớn sẽ khiến bất kỳ ai cũng có cảm giác rằng mình đã vô cùng mạnh mẽ, cảm thấy mình không cần phải e ngại bất cứ kẻ thù nào. Nhưng người đã nghĩ đến chưa? Cung Diệp Vũ chỉ mới tiến cấp Ma Vương mà thôi, hơn nữa còn là vừa mới tiến cấp chưa được 5 phút, liệu hắn sẽ biết được loại kỹ xảo hay chiêu thức nào của Ma Vương cấp chứ? Nếu có mười phần thực lực mà phát huy được năm, sáu phần đã có thể nói là hắn rất đáng nể rồi! Thế nên hắn lúc này vẫn chưa thể là đối thủ của con quỷ quái hỗn hợp kia. Chính vì vậy... Người vẫn cứ đi chết đi.” Nói tới đó thì Valkyrie chợt nháy đôi mắt trong vắt như nước của mình, lại kết hợp với dung mạo nghiêng nước nghiêng thành của cô, khiến người ta có cảm giác như vừa rồi cô mới mở lời mời người ta hẹn hò chứ không phải nói mấy chữ ‘đi chết đi’ đầy ác ý...

Bùi Kiều cười khổ đến méo mặt, hắn cũng không biết là mình nên trả lời như thế nào mới ổn, có điều giờ cũng không phải lúc thích hợp để nói chuyện. Vì Cung Diệp Vũ đã dẫn đầu vọt về phía con quỷ quái dung hợp kia nên Bùi Kiều và Valkyrie cũng không thể không lao theo tên kia. Có điều là tốc độ của hai người dù sao cũng chậm hơn hẳn kẻ phía trước, khi hai người mới chạy được khoảng 2 -3km thì ở phía trước, cách đó hơn 6 -7km, một luồng sét tím và con quỷ quái dung hợp đã đâm sầm vào nhau. Tại nơi va chạm, một tia sét cực lớn lóe lên rồi ầm ầm nổ vang, tạo thành một đám mây hình nấm bốc cao hàng trăm mét, sóng chấn động lan ra bốn phía, giống như sóng thần ồ ạt tàn phá khắp nơi.

Khi sóng chấn động kéo tới, Bùi Kiều và Valkyrie lúc này còn đang ở cách đó mấy nghìn mét cũng bị cuốn đi, bị thổi bay ra xa tới vài trăm mét mới có thể gắng sức dừng lại được. Trước mắt bọn họ, một đám khói bụi có hình dáng của một đám mây hình nấm loại nhỏ bốc cao tới vài trăm mét rồi chạm tới trần nhà, nó sôi sục, quét sạch mọi thứ gặp phải, mà bên trong đám mây khói bụi đó còn có từng hồi tiếng sấm liên tục nổ vang, sóng chấn động liên tục lan ra từ bên trong như vô cùng vô tận. Hai người Bùi Kiều và Valkyrie còn chưa thực sự tới gần chiến trường mà đã giống như người bình thường trong cơn bão tố, đi lại nửa bước cũng khó khăn! Trong một thoáng chốc, cả hai quay sang nhìn nhau với vẻ khiếp sợ, bọn họ vốn đã đánh giá rất cao sức chiến đấu của Ma Vương cấp, nhưng khi đứng trước chiến trường của hai tên Ma Vương, chẳng lẽ đến cả năng lực tham chiến họ cũng không có?

“Giải phóng đi!” Hai tay Valkyrie nắm chặt thanh kiếm thập tự lớn của mình rồi cô nói với Bùi Kiều bằng giọng bình thản. Tiếp theo, toàn thân cô bùng lên ánh sáng chói mắt mà rực rỡ, giống cô chợt biến thành một cầu vồng thực sự. Đến khi ánh sáng kia dần yếu đi, Valkyrie đã ngồi trên con pegasus màu bạc của cô, nhưng không chỉ có vậy, trên lưng cô còn xuất hiện một đôi cánh màu trắng bạc. Hình tượng cô lúc này thật chẳng khác gì thiên sứ được miêu tả trong kinh thánh, chỉ khác là cánh của cô màu trắng bạc chứ không phải thuần trắng như thiên sứ. Hình tượng kết hợp với dung mạo mỹ lệ của Valkyrie, cô như đã thực sự hóa thành một thiên thần. Ngoài sự biến đổi của bản thân Valkyrie, thanh kiếm thập tự lớn trong tay cô cũng có biến hóa, đốc kiếm (1) rõ ràng đã kéo dài ra hai bên và biến thành hình dạng của một đôi cánh chim bằng kim loại dài khoảng một mét. Tổng thể thanh kiếm cũng trở nên to lớn, tuy không biến thành một thanh kiếm khổng lồ như Tử Lôi Dao nhưng cũng đã dài tới chừng hai mét, trên thân kiếm không ngừng có

từng vàng sáng rực rỡ như cầu vồng lóe lên, thể hiện rõ phong thái của trường khí thể Chân Ma đỉnh cao.

“Được! Giải Phóng!”

Bùi Kiều không chậm trễ, hần cũng lập tức rống to lên một tiếng. Lúc này, ngoài việc điên cuồng thiêu đốt chấp niệm, cả trường khí thể bao dung đã có được một vài tia sáng trắng cũng được hần đồng loạt thiêu đốt. Với việc cả hai loại năng lượng được thiêu đốt đồng thời, cơ thể hần bắt đầu trở nên to lớn, cùng lúc trong cơ thể hần còn có những luồng lôi điện màu bạc âm âm trào ra rồi nhanh chóng ngưng tụ thành một con ngựa tám chân vô cùng tráng kiện phía dưới hần. Tới lúc con ngựa hoàn toàn thành hình thì cơ thể lôi điện của hần đã cao tới 10m, con ngựa tám chân ngựa đầu hí vang một tiếng rồi trở Bùi Kiều chạy tới giữa không trung.

Giữa không trung, một luồng sáng như cầu vồng và một luồng sáng màu trắng bạc phóng đi với tốc độ vô cùng nhanh, chỉ sau vài giây đã vượt qua khoảng cách mấy nghìn mét, vọt mạnh vào bên trong đám mây hình nấm. Thứ đầu tiên họ phải đối mặt chính là tầng không gian không ổn định cực kỳ nguy hiểm bao quanh con quỷ quái dung hợp.

Đầu tiên là nhiệt độ cực cao, thậm chí còn kịch liệt hơn lửa thiêu trực tiếp vài phần, sau đó là cơ thể chợt trở nên nặng nề, tốc độ của cả pegasus lẫn con ngựa tám chân đều bị giảm đi hơn nửa, hơn nữa còn đang có dấu hiệu bị kéo dần xuống mặt đất. Nhưng điều làm hai người khó chịu hơn cả là không gian vặn vẹo và biến đổi của nơi này, rõ ràng là đã bay được mấy trăm mét, thậm chí gần nghìn mét nhưng khi cảm ứng bằng trường khí thể thì hai người thực ra mới bay đi được vài chục mét, mà có khi thấy chỉ còn cách chiến trường trung tâm chỉ vài chục mét nhưng nháy mắt sau lại thấy còn cách nơi đó tới vài trăm mét, loại biến đổi chợt nhanh chợt chậm, chợt xa chợt gần này xảy ra rất đột ngột, làm người ta cảm thấy tức tới điên người.

Nhưng cũng may là thực lực cả hai dù sao cũng không tầm thường, ngoài việc đều đang Giải Phóng thì đều có trường khí thể tăng cường phòng ngự. Sau khi hai người bung trường khí thể của mình ra, tuy vẫn cảm thấy khó chịu với nhiệt độ cao, trọng lực tăng cao và sự vặn vẹo không gian nhưng sự ảnh hưởng của ba thứ này với họ đã hạ xuống rất thấp. Cứ như vậy, nhờ vào sự cảm ứng của trường khí thể, hai người cuối cùng cũng thoát khỏi khu vực hỗn loạn, nhảy vào chiến trường trung tâm!

Chú thích:

1. Đốc kiếm: Chính là phần thanh ngang chắn giữa chuôi kiếm và cán kiếm.

Bạn đang đọc truyện *Tử Vong Khai Đoan* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Q.5 - Chương 68: Cuồng Chiến Ma Vương! (5)

Dịch: Shun

Nếu khu vực gần nghìn mét bên trong đám mây hình nấm tràn đầy khói bụi thì chiến trường trung tâm lại là một khu vực quang đãng, trống trải. Đây là một không gian có diện tích ước chừng 200 -300m² không có mấy may một hạt bụi nào. Ở trong này, chỉ có duy nhất một bóng người màu tím đang chạy vòng quanh tấn công con quỷ quái dung hợp, mỗi lần hần đánh xuống đều gây ra những tiếng động âm âm như sấm, đinh tai nhức óc khủng khiếp, hơn nữa các đòn tấn công đó còn gây ra sóng chấn động thổi quét cho khói bụi xung quanh càng lúc càng tan đi. Hai người Bùi Kiều đã phải vất vả chống đỡ những làn sóng chấn động đó mới có thể đi vào được chiến trường trung tâm. Mà cảnh tượng đầu tiên hai người thấy lại là con quỷ quái dung hợp kia nhấc chân, đập trúng bóng người màu tím một cái rất mạnh. “Rầm” một tiếng lớn, bóng người màu tím đã bị đập bay tít vào trong màn khói bụi, không biết đã văng tới tận đâu.

Tuy con quỷ quái dung hợp kia cao tới 70 -80m nhưng động tác lại vô cùng linh hoạt. Sau khi đập bay Cung Diệp Vũ, nó liền giơ một tay lên, trong lòng bàn tay lập tức xuất hiện một đám khí đen tối. Đám khí này nhanh chóng thu nhỏ và ngưng tụ thành một quả cầu lớn cỡ vài mét. Ngay sau đó, con quỷ quái dung hợp liền ném quả cầu đen kia về phía Cung Diệp Vũ bị đánh bay.

Lúc đám khí đen kia xuất hiện rồi sau đó ngưng tụ lại thành một quả cầu, cả Bùi Kiều lẫn Valkyrie đều đồng thời cảm nhận từ quả cầu đó sinh ra một lực hút vô cùng đáng sợ. Thậm chí không chỉ hai người họ, cả màn khói bụi và các mảnh vỡ xung quanh cũng bị quả cầu đen đó hút vào. Khi quả cầu đen bị ném bay vào trong màn khói bụi, nó bay đến đâu thì hút hết khói bụi xung quanh vào bên trong đến đấy, từ đó rõ ràng đã ‘vẽ’ ra một con đường không có khói bụi trong đám mây hình nấm. Trọng lực của quả cầu đó thật vô cùng đáng sợ!

“Pháo Co Rút... Không phải, không phải Pháo Co Rút, uy lực của cái này nhỏ hơn rất nhiều! Đây hẳn là hàng nhái của Pháo Co Rút!” Bùi Kiều đầu tiên là kinh hãi hô lên, có điều sau đó hần lại lập tức thay đổi nhận định của mình. Dù sao thì hần cũng đã chính mắt nhìn thấy Pháo Co Rút thật sự trên Đảo Phục Sinh, tuy lần đó cũng chỉ có khoảng 10 -20% sức công phá của Pháo Co Rút mạnh nhất nhưng vẫn mạnh hơn cái quả cầu đen nho nhỏ vừa rồi vô số lần, ít ra thì quả cầu đen nho nhỏ này không khiến hần cảm thấy không thể địch nổi, hần thấy dù là chính mình cũng có thể chống cự được sự oanh kích của quả cầu đen đó. Thế nên hần quyết định mặc kệ quả cầu đen đó sẽ bay đi đâu, lập tức bắt đầu ngưng tụ ra một quả cầu sét trong tay, ngón tay nhẹ nhàng chuyển động, một lần nữa sử dụng kỹ xảo chuyển đổi cầu sét mà mình học được. Sau đó, một mũi mâu màu bạc dài tới chừng 5-6m đã xuất hiện trong tay hần, rồi không chút do dự, hần phóng mạnh mũi mâu bay về phía con quỷ quái dung hợp.

Uy lực của mũi mâu bạc này thật sự không tầm thường, không hổ là kỹ xảo chiến đấu được Valkyrie nhận định là kỹ xảo của Ma Vương cấp. Ánh chớp màu bạc sau khi lóe lên vài cái thì đã đâm trúng lồng ngực con quỷ quái dung hợp, ngay tại nơi va chạm, một ánh điện quang màu bạc bùng lên dữ dội.

Thực tế, thân thể của con quỷ quái hợp thể này chính là thân thể của Thần Chiến Binh, Thế Giới Xà thì biến thành cánh và Thần Rồng Có Cánh biến thành trung tâm cung cấp năng lượng. Dù là nhìn kiểu nào thì người ta cũng sẽ thấy quả cầu năng lượng ánh sáng kia chính là vị trí quan trọng nhất, thế nên mục tiêu tấn công đầu tiên của Bùi Kiêu đương nhiên chính là quả cầu ánh sáng đó. Ngay khi mũi mâu nổ tung, trung tâm năng lượng đó cũng lập tức phun ra một luồng lửa màu trắng sáng rực, ngọn lửa này có nhiệt độ cao tới mức vô cùng đáng sợ, dù hai người ở cách con quỷ quái dung hợp tới mấy trăm mét nhưng vẫn cảm nhận thấy sóng nhiệt rất mặt ập tới, cả hai không thể không lập tức lùi lại. Phải tới khi đã lùi lại tới 500 - 600m thì nhiệt độ xung quanh mới giảm xuống một chút. Hai người nhìn kỹ lại thì thấy mặt sàn kim loại nơi con quỷ quái kia đứng đã bị hòa tan một lớp mỏng còn ánh điện quang do mũi mâu bạc phát nổ thì đã hoàn toàn biến mất, về phần quả cầu năng lượng thì vẫn nằm ngay ngắn trên ngực con quỷ quái mà không hư hại chút nào.

Cả Bùi Kiêu và Valkyrie đều nhìn thấy vẻ hoảng sợ trong mắt nhau, rồi không chờ cho bọn họ kịp làm gì, con quỷ quái dung hợp phía xa bỗng ngửa đầu lên trời gào lớn một tiếng. Tiếng của nó giống như loài chim hót, cũng giống như tiếng rồng ngâm, lại có cả âm điệu ken két như tiếng kim loại cọ sát. Sau khi gầm lên một tiếng xong, nó liền giang rộng đôi cánh rồng trên lưng, tiếp theo, quả cầu năng lượng ánh sáng trước ngực nó bỗng chốc phát sáng chói lọi. Chớp mắt sau, hai luồng lửa một đen một trắng giống như hai con rồng lửa được phóng ra từ đó, lao về phía hai người Bùi Kiêu.

“Nguy hiểm!”

Bùi Kiêu rống to một tiếng, cũng không để ý xem Valkyrie có nghe thấy hay không, lập tức kéo mạnh dây cương của con ngựa tám chân, lao lên cao hơn trăm mét, đồng thời cố gắng tránh sang một bên, cuối cùng mới suýt soát tránh được hai luồng lửa hình rồng một đen một trắng. Nhưng khi hai luồng lửa hình rồng bay qua dưới chân hắn, nhiệt độ cao khủng khiếp vẫn thiêu cháy quần áo trên người. Tuy sau đó ngọn lửa trên người đã nhanh chóng bị trường khí thể của hắn dập tắt nhưng từ đó đã có thể thấy được hai luồng lửa hình rồng kia có uy lực kinh khủng tới nhường nào. Sau khi đã bay xa hơn 3000m, hai luồng lửa hình rồng kia mới dần xuống đất, gây ra một vụ nổ lớn, tạo thành một cột lửa bốc cao ngút trời. Ngọn lửa ấy thậm chí chạm tới trần nhà kim loại trên cao vài trăm mét, khiến cho một mảng lớn trần nhà bị hòa tan thành dạng lỏng rồi trút xuống như một cơn mưa nhỏ. Còn trên mặt đất, nơi cột lửa bốc lên cao lúc này đã tạo thành một cái hồ đầy kim loại hóa lỏng, không những vậy, cái hồ đó còn đang từ từ mở rộng theo sự lan ra của ngọn lửa. Dù đứng cách xa mấy nghìn mét người ta cũng vẫn có thể cảm nhận được nhiệt độ khủng khiếp nơi đó, từ đây có thể thấy được sức công phá của cột lửa kia kinh khủng tới mức nào.

“Quá sức kinh...” Bùi Kiêu nhìn về phía cột lửa kia mà kinh sợ tới không khép được miệng lại, hắn gần như lẩm bẩm nói một mình.

“Tránh ra!”

Bùi Kiêu còn chưa nói dứt câu thì bỗng nghe thấy có tiếng hét của Valkyrie vang lên phía xa. Sự việc đột ngột, hắn chỉ kịp dùng hết sức vận hành trường khí thể bao phủ cơ thể. Nhưng đáng tiếc! Một luồng lực vô cùng kinh khủng bỗng bất ngờ xuất hiện ở ngay sau hắn, nhẹ nhàng đập nát lớp bao bọc của trường khí thể bao dung! Thậm chí, một chút sức chống cự cũng không có! Thậm chí, không gian nơi hắn đứng cũng bị đánh vỡ! Một tiếng “ầm” lớn vang lên, con ngựa tám chân hắn đang cười bị nghiền nát đầu tiên, sau đó đến lượt thân thể hắn cũng dần dần vỡ nát thành nhiều mảnh, phần còn lại của cơ thể bị đánh bay tít lên trời như một quả đạn pháo rời nòng. Tới lúc này thì hắn mới có thể thấy rõ cái gì đã tấn công mình... Con quỷ quái dung hợp kia không biết đã đến sau lưng hắn từ lúc nào, với đôi cánh rồng màu đen khổng lồ, quái vật cao tới 70 - 80m kia đang bay lơ lửng giữa không trung. Vừa rồi, hắn đã lãnh trọn một cú đấm của con quỷ quái dung hợp!

Vậy còn chưa hết, sau khi con quỷ quái dung hợp đánh bay Bùi Kiêu, trong lòng bàn tay nó rõ ràng xuất hiện một khối khí đen. Mắt thấy khối khí đen kia sau đó không ngừng ngưng tụ thu nhỏ, con quỷ quái lại chuẩn bị tung ra đòn nhái lại của Pháo Co Rút, thì đúng lúc này, một tiếng “ầm” vang lên, thanh kiếm thập tự lớn của Valkyrie đã đâm thẳng vào lưng của con quái vật khổng lồ. Trường khí thể có màu sắc như cầu vồng cũng ào ạt phóng tới, theo sau thanh thập tự kiếm đánh thẳng vào sau lưng con quỷ quái.

“Lạc Hà Trảm!” (1)

Ầm ầm ầm, sau khi trường khí thể sáng chói kia đánh lên lưng của con quỷ quái, lập tức sau đó là một hồi những tiếng ầm ầm nổ vang không dứt, ánh sáng của những vụ nổ đó lại rực rỡ vô cùng, giống như đột nhiên có rất nhiều cầu vồng hiện ra trên lưng con quỷ quái. Tuy ánh hào quang có vẻ hoa mỹ cực điểm nhưng sức phá hoại thì chắc chắn là không kém, một loạt vụ nổ đã dễ dàng hất văng con quỷ quái rơi xuống đất. Sau một tiếng ầm vang, người ta thấy Valkyrie đã đè con quỷ quái xuống, ép nó lún sâu tới gần 40m, cả nửa người dưới đều chìm xuống sàn bên dưới.

Nhưng dù vậy thì khối cầu đen tối trong tay con quỷ quái vẫn không ngừng co rút lại như trước, nó rõ ràng là đang mặc kệ cho Valkyrie tấn công, vẫn cứ vung tay ném quả cầu tối đen về phía Bùi Kiêu.

(Không ngăn được rồi!)

Khi Bùi Kiêu bị đánh bay ra xa, con ngựa tám chân mà hắn cưỡi đã vỡ tan nát ngay từ đầu, thân thể của hắn cũng đã vỡ nát mất một mảng lớn, nhưng dù sao thì hắn cũng là cường giả gần đạt tới Chân Ma đỉnh cao, bản thân lại đang ở trong trạng thái Giải Phóng, thế nên một đòn vừa rồi còn chưa thể khiến hắn hoàn toàn mất sức chiến đấu. Vậy nên ngay trong quá trình bay đi, hắn đã cố gắng ép ngưng tụ lại cơ thể, thế nhưng phải nói rằng sức mạnh của con quỷ quái dung hợp kia thật quá lớn, Bùi Kiêu bị đánh bay đi mà không tài nào dừng lại được. Rồi đúng lúc này, con quỷ quái dung hợp tuy bị đánh lún xuống đất nhưng vẫn cố ném về phía hắn một quả cầu đen – phiên bản nhái của Pháo Co Rút! Theo như tình huống trước mắt, trước khi quả cầu đen đó đập trúng Bùi Kiêu, hắn sẽ không thể nào tránh nổi... Thậm chí là không thể ngăn cản nổi!

Ngay khi Bùi Kiêu đã bắt đầu cảm thấy kinh sợ thì đúng lúc này, ngay phía trước con đường mà quả cầu đen sẽ bay qua, từ trên bầu trời... À, phải nói là từ trên trần nhà, vô số luồng sét tím đột nhiên xuất hiện rồi đánh xuống. Trong những tiếng đùng đùng không dứt, mỗi ánh sét tím lại hóa thành một thanh Tù Lôi Dao bằng sấm sét. Ngăn ngui trong nháy mắt, đã có hàng trăm, hàng nghìn thanh Tù Lôi Dao xuất hiện chắn đường đi của quả cầu đen, biến cả một mảng không gian thành một nhà tù xây nên bằng Tù Lôi Dao, phong tỏa toàn bộ đường đi của quả cầu đen! Ngay sau đó, sét tím bùng nổ, cả khối không gian kia đều rơi vào tầm phá hoại, từng luồng sét tím điên cuồng bổ lên trên quả cầu đen. Nhưng sau đó, quả cầu đen kia bỗng nhiên lại nhanh

chóng co rút lại, đồng thời cũng hút luôn cả những thanh Tử Lôi Dao xung quanh vào trong nó. Chỉ sau một thoáng chốc, toàn bộ Tử Lôi Dao và cả quả cầu đen đã hoàn toàn biến mất mà không để lại chút dấu vết nào.

Ngay phía dưới nơi quả cầu đen kia biến mất, Cung Diệp Vũ đang đứng đó với sắc mặt tái nhợt. Tình hình của hắn có vẻ rất không ổn, bộ giáp trước nhìn rất uy mãnh nay đã tan nát như đồng đồng nát, nhìn đâu cũng thấy vết vỡ lan tràn, sắc mặt nhìn lại càng khó coi, thật đúng là chẳng khác gì một tên ăn mày. Ngoại lệ duy nhất có lẽ là cặp mắt hắn, đôi mắt vẫn bùng lên ý chí chiến đấu ngang tàng, ánh mắt sắc bén như đao, nhìn thẳng về phía con quỷ quái dung hợp đang bị vùi sâu dưới đất phía xa.

“Bùi Kiều, còn chiến đấu nổi không?” Cung Diệp Vũ hỏi mà không quay đầu lại.

Bùi Kiều lúc này đã rơi xuống đất rồi, mới rồi rơi rầm một cái, gây ra một hồi ầm ầm thật lớn, phá ra một cái hố thật lớn trên mặt đất. Lúc nghe thấy tiếng Cung Diệp Vũ vang lên, toàn thân Bùi Kiều không chỗ nào là không đau, tuy còn chưa rơi vào tình trạng chấn động chấp niệm những cũng đã cách chuyện đó không xa. Tuy vậy, hắn vẫn lập tức trả lời: “Còn may... Vẫn có thể đánh tiếp!”

“Vậy thì đánh tiếp đi. Nhớ đừng có chết đấy!” Cung Diệp Vũ quay lại liếc nhìn Bùi Kiều một cái, sau đó toàn thân chợt tràn ra một đám khí tím. Khí tím vờn quanh, chỉ trong nháy mắt, bộ giáp vốn đang vô cùng rách nát của Cung Diệp Vũ đã trở lại mới tinh, tuy sắc mặt hắn vẫn không tốt nhưng uy thế lúc đầu lại đã một lần nữa được tái hiện. Cung Diệp Vũ không chờ đợi thêm, thân hình hóa thành một luồng sáng màu tím phóng về phía không gian hỗn loạn đằng xa.

Bùi Kiều đã từng chiến đấu với Thế Giới Xà trên Đảo Phục Sinh, khi ấy hắn cảm thấy điều đáng sợ nhất của quái vật kia chính là năng lực hồi phục, chỉ cần khí đen lượn quanh một vòng thì dù bị thương kinh khủng tới đâu cũng sẽ lập tức khôi phục. Lúc ấy Bùi Kiều còn tưởng chỉ có Thế Giới Xà mới có năng lực đó, không ngờ lúc này Cung Diệp Vũ cũng đã có được năng lực tương tự... Làn khí tím mà hắn phát ra không phải là trường khí thể, mà thuần túy là một loại khí tức màu tím. Khí tím quấn quanh, áo giáp lập tức được sửa chữa hoàn hảo! Mặc dù không thể chữa trị toàn thân mạnh mẽ như Thế Giới Xà nhưng như vậy cũng đã rất đáng sợ rồi. Theo như phỏng đoán của Bùi Kiều thì sợ rằng lực phòng ngự của áo giáp do trường khí thể tạo thành hắn là cũng rất kinh người đấy.

Thế nhưng, khi mà Bùi Kiều còn chưa kịp suy nghĩ cho cận kề, hắn mới chỉ vừa đứng lên được, thì lại đã thấy luồng ánh sáng kia bay trở lại. Không phải! Đó là bị đánh bay về mới đúng! “Rầm” một tiếng lớn, tên kia rơi xuống cách hắn không xa lắm, khiến mặt đất vỡ tung ra một hố lớn. Mà không chỉ có tên kia, thậm chí cả Valkyrie cũng tương tự, cô bị đánh bay tới một bên của Bùi Kiều, lúc rơi xuống lại “rầm” một cái nữa, khiến cho tro bụi bốc lên mù mịt. Có trời mới biết con quỷ quái dung hợp kia vừa mới dùng độc chiêu gì trong một thoáng chốc lúc Bùi Kiều đứng ngoài, thế mà cùng lúc đánh bay một Chân Ma đỉnh cao và một Ma Vương sơ cấp.

Nói thì chậm mà sự việc khi đó thì diễn ra cực nhanh. Thật ra, từ lúc Cung Diệp Vũ nói mấy câu với Bùi Kiều, sau đó nhào về phía con quỷ quái dung hợp rồi lại bị đánh bay trở về, trước sau chỉ trong khoảng hai tới ba giây, sau đó lượt Valkyrie bay tới, tất cả cùng lắm chỉ trong vòng năm giây. Tới khi Bùi Kiều đưa mắt nhìn về phía con quỷ quái dung hợp, hắn lập tức thấy khối năng lượng trung tâm trước ngực nó đã lại lần nữa phóng ra ngọn lửa hình rồng hai màu đen trắng. Hai luồng lửa xoắn vặn vào nhau, giống như ‘lưỡng long tranh châu’, cuộn cuộn lao về phía ba người. Ngọn lửa còn chưa tới mà nhiệt độ kinh khủng đã ập tới trước một bước.

“Nguy hiểm!”

Cả Cung Diệp Vũ và Valkyrie gần như cùng lúc hét lớn một tiếng, cả hai đều phát ra trường khí thể có thể thấy được bằng mắt thường của bản thân, rồi một trái một phải vọt tới bên người Bùi Kiều. Tiếp theo, mỗi người nắm lấy một cánh tay của hắn rồi bật phóng ngược trở về, cũng không hiểu có phải tình thế quá khẩn cấp hay không mà cả hai đều không nhận ra người kia chạy đi ngược hướng với mình. Hơn nữa, thực lực của cả hai đều mạnh hơn Bùi Kiều không ít, lúc này còn vội vàng nên dùng sức rất mạnh. Kết quả là “dệt” một tiếng, hai cánh tay của Bùi Kiều bị xé văng khỏi thân mình của hắn, hai người kia mỗi người nắm một cánh tay của hắn vọt ra xa tới mấy trăm mét rồi mới nhận ra sự việc. Và lúc này thì còn lại một mình Bùi Kiều đứng ngây ra tại chỗ cũ... Hắn vốn cũng đã sắp rơi vào trạng thái chấn động chấp niệm, lúc này lại bị kéo đứt hai tay, liền lập tức ngã vật xuống đất, không thể động đậy nổi dù chỉ một chút. Lúc này, hắn thật sự hận không thể nhảy tới cắn cho hai người Cung Diệp Vũ một trận. Mẹ kiếp, bọn họ muốn giết hắn thì cứ nói đi, lại còn muốn xé mất tay hắn trước khi chết nữa à? Suy nghĩ kì quặc đó cũng chỉ diễn ra trong nháy mắt, bởi vì tốc độ của hai luồng lửa trắng đen kia cực nhanh, gần như chỉ sau nháy mắt đã vọt qua mấy nghìn mét, tàn bạo xuyên qua thân thể hắn! Lập tức, một cột lửa ngút trời ầm ầm dựng lên!

Đứng ở hai bên trái phải của cột lửa, cả Cung Diệp Vũ và Valkyrie đều ngây dại nhìn cánh tay đứt trong tay mình, sau khi chết lặng hồi lâu, cả hai đều cùng đưa mắt nhìn vào trong cột lửa. Ngay lúc này, họ dường như đều chưa thể tin những gì vừa diễn ra là sự thật: Bùi Kiều lại chết lẳng xẹt như vậy ư?

“... Máu của sắt thép, trái tim rực cháy...”

“... Tay chế ngàn đao, đánh hàng trăm trận...”

“... Không một lần thua, không một tri kỷ...”

“... Bởi vậy mà kiếp sống này, đã không còn ý nghĩa...”

Ngay khi Cung Diệp Vũ và Valkyrie đều đang ngây dại, sau đó là choáng váng rồi chuyển thành điên cuồng và tuyệt vọng thì bỗng một tiếng nói trầm thấp với âm giọng khàn khàn, dường như vô cùng cổ xưa, vang lên một cách dứt quãng từ chính trong cột lửa kinh hoàng kia. Hai người lập tức mừng tới như phát điên, nhưng ngay sau đó bọn họ lại chợt phát hiện giọng nói kia dường như không phải của Bùi Kiều.

“Tyrfing!”

Ngay khi tiếng hô kia vang lên, cột lửa ngút trời đột ngột bị chém đôi. Tại trung tâm của cột lửa đó, bóng dáng của Bùi Kiều xuất hiện... Không phải

trạng thái Giải Phóng ‘Người Khổng Lồ Sấm Sét’, cũng không phải hình tượng người trung niên với chòm râu dài còn khổng lồ hơn, mà là một thân hình chỉ cao khoảng 1m7, 1m8 như người thường. Hình dáng hắn đã trở lại dạng nguyên bản như bình thường, hai tay bị mất cũng đã phục hồi lại, hơn nữa hai tay lúc này còn đang nắm một thanh kiếm lớn màu bạc, tư thế giống như vừa chém một nhát từ trên xuống.

“Hi!”

Một tiếng ngựa hí chột vang lên, từ sau lưng Bùi Kiêu chột có một con ngựa tám chân vô cùng dũng mãnh chạy tới. Mà con ngựa này lại không hề giống với con ngựa lúc trước Bùi Kiêu cưỡi. Nếu con ngựa kia rất cứng nhắc, chỉ biết bay nhảy như rô-bốt thì con ngựa này lại giống như một sinh vật sống thực sự, nó vui mừng chạy quanh người Bùi Kiêu, lại còn dùng đầu cọ sát vào người hắn rất thân thiết, thậm chí nó còn lè lưỡi ra liếm mặt hắn, hành động thực sự không khác gì một sinh vật sống.

“Bạn già, đã hàng chục ngàn năm không gặp! Vui đầu gối say bên trong linh hồn của ta, chắc ngươi đã sắp buồn chán tới phát điên rồi hả?”

Mà Bùi Kiêu rõ ràng cũng đối đãi với nó như với người bạn tốt lâu năm, hắn thân thiết lấy đầu đụng vào con ngựa tám chân kia, đồng thời lại nói với giọng khàn khàn vừa rồi. Nói xong câu đó, hắn chột trở mình leo lên lưng ngựa rồi liền phá lên cười ha ha.

“Đến đây đi, ông bạn già! Để cho kẻ thù của chúng ta phải khiếp sợ một lần nữa, để cho danh hiệu ‘Mâu Chủ’ (2) lại được truyền tụng nơi nơi, để nói cho bọn chúng biết...”

“Ta - Odin đã trở về!”

Chú thích:

1. Lạc Hà Trảm Lạc là một dải ráng chiều, lạc hà trảm là một đòn chém xuống tạo ra một dải sáng lộng lẫy như ráng chiều.
2. Mâu Chủ: Vũ khí chính của Odin là một mũi mâu, có lẽ vì vậy mà tác giả nghĩ ra cái tên “mâu chủ”.

Bạn đang đọc truyện *Tử Vong Khai Đoan* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Q.5 - Chương 69: Killing 3000!

Dịch: Shun

Bùi Kiêu chỉ cảm thấy mình dường như đang mơ. Nói cho chính xác thì hắn có thể nhìn, có thể nghe, có thể cảm nhận được các động tác cũng như sự đau đớn của thân thể, nhưng lại không thể phản ứng được chút nào. Thậm chí ngay cả việc mình nói gì hắn cũng không thể kiểm soát nổi, chỉ có thể nhìn cơ thể mình tự hoạt động và nói chuyện. Rất giống như... Như bị ma nhập vậy!

(Có lẽ ở sâu bên trong linh hồn của ta thật sự có một ý thức khác tồn tại. Hắn mới tự xưng là Odin à? Mà gọi “Mâu Chủ” là ý gì... Chẳng lẽ thật sự là thần tối cao Odin trong thần thoại Bắc Âu à? Ta là Odin chuyển thể sao?)

Bùi Kiêu đúng là không biết phải làm thế nào, nhưng cũng may lúc này hắn lại không phải là người điều khiển cơ thể mà là cái ý thức tự xưng là Odin kia, thế nên dù hắn có lúng túng không biết nên làm gì cũng chẳng sao...

Cũng không biết thanh kiếm lớn trong tay hắn là loại Thiên Sinh Vũ Khí gì mà chỉ bỏ một nhát đã dễ dàng xẻ đôi cột lửa có uy lực kinh khủng kia. Sức mạnh này thật sự quá kinh khủng! Phải biết rằng cột lửa kia cũng không phải là ngọn lửa bình thường, mà đó là trường khí thể đã ngưng tụ tốt độ, tạo thành kỹ xảo, chiêu thức chiến đấu của con quỷ quái dung hợp, những ngọn lửa bình thường chắc chắn không thể có sức công phá kinh khủng như nó. Cứ thử nghĩ một chút đi, ngay cả Cung Diệp Vũ là người mạnh nhất và đã là Ma Vương cấp mà cũng chỉ có thể né tránh, không dám đón đỡ dù chỉ một chút, thế mà ý thức kia lại một nhát bỏ đôi nó, điều này thật sự quá sức tưởng tượng.

(... Mà nhìn hắn còn nhẹ nhàng như vậy! Trận chiến này có lẽ...)

Bùi Kiêu trở mình nhảy lên ngựa, sau đó hắn bỗng cười to một hồi có vẻ rất thoải mái, tiếng cười phóng khoáng mà ngạo nghễ, thanh âm hào phóng mà kiêu ngạo. Rồi hắn lại quay đầu nhìn về phía Cung Diệp Vũ và Valkyrie, ánh mắt và thần sắc dường như có cảm xúc gì đó rất khó diễn tả. Nhưng tất cả cũng chỉ có cái nhìn đó mà thôi, hắn lúc này lại đưa mắt nhìn về phía con quỷ quái dung hợp phía xa xa, cũng không biết vì nguyên nhân gì mà con quỷ quái dung hợp không tấn công một lần nữa, ngược lại, hai cánh đang vỗ rất nhanh, biểu hiện có phần giống như đã thú sợ hãi muốn bỏ chạy. Nó dường như... Rất e dè Bùi Kiêu!

“Hà, ông bạn già, trận này cũng hơi khó đánh đấy nhỉ. Chân Ma cấp đỉnh cao, không phải, hắn là Nửa Bước Chân Ma Đỉnh Cao chống lại Ma Vương trung cấp! Thật đúng là một sự khiêu chiến tuyệt vời! Ha ha ha, như vậy... Hãy dùng chiêu kia đi!”

Ngay khi Bùi Kiêu cất tiếng cười lớn, toàn thân hắn bỗng dâng lên một làn ánh sáng bạc chói mắt, một lớp điện tương màu bạc chột xuất hiện bao phủ cả hắn và con ngựa lớn tám chân. Tới khi lớp điện tương kia biến mất, cả cơ thể Bùi Kiêu lẫn con ngựa lớn tám chân đều đã được khoác lên một bộ giáp

màu bạc. Bộ giáp này có điểm khác với bộ giáp màu tím của Cung Diệp Vũ, nếu như cả hình dáng lẫn hoa văn trên bộ giáp của Cung Diệp Vũ đều toát lên vẻ cực kỳ bá đạo, ngạo nghễ thì bộ giáp Bùi Kiều đang mặc lại thể hiện vẻ nghiêm túc và cổ xưa. Bộ giáp này của Bùi Kiều bao phủ hẳn từ đầu tới chân, ngay cả khuôn mặt cũng che phủ gần hết, hình dáng uyển chuyển như giọt nước. Cả bộ giáp đầy những ký hiệu phù văn không biết tên, những ký hiệu phù văn này đều chớp nháy ánh sáng màu bạc, khiến cho toàn thân người mặc đều có ánh sáng bạc lấp lánh. Bùi Kiều lúc này nhìn giống như một chiến thần trang nghiêm mà mạnh mẽ.

“Lên đi, ông bạn già!”

Bùi Kiều hét lớn rồi giật dây cương của con ngựa tám chân, con vật vô cùng dũng mãnh này ngửa đầu hí vang một tiếng, tiếp đó liền cùng Bùi Kiều trên lưng lao đi, hóa thành một luồng sáng bạc vọt về phía con quỷ quái dung hợp. Cùng lúc đó, một quả cầu sét đã xuất hiện trong tay hắn, sau vài cái búng tay, quả cầu sét đó đã biến đổi thành một mũi mâu dài màu trắng bạc.

“Tay mơ, hãy nhìn cho kỹ! Cách người sử dụng thuật phóng lớn là sai lầm, ta cũng có phải là người của tộc khổng lồ đâu, dùng thuật phóng lớn biến bản thân thành người khổng lồ để làm gì hả? Cách dùng thuật phóng lớn... Là phải thế này đây!”

Bùi Kiều thấp giọng thì thào như tự nói với bản thân, cũng không biết người mà hắn gọi là ‘tay mơ’ thực ra là ai. Có điều, tuy nói nhưng động tác trên tay hắn thì không dừng lại một chút nào, chỉ thấy trên tay hắn bỗng lóe lên một tia sáng trắng, nháy mắt sau, mũi mâu bạc kia vậy mà đã đột nhiên phóng to gấp hơn mười lần, biến thành một mũi mâu khổng lồ dài tới mười mấy mét. Sau đó, Bùi Kiều kéo mạnh dây cương, con ngựa tám chân hắn cười dường như cũng hiểu ý, lập tức đạp mạnh chân, hóa thành một luồng sáng, chở Bùi Kiều bay vút lên cao. Ngay sau đó, một người một ngựa bay vút về phía con quỷ quái dung hợp, mũi mâu khổng lồ trên tay hắn hướng thẳng về phía lồng ngực của con quái vật.

Tuy nhiên, con quỷ quái dung hợp kia cũng không phải chỉ là đồ trang trí. Thấy mũi mâu của Bùi Kiều trực chỉ thẳng ngực mình, nó gầm lớn một tiếng rồi giậm chân, vurun người xông lên nghênh đón. Đùa gì chứ? Nó đường đường là một Ma Vương trung cấp, là kẻ mà dù là một áo giới lớn hoàn chỉnh cũng chưa chắc sinh ra được. Ma Vương cấp chẳng lẽ dễ đạt được lắm hay sao? Nếu thế thì một thiên tài chiến đấu, kẻ được mệnh danh là mạnh nhất thế giới như Cung Diệp Vũ đã không kẹt tại Chân Ma đỉnh cao lâu đến vậy! Hắn đã phải chờ tới sau khi đối chiến với Ma Vương cấp thực sự, nhờ kinh nghiệm có được mới may mắn đạt tới Ma Vương cấp. Mà con quỷ quái này còn mạnh hơn Cung Diệp Vũ cả trăm, nó chẳng lẽ lại phải e ngại một tên Chân Ma cấp đỉnh cao? Vừa rồi nó vì bất ngờ nên đã bị cái khí thế lạ lùng của Bùi Kiều dọa sợ, lúc này đã ‘thẹn quá hóa giận’, muốn một nhát đập chết tên kia.

Tốc độ của cả hai đều cực nhanh, Bùi Kiều như hóa thành một luồng sáng bạc bay đi, con quỷ quái dung hợp thì có thể di chuyển như dịch chuyển tức thời. Sau một chớp mắt, mắt thấy hai bên sắp đâm vào nhau, con quỷ quái tung ra một đám, không gian phía trước quả đám rõ ràng đã trở nên vặn vẹo biến dạng. Tuy còn chưa đạt tới trình độ phá nát không gian như Thần Chiến Binh Khổng Lồ nhưng sức mạnh ẩn chứa trong đó cũng đã rất kinh hồn, đám nổ tung một ngọn núi thì không dám chắc, nhưng nếu là các loại nhà cao tầng gì đó thì chắc chắn ‘đụng phải là vỡ, đánh trúng là sập’. Vừa rồi Cung Diệp Vũ và Valkyrie cũng chính là đụng phải cỗ lực lượng không thua kém bao nhiêu so với Thần Chiến Binh này, kết quả là chớp mắt sau đã bị đánh bay mấy nghìn mét. Thế mà giờ hai người họ lại thấy Bùi Kiều xông lên đối chọi chính diện, cả hai cùng đồng thời nghĩ tới cảnh tên kia bị đánh bay rồi thảm nghĩ: “Người đúng là không có não...”

Nhưng không ngờ, mắt thấy hai bên sắp va chạm chính diện thì Bùi Kiều bỗng nhiên bật cười phá lên ha ha, mũi mâu khổng lồ trên tay hắn đang từ thế đâm bỗng chuyển thành thế ném rồi được nhẹ nhàng quăng về phía con quỷ quái ngay trước mặt, đồng thời, tay còn lại của hắn giật nhẹ dây cương ngựa. Con ngựa tám chân to lớn vốn đang đốc sức phi lên phía trước, nhưng ngay khi thấy dây cương bị kéo, nó dường như hiểu được Bùi Kiều muốn làm gì, tám cái chân lớn cực kỳ linh hoạt đạp mạnh, cứ như vậy mà nghiêng người, bay lướt qua bên cạnh con quỷ quái! Lúc này, nó chẳng còn lại chút phong thái ngựa thần oai vệ nào nữa, rõ ràng là một con ngựa cực kỳ gian xảo chẳng khác gì loài người!

Quả đám của con quỷ quái dung hợp tung ra thì lập tức đụng phải mũi mâu khổng lồ được nhẹ nhàng ném tới. Tức khắc, mũi mâu màu bạc ầm ầm nổ tung, biến thành một mảng lớn điện tương phát nổ, gây ra một loạt những vụ nổ đùng đùng vang dội liên tiếp. Ở trung tâm của vụ nổ, con quỷ quái dung hợp vốn cao tới 70 -80m lúc này rõ ràng đã bị nổ văng mất một mảng lớn cơ thể, ngay sau đó đã ngã khụy xuống đất. Mặt đất nơi nó đứng đã bị nổ tan ra một hố lớn, thậm chí cả trần nhà phía trên cũng bị nổ vỡ tan tành một mảng, vậy nên không khó hiểu tại sao cơ thể con quỷ quái dung hợp này dù có thực lực Ma Vương trung cấp cũng không chịu nổi vụ nổ này.

Mà đó chẳng qua mới chỉ là mở đầu! Đợi cho con quỷ quái dung hợp ngã quỵ xuống đất, Bùi Kiều và con ngựa tám chân chẳng biết đã lách tới bên cạnh nó từ lúc nào. Người ta thấy trên tay Bùi Kiều tuôn ra một mảng lớn điện quang màu bạc rồi thứ đó bắt đầu ngưng tụ biến hình. Nháy mắt sau, thành kiếm lớn lúc trước Bùi Kiều dùng để bỏ đôi cột lửa lại lần nữa xuất hiện trong tay hắn! Cùng lúc con ngựa tám chân chạy băng qua bên người con quỷ quái dung hợp, một tiếng “det” rất lớn vang lên, con quỷ quái dung hợp đã bị chặt làm hai nửa từ ngang hông, nửa người trên của nó đứt lìa khỏi phần eo, văng sang một bên.

“Ta đã nói mà! Người chẳng qua chỉ là một con quái vật to xác nhưng thiếu não thôi. Một thứ ngay cả ‘suy nghĩ’ cũng không biết, dù có là Ma Vương cấp thì đã sao? Có khác gì đồ ăn dâng lên miệng ta?” Bùi Kiều lại cười ầm lên một tràng sau khi đã phóng ngựa qua chém con quỷ quái dung hợp làm hai mảnh. Tiếp đó hắn lại kéo mạnh cương ngựa, điều khiển con ngựa tám chân phi lên giữa không trung. Tới khi đã bay tới trên đỉnh đầu con quỷ quái dung hợp, trong tay hắn lại lần nữa xuất hiện một mảng lớn ánh điện sét sáng trắng rồi ngưng tụ thành một cây búa màu bạc khổng lồ. Cán búa dài tới gần 20m, đầu búa thậm chí còn to gần bằng đầu của con quỷ quái. Giờ phút này, con quỷ quái cũng đang ngẩng đầu nhìn lên, nó thấy Bùi Kiều không một chút do dự, đưa cao cây búa khổng lồ rồi đập mạnh xuống. “Uỳnh” một tiếng lớn, cả phần trên cơ thể con quỷ quái gần như đã bị đập lún hẳn xuống sàn nhà, chỉ còn non nửa bả vai và một phần cái đầu còn nhô lên. Tuy nhiên, thân thể con quỷ quái này quả thật vô cùng rắn chắc, cây búa bạc khổng lồ đập xuống cũng không quá đáng là ầm nó chìm xuống sàn, ngoài ra thì hai phần cơ thể gần như không hư hao chút nào.

“Trảm Thiết Kiếm và Lôi Thần Búa đều đã thương thức rồi... Như vậy, kế tiếp là cái này...”

Bùi Kiều lại lần nữa cười phá lên ha ha, hắn cũng không thêm để ý tới con quỷ quái dung hợp đang vùng vẫy, tìm cách chui lên khỏi sàn nhà. Mà lúc này cũng có thể thấy được sức lực kinh khủng của con quỷ quái, vì nó điên cuồng dùng sức giãy giụa nên mặt sàn kim loại đang liên tục nứt vỡ, vậy nên cùng lắm là một tới hai giây sau, nó sẽ chui ra được. Dù sao thì cũng chỉ là mặt sàn kim loại, dù có cứng chắc cũng chẳng thể thật sự trói buộc được nó, quái

vật này thoát ra được chỉ là vấn đề thời gian. Nhưng đúng lúc này, trong tay Bùi Kiều lại có một mảng lớn điện sét màu bạc xuất hiện. Lần này, ánh sáng trắng xuất hiện càng đậm đặc hơn mấy lần trước, thời gian ngưng tụ cũng lâu hơn, nó từ từ biến thành một tấm lưới màu bạc vô cùng khổng lồ. Ngay lúc đó, Bùi Kiều lại lần nữa bật cười lớn, rồi không một chút do dự, hất ném tấm lưới khổng lồ phù thẳng lên con quỷ quái phía dưới.

Tấm lưới lớn này có màu thuần trắng bạc, nhưng có vẻ lại hơi mỏng manh, cơ bản là nhìn không ra nó có độ bền chắc đặc biệt hay uy lực lớn lao nào. Con quỷ quái dung hợp lao ra khỏi sàn nhà thì đụng thẳng vào tấm lưới, lúc va chạm, không có vụ nổ nào xảy ra, cũng không có ánh chớp hay hiện tượng kỳ lạ nào, tấm lưới bạc kia chỉ như một tấm lưới làm bằng kim loại bình thường. Và thật sự là tuy tấm lưới phủ lên con quỷ quái nhưng không hề ngăn cản được động tác chui ra của nó chút nào! Ngay khi cả hai người Cung Diệp Vũ nơi xa đều đã cho rằng chiêu này không hiệu quả thì một phần tấm lưới rơi xuống rồi khẽ chạm xuống mặt sàn. Trong khoảnh khắc, tấm lưới này lập tức hóa thành một mảng sáng bạc rồi kéo dài, phủ tràn ra cả mặt đất! Ngoài phần lưới phủ trên người con quỷ quái thì những phần còn lại của tấm lưới đều kéo dài, phủ tràn đầy mặt sàn, thậm chí nó còn vươn xa ra tới mấy nghìn mét. Tới lúc này thì hai người Cung Diệp Vũ phía xa mới nhận ra tấm lưới này đã sắp xếp để tạo thành một trận đồ các ký hiệu phù văn vô cùng huyền ảo, mà trung tâm của trận đồ này lại chính là con quỷ quái dung hợp đã bị chém thành hai nửa.

Con quỷ quái dung hợp rõ ràng cũng phát hiện ra tình hình không ổn, nó gào lớn một hồi, bắt đầu ra sức sử dụng sức mạnh vận vẹo không gian hông xé rách tấm lưới bạc đang quấn quanh mình. Thế nhưng với sức lực kinh khủng của nó mà cũng không thể nào xé rách được tấm lưới nhìn như mỏng manh này, vì vậy mà nó chỉ có thể chịu đựng việc bị cố định tại vị trí trung tâm của trận đồ bằng lưới, hơn nữa tấm lưới còn càng lúc càng siết chặt, sau cùng thì đến việc cử động một chút nó cũng không làm được nữa.

“Giấy nữa đi! Ngươi giấy nữa đi! Lúc trước cả Thế Giới Xà cũng không thể giấy ra khỏi tấm lưới này được đâu. Thế mà cái sản phẩm thí nghiệm nửa mùa như ngươi lại muốn phá nó? Ha ha ha, ngươi giấy nữa đi, rỗng nữa đi! Ngươi có rỗng rách cuống họng cũng chẳng kẻ nào tới cứu ngươi đâu...” Bùi Kiều lại lần nữa cười phá lên. Chẳng biết là nguyên nhân gì mà Bùi Kiều vốn rất nghiêm túc nhưng sau khi ý thức này xuất hiện thì dường như biến thành một người khác, từ hành động tới lời nói đều đầy vẻ đùa cợt, không nghiêm túc. Hắn lúc này vừa cười trên con ngựa tám chân vừa liên tục cười lớn và nói những điều khiêu khích, chế giễu con quỷ quái dung hợp.

Con quỷ quái dung hợp đương nhiên không thể cam chịu bó tay để bị đánh, tuy lúc này nó đã không thể cử động nhưng khối năng lượng trung tâm trước ngực thì chợt chớp sáng kịch liệt. Hai luồng lửa đen trắng lại lần nữa được ngưng tụ trước ngực, nhưng nó còn chưa kịp phun hai luồng lửa đen trắng ra thì bỗng có một tấm khiên khổng lồ từ trên trời giáng xuống, ‘ầm’ một tiếng, đập cho nó hoa mắt váng đầu, một lần nữa bị đánh lún xuống sàn.

“Bây giờ là giờ giải phẫu chứ không phải giờ dạy nấu ăn, ngươi nhanh thu hồi đồng lửa của mình, bằng không thì ta cũng không dám cam đoan lần sau cái gì sẽ nện xuống đâu.”

Một tay Bùi Kiều khẽ vẫy, tấm khiên màu bạc khổng lồ trên mặt đất liền tự động bay tới bên cạnh hắn. Không! Không đơn giản là một tấm khiên! Không biết từ lúc nào mà Bùi Kiều đã dùng điện tương màu bạc ngưng tụ ra liên tiếp vài món vũ khí, lúc này tất cả đang trôi lơ lửng phía sau hắn. Trong số đó có mũi mâu bạc, có kiếm lớn dùng hai tay, có búa khổng lồ, có tấm khiên, có cung tên, có song kích, mã tấu... Tổng cộng có mười tám món vũ khí bay lơ lửng sau lưng hắn, từ từ xoay tròn.

Bùi Kiều lại khẽ vẫy tay một cái, từ trong số mười tám món binh khí liền có một cái tù và lơ lửng bay tới. Tù và này cong cong như trăng lưỡi liềm, cũng do điện tương màu bạc tạo thành. Bùi Kiều đợi cho cái tù và màu bạc bay tới rồi nắm lấy, đưa lên miệng thổi vang. Một hồi âm thanh trầm trầm và cổ xưa vang lên, ô ô vang vọng, giống như tiếng tù và giục quân từ một trận chiến xa xưa nào đó vọng về, bất kỳ ai nghe được âm thanh này cũng sẽ cảm thấy một không khí cổ xưa từ đó.

Phía xa, Cung Diệp Vũ và Valkyrie đứng nhìn mà không hiểu nổi: Lúc này con quỷ quái đang bị tấm lưới bạc khổng lồ trói chặt, vì sao Bùi Kiều không tận dụng mà giáng cho nó một đòn kết liễu, ngược lại còn đứng đây thổi tù và? Trong một thoáng, hai người đều cảm thấy không biết nên làm gì, thậm chí Cung Diệp Vũ đã bắt đầu nghĩ tới việc tiến lên hỗ trợ tấn công. Nhưng khi mà ý tưởng của hắn còn chưa được thực hiện thì đúng lúc này, ở sau lưng Bùi Kiều, khoảng không bên cạnh mười tám món vũ khí khổng lồ bỗng từ từ xuất hiện mười tám cái bóng mờ mờ rất lớn. Dần dần, những cái bóng đó trở thành thực thể, rõ ràng chính là một đám bản sao của Bùi Kiều trong trạng thái Người Không Lò Sấm Sét. Mỗi bản sao khổng lồ này sau khi xuất hiện đều cầm lấy một món vũ khí, sau đó cả đám đồng loạt lao về phía con quỷ quái dung hợp đang bị trói chặt dưới mặt đất.

“Run sợ đi, con quái vật không nào nhà ngươi! Đây chính là kỹ năng chiến đấu cuối cùng được tập hợp từ mười tám kỹ năng chiến đấu, giết chóc của ta... Killing 3000!”

“Đương nhiên, ngươi cũng có thể gọi nó là... Vô Hạn Chiến Chế!”

Trong khi Bùi Kiều nói, sau lưng hắn lại có một mảng lớn điện tương từ từ xuất hiện. Sau đó, mười tám món vũ khí vừa rồi lại được ngưng tụ ra một lần nữa, sau khi Bùi Kiều thổi vang tù và, lại một đám bản sao của hắn xuất hiện, cầm vũ khí vọt về phía con quỷ quái dung hợp.

Cùng lúc, ở phía dưới, những bản sao trong trạng thái Người Không Lò Sấm Sét của hắn cầm vũ khí xông lên tấn công con quỷ quái hợp thể một cách mãnh liệt. Tấn công xong, những vũ khí kia liền tự động vỡ nát, còn đám người khổng lồ - giống như những quả bom hình người lao thẳng tới. Trong tiếng nổ ầm ầm không dứt, bọn chúng như những quả bom điện sét nổ tung, một đợt tiếp một đợt, dường như vô tận...

Chú thích:

1. Song kích: Một đôi gồm hai chiếc kích ngắn, mỗi chiếc cầm một tay.
2. Vô Hạn Chiến Chế: Chế ở đây là chế tạo, có thể hiểu là chế tạo vô hạn vũ khí tự chiến đấu.

Bạn đang đọc truyện *Tử Vong Khai Đoan* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Q.5 - Chương 70: Atlantis

Dịch giả: Shun

Tối khi Bùi Kiều tỉnh lại, thì đã là sau đó bảy ngày. Thực tế, dù hần giờ đã tỉnh lại nhưng vẫn vô cùng yếu ớt, chấp niệm toàn thân chỉ còn lại hơn mấy chục đơn vị, cơ thể suy yếu tới mức dù chỉ cử động một ngón tay cũng khó khăn. Vất vả lắm mới nâng được mí mắt lên, trong tầm mắt là cả một khu vực tan tành như phế tích. Nhưng cũng có điều khiến hần thấy yên tâm, đó là trừ hần ra thì cả tám người còn lại đều đang ngồi quanh đó, xem ra trận chiến kia hần là đã không có tổn thất gì quá lớn.

“Tỉnh! Bùi Kiều tỉnh lại rồi!”

Người mới kêu lên chính là Trương Hằng. Tên kia vẫn luôn canh gác bên người Bùi Kiều, lúc Bùi Kiều tỉnh lại thì hần cũng chính là người phát hiện sớm nhất. Ngay khi Trương Hằng kêu to lên thì cả bảy người còn lại đều vội chạy tới với tốc độ thật nhanh, cả đám nhìn về phía Bùi Kiều với vẻ lo lắng và vội vã.

Bùi Kiều cố gắng khẽ nhúc nhích da mặt mình, tiếc là lúc này hần mở được mắt ra đã là hết hơi hết sức, chẳng còn đâu ra sức mà nhả mặt. Vậy nên chuyển động cơ mặt của hần lúc này thành ra lại cứng đờ như ‘cương thi’ (1), khẽ giật một cái nhìn không ra là thể hiện cảm xúc gì, càng không cần nghĩ tới việc mở miệng nói chuyện.

Cũng may là tám người xung quanh dường như cũng biết rõ trạng thái lúc này của hần. Cung Diệp Vũ liền ngồi bịch xuống bên cạnh hần rồi nói: “Không cần nói gì cả. Hiện tại ngươi đang rất suy yếu, chỉ còn hơn 80 đơn vị chấp niệm, mà lượng chấp niệm còn lại này cũng hư hại hết sức nghiêm trọng, không bị tiêu tan đã là kì tích rồi. Thế nên nhiệm vụ của ngươi lúc này ấy hả? Là phải từng ngụm uống hết đồng này đi!” Lúc Cung Diệp Vũ nói, cô bé Stana bên cạnh đã đưa tới một bọc đồ uống với vẻ rất e dè, nhút nhát. Cái cô nhóc này lúc trước vốn đã khôi phục ‘bản chất’ chanh chua của mình, thế mà giờ không hiểu sao lại có vẻ rất sợ Bùi Kiều, sau khi cô bé đưa bao đồ uống tới cho hần thì lập tức rút đôi tay nhỏ bé của mình lại, rồi giống như lần đầu mọi người gặp cô bé – trốn ngay ra sau lưng Valkyrie nạp.

Bùi Kiều cảm thấy rất tò mò về điều này, có điều giờ phút này hần thực sự đứng như người sống bị bỏ đói lâu ngày. Khi thấy Cung Diệp Vũ đưa bao đồ uống tới miệng mình, hần cũng bất chấp những chuyện khác, chỉ biết há miệng từng ngụm uống. Cứ mỗi khi có thêm một đơn vị Thực Phẩm Chấp Niệm tiến vào cơ thể, hần lại cảm thấy thân xác vốn vô cùng nặng nề lại nhẹ nhõm đi một phần. Cảm giác này thực sự là thoải mái không nói nên lời, so với dùng ma túy còn sáng khoái hơn gấp cả trăm lần! Vậy là trong một thoáng chốc, trong đầu hần không còn lại suy nghĩ nào khác ngoài việc uống hết đồng Thực Phẩm Chấp Niệm trước mặt này.

Cứ tiếp tục như vậy, Bùi Kiều một hơi nuốt hết mấy chục bao Thực Phẩm Chấp Niệm, hết tới khoảng hơn mấy trăm đơn vị chấp niệm. Nếu theo như lúc trước, hần cơ bản không thể ăn được một lúc nhiều Thực Phẩm Chấp Niệm tới vậy, nếu không sẽ lập tức bị ‘sốc chấp niệm’. Nhưng lần này, hần ăn nhiều Thực Phẩm Chấp Niệm đến vậy, nhưng chẳng những không bị ‘sốc chấp niệm’ mà trái lại, sau khi Thực Phẩm Chấp Niệm vào cơ thể hần thì lập tức chuyển hóa thành chấp niệm tinh khiết, lượng chấp niệm ít ỏi và hư hại còn lại của hần nhanh chóng được chữa trị. Thực tế thì cũng phải đến lúc này Bùi Kiều mới cảm nhận được sự biến hóa của chấp niệm trong cơ thể mình. . . Lúc này, mức độ dung nạp năng lượng của chấp niệm trong cơ thể hần thế mà đã đạt tới 17 lần!

Đó mới chỉ là sức chứa của chấp niệm tăng lên, thêm nữa là bản thân từng đơn vị chấp niệm cũng trở nên lớn hơn. Bùi Kiều dùng tư tưởng quan sát sâu vào trong linh hồn của mình, hần phát hiện lúc này mỗi đơn vị chấp niệm đều đang phát ra ánh sáng màu bạc long lánh, mỗi khi cơ thể hần chuyển động thì các đơn vị chấp niệm lại lóe lên ánh điện chớp màu. Thứ lõi điện màu bạc này nhẹ nhàng chuyển động giữa các đơn vị chấp niệm, cuối cùng được chứa đựng trong mỗi đơn vị chấp niệm. Bùi Kiều lúc này có thể cảm nhận được rất rõ ràng, tuy năng lượng lõi điện vẫn không thể tự do chuyển động như Năng Lượng Tiêu Chuẩn, nhưng cũng đã có thể tự động di chuyển rất nhanh. . .

Tiếp theo, khi Bùi Kiều còn chưa kịp xem xét một chút cái thứ chấp niệm phát sáng bạc của mình có gì đặc biệt, thì hần bỗng phát hiện ra một chuyện rất khủng khiếp. . . Ký hiệu phù văn kỳ lạ mà trong cơ thể hần đã biến mất!

Đúng vậy, cái ký hiệu phù văn vốn là do chấp niệm tạo thành, nó có thể chuyển đổi Năng Lượng Tiêu Chuẩn thành lực lượng lõi điện, khi thiêu đốt chấp niệm cũng có thể giúp hần tiến vào trạng thái Giải Phóng, thứ đó đã hoàn toàn biến mất không chút dấu vết!

(Không thấy nữa? Làm sao lại không thấy nữa rồi? Thứ đó là do chấp niệm của ta tạo thành, nó giống như một bộ phận linh hồn của ta kia mà? Làm sao lại biến mất rồi? Chẳng lẽ ‘Hần’ đã dung nạp ký hiệu phù văn đó vào chấp niệm của ta rồi? Thế nên ký hiệu phù văn thì biến mất còn chấp niệm của ta thì biến thành thế này? Khả năng này có thể đúng, ta nhớ rõ lúc chiến đấu ‘Hần’ đã từng nói là: đó không phải cách dùng đúng của thuật phóng to. . .)

Bùi Kiều chỉ nhớ mang máng. Thời điểm hần mất đi ý thức là khi ‘hần’ bắt đầu thổi tù và. Cũng không hiểu tại sao mấy món vũ khí mà ‘Hần’ ngưng đọng ra lại mạnh mẽ tới vậy, ngọn màu bạc chẳng những có khả năng đâm xuyên rất đáng sợ mà sau khi đâm xuyên rồi còn nổ tung với sức công phá vô cùng kinh khủng, thanh kiếm lớn nhìn không có gì bất thường nhưng lại có thể chặt đôi thân thể cứng như kim cương của con quỷ quái dung hợp, rồi còn tằm lưới màu bạc kia nữa, nhìn như hết sức mỏng manh nhưng khi chụp xuống lại như thể biến sức mạnh cơ bắp kinh khủng của một con quỷ quái Ma Vương cấp thành hư vô, khiến cho nó phải nằm yên trong lưới mà không động đậy được chút nào, cả cái tù và kia nữa. . .

Có thể nói thế này: mỗi một món vũ khí mà ‘Hần’ ngưng tụ ra đều bao hàm một loại quy tắc đặc biệt nào đó. Ví dụ như Thế Giới Xà nắm giữ quy tắc

trọng lực, Thần Chiến Binh nắm giữ quy tắc không gian, Thần Rồng Có Cánh nắm giữ quy tắc có thể là năng lượng, còn ‘Hắn’ dường như nắm giữ tới 18 loại quy tắc!

(‘Hắn’ sử dụng thân thể của ta để ngưng tụ ra những vũ khí kia, nhưng ta chỉ có thể nhớ rõ được phương pháp ngưng tụ mũi mâu bạc, thanh kiếm lớn, cây búa khổng lồ và chiếc tù và, những vũ khí và đạo cụ còn lại đều chỉ nhớ được phương pháp ngưng tụ một cách mơ hồ... Không biết sau khi ta mất ý thức, ‘Hắn’ làm thế nào mà chiến thắng được con quỷ quái dung hợp kia? Chẳng lẽ chỉ với sức một mình ta – một gã mới chỉ gần đạt tới Chân Ma đỉnh cao, rồi sử dụng kỹ xảo chiến đấu của Ma Vương cấp mà có thể chiến thắng được con quỷ quái dung hợp có thực lực Ma Vương trung cấp? Việc này thật sự quá...)Bùi Kiều mở hai mắt. Sau khi đã nuốt hết mấy trăm đơn vị Thực Phẩm Chấp Niệm, cơ thể vốn vô cùng suy yếu của hắn lúc này đã có chuyển biến tốt, tuy vẫn chưa thể cử động gì được nhưng cuối cùng đã có thể mở miệng nói chuyện. Hắn nói bằng giọng khàn khàn: “...Con quỷ quái dung hợp đã bị đánh bại rồi sao? Tình hình lúc đó ra sao?”

Tám người xung quanh vốn đều đang nhìn về phía Bùi Kiều với vẻ lo lắng, sốt ruột, sau đó thấy hắn liên tục ăn hết mấy trăm đơn vị Thực Phẩm Chấp Niệm rồi bắt đầu nhắm mắt... Mọi người cũng không biết tình trạng của hắn ra sao, chỉ biết đứng bên hồi hộp chờ đợi, tới khi Bùi Kiều mở miệng nói chuyện, cả bọn mới có thể nhẹ nhõm thở phào. Cung Diệp Vũ ở một bên cười nói: “Đã giải quyết triệt để rồi! Còn thực thể hóa ra một món Thiên Sinh Vũ Khí cấp Ma Vương dung lượng 3100 đơn vị nữa đây. Mà người hỏi câu gốc thật đấy! Nếu con quỷ quái kia không được giải quyết thì bọn ta làm sao còn đứng được ở chỗ này chứ? Ta nói người nghe, món Thiên Sinh Vũ Khí kia...”

“Cốp” một tiếng vang lên, một cánh tay nhỏ nhắn từ bên cạnh gỗ mạnh xuống đầu Cung Diệp Vũ. Vu Nữ Trần liếc xéo Cung Diệp Vũ rồi trắng trợn cắt đứt mạch thao thao bất tuyệt của hắn, cô mỉm cười nói với Bùi Kiều: “Có phải ý người muốn hỏi là ‘Hắn’ về sau đã giải quyết con quỷ quái dung hợp như thế nào đúng không? Thế thì ta muốn hỏi người một câu trước nhé: người mất đi ý thức từ lúc nào? Khi bị trụ lửa trắng đen đánh trúng ư?”

Bùi Kiều nhẹ nhàng lắc đầu, vẫn trả lời bằng giọng khàn khàn: “Không phải, tuy khi đó ta đã không thể điều khiển được cơ thể của mình, nhưng ý thức vẫn có thể coi là hoàn hảo. Khi ‘Hắn’ bắt đầu thổi tù và, chuẩn bị triển khai đợt tấn công kết liễu ta mới mất ý thức. Chuyện sau đó ra sao?”

“Về sau...”

Nói tới đó thì vẻ mặt của cả bọn đều thoáng hiện lên vẻ quái dị. Nhưng sau đó cả đám vẫn ‘bây mồm tám lười’ thảo luận, kể lại cho Bùi Kiều tình hình cuộc chiến sau đó. Sau khi Bùi Kiều mất ý thức, ‘Hắn’ bắt đầu thổi tù và, sau đó, bên cạnh những vũ khí được chế tạo ra kia liền xuất hiện hơn mười hình chiếu của Bùi Kiều trong trạng thái Người Không Lỗ Sấm Sét. Tiếp theo, những hình chiếu này xách vũ khí xông lên đánh cảm tử con quỷ quái dung hợp, quá trình này lặp lại tới bảy lần! Nếu chỉ có vậy thì cũng thôi, nhưng khi nhìn vào đòn thế của những hình chiếu này sử dụng, mọi người dần phát hiện ra có điểm không đúng, trong đó thì Cung Diệp Vũ và Valkyrie có thể nhìn ra một phần tình hình thực tế lại càng kinh hãi không dứt. Một là những hình chiếu này không chỉ sử dụng vũ khí khác nhau mà chiêu thức dùng cũng khác nhau, mỗi một chiêu một thức đều có uy lực lớn tới thần kỳ, tất cả rõ ràng chính là những tuyệt chiêu được hình thành bằng cách ngưng tụ trường khí thế - Khả năng đặc thù của Ma Vương cấp! Nói cách khác, toàn bộ mười tám loại chiêu thức dành riêng cho từng vũ khí kia đều là kỹ xảo chiến đấu của Ma Vương cấp!

Đó là thứ nhất, điều thứ hai càng làm cho người ta ngạc nhiên hơn, đó là những hình chiếu kia đều có thực lực của Bùi Kiều ở thời điểm hắn mạnh nhất... Cũng có nghĩa là đều có thực lực Nửa Bước Chân Ma đỉnh cao! Phải biết rằng, tuy Chân Ma đỉnh cao quả thật cũng có thể tạo ra hình chiếu của bản thân, nhưng hình chiếu đó chẳng qua chỉ là sự phục chế lại tư tưởng của bản thể, con kém rất xa mới có thể xưng là ‘hình chiếu của linh hồn’. Mà đối với Ma Vương cấp, tuy rằng cũng có thể tạo ra hình chiếu để chiến đấu nhưng thực lực của hình chiếu đó cũng vẫn kém xa bản thể, hơn nữa hầu như đều chỉ có thể tạo ra một cái mà thôi!

Nhưng ngay trước mặt hai người, ‘Hắn’ đã liền một hơi tạo ra mười tám cái hình chiếu! Hơn nữa, toàn bộ mười tám cái hình chiếu này đều có thực lực Nửa Bước Chân Ma đỉnh cao. Nói một cách khác, ‘Hắn’ đã chế tạo một hơi ra mười tám cái hình chiếu có thực lực giống mình như đúc!

Cứ suy nghĩ một chút đi, bất kỳ một cường giả Chân Ma cấp nào cũng chắc chắn có được ‘lá bài tẩy’ cũng như chiêu thức mạnh nhất của mình. Về phần Bùi Kiều, nhờ có đủ loại kỳ ngộ (2) mà có thể trong thời gian cực ngắn tiến vào Chân Ma cấp, nhưng vì vậy mà lại không có đầy đủ kinh nghiệm chiến đấu, chưa thể tổng hợp và tích lũy ra được chiêu thức thích hợp nhất cho mình, nhưng hắn cũng có sát chiêu để dùng lúc cần phải liều mạng. Cái đó chính là những át chủ bài mà mỗi người cất giấu kỹ nhất, đều thuộc loại chiêu thức có tính ‘đồng quy vu tận’ (3). Vậy nếu giờ có mười tám tên Nửa Bước Chân Ma đỉnh cao bất kể sống chết lao lên dùng sát chiêu cuối cùng kia, một lòng muốn chết cùng con quỷ quái hợp thể kia? Mà chuyện đó còn lặp đi lặp lại bảy lần liên tiếp, thế thì dù là Ma Vương trung cấp cũng không thể ngăn nổi!

Mười tám chiêu thức sử dụng kỹ xảo Ma Vương cấp, mười tám tên cường giả Nửa Bước Chân Ma đỉnh cao, đầu tiên nhảy lên dùng chiêu thức đánh, sau lại kích nổ bản thân tạo ra những vụ nổ hủy diệt! Sức phá hoại trong đó thật sự sẽ lớn đến mức khó mà tưởng tượng nổi! Nếu người phải đối mặt với loạt công kích đó đổi thành Cung Diệp Vũ – người mạnh nhất thế giới và lúc này cũng đã đạt tới Ma Vương cấp, vậy chỉ sau một vòng, hắn đã không thể không chết! Vậy nên sau bảy vòng tấn công liên tiếp, con quỷ quái hợp thể bị đánh tan một cách triệt để là việc không ngoài dự đoán một chút nào!

Chú thích:

1. Cường thi: xác chết có thể hoạt động trở lại, gần như zombie nhưng cơ thể vô cùng cứng rắn, chỉ có di chuyển bằng cách nhảy cả tung và hai tay đưa thẳng.
2. Kỳ ngộ: chỉ những vận may cực lớn.
3. Đồng quy vu tận: hành động kéo đối phương cùng chết.

Bạn đang đọc truyện *Từ Vong Khai Đoan* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Q.5 - Chương 71: Atlantis (2)

Dịch giả: Hippopotamus

"Theo như lời 'hắn' nói thì do thực lực của người quá yếu kém, muốn cưỡng ép sử dụng cảm chiêu Killing 3000 thì cần phải liên tục thiêu đốt chấp niệm. Thế nên chấp niệm của người mới còn lại ít như vậy." Cung Diệp Vũ nói.

Hiện tại Bùi Kiều mới biết chuyện xảy ra sau khi hắn mất đi ý thức qua lời kể lại ngắt quãng của mọi người. Trên thực tế thì bản thân Bùi Kiều cũng không cho rằng 'hắn' làm mình ngất đi, mà đơn giản là do 'hắn' sử dụng chiêu thức Killing 3000 vô cùng kỳ diệu kia. Bản thân Bùi Kiều không thể chịu nổi sự hao tổn và cản trở của chiêu thức này nên mới mất đi ý thức... Với thực lực Nửa Bước Chân Ma lại có thể đánh bại quý quái Ma Vương trung cấp? Điều này thật không thể tin nổi. (Ta viết lại cho đủ ý hơn bởi vì dịch là cố gắng truyền tải nguyên vẹn ý của tác giả chứ ko phải viết lại nó. Từ phản phê hầu như trong TV ko dung, kiến nghị thay)

"Không chỉ như vậy đâu..." Bỗng nhiên cô bé Stana đang đứng sau Valkyrie mở miệng nói.

Bùi Kiều thoáng sững sốt, hắn quay sang nhìn những người còn lại thì thấy vẻ mặt cả bọn đều thể hiện một biểu cảm kỳ dị, thậm chí cả cái bộ mặt 'quanh năm lạnh lẽo như băng' của Valkyrie lúc này cũng hiện lên vẻ lúng túng. Stana đứng sau không nhìn thấy biểu cảm của Valkyrie nên cô bé tiếp tục nói một cách đĩnh đạc: "Sau khi người đánh tan con quý quái kia xong, không ngờ lại dám bay đến ôm lấy chị Valkyrie rồi hôn lấy hôn để rất vô lễ. Không những vậy, miệng còn nói hươu nói vượn cái gì mà 'Valkyrie thân yêu đã lâu không gặp, người vẫn giữ vẻ mặt người chết như xưa', tới khi người ngã xuống ngất đi mới chịu thôi. Nhưng trước đó thì người cũng đã 'đề' chị của ta quá lắm rồi."

"Stana!" Cuối cùng Valkyrie không nhịn được giờ ngón tay gõ nhẹ vào trán Stana. Sau đó cô quay sang nói với Bùi Kiều bằng gương mặt hơi ửng đỏ: "Hiện tại người cảm thấy thế nào?"

Bùi Kiều cũng cảm thấy lúng túng. Mặc dù hắn rất có thiện cảm với Valkyrie, nhưng sự xuất hiện đột ngột cùng thân thể bí ẩn của cô khiến từ trước tới nay hắn vẫn luôn cảm thấy nghi kỵ nhiều hơn là tin tưởng. Hơn nữa, với khí chất và dung mạo lạnh lùng như băng sương, Valkyrie dường như một nữ thần cao quý không thể xâm phạm, đó là nguyên nhân khiến Bùi Kiều không dám thử gần gũi người đẹp. Ai ngờ được rằng khi 'hắn' điều khiển thân thể Bùi Kiều thì lại gây ra chuyện như vậy. Thế này thì hắn thật đúng là hết sức khó xử rồi.

Nên lúc này thấy Valkyrie nói sang chuyện khác thì hắn vội vàng tiếp lời: "Tình trạng không tốt chút nào! Lúc mới tỉnh lại, chấp niệm chỉ còn mấy chục đơn vị, thiếu chút nữa thì tiêu tan luôn rồi! Cũng may là cuối cùng cũng đã tỉnh lại, ăn xong một bữa lớn Thực Phẩm Chấp Niệm thì giờ đã có sức hoạt động rồi. A... giờ đã có hơn một trăm đơn vị chấp niệm rồi! Không tệ lắm, lúc này ta đã có thể hấp thụ được từ một phần tư tới một phần ba lượng Thực Phẩm Chấp Niệm ăn vào. Giờ ăn thêm mấy bữa nữa là có lẽ sẽ phục hồi như trước."

Không ngờ nghe Bùi Kiều nói xong, thì vẻ mặt mọi người lại trở nên vô cùng kỳ lạ, tiếp đó Cung Diệp Vũ là người đầu tiên mở miệng nói: "Ý bọn ta không phải thế! Lấy được bao nhiêu thì phải trả giá bấy nhiêu, chấp niệm trong cơ thể người bị tiêu hao gần hết là chuyện nằm trong dự liệu. Mặc dù là tư tưởng của 'hắn' điều khiển cơ thể người nhưng chung quy thì mọi hao tổn lại do bản thân người gánh chịu. Ta cũng không thể tin rằng một kẻ với thực lực Nửa Bước Chân Ma đỉnh cao lại có thể đánh bại con quý quái hợp thể đó mà không hao tổn chút nào. Thế nên việc chấp niệm của người bị mất mát nhiều là chuyện có khả năng xảy ra rất lớn, đó là chuyện không cần phải nói nhiều. Điều chúng ta muốn hỏi là... chấp niệm trong cơ thể người không thay đổi gì sao?"

Lúc này Bùi Kiều mới giật mình, liền vội vàng dùng ý thức xem xét bên trong thân thể của mình. Hắn thấy chấp niệm của mình lúc trước màu bạc lóng lánh thì nay màu sắc đã trở nên nhạt hơn hẳn, tuy rằng vẫn duy trì được độ sáng và màu sắc nhất định nhưng so với tình trạng giống như tỏa ra lôi điện màu bạc lúc trước thì rõ ràng đã không bằng, đã nhạt đi không ít. Mà lượng lôi điện cũng ít hơn hẳn, như thể màu sắc của chấp niệm và lượng lôi điện đã bị pha loãng do số lượng chấp niệm tăng lên vậy.

"...Lúc ta tỉnh lại, chấp niệm đã xảy ra biến hóa kỳ lạ. Màu sắc của tất cả chấp niệm biến thành màu bạc lóng lánh, thỉnh thoảng giữa các đơn vị chấp niệm còn xuất hiện những tia điện màu bạc xẹt qua. Nhưng sau khi ta ăn uống xong thì màu sắc của thứ chấp niệm sáng như bạc đó đã trở nên nhạt đi, giống như vì bị trộn lẫn với chấp niệm mới mà loãng ra vậy. Tuy chấp niệm mới được sinh ra nhưng ánh sáng bạc và số lượng lôi điện thì không tăng thêm. Là như vậy đấy." Bùi Kiều xem xét cẩn thận bên trong cơ thể mình rồi mới mở mắt và cười khổ với cả bọn.

Không ngờ rằng sau khi nghe vậy thì ánh mắt mọi người đều tỏa sáng lấp lánh. Bọn họ nhìn nhau giống như thống nhất đáp án, tiếp đó Cung Diệp Vũ vẫn là người đầu tiên nói: "Chúng ta đã thảo luận về tình huống của người trong lúc người hôn mê. Đầu tiên là phán đoán về lai lịch của 'hắn'. À, căn cứ theo những tin tức đã tổng hợp được, đại khái là... Valkyrie, đây là suy đoán của người mà, hay là người trình bày đi." Rất rõ ràng là Cung Diệp Vũ không hề phù hợp với việc phát biểu nho nhã mà khoa học này, thế nên sau khi nói được hai ba câu thì hắn liền đẩy ngay công việc này cho Valkyrie.

Valkyrie cũng không đùn đẩy, vẫn với cái vẻ mặt lạnh lùng băng giá của mình, cô nói: "Như lời Cung Diệp Vũ vừa nói, trong khi người hôn mê, chúng ta đã thảo luận tất cả những vấn đề này. Trong đó, có thể nói là đã suy đoán được đại khái lai lịch của 'hắn'. Khi ấy 'hắn' tự xưng là Odin, đó là vị thần đứng đầu và cũng là thần chiến tranh trong thần thoại Bắc Âu. Hơn nữa không chỉ đơn giản là trùng tên mà ngay cả thú cưỡi duy nhất của người này là con ngựa tám chân cũng xuất hiện. Ngoài ra còn cả những loại vũ khí mà 'hắn' ngưng tụ ra... cũng có những đặc điểm tương tự với các vũ khí trong hệ thống thần thoại Bắc Âu. Cho nên chúng ta có thể giả thiết rằng 'hắn' đúng là vị thần Odin trong truyền thuyết."

Mặc dù Bùi Kiều sớm đã suy đoán về phương diện này, nhưng hiện tại khi mọi người xác nhận kết quả vẫn khiến hắn cảm thấy khiếp sợ. Một lúc sau,

hắn mới tiếp tục hỏi: "Nếu linh hồn kia là Odin, thì tại sao "hắn" lại tồn tại ở sâu trong linh hồn ta? Chẳng lẽ ta là Odin chuyển thể đầu thai? Việc này hư ảo quá rồi? Hơn nữa hắn là thần còn ta là người, cho dù hắn không chết trong trận chiến huyền thoại Ragnarok thì cũng không thể đầu thai thành con người như ta chứ?"

Valkyrie lắc đầu nói: "Sự hiện hữu của linh hồn thể như chúng ta vốn đã là chuyện vượt qua phạm trù có thể giải thích bằng khoa học công nghệ hiện nay rồi. Nếu đã có linh hồn thể tồn tại thì sao lại không thể có chuyển thể đầu thai như trong truyền thuyết đây? Thực tế thì theo thực lực trở nên mạnh mẽ, chẳng lẽ người không cảm thấy chút dấu hiệu nào sao?"

Bùi Kiều mở miệng nhưng lại không nói được gì. Ngay người mất một lúc hắn mới gật đầu nói: "Đúng vậy, thực lực càng mạnh mẽ thì linh hồn càng vững chắc. Máu chốt nhất là niềm tin, ý chí, tinh thần, ngoài ra còn có cấp độ của dấu ấn sâu nhất trong linh hồn không ngừng trở nên mạnh mẽ và vững chắc. Hiện tại tuy rằng linh hồn chết đi thì tất cả đều tiêu tán, nhưng nếu thực lực càng lúc càng mạnh mẽ, rất có thể chúng ta sẽ đạt đến trình độ mà linh hồn tiêu tán nhưng vẫn giữ được dấu ấn của bản chất linh hồn, vậy thì chuyện chuyển thể đầu thai cũng là có thể... Nhưng đồng thời điều đó cũng làm xuất hiện một câu hỏi: nếu như ta là "hắn" chuyển thể đầu thai, "hắn" là thần... Được rồi, bỏ qua khía cạnh cái gì là thần, cái gì là quỷ, nhưng xét từ biểu hiện vừa rồi, thực lực của "hắn" ít nhất phải là Ma vương đỉnh cao. Vậy thì có một vấn đề nảy sinh, đó là: dấu ấn bản chất linh hồn xuất hiện khi ta mới trở thành linh hồn hay thậm chí là tới hiện tại, thứ đó với "hắn" thật sự chẳng là cái thá gì. Vậy vì sao ta vẫn có thể duy trì ý thức và tinh thần của mình? Không nói tới những thứ khác, chỉ nguyên việc so độ dấu ấn linh hồn, trong mắt hắn thì ta cũng không mạnh hơn bao nhiêu so với con kiến! Như vậy tại sao "hắn" không cướp lấy thân thể hoặc quyền không chế linh hồn?"

Mọi người cũng đều tỏ vẻ nghi ngờ. Trên thực tế, tất cả đã thảo luận và suy đoán thân phận của Odin lúc Bùi Kiều hôn mê. Khi mọi người kết luận rằng Bùi Kiều là Odin chuyển thể cũng đã đặt câu hỏi vì sao dấu ấn linh hồn của Odin không khống chế hoàn toàn Bùi Kiều? Căn cứ các loại tình huống từ trước đến giờ thì ngược lại dấu ấn linh hồn của Bùi Kiều lại chiếm vị trí chủ đạo. Chuyện như vậy thật sự kỳ lạ, vì vốn một cách hình tượng là ý thức của thần bị ý thức của người bình thường áp đảo hay ý thức của con kiến áp đảo ý thức con người! Việc này thật sự quá sức khó tin hay có thể nói là không thể nào xảy ra.

Bộ dạng Valkyrie vẫn đứng đung như nước chảy mây trôi, cô nhìn Bùi Kiều nói: "Đây là vấn đề mà bản thân người phải tự tìm kiếm đáp án và giải quyết... Chúng ta cũng có một vấn đề muốn biết, đó là người cảm thấy chấp niệm của bản thân hiện tại và trước kia có gì khác nhau? Người mô tả tất cả một lần để xem chúng ta có chút nhận thức hoặc tâm đắc nào không?"

Bùi Kiều khẽ gật đầu, cũng gắng nén cảm giác bất an trong lòng xuống. Dù sao thì lúc này Odin đang ở trong tối còn hắn ở ngoài sáng, về cơ bản thì hắn thậm chí còn không tìm được dấu ấn linh hồn của Odin tồn tại trong linh hồn mình. Hơn nữa, bản về thực lực thì hắn cũng chẳng phải đối thủ của Odin, vậy nên lúc này chẳng thể nghĩ được cách gì ứng phó, chỉ có thể tạm thời yên lặng theo dõi động tĩnh. Hiện tại việc hắn nên làm là tìm hiểu rõ sự biến hóa trong chấp niệm của mình, nắm giữ được sức mạnh và quy tắc mà điều đó mang lại.

Sau đó, Bùi Kiều nhắm mắt lại trong hơn mười phút. Khi hắn mở trừng hai mắt thì trong đó ánh lên những tia điện sáng trắng lấp lóe, có những tia sáng dường như chiếu ra xa tới cả tấc. Tuy nhiên, khi mọi người nhìn kỹ thì lại không thể thấy rõ được là trong mắt hắn có ánh điện quang hay không, cứ như thể cảnh tượng mắt Bùi Kiều bắn ra ánh điện vừa rồi chỉ là ảo ảnh vậy.

"Quả thật là đã có thay đổi lớn! Bên trong chấp niệm của ta lúc này còn chứa cả trường khí thể bao dung! Không, nói một cách chính xác thì trường khí thể bao dung và chấp niệm đã dung hợp lại với nhau và tạo nên loại chấp niệm mới này. Nếu xét về mặt lực lượng...". Đang nói tới đó thì Bùi Kiều vụt đứng dậy, tiếp đó ánh sáng màu bạc bùng lên mãnh liệt, đồng thời từng đợt sấm sét màu bạc xuất hiện từ hư không, vờn xung quanh cơ thể hắn. Mọi người xung quanh lập tức cảm thấy một cỗ áp lực khổng lồ ập thẳng đến, nhưng điều làm cho mọi người cảm thấy kinh hãi là đây không phải ảnh hưởng do trường khí thể mang lại. Áp lực này chỉ vền vẹn là một loại áp lực thuần túy trên tinh thần, giống như khi bọn họ đối mặt với quỷ quái Ma Vương cấp, chỉ thuần túy là áp lực lên tinh thần mà thôi!

Uy thế trên người Bùi Kiều vừa phát ra đã lập tức được thu hồi, tiếp đó hắn cười khổ nói: "Vừa rồi là ta thử thiêu đốt loại chấp niệm mới kia, không ngờ lại tạo ra khả lực giống như Ma Vương cấp. Hơn nữa, tuy thiêu đốt nhưng phản chấp niệm đó lại gần như không hề giảm bớt chút nào, mà hiện tại nó còn đang tự động phục hồi lại. Ta ước chừng thời gian thiêu đốt một đơn vị chấp niệm đã tăng lên gấp mấy chục, thậm chí mấy trăm lần so với lúc trước. Nếu như ta không làm thì..."

"Loại chấp niệm này, chính là chấp niệm kiểu mới mà linh hồn sẽ hình thành nên được, sau khi đạt tới thực lực Ma Vương cấp!"

Suy đoán của Bùi Kiều được xác nhận là chính xác, bởi vì ở đây có người mới đột phá lên Ma Vương cấp là Cung Diệp Vũ!

Thực lực của Cung Diệp Vũ đã đạt đến Chân Ma cấp đỉnh cao từ nhiều năm về trước, gần đây lại đánh vài trận đại chiến sinh tử nên thực lực của hắn thực ra đã chỉ còn cách Ma Vương cấp một bước ngắn. Tuy một bước này đúng là xa tựa chân trời, khiến cho Cung Diệp Vũ bị kẹt không thể đột phá trong thời gian dài, nhưng rồi đúng là vận số của hắn không đến nỗi tệ! Trong trận chiến với con quỷ quái dung hợp Ma Vương cấp lần này, nhờ vào những đúc kết trong một thời gian dài và sự thử thách sinh tử trên chiến trường, hắn đã đột phá tới Ma Vương cấp vào thời khắc quan trọng nhất!

Theo lời Cung Diệp Vũ, sau khi hắn đột phá tới Ma Vương cấp thì đúng như trước kia đã dự đoán: trường khí thể của hắn đã ngưng tụ thành thực chất và hoàn toàn dung hợp vào trong thân thể. Cũng ngoài dự tính trước đó của mọi người là trường khí thể sẽ tự động ngưng tụ và biến hóa tạo thành áo giáp có lực phòng ngự kinh người trong lúc chiến đấu. Hơn nữa nó còn đề cao sức mạnh, tốc độ, tốc độ phản ứng hay thậm chí là lực công kích trên phạm vi lớn. Điều này khiến cho Cung Diệp Vũ tuy chỉ vừa đột phá Ma Vương cấp nhưng thực lực ít nhất đã mạnh gấp mười lần so với lúc còn là Chân Ma cấp đỉnh cao!

Nhưng nếu chỉ có vậy thì Ma Vương cấp đã không xứng với danh tiếng của Ma Vương cấp rồi!

Thực lực của một linh hồn bao gồm nhiều mặt. Đầu tiên là sức mạnh, tốc độ, lực công kích, phòng ngự.v.v... của bản thân linh hồn đó. Những số liệu này thông thường đều được đánh giá khi linh hồn thiêu đốt năng lượng tiêu chuẩn. Thứ hai là kỹ xảo chiến đấu của bản thân linh hồn. Ví dụ như Từ Lôi

Đạo Pháp của Cung Diệp Vũ hay Thánh Lam Quyền của gã Chân Ma cấp người Đức kia. Đương nhiên, phương diện này cũng bao gồm cả kinh nghiệm chiến đấu cá nhân và một số thứ khác. Những cái này đều là một bộ phận thực lực của linh hồn.

Về phương diện thứ ba thì là những năng lực đặc thù của mỗi cấp độ thực lực khác nhau mang lại. Ví dụ như chỉ cường giả Chân Ma cấp mới có kỹ xảo Giải Phóng hay trường khí thể, thậm chí là thiêu đốt cả chấp niệm và trường khí thể tạo ra Giải Phóng Cấp Độ Sâu... đây cũng là một bộ phận thực lực của linh hồn.

Mà Ma Vương cấp thì đã vượt rất xa Chân Ma cấp về cấp độ linh hồn. So với sự chênh lệch thực lực giữa Chân Ma cấp và Nhập Ma cấp thì chênh lệch giữa Chân Ma Cấp và Ma Vương cấp càng thêm không lồ. Vậy nên nếu chỉ vèn vèn là nhiều hơn một cái áo giáp thực chất hóa từ trường khí thể thì thật sự không phù hợp với địa vị cao siêu của Ma Vương cấp. Thế nên có thể khẳng định rằng thực lực cấp độ này còn có chỗ huyền bí khác nữa.

"Ta nghĩ rằng điều huyền bí này chính là sự biến đổi trong chấp niệm của chúng ta." Cung Diệp Vũ nói.

Theo như lời kể của Cung Diệp Vũ thì khi còn đang chiến đấu, hắn cũng chưa cảm thấy có gì khác lạ. Nhưng sau khi trận chiến đã kết thúc, hắn lại phát hiện chấp niệm của mình đã có sự thay. Thay đổi lớn nhất là trường khí thể bá đạo bắt đầu dung hợp với chấp niệm của bản thân hắn. Sau khi quá trình dung hợp cùng cô đọng hoàn tất, bên ngoài chấp niệm của hắn liền xuất hiện một vòng trường khí thể màu tím không rõ ràng lắm, giữa các đơn vị chấp niệm với nhau cũng xuất hiện một loại lôi điện màu tím giống như Bùi Kiều miêu tả. Tuy nhiên cả làn ánh sáng và những tia lôi điện màu tím của hắn đều kém xa cả về độ sáng cũng như độ chi tiết so với màn sáng và lôi điện màu bạc của Bùi Kiều.

Cung Diệp Vũ nói: "Đây chính là năng lực mới của ta sau khi đạt tới Ma Vương cấp. Suy đoán lúc trước của chúng ta là Ma Vương có thể luôn ở trong trạng thái Giải Phóng, hơn nữa còn có thể duy trì mà không tổn thất gì hết. Giả thiết này là...chính xác." Trong lúc nói chuyện, ánh sáng tím chợt lóe lên trên tay Cung Diệp Vũ, Từ Lôi Dao lỏng lánh sắc tím đã nằm trên tay hắn. Hơn nữa, lúc này ánh sáng tím liên tục phát ra thì Từ Lôi Dao cũng đồng thời phóng to. Tới khi đã dài tới khoảng 3m thì cây đao này mới dừng phóng to. Tuy kích thước cây đao lúc này vẫn nhỏ hơn chiều dài 4 - 5m của nó khi Cung Diệp Vũ toàn lực chiến đấu, nhưng tình trạng như vậy đã thể hiện rõ đây chính là trạng thái Giải Phóng của hắn.

"Sau khi trường khí thể và chấp niệm dung hợp và cô đọng thì ở giữa các đơn vị chấp niệm sẽ sinh ra một chút năng lượng. Năng lượng của ta có dạng lôi điện màu tím, thứ lôi điện này không ngừng sinh ra mà gần như không cần sử dụng bất kỳ nguyên liệu gì, thậm chí cả Năng Lượng Tiêu Chuẩn cũng không hề dùng. Như vậy chỉ cần mức độ Giải Phóng không lớn hơn mức sinh ra lớn nhất của năng lượng này thì sẽ có thể duy trì liên tục. Trên thực tế thì Giải Phóng ở trình độ này cũng không phải là sức mạnh thật sự của Ma Vương cấp. Sức mạnh thật sự của Ma Vương cấp phải là cái này..."

Nói xong, Cung Diệp Vũ duỗi một tay ra, nhẹ nhàng vẽ một cái vệt về phía trước. Lập tức, một ánh đao khí màu tím đột nhiên xuất hiện trong không trung, nhưng nó lại không bay ra xa hoặc tiêu tán, mà ngược lại, bị bàn tay của hắn nhẹ nhàng chop lấy, rõ ràng nằm trong tay hắn giống như vật chất thực sự. Cũng không biết hắn làm cách nào mà đao khí càng lúc càng ngưng tụ thành như vật chất thật, cuối cùng thậm chí bị hắn ép thành một hạt hình cầu màu tím. Tới lúc đó hắn mới vung tay ném khối cầu màu tím này ra xa hơn trăm mét, tiếp đó mọi người nghe thấy một tiếng nổ âm âm vang lên, mặt đất nơi khối cầu phát nổ đã bị lõm vào thành một cái hố đường kính hơn 30m... Nên nhớ đây cũng không phải mặt đất bình thường, mà là mặt sàn tạo thành từ kim loại trong áo giới Atlantis đấy!

"Đây là sức mạnh đã vượt qua Chân Ma cấp gấp trăm lần, là sức mạnh chân chính của Ma Vương cấp... Ngưng tụ!"

Trường khí thể ngưng tụ, Năng Lượng Tiêu Chuẩn ngưng tụ, thậm chí là chiêu thức ngưng tụ! Nếu để hình dung đơn giản nhất về Ma Vương cấp thì đó chính là cường giả Chân Ma cấp đỉnh cao đã có hiểu được 'phương pháp ngưng tụ'. Sau khi đạt đến thực lực của Ma Vương cấp thì trường khí thể sẽ ngưng tụ ở bên trong chấp niệm bản thân, tạo thành hình thái chấp niệm hiện tại của Cung Diệp Vũ... Mà hình thái chấp niệm của Bùi Kiều cũng giống như vậy.

Bùi Kiều yên lặng thử nghiệm một lần. Quả nhiên, loại chấp niệm mới sinh ra lôi điện màu bạc trong cơ thể hắn đúng là có tác dụng tương tự với của chấp niệm hoặc trường khí thể, hoặc có thể sử dụng làm 'nhiên liệu' để sử dụng Giải Phóng. Hơn nữa, cứ nhìn vào uy lực của Từ Lôi Dao Khí mà lúc trước Cung Diệp Vũ ngưng tụ thì chắc hẳn lôi điện màu bạc này còn có tác dụng vô cùng kỳ diệu khác nữa. Cũng giống như khi con người chết đi trở thành linh hồn Nhập Ma cấp thì có Năng Lượng Tiêu Chuẩn, hoặc Chân Ma cấp có trường khí thể, vậy thì năng lượng sinh ra khi chấp niệm và trường khí thể dung hợp lại chắc hẳn chính là thuộc tính của riêng Ma Vương cấp... Không ngờ hắn cũng có được thuộc tính này?

Bùi Kiều dừng việc thiêu đốt lôi điện màu bạc rồi nói: "Ta cho rằng nguyên nhân khiến chấp niệm của ta biến đổi thành hình thái chấp niệm mà chỉ riêng Ma Vương cấp mới có, chắc hẳn là do Odin đã dung hợp chấp niệm và trường khí thể vào nhau khi hắn điều khiển thân thể ta. Chẳng qua là thực lực bản thân ta mới chỉ vừa chạm tới ngưỡng Chân Ma cấp đỉnh cao, vậy nên khi ăn uống Thực Phẩm Chấp Niệm vào cũng không thể tạo ra thêm chấp niệm cấp Ma Vương, mà chỉ có thể pha loãng số chấp niệm do Odin tạo ra kia... Đáng tiếc thật, ta không thể liên tục tạo ra ra chấp niệm cấp Ma Vương như Cung Diệp Vũ."

Lúc Bùi Kiều vừa mới tỉnh lại, chấp niệm trong cơ thể hắn gần như hoàn toàn chuyển sang màu trắng bạc và đậm đặc tới mức hầu như không tỳ vết. Đó chắc chắn chính là chấp niệm cấp Ma Vương chất lượng thuộc hàng cao nhất. Tuy nhiên, rất đáng tiếc là thực lực của hắn lại không thể so sánh được với Odin, khi ăn uống Thực Phẩm Chấp Niệm vào thì hắn chỉ tạo ra được loại chấp niệm bình thường của mình, vậy nên mới xảy ra tình trạng giống như chấp niệm bị pha loãng ra. Theo như tính toán của Bùi Kiều thì khi lượng chấp niệm của hắn một lần nữa vượt qua 1000 đơn vị thì trạng thái chấp niệm có lẽ sẽ không khác bao nhiêu so với chấp niệm của Cung Diệp Vũ hiện tại. Hơn nữa, chấp niệm mới này của Bùi Kiều còn là một dạng 'tài nguyên không thể tái tạo', dùng một phần là mất một phần. Trừ khi hắn có thể đạt đến Ma Vương cấp, nếu không thì đám chấp niệm dung hợp trường khí thể này sẽ chính là báu vật quý giá nhất của hắn.

(Dù sao cũng không thể quá tham lam. Trận chiến lần này ta đã thu hoạch được tương đối nhiều, gần như không hề kém Cung Diệp Vũ. Ngoài việc chạm đến cánh cửa Chân Ma cấp đỉnh cao ra thì nhờ lúc Odin khống chế thân thể, ta đã nắm giữ được vài loại phương pháp sử dụng chiêu thức của Ma Vương cấp, giờ toàn thân lại đầy chấp niệm cấp Ma Vương. Mặc dù sau này sẽ bị pha loãng tiếp nhưng đoán chừng phẩm chất cũng sẽ không thua kém so với Ma Vương sơ cấp. Nếu ta sử dụng sức mạnh ngưng tụ của nó một cách hiệu quả thì cũng sẽ vốn liếng để liều mạng với quý quái Ma Vương cấp.

Thu hoạch lớn như vậy còn chưa thấy đủ, đúng là lòng tham không đáy!)

Bùi Kiều nhanh chóng bình tĩnh lại. Hắn là cường giả Chân Ma cấp, đã thấu triệt bản tâm và có ý chí vô cùng vững chắc nên sẽ khó mà bị sự vật bên ngoài ảnh hưởng đến mình. Tuy rằng trong lòng Bùi Kiều cũng cảm thấy hơi thất vọng và tiếc nuối khi chấp niệm cao Ma Vương cấp đỉnh cao sẽ bị pha loãng, nhưng đây thực ra cũng chỉ là một dạng tài sản mà thôi. Ngày trước, trong trận đánh với Thế Giới Xà trên Đảo Phục Sinh, ngay cả vũ khí cấp Ma Vương như Bạo Viêm Cự Phù mà hắn còn không tiếc dẫn nổ, vậy nên chuyện này với hắn cũng chỉ là chút thất vọng và tiếc nuối mà thôi. Sau thoáng chốc ngẩn ngui, tâm trạng hắn đã trở lại như thường, liền cùng mọi người thảo luận về chuyện xảy ra sau khi con quỷ quái dung hợp thể tiêu tán.

Sau khi con quỷ quái dung hợp bị đánh cho tiêu tan, mọi người đương nhiên sẽ thu lấy toàn bộ chiến lợi phẩm trên chiến trường. Ngoài việc thu được một đồng Thiên Sinh Vũ Khí có tổng dung lượng tới hơn 10000 đơn vị thì thu hoạch lớn nhất chính là một món Thiên sinh Vũ Khí cấp Ma Vương có dung lượng lên đến 3100 đơn vị. Hơn nữa, đó cũng không phải là một món Thiên Sinh Vũ Khí cấp Ma Vương không hoàn chỉnh như Bạo Viêm Cự Phù, mà là một Thiên Sinh Vũ Khí cấp Ma vương hoàn chỉnh chân chính! Thứ này có tên thật của nó, cần sự điều khiển tỉ mỉ và tinh vi hơn Thiên Sinh Vũ Khí bình thường rất nhiều. Mà quan trọng hơn cả là sau khi tìm được món Thiên Sinh Vũ Khí Có Tên Thật hình dạng như một mặt trăng tròn này, mọi người mới phát hiện ra rằng chỉ có thể vận hành nó bằng cách tiêu tốn trường khí thể, hoàn toàn khác với Thiên Sinh Vũ Khí bình thường... Nói cách khác, chưa trở thành cường giả Chân Ma cấp thì cơ bản là chưa thể sử dụng được nó!

Bùi Kiều vừa ăn Thực Phẩm Chấp Niệm vừa ngắm nghía món Thiên Sinh Vũ Khí được thực thể hóa nên sau khi con quỷ quái dung hợp chết đi. Đây là một vật có hình mặt tròn, giống như trăng rằm, ánh lên màu vàng tím sáng lạn, kích thước chừng nửa bàn tay và độ dày chỉ vài milimet. Ở trung tâm hình tròn điêu khắc vô số hoa văn và muông thú có hình thù kỳ lạ. Ngoài viền của hình tròn là hình một con rồng bao quanh, miệng ngậm đuôi của chính mình. Vật hình tròn này nhìn rất cổ xưa, thể mà lại có phản hồi giống với loại gương đồng trừ tà mà người thời cổ đại treo trước cửa để xua đuổi tà ma.

"...Có điều là chúng ta đang ở trong ảo giới Atlantis cơ mà? Ảo giới mang phong cách khoa học công nghệ cao lại xuất hiện Thiên Sinh Vũ Khí hình dạng giống với gương đồng cổ đại của Trung Quốc... Các ngươi không thấy hơi quái lạ sao?" Bùi Kiều đưa gương đồng cho Dương Đình Thiên rồi nói với mọi người về mặt kỳ dị.

Tất cả những người còn lại đều tỏ vẻ dờ dách dờ cười. Gần một năm ở trong ảo giới này, bọn họ thu được rất nhiều Thiên Sinh Vũ Khí nhưng đa số đều có dạng kiếm laser hoặc các loại máy móc dụng cụ hiện đại, điều này đã tạo thành thói quen trong cách nghĩ của tất cả mọi người. Thế nên hiện tại đột nhiên thu được một món Thiên sinh vũ khí mang phong cách Trung Quốc cổ đại, hơn nữa lại còn là Thiên Sinh Vũ Khí có tên thật với dung lượng lên đến 3100 đơn vị. Việc này đúng là khiến cho người ta có chút dờ dách dờ cười

Bạn đang đọc truyện *Tử Vong Khai Đoan* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Q.5 - Chương 72: Atlantis (3)

Dịch giả: Shun

Thiên Sinh Vũ Khí Có Tên Thật!... Thiên Sinh Vũ Khí cũng có phân chia cấp bậc và đẳng cấp như linh hồn thể. Đây là sự thật mà Tổ Chức Linh Hồn Thế Giới đã xác nhận từ lâu, cũng được ghi chép trong tư liệu công khai của tổ chức này. Từ Thiên Sinh Vũ Khí bình thường cấp Nhập Ma, đến Thiên Sinh Vũ Khí cấp Chân Ma có được các loại thuộc tính đa dạng, rồi đến Thiên Sinh Vũ Khí chạm ngưỡng cấp Ma Vương có thể triệu hồi ra quỷ quái và cuối cùng chính là Thiên Sinh Vũ Khí cấp Ma Vương hoàn chỉnh... Thiên Sinh Vũ Khí Có Tên Thật!

Ngày trước, Bùi Kiều cũng đã từng được chứng kiến sức mạnh kinh khủng của Thiên Sinh Vũ Khí Có Tên Thật. Khi ấy, chỉ có duy nhất một món Thiên Sinh Vũ Khí Có Tên Thật nằm trong tay Rocky Constantine – kẻ cầm đầu của tập đoàn Kẻ Sa Đoạ. Sức mạnh mà vũ khí kia thể hiện quả là khủng bố, chỉ nhờ có thứ đó mà Rocky đủ sức một mình khiêu chiến vài tên cường giả Chân Ma cấp, thậm chí có thể uy hiếp được tới Cung Diệp Vũ. Đó đã là một trình độ cực kì đáng sợ! Mà quan trọng hơn là dường như Thiên Sinh Vũ Khí Có Tên Thật không chỉ có tác dụng trong chiến đấu mà còn có rất nhiều công dụng kỳ diệu khác, thật sự là mạnh hơn Thiên Sinh Vũ Khí bình thường cả vài lần, là cỗ lực lượng mạnh mẽ bậc nhất trên thế gian!

Với vật hình tròn như gương đồng cổ đại này, nếu linh hồn thể dùng tư tưởng của mình xem xét một chút thì sẽ lập tức biết được nó có dung lượng bao nhiêu, nhưng khác với Thiên Sinh Vũ Khí bình thường, Thiên Sinh Vũ Khí Có Tên Thật sẽ không để cho người xem xét thấy được tên thật của nó. Cũng có nghĩa là, ngoài dung lượng ra thì người xem xét sẽ không thể tìm hiểu được điều gì khác về nó! Xem ra muốn lấy được tên thật của món Thiên Sinh Vũ Khí này thì sợ là còn phải tốn không ít công sức nữa.

Nhưng dù nói thế nào đi nữa thì quả thật, trong hành trình tới trung tâm ảo giới này, cả bọn đã thu được thành quả nhiều hơn xa những gì phải bỏ ra. Chưa cần nói tới cái khác, chỉ riêng việc Cung Diệp Vũ thuận lợi đột phá đến Ma Vương cấp, đã là thành quả lớn lao vượt quá sự mong đợi của tất cả mọi người. Hơn nữa thực lực của Bùi Kiều cũng nhanh chóng vượt qua mấy cấp, rồi lấy được món Thiên Sinh Vũ Khí Có Tên Thật này. Có thể nói, thành quả của trận chiến này, chỉ có thể hình dung bằng hai chữ ‘kỳ tích’. Hơn nữa, dường như đó còn chưa phải tất cả...

Bùi Kiều và mọi người đang ngồi vây quanh một đồng lửa. Lúc này đã là sau khi hắn thức tỉnh hơn nửa ngày, chuyện gì cần kiểm chứng thì đã kiểm chứng rồi, việc gì nên suy đoán thì cũng đã suy đoán xong, lúc này chỉ còn lại một chuyện cuối cùng... Khu vực bị màn sáng bao phủ kia – nơi quan trọng của cả ảo giới này, bên trong đó, che giấu bí mật nào?

Tại trung tâm của cả quảng trường khổng lồ này, có một màn sáng thuần túy do năng lượng tạo thành, hình dạng mái vòm tròn, diện tích khoảng 3 -4

km², có thể nói là không hề nhỏ. Và thật đúng là không thể đoán được bên trong nơi đó chứa đựng điều huyền bí gì mà có thể khiến cho mấy nghìn con quỷ quái bình thường, hơn mười Chân Ma cấp và ba Ma Vương cấp cùng canh giữ, ngoài ra còn có cả một ảo giới được sắp xếp như một mê cung vô cùng vô tận! Nếu tới mức đó mà bên trong khu vực kia lại không có điều gì khác thường thì đó mới là chuyện không thể tin nổi! Vậy khu vực trung tâm kia sẽ chứa đựng điều gì khó tin đây? Một con quỷ quái càng mạnh mẽ hơn, càng đáng sợ hơn? Hay một Thiên Sinh Vũ Khí còn mạnh mẽ hơn cả Thiên Sinh Vũ Khí Có Tên Thật? Giống như thứ được nhắc tới trong tài liệu mà bọn Dương Đình Thiên đã đọc được trên Đảo Phục Sinh, loại Thiên Sinh Vũ Khí có cấp bậc cao nhất trên đời – Thiên Sinh Vũ Khí Của Nền Văn Minh?

Chỉ là Thiên Sinh Vũ Khí Có Tên Thật đã mạnh mẽ tới vậy rồi, có trời mới biết Thiên Sinh Vũ Khí Của Nền Văn Minh còn mạnh tới mức độ nào! Thế nên, với sự chờ mong thấp thòem đầy cõi lòng, tất cả mọi người yên lặng chờ đợi cho tới khi màn sáng kia tan biến... Lúc con quỷ quái dung hợp bị đánh tiêu tan thì màn sáng năng lượng kia cũng bắt đầu trở nên mỏng dần, tính toán dựa theo tốc độ tiêu tan của nó thì cũng lắm là sau vài ngày, màn sáng này sẽ triệt để tan biến. Tới khi đó, mọi người sẽ biết được bên trong màn sáng kia che giấu bí mật huyền diệu nào, vì sao mà một ảo giới do tự nhiên trời đất sinh ra lại có hoàn cảnh như thế này? Dù là nhìn theo góc độ nào thì ảo giới này cũng giống như một công trình được tạo ra bởi bàn tay của sinh vật có trí tuệ, ngay cả những cơ chế bảo vệ khu vực trung tâm này cũng giống vậy, vậy thì vì sao tự nhiên lại hình thành nên một thứ như vậy? Có lẽ hết thảy mọi bí mật đều được giấu trong khu vực trung tâm kia, vì vậy mà mọi người đều vô cùng chờ mong được biết trong đó có gì.

“Không biết vì cái gì mà ta có một loại dự cảm, rằng thứ ở bên trong màn sáng kia sẽ có thể giúp chúng ta rời khỏi ảo giới này.” Cung Diệp Vũ đang hút thuốc, hần rít một hơi sâu, nhả ra từng vòng khói rồi nói.

Không ai trong số những người còn lại nói gì. Tất cả bọn họ đều đang nhìn về phía màn sáng kia với vẻ hết sức chăm chú. Lúc này đã là vài ngày sau khi trận chiến kết thúc, màn sáng hiện giờ đã vô cùng mỏng manh, tuy rằng vẫn không thể nhìn xuyên qua được, nhưng tính toán dựa vào tốc độ tiêu tan này thì thời gian để nó hoàn toàn tan biến sẽ chỉ khoảng từ vài phút tới vài giờ nữa mà thôi. Bí mật to lớn gần trong gang tấc mà lại không chạm tới được khiến cho tất cả đều cảm thấy bức bối. Hơn nữa, được canh giữ bởi ba con Ma Vương cấp có khả năng dung hợp thành một Ma Vương trung cấp, bí mật này rất có thể thực sự giúp được cả bọn rời khỏi ảo giới này.

Bùi Kiều nghiêng đầu nhìn hần một cái rồi lại quay ra nhìn màn sáng kia: “Dù là trong đó không có bí mật gì đi nữa, thì hiện nay ta và người hợp lực chắc hẳn cũng đủ sức phá vỡ lớp năng lượng bao phủ ảo giới này. Tuy chính phủ thế giới nắm giữ Thần Chiến Binh và Thần Rồng Có Cánh nhưng đều là bản không hoàn chỉnh, mà người cũng đã có thực lực Ma Vương sơ cấp còn ta thì có thể sử dụng năng lực ngưng tụ một cách dễ dàng. Thế nên lúc này, phá vỡ sự cản đường đã không phải việc khó nữa, mà quan trọng là... sau khi ra ngoài rồi sẽ làm gì?”

Cung Diệp Vũ cười hắc hắc, trong tiếng cười của hắn dường như có cái gì rất dữ tợn, ác liệt. Hắn nói: “Làm gì à? Dọn rác! Nếu lão tử đã trở lại thế giới thật rồi thì chẳng lẽ còn để bọn cặn bã kia nhón nhơ? Cái khác không nói, nhưng tất cả những kẻ tham gia vào Kế Hoạch Linh Hồn đều sẽ phải chết! Lão tử chính là kẻ không chịu nổi có hạt cát trong mắt như vậy đấy!”

Bùi Kiều có phần đau đầu vuốt vuốt cái trán mình. Hắn cười khổ nói: “Sự việc không đơn giản như vậy đâu. Chúng ta tiến vào cái ảo giới này cũng đã gần được một năm rồi đúng không? Tính toán chút đi, lúc này ở bên ngoài hẳn đã là khoảng tháng 1 năm 2011 rồi. Thế giới sẽ trải qua rất nhiều biến đổi trong một năm, có trời mới biết thế cục bên ngoài giờ đã thành dạng gì? Biết đâu lúc này chính phủ thế giới đã thực hiện toàn diện Kế Hoạch Linh Hồn rồi thì sao? Nếu vậy, chẳng lẽ người sẽ đi giết chết tất cả người trên thế giới hay sao? Nhưng mà đó chẳng qua cũng chỉ là chuyện nhỏ, chuyện lớn thực sự là...”

Cung Diệp Vũ bỗng bật cười ha hả, rồi hắn cũng chẳng nhìn Bùi Kiều nữa mà lại nhìn về phía màn sáng kia nói: “Người dẫn đầu nhiều quá! Nói thật, ta thực sự nghi ngờ việc kiếp trước của người là Odin và người thì là hần chuyển thể đầu thai, tính cách của các người đúng là khác nhau quá nhiều. Người ấy, dẫn đầu quá nhiều, suy nghĩ quá nhiều, mưu kế cũng quá nhiều! Nếu không phải vì vậy thì với thiên phú của người, sợ rằng giờ đã là Chân Ma đỉnh cao rồi. Còn cái tên Odin kia thì quả là một kẻ đầy khí khái đàn ông, muốn đánh là đánh, muốn chửi là chửi, muốn hôn là... Khụ khụ, tóm lại, tính cách của người như thế này sẽ không có lợi cho việc phát triển thực lực đâu.”

Về mặt Bùi Kiều liền trở nên u sầu, khổ não. Hắn lén lút liếc nhìn Valkyrie rồi mới lắc đầu nói: “Người sống trên đời sẽ có rất nhiều điều ràng buộc, làm thế nào mà thích gì làm nấy được? Đầu phải ai trên đời này cũng giống như người, tư tưởng từ đầu tới cuối đều không khác chút nào. Odin kia là thần, tư tưởng của thần làm sao mà giống tư tưởng của con người chúng ta được? Mà chuyện lớn ta nói tới cũng không phải là thái độ của chúng ta với chính phủ thế giới, mà là việc sắp đến ngày tận thế năm 2012 rồi, đó mới là vấn đề thực sự! Nếu như lúc này Kế Hoạch Linh Hồn đã được triển khai rồi, chúng ta vừa trở về lại chẳng cần suy tính mà lập tức nhỏ tận gốc rễ của chính phủ thế giới, vậy người nghĩ hậu quả sẽ thế nào? Có khi thời khắc chúng ta ra tay cũng sẽ là lúc vận mệnh của loài người chấm dứt đó!”

Hai chữ ‘loài người’ này có sức nặng vô cùng lớn, ngay cả tên ‘đàn’ như Cung Diệp Vũ mà nghe xong cũng cứng họng hồi lâu. Cuộc trao đổi ngắn của hai người kết thúc ở đó. Tới đó, hai người bọn họ và bảy người còn lại đều cùng nhìn về phía màn sáng năng lượng phía xa. Thời gian từng phút chậm chạp trôi qua, màn sáng càng lúc càng mỏng giúp cho mọi người cuối cùng cũng đã có thể thấy được cảnh tượng phía bên trong. Ở trong đó, dường như xếp đầy từng hàng dài những chiếc quan tài... “Quan tài à?”

Tới lúc này thì hiển nhiên là mọi người đều đã thấy được cảnh tượng bên trong màn sáng bằng năng lượng. Thế nhưng cảnh tượng ở đó quả là có phần quái dị, quan tài sao? Chẳng lẽ là Thiên Sinh Vũ Khí có hình dạng của cái quan tài? Cả đám đầu tiên là kêu lên một tiếng rồi liền quay lại nhìn nhau với vẻ mặt quái dị. Chẳng lẽ vừa mới lấy được một món Thiên Sinh Vũ Khí Có Tên Thật theo phong cách Trung Quốc cổ đại thì nay lại lấy được thêm một món Thiên Sinh Vũ Khí theo phong cách của Vampire hay sao?

Cả bọn còn chưa kịp tinh táo thì bỗng một tiếng “rào” nhỏ vang lên, màn sáng vốn đã mỏng như màn sương kia đúng lúc này đã vỡ vụn thành từng mảnh nhỏ, hóa thành muôn ngàn những điểm sáng dần tan biến vào hư không. Cảnh tượng bên trong màn sáng lúc này đã hoàn toàn hiện ra trước mắt mọi người, và hóa ra những thứ mọi người nhìn thấy lúc trước, có lẽ không nên gọi là quan tài. Nói một cách chính xác, dù đó có thật sự là quan tài thì cũng là quan tài thuộc phạm trù khoa học công nghệ cao của tương lai.

Đó là những khoang cá nhân nhỏ vừa một người nằm được làm kim loại màu đen kịt, xếp thành từng dãy dài, nhìn giống như loại kén ngủ đồng trong

phim khoa học viễn tưởng. Trong mỗi khoang đó đều có một người nằm... Nói chính xác thì có những bộ xương nằm trong đó... Tất cả những khoang cá nhân này đều đã rách nát từ tung. So với mặt sàn kim loại của ảo giới thì kim loại làm nên những khoang cá nhân này hư hại hơn rất nhiều lần, chỗ nào cũng có những vết han gỉ, phong hóa. Tuy rằng nhờ có chất liệu kim loại này và môi trường nơi đây cũng khô ráo nên những khoang cá nhân này không bị mục nát hay tan rã, nhưng phần lớn những khoang này đều đã xuất hiện lỗ thủng hoặc vết rách. Có lẽ chính vì nguyên nhân này mà mạng sống của những người ở trong đó mới tiêu tan, giờ chỉ còn lại những bộ xương khô, thậm chí nhiều người cả xương cũng không còn, đã hóa thành bột xương cả rồi.

“Những người này... đều là con người ư? Bọn họ là ai? Tại sao lại có mặt trong ảo giới này?”

Mọi người lúc này đã đi vào khu vực trung tâm trước kia được màn sáng bao phủ, tất cả đều đang bị chấn động vì những hàng dài các khoang cá nhân trước mặt và cũng thấy được những bộ xương khô hay cát bụi bên trong những khoang này. Có trời mới biết những người chết trong các khoang này đã ở đây bao lâu rồi! Môi trường ở nơi này rất khô ráo, lại có màn sáng năng lượng bao bọc nên không có bất kỳ mưa gió, bụi bặm gì, trong môi trường như vậy thì dù có sau hàng nghìn năm, thì thể đặt trong đó cũng sẽ không hóa thành tro bụi, cũng lắm là còn lại bộ xương khô, thể nhưng phần lớn những thi thể đặt ở đây đều đã tan thành tro bụi. Từ đó có thể đoán được rằng thời gian những thi thể này nằm ở đây, ít nhất cũng hơn 10000 năm rồi.

Cả bọn đều thấy vừa sợ vừa nghi, tình cảnh trước mắt không ngờ lại hoàn toàn khác với những điều họ suy đoán. Ở chỗ này cơ bản là chẳng hề có Thiên Sinh Vũ Khí mạnh mẽ gì, cũng chẳng thể xuất hiện một con quỷ quái vô cùng khủng bố nào đó, ngược lại chỉ có một đồng quan tài đầy xương khô. Mà quan trọng hơn là nơi này chính là ảo giới đây! Tại sao lại có người sống đi vào đây được? Hơn thế nữa là chỉ trong khoảng mười năm gần đây thì các ảo giới mới liên tục xuất hiện, thế thì tại sao đồng xương khô và công cụ ở đây lại có thể có niên đại tới hàng chục nghìn năm được?

“Có lẽ điều này có thể giải thích hết thảy...” Bùi Kiều cùng tám người còn lại đều đã đi vào bên trong khu vực trung tâm của ảo giới. Chính mắt nhìn những hàng dài các khoang cá nhân, thấy được bên trong những cái khoang đã bị thời gian ăn mòn thành phế liệu kia từng đồng những xương khô và bột xương, ai nấy đều thôn thức mà đồng thời cũng cảm thấy ngỡ vực, đúng lúc đó thì Bùi Kiều bỗng thì thào nói.

Tất cả mọi người – trừ Valkyrie, Dương Húc Quang và Vu Nữ Trần, cùng nhìn về phía hán với vẻ mặt tò mò. Trương Hằng cướp lời của Cung Diệp Vũ hỏi đầu tiên: “À? Giải thích thế nào? Vì sao ở đây lại có nhiều hài cốt của con người như vậy? Mà còn có vẻ như đã được đặt tại đây cả chục nghìn năm rồi! Chuyện này cơ bản là không hợp lý gì hết.”

Những người còn lại cũng gật đầu lia lịa, hiển nhiên là họ đều đồng ý với điều Trương Hằng nói, cũng rất nghi ngờ việc tại đây lại có những sự vật niên đại tới hàng nghìn năm. Cứ nhìn vào mốc thời gian thì ảo giới này mới chỉ xuất hiện trong khoảng mười năm gần đây, dù suy nghĩ ra sao cũng sẽ cảm thấy không thể giải thích được chuyện này.

Bùi Kiều vẫn nhìn khung cảnh xung quanh, miệng vẫn thì thào nói: “Lời giải thích cho chuyện này... Không, phải là lời giải thích duy nhất cho chuyện này là: ảo giới này thực ra đã tồn tại từ hàng chục nghìn năm trước chứ không phải những năm gần đây mới xuất hiện. Nếu không phải vậy thì ảo giới này đã không thể có hài cốt sinh vật... mà còn là hài cốt của sinh vật từ hàng chục nghìn năm trước.”

“Tại sao lại vậy chứ? Vì sao có thể đưa ra kết luận này? Chẳng lẽ lại là cái câu nói: khi tất cả mọi giả thuyết đều đã bị loại bỏ, dù giả thuyết cuối cùng còn lại có khó tin tới đâu thì cũng chính là đáp án chính xác?” Cung Diệp Vũ gãi gãi đầu.

“Đúng rồi đấy. Người cũng đã biết rồi, còn phải hỏi làm gì nữa?” Bùi Kiều ngán ngẩm đáp lời. Trong khi nói, mắt hán vẫn tiếp tục xem xét xung quanh, muốn tìm thấy được chút manh mối nào đó từ đồng quan tài công nghệ cao kia. Nhưng đáng tiếc là những máy móc này đều đã bị thời gian hàng chục nghìn năm tàn phá, ngay cả những chữ viết trên đó cũng đã bị xóa mờ thì liệu còn có manh mối gì được nữa? Việc hán làm đang làm chẳng qua chỉ là cố gắng hết sức thôi.

Nhưng Cung Diệp Vũ ở bên cạnh lại hết sức bất mãn. Hán lâu bầu nói: “Người rõ ràng là đang chơi xỏ người ta! Ngay cả những trường hợp có thể xảy ra là gì, bọn ta còn chẳng biết thì làm sao biết ‘đáp án còn lại duy nhất’ là cái nào? Nhưng cũng phải nói là... Người ở đó sờ mó mấy cái quan tài nát ấy làm gì? Bên kia rõ ràng còn một cái có vẻ còn nguyên vẹn kia kia...”

Câu nói này vừa thốt ra lập tức thu hút sự chú ý của cả đám đang nhìn ngó lơ ngơ. Cả bọn cùng nhìn về phía tay Cung Diệp Vũ chỉ, nhưng ở đó cũng chỉ có một đồng lớn máy móc rách nát, cơ bản là chẳng có cái ‘quan tài’ có vẻ còn nguyên vẹn nào. Thế nên cả đám lại cùng quay lại nhìn Cung Diệp Vũ, sắc mặt ai nấy đều đầy vẻ nghi ngờ và bức bối.

Cung Diệp Vũ cũng nhận ra phản ứng của những người còn lại có gì đó không ổn, hán lại chỉ chỉ phía bên kia nói: “Các người đang hợp nhau lại để chơi xỏ ta đấy hả? Chẳng phải cái quan tài kia nhìn khá nguyên vẹn hay sao? Này này, các người có cần phải diễn biểu cảm sâu như vậy không?”

Trong lúc nói thì Cung Diệp Vũ đã đi đầu bước lại gần chỗ hán chỉ, những người còn lại cũng từ từ theo sau hán với vẻ mặt đầy nghi ngờ và khó hiểu. Không ngờ lúc Cung Diệp Vũ đang đi về phía trước thì bỗng nhiên vụt một cái biến mất ngay trước mặt cả đám! Sự việc xảy ra vô cùng đột ngột, cứ như thể hán vừa đi vào một không gian khác vậy. Khi cả đám đang trợn trừng tới mức muốn rách con mắt thì càng quái lạ hơn: cái đầu của Cung Diệp Vũ lại chui ra từ chỗ hán vừa biến mất! Hán cũng trợn trừng mắt, dường như đang trách cứ mọi người vì sau không tiếp tục đi theo mình.

“Này này, các người đứng đó làm cái bộ dạng gì vậy? Đi vào đây mà xem này! Cái quan tài sắt này đúng là còn nguyên vẹn đấy.” Dáng vẻ Cung Diệp Vũ vẫn đĩnh đạc như mọi khi, hán cũng không để ý tới cái bộ dạng ngây ngời của cả đám mà chỉ vào không gian trống rỗng sau lưng rồi nói.

Cho đến lúc này, mọi người mới như bừng tỉnh ngộ. Bùi Kiều phản ứng nhanh nhất, hán lập tức liền chỉ xung quanh rồi nói: “Cung Diệp Vũ, ngoài chỗ này có máy móc còn nguyên vẹn ra, xung quanh đây còn chỗ nào như vậy không?”

Cung Diệp Vũ nhìn ngó xung quanh một hồi rồi mới trả lời: “Không, không còn đâu! Những cái quan tài xung quanh đều đã thành sắt vụn cả rồi, chỉ có cái ở đây nhìn khá hơn một chút... Sao thế? Chẳng lẽ các người không nhìn thấy à?”

Cả đám nghe vậy thì chỉ biết cười khỏ, rồi từng người một nhanh chóng đi tới nơi Cung Diệp Vũ đang đứng. Lúc lướt qua vị trí của hắn, tất cả đều cùng cảm thấy như mình đi xuyên qua một màn nước mỏng. Cảm giác đó chỉ xảy ra trong nháy mắt, nếu không chú ý hết sức thì rất có thể sẽ cho rằng cảm giác đó chỉ là ảo giác.

Quả nhiên, sau khi mọi người đi qua thứ giống như màn nước kia thì khung cảnh trước mặt bỗng nhiên biến đổi. Nơi trước kia vốn là một đồng những máy móc, dụng cụ đã bị thời gian ăn mòn thành đồng sắt vụn, thế nhưng giờ đột nhiên đã biến thành một bộ máy móc tuy mặt ngoài han gỉ loang lổ nhưng về kết cấu thì vẫn nguyên vẹn, thậm chí cả mặt sàn của khoảng khu vực này cũng còn khá nguyên vẹn chứ không bị vỡ nát, tan thành cát như nơi khác.

“Quả là rất kỳ lạ, không chỉ từ bên ngoài không nhìn thấy được bên trong mà ngay cả thời gian trong khu vực này cũng trôi đi chậm hơn so với bên ngoài rất nhiều lần, thế nên những dụng cụ, máy móc này mới được bảo quản tương đối nguyên vẹn. . . Nhưng mà, vì sao chỉ có một mình Cung Diệp Vũ là thấy được cảnh tượng trong này, còn chúng ta thì không?” Bùi Kiêu ngồi xổm xuống bên cạnh vật kia, lấy tay vuốt nhẹ nó rồi lấy làm lạ tự hỏi.

Cung Diệp Vũ lúc này mới hiểu ra mọi chuyện, hắn vừa cười hã hã vừa nói: “Hóa ra ngoài ta thì đúng là không ai thấy được cảnh tượng của nơi này! Thế thì nguyên nhân đương nhiên là vì nhân phẩm của ta tốt nhất rồi. Còn có thể có lý do nào nữa chứ?”

“Nhân phẩm tốt cái rắm!” Vu Nữ Trần ở một bên liền vùng tay đập bả vai Cung Diệp Vũ, rồi nói: “Chắc hẳn nguyên nhân có liên quan tới thực lực của anh ấy. Màng không gian này có lẽ đã bị người ta dùng một phương pháp nào đó mà ‘cố định’, ở bên ngoài sẽ không thể thấy được thực tế ở trong. Chắc hẳn phải có thực lực đạt ngưỡng Ma Vương cấp thì mới nhìn xuyên qua được. Đây có lẽ cũng là sản phẩm khoa học kỹ thuật của nền văn minh cổ đại Atlantis cũng nên. . .”

Đang nói tới đó thì gần đó đột nhiên xuất hiện một cột laser với ánh sáng chói lòa, dường như ánh sáng gay gắt của một ngôi sao lúc nó hình thành. Ngay lập tức, mọi người có mặt liền bưng lấy hai mắt mà hét lên thán thiết. Trong tràng tai nạn bất ngờ này, trừ Cung Diệp Vũ không bị ảnh hưởng nhiều vì có thực lực rất mạnh thì cũng chỉ còn Bùi Kiêu là ngoại lệ. Nguyên nhân là bởi vì luồng sáng cực độ chói mắt kia lại phát ra từ chính bàn tay của hắn. . . nói cho chính xác thì là phát ra từ cổ máy mà tay hắn đang chạm vào! Chẳng hiểu sao luồng ánh sáng cực mạnh có ảnh hưởng gần như chí mạng với người khác lại dịu êm như gió thoảng đối với hắn. Không những vậy, một luồng nhiệt bí ẩn còn từ nơi bàn tay tiếp xúc chạy vào cơ thể hắn, khiến hắn cảm thấy toàn thân ấm áp, thoải mái tới khó mà hình dung, khiến tinh thần hắn chẳng biết lúc nào đã đắm chìm vào trong đó. Thậm chí, ngay cả tiếng những người xung quanh gào lên đau đớn cũng không khiến hắn tỉnh táo lại.

Tình hình như vậy kéo dài không biết bao lâu, mãi đến khi một bàn tay vỗ lên vai Bùi Kiêu, hắn mới như bừng tỉnh. Tới lúc này hắn mới nhận ra những người xung quanh đều đang ôm mắt rên rĩ, thậm chí cả người mới vỗ vai hắn là Cung Diệp Vũ cũng phải híp mắt. Rất hiển nhiên, đột sáng mạnh vừa rồi không hề mang lại cảm giác dịu êm như hắn cảm thấy. Có lẽ, chỉ có một mình hắn thấy ánh sáng đó dịu êm, còn với những người xung quanh thì nó mang lại thương tổn có tính chí mạng.

“Mới vừa rồi. . . Vật này đã phát ra ánh sáng rất kinh khủng ư? Mắt của các người đều bị ánh sáng đó làm tổn thương à?” Tới lúc này Bùi Kiêu vẫn chưa hoàn toàn tỉnh táo, hắn hỏi với vẻ không chắc.

Luồng ánh sáng vừa mới rồi quả thật rất khủng bố. Ở nơi này, trừ Bùi Kiêu ra thì cũng chỉ có tình hình của Cung Diệp Vũ là khá hơn mọi người. Tên này vừa hấp háy đôi mắt vừa trả lời với vẻ bức tức: “Nói nhảm! Đương nhiên là mắt bị thứ ánh sáng đó làm tổn thương rồi. Chứ không lẽ bọn ta tự lấy tay chọc mù mắt mình hay sao?” Vừa nói, hắn vừa đi tới ân cần hỏi thăm Vu Nữ Trần. So với tất cả những người còn lại thì sinh mệnh của Vu Nữ Trần chính là yếu đuối nhất bởi vì cô vẫn là một người sống chứ không phải linh hồn thể. Với sinh vật sống, có những thương tích sẽ gây ra tổn thương vĩnh viễn, không thể lành lại như linh hồn, đây chính là điều mà Cung Diệp Vũ lo lắng nhất.

Lúc này những người còn lại đều đã có thể cố gắng mở được mắt. Là một linh hồn thể, tuy ánh sáng cực mạnh vừa rồi đúng là đã làm họ bị thương không nhẹ nhưng vẫn chưa đủ sức hoàn toàn phá hủy bọn họ. Mà một khi đã không chết thì dù có bị thương nặng hơn nữa cũng sẽ không khiến bọn họ bị tàn phế, cũng lắm là khiến cho chấp niệm chấn động mà thôi. Chỉ sau chốc lát, mắt của bọn họ đã dần phục hồi.

“Diệp Vũ! Diệp Vũ! Anh ở đâu? Em không nhìn thấy gì cả!” Vu Nữ Trần ra sức dụi mắt mình nhưng một hồi lâu sau thì những gì trước mắt cô vẫn là một khoảng mờ mịt, cô gái nhỏ tội nghiệp lập tức kinh sợ vô cùng. Mù! Từ ngữ đáng sợ kia lập tức xuất hiện trong đầu cô, giống như một lời nguyền khùng khiếp nhất trên đời! Không có sự tàn tật nào có thể khủng khiếp hơn mù lòa, nhất là với một người đã từng nhìn được. Mù. . . là chuyện dường như còn đáng sợ hơn cả cái chết.

“Đừng có ồn ào như vậy, con người! Điều gì đã khiến các người can đảm tới mức dám đến nơi chủ nhân của mình nghỉ ngơi để cãi nhau hả?”

Ngay khi Vu Nữ Trần hoảng loạn kêu lên, những người còn lại cũng không biết phải làm thế nào thì bỗng một tiếng nói nhỏ với âm điệu non nớt vang lên sau lưng cả bọn. Còn chưa ai kịp quay lại thì cổ máy còn tương đối nguyên vẹn sau lưng Bùi Kiêu đã tự động mở ra. Một bàn chân nhỏ bé trắng nõn từ bên trong đưa ra, tiếp theo, một cô bé chỉ khoảng hơn mười tuổi hoàn toàn khỏa thân từ trong buồng cá nhân đó bước ra.

Cô bé này có một mái tóc thuần màu bạc, phần trên đỉnh tai hơi nhọn, thoạt nhìn giống như người Elf trong thần thoại. Nhưng trên hết, cô bé có một đặc điểm mà loài người không hề có. . . con mắt thứ ba! Một con mắt ở giữa trán!

Cô bé này xinh xắn, nhỏ bé, tóc dài chạm đất, trên trán có con mắt thứ ba. Cô dường như không hề cảm thấy ngại ngùng, cứ vậy đứng hiên ngang trước mặt cả đám, để mặc cho cả thân thể hiện hết ra trước mắt bọn họ. Nhưng ngay sau đó, cô bé dường như nhìn thấy điều gì đó rất bất ngờ, cô giật mình rồi mặt mũi lập tức đỏ bừng, cùng lúc vội che đi chỗ nhạy cảm trên người mình. Cô kêu lên với vẻ vô cùng mừng rỡ: “Anh Odin? Trời ơi, đúng là anh Odin rồi! Thắng lợi rồi ư? Chúng ta đã đánh bại được Hắc Ám rồi sao? Hu hu, em còn tưởng sẽ không bao giờ được gặp lại anh nữa. Anh Odin!” Trong tiếng kêu to của mình, cô bé đã không thể ngăn được nước mắt tuôn rơi. Sau đó, cô bé một đường lao thẳng tới. . . nhào vào ngực Bùi Kiêu.

Bạn đang đọc truyện *Tử Vong Khai Đoan* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Q.5 - Chương 73: Địa Ngục!

Dịch giả: Shun

Phải mất tới vài phút thì cô bé kia mới tỉnh táo lại. Thực ra cũng không phải là do người khác nhắc nhở gì, mà là sau khi nhìn thấy khung cảnh hoang tàn xung quanh thì cô bé đã tự bình tĩnh lại. Tiếp đó cô nhẹ nhàng buông Bùi Kiều ra, rồi cũng không biết cô đã làm gì, chỉ thấy một cái ‘bàn phím’ do các chùm sáng tạo thành bỗng nhiên xuất hiện ở khoảng không trước mặt cô, mà ngón tay cô bé vậy mà lại chạm vào được bàn phím bằng ánh sáng đó. Ngay sau đó, một vầng sáng lóe lên trên thân thể cô, một bộ trang phục khá giống trang phục du hành vũ trụ loại nhẹ đã xuất hiện trên người, lập tức che đi cơ thể trắng nõn không tỳ vết.

“Anh Odin? Ngươi... ngươi là anh Odin đúng không?” Cô bé nhìn tới nhìn lui vài lần rồi mới hỏi Bùi Kiều bằng vẻ nhút nhát, e lệ.

Người ta có thể thấy rõ được sự chờ mong và khủng hoảng trong mắt của cô bé, dường như câu trả lời của Bùi Kiều sẽ hoàn toàn quyết định vận mệnh của cô, ở trong đó ẩn chứa biết bao sợ hãi, biết bao yếu đuối. Hơn nữa nhìn dung nhan xinh đẹp mà nhỏ bé của cô, người ta chắc hẳn sẽ khó đành lòng nói ra chuyện sẽ làm cô khổ sở. Nhưng Bùi Kiều thì đã ngờ ngợ đoán ra được điều gì đó, hần lác đầu đáp: “Không phải! Ta không phải là Odin... Tên của ta là Bùi Kiều, là loài người.”

Cô bé kia liền hốt hoảng lui về phía sau mấy bước, nước mắt cô lại một lần nữa dâng lên, vừa khóc vừa nói: “Ta biết mà, ta biết mà... Làm sao có thể dễ dàng đánh bại Bóng Tối như vậy chứ? Đó chính là ‘Cội Nguồn Của Tội Lỗi’ kia mà! Nếu như vậy... Cha, mẹ, anh Odin, cả mọi người nữa đều đã...” Nói tới đó, cô bé lại khóc òa lên, vừa khóc lại vừa chạy tới ôm lấy Bùi Kiều lần nữa.

Bùi Kiều thật đúng là không biết nên khóc hay nên cười. Tay chân hẳn không biết phải đặt vào đâu, không thể cứ vậy mà đập đầu cô bé bí ẩn này đúng không? Huống hồ cô bé này có vẻ rất đáng thương nữa... Thế nhưng cảnh tượng vừa rồi... Chính là cái cảnh cô bé này tạo ra một bộ trang phục từ hư không, lúc đó Bùi Kiều có thể cảm nhận rất rõ trong không gian bỗng liên tiếp xuất hiện từng đơn vị Chấp Niệm và Năng Lượng Tiêu Chuẩn. Lấy Chấp Niệm làm vật chứa, Năng Lượng Tiêu Chuẩn lấp đầy Chấp Niệm, dùng chất liệu đó tạo ra trang phục mà cô bé đang mặc. Hay nói một cách đơn giản cho dễ hình dung thì là... cô bé này vừa mới chế tạo ra một món Thiên Sinh Vũ Khí!

Năng lực như vậy thực sự là quá khó tin. Hơn nữa, nhìn vào bề ngoài của cô bé và cái tên của ảo giới này thì cũng không khó để đoán ra lai lịch của cô... Cô bé này chính là người sống sót của nền văn minh kỷ thứ tư trước thời loài người – văn minh Atlantis trong truyền thuyết!

“Ta cũng không phải là Odin mà ngươi nhắc tới đâu!” Bùi Kiều ngẫm nghĩ một lúc, cuối cùng vẫn không nghĩ ra được cách gì, chỉ đành nói như vậy.

"Không phải đâu, anh chính là hẳn! Rõ ràng là đã chuyển thể đầu thai rồi, tuy vì vậy mà mất đi trí nhớ kiếp trước nhưng dấu ấn sinh mạng của ngươi thì không thể nhầm được. Chẳng qua, anh Odin cũng thật là... Hừ hừ, vì sao không chuyển thể thành người tộc Ba Mắt chúng ta chứ? Thân xác của con khi này thật xấu quá! Tuy nền văn minh tộc Ba Mắt chúng ta có thực sự biến mất nhưng chẳng phải trên Hồng Tinh vẫn còn một kho gen của chúng ta sao? Anh Odin chuyển thể đến đó là thích hợp nhất chứ..." Cô bé kia cứ tự nói một mình như vậy, được một hồi thì nước mắt cô cũng đã khô, sau đó mới bắt đầu xoay qua nhìn những người còn lại.

“Là linh hồn thể của loài người à... A? Linh hồn thể loài người đạt tới tầng thứ ba sơ cấp? Thật sự hiếm thấy đấy! Há? Đó là... Nhân Nibelungen? Có thành công không? Ba thân binh có được rèn thành công không sao?”

Cô bé kia cứ thế đánh giá từng người một. Trừ Bùi Kiều ra thì cô chỉ nhìn lướt qua những người còn lại, phải tới khi nhìn về phía Cung Diệp Vũ thì mới có vẻ kinh hãi và đề phòng. Nhưng sau đó, khi nhìn tới Vu Nữ Trần thì biểu cảm lập tức trở thành vui mừng như điên, vừa nói cô bé vừa nhào tới, định sẽ giằng lấy chiếc nhẫn Nibelungen mà Vu Nữ Trần đang đeo trên tay. Ngay lúc đó, Cung Diệp Vũ đang đứng cạnh Vu Nữ Trần liền bước qua chắn trước mặt cô, tuy hẳn không làm gì khác nhưng cô bé kia lập tức hoảng sợ vô cùng. Cô dường như rất e ngại Cung Diệp Vũ, liền nhảy ngay ra xa, rồi lần nữa nhào vào ngực Bùi Kiều.

“Anh Odin, hãy dạy dỗ con khi kia cho em! Thật quá ghê tởm, lại dám tỏ ra sát khí với chủ của ngươi à! Anh Odin, hãy dùng linh vực Trạng Thái Lượng Tử của anh để dạy dỗ con khi này một trận ra trò đi... Anh Odin?” Cô bé kia ban đầu còn có vẻ rất mạnh động, vừa nói vừa kéo Bùi Kiều tiến lên, nhưng kéo được một hồi mới nhận ra là Bùi Kiều chẳng những không hưởng ứng mà còn đứng ì một chỗ, khiến cho cô bé thành ra cũng chẳng đi được nửa bước. Bùi Kiều lúc này chỉ đang đứng yên, mắt nhìn chăm chăm vào cô bé.

Hắn cau mày và nói rất nghiêm túc: “Xem ra chúng ta nên nói chuyện đàng hoàng một lần đi thôi. Ta nhắc lại lần nữa: ta không phải là Odin gì cả! Còn nữa, bọn ta cũng không là khi gì đó... Bọn ta là loài người!”

Có lẽ vì cảm thấy Bùi Kiều dường như không muốn bênh vực mình... Mà đúng là hẳn không muốn bênh vực thật, về mặt cô bé lúc này cho thấy cô dường như vừa phải chịu một tổn thương rất lớn, liền nhìn về phía Bùi Kiều với một đôi mắt dưng dưng muốn khóc, không những vậy mà nước trong mắt còn có vẻ như đang tút từ dâng lên.

(Đúng là một đứa nhóc được nuông chiều quá thành hư.)

Tuy thâm thõ dài nhưng ngoài mặt thì Bùi Kiều vẫn nói rất nghiêm túc: “Được rồi, được rồi! Ta nghĩ có lẽ ngươi đang có rất nhiều việc không rõ đúng không? Ví dụ như lúc này là thời đại nào, văn minh Atlantis đã ra sao, làm thế nào mà chúng ta vào được nơi này. Tất cả những câu hỏi đó, chúng ta đều có thể trả lời ngươi được, thế nên ta nghĩ là tới lúc chúng ta nên trao đổi nghiêm túc rồi đây.”

Về đáng thương của cô bé kia dần dần biến mất, thay vào đó là vẻ tinh nhanh dần dần hiện ra trong đôi mắt cô. Rất hiển nhiên là những biểu hiện vừa rồi không phải là tâm tính thực sự của cô, mà chỉ là một loại thủ đoạn nhằm che đậy bản thân khi bị rơi vào hoàn cảnh bơ vơ giữa một đám người xa lạ. Tới lúc này, cô mới khẽ gạt đầu, tựa vào thiết bị mà mình mới chui ra từ đó, một lần nữa nhìn về phía cả bọn.

“Tốt! Chúng ta quả thật có rất nhiều điều cần trao đổi... Trước hết, ta muốn biết bây giờ là năm bao nhiêu theo Lịch Ba Mắt?” Cô bé khẽ thờ dài một tiếng rồi nhìn Bùi Kiều hỏi.

Bùi Kiều nhìn về phía những người còn lại một cái như hội ý, sau đó mới lắc đầu nói: “Bọn ta không biết Lịch Ba Mắt là thế nào, bây giờ là năm 2011 sau công nguyên. Nếu nói cụ thể thì tới nay loài người đã có khoảng 7000 năm lịch sử và trong khoảng 10000 năm gần đây thì không tồn tại cái gọi là Lịch Ba Mắt.”

Một vẻ đau đớn thoáng hiện lên trong mắt cô bé, cô bỗng nhẹ nhàng vươn tay điểm vào không khí trước mắt mình vài cái. Cái bàn phím ánh sáng lại xuất hiện lần nữa, sau vài thao tác gõ bấm của cô bé thì bên cạnh bàn phím ánh sáng chợt xuất hiện một ‘màn hình ánh sáng’ nhìn rất giống màn hình của máy tính ngày nay. Cùng với sự thao tác liên tiếp của cô bé, những gì hiển thị trên màn hình ánh sáng kia cũng thay đổi liên tục.

“... Đã hơn 40000 trôi qua rồi sao? Nền văn minh bất diệt của tộc Ba Mắt cuối cùng cũng tàn lụi trên hành tinh xanh này sao?” Cô bé thì thào một mình hỏi, mãi một lúc lâu sau mới quay lại nhìn Bùi Kiều rồi nói: “Nói cách khác, hiện tại đã là nền văn minh kỷ thứ năm của hành tinh này đúng không? Là nền văn minh của loài người, nền văn minh cuối cùng trong lời tiên tri...”

Cô bé nói xong những lời này lại dừng một chút, hít sâu vài hơi rồi nhìn về phía Bùi Kiều. Sau khi ngó qua ngó lại hần mấy lần mới ngẩng đầu nhìn những người còn lại. Rồi giống như một nữ hoàng cao quý đầy kiêu ngạo, cô nói bằng giọng lạnh lùng: “Các ngươi có muốn nghe câu chuyện của đế chế Atlantis chúng ta không? Câu chuyện của chủ các ngươi, những người đã tạo ra các ngươi.” Nói xong, cô thậm chí không đợi có người trả lời, đã bắt đầu tự kể luôn.

“Ở thời cực kỳ xa xưa trước kia, cách đây hàng trăm triệu, thậm chí hơn một tỷ năm, hành tinh màu xanh này chính là hành tinh đầu tiên trong toàn bộ dải ngân hà có sinh mạng thể có trí tuệ xuất hiện. Bọn họ tự gọi mình là tộc Ba Mắt, sáng tạo văn minh Root Daya vĩ đại, cũng chính là văn minh tộc Ba Mắt. Nền văn minh này trời sinh có được sức mạnh to lớn, tới mức có thể vượt qua cả sự trôi buốc của thời gian và không gian. Biết trước điều không hay sẽ tới, lại có thể tránh né được điều không hay đó, có thể nói rằng nền văn minh này trời sinh đã ở vào thế bất bại, bất cứ chuyện gì, vật gì cũng không thể phá hủy bọn họ. Dù sao thì có thể biết trước tương lai, thay đổi tương lai, đó chính là sức mạnh vĩ đại bậc nhất vũ trụ này rồi...” “Không chỉ có sức mạnh to lớn trời sinh, người của tộc Ba Mắt còn là chủng tộc có trí tuệ mạnh bậc nhất cả hệ Ngân Hà! Bọn họ cần cù, bọn họ dũng cảm, bọn họ giàu tinh thần mạo hiểm, đã sáng tạo ra vô số kỳ tích khoa học mà dùng lời khó diễn tả hết được. Tuy vì đáng người trời sinh thấp bé mà bị những nền văn minh khác trong hệ Ngân Hà chế nhạo là tộc người lùn nhưng nền khoa học kỹ thuật của họ thì đã vượt xa tất cả các nền văn minh khác trong thiên hà cộng lại. Bọn họ là bá chủ trời định của cả hệ Ngân Hà, là chủng tộc vĩ đại nhất.”

“Thế nhưng... dù có là chủng tộc vĩ đại nhất thì cũng không thể tránh được sự đảo thái của thời gian. Nhất là với nền khoa học kỹ thuật đã đạt tới, sinh mạng của bọn họ gần như đã trở nên bất diệt... Một nghìn năm, mười nghìn năm, trăm nghìn năm, hàng triệu năm, thời gian như vô tận sẽ dần dần làm tinh thần của sinh mạng trở nên có vấn đề... Nói chính xác thì, đó hẳn là nhầm lẫn. Vậy là tai họa lớn nhất của chủng tộc này bắt đầu! Ban đầu là vài trăm năm mới có một người tự sát, về sau một năm có tới mấy trăm nghìn người. Và như vậy, hàng trăm tỷ cư dân của tộc Ba Mắt sống khắp hệ Ngân Hà dần dần đi về phía diệt vong theo cái cách mà không một chủng tộc nào khác có thể tưởng tượng nổi. Nguyên nhân lại chính là dòng thời gian vô tận...”

“Vì mong mỗi linh hồn vốn đã vô cảm vì thời gian vô tận một lần nữa có được ‘cảm xúc’, người của tộc Ba Mắt bắt đầu ‘sa đọa’. Tự hành hạ mình, giết người, đâm loạn, xé xác, ăn thịt đồng loại... Tất cả những gì có thể gây ra sự kích thích, cảm giác mới lạ, tạo ra một chút ‘cảm xúc’ đều lần lượt xuất hiện. Và rồi một giáo phái tên là Bóng Tối đã xuất hiện. Bọn chúng sùng bái tội ác và bóng tối, bọn chúng dẫn dắt những linh hồn đã vô cảm của người Ba Mắt tìm lấy từng chút một ‘cảm xúc’... và cũng từ đó sinh ra ‘Bóng Tối’...”

Nói đến đây, cô bé dường như nhớ tới chuyện gì đó, cô nhìn về phía mọi người có mặt và nói: “Phần lớn các ngươi đều là linh hồn thể, vậy có biết về sự tồn tại của Á Không Gian của thế giới không?”

“Á Không Gian?” Tất cả đều khó hiểu thì thào. Tuy bọn họ đều đã từng nghe tới lý luận á không gian từ các tạp chí khoa học hay các tiểu thuyết, phim ảnh, nhưng không ai dám chắc rằng á không gian mà mình biết và á không gian mà cô bé kia nói tới là cùng một thứ... Dù sao thì trình độ khoa học của hai bên cách biệt quá lớn, dù có phát triển mấy trăm, mấy nghìn, thậm chí mấy chục nghìn năm nữa, văn minh loài người cũng chẳng thể đuổi kịp...

Cô bé liền cười tự giễu mình: “Ôi, lú lẫn mất rồi... Tính theo lịch của các ngươi thì nền văn minh của loài người mới chỉ tiến hóa được khoảng vài nghìn năm, làm sao đã có thể biết được Á Không Gian là gì? Mà các ngươi lại là linh hồn thể, một khi bị hút vào Á Không Gian sẽ không thể ra được nữa, thế thì không biết Á Không Gian là gì cũng là đương nhiên. Ta đã hỏi một câu thật ngu ngốc...”

Bùi Kiều nghe vậy lại hơi kinh ngạc, hần vội vàng hỏi: “Có phải ngươi đang nói đến cái thế giới mà linh hồn sẽ tiến vào sau khi cơ thể máu thịt chết đi? Thế giới đó là Địa Ngục?”

Cô bé thoáng sửng sốt, sau đó mới gạt đầu nói: “Quả không hổ danh là anh Odin, mới nghe qua đã hiểu được ý của ta rồi. Đúng là dù bị nhốt trong thân xác của con khỉ này cũng không thể ngăn được trí tuệ của anh tỏa sáng... Khụ khụ, các ngươi gọi thế giới kia bằng tên đó à? Địa Ngục ư? Mà có lẽ gọi Á Không Gian là Địa Ngục cũng không sai. Á Không Gian chính là Địa Ngục đấy...”

Cô bé lại bắt đầu tiếp tục nói: “Dù là nền văn minh nào thì các giai đoạn phát triển cũng có thể chia ra thành vài giai đoạn cơ bản. Đầu tiên là hình thành, giai đoạn này bắt đầu khi nền văn minh xuất hiện ngôn ngữ đơn giản, có tư duy logic đơn giản, sử dụng được công cụ đơn giản hay thậm chí là có chữ viết đơn giản. Tiếp theo đó là giai đoạn văn minh sinh tồn. Ở giai đoạn này, nền văn minh đã có được chữ viết khá hoàn chỉnh, bắt đầu tích lũy tri thức để sau này nghiên cứu khoa học. Ví dụ như luyện đồng, luyện sắt, nắm bắt được phương pháp vận dụng toán học cơ bản, nhận thức được các quy tắc vật lý cơ bản nhất của thiên nhiên nhưng vẫn chưa thể chống chọi được những thiên tai cơ bản nhất như lũ lụt, hạn hán. Tiếp theo là giai đoạn văn minh tích lũy. Ở giai đoạn này, văn minh đã có được hệ thống ngôn ngữ, chữ viết hoàn chỉnh, biết ghi chép lịch sử và nhận thức được hệ thống chính trị ban đầu, có thể ngăn chặn được những thiên tai thông thường. Khi trình độ khoa học kỹ thuật tích lũy tới giai đoạn nguyên tử thì đã có thể dùng năng lượng hạt nhân để thay thế cho phần lớn nguồn năng lượng tới từ thiên nhiên, bắt đầu vượt qua sự hạn chế của hành tinh để đi vào không gian vũ trụ, tuy nhiên vẫn chưa thể di cư ra khỏi hành tinh. Giai đoạn này là lâu nhất, phần lớn các nền văn minh đều cần từ 30000 – 50000 năm để tích lũy mới hoàn thành giai đoạn này, cũng vì vậy mà nó được gọi là giai đoạn tích lũy.”

“Tiếp theo chính là giai đoạn quan trọng nhất của một nền văn minh: giai đoạn trưởng thành. Gần như cứ 10000 nền văn minh thì mới có 1 nền văn minh hoàn thành giai đoạn tích lũy để đạt tới giai đoạn trưởng thành. Bởi vì trong giai đoạn tích lũy, nền văn minh đó sẽ phải đối mặt với nhiều vấn đề như bùng nổ dân số, chiến tranh vũ khí hạt nhân, môi trường sống ô nhiễm nghiêm trọng, nguồn năng lượng thiên nhiên trên hành tinh cạn kiệt, thậm chí gặp phải những thiên tai có tính hủy diệt tới từ vũ trụ.v.v... Tất cả đều có thể dẫn tới việc một nền văn minh bị hủy hoại hoàn toàn. Mà một đặc điểm quan trọng của giai đoạn trưởng thành chính là nền văn minh đã có thể di cư khỏi hành tinh một cách an toàn, chỉ cần còn có một hành tinh di cư mới thì nền văn minh này sẽ không thể bị phá hủy một cách tự nhiên, trừ khi bị nền văn minh khác xâm lược phá hủy. Mà đặc điểm quan trọng nhất của giai đoạn trưởng thành chính là đột phá được Á Không Gian.”

Cô bé kia nói đến đây thì bỗng nhiên nở một nụ cười tươi như hoa: “Lũ khỉ... Nhảm, loài người các người chắc hẳn vẫn còn đang trong giai đoạn tích lũy ban đầu đúng không? Không biết các người đã có thể dùng năng lượng nguyên tử thay thế hoàn toàn cho các nguồn năng lượng thiên nhiên chưa? A ha ha, chưa làm được à? Có biết nền văn minh của người Ba Mắt chúng ta chỉ mất 5000 năm ngắn ngủi là đã tiến vào giai đoạn văn minh trưởng thành không? Ha ha ha...” Cô bé kia che miệng cười dài một hồi giống như một nữ hoàng đầy kiêu hãnh, biểu cảm không hề che giấu sự tự hào với nền văn minh của mình. Có điều biểu cảm đó trên thân hình nhỏ bé của cô lại chẳng làm người ta tức giận, ngược lại cảm thấy có phần xót thương. Cả chúng tộc của mình, người thân của mình, tất cả đều đã tan biến, một mình bản thân mình lại sau 40000 năm! Cô bé này thực ra rất kiên cường đó...

Cô bé cười được một hồi thì mới phát hiện những người xung quanh chẳng hề tỏ vẻ giận giữ hết thành ra lại thấy mất hứng. Cô nói tiếp với vẻ không vui: “Vũ trụ vô cùng rộng lớn, dù có di chuyển bằng vận tốc ánh sáng thì đi từ ngôi sao này tới ngôi sao khác cũng mất tới vài chục năm ánh sáng. Dù là tộc Ba Mắt bắt diệt thì cũng không thể dùng phương pháp như vậy để di chuyển giữa các vì sao, nhưng đó đã là tốc độ nhanh nhất trong vũ trụ rồi. Vậy nên, nếu muốn tìm được một hành tinh thích hợp để di cư tới thì cách duy nhất là di chuyển thông qua Á Không Gian, lợi dụng sự giao nhau của hai vũ trụ, dùng năng lượng cực lớn để phá tan sự hạn chế của không gian, nhờ đó tiến được vào nơi giao nhau giữa thế giới vật chất và tinh thần. Sau đó lại thông qua Á Không Gian để di chuyển tới vị trí của một ngôi sao khác trong vũ trụ vật chất. Đó chính là đặc điểm lớn nhất của giai đoạn văn minh trưởng thành. Nếu một văn minh không thể xâm nhập được vào Á Không Gian thì dù nền khoa học kỹ thuật của nó có phát triển tới đâu cũng vô ích, cuối cùng cũng vẫn không vượt qua được giai đoạn tích lũy!”

Cung Diệp Vũ dường như vô cùng nhàm chán khi phải đứng bên cạnh nghe giảng giải, hẳn nói: “Ai dà, trong số bọn ta chẳng có mấy người nghe mà hiểu được những gì người nói đâu. Hay là tranh thủ nói một chút xem cái Á Không Gian kia là gì đi nào.”

Cô bé kia hơi nhíu mày, có điều cô dường như rất e ngại Cung Diệp Vũ nên chỉ dám khẽ lăm bắm cái gì mà “đồ con khỉ”, sau đó lại tiếp tục giải thích: “Những gì ta đang nói đều có liên hệ rất lớn với chuyện đó. Có thể nói, nguyên nhân cơ bản khiến cho loài người các người ra đời chính là vì... Á Không Gian.”

“Lúc trước ta đã nói rồi đúng không? Vì tộc Ba Mắt đã bắt diệt, sau khi đã sống nghìn năm, chục nghìn năm, trăm nghìn năm, trở thành bá chủ ‘có một không hai’ của cả Hệ Ngân Hà, không còn kẻ thù bên ngoài, không còn tai họa tự nhiên, một chủng tộc như vậy lại dần dần tự đi về phía hủy diệt. Thứ duy nhất có thể kích thích được cảm xúc của bọn họ là ‘Bóng Tối’. Sau khi giáo phái Bóng Tối ra đời, vô số tội ác xuất hiện trong lòng tộc Ba Mắt, ban đầu là người ngoài tộc bị hại, ăn thịt sinh vật có trí tuệ, giải phẫu sống bọn họ, thậm chí hủy diệt toàn bộ... Khi đã làm tất cả rồi thì những thứ đó đã không đủ sức kích thích ‘cảm xúc’ của họ, thế nên đối tượng bị hại sau đó được chuyển thành chính người tộc Ba Mắt...”

“Về phần Á Không Gian, có thể hình dung rằng đó là nơi giao nhau giữa thế giới vật chất và thế giới của ý thức, cũng là nơi trở về của mọi linh hồn trong vũ trụ. Sau khi một sinh mạng tử vong, ý thức của nó sẽ bị kéo vào Á Không Gian, từ từ chìm vào giấc ngủ vĩnh hằng rồi dần dần tan vào hư vô. Bởi vì Á Không Gian kết nối với toàn bộ vũ trụ vật chất nên mới có thể đi tắt qua Á Không Gian để tùy ý di chuyển từ nơi này tới nơi khác trong vũ trụ. Đương nhiên, muốn làm được vậy cũng cần có tọa độ, nếu không thì sẽ rất dễ bị lạc trong vũ trụ mênh mông. Vì vậy mà ngay cả tộc Ba Mắt cũng không thể rời khỏi Hệ Ngân Hà... Đã mất đi động lực để tiếp tục thăm dò vũ trụ, người của tộc Ba Mắt ngày càng chìm sâu vào sa đọa. Mọi chuyện tiếp tục cho tới một ngày, những nhà tiên tri lớn, thuật sư vĩ đại và nhà khoa học lỗi lạc nhất của tộc Ba Mắt, họ cùng phát hiện ra Á Không Gian xảy ra biến dị.”

“Bởi vì người của tộc Ba Mắt đã tiến hóa tới cấp độ cực cao, thân thể sẽ không bị bệnh tật hay già nua, tinh thần thì càng mạnh mẽ tới khó có thể tưởng tượng. Mà dù cho thân thể có bị hủy hoại vì một sự kiện ngoài ý muốn nào đó thì ý thức vẫn có thể tiến vào cơ thể nhân bản của mình để tiếp tục sinh tồn. Thế nên tộc Ba Mắt gần như đã bắt diệt, trừ khi ý thức của họ bị hủy diệt... cũng chính là linh hồn bị hủy diệt. Khi tộc Ba Mắt càng lúc càng chìm vào sa đọa, giáo phái Bóng Tối đã phát triển khắp nền văn minh của tộc Ba Mắt, loại tội ác nhắm vào linh hồn của người Ba Mắt xuất hiện. Một người, hai người, ba người, rồi thậm chí là hàng chục nghìn, hàng trăm nghìn, hàng triệu người...”

“Từ hành tinh một lần lượt bị tàn sát, chìm đắm trong sự kích thích khi hủy diệt chính dân tộc của mình, bọn họ đánh nát những ý thức đã mạnh mẽ tới khó mà tưởng tượng rồi ném vào Á Không Gian, mà 99% những ý thức bị sát hại kia cũng đầy tà ác và sa đọa. Lúc những ý thức vô cùng khổng lồ này tiến vào Á Không Gian, bởi vì đã bắt diệt, bởi vì rất mạnh mẽ, bởi vì đã sa đọa... những ý thức đó dần dần ngưng tụ lại với nhau, bắt đầu chống đối lại quá trình tiêu tan tự nhiên của Á Không Gian, hơn nữa còn từ từ biến đổi. Đó là một điểm giới hạn, khi vượt qua nó, ở bên trong Á Không Gian, một sinh mệnh ý thức vô cùng vĩ đại ra đời! Nó chính là ‘Bóng Tối’, cũng có thể gọi là ‘Cội nguồn tội lỗi!’”

“Rất nhiều nhà tiên tri lớn, thuật sư vĩ đại, nhà khoa học lỗi lạc đã dự đoán trước được sự đột biến này, bọn họ gọi điểm giới hạn kia là Ngày Tận Thế!

Họ cũng đã cảnh báo toàn bộ tộc Ba Mất, nhưng vô ích! Cả tộc Ba Mất lúc ấy đều đã hoàn toàn rơi vào trạng thái điên cuồng, không quan tâm một chút nào tới lời cảnh báo đó. Vì vậy, một số rất ít người tộc Ba Mất trẻ tuổi chưa sa đọa đã gom lấy một lượng nguồn năng lượng cực lớn, chạy tới một hành tinh ngoài rìa Hệ Ngân Hà. Nhờ vào nguồn năng lượng khổng lồ tới mức vượt qua cả một ngôi sao này, bọn họ chế tạo ra một Á Không Gian nhân tạo – nơi giao nhau giữa thế giới vật chất và ý thức. Nó cũng có thể gọi là không gian ảo hay không gian tưởng tượng, bởi vì được tạo ra từ một sự tưởng tượng rất nhỏ, đều là không gian thứ cấp như Á Không Gian. Ở trong đó, đám người kia lặng lẽ chờ đợi Ngày Tận Thế bùng xuống.”

“Cuối cùng, Tận Thế đã tới! Ngay khoảnh khắc Bóng Tối ra đời, tất cả người của tộc Ba Mất lập tức bị hút vào Á Không Gian. Dựa vào tội ác và sa đọa mà người tộc Ba Mất mang tới cho nó, nó tạo ra ý thức của riêng mình và ngay sau đó trở thành chúa tể duy nhất của Á Không Gian! Chúa tể của cái chết, chúa tể của bóng tối, chúa tể của tội ác! Còn tất cả người tộc Ba Mất thì đều trở thành bữa tráng miệng hoặc là đồ chơi cho nó. Ngày qua ngày, năm qua năm, họ bị nó giày vò, tra tấn cho tới khi hoàn toàn lột xác, biến đổi thành tay sai của Bóng Tối, hoàn toàn mất đi ý thức, trí nhớ, dấu ấn sinh mệnh của bản thân, chỉ còn lại phá hoại và sa đọa. Toàn bộ Á Không Gian biến thành lãnh địa của Bóng Tối, nó căn cứ theo những gì mình biết về tội ác để tiến hành cải tạo Á Không Gian. Từ đó, tất cả những linh hồn tiến vào Á Không Gian đều lập tức bị ô nhiễm! Và như vậy, đã không còn Á Không Gian nữa, thay vào đó, Địa Ngục xuất hiện! Vậy nên từ đó về sau cũng không còn nền văn minh nào có thể thực hiện Bước Nhảy Không Gian để bước vào giai đoạn trưởng thành nữa...”

Những gì cô bé kia nói làm cho tất cả mọi người đều bàng hoàng. Sau khi tiến vào nơi này từ Đảo Phục Sinh, cả bọn đã trao đổi lẫn nhau, đưa ra được một vài suy đoán về các nền văn minh cổ đại. Nhưng không một ai có thể tưởng tượng được hết thấy sự thật lại kinh khủng tới vậy! Nếu vậy thì cái thứ mà bọn họ phải đối mặt vào ngày tận thế 21 tháng 12 năm 2012... Nó khủng bố tới mức nào?

Cô bé nói đến đây thì chợt cười như tự giễu bản thân: “Đó chính là nguồn gốc của Địa Ngục. Còn ta ấy à? Như các người đã thấy, ta cũng là người của tộc Ba Mất... Không, phải nói chính xác là người Ba Mất thoái hóa. Tổ tiên của ta chính là những người Ba Mất chạy nạn kia. Tuy rằng nhờ có thành tựu khoa học cuối cùng mà họ đã tránh được Ngày Tận Thế nhưng đó cũng không phải là kết thúc của tất cả. Bóng Tối được hình thành từ chính ý thức và tội ác của người Ba Mất, nó có sức ảnh hưởng không thể tưởng tượng nổi đối với bọn họ. Có thể nói rằng nó chính là vị thần mà người Ba Mất đã tự tạo ra cho chính mình! Đối với chúng ta, nó không gì không làm được, nhưng không biết nó có ý định gì mà cuối cùng lại không hủy diệt những người chạy nạn kia. Tuy vậy, nó lại ban cho những người đó một ‘món quà’ khủng bố khác: sự thoái hóa! Từng ngày từng giờ trôi qua, thể xác, tinh thần, ý thức của những người chạy nạn sẽ từ từ thoái hóa, nhiều nhất là sau vài triệu năm, người tộc Ba Mất sẽ biến thành những sinh vật cấp thấp như ốc sên. Đó là điều tuyệt đối không thể chấp nhận với những người Ba Mất đã từng là bá chủ Hệ Ngân Hà! Thế nên, những người chạy nạn kia lại đưa ra một quyết định nữa: trở lại hành tinh mà tộc Ba Mất đã ra đời, tìm kiếm tài liệu về sự hình thành và nguyên nhân ra đời của Bóng Tối để chống lại, đánh bại nó! Vì vậy mà những người dân chạy nạn kia và thế hệ sau chúng ta đã lên một phi thuyền hình cầu khổng lồ, qua vô số năm tháng, dùng tốc độ ánh sáng bay ngang qua cả Hệ Ngân Hà, đi tới hành tinh này. Mà lúc này chúng ta mới phát hiện, trong thời gian đó, trên hành tinh này đã có hai nền văn minh nữa từng ra đời và tồn tại. Và chúng ta, những dân chạy nạn của tộc Ba Mất đã là nền văn minh thứ tư – văn minh Atlantis!”

Bạn đang đọc truyện *Tử Vong Khai Đoan* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Q.5 - Chương 74: Chuyện Năm Xưa

Dịch giả: Shun

Những gì mà cô bé kia nói ra quả là làm người ta quá sức bàng hoàng. Tất cả mọi người lúc này đều đang cảm thấy không thể tưởng tượng nổi, hóa ra những bí ẩn từ thời đại xa xưa lại đạt tới trình độ ‘khó tin’ khủng khiếp tới vậy! Theo như những gì cả nhóm tìm hiểu được, những thông tin về thế giới cổ đại mà chính phủ thế giới nắm được cũng rất hạn chế, có lẽ còn chưa đủ một phần hai mươi toàn bộ sự thật, hơn nữa còn thiếu sót rất nghiêm trọng, tuy nhiên bọn họ cũng biết được rằng: trong vết rách không gian có ‘quái vật tới từ thế giới khác’ hay ma quỷ gì gì đó, nhưng kẻ thù thực sự của loài người thì lại là... ‘Thần’!

Đó không phải là loại thần giống như các nhân vật mạnh mẽ của loài người trong phim ảnh, tiểu thuyết. Cũng không phải kiểu thần có thể điều khiển một vài sức mạnh của tự nhiên như sấm chớp, lửa nước, có thân hình cao hơn 10m, có thể bay lượn trên trời rồi được người đời xưng tụng là ‘thần’, trong thần thoại Hy Lạp hay các nền văn minh khác. Những sinh mạng thể gọi là thần đó, tuy có được năng lực mạnh mẽ và khả năng kỳ lạ nhưng thực ra cũng chỉ là những ‘người’ mạnh mẽ mà thôi. Còn Thần đang được nói tới ở đây mới chính là kiểu Thần mà loài người vẫn tưởng tượng, một vị Thần có được năng lực vô biên vô hạn!

Hoặc cũng có thể gọi hần là ‘Satan’ nhỉ...

Bởi vì quá mức bàng hoàng cho nên khi cô bé đã nói xong cả nửa ngày nhưng cả đám vẫn chưa thể tỉnh táo lại được. Còn cô bé kia cũng chẳng có ý thức giục bọn hần, nói xong liền quay ra thao tác trên cái ‘bàn phím ảo’ của mình. Không bao lâu sau, cả quảng trường đã chìm trong ánh sáng rực rỡ, trần nhà như đã biến thành một nguồn sáng trắng thuần túy bằng năng lượng, tuy sáng ngời mà lại chói mắt, hiệu quả tốt hơn loại đèn chân không rất nhiều lần.

“... Ài! Trung tâm tị nạn giờ đã hư hại thành cái dạng này rồi ư? Năng lượng chỉ còn lại 6%, thiết bị cơ bản chỉ còn khoảng 11% vận hành, tất cả thiết bị quan trọng đều đã hỏng. Ài! Dù sao cũng hơn một trăm nghìn năm, còn giữ được tới mức này cũng đã là quá tốt rồi...” Cô bé kia nhỏ giọng tự lẩm bầm một mình, mắt vẫn nhìn chăm chú màn hình ánh sáng còn tay thì liên tục thao tác gì đó.

Tới lúc này thì mọi người cũng đã ‘tiêu hóa’ hết được đồng tin tức mà cô bé mới tiết lộ, tuy vậy nhưng tất cả cũng vẫn đang trầm ngâm không nói chuyện,

bầu không khí có phần nặng nề. Tới đó, Dương Húc Quang liền hắc hắc cười: “Dù sao thì giờ cũng không ra ngoài được... Vốn còn tưởng tôi được khu trung tâm của ảo giới thì có thể mở được đường ra ngoài, ai ngờ đây lại là nơi mai táng của nền văn minh kỷ trước! Thế này thì dù là tận thế, dù là nguồn gốc tội lỗi, dù là Bóng Tối, dù là Thần cũng đều chẳng liên quan gì đến chúng ta nữa rồi...”

Cung Diệp Vũ đột nhiên tròn trừng mắt nhìn hắn: “Cái gì mà không liên quan! Chúng ta và chính phủ thế giới còn một món nợ to đùng kia kìa! Chẳng lẽ người đã quên những người bị đem ra làm thí nghiệm? Đã quên cô bé phải chìm mãi trong ác mộng, luôn miệng khóc lóc gọi anh trai mình? Những thứ đó... người đều quên rồi hay sao?”

Dương Húc Quang cười khò một tiếng rồi trả lời với vẻ rất bất lực: “Nhớ chứ... nhưng vậy thì làm được gì? Bây giờ chúng ta có ra khỏi đây được đâu!”

Cung Diệp Vũ hơi sùng sốt, hần há to miệng, còn định nói gì đó, nhưng cuối cùng lại không nói được gì nữa, chỉ đành đau đớn thở dài một tiếng.

“Đi ra ngoài?” Cô bé người Ba Mắt bỗng ngẩng đầu, liếc nhìn Cung Diệp Vũ rồi nói: “Người đã là linh hồn thể tầng thứ ba rồi kìa mà? Tuy giờ ta còn chưa rõ văn minh của loài người các ngươi đã phát triển tới trình độ nào, nhưng dù các nền văn minh đã tiến vào giai đoạn Trưởng Thành trong vũ trụ thì với thực lực như người hầu như cũng đã đủ hoành hành ngang ngược rồi. Lại nói, anh Odin, đến cùng thì cái gì đã vấy bẩn các ngươi vào nơi này vậy? Ta mới xem xét các ghi chép an ninh của nơi này thì có vẻ các ngươi đã bị vây ở đây gần một năm rồi?”

Bùi Kiêu và những người còn lại liếc mắt nhìn nhau, nhất là lúc liếc nhìn tới Valkyrie từ đầu tới giờ vẫn trầm ngâm không nói gì, thấy người đẹp băng giá này không có phản ứng gì, hần mới cười khò: “Cái gọi là linh hồn tầng thứ ba... Chúng ta gọi là thực lực Ma Vương cấp, còn thứ vấy bẩn bọn ta ở nơi này là một con quỷ quái có thực lực Ma Vương cấp đỉnh cao: Thần Chiến Binh Không Lỗ Obelisk.”

Cô bé kia nghe vậy thì lập tức ghen ngào kêu lên: “Thần Chiến Binh Obelisk? Đó chính là một trong bảy quân vương của Địa Ngục, tầng thứ ba... cũng có nghĩa là có thực lực Ma Vương cấp đỉnh cao theo cách nói của các ngươi! Làm sao có thể? Khoảng cách giữa sơ cấp và đỉnh cao là lớn đến không thể tưởng tượng nổi! Làm sao mà các ngươi có thể sống sót nổi? Hơn nữa chẳng phải lúc trước Thần Chiến Binh Obelisk đã bị anh Odin xóa mất dấu ấn tinh thần rồi sao? Làm sao nó còn biết đuổi giết các ngươi được?”

Bùi Kiêu cũng thấy không cần giấu giếm, liền kể lại từ đầu đến cuối chuyện làm thế nào mà bọn hắn biết được âm mưu của chính phủ thế giới, rồi chính phủ thế giới tìm được di tích của văn minh Atlantis, dùng cách gì điều khiển Thần Chiến Binh và Thần Rồng Có Cánh, chuyện gì khiến bọn họ buộc phải chạy vào cái ảo giới này. Cô bé kia nghe kể thì sắc mặt càng ngày càng khó coi, tới cuối cùng thì khuôn mặt nhỏ nhắn đã trở nên tái nhợt.

“... Ngoài ta ra, vẫn còn có người tộc Ba Mắt khác sống sót tới nay!”

Sau khi nghe xong tất cả, cô bé liền khẳng định chắc chắn như chém đinh chặt sắt: “Chỉ có người có huyết thống Người Ba Mắt mới có thể khởi động được Máy Chủ Linh Hồn Trung Tâm! Ta dám khẳng định sau lưng chính quyền của các ngươi có một hoặc nhiều người tộc Ba Mắt giúp sức! Nếu không thì chính phủ thế giới của các ngươi chắc chắn không thể sử dụng được Máy Chủ Linh Hồn Trung Tâm, cũng không thể nào điều khiển được ba vị Thần... À! Tuy vậy nhưng cũng có ngoại lệ, thế nhưng như vậy thì chỉ có thể sử dụng được một vị thần thôi, tuyệt đối không thể nào sử dụng được cả ba vị thần và còn dùng được cả Máy Chủ Linh Hồn nữa.” Nói tới đó, cô bé liền nhìn về phía nhân Nibelungen trên tay Vu Nữ Trần, ánh mắt tràn đầy khát vọng chiếm hữu.

Nhưng Cung Diệp Vũ liền ngay lập tức tròn trừng mắt nhìn lại cô bé. Từ khi đạt tới Ma Vương cấp, thực lực của hắn đã đạt tới một tình trạng ‘không thể nghĩ bàn’, nếu người khác nhìn hắn – dù là nhìn lên từ đằng sau hắn cũng sẽ cảm nhận được, còn như kiểu tròn trừng mắt nhìn thẳng như cô bé kia thì càng khỏi cần phải nói.

Phải nhớ rằng Vu Nữ Trần cũng không phải linh hồn thể như những người còn lại, cô là một người vẫn còn sống sờ sờ, sờ dĩ có thể đi được vào ảo giới này đều là nhờ vào chiếc nhẫn thần kỳ kia. Vậy nên Cung Diệp Vũ cơ bản là không dám nghĩ xem nếu Vu Nữ Trần mất đi chiếc nhẫn này sẽ đưa tới hậu quả gì, liệu có lập tức biến mất hoặc từ vong không? Bất cứ điều gì có thể gây ra nguy hiểm cho Vu Nữ Trần, Cung Diệp Vũ sẽ không cho phép tồn tại, dù chỉ là nửa điểm nhỏ nhất.

Cô bé kia cũng rất nhạy cảm, khi thấy Cung Diệp Vũ chán đi tầm mắt của mình, cô bé cũng đồng thời cảm nhận được một luồng sát ý ập tới. Toàn thân cô bé khẽ run lên, liền vô thức dịch lại phía Bùi Kiêu một chút rồi mới lẩm bẩm trong miệng: “Ra về gì chứ? Đến khi anh Odin của ta thức tỉnh trí nhớ thì giết người cũng chẳng khác gì giết một con khiêu dâm...” Tuy miệng nói như vậy nhưng cô bé thực ra vẫn vô cùng e ngại Cung Diệp Vũ. Dù là ở thời đại của cô, cường giả đạt tới Ma Vương cấp cũng là những nhân vật hiếm có. Phía Địa Ngục thì không nói, còn như văn minh Atlantis ngày đó cũng chỉ có tất cả bảy, tám cường giả cấp độ này mà thôi. Vậy nên cô bé hiểu rất rõ sự lợi hại của những cường giả cấp bậc này.

Bùi Kiêu cười khò một tiếng, hần giờ đã thấy rõ là cô bé Người Ba Mắt này và Cung Diệp Vũ dường như vừa gặp mặt đã không ưa đối phương. Vậy nhưng hắn cũng cảm thấy không biết làm thế nào, đang định mở miệng khuyên nhủ cả hai thì Valkyrie vẫn trầm ngâm từ đầu tới nay bỗng mở miệng nói: “Vừa rồi người mới chỉ nói tới lịch sử của Người Ba Mắt và sự hình thành của Địa Ngục, còn sự ra đời của loài người chúng ta thì sao? Và người tại sao lại ngủ đông ở chỗ này, hơn nữa vẫn còn sống sót? Những điều đó cũng nói rõ cho chúng ta nghe đi.”

Cô bé kia liếc mắt nhìn Valkyrie, trong ánh mắt tràn đầy sự thù địch: “Hừ hừ, Valkyrie! Đừng tưởng rằng kiếp này ngươi xuất hiện bên cạnh anh Odin trước ta thì có thể vì vậy mà đắc ý nhé. Ta nói cho ngươi biết...”

Về mặt Valkyrie vốn đang lạnh lùng như băng, nhưng khi nghe thấy cô bé kia nói tới đó thì đôi mắt không chút thần thái của cô bỗng như rực cháy. Gần như chưa tới một tích tắc sau, cô đã lách mình tới bên cạnh cô bé kia, tóm lấy cổ nhắc lên cao, đồng thời gần giọng hỏi: “Người vừa mới gọi tên ta... Tại sao ngươi biết ta là ai? Còn nhắc tới kiếp này nữa, kiếp trước ta là ai? Trả lời đi!”

Từ lúc mới thấy Valkyrie, nhờ có kỹ năng đặc biệt của Người Ba Mắt mà cô bé đã trong nháy mắt phán định được cấp độ thực lực của Valkyrie, rõ ràng đã có linh hồn tầng thứ hai đỉnh cao! Thực lực đó tuy còn kém xa Cung Diệp Vũ nhưng một Người Ba Mắt mới thức tỉnh như cô bé cũng không thể

địch lại nổi. Không thể làm gì được, cô bé chỉ có thể nhìn về phía Bùi Kiều bằng ánh mắt khẩn cầu, chờ mong và một vẻ quẩn luyến khó tả.

Bùi Kiều thoáng sững sờ, tuy rằng hẳn cũng không có cảm tình đặc biệt gì với cái cô bé ba mắt không biết giữ mồm giữ miệng, lại còn có chút chua ngoa này, nhưng cô bé dù sao cũng đã trợ giúp bọn hắn không ít. Chưa cần nói tới những cái khác, chỉ riêng đoạn lịch sử của tộc Ba Mắt kia đã là vô cùng quan trọng, lập tức giải đáp rất nhiều bí ẩn. Hơn nữa, có lẽ sau này sẽ còn có nhiều lúc phải nhờ cậy tới cô bé... Ngoài những lý do đó ra, với một cô bé đã mất đi cả giống loài của mình, chỉ còn lại một mình bơ vơ trên đời, Bùi Kiều cũng cảm thấy rất thương cảm. Thế nên, khi thấy cô bé nhìn mình, Bùi Kiều liền thở dài, đi tới rồi khẽ đặt tay lên cánh tay Valkyrie.

Valkyrie cũng là người rất thông minh, một thoáng vừa rồi chẳng qua chỉ là cô phản ứng theo bản năng trong tình huống bất ngờ. Dù sao thì khi thấy điều mình vẫn hằng tìm kiếm bấy lâu nay đã ở ngay trước mặt, ai cũng sẽ thấy nóng nảy, hấp tấp thôi. Khi Bùi Kiều đặt tay lên tay cô, Valkyrie liền tự động thả lỏng tay rồi nhẹ nhàng đặt cô bé kia xuống. Tuy vậy thì đôi mắt lạnh lùng của cô vẫn nhìn chăm chăm về phía cô bé, chờ đợi được nghe về kiếp trước và quá khứ của mình.

Cô bé kia vừa được đặt xuống, liền định mở miệng mắng to hay châm chọc mấy câu, nhưng khi nhìn thấy đôi mắt lạnh băng của Valkyrie, những ký ức về các việc làm của Valkyrie trước kia hiện ra, khiến cô bé không dám làm gì thiếu suy nghĩ nữa, chỉ đành vừa mắng thầm trong lòng vừa trả lời bằng giọng như thì thào: “Ta làm sao mà biết được quá khứ của ngươi...”

Câu này còn chưa nói xong thì trường khí thế của Valkyrie đã chợt bùng lên từ trên người cô, đè thẳng lên người cô bé. Tuy trường khí thế vô hình vô chất nhưng lại tạo ra áp lực còn khủng khiếp hơn cả sức nặng nghìn cân. Cô bé kia lập tức sợ run, gần như sắp đứng không vững. Tới đó thì cô bé đã không còn dám câu giờ hay giấu giếm gì nữa, liền mở miệng nói lớn: “Ta quả thật không biết quá khứ của ngươi ra sao! Trước kia ngươi chính là người bí ẩn nhất trong số mười hai Nhà Khoa Học Lỗi Lạc. Ta chỉ biết ngươi luôn nói là muốn đi tìm lại trí nhớ và cảm xúc của mình nhưng về sau vẫn chưa làm được. Còn quá khứ của ngươi ra sao thì làm sao ta biết được chứ!” Nói tới đó thì cô bé cuối cùng cũng không chịu nổi áp lực của trường khí thế, nghiêng ngã sắp ngã lộn xuống sàn. Bùi Kiều bên cạnh phản ứng nhanh nhất, lập tức đỡ lấy cánh tay nhỏ bé của cô bé, khiến cô tránh khỏi sự xấu hổ khi quỵ rạp xuống đất.

Valkyrie thoáng ngậy ra. Cô vốn tưởng rằng sắp đạt được điều mình vẫn luôn tìm kiếm, nhưng kết quả không ngờ lại khác xa tưởng tượng của cô, có thể nói là chỉ tìm được một nửa câu trả lời. Tuy vậy thì Valkyrie cũng vẫn khó nén được sự kích động, cô nói với giọng gần như run run: “Tốt! Vậy ngươi hãy nói rõ tất cả những hành động, việc làm, lời nói, lai lịch của ta mà ngươi biết được! Nói hết cho ta biết!”

Tới lúc này thân thể cô bé kia vẫn còn đang khẽ run, cô lăm bắm mấy câu gì đó rồi ngẩng đầu lên nhìn Valkyrie nói: “Ta nói rồi! Ta không biết lai lịch, thân thể của ngươi ra sao! Tất cả tin tức về ngươi đều do những người có quyền hạn cao nhất của Viện Khoa Học Tối Cao nắm giữ! Ta chẳng qua mới lên chức Nhà Khoa Học Lỗi Lạc hơn một trăm năm, làm sao đã có thể biết được tin tức của ngươi?”

Valkyrie cau mày, vẫn không từ bỏ: “Vậy thì thông tin về ta được lưu trữ ở đâu? Tộc Ba Mắt các ngươi hẳn là phải có thứ cùng loại với máy tính để lưu trữ thông tin chứ? Thông tin về ta được lưu trữ ở chỗ nào?”

Cô bé kia liền khoát tay nói: “Đừng có mơ tưởng! Tất cả thông tin của Viện Khoa Học Tối Cao đều được lưu trữ trong Máy Chủ Linh Hồn Trung Tâm. Các ngươi hẳn là đã biết về Máy Chủ Linh Hồn Trung Tâm rồi phải không? Lúc trước chẳng phải đã nói về ba con quỷ quái Ma Vương đỉnh cao đó sao? Công dụng lớn nhất của Máy Chủ Linh Hồn Trung Tâm với Viện Khoa Học Tối Cao chính là dùng sức tính toán kinh khủng của nó để điều khiển ba con quỷ quái đó. Nếu không phải vậy thì ba con Ma Vương cấp đỉnh cao này đã phá tan sự trói buộc từ lâu rồi. Thế nên nếu ngươi muốn tìm hiểu lai lịch, thân thể gì đó của mình, thì chỉ có một cách thôi...”

Valkyrie thoáng giật mình, sau đó mới chậm rãi nói: “... Đi tới chỗ chính phủ thế giới để cướp lấy Máy Chủ Linh Hồn ư?”

Bạn đang đọc truyện *Tử Vong Khai Đoan* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Q.5 - Chương 75: Trở Về

Dịch giả: Shun

“... Lúc trước ta đã nói rồi đó thôi! Rời khỏi đây không phải là việc dễ dàng đâu.” Schnau vừa thao tác trên "bàn phím ảo" trước mặt, vừa điềm nhiên như không trả lời.

Lúc này đã là gần một tháng sau khi Schnau thức tỉnh, thế nhưng cái ngày cả bọn được rời khỏi ảo giới này vẫn xa xăm chưa thấy tăm hơi đâu... Ít nhất thì mỗi lần Schnau trả lời đều là mấy câu: sắp rồi, nhanh thôi, không đơn giản như vậy. Vậy là từ chỗ phấn khích, cả bọn dần thấy nghi ngờ cuối cùng là chán nản. Việc duy nhất cả bọn có thể làm lúc này là tiếp tục chờ đợi.

Theo như lời Schnau nói thì cái gọi là ảo giới, hay cô bé gọi là thứ cấp không gian, thực ra chính là hình chiếu của á không gian, là một loại á không gian do vô số ý thức của sinh vật ngưng tụ lại thành một ý thức giả tưởng khổng lồ mà thôi. Nói cách khác, nếu giết sạch vài tỷ người rồi ném ý thức của bọn họ vào trong á không gian, vậy thì tới khi á không gian và thế giới hiện thực bắt đầu bị hòa vào nhau, một vài nơi tại thế giới hiện thực sẽ xuất hiện cái mà ngày nay gọi là ảo giới. Đó chính là do sau khi vài tỷ linh hồn tập hợp lại, ý thức chung của linh hồn bọn họ trở nên cực kỳ khổng lồ, sau đó nó tưởng tượng ra “ảo giới”. Ở trong không gian là nơi giao nhau của thế giới tinh thần và vật chất, ý thức chính là vật chất. Thế nên khi á không gian dần dần ăn

mềm và hòa lẫn vào thế giới thực thì sẽ xuất hiện các hình chiếu của á không gian mà con người gọi là ảo giới. Ảo giới này vừa có thể coi là ý thức mà cũng có thể coi là vật chất.

“Thì ra là thế! Thế nên những ảo giới trên Trái Đất mới khiến cho chúng ta cảm thấy quen thuộc như vậy, đều là những nơi từng xảy ra những trận chiến lớn trong lịch sử hoặc những địa điểm trong truyền thuyết, thần thoại. Hóa ra tất cả đều là do loài người chúng ta tưởng tượng ra! Đó chính là bản chất của ảo giới đấy sao?” Dương Húc Quang nói với những người còn lại.

Mọi người lúc này đang ngồi quanh một khoảng đất trống ở chính giữa quảng trường, ở giữa khoảng đất là một đồng lửa lớn, bên cạnh ngọn lửa cắm rất nhiều những xiên thịt nướng. Khi mà những tiếng xèo xèo trên những tảng thịt béo mọng vang lên thì mùi đồ nướng thơm lừng cũng dần lan tỏa ra khắp bốn phía.

Schnau khẽ nhăn cái mũi nhỏ của mình, cô dòi sự tập trung của mình khỏi màn hình ánh sáng, nhìn về phía đám thịt nướng bên đồng lửa rồi nói: “Ài, các người thật đúng là may mắn đấy! Có thể thoải mái ăn thực phẩm ở trạng thái lượng tử. Nhớ ngày đó, dù là những hậu duệ người Ba Mắt chúng ta thì cũng chỉ có quý tộc cấp cao và các nhà khoa học mới có thể ăn những thứ này đó.”

Mọi người liếc nhìn lẫn nhau rồi lại cùng nhìn về phía đám thịt nướng bên đồng lửa. Trương Hằng lấy làm lạ hỏi: “A? Cái thứ Thực Phẩm Chấp Niệm này có gì lạ sao?”

Schnau khẽ hấp háy mắt mấy cái, cũng không ngừng đầu lên mà vẫn vừa nhìn vào những xiên thịt nướng vừa trả lời: “Các người gọi thứ vật chất ở trạng thái lượng tử này là Thực Phẩm Chấp Niệm à? Thật ra thì phải gọi nó là vật chất ở trạng thái lượng tử mới đúng. Bởi vì nó đồng thời có cả tính chất của vật chất và tinh thần nên vừa có thể coi là vật chất mà cũng có thể xem là tinh thần. À, nói một cách thông tục thì những khối thịt nướng này chính là một loại á không gian rút nhỏ hàng trăm tỷ tỷ lần. Có thể nói là nó có cùng là một dạng với Nguồn Gốc Tội Lỗi trong á không gian, chỉ là hình thái lớn nhỏ khác nhau mà thôi.”

Nói đến đây thì Schnau ngừng đầu lên. Khi thấy vẻ khó hiểu của mọi người, cô bé liền lập tức trào phúng không chút kiêng nể: “Vẫn không hiểu à? Ài, với trí tuệ của các người thì đúng là khó mà hiểu được vấn đề này... Vậy ta sẽ không nói vật chất ở trạng thái lượng tử là cái gì nữa, chỉ nói một điều, đó là về bản chất thì Nguồn Gốc Tội Lỗi chính là một tập hợp vô cùng nhiều các ý thức và ác dung hợp vào á không gian. Hay nói một cách khác thì Nguồn Gốc Tội Lỗi thật ra đã chính là một bộ phận của á không gian rồi, vậy đã hiểu chưa? Khi chúng ta ăn uống hoặc là hấp thụ loại vật chất ở trạng thái lượng tử này thì thực ra bản chất sinh mạng của chúng ta đã bắt đầu tiến hóa tới ‘Thần’ giống như Nguồn Gốc Tội Lỗi vậy. Tuy rằng mỗi lần chỉ có thể ăn được một lượng rất nhỏ vật chất ở trạng thái lượng tử, so với toàn bộ Nguồn Gốc Tội Lỗi thì chưa bằng một phần trăm trăm tỷ, nhưng chỉ cần cứ tiếp tục như vậy trong thời gian đủ dài, ăn số lượng đủ lớn, vậy thì tới một ngày nào đó, các người sẽ thực sự có hi vọng trở thành một vị ‘Thần’ mới!”

“Hả!”

Nghe xong Schnau giải thích, Bùi Kiều đầu tiên là sững sờ, sau đó là kinh ngạc, hần lập tức đứng bật dậy rồi vội hỏi: “Nghĩa là nói cách khác thì ngoài hấp thụ Thực Phẩm Chấp Niệm, ngay cả ảo giới cũng có thể bị chuyển hóa thành chấp niệm để hấp thụ?”

Schnau luôn tỏ ra rất lạnh lùng với những người còn lại, thế nhưng với Bùi Kiều thì cô bé lại rất thân thiện, thậm chí còn có phần ý lại. Nghe xong Bùi Kiều hỏi, cô bé liền tươi cười đáp: “Đương nhiên rồi, anh Odin. Cái mà các người gọi là ảo giới, thật ra chính là hình chiếu của á không gian, cũng có thể coi là á không gian thứ cấp. Thế nên ảo giới cũng có thể biến đổi thành vật chất trạng thái lượng tử... Mà còn là một lượng rất lớn nữa kia.”

Bùi Kiều nắm chặt nắm đấm của mình, sau đó hần mới nói với mọi người: “Các người có còn nhớ những điều ta từng kể về sự việc trong ảo giới Chiến Trường Nam Bắc không? Khi ấy không biết tập đoàn Kẻ Sa Đọa đã dùng cách gì mà khiến cho một con quỷ quái Chân Ma cấp gượng ép đạt tới ngưỡng Ma Vương cấp... Mà lúc ấy con quỷ quái kia còn chưa hấp thụ toàn bộ Chiến Trường Nam Bắc đấy! Nếu như chúng ta tìm được loại phương pháp hấp thụ ảo giới này, như vậy thì...”

“Chuyện đó là không thể!” Bùi Kiều nói tới đó thì cả Dương Húc Quang, Vu Nữ Trần và Valkyrie đều đồng thời lên tiếng ngắt lời hần. Nói xong câu đó, ba người liền quay ra liếc lẫn nhau, Valkyrie và Vu Nữ Trần lại cùng nhau nín thở, Dương Húc Quang chỉ đành cười khổ một cái rồi nói: “Nếu như hấp thụ ảo giới là việc dễ dàng như vậy thì trước kia người Ba Mắt hần là đã lật đổ Nguồn Gốc Tội Lỗi từ lâu rồi. Thậm chí có khi bọn họ còn biến nó thành nguồn cung cấp lương thực và năng lượng luôn ấy chứ!”

Schnau liếc nhìn ba người rồi thờ dãi, cô bé quay sang gật đầu nói với Bùi Kiều: “Đúng đấy, hấp thụ á không gian hay ảo giới không phải là một việc đơn giản đâu. Lúc trước ta đã từng đề cập tới rồi, á không gian có cả tính chất của vật chất và tinh thần nên vừa là vật chất lại vừa là tinh thần, thế nên không thể tính toán á không gian giống như các loại vật chất bình thường được. Chưa cần nói tới á không gian, chỉ đơn giản là một ảo giới có chất lượng thấp hơn vô số lần thì nguyên lý hình thành cũng là do rất nhiều các chấp niệm là hình chiếu của các tư tưởng trong thế giới thực tập hợp tạo thành. Thế nên nếu muốn hấp thụ ảo giới thì chỉ có một cách duy nhất, đó chính là giải quyết hết những chấp niệm còn sót lại của những tư tưởng kia, cũng có nghĩa là phải phá bỏ mục đích tồn tại của ảo giới đó!”

“Mục đích tồn tại của ảo giới ư...?”

Bùi Kiều thoáng trầm ngâm trong chốc lát, hần nhớ tới những gì xảy ra trong ảo giới Chiến Trường Nam Bắc. Lúc đó, con quỷ quái đã khôi phục... hoặc nên nói là có được trí nhớ của một vị tướng lãnh thời xưa, trước khi chết, nó đã nói về ‘nhà’. Có lẽ, đó chính là chấp niệm khiến cho bọn quỷ quái nơi ấy lao vào vòng chiến đấu vô tận, là chấp niệm được hình thành từ những ý thức đã làm nên chúng!

“Đợi... đợi đã nào! Mục đích tồn tại của ảo giới à!”

Schnau vốn đang mỉm cười nhìn Bùi Kiều, nhưng khi nghe Bùi Kiều nói vậy thì cô đầu tiên là sững sờ, sau đó lại lập tức hưng phấn kêu lên: “Đúng vậy rồi. Ta thật đúng là quá ngu xuẩn! Ảo giới là chấp niệm! Ảo giới chính là chấp niệm đấy!”

Tất cả mọi người đều nghe mà chẳng hiểu gì... Thực ra thì vì hai nền văn minh có trình độ khoa học cách xa cả hàng chục nghìn năm nên phần lớn những gì Schnau nói, mười phần thì mọi người cũng không hiểu hết được một, hai. Thế nhưng ý tứ của những điều cô bé vừa nói thì lại vô cùng đơn giản, trong đó cơ bản là không hề sử dụng thuật ngữ khoa học gì, vậy mà mọi người vẫn không hiểu nổi cô bé muốn nói gì. Thế nên cả bọn mới nhìn về phía Schnau với vẻ khó hiểu.

Schnau cười hi hi: “Thứ cấp không gian... À, cũng chính là ảo giới ấy, nếu muốn duy trì sự tồn tại của ảo giới, vậy thì nó phải là hình chiếu của một tập hợp ý thức khổng lồ tại á không gian. Hơn nữa cái tập hợp ý thức khổng lồ này còn phải có cùng một chấp niệm. Các người có biết điều đó có ý nghĩa thế nào không? Thật ra thì rất đơn giản thôi! Không gian mà chúng ta đang đứng đây, vốn là một không gian thứ cấp mà Viện Khoa Học Tối Cao thiết kế ra với mục đích dùng làm nơi tránh nạn. Hay nói cách khác, không gian thứ cấp này thực sự không phải hình thành tự nhiên từ hình chiếu của á không gian mà là người Ba Mắt chúng ta, với trình độ khoa học của mình, đã vận dụng một nguồn năng lượng khổng lồ để cưỡng chế mở ra. Nhưng lúc này đây, sau khi hàng chục nghìn năm đã qua, Viện Khoa Học Tối Cao đã biến mất từ lâu, cùng với đó là cả nguồn năng lượng duy trì không gian thứ cấp này. Nói cách khác thì không gian thứ cấp này đã không còn là nơi tránh nạn mà Viện Khoa Học Tối Cao tạo ra nữa, mà đã là một ảo giới thực sự rồi!”

Tĩnh tĩnh Cung Diệp Vũ nóng nảy, nghe hết cả buổi cũng đều là những giải thích về ảo giới, thế nên hẳn không nhịn được mà hỏi: “Vậy thì sao nào? Dù bây giờ nơi này đã là một ảo giới thực sự rồi, nhưng vậy thì sao?”

Schnau liếc nhìn Cung Diệp Vũ với vẻ khinh bỉ, ánh mắt giống như ánh mắt nhìn một con tinh tinh. Tuy vậy thì cô bé đúng là cũng thật sự có phần sợ hãi Cung Diệp Vũ nên cũng chỉ dám liếc xéo một cái, sau đó vẫn ngoan ngoan nói giải thích: “Chắc là các người đều nghi ngờ không biết những ngày qua ta đang làm những gì? Nói thật cho các người biết, ta đang cố gắng phá giải mật mã để mở ra lối đi bí mật. Nhưng vô cùng đáng tiếc, không hiểu thứ trời đánh nào đã sửa đổi mật mã, thế nên mặc cho ta làm cách nào cũng không thể thành công! Tuy nhiên vừa rồi ta đã hiểu rõ mọi chuyện: nơi này đã không còn là chỗ tránh nạn được tạo ra vào mấy chục nghìn năm trước! Hay nói cách khác... cơ bản là chẳng có mật mã mở lối đi bí mật nào cả!”

“Đồ khốn kiếp!” Cung Diệp Vũ không nhịn được mà văng tục một câu. Hắn đứng bật dậy rồi rống lớn: “Mẹ kiếp! Vậy mà người còn vui sướng cái quái gì? Bọn ông đây còn đang bị nhốt ở đây với người đây này!”

Khóe miệng Schnau giật giật mấy cái, giống như muốn nói mấy câu cay nghiệt đáp trả, thế nhưng mặt mũi Cung Diệp Vũ lúc này thực sự là đang hằm hằm giận giữ, nhìn vào đúng là làm người ta phát sợ. Vậy nên theo tinh thần ‘hào hán không sợ thua thiệt trước mắt’ (1), Schnau vội vàng giải thích: “Không phải! Ta không có ý như vậy! Tuy giờ đã không còn mật mã gì nữa nhưng cũng không phải là không có cách nào ra ngoài. Mà trái lại, ta đã tìm được cách để rời khỏi đây... Chính là chấp niệm! Ảo giới này chính là hình chiếu của những ý thức kia, cũng chính là những điều ‘chấp niệm’ trong lòng bọn họ đấy.”

Schnau cũng không nhìn Cung Diệp Vũ nữa mà đứng lên nói lớn: “Chấp niệm lớn nhất của những hậu duệ người Ba Mắt chúng ta chính là có thể tái hiện sự huy hoàng của tộc Ba Mắt. Thế nhưng ta lại chẳng thể nào làm được điều đó, nếu không thì đã có thể hấp thu một cách trực tiếp toàn bộ ảo giới này. Vậy nên việc duy nhất ta có thể làm được là...”

“Ta, Albert Schnau, hậu duệ người Ba Mắt, vẫn đang sống! Nơi ta đang đứng đây, là nơi tổ tiên chúng ta đã sinh ra – miền đất huy hoàng của người Ba Mắt! Ta sẽ mãi đứng ở nơi này, để nói cho tổ tiên của ta biết: chúng ta sẽ kế thừa vinh quang và niềm tự hào của tổ tiên! Chỉ cần người Ba Mắt còn có một đốm sáng chưa tắt, thì chúng ta sẽ còn mãi mãi kiên trì! Chúng ta... sẽ vĩnh viễn không đầu hàng!”

Schnau gần như gào lên bằng cái giọng non nớt của mình. Tại nơi chính giữa quảng trường trống trải mà u quạnh này, tiếng nói của cô bé vang xa mãi đi rồi trở thành tiếng vọng trở lại, một lần rồi lại một lần. Còn trên khuôn mặt nhỏ nhắn của cô, nước mắt đã từng giọt lần dài...

(Đó là cô độc. Chỉ còn lại một mình ở một thế giới xa lạ sau hàng chục nghìn năm, trên vai phải gánh lấy niềm kiêu hãnh và vinh quang của cả chủng tộc. Đây... là cô độc!)

Bùi Kiều nhìn bóng dáng nhỏ bé và yếu đuối của Schnau, không hiểu vì sao mà sâu thẳm trong lòng hắn chợt cảm thấy đau xót, như thể đang nhìn thấy chính em gái nhỏ của mình bị tổn thương. Hắn cuối cùng cũng không nhịn được nữa, liền đi tới sau lưng rồi nhẹ nhàng ôm lấy cô bé. Ngay khoảnh khắc Bùi Kiều vừa ôm lấy cô bé, tất cả sự mạnh mẽ và kiêu ngạo của cô dường như đều lập tức biến mất, cô nhào vào ngực hắn rồi khóc âm lên: “Cha, mẹ, các thầy, các bạn học, mọi người, tất cả đều đã không còn nữa rồi! A, chỉ còn lại một mình ta, chỉ còn lại một mình ta thôi...”

Bùi Kiều cũng không biết nên khuyên giải cô bé thế nào, chỉ đành nhẹ nhàng vuốt tóc cô, những người xung quanh cũng đều im lặng vì không biết nên nói gì cho thích hợp, không khí thoáng chốc trở nên trầm lắng.

Đúng lúc này, mọi người bỗng cảm thấy mặt đất dưới chân từ từ rung lên, hơn nữa mức độ rung động còn càng lúc càng dữ dội. Phải tới lúc sự rung động lớn tới mức mọi người thậm chí có hơi đứng không vững thì mức độ rung động mới giảm dần. Mà không chỉ đơn giản là vậy, trong không khí nơi này chợt xuất hiện một cảm giác đồng cảm rất kỳ lạ. Dường như là... dường như đang có hàng nghìn, hàng chục nghìn người, nam nữ, già trẻ cùng đồng thanh lập lại một câu nói.

“... Chúng ta sẽ kế thừa niềm kiêu hãnh và vinh quang của tổ tiên! Chỉ cần người Ba Mắt còn có một đốm sáng chưa tắt, thì chúng ta sẽ còn mãi mãi kiên trì, chúng ta sẽ vĩnh viễn không đầu hàng...”

“Mọi người...” Schnau rời khỏi vòng tay của Bùi Kiều. Cô bé khẽ lau đi nước mắt, sau đó tất cả sự mềm yếu dường như đã được cắt kỹ, chỉ còn lại một vẻ mạnh mẽ mà kiên cường. Tiếp đó, cô bé làm ‘bàn phím ảo’ xuất hiện lần nữa rồi lại bắt đầu liên tục thao tác trên đó.

Cũng không biết Schnau cụ thể là đã làm những gì, chỉ thấy lúc đang thao tác trên bàn phím ảo thì con mắt thứ ba trên trán cô bé chợt chiếu ra một tia sáng, đồng thời trong miệng còn liên tục lẩm bẩm gì đó. Những người xung quanh đều không thể hiểu được cô bé nói gì vì rõ ràng lúc này cô đang nói bằng ngôn ngữ cổ đại của người Ba Mắt... Lại nói, nếu nhớ không nhầm thì khi vừa thấy Schnau, cả bọn đã lập tức dùng tiếng Trung phổ thông để nói

với cô bé, nhưng làm thế nào mà cô bé lại biết tiếng Trung phổ thông được nhỉ?

Khi còn chưa ai kịp nêu ra nghi vấn này thì âm thanh lầm bầm gần như liền thành tiếng hát của Schnau bỗng nhiên dừng lại. Sau giây lát, những lời ngâm xướng đồng cảm trong không gian và cả sự rung động của mặt đất đều chợt đột ngột dừng lại. Sự dừng lại bất ngờ đến nỗi làm cho Trương Hằng và Dương Húc Quang mất thăng bằng, thất thố ngã lăn ra đất.

Chính ngay lúc này, tại một khoảng đất trống ở vị trí trung tâm nhất của quảng trường, một vòng ánh sáng chợt xuất hiện. Sau giây lát không ngừng vận vẹo, vòng ánh sáng dần dần mở rộng và tạo thành một cánh cổng ánh sáng với đường kính lên tới 4-5m, tới đó thì thứ này mới ổn định và giữ nguyên.

Trên khuôn mặt xinh xắn của Schnau lúc này vẫn còn nước mắt vương lại, thế nhưng cô bé vẫn vừa cười vừa nói: “Được rồi! Con đường nối liền ảo giới này với thế giới thực đã được mở ra. Chẳng phải các người muốn đi ra ngoài ngay sao? Nhưng phải nói trước, đây chỉ là lối đi khẩn cấp, nên một khi ra khỏi đây, trừ khi trở lại bằng lối vào thật sự, còn thì không thể trở lại ảo giới bằng lối này được đâu.”

Mọi người thoáng liếc lẫn nhau một hồi, lúc này mới dường như bừng tỉnh sau nỗi kinh ngạc, Cung Diệp Vũ lập tức bật cười vui vẻ rồi nói: “Đương nhiên là phải đi ra ngay chứ! Người có biết bọn ta đã phải chờ ở đây bao lâu rồi không? Đã hơn một năm, hơn một năm rồi cơ đấy! Lão tử mà không quay lại được thế giới thực thì cũng sắp hóa điên rồi đây này!”

Schnau lầm bầm mấy câu “đồ thô lỗ”, “người đã điên sẵn” gì đó, sau đó mới quay sang cười hi hi với Bùi Kiều: “Thế còn anh Odin thì sao?”

Bùi Kiều cũng gật đầu: “Đến lúc đi ra rồi. Trong một năm chờ đợi trong ảo giới này, thực lực của tất cả chúng ta đều đã mạnh mẽ hơn lúc trước vô số lần. Giờ chính là lúc để trở về thế giới thực, dù là để báo thù hay tìm cách giúp loài người vượt qua tận thế, chúng ta cũng nên đi ra rồi.”

Schnau vừa cười hi hi vừa gật đầu: “Tốt lắm! Vậy chúng ta đi ra ngoài thôi, dùng con đường khẩn cấp này trở về Trái Đất thôi.”

Tuy từ lúc nhìn thấy cánh cổng ánh sáng thì cả bọn đều đã chuẩn bị tâm lý, nhưng khi nghe chính miệng Schnau khẳng định tin tức này thì ai nấy cũng đều vô cùng phấn khởi. Cuối cùng... cuối cùng cũng có thể trở về thế giới thực rồi!

Loài người – từ trước tới nay vẫn là một sinh vật sống theo quần thể. Khi vẫn còn ở trong lòng đám đông, con người có lẽ sẽ không cảm thấy gì, nhưng một khi bị tách ra khỏi xã hội, rời khỏi đám đông, thì mặc dù có bảy, tám hay thậm chí là mấy chục người đồng hành, cũng vẫn không thể hoàn toàn xóa đi cảm giác khi phải rời khỏi xã hội. Đó là một loại cảm giác... cô độc, hoặc là sợ hãi! Cho dù đã trở thành linh hồn thể, thậm chí trở thành Chân Ma cấp – những kẻ có bản tâm vững chắc tới dường như không thể lay chuyển thì cảm giác này vẫn không hề khác đi. Vì đây chính là thiên tính của con người, là thứ đã cắm rễ sâu tận linh hồn con người. Nếu không còn cảm giác đó, vậy thì con người đã không còn là con người nữa, hoặc đã trở thành thứ có mức độ tiến hóa cao hơn. Ví như thần, như ma...

Khi mọi người đang phân khởi bưng bưng, lần lượt đi vào trong vòm ánh sáng vận vẹo kia thì Dương Húc Quang bỗng thuận miệng hỏi lối ra của cánh cổng này là ở chỗ nào. Schnau cau mày suy nghĩ một chút rồi nói: “Thật xin lỗi! Bởi vì chỗ tránh nạn này giờ là do rất nhiều hình chiếu ý thức tập hợp tạo thành chứ không phải không gian nhân tạo thứ cấp trước kia nên ta cũng không biết chắc tọa độ cửa ra của lối thoát hiểm khẩn cấp này là ở đâu. Có điều trước kia cửa ra lối thoát hiểm được đặt tại khu vực Nam Cực và Bắc Cực. Nên ta nghĩ lối ra hiện nay cũng sẽ ở một khu vực lạnh giá nào đó... Yên tâm, chắc chắn vẫn nằm trong phạm vi Trái Đất thôi...”

“H...à?”

Dương Húc Quang nghe vậy thì kinh ngạc quay đầu lại. Nhưng hắn còn chưa kịp mở miệng nói gì thì đã bị lực hút từ trong cổng ánh sáng truyền tới hút bay mất. Sau đó, từ trong lối đi ánh sáng truyền ra những tiếng rú thảm mà mơ hồ...

Bùi Kiều thấy vậy thì mặt mũi đầy mồ hôi. Có điều, hắn còn chưa kịp nói hay hỏi thăm gì thì đã thấy Schnau cười hi hi tiến tới, nắm lấy cánh tay rồi lôi luôn cả hắn cùng nhảy vào cổng ánh sáng. Một cảm giác như mê như tỉnh xuất hiện. Một giây sau, hắn tỉnh táo lại thì thấy mình đang ở giữa không trung, cách mặt đất mấy trăm mét mà bên dưới là một sườn núi phủ đầy tuyết. Đương nhiên là nếu chỉ có vậy thì cũng không có gì đáng nói, chuyện kỳ quặc là hắn rõ ràng cảm thấy cơ thể bị trọng lực tác động. Cuối cùng, trong một tiếng hét “a a” kéo dài, rơi xuống dưới...

Sau đó, Bùi Kiều và mọi người đều được ‘khám’ vào trong lớp tuyết dày đặc.

Bạn đang đọc truyện *Từ Vong Khai Đoan* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Q.6 - Chương 1: Tách Ra

Dịch giả: Shun

Sau khi mọi người ra khỏi ảo giới bằng lối thoát hiểm khẩn cấp thì địa điểm họ xuất hiện cũng không quá tốt đẹp. Trên thực tế, rất may rằng phần lớn trong số mọi người đều là ‘ma’, hai sinh mạng sống duy nhất thì cũng là những kẻ có năng lực dị thường, nếu không thì người ta hoàn toàn có thể nghĩ rằng cửa ra của lối thoát hiểm kia chính là một cái bẫy. Mà còn là một cái bẫy đủ nguy hiểm để khiến người bình thường chết tan xương nát thịt!

Đúng vậy, nơi mà mọi người xuất hiện là ở giữa không trung... Nói một cách chính xác thì là ở trên bầu trời của dãy Alps, cách mặt đất vài trăm mét. Rơi từ độ cao như thế thì dù người làm bằng kim cương cũng sẽ nát bét! Có điều cũng còn may, khoảng không nơi cả bọn xuất hiện lại ở gần đỉnh núi nên ở bên dưới có tuyết phủ rất dày. Mà các thuộc tính linh hồn thể của mọi người lúc này đều đã được tăng cường rất nhiều, thế nên dù bị trọng lực tác động, rơi từ trên không vài trăm mét xuống đất thì cũng lắm là rơi vào trạng thái chấn động chấp niệm mà thôi.

Về phần hai người có sinh mạng – Vu Nữ Trần và Schnau, họ đang đập trên những màn ánh sáng giống như vật chất, từ trên cao từ từ đi xuống.

Lại nói, lúc trước, khi Schnau mới thức tỉnh, mắt của Vu Nữ Trần đã bị mù vì gặp phải ánh sáng cực mạnh. Sau này không hiểu Schnau làm thế nào mà đã chữa khỏi hoàn toàn được cho cô ấy. Vì vậy mà từ sau đó, quan hệ của hai người trở nên rất tốt. Đương nhiên cũng không thể loại trừ khả năng Schnau đã cố ý tiếp cận để tạo mối quan hệ với Vu Nữ Trần. Là hậu duệ của một giống loài đã diệt vong, và cũng là một kẻ yếu thế, những hành động của Schnau đã cho thấy một cách rõ ràng: cô không phải chỉ đơn giản là một cô bé khoảng bảy, tám tuổi như vẻ bề ngoài. Cô đã thấy được rất rõ ràng quan hệ của Vu Nữ Trần và người mạnh nhất trong đoàn đội này, vậy nên kết bạn với Vu Nữ Trần cũng có nghĩa là đã giúp cho sự an toàn tính mạng cô được đảm bảo khá chắc chắn.

“... Đây là cái mà người gọi là lối thoát hiểm khẩn cấp đấy hả?”

Cùng lúc hai người Vu Nữ Trần chậm rãi hạ xuống từ trên trời thì Cung Diệp Vũ là người đầu tiên nhảy ra từ trong lớp tuyết dày đặc. Thân thể hắn lúc này được bao phủ bởi một lớp vật chất màu tím mỏng như cách ve, hình dạng giống như ngọc lưu ly, dưới ánh mặt trời chiếu rọi, hắn giống như một bức tượng làm bằng ngọc lưu ly tím. Tới lúc hắn mở miệng nói thì lớp ‘ngọc lưu ly’ kia cũng vỡ vụn rồi tan biến, cơ thể hắn lại khôi phục hình dạng như bình thường.

Không ngờ Schnau lại chột buông lời khen tặng trong tiếng cảm thán: “Quả nhiên không hổ là Ma Vương cấp! Lớp chiến giáp ý chí này so ra còn kiên cố, bền chắc hơn cả hợp kim Nimes! Không những vậy còn chắn được năng lượng và tăng cường các chỉ số của bản thân, rất nhiều ích lợi! Có cái chiến giáp này, một mình ngươi đánh lại 100 Chân Ma cấp quý quái hay linh hồn là hoàn toàn không thành vấn đề. Đúng là khiến cho người ta phải thêm thưỡng đấy!”

Gân xanh đã nổi đầy đầu Cung Diệp Vũ, tuy vậy nhưng vì có Vu Nữ Trần ở bên cạnh nên hắn vẫn đành cố hạ thấp giọng: “Tại sao cửa ra của lối thoát hiểm lại ở giữa không trung? Vị trí không cố định thì cũng thôi, nhưng tại sao lại ở giữa không trung? Nếu cao hơn chút nữa, một hai nghìn mét gì đấy, thế chẳng phải chúng ta sẽ rơi tan xương nát thịt à?”

Schnau lại vừa cười hi hi vừa trả lời: “Yên tâm, yên tâm! Tuy rằng vị trí của lối ra không cố định nhưng dù gì thì lúc trước nó cũng được đặt ở nơi cách mặt đất khoảng vài trăm mét. Thế nên không cần phải lo lắng tới chuyện nó sẽ ở cách quá xa Trái Đất hay mở ra ngay trong lòng đất.”

“Ta không nói tới cái đó! Ta đang nói...” Cung Diệp Vũ định ngoác miệng phản bác nhưng lại thấy Vu Nữ Trần đứng sau lưng Schnau đang mỉm cười lắc đầu, hắn liền không nói thêm gì nữa, chỉ đành tức giận trừng mắt với Schnau vài lần.

Schnau cười hi hi, tuy quả thật có hơi sợ hãi thực lực của Cung Diệp Vũ, nhưng tới giờ thì cô đã hoàn toàn nắm được điều quan trọng nhất và cũng là nhược điểm của hắn – chính là Vu Nữ Trần! Chỉ cần có quan hệ thật tốt với Vu Nữ Trần, như vậy thì cái gã có thực lực đáng sợ này sẽ không còn tạo ra bất cứ uy hiếp nào nữa.

Sau một hồi gián đoạn vì ‘sự cố’ như vậy, những người còn lại cũng lần lượt bỏ ra từ trong đồng tuyết. Dù sao thì lớp tuyết bên dưới cũng dày tới hàng mét, bọn họ lại đều là linh hồn nên dù rơi xuống từ độ cao vài trăm mét cũng chỉ khiến cho mấy người yếu nhất hơi chấn động chấp niệm mà thôi, ngoài ra thì những người còn lại đều không tổn thất chút nào... Phải biết rằng cả bọn đã ở lại trong ảo giới kia hơn một năm, và cũng không phải là chỉ dạo chơi ở trong đó mà mỗi phút mỗi giây đều rèn luyện để tiến bộ. Mức độ tiến bộ thậm chí vượt xa cả sự tưởng tượng của chính họ. Có thể nói rằng, thực lực của bọn họ lúc này đã đủ để đè bẹp mọi cá nhân cũng như tổ chức trên thế giới... đương nhiên là trừ ba tên Ma Vương cấp đang bị giam cầm.

Trong số mọi người ở đây, thực lực của Cung Diệp Vũ vẫn vững vàng đứng ở vị trí kẻ mạnh nhất thế giới! Thực lực Ma Vương cấp chân chính, tuy rằng còn chưa thể so sánh được với Thần Rồng Bầu Trời, Thần Chiến Binh và Thần Rồng Có Cánh - ba tên Ma Vương cấp đỉnh cao, nhưng quả thật giờ đã không kẻ nào có thể ngăn cản nổi hắn.

Còn Bùi Kiều, có được một bộ phận kí ức của Odin – kiếp trước của mình để lại, tuy còn chưa chạm được tới ngưỡng Ma Vương nhưng lại có được một bộ phận thực lực mà chỉ cấp bậc kia mới có thể sử dụng, có thể coi là người mạnh nhất dưới cấp Ma Vương.

Về phần những người còn lại, Valkyrie vốn đã có thực lực Chân Ma cấp từ lâu, trong vòng hơn một năm qua, tuy thực lực không vượt được cấp nhưng cũng đã đạt tới cấp độ rất cao của Chân Ma cao cấp, chỉ còn cách Chân Ma đỉnh cao một bước ngắn. Ngoài ra thì những người còn lại trong nhóm cũng đều đã đạt tới Nhập Ma đỉnh cao, đã vô cùng gần với Chân Ma cấp.

Với thực lực như vậy, đội ngũ như vậy, trước khi á không gian hàng lâm, với đối thủ chỉ gồm các quốc gia trên thế giới thì đã là sức mạnh mang tính hủy diệt với hệ thống cầm quyền, hoàn toàn đủ để ‘hủy nước diệt tộc’, đây quả thực là điều cả nhóm không hề dám nghĩ tới trước khi bị nhốt trong ảo giới. Vậy nên lần này đúng là ‘Tái ông mất ngựa, họa phúc khôn lường’! Có lẽ chính phủ thế giới sẽ chẳng bao giờ có thể tưởng tượng nổi rằng, chính vì hành động nhốt chết bọn Bùi Kiều mà lại dẫn tới việc sự thống trị của bọn họ bị phá hủy hoàn toàn.

Không bao lâu sau, khi mọi người đều đã chui ra khỏi lớp tuyết, Bùi Kiều mới quay sang hỏi Schnau: “Chuyện gì xảy ra vậy? Vì sao bọn ta lại chịu tác động của trọng lực? Hơn nữa ta cũng cảm thấy dường như linh hồn thể đang bắt đầu bị vật chất hóa. Hiện tượng giống như khi chúng ta bắt đầu tiến vào đảo Phục Sinh.”

Schnau nghe vậy thì sững sờ. Cô lập tức đưa tay điểm điểm vài cái vào khoảng không trước mắt. Một màn hình ánh sáng liền xuất hiện, sau đó cô liên tục gõ vào màn hình ánh sáng kia như cách người ta gõ bàn phím máy tính. Khoảng hơn mười giây sau, cô mới nói với mọi người bằng vẻ rất nghiêm túc:

“Mức độ dung hợp của á không gian với Trái Đất đã bắt đầu tăng lên. Cái gọi là linh hồn thể, thực chất chính là một dạng tinh thần thực thể hóa, mà á không gian lại có cả tính chất vật chất cũng như tinh thần, thế nên khi Trái Đất hoàn toàn trở thành một phần của á không gian thì các người sẽ vừa là tinh thần lại vừa là vật chất, giống như người sống... Hay nói cách khác, lúc này sức mạnh vật chất đã có thể gây thương tổn, thậm chí giết chết các người!”

Cả bọn nghe vậy thì đều cảm thấy giật mình. Phải biết rằng, tuy linh hồn thể đều là những kẻ ‘ngoài vòng pháp luật’ nhưng chính phủ thế giới lại chỉ có thể dùng ngọn ngọt, lợi ích để dụ dỗ bọn họ. Nguyên nhân duy nhất của chuyện này chính là bởi vì chính phủ thế giới không làm gì được bọn họ! Tuy nhờ những tri thức lấy được từ di tích người Ba Mắt mà các chính phủ đã chế tạo ra được thứ hợp kim có thể gây ra thương tích cho linh hồn thể, nhưng sản lượng của thứ này lại quá thấp, cơ bản là không thể ứng phó được với số lượng linh hồn thể đang tăng lên không ngừng, hơn nữa súng ống bằng vật chất và cả các vụ nổ năng lượng đều không thể gây ra thương tổn cho linh hồn thể. Vậy nên chính phủ chỉ còn cách dụ dỗ, mua chuộc, hơn nữa lại lợi dụng việc người thân, bạn bè của linh hồn vẫn còn là người sống, cho bọn họ hưởng thụ vật chất giàu có, thậm chí là địa vị xã hội cao sang, từ đó gián tiếp ước thúc linh hồn thể. Nguyên nhân của tất cả những điều đó cũng đều là vì linh hồn thể đã gần như là vô địch trong thế giới thực.

Nhưng nếu như các lực lượng vật chất cũng có thể gây thương tổn, thậm chí giết chết linh hồn thể? Như vậy thì chính phủ thế giới – vốn nắm giữ tất cả chính quyền, quân quyền sẽ có thể dễ dàng khống chế bất cứ linh hồn nào. Nguyên nhân đơn giản là vì lúc này linh hồn cũng chỉ tương tự như một người sống khá mạnh mẽ hoặc cũng lắm là có chút siêu năng lực mà thôi, sẽ không còn địa vị vô địch kia nữa.

Hơn nữa, không chỉ riêng đám linh hồn! Nếu như linh hồn dần dần bị vật chất hóa, vậy thì chính phủ thế giới sẽ không còn gì phải e ngại nữa. Bọn chúng nắm giữ di tích của người Ba Mắt nên hoàn toàn có thể tạo ra linh hồn thể trên quy mô lớn, thậm chí dùng tới những thí nghiệm rất vô nhân đạo kia để tăng cường thực lực của linh hồn thể, đó là còn chưa nói tới việc bọn chúng có rất nhiều các dạng vũ khí khoa học kỹ thuật hiện đại. Trong tình thế này, nếu mọi người muốn phá vỡ trật tự của chính phủ thế giới thì sẽ là vô cùng khó khăn. Mặc dù lúc này thực lực tất cả đều đã tăng nhiều nhưng trừ một vài người ra thì những còn lại thậm chí vẫn có thể gặp nguy hiểm tới tính mạng.

Nghĩ tới đây, sắc mặt của mọi người đều trở nên có chút khó coi, nhưng Cung Diệp Vũ thì bỗng nhiên lại bật cười phá lên. Hắn cười nói nhưng mặt mũi tràn đầy sát ý: “Như vậy lại hay! Nếu giết đám lãnh đạo thế giới kia mà chỉ đơn giản như một heo giết chó thì chẳng phải quá mức nhảm chán hay sao? Có chút thách thức lại càng hay, không thì không đủ để ta giải tỏa hết cơn giận trong lòng!”

Bùi Kiều hơi thoáng trầm tư, hần lại nhìn qua một lượt những người còn lại, rồi mới lên tiếng: “Dù sao thì ‘xe đến trước núi, ắt tìm thấy đường’. Trước hết chúng ta hãy đi tới thành thị gần nơi này nhất, ít nhất cũng phải sử dụng mạng internet để tìm hiểu một chút về những biến động của thế giới trong hơn một năm qua. Chúng ta cần làm rõ những thay đổi trong sách lược của chính phủ.”

Những người còn lại đều gật đầu đồng ý, chỉ có Valkyrie bỗng nói: “Nếu đã thoát ra rồi thì ta muốn tách ra.”

Cô bé Stana luôn theo bên cạnh Valkyrie đầu tiên là sững sờ rồi liền nói: “Đúng vậy đấy! Chúng ta đã tách khỏi mọi người lâu như vậy rồi, lần này lẫn lộn trong ảo giới tới hơn một năm, không biết bọn anh Reinhardt giờ ra sao rồi. Ta phải mau mau đi gặp bọn họ, phải không chị Valkyrie?”

Biểu cảm của Valkyrie vẫn là cái vẻ lạnh băng thường ngày. Cô không đáp lời, cũng chẳng gật đầu, mà lại quay sang nhìn Bùi Kiều. Dung nhan cô tuyệt mỹ nhưng cũng vẫn thiếu sức sống, giống như một pho tượng bằng ngọc quý, thế nhưng không hiểu vì lý do gì mà giờ phút này đây, Bùi Kiều lại thấy được một chút dịu dàng trong mắt cô. Điều đó khiến trái tim hắn như khẽ rung lên, trí nhớ của kiếp trước dường như sống lại, hần lẩm bầm nói: “Valkyrie, phải đi thật sao?”

Valkyrie gật đầu đáp: “Đúng vậy, đoàn đội của ta hiện nay còn chưa rõ tin tức. Cần phải đi tìm bọn họ, nên ta phải đi.”

Bùi Kiều lại vội vàng hỏi: “Có còn trở lại nữa không? Ta... Ý ta là dẫn theo cả đoàn đội của người, tới hội họp cùng một chỗ với bọn ta. Dù sao nếu người muốn tìm lại trí nhớ của kiếp trước thì bắt buộc phải lấy được Máy Chủ Linh Hồn. Thế nên tấn công Đảo Phục Sinh là việc chắc chắn phải làm, nếu có chúng ta cùng tham gia thì khả năng thành công sẽ lớn hơn rất nhiều mà, phải không?”

Bùi Kiều nói xong mấy chữ ‘trở lại nữa không’ thì lại đột ngột tỉnh táo lại từ trong dòng ký ức của kiếp trước. Mấy câu thăm thì đầy thâm tình vừa rồi làm hắn quá sức lúng túng, thế nên hắn liền vội vàng lấp liếm bằng một chuỗi những giải thích sau đó.

Valkyrie lại lần nữa gật đầu đáp: “Ừ, sẽ còn trở lại...” Nói xong, cô không nhìn Bùi Kiều thêm nữa mà quay sang dắt tay cô bé Stana, đồng thời, trên lưng cô liền xuất hiện một đôi cánh có vẻ ngoài như cánh chim bằng ánh sáng. Valkyrie kéo cô bé Stana bay lên bầu trời, phóng về phía xa, không bao lâu sau, cô và Stana đều đã biến mất trong tầm mắt của mọi người.

Bùi Kiều lặng nhìn Valkyrie dần dần đi xa. Lòng hắn lúc này không hiểu sao tràn đầy cảm giác buồn phiền và mất mát, như thể một điều quý giá nhất trong cuộc đời của hắn đang dần rời xa. Nhưng cũng may mà hắn đã là cường giả Chân Ma cấp, nội tâm đã vô cùng cứng cỏi và ổn định, chỉ sau thoáng chốc đã đè nén cảm xúc kia xuống. Hắn quay lại nhìn cả bọn rồi nói: “Đi thôi! Đi tới thành thị gần nhất của loài người!”

ng?”

Bạn đang đọc truyện *Từ Vong Khai Đoan* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Q.6 - Chương 2: Thế Giới Biến Đổi Lớn

Không thể không nói... bay lượn thật sự là một năng lực quá tuyệt vời!

Tuy mọi người là linh hồn nhưng lúc này đã mất đi năng lực bay lượn, vậy nên lần này phải mất tới hai ngày hai đêm mới ra khỏi khu vực núi tuyết. Tuy nói tổ chất thân thể của tất cả đều hơn xa người thường, độ cao hoặc khoảng cách xa vài chục mét với họ chẳng qua chỉ là một cái nhún nhảy, thế nhưng đầu sao cũng không dễ dàng như bay lượn. Không thể làm gì hơn, cả bọn đành phải một lần nữa trải nghiệm cách di chuyển chậm chạp của người sống.

Tuy vậy thì trong hai ngày này, cả nhóm cũng đã có một số hiểu biết mới về thế giới lúc này. Ví dụ như bây giờ đi săn thú tuyết, mọi người sẽ thấy ngay khi con thú chết đi, ở bên trên cái xác của nó sẽ xuất hiện một thứ nhìn như đám khói xám. Thứ này cùng loại với linh hồn nhưng lại không thành hình, thậm chí cả những hành vi thường thấy của thú tuyết cũng không có, chỉ là một đám hỗn độn mà thôi.

“Đây là thứ cơ bản cấu tạo nên linh hồn: Linh Tử... À, cũng chính là hình thái nguyên thủy của cái mà các ngươi gọi là chấp niệm ấy. Thứ này được hình thành từ tinh thần lực và có mang theo một số thuộc tính của tinh thần lực, ví dụ như oán hận, vui sướng, tin tưởng, v.v... kết hợp tạo thành. Bọn thú chẳng qua chỉ có những đặc tính tinh thần trụ cột nhất của một sinh mạng, thế nên cũng chỉ có thể tạo thành một cái linh hồn nhỏ xíu như vậy. Thế nhưng, việc ngay cả sinh vật cấp thấp thế này cũng có thể thực thể hóa ra linh hồn ở hình thái nguyên thủy... Điều đó cho thấy rằng á không gian đã ngày càng tiến sát vào thế giới thực.”

Kết luận này khiến cho tâm tình đang hào hứng vì được trở lại thế giới thực của cả bọn đều xui xuống. Tuy thế thì tình hình này cũng đem lại một số mặt có lợi. Vì á không gian lúc này đã rất gần với thế giới thực nên cả bọn giờ đã có thể nhắm nháp thực phẩm vật chất thoải mái, giống như người sống, muốn ăn thì ăn, muốn uống thì uống. Tuy ăn uống như vậy cũng không làm dung lượng chấp niệm của bản thân tăng cường nhưng được thỏa mãn dục vọng ăn uống cũng khiến tâm trạng của cả bọn tốt hơn rất nhiều. Dù sao thì cũng chẳng ai có thể chết vì nghẹn nước tiêu phải không? Thế nên cả bọn chỉ có thể ôm tư tưởng ‘thuyền tới đâu cầu, tự nhiên thẳng’ để tiếp tục tiến về phía trước. (1)

Sau khi rời khỏi vùng núi được khoảng nửa ngày thì cả đám tìm được đường cái. Nhưng lúc này lại có một chuyện khiến cho họ rất khó hiểu: trên con đường này vậy mà không có bóng dáng một chiếc xe nào! Tuy rằng đây là khu vực ít người sinh sống, nhưng dãy Alps dù sao cũng là một thắng cảnh nổi tiếng của Châu Âu. Theo lẽ thường thì đường cái đi qua nơi này hẳn là phải thường xuyên có xe cộ qua lại mới đúng, thế nhưng cả bọn lúc này đã đi dọc theo đường cái tới bốn, năm giờ, vậy mà tuyệt nhiên không thấy bóng dáng một cái xe nào! Tình huống như vậy đúng là hết sức kỳ dị, khiến cho tất cả đều dần dần liên tưởng tới những điều chẳng lành.

“Có khi nào chúng ta vẫn chưa trở về thế giới hiện thực, mà là lại tiến vào một cái ảo giới khác, có hoàn cảnh giống thế giới thực không? Nếu là như vậy thì cũng có thể giải thích tại sao chúng ta lại chịu tác dụng của trọng lực.” Dương Húc Quang là người đầu tiên không nhìn được nữa, mở miệng nêu suy đoán.

Vu Nữ Trần xì mũi coi thường hần: “Nói đùa gì vậy! Nếu đúng là ảo giới khác thì phải giải thích như thế nào về mấy con thú mà chúng ta mới ăn? Ta không nhớ là có chuyện linh hồn chết đi vẫn còn lại thể xác đấy!”

Thật ra thì Dương Húc Quang cũng biết đây là thế giới thực, chỉ là tại tình hình trước mắt quá là kỳ dị, mà trên đường đi thì cũng thật buồn chán, thế nên hần mới không nhìn được mà nói như vậy. Ngay khi hần đang nghĩ xem có nên phân bác hay tiếp tục khoác lác, nói nhảm thì ở phía xa của con đường xuất hiện một khu các biệt thự, có vẻ như là một khu nghỉ dưỡng. Hần lập tức ném ngay ý định đầu võ mồm với Vu Nữ Trần ra khỏi đầu, thay vào đó là vội vã tăng tốc chạy về phía khu kiến trúc phía xa.

Không chỉ một mình Dương Húc Quang, những người còn lại cũng đều tăng tốc chạy về phía khu biệt thự kia. Cho dù thế giới hiện thực đã xảy ra chuyện gì đi nữa thì nhu cầu cấp bách của cả nhóm lúc này cũng là phải tìm được thông tin về bên ngoài. Hơn nữa thì cũng đã bị nhốt trong ảo giới tới hơn một năm, lúc này tất cả đều đang rất mong đợi được nhìn thấy nơi có cộng đồng loài người tụ tập.

Tuy cả đám đều không bay được nữa nhưng dù sao cũng đều là những linh hồn thể mạnh mẽ, tổ chất thân thể cao hơn người bình thường hàng trăm lần. Ngay cả Vu Nữ Trần là người sống, nhưng vì đã được ăn Thực Phẩm Chấp Niệm liên tục hơn một năm nên tổ chất thân thể cũng đã cao hơn người sống bình thường ít nhất mười lần, hơn nữa còn sinh ra một loại siêu năng lực rất giống với niệm động lực. Theo như cách giải thích của Schnau thì Vu Nữ Trần lúc này đã tương đương với Thuật Sĩ của người Ba Mắt trước kia. Tuy rằng không dung hợp với á không gian (vì á không gian hiện nay đã không còn là á không gian yên ổn, an lành của tộc Ba Mắt khi xưa, nên không thể dung hợp vào nó được nữa) nhưng linh hồn thể của cô thì đã cực kỳ mạnh mẽ, tới nỗi tràn cả ra ngoài vì thân thể không thể chứa đựng hết được nữa, điều đó thể hiện bằng việc bắt đầu có được năng lực của các Thuật Sĩ. Đương nhiên, cũng theo lời Schnau thì bây giờ Vu Nữ Trần chẳng qua mới đang ở trình độ thấp nhất, ngay cả nhập môn Thuật Sĩ cũng chưa đạt tới. Nếu so sánh với các Thuật Sĩ cấp cao hoặc Thuật Sĩ Vĩ Đại trong truyền thuyết thì còn không đáng được coi là con nít nữa kia. Nhưng dù là vậy thì tổ chất thân thể của Vu Nữ Trần lúc này cũng đã vượt xa giới hạn của loài người.

Về phần Schnau, những gì cô thể hiện cơ bản là không như người thường... Tuy thật ra cô cũng không phải con người, nhưng là một sinh mạng thể, thế mà chỉ tiện tay vẽ ra một cái vòng tròn trong không gian, ngay sau đó thì cái vòng tròn này liền biến thành giống như vật chất thật sự, có thể đứng lên đó để bay đi... Nhìn bộ dáng thì ngược lại còn nhân nhả hơn mọi người rất nhiều.

“Đây là cái dạng khoa học kỹ thuật gì? Chẳng lẽ trình độ khoa học của người Ba Mắt đã đạt tới trình độ này rồi sao? Chỉ cần phẩy tay cũng có thể xé rách không gian?” Cả bọn cùng nhau chạy về phía khu biệt thự phía trước. Bùi Kiều ở phía ngoài rìa của cả bọn, hần vừa chạy vừa hỏi Schnau đang bay lơ lửng bên cạnh.

Schnau đầu tiên là hơi ngần ra, sau đó mới cười hi hi đáp: “Làm gì có chuyện ấy! Không gian, thời gian, năng lượng, vật chất, là bốn nguyên tố lớn cấu thành vũ trụ. Chỉ cần có thể điều khiển hoặc thay đổi bất kỳ cái nào trong số ấy, thì sinh vật hoặc chủng tộc làm được điều này sẽ trở thành nhân vật sánh ngang với Thần Sáng Thế. Ngay cả tại thời điểm huy hoàng nhất của tộc Ba Mắt mà muốn xé rách không gian, thì chúng ta cũng chỉ có thể thực hiện được trong những phòng thí nghiệm lớn. Nếu không phải vậy thì tại sao chúng ta lại phải di chuyển thông qua á không gian chứ? Cứ xé rách luôn không

gian để đi tới một điểm khác trong vũ trụ chẳng phải càng an toàn hơn sao? Cái này không phải là xé rách không gian! Nếu nói một cách chuẩn xác thì có lẽ là tập hợp của thông tin.” Nói đến đây, vẻ biểu cảm của Schnau liền trở nên nghiêm túc: “Phải biết rằng với những hậu duệ của người Ba Mắt chúng ta, thật ra thì trở về Trái Đất đã là giải pháp cuối cùng. Bởi vì dù có trở lại hay không thì sau cùng, chúng ta cũng sẽ từ từ bị thoái hóa thành những sinh vật nguyên thủy nhất, mà quay về Trái Đất thì ngược lại, còn có thể tìm được một đường sống. Nhưng tộc Ba Mắt chúng ta lúc ấy đã mất đi lượng lớn khoa học kỹ thuật, những nghề nghiệp như Tiên Tri, Thuật Sĩ đã biến mất, các Nhà Khoa Học Lỗi Lạc cũng đang dần biến mất. Điều đó nói lên rằng lực lượng của lớp hậu duệ tộc Ba Mắt chúng ta đã không bằng một phần vạn so với trước kia, mãi cho tới khi anh Odin xuất hiện. Người còn nhớ không? Ta đã từng nói rằng vì anh Odin – cũng là người, sáng tạo ra ký hiệu phù văn Rune, nên đã trở thành Nhà Khoa Học Lỗi Lạc duy nhất trong lớp hậu duệ người Ba Mắt chúng ta. Ký hiệu phù văn Rune này thật ra chính là thứ giúp ngưng tụ và thực thể hóa bốn nguyên tố lớn của vũ trụ: không gian, thời gian, năng lượng, vật chất.”

“Ví dụ như Lửa...” Schnau tiện tay trên vẽ ra trong không trung một cái ký hiệu. Ngay sau đó, ký hiệu này rõ ràng ngưng tụ thành giống như vật chất, nháy mắt sau, ký hiệu đó liền biến thành một đám lửa nhỏ. Đám lửa cháy lên một hồi rồi tan biến không còn lại gì.

Schnau lúc này mới tiếp tục nói: “Tất cả ký hiệu phù văn Rune đều đại biểu cho một hoặc vài ý nghĩa nào đó, thậm chí có thể độc lập một mình chuyển đổi thành một thực thể nào đó, ví dụ như vừa rồi là ký hiệu Lửa. Hơn nữa khi có nhiều ký hiệu hợp thành một hệ thống, tức thì sẽ sinh ra công năng giống như mạch điện, tạo thành dòng điện, sóng âm, hình ảnh, v.v... ở dạng thực thể. Ví dụ như màn hình ảnh sáng giữa không gian mà ta đã sử dụng, thực ra đó cũng là một dạng thể hiện của ký hiệu phù văn Rune, cả cái đĩa bay mà ta đang đứng này cũng vậy. Khi tổ hợp ký hiệu Rune theo những cách khác nhau thì cũng sẽ cho ra hàng trăm, hàng nghìn hiệu quả khác nhau. Chính vì thế mà từ sau khi anh Odin tìm ra loại phù văn này, phương thức chiến đấu của lớp hậu duệ tộc Ba Mắt chúng ta đã hoàn toàn thay đổi, trở thành hình thái tập hợp thông tin. Nói cách khác, khi chúng ta có đầy đủ số lượng thông tin, hơn nữa lại có tốc độ đủ cao để xử lý được lượng thông tin đó, vậy thì thực lực của chúng ta sẽ trở nên rất mạnh mẽ.”

Dương Húc Quang ở bên nghe vậy thì nói chen vào: “Cái đó chẳng phải giống như máy tính kết nối với não sao?” “Đó là cái gì?” Schnau khó hiểu hỏi lại, tuy vậy thì cô vẫn nói tiếp: “Đúng là số lượng thông tin và tốc độ xử lý quyết định tới thực lực của chúng ta, thế nên Máy Chủ Linh Hồn mới quan trọng với chúng ta đến như vậy. Đặc biệt là phần trung tâm của Máy Chủ Linh Hồn! Lúc trước ta chỉ có 0.0000007% định mức sử dụng của nó mà thôi, nếu như ta có thể hoàn toàn làm chủ được trung tâm của Máy Chủ Linh Hồn... Hừ hừ, thế thì thực lực của ta chắc chắn sẽ còn mạnh hơn Cung Diệp Vũ mấy chục lần. Thậm chí có thể sánh được với ba tên Đại Ma Vương rồi!”

Cung Diệp Vũ nghe vậy thì chỉ cười khẩy không nói, hiển nhiên là không thèm tin chút nào.

Sau một chốc lát như vậy, cả bọn đã chạy tới bên ngoài khu biệt thự kia. Thế nhưng những gì lọt vào tầm mắt của họ là một cảnh tượng hoang vu, tiêu điều... Đúng vậy! Đúng là hoang vu! Tại hai bên đường, những khoảng đất không bị bê tông hóa lúc này đã mọc lên cỏ dại um tùm. Những phòng ốc nơi này tuy còn chưa cũ nát nhưng khắp các vách tường đã phủ đầy bụi bặm, rõ ràng đã một thời gian rồi không được chỉnh trang. Thoạt nhìn thì cái khu biệt thự nghi dường xa hoa này đã bị bỏ hoang một thời gian dài rồi.

Mọi người tách ra tự tìm kiếm trong khu biệt thự này một hồi, tới khi tập hợp lại, từng người một bắt đầu kể ra những phát hiện của mình. Nơi này đơn giản là hoang vu, không một bóng người, có vẻ như đã không ai đặt chân tới nơi này từ ít nhất nửa năm trước.

“Chuyện gì xảy ra vậy? Ta nhớ rằng vùng núi Alps chính là thắng cảnh nghỉ mát của Châu Âu kia mà? Vì sao ở đây không có đến một bóng người?” Cung Diệp Vũ không hiểu nổi hỏi.

Trương Hằng đang xem xét một chiếc xe thể thao ở cách đó không xa, chiếc xe này bị đâm vào một mảng tường rào. Sau khi xem xét một hồi lâu, hắn bỗng nhiên chạy tới hô: “Quá kỳ dị! Chiếc xe này dường như bị khóa kín từ bên trong, thế nhưng trong xe lại không hề có thi thể của người chết nhưng trên ghế lái và ghế phụ lại đều có một đồng tro lớn... Liệu có phải tất cả thi thể đều đã bị đốt thành tro không? Nhưng vậy thì tại sao cái xe lại nguyên vẹn, không hư hao gì?”

Mọi người nghe vậy thì đều sửng sốt, tiếp theo liền lập tức chạy tới bên chiếc xe thể thao kia. Quả nhiên, qua cửa kính xe, có thể thấy được cửa xe bị chốt từ bên trong, chỉ có người ở bên trong mới có thể mở cửa ra, vậy nhưng bên trong xe lại không có một ai. Người vốn ở bên trong đã chạy đi nơi nào rồi? Dù là người bên trong đã chết thì cũng phải có thi thể mới đúng chứ?

Mà ở trên ghế lái và phụ lái của chiếc xe, quả nhiên đều có một đồng tro màu đen xám, thoạt nhìn có phần giống tro cốt, nhưng nhìn kỹ lại thấy có phần khác biệt. Hơn nữa là trên cả hai ghế và nội thất trong xe đều không hề có dấu hiệu bị đốt cháy, mọi thứ đều còn tương đối hoàn hảo, tuyệt đối không giống như có hai người bị thiêu cháy thành tro ngay tại đó... Tình huống như vậy, đúng là có vẻ rất kỳ dị.

Chú thích:

1. Không ai chết nghẹn nước tiểu của mình: ý nói lo lắng mà không làm được gì thì cũng giống như nhịn đi tè, chỉ tổ khó chịu mà không giải quyết được vấn đề gì.

Thuyền tới đầu cầu, tự nhiên thẳng: ý nói khi gặp phải tình huống khó khăn thì tự nhiên sẽ có giải pháp xuất hiện, không cần quá lo lắng (nói trắng ra là vừa cầu may lại vừa lạc quan tiêu)

Bạn đang đọc truyện *Từ Vong Khai Đoan* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Q.6 - Chương 3: Thế Giới Biến Đổi Lớn

Dịch giả: Shun

Mọi người liếc nhìn lẫn nhau, đều thấy được ít nhiều sự hồi hộp trong mắt những đồng bạn của mình. Mặc dù có thể nói rằng thực lực của mọi người đã rất mạnh mẽ, sẽ có cái gọi là kẻ tài cao thì gan cũng lớn, nhưng trên đời này, thứ đáng sợ nhất thật ra chính là những gì mình không hiểu, không biết. Tất cả những gì trước mắt đều có vẻ vô cùng quái dị, vậy nên cũng khó trách cả bọn đều cảm thấy không yên tâm.

Cung Diệp Vũ chau mày im lặng, một hồi lâu sau hắn mới nói với những người còn lại: “Bây giờ hãy chia làm bốn nhóm. Ta và Bùi Kiều mỗi người một nhóm, Dương Húc Quang, Nhậm Trần, Dương Đình Thiên, ba người các người một nhóm. Chúng ta sẽ bắt đầu chia ra tìm tòi khu vực biệt thự này, tìm được bất cứ tin tức đặc biệt hoặc nơi nào có máy tính truy cập internet đều cần ghi chép lại. Những người còn lại hãy đợi ở chỗ này chờ bọn ta trở lại, đừng làm gì lung tung.”

Tuy thường ngày Cung Diệp Vũ có vẻ rất tùy tiện, nhưng hẳn thực sự trời sinh đã có khí chất của một lãnh tụ. Sau khi nghe xong sắp xếp, mọi người đều bắt đầu tiến hành theo lời hắn, ngay cả cô nàng nhí nhảnh Vũ Nữ Trần ngày thường vẫn thích bắt nạt hắn lúc này cũng rất ngoan ngoãn nghe lời. Hiên nhiên là cô hiểu rõ, Cung Diệp Vũ lúc này đang thể hiện vai trò dẫn dắt đoàn đội, giờ phút này đây, sự uy nghiêm của hắn tuyệt đối không được xâm phạm.

Và như vậy, với vai trò là hai người mạnh nhất đoàn đội, Cung Diệp Vũ và Bùi Kiều dẫn đầu chia ra tìm kiếm trong khu biệt thự. Tạm thời không nhắc tới những người khác, chúng ta theo bước Bùi Kiều tìm tòi. Trên đường đi, Bùi Kiều quả thực phát hiện hai bên đường phố có rất nhiều chỗ đáng ngờ, ví dụ rất nhiều cửa hàng đều mở toang, hàng hóa bên trong hầu như đều không còn lại gì, thế nhưng người thì lại không có một bóng. Hơn thế nữa, mặt tiền rất nhiều cửa hàng đều vô cùng lộn xộn, dường như lúc người chủ bỏ đi cũng rất vội vàng, bối rối.

Nổi nghi ngờ trong lòng Bùi Kiều càng lúc càng lớn hơn. Hắn lại tiếp tục đi về phía trước thì tại một hẻm nhỏ bên đường, hắn phát hiện hơn mười đồng tro xám giống như tro cốt người, ngoài ra thì không còn gì khác. Tình huống như vậy khiến cho sự cảnh giác của Bùi Kiều lại càng tăng cao.

Tiếp theo, hắn liên tục mở cửa đi vào mấy ngôi biệt thự. Cái nào trong số này cũng đều hết sức lộn xộn, đây rõ ràng là tình trạng do những người chủ nhà ở đây vội vã bỏ đi gây ra. Hơn nữa bụi bặm cũng đã đóng dày, hẳn là đều đã một thời gian dài không có người quét dọn. Mà vậy còn chưa hết, Bùi Kiều còn tìm thấy cả dấu vết dấu chân trong những biệt thự này, thậm chí là cả vết đạn súng bắn. Thế nhưng quái dị ở chỗ là dù vậy nhưng lại không thể tìm thấy bất kỳ một thi thể nào, thậm chí là cả vết máu cũng không thấy. Cứ như thể tất cả thi thể đều đã đột ngột biến mất vậy.

Phải tới khi Bùi Kiều đi vào một biệt thự nhỏ còn tương đối nguyên vẹn, hắn mới tìm thấy trong phòng đọc sách của nơi này một cuốn sổ có vẻ là nhật ký. Tiếc rằng cuốn sổ này lại được viết bằng tiếng nước ngoài, nhưng lại không phải là tiếng Anh, hắn không đọc được. Vậy nên trước hết chỉ có thể thu giữ, đợi khi tụ tập lại sẽ xem có ai đọc được loại chữ này không.

Khi Bùi Kiều đang định tiếp tục tìm kiếm thì bỗng ở nơi xa liên vang lên tiếng hét kinh hãi của hai giọng nữ. Hai giọng nữ này rõ ràng chính là của Vũ Nữ Trần và Schnau. Có chuyện không hay xảy ra, Bùi Kiều lập tức bất chấp mọi thứ, Năng Lượng Tiêu Chuẩn trong cơ thể ngùn ngụt bốc cao, cả cơ thể giống như hóa thành một dòng điện màu bạc phóng đi. Một tiếng ầm vang khi Bùi Kiều đâm thẳng vào vách tường, sau đó thì hắn đã phóng ra xa hơn trăm mét, cơ thể gần như tiến lên theo kiểu tịnh tiến, gặp nhà đâm nhà, gặp cây húc cây. Chỉ sau khoảng mười giây ngắn ngủi, hắn đã từ sâu trong khu biệt thự chạy trở lại chỗ tập hợp gần đường lớn. Mà ở một hướng khác, một luồng sét màu tím cũng phóng về phía mục tiêu của hắn với một tốc độ cũng cực nhanh, gần như tới được chỗ hai cô gái sớm hơn so với Bùi Kiều một chớp mắt.

Tới khi Bùi Kiều vọt tới được chỗ mọi người, hắn mới nhìn thấy Schnau đang cầm trong tay một đám gì đó tròn tròn tối đen, vân vệt hỗn loạn, thi thoảng thứ đó lại hóa thành hình một cái đầu lâu. Có trời mới biết cái thứ đó là gì! Mà những người còn lại – lúc này đã đến, trừ Cung Diệp Vũ đến sớm nhất nhưng lúc này cũng đang đứng ngầy ra ở phía ngoài với vẻ mặt khó hiểu, những người khác đều đang nhìn về phía Schnau với vẻ tò mò và khó hiểu, tuy vậy thì thực tế là mọi người chủ yếu đang nhìn vào khối cầu tối đen trong tay cô.

“Chuyện gì xảy ra vậy?” Bùi Kiều và Cung Diệp Vũ gần như đồng thời cất lời hỏi.

Trương Hằng dù sao cũng là đàn ông, hắn bình tĩnh lại trước tiên, liền trả lời: “Không có gì! Chẳng qua là vừa rồi bỗng nhiên có một con U Linh ở đâu xông ra. Ban đầu nhìn nó cũng chẳng có gì khác thường, nhưng không hiểu sao chỉ chớp mắt sau lại biến thành hình dạng một con zombie thối rữa, nó kêu lên quái dị rồi xông về phía bọn ta. Vì sự việc đột ngột, không kịp đề phòng nên hai cô gái mới sợ hãi kêu lên, chứ thực ra thì con U Linh này yếu vô cùng. Thậm chí chưa cần lấy Thiên Sinh Vũ Khí ra, bọn ta mới chỉ kêu lên một tiếng đã khiến cho con U Linh này bị hòa tan mất hơn một nửa! Nếu không nhờ Schnau nhanh tay bắt lấy thì chắc lúc này nó ngay cả một chút xú cũng không còn nữa rồi.”

Hai người lại đưa mắt nhìn về phía Schnau thì thấy cô đang dường như đang suy tư điều gì đó, bàn tay đang liên tục lật qua lật lại khối cầu tối tăm trong tay. Mãi một hồi lâu sau, cô mới nói: “Không phải! Đây không phải là U Linh! Nếu nói một cách chính xác thì quỷ quái này, quái vật này, hay là U Linh gì gì đó, cơ bản đều là linh hồn thể bị biến đổi, phần lớn chúng đều đã bị oán niệm ăn mòn và điều khiển, là những linh hồn thể bị Nguồn Gốc Tội Lỗi nắm giữ. Nhưng thứ này lại không phải là linh hồn thể! Nó hẳn là ‘Linh’ chứ không phải linh hồn thể, bởi vì nó không có ‘Hồn’.”

Schnau lại ném ra một đám những ‘thuật ngữ chuyên môn’ lạ tai, khiến cho cả đám nghe mà chẳng hiểu gì. Tuy nhiên lần này thì cũng không chờ tới khi mọi người phải thắc mắc, Schnau đã giải thích tiếp ngay: “Đã gọi là linh hồn thể, thì bắt buộc phải có ‘linh’ – cũng chính là thứ các người gọi là Năng Lượng Tiêu Chuẩn, và còn phải có ‘hồn’ – cũng chính là cái mà các người gọi là chấp niệm. Hai thứ này kết hợp với nhau, nếu nói một cách đơn giản thì ‘linh’ là năng lượng, ‘hồn’ là bình chứa. Nhưng vật này lại không có ‘hồn’, mà chỉ do ‘linh’ và oán niệm tạo thành... Đúng là kỳ lạ! Làm sao mà nó hình thành được nhỉ? Theo lẽ thường, nếu đã không có hồn thì thuần túy ‘linh’ sẽ chỉ có thể tiêu tan vào trời đất. Làm sao lại có thứ thuần túy do ‘linh’ và oán niệm kết hợp lại đây?” Mọi người nghe được tới đây mới hiểu ra được vấn đề. Nói cách khác, thứ trước mặt này cũng không phải quỷ quái, mà chính là Năng Lượng Tiêu Chuẩn sẽ xuất hiện sau khi giết chết quỷ quái. Thế nhưng làm sao mà Năng Lượng Tiêu Chuẩn lại có thể tồn tại độc lập bằng hình

dạng và đặc tính tấn công của quỷ quái chứ? Tình hình này đúng là rất quái dị.

Schnau vẫn đang cau mày suy nghĩ, miệng còn lẩm bẩm: “Chuyện này không thể xảy ra được. Lúc trước chúng ta chiến đấu với Nguồn Gốc Tội Lỗi cũng chưa từng thấy thứ gì như thế này xuất hiện. Cái này đúng là hoàn toàn trái với lẽ thường! Làm sao lại có thứ tập hợp thể thuần túy do ‘linh’ và oán niệm tạo thành đây? Hồn của nó đã đi đâu rồi?”

“Đợi một chút.” Bùi Kiều bỗng nhiên như nghĩ ra gì đó, hần vội vàng nói: “Cái mà ngươi gọi là ‘hồn’, có phải chính là chấp niệm, cũng chính là thứ tạo thành Thiên Sinh Vũ Khí hoặc là tạo Thực Phẩm Chấp Niệm? Là những thứ mà sau khi chúng ta giết chết quỷ quái, sẽ có tỷ lệ nhất định thực thể hóa ra ấy?”

Schnau gật đầu nói: “Không sai, chính là những thứ đó! Cái thứ ‘linh’ này đã mất đi chấp niệm, cũng giống như đã không còn bình chứa. Thứ như vậy không thể tồn tại được mới đúng đây...”

“Chính phù thể giới!”

Trong nháy mắt, ngoại trừ Schnau không biết tình hình cụ thể của thế giới bên ngoài, những người còn lại hầu như đều lập tức nghĩ tới một suy đoán như vậy...

Nguyên nhân khiến cả bọn bị nhốt vào ảo giới, cũng bởi vì bọn họ phát hiện ra những nghiên cứu kinh khủng của chính phủ thế giới. Đó là việc chất lọc chấp niệm của từ người bình thường, thậm chí còn tìm cách tăng ‘sản lượng’ chấp niệm của người bình thường trước khi chết, sử dụng lượng lớn chấp niệm ‘nguyên chất’ đó để chế tạo ra số lượng lớn Thiên Sinh Vũ Khí và Thực Phẩm Chấp Niệm. Nếu như cái nghiên cứu đó có thể thành công... vậy thì hết thảy mọi điều trước mặt đều đã được giải thích: phần chấp niệm của những linh hồn thể này đã bị chính phủ thế giới thu lấy! Nhưng sau đó, không hiểu vì nguyên nhân gì mà phần Năng Lượng Tiêu Chuẩn còn lại cũng không bị tiêu tan, ngược lại, còn ngưng tụ lại thành loại U Linh kì dị này.

Cung Diệp Vũ từ từ hít mất lại, cùng với đó, một cổ cảm giác bạo ngược tới mức khó hình dung liền từ từ phát ra trên người hắn, như thể muốn xé rách cả trời đất. Hắn cũng không nói gì thừa thãi, chỉ nắm thật chặt hai quả đấm, hồi lâu sau mới nói với những người còn lại: “Xem ra nơi này đã không còn lại ai nữa rồi. Chúng ta đi thôi, đi xem xung quanh có thành phố lớn gì không. Có lẽ trong thành phố lớn vẫn còn có người sống sót. Hãy đi tìm bọn họ... Ta muốn biết trong hơn một năm qua đã có những chuyện gì xảy ra!”

Những người còn lại nghe vậy thì đều lặng đi, chỉ có Schnau là cảm thấy có chút khó hiểu. Cô liền vội vàng hỏi thăm xem chính phủ ở thế giới bên ngoài đã làm cái gì. Tới khi được nghe kể về những nghiên cứu của chính phủ thế giới từ mọi người, cô bé gần như lập tức nhảy dựng lên: “Không thể thể được! Những tài liệu cấm kỵ đó đã bị tiêu hủy từ lâu rồi kia mà! Sao lại như vậy được? Nếu còn tiếp tục... Nếu còn tiếp tục như thế, vậy thì ngay cả một phần tỷ tỷ cơ hội, chúng ta cũng sẽ không còn nữa!”

Tất cả mọi người đều ngậm ngẫn cả ra, Bùi Kiều khó hiểu hỏi: “Nói vậy là sao? Chẳng lẽ mấy thí nghiệm đó của chính phủ không phải là cách mà ban đầu các ngươi dùng để chế tạo vũ khí chấp niệm sao? Là các ngươi tạo ra chứ?”

Schnau cười khổ lắc đầu: “Lúc trước, khi đám hậu duệ của người Ba Mắt bọn ta trở lại Trái Đất, bọn ta cũng từng nghĩ xem nên làm thế nào để chiến đấu với Nguồn Gốc Tội Lỗi. Khi ấy ngươi – cũng là anh Odin còn chưa sinh ra, chúng ta chưa có chữ Rune để chiến đấu, thế nên chỉ có thể thử làm mọi cách. Trong số những cách đó thì có một cái thành công nhất, đó là lấy độc trị độc... Chúng ta lại một lần nữa chế tạo thứ cùng loại Nguồn Gốc Tội Lỗi – cũng tức là ‘Thần’. Mà những thí nghiệm này là tiến thành theo tư tưởng như vậy.”

“Chỉ tiếc rằng tất cả chúng ta đều đã sai! Mặc dù có thật sự chế tạo ra ‘Thần’ thì đó cũng chỉ là thần chết, thần phá hoại giống như Nguồn Gốc Tội Lỗi vậy! Từ khi chúng ta bắt đầu trở về Trái Đất thì thí nghiệm này đã được tiến hành, tới khi đến nơi thì cuối cùng cũng đã thành công chế tạo ra được một con quái vật. Quái vật này tuy chưa đạt tới đẳng cấp của Nguồn Gốc Tội Lỗi, nhưng lại có thể tự động phát triển giống như kẻ trước. Hơn nữa, nó lại dùng oán niệm và linh hồn của loài người làm thức ăn, từng bước ra sức thôn phệ hết thảy các dạng sinh mạng để phát triển bản thân. Đó thực sự là một thảm họa vô cùng khủng khiếp, khiến cho đám hậu duệ bọn ta phải mất đi 30% nhân khẩu rồi mới có thể coi là diệt được quái vật này. Tuy nhiên, trong trận chiến đó, pháo đài quan trọng nhất của chúng ta, cũng chính là phi thuyền khổng lồ đưa bọn ta từ ngoài vũ trụ trở về Trái Đất hư hại toàn bộ, không thể vận hành được nữa, chúng ta có thể nói là đã tổn thất vô cùng nghiêm trọng. Nếu như chính phủ thế giới của loài người các ngươi tái thực hiện thí nghiệm này, vậy thì với tiêu chuẩn khoa học công nghệ và sức chiến đấu của các ngươi, thậm chí dù cả ba Đại Ma Vương có 100% sức mạnh cũng chưa chắc chống cự nổi. Khi đó thì dù Nguồn Gốc Tội Lỗi còn chưa thức tỉnh, chúng ta cũng đã chết mấy trăm lần rồi.”

Tất cả mọi người hoảng sợ nhìn nhau, bọn họ thật sự không thể tưởng tượng nổi rằng khi hậu duệ của người Ba Mắt về tới Trái Đất lại còn có nhiều chuyện như vậy xảy ra. Nếu như những gì Schnau nói đúng là sự thật... Vậy thì tình hình hiện giờ có thể còn nguy cấp hơn tưởng tượng rất nhiều!

Bạn đang đọc truyện *Tử Vong Khai Đoan* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Q.6 - Chương 4: Thế Giới Biến Đổi Lớn

Dịch giả: Shun

Đúng lúc này, nhóm của ba người Dương Húc Quang cũng từ đằng xa chạy tới, hiển nhiên là họ cũng nghe được tiếng kêu thất thanh của hai cô gái. Tới

khi ba người này tới nơi, Bùi Kiều mới kể lại cho họ nghe những gì đã xảy ra, sau đó lại nói lại cả những suy đoán của mọi người và câu chuyện của Schnau. Ngay khi nghe xong thì vẻ mặt cả ba người đều đồng thời co quắp lại! Cả ba đều biết rõ về những thí nghiệm độc ác trên con người của chính phủ thế giới nên nghe xong thì lập tức liên tưởng tới cái thí nghiệm rút chấp niệm vô cùng độc ác mà mình từng thấy. Nếu thật sự là như vậy thì mọi sự quái dị đều đã có câu trả lời rồi!

Nói tới đó thì Bùi Kiều chợt nhớ tới cuốn nhật ký viết bằng loại ngôn ngữ ‘lạ’ mà hắn đã tìm thấy khi đi lục lọi các khu nhà. Hắn liền đưa ra cho tất cả cùng xem, có ý định thử xem trong số mọi người có ai đó đọc được loại chữ viết này không. Nhưng rất đáng tiếc, đó dường như là chữ viết của một nước nhỏ nào đó ở Châu Âu, rất hiếm thấy, mọi người xem xong chỉ biết lắc đầu thờ dài. Chẳng ngờ Schnau bỗng nhiên lại đón lấy cuốn nhật ký kia, rồi chẳng biết cô làm gì, chỉ thấy bỗng có từng vòng ánh sáng quét qua cuốn sổ. Tới khi cô trả lại cuốn nhật ký cho Bùi Kiều thì chữ viết trong đó rõ ràng đã biến thành tiếng Trung... mà còn là chữ giản thể nữa đấy!

“... Chẳng lẽ người Ba Mắt khi xưa cũng dùng chữ giản thể à?” Bùi Kiều nhìn về phía Schnau với một vẻ rất quái dị.

Schnau ngẩng cao đầu tới nỗi cái mũi nhỏ gần như chỉ thẳng lên trời: “Làm gì có chuyện ấy! Trước kia người Ba Mắt bọn ta đã không còn cái gọi là chữ viết nữa rồi... Nói một cách chính xác thì dù một ngôn ngữ có dùng bất kỳ hình thức nào để truyền tải tin tức, như chữ viết, hình ảnh, ký hiệu, thậm chí là âm thanh, ánh sáng, rung động, thì chỉ cần nó là một ngôn ngữ có tính logic, người Ba Mắt cũng có thể đọc hiểu một cách nhẹ nhàng! Chữ chẳng lẽ các ngươi tưởng ta cũng nói thứ ngôn ngữ của các ngươi sao? Thực ra thì cái mà ta nói vẫn là tiếng của người Ba Mắt, nhưng lời vừa ra khỏi miệng thì đã được tự động phiên dịch thành ngôn ngữ của các ngươi đó thôi.”

Bùi Kiều nghe vậy lại thầm cảm thán một hồi. Đầu tiên là vì thấy khó mà tưởng tượng nổi nền văn minh kia đã từng huy hoàng tới mức nào, hai nữa là cảm thấy may mắn khi có sự trợ giúp của cô bé người Ba Mắt này. Có rất nhiều những bí mật xa xưa, sự thật về quỷ quái và thậm chí là rất nhiều những hiểu biết về khoa học kỹ thuật mà cô bé này đã tận mắt thấy, từ đó có thể thấy được sự trợ giúp mà cô bé này mang lại sẽ lớn tới khó mà tưởng tượng nổi. Hơn nữa, cũng không khó để có thể đoán được: sau này, thời gian Schnau đi theo trợ giúp hắn sẽ còn rất dài.

Schnau dường như cũng nhìn ra sự cảm thán của Bùi Kiều, cô đặc ý nói: “Đã biết chưa nào? Schnau là một người vô cùng lợi hại đấy, về sau chắc chắn sẽ còn giúp ích cho anh Odin nhiều! Ta so ra còn tốt hơn cả trăm lần cái người đàn bà băng giá kia ấy.”

(Người đàn bà băng giá... Chắc không phải đang nói tới Valkyrie chứ?)

Bùi Kiều lắc đầu bỏ cái ý nghĩ đó ra khỏi đầu. Hắn cũng chưa vội đọc cuốn nhật ký mới được phiên dịch, mà cùng mọi người đi tìm xe để di chuyển. Tuy phần lớn cả nhóm đều là linh hồn thể nhưng lúc này quy tắc của thế giới đã thay đổi, linh hồn thể lúc này có lẽ đã không khác người sống là bao. Thế nên đương nhiên không thể nào kiếm một cái xe nhỏ xíu rồi cả một đám đông cùng chui vào như ngày trước... Tìm cả buổi, cả nhóm mới kiếm được một chiếc xe bus, sau đó lại đi tìm xăng về đổ đầy bình. Tới khi xong xuôi thì cả bọn mới để ý thấy không biết từ lúc nào mà ở phía xa xa đã tụ tập tới mấy nghìn ‘sinh vật’ có hình dạng như U Linh.

Đám U Linh này thoạt nhìn giống như hình tượng hồn ma trong phim ảnh, nhìn mờ ảo không thật, mông lung như sương khói, chỉ có một hình tượng không rõ ràng. Thế nhưng những hình tượng này lại khinh khủng tới dị thường, hoặc là khuôn mặt thối rữa, hoặc là một quái vật có cơ bắp toàn thân xoắn vặn như côn trùng, hoặc thân thể quái dị như sinh vật ngoài hành tinh, tóm lại là bộ dạng kiểu gì cũng có! Đám U Linh này trôi nổi ở trong không gian, dường như mỗi con đều đang thêu thào lăm bằm gì đó, có điều là mọi người lại không tài nào nghe được là chúng lăm bằm gì.

Bọn U Linh này dường như rất là e ngại mọi người, không dám thử lại gần một chút nào, có điều là số lượng của chúng lại thật sự là quá nhiều, phải có tới mấy nghìn con vây khắp xung quanh. Mà đám này tuy không dám lại gần nhưng cũng không ở cách quá xa, cứ lờn vờn vây quanh như vậy. Với kẻ tài cao gan lớn như Bùi Kiều và Cung Diệp Vũ thì còn không sao, nhưng tình hình này lại làm bọn Trương Hằng cảm thấy lạnh, ai nấy đều lấy Thiên Sinh Vũ Khí của mình ra cầm sẵn trong tay, ý định nếu bọn U Linh này tấn công tới thì sẽ lập tức đánh trả.

Schnau ở một bên bỗng nói: “Không cần phải lo lắng như vậy! Đối với các ngươi, thứ U Linh này cũng gần giống như những bông tuyết mỏng, chỉ cần lại gần sẽ lập tức bị hòa tan, so với bị giọt axit vào còn đáng sợ hơn! Chấp niệm của các ngươi quá mạnh mẽ, trong mắt chúng, đó vừa là thứ vô cùng hấp dẫn, lại vừa là tai họa đáng sợ.”

“Hấp dẫn?” Cung Diệp Vũ vừa đổ xăng vào xe, vừa tò mò hỏi.

Schnau gật đầu nói: “Đúng vậy, đám linh này đã mất đi hồn, cũng có nghĩa là đã không còn bất kỳ cảm giác, cảm nhận, tình cảm, ý chí hay tâm lý nào nữa. Đối với bọn chúng, toàn bộ thế giới này đều giống như hư vô, thế nên chúng cực độ khát vọng đạt được hồn, hút được hồn người khác sẽ giúp cho chúng tạm thời cảm thấy khá hơn một chút. Về phần người bị chúng hút mất hồn, tuy ngay lúc đó cũng không chết, hơn nữa não bộ vẫn có thể suy nghĩ bình thường, thế nhưng họ lại mất đi tất cả ý chí sinh tồn cũng như mọi cảm nhận, cảm giác, chỉ cảm thấy sự trống rỗng. Trên thực tế thì ta cho rằng thứ tro tàn chất đồng này chính là những gì còn lại sau khi những người bị hút hồn tự sát. Đối với bọn họ, tự sát có lẽ là sự giải thoát! Nhưng họ lại không hề biết rằng sau khi tự sát chết đi rồi, bản thân sẽ biến thành ‘linh’ mới, những gì cảm nhận được vẫn chỉ là trống rỗng, mà còn là sự trống rỗng gần như vĩnh hằng.”

Bùi Kiều sững sốt một chút, bỗng hắn như nghĩ tới điều gì, vội nói: “Schnau này, người nghĩ có phải Valkyrie cũng không có hồn... Chẳng phải cô ấy nói mình không có cảm xúc, cảm giác, thậm chí không có ý chí sinh tồn đấy ư? Cô ấy muốn tìm lại trí nhớ kiếp trước chẳng phải là để tìm lại tất cả sao?”

Schnau khẽ cười: “Làm sao lại vậy được! Sinh mạng thể một khi đã mất đi hồn thì kết cục duy nhất chỉ có thể là tự sát! Còn cô ta có lẽ trời sinh lãnh đạm, kiếp trước bộ dạng cũng giống hệt như bây giờ. Cái này không có gì là kỳ lạ, trên đời có những người trời sinh đã kì quái như vậy đấy.”

Bùi Kiều nghĩ lại thấy cũng đúng: làm gì có chuyện linh hồn không có hồn mà vẫn chuyển thể đầu thai được? Nghe không hợp lý một chút nào! Có lẽ vấn đề của Valkyrie chỉ là chuyển thể không hoàn chỉnh mà thôi. Khác với bản thân hắn, chuyển thể mà lại thừa kế được một bộ phận trí nhớ và kỹ năng từ kiếp trước, có khi như vậy mới là kỳ lạ cũng nên.

Và như vậy, trong khi bị mấy nghìn con U Linh vây quanh, cả nhóm đã gom được lượng xăng đủ để đổ đầy hai thùng, dùng để dự phòng trên đường hết xăng. Sau đó, xe bus ngênh ngang rời đi, để lại phía sau một đám đông U Linh không dám đuổi theo. Sau một hồi thì bóng dáng của đám U Linh này cũng dần biến mất cả.

Cho đến lúc này, Bùi Kiêu mới lặng lẽ lấy cuốn nhật ký kia ra đọc. Người chủ của cuốn nhật ký này có lẽ là một người rất có học thức, chắc hẳn là thầy giáo hoặc giáo sư gì đó. Cuốn nhật ký này có vẻ là thứ ông ta dùng để ghi lại những cảm xúc hoặc những điều mắt thấy tai nghe trong quá trình đi du lịch. Phần đầu của cuốn nhật ký cũng chỉ ghi lại những điều bình thường, không có gì đặc biệt, phải tới thời điểm tám tháng trước so với hiện tại thì nội dung của nó mới có biến chuyển.

“... Hôm nay cả đoàn đã chia tay trong không khí nặng nề, chắc hẳn là vì chuyện xảy đến với Jaros mà phiền muộn. Trời ạ! Sao một người vui tươi như vậy lại đột nhiên tự sát? Mà hơn nữa là tất cả chúng tôi đều cùng chứng kiến rõ ràng, anh ta rất tỉnh táo đi tới vách đá rồi tự nhảy xuống. Sao điều này lại có thể xảy ra được chứ?”

“... Bởi vì sợ rằng Jaros đã chọc phải phiền toái gì đó ở bên ngoài, hoặc có thể là nợ nần chồng chất nên mới tự sát, tôi và mọi người bắt đầu điều tra về tình hình của gia đình Jaros. Anh ta có một người vợ hiền lành và ba đứa con nhỏ, trong ngân hàng vẫn còn có tiền gửi, cơ thể khỏe mạnh và nhất là tính tình rất vui tươi! Tình hình công việc của anh ta cũng rất tốt, hoàn toàn không thấy điều gì dẫn tới khuynh hướng tự sát. Hơn nữa anh ta lại là người rất lạc quan! Ngày trước từng quân, tôi có từng gặp anh ta, lúc ấy bao nhiêu khó khăn gian khổ mà anh ta còn vượt qua được hết, vậy mà sao giờ lại đột nhiên tự sát? Hôm nay tôi và mọi người đều được cảnh sát tới hỏi thăm. Hiển nhiên là cảnh sát cũng cảm thấy chuyện này quái dị: một người như thế tại sao lại đột nhiên tự sát?”

“... Mấy ngày nay thường xuyên choáng tỉnh vì ác mộng. Tuy đã qua nửa tháng nhưng tình cảnh lúc Jaros tự sát vẫn rõ ràng trong óc tôi, nhất là cái ánh mắt của anh ta khi quay đầu nhìn lại. Ánh mắt đó khiến tôi cảm thấy khủng bố! Đó là dạng ánh mắt gì đây? Tuyệt vọng... Không phải, ngay cả tuyệt vọng cũng không có, trông rỗng đến độ dường như không có một thứ gì! Đúng vậy, tôi tin rằng lúc đó Jaros đã không còn linh hồn nữa rồi. Chẳng lẽ anh ta bị thôi miên ư? Trời ạ, tôi cảm thấy mình như sắp phát điên rồi...”

“... Tình hình đang liên tiếp chuyển biến xấu. Sau Jaros, tới lượt Bill và Carter cũng lần lượt tự sát. Cả hai người này đều là đồng nghiệp của tôi, tôi tin rằng bọn họ cũng không hề có lý do gì để tự sát. Nhưng tại sao lần nào cũng vậy, họ đều chọn tự sát ngay trước mặt tất cả mọi người. Chẳng lẽ, chúng tôi đã bị nguyên rủa? Giống như trong phim kinh dị, linh hồn đã bị ma quỷ bắt đi nên thể xác trống rỗng mới muốn tự sát? Tôi cảm thấy như mình sắp phát điên mất rồi, tôi đã trình đơn từ chức, trong cái trường học này dường như tồn tại một thứ vô cùng kinh khủng nào đó...”

“... Nghe lời vợ tôi, cả nhà chúng tôi rời khỏi thành phố, đi tới Alps nghỉ ngơi một thời gian. Nơi này quả là không tệ, yên tĩnh và thanh bình. Ở đây rất thích hợp để đọc sách, thơ ca, lịch sử, truyện ký. Tôi cảm thấy tinh thần của mình đang dần chuyển biến tốt hơn. Đúng vậy, tôi đang có ý định sẽ dành quãng đời còn lại để sống ở đây. Về tiền bạc thì không cần lo lắng, chúng tôi còn tiền gửi ở ngân hàng, số đó chắc chắn hoàn toàn đủ để mua một căn hộ yên tĩnh...”

“... Trời, lại xuất hiện nữa rồi. Trong thị trấn ngày hôm qua có năm người lạ mặt tự sát. Trời ạ, chẳng lẽ lời nguyên kia vẫn còn đeo bám theo mình sao? Hay là... ác quỷ kia đang trú ngụ trong chính cơ thể này?”

“... Tôi đã thấy! Đúng vậy, tôi tin chắc rằng thần kinh của mình hoàn toàn bình thường, mặc dù có phần lo nghĩ và bức bối, nhưng tôi tin chắc rằng mình không hề điên! Tôi thực sự đã thấy, đó là một bóng người mờ ảo, có phần giống với hồn ma được miêu tả trong các loại tôn giáo: cơ thể thoắt rữa, dung mạo kinh khủng, nhưng mà... đó rõ ràng chính là Lydia đã tự sát vài ngày trước. Tôi khẳng định rằng mình không hề nhìn nhầm. Tuy rằng bề ngoài đã thay đổi rất nhiều nhưng tôi chắc chắn đó chính là cô ấy, không thể sai được! Chẳng lẽ tất cả những người vì bị nguyên rủa mà đi tự sát, chết rồi sẽ đều biến thành u linh sao? Tôi còn tận mắt chứng kiến nó hút linh hồn của một người khác. Linh hồn người đó bị kéo ra từ trong cơ thể, nhưng người đó rõ ràng là cũng không chết ngay. Chỉ có điều là ánh mắt người ấy... Tôi vĩnh viễn không bao giờ quên được ánh mắt ấy! Đó chính là ánh mắt của Jaros trước khi tự sát, trống rỗng, hư vô, không còn tồn tại bất cứ tình cảm nào nữa...”

“... Tôi muốn chết. Trống rỗng, hư vô, tôi đã mất đi tất cả. Đúng vậy, chết đi, chết đi thì sẽ tốt hơn...”

Nhật ký dừng lại ở đây. Chữ viết tại những dòng cuối cùng rất hỗn loạn và lộn xộn, hiển nhiên đây là lúc người chủ của cuốn nhật ký này đã bị hút mất ‘hồn’, có lẽ sau đó cũng đã đi tự sát mất rồi.

“Văn minh của loài người... đã xong mất rồi!”

Bùi Kiêu yên lặng khép lại cuốn nhật ký, đưa mắt nhìn về cảnh vật bên ngoài cửa sổ xe. Trời xanh mây trắng, sông sâu núi thẳm, trái đất thì vẫn như trước, có điều là loài người sinh tồn ở trên đó, đoán chừng đã sắp xong rồi...

Bạn đang đọc truyện *Từ Vong Khai Đoan* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Q.6 - Chương 5: Thế Cục (1)

Dịch giả: Shun

Mọi người ngồi xe bus đi liền một mạch hai ngày hai đêm, trên đường đã đi qua hơn mười làng mạc, thị trấn lớn nhỏ, tuy vậy thì tất cả những nơi đó đều vắng tanh, ngoài đám U Linh ‘ngủ’ được linh hồn thể mạnh mẽ của họ mà kéo tới thì đến một người sống sót cũng không hề thấy. Thời gian cứ thế chậm chạp trôi qua, tâm trạng của cả đám càng lúc càng nặng nề, ai nấy bắt đầu nháo nhào suy đoán, không phải là toàn bộ loài người đều đã diệt vong rồi đây chứ?

“Không đâu, chắc hẳn là không phải đâu! Số lượng không hợp lý! Ý là số lượng của bọn U Linh kia quá ít. Có lẽ là phần lớn người dân đã chạy trốn được tới nơi nào đó rồi. Hẳn là tại các thành phố lớn. Nếu chính phủ thế giới đã dám làm loại chuyện như thu lấy chấp niệm của người sống, vậy thì đương nhiên là bọn họ cũng đã có sách lược đề phòng nguy rồi. Dù sao cũng không thể thí mạng toàn bộ loài người để thực hiện kế hoạch của bọn họ đúng không? Quyền lực chỉ hiện hữu nếu có cộng đồng tồn tại, nếu như để toàn bộ loài người chết sạch thì bọn họ còn cần giữ gìn quyền lực để làm gì? Thế nên chắc chắn là bọn họ phải bảo vệ đa số dân chúng. Những người này chắc hẳn đang được tập trung tại những đô thị cỡ lớn đây.” Dương Húc Quang nói với vẻ khẳng định chắc chắn.

Lập luận đó của hắn cũng nhận được sự tán đồng của Vu Nữ Trần. Chỉ là, lý trí phân tích ra thì là một chuyện, nhưng những gì chứng kiến được thì lại là chuyện khác, tất cả đều khó tránh được việc âm thầm lo lắng.

Cứ như vậy, mãi tới sáng sớm ngày thứ ba thì cuối cùng, cả nhóm cũng phát hiện được một ít dấu vết của con người. Đó là mấy thứ kiểu như túi chứa, giấy gói, đồ ăn thừa, mà quan trọng là những thứ này còn chưa bị hỏng, điều đó chứng tỏ cách đây không lâu đã có một đám người đi qua nơi này. Sự phát hiện này làm cho cả bọn quá đổi vui mừng, liên vội vàng tăng tốc tiến lên, hi vọng có thể tìm thấy được đám người kia.

Tiếp tục như vậy, cho tới lúc xế chiều, gần hoàng hôn, cả bọn nhìn thấy ở trong khu rừng bên đường, có một cột khói bốc cao, hơn nữa là còn có thể nghe thấy tiếng người nói loáng thoáng ở phía đó. Đầu óc cả bọn liền như rung lên, lập tức dừng xe lại bên đường, ngay cả phân công người ở lại trông chừng cũng không cần, tất cả đều nhanh chóng chạy về phía cột khói kia.

Không bao lâu sau, mọi người liền phát hiện thấy vài tên thanh niên người da trắng trốn trên mấy cành cây thấp, đang chăm chú quan sát khắp bốn phía. Khi vừa thoáng thấy bọn Bùi Kiều xuất hiện, mấy tên thiếu niên tuổi tương đối nhỏ trong đó đã không kim được mà sợ hãi kêu lên. Có điều là ngay sau đó thì bọn họ đã nhận ra rằng những người mới xuất hiện kia cũng không phải U Linh gì đó, mấy tên thiếu niên này liền quá đổi vui mừng, lập tức có người nhảy xuống đất, chạy đi la lớn gì đó về phía trong rừng, có vẻ là đi thông báo cho những người trốn sâu hơn trong rừng về tình huống ở đây.

Trong cả bọn thì Cung Diệp Vũ là một tên ‘đầu gổ’ thuần túy, không cần phải kỳ vọng hắn biết ngoại ngữ nào đó. Còn trong số những người còn lại, Bùi Kiều, Dương Đình Thiên, Dương Húc Quang, Vu Nữ Trần và thậm chí cả Trương Hằng cũng đều biết ít nhiều ngoại ngữ, nhưng rất đáng tiếc là lại chẳng ai trong bọn họ có nghề kiếm cơm liên quan tới ngoại ngữ, nhất là mấy ngôn ngữ của vài nước nhỏ ở Châu Âu thì bọn họ lại càng mù tịt. Rồi lại chẳng hiểu trời xui đất khiến ra sao mà mấy người trước mặt này lại đúng là nói bằng một thứ ‘ngôn ngữ nhỏ’ nào đấy.

“... Có ai trong số các người hiểu bọn họ nói gì không?” Bùi Kiều có phần buồn bực nhìn về phía đám đồng bọn.

Cả bọn cùng cười khở rồi lại cùng lắc đầu. Khi Bùi Kiều đang định thử dùng tiếng Anh để nói chuyện với mấy tên thanh niên kia thì Schnau bỗng bật cười: “Anh Odin à, người quên mất còn có ta ở đây sao? Khả năng phiên dịch của ta là mạnh tới phi thường đấy. Để ta làm cho xem này.” Vừa nói, Schnau vừa đưa tay ra điểm liên tục vào không gian. Theo đó, từng cái ký hiệu phù văn bằng ánh sáng bắn ra từ đầu ngón tay cô. Ngay sau đó, không hiểu bằng cách nào mà chúng lại biến mất vào không khí, tạo thành từng vòng gợn sóng chấn động lan tỏa ra khắp xung quanh. Cả bọn còn chưa kịp phản ứng gì thì mấy tên thanh niên kia đã bắt đầu kinh ngạc hô ầm lên.

“Trời ạ, vừa rồi các người có nhìn thấy không? Thứ vừa rồi là gì vậy? Ma pháp à? Hay là thần thuật? A! Các người nhìn kỹ kia, cô bé này có con mắt thứ ba! Trời ạ, chẳng lẽ là người Ba Mắt trong truyền thuyết?” Một tên thanh niên trong số đó kêu ầm lên.

Một tên thanh niên khác cũng hoảng sợ nói: “Không phải! Đó hẳn là một loại siêu năng lực! Đúng... đúng vậy! Ta nhớ đã từng xem một cuốn tiểu thuyết có nói tới những thần thoại của phương Đông. Trong đó dường như có nói tới một phương pháp tu tập của người Ấn Độ, có thể giúp cho người ta mở được con mắt thứ ba trên trán. Đúng rồi, phương pháp đó tên là Chakra. Đúng, chính là Chakra đấy!”

Mấy tên thanh niên này có vẻ vô cùng kinh ngạc, cả bọn ríu rít, láo nháo loạn cả lên, không ai chịu tin cách giải thích của người khác, chỉ một mực cho rằng suy đoán của mình mới chính xác. Có điều họ lại không hề biết rằng lúc này bọn Bùi Kiều đã có thể nghe hiểu được những gì họ nói. Hơn nữa, cái bọn Bùi Kiều nghe được lại còn là tiếng Trung phổ thông, loại phổ biến nhất, mà âm điệu cũng rất rõ ràng chứ không phải kiểu lơ lớ quái dị như khi người nước ngoài nói tiếng Trung.

Schnau cười hi hi nói: “Đã có thể nghe hiểu rồi chứ? Loại phiên dịch là lấy thẳng ý mà đối phương muốn diễn đạt, chuyển thành tiếng mẹ đẻ của các người rồi truyền thẳng vào trong ý thức các người. Vì thế các người mới có cảm giác giống như nghe được tiếng mẹ đẻ của mình. Sao hả? Loại kỹ xảo này rất tuyệt đấy chứ?”

Chính Bùi Kiều cũng sợ ngây người. Hắn kinh ngạc nhìn Schnau cả nửa ngày rồi mới nói: “Loại ký hiệu phù văn thật sự quá tuyệt vời! Quả thực là đã vượt ra qua phạm trù khoa học kỹ thuật, ngược lại nó giống như ma pháp trong truyền thuyết vậy.”

Schnau hếch cái miệng nhỏ nhắn của nói: “Ồ trong mắt những người cổ đại thì khoa học kỹ thuật cũng chẳng khác gì ma thuật, đây là điều rất bình thường. Ngày trước, khi người Ba Mắt xưng bá Hệ Ngân Hà, đã có biết bao nhiêu chủng tộc ngoài hành tinh tưởng rằng thủ pháp khoa học của chúng ta là ma pháp kia chứ? Bọn họ cho rằng đó là thần tích, là kỳ tích, nhưng lại không hiểu được rằng bản thân sinh mạng mới là kỳ tích, những thủ pháp khoa học kỹ thuật này cũng chưa là gì. Có điều là anh Odin nói cũng đúng, phù văn Rune quả thực đã vượt ra khỏi phạm trù khoa học kỹ thuật mà người biết tới. Bởi vì nó chính là một trong những thành tựu khoa học cao nhất của người Ba Mắt chúng ta, cùng với Tuyến Nhân Quả, được xưng là đỉnh cao của văn minh người Ba Mắt đấy.”

Bùi Kiều thở dài, một mặt là vì cảm thấy vui mừng khi đã có được sự trợ giúp của Schnau, một thành viên sót lại của người Ba Mắt gia nhập đoàn đội sẽ là một sự trợ giúp lớn tới mức khó có thể tưởng tượng. Mặt khác thì dân tộc Ba Mắt kia đã từng có một nền văn minh vĩ đại tới như vậy, xưng bá cả hệ Ngân Hà, gần như đã đạt tới cảnh giới tốt cùng của một nền văn minh, thế mà cuối cùng vẫn thua dưới tay Nguồn Gốc Tội Lỗi! Nếu vậy thì loài người... loài người trong mắt Nguồn Gốc Tội Lỗi chẳng phải còn không bằng con sâu cái kiến hay sao?

Đúng lúc này, từ phía sâu trong rừng chợt có một đám gần trăm người lục tục kéo ra, hơn nữa nhìn ở phía sau thì rõ ràng là vẫn còn những người khác nữa không đi ra. Đám người áo quần rách nát này phần lớn là đàn ông tuổi tráng niên, số người lớn tuổi rất ít, ở phía sau thì có bóng mấy người phụ nữ nom nóp lo sợ. Có điều là rất lấy làm may mắn, những người này không hề có vẻ gì là thù địch, thậm chí tới khi nhìn thấy người tới rõ ràng không phải là ma quái gì thì phần lớn bọn họ còn khẽ nở nụ cười.

“Các bạn, xin mời vào trong khu trại của chúng tôi. Đây là người sống sót chạy ra từ nội thành, không cần làm như người xa lạ. Mời vào đây ăn chút bánh, uống chút nước, lúc trước chúng tôi có đi ngang qua một thị trấn nhỏ nên đã tiện đường lấy được rất nhiều lương thực. Các bạn chắc hẳn cũng đã đói đến hoa mắt rồi phải không?”

Nói những lời này là một người đàn ông trung niên khoảng hơn bốn mươi tuổi có vẻ ngoài hòa ái. Ông ta nói với cả nhóm bằng vẻ mỉm cười đôn hậu, những người ở phía sau cũng tươi cười vui vẻ, có người lại có vẻ như thở phào nhẹ nhõm.

Cả bọn liếc nhìn lẫn nhau rồi đều đưa mắt nhìn về phía hai người Bùi Kiều và Cung Diệp Vũ, tựa như đang chờ hai người họ quyết định.

Trên thực tế, cả Bùi Kiều và Cung Diệp Vũ đều là loại người có tiềm chất làm lãnh tụ, vốn mỗi người cũng đều có đội ngũ của riêng mình, chỉ vì gặp phải tình thế bất khả kháng nên mới tập trung lại với nhau. Thế cho nên tình thế mới diễn biến thành như hiện tại, tựa như cả hai người đều có quyền lực lãnh đạo trong đội ngũ. Thế nên mỗi khi có vấn đề thì cả hai đều có thể đưa ra phương hướng hành động.

Bùi Kiều và Cung Diệp Vũ liếc nhìn nhau, Bùi Kiều nhỏ giọng nói: “Chúng ta nên đi tới nơi bọn họ trú chân. Ta có thể sẽ tìm hiểu được những thông tin quan trọng từ họ, ví dụ như chuyện gì đã xảy ra cho cái thế giới này. Hơn nữa họ còn vừa nói là trốn ra từ nội thành, chuyện đó là thế nào, tất cả đều là những thứ chúng ta cần phải biết.”

Cung Diệp Vũ khẽ gật đầu, hiển nhiên là cũng đồng ý với lời Bùi Kiều. Sau đó, cả nhóm theo chân đám người kia đi sâu vào trong rừng. Quả nhiên, đi vào khu vực rừng rậm không bao lâu thì một khu trại đơn sơ đã xuất hiện trước mắt. Thật ra, nếu nói khu trại thì chẳng bằng nói một khu đất trống mới đúng. Trên đó chẳng qua chỉ mấy cái lều dựng bằng một ít đất đá và nhánh cây, ngoài ra thì cũng có mấy túp lều cắm trại dã ngoại dựng lung tung mỗi chỗ một chiếc. Đây chắc hẳn chính là nơi tên ‘khu trại’ rồi.

Bùi Kiều có thể nhìn ra được, đám người này rõ ràng mới chỉ chạy tới đây rồi dựng trại không được bao lâu. Tuy quần áo bọn họ có phần rách nát bẩn thỉu nhưng lại không hề có ai xanh xao vòng vọt, cả một đám đông như vậy mà trừ tinh thần có phần ảo não ra thì thân thể lại phi thường khỏe mạnh. Quả thật, nếu chỉ tính riêng về thể trạng thì người da trắng tốt hơn người da vàng không ít! Thế cho nên nếu chỉ nhìn qua thì đám người này giống như một hội đi cắm trại hoang dã chứ chẳng giống dân chạy nạn chút nào.

Có lẽ ở đây còn có một nguyên nhân khác nữa, đó là trận tai kiếp tận thế này còn chưa bắt đầu bao lâu, dân chúng tuy rằng hoảng sợ, nhưng còn chưa hoàn toàn mất hết hi vọng, chính phủ thế giới vẫn còn nắm giữ sức không chế cơ bản nhất. Trong tình hình như vậy, dân chúng vẫn còn giữ được tư duy nguyên bản của thời bình. Diễn hình của điều đó là việc tại nơi đóng trại này có hơn mười căn lều vải dã ngoại, trong đó phần lớn đều là người già và trẻ nhỏ, một số ít là phụ nữ. Còn đàn ông trai tráng thì rất có phong độ, ga-lăng mà ở lều cỏ. Hiển nhiên là những người này còn chưa tới mức độ như trong các tiểu thuyết về tận thế, trở thành những kẻ man rợ như dã thú.

Người đàn ông trung niên một mạch dẫn đường cho cả nhóm đi vào trong khu trại. Ông ta vừa cười vừa chỉ chỉ về một hướng khác: “Thực phẩm mà chúng tôi lấy được đều để ở phía bên đó. Tuy các bạn có thể lấy đi một phần nhưng nói thật là chúng tôi muốn đi tới Paris. Trên đường đi tuy cũng sẽ có thị trấn, thành phố nhỏ có thể kiếm được thực phẩm nhưng không phải thôn trấn nào cũng an toàn, có lẽ bên trong có Kẻ Thôn Phệ, thế thì cũng chỉ có thể bỏ qua nơi đó. Thế nên mỗi người chỉ có thể lấy lương thực đủ ăn một ngày thôi. Ở đây đông người như vậy nên cũng chỉ có thể như vậy, xin hãy hiểu cho.”

Bùi Kiều mỉm cười nói: “Như vậy cũng không sao cả. Có điều là tình hình của bọn tôi lại có chút đặc biệt, có nhiều vấn đề còn muốn hỏi các bạn. Xin hỏi ở đây có chỗ nào thích hợp để nói chuyện không?”

Người đàn ông trung niên nghe vậy thì khó hiểu nhìn mọi người, khi ông ta nhìn tới Schnau thì không giấu nổi sự kinh ngạc của mình. Thực ra thì con mất thứ ba của Schnau cũng không dễ khiến người khác chú ý. Bình thường con mất đó của cô luôn nhắm lại, nếu nhìn thoáng qua thì sẽ chỉ thấy nó giống như một rãnh nhỏ, tuy vậy thì nếu nhìn kỹ, người ta cũng sẽ dễ dàng nhận ra đó thực sự là một con mất. Lúc trước, người đàn ông này vẫn luôn quan sát mọi người, nhưng lúc ấy ông ta chỉ thấy đám người này dường như rất can đảm và lại có một khí thế khó tả chứ không mấy để ý tới một cô bé chừng bảy, tám tuổi lẫn trong đó. Lúc này ông ta nhìn kỹ mới bất chợt phát hiện ra cô bé có ba con mắt, ngạc nhiên quá đổi làm ông ta không biết nên nói gì cho phải.

Cách vài giây sau, người đàn ông trung niên lúc này mới nhìn về phía cả đám: “Có thể thấy là các bạn dường như rất không tầm thường. Nghĩ lại thì cũng đúng, các bạn có ít người như vậy mà có thể chạy được tới tận đây! Riêng điều đó đã cho thấy các bạn không đơn giản... Được rồi, ở đây chúng tôi còn có năm người nữa cùng phụ trách. Chúng tôi chịu trách nhiệm đưa cả đoàn tới Paris. Giờ tôi sẽ đi gọi năm người bọn họ tới.” Nói xong, người đàn ông đó liền vội đi sang một bên gọi mấy tên thanh niên, dặn dò họ vài câu gì đó, tiếp theo thì mấy tên thanh niên kia liền chia ra chạy khắp nơi.”

Không bao lâu sau thì có năm người cả nam lẫn nữ từ khắp các nơi của khu trại vội vàng chạy tới. Tổng cộng ba nam, hai nữ, đều ở tuổi tráng niên. Có thể thấy được là những người này cũng không dễ mình được hưởng ưu đãi thiên vị gì trong đoàn, quần áo bọn họ cũng lấm lem, rách nát như những người xung quanh.

Đội cho cả năm người đó đều đã tới trước mặt, người đàn ông trung niên mới giản lược giới thiệu qua về bọn Bùi Kiều. Sau đó ông ta nói với Bùi Kiều: “Đi thôi, cách khu trại không xa có một dòng suối nhỏ. Ở đó khá yên tĩnh, chúng ta có thể tới đó nói chuyện được chứ?”

Bùi Kiều khẽ gật đầu, rồi cùng cả bọn theo chân sáu người này đi ra ngoài. Mà trừ sáu người này ra thì còn có hơn mười tên thanh niên vác theo rìu chữa cháy hoặc dao lớn, búa lớn đi theo sau cả đám, hiển nhiên là sáu người này cũng có phần cảnh giác với bọn Bùi Kiều. Nhưng dù sao thì cũng vì bọn hắn xuất hiện quá đột ngột, sau đó lại còn đưa ra yêu cầu kỳ lạ nữa nên cũng không thể trách người ta cảm thấy nghi ngờ.

Với bọn Bùi Kiều ngược lại không thành vấn đề. Dù sao thì bọn hắn cũng không hề có ác ý gì cả, mà việc cần gấp trước mắt là phải tranh thủ thời gian để tìm hiểu rõ chuyện gì đã xảy ra. Chứ nếu như bọn hắn thật sự có ý định xấu, vậy thì đừng nói là mười mấy tên thanh niên cầm vũ khí lạnh, dù là cả trăm ngàn quân đội trang bị vũ khí nóng, súng ống hạng nặng thì bọn hắn cũng chẳng để vào mắt. Thế nên chuyện này cơ bản không đáng nhắc tới, cả bọn theo chân sáu người kia đi tới một dòng suối nhỏ trong rừng.

Đội cho sáu người kia dừng lại thì mười mấy tên thanh niên cũng tản ra đứng cách đó không xa theo kiểu nửa bao vây. Về phần sáu người kia, bọn họ vừa cười vừa tìm mấy tảng đá sạch sẽ ngồi xuống. Bọn Bùi Kiều cũng không thêm để ý, tìm bừa mấy tảng đá ngồi xuống. Lúc này thì Bùi Kiều đã không chờ được nữa, hắn nói: “Bọn tôi biết là các vị có phần nghi ngờ bọn tôi, nhưng cái đó cũng không hề gì. Đầu tiên tôi sẽ nói một chút về lai lịch của mình. Bởi vì vài tình huống có phần phức tạp và đủ loại nguyên nhân mà chúng tôi đã bị nhốt tại một nơi. Ở trong đó hơn một năm, cho tới cách đây khoảng mười ngày chúng tôi mới ra được khỏi đó. Ai biết vừa ra tới đã thấy bên ngoài hoàn toàn thay đổi, hầu như không thấy bóng một người sống nào mà ngay cả một cái xác chết cũng không hề thấy. Nếu không phải thấy nhà cửa, kiến trúc hầu hết vẫn còn nguyên thì có khi bọn tôi còn cho rằng đã xảy ra chiến tranh hạt nhân cũng nên. Vì vậy mà mới muốn nhờ các vị giải thích một chút chuyện gì đã xảy ra với thế giới này.”

Về mặt của sáu người kia ngoài kinh ngạc ra thì cũng chỉ còn kinh ngạc. Hơn nữa về mặt đó còn là không tin tưởng. Cách một hồi lâu sau, người đàn ông trung niên lúc đầu mới lấy làm quái lạ hỏi: “Thật sự xin lỗi, cũng không phải là chúng tôi không tin các vị. Chỉ có điều... có điều là nghe các vị nói thì dường như đã đi qua vài thị trấn rồi. Nhưng chỉ có mấy người thôi sao? Trên đường đi không gặp thứ gì sao? Đã chết bao nhiêu người rồi?”

Bùi Kiều lắc đầu nói: “Chỉ có mấy người chúng tôi thôi, trên đường đi cũng không chết ai cả. Về phần trên đường có gặp cái gì không? Nói đúng ra thì cũng có, là một thứ giống như U Linh, giống như những bóng người chột ăn chột hiện. Có điều là chúng sẽ biến hóa liên tục, hình tượng thì thường là rất kinh khủng. Ngoài ra thì không thấy gì khác nữa.”

Về mặt của sáu người kia càng quái dị hơn nữa. Bọn họ há to miệng nhưng cả nửa ngày cũng chẳng thốt ra được lời nào. Có điều là nhìn dáng vẻ thì có thể đoán được bọn họ đang nghĩ gì, hẳn là: như thế mà còn nói không thấy gì là ra làm sao?

Bạn đang đọc truyện *Tử Vong Khai Đoan* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Q.6 - Chương 6: Thế Cục (2)

Dịch giả: Shun

Cả hai bên cứ vậy lặng thinh một hồi. Một lúc sau thì người đàn ông trung niên kia mới cười khổ nói: “Nếu không phải vì không hề thấy các bạn mang theo vũ khí linh hồn thì có khi bọn tôi còn tưởng các bạn là chiến binh của quân đoàn linh hồn ấy chứ. Bằng không thì làm sao mà các bạn có thể ra vào thị trấn chỉ với ngần ấy người?”

Bùi Kiều khẳng định đáp: “Tôi biết rõ rằng bọn u linh kia sẽ tấn công con người, nhưng chẳng phải chính các bạn cũng đã từng đi vào các thị trấn để kiểm nhu yếu phẩm đó sao? Có khi chỉ là vận may của chúng tôi rất tốt đó thôi.”

Người đàn ông trung niên nghe vậy thì bật cười. Và không chỉ có ông ta, cả năm người còn lại cũng đều cười. Một người phụ nữ cũng khoảng trung niên trong số họ vừa cười vừa nói: “Chuyện đó là không thể nào. Số lượng của đám u linh kia ít hơn người sống rất nhiều nên chúng sẽ e ngại ‘sóng chấn động linh hồn’ khi có nhiều người tụ tập cùng một chỗ. Ở đây chúng tôi có tất cả hơn bảy trăm bốn mươi người nhưng cũng chỉ dám đối mặt với đàn u linh ít hơn một trăm con, bởi vì chỉ với số lượng như vậy thì chúng mới không dám tấn công chúng tôi. Nếu như phát hiện thấy nơi nào mà bọn u linh có số lượng lớn hơn một trăm, vậy thì bọn tôi sẽ lập tức bỏ chạy khỏi thôn xóm thị trấn đó. Chúng tôi cơ bản không dám chần chừ một chút nào, vì nếu không thì trong số chúng tôi sẽ có người chết. Còn các bạn có ít người như vậy thì dù chỉ gặp phải một, hai con u linh, chúng cũng sẽ lập tức tấn công, thế nên ở đây không thể có chuyện ‘nhờ có vận may’ đâu.”

Schnau ở bên cạnh mới biu môi nói: “Là khí huyết đó. Linh là thuần âm, điều chúng nó khao khát nhất là đoạt được hồn, cũng chính là phần dương trong linh hồn, nhưng một đám lớn dương tụ tập với nhau thì lại là thuốc độc với chúng. Thế nên khi một đám đông người sống tụ tập lại với nhau thì linh sẽ không dám tấn công. Loại hiện tượng khi có nhiều người tụ tập này thật ra chính là hiện tượng tích tụ khí huyết. Chuyện đó có gì lạ đâu chứ.”

Sáu người kia cùng kinh ngạc nhìn về phía Schnau. Tuy vậy thì cả sáu người họ đều là những người từng trải việc đời, kinh nghiệm phong phú nên cũng không ai lập tức liều lĩnh hỏi gì đó. Mà trái lại, họ cùng nhìn về phía Bùi Kiều, chờ hắn nói tiếp.

Bùi Kiều suy nghĩ một lát rồi bỗng thấy ánh sáng lóe lên từ mắt hắn, ngay sau đó thì một thanh kiếm laser đã xuất hiện ở trong tay. Lúc này hắn mới nói với mấy người kia: “Vũ khí linh hồn mà các vị nhắc tới có phải là thứ giống như vật này hay không?”

Sáu người kia đều bị giết mình, hầu như cả đám đều nhảy dựng lên khỏi tảng đá mình đang ngồi. Mà không chỉ bọn họ, mấy tên thanh niên canh gác gần đó cũng bị dọa ngã người, thậm chí quên mất cả việc xông lên ‘ứng cứu’. Nhưng vài giây sau, khi mấy tên thanh niên này kịp trấn tĩnh thì họ lại thấy Bùi Kiều chỉ cầm kiếm đứng đó, không hề làm gì ác ý. Lúc này thì bọn họ ngược lại không biết có nên xông tới hay không.

Sáu người kia hoảng sợ nhìn lẫn nhau một hồi, cuối cùng người đàn ông trung niên lúc trước mới nói: “Không phải, đây không phải vũ khí linh hồn. Vũ khí linh hồn thực ra là một loại súng ống đặc biệt do chính phủ tạo ra, có thể bắn trúng được u linh. Còn thanh kiếm này của anh... là kiếm laser à? Mới rồi giấu trong tay áo hả? Các vị... các vị có phải là những người trước kia bị nhốt trong phòng thí nghiệm bí mật của chính phủ không? Có phải lúc trốn ra đã tiện tay lấy cả cây kiếm này phải không?”

Bùi Kiều cười tới méo cả mặt, mấy người ngoại quốc này thật đúng là đã xem quá nhiều phim khoa học viễn tưởng rồi! Tới mấy cái như kiểu phòng thí nghiệm bí mật của chính phủ mà cũng nghĩ ra được. Có điều là những thông tin mà họ vô tình nói ra lại khá thú vị đấy, súng ống mà có thể gây được thương tổn cho u linh sao? Phải biết rằng thứ u linh kia thực ra cũng không phải là linh hồn, thế nên mặc dù lúc này môi trường trên Trái Đất đang biến đổi dần về hướng giống á không gian, nhưng bọn chúng vẫn là thứ gì đó hư ảo, phi vật chất. Vậy nên, không thể nào có chuyện vũ khí bình thường của loài người lại có thể gây ra thương tổn được cho chúng, trừ khi đạn súng được làm từ Hợp Kim Siêu Điện Từ của người Ba Mắt hoặc vũ khí đó chính là Thiên Sinh Vũ Khí mới được. Về phần thứ đó được gọi là vũ khí linh hồn... Chẳng lẽ chính phủ đã có thể chế tạo Hợp Kim Siêu Điện Từ ở quy mô lớn rồi? Hoặc là chính phủ đã bắt đầu mở rộng việc rút hồn người sống để chế tạo vũ khí?

Ánh sáng vụt lóe lên trên tay Bùi Kiều, thanh kiếm Thiên Sinh Vũ Khí liền chui lại vào trong mắt hắn. Lần này thì cả sáu người kia đều nhìn rõ ràng, hóa ra thanh kiếm laser kia không phải được giấu trong tay áo mà chui ra từ trong mắt người thanh niên trước mặt! Tình cảnh như vậy với người bình thường quả thật là không thể tưởng tượng nổi, thực sự không thể giải thích được bằng khoa học hiện nay, thế nên bọn họ lại một lần nữa bàng hoàng. Tuy vậy thì cũng có cái may, lúc trước vừa mới giết mình xong nên giờ ít ra bọn họ cũng không nhảy dựng lên nữa. Ngược lại, lần này bọn họ có thể bình tĩnh nhìn về phía Bùi Kiều và những người còn lại sau lưng hắn.

Bùi Kiều hơi cười cười: “Thế nên tôi mới nói là thân thể của chúng tôi là rất đặc biệt, nếu muốn nói rõ ràng ra thì chắc chắn sẽ mất rất nhiều thời gian. Vì vậy mà rất mong các vị có thể thuật lại cho chúng tôi một chút về sự biến đổi của thể giới này, có được không?”

Sáu người kia lại nhìn lẫn nhau vài lần nữa, lúc này vị trung niên kia mới thì thào nói: “Các bạn đã bị nhốt tại một nơi nào đó từ hơn một năm trước sao? Thế tại nơi ấy không xuất hiện u linh sao?”

Bùi Kiều lắc đầu, người đàn ông trung niên thấy thế thì dừng lại một lúc rồi mới nói: “Nếu phải nói về sự biến đổi của thể giới này, thì là từ khoảng chín tháng. ... Không phải, hẳn là từ cách đây khoảng mười tháng trước. Khi ấy, trên các trang mạng, diễn đàn hoặc trang web cộng đồng bắt đầu xuất hiện các tin đồn về việc ti lệ tự sát trên thế giới đột ngột gia tăng. Lúc ấy xã hội cũng không quá chú ý, thậm chí chính phủ cũng chỉ mở thêm nhiều lớp tư vấn tâm lý cộng đồng mà thôi. Rồi phải tới khoảng mười tháng trước, trên mạng bỗng nhiên xuất hiện rất nhiều các đoạn phim kỳ dị. Phần lớn những đoạn phim này được ghi lại bằng điện thoại di động hoặc máy quay cá nhân, nhưng có điểm chung những đoạn phim này đều ghi lại sự xuất hiện của những vật thể có hình thù mơ hồ, xoắn vặn rất khó hình dung, giống như những con ma bước ra từ trong phim ảnh vậy. Vậy nhưng những đoạn phim này lại có nội dung cực kỳ giống nhau, đó là những vật thể vặn vẹo này lại gần một người sống, sau đó chúng hút ra từ trong người sống một thứ vặn vẹo khác.”

“... Về sau, có thông tin rằng tất cả những người bị lấy đi thứ vặn vẹo trong các đoạn phim kia đều đã tự sát. Tới khi những đoạn phim loại đó càng ngày càng nhiều thì chính phủ bắt đầu quản chế mạng internet, nghe nói sự việc còn dính tới tà giáo gì gì đó. Thế nhưng ngay cả khi mạng internet đã bị quản chế thì tình hình vẫn không hề chuyển biến tốt hơn. Thành phố nơi chúng tôi sống lúc đó cũng đã xảy ra rất nhiều vụ tự sát. Và như vậy, lòng người ngày càng khủng hoảng, rất nhiều người bỏ về nông thôn hoặc chạy tới những miền vắng vẻ tránh nạn. Có người cho rằng đây là một chủng virus mới nào đó, nó sẽ phá hoại phần nào đó trong não bộ con người, khiến cho người ta mất đi khả năng tự kiểm soát bản thân, sau đó thì chỉ nghĩ tới chuyện tự sát.”

“Mọi chuyện tiếp diễn như vậy cho tới cách đây khoảng tám tháng trước. Khi đó, lần đầu tiên xuất hiện sự kiện bắn u linh tấn công người sống trên quy mô lớn. Khắp nơi trên thế giới, càng là những nơi hẻo lánh ít người thì khả năng bị tấn công càng lớn. Lần này thì các đài truyền hình đã ghi lại được rõ ràng sự xuất hiện của u linh. Tuy khi nhìn trên hình thì chỉ thấy u linh là những đám mờ ảo vặn vẹo nhưng khi nhìn tận mắt trong thực tế thì sẽ thấy hình tượng của chúng kinh khủng hơn rất nhiều.”

Người đàn ông trung niên nói tiếp với vẻ bất lực: “Tình hình cứ tiếp diễn như vậy, càng lúc người chết càng nhiều và số lượng u linh cũng càng tăng lên. Súng ống không làm gì được bọn chúng, mà chúng lại còn biết tàng hình, có thể đột nhiên từ đâu chui ra. Bất cứ ai bị chúng hút đi mất linh hồn thì đều sẽ đi tự sát, sau khi chết thì xác sẽ hóa thành một đám tro tàn. Cho dù có trói chặt người đó lại thì anh ta cũng vẫn sẽ chết một cách tự nhiên, cái xác cũng sẽ hóa thành tro tàn, rồi không bao lâu sau, u linh của người đó sẽ xuất hiện. Vì vậy mà tình hình càng ngày càng không ổn. Nhưng cũng còn may là sau khi rất nhiều người đã chết, người ta liền dần dần phát hiện ra được một số quy luật hoạt động của u linh. Ví dụ như chúng sẽ không tấn công một đám đông, nhưng nếu như nhiều người mà lại phân tán ra, kiểu như mỗi người một phòng thì u linh sẽ xuất hiện tấn công. Vì vậy mà rất nhiều người bắt đầu tụ tập lại ở các thành phố lớn hoặc cắm trại ngay trên các quảng trường lớn, dù phải đi vệ sinh cũng kéo mười mấy người cùng đi, nếu không làm như vậy thì sẽ nguy hiểm tới tính mạng.”

“Tiếp tục như vậy một thời gian gian, cho tới khoảng ba tháng trước, chính phủ bỗng tuyên bố là đã có những thành quả mới trong nghiên cứu về u linh. Đầu tiên chính là quân đoàn linh hồn mà lúc trước chúng tôi đã nhắc tới, bọn họ sử dụng một loại súng đặc biệt có thể gây ra sát thương cho u linh gọi là vũ khí linh hồn. Hơn nữa, họ còn dùng nguyên liệu của vũ khí linh hồn để tạo ra một dạng lưới kim loại, dùng lưới kim loại này bao phủ nơi nào thì u linh không xâm nhập được vào nơi ấy. Nhưng nghe nói nguyên liệu để chế tạo loại vũ khí linh hồn này rất ít nên chính phủ chỉ có thể bảo vệ được những thành phố lớn. Thật ra trước kia chúng tôi cũng đều tránh nạn trong một thành phố lớn được bảo vệ như vậy. Nhưng rồi tới cách đây khoảng một tháng... ” Nói đến đó thì trên khuôn mặt người đàn ông trung niên lộ ra vẻ sợ hãi. Mà không chỉ có ông ta, vẻ mặt của cả năm người còn lại lúc này đều có biểu cảm tương tự, dường như họ đang nhớ lại chuyện gì đó rất kinh khủng vậy. Người đàn ông trung niên kia đưa bàn tay run rẩy của mình vào trong ngực áo, lấy ra một bao thuốc lá. Ông lấy ra một điếu, hút một hơi sâu sâu, lúc này mới có vẻ ổn định được tâm trạng, ông ta nói tiếp: “Thế nhưng hơn một tháng trước, trong số bọn u linh kia bỗng nhiên xuất hiện rất nhiều những cá thể biến dị, chúng vậy mà lại không hề sợ ‘hơi người’ ở những nơi có nhiều người tụ tập! Hơn thế nữa, thương tổn mà vũ khí linh hồn gây ra cho chúng cũng cực thấp, nhưng kinh khủng nhất là cho dù chúng đã bị thương tổn lớn đến đâu thì cũng chỉ cần hút được hồn của một, hai người sống là sẽ hồi phục như thường, thậm chí còn trở nên càng mạnh hơn. Cứ như vậy, càng lúc

càng có nhiều u linh biến dị xuất hiện, thành phố nơi chúng tôi trú ngụ thất thủ, mọi người ở đó chạy tứ tán, chúng tôi chỉ tập trung được ngần này người. Có trời mới biết có bao nhiêu người chạy thoát được! Có lẽ... có lẽ 90% số người ở đây đã chết trong thành phố đó mất rồi.”

Đám người Bùi Kiều kinh ngạc nhìn lẫn nhau. Một hồi lâu sau, Bùi Kiều mới không nhịn được mà hỏi: “Vậy còn linh hồn thể đâu? Tránh Thoát Già đâu? Tránh Thoát Già Cao Cấp đâu? Nơi này chính là Châu Âu, là châu lục có số lượng linh hồn thể nhiều nhất toàn thế giới, có không ít Tránh Thoát Già, cao cấp Tránh Thoát Già cũng có mấy người kia mà? Chỉ riêng cái gã Lam Quyền Thánh Sứ mà ta từng gặp cũng đã mạnh mẽ phi thường rồi, bọn họ đâu cả rồi?”

Cả người đàn ông trung niên và năm người còn lại đều ngẩn ra, họ dường như không hiểu gì cả. Người đàn ông trung niên hỏi lại với vẻ nghi ngờ: “Linh hồn thể là cái gì? Rồi Tránh Thoát Già với Tránh Thoát Già Cao Cấp, bọn họ là ai? Chẳng lẽ những người đó có thể chống lại được u linh sao?”

Bọn Bùi Kiều đều chợt thấy lòng nặng trĩu. Vô cùng rõ ràng là chính phủ thế giới tới nay vẫn chưa hề công bố sự hiệu hữu của đám linh hồn thể như mình. Thậm chí... thậm chí có thể những người mà mình từng quen biết kia, giờ đã không còn tồn tại nữa cũng nên!

Dương Húc Quang cười khổ nói: “Không phải là chính phủ thế giới đã biến toàn bộ bọn họ thành vũ khí linh hồn rồi đấy chứ? Mẹ kiếp, cái thứ vũ khí linh hồn đó làm sao mà mạnh hơn Thiên Sinh Vũ Khí được? Mà chỉ cần là linh hồn Nhập Ma cấp thì đã dễ dàng giết bọn u linh này rồi. Càng không cần phải nói tới Chân Ma cấp, bọn họ giết cái thứ u linh này còn dễ dàng hơn người ta giết chó giết lợn ấy chứ. Xem ra chính phủ thế giới quả thật đã làm chuyện gì đó kinh thiên động địa rồi.”

Bùi Kiều cũng chỉ biết cười khổ. Thấy sáu người kia đang nhìn về phía mình với vẻ rất nghi ngờ và khó hiểu, mà bọn họ lại vừa mới kể lại những diễn biến trên thế giới thời gian qua nên hẳn cũng không có ý định giấu giếm, liền nói thẳng: “Tôi biết là các vị đang rất ngạc nhiên về lai lịch và thân thế của chúng tôi. Tôi xin nói thật, thực ra thì tất cả chúng tôi đều là người đã chết... À, trừ cô bé này và cô gái kia ra, còn lại toàn bộ chúng tôi đều đã từng chết một lần. Chúng tôi chính là ‘linh hồn’ mà người đời thường nói tới.”

Sáu người kia này liếc nhìn lẫn nhau, vẻ không tin tưởng hiện rõ trong đôi mắt họ. Bùi Kiều thấy vậy cũng chỉ có thể nói: “Thế nên tôi mới nói lai lịch của chúng tôi rất ly kỳ, về phần các vị có tin hay không thì tự mình quyết định thôi. Tôi chỉ có thể nói cho các vị biết rằng, sau khi con người chết đi thì sẽ sinh ra linh hồn. Linh hồn lúc đầu bị một thứ gọi là tội nghiệt quán lấy. À, cái thứ tội nghiệt này chính là những tội lỗi được mô tả trong Kinh Thánh phụng vụ của các vị, ví dụ như tham, sân, si... hoặc cũng có thể coi là ‘nhân quả’ trong thần thoại phương đông của chúng tôi. Tóm lại, lúc mới xuất hiện, linh hồn của con người không thể tự do mà bị tội nghiệt trói buộc. Tới nửa đêm, những linh hồn bị tội nghiệt trói lấy sẽ bị kéo vào một không gian khác rất kỳ dị. Các vị có thể gọi không gian này là Địa Ngục trong Kinh Thánh của mình, hoặc cũng có thể coi nó là Âm Phủ trong thần thoại phương đông. Tóm lại, đó là nơi mà linh hồn của mọi sinh vật buộc phải tới sau khi chết đi.”

“Về phần Tránh Thoát Già và Tránh Thoát Già Cao Cấp, đó chính là những linh hồn có thể tự mình thoát khỏi sự trói buộc của tội nghiệt. Linh Hồn của họ cực kỳ cứng cỏi và mạnh mẽ, so với linh hồn của người thường thì mạnh hơn tới mấy lần, thậm chí mấy chục lần. Còn linh hồn thể thì là những linh hồn con người được Tránh Thoát Già và Tránh Thoát Già Cao Cấp trợ giúp thoát khỏi tội nghiệt. Đây chính là lai lịch của linh hồn thể, Tránh Thoát Già và Tránh Thoát Già Cao Cấp.”

Về mặt của sáu người kia lập tức trở nên giống như họ đang nhìn thấy một tên điên. Hồi lâu sau, người đàn ông trung niên liền nói: “Thế nhưng chúng tôi thấy các bạn, cả về động tác, hành vi, thậm chí là tư tưởng đều hoàn toàn khác với bọn u linh kia. Cho dù là bọn u linh biến dị cũng không có đáng về như các bạn, trong đầu bọn chúng chỉ có một thứ duy nhất là hút hồn người sống. Thế nhưng các bạn...”

Bùi Kiều khoát tay nói: “Chúng tôi là linh hồn con người chứ không phải bọn u linh đó. Bọn u linh đó chỉ có linh chứ không có hồn, thế nên đương nhiên là chúng không thể tư duy bình thường như bọn tôi. Trên thực tế thì trình thái sinh mạng khác nhau ra, các vị hoàn toàn có thể coi chúng tôi như một chủng loại con người biến dị. Thật ra thì ngay từ nhiều năm trước, linh hồn thể, Tránh Thoát Già, Tránh Thoát Già Cao Cấp như chúng tôi đã tồn tại rồi. Thậm chí chính phủ các nước trên thế giới còn thành lập ra các tổ chức linh hồn để quản lý linh hồn. Từ nhiều năm về trước, chúng tôi đã bắt đầu bảo vệ cả thế giới, chiến đấu với quỷ quái ở khắp nơi, chỉ có điều là người bình thường không được biết tới đó thôi.”

Về mặt sáu người kia càng trở nên quái dị hơn nữa. Có điều cũng may là tình hình thế giới hiện tại cũng đã trở nên rất quái dị, không thể giải thích được bằng khoa học thông thường nữa rồi, vậy nên sau khi ngẫm nghĩ một hồi thì họ cũng cảm thấy có thể tin được. Chẳng qua là đột ngột nghe được nhiều bí mật như vậy, họ lúc này còn chưa biết nên tin tưởng hay nên nghi ngờ thì hợp lý hơn.

“Từ hơn một năm trước, chúng tôi vô tình khám phá ra một loạt thí nghiệm bí mật mà chính phủ đang thực hiện. Đó là rút linh hồn của người vẫn còn đang sống, sau đó dùng ác niệm, sợ hãi để nuôi lớn nó. Sau đó họ dùng linh hồn để chế tạo ra vũ khí, thế nên lúc ấy mấy người bọn tôi đã trở mặt với chính phủ thế giới, vì vậy mà sau đó đã bị nhốt vào một chỗ không lối thoát. Mãi tới mấy ngày trước chúng tôi mới thoát ra được khỏi chỗ kia, vừa ra tới thì thấy tình hình của thế giới đã thay đổi quá nhiều. Nghe xong những gì các vị kể thì chúng tôi mới biết, mấy thứ u linh này có lẽ chính là ‘phụ phẩm’ từ những thí nghiệm của chính phủ rồi.” Bùi Kiều lại nói tiếp.

Nghe đến chỗ này thì về mặt của sáu người kia đã trở nên rất khó hình dung. Bí mật cứ một cái tiếp một cái xuất hiện, hơn nữa còn là bí mật của chính phủ các nước, thậm chí là bộ mặt thật vẫn luôn được che đậy của thế giới này! Những điều đó quả thật quá xa xôi với họ.

Bùi Kiều nói xong thì đứng lên, hẳn vừa cười vừa nói với sáu người kia: “Nếu như đã không còn gì thắc mắc nữa thì bọn tôi nên đi thôi. Về sự xuất hiện của u linh trên thế giới này, chúng tôi sẽ đi tìm chính phủ thế giới để điều tra cho rõ ràng. Còn các vị hãy cố gắng đi tới Paris nhanh nhất có thể. Tuy bọn u linh này không làm gì được chúng tôi nhưng đối với người sống các vị, chúng quả thực chính là tội cùng khủng bố.”

Người đàn ông trung niên kia nghe thấy vậy thì không hiểu sao bỗng vội vàng nói: “Đợi... đợi một chút! Vừa rồi các bạn nói linh hồn thể như các bạn đã chiến đấu với quỷ quái từ rất lâu rồi phải không? Vậy thì các bạn có thể tiêu diệt được đám u linh kia không?”

Bùi Kiều còn chưa kịp trả lời thì Trương Hằng ở bên cạnh đã bật cười: “Bọn u linh đã là cái gì chứ! Chúng thậm chí còn không phải là linh hồn, bọn quỷ

quái chúng tôi từng gặp còn mạnh hơn chúng cả trăm nghìn lần ấy chứ. Khác biệt ở đây không chỉ là một, hai cấp bậc đâu.”

Nghe được lời ấy, vị trung niên kia lập tức tiến lên vài bước, nói rất thành khẩn: “VẬY chúng tôi có thể xin các bạn dừng lại một thời gian không? Có thể bảo vệ chúng tôi tới Paris được không? Mặc dù biết rằng mong muốn này rất quá đáng, tôi cũng đoán các bạn chắc hẳn đang có chuyện rất quan trọng cần làm, nhưng quả thật hơn bảy trăm người chúng tôi ở đây, không một ai có khả năng gây ra tổn thương cho bọn u linh kia. Bình thường, lúc gặp thị trấn lớn chúng tôi không dám đi vào, thậm chí trên đường thấy xe cộ cũng không dám lấy dùng, cứ như vậy mà đi bộ tới Paris... Thật ra thì chúng tôi chẳng qua chỉ đang tự tìm lấy cho mình một hi vọng đó thôi, một đoàn người này, liệu có thể có bao nhiêu người tới được Paris? Thế nên... thế nên chúng tôi có thể xin các bạn giúp đỡ được không? Xin hãy bảo vệ chúng tôi tới được Paris!”

Bạn đang đọc truyện *Từ Vong Khai Đoàn* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Q.6 - Chương 7: Kịch Liệt (1)

Dịch giả: Shun

Hai ngày trước, bọn Bùi Kiều gặp được một đám dân chạy nạn hơn bảy trăm người. Qua lời kể lại của đám người đó, cả nhóm đã được biết về những biến động ghê gớm của thế giới. Sau đó, Cung Diệp Vũ đã chấp nhận lời thỉnh cầu, đồng ý hộ tống đoàn nạn dân này tới Paris.

“Nói thật là ta rất kinh ngạc đấy. Không ngờ cái tên đồ con hung ác kia lại đồng ý hộ tống đoàn người này tới khu vực an toàn. Làm như vậy hình như là không phù hợp với phong cách của hắn mà.” Schnau phản nản.

Trên thực tế thì lúc nghe người đàn ông trung niên cầu xin mọi người hộ tống đoàn của bọn họ thì cả Bùi Kiều cũng thấy có phần khó nghĩ. Lý do là vì lúc này đã biết được thế cục của thế giới, cả nhóm đã rõ mục tiêu tiếp theo là gì. Rất rõ ràng, lúc này việc gấp nhất chính là phải trở về Trung Quốc để tìm người thân, bảo vệ hoặc đưa họ tới nơi an toàn, hoặc là đánh thẳng lên Đảo Phục Sinh, khiến cho cái gọi là cơ cấu chính phủ nát thành cặn bã. Cả hai lựa chọn này đều là những việc cần phải thực hiện gấp! Thế nhưng không ai ngờ Cung Diệp Vũ lại bỏ qua việc bàn bạc với cả nhóm và lập tức đồng ý với lời cầu xin của người đàn ông trung niên, hứa sẽ bảo vệ đoàn người tới được Paris.

Không riêng gì Schnau cảm giác kì quặc, cả ba người Bùi Kiều, Trương Hằng, Dương Đình Thiên cũng đều lấy làm lạ. Trái lại thì bọn Dương Húc Quang, Nhậm Trần lại không hề có phản ứng gì, như thể chuyện này là đương nhiên vậy.

Bùi Kiều thoáng trầm ngâm một hồi rồi nói: “Có lẽ... quyết định này có liên quan tới những gì trước kia Cung Diệp Vũ từng trải qua. Hắn đã từng nói với ta rằng hắn yêu mặt đất này tha thiết. Đó có lẽ chính là nguyên nhân... Được rồi, dù sao thì chúng ta cũng không có cách gì nhanh chóng trở về Trung Quốc hoặc tới được Đảo Phục Sinh. Vậy chẳng bằng cứ cùng bọn họ đi tới Paris, sau đó kiếm một cái máy bay ở đấy.”

Schnau liền cười hi hi: “Anh Odin, người lại quên mất ta rồi. Nếu các người cần phương tiện dùng để bay thì chỉ cần để ta lo là được. Có điều là sẽ cần rất nhiều kim loại và một vài loại dụng cụ khác nữa. Nếu như có thể tìm được đủ thì ta có thể chế tạo được loại phương tiện bay phù hợp cho các người đấy, thấy sao hả?”

Bùi Kiều hơi thoáng sững sốt, sau đó mới bật cười: “Đúng thật, ta vẫn cứ quên mất chuyện người là ai. Cũng vì người rất giống em gái ta, điều đó làm ta khó mà nhớ được việc người là người Ba Mất. Đi thôi, tới thành thị tiếp theo, chúng ta sẽ vào xem thử có kiếm được mấy móc nào có ích không.”

Schnau vừa cười tí mắt vừa gật đầu, nhưng một hồi lâu sau, cô bỗng nhiên ngừng đầu lên rồi nói với vẻ rất nghiêm túc: “Cái gì mà em gái chứ! Anh Odin à, ta vậy nhưng chính là vị hôn thê của người đó. Tuy rằng đã qua một kiếp nhưng đây chính là hôn sự mà cha mẹ chúng ta đã sắp đặt sẵn, thế nên sau này người nhất định phải lấy ta đấy!”

Bùi Kiều nghe vậy thì liền không nhịn được mà phì cười. Chưa cần nói tới việc cái ‘hôn ước từ kiếp trước’ kia có thật hay không, chỉ riêng việc hình dáng của Schnau lúc này chả khác gì đứa nhóc bảy tám tuổi đã là không ổn. Mà hơn nữa theo lời chính cô kể thì chắc cả trăm năm nữa, có lẽ hình dáng của cô cũng sẽ không thay đổi bao nhiêu sau, thế thì làm sao mà lấy cô nàng này được? Hắn cũng có phải loại lolicon đâu... .

Cả nhóm giờ đã ra nhập vào đoàn dân tị nạn hơn bảy trăm người kia, lúc này đang cùng bọn họ đi về hướng tòa thị trấn tiếp theo. Bởi vì đám Bùi Kiều mới gia nhập, những người kia tạm thời chưa dám hoàn toàn tin những gì bọn hắn nói, cũng không biết bọn hắn có đánh đuổi được u linh thật hay không, thế nên sau khi sáu người lãnh đạo kia bàn bạc, họ quyết định trước hết sẽ đi tới một thị trấn không lớn trước. Thị trấn như vậy chắc hẳn sẽ có xe cộ có thể sử dụng được, đồng thời nếu có u linh thì số lượng chắc cũng không nhiều, nếu bọn Bùi Kiều không ngăn cản nổi thì cả đoàn vẫn có thể dễ dàng chạy thoát được. Tóm lại, sau khi bàn bạc xong thì bọn họ quyết định dẫn cả đoàn và bọn Bùi Kiều đi tới một thị trấn gần đó mà họ rất quen thuộc.

Trong hơn bảy trăm người này thì số lượng của cả người già, phụ nữ, trẻ nhỏ cũng chỉ khoảng hơn hai trăm, còn lại đều là nam giới trai tráng. Dù sao thì để có thể chạy trốn trong cơn hoạn nạn, ngoài may mắn ra, thể lực và tinh thần cũng là rất quan trọng, mà đó lại là điểm mạnh của trai tráng. Cũng chính vì lẽ đó nên thành phần của đoàn người này phần lớn là thanh niên nam giới.

Hiện tại cả đoàn người chỉ có mỗi một chiếc xe bus nhỏ của bọn Bùi Kiều. Mà một cái xe như vậy đương nhiên là không thể nào đủ chỗ cho mấy trăm người, dù là nhồi nhét cỡ nào thì cũng chỉ có thể chứa được hai mươi, ba mươi người là hết cỡ. Thế nên sau khi sáu người cầm đầu bàn bạc với bọn Bùi Kiều một hồi, họ quyết định để những người lớn tuổi nhất và những người bị bệnh, bị thương thay phiên ngồi xe. Cũng vì vậy mà những người không biết

thân thể của bọn Bùi Kiều, lại thành ra rất cảm kích bọn hắn, từ đó mà thân thiện, trao đổi với bọn hắn nhiều hơn.

Cứ như vậy, bởi vì có thêm mấy trăm người kéo chân mà cả đoàn cuối cùng mất tới hai ngày hai đêm mới đến được một thị trấn không quá lớn. Thị trấn loại nhỏ này là kiểu rất thường thấy ở Châu Âu, thường thì nhân khẩu ở nơi như thế sẽ vào khoảng hơn một nghìn tới vài nghìn người. Theo như lời đám người này thì thị trấn như vậy sẽ có khoảng một tới hai trăm con u linh, như vậy đã là một nơi mà họ không thể đi vào.

Nhưng bọn Bùi Kiều đòi nào lại để ý mấy con u linh nhỏ nhỏ này? Bao nhiêu là quý quái, nào là là Chân Ma cấp, Ma Vương cấp, thậm chí là nhân vật như Ma Vương Cao Cấp bọn hắn cũng đã từng đối diện, còn đám u linh này, cho dù là cái loại u linh đột biến trong lời đồn kia đi nữa, chẳng lẽ chúng nó còn có thể mạnh hơn Thần Rồng Bầu Trời, Thần Chiến Binh, Thần Mặt Trời hay sao? Đừng có đùa chứ! Vậy là trái ngược với mấy trăm nạn dân nom nóp lo sợ đi phía sau, mấy người Bùi Kiều lại ngênh ngang đi thẳng vào trong thị trấn.

Schnau nắm tay Bùi Kiều đi vào trong thị trấn, khuôn mặt nhỏ nhắn của cô cười đến híp cả mắt. Bỗng cô chợt thấy Vu Nữ Trần đang đi sát sau lưng Cung Diệp Vũ dường như rất hồi hộp. Cô gái bé nhỏ liền vừa cười vừa nói: “Nữ Trần à, ngươi đang sợ cái gì vậy? Ngươi bây giờ cũng đâu phải người bình thường nữa, đã hoàn toàn đủ tiêu chuẩn Thuật Sĩ cấp thấp của người Ba Mắt chúng ta rồi kia mà. Đừng nói là mấy con u linh nhỏ nhỏ này, ngay cả quý quái dưới Chân Ma cũng đều không chịu nổi một đòn niệm động lực của ngươi đâu. Ngươi giờ đã rất lợi rồi đấy chứ!”

Vu Nữ Trần trừng mắt nhìn lại, cô mở bàn tay mình ra, trên đó đã xuất hiện một khối giống như ‘không khí’ vụn vụn mờ mờ. Cô vừa đùa nghịch với thứ đó vừa nói: “Niệm lực này tới đa cũng chỉ có thể nhấc vật nặng vài trăm cân thôi. Chỉ với cỡ lực lượng như vậy mà có thể đánh được quý quái và u linh à? Mà chẳng phải đòn tấn công vật lý không thể chạm vào chúng sao?”

Schnau cười hi hi nói: “Nhưng thứ niệm lực này cũng đâu phải đòn tấn công vật lý, nó là kết quả của tinh thần lực ngưng tụ cao độ kia mà! Đối với quý quái mà nói, thương tổn do thứ này gây ra cũng không khác bao nhiêu so với Thiên Sinh Vũ Khí. Trên thực tế, ngươi có biết rằng những năng lực đặc thù mà anh Odin và tên bạn trai to con của ngươi sử dụng – ví dụ như tăng tốc, tạo ra điện sét, lửa đốt, đóng băng – thực ra cũng chỉ là chuyển hóa tinh thần lực của bản thân thành các hình thái cụ thể thông qua các kí hiệu phù văn Rune ở bên trong Thiên Sinh Vũ Khí mà thôi. Còn thứ niệm lực này của ngươi lại thuần túy là tinh thần lực. Nếu chỉ tính riêng về độ tinh khiết và tiềm lực thì của ngươi mạnh hơn những linh hồn như bọn họ nhiều...”

Không biết vì cái gì mà Cung Diệp Vũ dường như rất ‘xung khắc’ với Schnau. Hắn nghe vậy thì lạnh lẽo hừ một tiếng: “Nói như người thì có vẻ như thực lực của Chân Ma, Ma Vương đều chỉ là trò cười không đáng một xu hả? Chẳng lẽ mấy kẻ gọi là Thuật Sĩ Vĩ Đại của người Ba Mắt các ngươi có thể lợi hại hơn so với Rồng Bầu Trời, Thần Chiến Binh hay Thần Mặt Trời hay sao?”

Schnau thoáng ngậm ra một chút, có điều ngay sau đó vẫn lập tức phản bác: “Ồ thời kì đỉnh cao, ba tên Ma Vương Đỉnh Cao quả thật có thể so được với Thuật Sĩ Vĩ Đại hoặc Đại Tiên Tri, nhưng chúng được như vậy là vì đã tiếp nhận sức mạnh do Nguồn Gốc Tội Lỗi ban cho, hơn nữa còn sáp nhập vào á không gian, hấp thụ ‘nguyên tố cuồng bạo’ của nơi đó – cũng chính là vật chất màu đen mà các ngươi gọi là tội nghiệt đấy. Nhưng còn linh hồn như các ngươi thì sao? Hoàn toàn loại bỏ nguyên tố cuồng bạo của á không gian, chỉ dùng tinh thần lực và linh hồn của bản thân để tăng cường sức mạnh! Thế nên tuy loài người có số lượng lên đến mấy tỷ nhưng chỉ có vài cường giả Chân Ma cấp các ngươi. Nhưng có một điều nữa các ngươi phải hiểu, là một sinh mạng thể thì cân bằng và tự nhiên mới là con đường đúng đắn nhất. Nếu theo trạng thái bây giờ của chị Vu Nữ Trần, sau này tiếp tục ăn Thực Phẩm Chấp Niệm thì sẽ tiếp tục mạnh mẽ hơn, tới khi linh hồn chị ấy thoát ly thể xác thì sẽ lập tức đạt tới Chân Ma cấp! Thấy không, đó chính là sự khác biệt! Nếu không phải như vậy thì ngươi nghĩ tại sao người Ba Mắt lại nhân bản nhiều cơ thể của chính mình để dự phòng? Chẳng lẽ cho vui sao? Phải biết rằng linh hồn của chúng ta còn cứng cỏi hơn của các ngươi vô số lần mà còn cần thể xác kia! Nguyên nhân chính là vậy đấy.”

Cung Diệp Vũ bị phản bác như vậy thì á khẩu, không nói lại gì được nữa. Dù sao những điều Schnau nói nghe cũng thật sự rất có lý. Là một người Trung Quốc, hắn đương nhiên biết về những tư tưởng tôn giáo cổ đại của đất nước mình, ví dụ như đạo ‘thiên nhân hợp nhất’, tự nhiên đạo gì gì đó. Thế nên có lẽ đúng như lời Schnau nói, linh hồn đã mất đi thể xác thì tiềm lực đã không thể so với người sống được nữa rồi.

“Đợi một chút!” Cung Diệp Vũ dường như bỗng nhiên nhớ ra cái gì đó. Hắn nhìn về phía Schnau với vẻ mặt tươi cười ‘khả ái’, tới khi Schnau bị hắn nhìn tới phát run thì hắn mới nói: “Mới vừa rồi ngươi nói là nhân bản cơ thể... Há há, Schnau này, ngươi có thể giúp những kẻ đã mất đi thể xác như chúng ta có lại được cơ thân thể ban đầu của mình không?”

Schnau thoáng chút sững sốt, sau đó mới có phản chần chừ mà trả lời: “Thật ra thì cũng không phải là không làm được...”

“Thật vậy sao?”

Lúc này thì không chỉ có tiếng kêu kinh sợ của Cung Diệp Vũ vang lên mà ngay cả đám Trương Hằng bên cạnh cũng kêu lên kinh hãi. Dù sao thì chuyện này cũng quá quan trọng với bọn họ. Nếu như có lại được cơ thể ban đầu của mình... vậy thì tương đương với được phục sinh rồi! Thế chẳng phải lại có thể sống bên những người mà mình yêu thương hay sao?

Phản ứng của cả đám lại làm sững sờ Schnau lần nữa, cô bé gật đầu rồi trả lời thật cẩn thận: “Đúng là có thể đấy, nhưng để làm được thì trước đó có mấy vấn đề rất quan trọng cần phải thực hiện được. Đầu tiên, cường độ linh hồn của các ngươi lúc này đã vượt xa quá nhiều lần so với người sống bình thường. Trừ khi các ngươi lúc sống giống như chị Nữ Trần, linh hồn được tăng cường ngay từ khi còn sống, như vậy thì cường độ cơ thể và khả năng chứa đựng tinh thần lực sẽ đồng thời từ từ tăng lên theo quá trình tăng cường linh hồn. Nếu không như vậy thì dù lúc này ta có nhân bản được cơ thể ban đầu của các ngươi, nhưng cơ thể đó cũng không dung nạp được linh hồn của các ngươi, bởi vì nó lúc này đã quá mạnh mẽ. Trước kia người Ba Mắt chúng ta cũng đã từng gặp tình huống tương tự, đó là một chủng tộc ‘thuần linh loại’ tên là Thiên Sứ...”

"Thiên sứ?!"

Mọi người lần nữa kinh hãi kêu lên, còn Schnau thì cũng bị dọa cho nói không nên lời. Bùi Kiều phải vội vàng nói: “Không cần phải để ý tới bọn ta! Ngươi cứ nói tiếp đi.”

Schnau khẽ gật đầu: “Không ngờ các ngươi cũng biết tới chủng tộc Thiên Sư này. Đó là một chủng tộc rất cổ xưa và mạnh mẽ, thời điểm bọn họ xuất hiện còn trước cả người Ba Mắt bọn ta. Bọn họ cũng từng sáng tạo nên một nền văn minh huy hoàng rực rỡ, nhưng phương hướng tiến hóa của nền văn minh đó lại sai lầm. Tình huống của họ rất giống các ngươi hiện nay, sau khi phát hiện ra linh hồn càng mạnh mẽ thì càng sinh ra nhiều loại siêu năng lực và thực lực mạnh mẽ, thậm chí có thể đạt tới bất diệt, văn minh của bọn họ liền quyết định hoàn toàn từ bỏ thể xác, chỉ đơn thuần dùng linh hồn để tiến hóa và tồn tại. Về sau, kẻ mạnh nhất trong số họ đã trở nên vô cùng mạnh mẽ, gần như còn mạnh hơn cả ba tên Ma Vương đỉnh cao. Nhưng tới lúc đó, vì linh hồn trở nên quá mạnh mẽ mà mất đi sự cân bằng, dẫn tới ‘linh’ và ‘hồn’ của họ bắt đầu bị phân tách, điều đó khiến cho tinh thần của bọn họ trở nên rất dễ bị môi trường bên ngoài ảnh hưởng. Ví dụ, nếu một thiên sư đến một hành tinh hoặc xã hội tràn ngập tội ác, vậy thì tên thiên sư này sẽ nhanh chóng sa đọa, từ tư tưởng tới linh hồn đều có sự biến đổi, trở nên dị thường tà ác và tàn bạo. Còn nếu một tên thiên sư ở lại quá lâu ở một nơi không người thì dần dần tư tưởng của nó sẽ bị xóa nhòa, cuối cùng sẽ tan rã thành linh lực nguyên thủy nhất. Hơn nữa, thiên sư còn có thể bị bắt bằng một số phương pháp đặc thù, thậm chí bị chủng tộc khác hấp thụ, tuy bản thân kẻ đó sẽ khó tránh khỏi việc bị tư tưởng và trí nhớ của thiên sư ảnh hưởng và dung hợp, nhưng sức mạnh mà hắn đột ngột lấy được lại vô cùng to lớn. Thế nên lúc người Ba Mắt gặp được thiên sư thì chủng tộc này gần như đã bị diệt sạch.”

“Và cũng chính chủng tộc này, vì để có thể tiếp tục sinh tồn, bọn họ đã bắt buộc phải chọn cách ‘nhập’ vào thể xác của một số chủng tộc nhỏ yếu hoặc còn nguyên thủy. Nhưng như vậy, vì linh hồn của họ quá mạnh mẽ nên khiến cho cơ thể của những chủng tộc kia không thể chứa đựng nổi sức mạnh khổng lồ tới khó hình dung của linh hồn họ. Và như vậy, phần lớn thiên sư đều tự nổ tung cùng cơ thể mà họ chọn nhập vào trong quá trình đó. Mặc dù có thể sống sót thì thực lực của những thiên sư này cũng giảm rất nhiều, thậm chí phần lớn trong số đó còn mất đi trí nhớ khi còn ở hình thái linh thể của mình. Thế nên về cơ bản, bọn họ đã mất đi sự lưu truyền văn minh của mình, cuối cùng thì tiêu vong.”

Nói đến đây, Schnau nhìn về phía mọi người: “Tuy thực lực của các ngươi còn chưa so được với thiên sư đẳng cấp cao nhất, nhưng xét một cách tương đối thì cũng đã mạnh hơn rất nhiều thiên sư bình thường. Thế các ngươi cảm thấy cái cơ thể ngày trước của mình sẽ chứa đựng được linh hồn hiện tại của các ngươi à? Mà đó mới chỉ là một vấn đề thôi.”

Mọi người nghe được khó khăn như vậy thì đã thấy thất vọng, mà có vẻ còn có khó khăn khác nữa, Trương Hằng buồn phiền phàn nàn: “Ngoài cái đó ra thì còn vấn đề gì nữa đây?”

Schnau cười hi hi đáp: “Ví dụ như cơ thể của các ngươi thì sao? Đoán chừng phần lớn lúc này đã thối rữa hoặc có khi đã hoàn toàn thành tro bụi mất rồi! Các ngươi thử nói xem, không có gien nguyên bản của các ngươi thì làm thế nào mà nhân bản lại được cơ thể? Tuy có thể sử dụng công thức nhân quả để tính toán, tìm được cấu trúc gen cơ bản của các ngươi, nhưng để làm được việc đó sẽ cần lượng tài nguyên thông tin cực lớn, ngoài Máy Chủ Linh Hồn Trung Tâm ra thì ta không nghĩ là nền văn minh của các ngươi có thứ gì khác có thể xử lý được lượng thông tin khổng lồ đến như vậy đâu. Nhưng đây cũng vẫn chỉ là vấn đề cơ bản nhất mà thôi, còn thiết bị dùng để chuyển đổi linh hồn an toàn thì lấy đâu ra? Còn nguồn năng lượng khổng lồ cần cho quá trình chuyển đổi lấy từ đâu? Còn địa điểm an toàn thích hợp để thực hiện quá trình này thì ở nơi nào? Tất cả những điều đó đều là vấn đề cả! Thế nên, dù ta có nghĩ ra cách nhân bản ra thân thể thích hợp cho các ngươi thì điều kiện tiên quyết để việc này có thể thực hiện được vẫn là phải có một lượng cực lớn thiết bị và nguyên liệu. Còn nếu không thì các ngươi khỏi phải mơ mộng làm gì cho mất công.”

Cả đám chỉ biết thờ dài nào nê một hồi. Chuyện này thật giống như một tên ăn mày đang vô cùng đói khát thì lại thấy một bức tranh vẽ cái bánh nướng sống động như thật, có thể thấy nhưng lại không thể chạm vào, không thể ăn được. Nếu là như thế, chẳng bằng ngay từ đầu đã không nhìn thấy, không biết tới, lòng không nuôi hi vọng còn dễ chịu hơn!

Bạn đang đọc truyện *Từ Vong Khai Đoan* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Q.6 - Chương 8: Kịch Liệt (2)

Dịch giả: Shun

Mãi nói chuyện khiến cả bọn không để ý rằng mình đã đi vào trong thị trấn, nhìn lại con đường lớn đằng sau lưng vẫn có thể thấy được đám nạn dân đi thành nhóm nhỏ nhỏ cách đó không xa. Trên thực tế, việc bọn Bùi Kiêu ‘ngang nhiên’ xông thẳng vào trong thị trấn đã khiến cho không ít người trong đám dân chạy nạn kinh sợ hô hoán, thậm chí có người đặc biệt tốt bụng còn định chạy lên ngăn cản bọn hắn, có điều là mấy người đó đều bị sáu người quản lý kia ngăn lại toàn bộ.

Thực ra thì sáu người đó còn hồi hộp hơn nhiều so với những người khác. Một mặt, họ rất hy vọng những gì bọn Bùi Kiêu nói là sự thật, vậy thì sau này theo chân bọn Bùi Kiêu sẽ không còn phải sợ U Linh nữa. Thế nhưng họ cũng sợ những gì Bùi Kiêu nói là sự thật, bởi vì như vậy cũng có nghĩa là chính phủ thế giới mới là kẻ thù thực sự của loài người. Hay nói cách khác, dù có đi tới Paris cũng chưa phải là an toàn tuyệt đối. Có trời mới biết cái đám chính phủ điên cuồng ấy sẽ còn định làm những gì nữa.

Sau một thoáng chậm trễ như vậy, đoàn người thấy bọn Bùi Kiêu liền tụ lại bàn bạc gì đó, rồi ngay sau đó liền tách ra làm ba nhóm nhỏ tỏa đi các hướng khác nhau. Lần này thì cả đoàn dân chạy nạn cũng như sáu người lãnh đạo của họ đều kinh sợ tới nhẩy dựng. Bọn Bùi Kiêu vốn đã ít mà nay còn chia nhỏ ra nữa sao? Có phải là chán sống quá rồi không! Ngay khi sáu người lãnh đạo còn đang do dự xem có nên chạy lên nhắc nhở bọn Bùi Kiêu không thì ở đằng xa trong thị trấn, lúc này đã bắt đầu xuất hiện bóng dáng bọn u linh. Chúng lúc đầu còn mờ ảo như những cái bóng nhưng chỉ thoáng sau đó đã trở nên rõ ràng như vật thật, mà lúc này đếm thoáng qua cũng phải có tới hơn hai trăm con! Với số lượng lớn như vậy thì ‘hơi người’ của hơn bảy trăm người ở đây đã không còn đủ để ngăn chúng nữa rồi. Và điều làm cho cả đoàn sợ hãi hơn nữa chính là rõ ràng có bảy, tám con u linh mới xuất hiện ở ngay trước hướng đi của nhóm bốn người Trương Hằng, Dương Đình Thiên, Dương Húc Quang và Nhậm Trấn.

Dân chúng phía xa còn chưa kịp la hét cảnh báo thì bỗng thấy Trương Hằng – người đi đầu trong nhóm bốn người chọt gào lên một tiếng thật to. Lần này gào lên là Trương Hằng dồn hết sức bình sinh mà gào. Sau khi hấn cất tiếng gào lên, không ngờ còn tạo thành từng vòng sóng âm chấn động lan tỏa trong không khí, khiến cho cửa kính, thủy tinh của những tòa nhà xung quanh ùng ùng vỡ vụn. Nhưng ‘kinh dị’ hơn cả, là khi bọn u linh kia bị sóng âm kia ‘đánh trúng’ thì đều kinh hoàng rống lên rồi ngay sau đó từ từ tan biến như tro bụi! Thực sự là không có một chút khả năng phản kháng nào!

Dân chúng nơi xa vốn đã chuẩn bị sàng để vắt chân lên cổ mà chạy, ai ngờ tình thế lại đột ngột biến chuyển như vậy. Bọn U Linh trong mắt họ vốn trước nay vẫn là thứ hầu như không gì chạm vào được, vô cùng khủng bố, điên cuồng ăn tươi nuốt sống linh hồn con người, vậy mà giờ rõ ràng bị một tiếng hét lớn thôi bay một cách ‘nhẹ nhàng’! Chuyện này mà kể lại cho người khác thì chắc không ai tin nổi! Bởi vì bọn U Linh cơ bản là không hề sợ tiếng hét lớn hay tiếng động lớn gì đó, điều này dân chúng đã chứng thực được từ lâu. Bằng không thì vì sao ngày trước, rất nhiều người trong số họ lúc chạy nạn cũng la hét âm ỹ, thế nhưng bọn U Linh kia lại chẳng hề có phản ứng gì, thậm chí cả rầm cũng không thêm đánh. Chính vì vậy mà dù là kẻ ngốc lúc này cũng hiểu được, việc bọn U Linh bị tiêu diệt chắc chắn không liên quan gì tới ‘hét to’, mà quan trọng ở chỗ... ai là người hét kia.

Thực ra, trước khi hét lớn thì chính bản thân Trương Hằng cũng đang rất hồi hộp. Tuy Schnau nói rằng cái thứ U Linh này là vô cùng yếu ớt nếu so với bọn hắn, chỉ cần hét lớn cũng có thể tiêu diệt được chúng, thế nhưng hình thù của bọn chúng lại quá thật rất đáng kinh sợ. Tuy Trương Hằng đã gia nhập vào đoàn đội của Bùi Kiêu được hơn một năm, nhưng thực ra thì hắn cũng chưa tham gia chiến đấu nhiều, phần lớn trong số đó lại đều là với đám người máy trong ảo giới Atlantis. Thế nhưng về mặt hình dáng thì đám người máy ấy lại trông không đáng sợ - ít ra thì với góc nhìn của loài người, bọn người máy ấy không đáng sợ bằng một góc của đám U Linh trước mặt này. Thế nhưng bọn U Linh với hình thù kinh khủng đó, khi đụng phải tiếng hét của

Trương Hằng thì lập tức tan rã như tuyết dưới ánh mặt trời, thật sự đúng như lời Schnau nói, chỉ cần hét to cũng có thể tiêu diệt bọn U Linh này!

Mất thấy như vậy, Trương Hằng liền khoai chí ra mặt. Sau khi một tia sáng trắng lóe lên trong mắt thì một cây cung kim loại hình dáng kỳ lạ đã xuất hiện trên tay hắn. Đó chính là Thiên Sinh Vũ Khí mà hắn đã lấy được từ ảo giới Atlantis, cây cung này toàn thân dài khoảng 1.2 tới 1.3 mét, sau khi hoàn toàn mở ra thì ở phía sau của cánh cung sẽ xuất hiện hai bộ phận có hình dạng giống như một đôi cánh chim tạo thành từ những miếng kim loại xếp lại, hình dạng rất có khí thế của một vũ khí công nghệ cao tương lai. Hơn nữa, đôi cánh chim kia cũng không phải chỉ để trang trí cho đẹp, lúc Trương Hằng kéo cung bắn tên thì hai cái cánh kim loại này sẽ tự động ‘nhắm’ vào mục tiêu, có công dụng giống như rada dẫn đường cho tên lửa, chỉ cần tập trung vào mục tiêu muốn bắn thì tỉ lệ bắn trúng gần như 100%. Hơn nữa, cây cung Thiên Sinh Vũ Khí còn có dung lượng vào khoảng 1100 đơn vị, sức công phá rất mạnh, có thể coi là một trong những món Thiên Sinh Vũ Khí mạnh nhất mà cả nhóm tìm được trong hơn một năm qua.

Trương Hằng lấy cây cung kim loại này ra rồi lập tức giương cung, bắn tên, từng chùm sáng giống như những tia laser phá không bay đi, phóng về những chỗ tập trung nhiều u linh trên bầu trời thị trấn. Bọn U Linh bị bắn trúng thì lập tức tan biến, nhưng thế còn chưa là gì! Những con U Linh ở trong khu vực cách nơi mũi tên bay qua khoảng 100m đường như cũng bị sóng xung kích do mũi tên tạo ra đánh tới, chúng hét lên chói tai rồi tan biến vào hư vô. Vậy là chỉ sau vùn vụt vài mũi tên, trong thị trấn đã chỉ còn lại chưa tới hai mươi con U Linh.

Hết thấy những gì mới diễn ra đã làm cho đám dân chúng vẫn đang đứng tại lối vào thị trấn sững sốt tới ngất người. Đầu tiên là uy thế của tiếng rống to kia, nó gây ra sóng chấn động trong không khí mà mắt thường cũng có thể thấy được, sau đó là tia laser bắn ra đầy trời. Và như vậy, đám U Linh bình thường vẫn là thứ vô cùng khủng bố, giờ lại chạy trốn cũng không nổi, chớp mắt đã bị tiêu diệt gần hết! Đối với những người sống sót dưới móng vuốt của U Linh thì chuyện này thật chẳng khác gì cổ tích.

Sau khi những mũi tên kia được bắn ra, những tiếng hô hoán hoảng sợ đã lập tức được thay bằng những tiếng hoan hô vang dội. Cả đoàn người như đều phát điên, họ vừa hò hét vừa chạy ồa vào trong thị trấn, mặc kệ sáu người lãnh đạo cố sức ngăn cản, cũng mặc kệ hơn hai mươi con U Linh còn lại trong thị trấn. Bọn họ bỏ mặc tất cả, chỉ biết vừa hoan hô vừa chạy về phía nhóm người Trương Hằng.

Sáu người lãnh đạo liếc nhìn lẫn nhau rồi tất cả cùng nở nụ cười khổ. Thật ra thì lúc này, bọn họ cũng chấn động và vui sướng không kém dân chúng bình thường chút nào, nhưng cùng với đó thì còn có một loại tâm trạng rất khó diễn tả đang dần xuất hiện trong lòng họ... Nếu những gì mấy người kia nói là thật, vậy chẳng phải chính phủ thế giới mới chính là những kẻ chủ mưu gây ra tai họa lần này ư? Vậy thì liệu trên cái thế giới này còn có chỗ nào yên ổn, an toàn được nữa đây?!

Mang theo tâm trạng và biểu cảm phức tạp như vậy, sáu người bọn họ cũng hòa vào dân chúng chạy về phía trước. Nhưng mới đi được không xa thì lại có một tiếng gào lớn như sấm rền vọng tới từ phía xa. Tuy tiếng gào này không tạo ra sóng chấn động như của Trương Hằng lúc trước, nhưng phản ứng của bọn U Linh đối với nó thì lại mãnh liệt hơn nhiều, chúng giống như bị axit mạnh dội thẳng vào người, trong nháy mắt đã bị hòa tan thành hư vô, vậy là cuối cùng cũng không còn lại con U Linh nào nữa.

Tiếng gào đó chính là sản phẩm của Cung Diệp Vũ. Tuy Schnau nói rằng Vu Nữ Trần cơ bản không cần phải sợ U Linh nhưng lòng hắn thì lại vẫn luôn lo lắng. Trong suy nghĩ của hắn, tính mạng và sự an toàn của Vu Nữ Trần là điều quan trọng hơn hết thảy. Thế nên, với tinh thần thù giết lẫn còn hơn bỏ sót, hắn cũng dứt khoát gào to một tiếng. Chẳng qua hắn cũng biết mình là một Ma Vương cấp, đương nhiên không thể dùng hết cả sức lực hét lên như Trương Hằng, mà hắn chỉ nhẹ nhàng đẩy hơi ra khỏi miệng hòng một cái thôi. Chữ nếu không, với thực lực lúc này của hắn dốc hết sức gào to thì có khi cả cái thị trấn này cũng sẽ bay mất ấy chứ...

Ở phía bên kia, Bùi Kiêu thì lại đang cười khổ không dứt. Thực ra thì hắn sớm đã nhận ra rằng đám U Linh chỉ chuyên khắc chế người sống mà thôi. Không chịu sát thương vật lý, hấp thu linh hồn người sống, hơn nữa người sống bị giết sau lại chuyển biến thành U Linh, đây quả thật là thứ còn nguy hiểm hơn cả T-virus trong bộ phim Resident Evil! Tuy nhiên, nếu so về thực lực thì bọn U Linh này thậm chí còn kém xa những con quỷ quái bình thường nhất. Nếu như ở thời điểm cách đây hơn một năm, mấy tổ chức linh hồn chỉ cần phải bừa ra một người mới, chưa có Thiên Sinh Vũ Khí thì cũng có thể nhẹ nhàng giết chết ngàn, hàng vạn con U Linh loại này chứ đâu cần phải nhờ tới một Ma Vương cấp như Cung Diệp Vũ gào lên chứ? Thế này mà gọi là lấy đại bác bắn muỗi cũng còn quá đáng, phải gọi là lấy bom nguyên tử giết vi khuẩn mới đúng.

Có điều thế cũng không sao. Dù sao thì mọi người cũng đã phải căng thẳng, vất vả hơn một năm trời mới thoát ra được cái ảo giới kia, giờ thì thoảng ‘xả xì trét’ một chút cũng không ảnh hưởng gì. Chưa kể việc để sót một vài con U Linh có khi lại gây hại cho những người lang thang bên ngoài, nhưng sau

tiếng hét của Cung Diệp Vũ thì trong thị trấn này đã không còn cái bóng đáng U Linh nào nữa rồi. Có lẽ đây cũng là chuyện tốt.

Bùi Kiều vừa nghĩ như vậy vừa dẫn theo Schnau đi thẳng vào trong thị trấn. Trên đường đi, hai người họ xem xét rất kỹ hai bên đường phố, tìm kiếm những nguyên vật liệu có thể sử dụng để làm phương tiện bay... Tuy vậy thì Bùi Kiều cũng cảm thấy rất quái lạ. Nếu muốn chế tạo một cái máy bay, hoặc đĩa bay hay là phi thuyền vũ trụ, tóm lại mà một thứ có thể nâng người ta bay lên được thì cần phải có bao nhiêu nguyên vật liệu? Một tấn? Đó chắc hẳn mới chỉ là lượng linh kiện máy móc thôi! Mà vật liệu còn phải đủ chất lượng nữa, nếu không bay được nửa đường mà gãy đôi thì biết làm sao? Vậy nên nếu có thể tìm được nguyên vật liệu để chế tạo công cụ bay tại một thị trấn nhỏ thế này thì đúng là khó tin. Nếu như thật sự có thể làm được như vậy thì có lẽ cái đám nhà khoa học, kỹ sư chế tạo máy bay, phi thuyền nên đập đầu vào đậu hũ mà chết cả đi!

Với ý nghĩ như vậy, Bùi Kiều liền đi theo quan sát xem Schnau lấy những thứ gì bên đường và nhờ đó mà hắn được một phen ngạc nhiên. Ví dụ như ở một tiệm sửa chữa ô tô, Schnau lấy đi một vài cái cò-lê, một cái mở nút chai. Tuy thế thì dù sao cũng còn có thể hiểu được tại sao Schnau lại cần mấy thứ công cụ đó... thế nhưng cô bé ấy còn lấy cả nửa cái lốp xe rách nát là để làm gì chứ?

Vậy còn chưa hết, khi đi qua một cửa hàng, cô thậm chí còn lấy luôn cả cái cửa cuốn ở đây, tiếp đó là sắt vụn, tivi, máy giặt và cả hai chiếc máy tính tại một cửa hàng, tất cả những thứ đó bay lơ lửng theo sau Schnau... Một đồng lớn đủ thể loại như vậy, tuy số lượng rất nhiều nhưng chắc chắn không ai nhìn vào đó mà lại nghĩ rằng đây là nguyên liệu để chế tạo máy bay đúng không?

Schnau dường như cũng nhìn ra được sự kinh ngạc của Bùi Kiều, cô vừa cười vừa kéo tay hắn nói: “Anh Odin, có phải thấy mấy thứ này hoàn toàn không liên quan tới thiết bị bay đúng không? Thật ra thì chỉ cần một phần mười chỗ vật liệu này là ta đã có thể chế tạo cho mỗi người các người một thiết bị bay cá nhân rồi. Có điều sau này ta cũng cần phải chiến đấu nữa, mà với tình trạng có ít ‘dữ liệu’ như hiện tại thì sức chiến đấu của ta thực ra là rất yếu, sau này chắc chắn sẽ trở thành gánh nặng cho các người... Không lâu nữa các người sẽ đánh tới Đảo Phục Sinh, ta muốn nhân cơ hội đó cướp lại Máy Chủ Linh Hồn, nên ngay từ giờ, ta cần phải tìm nguyên liệu để tự chế tạo vũ khí cho mình đấy. Yên tâm đi anh Odin, trình độ khoa học kỹ thuật khác biệt thì cũng sẽ có cách vận dụng vật liệu khác biệt đấy.”

Bùi Kiều thoáng sửng sốt rồi cũng gật đầu tán thành. Quả thật, nếu như người nguyên thủy tìm được dầu mỏ thì bọn họ cũng lắm là biết dùng nó làm thứ sưởi ấm, nếu người trung cổ sở hữu dầu mỏ, có lẽ họ sẽ biết dùng nó làm vũ khí, còn nếu người hiện đại tìm thấy dầu mỏ thì họ sẽ sử dụng được xe hơi, máy bay, v.v... Đó chính là ví dụ cho thấy trình độ khoa học kỹ thuật khác biệt sẽ dẫn tới việc vận dụng nguyên vật liệu theo những cách khác biệt. Mà trình độ khoa học của người Ba Mất lại cao hơn của loài người hiện tại vô số lần, thậm chí mức độ chênh lệch còn lớn hơn nhiều sự chênh lệch của loài người hiện đại với người nguyên thủy nữa kia.

Vừa nói chuyện, Schnau cũng vừa tiếp tục công việc thu thập nguyên vật liệu của mình. Lúc này, trong đồng đồ vật cô bé tìm thấy có một chiếc đài radio. Cô đang có ý định phân rã nó ra để lấy linh kiện cần thiết bên trong thì lại vô tình khởi động nó. Lập tức, chiếc đài phát ra một đồng những tiếng nói bằng đủ các thứ ngôn ngữ lẫn trong một đám các tạp âm.

Schnau nhú mày, cô đưa tay ra vỗ nhẹ vào nó một cái. Ngay lập tức, không chỉ những tạp âm chiếc đài phát ra biến mất mà ngay cả những tiếng nói phát ra cũng biến đổi thành tiếng phổ thông.

“Này, có ai còn sống không? Đây là ngoại ô phía tây Paris. Ở đây chúng tôi có tổng cộng hơn bảy nghìn người sống sót. Nếu như còn ai sống sót, xin mời tới ngoại ô phía tây Paris tìm chúng tôi! Nhắc lại một lần nữa, ở đây chúng tôi có hơn bảy nghìn người sống sót, nếu có ai còn sống hãy tới ngoại ô Paris tìm chúng tôi...”

“Bộ chỉ huy, bộ chỉ huy! Đây là quân đoàn Số Ba của phòng tuyến phía đông Paris, hiện tại tổn thất đã tới hơn 70%, đạn linh hồn chỉ còn lại hơn 7200 viên, bom linh hồn đã dùng hết, xin nhanh chóng phái tiếp viện, xin nhanh chóng phái tiếp viện...”

“... Phòng tuyến phía nam xuất hiện sáu con U Linh Chân Ma cấp! Lập lại, phòng tuyến phía nam xuất hiện sáu con U Linh Chân Ma cấp!”

“... A, đó là cái gì? Có thấy quảng sáng màu xanh lá kia không? Bộ chỉ huy, chúng tôi đang... A!!! Rào rào...”

Người phát tin còn chưa kịp nói hết thì những chữ cuối cùng lại bị thay thế bằng một tiếng hét thảm thiết. Sau đó, radio chỉ còn phát ra những tiếng rào rào tạp âm, cho dù Schnau có loay hoay thế nào thì cũng không có gì thay đổi. Một hồi lâu sau, Schnau mới lắc đầu nói: “Thế này là vì ở bên nguồn phát sóng bị nhiễu loạn, ở đó xuất hiện một thứ gì đó sản sinh ra sóng điện từ cực mạnh...”

Cả trái tim lẫn cơ thể Bùi Kiều đều như thể bị đóng băng trong chớp mắt. Hắn nghiến răng nói: “...Paris cũng thất thủ rồi sao?!”

Bạn đang đọc truyện *Tử Vong Khai Đoan* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Q.6 - Chương 9: Thần Thoại (1)

Dịch giả: Shun

Vì Paris thất thủ thật sự là một tin quá mức chấn động, mà lúc này thì đoàn người đang tỏa đi khắp thị trấn để tìm kiếm nhu yếu phẩm, thế nên Bùi Kiều trước hết nói cho bọn Cung Diệp Vũ biết tin này.

Ai cũng biết Paris là thủ đô của nước Pháp, mà nước Pháp lại là một cường quốc rất quan trọng của Châu Âu, vậy việc phòng thủ nơi đó quan trọng ra sao? Nếu tính về sức phòng ngự thì nơi đó tuyệt đối không thua kém gì Bắc Kinh của Trung Quốc, mà nhất là như hiện nay – ‘lão đại’ và ‘lão đại số hai’ của Tổ Chức Linh Hồn Trung Quốc đồng thời ‘mất tích’, vậy có khi sức phòng ngự hiện tại của Paris còn cao hơn Bắc Kinh rất nhiều cũng nên!

Thế mà một nơi quan trọng đến như vậy của Châu Âu, nói thất thủ là thất thủ ư? Phải có thực lực tới cỡ nào mới có thể làm được như vậy?

“Ta cảm thấy rất kỳ lạ! Bùi Kiêu, người nói những tin tức mà người mới nghe được kia hầu hết đều là tin tức của dân chúng và quân đội, thế còn những tin tức liên quan tới tổ chức linh hồn đâu? Tránh Thoát Giả và Tránh Thoát Giả Cao Cấp đâu? Vì sao không thấy xuất hiện dù chỉ một mống?” Dương Húc Quang nói với vẻ cực kỳ nghiêm túc.

Tối ngày hôm đó, dân chúng đã tổ chức một buổi ăn mừng nhỏ ở ngay tại quảng trường trong thị trấn. Mặc dù đang trong hoàn cảnh khó khăn nhưng lúc này – sau một thời gian dài sống trong sợ hãi, lo lắng cho tính mạng thì họ giờ đã được thư giãn và an toàn. Điều đó khiến cho ai nấy đều cảm thấy vui sướng không nói nên lời. Hơn thế nữa, trên hành trình dài đã đi qua, vấn đề ăn uống của hơn bảy trăm người dù sao cũng không phải việc nhỏ, bọn họ cũng không thường xuyên được no bụng, thế nên sau khi rất nhiều người đưa ra ý kiến thì dân chúng đã quyết định để tất cả mọi người cùng được thoải mái một trận.

Cùng lúc đó, bọn Bùi Kiêu lại đang tụ tập tại một chỗ khá yên tĩnh cách xa quảng trường để thảo luận về sự kiện Paris.

Mối nghi ngờ của Dương Húc Quang cũng là điều mà những người còn lại thắc mắc. Thời kỳ trước khi cả nhóm bị nhốt trong ảo giới Atlantis, tuy lúc đó thì tổ chức linh hồn cũng thuộc loại tổ chức mật, không thể tồn tại công khai nhưng nếu gộp toàn bộ các tổ chức linh hồn trên thế giới lại thì sẽ là một lực lượng rất lớn. Dù sao thì đó cũng là các cơ cấu đặc biệt mà các quốc gia lập ra để ngăn chặn nguy hại, muốn tiền có tiền, cần người có người, cường giả Chân Ma cấp cũng có tới mấy tên. Đừng nói là cái đám U Linh yếu tới nỗi không chịu nổi một đòn này, dù là toàn bộ quỹ quai của một ảo giới nào đó ‘xổng ra’, nếu tất cả các tổ chức linh hồn cùng hợp lực thì vẫn sẽ tiêu diệt toàn bộ bọn chúng.

Nhưng lúc này thì sao đây? Từ khi cả nhóm trở về tới nay vẫn chưa từng thấy được sự tồn tại hay xuất hiện của bất cứ linh hồn nào. Đường nhiên, nguyên nhân cũng có thể là vì cả bọn thoát ra tại một nơi tương đối vắng vẻ, ít người qua lại, thế nhưng tới giờ thì sao? Vị trí hiện tại của cả bọn đã có thể coi là khu vực giàu có tại Tây Âu, thế mà mọi chuyện còn như thế này, vậy thì những nơi khác trên thế giới còn tới mức nào? Kiếp nạn này phải nên gọi là thảm họa của nền văn minh mới đúng! Tuy rằng có thể chính phủ thế giới vẫn duy trì được chính quyền của mình, nhưng sợ rằng cả thế giới đã chết mất ít nhất một trăm triệu người trong thảm họa này. Chết nhiều người như thế thì dù là với quốc gia nào cũng là một tai họa ngập đầu, cho dù so với toàn thể loài người thì đó cũng không chỉ đơn giản là một con số. Thảm họa lớn đến như thế mà đám linh hồn đâu cả rồi? Tránh Thoát Giả, Tránh Thoát Giả Cao Cấp và cả cường giả Chân Ma cấp đâu cả rồi?

Sự nghi ngờ của cả đám cũng là hợp lý, bởi vì cái đám U Linh trước mặt này chẳng qua chỉ là mạnh với người bình thường mà thôi, chứ nếu đối mặt với chúng là thành viên của tổ chức linh hồn – dù đó là một tay lính mới toanh đi nữa thì lấy một đánh nghìn, đánh vạn cũng là chuyện nhẹ nhàng. Thế thì vì sao mà cục diện thế giới lại tệ tới mức này!?

“Nếu tổng hợp tất cả tin tức lại thì có thể đưa ra hai trường hợp có thể xảy ra.” Vu Nữ Trần liếc nhìn Dương Húc Quang rồi cười khổ nói tiếp: “Một là sau khi đã vây khốn chúng ta trong ảo giới, chính phủ thế giới liền dứt khoát trở mặt ngay lập tức với giới linh hồn. Chẳng phải bọn chúng định dùng chấp niệm của linh hồn con người để chế tạo vũ khí đó sao? Vậy so với việc dùng linh hồn yếu ớt của người sống bình thường, thì dùng những linh hồn lâu năm mạnh mẽ kiên cường làm nguyên liệu sẽ tốt hơn nhiều. Như vậy, phần lớn người của giới linh hồn đều đã bị tiêu diệt. Cho tới khi tai họa U Linh nổ ra, chính phủ thế giới không còn giới linh hồn trợ giúp nên cục diện mới thành như lúc này.”

“Về phần khả năng thứ hai thì cũng rất đơn giản, lúc này toàn bộ các tổ chức linh hồn trên thế giới đều đã bị chính phủ thế giới hoàn toàn thu tóm, kẻ nào không phục tùng đã bị giết, hoặc sử dụng một công nghệ nào đó tìm được từ di tích cổ đại để bắt giữ linh hồn. Còn tình thế như hiện nay thì chính là do chính phủ cố ý tạo nên. Bọn chúng cần một lượng lớn chấp niệm để đạt tới một mục đích hoặc để hoàn thành một tạo vật nào đó, và bọn chúng cảm thấy tình thế trước mắt vẫn hoàn toàn nằm trong tầm khống chế nên đã nhốt lại toàn bộ linh hồn, cho tới khi tập hợp đủ chấp niệm thì mới thôi. Đó là khả năng thứ hai.”

Schnau đang vừa ngồi lơ lửng trên không vừa phân giải mấy móc lấy linh kiện ở cách đó không xa, cô bé nghe thấy vậy thì liền nói xen vào: “Thật ra thì còn một khả năng khác nữa. Nếu như chính phủ của các người thật sự có thể mở ra được Máy Chủ Linh Hồn, hơn nữa còn lấy được thứ bên trong đó, thế thì ta có đầy đủ lý do để tin rằng chính phủ của các người đang thực hiện kế hoạch Quân Đội Linh Hồn.”

“Kế hoạch quân đội linh hồn?” Mọi người quay lại nhìn Schnau, rồi cùng đồng thanh lặp lại cụm từ kia.

Schnau gật đầu nói: “Không sai, là kế hoạch quân đội linh hồn! Bản chất của nó là chất lọc tới chút chấp niệm cuối cùng của người sống.”

Bùi Kiêu nói với vẻ khó hiểu: “Chính là việc dùng chấp niệm của linh hồn người sống để chế tạo ra vũ khí linh hồn đó sao? Là loại vũ khí cả người bình thường cũng có thể sử dụng để tấn công U linh và quỹ quai phải không?”

Schnau cười hi hi đáp: “Sao lại thế được, đó chẳng qua là sản phẩm phụ sinh ra trước khi đạt được cái đích cuối cùng thôi. Cái gọi là kế hoạch quân đội linh hồn, cơ bản là không dùng tới ‘linh’ và ‘hồn’, cũng có nghĩa là thật ra không cần tới chấp niệm, chấp niệm chỉ là sản phẩm phụ lấy được trong kế hoạch quân đội linh hồn mà thôi. Nếu nói một cách dễ hiểu thì nó giống như ‘cặn chất thải’ của quá trình chế tạo vậy! Đường nhiên, chấp niệm chắc chắn là đáng giá hơn cặn bã nhiều, dù là dùng để chế tạo đồ ăn hay vũ khí cũng đều được, thực sự là có rất nhiều tác dụng. Có điều là kế hoạch quân đội linh hồn thực sự không cần dùng tới chấp niệm.”

Mọi người liếc nhìn lẫn nhau, thấy sắc mặt ai nấy đều đã ít nhiều tái nhợt. Rút hồn người sống để chế tạo thành thực phẩm, tuy rằng thực phẩm làm theo cách đó cũng không khác gì thực phẩm mà bọn họ đã chế tạo khi còn ở trong ảo giới, nhưng dù sao thứ đó cũng được làm ra từ linh hồn người sống.

Nghĩ một chút thì sẽ thấy là ăn thứ đó cũng không khác gì ăn thịt người, điều đó quả thật khiến người ta chỉ nghĩ tới đã thấy buồn nôn rồi.

Cung Diệp Vũ lúc này nói với về hung hãn: “Vậy thì người Ba Mắt các ngươi kỳ vọng gì vào kế hoạch quân đội linh hồn?” Schnau dường như không để ý tới thái độ của hắn, chỉ vừa ngẩng đầu nhìn lên bầu trời vừa trả lời: “Bọn ta đã mong đợi tạo ra được một thứ đạt tới được cấp độ của Nguồn Gốc Tội Lỗi, nhưng đáng tiếc là trước khi kế hoạch hoàn thành thì bọn ta gặp phải một kẻ địch cực mạnh. Chính thứ đó đã hoàn toàn phá hỏng nguồn năng lượng của thành lũy cuối cùng và cũng là mạnh nhất của bọn ta, hơn nữa cũng khiến nó hư hại hơn 90%, từ đó chỉ còn là một cái vệ tinh, không thể sử dụng được nữa. Vì tiêu diệt kẻ địch kia mà bọn ta gần như đã rơi vào tình trạng diệt vong.”

“Đợi một chút! Ngươi mới vừa nói thành lũy kia đã biến thành một vệ tinh, hơn nữa này giờ ngươi lại không ngừng nhìn mặt trăng. Chẳng lẽ cái mà ngươi gọi là thành lũy chính là...?” Bùi Kiều vụt ngẩng đầu nhìn về phía mặt trăng, hần quả thực vô cùng kinh ngạc.

Schnau nói với về hiển nhiên: “Đương nhiên rồi, chính là cái vệ tinh duy nhất của trái đất đây. Đó vốn là phi thuyền cứu nạn đã đưa những hậu duệ người Ba Mắt chúng ta băng qua khoảng cách tỷ tỷ km của cả hệ ngân hà trở về Trái Đất, cũng là thành lũy chiến tranh mạnh nhất mà người Ba Mắt đã chế tạo ở thời kỳ phồn vinh. Nếu như nó còn nguyên vẹn thì chỉ cần dùng lực lượng của nó cũng đủ để địch lại bảy, tám tên quỷ quái Ma Vương đỉnh cao rồi. Chỉ tiếc là trước khi kịp đối diện trực tiếp với Nguồn Gốc Tội Lỗi thì nó đã hoàn toàn hỏng mất rồi, nếu không thì... Ài!”

Cả đám kinh ngạc ngẩng đầu nhìn về phía vàng trắng sáng ngời trên bầu trời. Dù trí tưởng tượng của bọn hắn có phong phú tới đâu thì cũng không thể ngờ được người Ba Mắt đã mạnh mẽ tới trình độ biến một hành tinh thành một thành lũy. Tuy mặt trăng có vẻ hơi nhỏ một chút nhưng đó chỉ là khi so với những tinh thể khác trong vũ trụ mà thôi, còn đối với một sinh vật sống thì nó thực sự khổng lồ tới mức khó có thể hình dung. Chẳng trách tại sao Schnau thỉnh thoảng lại thể hiện kiểu thái độ tự hào và cả khinh bỉ khi nhìn cả bọn, nguyên nhân cũng không phải vì cô bé kiêu ngạo, mà thực sự là vì loài người vẫn còn thuộc phạm trù ‘người nguyên thủy’ đó thôi.

“Đó chính là căn cứ lớn nhất của người Ba Mắt chúng ta, sau đó cũng trở thành thành lũy mạnh nhất còn lại: Côn Luân!” Schnau vừa nói vừa nhìn lên bầu trời với vẻ si mê.

“Côn Luân?”

Cả bọn lại ần ần hô to vì kinh ngạc. Lần này thì chẳng những Schnau giật mình hoảng sợ mà dân chúng nơi xa cũng vì vậy mà chú ý tới bên này. Lúc này, dân chúng đã bày biện đầy các loại đồ ăn, thức uống mà bọn họ tìm được lên trên quảng trường. Bọn họ đang chén chày say sưa thì liền chú ý tới sự tồn tại của bọn Bùi Kiều. Lập tức có mấy chục người mang đồ ăn thức uống, chén đĩa các loại tới cho bọn hắn.

Bọn Bùi Kiều cảm ơn nhận lấy thực phẩm, những người dân kia cũng dành cho bọn hắn những lời thể hiện sự biết ơn sâu sắc, tiếp đó cũng lập tức cáo từ để lại không gian yên tĩnh cho bọn hắn, mấy người dân này có vẻ cũng nhận ra bọn Bùi Kiều đang bàn thảo luận một vấn đề quan trọng nào đó.

Bùi Kiều cầm lên một ly rượu đỏ, uống một ngụm rồi liền vội hỏi giống như không thể chờ đợi được nữa: “Ngươi chắc chắn rằng các ngươi gọi Mặt Trăng là Côn Luân ư?”

Schnau nghi ngờ đáp: “Đúng vậy, bọn ta gọi nó là Côn Luân. Tuy ngôn ngữ của chúng ta khác nhau nhưng công cụ phiên dịch sẽ trực tiếp truyền tải ý nghĩa thật của từ ngữ vào trong đầu các ngươi. Thế nên nếu các ngươi nghe được hai chữ Côn Luân thì cái tên này chính là Côn Luân mà các ngươi biết tới!”

Bạn đang đọc truyện *Tử Vong Khai Đoan* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Q.6 - Chương 10: Thần Thoại (2)

Dịch giả: Shun

Cả bọn ngạc nhiên quay sang nhìn nhau. Đối với bọn họ thì hai chữ Côn Luân thật sự quá quen thuộc, đó chính là tiên sơn, thánh địa trong thần thoại, truyền thuyết của Trung Quốc, hơn nữa còn thuộc vào loại ‘tổ sơn’ cơ đấy. Lúc này Trương Hằng mới vội hỏi với về hung phẫn: “Thế có Bồng Lai không? Có Kim Ngao không?”

“Bồng Lai? Kim Ngao? Đó là cái gì?” Schnau cau mày suy nghĩ một chút rồi hỏi lại với về quái lạ.

“Đó là những ngọn tiên sơn trong thần thoại của Trung Quốc chúng ta. Trong truyền thuyết thì đó là chỗ ở tiên nhân, hơn nữa Côn Luân còn là nơi đặt tới cấp độ tổ sơn nữa.” Bùi Kiều giải thích.

Schnau lúc này mới chợt hiểu ra, cô nói: “Cái đó cũng không có gì là lạ. Trước kia bọn ta đã chọn lựa rất nhiều loài người để đi vào Côn Luân. Tại đó chúng ta đã tiến hành nhiều thí nghiệm với bọn họ, cũng không phải tất cả những thí nghiệm đó đều sẽ phá hủy bọn họ, trong đó cũng có những thí nghiệm có lợi cho họ nữa. Thậm chí bọn ta còn dạy cho một nhóm người tri thức nữa, dù sao thì muốn cho cái chủng tộc loài người này càng mạnh, thì phải để cho họ có được tri thức, lý tính, văn minh càng cao, như vậy thì khả năng kế hoạch quân đội linh hồn của chúng ta thành công cũng càng lớn. Mà lúc kế hoạch quân đội linh hồn hoàn toàn thất bại thì con người ở trên Côn Luân cũng không chết hết toàn bộ, một bộ phận trong số đó chạy được về Trái Đất. Những thần thoại, truyền thuyết kia hẳn là những sự kiện đã được tổ tiên các ngươi ghi nhớ lại. Nếu nói như vậy, thế thì hẳn là trong số tổ tiên

của các người có những người rất mạnh mẽ hoặc có được trí tuệ siêu việt phải không?”

Bùi Kiều gật đầu nói: “Đương nhiên là có. Thực tế thì trong truyền thuyết của chúng ta, có rất nhiều các loại tiên nhân, thần nhân, thánh nhân, bọn họ có sức mạnh vô cùng, dời sông lấp biển, hái trăng ngắt sao, thực lực lớn tới mức khó mà tưởng tượng nổi. Mà Côn Luân, Bồng Lai, Kim Ngao thì chính là nơi ở của những vị Thần, Tiên, Thánh này.”

Schnau thoải mái nói: “À, ra là thế. Chắc những người đó chính là những kẻ đã sống sót qua được các thí nghiệm tăng cường của người Ba Mắt chúng ta rồi. Về phần những cái gì tiên sơn kia, có lẽ chính là những phòng thí nghiệm của người Ba Mắt mà bọn họ nhớ được.”

“Đợi một chút!” Vu Nữ Trần và Dương Húc Quang bỗng nhiên cùng kêu lớn. Hai người đều sững sốt, liếc nhìn lẫn nhau rồi Dương Húc Quang liền mở lời: “Thời điểm mà loài người được tạo ra, là trước khi Nguồn Gốc Tội Lỗi phủ xuống đúng không?”

Schnau thoáng sững sốt rồi đáp: “Không sai, chính là trước khi Nguồn Gốc Tội Lỗi phủ xuống đấy. Nếu không phải vậy thì làm sao chúng ta dùng loài người để thực hiện kế hoạch quân đội linh hồn được đây?”

“Vậy được rồi”. Vu Nữ Trần lập tức tiếp tục đề tài: “Theo như chúng ta được biết, mỗi lần Nguồn Gốc Tội Lỗi hàng lâm, nó sẽ hủy diệt nền văn minh trên Trái Đất. Nền văn minh ấy có thể sẽ còn có những sinh mạng sống sót, nhưng những sinh mạng đó chắc chắn sẽ sớm biến mất trong dòng thời gian. Thực tế thì trừ người Ba Mắt các người trốn thoát tới một nơi xa xôi ngoài vũ trụ thì ba nền văn minh khác đã từng tồn tại trên Trái Đất đều đã bị diệt sạch. Thậm chí ngay cả sau khi các người lần nữa trở về Trái Đất, sáng tạo ra nền văn minh của kỷ thứ tư thì cũng đã bị diệt sạch.”

Schnau bùi bùi nói: “Lúc trước ta cũng đã nói rồi, dấu hiệu báo trước Nguồn Gốc Tội Lỗi hàng lâm chính là á không gian dần dần sát nhập vào Trái Đất, sau đó nó sẽ đi ‘thu hoạch’ những sinh mạng của nền văn minh chủ thể lúc ấy. Mặc dù có thể còn có số ít sinh mạng sống sót nhưng cũng sẽ bị mắc phải nguyên rủa giống như người Ba Mắt chúng ta, về sau sẽ bị thoái hóa với tốc độ khủng khiếp. Mà người chẳng thể nào chờ mong những sinh mạng mới chỉ tiến hóa được khoảng một trăm nghìn năm cũng có thể sống sót hàng trăm nghìn năm trong sự thoái hóa giống như người Ba Mắt chúng ta. Những chủng tộc kia chỉ cần vài chục nghìn, thậm chí vài nghìn năm là đã hoàn toàn thành sinh vật cấp thấp, thậm chí có thể vì không thích nghi được với môi trường sống mới mà hoàn toàn tuyệt chủng cũng không có gì là lạ. Thế nên loài người các người ấy... A!!!” Schnau đang nói thì bỗng hét lớn kinh hãi, đôi mắt có trừng lớn, dường như vừa thấy được một chuyện gì đó không thể tin nổi.

Những người còn lại thì chẳng hiểu ra sao, họ hoàn toàn không hiểu được ba người này đang nói cái chuyện bí hiểm gì. Cung Diệp Vũ tính tình nóng nảy, hần liền kéo luôn Dương Húc Quang về phía mình: “Làm sao vậy? Các người vừa phát hiện ra cái gì rồi? Nói ra nhanh, đừng có ở đây mà làm trò thần bí!”

Dương Húc Quang bị tóm phát đau, thế nhưng hắn cũng chỉ có thể cười khổ trả lời: “Thật ra thì cũng rất đơn giản thôi. Nếu như khi Nguồn Gốc Tội Lỗi phủ xuống, tất cả những sinh mệnh có trí tuệ đều sẽ bị diệt sạch hoặc thoái hóa, nhưng ở thời điểm ấy thì loài người chúng ta cũng đã có được trí tuệ rồi! Vậy thì, là hậu duệ của bọn họ, làm thế nào mà chúng ta còn chưa bị diệt sạch đây? Làm thế nào mà nền văn minh của chúng ta có thể kéo dài tới tận ngày nay? Hơn nữa trong truyền thuyết của chúng ta, tên của ba tòa tiên sơn kia... Thế nên chúng ta vừa mới có một suy đoán...” “Trước kia, rất có thể Nguồn Gốc Tội Lỗi đã từng bị tổ tiên của loài người chúng ta đánh bại!” Vu Nữ Trần ngồi bên cạnh khẳng định như đinh chém sắt.

Schnau dường như đột nhiên gặp phải một đá kích rất lớn, cô nhảy vọt lên khỏi mặt đất rồi bắt đầu gào lên: “Không thể nào! Tổ tiên của các người bất quá chỉ là một bầy khi vừa mới tiến hóa thành những sinh mệnh có trí tuệ mà thôi, chỉ mới tiến hóa được mấy trăm năm. Mặc dù là kẻ nổi bật nhất trong số bọn họ cũng không thể đánh thắng được quý quái Chân Ma cấp! Bọn họ làm sao có thể đánh bại nổi Nguồn Gốc Tội Lỗi cơ chứ? Không thể nào! Bọn họ chẳng qua chỉ là sản phẩm và vật thí nghiệm của chúng ta mà thôi!”

Mọi người nghe vậy thì đều cảm thấy giận dữ, nhưng những người khác còn chưa kịp nói gì thì Dương Húc Quang đã lắc đầu nói: “Không nên dễ cảm xúc chi phôi như vậy, chúng ta hãy dùng lý tính mà phân tích một chút đi. Trước hết là tính từ khi kế hoạch quân đội linh hồn của các người thất bại, sau đó thì kiếp trước của Bùi Kiều ngang trời xuất thế, sáng tạo ra chữ Rune, khi ấy các người mới nhờ vào chữ Rune mà khôi phục nguyên khí. Về sau chỉ nhờ vào việc sử dụng chữ Rune mà các người đã đánh vào tới tận á không gian, nhưng rồi bởi vì một nguyên nhân bí ẩn nào đó mà đã đại bại, thậm chí cả kiếp trước của Bùi Kiều cũng đã chết trong chiến dịch ấy. Sau đó thì người và phần lớn những thành viên còn lại của tộc Ba Mắt tiến vào trong hệ thống ngai đồng, mãi cho tới khi bọn ta xâm nhập vào ảo giới thì người mới tỉnh lại, có phải như vậy không?”

Schnau cố gắng đè nén lại hơi thở hỗn hển của mình, sau một hồi lâu cô mới không thể làm gì hơn là khẽ gật đầu một cái.

Dương Húc Quang lại nói tiếp: “Như vậy sau khi Odin chết trận, phần lớn tiền tuyến tan vỡ, hơn nữa ngay cả thành lũy cuối cùng – Côn Luân cũng đã bị vô hiệu, người có cảm thấy đám hậu duệ người Ba Mắt còn lại có thể đánh bại được Nguồn Gốc Tội Lỗi không?”

Schnau há to miệng, dường như muốn phản bác gì đó, nhưng cuối cùng lại chẳng thể thốt lên được điều gì, chỉ có thể ngẩng đầu nhìn lên bằng đôi mắt đã rung rung nước.

Nhưng Dương Húc Quang thì cơ bản là lại chẳng đề ý tới biểu hiện của cô, chỉ tiếp tục nói đều đều: “Nhưng mà theo như những gì mà chúng ta được biết, tại phần dữ liệu bên ngoài của Máy Chủ Linh Hồn có ghi lại rằng ở thời kỳ cuối của văn minh kỷ thứ tư, Nguồn Gốc Tội Lỗi đã từng phải nhận lấy một vết thương trí mạng, khiến cho nó một mực rơi vào tình trạng ngủ say cho tới tận ngày nay. Và hơn nữa là trước khi nó một lần nữa hoàn toàn thức tỉnh thì nó sẽ không hề có khả năng để ảnh hưởng tới nền văn minh của loài người. Tất cả những điều đó đều được ghi lại ở phần ngoài của Máy Chủ Linh Hồn đấy, thế nên ta muốn hỏi người: là ai, hoặc có thể nói là dạng sinh mạng gì có thể khiến cho Nguồn Gốc Tội Lỗi bị thương nặng và rơi vào tình trạng ngủ say cho tới tận ngày nay? Lúc ấy người Ba Mắt các người đã bất lực, thậm chí cả khả năng tự bảo vệ mình cũng đã không còn, như vậy thì đáp án duy nhất còn lại, chỉ có thể là tổ tiên của loài người chúng ta rồi!”

Schnau chỉ biết gục đầu nỉ non: “Không thể nào, đó là người Ba Mắt chúng ta! Là tổ tiên của chúng ta vì vinh quang mà chiến đấu, là chúng ta đánh bại Nguồn Gốc Tội Lỗi! Có lẽ đó chính là chúng ta đấy...”

Bùi Kiều này giờ vẫn một mực trầm tư, chỉ ngồi đó nghe mọi người nói. Mãi tới lúc này, hần mới nhẹ nhàng đưa tay xoa đầu Schnau, đồng thời nói: “Thật ra thì từ rất nhiều dấu hiệu đã có thể thấy được rằng những thần thoại viễn cổ kia không chỉ là truyện kể vô căn cứ. Ví dụ như Vu Nữ Trần, lúc này người có thể dùng thân thể người sống để ăn Thực Phẩm Cháp Niệm, tổ chất thân thể đã cao hơn người bình thường gấp mười lần, hơn nữa cũng hề sợ hãi quỷ quái nữa. Còn như chúng ta, là linh hồn thể thuần túy cô đọng mà càng ngày càng trở nên mạnh mẽ. Vậy nói tới Vu tộc trong thần thoại của chúng ta, các người có biết không? Trong thần thoại của chúng ta, Vu tộc tuy không có nguyên thần nhưng lại có cơ thể vô cùng mạnh mẽ, dời sông lấp biển, thân cao vạn trượng. Đương nhiên, những lời đó có thể có phần quá sự thật, nhưng các người hãy cẩn thận suy nghĩ một chút đi, chẳng phải mô tả về Vu tộc rất giống với tình trạng của Vu Nữ Trần lúc này sao? Dùng thân thể để trở nên mạnh mẽ, tới cuối cùng sẽ có được lực lượng to lớn mà người bình thường khó có thể tưởng tượng nổi, như vậy chẳng phải rất giống với Thuật Sĩ Vĩ Đại của người Ba Mắt mà Schnau mô tả đó sao? Điều là đi con đường dùng thân thể thành thánh đấy thôi!”

“Lại nói tiếp, trong truyền thuyết về tiên đạo của chúng ta, dường như người theo tiên đạo đều theo đuổi nguyên thần cường đại, vậy cái thứ nguyên thần đó rút cuộc là cái gì đây? Tuy rằng trong những truyền thuyết xưa không giải thích nhiều nhưng có nói nguyên thần có thể thoát ly thể xác, hơn nữa dù là cơ thể tử vong nhưng nguyên thần không chết thì vẫn có thể tiếp tục tồn tại. Vậy chẳng phải có thể giải thích cái thứ nguyên thần này chính là linh hồn sao? Nói cách khác, hình thái của chúng ta hiện nay rất giống như tiên đạo trong truyền thuyết, hơn nữa hình thái công kích cũng rất giống nhau. Ví dụ như phóng lôi điện, phóng hỏa diễm và còn có rất nhiều các loại pháp bảo trong truyền thuyết. Những loại pháp bảo mạnh mẽ kia chẳng phải là Thiên Sinh Vũ Khí đó sao?”

Nghe đến đây thì Trương Hằng đã không nhịn được nữa mà hưng phấn nói: “Nếu như truyền thuyết là thật, vậy thì ở thời điểm huy hoàng nhất của loài người chúng ta, chính là thần, tiên, phật đấy trời! Sự không ít hơn mấy trăm, mấy nghìn kẻ thực lực đạt tới Ma Vương cấp đúng không? Ít nhất là Tam Thanh Đạo Tổ trong thần thoại, bọn họ chắc chắn không thể yếu hơn Tam Đại Quỷ Quái Ma Vương cấp đỉnh cao. Nếu là như vậy, có lẽ tổ tiên của loài người chúng ta thực sự có khả năng đánh bại được Nguồn Gốc Tội Lỗi đấy!”

Schnau đã không còn gì để nói nữa, cô chỉ biết ngồi đó cúi đầu lặng thinh, chỉ có thể lấy một bàn tay nhỏ bé nắm lấy tay của Bùi Kiều đang đặt trên đầu mình, mà Bùi Kiều cũng cảm thấy thương tiếc cho cô gái bé nhỏ đã không còn đồng loại này. Hần khẽ xoa đầu cô, một hồi lâu sau mới tiếp tục nói: “Nếu như thần thoại là sự thật, nếu Nguồn Gốc Tội Lỗi quả là do tổ tiên của chúng ta đánh bại. Vậy thì vấn đề quan trọng nhất còn lại lúc này chỉ có một: tổ tiên của chúng ta đâu rồi? Đám thần thánh, tiên đạo, vu tộc đã đánh bại Nguồn Gốc Tội Lỗi, cứu vớt loài người chúng ta đâu rồi? Và di vật của bọn hần, những pháp bảo có uy lực kinh thiên động địa, những... Thiên Sinh Vũ Khí trong truyền thuyết đó đâu?!”

Bạn đang đọc truyện *Tử Vong Khai Đoan* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Q.6 - Chương 11: Kẻ Phản Nghịch (1)

Dịch giả: Shun

Ở một nơi sâu trong tiên cảnh, mây khói mịt mờ...

Đây chính là nơi những nhân loại giành được địa vị ‘Kẻ Được Chọn’ dùng làm nơi tập hợp: Tử Tiêu Cung! Đối với phần lớn loài người lúc này vẫn còn đang mộng muội, những Kẻ Được Chọn như bọn họ là lãnh tụ và Thần Bảo Hộ trời sinh. Họ là những người lấy được tri thức và sức mạnh từ tộc sáng thế, còn có thể thu được kinh nghiệm sau khi chiến đấu cùng ác ma, từ đó khiến bọn họ càng trở nên mạnh mẽ hơn, thậm chí... dần dần vượt qua tộc sáng thế đang ngày một xuống dốc.

Lúc này, một bóng người màu vàng lợt từ bên ngoài sơn cốc nhanh chóng lên vào sâu trong sơn cốc, thậm chí ngay cả hơn mười tên Vu Tộc cao tới hơn hai, ba mươi mét đứng ở cửa vào sơn cốc cũng không hề phát hiện ra kẻ đó. Không bao lâu sau, bóng người màu vàng lợt đã lên vào đến nơi sâu nhất trong sơn cốc: một đại điện bằng đá to lớn được đặt tên là Tử Tiêu Cung. Bóng người màu vàng lợt kia dường như thoáng chốc chần chừ, nhưng ngay đó liền cất bước đi thẳng vào bên trong, tới nơi sâu nhất của Tử Tiêu Cung... Tại đó, có ba bóng người như ảo ảnh ngồi giữa không trung, còn trên mặt đất là mười hai tên cả nam lẫn nữ, thân hình khác nhau đang ngồi xung quanh. Tất cả những người này đều đang nhìn hướng về phía lối vào của đại điện, hoặc có thể nói là nhìn về phía bóng người màu vàng lợt kia.

“Kẻ xâm nhập, chúng ta đã đợi ngươi trọn hai mươi lần mặt trời mọc rồi lặn. Không ngờ bây giờ ngươi mới tới...”

Người đầu tiên mở lời chính là bóng người già nua ngồi lơ lửng cao nhất ở chính giữa, sau lưng hần có một biểu tượng hai nửa hình tròn giao nhau, nửa đen nửa trắng, trong phần trắng tinh có một chấm đen, trong phần đen huyền có một chấm trắng, kết hợp mà lại tách biệt, giống như hai con cá một đen một trắng quấn quanh nhau. Tiếng hần nói dường như rất lớn, tới mức đỉnh tai nhức óc, mà lại cũng dường như rất nhỏ như thì thầm, lời hần vừa nói ra tất cả đều nghe thấy như nói bên tai.

Bóng người màu vàng lợt ngừng lại, từ bóng dáng đó phát ra tiếng nói có vẻ như của thanh niên, hần vừa cười vừa nói: “Thật có lỗi quá! Là vì em gái của ta xảy ra chút chuyện, ta mới phải tăng thêm chút ít bảo vệ, giúp cho cô ấy có thể vượt qua được thời gian, thế nên mới đến chậm một chút...”

Lúc này, trong số mười hai người nam nữ ngồi trên mặt đất, một người đàn ông cường tráng đứng ra. Người này tóc đỏ rực, đầu thú thân người, trên hai lỗ tai còn có hai con rắn nhỏ màu đỏ thắm xo qua, hần nói mà như gầm lên: “Ngươi rút cuộc là ai? Tại sao làm việc này? Tuy Nguyên Thủy tính ra rằng cơ duyên đang tìm tới bọn ta, nhưng ngươi thực ra là ai? Ngươi có cơ duyên gì có thể giúp cho chúng ta tránh khỏi diệt vong?!”

Bóng người màu vàng lợt khẽ đung đưa, dường như mới vừa thả lỏng cơ thể, lúc này hắn mới lên tiếng: “Tên gọi ban đầu của ta là Phục Hy, về sau gọi là Odin, và hiện tại... Không phải, hắn là ở thời đại tiếp theo mới đứng, ta sẽ là Bùi Kiều. Có điều là những thứ đó đâu phải trọng điểm, có phải không? Mục đích thật sự khi ta tới đây, chắc hẳn các người cũng đoán được một phần rồi nhỉ. Ta cùng với đám anh linh vẫn luôn thủ hộ mặt đất này triệu triệu năm qua, cơ hội mà chúng ta vẫn luôn chờ đợi cuối cùng cũng đã sắp đến, chủng tộc mà chúng ta chờ đợi cuối cùng cũng đã xuất hiện. Và hôm nay ta tới đây để chuyển tới một kế hoạch – một kế hoạch cũng đã được chờ đợi từ triệu triệu năm trước. Kế hoạch đó tên là...”

“Phong Thần!”

Bùi Kiều giật mình choàng tỉnh từ trong giấc mơ. Trong khoảnh khắc ấy, hắn dường như đã nghe được từ ngữ gì đó có hai chữ, hai chữ này cực kỳ quan trọng, thế nhưng sau đó hắn lại không tài nào nhớ ra được. Không chỉ có vậy, tất cả những chi tiết của giấc mơ kia cũng nhanh chóng hóa thành hư vô, không còn lại một chút ấn tượng nào trong đầu hắn. Có thể nói, thứ duy nhất hắn nhớ được là giọng một người thanh niên nói ra hai chữ cực kỳ quan trọng nào đó.

“Hai chữ? Hai chữ nào có thể tạo thành một từ cực kỳ quan trọng đây?” Bùi Kiều cứ vậy ngồi ngẩn ra trên giường, thế nhưng có tới hàng nghìn hàng vạn từ do hai chữ tạo thành. Mà có khi đó căn bản còn không phải là từ ngữ, chẳng qua chỉ là hai chữ đó rất quan trọng thôi, thế nên dù hắn có suy nghĩ thế nào đi nữa thì cũng phí công vô ích. Qua một hồi lâu, hắn mới không nhịn được bật cười tự giễu, thậm chí bản thân mình thật ngu ngốc.

Sao có thể coi chuyện trong mơ là thật được đây? Hơn nữa không nghĩ ra được thì coi như xong đi, còn phải tốn công mất sức để suy nghĩ, vậy không phải ngu ngốc thì là gì?

Cả nhóm, và còn cả hơn bảy trăm người dân, tất cả đã chờ đợi trong thị trấn kia được hơn bốn ngày. Làm như vậy cũng không phải vì họ không có ý định đi tiếp, mà là do có một số nạn dân không biết tìm được từ chỗ nào một thiết bị thu tín hiệu vệ tinh, từ đó mà biết được tin Paris đã thất thủ. Chuyện này lập tức khiến cho lòng người hoang mang, rất may là ở nơi này lại có một đám ‘siêu nhân’! Dù là bọn U Linh có đồng cỡ nào thì cũng không chịu nổi một đám hai đá của bọn Bùi Kiều, thế nên dù dân chúng có kinh hoàng nhưng cũng còn chưa mất đi lý trí. Ngược lại, trong hơn bốn ngày qua, sáu người thủ lĩnh đã triệu tập người đi thu gom tất cả thực phẩm cũng như đồ dùng hàng ngày trong thị trấn rồi cứ thế mà phân chia cho mọi người hàng ngày theo ba mức: người già, thanh niên và trẻ nhỏ. Nhờ đó mà mọi chuyện tạm thời cũng rất ổn thỏa.

Thế nhưng làm vậy dù sao cũng không phải là kế sách lâu dài! Tuy rằng thị trấn này thừa chỗ ở cho mấy nghìn người, hơn nữa nó còn nằm gần đường quốc lộ cho nên có tới mấy siêu thị, nhà kho cỡ vừa, thực phẩm tích trữ ở đó đủ cho năm, sáu nghìn người ăn trong nửa năm, thế nhưng đồ ăn cuối cùng rồi cũng sẽ có một ngày cạn kiệt. Tiếp tục chờ đợi ở thị trấn này là một con đường đi vào ngõ cụt!

Thứ hai, bọn Bùi Kiều còn có chuyện quan trọng cần làm, nơi đây không phải quê hương của bọn hắn, cũng không có thân nhân của bọn hắn. Mà chưa nói tới những điều ấy thì bọn hắn còn đang chuẩn bị đánh một trận quyết chiến tại Đảo Phục Sinh, dù sao thì Máy Chủ Linh Hồn thực sự có ảnh hưởng quá lớn, không chỉ có thể đề cao sức chiến đấu của Schnau gấp trăm, nghìn lần, có thể điều khiển được Thần Chiến Binh và Thần Thái Dương mà còn có thể từ đó biết được người Ba Mất thực ra đã gặp phải chuyện gì sau khi Schnau ngủ say, còn có chân tướng về tổ tiên của loài người có thực sự giống như suy đoán của bọn hắn hay không? Rồi thực sự thì ai, hay có thể nói là nguyên nhân gì đã khiến cho Nguồn Gốc Tội Lỗi ngày ấy bị trọng thương rồi rơi vào ngủ say! Tất cả những nhân quả đó đều chỉ về hướng Máy Chủ Linh Hồn trên Đảo Phục Sinh!

Vậy là từ đủ loại nguyên nhân tổng hợp lại, có thể thấy là dân chúng nơi này sẽ sớm phải di chuyển đi thôi.

Dân chúng, và cả sáu người lãnh đạo của họ dường như cũng đều biết rằng bọn Bùi Kiều sắp bỏ đi, thế nên họ đang rất tích cực thu thập trong thị trấn, tới lúc này đã tìm được hơn ba trăm chiếc xe, trong đó giờ đã chất đầy thực phẩm và nhu yếu phẩm, đợi khi bọn Bùi Kiều đi thì họ cũng sẽ theo đi cùng... Có điều, bọn họ lại không biết bọn Bùi Kiều định sẽ kiếm máy bay trở về Trung Quốc, bọn họ làm sao lái ô tô bay theo được chứ?

Sau khi Bùi Kiều tỉnh giấc, hắn không thể ngủ lại được nữa, dù sao thì linh hồn cũng không cần phải ngủ, sở dĩ ‘ngủ’ chỉ là hành vi theo bản năng mà thôi. Vậy nên nếu đã không ngủ được nữa thì hắn cũng không cố ngủ nữa làm gì, chỉ im lặng nhìn qua Schnau đang ngủ bên cạnh. Cô bé nằm nghiêng một bên, khuôn mặt nhỏ nhắn trong khi ngủ cũng vẫn mỉm cười, khoe miệng còn có chút nước miếng chảy ra, bộ dạng này thật là đáng yêu vô cùng.

Bùi Kiều khẽ mỉm cười, lấy tấm chăn bên cạnh nhẹ nhàng đắp lên người cô bé. Cô bé này ngủ không hề ‘ngoan’, không chỉ lăn qua lăn lại, tay chân thường xuyên quấy đạp lung tung mà cái chính là, cô theo trường phái tự nhiên, luôn ngủ trần... Bùi Kiều lặng lẽ vuốt cái đầu nhỏ của Schnau, tiếp đó mới nhẹ nhàng mở cửa phòng đi ra ngoài.

Nơi này là một căn hộ độc lập ba tầng, rất thường thấy tại những khu giàu có tại Âu Mỹ, nhất là tại những thị trấn vắng vẻ như nơi này lại càng thường gặp. Vì thị trấn này đã là ‘người không nhà trống’ nên các căn hộ nơi đây đều đã được phân chia cho dân chúng, thế nhưng cũng vì những kinh nghiệm và trải nghiệm đã gặp phải, nên dù biết trong thị trấn nhỏ đã không còn chút nguy hiểm gì, nhưng ngoài bọn Bùi Kiều tìm chỗ ở riêng thì dân chúng lại rõ ràng chọn cách hạ trại đơn giản trên quảng trường, hơn bảy trăm người nhất quyết tụ tập một chỗ với nhau.

Mà khi bọn Bùi Kiều đi tìm nơi ở độc lập, Bùi Kiều ở cùng với Schnau, Cung Diệp Vũ ở cùng Vu Nữ Trần, những người còn lại đều ở riêng một mình. Đương nhiên, sau khi nghe quyết định ở riêng của mỗi người, cả bọn liền nhìn về phía Bùi Kiều với ánh mắt khá là kỳ dị, giống như đang nhìn một ‘ông chủ’ cuồng ‘loli’ vậy.

Bản thân Bùi Kiều cũng là có khổ mà không nói ra được. Vốn có câu ‘người chết rồi thì mọi sự đều kết thúc’, làm sao có thể làm việc dựa vào ‘chuyện kiếp trước’? Cái loại chuyện vô căn cứ như vậy chỉ có thể dùng để lừa gạt những người ngộ đạo tới mù quáng mà thôi. Kiếp trước, kiếp này, vốn đã là hai nhân sinh hoàn toàn khác nhau. Nhưng Bùi Kiều thì lại khác, bởi vì hắn đã kế thừa một bộ phận trí nhớ và cả thực lực của kiếp trước, mà bây giờ hắn thậm chí còn thừa kế cả vị hôn thê... Thế này là thế quái nào đây chứ?

Mà đồng thời, sự thân thiết và ưa thích của Schnau đối với hắn cũng thật sự xuất phát từ nội tâm, không hề vì hắn là một người xa lạ, hay nói là một

người thân đã chuyển thể mà có phần câu nệ. Mỗi khi ở một mình cùng hân, cô giống như đứa trẻ về tới nhà, làm việc cũng làm nũng hân, ăn cơm muốn hân đút, ngủ thậm chí muốn ôm hân, chuyện này làm Bùi Kiều thật không biết nói gì. Hân có cảm giác mình đột nhiên lớn hơn mười mấy tuổi, lúc này đang toàn tâm toàn ý chăm lo cho một cô con gái nhỏ.

Với tâm trạng khó hình dung như vậy, Bùi Kiều bước ra khỏi căn nhà mình đang trú ngụ. Lúc này là khoảng ba giờ sáng, đúng là thời điểm yên tĩnh nhất và cũng là đen tối nhất của một ngày. Mặt khác thì lúc này cũng đã không còn nguồn cung cấp điện, thế nên trong thị trấn càng tối đen, chỉ có tại quảng trường cách đó không xa, ở đó có hơn hai mươi ánh đuốc di động qua lại, hân là những thành viên của đoàn nạn dân có nhiệm vụ tuần tra canh gác.

Tình cảnh đập vào mắt Bùi Kiều chính là như vậy. Và cũng nhờ cái màn đen kịt tĩnh lặng ấy, khiến cho tâm trạng đang có phần bức dọc vì không tài nào nhớ nổi cảnh trong mơ của hân dần dần bình tĩnh trở lại. Đang lúc hân có ý định đi tới khu trại xem xét một chút thì bỗng từ phía xa tít nơi lối vào của thị trấn, từ những ánh đuốc của người tuần tra chợt vang lên tiếng còi báo động dồn dập, ngay lập tức hoàn toàn đánh tan sự tĩnh lặng lúc rạng sáng. Từ nơi cắm trại trên quảng trường của đoàn người lập tức vang lên những tiếng la hét ầm ĩ.

“Có U Linh đột kích ư?”

Bùi Kiều cũng kinh hãi, tiếng còi này chính là thủ đoạn tự bảo vệ của dân chúng. Tuy nói nhờ có bọn Bùi Kiều tồn tại nên dân chúng không phải lo lắng U Linh tấn công, nhưng vẫn khó đảm bảo rằng sẽ không có U Linh âm thầm len vào thị trấn hút sinh mệnh người sống, thế nên mới có những tiểu đội thay phiên làm nhiệm vụ tuần tra cả đêm, một khi phát hiện U Linh thì sẽ lập tức thổi còi báo động. Đó cũng là chuyện duy nhất mà người bình thường có thể làm được.

Tốc độ phản ứng của Bùi Kiều cũng không hề chậm, tiếng còi còn chưa vang lên được quá vài giây thì hân đã tiến vào trạng thái thiêu đốt Năng Lượng Tiêu Chuẩn rồi vọt tới khoảng cách mấy ngàn mét. Nếu là trước khi bị vây trong ảo giới Atlantis thì hân thậm chí không dám nghĩ tới việc làm được như vậy, thậm chí cả Cung Diệp Vũ cũng không làm được! Nếu chỉ thiêu đốt Năng Lượng Tiêu Chuẩn, mà không thiêu đốt chấp niệm thì đây là chuyện tuyệt đối không thể nào làm được.

Nhưng sau khi trở về từ ảo giới, Bùi Kiều lúc này đã không còn như trước kia nữa. Đồng thời thực lực tăng mạnh thì còn thừa kế được một bộ phận kinh nghiệm chiến đấu và năng lực chiến đấu của kiếp trước, giúp cho hân giờ phút này đã đạt tới giới hạn của Chân Ma cấp, có thể nói rằng đã bước đầu có được thực lực Ma Vương cấp. Mà thực tế thì Ma Vương cấp và Chân ma cấp đã là hai loại sinh vật hoàn toàn khác nhau, như lời Schnau thì nếu Chân ma cấp là quỷ quái, hồn phách, linh hồn thì Ma Vương cấp phải là thánh hồn, ma hồn! Đó là một loại chuyển biến về mặt cấp độ, giống như tiến hóa từ côn trùng thành sinh vật máu nóng vậy, cấp độ, đẳng cấp, cảnh giới hoàn toàn tăng lên, đã không còn giống như Nhập Ma, Chân Ma mà là một loại sinh vật khác rồi.

Ma Vương cấp mạnh mẽ tới mức nào, bản thân Bùi Kiều hiểu rất rõ, từ Rồng Bầu Trời không hoàn chỉnh, Thần Chiến Binh tại Đảo Phục Sinh cho tới hợp thể quỷ quái tại trung tâm ảo giới Atlantis, rồi như lúc này là Cung Diệp Vũ và chính bản thân hân. Có thể nói, thực lực của Ma Vương cấp thật đúng là không kém gì người tu chân, tu tiên trong truyền thuyết, chỉ cần có Thiên Sinh Vũ Khí mạnh mẽ và phù hợp thì dời núi lấp biển là chuyện hoàn toàn có thể!

Bằng chính sự mạnh mẽ đó, Bùi Kiều đã vọt qua hơn mười kilomet, cơ thể như hóa thành một luồng điện màu bạc, trong thoáng chốc đã lách mình đi tới lối vào của thị trấn. Thế nhưng sau khi tới nơi thì hân lại không thấy cảnh tượng một đàn U Linh tràn tới, cũng không xuất hiện các loại U Linh biến dị trong truyền thuyết mà là một đám dân chạy nạn chừng mấy ngàn người...

Đúng vậy, đó đúng là một đám dân chạy nạn. Đám người kia còn chật vật hơn nhiều so với bảy trăm người lúc gặp bọn Bùi Kiều. Những người này nhìn rất gầy gò, cả một đám nhìn như những bộ xương biết đi, quần áo toàn thân dường như chỗ nào cũng rách nát, mà hơn nữa là những người này thân đầy đất cát, giống như vừa chui ra từ trong bao cát vậy. Mấy ngàn người này có vẻ như cũng là một đám người sống sót càng đông đảo hơn, có điều là họ dường như cũng gặp phải cảnh ngộ còn thê thảm hơn bảy trăm người nhiều. Tuy vậy thì có một điều làm cho Bùi Kiều lấy làm lạ, đó là trong số những người này thì số lượng phụ nữ, trẻ em và người già dường như lại chiếm nhiều hơn một chút, điều đó khiến cho Bùi Kiều cảm thấy kỳ lạ.

Thế nhưng càng làm cho người ta giật mình hơn là tuy Bùi Kiều chạy tới với uy thế lớn như vậy, nhưng đám dân chạy nạn trước mặt này lại không tỏ vẻ sợ hãi chút nào, ngược lại, trên mặt tất cả bọn họ là vẻ vui mừng tốt độ, dường như mới thấy được cứu tinh vậy. Lập tức, có người hô hoán: “Trời ạ, ở đây cũng có linh hồn giả! Tốt quá, chúng ta sống rồi!”

“A! Là linh hồn giả! Thật đúng là linh hồn giả rồi!”

“Mọi người, chúng ta được cứu rồi! Nhanh chạy vào trong thị trấn đi!”

Đám người kia chẳng những không kinh sợ mà còn mừng rỡ, lập tức vất chân lên cổ chạy thẳng về hướng trong thị trấn, thậm chí còn đẩy dạt cả Bùi Kiều và hơn hai mươi người của đội tuần tra sang một bên. Bùi Kiều cũng cảm thấy khó hiểu, hân liền vươn tay tóm lại một tên thanh niên đang chạy qua rồi hỏi: “Chuyện gì thế này? Mà làm sao các người biết ta là linh hồn giả?”

Tên thanh niên kia vội vàng tránh đi nhưng lại không tránh ra được, thế nên chỉ đành nói vội: “Ba vị linh hồn bảo vệ chúng tôi đang bị lượng lớn U Linh vây lấy. Ngài nếu có đồng bọn thì nhanh cùng tới giúp đi!”

Bùi Kiều nghe vậy thì đã hiểu đầu đuôi, xem ra lúc trước mấy ngàn người này đã gặp được linh hồn của tổ chức linh hồn, thế nên lúc bọn họ nhìn thấy Bùi Kiều mới không thấy kinh ngạc, hơn nữa là ba tên linh hồn này còn đang ở lại phía sau chống trả U Linh... Thế thì thật là lạ! Theo như thực lực của linh hồn mà nói, dù là linh hồn của người mới từ vong vài tháng, chỉ cần đã thoát khỏi tội nghiệt, bản thân đã vững chắc, biết cách thiêu đốt Năng Lượng Tiêu Chuẩn, vậy thì dù không có Thiên Sinh Vũ Khí cũng chắc chắn không cần phải e ngại U Linh, lấy một đánh trăm là hoàn toàn bình thường. Mà đối với những linh hồn đã từ vong lâu năm thì càng có thể tùy ý tàn sát U Linh. Thế thì vì sao mà dù có tới ba tên linh hồn mà bọn hân vẫn bị bảy U Linh quần lấy?

Chẳng lẽ... Chẳng lẽ là U Linh biến dị?

Bạn đang đọc truyện *Tử Vong Khai Đoan* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Q.6 - Chương 12: Kẻ Phản Nghịch (2)

Dịch giả: Shun

Bùi Kiều suy nghĩ cẩn thận một hồi rồi thả tên thanh niên kia xuống đất, sau đó liền nói với hơn hai mươi người làm nhiệm vụ tuần tra: “Các người đi tìm sáu người thủ lĩnh, nói bọn họ sắp xếp chỗ ăn ở cho mấy nghìn người này đi. Nhìn bộ dạng của họ thì hẳn là đã đói rét nhiều ngày, giờ phải cho họ được ăn uống ngủ nghỉ thật tốt một bữa. Nhưng nhớ là đừng để ăn quá no, nếu không cũng sẽ gây ra chết người. Cứ như vậy đi! Tiếp tục tuần tra, nếu thấy có U Linh xuất hiện thì lập tức thổi còi báo động, bọn Cung Diệp Vũ nghe được tự khắc sẽ đến xử lý.”

Nói xong, chân Bùi Kiều đạp mạnh, bật người nhảy lên cao tới mấy mét, một tiếng rít bén nhọn vang lên, hắn đã hóa thành một luồng lôi điện màu bạc bay đi, lao về phía mà mấy nghìn người này từ đó chạy tới. Bùi Kiều dùng một tốc độ cực nhanh lao đi, ước chừng chỉ sau khoảng vài phút, hắn đã bay tới trước một ‘biển’ U Linh. Đó quả thực là một đám đông như biển, số lượng ước chừng phải tới hơn mười nghìn, đông nghịt, chen chúc hầu như che kín cả đường cao tốc. Thế còn chưa hết, bên trong đàn này còn có hai con U Linh khổng lồ có hình thái dị thường.

Cơ thể hai con U Linh này liên tục tỏa ra một thứ ánh sáng lạnh lẽo và u ám như thể lân quang, nhìn rất giống với lửa ma chọi thường xuất hiện tại những khu nghĩa địa. Hơn nữa là về ngoài của hai con U Linh này cũng rất khác so với bọn U Linh thông thường. Những con U Linh khác tuy rằng sẽ biến hóa hình dạng liên tục, hơn nữa sẽ thường xuyên biến thành bộ xương, xác thối các loại, nhưng về cơ bản thì chúng vẫn mang hình thái như con người. Thế nhưng hai con U Linh khổng lồ này lại có hình dạng giống như cục thịt khổng lồ.

Hai con U Linh này thoát nhìn vô cùng giống thực thể, chúng không hề có vẻ hư ảo như U Linh bình thường mà lại cho người ta cảm giác như vật chất thật sự. Hơn nữa hai con U Linh này còn vô cùng to lớn, mỗi con đều có kích thước tới mấy trăm mét, hình dạng thì giống như một cục thịt khổng lồ, trên bề mặt nổi đầy những mặt và chân tay người, giống như là một đồng lớn U Linh bị nén chặt cứng vào một chỗ vậy. Nhưng đó vẫn chưa phải là điểm mấu chốt, nếu là người bình thường nhìn vào thì sẽ tự động cảm nhận được luồng áp lực âm u rất khủng bố, còn khi Bùi Kiều quan sát thì hắn lại phát hiện ra hai con U Linh này có ‘hồn’!

Như lúc trước đã từng nói, U Linh thật ra chỉ là ‘linh’(năng lượng tiêu chuẩn) còn lại biến dị, ngưng tụ sau khi ‘hồn’(chấp niệm) bị rút ra. Chính vì thế nên chúng mới đi tấn công tất cả những sinh vật có ‘hồn’ và yếu ớt tới mức không chịu nổi một đòn. Thế nhưng hai ‘khối’ U Linh khổng lồ trước mặt này lại có được ‘hồn’ – cũng tức là nó có đầy đủ cả chấp niệm và năng lượng tiêu chuẩn. Thế có nghĩa hai thứ này đã không còn đơn giản chỉ là U Linh nữa, mà đã là dạng tồn tại giống như linh hồn con người hay quý quái vậy!

Hơn nữa, hai con U Linh biến dị này còn rất mạnh mẽ! Nếu chỉ tính tới chấp niệm và năng lượng tiêu chuẩn thì hai con U Linh này ít nhất cũng phải đạt tới đẳng cấp của Chân Ma, chỉ có điều là chúng không có trường khí thể thôi. Hoặc cũng có thể nói rằng loại tồn tại như U Linh không có năng lực ngưng tụ ra trường khí thể, trừ khi trong cái tập hợp của vô số U Linh đó, bỗng xuất hiện một con có ý thức vô cùng mạnh mẽ, áp đảo số còn lại và chiếm thế chủ đạo, vậy thì nó mới có thể ngưng tụ ra được trường khí thể.

Nhưng chỉ vậy thôi thì cũng đã vô cùng đáng sợ rồi. Mặc dù không có trường khí thể nhưng chấp niệm và năng lượng tiêu chuẩn của nó lại vô cùng mạnh, thậm chí còn mạnh hơn cả quý quái Chân Ma cấp thông thường. Tuy vì không có tinh thần và ý chí (hoặc tư tưởng tà ác và tội nghiệt) nên không thể có động ra được trường khí thể nhưng chỉ cần dùng sức thôi thì dưới Chân Ma cấp cũng đã không phải đối thủ của nó.

Ở giữa vòng vây của hai ‘khối’ U Linh biến dị khổng lồ và vô số U Linh bình thường là ba tên linh hồn. Mà ba tên linh hồn này nhìn có vẻ cũng không phải là dạng tay mơ hay người mới, bọn họ là những linh hồn lão luyện nắm giữ thuần thực Thiên Sinh Vũ Khí, ba người dựa lưng vào nhau chém giết U Linh, kéo dài chống cự. Nhưng có điều khiến cho Bùi Kiều cảm thấy lạ là bọn U Linh bình thường vốn yếu ớt thì lúc này, dường như vì sự có mặt của hai con U Linh biến dị mà mạnh mẽ và vững chắc hơn rất nhiều, chúng thể mà lại không hề sợ sóng linh hồn mạnh mẽ của mấy linh hồn kia. Thậm chí, nếu bị Thiên Sinh Vũ Khí ảnh hưởng nhưng nếu không bị đánh trúng trực tiếp thì chúng cũng sẽ không tiêu tan mà chỉ bị thương một chút thôi. Trong biển U Linh đông nghịt hơn mười nghìn con này, bất cứ con nào cũng đều như vậy, lại thêm ở phía ngoài có hai con biến dị cấp độ Chân Ma nhìn chăm chăm, thế nên ba tên linh hồn này có thể nói là sắp lãnh ít dữ nhiều rồi.

Mất thấy tình hình đã rất nguy cấp, Bùi Kiều cũng không kịp nhìn kỹ. Từ đằng xa, hắn liền rống lớn lên một tiếng. Bùi Kiều chẳng phải là ba tên linh hồn trước mặt kia, hắn là cường giả đã đạt tới Nửa Bước Ma Vương, sóng linh hồn phát tán ra hùng hậu vô cùng, không thua kém chút nào đòn tấn công bằng Thiên Sinh Vũ Khí của ba tên linh hồn kia. Chỉ một tiếng rống từ xa, hơn nghìn con U Linh gần Bùi Kiều nhất lập tức như bị axit mạnh gọi trúng, rít lên những tiếng the thé quái dị rồi tan rã biến mất. Hai con U Linh biến dị khổng lồ dường như cũng cảm thấy nguy hiểm, chúng nhao nhao phát ra đủ loại thanh âm như rên rỉ, như gào thét, đám chân tay lúc nhúc cắm trên khối thịt của chúng nó khua lên loạn xạ, những cái miệng trên các khuôn mặt thì ngoác ra hàm răng nhọn lồm chồm. Chỉ ít giây sau, cả cơ thể chúng đã nổi đầy tới mấy nghìn cái miệng đầy răng sắc nhọn, hình tượng khủng bố dữ tợn tới mức khó hình dung.

Thế nhưng Bùi Kiều căn bản lại chẳng để chuyện đó trong lòng. Hắn giờ đây đã có thể không thèm để ý tới bất cứ loại quý quái nào chưa tới Chân Ma cấp, dù hai con U Linh biến dị kia có chấp niệm mạnh tới đâu đi nữa, nhưng không tới Chân Ma, không có trường khí thể thì chẳng qua cũng chỉ là

chuyện một, hai đòn mà thôi. Thế nên hắn cũng chẳng thèm nghĩ nhiều, tia sáng trắng lóe lên trong mắt rồi một thanh kiếm ánh sáng đã xuất hiện trong tay, tiếp theo liền tiện tay chém vào không gian một cái. Lập tức, gần trăm con U Linh tại hướng hắn chém vào không kịp kêu một tiếng đã tan rã, hóa thành hư vô và còn có mấy trăm con U Linh ở xung quanh dường như bị dính phải một thứ gì đó ăn mòn, lúc này cũng đang từ từ tiêu tan.

Uy thế như vậy, thực lực như vậy, quả thực là quá mức hãi người, khiến cho ba tên linh hồn kia thấy được thì đều thoáng chốc giật mình kinh sợ. Đột nhiên, người nữ giới duy nhất trong ba tên linh hồn đó kêu lớn: “Là Bùi Kiều! Là Cao Đăng Trách Thoát Giả Bùi Kiều của Trung Quốc! Hắn là cường giả Chân Ma cấp! Chúng ta được cứu rồi! Mọi người, chúng ta được cứu rồi!” Vừa hết, cô gái đó vừa vui mừng tới phát khóc.

Hai người còn lại đầu tiên là ngây ra, sau đó cũng đều hoàn hồn ảm đạm. Lúc này viện quân hùng mạnh đã tới, không còn phải đơn độc chiến đấu, cũng không còn bị dồn vào đường cùng, thế nên lúc này bọn họ chiến đấu lại khác hẳn vừa rồi. Không cần giữ sức nữa, mỗi chiêu đều dồn Năng Lượng Tiêu Chuẩn để triển khai ra sức mạnh lớn nhất, một đòn cũng đủ giết chết mấy chục con U Linh, uy thế cũng khá kinh người. Dần dần, ba người bọn họ từ từ tới được gần Bùi Kiều.

Thấy tình hình như vậy, hai con U Linh biến dị kia dường như bắt đầu cuồng lên, chúng gào lên ảm ỉ rồi hai thân thể khổng lồ trôi nổi bồng bềnh từ hai bên trái phải áp tới Bùi Kiều. Giọng nữ lúc trước cất tiếng vội hét lớn: “Cẩn thận, Bùi Kiều! Thứ U Linh biến dị này có thể làm nhiễu loạn tư tưởng! Đừng để cho chúng áp sát!”

Thật ra dù cô gái kia không nói thì Bùi Kiều cũng đã cảm nhận được năng lực làm nhiễu loạn tinh thần của thứ U Linh biến dị này. Đó là một loại âm thanh giống như có vô số người thì thầm, thì non, thì rì bên tai, cùng với đó là những cảm giác buồn nôn, tư tưởng và cảm nhận của rất nhiều người. Cảm giác đó, giống như đột nhiên có vô số người chết bị nhét vào trong đầu mình, hơn nữa những người này đều là bị chính hắn rút mất hồn nên đã tự sát hoặc bị chính tay hắn giết chết. Điều đó khiến cho trong một thoáng chốc, Bùi Kiều như chợt mất đi cảm nhận, tình cảm, tâm linh và thậm chí là cả ý chí của mình, như thể bản thân đã trở nên trống rỗng không còn lại gì, loại cảm giác trống rỗng này khó chịu tới mức làm hắn muốn giết chết chính mình.

Cũng may là loại cảm giác đó tới nhanh nhưng đi còn nhanh hơn, dường như chỉ diễn ra trong một chớp mắt, kéo dài không tới một giây. Có lẽ cũng bởi vì giờ đây thực lực của Bùi Kiều đã quá mạnh, thứ U Linh biến dị kia dù muốn cũng chẳng thể ảnh hưởng được tới hắn. Hơn thế nữa, hắn đã là cường giả Chân Ma cấp từ lâu, niềm tin của bản thân đã ngưng tụ vào trường khí thể, bản tâm vững chắc vô cùng, không thể bị bề gãy, không thể sòn phai, thứ thủ đoạn làm ô nhiễm tinh thần này sao đủ sức làm dao động ‘tâm’ của hắn? Hắn trúng chiêu chỉ là vì có một thoáng mất tập trung, không đề phòng mà thôi! Bùi Kiều cười lạnh lùng một tiếng, tập trung tư tưởng rồi chỉ thấy ánh điện quang màu bạc chói mắt bùng lên từ tay trái không cầm kiếm của hắn.

Trong trận đại chiến với con quỷ quái hợp thể Ma Vương cấp lúc trước, nhờ vào vận mệnh kỳ lạ mà Bùi Kiều đã có được trí nhớ của kiếp trước, đồng thời cũng cảm nhận được sức chiến đấu và kỹ xảo vận dụng kinh khủng của kiếp trước. Ví dụ như chiêu Vô Hạn Chiến Chế dùng để đánh chết con quỷ quái hợp thể Ma Vương cấp kia, sức phá hoại của nó có thể nói là lớn tới khó mà tưởng tượng nổi. Sau này khi đã phân tích và chia nhỏ Vô Hạn Chiến Chế, hắn đã tìm hiểu được vài loại kỹ năng có thể áp dụng được tại Chân Ma cấp và cả Ma Vương cấp.

Chẳng qua là sau trận chiến ấy, Bùi Kiều vẫn luôn không có thời gian và đối thủ thích hợp để thí nghiệm những kỹ xảo chiến đấu này. Lúc này đây, hai con U Linh biến dị kia lại dám giờ trò, định làm ô nhiễm tinh thần của mình nên hắn cũng đã không có ý định nương tay nữa. Tay trái của hắn ngưng tụ Năng Lượng Tiêu Chuẩn rồi chuyển hóa thành dòng điện màu bạc. Đồng thời, dòng điện bạc này lại chuyển động xoay quanh ngón tay hắn theo hình xoắn ốc, mà ngón tay ấy lại dường như vung vẩy theo một tiết tấu, nhịp điệu nào đó. Chỉ sau không tới một, hai giây, dòng lõi điện màu bạc kia đã ngưng tụ thành một cây búa lớn màu bạc, xung quanh nó có dòng hồ quang điện màu bạc xẹt qua lấp lóe, chói mắt.

“Mjolnir!”

Bùi Kiều cũng không nhìn kỹ cây búa sét đỏ mà lập tức ném mạnh nó về phía con U Linh biến dị bên trái. Chỉ thấy một tia sáng trắng bạc lóe lên, cây búa lớn bay đi như điện như sét, rồi sau một tiếng vang lớn, đâm thẳng vào con U Linh biến dị khổng lồ. Con U Linh khổng lồ nhìn như uy thế vô cùng, nhưng chỉ vừa mới tiếp xúc thì sấm sét màu bạc từ trên cây búa đã nhẹ nhàng cắt nát mặt ngoài của cơ thể nó giống như dao sắc cắt vào mỡ đông, đơn giản là vừa chém đã đứt. Tiếp theo, cây búa lớn theo thể bay chui sâu vào cơ thể con quái vật khổng lồ, rồi giống như một quả bom lớn ầm ầm phát nổ từ bên trong. Nếu có gì khác với bom bình thường thì là ở chỗ vụ nổ không sinh ra lửa mà điện sét! Sau một hồi ầm ầm không dứt thì con U Linh khổng lồ kia đã bốc hơi tại vị trí của nó trước đó, ở đó chỉ còn lại một đám Thiên Sinh Vũ Khí phát sáng rực rỡ.

Hoàn thành một đòn ném búa kia chỉ mất vài giây mà thôi. Sau đó Bùi Kiều cũng chẳng thèm để ý xem chuyện gì sẽ xảy ra với khi con U Linh biến dị bị đánh trúng, hắn thậm chí thu luôn Thiên Sinh Vũ Khí của mình vào trong mắt. Tiếp theo, tay phải hắn cũng lóe lên ánh điện quang chớp nháy, đồng thời ngón tay như đang kết thủ ấn hay múa may theo một tư thế huyền diệu nào đó. Động tác kia cực nhanh, trong nháy mắt như vẽ ra hơn mười cái ký hiệu kỳ lạ nào đó bay xung quanh ngón tay. Dần dần, những ký hiệu lõi điện này bắt đầu ngưng tụ và trở nên rõ ràng, trở thành một thanh kiếm lớn trong tay hắn.

“Tyrfing!” Thanh kiếm lớn này có vẻ ngoài rất bình thường, thân kiếm có màu ngăm đen. Bùi Kiều đưa cao thanh kiếm rồi hướng về phía con U Linh biến dị còn lại chém xuống. Xẹt một tiếng vang dội, giống như tiếng kiếm sắc chém rách vải vang lên. Ba tên linh hồn kia vẫn còn đang kinh hãi vì sức công phá của một búa vừa rồi, nhưng giờ phút này họ chỉ thấy sau khi chém xuống một nhát vào hư không thì thanh kiếm lớn kia lại từ từ tiêu tan mất, còn con U Linh biến dị kia thì vẫn còn nguyên không mấy may sứt mẻ, chỉ có điều là nó không đề xuống mà đã ngừng lại giữa không trung.

“Ha ha!”

Bùi Kiều nhìn con U Linh biến dị đó một hồi rồi bỗng bật cười, khi tiếng cười của hắn vang lên thì từ chính giữa của con U Linh đó, cơ thể nó từ từ bị tách ra làm hai nửa, chỗ tách ra phẳng nhẵn như mặt gương. Không phải! Không phải con U Linh này bị cắt làm hai mà là không gian đã bị chia cắt đứt! Với trung tâm là con U Linh này, tầng tầng nếp uốn không gian xuất hiện tỏa ra. Trên đường nó đi qua, mặt đất nứt vỡ, cây cối gãy lìa, thậm chí một khu đồi núi nhỏ cách đó khá xa cũng bị cắt ngang bởi một cái rãnh rộng khoảng nửa mét, vết cắt đó kéo dài tới mấy chục kilomet. Uy lực của đòn Tyrfing này quả thật vô cùng, vô cùng đáng sợ!

(Xem ra trong Killing 3000... À, Vô Hạn Chiến Chế chứ! Xem ra chiêu thức trong số đó cũng có cái mạnh cái yếu khác nhau. Đòn Tyrfing này phải có thực lực Ma Vương cấp mới có thể phát huy ra được uy lực thật sự, nhưng chỉ như hiện tại cũng đã vượt xa Mjolnir rất nhiều. Xem ra phỏng đoán của ta là chính xác...)

Thật ra thì từ khi kế thừa được những kỹ xảo chiến đấu của kiếp trước chiến, Bùi Kiều đã bỏ công tiến hành hành thu nạp và lý giải chúng, bởi nếu không vậy thì những kỹ xảo đó cũng vẫn sẽ chỉ là đồ của người khác mà phải thử thật sự của hắn. Trong quá trình nghiên cứu đó, Bùi Kiều đã phát hiện ra được cơ chế vận hành của Vô Hạn Chiến Chế - chiêu thức mạnh nhất của kiếp trước. Đó thực ra chính là tổng hợp hơn mười loại chiêu thức có các công hiệu riêng và mạnh nhất lại với nhau, sau đó dùng một phương thức đặc biệt để đánh ra theo một nhịp điệu nào đó, từ đó khiến cho uy lực của từng chiêu thức đơn lẻ tăng nhiều. Đó chính là Vô Hạn Chiến Chế!

(Nói cách khác, nếu như ta có thể loại bỏ những chiêu thức và kỹ năng yếu trong đó rồi thay bằng những kỹ năng mới mạnh hơn, vậy uy lực của Vô Hạn Chiến Chế sẽ tiếp tục tăng lên hả?)

Bùi Kiều nghĩ tới đây thì chợt bật cười khổ. Đầu tiên chưa nói tới việc hắn có chiêu thức nào thực sự mạnh hay không, chỉ xét về cái Vô Hạn Chiến Chế và những chiêu thức tinh tế, kỳ diệu của nó thôi đã, đó không phải là những thứ mà người trần mắt thịt có thể lĩnh ngộ ra được. Odin! Đó là thần tối cao trong thần thoại Bắc Âu, là chiến thần, chiến thần tối cao! Đó là những chiêu thức được chiến thần tối cao sáng tạo nên, muốn tạo ra những chiêu thức mạnh hơn như vậy thì ít nhất cũng phải trở thành nhân vật ngang cấp như vậy mới có thể làm được! Thế nên, tuy Vô Hạn Chiến Chế có tính linh hoạt rất cao nhưng với hắn hiện tại, có thể nói là không thể sửa đổi. Có lẽ Từ Lô Đạo Pháp của Cung Diệp Vũ là kỹ năng có thể gia nhập Vô Hạn Chiến Chế, nhưng Bùi Kiều không thể lĩnh ngộ được thứ đó, thế nên không cần phải nghĩ tới...

(Lại nói tiếp, theo lý thuyết thì trường khí thể của ta có thể bao dung tất cả. Tuy hiện tại còn hơi nhỏ yếu, nhưng nếu sau này ra hoàn toàn bước vào Ma Vương cấp, thành tựu thánh hồn, khi đó thì bất kỳ loại kỹ xảo chiến đấu, phương thức chiến đấu, thậm chí là chiêu thức, chỉ cần nhìn vài lần hoặc tự thể nghiệm thì sẽ có thể hiểu rõ được nguyên lý và cơ chế vận hành của nó. Khi ấy có lẽ sẽ có thể tiếp tục hoàn thiện Vô Hạn Chiến Chế.)

Sau khi đánh ra một kiếm kia, chính bản thân Bùi Kiều cũng khiếp sợ vì uy lực kinh khủng của nó, vì vậy mà hắn đứng ngây ra trầm tư hồi lâu. Đám U Linh còn lại trên chiến trường lúc này đã chưa tới mấy nghìn, vì lúc này hai con U Linh biến dị đã chết nên chúng cũng mất đi khả năng kháng lại sóng linh hồn. Không cần tới Bùi Kiều, ba tên linh hồn kia đã tỉnh táo lại rồi bắt đầu ngoác miệng gào rống, sau mấy tiếng rống lớn thì trong số hơn một nghìn con U Linh còn lại, phần thì tiêu tan mất, phần thì bỏ chạy. Chỉ sau một lát, trên đường cao tốc đã không còn bóng dáng con U Linh nào nữa.

Bùi Kiều cũng bị mấy tiếng gào lớn đó làm cho bừng tỉnh, hắn nhìn về phía ba tên linh hồn kia. Ba người rõ ràng là đang vô cùng phấn kích, cái cảm giác ‘tìm được đường sống trong cõi chết’ quả thực không phải điều người ngoài có thể hiểu hết được. Cô gái lúc trước hô gọi tên Bùi Kiều vội vàng chạy tới trước, cô nói với vẻ xúc động mạnh: “Là tiên sinh Bùi Kiều phải không? Đúng rồi, quả đúng là tiên sinh Bùi Kiều rồi! Anh không chết trong chiến dịch Đảo Phục Sinh à? Đúng rồi, nếu anh không chết thì Cung Diệp Vũ đi cùng với anh sao rồi? Hắn cũng vẫn còn sống phải không?”

Bùi Kiều nhìn kỹ cô gái này, đó là một người đẹp với mái tóc vàng cắt ngắn, tuổi ước chừng khoảng hơn hai mươi, bộ dạng khéo léo hoạt bát, rất có phẩm chất của những thành phần tinh anh trong các công ty lớn. Đáng tiếc là hiện tại mặt mũi cô đầy bụi đất, cả người trên dưới lại đầy vết thương nên thoạt nhìn có phần khá thảm.

Người đẹp tóc vàng thấy Bùi Kiều nhìn mình với vẻ ngỡ ngàng thì vội nói: “Tôi là một thành viên trong đoàn đội của Johnan đây! Johnan và David ấy!”

Bùi Kiều nghe vậy thì lập tức nhớ ra. Hai người vừa được nhắc tới là người hắn đã quen biết tại Nam Bắc Chiến Trường. Lần ấy hắn đã cùng với hai đoàn đội khác cùng kẻ vai chiến đấu, Johnan là thủ lĩnh của một trong hai đoàn đội ấy. Gã đó là một tên thanh niên điển trai, hình như là thuộc dòng dõi quý tộc lớn của nước Anh. Ấn tượng của Bùi Kiều với người này cũng rất tốt, anh ta không hề có cái vẻ khinh người của đám quý tộc lắm tiền, mà trái lại, là một quý ông lịch sự, lễ nghĩa ôn hòa. Không ngờ lúc này lại gặp được một thành viên trong đoàn đội của anh ta ở đây.

Bùi Kiều gật đầu đáp: “Tôi nhớ rồi. Thế... Johnan đâu? Đới trưởng của cô đâu?”

Người đẹp tóc vàng nghe thế thì vẻ mặt liền trở nên rất buồn bã. Cô đưa tay lên vuốt về lọn tóc ngắn của mình một hồi rồi nói: “Trong trận chiến vây quét lần thứ hai cả chính phủ, đoàn đội của tôi đã bị lạc mất nhau. Sau đó mặc dù tôi có nghe ngóng nhiều nhưng không có tin tức gì. Sợ là họ đã lãnh ít dữ nhiều.”

“Trận chiến vây quét lần thứ hai của chính phủ?” Bùi Kiều khẽ nhắm lại mấy chữ này, sau đó hắn mới hừ một tiếng lạnh lùng rồi nói: “Xem ra đã có rất nhiều chuyện xảy ra trong khi bọn ta mất tích. Được rồi, hiện tại nguy hiểm trước mắt đã qua, chúng ta hãy tới thị trấn nhỏ phía trước nghỉ ngơi, hồi phục một chút. Sau đó các người hãy nói lại kỹ càng cho bọn ta biết về những gì đã diễn ra sau trận đánh ở Đảo Phục Sinh nhé.”

Không ngờ ba người kia lại chợt có vẻ cực kỳ hoảng sợ. Một người đàn ông trung niên trong số đó vội vàng nói: “Không được rồi! Mới vừa rồi anh đã sử dụng lực lượng từ cấp Chân Ma trở lên. Máy dò kẻ phản nghịch của chính phủ thế giới sẽ rất nhanh chóng dò ra được vị trí của chúng ta. Chúng ta phải dẫn dắt chúng chạy khỏi đây thật nhanh! Phải nhanh lên! Thiết bị bay của bọn chúng có tốc độ rất cao đấy!”

“Máy dò kẻ phản nghịch?” Bùi Kiều sững sờ rồi hỏi lại với vẻ quái lạ.

Người đẹp tóc vàng vội giải thích: “Chính phủ thế giới đã tuyên bố rằng tất cả chúng ta đều là những kẻ phản nghịch. Còn cái ‘máy dò kẻ phản nghịch’ kia là một thiết bị có thể dò ra được những vụ chấn động năng lượng có cấp độ từ Chân Ma trở lên. Thế nên chúng ta phải nhanh chạy khỏi đây thôi!”

Về mặt Bùi Kiều càng lúc càng trở nên lạnh lẽo. Hắn ngừng đầu nhìn lên bầu trời. Giờ phút này là thời khắc trước bình minh, mặt trăng đã lặn khiến cho sắc trời trở nên cực kỳ đen tối nhưng đó cũng là dấu hiệu báo trước mặt trời sắp ló rạng. Bùi Kiều rồi đi ánh mắt, nhìn về phía ba người kia nói: “Vậy thì càng tốt. Cứ để bọn chúng tới đây đi. Kẻ phản nghịch à? Vậy cũng rất tốt... Từ trận chiến tại Đảo Phục Sinh thì chúng ta cũng đã hoàn toàn tuyên chiến với chính phủ thế giới rồi!”

“Một lát nữa chúng ta sẽ nói cho bọn chúng rõ: chúng ta... đã trở về!”

Bạn đang đọc truyện *Tử Vong Khai Đoan* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Q.6 - Chương 13: Quân Đội Linh Hồn (1)

Dịch giả: Shun

Lực lượng linh hồn đã tổn thất vô cùng nghiêm trọng! Trong trận chiến với tổ chức Đới Cánh Sa Đoạ, lượng người tử vong đã lên tới hơn 60%, hơn nửa hai cường giả Chân Ma cấp của Trung Quốc cũng đã ngã xuống trong trận chiến ấy. Tất nhiên, đó là những gì mà chính phủ thế giới đã công bố.

“Sau đó, chính phủ thế giới bắt đầu thu mua hoặc thậm chí tịch thu quy mô lớn Thiên Sinh Vũ Khí của các tổ chức linh hồn. Đương nhiên, việc này đã vấp phải sự chống đối mạnh mẽ của giới linh hồn. Về sau, không hiểu vì sao mà tình thế càng lúc càng có trở nên nghiêm trọng, trong các chính phủ bắt đầu xuất hiện những quan điểm rất cay độc về linh hồn chúng ta. Bọn họ nói chúng ta đã dần dần mất đi bản tính của con người, sẽ trở nên giống như quỷ quái hoặc trực tiếp đổ vạ chuyện dơ bẩn nào đó lên đầu chúng ta, vu oan cho chúng ta những hành động do đám Kê Sa Đoạ gây ra. Lúc đó chúng ta đã bắt đầu cảm thấy dường như có gì đó không bình thường, nhưng lãnh đạo của các tổ chức linh hồn lại trấn an rằng đó là vì chính phủ đã tổn thất quá nặng trong trận Đào Phục Sinh nên mới tức tối mà gây sự một chút. Rồi không lâu sau đó, chính phủ thế giới và tổ chức linh hồn đột ngột phản tội danh ‘kẻ phản nghịch’ cho nhiều người trong bọn ta rồi trắng trợn truy bắt. Khi đó chúng ta mới biết, chính phủ thế giới đã muốn ra tay với bọn ta rồi.”

Trong thị trấn, trong một căn phòng của khu nhà cao cấp mà Cung Diệp Vũ ở, ba tên linh hồn kia đang kể lại cho mọi người tình hình của giới linh hồn sau trận chiến tại Đào Phục Sinh. Mà sau khi đã tắm rửa, ăn chút hoa quả, uống chút rượu vang thì vẻ ngoài đã khá hơn rất nhiều, so với cái đáng vẻ ‘kẻ chạy nạn tuyệt vọng’ lúc trước thì giờ nhìn đã ổn hơn gấp trăm lần. Tới lúc này thì trên mặt họ cuối cùng đã có được một chút vẻ thư giãn.

Ba người này, theo thứ tự là người đẹp tóc vàng Lena, người đàn ông trung niên người cao to Nowitzki và cuối cùng là một cậu thanh niên có mái tóc kiêu ngạo gà hippi tên Thomas. Bọn họ đến từ ba đoàn đội khác nhau, đều gặp phải cảnh mất liên lạc với đoàn đội của mình rồi vì vận mệnh đưa đẩy mà lại đi cùng với nhau. Theo như lời họ nói thì ba người họ đã đi cùng nhau được hơn nửa tháng, cũng đã có thể coi là chiến hữu.

Lena nhấp một hớp rượu vang, thờ dãi nói: “Trước kia thì còn đỡ, lúc đó bọn ta còn có thể vô hình, có thể trốn xuống đất, thậm chí là ở ngay trong các tòa nhà, còn có thể bay được, trốn tránh chính phủ đuổi bắt còn khá dễ dàng. Nhưng giờ thì không được nữa rồi, chúng ta càng lúc càng giống như khi còn sống, ngay cả đồ ăn bình thường cũng có thể ăn được, thậm chí cảm nhận được cả hương vị. Có đôi khi cứ nghĩ không biết là sống thì tốt, hay là chết rồi mới tốt đây.”

Cô bé ba mắt Schnau ngồi bên cạnh bỗng bủi môi nói: “Thôi đi, đừng có phàn nàn những thứ vô dụng đó nữa. Chuyện đó rõ ràng là do linh hồn của chính các ngươi kém cỏi đó thôi. Nói tiếp nhanh lên! Ta muốn biết chính phủ của các ngươi đã thực hiện quân đội linh hồn tới mức độ nào rồi.”

Ba gã linh hồn đều có chút kinh ngạc. Bọn họ nhìn chằm chằm về phía con mắt thứ ba trên trán của cô bé, bộ dạng muốn hỏi rồi lại ngại ngùng. Lena có vẻ vẫn là người điềm đạm nhất trong số họ, cô cũng không tức giận mà cười cười nói tiếp: “Lúc ấy, những người mạnh mẽ nhất trong các tổ chức linh hồn: tránh thoát giả, cao đẳng tránh thoát giả và cả cường giả Chân Ma cấp, bọn họ đều cảm thấy sự việc cực kỳ nghiêm trọng, thế nên đã lập tức tụ tập lại để bàn bạc. Nhưng vì giữa các quốc gia với nhau luôn có những tranh chấp và lợi ích, thế nên dù thảo luận nhiều lần nhưng cũng không đưa ra được giải pháp gì cụ thể, chỉ có thể tiếp tục đưa đơn kháng nghị và cảnh thận lên kế hoạch ẩn trốn. Đương nhiên, lúc đó cũng có một đám linh hồn quyết định làm phản chính phủ thế giới. Lúc đó bọn họ quả thật cũng không kiêng nể gì nữa nên đã gây ra một số sự việc khiến người người cảm phẫn. Chính vì vậy mà mối quan hệ giữa chúng ta và chính phủ thế giới càng lúc càng trở nên quyết liệt.”

“Tiếp đó, lại một cuộc họp của đầu não các tổ chức linh hồn trên thế giới được tổ chức. Nhưng hội nghị lần này đã xảy ra biến cố lớn! Dường như trong số chúng ta đã có kẻ về dưới trướng của chính phủ thế giới, vì vậy mà hành tung của chúng ta đã bị chính phủ nắm được. Lúc đó, chính phủ đã phái tới một loại phương tiện bay quái lạ có hình tứ giác, thứ đó có kích thước bằng cỡ một con tàu biển trọng tải khoảng năm nghìn tấn, mà lần tấn công đó có tới sáu phương tiện bay kiểu đó xuất hiện. Từ trong những phương tiện bay đó có rất nhiều những linh hồn bay xuống tấn công chúng ta. Những linh hồn này đều mặc áo giáp, cầm kiếm lớn, búa, thương hoặc cung tên các loại.”

“Những linh hồn này đều vô cùng kỳ quái. Áo giáp của bọn chúng dường như là Thiên Sinh Vũ Khí sản xuất hàng loạt, nhưng nó lại không thể hoàn toàn triệt tiêu được đòn tấn công từ Thiên Sinh Vũ Khí của chúng ta. Còn cả vũ khí của bọn chúng cũng là loại sản xuất hàng loạt, nó có thể gây tổn thương được cho chúng ta nhưng sức mạnh lại không lớn bằng Thiên Sinh Vũ Khí. Thế nhưng tất cả những linh hồn này lại đều là Nhập Ma đỉnh cao, số lượng lại rất nhiều, lúc ấy phải có tới hơn một nghìn linh hồn như vậy đánh ập hội nghị của bọn ta. Lúc ấy những người tham gia hội nghị đều là các đoàn đội ưu tú nhất, cao cấp nhất của giới linh hồn, trong đó có tới ba cường giả Chân Ma cấp, thế nên bọn ta quyết đoán không sợ, lập tức tổ chức phản công lại bọn chúng.”

Nói đến đây thì vẻ sợ hãi ánh lên trong đôi mắt Lena, dường như cô đang phải nhớ lại sự việc gì rất đáng sợ. Một hồi lâu sau, cô mới có thể nói tiếp: “Thế nhưng đám linh hồn đó lại dường như không thể chết. Cho dù chúng ta dùng Thiên Sinh Vũ Khí chém đôi, đâm xuyên, đốt cháy, thậm chí là chém thành mấy đoạn thì bọn chúng cũng có thể hồi phục lại trong thời gian cực ngắn. Chỉ có cách duy nhất là đánh tan hơn nửa cơ thể của chúng trong nháy mắt thì chúng mới hoàn toàn chết đi. Mà sau khi bọn chúng chết đi thì lại lập tức biến thành một đám tội nghiệt, giống y như đám Kê Sa Đoạ vậy. Trận chiến đó, kết thúc bằng việc chúng ta bị đánh bại, một trong số ba cường giả Chân Ma cấp cũng tử trận, hai người còn lại dẫn chúng ta bỏ chạy.”

“Về sau, chúng ta ẩn trốn vào tất cả các thành phố lớn, thông qua đủ mọi con đường mà biết được rằng khi hội nghị của chúng ta bắt đầu thì toàn bộ các tổ chức linh hồn trên thế giới cũng bắt đầu một hành động gọi là ‘đại thanh tẩy’. Tất cả những linh hồn bị nắm giữ hành tung mà không kịp thời chạy trốn thì đều hoặc bị bắt, sau đó biến mất hoặc bị tiêu diệt ngay lúc đó. Cho tới đó, tổ chức linh hồn thật ra đã chỉ còn tồn tại trên danh nghĩa mà thôi! Đó chính là lần vây quét Kê Phán Nghịch lần đầu tiên.”

Bọn Bùi Kiêu, Cung Diệp Vũ nghe đến đó thì sắc mặt đều đã tái nhợt. Tuy rằng cả bọn đã có dự cảm chuyện này từ sớm, nhưng lúc này chính tai nghe được sự thật, bọn họ vẫn không thể dẫn được con phần nộ và bạo ngược bùng lên trong lòng. Có trời mới biết tại sao chính phủ thế giới lại có thể phát rõ đến mức như vậy, đầu tiên là loại bỏ linh hồn – những kẻ là vật cản của kế hoạch quân đội linh hồn, sau đó lại xuống tay với người bình thường, khiến cho cả loài người gần như đã sắp diệt vong! Tất cả những ‘thành quả’ này đều là trò ma quỷ của chính phủ thế giới!

Lena lại uống một hớp lớn rượu vang đỏ, cô lại nói tiếp: “Sau đó, một nhóm người bọn ta đi theo Lam Quyền Thánh Sứ - Nowitz Talon, cùng hắn ẩn nấp khắp nơi để thu thập tin tức, muốn điều tra xem lý do mà chính phủ thế giới làm vậy là gì, đám linh hồn kỳ lạ kia thật sự là thứ gì. Đúng lúc này, trên thế giới bỗng khắp nơi xuất hiện một loại quỷ quái kỳ lạ gọi là U Linh. So với quỷ quái bình thường thì chúng yếu hơn cả trăm nghìn lần, nhưng đối với người sống thì chúng lại thứ khủng bố gấp nhiều lần quỷ quái thông thường. Người sống bị chúng giết vậy mà cũng sẽ biến thành loại U Linh này. Cứ như vậy tích lũy tăng tăng lớp lớp, U Linh giống như những loại virus sinh hóa trong các bộ phim kinh dị. Không phải, còn khủng bố hơn rất nhiều mới đúng! Về sau, khi bọn ta đã hiểu rõ về thứ U Linh này thì cũng hiểu rằng: nếu không có lượng lớn linh hồn ra mặt đối kháng thì loài người chắc chắn sẽ bị diệt sạch bởi thứ U Linh này!”

“Khi ấy chúng ta cho rằng chính phủ thế giới sẽ sớm phát ra lượng lớn thứ linh hồn sản xuất hàng loạt kia, nhưng không ngờ mặc cho số lượng U Linh vẫn gia tăng không ngừng nhưng bọn chúng vẫn không hề hành động. Ngoài phát ra quân đội thông thường được trang bị một ít đạn siêu điện tử hay là đạn làm bằng thứ kim loại mới nghiên cứu ra thì bọn chúng rõ ràng không phát ra dù chỉ một tên lính linh hồn. Sau đó, chúng ta từng chứng kiến toàn bộ người sống của một thị trấn bị ‘ăn mất’, tiếp đó là những thành phố hơn trăm nghìn người, thậm chí hàng triệu người bị ăn và U Linh thì càng lúc càng nhiều. Paris lúc này đã bị công phá, hàng trăm nghìn tới hàng triệu U Linh tràn ngập nơi đó, bất cứ người sống nào lộ diện cũng sẽ lập tức bị ăn, thế nhưng vẫn không có một chút tin tức nào của chính phủ.”

“Lúc ấy chúng ta còn cho rằng chính phủ thế giới làm vậy vì đang dè chừng linh hồn bọn ta – những kẻ bị chúng gọi là Kê Phán Nghịch, thế nên mới giữ loại linh hồn sản xuất hàng loạt kia bên cạnh để bảo vệ bản thân. Vì vậy nên sau khi bàn bạc khẩn cấp, chúng ta quyết định để Lam Quyền Thánh Sứ gửi thông điệp của chúng ta tới chính phủ thế giới, nói rõ là chúng ta muốn tạm thời hòa giải, trước hết cần giúp loài người vượt qua nguy cơ lúc này. Nhưng mà không ai ngờ...”

Nói đến đó thì Lena bỗng bật khóc òa lên, sắc mặt hai người đàn ông kia cũng trở nên rất khó nhìn. Thanh niên hippy chửi ầm lên: “Con mẹ cái lũ khốn kiếp ấy! Vì chúng ta không đành lòng để người bình thường liên tục bị cắn nuốt nên đã có ý tạm thời hòa giải, hơn nữa còn trước một bước ra tay bảo vệ một thành phố ở gần chỗ chúng ta. Nhưng ai ngờ đám chính phủ thế giới lại điên cuồng và tráo trở tới vậy. Chúng thừa dịp bọn ta để lộ vị trí, lại một lần nữa điều động linh hồn sản xuất hàng loạt tới đánh úp! Lần này có tới hai mươi phương tiện bay như vậy kéo tới, từng chiếc tàu bay lớn như một con tàu cỡ lớn kéo tới che kín bầu trời thành phố. Chúng tràn xuống tàn sát chúng ta nhưng lại hoàn toàn mặc kệ bọn U Linh đang cắn nuốt người sống ở ngay bên cạnh. Đám con hoang khốn kiếp ấy!”

Lena lau đi vệt nước mắt nói: “Đó chính là lần thứ hai vây quét Kê Phán Nghịch. Lần ấy tất cả đoàn đội của ta đều đã lạc mất nhau, trời mới biết là có ai còn sống hay không. Lam Quyền Thánh Sứ cũng đã không rõ sinh tử, có điều hắn thật sự là cường giả Chân Ma cấp, thực lực vô cùng mạnh. Lúc chúng ta chạy trốn, một mình hắn đã đánh hạ ba chiếc tàu bay, có khả năng là hắn cũng chạy được.”

“Đừng.”

Một luồng sét tím nõ vang như sấm sét thật sự trên tay Cung Diệp Vũ, đồng thời sinh ra một trận gió quét qua khắp căn phòng. Sắc mặt hắn lúc này đã trở nên rất dữ tợn và đầy tức giận, hắn nói như nghiêng răng nghiêng lợi: “Rất tốt! Thế giới chính phủ! Ta càng lúc càng thêm muốn hủy diệt hết bọn con hoang này!”

Ba người mới tới liếc mắt nhìn nhau, rồi người đàn ông trung niên có vẻ ngoài điềm đạm nói: “Cung Diệp Vũ, ta đã từng nghe tới uy danh của người, cũng đã từng tận mắt thấy sức mạnh của người. Không sai, người quả thật đã từng là cường giả Chân Ma cấp mạnh nhất, thế nhưng... Xin thứ cho ta nói thẳng, dù người có mạnh thế nào đi nữa, có thể một mình chống lại ba cường giả Chân Ma cấp khác thì cũng vô dụng. Chính phủ thế giới dường như có thể sản xuất hàng loạt loại linh hồn kia, lần sau chúng xuất hiện số lượng lại lớn hơn lần trước rất nhiều, mà sức mạnh của chúng cũng càng lớn hơn. Trong trận đánh vây quét lần thứ hai, tròng số đó đã xuất hiện những tên có thể so được với Chân Ma cấp, hơn nữa còn có hơn mấy nghìn linh hồn sản xuất hàng loạt loại bình thường nữa. Ta sợ rằng...”

“Ha ha ha!”

Cung Diệp Vũ không trả lời mà lại bật cười phá lên. Một lúc sau thì không chỉ hắn mà cả Trương Hằng, Dương Đình Thiên, Bùi Kiêu và Dương Húc Quang cũng đều bật cười ha ha. Ba người mới tới thì lại chẳng hiểu gì. Họ thật sự không thấy chuyện này có chỗ nào đáng để buồn cười.

Schnau thấy vậy thì lại bĩu môi, rồi cô bỗng nhiên nói với Bùi Kiêu: “Anh Odin, ta vẫn còn chưa kiếm đủ vật liệu, nên lát nữa cái đám chính phủ chó má kia của các ngươi tới, nhớ là hãy cố gắng giữ lại phương tiện bay của chúng nguyên vẹn nhất có thể, ta muốn từ đó tìm mấy nguyên liệu để chế tác vài thứ. Nhớ nhé! À đúng rồi, cũng nhớ bắt sống vài tên binh sĩ của quân đội linh hồn nhé! Ta rất lấy là lạ, theo lý thuyết thì sức mạnh của đám binh sĩ quân đội linh hồn không thể thấp như vậy mới đúng chứ?”

Nghe được lời đề nghị của Schnau thì Bùi Kiêu chỉ đơn giản là khẽ gật đầu đồng ý, nhưng bọn ba người Lena thì lại sợ hãi kêu lên một tiếng. Bọn họ còn chưa kịp nói gì thì bỗng nhiên đúng lúc này, từ đằng xa, trên bầu trời truyền tới từng đợt tiếng nõ vang của khí lưu, dường như có vật thể khổng lồ nào đó đang lao tới với tốc độ cực cao gây ra. Lập tức, sắc mặt ba người kia trở nên tái nhợt, họ nắm lấy Thiên Sinh Vũ Khí của mình theo bản năng.

“Đến rồi hả!”

Lửa giận của Cung Diệp Vũ thật ra đã bốc qua đỉnh đầu từ lâu, hần cũng không nói gì nhiều, chỉ cười lạnh lẽo một tiếng rồi bước ra khỏi phòng. Vu Nữ Trần chân chừ một chút nhưng rồi cũng dứt khoát đi theo sau hần. Những người còn lại cũng không nói một lời, đều chỉ cười gằn lạnh ngắt rồi lần lượt bước ra ngoài. Bùi Kêu đi sau cùng, hần quay sang nhìn ba người mà cười nói: “Các người hãy tự cẩn thận giữ mình, nếu lát nữa chiến đấu mà gặp phải nguy hiểm thì cứ chạy trước đi là được.” Nói xong rồi hần cũng không để ý nhiều nữa, theo bước những người khác đi ra ngoài.

Ba người nghe vậy thì đều thoáng chần chừ. Trong số họ thì Lena là người đã sống sót qua hai lần vây quét, nên cô hiểu rất rõ cái loại linh hồn sản xuất hàng loạt của chính phủ kia đáng sợ đến mức nào. Thứ đó hung hãn không sợ chết, tàn bạo vô cùng, hơn nữa còn có được tính kỷ luật của quân đội. Vậy nên khi giao chiến quy mô lớn, trừ khi có được thực lực vượt trội hơn thứ linh hồn sản xuất hàng loạt này, ví dụ như thực lực Chân Ma cấp, nếu không thì sẽ bị loại thể trận có tính kỷ luật cao này đánh bại. Mà cho dù có thực lực cao hơn thứ linh hồn này đi nữa thì cũng vẫn sẽ bị chúng dùng số lượng để đè bẹp. Đó chính là nguyên do mà họ cho rằng bọn Cung Diệp Vũ cơ bản là không có khả năng chiến thắng..

“Dù thế nào đi nữa thì bọn họ lúc này cũng có tới hai cường giả Chân Ma cấp, là hy vọng duy nhất trước mắt của chúng ta. Nếu tới lúc thật sự không chống được nữa thì cùng bọn họ chạy trốn cũng không sao. Có điều là đám dân chúng đáng thương đi cùng chúng ta có lẽ sẽ bị chính phủ thủ tiêu bịt miệng cả thôi.” Thanh niên hippy bỗng quả quyết nói.

Hai người còn lại liếc nhìn nhau, mỗi người đều thấy được sự quyết tâm trong mắt của người đối diện. Tuy bọn họ kể lại có vẻ rất nhẹ nhàng, nhưng thực ra, thời gian bọn họ phải trốn chui trốn lủi vừa qua quả thật rất thê thảm. Chưa cần nói tới việc phải trốn đông trốn tây khắp nơi, chỉ riêng việc bọn họ cũng có người thân, bạn bè bị chính phủ bí mật bắt mất từ đợt vây quét đầu tiên, hẳn nài chịu đựng chuyện ấy đã là vô cùng thống khổ. Rồi tới việc cứ luôn phải nhìn cảnh những người sống xung quanh bị U Linh nuốt mất mà không thể làm gì. Dù loại cảnh ngộ khiến cho tinh thần của họ đã đau đớn tới cực điểm. Nói nhẹ nhàng đơn giản như vậy, thực ra là vì nỗi thống khổ kia đã ăn sâu vào tận xương tủy họ, khiến họ bắt buộc phải dùng ngôn ngữ nhẹ nhàng để nói ra, nếu không họ có lẽ cũng sẽ thể hiện ra biểu cảm căm phẫn không thể kìm nén như Cung Diệp Vũ rồi làm việc thiếu suy nghĩ. Gặp được đám người Cung Diệp Vũ, có tới hai cường giả Chân Ma cấp và rất nhiều linh hồn như mình, cảm giác như về với đồng loại khiến cho ba người họ vẫn đang giãy giụa trong đau khổ cuối cùng đã không thể nào mặc kệ mà ngồi yên được nữa.

Bạn đang đọc truyện *Tử Vong Khai Đoan* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Q.6 - Chương 14: Quân Đội Linh Hồn (2)

Dịch giả: Shun

Một lát sau, ba người cùng nhau chạy ra khỏi phòng, điều họ chú ý tới đầu tiên chính là ba phương tiện bay đang dần dần tiến tới từ phía chân trời xa xôi. Về bề ngoài của loại phương tiện bay này không hề giống với kiểu dáng khí động học của máy bay hay các dạng tàu vũ trụ, nó thoát nhìn qua lại giống như một cái hộp kim loại không lỗ với bốn góc lồi ra. Điều làm cho người ta cảm thấy quái lạ nhất ở loại phương tiện bay này là nó không hề có bộ phận cánh giống như máy bay phản lực hay cánh quạt như trực thăng, thậm chí cả động cơ hay tên lửa đẩy cũng không hề có! Có lẽ thứ duy nhất khiến nó trông giống như một thiết bị bay là ở dưới đáy có một vòng ánh sáng kỳ lạ, nhìn có vẻ khá giống với các loại thiết bị phản trọng lực hay được mô tả trong các tiểu thuyết khoa học viễn tưởng.

Thứ thiết bị bay này nhìn như chậm nhưng thực ra lại nhanh vô cùng, vừa chớp mắt trước còn ở tí phía chân trời mà ngay sau đó đã tới cách đó không xa, tốc độ chắc chắn không chậm hơn máy bay phản lực thông thường. Hơn nữa thì tốc độ bay của chúng lại cực kỳ ổn định, từ đầu đến cuối luôn duy trì cùng một tốc độ, không nhanh hơn và cũng không chậm hơn dù chỉ một chút nào.

Ở phía bên dưới, dân chúng lúc này đã trở nên náo loạn, nhất là mấy nghìn người vừa mới tới kia. Bọn họ vốn đang ăn uống hoặc cùng hơn bảy trăm người cũ tán chuyện, kể cho nhau nghe tình cảnh điêu đứng mà mình đã từng trải qua thì mấy thiết bị bay kia đột ngột xuất hiện. Lập tức, trong đám người liền có mấy trăm người đột ngột rống lên kinh sợ, ngay cả đồ ăn đang ngậm trong miệng cũng không kịp nuốt, nhảy dựng lên rồi bắt đầu chạy thực mạng. Thế nhưng lúc này, trên quảng trường của thị trấn đang tụ tập tới mấy nghìn người, dù là đứng thư thái trò chuyện cũng vẫn có phần chen chúc, nên những người kia chạy loạn lập tức làm cho tất cả trở nên hỗn loạn, chỉ sau một lúc thôi thì cảnh tượng giẫm đạp lên nhau khi chạy trốn dường như lại sắp xảy ra lần nữa!

“Gào!”

Đúng lúc này, Cung Diệp Vũ ở chỗ khu nhà cao cấp phía xa bỗng rống lớn một tiếng, như sét đánh giữa trời quang. Chỉ một tiếng hét này thôi cũng đã làm cho mấy nghìn dân chúng đang rối loạn giật mình trấn tĩnh, đứng yên lại cùng đưa mắt nhìn về phía hần.

Cung Diệp Vũ cũng không hề vì vậy mà luống cuống, hần vẫn đứng nguyên ở chỗ đó mà hét lớn: “Làm cái gì vậy? Còn muốn giết chết người mình nữa hay sao? Mẹ kiếp! Những người chịu trách nhiệm quản lý lập tức hành động, hướng dẫn sơ tán mọi người ra khỏi thị trấn, nhưng đừng có đi quá xa, tránh bị U Linh thừa dịp tấn công. Còn đứng ngây ra đó làm gì! Tất cả nhanh chân lên!”

Sau một tiếng ra lệnh, mấy nghìn người kia đã nhanh chóng hành động: tìm lều của mình, lấy thực phẩm, tìm người thân rồi nghe theo sự hướng dẫn của hơn mười người phụ trách nhanh chóng di chuyển. Tình cảnh tuy khẩn trương nhưng cũng không hỗn loạn mà khá là trật tự.

Cung Diệp Vũ là kẻ trời sinh đã là một linh tụ, lời hắn nói ra luôn tự có uy thế khiến người ta tin phục, mà lúc này hắn đã là một cường giả Ma Vương cấp, được tôn xưng là thánh hồn, lời hắn nói ra lại càng có một loại khí chất kỳ lạ, khiến cho dân chúng cảm thấy không thể không nghe lời hắn.

Tới khi thấy mọi sự đã sắp xếp thỏa đáng, Cung Diệp Vũ mới lần nữa đưa mắt nhìn về phía mấy cái phi thuyền đang từ từ tiến tới kia. Lúc này những phi thuyền kia đã chỉ còn cách thị trấn nhỏ mấy chục kilomet, như vậy là đã rơi vào trong tầm tấn công của hắn, đòn Tyrfinng của Bùi Kiều cũng tương tự. Nếu như ngay cả một Ma Vương cấp chưa hoàn chỉnh như Bùi Kiều cũng có được thực lực như vậy thì càng không cần đề cập tới một Ma Vương cấp hàng thật giá thật như Cung Diệp Vũ, một đòn về lại địa hình núi sông là chuyện thường, còn nếu hắn điên cuồng ra tay, mỗi đòn sẽ có sức công phá không kém bom nguyên tử cỡ nhỏ! Mà không giống như bom nguyên tử chỉ nổ một lần rồi thôi, với hắn, chỉ cần chấp niệm và Năng Lượng Tiêu Chuẩn còn đủ dùng thì hoàn toàn có thể từ từ xóa vài hòn đảo khỏi bề mặt Trái Đất!

Nhưng Cung Diệp Vũ cũng không hề vội vàng tiêu diệt ba cái phi thuyền này. Nguyên nhân thứ nhất là vì hắn đang có nhu cầu trút lửa giận trong lòng mình, cho đám này chết nhanh chóng bằng một đòn không phải là tính cách của hắn. Thứ hai là dù tính cách có phần nóng nảy nhưng hắn vẫn phân biệt được việc gì nặng nhẹ, việc quan trọng lúc này là phải làm rõ xem thực lực của chính phủ thế giới tới mức nào và cái kế hoạch quân đội linh hồn này đã đạt tới trình độ nào.

Cứ như vậy, với Cung Diệp Vũ và Bùi Kiều đứng đầu, những người còn lại chia ra đứng sau lưng bọn hắn, sau cùng là ba tên linh hồn kia cùng với Schnau và Vu Nữ Trần.

Cùng lúc đó, bên trong phòng điều khiển của những phi thuyền kia, tất cả những người làm nhiệm vụ vận hành ở đây đều mặc quân phục, mà nhìn vào quân hàm thì rõ ràng tất cả đều từ cấp tá trở lên. Điều làm cho người ta thấy lạ là quân phục của những người này lại có nhiều kiểu rất khác biệt, dường như đó là một nhóm quân nhân của nhiều quốc gia riêng biệt tập trung cùng một chỗ, hơn nữa cách cư xử giữa những người có quân phục khác nhau là khá lạnh nhạt, có vẻ như quan hệ của bọn họ cũng không quá tốt đẹp.

“Là hơn mười tên linh hồn, trong số bọn chúng có một linh hồn Chân Ma cấp. Xem ra trong lần vây quét thứ hai thì ngoài Lam Quyền Thánh Sứ chạy thoát cũng còn có cường giả Chân Ma cấp khác không chết. Người của trung đội số bảy thật đúng là làm việc tắc trách.” Một thanh niên quân hàm thiếu tá trong số đó cười lạnh lùng giễu cợt.

Phòng điều khiển của mỗi phi thuyền đều có tất cả khoảng hai mươi người. Người vừa nói chính là một thanh niên làm nhiệm vụ quan sát tình hình. Nghe hắn nói thì những người khác đều cùng quay sang nhìn màn hình của hắn. Màn hình này có vẻ khá giống với màn hình ra-đa, có điều là những điểm sáng thể hiện trên đó lại có màu sắc khác nhau. Trong đó, rất nhiều những điểm màu trắng có lẽ là đại biểu cho người bình thường, họ lúc này đang nhanh chóng tuôn ra khỏi thị trấn. Mặt khác thì những điểm màu xanh lam nhạt, xanh lam và lam thẫm là linh hồn. Trong số đó còn có duy nhất một điểm sáng màu tím, có lẽ đó chính là cái mà tên thanh niên kia gọi là cường độ Chân Ma cấp. Chỉ có điều lạ là dường như không hề có điểm sáng nào biểu tượng cho vị trí của Cung Diệp Vũ trên màn hình?

Tuy là vậy nhưng khi hơn hai mươi người này nghe nói tới việc trong số linh hồn kia có một cường giả Chân Ma cấp thì sắc mặt tất cả đều trở nên có phần khó coi. Trong số bọn họ có một người đàn ông trung niên ngồi trên một chiếc ghế ở vị trí cao nhất, chính giữa mang quân hàm thiếu tướng. Ông ta gật đầu nói: “Lúc trước thiết bị đo của nước Pháp phát hiện tại nơi này có chấn động năng lượng dị thường, dường như là chấn động cấp Chân Ma. Chúng ta chỉ là đội tiên phong đi trước với nhiệm vụ là kéo dài thời gian mà thôi. Nhiều nhất là mười phút sau, chủ lực của trung đội thứ hai chúng ta sẽ đuổi tới. Nếu có thể bắt sống được tên Chân Ma cấp này thì chúng ta sẽ lập được công lớn, điểm công lao có thể sẽ đủ cho chúng ta tiến vào khu tu luyện một tháng. Thế nên ta không cần biết các người có mâu thuẫn gì với nhau nhưng nhiệm vụ lần này cực kỳ quan trọng, nếu có kẻ nào dám kéo chân ta đây, vậy thì dù là ai cũng lập tức cắt khỏi trung đội số hai! Khả khả, biết đâu kẻ đó lại có thể trúng tuyển vào quân đội linh hồn ấy chứ!”

Hơn hai mươi tên cấp dưới nghe vậy thì toàn thân đều đồng loạt phát run, dường như mấy thứ quân đội linh hồn kia đại biểu cho điều gì đó rất khủng bố vậy. Lập tức cả đám hít sâu lên tinh thần, dùng toàn bộ sự tập trung để điều khiển máy móc trên phi thuyền.

Ước chừng mấy chục giây sau, ba chiếc phi thuyền đã bay tới trên bầu trời thị trấn rồi cứ vậy mà dừng lại trên đỉnh đầu, cách bọn Cung Diệp Vũ khoảng vài trăm mét. Ngay sau đó, cửa khoang của phi thuyền mở ra, từ đó lần lượt nhảy ra từng sinh vật dạng người mặc những bộ giáp có vẻ nặng nề. Nhưng kỳ lạ là những kẻ mặc giáp này lại có thể trôi nổi trong không khí, chúng không giống hề chịu ảnh hưởng của việc môi trường bị á không gian thay đổi như bọn Cung Diệp Vũ, ngược lại chúng giống như U Linh, không bị ảnh hưởng chút nào.

Cung Diệp Vũ chỉ đứng đó cười lạnh lẽo không thôi, rồi một tia chớp tím xẹt lên, Từ Lôi Dao đã lập tức xuất hiện trên tay hắn. Dao vừa tới tay, một luồng khí thể bá đạo tới khó có thể hình dung lập tức tràn ngập hiện trường! Đó chính là trường khí thể của Cung Diệp Vũ, giờ phút này hắn đã là cường giả Ma Vương cấp, cơ bản là không cần phải điều động thì trường khí thể cũng sẽ tự động mở ra.

Đồng thời, những người còn lại cũng đều lấy ra Thiên Sinh Vũ Khí của mình, chỉ có Bùi Kiều vẫn tay không đứng đó. Thực ra thì cũng không phải Bùi Kiều muốn chơi trội, mà là sau khi đã đã được thừa ủy lực của vũ khí ngưng tụ từ Vô Hạn Chiến Chế, hắn nhận ra sức công phá đó vượt xa kiếm laser, thế nên nếu không tìm được vũ khí khác thích hợp hoặc có được Thiên Sinh Vũ Khí có sức mạnh vô cùng lớn thì chẳng thà cứ ngưng tụ ra vũ khí của Vô Hạn Chiến Chế mà dùng cho tiện.

Tại phòng điều khiển bên trong phi thuyền, những kẻ điều khiển đang cẩn thận nghiên cứu số liệu mà thiết bị của phi thuyền đo đạc được. Khi Cung Diệp Vũ lấy ra Từ Lôi Dao, một kẻ làm nhiệm vụ giám sát lập tức nói lớn: “Đã có kết quả phân tích trường khí thể, từ bước sóng và số liệu thu được, thuộc tính giết chóc chiếm khoảng 10.7%, thuộc tính nghiêm nghị chiếm 6%, thuộc tính khủng bố chiếm 16.3%, thuộc tính bá đạo chiếm khoảng 65%. Thuộc tính bá đạo? Trường khí thể bá đạo?”

Những kẻ trên ba chiếc phi thuyền kia ban đầu nghe còn chưa cảm thấy gì, nhưng khi bọn chúng nghe tới mấy chữ ‘trường khí thể bá đạo’ thì đều đồng loạt giật bắn người.

Trường khí thể được chia ra theo các loại thuộc tính, trong đó cũng có phân chia mạnh yếu. Phần lớn trường khí thể dùng các loại cảm xúc làm chủ đạo, cũng có cái lại dùng tính cách làm chủ. Hoặc cũng có loại dùng thói quen hay khí thể làm chủ, nhưng cơ bản đều là dùng chấp niệm sâu nhất trong linh hồn, trong tâm trí của mỗi cá thể để tạo thành trường khí thể. Đương nhiên, phân chia trường khí thể mạnh yếu cũng chỉ là tương đối, dù sao thì mạnh hay yếu còn phụ thuộc vào cách mỗi người sử dụng khác nhau nữa.

Nhưng mà trong tất cả các loại trường khí thể thì lại có trường hợp đặc biệt, đó chính là trường khí thể bá đạo của Cung Diệp Vũ! Trong tất cả các trường khí thể của cường giả Chân Ma cấp nhân loại hay quý quái Chân Ma cấp, thậm chí là các loại trường khí thể được mô phỏng ra bằng công nghệ lấy được từ di tích người Ba Mắt, chỉ có trường khí của Cung Diệp Vũ là duy nhất! Không thể tìm thấy cái thứ hai tương tự mà cũng không thể mô phỏng ra được, như thể trời cao chỉ cho một mình Cung Diệp Vũ có được thứ đó, giống như đó là biểu tượng của cá nhân hắn vậy.

Khi mà chính phủ thế giới càng ngày càng khai quật được nhiều khoa học kỹ thuật của người Ba Mắt thì bọn họ cũng dần dần nắm giữ được công nghệ cho phép mô phỏng trường khí thể. Trên thực tế, để có thể một trận đánh tan cả đám linh hồn của các Tổ Chức Linh Hồn và cả mấy tên cường giả Chân Ma cấp, chính phủ thế giới cũng đã phải nhọc lòng rất nhiều, chuẩn bị kế hoạch từ rất lâu trước đó, nhờ vậy mới có thể chỉ đánh hai trận là đã thu được toàn thắng. Trong đó thì công nghệ mô phỏng trường khí thể có vai trò vô cùng quan trọng. Tác dụng quan trọng nhất của công nghệ này chính là tìm ra điểm yếu của trường khí thể, chính nhờ đó nên chính phủ thế giới mới dễ dàng đánh bại được mấy tên cường giả Chân Ma cấp kia. Nếu không phải vậy, cường giả Chân Ma cấp nào phải mớ rau ngoài chợ, sao có thể dễ dàng bị đánh bại cả đám như vậy chứ?

Nói những điều này là để thấy được rằng, trên đời này chỉ duy nhất một mình Cung Diệp Vũ là có được trường khí thể bá đạo! Lúc này đây, sau khi nghe được số liệu do máy đo phân tích, cả phòng điều khiển bỗng nhiên im lặng như tờ. Phải biết rằng, để có thể có mặt trong phòng này thì không kẻ nào không thuộc tầng lớp quyền quý hay con em giới lãnh đạo, bọn họ đều ít nhiều biết được thông tin về trận chiến Đảo Phục Sinh, nhất là những gì liên quan tới cường giả Chân Ma cấp mạnh nhất thế giới.

Nếu cần phải dùng một câu để hình dung về Cung Diệp Vũ, thì đó chính là một tên côn đồ không sợ trời không sợ đất! Đứa nào dám lừa ta một câu, ta sẽ tìm tới chém cả nhà nó! Đó chính là gã dám cầm đao chém thẳng vào chính phủ thế giới, là kẻ mà trong từ điển của hắn không có hai chữ ‘e ngại’, muốn giết là sẽ giết, là một thứ hoàn toàn khác so với những cường giả Chân Ma cấp khác. Phải biết rằng, dù đã hai lần bị vây quét, nhưng dù là linh hồn bình thường hay cường giả Chân Ma cấp thì cũng vẫn ít nhiều e ngại chính phủ thế giới vì uy thế quá lớn của bọn họ. Chính vì vậy mà trừ trong lần vây quét thứ hai, Lam Quyển Thánh Sứ vì bị dồn vào đường cùng nên mới thẳng tay tàn sát, còn lại thì trong trận chiến trước đó, giới linh hồn cũng vẫn nương tay ít nhiều.

Nhưng Cung Diệp Vũ thì hoàn toàn khác! Dám đối địch với hắn, vậy trước hết hãy chuẩn bị tinh thần nộp cái mạng của mình ra rồi hãy nói!

Bên trong phòng điều khiển của ba chiếc phi thuyền, sau một hồi chết lặng thì mãi mới có một người cười gượng gạo cất lời: “Không thể nào đâu! Chẳng phải hắn đã bị nhốt vào áo giới cùng với Bùi Kiêu đó sao? Làm sao mà...”

Đáng tiếc là kẻ đó còn chưa kịp nói hết câu thì bỗng thấy một ánh chớp tím chập xẹt qua. Trên màn hình chính của phi thuyền lúc này là hình ảnh bóng lưng của một người đàn ông cao lớn, nắm trong tay một thanh đao màu tím rất lớn. Hắn hiện ngang đứng giữa trên bầu trời, còn sau lưng, một chiếc phi thuyền đã bị chém làm hai nửa, mặt cắt nhẵn bóng như gương. Một nháy mắt sau, hai nửa phi thuyền ầm ầm nổ tung giữa trời.

(Đó là... chặt đứt không gian ư!?)

Từ lúc Cung Diệp Vũ bay lên trời tới khi hắn rút đao, vung chém, chỉ một nháy là cái phi thuyền kia bị bỏ làm hai nửa, cả quá trình này chỉ diễn ra trong một tích tắc! Thị giác của người bình thường chắc chắn không thể nhìn theo kịp, linh hồn bình thường cũng không thể thấy rõ, ở đây chỉ có bọn Bùi Kiêu là hơi thấy được mấy cái bóng lướt qua. Mà trong cả bọn thì Bùi Kiêu là kẻ có động thị giác tốt nhất và cũng là kẻ thấy được rõ nhất, người khác có lẽ chỉ cảm thấy một đao này của Cung Diệp Vũ có sức công phá rất to lớn, còn Bùi Kiêu thì lại biết được rằng: trong khoảng khắc Cung Diệp Vũ chém xuống một đao vừa rồi, không gian đã bị chém đứt, thế nên mặt cắt của phi thuyền đó mới bóng loáng như gương. Đòn này và chiêu Tyrfinng của hắn có hình thái rất giống nhau.

(Chẳng qua là Cung Diệp Vũ vẫn mạnh hơn ta quá nhiều! Ma Vương cấp bậc, thánh hồn chân chính, quả nhiên không phải thứ mà một kẻ có được sức mạnh bằng cách kế thừa nửa vòi như ta có thể sánh bằng. Đó chẳng qua chỉ là một đao tiện tay của hắn, giống như nhẹ nhàng vung tay, nào có giống như ta phải chuẩn bị bao nhiêu lâu mới làm được!)

Bùi Kiêu cười khổ xong rồi lấy cất lời nói lớn: “Này Cung Diệp Vũ! Ngươi muốn trút giận thì đi tìm mấy quả núi mà phá, mấy cái phi thuyền này cần phải giữ lại để dùng làm nguyên liệu, không có sẵn để ngươi một đao bỏ một chiếc như vậy đâu!”

Thật sự thì từ đầu tới giờ, Cung Diệp Vũ đã luôn cực kỳ giận dữ, hắn vốn là một đấng đại trượng phu thiện ác phân minh mà lại nóng máu vô cùng, lại còn đã từng bị chính phủ thế giới đánh lên, đúng là thù càng thêm thù, nếu còn không để cho hắn được trút giận thì có khi sẽ uất ức mà tự thành nội thương cũng nên. Thế nên đã gặp là phải lập tức cho chúng nó một đao, mặc xác chúng là chính phủ thế giới hay là Ngọc Hoàng đại đế, thậm chí dù là Nguồn Gốc Tội Lỗi lúc này tới đây, thì cũng đừng mơ tưởng khiến hắn mềm tay một chút. Tuy vậy thì sau một đao xả giận, hắn cũng hơi tỉnh táo lại, lúc này mới nhớ tới những gì bàn bạc lúc trước, mấy cái phi thuyền này có những linh kiện rất quý cần dùng gấp, thế mà mới bỏ một cái đã mất một phần ba rồi, điều này làm hắn tiếc hận quá đôi.

Cung Diệp Vũ vừa đứng giữa trời, vừa gượng cười ha ha, sau đó mới xin lỗi mọi người: “Ha ha, mới rồi vói vàng quá, đúng là không nhìn được thật, thật là có lỗi. Lần sau ta sẽ cẩn thận hơn vậy.”

Bùi Kiêu tức giận nói: “Được rồi, định nghĩa về ‘cẩn thận’ của ngươi có phải là cẩn thận bỏ làm đôi không hả? Để đấy cho ta đi!”

Trong lúc đang nói chuyện, thì trên hai tay của hắn cũng bắt đầu tràn ra lõi điện màu bạc lấp lờ, tuy không bá đạo như lõi điện màu tím của Cung Diệp Vũ nhưng lại tuôn ra liên miên không dứt, cứ như thể là một loại chất lỏng màu bạc kỳ lạ nào đó. Sau chốc lát, trên tay hắn đã xuất hiện hai tấm lưới lớn,

nhìn không rõ là cầu tạo bằng thứ chất liệu gì, chỉ thấy lấp lờ ánh sáng giống như ngọc lưu ly.

Bùi Kiều cũng không chậm trễ, vung tay ném hai tấm lưới đó lên trời. Hai tấm lưới đó đón gió phóng lớn như thể không có giới hạn. Chỉ sau một nháy mắt, chúng đã biến thành hai tấm lưới khổng lồ, hoàn toàn bao phủ hai cái phi thuyền còn lại vào bên trong. Ngay lúc này, Bùi Kiều gầm lên một tiếng, ánh sáng trắng bạc bao phủ cơ thể rồi sau nháy mắt, hắn đã biến thành một người đàn ông trung niên cơ bắp cuộn cuộn với chòm râu dài màu bạc, cả cơ thể cao tới khoảng mười mét. Trong tiếng cơ bắp hai cánh tay rào rào kêu vang, hắn vậy mà đã dùng sức mạnh kéo hai tấm lưới khổng lồ xuống mặt đất!

P.s của Shun: Công việc bận tới mờ mắt, chả biết làm thế nào, mong độc giả thông cảm vậy

Bạn đang đọc truyện *Tử Vong Khai Đoan* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Q.6 - Chương 15: Một Người Ba Mắt Khác (1)

Dịch giả: Shun

Trong số những linh hồn ở đây, ngoài ba người kia ở bên ngoài tới thì những người còn lại đều đã cùng bị nhốt với nhau trong ảo giới, sau đó thì thực lực cả bọn đã tăng lên không chỉ mười lần rồi. Hơn thế nữa, cả bọn cũng chưa từng trải qua trận chiến với quân đội linh hồn của chính phủ thế giới, vì thế mà dĩ nhiên sẽ không hiểu rõ mấy cái chiến hạm này đại biểu cho sức chiến đấu cỡ nào. Cả đám chỉ thấy đó chẳng qua là mấy trăm tên binh sĩ linh hồn cộng thêm ba cái chiến hạm có vẻ có công nghệ ‘hơi’ cao (nếu so với công nghệ của người Ba Mắt), thật sự là không có gì đáng để ngạc nhiên. Huống hồ lúc này cả Cung Diệp Vũ và Bùi Kiều đều đồng loạt ra tay, nếu đến thế rồi mà vẫn không thể chiến thắng một cách nhẹ nhàng mới là chuyện quái lạ đấy.

Nhưng ba người từ ngoài tới kia lại không thấy như vậy. Bọn họ từng tận mắt thấy được sức mạnh quân đội linh hồn của chính phủ thế giới, cũng đã tự mình thể nghiệm ‘chiến trận’ do binh sĩ linh hồn tạo ra, mà bản thân chiến hạm kia cũng được làm bằng thứ kim loại có công năng vượt qua cả hợp kim điện tử, chúng có sức phòng ngự đủ để chống lại được Thiên Sinh Vũ Khí. Thế mà không ngờ nó lại bị bắt lại một cách đơn giản như vậy, mà nhìn còn có vẻ là chẳng tốn bao nhiêu công sức... Không phải là quân đội linh hồn của chính phủ thế giới bị suy yếu rồi chứ?

Khi mà mấy người bên này còn đang suy nghĩ lung tung thì mấy trăm tên binh sĩ linh hồn phía bên kia đã bắt đầu kết thành trận hình để triển khai tấn công. Điểm khác biệt lớn nhất của bọn chúng và linh hồn bình thường rõ ràng là ở chỗ chúng có thể bay lơ lửng giữa không trung. Đây là một lợi thế vô cùng lớn! Phải biết rằng khi người bình thường chiến đấu, thậm chí linh hồn bình thường hiện tại đều phải chiến đấu trên mặt đất. Nếu có thể bay lên được thì sức chiến đấu sẽ lập tức tăng lên không chỉ gấp đôi, dù là để tránh né hay là để tấn công cũng đều có lợi thế cực lớn, khi ấy chỉ có hấn đánh người khác còn người khác muốn đánh trúng được hắn thì không hề đơn giản.

Nhưng tình huống lúc này lại có phần khác biệt. Những người có mặt ở đây là ai kia chứ? Họ bị nhốt trong ảo giới hơn một năm, ở trong đó đánh bại vô số quỷ quái Chân Ma cấp, thậm chí trong đó còn có một con quỷ quái hợp thể đạt tới Ma Vương trung cấp. Chẳng những thế, trong đội ngũ này giờ đây còn có một cường giả Ma Vương cấp chân chính mà một tên Nửa Bước Ma Vương. Thế nên chỉ cần bọn quân đội linh hồn này không thể bay ra khỏi Trái Đất, thế thì chúng chắc chắn phải chết không thể nghi ngờ.

Tới khi bọn binh sĩ linh hồn này đã tổ hợp xong thành đội hình chiến đấu, từ trong trận hình của bọn chúng liền lập tức bắn ra từng làn khí màu đen. Thứ khí đen nhìn giống như tội nghiệt nhưng lại có điểm khác biệt, nó hữu hình vô chất, dường như chỉ thuần túy là ‘màu đen’ mà thôi.

Schnau lúc này đang đứng trên mặt đất, thấy cái thứ khí đen kia xuất hiện thì kinh ngạc tới mức trừng to mắt: “A, đó là trận!”

Vu Nữ Trần đang đứng ngay bên cạnh nên nghe rất rõ, lại thêm việc người giờ đang đối mặt với đám binh sĩ linh hồn kia chính là chồng cô, thế nên cô vội quay sang hỏi Schnau: “Trận? Đó là thứ gì vậy?”

Về khó hiểu hiện lên trong đôi mắt của Schnau khi cô trả lời: “Đó là phương pháp phát huy hiệu quả của phù văn Rune bằng cách sử dụng hàng ngũ, đội hình. Nếu kích phát thành công, sức chiến đấu của quân đội linh hồn sẽ lập tức tăng mạnh lên gấp mấy lần. Ví dụ như trận hình Gió sẽ đề cao tốc độ hành động của mỗi người trong trận hay trận hình Kiên Cố sẽ đề cao sức phòng ngự của mỗi cá nhân, nói chung là có rất nhiều tác dụng kỳ diệu. Chỉ có điều... lúc trước bọn ta vẫn còn đang thí nghiệm, nghiên cứu Trận, thậm chí mãi tới khi ta ngủ say mà nghiên cứu vẫn chưa có sự đột phá cụ thể nào. Thế thì chính phủ của các người sao lại nắm giữ được Trận? Thật là vô lý!”

Dù cho Schnau có không tin tưởng tới cỡ nào đi nữa, nhưng trên trời lúc này, đám binh sĩ linh hồn đã thật sự xếp thành hàng ngũ chỉnh tề vây lại Cung Diệp Vũ. Mấy trăm kẻ này như thể thực ra chỉ là một người, động tác và tốc độ hoàn toàn giống nhau. Không chỉ có vậy, nếu từ trên cao nhìn xuống thì sẽ thấy hàng ngũ do bọn chúng tạo thành lại rất giống với một cái ký hiệu kỳ lạ nào đó.

Nhìn như chậm mà thực ra lại nhanh, đám binh sĩ linh hồn lao về phía Cung Diệp Vũ. Chỉ sau chưa tới vài giây, bọn chúng đã bay qua mấy trăm mét, nhào tới trước mặt Cung Diệp Vũ, hơn mười tên binh sĩ linh hồn tới gần hắn nhất đồng thời rút ra vũ khí của mình. Mấy tên này có vẻ là lính mở đường, tất cả đều được trang bị dao dựa lớn, lúc vung lên có thể thấy ánh đao lấp lờ, dường như cũng đều là Thiên Sinh Vũ Khí.

“Ha ha, vậy mà cũng là vung đao?”

Cung Diệp Vũ đứng giữa không trung, chỉ cười khẩy nhìn về phía hơn mười ánh đao đang bổ về phía mình. Một nháy mắt sau, bằng một tốc độ gần như

không thể theo kịp bằng mắt thường, một tia sét tím xẹt qua, dấu hiệu không gian bị chặt đứt lần nữa xuất hiện, hơn nữa lần này nó còn kéo dài tới mấy trăm mét, chém thẳng vào trong cái đội hình kia. Thế nhưng, cái đội hình kia lại không bị chặt làm đôi ngay lập tức như mọi người đang nghĩ, mà ngược lại, thứ khí đen trong trận kia lúc này tràn ra như nước, chặn lại vết đứt không gian. Khí đen tại nơi hai bên tiếp xúc rung động liên tục như gợn sóng trên mặt hồ, kéo dài tới mấy giây rồi cả trận hình và làn khí đen mới bị chém thành hai nửa, tất cả binh sĩ linh hồn trong phạm vi của vết đứt không gian cũng theo đó mà bị chém thành hai mảnh.

Tuy có thể thấy được rằng một đao kia của Cung Diệp Vũ có uy lực vô cùng lớn, nhưng đó lại không phải vấn đề chính ở đây. Vấn đề ở đây lại là cái đội hình mà đám quân đội linh hồn này đã bố trí! Mấy trăm tên binh sĩ linh hồn này đúng là đều có được thực lực Nhập Ma đỉnh cao, nhưng vậy cũng không phải là phép tính một cộng một bằng hai, mấy trăm tên binh sĩ linh hồn phối hợp với nhau không có nghĩa là mấy trăm Nhập Ma đỉnh cao sẽ tính lũy tới được trình độ của cường giả Chân Ma cấp!

Việc này giống như kiểu một người đàn ông trưởng thành có thể dễ dàng đánh chết mười đứa học sinh tiểu học, dù cho hai bên có cùng trình độ tư duy cũng không có gì khác biệt. Chỉ cần hai bên không phạm phải sai lầm ngớ ngẩn, hơn nữa lại có quyết tâm như nhau, vậy thì thực lực dù chỉ chênh lệch một chút cũng đã là không thể san lấp nổi rồi. Nếu một người có tốc độ di chuyển, sức mạnh, tốc độ phản ứng đều gấp đôi người thường, chỉ cần đó không phải kẻ không hề có chút ý thức chiến đấu nào, vậy thì một mình hắn cũng đã có thể đánh lại mười mấy người, thậm chí là mấy chục người. Giống như Vu Nữ Trần bị nhốt trong ảo giới hơn một năm, mỗi ngày đều có Thực Phẩm Chấp Niệm để ăn nên nếu chỉ tính riêng tố chất cơ thể của cô thì cũng đã gấp người thường mấy lần rồi. Nếu cô còn sử dụng cả niệm động lực nữa thì sẽ đạt tới gấp khoảng mười lần người thường. Đó đã là một con số vô cùng kinh khủng rồi! Nếu như ý thức chiến đấu của cô còn mạnh một chút, vậy thì một mình giết sạch một thị trấn mấy nghìn người là việc hoàn toàn không thành vấn đề, thậm chí ngay cả súng ống hạng nhẹ cũng khó mà làm cô bị thương nổi.

Nguyên lý cũng tương tự với đám binh sĩ linh hồn này. Nếu là lực lượng mấy trăm tên Nhập Ma đỉnh cao ngưng tụ vào một người, vậy nếu không tính tới các mặt như ý thức chiến đấu, kỹ xảo chiến đấu hay phương pháp tu luyện các loại mà chỉ tính riêng cường độ của thân thể, vậy kẻ này có lẽ còn không bằng Cung Diệp Vũ nhưng cũng sẽ không kém Bùi Kiều quá nhiều, thế nên kẻ đó cũng sẽ không thể bị Cung Diệp Vũ đánh bại quá dễ dàng.

Đó chính là lý do mà cả bọn đều cảm thấy kinh ngạc khi thấy đao của Cung Diệp Vũ chém xuống nhưng cái ‘chiến trận’ kia thế mà lại có thể chống cự trong giây lát. Cái Trận này rõ ràng là đã có thể ngưng tụ, hợp nhất được một bộ phận sức mạnh của đám binh sĩ linh hồn này, nếu không thì nó đã không thể nào chống cự được sức công phá ẩn chứa trong một đao kia của Cung Diệp Vũ. Chỉ riêng điều đó thôi thì đã có thể nói rằng công hiệu của cái Trận này đúng là một kỳ tích rồi!

So với vẻ kinh ngạc của những người bình thường thì biểu cảm hiện ra trên gương mặt của Schnau lại chính là khiếp sợ. Cô vừa nhìn lên bầu trời vừa lầm bầm “Đây là phù văn Rune có hiệu quả liên hợp, kết nối và tạo ra sự ‘đồng đẳng’. Trời ạ! Không ngờ đã thật sự phát minh ra chiến trận! Nếu như lúc trước bọn ta cũng đã phát minh ra chiến trận thì sức chiến đấu đã lập tức tăng mạnh mấy lần rồi. Trời ạ...”

Nói đến đó thì Schnau lập tức cao giọng gào lên: “Này, cái tên... cơ bắp dị thường, người đừng có giết hết toàn bộ bọn chúng đó! Cố gắng bắt sống một ít đi, trên người chúng có giấu bí mật lớn đấy”

Sau khi bỏ ra một đao vừa rồi thì Cung Diệp Vũ cũng chưa tiếp tục truy kích. Hắn lúc này cũng đang tự hỏi xem vì lẽ gì mà cái đám binh sĩ linh hồn chỉ có cấp độ Nhập Ma đỉnh cao trước mặt lại có thể cản được một đao của mình. Đúng lúc này thì tiếng kêu gào của Schnau ở dưới đất truyền tới tai, hắn lập tức nói con điên tiết. Tên cơ bắp dị thường? Nghe kiểu nào cũng thấy giống cách gọi một con tinh tinh, mà lại còn gọi ngay trước mặt Vu Nữ Trần nữa chứ! Đúng là không thể chịu đựng nổi! Vốn cũng không ưa gì Schnau, Cung Diệp Vũ lập tức rống lên: “Cút con mẹ cái cơ bắp kỳ dị của người đi! Người muốn ông đây nung tay, vậy thì ông càng không nung tay, dứt khoát hai đao làm thịt toàn bộ, đánh cho bọn chúng nát như cám! Người làm gì được nào?”

Lúc cãi vã, thậm chí Cung Diệp Vũ còn quay đầu nhìn xuống mặt đất mà nể, mặc kệ cho đám binh sĩ linh hồn kia bay lơ lửng sau lưng hắn. Cung Diệp Vũ cũng là kẻ tài cao gan lớn, dù lúc này hắn không sử dụng lực lượng của Ma Vương cấp nhưng thực lực bản thân cũng đã ở mức rất cao, dù là đứng nguyên đây cho đám binh sĩ linh hồn kia mặc sức chém thì có lẽ đám kia cũng chẳng thể làm rụng nổi một sợi tóc của hắn. Thế nên lúc này hắn mới chẳng thêm để ý tới đám đó, ngược lại là bắt đầu đi tranh hơn thua miệng lưỡi với Schnau.

Thế nhưng hắn lại không ngờ rằng, chính một thoáng quay đầu đó thôi, bọn binh sĩ linh hồn còn lại sau lưng thế mà đã lại kết thành một Trận mới. Trận này vừa kết thành thì từ đó lập tức có khí đen ồ ạt tuôn ra, so với khí đen của Trận trước rõ ràng là càng mãnh liệt hơn. Hơn nữa, bọn binh sĩ linh hồn lần này có vẻ cũng không hề tri độn, trận vừa kết thành thì lập tức có mười mấy tên binh sĩ linh hồn đứng ở cửa trận lao ra. Khí đen tạo thành trong trận cũng tức khắc vọt tới người bọn chúng, sau một thoáng đã nhuộm toàn bộ áo giáp trên người chúng thành một màu đen kịt. Hơn mười tên binh sĩ này đều trong tay trường thương, vừa lao ra thì động tác mười người như một, đồng loạt đưa cao trường thương trong tay, chĩa mũi thương nhọn về phía Cung Diệp Vũ. Cả quá trình từ lúc kết trận tới khí đen bốc cao rồi mười người cầm thương nhọn lao ra chỉ diễn ra trong vòng hai tới ba giây. Tới khi mũi thương đã được đâm ra, trên mũi thương lập tức ngưng tụ ra từng chùm sáng đen, sau đó tất cả các chùm sáng lại hội tụ lại, tạo thành một thứ giống như cột sáng laser màu đen. Khi Cung Diệp Vũ vẫn còn đang đầu võ mồm với Schnau thì một tiếng “đùng” lớn vang lên, cột sáng đen kia đánh trúng hắn, tiếp theo cứ thế mà vừa húc vừa đẩy hắn xuống phía mặt đất. Sau khi liên tục đâm xuyên qua mấy dãy nhà thì cột sáng đen đó mới nổ tung. Vụ nổ cực kỳ dữ dội, giống như một quả tên lửa đạn đạo hạng nặng phát nổ, tại nơi xảy ra vụ nổ lập tức tạo thành một đám mây hình nấm bốc lên cao.

Biến cố này xảy ra thật sự quá đột ngột, thế nên tới khi mọi người ý thức được điều gì vừa xảy ra thì cột sáng đen đã nổ tung rồi. Trong khi những người khác còn đang khiếp sợ thì Bùi Kiều đã chộp găm lên một tiếng đầy giận dữ. Liên sau đó, lồi điện màu bạc tràn ra phủ khắp toàn thân hắn, cả cơ thể dường như được bọc lên một bộ giáp bằng ngọc lưu ly màu bạc. Tuy còn chưa biến thành hình dạng người trung niên cường tráng nhưng tới khi ánh điện quang màu bạc tắt dần thì hắn đã cười lên một con ngựa lớn tám chân vô cùng dũng mãnh. Con ngựa tám chân hí dài một tiếng rồi đạp lên lồi điện màu bạc sinh ra dưới chân nó mà chở Bùi Kiều bay lên trời.

Về phía đám quân đội linh hồn, tuy rằng bọn chúng kết trận để phát ra chiêu vừa rồi quả thực rất mạnh nhưng có thể thấy là chính chúng cũng không chịu nổi nó. Sau khi phát ra chiêu này, trong trận lập tức có hơn ba mươi tên binh sĩ linh hồn lập tức tự nổ tung, ngay cả áo giáp và vũ khí cũng đều tan thành loại khí đen kia, số lượng tự phát nổ vào khoảng một phần mười tổng số. Qua đó có thể thấy là bọn chúng về cơ bản cũng không đủ sức dùng chiêu này.

Thật ra thì Bùi Kiều sở dĩ phần nộ như vậy, là vì hấn ngầm mà thấy sợ. Về phần Cung Diệp Vũ thì hấn không hề lo lắng, chưa cần nói tới khả năng chịu đòn rất trâu bò của Ma Vương cấp, chỉ cần xét tới khả năng tự động sử dụng năng lực Ma Vương cấp khi gặp nguy hiểm – cũng chính là bộ giáp màu tím cấu thành từ Năng Lượng Tiêu Chuẩn và Chấp Niệm của Cung Diệp Vũ là đủ an toàn rồi. Bùi Kiều biết rõ điều này bởi vì bản thân hấn là một Nửa Ma Vương. Nguyên nhân khiến cho Ma Vương cấp có thể mạnh áp đảo gấp trăm lần tất cả những cấp độ dưới Ma Vương, chính là vì Ma Vương có thể ‘ngưng tụ’, cũng có thể gọi là ‘nhập vi’, có thể điều khiển và sử dụng năng lượng với độ chính xác vô cùng cao với sai lệch gần như không có, ngay cả ở những cấp độ cực kỳ nhỏ. Thế nên dù là đề tấn công hay chống đỡ tấn công cũng hiệu quả hơn hàng trăm lần.

Vậy nên có lẽ Cung Diệp Vũ thậm chí còn chẳng thể bị thương. Điều làm cho Bùi Kiều tức giận là hấn nghĩ tới việc chùm sáng đen đó đã có thể bắn vào những người khác. Nếu chuyện đó xảy ra, có lẽ hấn và Cung Diệp Vũ sẽ chẳng mất tới một sợi tóc nhưng những người còn lại thì rất có thể sẽ gặp phải những vết thương trí mạng, nhất là Schnau và Vu Nữ Trần! Hai cô gái này không phải là linh hồn, nếu như chùm sáng đen đó đánh trúng rồi rơi vào vụ nổ thì hậu quả đúng là sẽ khó mà tưởng tượng nổi...

(Sư tử dù vô thô cũng sẽ dùng hết sức! Xem ra chúng ta đã quá ngạo mạn, thoát khỏi ảo giới rồi thì cho là thực lực của mình đã rất mạnh, đã là Ma Vương cấp, Nửa Ma Vương cấp kia mà! Tiếp tục như vậy thì sớm muộn cũng sẽ có ngày toàn quân bị diệt... Không thể để chuyện này lặp lại!)

Sắc mặt Bùi Kiều tái xanh, hấn cũng không nói nhiều, lập tức điều khiển con ngựa lớn tám chân chạy thẳng lên trời, rồi không để cho đám binh sĩ linh hồn kia kịp lần nữa kết trận, hai tay hấn cùng lúc sáng lên ánh điện quang màu bạc, một tay xuất hiện một lá chắn lớn, tay còn lại thì hiện ra một tấm lưới khổng lồ. Không chậm trễ, hấn ném lá chắn lớn lên cao, cái lá chắn đó đón gió thì lập tức phóng to, chỉ sau nháy mắt đã biến thành một lá chắn khổng lồ kích thước tới mấy trăm mét, từ trên cao đập thẳng xuống đám binh sĩ linh hồn đang chuẩn bị kết trận trong một tiếng “Ầm” vang dội.

Đám binh sĩ linh hồn bị lá chắn lớn đập trúng trực tiếp thì lập tức bị nghiền nát vụn, tất cả biến thành thứ khí màu đen kìa. Còn lại hơn trăm tên binh sĩ không bị đập trúng trực tiếp cũng bị áp lực gió sinh ra do tấm lá chắn rơi xuống hất văng xuống mặt đất, dường như muốn động đậy một chút cũng không nổi.

Tay còn lại của Bùi Kiều cũng không nhàn rồi, tấm lưới khổng lồ cũng được ném ra liền ngay sau đó. Tấm lưới này cũng theo gió mà phóng to, hơn nữa nó dường như còn có nhận thức, tự động bay tới bọc kín bọn binh sĩ linh hồn lại. Cũng không biết là tấm lưới khổng lồ này có gì đặc biệt mà bọn binh sĩ linh hồn vốn đang ra sức giãy giụa nhưng bị bọc lại là lập tức cứng đờ ra, giống như bị điểm huyết trong truyện kiếm hiệp, nhìn qua có vẻ rất là thần kỳ.

Sau khi đã giải quyết gọn gàng bọn binh sĩ linh hồn này chỉ bằng hai chiêu thì Bùi Kiều bất chợt cảm thấy chóng mặt vô cùng, giống như trong người chợt thiếu mất thứ gì đó, cơ thể lập tức suy yếu đi không ít. Thấy vậy hấn chỉ biết cười khổ một hồi, đây rõ ràng là vì hấn đã sử dụng chiêu thức cấp Ma Vương quá nhiều khiến cho cơ thể có phần hụt hơi. "Mặc dù đã là Nửa Ma Vương cấp nhưng tóm lại là vẫn còn kém xa tên biến thái như Cung Diệp Vũ... Xem ra sau này khi chiến đấu phải tính toán cho cẩn thận chiêu thức cần dùng." Bùi Kiều vừa cười khổ vừa nghĩ.

Ngay khi Bùi Kiều còn đang âm thầm suy tính thì lúc này, tại nơi đám mây khói lửa hình nấm dâng lên, một luồng sét màu tím chợt bùng sáng chói lọi, chính là Cung Diệp Vũ sắc mặt vừa xanh vừa đen xách Tử Lôi Dao bay về. Quả nhiên là vụ nổ lớn vừa rồi không thể làm hấn xây xát một chút nào, thậm chí cả quần áo hấn mặc cũng còn nguyên không sứt mẻ, chỉ có điều là sắc mặt hấn tái đi, ngoài ra biểu cảm còn có phần lúng túng hiếm thấy.

Và dĩ nhiên, Schnau mới vừa rồi còn đang cãi cọ với Cung Diệp Vũ cũng lập tức chóp thời cơ cất lời, cô vừa cười ha hả vừa nói: "Này cơ bắp dị thường, sao lại bị đánh thảm thế? Xem người ở đó mà ra vẻ ta đây kìa, chẳng phải cũng bị người ta đánh cho từ trên trời rơi xuống đất, nát như cám đó sao!"

Cung Diệp Vũ lúc này vừa cuống vừa tức. Tuy vậy, dù hấn và Schnau không ưa gì nhau nhưng tóm lại thì hấn vẫn là một đại trượng phu lòng dạ rộng lượng, nếu đã không thể cãi thắng được - vì hấn đúng là bị đánh ngã xuống đất, thế thì cũng sẽ không thể làm cái việc "giận cá chém thớt" mà trút tức giận lên đầu một cô bé con. Thế nên hấn lúc này mới trợn mắt nhìn quanh, ý đồ tìm xem có tên địch thủ đáng ghét nào còn ngoan cố chống cự hay không. Có điều là đám binh sĩ linh hồn vẫn đều đang bị khóa không thể nhúc nhích nổi, hai cái chiến hạm cũng vẫn nằm im, thế là hấn không tìm được thứ gì để trút giận rồi.

Nhìn ngó cả nửa ngày xong, Cung Diệp Vũ mới đưa mắt nhìn Bùi Kiều mà hỏi: "Cái lưới này của ngươi là thể quái nào vậy? Cho chúng động đậy một chút cũng không được hả?"

Cái tên này rõ ràng là đang tức giận quá mà chọc ngoáy lung tung, lúc này mở miệng cũng có thể nói nhảm được. Bùi Kiều lúc này đang rất suy yếu, cũng lười để ý tới hấn, chỉ khoát tay một cái: "Giám cầm, đó là thuộc tính của cái lưới này. Mà lại nói, Cung Diệp Vũ, ngươi có cảm thấy gần đây bản thân đã quá thư giãn hay không? Là cảm thấy trở thành Ma Vương cấp rồi thì sẽ không còn đối thủ nữa hay sao? Còn nhớ ba con quỷ quái Đại Ma Vương đỉnh cao không? Sự bất lực khi đối mặt với Thần Rồng Bầu Trời, sự áp đảo kinh khủng của Thần Chiến Binh, những điều đó ta sẽ không quên đâu... Có còn nhớ trước khi bị nhốt vào ảo giới chúng ta đã từng nói gì không?"

Cung Diệp Vũ thoáng sững sốt một hồi, hấn hít một hơi thật dài, có vẻ như đang muốn nói gì đó thì Bùi Kiều đã lại nói tiếp: "...Cung Diệp Vũ, chúng ta đã nói rằng muốn làm huynh đệ kẻ kẻ vai sát cánh chiến đấu, không riêng gì ngươi và ta, mà còn cả bọn họ nữa... Bọn họ bây giờ còn rất yếu, nhưng rồi cuối cùng cũng sẽ có một ngày họ trở nên lớn mạnh. Trước khi ngày đó đến thì chúng ta phải dùng tính mạng của mình để bảo vệ cho đồng đội, nếu như không có được sức mạnh đủ để bảo vệ tất cả những gì thuộc về mình, thì sau cùng, những gì chúng ta còn lại sẽ chỉ còn là sự thống khổ. Ta cũng thế, thời gian qua đã quá buồn lòng, vậy nên từ nay về sau, dù gặp phải kẻ địch yếu nhất cũng sẽ dùng hết toàn lực. Ta hi vọng ngươi cũng sẽ giống như vậy."

Cung Diệp Vũ không nói gì nữa, chỉ đưa tay vỗ mạnh vai Bùi Kiều một cái, có điều là lúc này Bùi Kiều chẳng còn tí sức lực nào nên cái vỗ vai này khiến hấn chút nữa thì ngã nào xuống từ trên lưng ngựa. Mà con ngựa tám chân kia tuy được cấu thành từ Năng Lượng Tiêu Chuẩn nhưng lại dường như là một sinh mạng thực sự, thấy Bùi Kiều như vậy thì nó hí vang một tiếng rồi vờn miệng ra cắn Cung Diệp Vũ. Tên kia thì chỉ cười ha hả rồi lách mình tránh ra xa mấy mét, lúc này mới vừa cười vừa nói: "Này Bùi Kiều, ta vẫn có thể cùng ngươi kẻ kẻ vai sát cánh phải không?"

Bùi Kiều xoa xoa bả vai đau nhức, cũng vừa cười vừa trả lời: "Ừ! Mãi cho đến chết!"

Bạn đang đọc truyện *Tử Vong Khai Đoan* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Q.6 - Chương 16: Một Người Ba Mắt Khác (2)

Khi hai người Bùi Kiều còn đang “biểu diễn” màn hào hùng thì những người còn lại lúc này đã phân tán ra, chạy nhanh về phía tấm lưới khổng lồ đang bao phủ bọn binh sĩ linh hồn bên dưới. Lý do một mặt là vì tò mò xem bọn binh sĩ này thực sự là gì, cái nữa là áo giáp, vũ khí của đám này cũng đều là Thiên Sinh Vũ Khí. Tuy rằng dung lượng của mấy thứ này đoán chừng cũng không nhiều lắm nhưng số lượng thì lại lên tới mấy trăm món, cộng lại dung lượng ít nhất cũng phải tới một, hai chục nghìn đơn vị. Đó chính là một món tài sản lớn đấy! Thế nên thấy chiến sự lúc này đã kết thúc, đương nhiên cả bọn phải đi thu chiến lợi phẩm rồi.

Nhắc tới cũng thật là lạ! Tấm lưới lớn mà Bùi Kiều ngưng tụ ra này đúng là có hiệu quả rất kỳ diệu. Mặc dù nó không tạo ra “hiệu ứng âm thanh ánh sáng” gì, cũng không có thanh thế khổng lồ gì đó, nhưng lúc ở trong ảo giới, thứ này quả thực đã giam cầm được một con quỷ quái Ma Vương cấp. Tuy nói Bùi Kiều lúc này kém xa với khi Odin điều khiển cơ thể nên hiệu quả của tấm lưới cũng giảm xuống rất nhiều, nhưng sự chênh lệch của bọn binh sĩ linh hồn này so với quỷ quái Ma Vương cấp thì còn không lồ hơn cả sự chênh lệch giữa con người với con kiến. Vậy nên dù hiệu quả giảm nhiều thì tấm lưới vẫn đủ khiến cho bọn binh sĩ này không động đậy nói dù chỉ một ngón tay, phải ngoan ngoãn nằm yên một chỗ như những pho tượng.

Không biết có phải là bản tính trời sinh hay không mà dường như các cô gái rất có lòng “nhiệt tình” với thứ gọi là “củ cải”. Động tác của Vu Nữ Trần và Schnau là khẩn trương nhất, hai người nhanh gọn kéo lại một tên binh sĩ linh hồn, cũng không lôi hất ra khỏi tấm lưới lớn mà thò tay qua mắt lưới để tìm xem trên bộ giáp này có cái khe hở nào không. Thế nhưng bộ giáp này lại giống như là nguyên một khối kim loại vậy, cơ bản là không hề có khe hở, khớp nối nào. Tên binh sĩ linh hồn này càng nhìn lại càng giống như một người máy hơn.

Schnau nhủ mày, cả nửa ngày sau cô mới lên tiếng: “Hôm nay ta đã thu thập được khá nhiều linh kiện, lượng thông tin còn thừa lại là hơn 30 fb... Ài, được rồi, mấy bộ giáp này có phần không giống với trang bị linh hồn mà ngày trước bọn ta chế tạo, có khi có thể dùng để chế tạo ra công cụ tốt. Được rồi, để ta ra tay nào, chị Nữ Trần!” Nói xong thì trên hai tay cô bỗng xuất hiện vài ký tự kỳ lạ. Sau đó tay cô lướt qua thì bộ giáp liền tự động tách ra, tiếp đó hóa thành từng khối mảnh vỡ rơi xuống mặt đất.

“Tốt rồi, giờ thì... Đây là cái gì?” Schnau tháo rời xong bộ giáp thì thở phào một tiếng, cô đang định cười nói với Vu Nữ Trần điều gì đó thì chợt giật mình hét lên sợ hãi, bởi vì thứ nằm bên trong bộ giáp hóa ra lại không phải là người!

Đúng vậy! Ở trong bộ giáp đó là một cục thịt đang vận vẹo, nhúc nhích. Cục thịt tròn tròn này cũng không phải là u linh hay linh hồn thể, mà là một cục thịt vật chất chân chính, chẳng qua là bên trên khối thịt này lại nổi lên rất nhiều những gương mặt, nam nữ, già trẻ đều có. Mà bộ phận ở vị trí cao nhất thì có một gương mặt nhìn sắc nét nhất, đó dường như là gương mặt của một thanh niên nam giới. Tất cả những gương mặt này đều hoặc đang gào thét không ra tiếng, hoặc rên rỉ thống khổ. Tóm lại, cục thịt này khiến cho người ta có cảm giác sợ hãi, dường như đó là con ác mộng đáng sợ nhất, đen tối nhất thế gian, không có gì khác ngoài kinh khủng tột cùng.

Những người còn lại cũng đều vô thức lùi lại một bước. Thật sự, tuy cả bọn đã được biết về rất nhiều những loại quỷ quái, cũng đã gặp qua vô số những cái gì u linh, xương khô, cương thi, biến dị quỷ quái, tất cả đều vô cùng khủng bố, nhưng cái thứ trước mặt này thì không đơn thuần là khủng bố, mà nó còn... buồn nôn. Đúng vậy, buồn nôn!

Cứ nghĩ một chút mà xem, một cục thịt thật sự như vậy, lại không tay không chân, không thành hình, giống như một con sâu róm thật là lớn, bên trên thì lại nổi đầy những mặt người rên xiết! Hình thái như vậy đúng là vừa khủng bố vừa buồn nôn!

Đúng lúc này, tất cả những gương mặt bên trên khối thịt này bỗng nhiên cùng lúc ngoác miệng gào lên, giống như chúng đang gặp phải chuyện gì vô cùng kinh khủng. Cả bọn còn chưa kịp phản ứng thì khối thịt này đã bắt chợt nổ tung. Một vụ nổ thực sự với lửa và sức ép bùng lên từ chính khối thịt kia. Trong tiếng ầm ầm nổ vang, hơn mười mét xung quanh khối thịt lập tức chìm trong ngọn lửa.

Bọn Trương Hằng đã đứng trước ngưỡng cửa của Chân Ma cấp, tốc độ phản ứng đương nhiên là cực nhanh. Ngay khi phát hiện ánh lửa của vụ nổ bùng lên thì bằng vào bản năng, cả bọn đã đều tự động lùi về sau thật nhanh. Nhưng vừa lùi lại thì họ liền thấy hai người Vu Nữ Trần và Schnau vẫn còn đứng trong phạm vi vụ nổ. Hai cô gái này đều là thân thể máu thịt, khả năng chống chịu với thương tổn là yếu nhất trong cả đám. Trong nháy mắt đó, cả bốn người Trương Hằng, Dương Đình Thiên, Dương Húc Quang và Nhậm Trần đều lập tức lao vào ngọn lửa, đồng thời ánh sáng từ Thiên Sinh Vũ Khí của họ cũng bắt chợt chói sáng.

Thế nhưng khi mà bọn họ còn chưa kịp làm gì thì quả cầu lửa của vụ nổ đã bắt chợt tan biến như thể bị một bàn tay vô hình nào đó đè ép từ trên xuống. Trên mặt đất chỉ còn lại một đám cháy đen cho thấy vụ nổ vừa rồi là có thật chứ không phải một ảo ảnh nào đó.

Mà ở trung tâm của vụ nổ, hai người Schnau vẫn bình yên vô sự, chỉ hơi khác lúc trước là xung quanh người Schnau lúc này xuất hiện vô số những ký tự nhỏ như con kiến bay lượn còn Vu Nữ Trần thì được bao bọc trong một màn khí lưu vận vẹo, chính là niệm động lực của cô. Rất hiển nhiên, tuy cả hai đều là người sống nhưng cũng không phải là người bình thường, chỉ không biết vừa rồi là ai trong hai người dẹp tan vụ nổ.

“Trong cơ thể sinh vật kia có cái bom sao?” Vu Nữ Trần nhìn bốn người Dương Húc Quang cười cười rồi quay lại hỏi Schnau.

Schnau ngồi xổm xuống quan sát mấy mảnh áo giáp bị bong tróc vừa rồi, cô gật đầu đáp: “Ừ, có bom cài trong cơ thể. Vụ nổ vừa rồi là kiểu thuần túy vật chất, không liên quan gì tới vũ khí linh hồn. Có điều là... cả cái áo giáp và vũ khí này đều không phải là vũ khí linh hồn gì. Chúng ta bị lừa rồi! Thứ này cơ bản chẳng phải quân đội linh hồn gì. Không, nói đúng hơn thì chính phủ của các người đã bị lừa, thứ bọn họ chế tạo ra cơ bản không phải là quân đội linh hồn. Cái này là...”

Cùng lúc Schnau nói thì những mảnh giáp vỡ kia cũng đang từ từ tan rã, biến thành từng làn khí đen tiêu tan. Chẳng bao lâu sau thì cả bộ giáp lẫn mấy thanh vũ khí kia đều đã hoàn toàn tan thành khí đen mà biến mất.

Cả bọn thấy cảnh này thì kinh ngạc tròn tròn mắt. Thế mà biến mất? Sao đám Thiên Sinh Vũ Khí đó lại biến thành tội nghiệt rồi tan biến thế này?

Dương Húc Quang cũng ngồi xuống bên cạnh Schnau, hần nhẹ nhàng vươn ngón tay chạm vào làn khí đen. Hồi lâu sau, hần mới rút tay lại rồi tiếp lời: “Không phải! Đây không phải là tội nghiệt, nó không có tính ăn mòn của tội nghiệt nhưng lại rất giống tội nghiệt. Khi ngón tay ta chạm vào nó, ta cảm nhận được áp lực vô cùng lớn từ vô số oán niệm trong đó... Schnau, đây thật sự là cái gì? Và thứ mà chính phủ thế giới chế tạo thực ra là gì?”

Schnau chỉ mấy trăm tên binh sĩ kia nói: “Bọn họ cơ bản không phải là quân đội linh hồn. Bọn họ, không, phải gọi là ‘chúng’ mới đúng. Về cơ bản thì chúng là một loại u linh biến dị do chính phủ chế tạo đấy!”

Ở phía bên kia, Bùi Kiều và Cung Diệp Vũ đang bay trên trời cũng không có ý định hạ xuống. Hai người họ để mặc cho những người còn lại thu dọn chiến trường, lấy chiến lợi phẩm, tới khi thấy bên dưới bùng lên vụ nổ thì họ mới ngừng khoác lác mà nhìn lại. Vừa mới kịp hiểu điều gì xảy ra thì vụ nổ đã tiêu tan, hai cô gái đứng trong ngọn lửa nhưng vẫn bình yên vô sự. Hai người nhìn ngó cả buổi rồi cuối cùng cũng không đáp xuống đất.

“Này Bùi Kiều, còn bao lâu nữa mới tới vậy? Chẳng phải mới nhìn thấy ta thì bọn chúng đã gửi tin cầu cứu đi rồi sao?” Cung Diệp Vũ đang vừa đứng giữa không trung vừa ngoái mũi.

Bùi Kiều liếc hần một cái rồi nhìn về phía xa nói: “Cứ yên tâm đi. Chẳng phải người đang rất bức dọc, tức tối đó sao? Lát nữa cứ tha hồ mà trút giận! Dù sao cũng đã giữ lại hai phi thuyền, đã có linh kiện mà người sống cũng bắt được. Lát nữa cứ tiêu diệt toàn bộ quân cứu viện kéo tới là được. Bằng không chúng lại tưởng bọn ta là thành viên của tổ chức linh hồn thoát khỏi lần vây quét thứ hai. Thực sự tưởng muốn làm gì chúng ta thì làm hay sao?”

Cung Diệp Vũ nghe vậy thì cười hắc hắc: “Chờ mấy câu này của người lâu rồi! Yên tâm, sẽ không một tên nào chạy thoát! Tất cả bọn chúng!” Nói tới những lời cuối cùng thì hần đã có phần nghiêng răng nghiêng lợi.

Không thể không nói, sự tồn tại của Schnau đã khiến cho đội ngũ này có một sự biến hóa rất đặc biệt. Giống như ngay tình huống vừa rồi, vừa mới phát hiện ra sự tồn tại của Cung Diệp Vũ thì mấy cái phi thuyền kia đã lập tức phát đi tín hiệu cầu viện, thế nhưng Schnau lại chính là một bậc thầy vận dụng tín tức. Cô dễ dàng can thiệp những tín hiệu này lại, thế nhưng Bùi Kiều lại nói cô cứ để những tín tức đó truyền đi, sau đó thì bọn hần liền đứng luôn đấy chờ quân tiếp viện của kẻ thù kéo tới.

So với việc thi thoảng bị đánh lén thì thả dùm một trận lớn để dọa cho cả đám khiếp vía. Dù sao thì trước sau gì cả bọn cũng sẽ đánh tới Đảo Phục Sinh để cướp lấy mấy chủ linh hồn, trong bất cứ tình huống nào cũng sẽ phải đối đầu trực diện với chính phủ thế giới, thế nên giờ có che giấu thực lực cũng sẽ không giải quyết được vấn đề gì. Mà cho dù có che giấu đi nữa, nhưng cuối cùng vẫn không đánh nổi Thần Chiến Binh và Thần Rồng Có Cánh thì tất cả mọi hành động đều sẽ không có bất cứ giá trị gì. Trái lại, che giấu thực lực sẽ khiến chính phủ cho rằng bọn Bùi Kiều dễ bị bắt nạt, thi thoảng có thể sẽ phải người tới quấy rối. So với việc dây dưa với bọn chúng như vậy, chẳng bằng dứt khoát một lần giải quyết hoàn toàn vấn đề, dùng thực lực chân chính đe dọa chính phủ thế giới, khiến cho bọn chúng biết run sợ, không dám đưa quân đi chịu chết nữa. Như vậy bọn Bùi Kiều cũng sẽ không sợ mình bị đánh lén tổn thất vì lực lượng phòng ngự mỏng. Một nguyên nhân khác cũng rất đơn giản, tất cả mọi người ở đây đều còn có người thân, mà người thân của họ chắc chắn vẫn còn đang nằm trong sự khống chế của chính phủ. Đương nhiên, nếu như người nhà của bọn Bùi Kiều đã bị trừ khử ngay khi cả bọn bị nhốt vào ảo giới thì giờ làm gì cũng đã vô ích. Tuy nhiên, nếu họ còn sống thì bọn Bùi Kiều thể hiện thực lực càng mạnh, người nhà của bọn hần lại càng an toàn.

Thế cho nên, trận này cần phải thắng, thắng lớn, thắng điên cuồng!

Cung Diệp Vũ có vẻ cũng hiểu điều này, mà hơn nữa thì hần cũng đã bị chính phủ thế giới khiến cho giận sôi gan lâu rồi, giờ muốn hần nương tay chắc hần cũng không làm được. Hần phải nhanh chóng đánh một trận thật điên cuồng, nếu không thì sớm muộn gì hần cũng bị con giận trong lòng làm cho phát điên.

Ngay khi hai người vừa nói xong thì từ phía chân trời xa xôi, có mấy luồng ánh sáng xuất hiện. Không lâu sau thì những tia sáng kia đã trở nên rõ ràng, những chiếc phi thuyền xuất hiện cùng với những tiếng động âm ầm ầm khi bay đặc trưng của chúng. Một chiếc, hai chiếc... mười chiếc, hai mươi chiếc... Tổng cộng có hơn bốn mươi phi thuyền kéo tới! Hơn nữa trong số này còn có một phi thuyền có kích thước cực lớn, gấp tới hơn mười lần những phi thuyền khác, nhìn giống như thể một chiếc hàng không mẫu hạm bay được vậy!

“Bùi Kiều, bọn chúng kéo tới rồi...” Cung Diệp Vũ cầm lên Từ Lôi đao rồi cười lạnh lẽo.

Bùi Kiều cũng khẽ gật đầu, ánh sáng trắng lóe lên trên hai tay của hần, chỉ giây lát sau thì một ngọn giáo lớn màu bạc đã được ngưng tụ nên. Ngọn giáo này chính là một chiêu có sức công phá rất lớn trong vô hạn chiến chế và cũng là vũ khí mà Odin trong thần thoại Bắc Âu thường sử dụng... Gungnir!

“Ừ, đến rồi. Thế thì giải quyết toàn bộ bọn chúng đi thôi!”

Cùng lúc, dưới mặt đất, mọi người đang nghe Schnau giảng giải. Cô chỉ vào hơn trăm tên binh sĩ kia nói: “Quân đội linh hồn thực sự là có người tộc Ba Mất ở bên trong những áo giáp này để điều khiển, chúng ta lợi dụng loại áo giáp được ma hồn hóa này để phát huy ra thực lực Chân Ma cấp đỉnh

cao. Trong đó thì cả áo giáp và vũ khí đều là Thiên Sinh Vũ Khí bị tội nghiệt và oán niệm ô nhiễm, sau đó mới sinh ra một loại vũ khí linh hồn, tính chất trong đó rất giống với đám Ma Hồn (Kê Sa Đa). Nhưng những binh sĩ linh hồn thì lại khác, cái mà chúng điều khiển không phải là vũ khí linh hồn, mà là chính bản thân chúng!”

Cả đám nghe vậy thì đều cảm thấy khó hiểu, Trương Hằng lấy làm lạ hỏi: “Vậy là thế nào? Chính phủ thế giới đã biến đổi bọn họ thành người máy rồi ư?”

Schnau lắc đầu nói: “Các người có còn nhớ những gì ta đã kể cho các người về kế hoạch quân đội linh hồn không? Nếu như điều khiển thứ áo giáp này một thời gian dài, hoặc là vượt quá sức chịu đựng của tinh thần, vậy thì tinh thần của người điều khiển cũng sẽ bị u linh xâm thực và ô nhiễm, sau đó sẽ dần dần bị đồng hóa với bộ giáp, từ đó chuyển biến thành u linh. Nhưng cách làm của chính phủ các người thì lại là đồng hóa trực tiếp người sống vào bộ giáp, rồi lại thừa lúc bọn họ chưa bị biến đổi mà khống chế, điều khiển họ, điều đó khiến cho tất cả những binh sĩ này đều trở thành u linh biến dị! Hơn nữa những thứ áo giáp và vũ khí này cũng không phải là vũ khí linh hồn, không phải là sản phẩm khi Thiên Sinh Vũ Khí bị tội nghiệt ô nhiễm. Tất cả những thứ đó ban đầu đều là chấp niệm của người bị biến đổi, sau đó chúng lại bị chính oán niệm của những người đó ô nhiễm rồi sinh ra! Các người có còn nhớ là có rất nhiều những khuôn mặt người trên cục thịt kia không?”

Mọi người đều gật đầu, Schnau lúc này mới tiếp tục nói: “Sử dụng một người ban đầu làm chủ thể, sau đó dùng một phương pháp nào đó cưỡng chế nhét vô số u linh vào cơ thể hắn. Như vậy, vô số u linh sẽ tranh nhau thân thể người này, còn hồn – cũng tức là chấp niệm của hắn thì sẽ được áp dụng một kỹ thuật của kế hoạch quân đội linh hồn khiến cho không bị u linh ăn mất và cũng không tan vỡ. Điều đó khiến cho cục thịt này duy trì được một sự cân bằng nhất định. Người làm chủ thể sẽ phải chịu đựng nỗi thống khổ, oán niệm, điên loạn không lồ của lũ u linh, điều đó khiến cho thân thể bị biến đổi thành bộ dạng như vừa rồi. Còn hồn – chấp niệm của hắn thì sẽ chuyển biến thành một loại giống như vũ khí linh hồn, chính là thứ áo giáp và vũ khí mới tan biến kia. Thế nên sau khi cục thịt chết đi thì áo giáp và vũ khí cũng sẽ tiêu tán, đó là vì chấp niệm đã hầu như bị sử dụng hết từ lâu, những gì còn lại chỉ là sự oán hận, sợ hãi, thống khổ, điên loạn đã gần như là tội nghiệt... Quá man rợ! Chính phủ của các người quá man rợ! Thế mà có thể dấy vò chính đồng loại tới mức này để thực hiện kế hoạch của mình!”

Cả đám nghe mà mặt xanh mét. Đây đúng là thống khổ cùng cực, sự thống khổ của đám u linh kia thì đã biết rồi, nhưng còn người làm chủ thể trong tình huống này, nỗi thống khổ của hắn còn gấp hàng nghìn hàng vạn lần hơn thế, chẳng khác gì lấy chính bản thân làm binh khí. Đó quả thực không còn là người nữa rồi!

Schnau dừng lại một chút rồi nói tiếp: “Cách chế tạo binh sĩ linh hồn thế này, cơ bản là không phải tạo ra binh sĩ linh hồn mà là trực tiếp chế tạo một con u linh biến dị với một linh hồn làm chủ thể và vô số u linh dung hợp vào. Tới khi hình thái của cả hai bên đã trở nên hoàn toàn giống nhau thì chỉ cần sự oán hận, thống khổ, điên loạn tăng lên càng nhiều, vậy thực lực của thứ này cũng sẽ tăng lên càng mạnh. Cứ tiếp tục như vậy, sẽ tới một lúc mà phương pháp điều khiển tinh thần của kế hoạch linh hồn mất tác dụng. Khi ấy thì thứ này sẽ thực sự lột xác, hoàn toàn chuyển hóa thành u linh biến dị, bắt đầu đi hấp thụ linh hồn người sống để chuyển biến thành sức mạnh cho mình. Nói cách khác, nó sẽ trở thành một... Nguồn Gốc Tội Lỗi mới được thu nhỏ vô số lần!”

Dương Húc Quang và Vu Nữ Trần liếc nhau một cái. Vu Nữ Trần hỏi: “Schnau, khi xưa tộc Ba Mất các người cũng đã nghiên cứu ra kế hoạch như vậy sao?”

Schnau lắc đầu với vẻ vô cùng dứt khoát: “Không đời nào! Bởi vì làm như vậy chính là đùa bỡn với sinh mạng, sẽ phải chịu sự trừng phạt tàn khốc nhất từ Viện Khoa Học Tối Cao. Không ai dám làm như vậy, mà chúng ta cũng không điên để tự tạo ra phiền toái cho mình bằng cách chế tạo u linh biến dị? Tại sao chúng ta lại làm việc tự hại mình như vậy?”

Dương Húc Quang lúc này cũng nói: “Thế thì phương pháp chế tạo u linh biến dị kiểu này có được ghi lại trong máy chủ linh hồn trung tâm không?”

Schnau lại lắc đầu thật dứt khoát: “Cũng không thể có chuyện đó! Có lẽ trong một máy chủ tư nhân nào đó sẽ có ghi lại phương pháp này, nhưng còn máy chủ linh hồn trung tâm thì do Viện Khoa Học Tối Cao trực tiếp nắm giữ. Bọn họ chắc chắn không đời nào lại đi ghi lại một thứ công nghệ không những là cấm kỵ mà còn vô dụng với mình vào máy chủ để lãng phí tài nguyên. Tuyệt đối không đời nào!”

Vu Nữ Trần liền tiếp lời: “Vậy thì, Schnau này... người thử nói xem với nền khoa học kỹ thuật hiện tại của loài người chúng ta, liệu có thể từ việc nghiên cứu các công nghệ của người Ba Mất các người và kỹ thuật của kế hoạch quân đội linh hồn, từ đó tự mình nghĩ ra được phương pháp chế tạo u linh biến dị này không?”

Schnau có phần chần chừ, cô suy nghĩ một chút rồi trả lời: “Cũng không thể đâu. Nền khoa học kỹ thuật của các người hiện tại còn chênh lệch quá xa so với tiêu chuẩn khoa học của người Ba Mất chúng ta. Nói thật, chỉ riêng việc các người có thể mở được Máy Chủ Linh Hồn Trung Tâm và đọc hiểu được nội dung khoa học kỹ thuật ghi ở phần ngoài, thậm chí nhân bản ra được kế hoạch quân đội linh hồn, điều đó đã khiến ta vô cùng kinh ngạc rồi. Thế nhưng nếu muốn từ những nghiên cứu của bọn ta, sau đó phát triển thêm ra kỹ thuật chế tạo u linh biến dị thì là hoàn toàn không thể xảy ra được! Nền khoa học kỹ thuật của bọn ta và các người chênh lệch quá xa, phải biết là công nghệ của các người chưa đủ tiêu chuẩn để rời bỏ Trái Đất trong khi chúng ta đã là chủng tộc bá chủ trong hệ ngân hà. Thế nên chuyện đó tuyệt đối không thể xảy ra được!”

Dương Húc Quang vỗ tay một tiếng rồi lập tức nói: “Đúng! Chính là chuyện này! Lúc trước ở trong ảo giới, chúng ta đã từng đề cập tới việc làm thế nào mà chính phủ có thể mở được máy chủ trung tâm, người đã nói rằng không có huyết thống của người Ba Mất là không thể mở được nó. Nói cách khác... ta cho rằng có một người Ba Mất khác đã trợ giúp chính phủ thế giới mở ra Máy Chủ Linh Hồn Trung Tâm!”

Schnau lập tức mở to hai mắt nhìn lại, cô trả lời với vẻ không dám tin: “Thế nhưng... thế nhưng kẻ đó làm thế nào mà còn sống được? Nếu không ngủ đông thì thời gian hơn một trăm nghìn năm đã đủ khiến thân thể hắn hoàn toàn hủy diệt. Phải biết rằng với mức độ thoái hóa tới hiện tại của người Ba Mất thì chúng ta đã không còn bất hủ nữa rồi. Chuyện đó là không thể nào!”

Dương Húc Quang lắc đầu: “Có thể sống được hay không chúng ta tạm thời không đề cập tới, nhưng từ tình hình trước mắt, sau khi loại bỏ tất cả những

khả năng không thể xảy ra thì đáp án cuối cùng – dù có khó tin đến đâu đi nữa thì cũng chính là đáp án chính xác... Có một người Ba Mắt, bằng cách nào đó đã sống sót, hẳn đã trợ giúp, hoặc có thể nói là lợi dụng chính phủ thế giới để mở ra Máy Chủ Linh Hồn Trung Tâm. Sau đó lừa cho chính phủ thế giới thực hiện một kế hoạch quân đội linh hồn giả, thậm chí chế tạo trực tiếp u linh biến dị. Nói cách khác, có hai trường hợp có thể xảy ra...”

“Thứ nhất, có một người Ba Mắt còn sống, hẳn muốn hủy diệt thế giới này trước khi Nguồn Gốc Tội Lỗi hoàn toàn thức tỉnh! Còn khả năng thứ hai...”

“Hắn có ý định chế tạo ra một Nguồn Gốc Tội Lỗi thứ hai đi ra!”

Bạn đang đọc truyện *Tử Vong Khai Đoan* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Q.6 - Chương 17: Tóm Gọn Toàn Bộ! (1)

Quyển 6: Cánh tay của Thần

Dịch: Shun

Biên tập: Ngô trung

+++

Shun: Cáo lỗi với các bạn đọc vì chương này tôi quá muộn. Nguyên nhân một phần là vì dạo này Shun bận quá, nguyên nhân khác là vì đợt trước nghe nói có nơi khác cũng đã dịch TVKD. Nghe vậy thì mình có hơi buồn và nản, bởi vì thú thực là giờ thời gian eo hẹp, nếu có nơi khác cũng dịch thì chắc là mình không thể nào nhanh bằng người ta được. Thế mà chẳng hiểu sao vẫn thấy có bạn hỏi, mình thấy lạ mới đi tìm hiểu thì hóa ra cái chỗ kia cũng là lấy truyện ở VHTG thôi chứ chẳng phải họ tự dịch. Thế là nay lại dịch tiếp kkk: Nói tóm lại là khi nào các bạn còn muốn đọc truyện Shun dịch thì Shun vẫn sẽ cố gắng, lúc nào có chỗ khác gánh vác rồi thì thôi. Khi nào các bạn thấy lâu có chương thì nhớ hú để mình biết nhé

Trái Đất...

Bắc Kinh Trung Quốc, Tokyo Nhật Bản, Washington Mỹ, Paris Pháp, London Vương Quốc Anh... và Đảo Phục Sinh.

“...Ài, tuy các vị nói như vậy, nhưng mà số lượng u linh vẫn chưa đạt đủ tiêu chuẩn. Nếu vì vậy mà khiến cho cường độ của quân đội linh hồn hạ thấp thì hậu quả sẽ rất nghiêm trọng. Tôi bày tỏ sự quan ngại hết sức với điều này.”

Ở một nơi dưới lòng đất Đảo Phục Sinh, một tên thanh niên với mái tóc bôm xôm nhuộm đỏ hoe cười hi hi nói.

Ở trước mặt của hắn là một loạt các màn hình lớn. Tất cả những màn hình này đều đang chiếu hình ảnh của những người đứng đầu cả về chính trị cũng như kinh tế trên thế giới. Không một ai trong số họ không phải là người đứng ở đỉnh cao của kim tự tháp quyền lực, bất cứ một ai trong số họ hơi có động thái khác thường cũng sẽ đủ làm cả thế giới xôn xao cả buổi. Vậy mà một đám nhân vật như vậy lúc này lại đang cùng tham dự một hội nghị trực tuyến! Bọn họ, chính là những thành viên làm nên chính phủ thế giới hiện tại.

Trong số rất nhiều những màn ảnh, một màn ảnh chiếu hình một người đàn ông da trắng khoảng hơn sáu mươi tuổi, ông ta đột nhiên nói: “Roger Kane, chúng ta cũng không có ý định chất vấn người những chuyện khác. Lúc này chúng ta chỉ muốn hỏi người một điều: Odin đang ở đâu? Người chẳng qua chỉ là người phát ngôn của hắn mà thôi, người đã khiến sự nhần nại của chúng ta bị mài nhẵn cả rồi, nên giờ chúng ta muốn tự mình nói chuyện với hắn.”

Tên thanh niên kia nghe hàm răng ó vàng rất ‘đồng đều’ của mình ra mà cười nhếch nhếch: “Tuy ngài nói vậy nhưng tôi quả thật chẳng cách nào có thể cho các ngài câu trả lời thuyết phục về những điều các ngài muốn. Phải biết rằng hắn luôn luôn là phía tự chủ động liên lạc với tôi, còn tôi chỉ là một người bình thường thôi. Chẳng lẽ các ngài nghĩ tôi có tư cách để liên lạc với hắn hay sao?”

Một người đàn ông trung niên chợt nói qua một màn hình khác với giọng điệu trầm thấp: “Chớ có thách thức sức chịu đựng của chúng ta, Roger Kane! Sở dĩ một tên côn đồ các kẻ như người ngày hôm nay có thể ngồi ở chỗ đó, không những sinh tồn một cách an toàn mà muốn đàn bà có đàn bà, muốn hưởng thụ có hưởng thụ, tất cả đều là vì sự may mắn của người. Người phụ trách việc nối liên lạc giữa chúng ta và Odin, nhưng đó không phải là lý do để người được phép ngạo mạn... Người phải hiểu một điều, Roger ạ, một khi không còn Odin nữa thì người lấy tư cách gì để ngồi đó nói chuyện với chúng ta? Không phải, ngay cả tư cách trở thành u linh người cũng không có!”

Sắc mặt tên thanh niên kia lập tức trở nên trắng bệch, hắn vội nhúc nhích cơ thể một chút, muốn làm sao để cho tư thế ngồi có vẻ thể hiện sự cung kính hơn nữa. Có điều dường như trời sinh ra hắn để làm một tên côn đồ mặt hạng, thế nên dù hắn có làm thế nào đi nữa thì nhìn vẫn rất thiếu lễ phép. Sau khi đã thử cả buổi rồi, hắn mới cúi đầu thì thào: “Vô cùng xin lỗi, tôi thật sự không liên lạc được với Odin, nhưng mà... nhưng mà tôi có thể cảm nhận được là hắn không hề cắt đứt sợi dây liên lạc với tôi. Hơn nữa tôi cũng có thể cảm nhận được rằng hắn đang ở một nơi nào đó trên Trái Đất. Xin hãy cho tôi thêm chút thời gian, tôi sẽ thử kêu gọi hắn, chỉ cần hắn có tin tức gì thì tôi sẽ lập tức...”

Tất cả những người trên màn hình đều không tự chủ được mà nhúm mày. Một hồi lâu sau, người hiện tại là tổng thống Mỹ mới phát tay nói với tên thanh niên kia: “Được rồi, chúng ta sẽ cho người thêm thời gian. Hãy nhanh chóng tìm cách liên lạc với Odin, đó là nhiệm vụ duy nhất giúp cho người sống sót.

Đi đi!”

Tên thanh niên như được ân xá, lập tức đứng lên rồi vái chào một cách cung kính với những người trên màn hình, sau đó mới vội tắt kết nối trực tuyến. Dù kết nối của tên thanh niên kia đã tắt hồi lâu nhưng tất cả những người còn lại của cuộc họp vẫn ngồi lại trong câm lặng, một hồi lâu sau mới có người nói: “Đến cùng thì cái gã Odin này muốn gì? Lúc này chúng ta đã là châu chấu cùng đậu trên một sợi dây thừng, chúng ta mà xong đời thì hán cũng đừng mong có gì tốt đẹp. Tuy giờ quân đội linh hồn đã thành hình nhưng muốn duy trì vẫn cần phải có năng lượng. Số lượng cần thiết mỗi ngày giờ tương đương với lượng tiêu thụ của cả nước trong một năm trước. Tiếp tục như vậy thì ai chịu nổi? Dù có nghiên cứu hoàn thành lò phản ứng tự hợp của người Ba Mắt thì cũng còn cần lượng lớn tiền tài, nhân lực, vật lực để xây dựng và duy trì. Còn tiếp tục thế này...”

Một người trung niên nhìn có phần phúc hậu chợt ngắt lời ông ta: “Những cái đó thì cũng thôi, nhưng mà Odin đã nói là chúng ta chỉ có thể giữ lại một trăm triệu người, còn lại cả Trái Đất phải có đủ từ năm tới sáu tỷ con u linh. Chuyện đó làm sao thực hiện được! Nói như vậy thì mỗi quốc gia nên còn lại bao nhiêu người, mỗi chủng tộc nên có bao nhiêu người? Rồi phân chia hạn mức như thế nào? Như lấy Trung Quốc làm ví dụ đi, dân số của các người là đứng đầu thế giới, vậy chẳng lẽ người Hán các người sẽ chiếm một phần tư sao? Hai mươi lăm triệu dân sao? Nói đùa kiểu gì vậy!”

Không đợi người đứng đầu Trung Quốc nói gì thì ở màn hình bên cạnh, vị đại diện của Nhật Bản đã lên tiếng trước. Đó là một người đàn ông trung niên với một vành ria mép, ông ta cười lạnh lẽo: “Một phần tư? Ông đang nói đùa à? Vậy thì còn bảy mươi lăm triệu hạn mức còn lại chia thế nào? Người da trắng chiếm bảy mươi triệu hay bảy mươi tư triệu? Chẳng phải đã nói là cũng cho người da đen một triệu hạn mức đó sao? Các ông quyết đoán như vậy thì chẳng phải sau này người da vàng sẽ thành chủng tộc thiểu số hay sao?”

Người trung niên phúc hậu kia thoáng sững sốt nhưng ngay sau đó thì lập tức cười lạnh lẽo: “Thủ tướng Nhật Bản, vậy theo ý của ngài thì nên chia một trăm triệu suất này theo dân số của các chủng tộc ư? Vậy thì trong số người da vàng, Nhật Bản được bao nhiêu? Một triệu? Trung Quốc được bao nhiêu? Ba mươi triệu?”

Nhưng Thủ tướng Nhật Bản lại cười phá lên: “Không cần phải mất công chăm ngồi xung đột giữa người da vàng chúng ta đâu. Tới lúc này rồi, người còn cho rằng mối quan hệ giữa các quốc gia còn là chiến tranh và tài nguyên hay sao? Không! Giờ là sinh tồn đó! Tiền tài, tài nguyên, quân đội của người thường, tất cả đều đã trở nên vô dụng. Ông đừng có nói cái gì chế tài kinh tế, chiến lược đồng minh gì với tôi, hiện giờ thứ có thể dựa vào chỉ còn lại sự giống nhau của huyết thống và màu da mà thôi, chắc hẳn các vị đã rõ điều đó từ lâu rồi chứ? Trừ chủng tộc người da đen có thể bỏ qua, văn minh của kỷ tiếp theo, sẽ là cuộc quyết đấu giữa người da trắng và da vàng mà thôi, không phải sao?”

Tất cả những người da trắng trên màn hình đều im lặng không phản ứng, còn mấy người da đen thì đều giận dữ, nhưng sau khi tức giận qua rồi thì họ cũng chỉ còn biết cười khỏ, có vẻ như cũng đành phải chấp nhận cách giải thích đó.

Một hồi lâu sau đó, một người đàn ông da trắng lớn tuổi mới cất lời: “Thật ra thì cũng không cần phải nói những lời như vậy. Tuy chúng ta biết rằng u linh sinh ra từ những người có màu da khác biệt mà gặp nhau thì sẽ lập tức đánh nhau không chết không thôi, nhưng đó chỉ là bọn u linh không có lý trí mà thôi, còn chúng ta là loài người có tư duy kia mà.”

Lúc này, một gã người da vàng khác liền cười khẩy: “Thế sao ông không nói tới việc sau khi u linh ‘ăn’ u linh khác màu da thì thực lực sẽ tăng mạnh? Nếu tiếp tục thực hiện theo kế hoạch của Odin thì tới kỳ văn minh tiếp theo, tất cả chúng ta và toàn bộ loài người sẽ trở thành một linh hồn thể vĩnh hằng, khi ấy thì ai không chế ai, thậm chí là ai ăn ai, sẽ do huyết thống và màu da quyết định, điều đó chắc không ai quên mất đấy chứ?”

Không khí lập tức trở nên nghiêm túc, không ai nói lời nào. Không biết bao lâu sau, người mở lời không ngờ lại là người lãnh đạo Trung Quốc: “Đây cũng chính là lý do lần tự hợp này của chúng ta. Dù sao thì nếu làm theo phương pháp của Odin, toàn bộ loài người chỉ được giữ lại một trăm triệu. Hơn nữa tình cảnh này còn là không thể nghịch chuyển, sau khi đã trở thành linh thể vĩnh hằng thì sẽ không thể sinh sôi nảy nở được nữa. Thế nhưng trong vũ trụ này có quá nhiều nguy hiểm, loài người chết một là thiếu một. Cho dù thật sự là như lời hán nói, khi thực lực đạt tới một trình độ nhất định là có thể tìm kiếm thân thể khác rồi chiếm lấy sử dụng, nhưng vũ trụ mênh mông nhường nào, liệu tới khi tìm được chủng tộc phù hợp thì loài người chúng ta lúc ấy còn lại được bao nhiêu? Hơn nữa số lượng càng nhiều thì kết cấu càng vững chắc, nếu như tổng cộng người da trắng, da vàng và da đen chúng ta còn lại được một tỷ, vậy thì dù có chuyện nuốt lẫn nhau để gia tăng thực lực, nhưng chỉ cần chúng ta chấp pháp công chính, giữ cục diện chính trị ổn định thì sẽ có thể duy trì được tới khi loài người hàng lâm vào chủng tộc khác. Thế nên một tỷ là giới hạn của chúng ta. Huống hồ...”

Sau khi hai chữ “huống hồ” lấp lửng kia nói ra thì sắc mặt tất cả những người tham gia đều có chút biến đổi. Hiển nhiên là bọn họ đều biết đại khái hai chữ đó của người đứng đầu Trung Quốc có ý nghĩa gì, bởi vì thực ra đó cũng chính là suy nghĩ trong lòng của họ.

Có lẽ... gã Odin kia có chút vấn đề...

Cả đám lại tiếp tục trầm ngâm hồi lâu. Bỗng nhiên, rất nhiều người trong số đó chợt cùng khẽ cau mày. Trên các màn hình, đồng thời có người từ ngoài lại gần nói khẽ gì đó vào tai những người này. Ngay sau đó thì sắc mặt phần lớn đều trở nên rất khó coi, chỉ có vài nhà lãnh đạo của người da vàng là vẻ mặt trở nên rất quái lạ.

“Cung Diệp Vũ và Bùi Kiều? Bọn họ xuất hiện ở Tây Âu!?”

Cùng lúc đó, ở một nơi khác rất xa xôi, Bùi Kiều và Cung Diệp Vũ đều đang bay lơ lửng giữa không trung, một người có những dòng điện tím xẹt khắp toàn thân, người kia thì cười trên một con ngựa lớn tám chân đạp trên những tia sét màu bạc, cả hai đều có vẻ rất uy mãnh... Tuy vậy, dù đáng vẻ uy mãnh nhưng nếu so với trận thế trước mặt họ thì hai người lại có vẻ hơi quá nhỏ nhoi.

Ở cách hai người rất xa, một hạm đội gồm hơn bốn mươi phi thuyền có kích thước bằng một tàu khu trục cỡ nhỏ và một chiến tàu mẹ lớn cỡ một hàng không mẫu hạm đang bay theo đội hình nhanh chóng tiến về phía thị trấn nhỏ này. Nói không dễ nghe một chút thì kích thước của đám phi thuyền này cộng lại còn lớn hơn cả cái thị trấn này. Vậy nên nếu so với đám phi thuyền không lồ kia thì hai người Bùi Kiều đứng chặn đường đứng là không khác gì con sâu cái kiến.

Thế nhưng, những kẻ đang phải thực sự sợ hãi lại không phải là hai con sâu cái kiến kia, mà ngược lại, chính là những kẻ đang điều khiển hơn bốn mươi chiếc phi thuyền khổng lồ này, nhất là vị thuyền trưởng của chiến mẩu hạm kia. Lúc này, hắn đang nhìn vào màn hình quan sát với một khuôn mặt ướt đầm mồ hôi lạnh. Lúc trên màn ảnh xuất hiện hình Cung Diệp Vũ, hắn lập tức gào lên: “Không thể sai được! Đó là Cung Diệp Vũ! Ta chắc chắn không nhìn nhầm, ta đã từng gặp hắn tại Đảo Phục Sinh và tổ chức linh hồn. Đó chính là Cung Diệp Vũ!” Bộ dạng của hắn lúc này, dù chưa tới mức sợ hãi ra quần nhưng chí ít cũng có kinh hãi vô cùng, không còn chút nào đáng về uy nghiêm của một vị thuyền trưởng.

Một tên sĩ quan có vẻ trẻ tuổi đứng bên cạnh vị thuyền trưởng này chợt cười khẩy: “Thuyền trưởng, ngài không cần phải lo lắng. Ở đây chúng ta có hơn bốn mươi chiếc phi thuyền vận chuyển, một chiếc chủ chiến hạm, cộng thêm hơn năm ngàn tên binh sĩ linh hồn, trong đó còn có sáu tên chỉ huy linh hồn cấp Chân Ma. Với thực lực ghê gớm tới vậy thì đừng nói là hai tên Chân Ma cấp cường giả như Cung Diệp Vũ và Bùi Kiều kia, dù là toàn bộ các tổ chức linh hồn trước kia cùng xông ra, chúng ta cũng có thể nhẹ nhàng giết hết. Chúng ta lúc này rất an toàn, thuyền trưởng ạ!”

Vị thuyền trưởng khoảng hơn năm mươi tuổi kia lúc này mới từ từ bình tĩnh lại. Một hồi sau thì sắc mặt ông ta bỗng trở nên vô cùng dữ tợn: “Đúng vậy! Chúng ta giờ rất an toàn! Đồ chó mất nhà Cung Diệp Vũ này chẳng phải đã là bị nhốt vào trong áo gấm rồi sao? Mà bất kể ra sao thì lần này có vẻ như chúng ta đã lập được công lớn, sẽ nhận được rất nhiều điểm công lao. Chỉ cần bắt được gã Cung Diệp Vũ này thì điểm công lao nhận được ít nhất cũng sẽ gấp mười lần so với việc bắt được những Chân Ma cấp khác! Gấp mười lần đó! Cho dù là chia đều cho tất cả mọi người ở đây thì ta nghĩ đó vẫn sẽ là một khối tài sản khổng lồ đúng không? Vậy nên lúc này không thể chậm trễ nữa, lập tức thả ra toàn bộ binh sĩ linh hồn, kể cả sáu tên chỉ huy linh hồn cũng thả ra. Tất cả phi thuyền phân tán ra bốn phía ngăn chặn những kẻ bỏ chạy. Mở hệ thống phòng ngự lực trường AT của chủ hạm ở mức cao nhất, đồng thời mở hết cỡ hệ thống tăng cường công suất của pháo chính Siêu Điện Từ!”

Lệnh vừa ban ra, hạm đội phi thuyền này ngay lập tức bắt đầu có chuyển động. Giống như những chiếc máy bay vận tải thả xuống những kiện hàng mà nó mang tới, cửa khoang của những phi thuyền kia mở ra rồi từ trong đó tuôn ra những đám binh sĩ linh hồn đông nghịt trôi nổi giữa không trung. Không bao lâu sau, phía xa đã lúc nhúc một mảng đen kịt, nhìn giống như một đám mây ruồi khổng lồ vậy. Mà đứng đằng trước những điểm đen đó thì lại có sáu tên khổng lồ giáp trụ tỏa ra khí đen ngùn ngụt. Mỗi tên trong số đó đều cao tới ba, bốn mét, nhìn qua có vẻ không giống người mà lại giống với người máy hơn.

Ở phía xa, Cung Diệp Vũ và Bùi Kiều đều đang hồ hững nhìn tất cả những gì trước mắt, tới lúc thấy sáu gã binh sĩ linh hồn phiên bản khổng lồ kia xuất hiện thì Cung Diệp Vũ lập tức cười phá lên ha hả: “Quả nhiên là cũng có chút đặc sắc, thế nào mà có thể đuổi cho bọn Lam Quyền chạy mất cả dép. Bọn chúng có thể sản xuất được cả Chân Ma cấp cơ đấy? Ha ha, vậy thì để ta xem cho kĩ thực lực của các người tới đâu.” Vừa nói, hắn vừa từ từ đưa cao Tử Lôi đao trong tay mình.

Bùi Kiều cũng đang nhìn về phía xa, hắn ước lượng khoảng cách của đối phương và thị trấn này một hồi rồi nói: “Hãy ra tay ở bên đó đi. Số lượng của chúng quá nhiều, nếu để chúng tới đây thì sẽ tràn vào thị trấn và lúc giao chiến sẽ ảnh hưởng tới người dân. Thế nên chúng ta đi 'đón khách' thôi.”

Cung Diệp Vũ nghe vậy mới cười ha hả, giọng cao Tử Lôi đao lên quát: “Thế thì đi thôi!”

Một giây sau, Cung Diệp Vũ đã biến thành một cột sét màu tím, phóng đi cực nhanh trong tiếng sấm đùng đùng. Tốc độ này tuy chưa thực sự là tốc độ ánh sáng nhưng lại có một loại khí phách điên cuồng như sấm chớp. Theo sát phía sau cột sét tím là một dòng điện màu bạc, đó chính là một con ngựa tám chân đang đạp lên những luồng điện màu bạc mà chạy. Lúc hai luồng điện sét một tím một bạc vọt tới thì mấy nghìn tên binh sĩ linh hồn ở bên kia còn chưa kịp hoàn thành xếp trận. Cung Diệp Vũ vọt tới đầu tiên, hắn đưa cao thanh đao màu tím, một cột sét bỗng từ trên trời đánh xuống thanh đao, Cung Diệp Vũ kéo cả cột sét chém xuống trong tiếng nổ vang rền:

“Xuân lôi bạo cực!”

(cực: tàn sát)

Bạn đang đọc truyện *Từ Vong Khai Đoan* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.